

Án Sái

<http://daotieuu.blogspot.com/>



ÂN SÁT

Phản Nộ Địch Hương Tiêu
Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Giới Thiệu

Gió đêm gào thét, hấn bị trúng đạn ở vai, cắn chặt răng chạy trốn, trên bầu trời của khu rừng, tiếng trực thăng đang tới gần, những chùm sáng quét ngang quét dọc ở trên không, trong gió dường như truyền tới tiếng chó sủa. Máu không ngừng từ vết thương đó tuôn ra, thân hình của hấn đã trở nên lạnh lẽo, cước bộ thì càng ngày càng nặng, nhưng mà hấn biết lúc này không thể dừng lại được, dừng lại là xong đời. Hấn không biết là đã xảy ra chuyện gì, mấy năm qua hấn đã cẩn thận lựa chọn thời điểm để rời khỏi tổ chức, đem tính mạng của mình ra đánh cược, nhưng không ngờ, hôm nay lại là hôm mà căn cứ phòng ngự nghiêm mật nhất... Cây súng trong tay chỉ còn lại có hai phát đạn, một cho địch nhân và một cho mình, nhưng trước khi chết hấn cũng muốn biết, vì sao tổ chức lại vì một sát thủ nhỏ nhỏ trốn đi, mà xuất động thế trận lớn như vậy, thậm chí ngay cả Dị năng giả cũng phải đi. Những người biến dị này tự xưng là Tiên Hóa giả, giấu mình một cách thần bí ở trong tổ chức, bản thân hấn ở trong đó cho tới hôm nay cũng mới biết, cho dù như thế nào đi nữa, họ cũng không chỉ vì một sát thủ phổ thông mà ra tay, vậy thì rốt cuộc là vì sao. Vừa phải chạy trốn gấp gáp, lại đi mất máu quá nhiều cho nên đường đi đã bắt đầu không rõ, cho tới khi chạy tới sát biên giới khu rừng, thì mới biết đây là một vách núi, trên có trực thăng bay tới, nếu như bây giờ mà leo lên thì đúng là một con đường chết. Hấn chạy dọc theo vách núi, đột nhiên ngã rẽ ở phía trước có một luồng hồng quang chọi lóe lên. Trực thăng bay tới rất nhanh, tiếng chó sủa, tiếng người cũng càng lúc càng nhiều, cho rằng đây là thời khắc cuối cùng, cho nên hấn đi chậm, sau đó nhìn lên về phía góc bên cạnh. Ở nơi đó ánh lửa rừng rực, trong lòng hấn đột nhiên có một cảm giác kỳ dị, khiến hấn phải run rẩy, hai tay cầm chặt súng, hấn nhìn thấy một người đang đứng cạnh đồng lửa đó. Là Tiên Hóa giả trong tổ chức. Những Tiên Hóa giả này có những khả năng vượt quá khả năng của con người bình thường, hấn cũng biết là có mấy tên Dị năng giả tụ tập ở đây, cho nên không dám nhìn lâu, dù sao cũng chỉ còn có hai phát đạn, cho nên hấn lên lút gờ tay lên, nhắm thật chuẩn, hấn biết tính mạng của mình cũng kết thúc sau phát súng cuối cùng này. Tâm ngắm đã xong, vậy mà Dị năng giả kia cứ nhìn vào ánh lửa, xoay lưng ra ngoài, hai tay người đó mở ra, tư thế có chút quái dị, nếu như đã là sát thủ, thì tuyệt đối không thể nào có động tác không thể phòng thế này, thế nhưng... mặc kệ nó... Cẩn rằng một cái, tiếng súng vang lên, viên đạn bắn trúng thái dương của người nọ, khiến cho người này bay ra ngoài. Dị năng giả thì thế nào, dính đạn ắt phải chết, trong lòng nghĩ như vậy, hấn mạnh đạn đi súng vào thái dương của mình. Nhưng đúng khoảnh khắc này, có một thanh âm kỳ dị làm cho người ta khiếp sợ vang lên, một cảm giác âm áp như nước lũ tràn tới trước mặt hấn. Ngọn lửa kia kia hề di chuyển tới đâu, là cây cỏ trong phạm vi của nó đều biến thành tro tàn, đất đai lồm vào thành ao, nhưng hấn lại không có cảm giác gì. Khi hấn ngẩng đầu lên thì thấy có một con chim lửa không lồ đang bay trên không, đó chính là Hỏa phượng hoàng trong truyền thuyết mà Trung Quốc thường hay nhắc tới. Ngọn lửa cháy lan khắp bầu trời đêm, những chiếc trực thăng khi bị ngọn lửa này chạm vào, thì lập tức nổ tung rơi xuống. Tia lửa bắn như mưa, hấn trốn mất há hốc mồm mà nhìn cảnh tượng xung quanh, khi hấn quay đầu lại, thì truy binh cũng xuất hiện trong tầm mắt. Hiên nhiên họ cũng bị biến cố này làm cho thất kinh, mà quên cả nổ súng, sau đó trong mắt mọi người đều hiện lên sự sợ hãi, xoay người muốn chạy trốn. Vừa quay đầu lại, ngọn lửa do Phượng Hoàng tạo ra đã bay xuống, hơi lửa bốc lên cuộn cuộn, đất đã bay tung lên, hấn đột nhiên nhìn thấy đôi mắt của Hỏa phượng hoàng Âm Ngọn lửa tiếp tục lan xuống! Không chết, không có đau đớn, sau khi kinh hãi qua đi, hấn cảm thấy mình đang đứng trong một khu rừng hoang tàn, thân hình thì dường như bị một dịch thể nào đó vây quanh, có cảm giác bập bênh, bốn phía không có thanh âm, yên tĩnh giống như lúc trời đất mới sinh. Hấn quay đầu nhìn lại, ở bên ngoài ánh lửa, thế giới ngoài đó diễn ra rất chậm, khi ngọn lửa lan xuống, bên ngoài kia chỉ còn lại đất hoang, cây cối đã trở thành tro tàn, những truy binh, những con chó săn chưa kịp chạy được vài bước thì đã biến thành tro. Trong nháy mắt, hấn đã hiểu tất cả. Theo truyền thuyết, cứ cách một khoảng thời gian, Phượng Hoàng sẽ rụng lông mà chết đi, sau đó từ trong đồng tro tàn ấy bốc lên một ngọn lửa, mượn lửa mà sống lại. Hấn chọn hôm nay để bỏ trốn, không ngờ lại chính là ngày Phượng Hoàng Niết Bàn, tổ chức phái ra nhiều người như vậy, hoàn toàn là để đối phó với con Hỏa phượng hoàng này mà thôi. Lúc này chính là thời khắc mà Phượng Hoàng Niết Bàn, cho nên pháp lực của nó thấp nhất, mới bị các Dị năng giả của tổ chức vây công, hấn bắn một phát súng, đã mở ra được một góc, cho nên Hỏa phượng hoàng mới có thể thoát thân. Trong trốn u minh, có một thanh âm đang hỏi hấn: "Cảm tạ người, người muốn cái gì?" "Ta..." "Hấn mở to hai mắt." "... Ta muốn tự do."

ẤN SÁT

Phần Nội Dích Hương Tiêu

Mục Lục

Giới Thiệu

Mục Lục

Quyển 1

Chương 1: Trở Lại Quá Khứ.

Chương 2: Gia Minh Và Linh Tĩnh.

Chương 3: Liễu Hoài Sa.

Chương 4: Thích Quán.

Chương 5: Ba Người Cùng Chơi.

Chương 6: Trương Nhã Hàm.

Chương 7: Trai Hề.

Chương 8: Trao Đổi.

Chương 9: Chỉ Là Ngoài Ý Muốn (1).

Chương 10: Chỉ Là Ngoài Ý Muốn (2).

Chương 11: Kết Thúc Chương Trình Tiêu Học.

Chương 12: Sự Kiện Chụp Ảnh Nude.

Chương 13: Chuyện Ghét Nhất.

Chương 14: Đồng Lòng.

Chương 15: Hoa Bách Hợp (1).

Chương 16: Hoa Bách Hợp (2).

Chương 17: Hoa Bách Hợp (3).

Chương 18: Sống Chung.

Chương 19: Cuộc Sống Tốt Đẹp.

Chương 20: Heidi.

Chương 21: Mafia.

Chương 22: Nguyên Nhân.

Chương 23: Thái Điều Xuất Kịch.

Chương 24: Người Lùn.

Chương 25: Đặc Cấp Sát Thủ.

Chương 26: Chém Trăm Người.

Chương 27: Chúng Ta Trở Về Nhà.

Chương 28: Thục Nữ Và Dâm Phu.

Chương 29: Diễn Trò.

Chương 30: Trò Chơi Điện Tử.

Chương 31: Bắt Cóc.

Chương 32: Chính Là Tình Yêu.

Chương 33: Tra Tấn.

Chương 34: Giả Ngây Giả Dại.

Chương 35: Tiết Lão Nha (1).

Chương 36: Tiết Lão Nha (2).

Chương 37: Tiết Lão Nha (3).

Chương 38: Tỉnh Dưỡng (1).

Chương 39: Tỉnh Dưỡng (2).

Chương 40: Hai Chị Em.

Chương 41: Dừng Mưa.

Chương 42: Thiên Vũ Chính Tác.

Chương 43: Truy Đuổi.

Chương 44: Chín Mười Sáu Đại Kế Đào Hôn.

Chương 45: Gặp Nhau Trong Phòng Tắm.

Chương 46: Quyết Định Bỏ Trốn.

Chương 47: Khúc Nhạc Đệm.

Chương 48: Hai Chọn Một.

Chương 49: Thăm Án Về Việc Ba Người Ở Chung.

Chương 50: Động Chân Sơ Thức Khi La Hương.

Chương 51: Bắt Đầu Từ Hôm Nay.

Chương 52: Gợn Sóng.

Chương 53: Học Viên Quý Tộc.

Chương 54: Nhà Mới, Chuyện Cũ.

Chương 55: Đánh Giá.

Chương 56: Ước Chiến.

Chương 57: Trận Đấu Hòa Giải (1).

Chương 58: Trận Đấu Hòa Giải (2).

Chương 59: Trận Đấu Hòa Giải (3).

Chương 60: Quảng Cáo Và Sát Ý.

Chương 61: Đêm Trong Rừng.

Chương 62: Bao Nhiêu Người.

Chương 63: Tích Lũy Hạnh Phúc.

Chương 64: Khóa Học Thứ Nhất Của Sát Thủ: Học Ngu.

Chương 65: Trên Đường Về Nhà.

Chương 66: Đi Cửa Sau.

Chương 67: Hacker.

Chương 68: Đợi.

Chương 69: Hoa Tulip.

Chương 70: Kê Trộm Xe.

Chương 71: Tàn Cuộc.

Chương 72: Đi Đêm.

Chương 73: Tâm Sự Của Sát Thủ.

Chương 74: Tâm Sự.

Chương 75: Quyết Định.

Chương 76: Lên Thuyền.

Chương 77: Lời Tiên Đoán.

Chương 78: Anh Hùng Không Có Nhà.

Chương 79: Cảnh Kỳ.

Chương 80: Tiếng Gõ Cửa Lúc Nửa Đêm.

Chương 81: Sầu Lo.

Chương 82: Xung Đột Nhỏ.

Chương 83: Vũ Hội (1).

Chương 84: Vũ Hội (2).

Chương 85: Vũ Hội (3).

Chương 86: Nở Rộ.

Chương 87: Dự Cảm.

Chương 88: Lâu Đài Trên Biển (1).

Chương 89: Lâu Đài Trên Biển (2).

Chương 90: Lâu Đài Trên Biển (3).

Chương 91: Bộc Bạch.

Chương 92: Giải Bày.

Chương 93: Phá Thuyền.

Chương 94: Lệnh Đênh.

Chương 95: Đảo Hoang.

Chương 96: Con Tin.

Chương 97: Vô Tay Rời Đi.

Chương 98: Bảo Tố.

Chương 99: Bảo Tố Nổi Lên (1+2).

Quyển 2

Chương 100: Trở Về.

Chương 101: Hồi Tội.

Chương 102: Nhiệt Huyết Thanh Niên.

Chương 103: Sân Bóng (1+2).

Chương 104: Sân Bóng (3).

Chương 105: Ta Sẽ Làm Xong.

Chương 106: Kết Luận.
Chương 107: Sống Mãi Với Nhau.
Chương 108: Khuyển Nha.
Chương 109: Năm 1997, Tuyệt Rơi.
Chương 110: Kiên Thức Về Máy Móc Của Gia Minh.
Chương 111: Đêm Giáng Sinh Của Mỗi Người (1+2).
Chương 112: Yên Tiệc Náo Nhiệt (1+2).
Chương 113: Vượt Thời Đại (1+2).
Chương 114: Ngoài Ý Muốn.
Chương 115: Chị Có Lời Muốn Nói Với Em (1+2).
Chương 116: Cảm Giác Sa Ngã (1+2).
Chương 117: Sở Thích Bất Lương.
Chương 118: Tùy Cô.
Chương 119: Dòng Cuối.
Chương 120: Con Gái Say Rượu Là Đáng Sợ Nhất.
Chương 121: Vô Đề (1+2).
Chương 122: Mê Loạn.
Chương 123: Đập Phá (1+2).
Chương 124: Nữ Thần.
Chương 125: Thương.
Chương 126: Vật Thay Thế. (1+2)
Chương 127: Liêu Pháp Kích Thích.
Chương 128: Phiền Toái Nhỏ.
Chương 129: Cách Nhìn Của Đông Phương Uyên.
Chương 130: Một Đóa Hoa Tulip.
Chương 131: Suy Đoán, Ý Chí Chiến Đấu, Tờ Rơi. (1+2+3)
Chương 132: Buổi Sáng Yên Bình.
Chương 133: Hồ Điệp (1+2).
Chương 134: Mặc Cả (1+2).
Chương 135: Những Thứ Quan Tâm.
Chương 136: Tươi Cười Thành Khẩn (1+2).
Chương 137: Nửa Người Đen Tối.
Chương 138: James.
Chương 139: Phương Vũ Tư.
Chương 140: Muốn Chết (1+2).
Chương 141: Suy Luận Của Đông Phương Uyên (1+2).
Chương 142: Tạm Biệt.
Chương 143: Sự Thật (1+2).
Chương 144: Phiền Não.

Chương 145: Hội Đâu Giá (1+2).
Chương 146: Tâm Sư. (1+2).
Chương 147: Phụ Thuộc. (1+2)
Chương 148: Lam Điều.
Chương 149: Vô Đề (1+2).
Chương 150: Hòa Giải.
Chương 151: Thăng Thấn.
Chương 152: Tức Giân (1+2).
Chương 153: Trùng Phát.
Chương 154: Chạy Bỏ.
Chương 155: Mạnh Hơn.
Chương 156: Sinh Nhật Vui Vẻ.
Chương 157: Mộng Xuân.
Chương 158: Tâm Loạn.
Chương 159: Lễ Kỷ Niệm Thành Lập Trường.
Chương 160: Một Cơn Lốc (1+2).
Chương 161: Gió Cuồn.
Chương 162: Người Biểu Diễn.
Chương 163: Phía Sau Sân Khấu. (1+2)
Chương 164: Toàn Mộc. (1+2)
Chương 165: Nhã Hàm Oi Nhã Hàm. (1+2)
Chương 166: Tạo Vật Kỳ Tích. (1+2)
Chương 167: Đông Phương Nhược. (1+2)
Chương 168: Sợ Hải.
Chương 169: Vấn Đề Về Đau Đầu.
Chương 170: Xung Đột (1+2).
Chương 171: Không Khí Trầm Trọng.
Chương 172: Dạ Vũ Bất Đầu.
Chương 173: Đoán Trước Cái Chết (1+2).
Chương 174: Giao Hòa Điềm. (1+2).
Chương 175: Chúc Người Hạnh Phúc. (1+2).
Chương 176: Chuyện Đau Đầu. (1+2).
Chương 177: Xưởng Vũ Khí Giết Người
Chương 178: Giấy Nợ
Chương 179: Điềm Đạm
Chương 180: Đường Nhân Quả
Chương 181: Thịnh Cầu
Chương 182: Lão Đại Giang Hồ
Chương 183: Cầu Hôn

Chương 184: Một Khắc Đi Vào Lịch Sử

Chương 185: Vô Đề

Chương 186: Diệt Cỏ

Chương 187: Tổ Hợp Kém Cỏi

Chương 188: Tự Hội

Chương 189: Người Theo Đuổi

Chương 190: Một Loại Tương Tư

Chương 191: Kẻ Trả Thù

Chương 192: Không Sao Là Tốt Rồi

Chương 193: Linh Hồn Thuần Khiết

Chương 194: Con Muốn Trở Lại

Chương 195: So Sánh

Chương 196: Giai Điều Của Sương Mù

Chương 197: Chúng Ta Bàn Bạc

Chương 198: Đầu Đông

Chương 199: Hoa Lửa

Quyển 3

Chương 200: Mơ Màng

Chương 201: Phía Trên Có Người, Người Không Thể Trêu Vào

Chương 202: Thác Loạn Trước Khi Mặt Trời Lặn

Chương 203: Thời Điểm Chạy Trốn

Chương 204: Máu Lạnh

Chương 205: Ca Ngợi Tình Yêu

Chương 206: Chạy Như Điện

Chương 207: Cô Ta Đến Rồi

Chương 208: Huyết Sắc Gia Niên Hoa

Chương 209: Carnival Màu Đỏ (1-2-3)

Chương 210: Carnival Màu Đỏ (4)

Chương 211: Carnival Màu Đỏ (5)

Chương 212: Carnival Màu Đỏ (6)

Chương 213: Carnival Màu Đỏ (7 - 1)

Chương 214: Carnival Màu Đỏ (7 - 2)

Chương 215: Carnival Màu Đỏ (8)

Chương 216: Carnival Màu Đỏ (9)

Chương 217: Carnival Màu Đỏ (10)

Chương 218: Ngủ Đi

Chương 219: Bí Mật

Chương 220: Đông

Chương 221: Trước Đêm Báo Nôi
Chương 222: Phiền Nào Của Heidy
Chương 223: Đông Dài
Chương 224: Cô Gái Áo Trắng
Chương 225: Con Đường Đắm Máu
Chương 226: Trước Lúc Bình Minh
Chương 227: Saliere
Chương 228: Joseph
Chương 229: Gia Minh Viễn Chinh.
Chương 230: Vô Đề.
Chương 231: Thuật Lại
Chương 232: Nghi Ngờ, Tin Tức.
Chương 233: Mafia.
Chương 234: Khúc Quanh.
Chương 235: Ngày May Mắn.
Chương 236: Điên Cuồng.
Chương 237: Tình Yêu.
Chương 238: Rời Đi.
Chương 239: Cô Đơn
Chương 240: Ngờ Vực Vô Căn Cứ
Chương 241: Bóng Người Quen Thuộc
Chương 242: Phát Súng Bí Mật
Chương 243: Vô Tung
Chương 244: Khắp Trời Chỉ Là Gió Tuyết
Chương 245: Hẻm Sâu
Chương 246: Người Là Ai
Chương 247: Quyết Định Của Nhà Hàm
Chương 248: Tuyên Chiến
Chương 249: Biên Người
Chương 250: Trọng Thương
Chương 251: Tập Kích Lẫn Nhau
Chương 252: Ai Là Cha Các Người?
Chương 253: Chạy Trốn
Chương 254: Em Đã Trở Lại
Chương 255: Thất Tình
Chương 256: Quan Hệ Ban Bè
Chương 257: Tiểu Trấn
Chương 258: Kích Động
Chương 259: Cảm Giác Khó Tả

Chương 260: Nụ Hôn Đầu

Chương 261: Nỉ Non

Chương 262: Buổi Sáng Yên Bình

Chương 263: Tuyệt Kỹ

Chương 264: Vung Quyền

Chương 265: Nói Lời Từ Biệt

Chương 266: Trở Về Nhà

Chương 267: Âm Chiêu

Chương 268: Đây Là Xe Của Ta

Chương 269: Những Chuyện Nhỏ

Chương 270: Trụ Cột Nghiêng Đổ

Chương 271: Từng Mảng Roi Rung

Chương 272: Phiên Toái Nhỏ

Chương 273: Gió Nổi

Chương 274: Sinh Hoạt Tú

Chương 275: Khó Xử.

Chương 276: Bạt Tai Vàng Dội

Chương 277: Cú Bạt Tai Gây Hậu Quả Nghiêm Trọng.

Chương 278: Loạn.

Chương 279: Cầu Tình

Chương 280: Bạn Trai Của Tôi

Chương 281: Tai Nạn Xe Cộ

Chương 282: Xung Đột

Chương 283: Lão Hồ

Chương 284: Gặp Mặt

Chương 285: Giăng Co Ở Hành Lang

Chương 286: Phiên Nào Gắn Đây

Chương 287: Đánh Cược

Chương 288: Tứ Lang Bạt Thiên Cân

Chương 289: Bị Theo Dõi

Chương 290: Chó, Mèo

Chương 291: Chim Sẻ

Chương 292: Bá Tước

Chương 293: Phân Tích

Chương 294: Đánh Giá

Chương 295: Bóng Lưng

Chương 296: Đụng Đua

Chương 297: Hát Nhỏ

Chương 298: Đứng Là Phụ Nữ

Chương 299: Gặp Lại Phương Vũ Tu

Quyển 4

Chương 300: Các Người Không Biết?

Chương 301: Ưu Thế Duy Nhất

Chương 302: Vượt Quá Giới Hạn

Chương 303: Không Can Thiệp

Chương 304: Kelly

Chương 305: Mẹ Anh Họ Gì?

Chương 306: Trục Giác

Chương 307: Không Có Nhiều Thời Gian

Chương 308: Đêm Xuống

Chương 309: Mời

Chương 310: Tĩnh Lặng

Chương 311: Bắt Cô Ta Đến Gặp Tôi

Chương 312: Phá Hoại

Chương 313: Gặp Nhau

Chương 314: Chưa Thấy Người Ta Thân Mật Bao Giờ Sao

Chương 315: Đầu Súng

Chương 316: Tổ Ngôn Đố

Chương 317: Vua Khủng Bố

Chương 318: Yên Bình

Chương 319: Lừa Dối

Chương 320: Tâm Nhân

Chương 321: Bạn Cũ

Chương 322: Trong Rừng

Chương 323: Ngộ Thương

Chương 324: Cãi Vã

Chương 325: Phiền Muộn

Chương 326: Tới Gần Địa Ngục

Chương 327: Đêm Náo Nhiệt

Chương 328: Lạnh Lùng

Chương 329: Ấy Náy

Chương 330: Tình Nghi Biến Thái

Chương 331: Ye Sầu

Chương 332: Thuê Sát Thủ

Chương 333: Lão Cổ

Chương 334: Không Sợ Gì Cả

Chương 335: Xin Lỗi, Tôi Yêu Em!

Chương 336: Một Chút Đắc Ý

Chương 337: Dao

Chương 338: Trù Tính

Chương 339: Mất Đi Cái Tâm Của Sát Thủ

Chương 340: Khắc Chế Mạnh Nhất

Chương 341: Trường Chém Giết

Chương 342: Tan Rã

Chương 343: Quốc Gia

Chương 344: Bóp Cò

Chương 345: Điền Cuồng

Chương 346: Không Sao

Chương 347: Suy Đoán

Chương 348: Tháng Sáu

Chương 349: Nguyên Nhân Tự Tử

Chương 350: Luôn Ở Bên Cầu

Chương 351: Màu Lam Chia Ly

Chương 352: Chết Trẻ

Chương 353: Bùng Nổ

Chương 354: Con Người Kiên Cường

Chương 355: Bốn Giây

Chương 356: Không Cho Phép

Chương 357: Chia Rẽ

Chương 358: Đánh Ta

Chương 359: Di Chúc

Chương 360: Pháo Hoa

Chương 361: Bắn Tia

Chương 362: Tẩy Trắng

Chương 363: Vụng Về

Chương 364: Hành Trình Dự Định

Chương 365: Lên Đường

Chương 366: Ba Mươi Ngàn Foot

Chương 367: Sân Bay Ngày Mưa

Chương 368: Mâu Thuẫn Nội Bộ

Chương 369: Đầu Có Thê Rơi Nhưng Kiểu Tóc Không Thê Loạn

Chương 370: Đánh Lén

Chương 371: Hai Năm Rưỡi

Chương 372: Paris

Chương 373: Ta Sẽ Tìm Đến Người

Chương 374: Đạn Vô Hình

Chương 375: Ba Người Kinh Khủng Nhất

Chương 375: Ba Người Kinh Khủng Nhất (2)

Chương 375: Ba Người Kinh Khủng Nhất (3)

Chương 376: Máu Nhuộm Đường Phố (1)

Chương 376: Máu Nhuộm Đường Phố (2)

Chương 377: Quen Thuộc

Chương 378: Thích Câu Thì Thế Nào

Chương 379: Tương Lai Của Chúng Ta

Chương 380: Tâm Tình

Chương 381: Luồng Cuồng

Chương 382: Người Nhà

Chương 383: Lựa Chọn (1)

Chương 383: Lựa Chọn (2)

Chương 384: Thi

Chương 385: Thiếu Nữ Ôm Gấu Trúc

Chương 386: Tất Cả Đã Qua

Chương 387: Nói Đùa

Chương 388: Mách Nước Ngâm

Chương 389: Phòng Nhỏ Ở Nguyệt Trì Gia (1)

Chương 389: Phòng Nhỏ Ở Nguyệt Trì Gia (2)

Chương 390: Ghen Ty

Chương 390: Ghen Ty

Chương 391: Chênh Lệch

Chương 392: Thách Đấu (1)

Chương 392: Thách Đấu (2)

Chương 393: Không Rảnh

Chương 394: Bắt Đầu Tác Chiến (1)

Chương 394: Bắt Đầu Tác Chiến (2)

Chương 395: Một Súng Kinh Diêm

Chương 396: Không Rõ

Chương 397: Ngự Thủ Hỉ

Chương 398: Còn Sót Lại Cái Gì?

Chương 399: Khai Hỏa

Quyển 5

Chương 400: Vô Hạn Quang Minh Hỏa

Chương 401: Chào Mừng Trở Về Nhà

Chương 402: Không Trở Về Nhà

Chương 403: Mộng Gia Đình

Chương 404: Gió Mắc Gió, Mưa Mắc Mưa

Chương 405: Có Người Tim

Chương 406: Pháo Hoa Trong Thành Phố

Chương 407: Tiêu Cường Chạy Mau

Chương 408: Thành Phố Nhuộm Máu

Chương 409: Ta Như Sương Sớm Xuống Nhân Gian

Chương 410: Hồ Bất Quy

Chương 411: Hạt Dẻ Rang Đường

Chương 412: Người Chết

Chương 413: Nhà Nhỏ Cảnh Bờ Sông

Chương 414: Cho Ở

Chương 415: Báo Thù

Chương 416: Dòng Nước Hỗn Loạn

Chương 417: Giao Thừa

Chương 418: Giao Thừa (3)

Chương 419: Tụ Hội

Chương 420: Trở Về

Chương 421: Thỏ Trắng Cô Đơn

Chương 422: Hồi ức Như Đao

Chương 423: Con Rất Nhớ Hấn

Chương 424: Lời Thề Sinh Tử

Chương 425: Nói Chuyện Đêm Khuya

Chương 426: Đột Kích

Chương 427: Đánh Bạc

Chương 428: Hỗn Loạn

Chương 429: Cổ Nhân

Chương 430: Đêm Náo Động

Chương 431: Ô Hà Lĩnh

Chương 432: Đợi Ánh Bình Minh

Chương 433: Tỉnh Táo

Chương 434: Mùa Đông Hạnh Phúc Nhất

Chương 435: Bắt Cóc

Chương 436: Tuệ Thanh

Chương 437: Đều Là Kẻ Ngốc

Chương 438: Rừng Rậm Cương Thiệt

Chương 439: Người Là Ai

Chương 440: Cự Thú

Chương 441: Từ Thân Ngoài Cửa Sổ

Chương 442: Bầu Trời

Chương 443: Bức Ảnh Tới Muộn

Chương 444: Đan Xen

Chương 445: Bức Tranh Bị Nghiền Nát

Chương 446: Bóng Đêm Như Nước Thủy Triều

Chương 447: Godzilla

Chương 448: Vây Thì Chết Đi

Chương 449: Tức Giận

Chương 450: Quy Tắc

Chương 451: Lửa Đỏ Cháy Mạnh

Chương 452: Nhà

Chương 453: Không Được Phép Như Vây Nữa

Chương 454: Gặp Lại

Chương 455: Thủ Tiết

Chương 456: Gấu Trắng

Chương 457: Một Chiều Mưa Gió (1)

Chương 458: Một Chiều Mưa Gió (2)

Chương 459: Dung Hợp

Chương 460: Khoảng Cách

Chương 461: Ba Ngày

Chương 462: Cố Gia Minh Phải Chết

Chương 463: Đồi Mất

Chương 464: Gia Đình

Chương 465: Đề Thi Cuối Cùng

Chương 466: Bố Mẹ

Chương 467: Hội Đồng Học (1)

Chương 468: Hội Đồng Học (4)

Chương 469: Hội Đồng Học (5)

Chương 470: Một Người Tốt (1)

Chương 471: Buổi Chiều

Chương 472: Âm Chi

Chương 473: Bắt Ve

Chương 474: Hoa Anh Đào

Chương 475: Giúp Việc Không Lương (1)

Chương 476: Giúp Việc Không Lương (2)

Chương 477: Cáo Biệt

Chương 478: Bitch

Chương 479: Dao Chơi Thủy Thành

Chương 480: Thục Nữ

Chương 481: Ba Ba

Chương 482: Ôm Em Ngủ

Chương 483: Tôi Là Giản Tô Ngôn

Chương 484: Tiến Hóa Tự Nhiên (1)

Chương 485: Kết Cục

ÂN SÁT

Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Quyển 1

Chương 1: Trờ Lại Quả Khứ.

Chương 2: Già Minh Và Linh Tinh.

Chương 3: Liễu Hoài Sa.

Chương 4: Thích Quán.

Chương 5: Ba Người Cùng Chơi.

Chương 6: Trương Nhã Hàm.

Chương 7: Trai Hề.

Chương 8: Trao Đổi.

Chương 9: Chi Là Ngoài Ý Muốn (1).

Chương 10: Chi Là Ngoài Ý Muốn (2).

Chương 11: Kết Thúc Chương Trình Tiểu Học.

Chương 12: Sự Kiện Chụp Ảnh Nude.

Chương 13: Chuyện Ghét Nhất.

Chương 14: Đồng Lòng.

Chương 15: Hoa Bách Hợp (1).

Chương 16: Hoa Bách Hợp (2).

Chương 17: Hoa Bách Hợp (3).

Chương 18: Sống Chung.

Chương 19: Cuộc Sống Tốt Đẹp.

Chương 20: Heidy.

Chương 21: Mafia.

Chương 22: Nguyên Nhân.

Chương 23: Hai Điều Xuất Kịch.

Chương 24: Người Lùn.

Chương 25: Đặc Cập Sát Thủ.

Chương 26: Chém Trăm Người.

Chương 27: Chúng Ta Trờ Về Nhà.

Chương 28: Thực Nữ Và Dâm Phụ.

Chương 29: Điện Trờ.

Chương 30: Trò Chơi Điện Tử.

Chương 31: Bất Cốc.

Chương 32: Chính Là Tình Yêu.

Chương 33: Tra Tân.

Chương 34: Già Ngậy Già Dại.

Chương 35: Tiết Lão Nha (1).

Chương 36: Tiết Lão Nha (2).

Chương 37: Tiết Lão Nha (3).

Chương 38: Tình Đường (1).

Chương 39: Tình Đường (2).

Chương 40: Hai Chì Em.

Chương 41: Dũng Mưu.

Chương 42: Thiên Vũ Chính Tắc.

Chương 43: Truy Đuổi.

Chương 44: Chín Mười Sáu Đại Kế Đảo Hôn.

Chương 45: Gặp Nhau Trong Phòng Tắm.

Chương 46: Quyết Định Bỏ Trờ.

Chương 47: Khúc Nhạc Đêm.

Chương 48: Hai Chợn Mọt.

Chương 49: Thâm An Về Việc Ba Người Ở Chung.

Chương 50: Đồng Chân Sơ Thức Khi La Hương.

Chương 51: Bắt Đầu Từ Hôm Nay.

Chương 52: Gọn Sóng.

Chương 53: Học Viện Quý Tộc.

Chương 54: Nhà Mới, Chuyen Cũ.
Chương 55: Đánh Giã.
Chương 56: Ước Chiến.
Chương 57: Trận Đấu Hòa Giải (1).
Chương 58: Trận Đấu Hòa Giải (2).
Chương 59: Trận Đấu Hòa Giải (3).
Chương 60: Quảng Cáo Và Sát Y.
Chương 61: Đêm Trong Rừng.
Chương 62: Bao Nhiều Người.
Chương 63: Tích Lũy Hạnh Phúc.
Chương 64: Khóa Học Thứ Nhất Của Sát Thủ: Học Ngủ.
Chương 65: Trên Đường Về Nhà.
Chương 66: Đi Cửa Sau.
Chương 67: Hacker.
Chương 68: Đợi.
Chương 69: Hoa Tulip.
Chương 70: Kê Trộm Xe.
Chương 71: Tàn Cuộc.
Chương 72: Đi Đêm.
Chương 73: Tâm Sự Của Sát Thủ.
Chương 74: Tâm Sự.
Chương 75: Quyết Định.
Chương 76: Lên Thuyền.
Chương 77: Lời Tiên Đoán.
Chương 78: Anh Hùng Không Có Nhà.
Chương 79: Cảnh Kỳ.
Chương 80: Tiếng Gõ Cửa Lúc Nửa Đêm.
Chương 81: Sầu Lo.
Chương 82: Xung Đột Nhỏ.
Chương 83: Vũ Hội (1).
Chương 84: Vũ Hội (2).
Chương 85: Vũ Hội (3).
Chương 86: Nở Rộ.
Chương 87: Dự Cảm.
Chương 88: Lâu Đài Trên Biển (1).
Chương 89: Lâu Đài Trên Biển (2).
Chương 90: Lâu Đài Trên Biển (3).
Chương 91: Bộc Bạch.
Chương 92: Giải Bày.
Chương 93: Phá Thuyền.
Chương 94: Lệnh Đênh.
Chương 95: Đảo Hoang.
Chương 96: Con Tin.
Chương 97: Yỗ Tạy Rời Đi.
Chương 98: Bào Tộ.
Chương 99: Bào Tộ Nổi Lên (1+2).

ÂN SÁT

Phẩm Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 1

Trở Lại Quá Khứ.

Trong bóng tối, có người nói chuyện.

"Khí trời thật là lạnh, A? Tại sao nơi này lại có một đứa trẻ."

"Ác, trông quần áo trên người thì không tệ lắm, không giống một tên ăn mày, sao nó lại ngất ở đây?"

Sờ sờ xoa bóp.

"Số chín người làm gì thế? Không phải người thích trẻ con đó chứ?"

"Không phải, số bảy, người xem cốt cách của đứa trẻ này cũng không tệ lắm, dù sao chúng ta cũng phải tìm một đứa, nếu như để nó chết ở đây thì cũng phí, không bằng chúng ta mang nó về đi."

Lại sờ sờ xoa bóp.

"Kém thì kém một chút, thế nhưng mang về thì không sao, dù sao nó cũng sắp chết đói rồi, ôm lấy nó đi thôi."

"Được."

Có ý gì?

Có ý gì?

Bọn họ nói có ý gì...

Đột nhiên, hần mở hai mắt ra.

Cảm giác nhạy bén là tập quán mà hần đã có từ trước, ánh mắt của hần nhìn vào đầu tiên là bóng súng bên không của đối phương, người nọ cúi người xuống, hần vươn ra tay, rút lấy súng của người đó.

Trong nháy mắt, ba người đều đứng im tại chỗ.

Đứa trẻ vốn nằm trên mặt đất thì nay hai tay cầm chặt súng lục, nam tử cúi người xuống thì vô ý thức giơ hai tay lên, một gã nam tử mặc áo đen khác

muốn cướp súng, sát khí của hắn tỏa ra, bởi vì hắn tưởng hai người đã trúng mai phục, nhưng mà sau một khắc, hai gã nam tử mới giật mình liếc nhau, mang theo nụ cười vui mừng.

Bởi vì đứa trẻ nằm dưới đất thực sự là quá nhỏ, thoạt nhìn lại vô cùng gầy yếu, chốt an toàn chưa mở, bán tay cầm súng hình như cũng miễn cưỡng.

"Ác, số chín, lần đầu tiên người mất súng lại là do đứa trẻ này, ha ha."

"Dù sao... năng lực phản ứng thật là nhạy cảm, quả thực giống như là dã thú, nó nhất định là có cảm giác không an toàn, chúng ta tìm được bảo bối rồi."

"Hắc, đứa nhỏ, súng không phải cầm như thế..."

Số bảy lời còn chưa nói hết, ánh mắt đứa bé kia dường như trở nên sắc bén hơn, trong nháy mắt ngón tay nó đã mở chốt an toàn, tiếng súng vang lên.

"Ầm" một tiếng, viên đạn đã xuyên qua ngực của số Chín, máu tươi bắn tung tóe, sức giạt của súng làm cho hai tay của đứa trẻ kia bắn tung lên, số Bảy định lấy súng, nhắm ngay vào đứa trẻ kia, nhưng mà tim hắn lúc này vẫn có cảm giác không thể nào tin tưởng được.

Không thể nào là đứa bé này, vậy thì ai đánh lên bọn hắn...

Chỉ một ý niệm này thôi khiến cho hắn chần chừ, sau đó, hai tiếng tiếng súng đồng thời vang lên, ở giữa trán của số Bảy có một lỗ máu, ngựa mặt ngã xuống đất, mà vai phải của đứa bé kia cũng bị thương, máu chảy làm ướt hết cả người của nó. Nó nằm trong vũng máu run rẩy, cố gắng bò dậy.

Vết thương này giống y như vết thương trước kia, chỉ là lúc này... Tại sao lại đau đến như vậy chứ...

Nhưng mà, cảm giác đau không phải là vấn đề lớn nhất mà hắn phải đối mặt, vấn đề lớn nhất là, hắn ở đâu, với lại...

"Sao.. bàn tay nhỏ vậy..."

Hắn nhìn vào bàn tay cầm súng, lầm bầm nói, rõ ràng đây là bàn tay của trẻ con mà, hơn nữa, thân hình vốn cao của mình tại sao lại biến thành một người lùn rồi.

Gió đêm thổi tới, làm cho hắn cảm thấy vô cùng lạnh lùng, khi nhìn bốn phía xung quanh, thì hắn mới biết đây là một ngôi làng nhỏ vô cùng lạc hậu, kiến trúc vẫn còn cũ, ánh đèn rọi ra đường vô cùng mờ nhạt. Hắn cảm thấy sức lực trong cơ thể mình dường như đang bị xói mòn, yếu đuối vô cùng, phòng chừng qua không được bao lâu, sẽ hết sức...

Trong đầu hắn lúc này nhớ lại cảnh tượng trước kia, nhớ tới lời Hòa Phụng Hoàng nói:

"Vậy người hãy nhận lấy cơ hội tự do của người."

Cơ hội tự do...

Rất nhiều sự tình, hiện tại không làm sao nghĩ được nữa, bởi vì tiếng còi cảnh sát đã vang lên từ xa xa, hắn theo thói quen xóa dấu vân tay trên súng lục,

sau đó bỏ lại trong tay của tên số Chín, ôm vai đi được vài bước, rồi trời đất bắt đầu xoay tròn...

***** * Trong lúc mơ màng, hẳn nhớ tới thời gian khi còn nhỏ.

Trên thực tế, từ lúc những sự việc xảy ra với hẳn là khi hẳn 10 tuổi, bởi vì đó là thời gian Bùi La Gia bắt đầu huấn luyện sát thủ, cũng giống như khởi đầu của một đứa trẻ 10 tuổi, những chuyện trước đó chúng không có ấn tượng, cũng không cách nào nhớ nổi.

Sau đó hẳn biết một đứa trẻ sau khi bị Bùi La Gia tìm được, thì lập tức cho nó đi xóa ký ức trước kia, kỹ thuật tẩy não này được thực hiện thì không cách nào nhớ được ký ức trước kia. Nhưng mà đối với hẳn đó còn là sự cảm kích, bởi vì hành động này mà hẳn gia tăng mạnh cảm giác phản bội trong lòng.

Từ khi mười tuổi bắt đầu, mỗi ngày hẳn phải xem các loại động vật giết chóc lẫn nhau, sau đó bắt đầu theo học những kiến thức cơ bản từ một tên sát thủ. Sau đó là quá trình giao đấu, hẳn phải tiến hành giao đấu sinh tử với một số loại động vật, thể thức là đấu loại, cạnh tranh với nhau quyền được sống. Từ trước tới giờ hẳn không phải là người xuất sắc nhất, nhưng mà hẳn lại là người sống sót, đó là một kỳ tích. Đương nhiên, muốn trong tương lai có thời cơ mà hẳn có thể phản bội, thì hẳn nhất định phải sống sót.

Đoạn ký ức này đã lâu không được nhớ lại, nhưng mà vào thời khắc này nó lại trở nên vô cùng rõ ràng, trong bóng tối có một khuôn mặt của một bé gái, trông nhỏ nhắn đáng yêu.

"Xin người, đừng như vậy nữa, đừng mà..."

Bỗng nhiên, hẳn mở mắt.

Hẳn vô ý thức đưa tay sờ bên hông, sau đó từ tay phải truyền tới cảm giác đau đớn, hẳn đưa bàn tay trái ra nhìn.

"Thực sự biến thành trẻ con rồi..."

Hẳn đưa tay sờ bên hông, vết sẹo trước kia lưu lại bây giờ không có, đó chính là vết thương đầu tiên khi hẳn giết người, hiện giờ vết sẹo này đã không còn.

Đưa mắt nhìn quanh, mới thấy đây là một phòng bệnh tương đối cũ, thời gian lúc này đã gần tới lúc chạng vạng, từ nơi này nhìn ra ngoài, có thể thấy dưới ánh mặt trời đỏ rực mà những kiến trúc kiểu cũ.

Trên bức tường trắng trong phòng còn có một cuốn lịch treo tường, trang giấy còn mới: ghi là ngày 3 tháng 11 năm 1991.

Không có quá nhiều kinh ngạc, hẳn chỉ nhú mày, sau đó l mím cười, sau một lát, nụ cười kia từ từ mở rộng, hẳn nhắm môi, nín cười làm cho thân hình hẳn phải run rẩy. Truyện "Án Sát " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc () Tự do, cuộc sống mới...

Giờ khắc này, hẳn đã có thể cảm nhận được.

Bây giờ nhớ lại, thời gian mà hẳn có trí nhớ cũng là tháng mười một năm 1991, khi đó hẳn vừa mới bắt đầu huấn luyện. Đêm hôm đó chính là tên số

Bảy và số Chính đem hấn tới nơi huấn luyện sát thủ của Bùi La Gia. Khi đó hấn chỉ có một mình trên đời, không biết một thứ gì cả, lúc này tất cả đã thay đổi.

Trên vai còn quần băng gạc, truyền đến cảm giác đau đớn, nhưng mà đối với hấn mà nói, hấn cũng chẳng coi vào đâu, hấn cố gắng mở ngăn tủ giường bệnh, muốn tìm xem trong đó có giấy tờ nào nói về thân phận của mình hay không. Trong đó có hai bộ quần áo, một cái cặp lồng đựng com còn ấm, một ít hoa quả, sau khi suy nghĩ, hấn bò đến cuối giường, quả nhiên, nơi đó có một cuốn sổ bệnh án.

Cố Gia Minh.

Tên thật hay, miệng của hấn nở một nụ cười.

Lúc này, hấn đã có tên, trong lòng hấn dâng lên một cảm giác ấm áp, trong lúc đa sầu đa cảm, cửa phòng bệnh "Két nha" một tiếng mở ra, người đi tới là một bé gái, tết tóc hai bên, mặt trái xoan, rất là đáng yêu.

"A? Gia Minh, cậu đã tỉnh rồi?"

Tiểu cô nương kia vừa thấy hấn, liền cười vọt tới bên giường, đặt cặp sách xuống.

Hấn dùng chân quần lấy thân hình trần truồng của hấn, sau đó cô bé kia liền đưa tay sờ tới, cũng may chỉ là nhẹ nhàng sờ sờ bằng vải:

"Còn đau không? Đau à? Nha, cậu chờ một chút, tớ đi gọi cô y tá tới đây."

Nàng nói xong rồi nhanh như gió chạy ra phòng bệnh, đứa trẻ trên giường thì cười cười, ánh mắt di chuyển lên cặp của cô bé.

Trên cặp có dùng vải hồng thêu bốn chữ: Tiểu học Hồng Tinh.

Sau đó có ba chữ lớn, xem ra là tên của cô bé kia: Diệp Linh Tinh.

ẤN SÁT

Phần Nô Địch Hương Tiêu

Chương 2

Gia Minh Và Linh Tĩnh.

"Ha ha —— Ha ha —— hắc —— "

Khi mặt trời lên, từ trên bãi cỏ truyền tới những tiếng ha ha của một cô gái nhỏ, trông như là thần tiên ở nhân gian, cô bé này có hai cái bím tóc sừng dê, đang luyện một bộ Vịnh Xuân Quyền, bé trai lên là Cố Gia Minh thì nằm trên bãi cỏ, buồn chán nhìn đám người kia luyện võ.

Hắn trở lại làm trẻ con cũng đã được hai tháng rồi.

Trong khoảng thời gian này, trong mười ngày đầu hắn giả vờ câm điếc, sau đó mới từ từ nhớ lại mọi chuyện. Thành phố Giang Hải là một trong những thành phố lớn của cả nước, từ sau khi cải cách cho tới nay, do có tiềm lực cho nên nền kinh tế phát triển như vũ bão.

Chung quy lại, ở thành phố Giang Hải lúc này bị mấy công ty của các gia tộc chiếm hữu, những gia tộc này phần lớn đều có căn cơ sâu, quan hệ không ít kể cả trung ương và địa phương, cho dù nền kinh tế bị suy thoái cũng không bị tổn thất nhiều lắm, Hoàng gia là một trong số đó.

Mẹ của hắn là một thành viên trực hệ của Hoàng gia, nhưng mà Hoàng gia cũng có một quy củ, đó là khi con gái Hoàng gia thành hôn, thì con trai phải ở rể. Cha hắn tâm cao khí ngạo, dẫn theo mẹ mình bỏ trốn, sau khi sinh hạ hắn không lâu, thì hai người bị đất núi đột nhiên lở đê chết. Hoàng gia vốn không nhận hai người này nữa, nhưng mà thấy hắn nhỏ tuổi, cho nên mới đem về nuôi nấng.

Do ai cũng biết rõ thân phận hắn, nhưng bọn người quân gia miệng thì gọi hắn là "Thiếu gia", nhưng thật ra hắn không có thân phận là thiếu gia.

Chuyện của mẹ hắn được coi là nỗi nhục trong gia tộc, có không ít đứa trẻ trong gia tộc biết chuyện này, liền cười nhạo hắn, khi dễ hắn.

Lần bỏ nhà ra đi vừa rồi cũng là do hắn không chịu được cảnh ngộ này, không ngờ sau khi ra ngoài, hắn lại gặp hai gã sát thủ máu lạnh của Bùi La Gia.

Nửa năm qua, người duy nhất chơi với hắn là cô bé Diệp Linh Tĩnh này, cô bé không quen thân thích gì với Hoàng gia cả. Trước kia cha hắn cùng với cha của Linh Tĩnh là Diệp Hàm là bạn tốt, sau khi cha mẹ hắn chết đi, Diệp gia vốn định nhận mình làm con nuôi, nhưng mà Hoàng gia mới có thể danh chính ngôn thuận nuôi dưỡng hắn mà thôi.

Những năm gần đây, mặc dù hắn ở tại Hoàng gia, thế nhưng thời gian mà hắn tới Diệp gia chơi đùa lại còn nhiều hơn, Linh Tĩnh mặc dù là con gái, nhưng thường ngày hắn bị bắt nạt, ủy khuất, thì nàng lại giống như thần hộ mệnh vì mình đứng ra bảo vệ. Bởi vậy, cho dù có sống lại, Gia Minh vẫn tận lực theo sự phân phó của cô bé này, tiếp nhận cuộc sống sinh hoạt của trẻ con.

Lần đầu tiên tới trường mang lại cho hắn một cảm giác mới mẻ, không có nghiêm khắc huấn luyện viên, không có chuyện máu tanh giết chóc, không

phải lúc này cũng đối mặt với chuyện tình mạng bị uy hiếp, tất cả đều được tư do.

Duy nhất chỉ có một chuyện bị quản lý đó là, khi hấn ngồi nghỉ viên vòng thi Diệp Linh Tĩnh lại hung hăng véo hấn một cái, yêu cầu hấn để hai tay lên bàn học, nghiêm chỉnh ngồi nghe giảng.

Nàng là đội trưởng đội thiếu niên tiên phong trong trường, có nhiệm vụ giám sát các bạn học hành một cách tự giác.

Cẩn thận viết chữ cho giống chữ của trẻ con, cố gắng duy trì điểm số trong mức dao động có thể, đây có thể nói là một trong những khó khăn đầu tiên của Gia Minh.

Thế giới của trẻ con cũng rất phức tạp, hấn thích ngồi im lặng một chỗ, nhìn thế giới xung quanh, nhưng mà đám trẻ con bên cạnh lại rất phiền, bởi vì bọn chúng muốn hấn tham gia vào những trò chơi và hoạt động khiến hấn chán tới phát điên lên.

Diệp Linh Tĩnh xứng đáng làm một đội trưởng, mỗi lần biểu diễn hay ngoại khóa đều ghi tên của hấn, mỗi lần như vậy, Gia Minh cảm thấy mình như sắp nổ tung.

Về phương diện gia đình, hấn không phải là đứa trẻ mà Hoàng gia coi trọng, ngoại trừ mấy đứa muốn khi dễ hấn thì mới nhớ tới hấn, chữ còn những người lớn đã coi hấn như không khí.

Cho nên những cuộc liên hoan mỗi tối, hấn chỉ được cầm phần cơm của mình mang về phòng, từ từ mà ăn, tiền tiêu vặt của hấn cũng như những đứa trẻ khác, nhưng mà sẽ bị bọn chúng lấy đi một ít trước khi hấn được cầm.

Đối với hấn bây giờ mà nói, không bị người khác làm phiền chính là mơ ước, còn về phần tiền bị người khác lấy đi, buổi tối hấn sẽ lấy lại, đồng thời nhân cơ hội thiếu hụt bài tập ở nhà của bọn chúng, ngày hôm sau, nơi ở rộng lớn này loạn tới mức gà bay chó sủa, không được an bình.

Đương nhiên, do thành tích học tập của đám này kém, cho nên không làm bài tập ở nhà cũng là chuyện bình thường, chúng lấy lý do trốn tránh sự kiểm tra, nhưng thế nào cũng bị cha mẹ chúng chửi mắng một trận, Gia Minh thì ở một bên cười xấu xa.

3h sáng hàng ngày, hấn đều dậy và ra ngoại ô luyện tập, thân thể của đứa nhỏ 10 tuổi còn quá yếu, đừng nói đánh nhau, cho dù cầm súng, sức giật của nó lớn một chút cũng có thể làm trật khớp. Hấn dựa theo phương thức từ hồi còn làm sát thủ luyện tập, 5h thì về lại chui vào chăn, 6h mặc quần áo đội tiểu Linh Tĩnh chui từ cửa sổ vào phòng.

Linh Tĩnh không thích hấn ở chung với đám trẻ con kia, với lại phòng của hấn ở cuối dãy, cho nên cố bé mới có thể trèo vào, sau đó hai người lại nhảy cửa sổ ra vùng ngoại ô.

Lúc này thành phố Giang Hải không có mấy công viên cho người khác nghỉ ngơi, cho nên vùng núi ngoại ô này được mọi người thích thú, Gia Minh thường nằm ở trên bãi cỏ, nhìn Tiểu Linh Tĩnh luyện tập quyền thuật.

Linh Tĩnh từ nhỏ đã cùng cha nàng luyện quyền, thuần thục nhất là Vịnh Xuân và Thái Cực, còn dựa vào hai bộ võ thuật này đoạt được giải quán quân

võ thuật, đương nhiên đây cũng chỉ là thành thích để khen thưởng. Hai người trên đường trở về gặp một đại thúc bán bánh màn thầu, Linh Tĩnh bỏ tiền mua hai cái, sau đó vừa đi vừa ăn trở về võ quán của nhà Linh Tĩnh.

Cha của Linh Tĩnh là Diệp Hàm, mặc dù có cái tên văn nhã, nhưng thực tế lại là một người vạm vỡ để râu quai nón, thích hợp mở võ quán. Bác gái là Đoàn Tĩnh Nhân, là một bác sĩ khoa ngoại nổi tiếng, nhưng người cũng như tên, xinh đẹp nhã nhặn lịch sự.

Hai người một người chuyên tấn công đánh nhau, một người trị liệu, đúng là chồng hô vợ ứng, kết hợp lại thì đúng là tuyệt vời. Hai người là người tính tình hiền lành, nhã nhặn, cũng chỉ ở gia đình này, Gia Minh mới có cảm giác được không khí của người thân.

Thời gian chậm rãi trôi qua, thời tiết ngày một lạnh, đã gần tới kỳ thi kết thúc năm học, tiểu học Hồng Tinh cũng sắp nghỉ đông. Ngày thi bắt đầu là ngày mùng 3, tới ngày 23 thì Gia Minh cùng Linh Tĩnh thi xong, đến ngày 27 thì có báo kết quả.

Lần này điểm các môn thi của Gia Minh lần lượt là, ngữ văn 70 điểm, số học 75 điểm (1) ... thành tích cao hơn trước rất nhiều, Tiểu Linh Tĩnh thì còn cao hơn so với kết quả của chính bản thân mình, cho rằng mình là một đội trưởng có phương pháp kèm cặp, giúp người ngu mờ óc.

(1): Thang điểm của Trung Quốc là 100 điểm.

Cả nhà Diệp Hàm đều rất cao hứng, Diệp Hàm cho rằng khi Gia Minh bị thương thì đã thông minh ra, ngụ ý là muốn có thêm vài lần đấu súng nữa, kết quả Diệp Hàm bị Đoàn Tĩnh Nhân khiển trách một buổi tối, hần tìm cách nói là báo Gia Minh tới chỗ hần học võ công.

Gia Minh đương nhiên là vội vàng mở miệng cự tuyệt, nói là nghỉ đông nhưng mà có nhiều việc, đám béo mập Hoàng gia kia thường ngày nào cũng tìm hần đánh đấm, bây giờ hần còn phải đề phòng bản thân có sự sơ hở, một khi bị lộ thì có một đồng chuyện phiền phức kéo tới, hiện giờ hần chỉ muốn làm một người bình thường mà thôi.

Nhưng mà, người bình thường đối với Gia Minh là như thế nào?

Trước kia hần mong muốn được làm người bình thường, làm một người có thể học xong tiểu học, trung học cơ sở, trung học phổ thông, đại học, rồi tìm một mối tình, sau đó ra xã hội, tìm một công việc lương không cao không thấp, mấy năm sau lấy một người vợ mình hợp ý, vậy là bình an sống hết cuộc đời.

Khi hần có mơ ước, tất nhiên hần sẽ hoàn thành nó, đợi khi con cháu đầy đàn, tới tuổi bảy, tám mươi, hần im lặng mà chết đi, lúc đó có người sẽ khóc, nhưng sẽ nhanh chóng quên mất hần. Tuy rằng hiện giờ không thể tưởng tượng được cảnh khóc lóc như thế nào, nhưng mà cuộc sống hạnh phúc như trong sách này chẳng nhẽ chỉ có vậy thôi?

Mang theo cách nghĩ như vậy, cho nên đảo mắt cái đã tới cuối năm, chuyện học võ hần trốn thế nào cũng không tránh được, bởi vì những lý do đó, Diệp Linh Tĩnh chẳng cần suy nghĩ cũng có thể vạch trần. Mới mùng 2, thành phố Giang Hải đã có tuyết lớn hình lông ngỗng, đài truyền hình nói đây là cảnh tượng triệu năm mới có một.

Sang ngày thứ 3, buổi sáng hần theo Linh Tĩnh ra sườn núi luyện tập, khi trở về thấy công lớn của Hoàng gia xe cộ như rỗng, rất nhiều Audi 100, bởi vì đây là loại xe mà nhiều quan chức hay ngồi.

Trong đại sảnh đoàn người lui tới ra vào, nối đuôi nhau như không bao giờ dứt, điều đó đủ thấy địa vị của Hoàng gia ở thành phố Giang Hải này, bọn nhỏ ở trong vườn hoa truy đuổi đùa giỡn, nặn tuyết rồi đốt pháo.

Gia Minh cùng Linh Tĩnh nhìn một hồi, Linh Tĩnh nhìn những hài tử kia ghét nói:

"Chúng ta không ở chỗ này, đi, quay về võ quán, cha mình mua rất nhiều pháo."

Nghĩ tới cảnh phải cùng một đứa trẻ đốt pháo, thì người hấn đã muốn nổ tung, Gia Minh đang suy nghĩ xem có cách nào trốn không, nhưng mà bỗng nhiên lại có thanh âm gọi hấn lại. Một đám trẻ con mập mạp ở đâu đó bổ nhào ra, hùng hục chạy tới chỗ này.

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 3

Liễu Hoài Sa.

"Hoàng Hạo Bình! Người muốn làm gì!?"

Mắt thấy những hải tử này xông lại, Diệp Linh Tĩnh lập tức chắn trước người của Gia Minh, tiểu tử béo mập dẫn đầu này là Hoàng Hạo Bình, cha hắn là Hoàng Bình Tường là Bí thư Tỉnh ủy, là một quan lớn, cho nên ở nhà hắn thường hay bắt nạt người khác.

"Hừ, Diệp Linh Tĩnh, tớ tới tìm nó, chứ không phải tìm cậu, cậu tránh ra!"

Trên thực tế, tiểu mập mạp này cũng có chút sợ Diệp Linh Tĩnh, mấy người đều cùng tuổi, Hoàng Hạo Bình cũng học ở Tiểu học Hồng Tĩnh, chỉ là không học chung lớp với Gia Minh và Linh Tĩnh.

Linh Tĩnh ở trường vừa học giỏi, vừa đánh nhau lợi hại, lại vừa là đội trưởng, lợi hại nhất chính là cô bé này vừa có thể đánh nhau, vừa có thể mách thầy cô giáo, mà thầy cô giáo nào lại không tin tưởng nàng. Nhưng bây giờ có nhiều người nhìn hắn như vậy, nếu như rút lui thì thật là mất mặt mũi.

"Hừ, các cậu luôn khi dễ hắn, tớ không cho các cậu khi dễ hắn!"

"Hừ, hiện tại là kỳ nghỉ đông, cậu tới ai mà mách bây giờ, Diệp Linh Tĩnh, đừng cho là tớ sợ cậu!"

"Hừ, tớ cũng không sợ cậu!"

Linh Tĩnh nói, lập tức thù thế, đám mập mạp này nhất thời lùi lại hai bước, tuy rằng chúng đánh nhau không làm tổn thương tới da thịt, nhưng mà bao ai đó dám bước lên đánh nhau với cô bé này thì lại không ai dám.

Lúc này bộ phim truyền hình Xạ điêu anh hùng truyền đang thịnh hành, mọi người đối với võ công trong truyền thuyết luôn luôn kính nể, nhớ tới nhà Linh Tĩnh mở võ quán, hơn nữa cô bé lại thù thế, cho nên ai cũng khiếp đảm. Một đám này hơn 10 người, nhưng mà không ai dám hé răng nửa câu.

Sau khi lùi lại phía sau, tiểu mập mạp cảm thấy mất mặt, nhìn đám tiểu binh bên cạnh, thấy họ không ai nhìn mình, cho nên mới ưỡn ngực nói:

"Cậu đừng có kiêu ngạo, chúng tớ ở đây có rất nhiều người!"

Hắn không dám tiến lên, vì tiến lên sợ tiến vào trong phạm vi của Linh Tĩnh, bị nàng cho một quyền một cước thì nguy.

"Nhiều người thì thế nào!"

Linh Tĩnh không chút nào tỏ ra yếu thế, sau đó bổ sung thêm:

"Giỏi thì chúng ta đơn đấu, một đám con trai khi dễ một người con gái, đúng là xấu hổ, xấu hổ!"

"Hừ, tớ không sợ cậu."

Đám con trai cố gắng tỏ ra hăm hớ, nhưng trên thực tế, đám trẻ mới lớn ai cũng coi trọng thể diện, nhưng mà trong lòng vẫn sợ, cho nên vòng vo nói:

"Nhưng mà đánh với cậu cần gì tớ phải xuất thủ? Trần Minh, cậu ra đánh với cậu ta, đối thủ của tớ là Gia Minh, Gia Minh đừng có chạy!"

Nếu như Hoàng Bính Tường thấy cơ trí của con trai mình lúc này, thì nhất định sẽ vui mừng vạn phần, cảm thán có người kế tục, một chiêu di hoa tiếp mộc này, chính là thủ đoạn cao thâm trong chốn quan trường, phải suy nghĩ bao nhiêu mới ra được.

Trần Minh chính là đứa lớn nhất trong bọn, hần theo cha hần tới tặng lễ, cha hần bảo hần cùng với con trai của Bí Thư tinh úy chơi, cho nên hần mới tới.

Tuy rằng không biết mọi chuyện thế nào, nhưng cũng không dám trái lời của Hoàng Hạo Bình, cho nên hần run rẩy đứng dậy.

Mắt thấy tiểu mập mạp giao hoạt như thế, Tiểu Linh Tĩnh đương nhiên sẽ không bị trúng kế, lớn tiếng nói:

"Người đúng là không biết xấu hổ, Hoàng Hạo Bình, cậu ra đây đánh với tớ."

"Tại sao tớ phải đánh với cậu, muốn đánh thì tớ sẽ đánh với Gia Minh!"

"Cậu muốn đánh Gia Minh thì phải đánh với tớ!"

"Không bao giờ, vì sao tớ không dùng người thay thế được, vậy mà cậu lại có thể thay thế Gia Minh?"

Tiểu mập mạp kiên quyết không ra trận.

"Bởi vì các cậu luôn bắt nạt cậu ấy!"

"Chúng tớ bắt nạt nó thì liên quan gì tới cậu?"

Tiểu mập mạp hai tay chống nạnh, thốt lên một câu hai nghĩa:

"Lẽ nào cậu là lão bà của hần? Ai iu! Diệp Linh Tĩnh là lão bà của Cô Gia Minh! Xấu hổ xấu hổ quá, không biết xấu hổ..."

Chắc mọi người đều hiểu rõ, với cái tầm tuổi này, đây chính là câu bôi nhọ lớn nhất với một cô bé, Hoàng Hạo Bình thốt lên câu đó, đám trẻ con phía sau lập tức hô to lên.

Trong nháy mắt, mắt Linh Tĩnh đã có mây bao phủ, đúng là sắp khóc, Gia Minh đứng ở sau Linh Tĩnh đương nhiên là không nhìn thấy, hẳn cảm thấy buồn cười, thế giới trẻ con thật thú vị...

Đang nghĩ như vậy, thì Tiểu Linh Tĩnh nói một câu nức nở:

"Các cậu khi dễ tớ!"

Nói được một câu đó, nàng liền tung người, xuất một cước, làm cho Trần Minh ngã lăn ra đất. Mắt thấy cao thủ võ lâm đột nhiên nổi giận, đám trẻ con kia lập tức bỏ chạy, nhưng mới chạy được hai bước, đã thấy Linh Tĩnh ngồi ở bên cạnh Trần Minh, một bên khóc, một bên liều mạng đấm. Người đánh cũng khóc, mà người bị đánh cũng khóc, một đám trẻ con thì đứng bên cạnh xem, tiểu mập mạp hiển nhiên là đang suy nghĩ xem nên đi tìm người lớn kể lể, hay là đi tìm người cứu mạng trước. Gia Minh vẫn đứng ở bên cạnh nhìn, một khi thấy đám trẻ này ùa lên thì lập tức kéo Linh Tĩnh chạy trốn, lấy sức của hai người, thì bọn chúng đều không đuổi kịp.

Quả nhiên, sau một lát, Hoàng Hạo Bình cắn răng:

"Mọi người cùng nhau tiến lên!"

Một đám hải tử vọt lên, Gia Minh kéo mạnh Linh Tĩnh:

"Chạy mau."

Linh Tĩnh không muốn, vừa khóc, vừa quay sang bốn phía đánh đấm loạn xạ.

Tuy rằng thân hình đã được rèn luyện qua hai tháng, nhưng mới chỉ được loại khí công gian đơn phụ trợ, khí lực của Gia Minh không thể nào so với Linh Tĩnh rèn luyện từ nhỏ.

Khi hắn dùng vài phần sức lực, Linh Tĩnh cũng đi theo hắn, nhưng mà mới chạy được vài bước, đã thấy phía sau kêu khóc rợp trời. Hai người dừng lại nhìn, thì thấy một cô bé mặc áo bông đỏ thắm, cầm một cành cây lao vào đám trẻ con, vung tay loạn cả lên.

"Ai bảo các ngươi bắt nạt con gái, ai bảo các ngươi bắt nạt con gái..."

Cô bé này vô cùng thanh tú, nhưng mà lại có vài phần sát khí, cành cây kia tuy không tính là quá lớn, nhưng cũng không nhỏ, đánh vào người tuy không xây xước vì có áo bông dày, nhưng mà cũng đau.

Về phương diện khí thế nàng đã chiếm thượng phong, lại thêm mấy đứa bị ngã khóc lên, cho nên cả Hoàng Hạo Bình cũng ngã trong tuyệt mà khóc lớn.

"Không được chạy, người nào chạy ta đánh người đó trước!"

Đánh ngã được mấy người, thấy những đứa trẻ khác còn chạy, cô bé kia liền hô to, đám kia thấy vậy thì dừng bước, khiếp đảm nhìn cô bé này.

Cô bé ném nhánh cây xuống, chỉ vào một người bên dưới, nói:

"Nói, các người còn khi dễ con gái nữa hay không! ?"

Mấy đứa bé chỉ khóc lớn, nhưng thấy cô bé lại nhặt cành cây lên, quát:

"Không được khóc! Nói!"

"Không dám..."

Mấy đứa bé sợ hãi không dám khóc nữa, liều mạng lắc đầu, cô bé kia dùng cành cây chỉ chỉ mấy đứa bé bên cạnh, nhất thời ai nấy đều nói không dám.

Gia Minh buồn cười, trong lúc bất chợt, cô bé đó dùng cành cây chỉ sang:

"Còn người nữa!"

"A, tớ?"

Linh Tĩnh cùng Gia Minh trăm miệng một lời nói, sau đó mới hiểu được cô bé này tự nhiên là chỉ Gia Minh.

Linh Tĩnh nín khóc mím cười:

"Không phải rồi."

Gia Minh đã cười gơ tay lên:

"Ta cũng không dám, ha há... Ta cho tới bây giờ không dám quá..."

"Hừ, vậy thì còn được!"

Cô bé kia ném bỏ nhánh cây, quay sang Gia Minh nói:

"Người là một người con trai, lại muốn con gái bảo vệ, thật không có tiền đồ!"

Trong lời nói tràn đầy ghét, Linh Tĩnh vội vã quay sang chỗ Gia Minh nói:

"Không có đâu, Gia Minh không biết đánh nhau."

Gia Minh biểu hiện mình vô cùng xấu hổ.

Cô bé kia đương nhiên là không chấp nhận cách giải thích của Linh Tĩnh, nhưng cũng không muốn chấp, quay sang đám kia nói:

"Nếu còn để cho ta biết các người khi để con gái nữa, ta sẽ đánh chết các người!"

Nàng nhìn quanh một vòng, sau đó gờ nắm tay nhỏ bé lên, nói:

"Ta là Liễu Hoài Sa! Các người cẩn thận một chút!"

Cái tên Liễu Hoài Sa vừa mới được nói ra, đám trẻ con vô cùng sợ hãi, Gia Minh cũng giật mình, hóa ra là cô bé này. Liễu Hoài Sa này cũng học ở Tiểu học Hồng Tinh, so với bọn họ lớn hơn một tuổi, nhưng mà nghe nói cô bé này đánh nhau rất lợi hại, ngay cả học sinh trung học cũng phải sợ.

Gia Minh biết ở thành phố Giang Hải này có ba hắc đạo bang phái, trong đó lão đại Sa Trúc bang tên là Liễu Chính, Liễu Hoài Sa chính là con gái của hắn, nhìn đôi chân nàng đi chuyễn, cũng có thể nhận ra, nàng học Tiết Quyền đạo.

Liễu Hoài Sa thành công tạo bóng ma trong lòng đám trẻ con, rồi chạy tới bên này, Gia Minh còn tưởng rằng cô bé này lại muốn tới răn dạy mình làm con trai thế nào, ai biết cô bé chỉ là cười nhìn Linh Tĩnh nói:

"Xin chào, tớ là Liễu Hoài Sa, còn cậu?"

"Ách, tớ là Diệp Linh Tĩnh."

Một cô bé ngoan, học giỏi trong trường đương nhiên là biết đầu lĩnh hay nghịch trong trường, trong lòng Linh Tĩnh có chút do dự, nhưng khi thấy đối phương nhiệt tình đưa tay ra, cũng đưa tay lên. Yêu ghét trong lòng trẻ con không rõ ràng, cho nên chỉ một lúc đã trò chuyện vô cùng vui vẻ.

"Linh Tĩnh, cậu biết võ công ư?"

"Đương nhiên, tớ biết Vịnh Xuân, Thái Cực, Trường Quyền, Phục Hồ, Nhu Đạo..."

"A, thật sao! Vậy cậu dạy cho tớ có được hay không, tớ chỉ biết có Tiết quyền đạo thôi, tớ muốn báii cậu làm thầy!"

"Đừng mà, đừng mà, nhà của tớ có mở võ quán, cậu tới đó học là được rồi. Nhưng mà cậu phải dạy cho tớ Tiết Quyền đạo, tớ thấy nó rất lợi hại..."

Hai người riu ra riu rít nói chuyện, Gia Minh ở một bên thầm than: “Giang hồ từ nay về sau lắm chuyện rồi...”

ÂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 4

Thích Quán.

Thế giới tuy không có nhiều chuyện, nhưng một mình Gia Minh lại có vô cùng nhiều chuyện.

Năm mới của Hoàng gia rất rườm rà, nhưng đối với một đứa trẻ không quan trọng nhưng Gia Minh mà nói, thì vẫn có thể bỏ trốn được. Hắn chỉ cần tham dự bữa cơm Tế tổ, bữa Cơm Tất Niên, mừng 2 lãnh túi tiền lì xì là được.

Đám trẻ Hoàng Hạo Bình nhìn thấy hắn thì muốn xông ra đánh, nhưng lại không dám, bộ dáng này khiến cho kẻ khác phải cười sặc sụa.

Trông nó rất giống một người chồng bị vợ bỏ rơi, sau đó cô vợ này lập gia đình, người chồng cũ nhìn thấy muốn đánh, nhưng lại sợ người chồng mới mạnh mẽ, cho nên không dám hành động, chỉ dám tức tối.

Sau khi lãnh tiền lì xì, hắn lập tức tới võ quán của Linh Tĩnh, từ chỗ này tới võ quan chẳng qua cũng chỉ mất chừng 1 dặm. Võ quán có tên là Diệp Thị Võ Quán, phía trước là đại sảnh luyện võ, ở giữa là một cái nhà, phía sau là chỗ ở.

Năm mới tuổi mới, số trẻ tới học võ không nhiều lắm, ngoại trừ Linh Tĩnh đang ở trên lôi đài đánh đấm loạn xạ, còn bắt hai đứa trẻ khác thay phiên luyện tập với mình. Bác Diệp ngồi ở một bên, cầm sách đọc, thỉnh thoảng đổi sách trên giá, hoặc trừng mắt nhìn Linh Tĩnh có vẻ trách cứ, nhưng cũng chỉ là giả bộ.

Thỉnh thoảng hắn bị Linh Tĩnh kéo lên lôi đài làm bia luyện võ, đối với Gia Minh mà nói, quyền pháp của nàng sơ hở chồng chất, muốn ra tay là đánh ngã được.

Nhưng đó không phải là chuyện hắn nên làm, mỗi khi thấy có khách tới, hắn lại xuống dưới giúp đỡ bưng trà rót nước, có người hỏi bác Diệp xem bao giờ có thêm đứa nhỏ nữa, bác Diệp chỉ cười mà nói, hắn là con trai của bác, bác nuôi để làm chồng của Linh Tĩnh, điều này làm cho Linh Tĩnh buồn cả ngày sau.

Đương nhiên là không phải lúc nào cũng ở võ quán, thỉnh thoảng bác Diệp cũng mang theo mấy đứa ra ngoài, lúc thì thả diều, lúc thì đốt pháo. Gia Minh còn phải giả bộ thấy rất vui vẻ, hoan hô nhây nhót ầm ầm, chỉ là lúc này hắn đang ước, sao Phương Hoàng không cho mình về cái thời 18, 19 tuổi đi.

Tới ngày mùng 5, Liễu Hoài Sa mặc trang phục màu đỏ, đúng hẹn tới bái sư. Lúc tới nơi đã là chừng chín giờ sáng, trên lôi đài, Gia Minh đang cầm hai cái đệm để cho Linh Tĩnh đánh.

Mắt thấy có đứa trẻ đi vào, bác Diệp đầu tiên nhìn Linh Tĩnh phát phát tay, sau đó cười tiến lên đón:

"Cô bạn nhỏ, tới tìm Linh Tĩnh đi chơi hay sao?"

"A, xin chào, bác là cha của Linh Tĩnh phải không?"

Liễu Hoài Sa cúi mình vái chào, tuyết còn dính đầy giày của cô bé, ngón tay Liễu Hoài Sa chỉ về phía trước, nói:

"Không phải, cháu tới là để... Thích Quán!"

"A? Thích Quán?"

Biểu tình của bác Diệp rõ ràng có chút kinh ngạc, sau đó thấy Liễu Hoài Sa chỉ về hướng lối đi, nói:

"Cháu muốn tỷ thí với hắn!"

Không phải là Linh Tĩnh, mà là Gia Minh đang cầm đệm ngậy ngốc đứng ở trên võ đài.

Sau khi nói xong câu này, mấy người đều có chút kinh ngạc, Linh Tĩnh nói:

"Câu ấy, cậu ấy không biết đánh nhau."

Gia Minh lắc đầu biểu thị tán thành.

"Không được, hắn mặc trang phục võ quán, cũng chính là thành viên của võ quán còn gì, hôm qua khi có người bắt nạt, hắn còn phải để con gái bảo vệ, cháu muốn tới học võ, nhưng bây giờ thấy con trai ở đây không bằng cả con gái, vậy thì tới đây học làm cái gì nữa?"

"A, cái này được, học võ là để cường thân kiện thể, không phải là để đánh nhau..."

Bác Diệp vuốt râu mép, nhìn Gia Minh trên đài, lại sửa lời nói:

"Khụ, nhưng mà, sự tình quan hệ đến vinh dự của võ quán chúng ta, Gia Minh, cháu hãy cùng cô bạn nhỏ này đánh một trận đi."

"A?" Gia Minh mày liễu dựng ngược, Diệp Hàm này rõ ràng là muốn đem hắn ra làm trò cười mà, chỉ nghe hắn tiếp tục nói:

"Sao, thắng thua không có vấn đề gì, quan trọng là cháu phải can đảm, võ quán chúng ta không thể bị người khác chê cười."

Diệp Linh Tĩnh nhú mày, quay đầu nói:

"Vậy được rồi, Gia Minh, cậu hãy cùng với Hoài Sa so tài một lần, dù sao... tớ lên bảo cậu ấy nhẹ tay một chút là được."

"Ách... Tớ phải đánh thế nào?"

"Cậu thi... thi liễu mạng chạy trốn là được rồi."

"A."

Gia Minh trong lòng bất đắc dĩ cười, chạy trốn thì chạy trốn, đằng nào chẳng phải thi đấu, đùa một chút là được, chẳng qua cũng chỉ là cô bé mà thôi. Sau một lát, Linh Tĩnh xuống lôi đài, len lén cùng Liễu Hoài Sa nói những thứ gì đó, Hồng Y tiểu cô nương gật đầu, đợi khi lên lôi đài, cũng nhẹ giọng nói:

"Ta ghét nhất là con trai mà phải để con gái bảo vệ, ngươi chờ xem!"

Hai người chào lẫn nhau, Diệp Hàm gõ một cái vào chuông nhỏ bên cạnh, miệng hô "Bắt đầu", Hồng Y nữ hài liền hô to một tiếng, một quyền đâm tới. Quyền này cô bé đánh rất có thế, lại phối hợp với tiếng quát, quả thực khí thế phi phàm, nhưng mà, một quyền này không có chỗ dùng, vì sau khi tiếng bắt đầu, Gia Minh đã kêu to "người đầu cứu mạng" sau đó quay đầu bỏ chạy.

Cái lôi đài này nhỏ hơn một chút so với lôi đài phổ thông, nhưng mà vẫn là khá lớn đối với trẻ con, muốn ở trong phạm vi lôi đài mà chặn được một người, đúng là không đơn giản.

Mất thấy đứa bé trai kia chỉ kêu "Người đầu cứu mạng" chạy trốn quanh lôi đài, Liễu Hoài Sa trong lòng sinh ra coi thường, bởi vì cha cô đã nói qua, là đàn ông chân chính, cho dù đối mặt với bất kỳ điều gì cũng không tỏ ra sợ hãi. Nàng thầm nghĩ: "xem ngươi chạy được bao lâu" cho nên mạnh mẽ đuổi theo.

Sau một lát, nàng mới phát hiện đứa bé trai này chạy trốn như cá trạch, chạy, nhảy, lăn lộn, cho dù cô bé có tăng tốc thể nào cũng không đuổi kịp. Hơn nữa cô bé mới chỉ thoáng qua nhìn thấy hắn thì hắn đã ở chỗ khác, đuổi nhau 5 phút đồng hồ rồi, mà cô bé còn chưa chạm tới góc áo của hắn.

"Không được chạy..."

"Người đầu cứu mạng..."

"Xem ta bắt ngươi..."

"Người đầu cứu mạng..."

"Ngươi chạy nữa ta sẽ giết ngươi..."

"Người đầu cứu mạng..."

Một lát sau, trường tỷ võ trên lôi đài đã thành một trò đùa, tiếng la của Linh Tĩnh vốn là "Gia Minh chạy mau..." bây giờ biến thành "Gia Minh chạy mau, chị Hoài Sa nỗ lực lên!"

Diệp Hàm đang ôm bụng cười ha ha, tiếng cười đó khiến cho Liễu Hoài Sa cảm thấy thật mất mặt "Không được chạy nữa!"

"Người đầu cứu mạng..."

"Ta không đuổi nữa!"

Đuổi nhau thờ hồ hển, cuối cùng Liễu Hoài Sa cũng bảo dừng lại, câu này vừa thốt lên xong, Gia Minh bật người dừng lại, dựa vào một cây cột, thờ đốc:

"Thật ư?"

"Người chi biết chạy."

"Vậy chúng ta hòa nhau đứng không? Ta không thắng người người cũng không thắng ta?"

Hồng Y nữ hài lớn tiếng thờ hồ hển, ánh mắt tà tà nhìn Gia Minh, Gia Minh cười cười tới gần. Đột nhiên, tiểu cô nương hô to một tiếng, dương nanh múa vuốt đánh móc vào sau gáy:

"Ta muốn giết người!"

Gia Minh lùi lại phía sau, né qua một cước, hai tay giơ lên, bảo vệ đầu, thân thể cúi thấp xuống, lúc này hắn đã bị dồn vào góc, muốn chạy thực không đơn giản.

Quyền thứ hai của Tiểu Hoài Sa đánh trúng cánh tay của Gia Minh, trong lòng của nàng vui vẻ, một quyền nổi gót bay ra, nhưng đột nhiên nó rơi vào khoảng không.

Không phải là Gia Minh trốn thoát, mà hắn đã đổi tư thế thành ngòi xỏm, một quyền này thất bại, thân hình của Tiểu Hoài Sa lao về phía trước, Gia Minh lao tới, ôm lấy thất lung của cô bé, thân hình của cô bé đã bị ôm bổng lên.

"Phanh" một tiếng, cô bé nặng nề rơi xuống đất, còn Gia Minh thì nhào lên người cô bé, đang muốn đánh xuống một quyền.

Nếu như là tuyển thủ đấu vật, thì quyền này nhất định là một quyền xuất sắc, nhưng trong mắt Diệp Hàm, đây chỉ là một đòn đánh bậy, đánh bạ của Gia Minh mà thôi.

Trông thấy ánh mắt của Gia Minh, Liễu Hoài Sa kêu to một tiếng, nghiêng đầu đi, chăm chú nhắm hai mắt lại, nhưng ở sau một khắc, nàng mới phát hiện Gia Minh chỉ nắm lấy cánh tay mình mà thôi.

"Buông ra!"

"Không buông!"

"Buông ra!"

"Người sẽ đánh ta!"

"A —— "

Trên lối đi, cô bé bị đè bên dưới gương nanh múa vuốt liễu mạng giấy dựa, không ngừng thét lên chói tai, thậm chí muốn há miệng cắn người, nhưng mặc kệ thế nào, Gia Minh cũng chỉ là chăm chú đè hai cái tay cô bé lại, mặc cho cô bé kêu gào thế nào, hắn cũng không chịu buông ra.

"A —— ta muốn giết ngươi ——"

ẤN SÁT

Phần Nô Dịch Hương Tiêu

Chương 5

Ba Người Cùng Chơi.

Chuyện này chẳng tạo nên ấn tượng gì trong lòng của Gia Minh, với hắn mà nói, đây chỉ là một khúc nhạc đệm cho thời kỳ trung học, nhưng mà có tạo nên cái gì không, ngay cả hắn cũng không biết được.

Nói ngắn lại, sau trận đánh này, Liễu Hoài Sa bắt đầu học võ công ở Diệp Thị Võ Quán, đồng thời coi Gia Minh là cừ địch, mỗi lần gặp Gia Minh, nàng đều coi Gia Minh là bia ngắm.

Vùng này cũng chính là địa bàn của Sa Trúc Bang, Liễu gia cách Diệp Thị Võ Quán cũng không xa lắm, Hoài Sa cùng Linh Tĩnh trở thành bạn tri giao lúc nào không biết.

Cứ mỗi buổi sáng là ba người lại ra vùng ngoại ô, Hoài Sa cùng Linh Tĩnh luyện tập cho nhau, Gia Minh thì theo thường lệ ở một bên dờ ra ngù gât, nhưng mà, cái chuyện bỏ tiền mua màn thầu buổi sáng hắn đã phải đảm nhiệm.

Sau khi tựu trường, Liễu Hoài Sa đương nhiên là tiếp tục ở Diệp gia võ quán luyện tập, Gia Minh mỗi ngày đều luyện qua loa một bộ quyền, hứng thú của hắn không đề ở chỗ này, vợ chồng bác Diệp cũng không tiện miễn cưỡng, nhưng mà cứ mỗi buổi chiều là hắn lại phải kêu la. Căn cứ theo Liễu Hoài Sa nói, thì đây chính là trước khi ăn phải vận động mới ngon.

Ở ngoài Diệp Thị Võ Quán, Liễu Hoài Sa vẫn là học sinh đại biểu cho cái ác, ác danh lan xa, thành tích Linh Tĩnh vẫn hát vang khải hoàn ca như trước, thỉnh thoảng nàng tham gia một cuộc thi của trường, thuận lợi đoạt được một số giải cao.

Điểm của Gia Minh thì vẫn cứ như trước, lúc thi 60, 70, thỉnh thoảng thì 80, trở thành một người không thông minh cũng không ngu dốt trong mắt mọi người. Quan hệ của hắn với mọi người không tốt, cũng không xấu, ngoại trừ đi cùng Linh Tĩnh, thì ấn tượng của mọi người với hắn cũng chỉ có vậy, bởi vì hắn lúc nào cũng có một cô bé đứng trước.

Cuối tháng ba âm lịch, chính là ngày sinh nhật 11 tuổi của Gia Minh, nhưng hắn lại chẳng có cảm giác gì với ngày này. Linh Tĩnh dùng tất cả tiền tiết kiệm mua cho hắn một cái máy Thu Thanh, Liễu Hoài Sa hay bắt nạt hắn thì mua cho hắn một cây gậy bóng chày, đắt thì đắt thật, nhưng mà bây giờ làm gì có ai chơi bóng chày, có lẽ cô bé muốn hắn mạnh mẽ hơn, dùng để đánh nhau thì chính xác.

Mỗi ngày cứ như vậy mà nhân nhã qua đi, tính cách nhìn Linh Tĩnh vẫn hào hiệp, trên thực tế lại rất ít giao tiếp cùng người khác. Khi còn ở trường học, vẫn hay dùng thân phận “chị” để chiếu cố Gia Minh, nhưng nhìn trong mắt người chung quanh, đương nhiên vẫn là Gia Minh theo đuôi.

Đương nhiên vẫn có chuyện khiến người khác rung mình, đó là có người trêu Linh Tĩnh là vợ của Gia Minh, khiến cho Linh Tĩnh khóc âm lên, lúc này

Liều Hoài Sa đột nhiên đi tới, hung hăng đánh cho người nợ một trận.

Không đánh thì không sao, đã đánh rồi thì Linh Tĩnh lại ngứa ngáy, thế là hai người lại phải ra ngoài ô luyện tập một hồi, Gia Minh ở bên cạnh nhìn, đợi trời chiều hạ xuống.

"Ngày mai ta nhất định phải mách với thầy giáo..."

Đôi mắt của Linh Tĩnh đỏ hoe, đứng ở bên kia làm bầm nửa ngày, Gia Minh chỉ là lẳng lặng nghe nàng nói, thỉnh thoảng chen vào một câu:

"Hay là ngày mai tớ giúp cậu đánh cho hắn một trận?"

Linh Tĩnh nín khóc mím cười nói:

"Gia Minh không được đánh nhau, Sa Sa sẽ giúp tớ đánh."

"Đúng vậy, Sa Sa đúng là đáng sợ."

"Sa Sa đáng sợ, tớ cũng đáng sợ."

Linh Tĩnh uể oải nói:

"Lúc còn nhỏ ở nông thôn, người lớn thường nói tớ giống con trai, tương lai không ai yêu... Hừ, tớ ghét nhất là có người nói tớ như thế."

Gia Minh trầm nghĩ hóa ra là bóng ma hồi nhỏ, tuy rằng đã thời đại này, nhưng bậc trưởng bối vẫn thường dùng phương thức ôn hòa dạy dỗ con gái. Với hình dáng bề ngoài của Linh Tĩnh, thì sao giống con trai được, mắt của những người đó đúng là..

"... vậy thì gả cho mình là được rồi."

Nghĩ tới đây, trong lòng hắn thậm cảm thấy buồn cười, thuận miệng an ủi:

"Thật ra Linh Tĩnh rất tốt, sau này tớ cưới cậu là được rồi."

Linh Tĩnh nghe xong, đỏ mặt cúi đầu, Gia Minh còn tưởng rằng cô bé sẽ cảm động, sau một khắc là dang nịt hôn đầu tiên, ai ngờ cô bé lại quay đầu, không nặng không nhẹ tát một cái, tuy không đau nhưng lại rất kêu, nếu như có người khác ở cạnh thì đúng là mất mặt.

"Tớ là chị của cậu, sao cậu có thể nghĩ như vậy, tớ không để ý tới cậu nữa!"

Sau khi dùng thanh âm thanh thúy nói xong câu này, Linh Tĩnh xoay người chạy đi, để một mình Gia Minh ở lại cười khở.

Hai ngày sau đó, quả nhiên là Linh Tĩnh không để ý tới hắn.

Cứ ba giờ sáng ngày nào hấn cũng luyện tập, mấy hôm nay Linh Tĩnh không tới tìm hấn, hấn còn mừng vì được ngủ nướng thêm một lát.

Nhưng mà hấn không biết rằng, sáng nào cô bé kia cũng tới sườn núi chờ thật lâu, tạo cho hấn cơ hội xin lỗi, ai ngờ hấn lại lười biếng ở nhà.

Ban ngày khi đi học, Linh Tĩnh chỉ ngồi chờ một bên không để ý tới Gia Minh, Gia Minh cũng dựa vào cửa sổ mà chờ ra. Buổi chiều hai người lại cùng nhau về võ quán, Linh Tĩnh vào cửa trước, đóng cửa rầm một cái, tức giận không cho Gia Minh vào.

Gia Minh gõ hai cái, Linh Tĩnh đứng ở cạnh cửa nghĩ thầm “cậu nếu xin mở cửa tớ sẽ mở”, ai ngờ đợi một lát, vẫn không có tiếng đập cửa vang lên, khi mở cửa ra, bóng của đứa bé trai kia đã biến mất trong hoàng hôn.

Buổi tối, Linh Tĩnh tức giận tới mức không ăn cơm được, Gia Minh không tới vợ chồng Diệp Hàm cũng cảm thấy kỳ quái, khi hỏi Linh Tĩnh, cô bé đương nhiên là không thể nói chuyện Gia Minh muốn cưới con, con không cho hấn cưới... Ngày thứ hai, cô bé vẫn tới sườn núi, vẫn không thấy bóng dáng của Gia Minh đâu, Linh Tĩnh ngồi ở đó khóc lớn, làm cho mấy ông già, bà già đi bên cạnh đau lòng phải an ủi một hồi, không phải là các cửa hàng bán kẹo bên đường còn chưa mở, thì không chừng sẽ có người mang một bọc lớn tới bên.

Hôm đó là thứ 7, Linh Tĩnh khóc tới đỏ mắt mới về nhà, vợ chồng Diệp Hàm đều kinh hãi, tiếc rằng không gặp được Gia Minh, bằng không sẽ hỏi han một phen.

Tới sáng sớm ngày thứ 3, khi chạy bộ, Tiểu Linh Tĩnh không nhận được tới gõ cửa sổ của phòng Gia Minh, sau một lát, Gia Minh mặc quần áo từ tủ nháy ra, hai người lại tới bên sườn núi, Linh Tĩnh nhẹ giọng nói:

"Sau này không cho cậu nói như vậy nữa."

Gia Minh gật đầu nói:

"Xin lỗi."

Vậy là hai người lại làm hòa như lúc ban đầu Trên thực tế, lần giận dữ ngắn ngày này, Gia Minh cũng muốn làm rõ một vài thứ, xem có phải là Linh Tĩnh coi hấn như thế nào. Nếu như cô bé này thích quán quýt lấy hấn, hấn đương nhiên sẽ nguyện ý làm bia cho cô bé luyện tập, có chuyện lại núp phía sau, để cho cô bé cảm thấy hạnh diện.

Dù sao nếu như chỉ có một mình hấn, thì ngày nào cũng ngây ngô đứng không, cuối cùng cũng có một ngày hấn làm ra những chuyện không giống với trẻ con.

Hai ngày này, khi không có cô bé kia tới quấy rầy, trong lòng hấn cảm thấy trống rỗng, khi đó hấn còn nghĩ, có lẽ ở trong một cơ thể nhỏ, tâm hồn của hấn chẳng nhẽ lại trẻ con đi? Hay là bản thân hấn là một tên biến thái thích trẻ con? Cách nghĩ như vậy cứ xẹt qua đầu hấn, hấn biết, trong lòng hấn đã coi cô bé này là một người rất trọng yếu.

Về phần Liễu Hoài Sa, thì khi không có chuyện gì đặc biệt mới tới Diệp Thị Võ Quán học tập, hoặc khi trốn học lại tìm hai người để chơi đùa, thỉnh

thoảng đánh cho một đám mặt mũi bầm dập, bản thân nàng cũng bị thương.

Gia Minh và Linh Tĩnh vội vàng quay về võ quán lấy thuốc, cứ qua đi như vậy vài lần, trong túi sách của Gia Minh lúc nào cũng mang theo băng gạc, rượu giảm đau, thuốc mỡ các loại, biến cái túi của hắn trở thành một cái túi đựng thuốc.

Một khi Liễu Hoài Sa bị thương, là lập tức chạy tới đây trị liệu, không cần phải trở về võ quán nữa, khỏi phải tiếp thu sự lải nhải của bác Diệp là “học võ chi để cường thân kiện thể, tu thân dưỡng tính”.

Mùa thu năm 1993, Gia Minh cùng Linh Tĩnh bước vào lớp 5, do Liễu Hoài Sa biểu hiện quá kém, thành tích cũng kém, cho nên phải lưu ban một năm, ba người cùng học, Liễu Hoài Sa đương nhiên là muốn chuyển tới trường của hai người, nhưng mà cha cô bé không đồng ý, cuối đành phải thôi.

Vì để cho bạn thân không phải lưu ban nữa, từ đó về sau, dưới sự lôi kéo của Linh Tĩnh, ba người thường tập trung ôn luyện, nửa hè năm 1994, trong kỳ thi tốt nghiệp, thành tích của Liễu Hoài Sa đúng là rất tốt.

Cha cô bé vốn không trông cậy gì vào việc cô bé có thành tích tốt, ai ngờ lại được thế này, lão đại này cảm thấy rất có thể diện, bảo là con gái có yêu cầu gì, hắn sẽ đáp ứng, Liễu Hoài Sa đột nhiên nói là muốn vào học ở trường THCS Tinh Huy.

Đây là một trường có chất lượng tương đối tốt ở thành phố Giang Hải, đào tạo luôn cả tiểu học và THCS, chỉ là nó không nằm trong phạm vi của Sa Trúc bang cho nên ngần ngại, nhưng dưới sự nhõng nhẽo của con gái, đành phải đáp ứng.

Sở dĩ Liễu Hoài Sa chọn như vậy, là bởi vì Gia Minh và Linh Tĩnh cũng sắp thi vào trường này.

Để ăn mừng chuyện ba người học chung một trường, được sự cho phép của cha mẹ, Liễu Hoài Sa lập tức đề nghị nghỉ hè là ba người đi cắm trại dã ngoại, coi như là thám hiểm, nhưng trên thực tế là ba người đi vé hạng sang của công ty du lịch.

Khi Liễu Hoài Sa còn học kém, cha cô bé từng khoe khoang là cô bé thi được điểm cao là cho tiền, cho nên đành phải chảy máu móc hầu bao, chịu phí tổn cho ba người, Gia Minh và Linh Tĩnh đương nhiên là đồng ý đi chơi.

Chuyện đã định, mấy ngày nay ba người lập tức đi chọn mua đồ du lịch ở thành phố Giang Hải, chiều hôm đó Gia Minh trở lại Hoàng gia đại biệt thự, nhưng vô tình gặp được một sự kiện linh dị.

ÂN SÁT

Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 6

Trương Nhã Hàm.

Nói là chuyện quái lạ đương nhiên cũng hơi quá, chỉ là có thể thấy Hoàng Hạo Bình và một đám trẻ ở trong phòng làm bài thi mà không đi ra ngoài chơi trong lúc nghỉ hè, vậy thì so với kỳ quái cũng không khác bao nhiêu.

Ở Hoàng gia có chừng bảy tám đứa trẻ tầm tuổi như Gia Minh, còn có mấy người họ hàng cũng đưa đám trẻ tới thành phố chơi trong dịp hè, lúc này tổng cộng có hơn mười đứa trẻ đang vây quanh chiếc bàn ăn dài viết thứ gì đó giống như bài thi.

Trong ba người lớn đang đứng đốc thúc ở một bên có một người là Hoàng Bính Hưng mà Gia Minh phải gọi là bác ba, một nam một nữ khác đều là thanh niên trên dưới hai mươi tuổi, nam chính là Hoàng Hạo Vân con trai của Hoàng Bính Hưng, là một kẻ ăn chơi trác táng điển hình, thường ngày cũng không ở trong nhà mà luôn ở bên ngoài ý vào gia tộc để ngênh ngang hống hách, thường xuyên cùng đám thiếu gia cùng loại như hắn tụ tập chung một chỗ.

Bất quá, xem ra lúc này Hoàng Hạo Vân cũng khá thành thật, khuôn mặt luôn mỉm cười, nguyên nhân đương nhiên là vì cô gái đang đứng bên cạnh kia, tuổi cô ta cũng chỉ chừng hai mươi, đeo cặp mắt kính nhỏ, rất có bộ dạng tài trí mà xinh đẹp, mặc dù trên khoẻ miệng lúc nào cũng có một nụ cười nhàn nhạt nhưng Gia Minh có thể nhìn ra được, thực ra cô ta rất ghét phải ở bên mấy vị thiếu gia lúc nào cũng riu rít này.

Hắn cười thầm trong lòng, đang muốn trở về phòng thì lại bị Hoàng Bính Hưng gọi lại.

"Gia Minh, cháu chờ một chút."

"Bác ba?"

"Cháu đem đồ đạc để xuống, ở lại làm một bài thi."

"Ồ."

Gia Minh cất túi du lịch mới mua vào phòng, sau khi đi ra mới biết, thì ra vị mỹ nữ kia tên là Trương Nhã Hàm, gia tộc nàng cũng rất có địa vị tại thành phố Giang Hải, nghe nói cô ta mới về nước sau khi du học tại Cambridge, chuẩn bị tới trường trung học quý tộc mới được xây dựng tại thành phố Giang Hải để dạy học, lần này tới đại khái là để hiểu rõ tổ chất của đám trẻ có thể tiến vào học viện quý tộc.

Về mặt khác, xem ra Hoàng Hạo Vân kia cũng rất thích cô ta, còn về phần Hoàng Bính Hưng, đương nhiên cũng muốn nhân cơ hội này để xúc tiến đám hỏi giữa hai gia tộc.

Những chuyện giữa gia đình quý tộc thế này, Gia Minh có thể suy luận ra từ mấy lời nói chuyện. Sau khi hỏi rõ ràng nó mới vừa tốt nghiệp tiểu học,

Trương Nhã Hàm liền chọn một bài thi cho nó, loáng thoáng có thể nghe thấy Hoàng Hạo Vân đứng bên cạnh nói:

"Thành tích của nó luôn không tốt..."

Gia Minh cười thầm một tiếng, làm bộ làm tịch cắn bút hồi lâu mới trả lời để thể hiện đề thi này rất khó. Hắn luôn không chế thành tích của mình trong khoảng sáu, bảy mươi điểm, lần này cũng chỉ viết sáu mươi phần trăm đề, chỉ cần đạt tiêu chuẩn là được.

Lúc thời gian chuẩn bị kết thúc, Linh Tĩnh chạy vào tìm hắn. Sau khi nộp bài thi, hai người liền cùng nhau đến võ quán. Trong lúc làm bài thi, Gia Minh cũng nhiều lần liếc thấy Hoàng Hạo Vân đặt sự chú ý của mình lên Linh Tĩnh, lúc này Linh Tĩnh đã mười ba tuổi, cô bé này dậy thì khá sớm, lúc này đã cao hơn Gia Minh nửa cái đầu, là một cô gái nhỏ ai thấy cũng sẽ sinh lòng yêu thích.

Gia Minh đương nhiên hiểu được ý tứ trong ánh mắt của Hoàng Hạo Vân là gì, mặc dù vẫn không đến nỗi xảy ra chuyện gì nhưng trong lòng hắn đã âm thầm suy nghĩ tối nay có nên hạ chút thuốc cho người này, khiến hắn bất lực từ bây giờ để tránh mối họa sau này hay không.

Ăn cơm tối tại võ quán xong, lúc xem truyền hình, Gia Minh thuận miệng hỏi Linh Tĩnh vài vấn đề, Linh Tĩnh cũng chỉ trả lời được chút ít, trong lòng hắn thầm kêu không ổn.

Đối với Gia Minh mà nói, muốn không chế được điểm số của bài thi rất đơn giản, nhưng muốn xác nhận độ khó của bài thi lại không đơn giản, sau khi âm thầm xem qua chương trình trung học một lần, đối với hắn mà nói, chương trình trung học cũng tốt, chương trình tiểu học cũng được, tất cả đều tầm thường không có gì khó khăn cả, lẽ nào đề thi lần này rất khó? Vừa nghĩ như vậy, bỗng nhiên liền cảm thấy không ổn.

Khi trở lại biệt thự đã là chín giờ, trong phòng lớn sáng ngời, hôm nay các vị cha chú của Hoàng gia cũng chiêu đãi những sinh viên tài cao trở lại từ Cambridge, hỏi Bạch quân gia mới biết vị Trương tiểu thư này sẽ ở lại đây một đêm, Hoàng Bình Hưng và các vị khác cũng rất có hứng thú với đám hỏi giữa hai nhà.

Khi đi qua bên cạnh phòng lớn, Trương Nhã Hàm kia như cố ý hay vô tình nhìn sang một lần, Gia Minh biết, quả nhiên chuyện cũng có chút phiền phức. Quả là như vậy, sau khi trở lại phòng không lâu liền nghe thấy tiếng gõ cửa phòng.

"Là ai? Ta muốn đi ngủ."

"Chị là Nhã Hàm lúc tối, bọn họ nói em không ngủ sớm thế này, thật sự ngủ rồi sao?"

Chị Nhã Hàm thật buồn nôn... Gia Minh bất đắc dĩ thở dài, đi ra mở cửa:

"Có chuyện gì sao?"

"Chị có thể vào không?"

"Được."

Hắn tránh người, nhìn những đồ vật trong phòng lại cảm thấy hơi nhức đầu, thực ra phòng của hắn rất đơn giản. Chỉ đơn giản có một chiếc ghế, bàn học, giường, ở góc tường có xếp một chồng sách, cạnh đó còn có cây gậy đánh bóng chày Hoài Sa tặng cho hắn, đồ trên bàn lung tung lộn xộn, còn có một chiếc radio đã bị tháo rời ra. Mấy năm nay tính cảnh giác giảm xuống, đồ đạc còn chưa kịp thu lại, nhưng dù sao vẫn chỉ lắp ráp được một nửa, tin rằng hắn là không có ai đoán được hắn đang tập chế tạo bom.

Nhìn chiếc radio trên bàn, Trương Nhã Hàm thân nhiên cười:

"Gia Minh có thể tự sửa chữa những thứ này sao? Thật lợi hại!"

Trong lòng Gia Minh đột nhiên có ý nghĩ, đóng cửa lại, ưỡn oai ngả xuống giường:

"Một chút việc nhỏ, tôi chỉ tùy tiện mở ra xem mà thôi, chị làm ơn đừng dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với tôi được không, thật buồn nôn."

Mặc dù thời buổi này Cổ Hoặc Tử còn chưa ra đời, nhưng bên ngoài lại có không ít lưu manh, Gia Minh làm ra bộ dạng này quả nhiên khiến Trương Nhã Hàm nhú mày, sau đó cười nói:

"Chị đã hỏi những người khác, bọn họ đều nói thường ngày em đều chơi chung với một đám lưu manh, thành tích học tập rất không tốt, đều chỉ đủ đạt đủ tiêu chuẩn, nhưng lần này em cũng có thể đạt tiêu chuẩn... Đây là bài thi của em, chỉ là lúc trước chị lấy nhầm, đây thực ra là bài thi tốt nghiệp của học sinh trung học..."

Gia Minh cười thầm trong lòng, cầm lấy bài thi, nhìn một lượt rồi ném sang một bên:

"Mò mẫm cũng có thể mò được đạt tiêu chuẩn, vẫn để cho học sinh trung học làm đi. Còn nữa, mọi người sống phải giảng nghĩa khí, chị nói xấu bạn tôi, tôi không muốn nói chuyện với chị, đi ra ngoài! Anh Hạo Vân còn đang chờ chị đi ngủ hả?"

"Đứa bé như em tại sao..."

Trương Nhã Hàm đỏ mặt lên, "Chị và Hoàng Hạo Vân không có gì cả, em..."

"Không liên quan gì tới tôi cả."

Gia Minh lẩm bẩm một tiếng, rõ ràng Trương Nhã Hàm bị lẩn cổ ý sinh sự này khiến tức giận, cũng không còn tâm tình tìm hiểu điều gì, nói một câu: "Ngủ ngon", rồi thờ phì phì rời đi.

Ngày thứ hai khi Trương Nhã Hàm rời khỏi Hoàng Gia, Gia Minh đã đến võ quán, nếu không không thể không bị trừng phạt vài lần. Lại qua mấy ngày, cuối cùng thì trại hè cũng bắt đầu, buổi sáng hôm đó ba người không đi ra ngoài chạy bộ, mỗi người đều đeo ba lô cắm trại dã ngoại thật to tập hợp tại cửa võ quán Diệp thị.

Trong thời gian nghỉ hè Liễu Hoài Sa đã cắt tóc ngắn, mặc áo ngắn tay gọn gàng, quần leo núi, nhìn qua giống như già trai, Linh Tĩnh cũng trang điểm ỗn thoả, lại có vẻ sáng ngời đáng yêu. Hai cô bé này dậy thì khá sớm, lúc này hai người cũng đã cao hơn Gia Minh nửa cái đầu, hơn nữa bề ngoài của Gia Minh

bình thường, lúc này nhìn qua lại giống như một người hầu theo hai vị tiểu thư ra ngoài. Tầm thường như vậy, cũng chính là hiệu quả mà Gia Minh vẫn theo đuổi.

Trại hè được ghi rõ là trại hè của học sinh, song khi tới điểm tụ tập ba người mới phát hiện những người tham dự căn bản đều là học sinh trung học cơ sở hoặc trung học phổ thông, trong những người lục tục tới đây, tổng cộng có hai mươi hai người tham gia tính cả ba người bọn họ, có thêm ba nữ sinh trung học cùng nhau đến, còn lại tất cả đều là nam sinh.

Người dẫn đội chính là một thanh niên chừng hai mươi tuổi nhìn qua cũng đáng tin tưởng, thuộc về loại người mặt mày sáng sủa, sau khi soát qua tên một lần để xác định mọi người đến đông đủ thì xe ô tô cũng đã tới. Đến khi lên xe Gia Minh mới phát hiện một đôi nam nữ đang cùng người dẫn đội chào hỏi, đó dĩ nhiên lại là Trương Nhã Hàm và Hoàng Hạo Vân.

ÂN SÁT

Phần Nô Địch Hương Tiêu

Chương 7

Trại Hè.

Mâu thuẫn cũng không lớn, vì vậy cũng không tính là không phải oan gia không gặp gì đó. Chỉ là khi thấy Gia Minh, Trương Nhã Hàm rõ ràng cũng hơi ngạc nhiên, nhưng cuối cùng cũng không chào hỏi.

Mấy năm sau, một cuộc lữ hành như vậy chẳng qua cũng chỉ là một loại hình giải trí mà thôi, nhưng lúc này dù sao cũng là năm 94, quan hệ nam nữ vẫn còn nhiều giới hạn, ba nữ sinh đến cùng với nhau ngồi ở hàng ghế cuối cùng đùa giỡn với nhau, Gia Minh và Linh Tĩnh ngồi chung với nhau theo lẽ thường, lấy radio Linh Tĩnh mang theo ra để nghe chương trình phát thanh, một bộ tai nghe chia ra mỗi người đeo một cái.

Trong cả xe chỉ có hai đứa nhỏ bọn họ giống một đôi tình nhân, Linh Tĩnh lại xinh đẹp như vậy, trên đường đi đám nam sinh còn lại thỉnh thoảng lại nhìn sang với ánh mắt tò mò và hâm mộ.

Về phần Liễu Hoài Sa lại ngồi riêng một chỗ, vừa ăn kẹo que vừa lấy máy chơi game bỏ túi loại mới nhất ra chơi xếp hình kiểu Nga, Trương Nhã Hàm ngồi ở hàng ghế phía trước cũng thỉnh thoảng quay sang nói chuyện vài câu với người dẫn đội, đối với Hoàng Hạo Văn thì vẫn lãnh đạm.

Gia Minh thầm nghĩ xem ra cô ta mới về nước, vì vậy muốn xem xem rốt cuộc những học sinh này như thế nào, để ứng phó cho thời gian dạy học sắp tới, về phần Hoàng Hạo Văn, đơn giản chỉ là một kẻ theo đuôi mà thôi.

Thình Thoảng ánh mắt Trương Nhã Hàm cũng sẽ chú ý đến Gia Minh, nhớ tới chuyện tối ngày hôm qua, đứa bé này rất ác liệt, trong lòng lại giận dữ, lại thấy hai đứa trẻ nhìn như tình nhân kia liền hận không được đi qua vạch trần bộ mặt đáng ghê tởm của gia mình, tránh cho tiểu mỹ nữ như Linh Tĩnh bị hại.

Nàng trở lại từ nước ngoài, tư tưởng tiến bộ, sẽ không cho rằng bởi vì hai người tuổi còn nhỏ mà quan hệ sẽ thuần khiết, dù sao ở Anh quốc, rất nhiều đứa trẻ bằng tuổi đó đều đã vượt qua một bước cuối cùng.

Chỉ chốc lát chiếc xe khách lớn đã rời khỏi khu vực thành thị, nàng thấy hai người thân mật nghe chung một chiếc radio liền nói với người dẫn đội vài câu, chỉ một lát sau người dẫn đội liền lấy ra một chiếc catset, bỏ băng từ vào, lập tức bài hát "Đao kiếm như mộng" của Chu Hoa Kiện đã văng vẳng trong xe.

Lúc này Album "Gió mặc gió, mưa mặc mưa" của Chu Hoa Kiện cũng chưa phát hành được bao lâu, nhưng hát hay dù sao vẫn là hát hay, người dẫn đội kia muốn làm không khí náo nhiệt lên, liền hát lên theo bài hát, sau một lát, trong xe trước sau cũng vang lên tiếng hát nhỏ. Gia Minh và Linh Tĩnh không thể tiếp tục nghe radio, liền dừng lại nghe hát.

Trương Nhã Hàm âm thầm đắc ý, nhưng trong lúc vô tình quét mắt qua lại thấy trên khóe miệng Gia Minh dường như đang nở nụ cười hài hước, tựa

như nhìn thấu được suy nghĩ của nàng vậy, khi nhìn lại lại thấy Gia Minh nhắm mắt lại nghe khá là say mê, lúc này mới xác định đó là ảo giác trong lòng mình.

Đến khoảng hơn mười giờ mọi người đã tới địa điểm cắm trại, đầu tiên là ăn cơm trưa tại một khoảng đất trống trong rừng cây ở dưới chân núi, kế hoạch tiếp theo là sau khi ăn cơm trưa xong sẽ leo lên đỉnh núi, sau đó dựng lều trại ở đó để qua đêm.

Đây đại khái là địa điểm mà cơ quan du lịch đã tỉ mỉ lựa chọn. Dưới sự dẫn đường của người dẫn đầu, mọi người xuyên qua rừng cây nhỏ rồi tới ven bờ một hồ nhỏ tại giữa trung tâm, rừng cây bao quanh, hồ nước trong suốt, trên thảm cỏ xanh biếc điểm xuyết thêm vài đóa hoa vàng, chụp hình tại nơi này đúng là không tồi. Mọi người vừa thấy liền lập tức thích nơi này, sau đó chia ra người đi kiếm củi, người nhóm lửa chuẩn bị nấu cơm.

Người dẫn đầu kia vốn muốn dùng hình thức rút thăm để tách mọi người thành những đội nhỏ, nhưng mỗi người đều đã có đội của mình, ai cũng không đồng ý tách ra, vì vậy liền bỏ đi suy nghĩ này, chỉ là rõ ràng hẳn cũng khá bận tâm ba người Gia Minh có thể hoàn thành không khi đem dụng cụ nấu nướng phân phát cho mọi người.

Nam nữ xung quanh cũng đều hoan nghênh ba người Gia Minh gia nhập vào đội của mình, nhưng lòng háo thắng của Liễu Hoài Sa mạnh, liền từ chối ngay tại chỗ:

- Hừ, còn chưa biết ai sẽ không có cơm ăn đấy!

Mặc dù ngoài miệng khoe khoang như vậy nhưng trên thực tế bản thân cô nàng này từ trước đến giờ đều là nữ nhân hiện đại rời xa nhà bếp, chỉ là theo nàng biết, Linh Tĩnh thường ở nhà giúp mẹ nấu ăn, mà Gia Minh dường như cũng biết nấu ăn, vì vậy cũng không lo lắng.

Nhiệm vụ vừa được phân, nàng liền ra ngoài gom củi nhóm lửa, Gia Minh vo gạo, Linh Tĩnh chuẩn bị món ăn, tất cả cũng xem như thuận lợi, chỉ một lát sau ngọn lửa liền cháy lên hùng hục, nồi cũng đã đặt lên, chỉ chờ cơm chín, chỉ là mấy cô bé kia hái mấy cây nấm độc về khiến Gia Minh bị dọa nhảy dựng lên.

Sau khi giải quyết xong mấy cây nấm độc, Gia Minh cầm radio nằm xuống bãi cỏ nghe chương trình phát thanh, ba người ngồi ở đó nhìn mấy người được nướng chiếu từ nhóm rộn không ngừng, Liễu Hoài Sa và Linh Tĩnh chỉ trò, rất ồn ào nhạo báng. Hoàng Hạo Vân kia chạy đến bờ hồ vo gạo, kết quả là toàn bộ một nồi gạo bị đổ xuống khiến bên này cười to không dứt.

Người dẫn đầu vội vàng lấy thêm gạo bù vào, Hoàng thiếu gia thoát khỏi việc này liền chạy đến chỗ Trương Nhã Hàm đang bận rộn rồi vênh vác tự đắc than phiền, nói nào là nơi này thật nhàm chán, đi chơi cùng trẻ con thực buồn, hẳn ở nhà như thế này thế kia, không ngừng khoe khoang. Trương Nhã Hàm nghe mà khuôn mặt đỏ bừng, nhìn bộ dạng thật sự là muốn đào một cái lỗ chui xuống để chứng minh "Ta không quen hẳn".

Sau một trận rối loạn như gà bay chó sủa như thế, Linh Tĩnh đại khái là muốn vào trong rừng đi vệ sinh liền đứng dậy rời đi, đúng lúc này lại có một tin tức được thông báo trên radio:

“Khoảng mười một giờ sáng hôm nay, hai tên cướp có súng xông vào một ngân hàng nông nghiệp ở ngoại ô thành phố Giang Hải cướp đi sáu vạn bảy ngàn nhân dân tệ, sau đó lái xe chạy về hướng quốc lộ số 42 thoát đi...”

Gia Minh đứng dậy vươn vai, "A", tiếng kêu đau đớn của Linh Tĩnh truyền tới, nàng vừa mới đi đến bên rùng cây nhỏ liền bị một người trung niên đang lao ra đụng ngã, trên mặt người này có một vết sẹo dài, sau lưng đeo túi du lịch, xem ra cũng là lên núi cắm trại, một gã mất tam giác cũng vọt ra ngay sau hắn, lại còn thuận miệng mắng câu gì đó, mắt thấy nhiều người nhìn vào như vậy, hai người cũng ngơ ngẩn tại chỗ.

Linh Tĩnh ôm cái trán bị đụng đau bò dậy, Gia Minh nhìn hai người này, trong lòng lại sinh ra dự cảm không tốt.

Trong chốc lát này, Nhã Hàm đã chạy tới:

“Bạn nhỏ, không sao chứ, tại sao các em lại đi đứng như vậy...”

Nàng đứng lên nghiêm khắc nói, chỉ là hai người đàn ông kia vẫn nhìn chằm chằm vào chiếc radio Gia Minh đặt trên mặt đất, âm thanh trong đó đang vọng ra.

"... Theo những người đã chứng kiến kể lại, một trong hai gã đàn ông này chừng ba lăm, ba sáu tuổi trở lên, dáng người hơi đậm, bên trái khuôn mặt có một vết sẹo dài, tên còn lại chừng hai mươi tám, hai mươi chín tuổi, thân hình hơi gầy, hai người đều có súng, là kẻ cực lý nguy hiểm, xin thông báo cho mọi người..."

Không biết từ lúc nào, hai bên đều trở nên yên lặng như tờ, đôi mắt nhìn nhau, Trương Nhã Hàm kéo Linh Tĩnh muốn lui sau, sau đó "A" một tiếng liền bị tên mất sẹo kia lôi lại, một khẩu súng đã chỉ vào sau gáy nàng:

"Tất cả không được động đây!"

Trong lúc hô to một tiếng này, Linh Tĩnh cũng bị tên mất tam giác kia nắm lấy bả vai, trong tay hắn cũng có một khẩu súng ngắn hai nòng tự chế.

Lúc này radio đã chuyển sang phát bài "Tình khúc 1990" của La Đại Hữu, nghe vào trong tai lại có cảm giác tương phản vô cùng to lớn. Xem ra hai người kia muốn trốn vào trong núi, kéo theo hai người con gái một lớn một nhỏ lui về phía sau, hơn hai mươi người giờ tay đứng bên hồ nước mờ to hai mắt nhìn, ai cũng không dám nói chuyện.

Linh Tĩnh bị tên mất tam giác lôi kéo, thân hình run rẩy, từng giọt nước mắt dọc theo khuôn mặt rơi xuống mặt đất, đôi mắt nhìn về phía Gia Minh ở bên này, cũng không dám nói một lời nào.

"Yên tâm, không có chuyện gì."

Gia Minh dùng thần ngữ (mấp máy môi mà không ra tiếng) nói một câu, hai người ở chung đã lâu, ý tứ đơn giản như vậy cũng có thể hiểu được, chỉ là một câu nói kia lại khiến nước mắt nàng rơi xuống càng nhiều. Sau đó lại thấy Gia Minh giờ hai tay lên cao, chậm rãi đi về phía bốn người.

"Đứng lại! Người muốn làm gì!? Chẳng lẽ muốn chết sao?"

Tên mất sẹo hô lớn một tiếng, thấy người tiến lên là một đứa trẻ cũng không khấn trương lắm, Liễu Hoài Sa ở phía sau nức nở hô:

"Gia Minh, trở lại, Gia Minh, trở lại..."

Hít sâu một hơi, Gia Minh cố gắng làm ra vẻ sợ hãi.

"Cháu... Chú ơi, cháu muốn... cháu muốn thay thế cho hai người con gái đó có được không..."

ÂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 8

Trao Đổi.

"Chú ơi... cháu có thể thay thế cho hai bạn gái có được không?"

Những lời này vừa nói ra, bất luận là bọn cướp, con tin hay những người đứng xem đều trở mắt nhìn, lộ ra vẻ không thể tin được, một lát sau, tên mặt sẹo và tên mặt tam giác cũng nở nụ cười:

"Ừm, hôm nay lại gặp một thằng không sợ chết! Nhóc con ngươi muốn thế nào? Tuổi nhỏ như thế cũng đã biết anh hùng cứu mỹ nhân sao, không được tiến lên nữa!"

Gia Minh dừng bước, trước tiên chỉ về phía Trương Nhã Hàm:

"Bởi vì cô ấy là chị của cháu, mà cô này thì..."

Hắn chỉ vào Linh Tĩnh, chần chờ một lát, thật lâu sau mới đỏ mặt nói:

"Cô ấy là bạn gái của cháu, cháu không thể để cho các nàng có chuyện gì, vì vậy... chú ơi, chú cần con tin, cháu thay thế cho bọn họ là được rồi, cầu xin các chú..."

Mặc dù hắn cố ý nói hai chữ "Bạn gái" không rõ ràng, nhưng mọi người cũng đều nghe rõ, dường như đôi mắt Linh Tĩnh cũng phát ra tia sáng, sau đó nghẹn ngào nói:

"Gia Minh, cậu đừng tới..."

Chỉ là lúc này Gia Minh đã tiếp tục bước về phía trước, hắn bước chậm rãi, hai tên cướp nhìn nhau, rõ ràng là vẫn đang do dự. Đúng lúc này, Hoàng Hạo Vân vẫn trốn ở một bên lại có can đảm nói:

"Ngươi, các ngươi chờ đã, ta là Hoàng gia..."

"Không được tiến lên! Ngươi muốn chết phải không!?"

Trẻ con là một chuyện, người lớn đương nhiên lại là chuyện khác, lời của Hoàng Hạo Vân vừa ra khỏi miệng, súng lục trong tay tên mặt sẹo lập tức chìa sang, khiến hắn vội vàng giơ tay lên, không dám nói thêm lời nào. Mặt khác, Gia Minh đã tiến lại gần.

"Đạo ca."

Tên mặt tam giác nghiêng đầu qua nói:

"Ta thấy cứ đôi người trong tay lấy thằng nhóc này, có một người lớn đi theo sẽ khó tránh khỏi phiền toái."

"Hừ, có phiền toái gì được chứ."

Tên mặt sọc nhìn cô gái trong tay âm thầm do dự, trên thực tế trong lòng hẳn lại có ý khác, lúc này bên hồ nước, cô gái này là người xinh đẹp nhất, hai người cướp số tiền kia, chuẩn bị trốn ở trong núi một thời gian ngắn rồi mới ra ngoài, nếu có nữ nhân đương nhiên sẽ tốt hơn rất nhiều. Hẳn suy nghĩ như vậy, Trương Nhã Hàm nghe thấy bọn họ nói chuyện lại nói:

"Không được, ta không muốn đôi!"

"Con mẹ nó, người cho nơi này là do người làm chủ sao!"

Tên mặt sọc quát lên một tiếng, hống súng chĩa thẳng vào đầu Gia Minh, đẩy Trương Nhã Hàm ra. Gia Minh kéo tay Linh Tĩnh, nhẹ giọng nói:

"Không có chuyện gì. Yên tâm!"

Linh Tĩnh rung rung gật đầu:

"Minh không sợ..."

"Mẹ kiếp, anh hùng hảo hán đầu tiên ta nhìn thấy trên đời này lại là một thằng nhóc."

Tên mặt tam giác cảm thán một câu, sau đó bốn người bắt đầu đi lên núi, cũng vào lúc này, Liễu Hoài Sa từ phía sau vọt lên:

"Đề ta thay thế cho Linh Tĩnh!"

Hai tên cướp còn chưa kịp phản ứng, Gia Minh đã hô lớn:

"Sa Sa, cậu đứng lại, đi báo cảnh sát cứu chúng tớ ra."

Những lời này khiến cô bé đứng nguyên tại chỗ, hu hu khóc lên, tên mặt sọc vỗ vỗ vai Gia Minh:

"Tốt, người cũng hiểu được rất nhiều nha, nói cho người biết, chúng ta làm việc này cũng không sợ các người báo cảnh sát, đi báo đi!"

Bốn người đi được hơn mười mét, mắt thấy sắp tiến vào rừng cây, Trương Nhã Hàm lại đột nhiên xông ra ngoài, chạy đến gần đó, tên mặt sọc chỉ thẳng súng vào trán nàng:

"Người con mẹ nó còn chạy tới làm gì! Thật sự muốn chết phải không? Cho rằng ông đây không dám giết người sao!"

"Ta muốn đi theo các người!"

Toàn thân nàng run rẩy nhưng đôi mắt lại không chút yếu thế, "Ta không thể để hai đứa nhỏ đi theo các người, hoặc là ta thay thế cho bọn họ, hoặc là mang theo cả ta!"

"Hôm nay có chuyện gì vậy..."

Tên mặt sẹo không thể tin nhìn chăm chăm nàng, "Từng đưa đều không muốn sống, các người còn tiến lên nữa ta sẽ nổ súng!"

"Nổ súng đi."

Rõ ràng Trương Nhã Hàm đang kịch liệt đấu tranh tư tưởng, nhưng vẫn đứng trước họng súng kia, "Hoặc là mang giết ta, hoặc là đem theo ta, ta không thể để mấy đứa nhỏ đi theo các người..."

Gia Minh nhìn về họng súng đang chĩa về phía Trương Nhã Hàm, lại nhìn vết sẹo như thanh đao trên mặt tên mặt sẹo, nếu như mình ra tay lúc này, có bảy phần nắm chắc giết chết tên mặt sẹo trước khi hắn kịp nổ súng, song bên cạnh vẫn còn có Linh Tĩnh, huống chi nơi này lại có quá nhiều người...

Suy nghĩ một lát, hắn liền há miệng mắng to:

"Cô cút cho tôi, nữ nhân xấu xí ai muốn cô cứu, trở về ngủ với Hoàng Hạo Vân đi!"

Máng chửi thô bỉ như vậy nhưng Trương Nhã Hàm lại chỉ nhìn hắn một lần, không nói gì. Dù so tội giết người còn nặng hơn cướp bóc rất nhiều, tên mặt sẹo cũng không dám dễ dàng nổ súng, cứ như vậy lùi lại mấy bước, hắn nhìn sắc trời, cắn răng nói:

"Tốt, cô muốn đi thì đi! Bên kia có lều vải phải không? Lấy hai cái tới đây!"

Hắn nói chính là ba lô du lịch đựng lều vải trên mặt đất, Trương Nhã Hàm nghe vậy liền gật đầu, chạy về lấy ba lô của Gia Minh và Linh Tĩnh, sau đó nói với Liễu Hoài Sa đang khóc lóc với nàng:

"Nhớ phải báo cảnh sát."

" Khi xoay người đi lại bị Hoàng Hạo Vân kéo tay lại:

"Nhã Hàm, cô không thể đi theo!"

"Anh bỏ ra!"

Nhã Hàm vung tay thoát khỏi hắn, "Anh còn không bằng một đứa trẻ!"

Sau khi ném lại mấy lời này, nàng chạy về phía bốn người.

**** Xế chiều, mây bắt đầu tụ lại trên bầu trời, ngẩng đầu nhìn lên, dường như sắp có mưa.

Năm người đi vào giữa núi rừng, Nhã Hàm đeo một chiếc ba lô đi ở phía trước, phía sau là tên mặt sẹo, Gia Minh cũng đeo túi du lịch, kéo tay Linh Tĩnh yên lặng đi ở giữa, đi cuối cùng là tên mắt tam giác cảm sủng ngắn. Một mặt vừa đi tới, trong lòng Gia Minh lại đang hận đến ngứa răng.

Thật sự muốn trực tiếp bỏ qua luôn nữ nhân ngu xuẩn tự cho mình là thông minh kia! Vẫn là nếu như chỉ có hai người hấn và Linh Tĩnh, trên đường đi nhất định sẽ có rất nhiều cơ hội giết chết hai tên cướp này, Linh Tĩnh còn nhỏ tuổi, lại thân với mình như vậy, sau khi mình thể hiện thân thù một lần, muốn để nàng giữ bí mật cũng đơn giản hơn nhiều.

Nhưng hiện giờ lại có nhiều người lạ, không chỉ mấy tên cướp vẫn đề cao lòng cảnh giác, mình muốn ra tay lại còn phải cố gắng giấu diếm Trương Nhã Hàm kia, cứ như vậy, chỉ có thể chờ đến ban đêm mới có cơ hội ra tay.

Về mặt khác, Linh Tĩnh bị Gia Minh nắm chặt tay, trong lòng vừa hỗn loạn lại vừa ngọt ngào, mặc dù nàng chỉ có mười ba tuổi nhưng thực ra cũng đã đến tuổi có mối tình đầu, mỗi lần nhớ tới câu nói vừa rồi của Gia Minh nàng lại cảm thấy bàn tay nhỏ bé và khuôn mặt nóng bừng, chỉ là, trong lòng suy nghĩ miên man lại khiến sự sợ hãi khi bị bọn cướp bắt cóc giảm đi rất nhiều.

Nhớ tới lời của Gia Minh "Không có chuyện gì" cùng với vẻ tự tin bình tĩnh lúc này của hấn, cô bé liền cảm thấy chỉ cần có Gia Minh ở một chỗ với mình, vậy thì chuyện gì cũng sẽ không sao, không cần phải sợ.

Trong số năm người, hai tên cướp vẫn thúc dục đi nhanh, Nhã Hàm đã dần dần trở nên đuối sức nhưng rốt cuộc vẫn phải cố gắng theo kịp, Gia Minh và Linh Tĩnh hàng ngày đều tập chạy bộ, thể lực lại tốt hơn mấy người lớn bình thường khi leo núi.

Vẫn là nếu như có người cứu viện, bọn họ nên trì hoãn một thời gian, nhưng trong lòng Gia Minh lại không trông cậy vào những cảnh sát kia, vẫn không nhanh không chậm theo sát.

Về sau hai tên cướp cũng không khỏi bội phục hấn, thỉnh thoảng lại hỏi hấn vài vấn đề, Gia Minh đương nhiên lại làm ra vẻ khiếp đảm, thỉnh thoảng lại giả bộ nức nở trả lời.

"Ồ, rốt cuộc vẫn chỉ là một đứa trẻ."

Lúc này đã chạng vạng tối, tên mắt tam giác nói:

"Chỉ là cho dù có sợ hay không, nếu như con ta cũng có can đảm thể này, ta cũng thỏa mãn rồi. Yên tâm đi, chúng ta chỉ muốn tiền, chỉ cần có thể chạy thoát thì chúng ta sẽ không giết người."

Gia Minh âm thầm nói vậy thì người từ từ mà thỏa mãn đi, con của các người cũng sắp trở thành trẻ mồ côi rồi, nhưng ngoài miệng lại nói:

"Nếu như các người muốn tiền tại sao không trực tiếp tìm chị Nhã Hàm, nhà nàng chính là Trương gia tại Giang Hải, mấy vạn đồng cũng chỉ là chuyện

nhỏ."

Lời này vừa nói ra, hai tên cướp đều ngơ ngẩn, Trương Nhã Hàm sắc mặt trắng bệch quay đầu lại, Gia Minh hốt hoảng khua tay làm ra vẻ lơ lửng:

"A, ta... Ta... Ta chỉ thuận miệng nói, không phải vậy... Không phải vậy..."

"Ừm, không ngờ chúng ta lại bắt được đại nhân vật!"

Tên mất tam giác nhìn Trương Nhã Hàm, hai mắt sáng lên nói.

Tên mất sọc gặt đầu, sau đó lại quay đầu lại nói:

"Theo như ý của ngươi, nàng cũng không phải là tỷ tỷ của ngươi nha."

Gia Minh trả lời:

"Chị kết nghĩa."

Tia sét khổng lồ xẹt qua bầu trời, sau đó từng hạt mưa lớn như hạt đậu trút xuống.

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 9

Chỉ Là Ngoài Ý Muốn (1) .

Đêm đen như mực, trong bóng tối, mưa to điên cuồng từ trên bầu trời trút xuống, tiếng mưa rơi đập vào lều vải như tiếng pháo nổ âm ỉ, ngòi nói chuyện cách xa nhau một chút là không thể nghe được rõ ràng. Bất quá tiếng cãi vã hỗn loạn vẫn xuyên qua màn mưa truyền tới từ một chỗ cách đó không xa.

"A... Buông tay... đừng mà..."

"Con mẹ nó... Không được nhúc nhích, coi chừng ta làm thịt ngươi..."

"Dao ca, đừng làm vậy, nhà của nàng..."

"Nhà thì thế nào, lão từ..."

"Hôm nay vẫn chưa an toàn... Hay là chờ thêm hai người nữa lại..."

Cẩn thận giãy dụa thân thể, Linh Tĩnh dán chặt vào người Gia Minh, nhè nhẹ run rẩy, trong bóng tối, nước mưa từ đỉnh lều vải thấm vào, ngay cả đang giữa mùa hè cũng khiến người ta cảm thấy rét lạnh.

"Gia Minh, bọn họ muốn làm gì chị Nhã Hàm..."

"Ặc."

Gia Minh suy nghĩ một lát rồi lắc đầu giả ngu, "Không biết... Yên tâm, không có chuyện gì."

Trong lều hai đứa trẻ đang ở không có bất kỳ vật gì, tay chân đều bị dây thừng trói chặt, ít nhất nhìn qua cũng có thể lấy tư thế này ôm ấp lấy nhau. Thử qua độ chặt chẽ của dây thừng, Gia Minh nheo đôi mắt lại.

Dây trói như thế, muốn thoát ra thực sự rất đơn giản, chỉ là nếu như lúc này xông qua, trên tay bọn hắn vẫn còn một con tin, trên người mình lại không có vũ khí, thân thể cũng chưa luyện được đến mức quá mạnh mẽ, có thể ẩn giấu liền cố gắng ẩn giấu, chỉ hi vọng câu nói kia của mình thực sự có tác dụng, nếu không...

Hắn nhìn cô bé bên người, trong bóng tối có thể cảm thấy được nàng cũng đang nhìn sang. Hắn cúi đầu chạm nhẹ vào trán nàng, lại lặp lại câu nói kia một lần nữa:

"Yên tâm đi, không có chuyện gì cả."

Nếu như tên kia thực sự muốn tiếp tục làm việc đó, cho dù có dọa người mình cũng vẫn phải thử một lần, ít nhất không thể để trong lòng Linh Tĩnh bị lưu lại chút âm ảnh nào.

Trong lòng quyết định như vậy, cũng may chỉ một lát sau tên mất tam giác đã mang Trương Nhã Hàm bị trói cả hai tay từ bên kia đi sang.

Xem ra tên mất sẹo đã bị tên mất tam giác thuyết phục, dù sao hiện giờ mới tiến vào rừng rậm được một ngày, mặc dù có mưa to giúp bọn họ xóa bỏ dấu vết nhưng khả năng bị bắt lại vẫn rất lớn, dưới tình huống đó, bọn họ vẫn muốn để lại một đường lui.

Cứ như vậy, hai người kia cũng chỉ có thể xem như là lưu manh bình thường mà thôi, muốn xử lý cũng rất đơn giản, vấn đề là làm thế nào mới không khiến trong lòng hai cô gái nghi ngờ...

"Đi vào! Ta đã cứu người một lần..."

Tên mất tam giác chiếu đèn pin vào trong lều, sau đó đẩy Trương Nhã Hàm vào.

Chỉ là khoảng cách ngắn ngủi giữa hai cái lều nhưng quần áo hai người cũng đã bị ướt hết quá nửa, đặc biệt là Trương Nhã Hàm, vừa rồi chắc chắn là đã giày dẫm trên mặt đất rất lâu, lúc này tóc tai rối tung, quần áo không chỉnh tề, bộ dạng rất chật vật.

Khóe miệng Gia Minh lộ ra nụ cười, Trương Nhã Hàm lại hung hăng trừng mắt nhìn hắn, sau đó bị đẩy ngồi xuống trong lều.

Tên mất tam giác cũng đi vào theo, một tay cầm đèn pin, một tay cầm khẩu súng ngắn hai nòng, xem ra hai tên cướp cũng đã phân chia thứ tự gác đêm. Sau khi cột chặt chân Trương Nhã Hàm lại, hắn liền ngồi xuống ở một bên, súng ngắn đặt bên cạnh tay trái.

Bốn người ở trong một lều cũng khá chật chội, tên mất tam giác chiếm gần một nửa diện tích, ba người còn lại cũng chỉ có thể dựa lưng ngồi chung một chỗ.

Lần này cướp được mấy vạn đồng, tên mất tam giác rõ ràng là có bộ dạng đứng ngồi không yên, thân thể thỉnh thoảng lại cử động, lấy ra một đồng tiền tham lam đếm dưới ánh đèn pin, sau đó lại lấy cây súng ngắn lau chùi cẩn thận mấy lần, thỉnh thoảng cũng dùng ánh mắt háo sắc nhìn chăm chăm vào Trương Nhã Hàm, mỗi lần thế này, vị nữ giáo viên trẻ tuổi có ý thức lui lại gần hai đứa trẻ hơn một chút.

Giăng co như thế hơn một giờ, đèn pin rốt cuộc tắt ngúm, tiếng mưa rơi không ngừng trút xuống ngoài lều tựa như bao trùm tất cả trong vực sâu không đáy, không có bất kỳ âm thanh nào khác, chỉ có mưa, mưa, mưa.

Trong đêm tối như vậy, Linh Tĩnh mệt mỏi dựa vào Gia Minh yên lặng chìm vào giấc ngủ, trong lòng Trương Nhã Hàm cũng hỗn loạn, bất luận thế nào cũng không dám nằm ngủ, nếu vừa rồi chuyện tên mất sẹo kia muốn làm thực sự xảy ra, nàng thà chết còn hơn, nghe bọn hắn nói, chỉ cần thêm hai ngày nữa vẫn không bị cảnh sát bắt lại sẽ chắc chắn đối với mình...

Còn có thằng nhóc không ngoan ngoan này, vừa mới có chút cảm động khi hắn cứu mình, nào ngờ hắn lại làm ra chuyện như vậy.

"... Nếu như các người muốn tiền, sao không trực tiếp tìm Nhã Hàm tỷ tỷ, nhà nàng chính là Trương gia ở Giang Hải, rất giàu, mấy vạn đồng cũng không tính là gì."

Bị nói ra sự thật là gia đình rất giàu có, mình không chỉ có thể trở thành đối tượng bị hãm hiếp, hai người kia còn có thể đem mình làm con tin để đòi tiền chuộc, cứ như vậy, trong khoảng thời gian ngắn bọn họ căn bản sẽ không thả cho mình đi, mà hai đứa trẻ sẽ bị bỏ qua do trời buộc, nó quá xảo quyệt rồi..

Đương nhiên, một đứa trẻ không thể nghĩ được những chuyện này, hẳn là mình nghĩ nhiều...

Trong lòng nàng tràn đầy oán hận, cũng vì vậy, khi thân thể thảng nhốc kia đột nhiên chen chúc đi tới, nàng liền vô ý thức muốn tránh né, song trong chớp mắt này, hai tay bị trói ra phía sau lại bị nó kéo lại.

Nó đang cười dây trời cho mình!

Tim đập đột nhiên gấp gáp, không có thời gian suy nghĩ thảng nhốc này làm sao có thể rời được dây thừng, song chỉ cần hai tay có thể cử động liền có thêm hi vọng, thay vì đối mặt với kết quả xấu nhất, còn không bằng liều mạng một lần.

Tia chớp đột nhiên xẹt qua bầu trời đêm, hơi chiếu sáng cảnh vật trong lều, tên mất tam giác ngồi ở gần mình này có một cây dao găm, sừng được hắt đặt tại bên kia, rốt cuộc là lấy dao hay sừng... Nàng run rẩy vươn tay ra...

Hô hấp dồn dập, tim đập rộn lên, trong chốc lát, tiếng tim đập và tiếng hít thở hầu như át hẳn tiếng mưa lớn ngoài lều. Nàng chậm rãi ngồi dậy, đưa tay về phía cây dao găm ở ngang hông tên mất tam giác.

Nhất định phải lấy được, nhất định phải lấy được, không thể sai lầm, không thể sai lầm...

Dựa vào ấn tượng vừa xẹt qua hồi nãy, thời gian ngắn ngủi lại trôi qua khó khăn tựa như cả đời, rốt cuộc, ngón tay nàng đã chạm tới chuôi thanh dao găm, đang muốn rút ra lại đột nhiên bị một bàn tay nắm lại.

"Người muốn làm... Ô..."

Tên mất tam giác hô to một tiếng, sau đó dường như bị thứ gì đó chặn tại cổ họng, hoàn toàn không thể kêu lên được nữa, bàn tay nắm chặt kia cũng run rẩy buông lỏng ra, mặc dù không biết chuyện gì xảy ra nhưng Nhã Hàm vẫn nhân cơ hội rút dao găm ra, sau đó tia sét lóe lên, nàng mới nhìn rõ tình cảnh trước mắt.

Thảng nhốc tên gọi Cố Gia Minh kia không biết từ lúc nào đã lấy được cây sừng ngắn, cả nòng sừng đều nhét vào trong miệng tên mất tam giác kia.

Cảnh tượng hiện lên trước mắt khiến Nhã Hàm trong chốc lát liền cho rằng đó là ảo giác, vội vàng cầm lấy đèn pin, còn chưa kịp bật lên đã nghe thấy tiếng hét từ lều vải bên kia vang lên.

"Chuyện gì xảy ra!?"

Ánh sáng đèn pin sáng lên phía ngoài lều, rõ ràng tên mặt sẹo đang đi về phía bên này, Nhã Hàm cấp tốc suy nghĩ, đang muốn nói Gia Minh đưa súng ngắn cho nàng thì tiếng súng đã vang lên!

Tia lửa phun ra trên họng súng, cả lều vải cũng rung động, Linh Tĩnh bị dọa sợ đến mức thét lên chói tai, trong màn mưa lại đột nhiên vang lên tiếng kêu thảm của tên mặt sẹo.

Nhã Hàm bật đèn pin lên, tên mặt tam giác đã đánh về phía nàng, chỉ là dường như khi đứng dậy bị trượt chân, thân thể nghiêng một cái, kết quả là hắn có ý định cướp lại cây dao găm nhưng lại khiến cho một chân khác trực tiếp nghênh đón, sau đó dao găm trực tiếp đâm vào bắp đùi hắn, tiếp sau đó là một tiếng hét càng thể lương hơn từ trong lều vang lên.

Mắt thấy người này liều mạng la hét giãy dụa ở bên cạnh mình, trong chốc lát Nhã Hàm chỉ biết vô ý thức lùi về phía sau, dưới ánh sáng của đèn pin, nàng thấy Gia Minh ném mạnh cây súng ngắn đi, sau đó trực tiếp rút dao găm từ trên đùi tên mặt tam giác ra, cầm trong tay, máu tươi vẩy ra, hai tay cầm dao của Gia Minh run rẩy, bộ dạng sợ hãi:

"Ta, ta, ta... giết người rồi... Người không được cử động..."

Tiếng hét lớn này cũng là nhằm vào tên mặt tam giác. Trên thực tế, súng ngắn cũng chỉ bắn được một phát một lần, nếu để tên mặt tam giác này phục hồi tinh thần lại, hung hăng rút dao găm trên đùi ra để uy hiếp ba người, Gia Minh liền thực sự không thể không ra tay.

"Gia Minh!"

Linh Tĩnh thấy bộ dạng hoảng sợ của hắn, trong tay vẫn còn cầm dao liền vội vàng mang theo tiếng khóc nức nở ôm chặt lấy hắn, về phần Trương Nhã Hàm lúc này cũng cẩn thận từng li từng tí nói:

"Là súng cướp cò, không có chuyện gì, Cố Gia Minh, không có chuyện gì, đưa dao cho tôi..."

Một lần ngoài ý muốn đến lúc này dường như đã kết thúc mỹ mãn.

ÂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 10

Chỉ Là Ngoài Ý Muốn (2) .

"Chị nghĩ... Chúng ta đi được rồi..."

Cột chặt chân tên mất tam giác vẫn đang không ngừng kêu la kia lại, Trương Nhã Hàm nói như vậy, về phần Gia Minh lại lấy lí do thu hồi lều vải để chạy ra ngoài, dựa vào ẩn tượng lúc trước, hẳn tìm được cây súng rơi ở phía ngoài lều vải. Trong cơn mưa tầm tã vẫn loáng thoáng truyền đến tiếng kêu rên đau đớn của tên mất sọ.

Trước khi cắm trại Gia Minh đã xem xét cẩn thận, sườn núi bên cạnh nơi cắm trại chính là một thảm cỏ, hiện giờ mưa lớn như vậy, thảm cỏ trơn trượt, bên dưới chắc chắn đã trở thành một dòng suối nhỏ, từ âm thanh có thể thấy được, lúc này tên mất sọ đang bị ngâm trong nước, chỉ là một viên đạn bắn què tay hắn, nhưng lại chưa đánh gãy chân hắn, cuối cùng có nên bắn thêm một phát nữa hay không?

Quay đầu lại nhìn lều vải đang hắt ra ánh sáng mờ nhạt, hắn đưa súng lên, mở chốt bảo hiểm, sau đó một lát lại hạ xuống, thôi, không cần kiểm thêm chuyện nữa...

Khó khăn lắm mới nhỏ được hai chiếc lều vải lên, trên lưng Gia Minh đã công ba chiếc ba lô, hai chiếc vốn là của bọn hắn, chiếc còn lại là của hai tên cướp, bên trong trừ tiền ra vẫn còn không ít bánh quy, thịt muối...

Đi tới bên cạnh Linh Tĩnh, tên mất tam giác bị trói chặt hai chân, hai tay vẫn đang kêu rên thê thảm, bộ dạng đáng sợ, khiến Linh Tĩnh bị dọa đến mức chỉ dám trốn phía sau Trương Nhã Hàm.

Lúc này Gia Minh chĩa súng ra, hô lớn:

"Không được kêu!"

Đại khái là bộ dạng lúc này của Gia Minh còn chưa đủ sức uy hiếp, tên mất tam giác vẫn kêu thảm thiết như trước.

Trương Nhã Hàm quay đầu lại:

"Người, người nhặt được cây súng kia?"

"Ừ."

Đôi tay Gia Minh run lên nhè nhẹ, "Đã nói không được kêu, không nghe thấy sao?"

Tên mất tam giác vẫn nằm trên mặt đất không ngừng kêu la, Trương Nhã Hàm thì rất cẩn thận vươn tay ra:

"Đưa khẩu súng cho chị... Nó không phải dùng như thế, khóa an toàn vẫn còn đóng..."

"Khóa an toàn? Ở chỗ nào?"

"Chỗ này..."

"Chỗ này? Là chỗ này sao..."

"A, đúng vậy, em..."

Đoàng...

Sau khi tiếng súng vang lên, thế giới lập tức trở nên yên lặng.

Ba người cũng vô ý thức rụt cổ lại, họng súng toát ra khói xanh, đầu đạn lại xẹt qua cổ tên mất tam giác bắn xuống mặt đất, tên mất tam giác vừa rồi còn tru tréo trong nháy mắt liền cứng đờ người, miệng há to nhưng không dám phát ra tiếng nào.

Rất lâu sau, Gia Minh mới ấp úng nói:

"Ặc... Cướp cò..."

"Ặc, ha ha, không sao, không sao... Đưa súng cho chị, đưa súng cho chị..."

Vừa cầm khẩu súng vào tay, vội vàng đóng chốt an toàn lại, lúc này Nhã Hàm mới cảm thấy an toàn hơn một chút. Thằng nhóc này thật sự là quý dị, bất kể súng nào vừa mới cầm vào tay liền đã bắn.

Lúc này hai cây súng đều nằm trong tay mình, cảm giác mọi chuyện đã ổn thỏa, Nhã Hàm cũng chỉ có thể bỏ đi suy nghĩ rời khỏi nơi này, trói tên mất tam giác càng chặt thêm, sau khi xác định hẳn không thể nào thoát được mới cùng Gia Minh xách theo đèn pin cẩn thận đi xuống phía dưới tìm kiếm tên mất sẹo.

Nàng cầm cây súng lục, dao găm của tên mất tam giác thì đưa cho Gia Minh, dựa theo tiếng kêu rên yếu ớt tìm xuống thềm cỏ phía dưới sườn núi, nơi này nước chảy tuôn trào, đã thành một dòng suối nhỏ. Đi tới gần đó, tiếng kêu rên của tên mất sẹo lại đột nhiên biến mất, Gia Minh ở bên cạnh đột nhiên tắt đèn pin đi:

"Chị coi chừng, trong tay hắn vẫn còn dao găm!"

Giọng nói của hắn trong mưa nghe cũng không được rõ ràng lắm, nước mưa quất thẳng vào mặt, thậm chí ngay cả tầm mắt cũng đều hơi mơ hồ:

"Cái gì? Em..."

Còn chưa nói hết, Gia Minh đã đột nhiên từ trong bóng tối vọt qua, xô nàng sang một bên rồi quay người lại, tên mặt sẹo cao lớn cầm dao găm trong tay lao sát qua người nàng, xem ra nếu như không có cú va chạm vừa rồi của Gia Minh, sợ rằng nàng đã trúng một dao rồi.

Đèn pin rơi xuống mất đất, xung quanh lập tức trở nên tối đen, thân thể Nhã Hàm cũng bị ném xuống nước, trong lúc kinh hoàng, từng ngụm lớn nước suối tràn vào miệng mũi nàng.

Thực ra nước suối cũng không sâu nhưng nàng vốn cũng không biết bơi, lúc này lại vẫn còn đang bối rối, trong chốc lát liền giống hệt như rơi xuống hố sâu vạn trượng, tay chân liêu mạng vùng vẫy nhưng rốt cuộc cũng chỉ làm cho càng nhiều nước tuôn vào trong miệng. Trong bóng tối, âm thanh trở nên hỗn loạn.

Cũng không biết qua bao lâu, có người trực tiếp lôi nàng từ trong con suối ra ngoài, nằm ngửa lên trên bờ cỏ bên cạnh, nước mưa vẫn trút xuống tầm tã, còn chưa kịp thở dốc, hai quyền nặng nề liền đánh lên bụng nàng khiến nàng hộc ra mấy ngụm nước.

"Không sao chứ?"

Đèn pin sáng lên trước mắt nàng, khuôn mặt Gia Minh hiện lên trước mắt. Nàng giãy dụa bò dậy, lúc này mới nghe thấy tiếng rên rỉ nhỏ nhoi từ cách đó không xa truyền đến:

"Em, vì sao em lại đánh chị? Hấn bị sao vậy?"

"Tôi sợ chị bị chết đuối dưới suối, vì vậy... Nếu vừa rồi không còn cách nào khác, tôi sẽ phải hô hấp nhân tạo như thầy giáo dạy rồi. Hấn..."

Gia Minh hơi chần chờ. Nghe thấy bốn từ hô hấp nhân tạo, Nhã Hàm cũng không tự chủ được đưa tay lên môi mình, sau đó mới thấy Gia Minh phất tay nói:

"Chuyện không liên quan đến tôi, là do chính hấn đụng vào tôi, tôi... Tôi chém lung tung mấy cái, dao găm đã không thấy đâu, vì vậy tôi nghĩ trở lại lấy súng..."

Trong lòng Nhã Hàm kinh hãi, lúc rơi xuống nước vừa rồi, đèn pin, súng cũng bị đánh rơi, nàng vội vàng cùng Gia Minh tìm kiếm, may mắn là rất nhanh đã tìm thấy súng. Nàng mở chốt an toàn, lúc này mới dám cùng Gia Minh tiến về phía có tiếng rên rỉ kia.

Dưới ánh đèn, chỉ thấy tên mặt sẹo nằm nghiêng dưới một gốc cây lớn, trên tay phải là vết thương do bị súng bắn, cánh tay trái bị chém một dao sâu đến tận xương, trên bàn chân cũng có một vết thương, dao găm của Gia Minh vẫn còn cắm trên mông người này, sâu không thấy chuôi.

Chém lung tung mấy cái... Nhã Hàm kinh hãi nhìn Gia Minh cũng đang trợn mắt há ngóc miệng, nhìn máu chảy đầy đất, lại nhìn tên mặt sẹo vô cùng thê thảm... Thằng nhóc này quá khoa trương rồi, không phải là phá hoại thần trong truyền thuyết chuyên thể chứ, mình cũng thực sự may mắn...

Thân thể bị nhiều vết thương nặng như vậy, xem ra cũng đã không còn năng lực chống cự, hai người đưa hấn đến thâm cỏ trên sườn núi, sau khi trói chặt mới lấy băng gạc từ ba lô ra để cầm máu, tránh cho hấn khỏi chết mất.

Lều vải vốn đã bị nhỏ lên bấy giờ lại được dựng lại, tên mặt sẹo bị ném vào trong, về phần tên mất tam giác bị thương nhẹ hơn một chút thì bị trực tiếp cột vào một gốc cây, để mặc hẳn bị dầm mưa.

Sau khi bận rộn làm xong những việc này, Gia Minh và Nhã Hàm đều đã ướt sũng, lúc này vẫn là nửa đêm, Gia Minh cởi áo và quần dài ra, chần chờ một lát, sau khi tắt đèn pin Nhã Hàm cũng cởi quần dài ra, treo lên lều vải, ba người ngồi chung một chỗ, chỉ sau một lát đã chìm vào giấc ngủ say.

Sáng sớm khi tỉnh lại, mưa vẫn còn rơi. Nhã Hàm theo ánh sáng nhìn lại, chỉ thấy cửa lều vải đã bị mở hé ra, thẳng nhóc tên là Gia Minh kia đã mặc xong quần áo, ngồi ở chỗ kia vừa ăn uống vừa ngắm mưa rơi.

Cúi xuống nhìn chính mình, trên người lại chỉ mặc một áo nịt ngực, một quần lót, một đôi giày leo núi, khuôn mặt Nhã Hàm lập tức đỏ bừng, vừa rồi khi thẳng nhóc kia tỉnh lại, chắc chắn đã nhìn thấy toàn bộ cơ thể mình sao... Nàng tranh thủ mặc bộ quần áo nửa khô nửa ẩm lại mới hơi hơi yên lòng...

Ăn vài cái bánh quy, Nhã Hàm cầm theo súng lục đi xem xét tình hình hai tên cướp, tên mất tam giác vẫn uể oải dầm mưa, bị dầm mưa một đêm như vậy, xem ra không chết cũng mất nửa cái mạng. Nhưng nàng lại không dám cho cả hai tên cướp vào chung một lều, nếu như ngay cả một đứa trẻ cũng tháo được sợi dây thừng được cột chặt, nàng thực sự không dám xác định mình có thể buộc đủ chắc chắn.

Về phần tên mặt sẹo nằm trong lều, toàn thân trên dưới đều là vết thương, đoán chừng cho dù có tháo dây trói hẳn cũng không thể chạy thoát. Bất quá khi nhìn đến những vết thương này, trong nội tâm nàng bỗng nhiên lại dâng lên sự nghi ngờ, tất cả những chuyện này có phải là quá trùng hợp...

Lúc hai đứa nhỏ bị trói mình cũng thấy rõ, tay chân bọn chúng đều bị cột rất chặt, bản thân mình bất luận thế nào cũng không thoát ra được, nhưng tại sao thẳng nhóc kia lại có thể?

Khi mình lấy trộm dao găm bị thất bại, là nó trước một bước cầm súng lên...

Khi tên mặt sẹo phát hiện ra, thẳng nhóc kia liền cướp cò súng, lại còn bắn trúng tay phải tên mặt sẹo...

Lúc tên mất tam giác muốn nhào lên liền trượt chân một cách rất quái lạ, kết quả là dao găm trực tiếp cắm vào bắp đùi của hắn...

Cuối cùng khi tên mặt sẹo muốn đánh lên, nó lại đẩy mình ra, lúc mình rơi xuống nước dường như nghe thấy... T rừ tiếng mưa rơi, cũng chỉ có tiếng kêu thảm thiết của tên mặt sẹo, cho dù đó là ảo giác, nhưng ba nhát dao kia cũng quá trùng hợp...

Nếu như tất cả những chuyện này đều là thẳng nhóc kia làm trò quỷ... Làm sao có thể, nó chẳng qua chỉ là một đứa trẻ...

Đứng trước mặt tên mặt sẹo đang không ngừng rên rỉ, run rẩy, Nhã Hàm nghi ngờ không dứt, thật lâu sau mới bắt đầu đi lác đầu, có lẽ là mình suy nghĩ nhiều rồi.

Trở lại trong lều, nhìn hai đứa nhỏ đang ngồi tại chỗ bàn luận xôn xao, nàng trầm tư một lúc lâu, đến khi thấy trong lòng không vui mới nói:

"Cố Gia Minh, vì sao hôm qua em phải nói cho bọn họ chuyện trong nhà chị? Em có biết không, có biết không..."

"Ặc."

Gia Minh kinh ngạc, sau đó nói:

"Tôi, tôi không biết... Tôi chỉ lỡ miệng nói ra... Thật xin lỗi..."

Linh Tĩnh ngồi một bên cũng nói:

"Đúng vậy, Gia Minh không cố ý. Chị Nhã Hàm, chị đừng trách cậu ấy."

Nhã Hàm gật đầu, vốn muốn nói "Ta thiếu chút nữa bởi vì lời này mà bị làm nhục", nhưng vừa nghĩ tới đây liền lập tức ngăn ngại, không phải vì câu nói đó mà bọn chúng đã buông tha cho mình sao? Thăng bé này, chẳng lẽ nó đã sớm đoán được...

Một lát sau, rốt cuộc nàng vẫn phải lắc đầu, lại thấy vẻ mặt thẳng nhóc kia cứng đờ, ngẩng đầu nhìn lên phía trên. Một lát sau, một vài âm thanh kỳ lạ xen lẫn tiếng mưa rơi truyền đến, Nhã Hàm lao ra khỏi lều, ngẩng đầu nhìn lên, thấy một chiếc trực thăng đang bay đến trong màn mưa, trên trực thăng loáng thoáng có người đang vẫy tay với nàng.

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 11

Kết Thúc Chương Trình Tiểu Học.

Chuyện cướp giết cứ như vậy mà hạ màn, trực thăng là do đội lục soát của Trương gia phái tới, nếu chi vậy thì cũng thôi nhưng hai tay súng bắn tia trên trực thăng đã làm cho Gia Minh kinh ngạc, những người này phần lớn là quân đội đặc chủng hoặc là lính đánh thuê, nghĩ tới điều này Gia Minh không khỏi cảm thán sự cường đại của Trương Gia.

Người của đội lục soát đến rất kịp thời, hai gã đạo tặc vẫn còn chưa chết, nhưng cũng đã tới tình trạng hấp hối, khi nghe Nhà Hầm nói sơ lược chuyện đã xảy ra, lúc kiểm tra vết thương của nam tử mặt sẹo, hai tên bộ đội đặc chủng phá lệ liếc nhìn Gia Minh vài lần, nhưng mà cuối cùng cũng không làm ra hành động gì.

Đối với những người này, Gia Minh cũng không có gì lo lắng, tuy rằng lần này nhìn có vẻ vận khí quá tốt, thế nhưng vận khí quá tốt chưa hẳn đã là không phải do người tạo nên, từ mấy vết thương kia, Gia Minh chắc chắn không có người nào nhìn ra manh mối, trên thực tế, cho dù có manh mối gì thì với thân phận một đứa trẻ như hắn cũng sẽ không có ai hoài nghi.

Sơ hờ duy nhất chính là ở nam tử có vết sẹo.

Một dao đánh tan sự công kích của đối phương, sau đó chém bị thương cánh tay hắn, rạch bắp đùi, rồi dùng một thanh dao găm cắm vào hông hắn, mọi việc đều rất sạch sẽ lưu loát.

Quá mức sạch sẽ!

Ngay lúc đó có một cơn mưa rơi xối xả vào trong, bốn phía tối đen lại có thêm cơn mưa xối xả. Gia Minh rút cuộc cũng xuất thủ lần đầu trong cơ thể mới này, do là lần đầu nên phải dùng hết sức, cũng bởi như thế nên mới để lại kẽ hở duy nhất.

Khi mà nam tử kia khôi phục sự bình tĩnh, tỉ mỉ suy nghĩ mọi thứ thì hắn sẽ vô cùng nghi ngờ mình. Hơn nữa, khi phi cơ trực thăng đáp xuống, Liễu Hoài Sa và Linh Tĩnh chạy tới ôm Gia Minh khóc rống, Gia Minh thấy rõ có một cái băng ca đi lên trực thăng, tên nam tử có vết sẹo nằm trên băng ca hung ác trừng mắt nhìn hắn.

Nếu sớm biết biểu hiện như vậy thì giết chết hắn còn hơn.

Cuộc sống vừa qua đối với hắn rất đáng quý, bởi vậy, Gia Minh hy vọng có thể có cuộc sống tốt đẹp sau này, đây không phải là hắn phản cảm với việc giết người, hắn chỉ không muốn lưu lại bất cứ tai họa ngầm nào sau này mà thôi, đã làm sát thủ thì hắn biết cẩn thận sẽ không bao giờ thừa.

Nhưng mà, người này dùng dùng súng cướp giật, bắt cóc, hơn nữa còn cưỡng bức không thành, lại đắc tội với đại gia tộc như Trương gia nên hẳn không ngồi tù mười năm tám năm thì cũng không ra được, mặc dù hẳn có thể lên vào bệnh viện giết chết hẳn, thế nhưng làm vậy rất nguy hiểm, cân nhắc mọi thứ nên hẳn quyết định bỏ qua.

Dù sao cũng chỉ là một tên côn đồ mà thôi, đợi ngày hẳn ra tù thì dùng súng bắn tía trực tiếp xử lý hẳn là được.

Về phần Trương Nhã Hàm, nàng đối với hẳn có chút kỳ quái, nhưng tối đa cũng chỉ là nghi ngờ, nếu nàng không gả cho Hoàng Hạo Vân thì từ nay về sau hai người sẽ không có nhiều cơ hội gặp nhau nên việc này cũng không quan trọng.

Mấy người ở khách sạn gần sân bay tắm rửa, thay đổi y phục sạch sẽ, ăn sáng xong thì được tài xế của Trương Gia đưa về nhà, Trương Nhã Hàm ngồi ở chiếc ghế bên cạnh tài xế, nàng mặc một bộ quần áo thể thao sọc xanh trắng, tóc cuộn kiểu đuôi ngựa nhìn rất xinh đẹp, Linh Tĩnh và Hoài Sa ở hàng ghế sau đang riu rít nói chuyện mạo hiểm đêm hôm qua rồi than thở vận khí của Gia Minh quá tốt.

Lúc tới võ quán của Diệp gia, ba người chuẩn bị xuống xe, Trương Nhã Hàm quay đầu cười nói:

"Hẹn gặp lại."

"Chị Nhã Hàm, tạm biệt."

Linh Tĩnh từ trước đến nay vẫn rất lễ phép, Gia Minh thì chỉ gật đầu, trầm nghĩ:

"Vĩnh biệt."

Khi ba người vừa xuống xe thì Nhã Hàm thò đầu ra ngoài, khi nàng nhìn thấy tấm biển võ quán thì mừng rỡ nói:

"Oa, Linh Tĩnh, nhà em mở võ quán ư?"

"Đúng vậy."

"Vậy thì tốt quá." Nhã Hàm đẩy cửa xe ra, từ phía trên đi xuống, nói:

"Trái qua việc hôm nay chị cũng muốn tìm một võ quán học một chút võ nghệ phòng thân."

"Không tốt." Gia Minh suy nghĩ trong lòng, hẳn há mồm nói:

"Đây là võ quán của trẻ con!"

"Thì có sao." Nhã Hàm cười ngọt ngào, nói:

"Chị cũng là trẻ con mà, chị chỉ mới mười chín tuổi, lớn hơn bọn em một chút thôi mà."

"Chị đừng nghe Gia Minh nói bậy, cha em không chỉ dạy một mình trẻ con đâu, nhưng mà bây giờ chỉ có bọn trẻ chúng em học thôi, chị đi theo em." Vì muốn tìm thêm cho gia đình một mối làm ăn nên Linh Tĩnh đã bán đứng luôn người bạn thanh mai trúc mã của mình, nàng lời kéo Nhã Hàm đi vào võ quán. Gia Minh thờ dài một hơi, trong lòng hần đang tự hỏi nàng học võ có bao nhiêu phần vì mình.

Cho dù là thế nào đi nữa, thì từ lúc mỹ nữ Trương Nhã Hàm gia nhập vào võ quán thì việc dạy võ của võ quán chưa hề ngừng nghỉ, ngay cả trong thời gian nghỉ hè. Mỗi lần thấy nàng ha ha hắc hắc theo sát Linh Tĩnh học Vịnh Xuân Quyền là Gia Minh có chút buồn cười.

Nhưng mà như vậy cũng tốt, nhờ có nàng mà võ quán có thêm không ít người đăng ký theo học. Nghề nghiệp của Nhã Hàm là giáo viên, tuy rằng còn chưa chính thức đi dạy, thế nhưng đối với việc dạy một đứa trẻ thông minh thì vẫn có thể, mỗi lần dạy cho Linh Tĩnh một số kiến thức của trung học thì có không ít đứa trẻ cảm vỡ đến hời, nàng không chút ngại phiền phức mà giảng giải hết.

Từ khi tin tức võ quán Diệp gia có thêm một giáo viên đến học truyền ra thì những gia đình vốn đang do dự lập tức đưa con đến học, một tháng từ lúc nghỉ hè, công việc của võ quán có thể nói là rất tốt, đối với chuyện này, Linh Tĩnh vô cùng vui vẻ, quan hệ với Nhã Hàm càng thêm thân mật. Chỉ có Gia Minh là buồn bực, mỗi lần Linh Tĩnh nghe giảng bài đều lôi kéo Gia Minh theo, nàng nói là muốn hần cũng tiến bộ, việc này làm cho hần muốn phát điên.

Thế nhưng, phải nhịn!

Hứng thú của Trương Nhã Hàm đối với mình vẫn chưa hết, Gia Minh đoán là nàng cho mình là một đứa trẻ thiên tài có chỉ số thông minh 180, vì trường thành sớm và không được gia tộc coi trọng nên ẩn giấu trí tuệ của mình, mỗi lần nàng nhìn hần thì trong ánh mắt của nàng có chút như cười như không. Mặc kệ, nàng muốn nghĩ sao thì cứ để nàng nghĩ.

Không lâu sau từ lúc hai tên cướp bị bắt, tên mất tam giác bị tuyên án tám năm tù, tên thủ phạm chính là gã mặt sẹo thì mười năm, sơ dĩ phán nặng như vậy cũng có một phần tác động của Trương Gia. Trên thực tế, nếu như bọn họ được trực tiếp được thả ra thì chỉ sợ kết cục của bọn họ còn thảm hơn, bởi vì không chỉ có Gia Minh muốn giết chết bọn họ, mà ngay cả lão đại Sa Trúc bang cũng đã lên tiếng, khi mà hần thấy bọn họ thì trực tiếp chém chết.

Thật vất vả mới có thể vượt qua thời gian nghỉ hè buồn chán với cô gái tự cho là đúng, sắp đến khai giảng, Nhã Hàm bắt đầu chuẩn bị đến học viện quý tộc dạy học nên thời gian đến võ quán giảm đi rất nhiều. Gia Minh thì cùng Linh Tĩnh, Hoài Sa chuẩn bị tiến vào trường trung học Tinh Huy, nghênh đón thời kỳ Trung học cơ sở của bọn họ.

ĂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 12

Sự Kiện Chụp Ảnh Nude.

Đầu năm 1995, ở khu phố Tân Hoa của thành phố Giang Hải.

Thành phố Giang Hải là một trong những thành phố đã lâu đời, đây cũng là một trong những khu vực phồn hoa nhất, ngay cả ở khu thành thị mới quy hoạch cũng không bằng, cho nên bên chính quyền cũng muốn chuyển dời khu trung tâm đến gần với chỗ này, nhưng mà việc này cũng không phải ngày một ngày hai là có thể được.

Ái cũng đều hoài niệm những thứ trước đây, hễ là người ở thành phố Giang Hải trên năm năm thì mỗi lần ra đường đều đi đến Khu phố Tân Hoa để mua sắm, thành phố Giang Hải chính là nơi buôn bán lớn nhất và lâu đời nhất của Sa Lan Khẩu, ở đây có thị trường mua bán sách cổ và đồ cổ, mua bán đặc sản của Giang Hải, buôn bán các loại đồ ăn vặt của Lào Cai, tuy rằng ở đây đã xây một cây cầu lớn nhưng đến nay vẫn sử dụng cầu nổi. Hết thảy mọi thứ kể trên đều là những thứ quen thuộc nhất với cư dân của Giang Hải.

Đường phố tuy được mở rộng nhiều lần nhưng vẫn chật chội như trước, trên đường luôn có thể nghe được tiếng tiêu thương rao hàng, tiếng trả giá của khách mua hàng, tiếng đào đất, tiếng công trình liên tục được vang lên, khi đi làm thì xe đạp xếp thành một hàng dài, đây chính là điều nổi bật của Khu phố Tân Hoa.

Đương nhiên, nếu người quen thuộc với khu vực này thì khi thoát khỏi con đường tiêu thương dùng để buôn bán thì sẽ phát hiện khu dân cư cũ và những quần áo vật dụng hàng ngày đang phơi, những lão bà đang nằm trên ghế tre phơi nắng, tiếng chuông xe đạp thỉnh thoảng vang lên, trên vách tường dây leo mọc chằng chịt, phía sau những căn nhà lầu có đại mộc xanh um, những cây cỏ thụ không hoa không trái. Ở xa xa có tiếng động lớn mơ hồ truyền tới, lúc này người sẽ nghĩ đây chính là một thế ngoại đào viên an bình yên tĩnh.

Thật ra nơi này cũng không phải là yên tĩnh.

Đường như mỗi thành thị đều giống nhau, nếu sự phồn vinh và củ kỹ cùng tồn tại trong một thành phố thì sẽ không tránh khỏi một vài thứ xuất hiện trong bóng tối, chúng ta có thể gọi chúng là sâu mọt của thành thị. Kỹ nữ, thuốc phiện, súng ống, hắc bang ở nơi này chiếm tỉ lệ khá cao trong hồ sơ cảnh sát hàng năm.

Nhưng nếu như bạn giữ mình trong sạch, an phận thủ thường thì bạn sẽ cách những thứ này rất xa, nhiều lắm cũng chỉ có thể nghe trong những buổi trà chiều mà thôi. Một thanh niên vừa hút thuốc phiện xong khi đi xuống lầu liền trở thành người quen nhiệt tình bắt chuyện với bạn, một tiểu tử vội vàng ra ngoài tìm việc làm rất có thể chính là một tên vừa mới đi ra ngoài chém giết trở về, một trùm buôn bán thuốc phiện buôn bán mỗi lần hơn nửa ký thuốc phiện có thể là người hàng xóm vui tính thích đùa bên cạnh nhà của bạn... Khi có một ngày bọn họ biến mất mà không có lý do, người khác cũng có thể bị

chuyện nói:

"A, bọn họ đã đến Đông Hải làm ăn."

Thế giới rất phức tạp, nhưng cũng thật đơn giản.

Trong thành phố Giang Hải có một trường học nổi danh đã lâu chính là trường trung học Tinh Huy, nó nằm một bên ở bên trong khu thành thị long xà hỗn tạp.

Ban đêm, trong một ngõ cụt ở gần trường trung học Tinh Huy.

"Hừ, Hừ! Tao xem lần này mày còn có thể chạy đi đâu..." Ánh sáng xẹt qua đầu hèm, ở sâu trong con hèm nhỏ có năm tên thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi tay cầm gậy không ngừng đi về phía. Người bị bọn chúng chặn chính là một thiếu nữ tóc ngắn mười bốn mười lăm tuổi, nàng cầm một cây gậy đầu tròn khắp khiêng lui về phía sau, chân trái nàng bị thương không nhẹ, khỏe miệng có máu đọng, nhưng mà khi đối mặt với năm người nàng vẫn vô cùng quật cường, nếu không phải phần ngực của nàng nhô ra thì người ta còn tưởng nàng là một bé trai.

Dẫn đầu năm người là một tên mập mặc đồng phục trường Tinh Huy, hẳn một bên phun máu trong miệng một bên hùng hổ bước tới, nói:

"Liễu Hoài Sa, con mẹ nó mày không phải rất kiêu ngạo ư? Sau bây giờ không lớn lối nữa? Mày muốn tự mình động thủ hay là chờ chúng ta ra tay..."

"Mày là con heo chết tiệt." Thiếu nữ tên là Liễu Hoài Sa một mặt lui về phía sau một mặt mắng trả:

"Có giỏi thì chúng ta đọan đấu!"

"Đọan đấu! Mày đi chết đi, nhà của mày là xã hội đen phải không!" Mập mạp mắng:

"Lùi đi, lùi đi, con mẹ nó tao muốn xem mày lùi được bao xa, nói cho mày biết, chúng tao hôm nay đến đông đủ, cameras tao cũng mang tới, hôm nay tao lột sạch quần áo mày rồi chụp vài tấm hình xem mày sao này còn dám kiêu ngạo nữa không..."

Phía sau đã hết đường, thiếu nữ cắn chặt môi dưới, nàng nắm chặt cây gậy định liều mạng, ngay lúc này một bóng đen xuất hiện ở đầu con hèm.

Ngõ cụt này thỉnh thoảng có người đi qua nên chẳng có gì lạ, thế nhưng khi bóng người đó đứng mãi không chịu đi thì đại biểu có người đang đứng đó xem náo nhiệt. Mập mạp kia nghiêng đầu nhìn lại, hẳn thấy có một thiếu niên vóc người không cao, hẳn đã lên cao trung (tương đương với cấp 3 ở Việt Nam) còn thiếu niên này chỉ mới sơ trung (tương đương với cấp hai ở Việt Nam) nên hẳn không nhận ra.

"Mày là Cố Gia Minh phải không, sao, mày muốn giúp bạn bè của mày ư?"

Khi mới vào trường học, Liễu Hoài Sa đã đánh nhau vài trận làm cho thanh danh của nàng vang xa. Mập mạp tuy đang học ở THPT nhưng hẳn cũng biết nàng có hai người bạn, một người là Diệp Linh Tinh xinh đẹp, người còn lại tên là Cố Gia Minh, trên mọi phương diện hẳn đều bình thường.

Khi mặt mạp nhìn, thiếu niên này quả thật không có chút xuất sắc nào, hình dạng bình thường, cao còn không bằng Hoài Sa, hần đang đeo cặp sách ở sau lưng, khi nhìn thấy tình huống bên trong liền nói:

"Cậu lại cùng người khác đánh nhau!"

Lời nói của hắn hoàn toàn không để năm tên này vào mắt.

"Cậu đi đi, mau đi đi, tớ không cần cậu lo!" Liễu Hoài Sa miễn cưỡng đứng thẳng người, hô lớn, một thiếu niên cầm gậy sắc bên cạnh mạp mạp đi ra đầu hẻm:

"Muốn đi? Cùng nhau tới đây đi."

"Mấy người chúng mày, nếu dám đụng đến hắn..."

Thấy Liễu Hoài Sa giơ lên gậy lên, mạp mạp cười nói:

"Đụng đến hắn thì thế nào? Mày cho là chúng tao đang ở trên địa bàn của Sa Trúc bang sao? Đây là Khu phố Tân Hoa! Hôm nay tao muốn chụp hình trần trường của mày..."

"Cố Gia Minh, cậu là tên ngu ngốc, cậu còn không mau chạy!"

Khi thiếu niên cầm gậy đi ra ngoài, Cố Gia Minh dường như là nhận mệnh, hắn lắc đầu đi vào trong, tiếng thét của Liễu Hoài Sa còn chưa dứt thì hắn đã đẩy mạnh chiếc xe rác xông vào trong.

Cái hẻm nói hẹp không hẹp, nói rộng cũng không rộng, khi chiếc xe đẩy lao tới thì trách né cực kỳ phiền phức, thiếu niên cầm gậy kia vừa né sang bên cạnh lại bị hai cái thùng rác trên xe rớt xuống làm luống cuống tay chân, khi chiếc xe nhỏ vượt qua bốn người mạp mạp thì những thứ trên chiếc xe đã rớt ra ngoài gần hết. Liễu Hoài Sa trực tiếp ngồi lên trên, cây gậy trên tay nâng vung loạn, Gia Minh dạo qua một vòng rồi đẩy xe lau ra bên ngoài con hẻm.

Thiếu niên cầm gậy sắt kia mới từ bối rối phục hồi tinh thần lại, nhưng lập tức bị Liễu Hoài Sa đập cho một gậy vào đùi, nhất thời kêu thảm ngã xuống đất. Bốn người phía sau thấy vậy thì đuổi theo, Gia Minh lúc này mới chỉ chừng 13, 14 tuổi, lại phải đẩy một cái xe rác, cho nên lập tức bị mấy người kia đuổi kịp. Mạp mạp xông lên đầu tóm lấy túi sách của Gia Minh, lúc này cái xe đã lao ra khỏi con hẻm.

Bất thành linh, chiếc xe rác dường như có chút mất cân đối, thân thể của Gia Minh hơi lão đảo, tay đẩy của chiếc xe rác vô ý lệch về bên trái, làm cho khuôn mặt của mạp mạp đập thẳng vào thanh dây của cái xe.

Bốp một tiếng, thân thể của mạp mạp bay lên sau đó va vào bốn tên ở phía sau.

Chiếc xe rác chạy thực mạng, chuyên hướng, chuyên hướng, quẹo cua, một lát sau đến con đường dành cho người đi bộ, tới con đê ngăn biển Thượng Đình của thành phố Giang Hải, Gia Minh dường như không còn sức chạy tiếp nữa, hắn ngồi xồm trên mặt đất, nói:

"Còn... còn ai đuổi theo không..."

"Không có, công phu chạy trốn của cậu đúng là lợi hại."

Liễu Hoài Sa nhìn xung quanh không thấy có người đuổi theo liền vỗ nhẹ vai thiếu niên rồi bật cười nói, từ lúc nàng biết Gia Minh tới giờ, thứ mà thiếu niên có làm cho nàng khâm phục chỉ có công phu chạy trốn này.

Ở con hèm nơi mà nàng không thể nhìn thấy, tuy đề lên bốn người, nhưng mà mắt của mập mạp vẫn nổ đom đóm, trên khuôn mặt của hắn máu như suối tràn ra, thỉnh thoảng lại ọe ra một ngụm máu...

"Tao... tao muốn... giết... giết... giết... phốc... Người đâu cứu mạng..."

***** "Sau cậu lại thích đánh nhau như vậy, bọn họ là học sinh cao trung, cậu có biết không?"

"Ai bảo tên mập mạp kia ngang ngược như vậy, hắn dám chiếm sân bóng không cho người khác chơi, tớ cảm thấy không thuận mắt... Ai da, nhẹ tay một chút..."

"Cậu cũng biết đau sao, đáng đời!"

Ở trên chiếc ghế dài, Gia Minh cời bỏ tất chân trái của Liễu Hoài Sa ra, vén ống quần nàng lên, trị liệu thoa thuốc cho nàng rồi xoa bóp nhẹ nhàng. Thiếu nữ đau quá, thỉnh thoảng nắm chặt lấy vai của thiếu niên, sau đó thì ngồi ăn táo, nàng để cho thiếu niên kia tùy ý chữa trị cái chân của nàng, dường như đây không phải là việc xảy ra lần đầu.

"Đừng tưởng rằng cậu mình đồng da sắt mà thích đánh nhau với bọn cao trung, nhà cậu là xã hội đen thì nhà bọn chúng cũng vậy, nếu không phải lúc này có cái xe rác, thì cậu đã bị bọn chúng chụp ảnh rồi."

Nhắc tới việc bọn chúng muốn chụp ảnh nàng, Liễu Hoài Sa liền xấu hổ, nàng đưa tay đánh lên người thiếu niên một cái, nói:

"Tớ đã bảo là cậu không nên đến, vậy mà cậu còn đến... Hừ, cho dù tớ bị người khác chụp ảnh thì cũng không liên quan gì tới cậu."

"Chớ lộn xộn!" Gia Minh hờ hững nói rồi vỗ lên vết thương của nàng một cái làm nàng đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, nàng giơ tay lên định đánh, lại bị Gia Minh nhét chai rượu thuốc vào trong tay, quả táo trong tay khác của nàng cũng bị Gia Minh cướp lấy, hắn nói:

"Trên miệng có vết thương mà còn ăn, nếu như không muốn để lại sẹo thì tự mình bôi thuốc đi."

Nói xong hắn liền hung hấn cắn quả táo một cái.

"Hừ, tên bạo chúa!" Chân trái bị thương của mình bị đối phương nắm lấy, tình thế bây giờ lại yếu hơn hắn nên Hoài Sa chỉ còn cách nuốt cục tức vào bụng, bôi rượu thuốc lên trên mặt, nàng từ nhỏ tới giờ rất hay bị thương nên việc xử lý thuốc rất thành thạo, nhưng cho dù nàng làm khéo thế nào thì cũng

không bằng Gia Minh, khi bàn tay hắn chạm qua thì nàng cảm thấy tê tê, cơn đau cũng giảm đi rất nhiều.

Đây chính là sự khác nhau giữa người thường với chuyên nghiệp...

Trong lòng nghĩ như vậy, nàng liền nở nụ cười:

"Gia Minh, tương lai cậu nên chọn làm bác sĩ đi, vừa lúc vợ bác Diệp có thể dạy cậu... à mà Linh Tĩnh đâu?"

"Cậu ấy nói là sẽ tới đây, chắc cũng sắp tới rồi... Làm bác sĩ cũng là một lựa chọn không tồi..." Hắn một bên giúp nàng xoa bóp, một bên rơi vào trầm tư, dường như hắn đang suy nghĩ xem phương án này có được hay không, khi nhìn thấy khuôn mặt ngờ ngác rơi vào trầm tư của thiếu niên, thiếu nữ phì cười ra tiếng:

"Tớ chỉ nói giỡn thôi."

Không lâu sau, có một thiếu nữ đeo cặp xách buộc bím tóc giống như hai cái sừng dê xuất hiện rồi chạy lại chỗ của hai người, thiếu nữ tên là Linh Tĩnh, hai người mỗi người một bên, đi Hoai Sa về nhà.

ÂN SÁT

Phần Nô Địch Hương Tiêu

Chương 13

Chuyện Ghét Nhất.

Trong đêm đen mơ hồ có tiếng gió thổi.

Đây là một sườn núi ở vùng ngoại ô của thành phố Giang Hải, bốn phía là rừng cây thưa thớt, trên sườn núi có một cái cột đá cổ xưa, hôm nay, có một đứa bé ngồi bên cạnh cái cột đá này thực hiện những động tác nặng nề, buồn chán.

Hắn ngồi xếp bằng giống như lão tăng, mười ngón tay nhúc nhích không ngừng biến ảo ra các thủ ấn của Phật giáo, hắn rèn luyện các ngón tay bằng các biến ảo giữa cực nhanh và cực chậm.

Phật giáo thủ ấn bao gồm tất cả các động tác ngón tay mà con người có thể làm, tại nơi yên tĩnh này hắn cảm thụ được ngón tay của mình đang ma sát với không khí, không biết qua bao lâu hắn mới ngừng lại, thờ dài một hơi rồi hắn mở hai mắt ra.

Bầu trời đêm không có một ánh sao, ánh sáng ở nơi xa chỉ là luồng sáng an bình mờ ảo của thành phố, lúc này đã là lúc mà mọi người chìm trong giấc ngủ. Nhưng mà trong mắt hắn, bãi cỏ bốn phía và cánh rừng vẫn hiện ra như cũ, âm thanh của gió và mặt đất va chạm trở nên rõ ràng, đối với một sát thủ mà nói đây tuyệt đối là trạng thái mà bọn họ ước ao.

Dùng thân thể bình thường bắt đầu luyện tập, có phương hướng chính xác, tâm tính bình lặng nên chỉ hơn ba năm thời gian trạng thái của hắn đã hơn thời kỳ toàn thịnh lúc trước, khi không có gông xiềng của một sát thủ hắn trái lại còn đáng sợ hơn một tên sát thủ, đây có lẽ là một việc buồn cười nhất.

Lực lượng thân thể tất nhiên là kém lúc trưởng thể nhưng nói tới việc giết người thì với thân phận một đứa trẻ hắn trái lại càng dễ dàng đánh tan ý thức phòng ngự của kẻ địch, ý thức phòng ngự đối với sát thủ cũng giảm xuống hơn nữa độ nhạy cảm của thân thể này càng lý tưởng hơn lúc trước. Nhưng mà...

"Đây đúng là một cuộc sống đơn điệu buồn chán..."

Bất đắc dĩ cười, hắn lẩm bẩm nói.

Thế giới của trẻ con đối với một người có tâm tính của người lớn mà nói chính là sự buồn chán, ngay cả khi xác định tầm quan trọng của Linh Tĩnh và Sa Sa trong lòng thì vẫn làm hắn cười khổ không ngừng khi thỉnh thoảng hai người lại đưa ra quyết định và đề nghị ngây thơ, nhưng mà đã sắm vai nhân vật mềm yếu bảo sao nghe vậy nên hắn không thể làm các năng mất hứng nên hắn phải cố gắng biến mình thành đứa bé, cũng chính vì vậy mà mong muốn mau chóng lớn lên được tích lũy càng ngày càng nhiều trong lòng hắn.

Hắn có một nguyện vọng vô cùng ngây thơ đó chính là muốn mình giống như những đứa trẻ bình thường.

Hôm nay, thứ có thể làm cho mình duy trì liên tục cảm giác hứng thú chỉ có thể là hơi thở tự do và việc kiên trì luyện tập những động tác của sát thủ.

Rõ ràng là muốn tránh thoát sự ràng buộc của sát thủ nhưng khi thật sự làm chủ tất cả thì lại phát hiện mọi thứ đã thành thói quen, hấn vẫn như cũ tập luyện để trở thành sát thủ, đương nhiên hấn sẽ không dùng nó để giết người, hấn dùng nó để có được cuộc sống tự do tự tại. Mặt khác...

Tự do ới...

Hít thở không khí xung quanh chính là tự do, hơn thở không có bất kỳ ràng buộc nào này làm cho hấn vô cùng thích thú tuy rằng cả ngày dờ ra làm cho những người khác cảm thấy mình rất ngu.

Nhưng mà, tương lai rốt cuộc sẽ ra sao? Đề nghị làm bác sĩ của Sa Sa cũng không tệ, thế nhưng sát thủ mà đi làm bác sĩ... Chẳng phải là biến thành thầy thuốc miền sơn cước hay sao?

Trong bóng đêm thuần thực đem một đồng linh kiện lắp ráp thành súng ống, hấn hơi nở nụ cười, trên thực tế, lúc làm sát thủ, hấn là một tên sát thủ không an phận, sau khi trở thành người bình thường hấn thật sự quá mức bình thường.

Đem súng lục lắp ráp hoàn tất, tháo xuống, lại lắp ráp, một tiếng động lớn theo cơn gió bay đến, đó là... Tiếng súng...

Nhanh chóng lắp ráp súng lục trong mấy giây, hấn nhắm hai mắt lại lắng nghe tình huống mà cơn gió truyền đến.

Hơn một dặm ở ngoài, trong rừng cây, có một đám người cầm súng lục và súng liên thanh hạng nhẹ đang bị đuổi giết...

Hấn bỗng dưng mở mắt. Hiện nay thành phố Giang Hải mặc dù đang phát triển, ở phương diện khác cũng tương đối loạn, nhưng súng ống ở Trung Quốc quản lý rất nghiêm ngặt, những người này có thể có được súng tự động vậy mà lại chạy trốn. Mà người đuổi theo ở phía sau mình lại không hề có bất cứ đầu mối gì tất nhiên là súng lục của bọn chúng đã gắn súng giảm thanh... Lê nào có cao thủ của giới lính đánh thuê đến nơi này ư?

Hướng chạy trốn của những người này là hướng về bên cạnh nơi này, bọn họ còn cách nơi này không xa, bọn họ không có khả năng tìm đến mình, như vậy có cần tránh đi không?

Suy nghĩ một chút sau đó hấn gắn lên khẩu súng lục nòng súng giảm thanh.

Ra ngoài rèn luyện là kế hoạch dự định, nhưng mà bởi vì một nguyên nhân nào đó khiến ta gặp người làm cho ta không thực hiện được dự định, vậy thì chỉ có trách người đó.

Lặng lẽ dựa vào cây cột đá hấn hòa mình với màn đêm thành một.

Âm thanh súng tự động không ngừng giảm bớt cho thấy người bị đuổi giết càng ngày càng ít, không lâu sau Gia Minh mới đoán được người đuổi giết đám người này không ngờ chỉ có một.

Cái này thật có ý tứ.

Cầm súng ngắn ở phía sau truy sát một đám người thì bằng năng lực của mình cũng có thể làm được, thế nhưng cho dù lấy góc độ của sát thủ hay là góc độ của lính đánh thuê thì hành vi như vậy là quá mức đường hoàng, nhưng mà, trong thế giới hắc ám thì những tên điên như thế cũng không thiếu.

Không lâu sau đám người bị đuổi giết đã chạy ra khỏi rừng rậm, thứ làm Gia Minh kinh ngạc là ngôn ngữ mà bọn họ nói lại là tiếng Anh.

"go! go... *you-- "

Từ trong rừng cây có bốn người chạy ra, chạy ở phía trước có hai cô gái một lớn một nhỏ, tóc của hai cô gái này đều màu vàng trong đêm đen cũng có thể nhìn thấy, xem ra đây là hai mẹ con. Hai người cầm súng phía sau rất có thể là bảo tiêu của hai mẹ con nàng, một gã nam tử trong đó hét lên sau đó đứng lại xoay người rồi điên cuồng bắn vào bên trong khu rừng.

Trong mắt Gia Minh tên này là một thằng nảo tàn, hắn đã chạy ra bên ngoài khu rừng, mặc dù là trời tối đen nhưng vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy mà trong rừng cây thì chẳng thấy được thứ gì, lúc này dừng lại không phải là trở thành bia ngắm hay sao?

Quả nhiên, ngọn lửa của súng tự động mới phun ra được hai giây thì đã có một viên đạn ghim trên trán hắn, tên hộ vệ kia cũng trong hai giây này mà bị giết, sau đó, một gã nam tử mặc đồ đen giống như quỷ mỵ từ bên trong khu rừng bước ra.

Hai nữ tử một lớn một nhỏ chưa chạy được bao xa thì nam tử kia gio súng lên, "Phốc" một tiếng, viên đạn không có trúng nàng mà rơi vào bãi cỏ trước mặt, nàng định nhảy qua đó thì mặt đất đã bung lên, thân thể nàng mất cân đối nên nặng nề ngã xuống đất, cô bé vừa chạy được hai bước liền quay trở lại, khóc kêu:

"Mẹ ơi! Mẹ ơi!"

"Run! Run (Chạy đi, chạy đi)!" Cô gái tóc vàng đẩy cô bé ra sau đó định bò dậy, "phốc", "phốc" hai tiếng, đạn bắn vào bãi cỏ sát hai chân của cô gái làm nàng quá mức sợ hãi không dám bò lên nữa.

"Ha hã, chạy đi, tiếp tục chạy đi..." Trong miệng nam tử cầm súng phát ra tiếng cười chế giễu, ngôn ngữ mà hắn nói chính là Tiếng Trung, cô bé thấy mẫu thân không thể chạy đi được nên đứng đó khóc không chịu đi, cô gái tóc vàng bò lui về phía sau, ánh mắt nhìn về bên cạnh rồi đột nhiên có chút run sợ.

Trong bóng tối, dưới cột đá mơ hồ hiện ra một bóng người.

Những người hộ vệ theo nàng đã chết hết vậy thì người này là ai? Hắn ngồi một chỗ không nhúc nhích chẳng lẽ hắn cùng một bọn với tên sát thủ...

Trong lòng nàng nổi lên một sự sợ hãi, một màn này không thoát khỏi mắt sát thủ kia, hắn quay đầu nhìn lại, hắn thấy được bên cạnh cây cột đá có một bóng người giống như u linh đang ở đó.

Đối với một sát thủ nhiều năm đối mặt với sinh tử mà nói, nơi đó có địch nhân, nơi đó có nguy hiểm, bất kể hoàn cảnh xung quanh ra sao, không cần dùng tới mắt để nhìn thì trong lòng hắn cũng có thể cảm ứng. Nhưng mà bóng người này từ khi hắn xuất hiện trong rừng, sau khi ra khỏi rừng hắn đã nhìn xung quanh nhưng trong lòng hắn lại không hề có một chút cảm ứng nào.

Người có thể làm cho hắn không có cảm giác nguy hiểm chỉ có thể là người chết mà người chết thì sao có thể thoát khỏi tầm nhìn của hắn? Không kịp suy ngẫm nữa, hắn chuyển họng súng, đang định bóp cò thì ở phía trước xuất hiện một tia lửa.

"Phốc" một tiếng, giống như những hộ vệ bị giết vừa rồi viên đạn bắn trúng trán hắn, nó mang theo một vòi máu phun ra từ phía sau ót của hắn.

Sinh mệnh của hắn cũng dừng lại trong chớp mắt khi tia lửa lóe lên.

"Ta ghét nhất bị người chia súng vào ta..."

Một giọng nói nhàn nhạt của một đứa bé nam vang lên trong bóng đêm.

ẢN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 14

Đông Lòng.

Chuông tan học vang lên, Gia Minh ghé đầu vào bàn ngủ gật.

Mỗi ngày đi ngủ trễ, lúc hừng sáng lại thức dậy, việc này đối với một đứa trẻ mà nói là một việc tổn hại thân thể, thế nhưng việc này đã thành thói quen từ kiếp trước không thể nào thay đổi, vì vậy hễ là trong ngày có thời gian không có việc gì làm thì hẳn thường chờ ra ngủ gật để bù lại một chút thời gian nghỉ ngơi.

Đối với hai mẹ con hừng sáng bị đuổi giết kia Gia Minh không hề để trong lòng mặc dù sau khi giết tên sát thủ kia, hai nữ tử một lớn một nhỏ dùng tiếng Anh xin hẳn giúp đỡ nhưng hẳn làm như không hiểu sau đó nương theo màn đêm rời đi, hẳn tin rằng hai mẹ con sống sót sau tai nạn chắc chắn không nhận ra hẳn.

Buổi sáng lúc Linh Tĩnh và Sa Sa chạy tới sườn núi, hai người bị rung động rất lớn khi thấy trong khu rừng có hơn mười xác chết. Trên thực tế từ khi gặp mặt tên sát thủ thì Gia Minh đã biết được thân phận của hẳn, hẳn là một tên thuộc hạ của Bùi La Gia ở Á Châu, danh hiệu là A Thất, ở kiếp trước, sau khi Gia Minh mười bảy tuổi chính thức nhận được danh hiệu sát thủ, người này vẫn còn sống, hẳn là người điên cuồng thích giết chóc, hành vi của hẳn lại đường hoàng tới cực điểm, cũng bởi vì tính cách đường hoàng này của hẳn nên Bùi La Gia chỉ đánh giá hẳn B cấp trong khi thực lực của hẳn đã đạt chuẩn A cấp.

Giết chết một tên sát thủ điên chỉ là chuyện nhỏ, vấn đề là Bùi La Gia nhất định sẽ điều tra chuyện này, tuy rằng bọn chúng không có khả năng điều tra tới mình thế nhưng trong lòng hẳn không tránh khỏi có chút lo lắng. Mặt khác, khi mình rời đi trong bóng đêm, cô bé kia nhỏ giọng khóc gọi "help, help me..." quả thật rất dễ nghe... Minh thật là biến thái... Trong tim của hẳn suy nghĩ.

Tuy rằng cùng Linh Tĩnh, Hoài Sa vào cùng một trường nhưng ba người học không cùng một lớp. Trường trung học Tinh Huy mỗi năm có ba ban, loại học sinh ưu tú như Linh Tĩnh ở ban 1, loại học sinh bình thường như Gia Minh ở ban 2, loại cả ngày gây sự như Sa Sa tất nhiên là ở ban 3 (1). Cũng chính bởi vì ba người học ba lớp khác nhau nên Gia Minh mới có thời gian để nghỉ ngơi và chờ dẫn, nhưng mà nếu như hẳn ngủ gật hoặc chờ dẫn trong giờ học thì Linh Tĩnh và Sa Sa chắc chắn sẽ đến tìm hẳn.

(1): Trung Quốc chia ban theo kiểu phân A như ở Việt Nam, ví dụ lớp 6, thì có ban 1, ban 2, ban 3, tương tự như kiểu lớp 6 A1, A2, A3 như Việt Nam Trong phòng học vô cùng hỗn loạn âm ỉ, hẳn mới nằm sấp không bao lâu thì chiếc bàn bị vỗ một cái làm cho hẳn sợ hãi ngồi bật dậy, khi hẳn tập trung nhìn lại thì thấy được người đứng trước mặt chính là bọn người chặn đường Sa Sa ngày hôm qua, tên mập dẫn đầu trên mặt còn có một cái băng dán nhìn qua có chút buồn cười. Gia Minh nhin không được bật cười, vừa ngập vừa nói:

"Các người tìm Sa Sa ư? Cậu ấy ở lớp bên cạnh."

"Con mẹ nó mày đi chết đi, lão tử hôm nay chính là tới tìm mày!"

Khi thấy tên tiểu tử này còn cười nhạo mình, mặt mạp kia rống to một tiếng làm cho cả phòng học trong nhất thời im lặng, mặt mạp đảo mắt nhìn xung quan, lòng hấn có chút chột dạ, hấn kéo áo Gia Minh lên, nói:

"Mày đi theo tao."

Với khuôn mặt mệt mỏi thiếu ngủ Gia Minh theo hấn đi ra ngoài.

Trên thực tế, những người này không phải là không muốn tìm Liễu Hoài Sa, nhưng mà MM này quá mức hung hãn, cả ngày đều cầm theo một cây gậy, hễ chút là nâng liễu mạng hơn nữa trong trường học bọn chúng cũng không dám làm ra việc gì quá lớn, bởi vậy bọn đem mục tiêu đối phó sang tên Gia Minh mềm yếu này.

Năm người đẩy đẩy Gia Minh ra khỏi phòng học, trong miêng bọn họ liên tục hùng hổ nói:

"Mày ngày hôm qua rất kiêu ngạo mà."

"Sao hôm nay không dũng cảm như vậy nữa."

"Có ngon thì làm lại một lần."

Phòng học của năm nhất ở dưới lầu một, năm người thúc lạng lẽ dẫn Gia Minh tới một chỗ không có ai, trên đường đi có một số học sinh thấy vậy liền chỉ chỉ trỏ trỏ, bọn họ đại khái đang suy đoán xem Gia Minh vì sao lại đắc tội đám du côn năm hai này. Khi đi ngang qua một phòng học của năm nhất thì có một giọng nữ vang lên.

"Chúng mày muốn làm gì!"

Lớp trưởng Linh Tĩnh với khuôn mặt xinh đẹp động lòng người, ở sau đầu buộc thành hai cái bím tóc, trên người mặc một chiếc váy hoa xông tới định kéo Gia Minh thì có hai người bước tới ngăn cản.

"Cô là gì của hấn! Chớ có xen vào việc người khác!"

Hai học sinh năm hai chỉ vào Linh Tĩnh nói.

"Cần ta thì ta càng muốn!"

Tiểu cô nương nhả nhặn thường ngày nay lại quật cường không lùi nữa bước, nâng đẩy ta một người ra, nói:

"Các người buông hấn ra, nếu không tôi sẽ đi mét giáo viên!"

Trên mặt Gia Minh lộ ra một nụ cười thú vị, mấy tên năm hai thì cười trào phún:

"Ha ha, nó nói mét với giáo viên..."

Khi bọn hắn còn đang cười nhạo thì thừa dịp thời cơ bọn họ quay đầu lại, Linh Tĩnh đá mạnh một cước ở ngay trên cái cẳng chân của một tên năm hai sáu đó dùng tay cố sức đẩy tên khác xuống bãi cỏ. Ngày thường nàng vẫn chuyên cần luyện tập võ nghệ, mặc dù trog mắt Gia Minh nàng chỉ là đang khoa chân múa tay, thế nhưng tuy nhìn nàng mềm yếu nhưng nàng mạnh hơn những hài tử khác rất nhiều, tên bị đẩy ngã thì không có gì nhưng tên bị chiếc giày màu hồng của Linh Tĩnh đá trúng cẳng chân thì lão đảo vài bước sau đó té xuống mặt đất, hai tay thì ôm cái cẳng chân kêu lên.

Quả thật là gần mực thì đen... Gia Minh trong lòng cười nhẹ. Xương ống quyển là một trong những nơi yếu nhất trên cơ thể người, đánh vào đây chính là phương pháp đánh nhau mà lúc rãnh rỗi không có gì làm Sa Sa dạy cho Linh Tĩnh.

Khi Gia Minh xuất hiện ở nơi này, những học sinh đang chơi đùa trên bãi cỏ cũng phát hiện, khi mà hai bên đánh nhau thì những học sinh ở gần hai ở xa đều nhìn sang, mập mạp dẫn đầu khi thấy Linh Tĩnh vẫn tú như vậy không ngừng lại động thủ trước nên rất tức giận, hắn hơi chần chờ một chút liền xông lại, hắn mới bước một bước thì Gia Minh giơ chân trái ra, "Phanh" một tiếng, mập mạp liền ngã xuống đất, bởi vì rơi quá nhanh nên khuôn mặt to của hắn va chạm xuống mặt đất. Lúc ngẩng đầu lên, khuôn mặt của mập mạp có thêm hai hàng nước mắt, khuôn mặt đầy những nhánh cỏ, cái lỗ mũi bị Gia Minh đánh lên ngày hôm qua nay lại tràn đầy máu tươi.

Hài tử đánh nhau kỳ thực không hề có kỹ xảo gì, hai học sinh còn lại khi thấy vậy liền lấy tay đẩy Gia Minh. Bọn họ cao hơn Gia Minh và Linh Tĩnh một cái đầu đương nhiên sẽ không cảm thấy sợ hãi, Gia Minh cũng giả vờ chật vật té ngã, tránh thoát khỏi cú đẩy, thân thể người họ dùng sức quá mạnh, nhất thời cùng một người khác đụng vào nhau, hai người định xông lên thì thấy ở đằng xa có một cô gái chạy tới, người này chính là Liễu Sa Sa.

Tên người nàng mặt một bộ đồng phục học sinh của Tinh Huy, thoát nhìn thì nàng giống như một bé trai cảm gầy đang chạy về nơi này. Khí thế mà nàng phát ra làm cho hai học sinh lớp 8 (2) phải chờ người ra, Gia Minh cũng hơi ngần người, tiểu cô nương này định giết người sao?

(2): Tiểu học Trung Quốc là 6 năm, Trung Học là 6 năm, trong đó chia làm Sơ trung và Cao Trung, mỗi loại 3 năm, tức là cấp 2 học 3 năm, cấp 3 học 3 năm.

"Liễu Hoài Sa! Có Gia Minh! Diệt Linh Tĩnh! Ba em định làm gì!?"

Ở phía sau có một giọng nói như tiếng sấm vang lên, thầy giám thị rốt cũng cũng phát hiện tình huống nên chạy xuống. Nghe tiếng rống của giáo viên, mấy tên học sinh THPT định chạy trốn thế nhưng Liễu Hoài Sa hoàn toàn không có ý để cho bọn chúng chạy, khi chạy tới gần nàng liền hung hăng giơ giày lên, Gia Minh vội vã cần nàng lại.

"Gia Minh tránh ra... A..."

"Sa Sa đừng như vậy... Á..."

"Phanh" một tiếng, hai đứa bé hung hăng đụng vào nhau rồi ngã trên mặt đất, Gia Minh nằm phía dưới còn Sa Sa thì nằm lên người hắn. Giọng nói của giáo viên càng ngày càng gần, ba gã học sinh trung học năm hai nhanh chóng tách ra khỏi đoàn người rồi khiêng tên mập với khuôn mặt đầy máu và tên còn

lại khập khiễng rời đi. Hai đứa bé từ trên mặt đất ngồi dậy sau đó lấy tay che môi lại.

Vừa rồi hai người gần như là miệng đối miệng nhào xuống mặt đất, không để ý tới tiếng la của thầy giám thị, Sa Sa với khuôn mặt ửng hồng khua cây gậy trong tay hô lên:

"Tại sao cậu ngăn cản tớ!"

Gia Minh nhún vai, buông bàn tay ra, một tia máu từ khóe môi chảy ra. Hắn liếc mắt, nói:

"Trầy da rồi..."

"Đáng đời cậu!"

Hoài Sa hét lớn, nói:

"Tớ cũng trầy da đây nè!"

"Không có sao chứ?"

Khi thấy hai người bạn thân đều chảy máu nên Linh Tĩnh mặt kệ thầy giám thị bên cạnh mà vội vã ngồi xuống kiểm tra vết thương cho hai người.

"Em, em... Ba người các em làm thầy tức chết! Liễu Hoài Sa! Em lại dám cầm gậy vào trường đánh người! Còn Diệp Linh Tĩnh và Cố Gia Minh, các em lại đi theo làm loạn! Các em... Thầy phạt các em đứng trên bãi cỏ một buổi sáng! Thầy muốn tất cả học sinh trong trường nhìn ba người các em! Ngày mai các em viết bản kiểm điểm đưa cho thầy, thầy muốn thông báo toàn trường. "

Vì vậy, khi tiếng chuông tan học vang lên, ba người lẻ loi trợ trợ đứng trên sân cỏ, bất luận là học sinh nào thì chi cần từ cửa sổ nhìn ra là có thể thấy tư thế oai hùng của bọn họ.

"Hừ, tên hói đầu dám chơi mình như vậy, qua mấy năm nữa mình nhất định sẽ đập chết cả nhà hắn..."

Liễu Hoài Sa oán hận nhìn thầy giám thị. Tên kia vậy mà tịch thu cây gậy của nàng... Không sao, nhà nàng còn mấy cây, ngày mai mang theo một cây chắc chắn hơn!

"Miệng của hai cậu không sao chứ?" Linh Tĩnh lo lắng hỏi làm cho Sa Sa trắng mắt nhìn kẻ đối diện.

"Linh Tĩnh, cậu xem bạn trai của cậu kia, vừa rồi hắn dám ở trước mặt mọi người cướp đi nụ hôn đầu tiên của tớ."

Nói xong câu đó, Sa Sa cũng nhẹn không được đỏ mặt lên. Linh Tĩnh khẽ gất một tiếng, khuôn mặt cũng đỏ ửng, Hoài Sa thường ngày luôn giao tiếp với xã hội đen nên từ trước đến giờ nói chuyện không hề kiêng kỵ gì, Linh Tĩnh từng vì một câu "Cậu là lão bà của Gia Minh" mà phát khóc nhưng mà do ba người ở chung với nhau một thời gian dài nên cũng từ từ thích ứng. Thế nhưng dù sao nàng vẫn là một cô bé mười ba mười bốn tuổi, lúc này lại có nhiều

người nhìn vậy thì bảo sao mà nàng không đơ mắt được chứ. Một lát sau nàng cười ranh ma:

"Hai tên chết tiệt, danh tiếng của tớ đều bị hai người các cậu làm mất hết."

Bước vào cấp 2 được một học kỳ, tuy rằng ba người luôn luôn ở cùng một chỗ thể nhưng cùng người khác đánh nhau giống như khi còn ở tiểu học thì vẫn là lần đầu, một lát sau Gia Minh vốn đang trầm mặt bỗng nhiên ngáp một cái.

"Ừ, cứ như vậy thì không có ý nghĩa gì, tớ thấy chúng ta nên trốn học đi."

Câu này vừa thốt lên liền làm cho mắt hai cô bé sáng lên.

ĂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 15

Hoa Bách Hợp (1) .

Tục ngữ có câu: thê không bằng thiếp, thiếp không bằng vụng trộm, vụng trộm không bằng vụng trộm không được.

Sự kích thích thú vị của việc trốn học cũng có đạo lý như vậy. Đặc biệt khi trong lòng ba người có loại tình thần phản bội thì loại kích thích này càng tăng thêm gấp bội. Khi ba người từ vườn trường nhảy ra khỏi hàng rào Gia Minh trong lòng hoan hô một tiếng, tất nhiên Linh Tinh và Sa Sa càng hoan hô dữ dội.

Lúc này mới chỉ hơn chín giờ sáng, ba người rời khỏi phạm vi trường học đi đến các cửa hàng dạo chơi. Trong ba người thì Hoài Sa có gia cảnh tốt nhất, mấy tháng này Sa Trúc bang mở rộng địa bàn, cha Hoài Sa dạo này không có ở nhà, ba người thương lượng quyết định đến nhà Hoài Sa hưởng thụ một ngày trốn học, dù sao ở Hoàng gia, Gia Minh cơ bản không có địa vị gì, Linh Tinh thì phải đóng vai ngoan hiền cho nên nhà của Hoài Sa là nơi thích hợp nhất.

Hai cô bé hí hã chạy ở phía trước chạy tới lui giữa các cửa hàng, chỉ mới một buổi sáng mà trên tay của ba người đã đầy túi, tiền mua những thứ này trên cơ bản là của Sa Sa, nàng mua cho mình hai bộ quần áo, một đôi giày, mua cho Linh Tinh một bộ váy hoa, một đồng lớn băng ghi hình, thẻ trò chơi, truyện tranh, thậm chí còn mua mấy cái gối đầu, ngoài ra nàng còn mua hai trái dưa, trái cây, thịt heo, thịt bò thậm chí còn mua mấy cân gạo, có thể nói hai cô bé này muốn đem nó biến thành một ngôi nhà. Nhưng mà, trên thực tế nó quả thật là một ngôi nhà.

Hoài Sa ở biệt thự, nó nằm trên một sườn núi phía Đông Giang Hải, nơi này được mọi người coi là khu nhà giàu, nhưng mà bởi vì xung quanh không phủ cũng quý, lại ở xa địa bàn Sa Trúc bang quản lý nên từ sau khi mua căn biệt thự này cha của Hoài Sa vẫn ít khi ở đây, bởi vì nguyên nhân cách xa trường, nên Hoài Sa cũng rất ít khi tới đây mà thường ở lại trong tổng bộ của Sa Trúc Bang.

Ba người ngồi xe bus từ cây cầu lớn đi qua sông, sau đó chuẩn bị đổi xe, khi đi qua trụ cầu, Gia Minh đột nhiên phát hiện hai bóng người quen thuộc, họ chính là hai mẹ con hôm qua, hần vốn cho là hai người sau khi thoát khỏi sự đuổi giết thì sẽ trở về, ai ngờ bọn họ chỉ có thể lưu lạc ở dưới hầm cầu, trên người chỉ là một cái áo ngủ mỏng manh.

Người mẫu thân tóc vàng ôm cô bé lai lẳng lẳng ngồi một chỗ giống như chết rồi, thành phố Giang Hải là thành phố lớn vùng duyên hải nên có thể thấy người nước ngoài thì không có gì lạ nhưng mà hai mẹ con mặc áo ngủ nằm ở nơi này thì lại khiến cho người khác chú ý. Linh Tinh và Hoài Sa cũng không nhịn được nhìn thêm mấy lần, khi Gia Minh nhìn kỹ hai người thì tiểu cô nương kia tựa hồ nhận ra hần, vì vậy cô bé giẫy thoát khỏi mẫu thân, hai tay để trước ngực do dự đi tới.

Cô bé vuốt ve mái tóc đen của mình, trong mắt tràn đầy nước mắt, trên người nàng là một cái áo ngủ bằng nhung, phía dưới nàng đi chân trần. Tuy lúc này đã là mùa xuân thế nhưng chỉ mặc một chiếc áo ngủ mỏng và đi chân trần thì rất đáng thương. Gia Minh đau đầu, mẫu thân của cô bé tóc vàng không

nhận ra hẳn thế nhưng cô bé này thì có thể thông qua trực giác mà nhận ra hẳn, mặc dù cô bé không dám chắc nhưng cô bé vẫn đi tới, cô bé dùng tiếng Anh nhút nhát kiêu " Ca ca..." là Gia Minh đã biết là cô bé đã nhận ra mình.

Ba người đã lên cấp 2 nên lúc này Linh Tĩnh và Sa Sa đã có thể nghe được một chút tiếng Anh đơn giản, đối với cô bé không chịu gọi tí tí nàng có chút không vui nhưng nàng thấy bộ dáng đáng thương của cô bé làm nổi lên sự đồng cảm, vì vậy nàng thương lượng sau đó lấy ra hai bộ y phục mới mua hôm nay, đôi giày và mấy cái bánh bao nhét vào tay cô bé, Linh Tĩnh thì cầm một ít tiền rồi dùng tiếng Anh cứng nhắc của mình:

"For... you... (cho em)".

"Sir... help..." (Anh ơi... giúp em) Sau khi tiếp nhận sự giúp đỡ của hai người, tiểu cô nương vừa khóc, vừa dùng giọng nói mềm mại nói chuyện với người đối diện, hai cô bé thấy nàng vẫn nhìn về phía Gia Minh nên nghi ngờ nửa ngày, cuối cùng Sa Sa đem hết số tiền còn lại đi ra ngoài xe đưa cho cô bé, mặc dù sau khi mua đồ nên số tiền còn lại không nhiều lắm nhưng cũng đủ để ăn mấy hôm.

Mặc dù trong lòng thấy tội nghiệp nhưng hai cô bé không có ý định đưa hai mẹ con về nhà mình, dù sao thì lương thiện cũng có mức độ của nó. Về phần tiểu cô nương kia khi thấy Gia Minh quay đầu vào nên cảm giác mình đã nhận nhầm người nên nước mắt lưng tròng nhìn ba người đi xa.

Tuy rằng trong lòng cảm thấy thương xót, nhưng dù sao bọn họ cũng không quan biết gì hai người, bọn họ đã hết trách nhiệm rồi, một lát sau tâm tình của hai cô bé lại dâng cao, sao khi đổi xe, hai cô bé xuống xe ở lưng chừng sườn núi, khi nhìn lại thì có thể thấy khắp nơi là một mảnh xanh um, xung quanh là những kiến trúc mái đỏ tường trắng theo phong cách tây phương, một con đường sạch sẽ ngăn nắp dọc theo sườn núi đi lên, nhìn về bên phải, gió biển thổi vào làm con người rất thoải mái. Linh Tĩnh và Gia Minh là lần đầu tiên tới ngôi nhà này.

Hoài Sa chứng minh thân phận, sau đó ba đưa bé từ cánh cửa được trong coi nghiêm ngặt của tiểu khu đi vào, nơi ba người đến chính là một căn biệt thự hai tầng dựa vào sườn núi, trong sân còn có một cái hồ bơi thoát nhìn rất rộng rãi. Sau khi mở cửa chính ra Sa Sa tuyên bố:

"Hiện tại, nơi này chính là địa bàn của chúng ta!"

Sau đó, Linh Tĩnh gọi điện thoại báo cho gia đình hôm nay mình sẽ không về nhà. Ba người bắt đầu lấy gạo nấu cơm, căn biệt thự yên lặng mấy tháng qua bắt đầu náo nhiệt, buổi chiều Linh Tĩnh và Sa Sa ngồi trên salon phòng khách xem tivi, chơi trò chơi, Gia Minh thì ở trong phòng sách dùng vi tính.

Nói là phòng sách nhưng trên thực tế chỉ có mấy vi tính, cha của Hoài Sa không hiểu thứ này nhưng mà thiết bị của nó vẫn thuộc loại chất lượng tốt, khi tới thập niên đầu của thế kỷ hai mươi mốt, kỹ thuật hacker là một môn học bắt buộc của sát thủ, đợi khi thích ứng với hệ thống DOS lạc hậu, hẳn liền thử xâm nhập mấy trang web nhỏ, đến khi tìm được cảm giác ngày xưa thì trời đã chạng vạng, hai cô bé cũng tới đây vài lần nhưng trên khuôn mặt chỉ đầy sự khó hiểu.

Ăn cơm tối xong, Gia Minh đã cài đặt xong trò chơi Đại Phú Ông trên máy tính vì vậy ba người liền chụm lại bắt đầu chơi. Hai cô bé do lần đầu tiếp xúc với trò chơi trên máy tính nên vừa thấy là mê. Nhưng mà, những nữ hải tặc trên phương diện trò chơi dường như không hề có thiên phú, Linh Tĩnh chỉ biết mua đất theo quy củ, một chút tài sản trong nhà thì luyện tiếu dùng, Hoài Sa thì thích hại người nên tiền của hai người ném loạn cả lên nên chi một lát sau là bị Gia Minh làm cho phá sản, tiếp sau đó là một màn lông chim bay loạn, hai cô bé cầm gối rượt đuổi nhau.

Sau đó hai cô bé liền hợp sức đối phó với Gia Minh, ba người cầm gối đũa đánh nhau, thỉnh thoảng còn có thể nghe tiếng thét hưng phấn của hai người.

Chơi trò chơi mặc dù thích, nhưng Gia Minh và Linh Tĩnh không có thói quen ngủ muộn nên khi tới hơn mười giờ tối, ba người liền tắt vi tính chuẩn bị đi ngủ. Chính tại buổi tối này, một chuyện quan trọng quyết định quan hệ của ba người sau này đã xảy ra.

Nguyên nhân của việc này là do một người.

Đêm hôm đó, Gia Minh bị đẩy qua phòng của Sa Sa, hai cô bé thì lựa cái giường lớn của cha Hoài Sa. Tắm rửa xong, mặc áo ngủ hơi mỏng, hai cô bé thom ngát ở trên giường đùa giỡn thêm một trận, sau đó, Linh Tĩnh kinh ngạc lấy từ dưới giường ra một cái túi nhỏ, cái túi này hình vuông, bên trong có một vật thể hình tròn.

Sau đó với tinh thần không ngại học hỏi, bạn học Linh Tĩnh của chúng ta hướng về cô giáo Hoài Sa thỉnh giáo.

"Oh? Vật này ư, à, áo mưa, rất thông thường mà."

Ít khi trước mặt Linh Tĩnh thể hiện sự bác học của mình, nên với kiến thức nửa vời Hoài Sa đó mặt già vờ bình tĩnh nói.

Mọi người phải hiểu, năm 1995 Trung Quốc còn rất thuần khiết, thuần khiết tới mức còn dùng áo mưa bơm H2 vào để cho nó căng ra. Sa Sa vốn cũng không hiểu nhiều lắm, nên sau một phen giải thích Linh Tĩnh càng thêm mơ hồ, để nắm lấy cơ hội thể hiện sự uyên bác của mình nên Sa Sa bắt đầu lợi dụng khắp nơi trong phòng, rốt cuộc nàng cũng đã tìm ra mấy cuộn băng ghi hình thần bí, nàng chuẩn bị giảng dạy trực quan cho Linh Tĩnh.

"Hừ hừ, cha tưởng rằng đã giấu kỹ nhưng mà vẫn bị mình tìm ra, Linh Tĩnh, đây là thứ rất thú vị... Hắc hắc hắc..."

Khoẻo khoảng một chút sau đó Sa Sa cho cuộn băng vào máy, trong phòng này cũng có tivi nên nàng không cần phải ra phòng khách xem. Đóng kỹ các cửa, tắt đèn, một lát sau, trong TV truyền ra hình hai cô bé trần truồng.

Đêm mùa xuân vẫn có chút lạnh, trong chăn, hai cô bé giãi tinh thần học hỏi ôm nhau nằm một chỗ, hai người nhìn chăm chăm vào màn hình nhưng không ai dám nói gì. Sau đó, hô hấp của hai cô bé dần dần dồn dập, thân thể hai người bắt đầu nóng lên...

ÂN SÁT

Phần Nô Địch Hương Tiêu

Chương 16

Hoa Bách Hợp (2) .

Sáng sớm ngày thứ hai, Linh Tĩnh mở mắt ra nhìn thấy tình hình xung quanh, khuôn mặt lập tức đỏ bừng.

Tối hôm qua đùa giỡn một phen, lúc này đồ vật bị ném lộn xộn trên giường lớn, gối đầu, áo mưa, băng ghi hình và đồ ngủ của hai người. Lúc này hai cô bé đều trần truồng nửa người trên, nửa người bên dưới cũng chỉ mặc một chiếc quần nhỏ trắng toát, ôm nhau nằm một chỗ như hai con bạch tuộc, bộ ngực nhỏ mới vừa trở mã của Linh Tĩnh bị Hoài Sa nắm lấy, mà một bàn tay của Linh Tĩnh cũng rất không an phận thò vào trong quần nhỏ của Sa Sa, bị hai chân nàng kẹp chặt lấy.

Nguy rồi, chuyện này... rất cuộc tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì...

Tư thế như vậy, muốn rú ra là không thể nào. Tối hôm qua, chỉ nhớ rõ sau khi xem xong mấy cuộn băng ghi hình, hai cô bé rất không an phận cãi nhau ầm ĩ, Sa Sa đè mình lên trên giường, sau đó mình cũng không cam lòng yếu thế, học theo ti vi sờ nắn lẫn nhau, cũng chỉ cảm thấy thẹn thùng và nhột nhột, sau khi hi hà một trận liền cứ mơ mơ màng màng như vậy ngủ...

Trong chốc lát tâm tình liền vô cùng rối loạn, cô bé cắn môi dưới, muốn lặng yên không tiếng động tránh thoát Sa Sa ôm ấp, chỉ là một lát sau vẫn đánh thức đối phương đang ôm mình ngủ, "Ồ" một tiếng, hai người bốn mắt nhìn nhau, một hồi lâu không nói chuyện.

"A... Linh Tĩnh cậu..."

"Tớ... Tớ..."

Hai thân thể giống như lò xo nhảy lên, khuôn mặt đỏ lên hết như trái cà chua, thật lâu sau, vẫn là Sa Sa lấy lại bình tĩnh trước tiên, ôm chặt tiến lại gần Linh Tĩnh.

"Chúng ta... Tối hôm qua không làm chuyện gì..."

"Không có chuyện gì... Không có chuyện gì..."

Cái đầu nhỏ của Linh Tĩnh cũng lắc nguầy nguậy phụ họa theo.

"Chúng ta... Hai người đều là con gái... Cho nên..."

"Không có gì... Chúng ta... Thực sự không làm gì..."

Hai người ta một câu, người một câu an ủi lẫn nhau, đến khi lấy đồ ngủ chuẩn bị mặc vào, Linh Tĩnh bỗng nhiên nghẹn ngào nói:

"Hồngбет... Nguy rồi, Sa Sa, chúng ta có thể... Có thể đã không còn là xử nữ hay không..."

"A?"

Sa Sa khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, "Không, không thể nào..."

"Nhưng mà... Tối hôm qua chúng ta xem cái loại phim đó, lại... lại làm cái chuyện đó..."

"Nhưng... Nhưng mà..."

Lúc này trong trường học cũng không có khóa giáo dục sinh lý nào, người dân trong xã hội cũng rất thuần phác. Sắc mặt hai cô bé chuyện gì cũng không hiểu đỏ bừng lên, mắt thấy chuẩn bị khóc lên, Linh Tĩnh bỗng nhiên nhớ lại điều gì đó:

"Đúng, đúng rồi, trước đây tớ từng xem một quyển sách của mẹ, nói xử nữ đều có... đều có màng trinh, có lẽ... Có lẽ có thể nhìn thấy được..."

"Ừm, đúng vậy đúng vậy, tớ cũng đã nghe nói, vậy... Linh Tĩnh, cậu có biết làm thế nào không..."

"Tớ... Tớ vừa nhìn thấy thứ đó liền đặt quyển sách xuống, nào có biết... chẳng qua... chẳng qua chúng ta có thể thử nhìn một chút, có lẽ rất dễ nhận ra... Tớ nhìn giúp cậu trước, sau đó cậu sẽ giúp tớ..."

"Tốt, được rồi..."

Đỏ mặt suy nghĩ một hồi lâu, Sa Sa mới bày ra bộ dạng chịu hy sinh, ngồi xuống trên tú đầu giường, gương mặt cúi quẩn lút nhỏ ra, sau đó cắn chặt răng, nhắm mắt lại, mở rộng hai chân trước mặt Linh Tĩnh.

"Tớ... Tớ cũng không biết làm thế nào, nhưng mà..."

Linh Tĩnh đỏ mặt, hai tay run rẩy vươn ra.

"Cậu... Cậu đừng nói nữa... Không, không nên sờ loạn, Ặc... không cho, không cho đưa tay vào... a..."

Hơi thò hồn hển, Sa Sa luôn luôn cứng rắn lúc này giọng nói cũng mang theo hơi thở gấp, tuyệt đối là chuyện lạ khó gặp, chỉ là người duy nhất chứng kiến tâm tình cũng đang rối loạn, bị vây trong tình cảnh thiếu chút nữa là khóc lên.

"Tớ... Tớ không có cho tay vào nữa... Tớ rất cẩn thận... Nhưng mà, tớ không dám dùng sức mạnh quá, nếu như làm hỏng mắt... Ặc, không thấy gì bên trong... Tớ cần một cái đèn pin..."

Nghiên cứu một hồi lâu, Linh Tĩnh mới ngẩng đầu lên từ giữa hai chân Sa Sa. Sa Sa vốn tưởng rằng làm trước là một dao mà làm sau cũng là một dao, chỉ một lần là xong rồi, nào biết vẫn còn phải chịu hành hạ một lần nữa, vừa mới mở tú đầu giường ra tìm đèn pin, nước mắt cũng đã tràn ra hốc mắt. Bất chợt

lại nhớ ra một chuyện:

"Đúng rồi, tớ... Tớ nghe nói lần đầu tiên của nữ nhân sẽ bị chảy máu, lại còn rất đau, tối hôm qua chúng ta cũng không đau, mau nhìn xem có máu hay không..."

Có câu nhắc nhở này của nàng, hai cô bé liền lật tới lật lui trên giường tìm vết máu, qua một lúc lâu, rốt cuộc mới xác định chỉ là một chuyên ngốc nghếch, lúc này Linh Tĩnh chỉ mặc một chiếc quần lót, còn Sa Sa thì toàn thân trần truồng, hai cô bé trắng như tuyết ôm nhau hoan hô trên giường.

Một lát sau, khuôn mặt Sa Sa lộ ra nụ cười xấu xa:

"Đúng rồi, vừa rồi cậu đã nhìn tớ... Bây giờ... Bây giờ tớ cũng phải nhìn lại..."

"Ha ha, không được..."

"Sao lại không, cậu đừng có chạy..."

"A... Cứu mạng..."

Hai người vật lộn mấy lần trên giường, mặc dù Linh Tĩnh cũng luyện võ công, nhưng sức lực lại kém hơn Sa Sa, trong lúc luân phiên sử dụng mấy chiêu như vật lộn, gãi ngứa, cắn người, rất nhanh Linh Tĩnh đã bị đè xuống giường, lúc này trong lòng nàng vẫn còn cao hứng, vừa cười to vừa giãy dụa, chỉ trong chớp lát đã bị Sa Sa lột quần lót ra, biến thành một con cừu trắng nhỏ.

"Ha ha, đừng tay đi, cứu mạng..."

"Cậu gọi ai cứu mạng, chẳng lẽ là Gia Minh sao? Tớ muốn xem, tớ muốn xem..."

"Đừng mà..."

Linh Tĩnh nằm nghiêng, một chân bị Sa Sa gác lên bả vai, đẩy lên cao, đầu Sa Sa lại bị hai tay của Linh Tĩnh đè lại, không để cho nàng cúi đầu xuống, cục diện đang giằng co, "Rầm" một tiếng, cửa phòng bị mở ra.

"Các cậu ở bên trong làm gì, bữa sáng tớ đã..."

Gia Minh bạn học thuần khiết đang cầm ly sữa tươi đứng ở cửa phòng, sau đó chỉ nghe "phụt" một tiếng, Gia Minh đang uống sữa tươi liền phun mạnh ra ngoài, sữa tươi màu trắng đục bắn lên đầy mặt và cổ.

Hắn thực sự bị dọa sợ rồi, đây tuyệt đối là cảnh tượng kinh người nhất hắn được chứng kiến từ sau khi sống lại.

Tí tách, tí tách...

Trong phòng, hai cô bé dùng tư thế vô cùng mê người quần lấy nhau, đùi phải của Linh Tĩnh bị nhấc cao lên, giữa hai chân bị nhìn không còn sót gì cả,

toàn thân Sa Sa cũng trần truồng, đầu bị hai tay Linh Tĩnh đẩy ra, lúc này hai cô bé vẫn chưa hoàn toàn dậy thì, nhưng bộ ngực cũng đã nhô lên khá mê người, tự nhiên mà cân đối, lúc này, các nàng đều dùng vẻ mặt khó xử nhìn về phía cửa phòng.

Về phần Gia Minh ở cửa phòng, đứng ở đó ngơ ngẩn một hồi lâu, cuối cùng cũng tỉnh táo lại, giả bộ đưa ly sữa tươi bằng thủy tinh lên miệng, một mặt đóng cửa, một mặt không thể kiềm chế mà cười lên thành tiếng.

"A..."

"Cút đi..."

Hai cô bé hét lên âm ỉ, gói đầu, băng hình, đồ ngủ, quần lót bị ném toàn bộ về phía cửa phòng, về phần phía ngoài gian phòng, truyền đến tiếng cười to không thể kiềm chế được của Gia Minh.

Ném xong tất cả những thứ có thể ném, hai cô bé mới dần dần bình tĩnh lại, khuôn mặt đỏ bừng nhìn nhau, sau đó đều yên lặng tự mình mặc quần áo tử tế lại. Sa Sa mặc thuần túy là đồ của con trai, quần tây, áo sơ mi, áo gi lê, giống hệt bộ dạng của một cao bồi, Linh Tĩnh mặc xong bộ váy bông màu xanh nhạt ngày hôm qua, sau đó ngồi trên giường ôm mặt hu hu khóc.

ÃN SÁT

Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 17

Hoa Bách Hợp (3) .

"Linh, Linh Tĩnh... Thế nào rồi?"

Lúc này trái tim Sa Sa cũng đang đập loạn, thân thể con gái bị nhìn thấy, chuyện này có ý nghĩa thế nào chứ? Trong lòng nàng không rõ ràng lắm, song thấy Linh Tĩnh khóc lên, nàng vẫn bỏ qua suy nghĩ miên man trước tiên, ngồi xuống bên giường chuẩn bị an ủi nàng.

"Ô... Gia Minh cậu ấy, Gia Minh cậu ấy..."

"Đúng vậy, Gia Minh quá xấu xa rồi, chưa gỡ cửa đã chạy vào, tớ muốn hấn..."

"Không, không phải. Ô... Gia Minh thấy bộ dạng kia của chúng ta, cậu ấy... Trong lòng cậu ấy chắc chắn sẽ xem thường chúng ta..."

"Sao, làm sao có thể, Gia Minh sẽ không như thế..."

"Hấn chắc chắn sẽ không nói ra, nhưng mà... Nhưng mà trong lòng hấn nhất định sẽ nghĩ như vậy, ô..."

Cô bé hu hu khóc rờn, Sa Sa ở bên cạnh luống cuống tay chân an ủi, nhưng kinh nghiệm trên phương diện này trước giờ không nhiều lắm, lời nói cũng chỉ là muốn đánh Gia Minh một trận cho hả giận, mặc dù hai bên là bạn bè, nhưng không chỉ Linh Tĩnh, ngay cả thân thể mình cũng bị hấn nhìn hết, đánh một trận cũng không quá đáng.

Ngồi bên cạnh lần lượt đưa khăn giấy, qua hơn mười phút Linh Tĩnh mới ngưng khóc, giọng nói vẫn còn nghẹn ngào:

"Cậu ấy... Cậu ấy thức sự sẽ không xem thường tớ sao?"

"Ai nha, sẽ không đâu, nhiều làm là có... Có ghen tị."

Sa Sa mở miệng nói nhảm, qua một lát mới nhỏ giọng hỏi:

"Linh Tĩnh, cậu... cậu thích Gia Minh sao?"

Ở cái thời buổi này, ý tứ khi nói "thích" căn bản cũng giống như "yêu", câu hỏi vừa đưa ra, khuôn mặt nhỏ nhắn của Linh Tĩnh lập tức đỏ bừng:

"Cậu... Chúng tớ cùng nhau lớn lên từ nhỏ, cậu... Chúng tớ là bạn tốt..."

"Tớ cũng không hỏi cái này."

Sa Sa ra về không để ý vở vai Linh Tĩnh:

"Tớ biết, có phải cậu muốn nói là, sau này cậu lớn lên sẽ gả cho hấn sao?"

Linh Tĩnh thẹn thùng cúi đầu xuống, thật lâu sau mới ấp úng nói:

"Tớ, tớ... Năm ngoái khi cắm trại dã ngoại, tớ bị hai người xấu bắt đi, cậu ấy... Cậu ấy đã dùng bản thân mình trao đổi, còn nói tớ là của cậu ấy... cậu ấy..."

Nàng lấy can đảm hỏi lâu nhưng hai chữ "Bạn gái" vẫn không thốt thành lời được, Sa Sa cũng đã hiểu ý nàng, trong lòng dường như có hơi buồn bã mất mát, bất quá vẫn nắm chặt tay Linh Tĩnh:

"Tốt lắm, tớ biết rồi, nếu như hấn dám cười nhạo cậu, tớ sẽ... tớ sẽ... Hừ, tóm lại là hấn không dám, chúng ta ra ngoài ăn điếm tâm đi..."

"Nhưng mà..."

"Cũng không thể ngay cả bữa sáng cũng không ăn, chúng ta có hai người, hấn chỉ có một người, không cần phải sợ hấn!"

Dường như nàng đã quên thường ngày hai người cũng không sợ Gia Minh, nhưng lúc này lại hơi chột dạ, sửa sang lại quần áo, lúc ra cửa, mắt Linh Tĩnh vẫn hồng hồng như trước.

Cháo nóng, bánh quẩy, sữa đậu nành đã sớm được đặt lên bàn ăn dưới lầu, mắt thấy hai người đi xuống lầu súc miệng xong, Gia Minh đang cầm một chén cháo húp vội, bả vai không nhận được co rút lại. Sa Sa đi tới, vốn đã không tự chủ được cảm thấy thẹn thùng, nhưng thấy bộ dạng lúc này của hấn liền lập tức giận dữ, cầm lấy chiếc gối nhỏ đập về phía Gia Minh.

"Cười đi, cười đi..."

"Hô... Ha ha ha ha... Đùng đánh nữa, mình đầu hàng... Ha ha ha ha..."

"Cậu còn cười!"

Sa Sa néo vào hông Gia Minh, hai cô bé mỗi người một bên, chỉ bất quá nét mặt Sa Sa hung hãn, Linh Tĩnh thì đưa tay lên trước ngực xoắn xoắn, xoắn đến mức mười ngón tay chỗ tím chỗ hồng, hốc mắt hồng hồng lại tỳ khuất chảy nước mắt ra. Gia Minh duỗi ngón tay ra, nhẹ nhàng lau giọt nước mắt trên mặt cho nàng, sau đó giang hai tay ra ôm lấy bả vai hai cô bé.

Chỉ ăn nhà Sa Sa rất lớn, Gia Minh lôi kéo như vậy, hai cô bé lập tức ngồi xuống bên cạnh hấn. Mặc dù ba người chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, đùa giỡn nắm tay cũng không coi là kỳ quái, nhưng Gia Minh đột nhiên biểu hiện thân mật như thế cũng là lần đầu tiên. Hai cô bé bị hấn ôm vai, đồng thời dựa vào vai hấn, gương mặt lập tức đỏ bừng, cũng không giãy dụa.

Chi nghe Gia Minh nhẹ giọng nói:

"Yên tâm đi, mình có thể hiểu, mọi người đã ở chung một chỗ với nhau nhiều năm như vậy, đây chẳng qua chỉ là chút chuyện nhỏ mà thôi, ừ... Mặc dù đúng là làm các cậu giạt mình, chẳng qua, cho dù có thế nào, ba người chúng ta vẫn là bạn tốt đúng không? Từ giờ trở đi, cả đời cũng sẽ là bạn tốt... Vì vậy, hiện tại mình cũng đã biết rõ, các cậu cần bản không cần ngại, hôn mình một cái nào... Ha ha ha ha... A, đau quá, trúng chiêu..."

Trên thực tế, Gia Minh đánh giá rất cao tình cảm của hai cô bé, mấy câu nói này, phần đầu hai cô bé nghe không hiểu được, bắt quá phần giữa lại khiến Sa Sa và Linh Tinh yên tâm, đến khi Gia Minh đùa dai kéo hai cô bé lại, muốn các nàng hôn mới, hai cô bé đều ын ý giáng cho Gia Minh một quyền.

Khuôn mặt đỏ bừng, giẫy dụa thoát ra, Sa Sa đang muốn nói chuyện liền thấy Gia Minh luôn sắm vai người ưa chuộng hòa bình nhảy dựng lên, cầm lấy chiếc gối bông phía sau lưng đánh về phía Sa Sa.

Trong chốc lát bụi bặm mù mịt, Sa Sa không kịp đề phòng, không thể làm gì khác hơn là chật vật chui qua bàn ăn đến một chỗ khác, cầm lấy một cái gối khác đuổi đánh tới, Gia Minh vội vàng chạy trốn.

"Cố Gia Minh, cậu đừng chạy..."

"Đến đi, Liễu Hoài Sa! Linh Tinh vốn là bạn gái của tớ giờ lại bị cậu đoạt đi, hôm nay tớ phải dạy dỗ cậu một lần!"

"Hừ, cho cậu tức chết! Cho cậu tức chết! Hiện giờ Linh Tinh đã thuộc về tớ, cậu đứng lại đó cho tớ..."

Sa Sa không còn lo lắng, lập tức hôn lên khuôn mặt trắng nõn nhỏ bé của Linh Tinh một cái, sau đó cầm gối bông lên đuổi theo.

Rầm rầm rầm, bịch bịch bịch...

Cả biệt thự hỗn loạn, chỉ có Linh Tinh vẫn đứng ở đằng kia, khuôn mặt đỏ bừng, Gia Minh nói mình vốn là bạn gái của hắn, Hoài Sa lại đến tham gia náo nhiệt, Gia Minh nói hắn có thể hiểu được điều gì đó, còn có cả đời là bạn tốt, cả đời sao...

Chuyện cứ được giải quyết như vậy sao? Có thể... Rất kỳ quái hay không..."

Nàng suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cũng không có được đáp án hài lòng, chỉ biết vuốt ve nơi mới vừa bị Hoài Sa hôn lên, khuôn mặt xinh đẹp lộ ra vẻ vừa bực mình vừa buồn cười, cầm lấy gối ở một bên lao về phía hai người.

"A..."

Mặc kệ hắn, cứ như vậy đi...

"A, hai người đánh một, không công bằng... Các cậu đúng là bừa bãi phóng túng..."

Đây là tình cảnh Gia Minh bị đuổi đánh khắp nơi.

"Ha ha, Linh Tĩnh, giúp tớ đánh hắn, mau tới hỗ trợ, á... Sao cậu lại đánh cả tớ... Gia Minh, cậu thật hèn hạ, lại đánh lên tớ..."

Đây là Linh Tĩnh bỗng nhiên quay giáo đâm một kích, để Gia Minh đánh lên thành công.

"Á... Cứu mạng, tớ không dám không dám không dám... Cứu mạng..."

Đây là tình cảnh Linh Tĩnh yếu nhất bị hai người còn lại ép trên ghế salon dùng gối bông chà đạp...

Ầm ầm, bịch bịch, sáng sớm trong biệt thự của Liễu gia, hơi thở trẻ con ngây thơ...

ĂN SÁT

Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 18

Sống Chung.

Cho dù như thế nào, quan hệ giữa hai cô bé cứ như vậy được định hình trong lòng Gia Minh, mặc dù thỉnh thoảng nghĩ đến cũng hơi kỳ quái nhưng dù sao trong lòng hắn cũng không thường xuyên nghĩ tới tương lai có thể sống chung với Linh Tĩnh hoặc Sa Sa, đương nhiên ảo tưởng trong lòng quá nửa là Linh Tĩnh, Sa Sa... hơi đáng sợ.

Nhưng mà sau khi xác định hai cô bé là Bách Hợp, quan hệ thường ngày giữa ba người cũng tiến thêm một bước. Thỉnh thoảng Gia Minh cũng không chút kiêng kỵ nói đùa chuyện người lớn, chọc cho Linh Tĩnh và Hoài Sa vừa thẹn vừa giận, chỉ là quan hệ giữa ba người lại ngày càng giống như là anh em hoặc chị em cùng giới tính.

Lúc này đương nhiên hai cô bé không thể nhận ra sự quái dị trong đó, nhưng một hai năm sau, suy nghĩ của hai cô bé trưởng thành mới phát hiện ra quan hệ này không được tự nhiên, điều này sẽ nói sau, tạm thời không cần đề cập đến.

Sáng sớm hôm đó cảm xúc của ba người đều dâng cao, Sa Sa đến ngân hàng ở gần biệt thự rút một số tiền, chuẩn bị khi qua cầu sẽ đưa cho hai mẹ con người ngoại quốc kia, ít nhất các nàng cũng có thể đón máy bay trở về nhà, bất quá sau khi bọn họ xuống xe mới phát hiện hai mẹ con kia đã không thấy đâu, trong lòng hơi tiếc nuối nhưng cũng không quá thương tâm.

Sau khi về đến trường học, không thể tránh khỏi bị nghiêm khắc phê bình, kiểm điểm, thông báo phê bình, gọi người nhà đến... Khiến cho gà bay chó sủa, không biết trời đất.

Trong ba người, Sa Sa là người vi phạm nhiều lần, căn bản không coi đây là chuyện to tát gì, Gia Minh lại bày ra bộ mặt vô cùng đau khổ, trong lòng cũng không thêm để ý, bản kiểm điểm là đi chép lại, người nhà thì không biết gọi ai, thông báo phê bình coi như không nhìn thấy.

Chỉ có Linh Tĩnh vốn là học sinh giỏi tiêu biểu, lần này bị lấn qua lấn lại một trận, cũng may có Gia Minh và Sa Sa thông đồng giấu điểm cha Diệp và mẹ Diệp, cuối cùng khi kết thúc đại hội phê bình tựa như kiếp nạn này, Gia Minh và Sa Sa vốn muốn an ủi tâm hồn bị tàn phá nghiêm trọng của Linh Tĩnh, nhưng nhận được cũng chỉ là một cái le lưỡi cười của cô bé, nói:

"Thật kích thích, lần sau vẫn muốn chơi..."

Dù sao, núp dưới biểu tượng học giỏi nhiều mặt, Linh Tĩnh bạn học của chúng ta trước nay cũng không phải là một cô bé thích mọi việc đều phải theo khuôn phép, tính phản nghịch của nàng vĩnh viễn được núp dưới bề ngoài ngây thơ đáng yêu.

Sự kiện trốn học đã qua chừng một tháng, thời gian đã là mùa hè, thành tích thi học kỳ của Gia Minh cũng vẫn không cao không thấp, mỗi khi có ngày

rảnh rỗi, ba người đều tụ tập tại biệt thự của Liễu gia, Gia Minh dùng máy vi tính đăng nhập inte, chơi trò chơi nhỏ trên DOS như "Đại phú ông", "Bốn chiến sĩ nhỏ", "Hoàng đế"...

Với hai cô bé. Mỗi lần chơi Hoàng Đế, Sa Sa đều dành phần lớn thời gian vào hậu cung, sau đó cùng Linh Tinh bình luận xem Phi tử nào xinh đẹp hơn, cuối cùng khiến cho dân chúng lâm than, bị thích khách lên vào hậu cung giết chết.

Mỗi lần thảo luận như vậy, Gia Minh thường xen miệng vào trêu đùa khiến Linh Tinh đỏ bừng mặt, bất quá thỉnh thoảng cũng sẽ tranh cãi với hai người đến mặt đỏ tới mang tai.

Ba người phân công lẫn nhau, thương thường Linh Tinh mua thức ăn, nấu cơm, Gia Minh làm đồ ăn, Sa Sa rửa chén. Hai ngày một tuần sống chung kỳ quái như vậy cứ tiếp diễn, Gia Minh được sắp xếp ở lại gian phòng nhỏ hơi có vẻ nam tính của Sa Sa, về phần Sa Sa và Linh Tinh liền ngủ chung một giường giống như lần đầu tiên.

Thời gian lâu dần, hơn nữa Gia Minh cũng lộ ra thái độ chẳng thèm để ý, vì vậy mỗi đêm hai cô bé đều ở trong phòng đùa giỡn, hét lớn không ngớt, đến sáng sớm ngày hôm sau gặp Gia Minh, khuôn mặt thường thường sẽ đỏ bừng.

Trải qua cuộc sống như vậy mấy lần, ba người cũng từ từ thích nghi.

Sáng sớm rời giường, Gia Minh chuẩn bị bữa sáng rồi chờ hai cô bé cãi nhau ầm ĩ xong sẽ xuống dùng cơm, cũng có một lần Gia Minh đang đi vệ sinh, Sa Sa thì mơ mơ màng màng đi vào đánh răng, khiến Gia Minh khó xử không dứt, đến khi Sa Sa đứng ngay bên cạnh Gia Minh đánh răng, rửa mặt xong, trong phòng rửa tay mới vang lên tiếng hét vô cùng bén nhọn.

Buổi sáng đi chợ mua rau, đi siêu thị, ba người xách theo túi lớn túi nhỏ dạo khắp phố lớn ngõ nhỏ trong thành phố.

Trong khi ba người háng hái làm cơm, thì ti vi truyền đến âm thanh của chương trình tin tức, Linh Tinh và Gia Minh đeo tạp dề có hình con mèo ở trước người bận rộn chạy tới chạy lui, Sa Sa ngồi bên cạnh chậu nước rửa rau.

Xế chiều ba người lại chơi game, dùng máy vi tính đăng nhập inte, Gia Minh thỉnh thoảng dạy hai người mù vi tính một ít kiến thức căn bản nhất, sau đó bởi vì giọng nói khinh miệt mà bị hai người đuổi đánh không nghi.

Ăn xong cơm tối, ba người dọc theo con đường đi dạo lên đỉnh núi hoặc bờ biển, tắm rửa dưới ánh nắng chiều còn sót lại, huyền hoặc về tương lai sau này.

Đến tối, hai cô bé mặc đồ ngủ cùng với Gia Minh quây thành một ổ ở trên ghế salon xem ti vi, trên bàn trà có điểm tâm. Ba người đùa giỡn quay cuồng, thỉnh thoảng gối đầu bay loạn, tất cả đều ấm áp như một gia đình ba người không có chút ngăn cách nào.

Không lâu sau cuộc thi, ngày đó Gia Minh đang đi dạo ở sân thể dục liền gặp được năm người của trường trung học kia. Lần trước trải qua sự kiện kia, Gia Minh kể chuyện tên mập mập cầm đầu năm người tham gia xã hội đen, trong trường học khá là ngang ngược ra ngoài, kết quả là cùng với ba người Gia Minh bị phạt, năm người này cũng bị phê bình trước toàn trường. Bọn họ bốt ngông cuồng hơn một tháng, lần này cửu nhân gặp nhau liền đỏ mắt, mập mập cầm

đầu vung tay lên, năm người lập tức xông tới.

Lúc này đã là tiết học cuối cùng của buổi chiều, lớp Gia Minh đang học thể dục, cũng không khác gì đã tan học, hẳn muốn chờ Linh Tĩnh và Sa Sa cùng về, vì vậy mới chạy đến sân thể dục đi dạo. Nhưng mà dường như có một số nhân vật lớn muốn đến đây khảo sát tình hình học tập, vì vậy rất nhiều người được sắp xếp làm vệ sinh tại sân thể dục, năm tên học sinh trung học này chính là những phần tử trong số đó. Mắt thấy bọn họ vây quanh tới, Gia Minh đảo mắt qua, thể hiện vẻ mặt bất đắc dĩ.

"Thằng nhóc, mày không được chạy."

"Tôi không chạy mà, các vị đại ca, chuyện lần trước cũng đã trôi qua lâu như vậy, các vị vẫn còn nhớ đến tôi làm gì, huống chi hiện giờ ở đây có nhiều người như vậy, nếu như các vị đánh tôi một trận sẽ có ảnh hưởng không tốt đó."

Hắn vừa bất đắc dĩ nói, vừa nhìn vết sẹo khó coi trên sống mũi tên mập mập mà nhin cười.

"Mẹ kiếp, không nhớ rõ mày! Nói cho mày biết, tao vẫn luôn nhớ rõ mày!"

Mập mập vô ý thức sờ sờ mũi, vẻ mặt dữ tợn:

"Hừ, nơi này không có thầy cô, mày nói xem tao có dám đánh mày hay không, mày nhớ kỹ cho tao, không chỉ là hôm nay, chỉ cần mày còn ở trường trung học Tinh Huy một ngày, tao sẽ không cho mày sống tốt một ngày..."

Mập mập kia vung tay lên, đang muốn đánh người, Gia Minh bỗng nhiên chỉ sang bên cạnh:

"Anh béo nhìn xem, đó là gì?"

Mấy người nghiêng đầu, vừa vận nhìn thấy một đám thầy cô từ cửa sân thể dục đi vào, trong đó có hiệu trưởng trường trung học Tinh Huy, chủ nhiệm ban giáo vụ cùng với mấy thầy cô có chức vụ tương đối cao, ngoài ra còn có mấy người trẻ tuổi quần áo rục rờ, xem ra chính là người tới khảo sát tình hình học tập ở đây.

"Hừ, xem như mày may mắn!"

Mập mập oán hận thu tay lại, mấy thầy cô bên kia thấy bên này có năm người cao to đang vây một người thấp bé lại, sắc mặt lại không tốt, lập tức kêu lên: "Mấy em bên kia, các em muốn làm gì!?"

"Không có, không có gì..."

Mập mập vội vàng nói, ánh mắt lại tàn bạo nhìn chằm chằm Gia Minh để tránh cho hắn nói lời nào không đúng.

Chẳng qua lúc này Gia Minh cũng đang nhìn về đám thầy cô bên kia, mày hơi nhướng lên, đang xoay người muốn chạy lại nghe thấy một giọng nữ trong trẻo vang lên:

"Chờ một chút."

Gia Minh bất đắc dĩ dừng bước, mập mạp kia thấy mấy người đi tới, ánh mắt cũng sáng ngời:

"Ồ? Cô giáo Trương."

Hắn quay sang nói với mấy người bên cạnh:

"Thấy cô giáo xinh đẹp nhất kia không? Chính là cô giáo Trương của học viện quý tộc đó, vài ngày trước tao còn được theo cha đi thăm hỏi cô ấy, chúng mày xem, cô ấy còn nhớ rõ, gọi tao đến ha ha..."

Mắt thấy đám đám thầy cô đang đi tới, mỹ nữ đứng trong đám người như sao quanh trăng sáng chính là Trương Nhã Hàm đã từng cùng chung hoạn nạn với Gia Minh, thì ra người hôm nay đến đây khảo sát tình hình học tập chính là nhóm người của học viện quý tộc.

Gia Minh biết nàng chỉ có hai mươi tuổi, nhưng lúc này tóc lại được uốn thành hình cuộn sóng, đeo đôi mắt kính thật to, phối hợp với bộ quần áo công sở liền giống như một nữ nhân mạnh mẽ thông minh, tháo vát, lại nhớ tới trang phục trong mấy bộ phim AV (Adult video) cũng giống như đức thế này, trong lòng không khỏi cười thầm.

Trong lòng hắn có suy nghĩ nhạo báng nhưng người bên ngoài lại không cho là như vậy, dù sao gương mặt Trương Nhã Hàm cũng xinh đẹp, dáng người cũng thướt tha, nhìn qua vừa lạnh lợi lại không đánh mất sự mềm mại và vẻ truyền thống của phụ nữ Trung Quốc.

Mấy vị thầy giáo đi theo bên cạnh thỉnh thoảng vẫn len lén liếc nhìn, mập mạp kia cũng hai mắt tỏa sáng tiến lên nghênh đón, bộ dạng rất ngoan ngoãn biết điều cúi chào:

"Cô giáo Trương, cô gọi em phải không?"

"Ồ? A... Em là..."

Trương Nhã Hàm vốn đi về phía Gia Minh lại đột nhiên bị ngăn cản, lập tức hơi ngạc nhiên, lại thấy bộ dạng tên mập mạp này cũng khá quen thuộc nhưng cũng không nhớ được là ai.

Hơi mơ hồ một lát, mập mạp kia nói:

"Cô giáo Trương, vài ngày trước cha em dẫn theo em đến gặp cô mà, cha em gọi là Mã Quang Tô, em gọi là Mã An, nói không chừng qua vài ngày nữa em cũng đến học viện quý tộc học đó."

Hắn vừa nói ra lời này, sắc mặt mấy vị thầy cô xung quanh lập tức hơi đen lại, thì ra là dự định chuyển trường, lại còn nói ra ngay lúc này, chẳng phải là ở trước mặt hòa thượng mắng con lừa ngốc sao?

Lúc này Trương Nhã Hàm cũng nhớ lại được vài thứ, nói vài câu cho có lệ, thấy Gia Minh lại đút tay vào túi quần chuẩn bị rời đi liền vội vàng đi tới:

"Gia Minh! Chị đến tìm em, em cứ thử bỏ chạy xem."

Trong mắt nàng đầy vẻ gian trá.

Gọi rất thân mật, giọng nói nhưng lại hơi không tốt, nhưng bất luận nghe thế nào cũng giống như hai người đang cãi nhau.

Sau một lát, Gia Minh bắt đắ dĩ quay đầu lại, trên mặt lộ ra nụ cười ngây thơ đáng yêu giống như một bông sen trắng, nói một tiếng:

"Chị."

Rồi giang tay ra vọt tới Nhã Hàm.

Phịch một tiếng, hai người rất thân mật ôm nhau... Đương nhiên, nếu như nói giữa hai người có gì không hợp lý, chính là Nhã Hàm bắt rất bắt đắ dĩ bị Gia Minh ôm eo, trong lúc khuôn mặt Nhã Hàm đỏ bừng, hấn rất vô si vùi đầu vào bộ ngực như cuộn sóng của đối phương, cái trán dụi dụi...

"Chị, em rất nhớ chị a a a a a..."

Tình cảnh hai chị em gặp nhau thật là cảm động.

ẢN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 19

Cuộc Sống Tốt Đẹp.

"Gần đây chơi với hai cô bé thế nào? Nghe nói ba người bọn em trốn học tập thể, bị phê bình trước toàn trường?"

Trong không khí truyền đến tiếng đọc sách mơ hồ, một cô bé bộ dạng thành thực và một thằng bé bộ dạng non nớt ngồi trên xích đu cạnh sân thể dục nhìn trời chiều xa xa.

"Tin tức của chị thật nhạy bén, ở tận học viện quý tộc cũng biết được những chuyện vô bổ như thế... Chị không phải là cô giáo mà là FBI sao?"

Gia Minh thờ dãi.

"A."

Nhã Hàm buồn cười, "Lúc chị đến đây nghe thấy tuyên truyền, sỏ đen của bọn em bây giờ vẫn còn đang treo ở phía trên đó. Đúng rồi, gần đây tên Hoàng Hạo Văn kia có làm phiền em nữa không?"

"Ồ, bình thường em không ở nhà, hắn muốn tìm cũng không được..."

"Nếu hắn còn tìm em cứ nói cho chị biết."

Trên thực tế, quan hệ giữa Gia Minh và Nhã Hàm từ sau lần cấm trại ngoài trời đó cũng không gián đoạn, Gia Minh cũng muốn vứt bỏ phiền toái này, song Nhã Hàm lại đến Diệp thị vô quán đề rèn luyện thân thể, thỉnh thoảng cũng sẽ gặp một lần, có đôi khi cao hứng, Nhã Hàm thậm chí sẽ đến biệt thự của Hoàng gia để chờ hắn, trong thời gian ngắn cũng khiến cho gà bay chó sủa.

Mỗi lần gặp được Trương Nhã Hàm tại biệt thự của Hoàng gia, Hoàng Hạo Văn kia tất nhiên sẽ riu rít ở bên cạnh lấy lòng, Nhã Hàm ban đầu đã không có cảm tình gì với Hoàng thiếu gia này, lần cấm trại ngoài trời ngày đó, biểu hiện hèn yếu của Hoàng Hạo Văn lại càng khiến Trương Nhã Hàm chán ghét, giữa hai người liền không có chuyện gì để nói.

Nhã Hàm trong lúc bất đắc dĩ liền nói đến gặp người bạn là Gia Minh, nhưng đối với Gia Minh lại là hồng bét, Hoàng Hạo Văn kia mặc dù đã hơn hai mươi tuổi nhưng trí tuệ lại thấp hơn mười hai, thù đoạn nhu hòa không hấp dẫn được ánh mắt của cô gái, vì vậy mỗi ngày liền liệu mạng tìm Gia Minh đưa, hi vọng có thể khiến Nhã Hàm chú ý.

Cũng may tính tình Gia Minh cũng không trẻ con, đem chuyện này trở thành một trò khôi hài, nếu không mỗi ngày vẫn bị gây khó khăn ở khắp nơi không vì lý do gì, chỉ sợ hắn sẽ muốn ra tay giết người.

Chẳng qua, trước mặt làm ra vẻ bất đắc dĩ nhưng trong lòng lại cười lạnh, sau khi bị Hoàng Hạo Vân gây khó khăn một thời gian, trong lòng cũng không tránh khỏi khó chịu, hẳn vốn cũng muốn tránh mặt Trương Nhã Hàm, đoạn thời gian kia liền càng chạy trốn gay gắt.

Không lâu sau, việc Hoàng Hạo Vân gây khó khăn cũng bị Trương Nhã Hàm phát hiện, đó là thời điểm cuối năm 1994, thừa dịp chúc tết, Trương Nhã Hàm mắng to Hoàng Hạo Vân một trận, nói rõ hai người sẽ không còn là bạn bè nữa, từ đó về sau năng cũng không đến Hoàng gia, Hoàng Hạo Vân cũng dần dần ít gây khó khăn cho Gia Minh.

Về phần cảm giác của Trương Nhã Hàm với Gia Minh, đại khái cũng xem Gia Minh như một thần đồng trường thành sớm gì đó, hơn nữa cũng từng vượt qua sinh tử cùng nhau, vì vậy tự nhiên liền trở thành bạn bè.

Gia Minh sống lại lâu như vậy vẫn luôn chơi đùa với hai cô bé, cũng khó gặp được một người có thể nói chuyện dưới góc độ người lớn, sau khi nghĩ thông suốt những điều này cũng không bài xích Nhã Hàm nữa, thỉnh thoảng gặp nhau tại vũ quán hoặc nơi khác đều nói chuyện với nhau vài câu, cũng xem như tình hữu nghị không tồi. Chỉ là đây vẫn là lần đầu tiên hai người gặp nhau tại trường học.

Thấy Nhã Hàm nhắc đến Hoàng Hạo Vân, Gia Minh bật cười:

"Chị đẹp đi, nếu như hẳn khó chịu, chị chạy đến chẳng phải càng làm hẳn hận em thêm sao... Đương nhiên, nếu như chị chịu hi sinh bản thân lên giường cũng hẳn cũng là một lần vất vả, suốt đời no đủ..."

Nhã Hàm đỏ mặt:

"Thằng nhóc em tại sao..."

"Em muốn bú sữa mẹ..."

Thấy nàng nói mình là nhóc con, Gia Minh từ xích đu nháy dựng lên, oa oa lao về phía ngực Nhã Hàm, sau đó bịch một tiếng, một lọ sữa tươi đập vào ngực Gia Minh.

Sắc mặt Nhã Hàm đỏ bừng, vẻ mặt lại cười khỏ không dứt:

"Mỗi lần nói em là nhóc con, em đều dùng chiêu này..."

"Ha há..."

Uống xong hai bình sữa tươi, Gia Minh vươn tay lấy kính mắt trên sống mũi Nhã Hàm, tỉ mỉ xem xét đến khi khuôn mặt Nhã Hàm nóng lên, ánh mắt hung ác mới cười nói:

"Đúng nha, như vậy mới xem như xinh đẹp nha, cặp mắt kính này thuộc về em."

"Em đừng gây thêm phiền toái cho chị."

Nhã Hàm đưa tay cướp giạt mấy lần, cuối cùng Gia Minh không chịu trả lại nên đành thôi. Gia Minh đeo cặp mắt kính lên, bộ dạng hấn vốn bình thường, lúc này nhìn lại càng giống như một con mọt sách đần độn.

Nhã Hàm thấy vậy liền cười lên, nói:

"Thật đáng yêu..."

"Chị đeo mắt kính kiểu này chẳng phải để mình khỏi bị theo đuổi sao?"

Gia Minh hứng thú nói:

"Ài, thành thật khai ra, trong mấy người thầy giáo kia có người theo đuổi chị, có phải là cái tên dễ nhìn vừa mới chạy tới nói chuyện với chị không?"

"Liên quan gì đến em, em chỉ biết gây rối."

Nhã Hàm cười, cũng nhớ tới lúc hai người chào hỏi vừa rồi, tên tiểu quỷ xấu xa Gia Minh này chạy tới ăn đậu hũ của mình, kết quả là một tên đồng nghiệp bên cạnh còn rất phổ hợp chạy tới hỏi:

"Nhã Hàm, đây là em của cô sao? Tại sao chưa thấy cô nhắc tới bao giờ?"

"Không phải vậy, Nhã Hàm là cô dâu từ bé của em (em với thầy giáo kia)."

Giống như bạn trai ôm lấy vòng eo Nhã Hàm, mặc dù Nhã Hàm đỏ mặt đẩy ra, nhưng vẻ mặt trong nháy mắt trở nên kinh ngạc của người nam nhân kia cũng thực sự khiến người ta bật cười, lúc này Nhã Hàm nhớ lại cũng không nhịn được cười thêm một lần, nhìn về phía Gia Minh chỉ, thấy mấy có người thầy giáo quanh quần trong sân thể dục đang len lên nhìn sang, chạm phải ánh mắt Nhã Hàm liền vội vàng xoay người chỉ trái chỉ phải.

"Em cũng đừng có xem thường người ta, thầy giáo kia tên là Hứa Mặc, là sinh viên tài năng tốt nghiệp Bắc Đại, gia tộc buôn bán viễn dương, chẳng qua là đại ca Hứa Nhiên của hấn làm kinh doanh, hấn cũng không nhúng tay vào, mặc dù quy mô kém Hoàng gia và Trương gia của chúng ta nhưng cũng không thể xem thường."

"Hấn chắc chắn đã nói với chị rằng hấn không muốn nhờ vào lực lượng của gia tộc, muốn tự mình đi một con đường đúng không?"

Nhã Hàm hơi ngạc nhiên, đôi mắt đẹp mở lớn:

"Làm sao em biết?"

Gia Minh uống một ngụm sữa tươi:

"Cô bé ngốc, chưa từng đọc tiểu thuyết sao? Mấy tên công tử đa tình tán gái đều nói như vậy... Ô, tên kia là tình địch của em."

"Đi chết đi!"

Nhã Hàm buồn cười, đánh lên vai Gia Minh một cái.

Trên thực tế, chuyện của mình tự mình biết, nàng luôn khá tự tin về sự xinh đẹp và gia đình mình, hai thứ này kết hợp với nhau sẽ hấp dẫn được rất nhiều đàn ông, mà những tên đàn ông này có suy nghĩ thế nào trong lòng nàng đều rất rõ ràng.

Cũng bởi vì như thế, thường ngày thái độ làm việc của nàng vẫn luôn khiêm tốn, đối với mọi người luôn ôn hòa lễ phép, nhưng vẫn không tự chủ được duy trì một khoảng cách với mọi người, thái độ như vậy đã quyết định nàng không thể có nhiều bạn bè tri kỷ.

Chi là Gia Minh lại khác, hẳn là đứa trẻ, mặc dù trưởng thành sớm một chút, nói chuyện cay nghiệt một chút, thỉnh thoảng cũng hơi xóa quyệt, háo sắc một chút, nhưng cũng không thể nghi ngờ chính là một người bạn không tồi.

Không nói thứ khác, chi cần là lần cấm trại ngoài trời đó hẳn tự nguyện biến mình thành con tin để trao đổi, hiện giờ trên thế giới này có mấy người có thể làm được điều đó, hơn nữa vào thời khắc quan trọng hẳn cũng sẽ đảm đương trách nhiệm của một người đàn ông, vì như lên cõi dây thừng, cướp súng, trực tiếp chống lại tên mặt sẹo kia, nếu như không có hắn, cô bé tên là Trương Nhã Hàm này chỉ sợ đã sớm bị hãm hiếp sau đó bị giữ làm con tin rồi giết chết.

Nghĩ tới những điều này nàng không nhịn được vui vẻ khi mình có thể tìm được một người bạn thú vị như vậy, mặc dù thỉnh thoảng bị ăn đậu hũ cũng không sao cả...

"Ồ, đúng rồi, vừa rồi khi chị đi tới đã thấy tên mập mập kia dẫn mấy người vây quanh em, không phải bọn họ muốn đánh em chứ?"

Nghĩ tới chuyện này, Nhã Hàm lại không nhịn được hỏi:

"Mấy ngày trước cha hắn dẫn hắn tới, muốn cho hắn chuyển tới học viện học, em chỉ cần mở miệng, chị sẽ lập tức..."

Nàng đưa tay lên làm tư thế cắt cổ, cười nói:

"Cắt chết hắn."

"Ừ, là chút va chạm nhỏ."

Gia Minh gật đầu, mắt thấy bộ dạng đầy hứng thú của Nhã Hàm liền vội vàng nói:

"Chị đừng tìm thêm phiền toái cho em, em đang ước gì hắn cút đi xa một chút, chị nhanh cho hắn rời khỏi trường này đi, tránh cho hắn lại tới tìm tôi gây phiền phức."

"Ừ, chuyện này để chị lo!"

Nhã Hàm vỗ vỗ ngực, mắt thấy Gia Minh ngậy ngẩn nhìn sang liền vội vàng gật khế:

"Em đừng có suy nghĩ xấu xa."

"Khụ, không nghĩ, không nghĩ..."

Gia Minh đưa tay lên nhìn đồng hồ, "Sắp tan học, em muốn đi vệ sinh, chị còn bận việc hả, em còn phải chờ Linh Tĩnh và Sa Sa cùng về."

"Ừ, hôm nay chị đi xe, đúng lúc cũng muốn đến võ quán chơi đùa, đúng rồi..."

Nhã Hàm đi tới trước mặt Gia Minh, "Đưa mắt kính cho chị."

"Chị nằm mơ đi, đã thấy đồ vào trong miệng rồi còn nhỏ ra bao giờ chưa?"

"Đưa đây nhanh lên."

"Có giỏi thì giết em đi."

"Em cho rằng chị không dám sao, đưa đây, nếu không bỏn tiểu thư sẽ liều mạng với em."

Hai người giành qua giành lại cặp mắt kính, vì dùng lực quá mạnh, Gia Minh đang ngồi trên xích đu liền ngã ngửa ra đằng sau, Nhã Hàm cũng bỏ nhào về phía trước, đè Gia Minh xuống phía dưới.

"Ô... Ô... Cứu mạng... em sắp chết rồi..."

Chiều cao của hai người không đều nhau, lúc ngã xuống, bộ ngực Nhã Hàm vừa vịn đè lên đầu Gia Minh, bị hai khối thịt mềm đè xuống, Gia Minh lập tức cảm thấy thực sự khó thở. Nhã Hàm kêu lên một tiếng, vội vàng tránh thoát khỏi người Gia Minh, khuôn mặt nóng bừng, nhưng vẫn không quên cướp lại cặp mắt kính.

"Ha ha... Chị, chị muốn giết em... Cũng không cần giết như thế chứ... Ha ha..."

Gia Minh cười lẩn lộn trên mặt đất, trên trán vẫn còn một dấu đỏ do nút áo của Nhã Hàm đè lên mà lưu lại.

Nhã Hàm xấu hổ đánh sang bên cạnh một quyền:

"Em lại đi tìm chết đi!"

Đứng dậy đeo mắt kính, sửa sang lại tóc, quần áo, đi được mấy bước, nàng lại quay đầu lại:

"Uầy, lát nữa chị cũng sẽ tìm Linh Tĩnh và Sa Sa, nếu lát nữa em không gặp bọn nó thì đứng chờ ở cổng, em biết xe chị rồi chứ."

"OK, biết rồi, chị là cô đầu từ nhỏ của em phải không?"

"Còn nhỏ mà không chịu học hành..."

Nhà Hàm khẽ gất một tiếng, rồi cuộc đò mặt rời đi.

Đợi cô gái này đi xa, Gia Minh mới đứng dậy cười cười, hít sâu vài ngum.

"Ồ với bọn nhỏ một thời gian dài, thỉnh thoảng lại được cảm nhận mùi vị của một cô gái lớn... Cuộc sống thật tốt đẹp... Cảm ơn cô, con gà tây kia..."

**** Đi đến nhà vệ sinh, một đám năm người do mập mạp cầm đầu lại vọt ra, giờ học sắp kết thúc, lúc này là thời gian ngắn yên tĩnh nhất trong sân trường, hẳn bắt đầu đã thể hiện khuôn mặt tươi cười:

"Chúng mày lại muốn làm gì?"

"Muốn làm gì? Lúc này không có thầy cô đến, xung quanh cũng không có người, tao muốn đánh mày tới mức cha mẹ cũng không nhận ra!"

"Bất kể là mày có đánh tới mức cha mẹ tao cũng không nhận ra hay không, thì tao cũng không nhận được cha mẹ mình, chẳng qua..."

"Xung quanh thật sự không có ai."

Tay phải nắm lại, xoay cổ tay mấy cái, mập mạp kia thấy động tác của hắn liền lao tới trước tiên:

"Con mẹ nó, mày dám đánh lại sao! ?"

Mập mạp cao hơn Gia Minh một cái đầu, cân nặng ít nhất cũng gấp đôi, làm gì có chút sợ sệt nào. Hắn thừa dịp lao nhanh tới, hai tay dấm mạnh về phía Gia Minh, sau đó... Thất bại.

Trong nháy mắt đó, Gia Minh lui về phía sau nhanh như tia chớp, nắm tay phải vung lên theo thân thể, vẽ lên một đường cong hoàn mỹ trên không trung.

"Àm..."

Theo một quyền này, cả người mập mạp kia bay lên, xoay tròn hai vòng trên không trung rồi rơi xuống cách đó gần hai thước, ngã xuống trước mặt bốn người còn lại, răng theo máu tươi trào ra khỏi miệng, thân thể không thể nhúc nhích được chút nào.

Trước vẻ mặt trợn mắt ngoác mồm của bốn người kia, Gia Minh lạnh nhạt dứt tay vào túi quần, đi về phía trước.

"Ba phần lực lượng, đây là đánh giúp Sa Sa, sau này đừng để tao nhìn thấy mày nữa."

ÂN SÁT

Phần Nô Dịch Hương Tiêu

Chương 20

Heidy.

Đi đến góc đường, hán nhìn thấy một bé gái.

Lúc này đang trên đường từ Diệp gia võ quán trở về biệt thự của Hoàng gia, mỗi ngày làm xong bài tập tại Diệp gia, xem ti vi xong, chuẩn bị trở về ngủ cũng đã chừng mười giờ tối. Dưới đèn đường, cô bé kia mặc quần áo rách rưới đang do dự quan sát xung quanh.

Lần trước gặp bé gái này là ba ngày trước, cũng là buổi tối.

Dù sao Giang Hải cũng là thành phố lớn, đã gần nửa đêm, mặc dù đã gần ra đến ngoại ô nhưng con đường này cũng không tính là vắng vẻ, một số cửa hàng vẫn đang mở cửa, có một xe bán bún xào luôn bán ở bên cạnh con đường này đến rất trễ, bởi vì bên kia ngã tư đường năm nào cũng có đội thi công ở lại, hai ba công nhân vẫn tụ tập đến bên này ăn khuya rất trễ. Cũng đứng trước xe bán hàng rong này, trong lúc vô tình hán nhìn thấy cô bé người lai kia, bé gái cũng đồng thời nhìn thấy hán.

Bất đồng với hình tượng trắng nõn đáng yêu hơn một tháng trước, lúc này quần áo cô bé lòi thoi lam lũ, Gia Minh có thể nhận ra đó là quần áo do Sa Sa đưa cho cô bé, khuôn mặt lấm lem, dưới chân vẫn không đi giày.

Cô bé nhìn con đường dưới chân, cẩn thận đi tới đi lui trước xe bún xào, không nhìn được ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn chiếc xe kia, nhú cái mũi nhỏ vô cùng bản thủ lại, thấy Gia Minh, rõ ràng là cô bé hơi nghi ngờ, sau đó dời mắt nhìn Gia Minh đi xa.

Chi có ánh mắt kia vẫn trong suốt như lúc ban đầu.

Gia Minh không biết tại sao cô bé lại trở thành bộ dạng thế này, từ tình hình khi gặp hai mẹ con nàng lần đầu tiên có thể thấy gia đình các nàng hẳn là khá giàu có, có quần áo đắt tiền, còn có nhiều hộ vệ như vậy, cho dù có tha hương tại nước khác.

Nếu như muốn tìm kiếm giúp đỡ cũng có thể trực tiếp đến đại sứ quán, hơn nữa, mặc dù ban đầu Sa Sa cho các nàng không nhiều tiền lắm nhưng để gọi một cuộc điện thoại đường dài cũng rất dư dả, tại sao lại trở thành bộ dạng thế này? Hơn nữa... Mẹ cô bé đi đâu rồi?

Mấy năm nay thành phố Giang Hải phát triển nhanh chóng, qua ngã tư đường kia có nhiều công trường đang thi công, nhưng cũng có một khu nhà rách nát, nói là muốn phá đi để xây dựng lại nhưng bởi vì rất nhiều nguyên nhân nên đến hiện giờ vẫn chưa được bắt tay vào làm, có rất nhiều kẻ lang thang hoặc ăn mày thường ở lại đó, nhìn bộ dạng của cô bé, hai mẹ con nàng lúc này đang ở trong khu nhà đó sao?

Cũng không tính là người có lòng tốt, trong những năm làm sát thủ kia hán đã sớm hiểu trên thế giới người nào cũng thiếu, chỉ có người cần giúp đỡ là

không thiếu, cho dù mình có liều cả tính mạng cũng có thể cứu được mấy người?

Chi là nhìn thấy ánh mắt cô bé kia, Gia Minh vẫn không khỏi sinh ra lòng trắc ẩn, chín tuổi, hoặc là mười tuổi sao, khi mình bị người bắt đi rồi trở thành sát thủ cũng là cái tuổi này.

Ngày thứ hai, thứ ba, hai người cũng chỉ là ban đêm nhìn nhau một lần, cô bé vẫn luôn sợ hãi dõi mắt nhìn Gia Minh rời đi, thứ tư, thứ năm là hai ngày nghỉ, hẳn qua đêm tại biệt thự của Liễu gia, đến buổi tối ngày thứ hai tiếp theo hẳn chơi đùa ở Diệp gia quá muộn, lúc đi đến đoạn đường đó đã là gần mười hai giờ đêm, trên đường căn bản đã không còn ai qua lại, xe bún xào kia cũng chuẩn bị thu dọn. Cô bé đứng trước xe bún xào, gơ hai tay lên khổ sở nói gì đó với ông chủ quán.

Cho dù là thiên tài cũng không thể nào học xong một loại ngôn ngữ trong vòng một tháng, đặc biệt là tiếng Trung vốn được coi là một trong các loại ngôn ngữ khó học nhất, cô bé ấp a ấp úng, ông chủ xe bún xào kia bị nàng quán lấy khiến rất phiền toái, lớn tiếng nói:

"Con bé này đi đi, ngày nào cũng đứng ở chỗ này của tao, tao không phải người làm từ thiện, đi đi..."

Hai người đây đưa một lúc, cuối cùng cô bé cũng hiểu được không có kết quả gì, xoay người ngồi chồm hồm ở bên cạnh rãnh nước thấp giọng khóc.

Nàng ôm đầu gối, cả người co lại, thỉnh thoảng lại nhìn về phía bên này đường một lần, nhưng Gia Minh núp trong bóng tối, nàng căn bản không thể nào phát hiện ra. Mặc dù bây giờ đã là mùa hè nhưng thời tiết vẫn chưa hoàn toàn nóng lên, nửa đêm vẫn lạnh lẽo, hai chân của cô bé cắn thật cọt sạt với nhau.

Nhìn như vậy một lúc, rốt cuộc Gia Minh cũng thờ dài, rất bất đắc dĩ đi tới.

Thấy Gia Minh đột nhiên xuất hiện, cô bé đột nhiên ngẩng đầu lên, dường như muốn chạy tới nhưng cuối cùng vẫn không hành động. Trong lòng nàng cho rằng đêm hôm đó Gia Minh đã cứu hai mẹ con nàng, nhưng dù sao Gia Minh vẫn luôn phủ nhận.

Đi tới trước xe bún xào, Gia Minh nói:

"Ông chủ, còn bún xào bán không?"

"A, còn, còn, cậu ngồi chờ một lát, lập tức sẽ có ngay, ồ, cậu tới thật đúng lúc, chúng tôi đang mở hàng."

"Ồ."

Gia Minh gật đầu, "Làm ba phần, một phần gói lại, cảm ơn."

Hắn vừa nói vừa vẫy vẫy tay với cô bé.

Cô bé kia lập tức hai mắt tỏa sáng chạy về phía hắn, dùng tiếng Anh nói:

"Anh..."

"Ngồi đi."

Cũng dùng tiếng Anh, Gia Minh để cô bé ngồi xuống bên cạnh, sau đó cởi áo khoác ra khoác lên người nàng, nhẹ nhàng lau vết bẩn trên mặt nàng, nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Sau một lát, đĩa bún xào đầu tiên được bung ra, Gia Minh đẩy tới trước mặt cô bé, nhìn bộ dạng ăn ngấu nghiến của nàng, Gia Minh vỗ nhẹ sau lưng nàng, nói với ông chủ bán bún xào:

"Ông chủ, bé gái này ngày nào cũng tới đây sao?"

"Ừ, mấy hôm trước mới tới, xem ra là người nước ngoài, dường như mỗi ngày đều ở đây chờ ai đó, khuya hôm trước không đợi được, nó chờ đến khi dọn quán vẫn không chịu rời đi, vẫn còn ngồi ở bên cạnh khóc. Ài, thật đáng thương, chỉ là tôi cũng là người buôn bán nhỏ, muốn giúp nó cũng không giúp được. Anh bạn nhỏ, cậu biết cô bé này hay sao?"

"Ồ, là một người họ hàng xa của tôi, mới từ nước Mỹ trở về, mấy hôm trước bị lạc đến bây giờ mới tìm thấy, lập tức sẽ mang cô bé trở về."

"Ồ, nước Mỹ sao, nơi đó rất tuyệt..."

Ông chủ thao thao bất tuyệt nói về những điểm tốt của nước Mỹ nhưng Gia Minh cũng không có lòng dạ nào để nghe, rót một chén nước đưa lên miệng cho cô bé, nhẹ giọng nói:

"Ăn chậm thôi."

"Ừ... Cảm ơn... Anh..."

"Ăn từ từ... Em tên là gì?"

"Em... Heidy, em tên là Heidy Đường."

"Heidy Đường..."

Gia Minh lặp lại một lần, quả nhiên là con lai.

Chỉ một lát sau, một đĩa bún xào khác được bung lên, Gia Minh nhanh chóng ăn xong, Heidy ở bên kia cũng cầm đầu ăn, vẫn còn dư lại một ít.

Sau đó dưới sự dẫn đường của Heidy, Gia Minh cầm theo gói bún xào đi về phía khu nhà đồ nát ở bên kia ngã tư đường, như Gia Minh đoán, quả nhiên hai mẹ con này đang ở trong đó.

Gia Minh không biết, hai năm trước khu nhà đồ nát kia vẫn có rất nhiều kẻ lang thang hoặc ăn mày ở lại, chỉ là cuối năm trước có gần một nửa đã sụp đổ

mà không có dấu hiệu báo trước nào, từ đó về sau số người đắm ở lại nơi này càng ngày càng ít.

Đi qua hành lang sâu thẳm tối đen, hai người lên đến lầu ba, tận cùng lầu ba có ánh lửa hắt ra, cô bé quay đầu định nói chuyện với Gia Minh nhưng Gia Minh vốn có thể nhìn thấy rõ mọi thứ trong đêm tối lại đột nhiên che miệng nàng lại.

Phần cuối lối đi vang lên tiếng nữ nhân suy yếu giãy dụa và kêu cứu...

ẢN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 21

Mafia.

"Mẹ, mẹ..."

Khi nghe thấy động tĩnh lớn như vậy, lại không bị Cố Gian Minh ngăn cản, cô bé liền xông ra ngoài.

Chạy trong hành lang đen kịt, đột nhiên vang lên một tiếng kêu thanh thúy của cô bé, sau đó là tiếng ngã, rồi lại bò dậy, và chạy về phía có ánh sáng.

"Thả mẹ của ta ra, người muốn làm gì... buông ra... A... buông ra, buông ra..."

Trong phòng truyền đến tiếng gào của cô bé, Gia Minh im lặng di chuyển trong bóng đêm, thuận lời dò xét xung quanh: Khung cửa chính và cửa sổ đều bị phá, nơi này còn có một hòn đá, một cái gậy gỗ...

Đi tới trước phòng, hắn cầm lấy cây gậy rồi đi ra ngoài, trong phòng ngoài cô bé tóc vàng cùng một cô bé, thì còn lại một người đàn ông mặc trang phục công nhân, vóc người khá cao, vạm vỡ, quần đã cời phân nửa.

Cô bé kia đang điên cuồng cào cấu người đàn ông này, nhưng lại bị hắn đẩy ngã nhiều lần, cô bé vẫn bò dậy, chỉ là sức lực quá yếu mà thôi...

Ánh đèn trong phòng chập chờn, những tiếng xèo xèo vang lên, người đàn ông kia cũng không dám làm quá tay, chỉ đẩy ngã cô bé mà thôi.

Đột nhiên, trong lòng hắn có cảm giác kinh hãi, hắn quay đầu lại, thấy một thân ảnh thấp bé đang chạy tới, đập vào cạnh một cái tủ nhỏ, thân thể bay xa hơn hai thước, rồi đập một gậy về phía hắn.

"Cốp" dưới chiêu này, người đàn ông kia chỉ còn cách giơ cánh tay lên đỡ, cây gậy bị gãy làm đôi, nửa trước đập thẳng vào mặt hắn, làm cho hắn cảm giác như muốn ngất đi.

Tiếp theo, hắn cảm thấy chân mình đau đớn, hóa ra là Gia Minh đã xông tới, dùng đoạn gậy còn lại đập một cái, trực tiếp đánh nát xương bánh chè của hắn.

Người đàn ông này đang muốn kêu to, nhưng mà lại cảm thấy trước mắt tối sầm, Gia Minh hình như là cầm cái gì đó nhét vào miệng hắn, chùy thủ trong tay nhanh như chớp lia về phía hai chân của người đàn ông.

Một vật nhỏ nào đó bay vào trong bóng tối, Gia Minh nhay lùi lại, sau đó rơi xuống đất, chỉ trong nháy mắt, người đàn ông kia cũng ngã xuống đất, đau đớn tới mức ngất đi. Bởi trong miệng của hắn đã bị nhét, cho nên không cách nào kêu to lên được. Thấy hai chân hắn có máu chảy ra, Gia Minh cười lạnh

một tiếng, xé áo của người đàn ông, băng bó vết thương ở chỗ kín cho hắn.

"... Kiếp sau không được làm hại nữ nhân nữa, người hãy nhớ kỹ lấy bài học kiếp này."

Sau khi xác định người đàn ông không chết được, Gia Minh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Heidi đang ở bên cạnh một cô gái tóc vàng khóc thảm thiết, không ngừng kêu to "Mẹ ơi, mẹ..."

Cô gái mặc quần áo còn rách nát hơn cả Heidi, không có chỗ nào nguyên vẹn cả, cô gái này vốn là một thiên kim tiểu thư, hơn một tháng này trải qua không biết bao nhiêu cực khổ, sắc mặt tái nhợt tới mức dọa người, cả người đang run rẩy, khoe miệng, khoe mắt đều vết thương. Chiếc quần nhỏ trong suốt đã bị xé rách, ném ở một bên, hiển nhiên đây chính là kiệt tác của người đàn ông thái giám kia.

Bước tới đặt tay lên trán của cô gái, Gia Minh thở dài:

"Sốt cao quá, không biết là cô còn chịu được bao lâu nữa, mau tới bệnh viện, còn đi được không?"

"Tôi, tôi..."

Cô gái này vốn bệnh tình đã trở nên nghiêm trọng, lại phải trải qua sợ hãi, chút sức lực cuối cùng đã dùng hết, bây giờ không còn cách nào cố gắng được nữa. Phải rất lâu sau mới nói được một câu hoàn chỉnh:

"... Không, không thể đi bệnh viện... Heidi, Heidi nó..."

Gia Minh nhủ nhủ mày, hắn làm sát thủ, đương nhiên là biết mỗi người đều có nỗi khổ trong lòng, bây giờ không phải là lúc hỏi những việc như thế này, cho nên nói:

"Yên tâm đi, Heidi sẽ do tôi chiếu cố, không tới bệnh viện cũng được, nhưng phải tìm một nơi nào đó có thể trú tạm quanh đây, sau đó sẽ kiếm thuốc. Nhưng trước tiên phải đi đã, Heidi, đỡ mẹ của em lên lưng của anh đi."

Gia Minh lúc này mới 14 tuổi, vóc dáng không cao, công lên một cô gái tóc vàng thế này lên lưng đúng là mang lại cảm giác kỳ quái. Nhưng mà chuyện này không quan trọng, dù sao hắn cũng đã được rèn luyện bốn năm, hai tay nâng hai bắp đùi đầy đà, ba người nhanh chóng rời khỏi căn nhà này.

Nếu như có thuốc nổ, hắn sẽ cho nổ tung căn nhà này, xóa hết dấu vết...

Suy nghĩ một chút, Gia Minh trong lòng cười thầm, hắn cảm giác được hai điểm ấm áp mềm mại ở sau lưng truyền tới, tuy rằng cô gái này chỉ còn lại một hơi thở, nhưng mà vóc người ma quý này cũng khiến cho nam nhân thêm nhõm rãi, đó là chuyện không ai có thể chối cãi được. Đi qua được mấy con phố rồi mà Gia Minh vẫn miên man bất định.

Cảm nhận được cảm giác phía sau, Gia Minh không khỏi nhớ lại Trương Nhã Hàm, bộ ngực của nàng tuy nhỏ một chút, nhưng mà ở Trung Quốc này được gọi là cân đối, nhưng mà hắn bây giờ đang dính vào cô gái này, hơn nữa cô ta lại còn không mặc quần nhỏ, cho nên khi bị ma sát cả một quãng đường như vậy, thì sự tình lúc nào cũng có biến hóa.

Chuyện này giống như chuyện mà ngày đó hắn cùng với Linh Tĩnh và Sa Sa ở trên giường, nhưng mà bây giờ hắn mới tuổi vị thành niên thôi mà, đừng lại, đừng lại, mình là người tốt...

Không phải toàn bộ sát thủ đều nghiêm túc lãnh khốc, trước đây khi Gia Minh chấp hành nhiệm vụ, hắn đều muốn làm những chuyện khiến cho mọi việc rối tinh rối mù lên, mục đích để hóa giải tâm lý khẩn trương, việc này lâu dần đã thành thói quen. Không bao lâu, ba người đã tới một khu dân cư nhỏ nhỏ, đi lên tầng hai của một quán rượu, Gia Minh móc chìa khóa ra, mở cửa đi vào.

Đây là căn phòng mà cha mẹ của Gia Minh đã ở, sau khi hai người chết đi, căn phòng này cũng trở thành sản nghiệp của Hoàng gia, chẳng qua là Hoàng gia không ham đồ nơi đây, cho nên không mang đi, khi Gia Minh 12 tuổi lại cho Gia Minh chia khóa nơi này. Căn nhà có 3 phòng, 1 phòng khách, sau khi đem cô gái tóc vàng này đặt xuống giường, hắn đến phòng bếp nhóm than đun nước nóng, sau đó lấy ra một rương thuốc, chuẩn bị mấy thứ thuốc giảm đau.

"Nếu như cô bị gãy tay, gãy chân thì không vấn đề gì, nhưng mà cô vừa bị cảm mạo, vừa bị sốt kéo dài như vậy, ta chỉ hi vọng cô không bị viêm phổi hoặc biến chứng nào khác, bằng không thì kiểu gì cũng phải tới bệnh viện."

Sau khi cho cô gái này uống thuốc, hắn để cô gái nằm nghỉ trên giường, cởi bộ quần áo bẩn thỉu của nàng ra, khi hai tay hắn chạm vào mông của nàng, trong đầu hắn lập tức nghĩ ngợi lung tung, nhưng làm một sát thủ, người nào cũng là một bác sĩ ngoại khoa, cho nên chuyện này cũng không ảnh hưởng nhiều lắm.

Làm xong tất cả, cô gái kia quần lầy chân, tuy mệt mỏi nhưng vẫn cố gắng hỏi:

"Cậu... cậu là ai? Ngày đó... Chính là cậu đã cứu chúng tôi?"

"Tôi? Tôi là một học sinh ưu tú, mang ý chí rộng lớn của Trung Hoa Dân Quốc, tuy rằng không làm được nhiều chuyện tốt, nhưng mà chuyện giúp đỡ bà già qua đường cũng làm được 1 lần một tuần. Tôi có hai lão bà, nhưng các nàng lại là người đồng tính, cho nên mục tiêu tương lai muốn làm một bác sĩ, cô có thể yên tâm thoải mái ở lại đây, để làm vật thí nghiệm cho tôi."

Sau khi dùng tiếng anh với khẩu âm Luân Đôn nói những chuyện này, trên mặt Gia Minh nở một nụ cười:

"Được rồi, mẹ của Heidi, cô tên là gì?"

Cô gái yếu ớt nhìn Gia Minh rồi cười nói:

"Tôi là... là Marilyn Saliere."

"Saliere..."

Gia Minh nhíu mày:

"New York có Saliere gia tộc... Saliere?"

"Saliere..."

Marilyn suy yếu gất đầu, trông bộ dáng thì dường như muốn ngủ:

"Không ngờ một đứa bé như cậu cũng biết..."

"Được rồi, Saliere thì Saliere."

Gia Minh gất đầu:

"Trước tiên cứ ngủ đi đã, cô đã mệt lắm rồi, nếu như ngày mai không chết, thì nói cho tôi biết cũng không muộn. Nhưng mà Marilyn, Monroe là một tên rất hay, có thật là cô họ Saliere không? Cái họ này không được đẹp lắm..."

Hắn dắt theo Heidy ra ngoài, lấy một chậu nước nóng, bảo Heidy vào phòng cầm toàn bộ quần áo bẩn của mẹ cô bé ra ngoài, dùng khăn nóng lau người cho mẹ mình, còn hắn thì ngồi trên salon ở phòng khách, hơi trầm tư.

"Saliere gia tộc... Ai, bây giờ lại còn dính cả vào bọn Mafia này, đúng là xã hội đen không có gì tốt..."

Saliere gia tộc, chính thị là một chi của Mafia New York.

***** Sau hai mươi phút, cô bé bung chậu nước bẩn, khập khiễng đi ra, lúc trước chạy trong hành lang, cô bé bị ngã, bây giờ đi đứng có chút bất tiện.

Bảo cô bé ngồi trên salon, Gia Minh lấy một chậu nước nóng trong phòng bếp mang tới nhà tắm, gọi Heidy tới rồi lau mặt, rửa vết thương nơi đầu gối cho cô bé. Nhưng mà chỗ đó bị thương cũng nặng, chỉ mới lau vài cái, mà nước mắt cô bé đã rơi xuống, nói:

"Ca ca."

"Không sao chứ, có phải em muốn tự mình lau không?"

"Sao?"

"... Nếu như tự em lau, thì cảm giác đau sẽ ít hơn so với người khác, anh lau thì em nhất định sẽ khóc, biết đâu em lau sẽ không đau, ngoan, tự lau đi nhé."

"Em... Không khóc."

Tiểu cô nương về mặt bướng bỉnh, Gia Minh không nói gì nữa, cầm đôi chân của cô bé gác lên chân của mình, nhẹ nhàng dùng khăn mặt lau vết thương. Động tác của hắn tuy rằng nhẹ, nhưng mà cô bé vẫn đau đớn vô cùng, cô bé cố sức mím môi, kiên cường chịu đau, Gia Minh thấy vậy thì cảm thấy buồn cười.

Một lát sau, vết thương đã được xử lý sạch sẽ, da của cô bé này trắng nõn, trong suốt nhẵn nhụi, Gia Minh cù bàn chân cô bé vài cái, làm cho cô bé cười

"Khanh khách", Gia Minh bôi thuốc rồi băng vết thương lại, đặt Heidi ngồi lên ghế.

"Cẩn thận đừng cho nước dính vào băng, em ở chỗ này tự lau mình đi, anh đi chuẩn bị đồ ngủ cho em, ngoan."

Véo véo cái mũi nhỏ của Heidi, Gia Minh đóng cửa phòng tắm lại, sau đó tìm quần áo, tiếng Marilyn ho khan thỉnh thoảng truyền đến. Hắn tìm nửa ngày, nhưng chỉ tìm được một cái áo sơ mi dài, miễn cưỡng có thể làm áo ngủ cho cô bé, khi cầm tới, hắn gõ cửa nhưng bên trong không có phản ứng gì.

"Heidy..."

"Heidy!"

"Anh vào đây."

Hắn dùng một thanh sắt mở phòng tắm cửa phòng, chỉ thấy ở bên cạnh bồn tắm, cô bé đã ngủ say, quần áo trên người đã được trút bỏ, trong tay vẫn cầm khăn mặt, hóa ra mới chỉ lau được một nửa người.

Thở dài, Gia Minh đi tới vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ của cô bé, nhưng mà chỉ đổi lại được một tiếng “ừm”, rơi vào đường cùng, hắn không còn cách gì hơn là phải cầm lấy khăn mặt, dùng tốc độ nhanh nhất lau mình cho cô bé, sau đó mặc chiếc áo sơ mi dài vào.

Ôm Heidi tới phòng ngủ, cô bé như một con cừu nhỏ, rúc vào lòng hắn ngủ tít.

“Đột nhiên nhận được một người con gái nhỏ...”

Gia Minh trong lòng trầm nghĩ.

ĂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 22

Nguyên Nhân.

Đêm đó hấn nằm ở salon ngủ một giấc cho tới sáng, khi thức dậy, việc đầu tiên hấn làm là mở cửa ra khỏi nhà.

Bên cạnh khu dân cư là một cái chợ nhỏ, bây giờ mặc dù mới hơn bốn giờ sáng, nhưng mà những người bán đồ ăn nhỏ hay bán thịt cũng đã chuẩn bị bán hàng.

Ở ven đường có một tiệm tạp hóa đã sáng đèn, Gia Minh gõ cửa, nói là trong nhà có một em gái mới sinh, nửa đêm đòi ăn, xin mở cửa. Sau đó hấn mang theo hai túi bánh mì lớn, thêm cà, chân giò hun khói, sữa đặc, bơ và một số thứ rồi đi về.

Đóng cửa lại, từ trong phòng ngủ truyền tới những tiếng động, Gia Minh biết là cô gái tóc vàng Marilyn kia đã tỉnh, cho nên hấn đặt hai túi thức ăn xuống, rót một chén nước nóng, mở cửa phòng rồi đưa chén nước vào.

"Tạ ơn, cảm tạ... Khụ... Khụ khụ..."

"Cô ho rất dữ, tôi thấy bệnh tình không thể nào rút được, tốt nhất nên ngủ thêm một lát đi, ta xem đốt thì không thể nào thối ba, hấn là ngủ thêm một lát."

"Tôi... Khụ... Ngủ không được, Heidy nó..."

Trong khi nói chuyện, Marilyn trông thấy một cô bé đang ngủ say ở phòng đối diện, một lát sau, nàng mới đặt cái chén xuống, nói:

"Cảm tạ."

"Đây là chuyện mà thành viên Đội thiếu niên Tiền Phong phải làm."

Gia Minh cười cười, ngồi trên ghế salon đánh giá cô gái tóc vàng này. Trong phòng này không có quần áo đàn ông, cô gái này tìm thấy mấy bộ quần áo của mẹ hấn, nhưng mà thân hình của mẹ hấn nhỏ nhắn, quần áo trở nên bó sát lại.

Nhất là chiếc áo sơ mi mà cô nàng đang mặc, bó sát tới mức làm cho bộ ngực của nàng có xu thế xé vải mà ra, quần thì biến thành một chiếc quần lửng, có chút đẹp mắt.

Qua một lúc, hấn hỏi:

"Vi sao... Vi sao không đi bệnh viện chứ?"

"Tới bệnh viện... bọn họ sẽ tìm thấy..."

"Bọn họ?"

Gia Minh nhíu nhíu mày, nói:

"Tôi thấy cho dù là gia tộc Saliere hay là gia tộc Gambino, thì lực lượng hình như còn chưa vươn tới đây?"

Gia Minh trước đây đã từng ở chỗ của Bùi La Gia, tuy rằng tổng bộ là ở Nhật Bản, thế nhưng nó vốn là một tổ chức sát thủ mang đẳng cấp thế giới, cho nên nắm chắc tin tức về các tổ chức xã hội đen, thậm chí những người hiểm thấy như Dị năng giả, Tiên Hóa giả cũng biết.

Lúc đó, Gia Minh được phân ở trong phân bộ sát thủ Châu Á, nhưng mà luôn tiếp xúc với các loại Mafia, cho nên cũng biết được tình hình của các gia tộc. Hiện giờ ở New York đang bị hơn 20 gia tộc phân chia địa bàn cai trị, gia tộc Saliere cũng là một trong số đó, mà gia tộc Gambino cũng vậy.

Với ký ức của hắn thì hắn biết gia tộc Saliere cùng với gia tộc Gambino gần đây luôn tranh chấp với nhau, tuy rằng gia tộc Saliere bị hạ phong, nhưng mà mãi cho tới khi Gia Minh gặp Hỏa Phượng Hoàng, thì gia tộc Saliere cũng tới mức cùng đường mặt lộ, nói cách khác đó chính là bị đuổi tận giết tuyệt.

Lực lượng của gia tộc Gambino theo tới tận Trung Quốc để truy sát, nhưng mà ở trong lãnh thổ của Trung Quốc, Hồng Kong đã bị Hội Tam Hợp chiếm, khi Mafia tới đây gây sự, thì không có cách nào tới bệnh viện được cả, họ toàn thông qua Đại sứ quán để giải quyết.

"Đúng..."

Marilyn chần chờ hồi lâu, mới cắn răng, nói:

"Cha của Heidy, hắn tên là... Đường Kính Nghiêu..."

Cái tên này làm cho Gia Minh hoảng sợ, Đường Kính Nghiêu này là phó bí thư thị ủy của thành phố Giang Hải, hắn là danh nhân nổi tiếng nhất của thành phố Giang Hải trong hơn một năm nay.

Hắn đã từng đi du học, lại có nhiều tiền, có người nói hắn có năng lực, lại chăm chỉ với công việc, tết vừa rồi hắn còn tới Hoàng gia để bài phỏng, nhưng mà lúc đó hắn còn mang theo cả gia đình cơ mà...

Sau khi được Marilyn tiếp tục giải thích, Gia Minh mới hiểu được tất cả chân tướng, hóa ra, hơn mười năm trước Đường Kính Nghiêu còn đang du học ở Mỹ, khi đó hắn quen với thiên kim tiểu thư Marilyn, hai người nhất kiến chung tình, vì vậy liền có Heidy.

Quan niệm tình ái của người Mỹ khác với người Trung Quốc, lúc đó Đường Kính Nghiêu chỉ quan tâm tới sự nghiệp, muốn tiếp cận gia tộc Saliere.

Cha của Marilyn không thích Đường Kính Nghiêu bởi hai nguyên nhân, một là không thích con người hắn, hai là không muốn con gái phải tới nước

Trung Quốc đã mang mông muội chịu khổ.

Tổng hợp các loại lý do, Đường Kính Nghiêu bỏ vợ về nước, đầu năm nay khi đã có danh vọng, hẳn mới phất tay chân tới Mỹ đón Marilyn tới. Mà lúc này gia tộc Saliere và gia tộc Gambino đã dao thương nói chuyện, cho nên cha của Marilyn mới vì sự an toàn của con gái mà đồng ý.

Nhưng mà, cho tới lúc tới Trung Quốc, Marilyn mới phát hiện tình cảnh không tốt, nàng không giỏi bắn súng, không biết đánh nhau, nhưng mà dù sao cũng xuất thân là con gái của Mafia, cho nên cũng nhận biết được vài điều.

Từ khi tới Trung Quốc, Đường Kính Nghiêu an bài cho nàng ở một biệt thự hẻo lánh, tuy rằng có thường xuyên tới đây, nhưng lúc nào cũng tỏ ra vô ý hỏi thăm về tình hình của gia tộc Saliere.

Hắn không ngờ là, trong 10 năm trước khi tới Mỹ, Marilyn vì nhớ người yêu, nên không quan tâm tới chuyện của gia tộc, Đường Kính Nghiêu không hỏi được manh mối nào có giá trị cả.

Ngược lại, Marilyn cũng biết Đường Kính Nghiêu có thế lực rất lớn ở thành phố Giang Hải, hẳn lại có quan hệ với gia tộc Gambino, không đợi cho nàng ngựa bái, Đường Kính Nghiêu đã phái sát thủ của Bùi Gia La tới thanh lý quân cờ vô dụng này, cho nên mới có cảnh tượng hôm qua.

Nghe đến đó, Gia Minh cũng hiểu được đại khái, nhưng mà do không có lệnh truy nã, cho nên Đường Kính Nghiêu không yên tâm. Tuy rằng hẳn có thể tìm một tội danh sai lệch lượng cảnh sát hỗ trợ, nhưng đi cùng với hỗ trợ là điều tra, mà điều tra thì ra nhược điểm của hắn, lựa chọn duy nhất là...

"Vì sao không gọi điện thoại về? Lực lượng của Đường Kính Nghiêu cho dù có lớn, nhưng cũng không có khả năng ngồi canh điện thoại của cả thành phố này, ví dụ như lúc trước cô gọi điện thoại cho cha cô, tôi nghĩ bọn họ đã sớm tới đón cô rồi... Mà cũng đúng, mấy hôm trước Hải Quan đột nhiên kiểm tra người rất nghiêm, hóa ra là do lệnh của hắn..."

Hắn mặc dù chỉ là một học sinh, nhưng biết rất nhiều tình hình của thành phố Giang Hải, coi như đây là một bệnh nghề nghiệp.

"Tôi... Khụ... Khụ khụ..."

Mắt thấy Marilyn muốn nói lại thôi, mà Gia Minh cũng hiểu, nếu như năm đó cha của Marilyn không coi trọng tình cảm của con gái, thì cho dù có ở trong tình cảnh bị bức bách, cũng không cho con gái tới Trung Quốc tị nạn.

Chắc là khi Marilyn đi, hai gia tộc đã tranh đấu tới hồi gay gắt, thêm nữa là lực lượng của Đường Kính Nghiêu cũng không nhỏ, nếu như trở mặt lại thêm một mối nguy hiểm nữa, ai ngờ quyết định của hắn lại thiếu chút nữa đẩy hai mẹ con nàng vào chỗ chết.

Gia Minh trong lòng thầm mắng, liếc mắt nói:

"Đừng ho nữa, tôi hiểu rồi, cho dù thế nào cô cũng phải cho tôi một số điện thoại, tôi cần số trực tiếp có thể liên lạc với cha cô."

"A..."

"A cái gì mà a, nếu như tôi không cứu mẹ con cô, thì bây giờ một người đã chết, một người đã bị cưỡng bạo, rồi bị chết đói. Mà bây giờ thì tốt rồi, cô lại còn liên lụy tới cả tôi, cô nghĩ rằng cô là thần ư? Đối kháng với một tổ chức, cô có thể không quan tâm tới bản thân, cũng không quan tâm tới con gái cô, nhưng mà tính mạng của tôi rất quý, cho dù thế nào đi nữa, tôi vẫn muốn sống an toàn, đừng nói nhảm nữa, giấy bút đây, viết đi."

"Tôi..."

Ánh mắt của Marilyn rất phức tạp, nhìn giấy bút trước mặt, lại nhìn Heidi đang ngủ say trong phòng đối diện, qua hồi lâu, nàng cuối cùng cũng quyết định viết một dãy số:

"Khụ, cha của tôi tên là..."

"Tom Ford Saliere, người ta thường gọi hắn là lão Tom, ta biết đại khái một chút."

Gia Minh cầm lấy tờ giấy kia, nói tiếp. Sau đó hắn dùng bật lửa, đốt tờ giấy đi, ngay cả tro giấy cũng bị hắn vò nát, khi ngẩng đầu lên thì vẫn thấy cô gái tóc vàng ho khan, trong ánh mắt hiện lên sự tươi cười.

"Bạn nhò Trung Quốc, thực sự rất thần kỳ... Các người thực sự có công phu Trung Quốc như lời đồn đãi sao?"

Gia Minh bắt đầu dĩ vãng nói:

"Đâu có công phu Trung Quốc, chúng tôi đi đường vẫn phải dùng xe ngựa, nhà mà cô ở bây giờ cũng là nhà tranh, chẳng qua là cô đang có bệnh, cho nên sinh ra ảo giác..."

"Ha ha, khụ, xin lỗi."

Cô gái tóc vàng cười thành tiếng, sau đó nói: "Tôi có thể biết tên cậu không?"

"Tên thì không cần, bệnh tình của cô bây giờ không có chuyển biến tốt, nhưng mà tâm tình thì tốt rồi, nếu như cứ nói chuyện nhiều, nhất định sẽ có biến chứng. Tới lúc đó tôi phải mang cô tới bệnh viện, giả như lúc đó cô bị bắt, thì làm sao bây giờ, huống chi thành viên Đội thiếu niên Tiền Phong làm chuyện tốt không bao giờ để tên lại..." Hắn tự cho mình đang nói chuyện cười, nhưng mà đáng tiếc là đối phương lại không nghĩ như vậy. Sau một lát, hắn ngưng nói: "Thời gian cũng không sớm, tôi phải đi, cô và Heidi ở tại chỗ này đừng đi ra ngoài, nơi này có bánh mì, miễn cưỡng có thể ăn bữa sáng, buổi trưa tôi mang thức ăn tới, thuận tiện xem tình hình của các người, sau khi tiêm cho cô xong, ta phải đi, cô nói với Heidi một tiếng."

Hắn phát phát tay, đẩy cửa đi ra ngoài, Marilyn hỏi:

"Cậu... đi đâu?"

Gia Minh thờ dãi:

"Thành viên Đội thiếu niên Tiền Phong của Trung Quốc cũng phải đến trường, thế nào nước Mỹ không có Đội thiếu niên Tiền Phong ư?"

Biết rõ đôi phương muốn giấu, Marilyn lắc đầu, Gia Minh cất bước rời đi, trước khi đi còn nói:

"Ngay cả Đội thiếu niên Tiền Phong cũng không có, thật là quốc gia dã man lạc hậu..."

***** Ra khỏi nhà là lúc sắc trời đã sáng rõ, Gia Minh một đường chạy thẳng tới Hoàng gia biệt thự, khi tới cửa, hắn thấy Linh Tĩnh đang định nhảy vào, hắn vội vã chạy nhanh, từ phía sau đưa tay bịt mắt Linh Tĩnh, giả giọng nói:

"Đoán xem ta là ai, nếu đoán sai ta sẽ dùng râu cọ vào cô."

"Gia Minh, cái tên bại hoại này, dám giả giọng cha tớ nói chuyện."

Tiểu mỹ nữ đẩy hai tay của Gia Minh ra ngoài, trên khuôn mặt đỏ bừng hiện lên thần thái đáng yêu:

"Tại sao hôm nay lại ở phía sau."

"Ha hả, tớ hôm nay thức dậy sớm, thấy cậu tới cho nên vòng ra phía sau định dọa cậu."

"Thì ra là cậu có ý xấu."

Linh Tĩnh đâm vào ngực của Gia Minh một cái, sau đó nói:

"Đi thôi, Sa Sa nhất định đang ở bãi cỏ chờ chúng ta đó."

Hai đứa trẻ chạy chạy đuổi đuổi ra điểm hẹn bí mật, ánh mặt trời từ dãy núi phía đông hiện lên, ánh bình minh ngập tràn, một ngày mới lại bắt đầu.

ĂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 23

Thái Điều Xuất Kích.

Chuyện của mẹ con Heidy, Gia Minh tự nhiên là giấu diếm Linh Tĩnh cùng Sa Sa, cứ mỗi buổi trưa, buổi tối là hắt lại đi mua đồ mang tới, cảm giác giống như là đang nuôi hai tình nhân lên lút.

Sợ Marilyn cảm mạo rồi dẫn tới các loại bệnh khác như viêm phổi, Gia Minh nghiên cứu các loại sách y học, suốt ngày sắc các loại như Bối Mẫu Chúc, Đại Toán Chúc, Bối Mẫu Tứ Xuyên, Tuyết Lê Bảo Trư... các loại cho nàng ăn. Mấy ngày sau, cơn sốt cũng rút đi, lúc này Gia Minh mới yên lòng một chút.

Chi là mỗi ngày phải châm cứu trên cái mông đầy đả của đại mỹ nữ kia, chỉ muốn sờ một cái, lại thêm đại mỹ nữ này thích mặc đồ bó sát, đường mông cong vòng hiện lên rõ ràng, làm cho trong lòng Gia Minh có ý nghĩ khác, đương nhiên trên mặt hẳn không thể hiện.

Thời gian mỗi ngày tới đây tuy không nhiều lắm, nhưng cô bé Heidy này vô cùng quấn người, mỗi lần đều ngồi bên cạnh Gia Minh, bắt hẳn chơi với mình.

Qua vài ngày, Gia Minh mới biết được tiểu cô nương này đặc biệt mê công phu Trung Quốc, cô bé thấy Gia Minh còn tuổi nhỏ mà lợi hại như vậy, còn tưởng rằng Gia Minh chính là võ lâm cao thủ trong truyền thuyết.

Cách nghĩ như vậy, trong lòng mẹ của Heidy cũng có, Gia Minh cũng chỉ bắt đắc dĩ cười khổ, công phu lên trời xuống đất trong tưởng tượng của các nàng thì mình làm sao mà làm được.

Cứ qua bốn năm ngày như vậy nữa, bệnh tình của Marilyn cũng bình thường trở lại, Gia Minh yên tâm. Thứ bảy chủ nhật hẳn cùng Linh Tĩnh, Sa Sa đến điểm hẹn bí mật chơi hai ngày, trưa thứ hai hẳn mới tới chỗ Heidy, khi mới đẩy cửa ra, đã thấy một thân ảnh nhào lên người hẳn, ô ô khóc ồ lên.

Người chạy tới ôm hẳn, đương nhiên là tiểu cô nương Heidy, nếu như không phát hiện ra thân phận của cô bé, thì bắt cứ ai xông lại lỗ mãng như vậy, thì có thể sẽ bị hẳn vô ý thức mà giết.

Nhưng mà hành vi của cô bé này quá mức khoa trương, dọa cho Gia Minh nhảy dựng lên, không kịp đặt cô bé đang bám như bạch tuộc trên người mình xuống, hẳn đã rút luôn chùy thủ cầm ở tay phải.

Cảnh giác nhìn vào trong phòng liếc một cái, thì cũng thấy Marilyn từ trong phòng đi ra, chắc là lúc này mới tắm xong, mái tóc vàng còn đang rối tung, quần áo bám vào người để lộ một thân hình trắng nõn, bộ ngực cao vút, điểm đỏ như hắt lên, làm cho hẳn thấy rõ, nàng không mặc áo ngực... Trong lòng Gia Minh bỗng nhiên hiện lên một ý niệm, xác định nơi này an toàn rồi mới thu hồi chùy thủ, thờ ra một hơi dài.

Về phương diện khác, Marilyn lại bị sát khí vờ ròi của Gia Minh làm cho kinh sợ. Nàng mới tắm rửa xong, quần áo chưa mặc đầy đủ, nghe thấy động tĩnh là biết Gia Minh tới, nên mới đi ra, trên mặt vẫn nở nụ cười.

Nhưng mà khi nàng nhìn thấy sắc mặt của Gia Minh lúc đó, nàng bị dọa tới mức đứng im như tượng.

Tuy nàng chưa làm chuyện xấu gì, nhưng mà lớn lên trong một gia tộc Mafia, cha nàng lại là thủ lĩnh, đương nhiên nàng cũng gặp không ít sát thủ, lính đánh thuê, đồ liều mạng... nhưng chưa từng thấy qua người nào có sát khí lạnh lẽo tới như vậy.

Vốn nàng tưởng rằng thiếu niên này thần kỳ như vậy, là do học được công phu Trung Quốc, nhưng nếu trong lúc sinh tử không giết người, thì không bao giờ tạo nên được khí thế như vậy.

Mà người có loại khí thế này, có thể làm ra bất cứ chuyện gì.

Nhưng mà, trong lúc nàng đang bàn thần, hắn đã khôi phục lại thành một thiếu niên 14 tuổi vô hại.

"Thế nào, Heidi? Sao lại khóc thương tâm như vậy, ai bắt nạt em à?"

Mắt thấy tiểu cô nương này dùng hai chân kẹp chặt hông hắn, cánh tay ôm lấy cổ hắn, khóc tới mức không thở nổi, Gia Minh cũng phải cảm thấy khó thở, không thể làm gì khác hơn là vỗ vỗ vai của cô bé, đồng thời khép cửa phòng lại. Nghe thấy câu hỏi của hắn, cô bé dùng quá đấm nhỏ, đấm vào lưng của hắn vài cái, nói:

"Chính là anh, chính là anh, anh là đại phiêu dân..."

"Ách..."

"Đáng đời cậu."

Lúc này, mỹ nữ tóc vàng cũng đã khôi phục bộ dáng tươi cười:

"Ai bảo cậu đột nhiên biến mất hai ngày, trong khoảng thời gian đó cũng không nhắn nhủ gì, cậu xem hai hôm nay Heidi khóc tới mức không thành bộ dáng gì nữa kia."

Nàng nói xong xoay người trở lại phòng ngủ, đóng cửa lại thay quần áo. Gia Minh xoay khuôn mặt của cô bé lại, thấy trên đó nước mắt như mưa, hai con mắt trong suốt bây giờ đỏ như hạt đào, cô bé lại đánh hắn hai cái:

"Anh là đại phiêu dân."

"Được rồi, là anh sai, anh là đại phiêu dân, Heidi là cô bé hiểu chuyện, tha thứ cho ca ca được không? Khóc tới mức này thì tiểu mỹ nữ của chúng ta sẽ không còn đẹp nữa."

Ôm tiều cô nương ngồi xuống ghế salon, cô bé vẫn không chịu buông Gia Minh ra, hai tay vẫn ôm cô của hắn, hai chân kẹp chặt vào người của hắn. Nếu như tuổi tác của hai người lớn một chút, thì bộ dáng này cực kỳ giống tư thế ái tình... Ách, đây là suy nghĩ của nhận vật chính, tác giả chỉ viết hộ ra như vậy thôi...

"Anh là đại phiêu dân, đại phiêu dân... Ô... Em còn tưởng ca ca không lo cho em nữa..."

Tiểu cô nương khóc lớn, không ngừng dấm máu quyền vào lưng của Gia Minh, rơi vào đường cùng hắn đành ôn nhu nói: "Sao lại như vậy, ca ca còn phải dạy cho Heidy khí công nữa, tha thứ cho ca ca, được không?"

"Khí công" hai từ này vừa ra khỏi miệng, cả người cô bé giống như phát sáng, nghẹn ngào nói:

"Thật chứ, thật chứ?"

"Đương nhiên là thật, nhưng mà khí công rất khó học, em phải chịu được khổ thì mới học được."

Hắn lấy một cái khăn tay, cẩn thận lau nước mắt cho cô bé, cho tới khi khuôn mặt trở nên nhẵn như ngọc, hắn mới hài lòng dừng tay:

"Như vậy mới đẹp, trên mặt toàn nước mắt nước mũi thì ra cái gì."

Nhưng mà, con mắt vẫn sưng đỏ, không cách nào lau mà xong được.

"Heidy... Heidy không sợ khổ..."

Tiểu cô nương nín khóc mỉm cười, chỉ là đột nhiên muốn ngừng rơi lệ, đúng là có chút khó khăn, vừa mới khóc nức nở như vậy, bây giờ lại liều mạng dùng ống tay áo lau nước mắt, lại còn phải cố mà tươi cười, khiến cho nàng trở nên đáng yêu vô cùng.

Gia Minh cũng bị thần tình như vậy đánh động, cười cười, sau đó bảo cô bé xếp bằng trên ghế salon, công phu Trung Quốc mặc dù không có thần kỳ như trên Tivi, nhưng rất nhiều khí công vẫn là có công hiệu thần diệu trong điều tức dưỡng khí.

Một khi mà luyện tập lâu ngày, thì sẽ có một chút năng lực miễn dịch với một số loại bệnh nhỏ, đợi khi đó mới dạy cho cô bé phương pháp cơ bản. Mất thấy cô bé xếp bằng nghiêm chỉnh, tới một cử động cũng không dám, điều này làm cho Gia Minh bật cười.

Lúc này Marilyn đã từ trong phòng đi ra, Gia Minh đối với nàng như một thực nữ, đối phương đương nhiên coi hắn là một đứa trẻ, nhìn hai người ngồi đối diện với nhau trên mẫu, thì quả thực giống như là mẹ nhìn con rất là ôn nhu, ánh mắt như vậy, làm cho Gia Minh cảm thấy mình bị lãng nhục.

"Hai người trông rất giống anh em ruột, nếu như tôi có một đứa bé như..."

"Nếu như tôi đoán không sai, thì chuyện tiếp theo là cố muốn là tới tìm cha của Heidy, đúng không?"

Những lời này làm cho cô bé đang đá tọa phải chấn động, Gia Minh vuốt ve vai nàng, ý bảo là an tâm. Ánh mắt của Marilyn đã có chút bối rối:

"Tôi... Tôi.."

"Tôi không quan tâm tới cô định làm gì, nhưng mà ý của tôi là, cô và Heidy phải ở lại chỗ này cho tới khi nào người của gia tộc cô tới đón, như vậy thì sẽ không có phiền phức gì cả. Nếu như tôi không thuyết phục cô được, thì cô hãy nghĩ tới tình cảnh của Heidy, đồng thời tôi cũng chỉ là một đứa bé, đừng cho tôi là vạ năng!"

Sau khi lạnh lùng nói câu đó, ánh mắt của hai người nhìn thẳng vào nhau trên không trung tóe lửa.

***** Người ta thường nói, nữ nhân thường không để ý đạo lý, Gia Minh cũng đã sớm biết những điều này, từ cách nói và hành động của Marilyn mấy ngày qua, hẳn đã đoán được, cô ta có ý định úy thác, điều này Gia Minh cũng chỉ là phỏng đoán, nhưng ai ngờ nó xảy ra thực.

Đó là lúc hoàng hôn chiều thứ 5, dưới ánh trời chiều làm cho thành phố Giang Hải nhuộm một màu đỏ nhạt, lúc này học sinh đã tan học, chúng tụ nhau thành tốp năm, tốp ba đi trở về nhà.

Gia Minh, Linh Tĩnh, Sa Sa đương nhiên cũng là một trong những thành viên đó, khi nhìn thấy một cô bé đứng ở bên đường, chi trong nháy mắt Gia Minh đã hiểu, tình hình không ổn rồi.

Heidy không biết được trường của Gia Minh ở chỗ nào, nhưng biết đây chính là con đường mà hẳn phải trở về, cho nên ở đây đứng chờ, có lẽ là lúc này Marilyn đi ra ngoài chưa về, Heidy đợi lâu quá nên mới mạo hiểm ra đây tìm hấn.

Dường như lúc Gia Minh nhìn thấy Heidy, thì Sa Sa cũng kéo Gia Minh và Linh Tĩnh nói:

"Nhìn xem, là cô bé lai hôm trước kia, chúng ta còn mang quần áo tới cho họ? Sao lại đi một mình, chẳng nhẽ bị lạc mẹ rồi sao?"

"Chúng ta qua đó hỏi một chút, tránh cho việc cô bé bị người xấu bắt đi."

Gia Minh xách theo cây côn, cùng với hai người tiến sang. Lúc này cô bé cũng nhìn thấy Gia Minh, trong ánh mắt hiện lên sự vui mừng, đang muốn phát tay, thì đột nhiên có một chiếc Bread màu vàng dừng trước mặt, che khuất hai bên.

Không tốt...

Linh Tĩnh cùng Sa Sa còn chưa kịp phản ứng, Gia Minh đã lao như mũi tên, dưới chân bật một cái, thân hình đã bay qua đầu một người. Lúc hẳn muốn vượt lên phía trước, thì tiếng còi ô tô đột nhiên vang lên, hấn vội vàng lui về phía sau, đồng thời lúc đó cũng có một chiếc xe con phóng vọt qua như tên bắn.

Cửa xe Bread mở rộng.

Đoạn đường này chính là con đường cấm dừng, thiếu chút nữa chiếc xe kia đâm Gia Minh toi mạng, tài xế còn ngoái đầu lại chửi, hai cô gái đứng sau thì kinh hồn táng đờm, chạy tới chỗ hấn liều mạng đâm.

"Cậu làm gì thế, biểu diễn xiếc à..."

"Có phải là lợi hại lắm không..."

"Có biết là thiếu chút nữa cậu bị đâm chết rồi không..."

Sa Sa tức giận, khuôn mặt đỏ bừng, Linh Tinh nhớ lại cảnh vừa rồi, nước mắt đã ướt mi, Gia Minh nhìn sang phía đường đối diện, lúc này chẳng còn thấy bóng dáng cô bé kia đâu nữa:

"Cô bé kia bị chiếc Bread bắt cóc rồi."

"A..."

Sau một lát, hai cô gái tạm thời dừng đấm, nhìn sang bên đường đối diện, trăn miêng một lời nói:

"Mau báo cảnh sát."

***** Báo cảnh sát đương nhiên là một cách, nhưng nó lại không phải là cách hữu hiệu.

Sau khi trời tối, Gia Minh ở trong phòng chuẩn bị tắt cả, ở căn nhà, hắn tìm được tờ giấy mà Marilyn lưu lại, đại ý là cô ta muốn đi tìm Đường Kính Nghiêu, mong Gia Minh vì cô ta mà chiếu cố tốt cho Heidy, không nên để nó biết chuyện này...

"Nữ nhân ngực lớn đúng là không có não..."

Hắn thì thào mắng, thanh âm giống như của người trung niên, lúc này Gia Minh mặc áo vét, đeo lơ, dưới chân đi một đôi giày da, dung mạo của hắn thay đổi lớn, giống như một người lùn trong một đoàn biểu diễn xiếc. Đây là một thân phận mà hắn đã chuẩn bị từ trước, vì hắn lo lắng cho chiều cao của mình.

Đúng là một chu nho sát thủ (sát thủ lùn) buồn cười.

Hắn là một sát thủ, hắn biết tiến công mới là phương pháp phòng thủ tốt nhất, bởi vậy, từ lúc bệnh của Marilyn có dấu hiệu tốt lên, hắn đã sưu tầm tư liệu, tính toán các bước phát sinh, rồi đề ra kế hoạch hành động.

"Đây là lần đầu tiên hành động, Thái Điều."

Đưa tay áp lên ngực, tay còn lại đeo kính, bây giờ người khác nhìn hắn cũng không có cách nào nhận ra được.

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 24

Người Lùn.

Trần Tuấn Bản hôm nay có chút vui vẻ, bởi vì hắn đã tìm được hai mục tiêu tự chui đầu vào lưới, có thể dùng cơ hội lần này, lấy lại sự coi trọng của ông chủ.

Năm nay Trần Tuấn Bản 35 tuổi, hắn là bộ đội đặc chủng xuất ngũ trở về, vóc dáng trung bình, khí lực cường tráng, tứ chi cân xứng mà linh hoạt, bề ngoài thì hắn là quản lý của một công ty mậu dịch nhưng bên trong hắn lại là một tiểu đầu mục của Đường Kính Nghiêu.

Thu nhập trong và ngoài của hắn mỗi tháng vô cùng lớn, tục ngữ có nói, tam thập nhi lập (30 tuổi trưởng thành), đây cũng chính là khoảng thời gian mà hắn phát triển nhất.

Năm ngoài hắn tời chùa báỉ phật, một hòa thượng đắc đạo nói rằng hắn sẽ có 18 năm đại vận, mọi việc sẽ thuận buồm xuôi gió, ai ngờ lần này thù hạ của Đường Kính Nghiêu lại dễ xông mất một đôi mẹ con, hắn đã phát động tất cả lực lượng của mình tìm hơn một tháng không có phát hiện gì cả.

Mấy hôm nay Đường Kính Nghiêu vô cùng nổi giận, nói là tình hình bên Mỹ không tốt lắm, hắn cho rằng thù hạ của mình vô năng thì hắn sẽ bị phạt, nhưng mà dịp may tới thật đúng lúc, cô gái kia tự động tới cửa, còn thù hạ của mình lại tìm thấy cô con gái của nàng. Xem ra hòa thượng kia nói không sai, năm nay chính là năm khởi điểm đại vận của hắn.

Là một trong những thù hạ tâm phúc của Đường Kính Nghiêu, hắn biết loại tổ chức này là loại tổ chức gì, Đường Kính Nghiêu có quan hệ với New York và gia tộc Mafia ở Italy.

Hiện giờ Trung Quốc bắt đầu phát triển, thị trường thuốc phiện vô cùng có tiềm năng, các gia tộc bên ngoài ai cũng muốn tuồn vào trong nội địa, mà Đường Kính Nghiêu chính là một trong những đối tác quan trọng.

Nhưng mà hiện giờ Đường Kính Nghiêu không dám làm mạnh tay, muốn nhập hàng toàn qua bàn tay của hắn, mà hắn thì lại sắp xếp một số đệ tử chuyên môn làm việc này, đồng thời sắp xếp cả người phân phối, ai có nhiều tiền thì người đó có thuốc tốt.

Thình thoảng hắn cũng nhớ lại lời thề ban đầu khi hắn nhập ngũ, đó có lẽ là một trong những cách nghĩ ấu trĩ, dù sao con người cũng phải an cơm, sống trong hắc đạo lại càng phải bảo vệ chén cơm của mình, nghĩ thông suốt điểm này, chuyện làm ăn của hắn càng lúc càng phát đạt.

Khi nhận được điện thoại báo tin mừng, hắn cũng nhận được một đơn đặt hàng lớn, đối tác bên kia nói chuyện phần trăm và hoa hồng cũng không ít.

Khi ông chủ nhận được điện thoại, thì nhất định sẽ vô cùng vội vàng, muốn trông coi tình huống cũng phải mất từ giờ tới tối, quãng thời gian này đủ

cho hắn yên tâm.

Khi sắc trời đã tối, hắn uyển chuyển mời đối tác bên kia ăn cơm, nói là hắn đã gọi điện thoại cho thư ký của ông chủ, một khoảng thời gian nữa sẽ mang đồ tới, dù sao chuyện cũng sẽ xong, chậm một chút thời gian cũng không vấn đề gì.

Bây giờ hắn đã có tiền, mua được một biệt thự nhỏ ở bên ngoài, khi về tới nhà mở cửa phòng, hắn thấy phòng khách đen kịt, từ trong phòng tắm trên tầng 2 truyền ra tiếng nước chảy róc rách, hắn nghĩ là vợ mình đang tắm.

Nghĩ tới tắm thân trần như nhộng của vợ mình, hắn nở nụ cười xấu xa, tinh thần trở nên phấn chấn, lặng lẽ đóng cửa lại, không bật đèn, định trộm hương, mà cũng làm cho bản thân hắn có một chút phấn khích.

Mới đi được hai bước, "rầm" một tiếng, ánh sáng từ trong phòng tắm hắt ra, một thân hình từ bên trong đó lao ra, ngã đập mặt xuống đất.

Trần Tuấn Bản vốn xuất thân từ bộ đội đặc chủng, lập tức rút súng, muốn lợi dụng cái bàn trà thủy tinh để yểm hộ. Nhưng mà ai ngờ hắn mới lật được cái bàn trà, thì tấm kính trên đó đã vỡ tan, cánh tay hắn cảm thấy tê rần, súng lục tự nhiên bay ra ngoài.

Đối phương bắn một phát vừa rồi, hóa ra là bắn xuyên qua bàn trà, mà lại trong bóng tối, chuẩn xác bắn trúng súng của hắn, nhưng lại không làm tổn thương tới tay của hắn.

Sao lại có kỹ thuật bắn súng thần kỳ tới vậy!

"Nếu như động đây, vợ của mày sẽ chết."

Khi nghe thấy âm thanh khàn khàn mà lạnh lẽo này, Trần Tuấn Bản không dám nhúc nhích một chút nào nữa, lần thứ nhất chính là vợ, nhưng lần thứ hai sẽ là chính bản thân của hắn.

Hắn nhìn về phía tầng 2, nơi đó có ánh sáng chiếu xuống, hắn thấy một người đàn ông có vóc người không cao, cầm hai cái súng lục có gắn giảm thanh, một cái chỉ về phía của hắn, một cái chỉ là nữ nhân bị hắn dùng chân dẫm lên, vợ của hắn lúc này còn đang trần truồng, điều này làm cho hắn cảm thấy khó chịu.

"Bật đèn, công tắc ngay bên cạnh sô pha, tao khuyên mày tốt nhất đừng nên làm điều gì ngu ngốc."

Trần Tuấn Bản trong lòng chấn động, hắn không dám có tâm tư gì khác nữa, khi bật đèn, hắn mới nhìn rõ bộ mặt của tên sát thủ người lùn này.

Trông tên sát thủ kia chừng khoảng 30 tuổi, trên mặt còn có một vết sẹo dài, một người như hắn rồi mà còn bị người khác rạch cho một đao, vậy thì người kia phải biến thái tới mức nào... Trong lòng của hắn âm thầm phân tích, càng phân tích càng kinh hãi, nhất là khi nhớ tới một súng vừa rồi, thì tim hắn đập thình thịch.

"Cùng là bạn bè trong đao, có chỗ nào đắc tội, thì cũng không nên động tới vợ con, chí ít..."

Mắt thấy tên người lùn lộ hung quang, hấn nuốt một ngụm nước bọt, nói:

"Chí ít... cũng để cho vợ của tôi mặc xong quần áo đã..."

"VẬY còn phải xem thái độ của mày."

Người lùn kia không nhúc nhích chút nào, lạnh lùng nói:

"Tao không thích nói lời vô nghĩa, ông chủ của chúng mày muốn bắt hai mẹ con kia, nhưng hai người đó lại do tao bảo vệ, mày dẫn tao tới vị trí của hai người đó, nếu không thì tao đảm bảo rằng, không chỉ có một mình vợ mày chết trần truồng ở giữa thành phố Giang Hải này, mà còn... cả thai nhi trong bụng của vợ mày nữa."

"Thai, thai nhi!"

Trần Tuấn Bản mở to hai mắt nhìn, khi nhìn thấy vợ mình ngưng ngưng gặt đầu, trong lòng của hắn không biết là nên vui hay nên buồn, lại nghe được người lùn kia nói:

"Đây chính là nguyên nhân mà tao chọn mày... Trần Tuấn Bản, ba đời tổ tiên của mày tao cũng biết rõ, tốt nhất mày đừng tưởng rằng có thể ở trước mặt tao đùa bỡn, tao cho mày ba giây để quyết định, một, hai..."

***** Trong bóng đêm tối đen, ánh đèn xe sáng rực, bây giờ mới chỉ là 8h30 tối, trên các con đường của thành phố Giang Hải, xe cộ vẫn đi như mắc cửi. Hai bên đường, các loại nhà hàng, siêu thị vẫn tấp nập, một chiếc xe Jeep việt dã màu đen chạy như bay trên con đường ra sân bay, trong xe có tên sát thủ người lùn và vợ chồng của Trần Tuấn Bản.

Trần Tuấn Bản ngồi lái xe, tên sát thủ người lùn vẫn không nhúc nhích ngồi ở vị trí lái phụ, hai mắt hắn buông xuống, trông như là đang nhắm mắt dưỡng thần. Cô gái kia chỉ được mặc một bộ quần áo tắm, ngồi ở phía sau của xe, hai chân, hai tay cô gái đều bị trói chặt, khuôn mặt của nàng hiện lên sự hoảng sợ vô cùng.

Hai tay của Trần Tuấn Bản khấn trương nắm lại, hô hấp của hắn trở nên dồn dập, hắn nhìn thoáng qua tên sát thủ, sau đó phán đoán tình huống một lúc lâu, hắn cũng muốn thử xem mọi chuyện ra sao.

Khi tay phải của hắn mới rời khỏi vô lăng, thì một khẩu súng đã được đặt ngay vào thái dương của hắn, nói:

"Không có lời nói của tao, hai tay của mày không được phép rời khỏi vô lăng."

Sau khi đưa tay nắm lấy vô lăng, tên sát thủ người lùn kia lại nói:

"Đi từ từ, phương diện nào tao cũng cho mày một cơ hội, nhưng mà... chỉ có một lần."

Trần Tuấn Bản trong lòng hoảng sợ, bởi vì những lời này là những câu mà Đường Kinh Nghiêu thường hay nói ra ngoài miệng, người này rất cuộc có lai

lịch gì...

Hắn đột nhiên nhớ tới tình hình mà đám sát thủ Bùi Gia La tới giết hai mẹ con kia, người của Bùi Gia La người nào cũng đã phải qua khảo sát, hắn được nghe nói rằng chỉ cần một người, là có thể giết hết toàn bộ số bảo tiêu của hai mẹ con kia, lúc đó trong tim của hắn đúng là không phục.

Quả nhiên, đêm hôm đó, sát thủ Bùi Gia La đã giết hết đám bảo tiêu, chỉ còn để lại hai mẹ con này, lúc đó hắn tưởng là đám người kia sẽ nổ súng giết tiểu thư của Mafia, nhưng không ngờ, hai người này bị một người vô cùng kinh khủng cứu đi.

Nghĩ tới đây, hắn không dám có tâm tư gì cả, khi xe Jeep đang chạy thì phía trước có đèn đỏ, trước xe có một chiếc xe thể thao mui trần tương đối đắt, người đàn ông ngồi lái đeo một chiếc khăn quàng cổ, cho dù đang là mùa hè.

Thừa dịp thời gian đèn đỏ, người đàn ông kia nhàn nhã ngả lưng, dường như là đang ngắm phong cảnh, nhưng mà hành động biệt lập của hắn đã tạo nên sự khác thường.

Nếu như là bình thường, Trần Tuấn Bản nhất định sẽ nhìn cái xe kia vài lần, đồng thời tưởng tượng xem bao nhiêu năm nữa mình sẽ mua được nó.

Nhưng mà lúc này hắn đâu còn tâm tình gì khác, hai mắt hắn nhìn thẳng, trong lòng rối như tơ vò, hắn không thấy tên sát thủ người lùn mở mắt, nhưng hắn nhận thấy tên này hơi nhú mày.

Bùi La Gia... là người của hắn...

Một lát sau, đèn xanh sáng lên, chiếc xe phe trước chuyển bánh sang phía bên phải, Trần Tuấn Bản hơi chần chờ, nhưng mà tên sát thủ người lùn kia đã thay đổi giọng, một súng chỉ về phía vợ của hắn, nói:

"Phía trước chính là con đường quan trọng, nếu như mày vẫn còn tiếp tục muốn giở trò thì tao sẽ bắn thủng bụng của vợ mày."

Trần Tuấn Bản dường như thở hắt ra, sau đó quay đầu xe, quẹo phải, đi theo hướng của chiếc xe thể thao màu trắng vừa này.

"Tôi xin lỗi, người bị bắt bị nhốt ở nhà máy xi măng bỏ hoang, xin đừng tổn thương tới cô ấy, tôi sẽ không tiếp tục..."

"Không cần giải thích, về phần mày, mày chỉ nên biết rằng mày chỉ có một cơ hội duy nhất, nếu như tái phạm, thì tao đảm bảo chúng mày sẽ có những kiểu chết vô cùng đặc sắc, bây giờ thì tăng tốc, nhanh chóng vượt qua nó."

Một lát sau, chiếc xe jeep này vượt lên trên những chiếc xe đi phía trước, bao gồm cả chiếc xe thể thao kia, nó chạy thẳng đường tới vùng ngoại ô nơi có nhà máy xi măng đã bỏ hoang.

Không bao lâu, những chiếc xe đi chuyển trên đường còn lại rất ít, khoảng cách giữa hai xe đã được rút ngắn, trên đường đi lại không có đèn, ánh sáng do đèn ô tô phát ra rất sáng.

Một bên của con đường là vách núi, bên còn lại chính là vách núi không sâu lắm, thể nhưng nếu như xe cộ bị lật mình xuống dưới, thì chắc chắn sẽ vong

mệnh, bởi vậy ở ven đường có nhất nhiều barie để đảm bảo an toàn.

Chiếc xe Jeep vẫn duy trì tốc độ chạy trong đêm, thỉnh thoảng nó lướt qua một vài chiếc xe nhỏ, một lát sau ở sau chiếc xe này có ánh sáng chiếu tới, nhìn qua gương chiếu hậu, thấy chiếc xe này lái với tốc độ cực nhanh, chắc chắn là chỉ một lát sẽ đuổi kịp.

Lúc này thanh âm của sát thủ người lùn lại vang lên:

"Tăng tốc, đồng thời né vào bên đường để cho hấn vượt qua."

Tăng tốc trong hoàn cảnh trời tối đen như thế này thì thực sự rất nguy hiểm, nhưng Trần Tuấn Bản đương nhiên là không dám nói gì, từ từ đánh xe về phía bên phải đường, chiếc xe ô tô phía sau bắt đầu vượt lên.

Người ngồi trong chiếc xe thể thao kia là một người đàn ông, quàng khăn trên cổ, trong lúc hấn vượt qua, hấn còn đưa tay lên, dường như là muốn khoe khoe.

Nếu như bình thường, khi nhìn thấy đối phương lái xe như vậy, Trần Tuấn Bản sẽ không dám nói gì cả, bây giờ hấn lại càng không dám, đột nhiên, một khẩu súng đi sát vào huyết Thái Dương của hấn, sát thủ kia lại hô:

"Buông tay lái ra!"

Có vẻ như đưa súng lên rất có tác dụng, Trần Tuấn Bản lập tức bỏ tay lái giống như là chạm vào lửa, sát thủ kia nắm tay lái, đánh mạnh sang hướng bên cạnh.

Ầm một tiếng, chiếc xe thể thao đang đi với tốc độ cao thì bị đập, tòa bộ chiếc xe bay lên trên trời, xoay tròn một vòng, tạo thành một đạo ánh sáng hình vòng cung mỹ lệ trên không trung, rơi xuống vách núi.

Chiếc xe Jeep xiêu xiêu vẹo vẹo lao đi thật nhanh, phải qua một đoạn đường mới hết rung, chiếc xe thể thao ở phía sau bị rơi xuống rồi nổ tung, tạo thành một cột lửa lớn bốc lên trời.

"Rất tốt, thật mạnh mẽ... Chúng ta tiếp tục đi..."

Thu hồi ánh mắt phức tạp, sát thủ người lùn nhàn nhạt ra lệnh.

ẢN SÁT

Phản Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 25

Đặc Cấp Sát Thủ.

"Tại... tại sao phải giết hắn..."

Chiếc xe Jeep vẫn chạy, chiếc xe thể thao bị nổ ở phía sau chỉ ít cũng phải tới 5 vạn đồng, Trần Tuấn Bản trong lòng run rẩy, hắn biết người bên cạnh này là một ác ma giết người không chớp mắt!

Hắn vốn đã từng là một người vô pháp vô thiên, khi giá trị sinh mệnh của hắn dần cao lên, thì hắn lại càng trở nên nhất gan. Chỉ nhìn vào người ngồi trên chiếc xe thể thao kia thôi, cũng có thể đoán được bối cảnh của người này, nếu như đợt này người kia không chết, thì phiền phức sau này của hắn vô cùng lớn.

Trong lòng của hắn đang rối loạn, thì lại nghe sát thủ kia nhân nhạt nói:

"Bùi La Gia có phương thức truyền tin rất tốt, ta nghĩ có lẽ là chiều hôm nay bọn họ đã phái người tới rồi?"

"A?"

Nghe thấy đối phương nói câu này, Trần Tuấn Bản trở nên sợ hãi, sau một lát, hắn mới phản ứng được, mở hai mắt nhìn.

"Cách thức giết người của Bùi Gia La có trình tự, đầu tiên là thăm dò mục tiêu, ước định thực lực rồi phái một sát thủ, sau khi thất bại, thì đẳng cấp sát thủ sẽ tăng lên một cấp, khi nào hoàn thành nhiệm vụ hắn sẽ tổng kết lại nguyên nhân thất bại, thực lực của A Thất chỉ là B cấp, sau khi hắn chết, Bùi La Gia nhất định sẽ phái người khác tới."

"Sát thủ A cấp ở bộ phận Châu Á, có danh hiệu lam sắc, am hiểu nhất là dã ngoại sinh tồn, bọn họ đã được huấn luyện chiến đấu, sử dụng các loại phương tiện giao thông, nhưng mà sát thủ và thái giám cũng giống nhau, đều là những con người không hoàn chỉnh. Một khi bị bao trùm trong giết chóc, thì bọn họ lại có sở thích khác như theo đuổi tốc độ: đua xe, đua tàu, đây cũng là lý do họ không bao giờ trở thành một đặc cấp sát thủ được, bởi họ vẫn còn sợ hở trĩ mạng."

Khi nghe tới câu nói này, Trần Tuấn Bản hít một hơi lạnh: "Người biết nhiều như vậy, lẽ nào người cũng là..."

"Ta đã từng thuộc về Bùi La Gia."

Sát thủ kia nghiêng đầu, trên khuôn mặt có vết sẹo dài kia hiện lên một nụ cười:

"Đặc cấp sát thủ."

Nhà máy xi măng đã ở phía trước, chiếc xe Jeep tắt đèn, mở cửa dừng lại ở trong một rừng cây, nếu như cứ dựa theo thói quen trước đây, hẳn sẽ trực tiếp giết hai người này, nhưng mà bây giờ hẳn không muốn làm như vậy, trong bụng cô gái kia còn có con nhỏ, điều này khiến hẳn không nở nhẫn tâm.

Nếu như bọn họ đủ thông minh, sau lần này sẽ tìm cách rời khỏi nơi này thực xa...

Sau khi đánh ngã xiu hai người này, buộc vào trong xe, hẳn đi ra khỏi rừng cây, sau đó quay đầu lại nhìn vào bóng đêm đen kịt. Tên lam sắc sát thủ kia đã từng là một trong những người thầy của hẳn, hôm nay lại bị hẳn đơn giản giết chết, hẳn thở dài một hơi, trong lòng hơi có chút cảm khái, sau khi nhìn về phía nhà máy xi măng, ánh mắt hẳn đã trở nên lạnh lùng.

Từ khi biết tin về Đường Kính Nghiêu, hẳn đã có chuẩn bị, tình hình của Đường Kính Nghiêu như thế nào, hẳn cũng biết tương đối rõ. Thường ngày Đường Kính Nghiêu thường đi tới đâu, thủ hạ của hẳn chiếm giữ những nơi nào, cách thức ra vào hẳn đã nắm rõ.

Cái nhà máy xi măng này hẳn đã từng tới một lần, tuy rằng không tính là vô cùng quen thuộc, thế nhưng để ứng phó với tình hình trước mắt cũng đã quá đủ.

Đây là thực lực của đặc cấp sát thủ, nếu không như vậy thì hẳn đã không cách nào trốn thoát khỏi căn cứ rồi.

Lúc này, quanh nhà máy có rất nhiều người, thế nhưng nó lại không biểu hiện như một căn cứ quân sự, mà chỉ thấy một khu nhà đen ngòm, trong lòng Gia Minh đã bật cười.

"Mức độ nguy hiểm thấp, thế nhưng... Lần đầu tiên xuất thủ, cũng phải làm cho đẹp một chút, a, tiểu thái điều."

***** Lúc này, trong một căn phòng trên tầng 3 của nhà máy, Đường Kính Nghiêu mặc tây trang đi giày da, mỉm cười ngồi ở trên ghế sa ***, bên người hẳn còn có hai nam nhân ngoại quốc giống như hung thần ác sát. Cách hẳn một cái bàn chính là hai mẹ con Heidi, Marilyn ôm chặt lấy con gái của mình, ánh mắt hung hãn bức người.

"Muốn anh nói bao nhiêu lần em mới chịu tin anh, sát thủ đêm đó quả thực là không phải do anh phái tới, nếu như anh thực sự muốn giết các người, thì cần gì phải dùng tới sát thủ, mà lại chỉ phái đi một tên... Trời ạ, các người là vợ, là con của anh, sao anh có thể làm thế được?"

Đã qua nhiều năm, Đường Kính Nghiêu từ một vị trí thấp trong xã hội bò lên tới vị trí này, cách ứng xử của hẳn đã khác, lúc này hẳn rất thành khẩn, nói toàn lời dễ nghe, Heidi ở trong lòng mẹ mình kêu lên:

"Cha..."

Nhưng mà, cô gái tóc vàng rất kiên quyết lắc đầu, lạnh lùng cười nhạo:

"Giả bộ rất thực, Đường, nếu như 10 năm trước anh cũng như thế này, thì không chừng tôi đã bị anh lừa, cha tôi cũng sẽ thích anh, có lẽ anh sẽ không giống như bây giờ."

"Sao lại giả bộ, giả bộ thế nào? Heidy đang gọi anh, em là vợ của anh, anh chưa từng gạt các người, các người phải tin anh!"

Liên tục không ngừng nói hơn một giờ, Đường Kính Nghiêu cũng có chút nóng nảy.

Bây giờ không phải là lúc đọc báo cáo, ở phía dưới có người chăm chú lắng nghe, có người thì bút ký, có người thì vỗ tay, nữ nhân trước mắt này đúng là đã biết rõ hẳn làm những gì, cho nên độ khó của khảo nghiệm dành cho hắn đã trở nên vô cùng cao.

Cho dù thế nào đi nữa, hắn cũng là người được vun đúc từ trong tư tưởng truyền thống của Trung Quốc, mà hai mẹ con trước mặt này cũng thực sự là vợ con của hắn, nếu như không tới mức đường cùng, hắn không muốn lột bỏ khuôn mặt hắn đang đóng.

Nữ nhân này có thể ở Mỹ chờ hắn 10 năm, như vậy thì cô ta chắc chắn đã yêu hắn rất sâu đậm, vốn bản thân hắn cũng không muốn mời sát thủ, nhưng mà đám Mafia ở Ý lại tư dung đưa sát thủ tới.

Hiện nay tình huống của nước Mỹ không được tốt lắm, cho nên hắn phải có tin tức để về báo cáo, bây giờ đã tìm được người rồi mà không có báo cáo, hắn phải làm sao bây giờ!

Cởi tây trang, kéo cà- vạt, hai tay của hắn chống nạnh đi qua đi lại ở trong phòng, sau một lúc, hắn dường như là muốn thử lần cuối:

"Tin tưởng anh, được không?"

Trong lòng hắn biết rõ, đối phương không có khả năng tin tưởng vào hắn, nhưng mà hắn vẫn còn một tia hi vọng, nếu như cô ta yêu mình như vậy, thì khi biết việc mình làm cũng sẽ thông cảm cho mình, ít ra cũng phải tin tưởng một chút, có khi lại nói ra tin tình báo có giá trị không biết chừng?

Cô ta vốn là một nữ tử thông minh, bây giờ biết đã tới lúc không có đường lui, có thể nói với cô ta là cứ nói ra, sau này hắn sẽ đối tốt với hai mẹ con của cô ta.

"Được, tôi tin anh."

Thật lâu sau, trên mặt Marilyn nở một nụ cười quyến rũ:

"Thế nhưng tôi không thể nói cho anh biết gì cả, từ khi anh rời khỏi nước Mỹ, tôi đã không quan tâm tới bất cứ chuyện gì của gia tộc, cũng biết anh trở lại Trung Quốc làm quan, cho nên tôi không muốn lưu lại bất cứ điều gì ảnh hưởng tới anh. Chuyện này tôi đã nói rồi nhiều lần, bây giờ cũng cho anh câu trả lời thuyết phục, nếu như anh không làm gì cả, vậy thì cũng không cần biết tin tức của Mafia nữa, đúng không?"

Đường Kính Nghiêu lui về phía sau hai bước, rốt cục hết hy vọng.

"Được rồi! Tôi sẽ nói tất cả cho các người biết, sát thủ không phải do tôi mời, là bọn họ tự chủ trương!"

Hắn bỗng đứng rống lên, ngón tay hướng về hai người đàn ông bên cạnh, nói:

"Cô nghĩ rằng tôi có thể thực sự làm chủ được nơi này sao? Là bọn họ làm chủ, tôi chỉ là một quân cờ chấp hành nhiệm vụ, cũng là bọn họ cần tin tưởng, chứ tôi đâu có muốn. Cô không chịu nói, tôi bây giờ cũng không chịu nói, cô có biết rằng, cho dù người của gia tộc cô có tới đây hay người do bọn họ phái tới, thì người chết đầu tiên cũng là chúng ta, Ba người một nhà chúng ta chắc chắn sẽ chết hết!"

Hắn lắc đầu, hai mắt đỏ lên:

"Tôi phải bảo vệ hai người cho nên tôi cũng chỉ còn cách làm như vậy, các người chính là người mà tôi yêu nhất trên thế giới này..."

"Cuối cùng cũng không đóng kịch được nữa?"

Marilyn nhân nhặt cười, nói:

"Anh yêu chúng tôi, vậy thì vợ của anh thì sao?"

"Cô ta chỉ là quân bạc trên bàn cờ chính trị, thứ quan trọng là gia tộc của cô ta, không có sự ủng hộ của nhà cô ta, tôi không đi được tới vị trí ngày hôm nay, tôi yêu..."

"Vậy thì chắc tôi cũng vậy, phải không? Có thể là trước đây không phải, nhưng bây giờ thì phải. Đường, anh đã thay đổi, anh đã không còn là Đường của 10 năm trước, bây giờ bất cứ thứ gì anh cũng có thể mang ra đánh bạc để đổi lấy tiền tài và quyền lực."

Đường Kính Nghiêu ngẩn người, một người ngoại quốc đã chỉ súng lục vào hắn, nói:

"Xin lỗi, Đường, thời gian mà chúng tao cho mày đã đủ nhiều, tao không hi vọng thấy chúng mày ở đây liếc mắt đưa tình, bây giờ thì tới rồi, nếu cô ta không nói chúng ta sẽ xử lý."

"Marilyn, xin em đừng, nói ra được không."

Marilyn lắc đầu:

"Tôi chẳng biết gì cả, nhưng nếu anh còn chút nhân tính thì hãy tha cho Heidi, nó dù sao cũng là con của anh, Tôi vẫn nhớ, người Trung Quốc coi con gái là thứ quý hiếm đúng không?"

"Em chỉ cần..."

Đường Kính Nghiêu vẫn còn muốn khuyên, đột nhiên, ở bộ đàm vang lên những tiếng xèo xèo, sau đó là một người nào đó đang báo cáo.

Hai người ngoại quốc nghe không hiểu gì, Marilyn thì lại càng không biết chuyện gì đang xảy ra, sắc mặt của Đường Kính Nghiêu lúc này rất nghiêm trọng, hắn hạ lệnh, sau đó mở ngăn kéo, lấy một khẩu súng lục, nhìn hai người nước ngoài, nói:

"Phía dưới đã chết sáu người, đều là người của tổ tuần tra vòng ngoài, bọn họ đều bị một đao trí mạng trúng phải yết hầu, thậm chí họ không có cả cơ

hội phần kháng, không biết tới là ai vậy, Ramos tiên sinh, tôi nghĩ các ông cũng lên hành động rồi."

Hai người lúc này hội ý, nhìn Marilyn mẹ con sau đó đồng thời đi vào gian phòng bên cạnh. Tổng cộng có sáu người ở nước Ý tới đây, bốn người ở phòng bên cạnh đánh bài, đợi người có tên là đi vào, Đường Kính Nghiêu quay đầu lại hỏi:

"Là ai tới cứu các người? Lực lượng của cha cô à?"

"Tôi không biết."

Trong mắt Marilyn hiện lên một tia quang mang kỳ dị, sau đó cười nhạt một tiếng, lắc đầu:

"Tôi không biết."

ẢN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 26

Chém Trăm Người.

Marilyn vừa nói "Mẹ không biết." thì Heidi trong lòng ngẩn đầu lên:

"Mẹ, có phải..."

"Đừng nói."

Marilyn vội che miệng cô bé lại, Đường Kính Nghiêu nghe thấy vậy liền nở nụ cười đi tới, Marilyn ôm chặt cô bé, trên khuôn mặt bà bây giờ là một mãnh tái nhợt.

Đột nhiên có một tiếng động thật lớn vang lên, sau đó cả ngôi nhà dường như bị động đất liên tục rung lên, Đường Kính Nghiêu dựa vào lưng ghé số pha định lấy bộ đàm ra hỏi tình huống bên ngoài thì chợt có tiếng súng nổ lên!

Ánh sáng chói đám người Mafia đột nhiên tắt đi, bởi vì bị nổ mạnh nên nên trong phòng lúc này lúc sáng lúc tối, tiếng súng máy, súng lục và tiếng la hét trộn lại thành một, tia lửa của những khẩu súng liên tục lóe lên.

Marilyn ôm chặt Heidi nằm sấp xuống ghế sa ***, Đường Kính Nghiêu giơ súng lên chỉ về phía cửa phòng, những tên Mafia đứng bên ngoài cửa vừa mới rút súng ra thì đã bị bắn xuyên đầu sau đó chậm rãi ngã xuống.

Một lát sau rung động mới bắt đầu biến mất, tiếng súng ầm ĩ vừa rồi cũng không còn, lúc này ba người ở bên trong chỉ có thể nhìn thấy máu của những tên Mafia bên ngoài chảy vào, Đường Kính Nghiêu cầm súng trong tay nhưng thật lâu vẫn không dám nhích, một lát sau không nghe thấy có tiếng động gì, Đường Kính Nghiêu mới bình tĩnh lại, hấn một tay kéo Marilyn đẩy vào bên trong.

Lúc này đã biết xảy ra chuyện gì, trong lòng Marilyn cũng không sợ, khi nhìn ra bên ngoài, cô hít một hơi khí lạnh nhưng trong lòng lại hơi có chút vui sướng.

Phía trước là một đồng hồ nổ, nằm dưới đất là năm thi thể đang không ngừng tràn máu ra bên ngoài, cái cửa sổ thì đã mở vào trong phòng, rất hiển nhiên là người kia từ bên ngoài lọt vào, sau khi chiến đấu kịch liệt thì người đó đã từ cửa sổ đi ra ngoài.

Một lát sau, khi Đường Kính Nghiêu thấy được một màn này, thân thể hấn liên tục rung lên, hấn liếc nhìn Marilyn, sau đó nói vào bên trong máy bộ đàm:

"Báo cáo tình hình đi, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?"

"Ông chủ, hành lang ở phía Tây bị nổ tung, chúng ta có năm người bị chôn ở dưới."

Giọng nói trong bộ đàm rất khủng hoảng, Đường Kính Nghiêu quát lớn:

"Mặc kệ bên đó, tất cả đi sang bên này!"

Bên kia vừa mới trả lời một câu thì đột nhiên có một giọng nói chen vào:

"Cứu mạng! Cứu mạng! Hẩn ở bên ngoài! Hẩn ở bên ngoài, vừa rồi hẩn từ phía trên nhảy xuống, lão nhị và lão tứ đều bị giết, là đứa bé, không, hẩn là..."

Sau đó không còn bất cứ tiếng động gì.

"Đứa bé, không có khả năng... Ta biết, là một người lùn, là một người lùn..."

Hẩn vội chạy đến cửa sổ nhìn, độ cao cửa tầng ba nhà xưởng tương đương với tầng năm của những nhà cao tầng, không biết làm sao hẩn có thể leo lên rồi lại leo xuống, bên ngoài toàn là một màu đen không hề nhìn thấy được bất cứ thứ gì. Hẩn mới quay đầu lại thì trong bộ đàm lại vang lên tiếng nói.

"Ông chủ, hành lang bị một khối xi-măng chặn lại, chúng tôi đang đẩy ra, chúng tôi sắp đến rồi..."

Tiếng súng đột nhiên vang lên.

"... Hẩn xông tới, hẩn xông tới."

Trong tai truyền đến tiếng súng không ngừng, thân thể Đường Kính Nghiêu run lên, hẩn đi trở về trong phòng liếc mắt nhìn mẹ con Marilyn, kh nghe tiếng súng trong bộ đàm từ từ giảm đi, hẩn mới hỏi:

"Thế nào, giết chết hẩn rồi chứ?"

Bên kia truyền đến một giọng nói vừa khẩn trương vừa hoảng loạn:

"Không có, hẩn quá linh hoạt, hẩn giống như một con khi vậy, có vài huynh đệ vừa lộ đầu ra là bị hẩn bắn chết, hiện tại..."

Đường Kính Nghiêu bây giờ mới biết được nguyên nhân tiếng súng thưa thớt lại, hẩn nghiêng răng nghiêng lợi:

"Cái gì? Ý của mày là hẩn chỉ có một người mà cả bọn bị hẩn áp chế à?"

"Ông chủ, hẩn hẩn hẩn... Hẩn bắn súng quá giỏi, chúng tôi chỉ vừa lộ đầu ra thì ngay lập tức bị hẩn bắn chết..."

"Tao @#¥%&*..."

Đường Kính Nghiêu trong lúc nhất thời nói năng lộn xộn, ngay cả đang nói gì hẳn cũng không biết, một lát sau hẳn hét vào bên trong bộ đàm:

"Bọn bây nghe tao đếm tới ba rồi cùng xông ra nổ súng, tao không tin hẳn có thể cùng lúc giết hết tất cả các người! Một, hai, ba..."

"Ba" vừa mới đếm xong thì tất cả mọi người cùng lúc lao ra, từ bên trong có một giọng nói vang lên:

"Ông thật sự nghĩ thế sao?"

Khi những người này lao ra thì họ mới phát hiện ra mình căn bản không hề phát hiện vị trí của địch nhưng mà tiếng súng lại liên tục vang lên làm bọn họ chấn động, tiếng súng vừa vang lên thì bên cạnh có bốn người ngã xuống, trong nháy mắt mọi người lại trốn về chỗ cũ.

Tên thủ lĩnh nói vào bộ đàm:

"Ông chủ cẩn thận, hẳn tới rồi... hẳn rất nhanh..."

"Vậy sao bọn mày còn không nhanh chóng tới đây!"

Đường Kính Nghiêu lạnh run.

Lúc đầu mua nhà xưởng này, Đường Kính Nghiêu có lắp đặt một máy phát thanh, nhưng mà phòng phát thanh lại ở ngay sát vách. Điều này sao có thể, tuy rằng hành lang phía dưới bị chặn nên không có ai có thể lên, nhưng mà ở bên ngoài vẫn có người của mình, làm sao hẳn có thể im hơi lặng tiếng giết sạch hết như thế...

Lúc này hẳn có cảm giác có một ác ma giết người đan đi đến phòng mình vì vậy hẳn vội vã từ trong ngăn kéo lấy ra một cây súng tự động. Khi hẳn đang lo lắng có nên bắt mẹ con Marilyn làm con tin hay không thì giọng nói khi này vang lên.

"Đường tiên sinh, chào hỏi một chút, tôi gọi là Chu Điều, có người trả giá lớn để mua tính mạng của ông, sau khi ông chết thì ông không nên hận ta."

Đường Kính Nghiêu cắn chặt răng, hẳn nhớ tới khi những tên người Ý mới bị giết khi này, người nọ cũng không chạy vào phòng, hóa ra hẳn không phải vì hai mẹ con Marilyn mà là vì mạng mình...

"Hẳn trả cho cậu bao nhiêu ta có thể..."

"Phanh" một tiếng, thân thể hẳn va vào cánh cửa, nhất thời, ngón tay Đường Kính Nghiêu căng cứng lại, súng máy điên cuồng phun ra tia lửa, giọng nói của hẳn vẫn nhân nhả truyền ra từ máy bộ đàm.

"Đừng có ngốc, Đường tiên sinh, nếu như ta bị tiền đánh động thì ta đã không làm sát thủ, đến lúc này thì ông nên nhận mệnh đi."

Giọng nói của hẳn nhu hòa nghe giống như đang khuyên nhủ người.

Nếu như có nhiều người ở đây thì Đường Kính Nghiêu cũng sẽ không giống như bây giờ, nhưng mà việc đêm nay quá mức quý giá, một người bò lên tòa

nhà năm tầng sau đó thừa dịp hỗn loạn mà giết chết nữ tên Mafia Ý, sau đó lại lấy thực lực một người áp chế tất cả, người này không ngờ còn có thể không chế tất cả những thứ hấn muốn, hấn muốn đánh đầu thì đánh đó, hấn muốn xuất hiện ở đâu thì xuất hiện ở đó, hấn kohngó khác gì một con quý.

Cửa phòng chịu không nổi sự tàn phá của súng máy nên ầm ầm ngã xuống đất, khi nó ngã xuống đất con mang kèm theo xác của tên thuộc hạ, tên này đã sớm bị súng tự động bắn thành một đồng máu thị. Đường Kính Nghiêu vẫn như cũ điên cuồng bắn phá, rốt cục, "Ca" một tiếng, khi hết đạn thì, "Phốc", "Phốc" hai tiếng, từ bên ngoài có hai viên đạn bắn vào xuyên qua hai tay hấn, một đứa bé từ bên ngoài đi vào.

"Cha..."

Tuy rằng biết cha mình không phải là người tốt, nhưng mà khi thấy Đường Kính Nghiêu nằm trên mặt đất kêu thảm thiết, Heidy cuối cùng vẫn không đành lòng định chạy tới nhưng bị Marilyn kéo lại, hai người nhìn ra cửa sau đó ngây người.

"Ách..."

"Ca, ca ca..."

Không ngờ được đã cậu bé đã từng cả người vô hại nằm lại thành một người lùn có vết sẹo trên mặt, hai người ngẩn ra, người lùn phát phát tay:

"Không còn nhiều thời gian, Marilyn, cô cầm súng lên, chuẩn bị rời khỏi."

Một lát sau hấn chần chừ hỏi:

"Biết bán súng không?"

"Biết, biết."

Lúc này Marilyn đã biết người trước mặt chính là cậu bé đó, ai là người thật thì tạm thời không bàn đến, Marilyn gật đầu, từ bên người Đường Kính Nghiêu cầm lên súng lục, tiểu cô nương chạy tới:

"Ca ca... Thật là ca ca ư? Sao, sao lại biến thành thế này."

"Heidy ngoan, đi ra ngoài sẽ nói."

Cô bé giơ tay lên định sờ vết sẹo thì Gia Minh vội vã quay đầu qua nhìn về phía cầu thang bên ngoài, một mình hấn có thể dễ dàng rời khỏi, nhưng mà dẫn theo hai nữ nhân thì có chút khó nói.

Ngay lúc này tiếng súng từ bên ngoài truyền tới, hấn phản xạ có ý thức quay đầu lại đi đến bên người Marilyn, Marilyn lúc này hai tay cầm súng lục bắn chết Đường Kính Nghiêu đang nằm trên mặt đất.

Tự tay giết người chồng phản bội, chưa từng trải qua giết chóc mà có thể làm gọn như thế, đây gọi là yêu càng đậm thì hận càng sâu ư...

Trong lòng hắn hiện lên ý nghĩ này nhưng không có suy nghĩ nhiều, hắn quay đầu lại nói:

"Được rồi, chuẩn bị..."

Lời còn chưa nói hết thì tiếng thét chói tai của Heidi vang lên: "Mẹ --", Gia Minh xoay người, trở tay ngăn chặn Marilyn xoay khẩu súng hướng chính mình bóp cò, "Răng rắc" một tiếng, khẩu súng bị biến thành những linh kiện.

"Cô là một nữ nhân ngực to ngu ngốc!"

Gia Minh tát một cái sau đó rống lên:

"Tôi mạo hiểm tánh mạng tới cứu các người, cô báo đáp tôi như vậy sao! Nói cho cô biết, cô thiếu tôi hai cái mạng, dựa theo cách nói của Trung Quốc thì cả đời này kiếp này cô phải làm trâu làm ngựa báo đáp ân đức của tôi! Muốn chết phải không, tôi bây giờ đi khỏi đây cho con gái của cô bị tiền đâm hậu sát! Tái đâm tái sát!"

Hắn càng nói càng hung tợn, lúc này ngay cả những câu mắng người cũng nói ra. Heidi khi nghe hắn muốn bỏ lại hai mẹ con thì nhút nhát kéo cánh tay hắn, Marilyn thì cả người run lên, nước mắt liên tục chảy ra, sau một lúc lâu, Gia Minh mới lấy một khẩu súng nhét vào tay nàng, lạnh lùng nói:

"Đi theo phía sau tôi, tôi sẽ đưa hai người ra, lời vô nghĩa tôi không muốn nói nữa, dù sao nếu như hôm nay cô chết ở chỗ này thì tôi sẽ ném Heidi ở lại! Tôi nói được thì làm được, cô tự mình suy nghĩ đi!"

Từng một lần đi đến ranh giới sống chết thì một người sẽ không có can đảm tự tử một lần nữa, khẩu súng trong tay Gia Minh giương lên tiêu diệt tất cả những cái đầu ló ra ở những chỗ gấp khúc trên hành lang, tảng đá phía dưới đã được lấy ra, có người bắt đầu vọt lên, có nghĩa là một trận đánh ác liệt sắp sửa diễn ra.

Có chút khó khăn, cần phải như vậy mới được a...

Khóe miệng của Gia Minh hiện lên một nụ cười, nó kết hợp với vết sẹo trên mặt làm cho hắn càng thêm dữ tợn, hắn không để ý tới mỹ nữ tóc vàng còn đang sững sờ ở phía sau mà sờ sờ đầu cô bé, nói:

"Chúng ta trở về nhà."

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 27

Chúng Ta Trở Về Nhà.

Tiếng súng liên tục vang lên, mỗi cái đều mang theo sát khí có thể cướp đi tính mạng của một người, hôm nay trong xưởng giống như đang đốt pháo.

Đại mỹ nữ Heidy của sau này nhưng bây giờ vẫn chỉ là một cô bé, chờ đợi, lo lắng sợ hãi một ngày một đêm, vừa mệt vừa đói, xung quanh lại tràn ngập nguy hiểm, hơn nữa tiếng súng nhức óc liên tục vang lên trong tay và bức tường xung quanh thỉnh thoảng lại tróc ra một mảnh nên cho dù được mẹ ôm chặt như cô bé vẫn cảm thấy toàn thân lạnh run, cô bé đang khóc.

Trong tầm mắt của cô bé, cô bé thấy được Gia Minh đang đứng ở đầu hành lang cầm hai cây súng tự động chia xuống phía dưới tiến hành bắn phá, mấy bóng đèn trong nhà xưởng cũng bị bắn hỏng rất nhiều, lúc này khắp nơi đều là một vùng đen tối, nhưng mà hắc bắn vẫn như cũ luôn luôn trúng, chỉ cần ở bất cứ đâu có động tĩnh thì ngay lập tức nơi đó có một viên đạn bay chính xác tới.

Ở bên kia, những thuộc hạ của Đường Kính Nghiêu gần như điên lên, một người, chỉ một người mà đã áp chế tất cả bọn họ, làm cho bọn họ không thể làm gì được, nhà xưởng đã chìm trong bóng tối, nhưng mà mắt của đối phương so với cú mèo còn lợi hại hơn, chỉ cần người dám lộ người ra thì coi như xong đời. Cho dù có người có thể nổ súng thì bên kia sẽ ngay lập tức bắn trả, bên kia là một tay thiện xạ cừ khôi nhưng bên đây lại không phải.

Biết được ông chủ đã chết nên có không ít người có ý né tránh, cũng có người đã dùng lựu đạn, nhưng đối phương ở trên hành lang cách nơi này mười mét, chốt an toàn còn chưa kéo ra thì đã bị bắn, hơn nữa còn do hoảng hốt nên hại những người xung quanh, nên không còn ai dám dùng.

Quên đi, quên đi, đi nhanh đi, để cho tên yêu ma này đi nhanh đi...

Từ sau khi có cảm giác vô lực thì trong đầu mọi người đều có ý nghĩ này, ông chủ của bọn họ tuy rằng muốn thành lập Mafia Trung Quốc, nhưng mà nói thật, tư chất của những người ở đây quá kém, bọn họ chỉ là một đám lưu manh mà thôi, tuy trải qua nghiêm khắc khảo nghiệm nhưng trên thực tế bọn họ vẫn chỉ là một đám lưu manh, cho dù có có một chút khí chất quân nhân thể nhưng đây chỉ là do ảnh hưởng của tiền bạc mà thôi, lui lại vài bước mà nói người có công phu thật sự chỉ có mấy người nhưng bọn họ đứng trước mặt tên sát thủ cao cấp nhất của Bù La gia thì chỉ có chết mà thôi.

"An toàn, dựa vào tường đi bốn bước, nơi đó là góc chết..."

"An toàn, theo tôi đi chuyển sang trái, trốn vào góc tường..."

"An toàn, theo tôi xuống lầu, đi ba bước thì dừng lại..."

"Heidy đừng khóc, không có chuyện gì..."

Nhờ vào ánh sáng mờ ảo, cô bé đắm lệ nhìn theo bóng người kiên định mà thong dong trước mặt, xoay người, di chuyển, xạ kích, thay đạn, hầu như khi băng đạn cũ vừa rơi ra ngoài là băng đạn mới đã được đút vào, tất cả đều vô cùng lưu loát, hẳn giống như không phải là đang chiến đấu mà giống như là đang nhảy múa, hẳn thỉnh thoảng còn quay đầu lại an ủi mình.

Đi tới lầu hai bên cạnh bức tường bị sập, Gia Minh nhàn nhạt nói:

"Tôi muốn cô ôm Heidi từ nơi này nhảy xuống, làm được không?"

Marilyn gật đầu, nằng vút giầy không nói hai lời ôm Heidi nhảy ra ngoài, nơi này cao hơn ba thước, phía dưới được lót đá nhỏ nên khi rơi xuống rất khó đứng vững. Khi rơi xuống đất, Heidi rõ nghe được mẹ mình hừ một tiếng, sau đó, Gia Minh cũng nhảy xuống tới.

"Qua bên kia tìm một chiếc xe thì chúng ta sẽ an toàn, tốc độ phải nhanh."

Cầm hai cây súng chặn ở phía sau chặn hậu cho hai người nhưng bọn người ở phía sau căn bản cũng không dám xuất hiện, khi đến được bãi đỗ xe, Gia Minh thấy một chiếc xe có biển số 000035 Audi 100, hẳn biết đây là xe của Đường Kinh Nghiêu.

Năm 1995, xe của những quan chức đều dùng thứ này, hơn nữa trong biển số còn có số 100 tròn thì cho cảnh sát giao thông cũng không dám quản, khi đi tới chiếc xe, Marilyn vốn định ngồi vào ghế tài xế nhưng cô thấy Gia Minh tùy tiện lôi ra hai sợi dây, chạm vào nhau sau đó khởi động xe, xe đã khởi động nên cô ôm Heidi ngồi ở ghế phía sau, nhưng mà, vóc người Gia Minh nhỏ bé nhưng lạ lái xe nên nhìn có chút buồn cười.

Chiếc ô tô rú lên sau đó dùng tốc độ kinh người phóng trên đường cái, chuyện hôm nay ba người đều không nói gì, Gia Minh thì coi đây không phải là việc to tát gì, Marilyn có chút đại ra, về phần Heidi, cô bé chỉ nằm trong lòng mẹ nhìn gò má của Gia Minh.

Một bên lái xe, một bên tẩy trang, cởi tây trang ra hẳn đã biến trở về trạng thái của một học sinh tiểu học lúc trước. Chỉ chốc lát sau, khi đi đến đoạn đường có xe thể thao lao xuống núi, cảnh sát đã phong tỏa phân nửa con đường, mấy chiếc xe đứng ở ven đường tiến hành kiểm tra, một cái cảnh sát giao thông ở phía trước phát tay, Gia Minh lười để ý nên trực tiếp vọt qua.

"Chân đã đỡ chưa?"

Từ kính chiếu hậu hẳn thấy Marilyn nghiêng người vuốt ve mắt cá chân của mình, đây là câu hỏi duy nhất của Gia Minh từ lúc lên xe, Marilyn gật đầu: "Rồi."

Xe con trở lại thành phố Giang Hải đại khái là lúc buổi tối hơn mười giờ, con đường vẫn đông như trước nhưng trên cơ bản thì đã yên lặng hơn, ở một chỗ không có người Gia Minh ngừng xe, lau dầu vân tay sau đó ba người xuống xe.

"Heidy, anh công em."

Khi thấy bộ dáng khập khiễng của Marilyn, Gia Minh liền nhận lấy cô bé đang buồn ngủ, một lát sau, cô bé yên lặng ngủ trên lưng hắn, dưới chân Marilyn chỉ có đôi tất đang chạm rãi đi.

Đèn đường mờ nhạt, gió đêm hiu hắt, con đường im lặng, ba người đi trên đường, giống hệt một gia đình...

***** Trờ lại căn phòng trong tiểu khu thì hơn mười một giờ, hấn đặt Heidi đang ngủ say lên giường, sau đó giúp Marilyn cởi tất chân, rửa chân, rồi giúp nàng trị liệu chỗ mắt cá chân bị thương.

Trong phòng ngủ hai người đều ngồi trên giường, Marilyn dùng hai tay chống ở phía sau, nghiêng chặt răng, hai mắt đầy nước, cô tùy ý để Gia Minh thô bạo cầm bình thuốc loay hoay.

Cố ý, hấn nhất định là cố ý...

Quá được hồi lâu, Marilyn mới mở miệng nói:

"Cậu... Còn muốn muốn mắng tôi sao?"

"Đã mắng rồi."

Gia Minh nhàn nhạt nói, hấn vừa xoa bóp vùng bị thương vừa nói: "Trong lòng còn nhớ tới hấn ư?"

Marilyn ngẩng đầu lên sau đó thở dài, nói:

"Có một loại Thỏ Ti Tử Hoa (loài thỏ hoa màu tím) muốn sinh tồn phải dựa vào cây cối, trước kia tôi cho mình là người như vậy, tôi cho rằng nếu rời khỏi nam nhân kia thì tôi không sống nổi nữa... Hiện tại tôi mới biết, không phải tôi không muốn xa hấn mà là tôi không muốn mất đi cảm giác yêu nhau. Tôi biết tôi không hạn việc hấn đã có vợ, tôi không hạn việc hấn gạt tôi, tôi hạn là tôi đã bỏ ra nhiều như thế nhưng không thể có được gì, không để lại thứ gì..."

"Có Heidi."

Gia Minh liếc mắt nhìn nàng, nói:

"Như vậy là cô đã quên hấn."

"Đúng vậy."

Marilyn ngửa mặt lên cười, sau đó liền biến thành méo mó do sự đau đớn ở mắt cá chân, cô liếc mắt nhìn cậu bé đang trả thù mình:

"Trước đây tôi có cảm giác mình rất yêu hấn, vì hấn tôi đọc tiểu thuyết Trung Quốc, ăn món ăn Trung Quốc, học nấu nướng Trung Quốc, thậm chí là học viết chữ, cả ngày ở lý trong nhà làm một người phụ nữ quy củ, rất ít khi ra ngoài, nhưng bây giờ tôi mới phát hiện thời gian không ngờ đã trôi qua nhanh như vậy, mười năm thời gian cứ như vậy mà trôi qua..."

Khi nói đến đây trên mặt cô chảy xuống hai hàng nước mắt, không biết vì thương tâm hay là Gia Minh làm cho cô quá đau, cô nói:

"Từ nay về sau, thứ tôi lo lắng duy nhất chính là Heidi, tôi sẽ ở bên cạnh cho tới khi nó lớn lên, lập gia đình, mãi mãi ở bên nó cho tới khi nó không cần tôi nữa..."

"Không cần phải thế, tìm một nam nhân tốt rồi kết hôn, cô đã bao nhiêu tuổi rồi?"

"Tôi nhớ rõ lúc sinh Heidi là ngày thứ hai sau khi sinh nhật mười tám tuổi của tôi..."

Gia Minh liếc mắt, thảo nào cha của cô phân đối hai người, mười bảy tuổi thì mang thai, mười tám tuổi thì sanh con, nếu như con gái tương lai của mình mà cũng như thế thì mình nhất định sẽ đánh chết nó, tuy nghĩ vậy nhưng ngoài miệng hắn nói: "Hai mươi tám tuổi? Cô còn rất trẻ mà, nam nhân tốt có rất nhiều, cô cần gì vì tên Đường Kính Nghiêu thù tiết chứ, đúng là ngực to mà không có đầu óc..."

"Thế nhưng, Trung Quốc không phải rất coi trọng trinh tiết ư? Nữ nhân đã sinh con thì không còn ai muốn... A -- "

Gia Minh nhất thời muốn bóp chết nữ nhân có vóc người ma quỷ trước mặt này, vì Đường Kính Nghiêu mà muốn tự sát thế nhưng bây giờ lại nói câu này, mình rất ít an ủi người khác nên cũng phải làm cho đến nơi đến chốn:

"Cô là người Mỹ mà! Là người Mỹ mười hai tuổi hít thuốc phiện, mười bốn lên giường, tuổi bẩy mang thai mười tám sinh con! Các cô đâu có đem chồng trở thành món cơm ăn thường ngày bao giờ đâu? Cô đừng có đả kích hình tượng tốt đẹp của nước Mỹ trong lòng tôi được không?"

"Thế nhưng... tôi thấy quan niệm của Trung Quốc rất hay..."

"Đổi mặt với hiện thực một chút, trên đường lớn ở Trung Quốc chạy không phải là xe ngựa, chúng ta bây đang ở cũng không phải là nhà tranh!"

Gia Minh thở dài:

"Cô là một nữ nhân ngực lớn ngu ngốc, nữ nhân là để thương yêu, ai cần tấm màng đó làm gì."

Trước đây hắn suy nghĩ lung tung nhưng ngại thân phận sát thủ nên cái gì cũng để trong lòng, không thể có cảm tình, không thể có hi vọng. Khi sống lại với thân phận của một đứa bé, khi hắn nói ra những lời này liền cảm thấy vô cùng thoải mái, dù sao nữ nhân trước mắt này cũng đã quen nghe thấy cách nói giống như người trưởng thành của hắn, hơn nữa trên cơ bản là cô ta không có khả năng và động cơ uy hiếp đến mình.

Marilyn đỏ mặt, hai người trầm mặc hồi lâu, Gia Minh nói:

"À, bên cha cô đã gọi điện thoại, đại khái trong một tuần lễ, sẽ có người đón cô về."

"Ừ."

Marilyn dường như đang suy nghĩ gì đó nên chỉ yên lặng gặt đầu, một lát sau mắt cá từ từ bớt sưng, Gia Minh đang muốn buông ra thì nghe được Marilyn nói:

"Cố... Gia Minh..."

"Sao?"

"Tôi muốn..."

Nàng ngẩng đầu lên, nở nụ cười cười:

"Cậu cũng là một nam nhân? Tôi nói là tâm lý của..."

"Tình huống của tôi rất phức tạp, nhưng mà cô ví tôi với người lớn cũng không sai."

"Nhưng thoạt nhìn cậu giống như là một cậu bé..."

"Thứ người lớn nên hiểu tôi đều hiểu, thứ mà người lớn không nên hiểu tôi cũng hiểu, như vậy được chưa."

"Vậy, nếu như... nếu như tôi ở trước mặt cậu tới hết đời, cậu có khinh thường tôi không? Có nghĩ tôi rất đằm loạn không?"

"Ách?"

Gia Minh há to miệng định nói gì nhưng một lúc lâu cũng không nói nên lời.

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 28

Thục Nữ Và Dâm Phụ.

Trong phòng, bầu không khí có chút quỷ dị.

Marilyn sắc mặt ửng đỏ, hiển nhiên là đã mang tác phong của người Mỹ, hai mắt nhìn chăm chăm vào Gia Minh, bàn chân thì gác lên người Gia Minh.

Còn Gia Minh thì lặng im một lát, sau đó hơi nhún vai:

"Ách, tôi nghĩ tôi sẽ không, nhưng mà... đúng là có chút kỳ quái..."

Thực ra, với kinh nghiệm của Gia Minh mà nói, tình huống trước mắt vô cùng đơn giản, bởi vì chỉ cần đề lên là được thôi. Khi còn ở kiếp trước, vì để cho cuộc đời sát thủ của hắn không còn sơ hở, các loại như bạn gái, tình yêu hắn tuyệt đối không có, bạn bè tín nhiệm lại càng ít, sát thủ là phải cô độc, người có thể tin tưởng chỉ là bản thân mình.

Nhưng mà, dưới tình huống thế này, hắn sẽ cùng làm tình với nữ nhân, khi không có nhiệm vụ, hắn cũng tìm tới những kỹ nữ cao cấp, đêm đó qua đi, hắn sẽ không còn ấn tượng gì nữa.

Làm tình không cần lý do, có lúc là bởi vì nhục dục, có lúc ngay cả nhục dục cũng không có.

Ở tình huống trước mắt cũng giống như vậy, tình yêu của cô gái này đã dành cho người khác, mà lại bảo là trong một thời gian ngắn yêu một đứa trẻ như hắn, thì đúng là chuyện không bao giờ có.

Xét đến cùng, có lẽ do hôm nay là một ngày đã kích với nàng vô cùng lớn, nàng muốn biểu hiện là mình đã quên mất người đàn ông kia, cho nên mới có tâm trạng như vậy giờ.

Đương nhiên, đối với một sát thủ đã trải qua bao nhiêu lần sống chết, thì cái loại cảm giác này chẳng tính là gì.

Về phương diện khác, đối với Gia Minh mà nói, thân hình hắn vẫn còn là một đứa trẻ, đối với nữ nhân trưởng thành này không phải là không có hứng thú, nhưng...

Đúng là rất kỳ quái...

"Ách, tôi..."

Marilyn nhẹ giọng nói:

"Tôi nghĩ ngày đó cậu cảm cứu cho tôi, lại còn... tôi thỉnh thoảng nhìn ánh mắt của cậu, tôi nghĩ cậu có lẽ... sẽ cảm thấy hứng thú với điều này, có lẽ sẽ thích..."

Nàng ta tuy rằng dùng hết dũng khí, nhưng mà khi lời ra khỏi miệng rồi vẫn thấy không được tự nhiên cho lắm, đứa trẻ 14 tuổi thì cũng chỉ là đứa trẻ, mình làm như vậy có ảnh hưởng tới cả đời của hắn hay không.

Lúc này, Gia Minh đột nhiên thở ra một hơi, nói:

"Tôi đương nhiên thích, dù sao chuyện này nam nhân đều chiếm tiện nghi, cầu còn không được, nhưng mà trong chuyện này cô có nỗi khổ, vậy..."

Nghe hắn nói như vậy, Marilyn cắn môi, cời áo, một lát sau, một thân hình mê người hiện ra không sót chút gì trước mắt Gia Minh. Dường như nhớ tới chuyện gì đó, nàng ta tỏ ra có chút khổ não.

"Ách, chuyện này, cô cũng biết... Ta mới mười bốn tuổi, tuy rằng phía dưới cũng có thể làm, thể nhưng dù sao... Khụ khụ, khẳng định là kém nam nhân nước Mỹ, ách... Nước Mỹ, nếu như cô... Ách, cô làm gì thể..."

Lúc hắn đang nói, thì Marilyn đã ngồi lên giường, dịu dàng quỳ rạp xuống chỗ hai chân của hắn, gò má của nàng đỏ ửng.

"Cậu... chẳng phải nói hai chúng ta phải làm trâu làm ngựa cho cậu ư? Bởi vậy... Hiện tại bắt đầu đi."

Nàng già vờ bình tĩnh, trên thực tế trong lòng cũng kích động vô cùng, trong ngực bồn chồn như ngựa chạy. Hai tay của nàng cứ quần con của Gia Minh ra, trong lòng đột nhiên bị phẫn, nước mắt tuôn rơi như mưa.

Gia Minh thờ dài, đang muốn đẩy nàng ra thì đã thấy Marilyn ngừng khóc, ngẩng khuôn mặt e thẹn và ngượng ngùng, mở đôi môi khêu gợi, hướng về phía dưới.

"A..."

Gia Minh mở hai chân, nằm ngửa ở trên giường, sắc mặt có chút quái dị nhìn cái màn.

Thật là... Thật kỳ cảm giác thực kỳ quái...

***** Mấy ngày sau, cái tin Đường Kính Nghiêu chết làm cho thành phố Giang Hải sôi lên sùng sục, đương nhiên, họ không cách nào điều tra ra Gia Minh chính là hung thủ.

Trưa nào hắn cũng chơi đùa với Heidy một chút, dạy nó một chút khí công nhập môn, sau đó lại ở bên cạnh Marilyn rèn luyện một phen.

Heidy quả thật là đáng yêu, nó rất thích ở bên cạnh Gia Minh kêu lên "Ca ca ca ca", đôi khi không gặp thì nó không cả ăn cơm, ngay cả mẹ nó khuyên

bảo cũng không được, khi Gia Minh vừa tới, nó liền nhu thuận đi ăn.

Lại tính tới chuyện thân mật cùng với Marilyn, Gia Minh thực khó nghĩ, quan hệ này là quan hệ anh em, hay là quan hệ dượng con.

Bởi vì phải ăn cơm ở nhà Linh Tĩnh, trong khi phải luyện tập ở Diệp Thị Võ Quán, cho nên hầu như phải tới lúc hoàng hôn Gia Minh mới tới được, nói không được mấy câu đã phải rời đi.

Có một lần Heidy khóc đòi Gia Minh cùng ăn cơm, Gia Minh không còn cách nào khác là phải ngồi lại ăn vài miếng sau đó rời đi, cho nên phải tới 10h tối hẳn mới có thể từ Diệp Thị Võ Quán trở lại, lúc này Linh Tĩnh đã có thể coi như là vợ của hắn, bây giờ trông hắn giống như là đang yêu đương vùng vịnh.

Lúc này Heidy đã ngủ, Gia Minh cùng Marilyn đóng chặt cửa phòng ngủ, lại tiếp tục mây mưa, trên thực tế, dục vọng của hai người không lớn, cho nên mỗi đêm cũng chỉ làm một chút.

Tính tình của Marilyn lại cẩn thận, cho rằng làm nhiều sẽ ảnh hưởng tới Gia Minh sau này, đồng thời cũng vì chuyện này mà Gia Minh mất hứng.

Trong khi đó, Marilyn biết Gia Minh xấu hổ, hơn nữa lại vừa mất đi người đàn ông yêu lâu nhất, muốn Gia Minh ban đêm tới đây, Gia Minh cũng không tiện cự tuyệt, cho nên mới diễn ra cảnh như bây giờ.

Nhưng mà, cho dù có như vậy, thời gian mà hai người làm tình không nhiều, đại khái là lo nghĩ tới chuyện Gia Minh còn là một đứa trẻ trong thời gian phát dục, cho nên chỉ cần Gia Minh không chủ động, thì hầu như toàn là nàng dùng miệng giúp cho Gia Minh.

Mỗi lần như vậy, hai người lại ở trên giường làm chuyện lung tung, sau đó là nói chuyện, phần lớn là Marilyn nói, còn Gia Minh ở một bên lắng nghe, thỉnh thoảng phát biểu cách nhìn của mình.

Khi lúc thực sự làm tình, thì Marilyn thường để sáng đèn, trần như nhộng nằm ở một bên cho Gia Minh tùy ý xoa nắn. Đôi khi nàng lại làm đủ loại tư thế, để cho Gia Minh thưởng thức các loại hương vị của nàng.

Chi ngủ chừng một chút, vào khoảng 3h sáng, Gia Minh lại bắt đầu đã tọa, tiến hành luyện tập một loạt các động tác công phu đơn giản, Marilyn đương nhiên là muốn học, nhưng mà bởi vì không theo kịp tốc độ của Gia Minh, cho nên nàng chỉ ngồi đã tọa.

Vừa đã tọa, nàng vừa lâm nhâm nói là thần tiên ma quái gì gì đó, sau đó suy đoán nguyên nhân Gia Minh có võ công thần kỳ, chắc là do được một đại sư tu dưỡng, hoặc là do lúc nhỏ bị rơi xuống vách núi, lấy được công phu thần kỳ, hoặc là do lúc nhỏ trải qua chuyện gì đó vô cùng nguy hiểm, được tặng thưởng võ công.

Nhưng mà đó chỉ là nguyên nhân nàng tưởng tượng ra, chứ nàng không hỏi Gia Minh lần nào.

Trong thời gian ở chung, Gia Minh phát hiện nữ tử ngoại quốc này lại mang tâm tính của một thiếu nữ Giang Nam, ôn nhu, cẩn thận, mẫn cảm, nàng cũng không biểu lộ ra ở trước mặt người khác về bản thân mình, cho dù là ưu hay khuyết điểm.

Mỗi khi cảm thấy có chuyện gì đó thú vị, nàng sẽ chia sẻ với Gia Minh, tuy rằng chưa chắc là yêu, nhưng thực sự hiện giờ, nàng ta không giữ gìn chút gì

mà trao cho Gia Minh tất cả, cũng không đề cập tới một chút hồi báo nào.

Thình thoảng nằng cũng trần truồng xếp bằng trên giường, tay kết thủ ấn, đồng thời nói chuyện, điều này khiến cho dục niệm của Gia Minh tăng nhiều, hận không thể lập tức đẩy nằng ngã xuống, có lẽ phải dùng hai từ ngày thơ để hình dung nằng vào lúc này.

Khi tới thứ 7, chủ nhật, Gia Minh tìm một lý do nói là không thể ở chung với Linh Tĩnh và Sa Sa được. Nguyên nhân là do Marilyn yêu cầu mãnh liệt, nói là phải chơi cùng với Heidy hai ngày, mà Heidy cũng khóc lóc muốn Gia Minh chơi cùng với nó một ngày nghỉ.

Hai mẹ con này là người bị hiềm nghi trong vụ án của Đường Kính Nghiêu, đương nhiên là không được ra ngoài, cho nên ban ngày thì hấn cùng với Heidy chơi điện tử vô cùng vui vẻ, đợi tới ban đêm Gia Minh lại chui vào trong phòng Marilyn nói chuyện phiếm, hai người không cởi quần áo, mà tắt đèn, giống như vợ chồng ôm nhau ngủ.

Buổi chiều ngày thứ 2, sau khi Gia Minh tan học, hấn không tới Diệp gia, mà tới chỗ hai mẹ con ăn một bữa cơm, lúc này trời chiều đã ngã về tây, ba người ra khỏi cửa tới một công viên nhỏ, thời khắc chia tay sắp tới.

"Bây giờ đã quên hấn chưa?"

"Rồi, quên hết."

"Không hề thương tâm?"

"Không thương tâm."

"Ừ, vậy là tốt rồi, tiếp theo chính là một cuộc sống mới, khi trở về Mỹ, nếu như gặp..."

"Không cho nói!"

"Vì sao?"

"Tôi sẽ không gả cho nam nhân khác, Trung Quốc có một tập tục rất hay, thân thể của tôi đã cho cậu... thì còn có thể cho nam nhân khác được sao?"

"Nữ nhân ngốc nghếch này, tuy rằng Trung Quốc vẫn có xe ngựa chạy trên đường, nhà ở cũng là nhà tranh, nhưng mà tập tục đó cũng không còn đúng nữa. Bây giờ tình huống lại khác trước, hơn nữa... tôi cũng không cho cô được bắt cứ thứ gì. Hiện tại tôi mới chỉ 14 tuổi, khi cô gần 40, tôi chỉ mới 25, ôi..."

"Không được nói nữa."

Cô gái tóc vàng đánh vào Gia Minh một cái, giọng nói mang theo sự hờn dỗi:

"Chuyện tôi quyết định sẽ không thay đổi, mặc kệ cậu có phải là của tôi hay không, tôi vẫn vĩnh viễn là của cậu, chỉ cần thỉnh thoảng cậu gọi điện thoại, hoặc là sang bên kia thăm tôi là đủ rồi. Nếu như cậu cần, tôi cũng sẽ lập tức tới bên cậu."

Cô bé nhỏ đang tinh nghịch chạy ở phía trước, không nghe rõ mẹ mình và ca ca nói gì, chỉ cười chỉ vào chỗ mấy đứa trẻ ở bên đang tụ tập, nói:

"Ca ca ca ca, đây là cái gì?"

"Thứ này sao, đó là kẹo đường, Heidy muốn ăn không?"

Gia Minh nhìn sang bên đó, thấy một trung niên nam tử đang cầm điều khiển một cái máy nhỏ, sau khi đổ đường trắng vào, một lát là sẽ có một dòng đường chảy ra, chỉ cần dùng một cái que nhỏ quấn lại là được.

"Có thể ăn ư? Hay quá!"

Ba người đi tới chỗ bán, Gia Minh mua ba cây kẹo, bởi vì nhiều người cho nên phải xếp hàng mới mua được. Heidy thì đứng ở bên cạnh cái máy tạo kẹo, kính ngạc mở tròn hai mắt, trông rất là đáng yêu, Gia Minh và Marilyn thì ngồi xuống cái ghế đá bên cạnh.

"Tôi mong cô đừng có nói cho ai biết những chuyện thuộc về tôi, nếu không có việc gì thì đừng liên hệ, bởi vì điều đó sẽ mang tới những chuyện phức tạp cho tôi."

"Được."

Marilyn nhìn vào 10 ngón tay của mình đang đan vào nhau, dường như là một cô vợ nhỏ đang ngồi bên cạnh trả lời.

"Đương nhiên, nếu như có chuyện gì đó nguy hiểm, nguy hiểm tới tính mạng của cô và Heidy, thì tôi có một số điện thoại để liên lạc khi khẩn cấp, chỉ cần cô nhắn tin, tôi sẽ chạy tới liền."

Hắn lấy ra một tờ giấy đưa tới cho Marilyn, nói:

"Cất đi."

"Ừ!"

Marilyn cầm lấy tờ giấy cất vào trong lòng, cái gật đầu lần này trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều "Bản thân tôi cho rằng, đừng để cho Heidy tiếp xúc với Mafia, chuyện đi này không tốt, đương nhiên, tôi không có quyền quyết định, nếu như cô và cha của cô nghĩ..."

"Tôi nghe lời của cậu."

Marilyn gật đầu cười:

"Tôi đã nói hai mẹ con tôi sẽ làm trâu làm ngựa cho cậu, cho nên cậu nói cái gì tôi cũng nghe."

"A, làm trâu làm ngựa ở trên giường là tốt rồi."

Gia Minh vừa cười vừa nói.

Chỉ chốc lát sau, Heidy mang ba thanh kẹo bọc đường tới, ba người ngồi cùng nhau ăn. Lúc này thấy thời gian hẹn ước sắp tới, Gia Minh nắm lấy tay của Heidy, ba người đi tới một bãi cỏ cách đó không xa.

"Heidy."

"Dạ."

"Đáp ứng Gia Minh ca ca một việc được không?"

"Dạ."

"Không nói chuyện của ca ca cho bất cứ ai, được không?"

"Được."

"Hôm qua chúng ta đã thống nhất, Heidy không được khóc."

Gia Minh cười nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Heidy, cô bé ăn xong que kẹo rồi mới găt đầu, vẫn còn thòm thèm liếm nốt que kẹo.

Nhưng mà lúc này trong mắt của Heidy đã ươn ướt, khi thấy khuôn mặt tươi cười của Gia Minh thì cô bé "Oa" một tiếng khóc lên:

"Xin lỗi, Heidy nhịn không được, xin lỗi..."

"Được rồi, chúng ta cũng đã nói, nếu như có cơ hội, Gia Minh ca ca sẽ tới thăm em."

Nhẹ nhàng mà ôm tiêu cô nương một cái, một lát sau, hắn đem cây kẹo trong tay mình đặt vào tay của cô bé, nói:

"Đừng khóc, Gia Minh ca ca cho em, ngoan."

Marilyn ngẩng đầu lên, trong mắt nàng đã đầy nước mắt, hai người nhẹ nhàng ôm nhau, nàng cúi đầu, hôn lên môi của Gia Minh một cái, lúc này có rất nhiều lão nhân đang ở bên cạnh cho nên hai người không dám hôn nhau lâu, người bên ngoài nhìn vào cũng chỉ biết đây là lễ tiết của người phương tây.

"Tôi sẽ nhớ cậu"

Marilyn nói.

Gia Minh cười cười:

"Vẫn là câu nói cũ, nếu như gặp người đàn ông nào mà cô yêu, hãy gả cho hắn, đừng có cháp."

Marilyn không trả lời, chỉ dùng đôi mắt đắm lệ lắc đầu.

Sau đó, Heidy lại tới ôm Gia Minh, vốn chỉ hôn lên mặt, nhưng cô bé lại dí cả đôi môi vào miệng của Gia Minh, sau đó nức nở nói:

"Anh tiễn em đi được không?"

"Được."

Gia Minh gật đầu.

"Còn nữa, sau khi em lớn, nhất định em sẽ gả cho anh."

Sắc mặt của cô bé vô cùng kiên quyết, Gia Minh bật cười, sờ sờ đầu tiều cô nương.

Marilyn nắm tay cô bé, lau nước mắt trên mặt, sau đó đi tới một cái hồ nước nhỏ giữa bãi cỏ, cô bé vẫn cầm thanh kẹo, cẩn thận bước đi, mỗi bước đi lại vẫy tay với Gia Minh một lần.

Chỉ một lát sau, các nàng đã tới bên cạnh hồ nước, nơi đó vốn có hai người ngoại quốc ngồi xoay lưng về phía này, nhưng lúc này cũng phát hiện ra các nàng, một già một trẻ tiến lên đón.

"Cha, tại sao người lại tới?"

"Chúng ta tạm thời hòa giải với gia tộc Gambino, nghe nói con gặp chuyện không may, cho nên cha lập tức hẹn với Joseph sang đón."

Lão nhân ôm nàng một chút, nói.

"Marilyn, em không sao là tốt rồi."

Nam tử tên là Joseph kia nhìn Marilyn, ánh mắt nóng bỏng khó mà che giấu.

Cô bé Heidy thì không để ý tới người lớn nói chuyện, chỉ cầm thanh kẹo bọc đường quay đầu, nhưng mà thân ảnh cô bé muốn nhìn đã biến mất.

ÂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 29

Diễn Trò.

Sau khi tiễn Marilyn và Heidy đi, cuộc sống của hắn lại trở lại quỹ đạo như trước.

Ngày nào cũng lên trường, đợi tới ngày nghỉ lại cùng với hai cô gái sống chung, đồng thời âm thầm không ngừng rèn luyện cho cơ thể này.

Sau trận đánh ở nhà máy xi măng bỏ hoang, Gia Minh phát hiện, nếu chỉ tính độ nhạy cảm, thì cơ thể này còn tốt hơn so với thời kỳ toàn thịnh của hắn trước đây.

Có thể là do hắn có kinh nghiệm tích lũy từ trước, hơn nữa cơ thể này được luyện tập từ nhỏ, cho nên mới không phạm phải sai lầm nào khi luyện tập.

Nếu như cứ tiếp tục như thế này, thì chỉ cần qua mấy năm, hắn sẽ tự tin khiêu chiến tất cả các nguy hiểm, thậm chí đối mặt với được xưng là Vua sát thủ người Nhật Bản Nguyên Lại Triều Sang, thủ hạ của Bùi Gia La, trước kia hắn đã từng hợp tác.

Không phải không thừa nhận, nếu bàn về sát thủ thì người nhật Bản xuất sắc hơn Trung Quốc nhiều, những cái tên như Chư Thần Vô Niệm, Thiên Vũ Chính Tắc, Lập Minh Đạo Húc, Ngự Thủ Hi đều vang dội, bây giờ hắn không thể thắng bất cứ người nào.

Đương nhiên, bây giờ hắn cũng không tính tới chuyện dây dưa vào việc của Bùi Gia La, khi Lam Sắc chết uất ức như vậy thì Bùi La Gia chắc chắn sẽ phái Đặc cấp sát thủ tới đây điều tra, nhưng chắc là sẽ vô công mà về, bởi vì chuyện kia vô cùng giống với tai nạn xe cộ thuần túy.

Mà dựa theo quy củ của Bùi La Gia, lần đầu tiên thất thủ sai lầm, thì sẽ không có chuyện tha thứ cho sai lầm lần thứ hai, cứ như vậy, bọn họ sẽ không tìm Marilyn gây phiền phức, Marilyn cũng hiểu tầm quan trọng của mình, cho nên nàng sẽ có cách ứng phó.

Hắn hóa thân thành một sát thủ trung niên lùn là cũng có nguyên nhân của nó, người này trước đây từng có dị năng biến thái. Trước khi, khi hắn đạt tới đỉnh, đã từng hợp tác với Nguyên Lại Triều Sang tìm sát thủ lùn này chiến đấu.

Tuy rằng hắn giết được người này, nhưng mà cũng cứu từ nhất sinh, trong khi đó lại có Vua sát thủ Nguyên Lại Triều Sang trợ giúp mới thắng nổi. Nếu như bây giờ Bùi Gia La không tìm được hắn thì thôi, nếu tìm được thì đúng là có chuyện hay để xem.

Ngoài Bùi Gia La thì có hai người khác khiến hắn phải suy nghĩ, một trong số đó đó là Nguyên Lại Triều Sang, người này tuy rằng lạnh lùng, lại là quý Nhật Bản, nhưng mà sau khi hắn hợp tác với người này, Nguyên Lại Triều Sang đối xử với hắn cũng rất tốt.

Cái chết của bản thân Gia Minh có thể tính là do âm dương chưa đều, nhưng mà hiện nay hắn đã biết nguyên nhân, thì hắn sẽ tận lực ngăn cản chuyện đó phát sinh.

Nhưng mà... với tình huống hiện giờ, hẳn không còn tâm làm sát thủ, với lại hẳn không có giao tình gì với Nguyên Lại Triều Sang, nếu như gặp hẳn, chắc chắn hẳn sẽ bị đánh chết.

Về phần người còn lại tên là Chư Thần Vô Niệm, đây là một phần tử biến thái theo kiểu quân phiệt chủ nghĩa, đối với người Trung Quốc vô cùng căm thù.

Trước đây khi hẳn còn ở với Bùi Gia La, từ nhỏ đã phải tiếp thu sự giáo dục của một sát thủ, quan niệm đối với quốc gia dân tộc của hẳn cực kỳ mờ nhạt, nhưng mà tên biến thái này đã khiến hẳn khổ vô cùng.

Chư Thần Vô Niệm đã từng đánh cắp bí mật rồi phân bội Bùi Gia La, bản thân hẳn đã từng có một trận đấu nhỏ với người này, bị thất bại cho nên hẳn vẫn phiền muộn cho tới giờ.

Nghĩ lại chuyện của kiếp trước, hẳn thấy rằng nếu như không thực sự cần thiết, hẳn không muốn chống lại tên biến thái này.

Cuối tháng sáu, trường học bắt đầu nghỉ, nghỉ hè thì dài nhưng ba đứa trẻ đều ở trong biệt thự của Liễu gia chơi đùa, chúng chơi những trò như quay phim, máy tính, bơi...

Tiểu khu cách biển không xa, lại có một bãi tắm đẹp cho nên rất nhiều người đổ xô tới, nhóm ba người của Gia Minh cũng mang trường ngủ tới đó ở ba ngày, ăn đồ biển nhiều tới mức Sa Sa phát nóng, phải dùng kem đánh răng chống nhiệt.

Là một trong những học sinh đặc biệt của trường học, vào cuối tháng 8, Linh Tĩnh và Sa Sa được chọn vào đội tuyển đi thi Đại hội võ thuật thiếu niên toàn quốc.

Gia Minh không phải là tuyển thủ, vốn không thể tham gia, nhưng mà Linh Tĩnh và Sa Sa đồng thời nói, nếu như Gia Minh không đi, thì bọn họ cũng không đi.

Mọi người cũng biết ba người này chơi với nhau từ nhỏ tới lớn, cho nên sắp xếp cho Gia Minh làm cổ động viên, đi theo đội tuyển tới thủ đô dự thi.

Nhưng mà, cuộc tranh tài này đã mang tới cho ba người phiền phức không lớn không nhỏ Trong đội dự thi của trường Trường trung học Tinh Huy có một học sinh tên là Tào Đông Phong, bình thường người này không quen trò chuyện gì với Sa Sa, nhưng cũng được coi là có giao tình lâu đời.

Bởi vì cha hẳn là Tào Cảnh Hào, là một viên đại tướng thủ hạ dưới trướng của cha Sa Sa.

Người này xuất thân từ hắc đạo thế gia đã trải qua được hai đời, hiện giờ Tào Đông Phong mới lên cấp 3, đã 16 tuổi, vóc người rất cao, tuổi của hẳn lại vừa khớp mới hạn mức cao nhất của đại hội võ thuật, cho nên trường học coi hẳn là một một viên đại tướng.

Người này nhìn thấy Linh Tĩnh giống như người trời, cho nên hôm nào cũng mang hai bông hoa tới tặng.

Hẳn tuổi 16, bản thân là một chủ tướng trong đội, nhà lại có bối cảnh là làm hắc đạo, cho nên hành vi của hẳn, các giáo viên đương nhiên không dám nói gì.

Nhưng mà Linh Tĩnh lại phản cảm tới cực điểm, Sa Sa vừa gặp hấn là thóa mạ, trước khi thi đấu một ngày, hấn hẹn Sa Sa tới sân vận động để tặng hoa tỏ tình, nào ngờ Linh Tĩnh đã sớm có chuẩn bị, mang theo cả Sa Sa và Gia Minh.

Khi tới nơi, Linh Tĩnh cầm tay của Gia Minh, ngọt ngào âu yếm hôn lên mặt của Gia Minh một cái, tuyên bố:

"Hấn là bạn trai của tớ!"

Nếu như Linh Tĩnh không có bạn trai thực sự, thì Gia Minh phải suy nghĩ hậu quả của lời đồn này, nhưng lúc biết Linh Tĩnh cùng Sa Sa là hoa bách hợp, lại có tình cảm bạn bè, cho nên bản thân hấn đương nhiên phải là vật nguy trang tốt nhất để che giấu cái tình cảm lệch hướng này.

Bây giờ hai người biểu hiện thân mật như vậy cũng không có gì phải lo lắng lắm, Sa Sa nhìn thấy vậy, lại sợ thiên hạ chưa đủ loạn, chạy tới cầm tay của Gia Minh nói:

"Hấn cũng là bạn trai của ta!"

Về mặt của Tào Đông Phong lập tức ngẩn ngơ.

Hai cô gái này, không chỉ Linh Tĩnh thanh nhã xinh đẹp, mà Sa Sa cũng không kém chút nào, tính khí mặc dù hơi dữ một chút, nhưng mà vóc người thon dài, để tóc đuôi ngựa, tạo nên một hình ảnh thanh thoát mạnh mẽ, là sức hút rất lớn đối với người khác.

Vậy mà thằng con trai hèn mọn kia, tính chiều cao còn thấp hơn 2 cô gái này một cái đầu... mà lại dám chiếm cả hai!

Nếu như hấn là người có tiền, có thể bao hai cô gái thì Tào Đông Phong còn chấp nhận được, vậy mà người trước mặt không óc tiền, mà lại có hai người bạn gái, lúc này, Tào Đông Phong đúng là có tâm trạng muốn giết người!

Quả thực không thể tha thứ, hai cô gái này biết có sự tồn tại của đối phương rồi mà còn chung đụng với nhau, ở trường từng đồn là ba người ở chung, hóa ra là thực...

Hấn xuất thân từ hắc đạo, nghĩ đến là làm, lập tức tạo thế, hai cô gái cũng chuẩn bị kỹ, đồng thời chắn trước mặt Gia Minh.

"Cậu thấy tình hình không tốt thì bỏ chạy."

Linh Tĩnh nói.

"Không cần thiết, hai chúng ta có thể đánh bại hấn."

Sa Sa an ủi.

Không ngờ thằng con trai lùn kia lại dâm tiện nhu nhược vô năng tới vậy, hóa ra hấn lại là hạng "ăn com mềm" mà đã ăn com mềm rồi còn khiến cho hai cô gái hạnh phúc khi đứng ra bảo vệ hấn, điều này làm cho Tào Đông Phong tức giận vô cùng.

Nhưng mà Tào Đông Phong cũng biết, bản thân hắn đánh không lại hai người, cho nên dùng khuôn mặt xám xịt bỏ đi.

Từ đó về sau, gặp ở đâu là hắn cũng khiêu khích, hơn nữa còn dùng ánh mắt giết người nhìn Gia Minh.

Gia Minh đương nhiên là chẳng để tâm tới Tào Đông Phong làm gì, hắn chỉ chuyên tâm sắm một vai nam nhân “ăn cơm mềm” (trao bao, được phụ nữ bao bọc tất cả) vô năng, bởi vì hắn biết, mình càng hèn mọn bao nhiêu, đối phương lại càng tức giận bấy nhiêu.

Về phương diện khác, Sa Sa biết Linh Tĩnh thích Gia Minh, cho nên an bài rất nhiều hoạt cảnh khác nhau, thí dụ như chỉ cần khi có ít người, một khi bị Tào Đông Phong thấy Gia Minh cùng Linh Tĩnh cùng một chỗ, Linh Tĩnh liền hôn lên mặt của Gia Minh một cái, mg thì chẳng ngần ngại gì mà không ôm lấy vòng eo của Linh Tĩnh, hai người hạnh phúc vô cùng.

Trong ngày thi đấu, Gia Minh làm tốt vai trò cổ động viên của mình, nào là khăn mặt, nào là nước uống, thậm chí đám lưng xoa bóp.

Việc hắn làm coi như là giúp người làm việc tốt, nhưng cũng vì vậy mà Tào Đông Phong không để ý gì tới khí khái nam nhân của hắn, cũng không có cơ nào để khiêu khích trêu chọc, Gia Minh lại càng được nước lấn tới, khi đám lưng mà còn dương dương tự đắc.

Mà mỗi khi Linh Tĩnh thi đấu, Sa Sa còn mang hai quả cầu bông tới cho hắn để thực hiện nghĩa vụ cổ động viên, Gia Minh khua hai tay vô cùng nhiệt tình.

Từ đáy lòng tới đầu lưỡi của Tào Đông Phong khinh bỉ không ngớt, nhưng mà mỗi khi Linh Tĩnh thi đấu xong thường chẳng quan tâm tới bản thân, lại cầm khăn mặt lau mồ hôi cho Gia Minh, hỏi hắn là có mệt hay không.

Hành vi của hai nam một nữ này đã biến thành chuyện liếc mắt đưa tình trong mắt của Tào Đông Phong, khi thấy tên vô năng kia được chăm sóc tỉ mỉ, hắn ở bên cạnh ghen ghen tới mức đỏ cả mắt, nghiêng răng nghiêng lợi, điều này làm cho ba người phải chạy ra chỗ khác ôm bụng cười to.

ẤN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 30

Trò Chơi Điện Tử.

Đáng tiếc là Đại hội võ thuật này kết thúc quá sớm, trường Trường trung học Tinh Huy đứng thứ hai, Tào Đông Phong mang theo bao nhiêu tức giận trở về nhà.

Trong khi đó, Linh Tĩnh từ hôn mặt đã chuyển sang hôn môi, còn về phần Gia Minh thì lại càng được cơ hội, trong lòng cũng có chút sung sướng.

Tháng 9, ba người lại nhập trường, bước vào năm thứ hai của cấp 2, Tào Đông Phong ở trường đã mấy lần tìm Gia Minh để gây phiền phức, hẳn muốn chọn thời gian ba người đi riêng, bởi vì Linh Tĩnh thì hẳn không sợ, nhưng Sa Sa thì hẳn không thể nào trêu vào được. Tới khoảng tháng 10, cũng đã xảy ra một chuyện xô xát nho nhỏ, nhưng không tính là va chạm thân thể gì.

Lúc này, Quyền Hoàng Cửu Ngũ được tung ra thị trường, thị trường game nóng lên, ba người bọn họ cũng thỉnh thoảng đi chơi.

Mỗi khi tan học, ba người lại chạy tới một quán game gần trường, Linh Tĩnh thích chơi máy bay, nhưng mà rất nhanh chết, cho nên đứng ở một bên hô hào cổ vũ chơi tai.

Sa Sa và Gia Minh quyết đấu Cửu Ngũ, đối với Gia Minh, chơi trò này không có độ khó nào cả, nhưng đối thủ là Sa Sa, cho nên hẳn thường cho nàng thắng một lần. Tâm tình của Sa Sa nhờ đó mà cực kỳ tốt, quyết định mua cả máy chơi game này cho Gia Minh, đồng thời còn bảo Linh Tĩnh ở bên hộ tống.

Sau khi Sa Sa trở về, bản thân Gia Minh vẫn còn tiếp tục chơi, già bộ làm như thú vị vô cùng, trong lúc đó, Tào Đông Phong dẫn theo bốn năm tên côn đồ tới.

"Ông chủ, công việc hôm nay thế nào."

"A, hôm nay tạm được, sao Phong thiếu gia hôm nay lại rảnh rỗi tới đây như vậy?"

Khuôn mặt ông chủ hiện lên bộ dáng tươi cười.

"À, vừa mới gặp mấy người huynh đệ, cho nên dẫn họ đi shopping, A."

Ghé vào trên bàn ông chủ, Tào Đông Phong tiện tay nhận tiền phí bảo hộ, đồng thời nhìn xung quanh, khi thấy Gia Minh đang ngồi ấn bàn phím, hẳn thoáng nở nụ cười, nói:

"Ông chủ, tới tới tới đây, cho tôi mấy đồng (đây là kiểu trò chơi bỏ tiền riêng theo máy, rồi chơi theo lượng thời gian định sẵn), tôi muốn chơi một

chút."

Cầm lấy mấy đồng tiền đi vào trong, hấn đập đàn âm một cái lên máy chơi game của Gia Minh, lấy tay chắn màn hình, nói:

"Này, thật là trùng hợp a, ba vị, cùng nhau chơi có được không?" Tào Đông Phong nhìn lướt qua Gia Minh, rồi nhìn chăm chăm vào hai cô gái bên cạnh.

Quan hệ của mấy người với Tào Đông Phong đã trở mặt từ lâu, Sa Sa lúc này chẳng nề hà gì nữa, nói luôn:

"Thật xui xẻo, sớm biết vậy thì không nên tới chỗ này rồi."

Linh Tĩnh chỉ liếc mắt nhìn một cái rồi quay đầu đi, về mặt lạnh băng nhìn vào màn hình trò chơi. Hai cô gái vẫn cứ tiếp tục chơi, còn màn hình của Gia Minh thì bị chắn một nửa, cho nên nhật vật rất nhanh bị đánh chết, hấn bắt đắc dĩ thờ dài, khề đẩy đôi phươg một cái, nói:

"Nhờ một chút, đừng cản trở có được hay không, tao không nhìn thấy cái gì cả."

Đứng trước mặt hai cô gái muốn lấy lòng và một thằng con trai hấn vốn khinh thường, trên mặt của Tào Đông Phong hiện lên sự lạnh lẽo, hấn đưa tay vỗ một cái lên máy chơi game nói:

"Mày có thân phận gì mà dám ở chỗ này nói chuyện!"

Cái vỗ này hấn vỗ trúng nút bắt đầu, vậy là trận thứ hai lại tiếp tục, Gia Minh rất hài lòng gật đầu cười cười:

"Cảm tạ, cản trở người chơi game không phải là thói quen tốt."

"Mày..."

Tào Đông Phong chỉ vào Gia Minh, còn chưa nói được câu gì thì một tên côn đồ ở phía sau đã chạy lên, quát lớn:

"Cái tên tiểu tử này sao dám nói Phong ca như vậy!"

Đây là một người mới nhập Sa Trúc bang, cho nên không biết Liễu Hoài Sa đứng ở bên cạnh, hấn vung quyền đang muốn đánh người, thì mấy người ở phía sau vội vàng kéo hấn lại.

Sa Sa phanh một tiếng ném tay cầm trò chơi, đứng dậy chắn trước người Gia Minh, nói:

"Các ngươi làm gì đó! ? Muốn đánh nhau hả?"

Linh Tĩnh cũng không chơi trò chơi nữa, đứng ở bên cạnh Gia Minh, mặc dù không có nói, nhưng trên khuôn mặt hiện lên sự tức giận cực kỳ.

"Xin lỗi, xin lỗi, Sa tỷ, hấn mới tới, không hiểu chuyện, đừng để ở trong lòng."

Đây là địa bàn của Sa Trúc Bang, đám lưu manh này đương nhiên cũng là người của bang hội.

Liễu Hoài Sa cùng Tào Đông Phong muốn xung đột, bọn họ đương nhiên không dám dây vào, một người tương đối lớn tuổi trong đó đứng ra nói vài câu, Tào Đông Phong vội vàng giơ tay làm như mình vô tội.

"A, không có chuyện gì, không có chuyện gì, chỉ là hiểu lầm nhỏ mà thôi, Hoài Sa tiểu muội, mọi người quan biết đã lâu, cần gì phải làm lớn như vậy, ta chỉ là..."

Hắn chỉ chỉ Gia Minh, nói:

"Mọi người có thể đánh với nhau, ta với hắn cũng có thể tỷ thí, khiêu chiến luận bàn mới có thể đề cao được đôi bên. Về phương diện này bạn Gia Minh rất kém, thế nhưng ta thấy hắn rất có thiên phú với game, cho nên muốn cùng hắn tỷ thí một lần."

"Gia Minh chúng ta đừng để ý đến hắn."

Linh Tĩnh cầm tay Gia Minh nói, nàng biết Gia Minh không lợi hại ở phương diện này, đối phương lại nói một cách tự tin như vậy, thì chắc chắn Gia Minh sẽ thua, nhưng mà lợi hại trong game thì sao, chẳng lẽ lúc nguy hiểm có thể làm như vậy được sao?

Sa Sa thì hừ một tiếng, nói:

"Ta với ngươi đấu."

Lúc này toàn bộ người chơi trong phòng đều bị tình huống bên này hấp dẫn, vây quanh xem náo nhiệt, mắt thấy hai cô gái xinh đẹp đứng ra bảo vệ Gia Minh, cho nên nói lời châm chọc khiêu khích, Tào Đông Phong vuốt tay:

"Ta biết Hoài Sa tiểu muội rất lợi hại, ta có thể đánh với ngươi, nhưng mà trình độ của ta với bạn này cũng tương đương, tỷ thí như vậy mới đề cao khả năng được, tao nói có đúng không, bạn Gia Minh."

"Ai là tiểu muội của ngươi! Gia Minh đừng để ý đến hắn, chúng ta đi."

Hoài Sa vẻ mặt khó chịu, đang muốn lôi hai bạn của mình rời đi, thì lại nghe được Gia Minh nói:

"Ách, được, hắn nói cũng đúng, có tỷ thí mới có đề cao, tớ luôn bại dưới tay Sa Sa, cho nên sau khi tỷ thí có thể đề cao không ít đấy."

"Gia Minh cậu..."

Hai cô bé đồng thời lên tiếng, sự quan tâm này khiến cho người bên cạnh hâm mộ, Gia Minh cũng cười cười, quay các nàng tạo một thế thù ok.

Tào Đông Phong cười nói:

"Cũng được, bạn Gia Minh vẫn là người hiểu lý lẽ, mọi người cùng giúp nhau đề cao, cùng nhau đề cao."

Hắn bỏ mấy đồng tiền vào máy chơi game, nói:

"Nhưng mà có chuyện này phải nói cho rõ ràng, mọi người đều là nam nhân, thi đấu đương nhiên phải có điều kiện như vậy đi, nếu như ai thua, thì lớn tiếng nói ba câu “Ta là tạp chủng” vậy là được rồi."

"Nói ba câu gì?"

Linh Tĩnh ở một bên cười hỏi.

Mắt thấy Linh Tĩnh mỹ lệ cười tươi, Tào Đông Phong vội vã lặp lại một lần:

"Ta là tạp chủng."

Sau đó liền nhìn thấy hai cô bé cùng Gia Minh cười lớn, đám người vây xem cũng cười, hắn mới biết mình mắc bẫy, khuôn mặt đỏ bừng, giống như muốn lập tức xuất thủ đánh người.

Một lúc sau, Gia Minh mới nói:

"Được, tốt, được rồi... Tao đồng ý."

"Chờ một chút."

Tào Đông Phong nín gì, mắt thấy hắn đồng ý, lập tức lớn tiếng nói:

"Còn thêm một điều kiện nữa, không chỉ nói mà còn phải học theo chó bò ba vòng trên mặt đất, mày dám không?"

Trên mặt Gia Minh hiện lên sự do dự:

"Ách, có cần thiết phải làm như vậy không?"

Tào Đông Phong ở trước mặt ba người thấp giọng nói:

"Mày không cần học theo chó bò cũng được, nhưng mà Linh Tĩnh phải theo tao một ngày một đêm, thế nào?"

"Người không biết xấu hổ."

Linh Tĩnh kéo tay Gia Minh, khuôn mặt đỏ bừng, đang muốn kéo Gia Minh rời đi, đã thấy Gia Minh dùng vẻ mặt dứt khoát quyết định:

"Được rồi, nếu như mày đã nói vậy, tao phụng bồi là được, cùng lắm thì bò ba vòng, nói ba câu là xong. Hừ, nhưng chưa chắc tao đã thua đâu."

Nghe hắn nói như vậy, Tào Đông Phong trong lòng cực kỳ khoái trá, cơ hội làm nhục thăng nhóc này đã tới.

Hai cô bé thấy hắn làm quyết định, không dám phản bác, đành ở một bên cổ vũ:

"Cố gắng lên!"

Bước đầu tiên của hai người chính là chọn nhân vật, những người xung quanh thấy sắp tí thí, cho nên đều kéo vào, xúm lại xem. Mọi người thấy Tào Đông Phong khí định thần nhân, còn trên mặt của Gia Minh hiện lên sự hoảng loạn, hai cô gái ở phía sau không ngừng cổ vũ co hấn, trông thực là khó coi.

Nhân vật đầu tiên của Gia Minh chưa làm đối phương hao tổn tí máu nào đã bại trận.

Nhân vật thứ hai của Gia Minh lên đài, nhưng mà do thao tác của Gia Minh quá kém, Sa Sa ở bên cạnh lo lắng, nói vào tai của Linh Tĩnh:

"Gia Minh kỳ thực rất quan tâm tới cậu."

Trên mặt Linh Tĩnh hơi đỏ lên, nhưng mà vẫn lo lắng như vũ, nàng không chớp mắt vào trận quyết chiến trên màn hình.

Qua được một lát, Sa Sa lại nói:

"Cậu đừng lo lắng, đợi lát nữa nếu như Gia Minh thua, tớ bắt chấp tất cả sẽ đập nát cái máy chơi game, hừ."

Linh Tĩnh cảm kích nhìn nàng, thấp giọng nói:

"Sao có thể như vậy, cùng lắm thì tớ hẹn với hắn một lần là được, tớ không muốn Gia Minh vì tớ... mà chọc vào cái phiền toái này."

Đối với nhân vật thứ hai này, Gia Minh hình như là tìm được cảm giác, đã làm mất của đối phương một ít máu.

Sa Sa đã tìm ghế chuẩn bị đập máy, còn Tào Đông Phong phá lên cười:

"Tiểu tử, xem ra mày chắc chắn là thua rồi."

Sắc mặt của Gia Minh có vẻ khản trương, ngoài miệng lại nói:

"Nhân vật thứ ba chính là Bát Thần Am, nhân vật này tao tương đối biết chơi, chắc là không thua đâu."

"Ha hã, vậy nhìn xem."

Lúc này Gia Minh chỉ còn lại có nhân vật cuối cùng, mà Tào Đông Phong vẫn còn ba nhân vật, nhìn vào tình hình chiến đấu người khác cũng có thể đoán được kết quả.

Nhưng mà nhân vật Bát Thần Am này dường như Gia Minh tương đối biết chơi, mới đánh một cái đã giết chết một nhân vật của Tào Đông Phong. Khi

nhân vật thứ hai của Tào Đông Phong xuất hiện, mọi người đều nhận định là Gia Minh sẽ thua.

Trong bầu không khí áp lực này, tay của Gia Minh hình như là run run, Linh Tĩnh lấy khăn tay giúp hắn xoa xoa mồ hôi trên trán.

Bốp, bốp, bốp, bốp, bốp, bốp, bốp, bốp, bốp —— Hầu như từ lúc mới bắt đầu, Gia Minh đã lâm vào trạng thái điên cuồng, hai tay loạn chuyển, tay kia ấn trên phím như là trên phim. Những người ở xung quanh thấy vậy thì cảm thấy hơi buồn cười, nhân vật Bát Thần Am này ở trong màn hình thì như đại thần, nhảy tới nhảy lui, chỉ có một động tác duy nhất là đá chân, đá chân, đá chân...

Tào Đông Phong cũng cười, ung dung tiến công, sau đó một tình huống quý dị đã xuất hiện.

Mắt thấy mình đánh hụt một chiêu, nhân vật Bát Thần Am lại nhảy lên đá một cước, chiêu thứ hai vẫn hụt, nhưng nhân nó đã lộn ngược trở lại, tới chiêu thứ ba Bát Thần Am lại nhảy tới rất quý dị đã trúng hẳn một cước, chiêu thứ tư, Tào Đông Phong có chút buồn bực, bởi vì hắn đã phòng ngự, ai ngờ nó lại không lạng không đá, mà lại ngồi xổm xuống đá một cước.

Cứ như vậy, trong không khí phiền muộn và quý dị, máu của nhân vật Bát Thần Am mất một nửa, nhưng nhân vật của Tào Đông Phong đã bị đá chết.

"Ha ha, tiểu tử này vận khí của mày thực tốt."

"Vậy mà cũng thắng sao..."

"Thật là quý dị, có phải hắn bị quý nhập vào người không?"

Thấy mọi người chỉ chỉ trỏ trỏ, cho rằng là may mắn, Gia Minh chỉ cười liên tục, còn hai cô bé thì cao hứng bưng bưng, cảm giác như chính mình đánh thắng trận này, máu của nhân vật Bát Thần Am chỉ mới mất một nửa, đối phương đã mất một nhân vật, Tào Đông Phong hừ lạnh một tiếng, sau đó, tiếp tục trận thứ ba.

Lúc này, không còn điên cuồng như trước nữa, tay của Gia Minh cũng chẳng còn run, nhưng không có bao nhiêu người chú ý tới tình huống này.

Bát Thần Am vẫn nhảy lên như trước, đá toàn những cước không có ý nghĩa, nhưng mà khi nhân vật của Tào Đông Phong tiến lên, vẫn bị đá trúng.

Trong lòng hắn còn tưởng rằng đối phương may mắn, nhưng mà chỉ sau một thời gian, hắn đã không cách nào khống chế nhân vật của mình nữa, bởi vì cước pháp của đối phương cực kỳ tinh chuẩn và liên tục.

Tiết Phong, Mộng Đan, Quý Hoa, Bát Trĩ Nữ... từng nhân vật bắt đầu chết đi, những người phía sau liền hít một hơi lạnh, Tào Đông Phong thì nhìn về phía Gia Minh, chỉ thấy miệng của Gia Minh đang cười, trông vô cùng ngây thơ, sau đó là linh hoạt ấn bàn phím, kết quả chính là một kích giết chết đối phương, toàn thắng.

"Xong!"

Xung quanh lặng ngắt như tờ, hai cô bé hoan hô ôm lấy nhau, nhảy nhót tung bưng, đúng là vô cùng cao hứng. Sắc mặt Tào Đông Phong nguội như tro

tàn:

"Mày... mày đùa tao?"

"Cái gì? Làm gì có?"

Gia Minh vè mặt hung phấn mà cười rộ lên:

"Cũng chỉ là trò chơi mà thôi, tao còn phải cảm ơn mày vì đã khiến cho tao có thể xuất ra tuyệt kỹ liên hoàn, sau này tao không bị thua Sa Sa nữa. Được rồi, điều kiện chúng ta vừa mới nói, bây giờ người thua có muốn làm không?"

Tào Đông Phong cả người run lên, nói:

"Họ Cổ, đối với người khác nên lưu lại một con đường sống, bởi vì sau này còn gặp lại."

"Ha ha."

Gia Minh cười cười, nhưng không bắt hấn làm chó, mà kéo tay Linh Tĩnh và Sa Sa, cùng hai cô gái trực tiếp bước ra ngoài:

"Gặp lại cái gì thì tao không ngại, nhưng mà mày đứng trước mặt nhiều người như vậy tuyên bố, vậy thì tự mình nên làm đi. Đương nhiên, mày không làm cũng được, tao cũng không thể nào thối mày từ tròn sang dài, nhưng mà đó vẫn là chuyện của mày."

Hoài Sa vốn định bắt Tào Đông Phong bò trên đất, nhưng lúc này lại cười, quay đầu lại nói:

"Chẳng ai muốn gặp ngươi, Tào Đông Phong, ngươi chính là một tạp chủng vô dụng."

Nếu như không làm chó bò trên đất, chuyện này nhất định sẽ truyền đi, danh dự của Tào Đông Phong sẽ bị mất hết, nhưng nếu như thực sự làm như vậy, thì thể diện của hắn cũng bị mất sạch.

Tào Đông Phong ngẩn ngơ đứng đó, sắc mặt xanh tím, trông giống như là đang muốn phát tác.

Mà lúc này, anh hùng đại thắng lợi của chúng ta đang bị Linh Tĩnh và Sa Sa véo tai.

"Ác... Tha mạng... Hai vị nữ hiệp... tôi sắp chết rồi..."

"Véo chết cậu, véo chết cậu, véo chết tên vô lại này, vừa rồi làm chúng tớ lo lắng gần chết, bóp chết cậu.."

Hai cô gái cười hi hi, không kiêng nể gì cả chà đạp Gia Minh, ba người âm ỉ đuổi nhau trên phố, trên bầu trời mây tia đỏ như lửa, bay qua như một giáng hồng.

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 31

Bắt Cóc.

Sau cuộc tranh tài kì lạ đó, Tào Đông Phong không còn chủ động tìm Gia Minh gây rắc rối nữa, chỉ là thỉnh thoảng gặp mặt ở trường học, Gia Minh luôn cảm nhận được đôi mắt đầy hận thù đó luôn hướng về phía mình, cảm giác đó khiến Gia Minh thấy rất khó chịu.

Tháng mười đã là cuối mùa thu, mây trắng như bông, nắng vàng óng ánh, ba người tan học cuốc bộ về nhà, trên đường lá ngô đồng rơi rụng lá tã, vào thời tiết thế này, Sa Sa dường như cũng điềm đạm hơn nhiều.

Thực ra, gần đây nàng đã không còn thô bạo ngang ngược như trước, nếu người khác không trêu chọc nàng giống như Tào Đông Phong thì nàng cũng có những lúc rất dịu dàng hòa nhã.

Từ sau giải đấu võ trong kỳ nghỉ hè trở về, nàng bắt đầu ôm cuốn tiểu thuyết ngôn tình xem đi xem lại cả ngày, thi thoảng đọc đến chỗ nào hay lại chia sẻ đưa cho Linh Tĩnh mượn để tham khảo chiến thuật.

Hai cô bé mỗi người đều có tâm tư riêng, lại không nghĩ rằng trong lòng Gia Minh sớm đã xác định hai người họ là Bách Hợp, ba người khi bên nhau, mỗi khi hai cô bé tách cậu ra ta rồi châu đầu ghé tai nói thầm thì gì đó đến đó cả mặt, thì Gia Minh lại thầm nghĩ tình cảm giữa hai cô bé thật tốt, nhưng loại sinh vật là nữ nhân này cũng thật khó hiểu.

Đến mừng năm tháng chín âm lịch năm đó, chính là ngày hai mươi tám tháng mười dương lịch là sinh nhật tròn mười lăm tuổi của Sa Sa, ngày sinh nhật vẫn như mọi lần có hai người bạn tốt Gia Minh, Linh Tĩnh ở bên nàng, cha của Sa Sa thậm chí vì bận việc mà không đến được.

Nghe nói thời gian gần đây những bang phái xã hội đen ở thành phố Giang Hải đấu đá với nhau rất ác liệt, nếu như muốn tìm nguyên nhân, có lẽ còn phải quy kết ở bản thân Gia Minh, lần đó bởi vì mẹ con Marilyn mà khiến mấy chục người chết đi, ngay cả Đường Kính Nghiêu là người trong giới chính trị cũng nằm trong số bị giết, súng bắn bom nổ rầm rầm, sau đó lại khiến cho xã hội đen ở thành phố Giang Hải phải chịu đã kích nặng nề nhất từ trước đến nay.

Lần đã kích này kéo dài liên tục gần nửa năm, đến bây giờ sóng gió đã qua đi, các thế lực xã hội đen đều co rút lại, sau khi vài bang phái nhỏ sau khi đã nhổ tận gốc, khu vực bỏ trống liền trở thành mục tiêu tranh đoạt của mọi người, được xem như là một trong ba bang phái lớn nhất ở thành phố Giang Hải, Sa Trúc bang hiển nhiên không thể rơi lại phía sau.

Những ngày gần đây khi ra khỏi cổng trường Gia Minh luôn nhìn thấy một số phần tử hắc bang cài trang bám theo Sa Sa, tất nhiên đó là người của Liễu Chính phái đến ngầm bảo vệ con gái của mình.

Tuy về ngoài không biểu hiện gì nhưng Gia Minh và Linh Tĩnh đều thấy được nàng có một chút để ý, ban ngày ba người cùng nhau nô đùa huyên náo

trong biệt thự Liễu gia như mọi ngày, đến chiều mẹ của Linh Tĩnh gọi điện thoại đến báo họ về ăn cơm, tiện thể muốn nói lời chúc mừng sinh nhật với Sa Sa.

Lúc bước vào cửa, cô bé ngày thường bướng bỉnh ngang ngược như con trai, đôi mắt bỗng nhiên đỏ hoe, đến giờ ăn cơm tối, khi bác Diệp báo để nâng ở lại đây ăn cơm thì Sa Sa nước mắt trào ra.

“Chậc, vậy thì không phải là ta đã có hai cô con dâu nuôi từ bé rồi sao?”

Nhìn thấy Sa Sa òa khóc, Gia Minh ở bên cạnh nói xen vào.

Đây là thói quen nói đùa ở Diệp gia, nhưng đây lại là lần đầu tiên lời nói đùa này được nói ra từ chính miệng của một người xưa nay luôn tỏ ra hiền lành như Gia Minh, vợ chồng Diệp gia ngậm cười bật cười lớn tiếng, Linh Tĩnh thì khẽ gất một tiếng, đỏ mặt ra sức đánh hấn.

Sa Sa tức thì nín khóc, nhảy xuống ghế bắt đầu rượt đuổi Gia Minh, lần này Gia Minh công phu chạy trốn không duy trì được lâu, chạy vòng quanh vó đai mười vòng rồi vẫn bị Sa Sa ấn ngã xuống đất, đánh cho một trận, cứ thế Sa Sa thôi không còn tâm trí khóc lóc nữa.

Sau đó, một sự kiện đã xảy ra vào ngày hôm sau, sau ngày sinh nhật của Sa Sa.

Ngày hôm đó khi tan học, Linh Tĩnh ở lại trường giúp thầy giáo phân loại một vài tài liệu, Gia Minh và Sa Sa đi trước, trước khi đi ra ngoài cổng trường để đứng đợi Linh Tĩnh thì hai người có đứng trước một quầy hàng nhỏ một lát, lúc đó có hai chiếc xe hơi đột nhiên chạy tới vây xung quanh hai người.

Nhóm người ngầm đi bảo vệ ở hai bên lập tức xông ra thì bị một chiếc xe hơi đột nhiên xông tới đó cản lại, sau đó mấy tên trùm vải đen kín đầu lao xuống xe và túm lấy Sa Sa lôi lên xe.

Nếu ra tay vào lúc này, có thể đâm vỡ bụng mấy tên này, thế nhưng... bọn chúng đông quá...

So sánh về lực lượng, Gia Minh và Sa Sa có liên thủ cũng không thể đánh nổi mấy người lớn, Gia Minh liền nhanh chóng giữ chặt tay Sa Sa, sau đó cũng bị ném lên xe.

Chiếc xe hơi bỏ đi thật nhanh, trong nháy mắt, hai đứa trẻ bị chúng trói chặt tay, nhét giẻ vào mồm, bịt kín mắt. Thế nhưng trong khi bị chúng trói tay, Gia Minh đã lên giấu một con dao ở trong tay, muốn cởi trói dễ như trở bàn tay, Gia Minh nằm trên xe cẩn thận cảm nhận phương hướng mà chiếc xe đang chạy, còn Sa Sa do quá sợ hãi nên dán chặt người lại chỗ hấn, ra sức giãy dụa, miệng không ngừng kêu ứ ứ.

"Hóng rồi, Phong ca giao cho chúng ta bắt cả ba đứa đúng không?"

"Chỉ có hai thì làm sao bắt ba người được, hay là ta ngừng xe bắt đại thêm một đứa nữa để về báo cáo? Ai chứ Phong ca chỉ là một đứa choai choai còn hôi sữa, tao chỉ nghe theo Hào ca thôi, Hào ca giao phó chỉ bắt một đứa, nếu thằng bé này cứ mãi không chịu buông tay thì tao cũng đã không bắt nó."

Tên đó nói rồi đá cho Gia Minh một cái.

Lại là Tào Đông Phong, nói như vậy, hai cha con họ Tào là muốn nương nhờ Lăng Hải bang, hoặc giả là muốn tách ra làm ăn riêng? Gia Minh thẳm

ngồi.

Từ sau khi kết thù với Tào Đông Phong, Gia Minh cũng đã thăm dò gia cảnh của hai cha con họ, trong Sa Trúc bang, Tào Cảnh Hào luôn tự cho mình là nhân vật có công lao lớn nhất, sau khi một số người già trong bang chết đi, hẳn liền tự nhận là người đứng vị trí thứ hai trong Sa Trúc bang, luôn ngầm có dã tâm trở thành người đứng đầu.

Tuy nhiên người như hẳn thực ra cũng có chút năng lực, một phần mối quan hệ đều có liên quan tới lực lượng nước ngoài, Gia Minh thứ nhất không xem nó quá hệ trọng, thứ hai là chỉ có một mình, nếu thật sự muốn tiến hành điều tra thì rất phiền phức. Ai biết được khi chưa làm rõ thực hư, đối phương đã ra tay trước rồi.

Đối với thành phố này Gia Minh nắm rõ như lòng bàn tay, vị trí chiếc xe dừng lại cuối cùng hẳn là một xưởng gỗ phía Tây ngoại thành.

Ngay sau đó Gia Minh và Sa Sa bị người khác tách ra, rồi được tháo khăn bịt mắt và bỏ giẻ nhét ra khỏi miệng, quả nhiên đúng là xưởng gia công gỗ như trong trí nhớ của Gia Minh, xung quanh chất đầy gỗ, trước mặt Gia Minh là một khoảng trống nhỏ, bên cạnh có một tòa lầu nhỏ hai tầng và một dãy lán một tầng, một đám người đứng cách khá gần ở phía trước nhìn hai đứa trẻ dưới đất, đương nhiên chủ yếu là hướng về phía Sa Sa.

"Cháu gái nhỏ, đã lâu không gặp, dạo này cháu vẫn khỏe chứ?"

Cầm đầu là một người trung niên mập mạp, Sa Sa lạnh lùng nhìn hẳn:

"Tôi biết ngay là ông mà, Tào Cảnh Hào! Ông hãy coi chừng đấy, cha tôi sẽ lập tức tìm đến đây ngay thôi!"

"Ha ha, chính vì sợ cha của cháu, cho nên ta mới mời cháu Hoài Sa đến đây để nói giúp ta mấy câu. Ô, thằng nhóc này xem ra chính là thằng con trai trong nhóm ba người các cháu đây, tên gọi là gì ấy nhỉ. Đúng rồi, còn một bé gái nữa đâu?"

Nghe hẳn hỏi vậy, Tào Đông Phong đứng cạnh bên cũng nói theo:

"Đúng rồi, Diệp Linh Tĩnh đâu? Các người tại sao lại không bắt nàng ta?"

"Chúng tôi ở ngoài cổng trường chỉ thấy hai đứa trẻ này đi với nhau, vì Liễu Hoài Sa trông giống trong hình, cho nên chúng tôi liền ra tay."

"Hừ, Tào Đông Phong."

Tuy bị trói đứng dưới đất, Hoài Sa vẫn rất mạnh mẽ, "Mày là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, vẫn không chịu từ bỏ sao? Nhìn đức hạnh của mày, cho dù là một con cóc thật sự cũng không thể nào thích nổi mày!"

"Con mẹ nó, cóc mà còn tiếp tục nói nhảm thì ta sẽ làm nhục cô."

Đôi mắt Tào Đông Phong ánh lên một con tức giận:

"Tao không xứng với Diệp Linh Tĩnh, con mẹ nó, ít ra tao cũng hơn tên tiểu tử này! Hừ hừ, Linh Tĩnh không đến, nhưng người đến, cũng tốt thôi, tốt thôi, nếu không khiến cho người phải chết thì tao đây không phải họ Tào!"

"Gia Minh đừng sợ".

Sa Sa toàn thân run rẩy, nghe nói đến câu nói làm nhục, lúc này cũng không dám nói lớn tiếng, nhưng cũng không quên động viên Gia Minh.

"Ừ, mình không sao".

Gia Minh gật gật đầu, có chút không tập trung liếc nhìn bốn phía.

Hai bóng người trong chiếc gác trúc ở đối diện khiến cho hắn chú ý, trong đó một người tay giữ chiếc đao trúc xem ra là một lão người Nhật bản khoảng chừng hơn năm mươi tuổi, mặc trang phục võ sĩ kiểu Nhật, người còn lại là một cô bé mặc chiếc ki mô nô rộng màu đỏ ngồi dưới đất, tuổi trạc tuổi Gia Minh và Linh Tĩnh, trông giống như một con búp bê bằng sứ được điêu khắc, lúc này đang ngồi im không nhúc nhích, giống như núi băng nghìn năm.

Lão già kia đang lớn tiếng nói gì đó, nhưng không nhận được câu trả lời, lão cầm chiếc đao trúc giận giữ đánh vào người cô gái, Gia Minh nhận ra rằng, những đòn đánh đó thật sự và không hề có chút nương tay nào, vậy mà cô gái đó người chỉ hơi lay động một chút, sắc mặt không biểu hiện gì, duy chỉ có ánh mắt hiện lên dấu vết của sự đau đớn.

Lão già đó nói tiếng Nhật, người bên cạnh nghe không hiểu được, nhưng Gia Minh lại nghe hiểu được, lão ta nói rằng:

"Cho cô thời gian hai ngày, nếu vẫn không muốn nói..., được, ngày mai nếu cô vẫn không nói, thì đừng trách ta hủy hoại cả cuộc đời của cô!"

Cô gái đó... Gia Minh lần tìm trong ký ức khuôn mặt tương tự như vậy, thì ra trong giây phút sinh tử đó, tám năm sau mình lại nhìn thấy cô bé khi đã trưởng thành, đó cũng là lần duy nhất, lúc đó nghe nói cô gái này đã cắt cổ tay tự tử trong căn phòng nàng đã ở suốt tám năm mà chưa từng bước ra ngoài, máu chảy lênh láng nhuộm thành một cánh hoa anh đào lớn, lúc ấy cô cũng mặc trên người bộ ki mô nô rực rỡ, gọn gàng tao nhã, ánh mắt bình tĩnh như băng giá.

Lúc đó mình cảm thấy người Nhật Bản quả nhiên rất kỳ lạ, một cô gái vô cùng xinh đẹp lại có thể tự sát rất bình thản ung dung như thế, cho dù bản thân đã từng trải qua vô số huấn luyện thì cũng phải tự nhận rằng không thể giữ được ánh mắt như vậy khi đối diện với cái chết, huống hồ nói gì đến tự sát.

Bây giờ nghĩ lại, tám năm sau, nếu như mình xuất hiện trên thế giới này, thì có lẽ mọi chuyện sẽ không còn như vậy, có lẽ nàng không bị bắt ở chỗ này. Hồi tưởng lại, gia tộc họ Nguyệt Trì người Nhật Bản đó biết được một phân nhánh rất thần kì của Nhãn thuật, Trì Anh Thiên Huyền.

ĂN SẮT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 32

Chính Là Tình Yêu.

Đêm hôm đó, Gia Minh và Sa Sa bị nhốt trong một căn phòng trên lầu một của tòa nhà nhỏ, cửa sổ bị hàn lại, cửa sắt khóa kín, đám người kia vẫn có lòng tốt khi tháo dây cho họ, đưa cơm tới.

Gia Minh vốn tưởng rằng sẽ nhận một trận đòn trút giận của Tào Đông Phong, vậy mà việc đó chưa từng xảy ra. Nghĩ thoáng qua sẽ hiểu ngay rằng do Tào Đông Phong thích Linh Tĩnh, vừa rồi khi bắt nhốt Gia Minh và Sa Sa hẳn là hết ỉ kêu người lại bắt Linh Tĩnh về, xem ra là muốn đợi sau khi bắt được Linh Tĩnh mới hành hạ Gia Minh, để cho Linh Tĩnh phải đau lòng.

Đã như vậy thì đợi thêm một ngày nữa là được... đợi đến khi Linh Tĩnh bị bắt tới rồi ra tay sẽ chắc chắn hơn, dẫu sao nếu như mình ở bên đây ra tay rồi, thì bên kia lại dư lại một người làm con tin, chuyện lại càng phiền phức hơn nữa. Nhân tiện, cũng có thể xem xem Nguyệt Tri Huân rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Trong thức ăn không có bỏ thuốc độc gì, Gia Minh cũng ngồi xuống ăn vài miếng, còn Sa Sa vẫn tràn trề sức lực dùng sức đá vào cửa một cái rồi chửi mắng ầm lên, chửi đến khi mệt mỏi không còn chút sức nào, trời tối hẳn, trong phòng lại không có đèn, Sa Sa mò tìm thức ăn trên bàn để ăn.

Nàng hơi kén ăn một chút, gia vị gừng tỏi không ăn được, chốc chốc gắp nhầm thức ăn bỏ vào miệng liền lập tức phun ra, ăn được một nửa rồi cô mới chột phản ứng:

"A, nếu trong thức ăn này có độc thì làm sao đây".

Gia Minh cười thâm:

"Vậy thì giờ này mình đã chết mất rồi".

Sa Sa chần chừ hồi lâu mới hỏi Gia Minh có cảm thấy đau bụng không, tuy nhận được câu trả lời là không nhưng Sa Sa vẫn không có tinh thần ăn tiếp nữa.

Căn phòng có cửa sắt, song cửa sổ bằng sắt, tường bằng bê tông, dù là Gia Minh có muốn trốn đi e là cũng hơi khó, toàn bộ vật dụng trong phòng chỉ có một cái bàn, một chiếc giường, góc phòng đặt một cái bồn nhỏ. Sa Sa ngồi ở đầu giường thắm chửi rủa, tưởng tượng mọi cách chạy trốn, thỉnh thoảng lại an ủi Gia Minh một câu "đừng sợ", Gia Minh câu được câu mất vừa đáp lại, vừa lắng nghe tiếng động của phòng sắt bên.

"Cô không trách ta được, những gì của ngày hôm nay, đều là do cha của cô nợ ta..."

"Lúc trước hẳn dùng thù đoạn hèn hạ cướp đi mẹ của cô, mà mẹ của cô chính là vị hôn thê của ta, hẳn lại còn cướp mất vợ của anh cả ta..."

"Mấy năm gần đây ta đã nhẫn nhịn chịu khổ mới có được sự ủng hộ của U Âm Thiên Cầm, Nguyệt Tri gia tiêu rồi, Huân, ta bắt cô là để cứu cô, là vì muốn cho Tri Anh Thiên Huyền có được sự kế thừa tốt hơn, lúc trước ta mới là trưởng nam của Nguyệt Tri gia, ta là người có tư cách nhất kế thừa Tri Anh Thiên Huyền..."

"Nếu như cô khiến ta nổi nóng thì chuyện gì ta cũng có thể làm được!"

Lão già Nhật Bản đang nói đó ngữ điệu the thé, giống một tên hoạn quan, giọng nói méo mó, chưa được mấy câu đã lại nghe thấy tiếng rầm rầm, rõ ràng là hắn đang dùng đao trúc quát đánh cô bé người Nhật Bản, nghe có thể biết lão này sức vóc rất mạnh, nhưng kĩ thuật cũng vô cùng chuẩn xác, thuộc vào hạng đánh người đau thấu tận tim gan nhưng không hề làm tổn thương đến gân cốt. Gia Minh trong lòng nghĩ lẽ nào lão này là một cao thủ thích khổ dâm?

Gia Minh trong lòng ôm biết bao suy nghĩ ngời đến nửa đêm, Sa Sa thì chẳng còn tâm trạng chửi mắng nữa, ngáp liền mấy cái.

Gia Minh nói:

"Sa Sa, cậu đi ngủ đi"

"Thế còn cậu?"

"Chỉ có một cái giường, mình mặc áo nằm trên bàn là tốt rồi."

"Thế sao được!"

Sa Sa nhảy lên, do dự một lát, "Mùa đông cũng sắp đến rồi, trời lạnh thế này, cậu sẽ bị cảm đó, cứ... cứ cùng nhau ngủ trên giường thôi, dù sao cũng mặc quần áo ngủ."

Gia Minh cười cười, thực ra hắn không để ý đến mấy chuyện này, nhưng Hoài Sa trong lòng thì để ý, hắn cũng làm ra vẻ từ chối. Chần chừ trong chốc lát rồi cuối cùng cũng đồng ý, hai người cởi giày leo lên giường, Gia Minh ngủ phía ngoài, Sa Sa ngủ phía trong, đắp chiếc chăn mỏng như giấy lên người cũng cảm thấy không ấm áp hơn bao nhiêu.

Tuy hai người khá thân thiết, lúc ở biệt thự Liễu gia, có khi chơi đến lúc mệt mỏi, chuyện ba người Gia Minh, Sa Sa, Linh Tĩnh nằm lăn trên sàn nhà ngủ không phải là không có. Nhưng lần này thì là lần đầu tiên có cái định nghĩa chính thức "cùng giường".

Mười mấy phút đầu nằm thẳng đờ trên giường không dám động đậy, hết như một xác chết, một lúc sau mới nghe nàng lẩm bầm một câu: "Ngay cả gối mà cũng không có...". Sau đó liền giãy dựa trên giường.

Gia Minh ngủ rất tỉnh, ở trạng thái này, tuy là nhắm mắt nhưng vẫn có thể biết được mọi sự diễn ra xung quanh, tai nghe thấy Sa Sa cứ cách vài phút lại trở người dỗi tư thế, trong lòng cảm thấy buồn cười.

Khoảng hơn một giờ đồng hồ trôi qua nàng mới thực sự quen thuộc, thân thể bởi vì lạnh lẽo mà co lại, không lâu sau, nàng bắt đầu lăn lộn, cuốn toàn bộ chiếc chăn mỏng trên giường lên người mình.

Ngủ được khoảng hơn ba tiếng thì đã là nửa đêm, Sa Sa lại bắt đầu trở người dỗi tư thế, sau đó nàng bò dậy nửa người, đưa tay ra quơ quơ trước mặt Gia Minh, dường như muốn bò qua khỏi người Gia Minh để xuống giường, nhưng mới bò được nửa thì lại rút về, kéo chân cần thận đắp lên người Gia Minh, còn kéo cả mép chăn lên đến tận vai hấn, trông giống như một người vợ vừa mới kết hôn còn vụng về chưa biết cách chăm sóc chồng. Sau khi đắp chăn xong, nàng lại đưa tay khua khoảng trước mặt Gia Minh rồi sau đó mới trèo xuống giường.

Cô bé này muốn làm gì...

Gia Minh cảm thấy kỳ lạ, trước giờ một người tỉnh tỉnh luôn tùy tiện như Sa Sa chẳng giấu được suy nghĩ gì, giờ đây làm việc lại cẩn trọng như vậy, hấn hé mắt nhìn, chỉ thấy bóng Sa Sa đi vào góc tường kéo quần xuống, lúc này mới hiểu ra nhắm mắt lại, từ góc tường phát ra tiếng nước chảy khẽ, một lát sau Sa Sa mới trèo về giường, kéo chiếc chăn bên cạnh ra rồi nằm xuống như một xác ướp.

Vì không có gối và thời tiết lạnh lẽo lúc nửa đêm, Sa Sa bắt đầu thấy khó chịu cuộn tròn người lại, lăn lăn người, cuối cùng cũng lên lút nắm được một tay của Gia Minh rồi nhẹ nhàng kéo tay hấn ngang ra đầu giường.

"Linh Tĩnh, xin lỗi nhé, chỉ lần một này thôi..."

Gia Minh nghe thấy nàng dịu dàng nói một câu rồi sau đó lấy cánh tay mình làm gối đầu ngủ một cách thoải mái, một lát sau cô bé lại lăn người tới, nghiêng mình ôm lấy người Gia Minh, ngủ thật say.

Gia Minh dờ khóc dờ cười ôm lấy vai nàng, cô bé này, bách hợp cũng có tình nghĩa đến như vậy, chỉ là ôm mình ngủ mà cũng muốn nói lời xin lỗi chân thành với người bạn bách hợp của mình. Trong nháy mắt đó, Gia Minh khá cảm động, đây chính là tình yêu.

Một buổi tối cứ trôi qua như thế, sáng sớm ngày hôm sau khi thức dậy, Sa Sa mặt đỏ như trái cà chua, sau đó vì để bớt ngưng ngưng, nàng lại bắt đầu chửi mắng ầm ĩ, lát sau có người từ khe cửa sổ ném vào hai cái bánh bao cho hai người làm bữa sáng, xuyên qua khe cửa, Gia Minh có thể nhìn thấy trên quang trường nhỏ đó, cô gái người Nhật Bản vẫn khoác trên người bộ ki mô nô màu đỏ, ngồi im lặng chịu đòn.

Buổi sáng, toàn bộ xưởng gỗ rất yên tĩnh, cha con Tào Cảnh Hào và Tào Đông Phong dường như đã đi ra ngoài, chỉ còn lại giọng nói của lão họa quan người Nhật Bản và tiếng chửi mắng của Sa Sa thỉnh thoảng trở nên phần khích vang dội lại trên quang trường nhỏ, một tiếng hoa, một tiếng Nhật hòa lẫn vào nhau khiến Gia Minh nghe thấy thật khôi hài.

Tới lúc xế chiều, cha con Tào gia ùng ùng trở về, vừa về đến nơi liền gọi người mở cửa sắt, cho người trói chặt tay hai đứa trẻ bắt đi ra ngoài.

Bọn chúng không chuẩn bị gì, chỉ trói cô bé Sa Sa vào ghế, còn Gia Minh thì lôi tới mộ cây cột cao hơn hai mét, vòng tay ra sau trói chặt lại, cách chỗ đó không xa là Nguyệt Tri Huân cũng bị đánh, hai người song song nhau, khiến Gia Minh nhớ đến những liệt sĩ hy sinh anh dũng sau khi chịu tra tấn cực hình.

"Con mẹ nó, ông đây chẳng muốn chờ Linh Tĩnh tới nữa."

Tào Đông Phong cầm cây trúc đao giống của lão quý Nhật Bản kia, vừa chửi mắng ầm ĩ vừa xông xông bước tới, Sa Sa ở bên cạnh hét lên:

"Tào Đông Phong, mày muốn làm gì, mày dám động đến cậu ấy, tao sẽ không bỏ qua cho mày!"

"Hừ, không có chỗ cho đứa con gái như cô nói chuyện ở đây, bịt mồm nó lại!"

Tào Đông Phong nói xong, hai tên thủ hạ bên cạnh đã lấy vải tời nhét vào mồm Sa Sa, "Mẹ nó, bạn Cố Gia Minh, thành thật nói với bạn hôm nay tao vô cùng bức bối bức rút, bây giờ sẽ lấy bạn ra để giãn gân giãn cốt."

ẤN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 33

Tra Tấn.

Một tiếng "bốp" vang lên, trúc đao hung hăng quất vào người Gia Minh. Sa Sa ở đối diện "a" lên một tiếng, cổ sức vùng vẫy trên ghế.

"Ha ha, bạn Gia Minh của chúng ta rất cừ, có thể nhịn được mà không kêu la tiếng nào".

Tào Đông Phong đắc ý vác trúc đao lên vai, "Hoài Sa muội muội kêu gì chứ? Gia Minh cậu ta không kêu, rõ ràng là không đau mà".

Mặt Gia Minh vẫn đang cười, lập tức trúc đao quất xuống người Gia Minh càng mạnh hơn:

"Mày không đau! Không đau! Không đau! Tao biết là tao ra tay vẫn còn nhẹ! Ra tay còn nhẹ lắm!"

Tào Đông Phong ở bên này ra tay hung hăng độc ác, bên cạnh là lão già Nhật Bản đang vung múa đao trúc, tiếng quất đánh tra tấn cô gái người nhật tên Nguyệt Tri Huân vang lên đồm độp.

Ngoại trừ tiếng đánh tra tấn thì còn lại tất cả đều rất tĩnh lặng, Nguyệt Tri Huân ngồi ngay ngắn như mất hồn ở đó, đánh một nhát, người ngã nghiêng siêu vẹo rồi sau đó lại ngồi thẳng lên. Gia Minh bị trói bên này một tiếng cũng không kêu, cắn chặt răng đau khổ nên chịu.

Trong phút chốc Gia Minh cảm giác được ánh mắt lạnh băng của Nguyệt Tri Huân thoáng nhìn qua phía mình, chắc là đang nghĩ "sao hắn có thể chịu đựng được như vậy", Gia Minh không khỏi cười thầm trong lòng.

Nếu quả thật muốn nhẫn nhịn, đương nhiên không phải là không làm được giống cô ấy hoàn toàn không phản ứng gì, nhưng mà bản thân bây giờ đang đóng vai một đứa trẻ, chỉ vượt qua giới hạn một chút là đủ rồi, biểu hiện cắn răng vẫn phải làm cho có Hai người bị đánh bên này đều lặng im không kêu la một tiếng, vậy mà Sa Sa bị trói trên ghế mắt nhìn Gia Minh bị đánh dường như là chính mình bị đánh, càng vùng vẫy giãy dụa, miệng la hét "A, a, a", bốn chân ghế dường như cũng vùng vẫy nhảy theo cô trên mặt đất, kêu bịch bịch âm âm, cuối cùng chiếc ghế bỏ nhào.

Khi Sa Sa ngã xuống đất, vẫn giữ tư thế quỳ gối ngẩng đầu lên, cô bé hai mắt tròn tròn, nước mắt đã chảy xuống, cũng không biết là vì cái trán bị đau vì cú ngã vừa rồi hay là vì đau lòng vì Gia Minh.

Tai nghe thấy tiếng Sa Sa ngã trên đất, Tào Đông Phong cuối cùng cũng thờ hờn hèn ngừng tay lại, nhìn Gia Minh với ánh mắt đầy kinh ngạc:

"Không ngờ mày cũng thật giỏi chịu đựng..., vì ngày thường bị đánh hoài nên đã miễn dịch rồi sao?"

Hắn đùa xong câu này rồi quay đầu nhìn về phía Sa Sa:

" Nhưng mà, bạn gái của mày cũng đã quý xuống rồi, Hoài Sa biểu muội muốn làm gì vậy, muốn xin tha mạng sao. Nào nào, giúp cô ta bỏ giẻ ra khỏi miệng, nghe thử xem cô ta muốn nói gì".

Tên thù hạ đứng cạnh bên lấy giẻ ra khỏi miệng Sa Sa, chỉ nghe cô ấy nói:

" Tào Đông Phong, mày muốn gì thì tìm ta, có gan thì một mình đấu với tao nè!"

"Đơn đấu?"

Tào Đông Phong nhíu mày:

" Thế sao được, ta đánh không lại cô đâu, câu này nghe không lọt lỗ tai chút nào".

Hắn nói xong rồi quay người lại tiếp tục đánh Gia Minh.

Lúc đi đánh người hao tổn khá nhiều sức lực, người bị đánh thì trở ra như một khúc gỗ không chút phản ứng, đây là chuyện rất bực mình. Giống như ca sĩ đi hát mà không có ai vỗ tay, diễn viên hài biểu diễn mà không có ai cười, nhưng mà lúc này tuy Gia Minh không kêu la, tiếng mắng chửi sau lưng Sa Sa lại vang lên không ngừng, Tào Đông Phong cũng đánh đến mức người phát cuồng cả lên.

"Tào Đông Phong, mày là tên chết tiệt..."

"Mày không phải là con trai, mày là một tên xấu xa..."

" Một mình đánh với con gái cũng không dám, mày muốn đánh thì đánh tao đây này..."

Những tiếng chửi rủa đó dần dần biến thành tiếng khóc, tiếng xin tha "Không được đánh nữa..."

" Xin mày mà, đừng đánh nữa, mày sẽ đánh chết cậu ấy mất thôi..."

" À..."

Mắt nhìn theo Sa Sa với khuôn mặt kiên cường ngang ngược thường ngày giờ đây đầm nước mắt, kêu khóc khàn cả tiếng, Gia Minh trong lòng thờ dài.

Nếu là một đứa trẻ bình thường, bị tra tấn như thế thì sớm đã chịu không nổi, song Tào Đông Phong dường như cũng không muốn trực tiếp đánh chết cậu ta, vì vậy mà những chỗ hắn hạ thủ đều không phải là chỗ hiểm, bây giờ ra tay chỉ cần nắm chắc thời cơ, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì lớn, nhưng cuối cùng có nên ở trước mặt cô ấy ra tay không? Sau này sẽ phải giải thích thế nào.

Cậu ta trong lòng thầm thờ dài, cảm thấy hơi đau đầu.

Lúc này màn tra tấn đã diễn ra hơn một tiếng đồng hồ, Sa Sa khóc đến mức khàn cả giọng, cô ấy vác cái ghế sau lưng quý dưới đất, đầu gối bị trói chặt chỉ có thể nhích từng bước nhỏ về phía trước, trên mặt đất hắn lên vết lê lếch dài hơn một mét, màn diễn này, người ngoài chỉ xem như một cảnh tượng náo

nhật, không quan tâm đến, Tào Đông Phong vừa định giờ trúc dao lên, rầm một tiếng, rớt cuộc lại là lão già Nhật Bản ở bên cạnh đỡ lấy nhát dao của hắn ta, lão cau mày nói vài câu gì đó.

Người biết tiếng nhật đứng bên cạnh phiên dịch:

" Phong ca, Nguyệt Trì tiên sinh nói ông ta không thể tiếp tục chờ được nữa, cái gọi là tra tấn chính là để cho người đó nhận được sự đau đớn lớn nhất, nếu cơ thể bị thương quá sớm thì thời gian làm cho đối phương đau đớn càng ít đi, ông ta nói cậu hãy nhìn cách ông ta đánh."

Mắt Tào Đông Phong sáng lên, sau đó cung kính nói:

"Mời sư phụ chi giáo, mời sư phụ chi giáo"

Hắn biết rằng lão già Nhật Bản này rất lợi hại, lúc nào cũng mang theo gậy đánh rắn bên người.

Nguyệt Trì lão đầu tay vung dao Trúc Dao lên, lập tức trên cánh tay Gia Minh xuất hiện một cảm giác đau nhức đến tận xương tủy.

Lão già người Nhật đó thông thả ung dung dùng tiếng Nhật giảng giải cách phát lực, làm thế nào đánh đúng chỗ, cổ tay phải vững thế nào, khi nào nặng như nào nhẹ thế nào, Tào Đông Phong cúi đầu khom lưng nghe.

Một hồi lâu sau, lão già đó đột nhiên nhìn sắc trời, dùng tiếng nhật nói:

" Đã đến giờ rồi".

Hắn trở về bên Nguyệt Trì Huân hỏi:

" Thời gian ba ngày đã hết, nếu cô vẫn không nói, đừng trách ta làm những việc khiến cô khó mà chịu đựng nổi!"

Lão già kia vừa quay trở lại thì Tào Đông Phong vê mặt hung phần muốn học cách thực hành ngay, Sa Sa lúc này lại nhích về phía trước một đoạn, nhỏ giọng khóc lóc:

"Không được, không được đánh nữa..."

Tiếng kêu xin này lại càng khiến Tào Đông Phong thấy hung phần hơn, lấy hơi thổi thổi vào tay, hắn đắc ý quay đầu lại nhìn Sa Sa một cái, sau đó gào lên một tiếng "a", trúc dao vung xuống.

“Bốp”

Âm thanh này vang dội hơn bất cứ những lần vung dao trước đây, thân người nhỏ nhắn của Gia Minh run lên, phun ra một ngụm máu, sau đó, cái đầu gục xuống.

Sau một lần hung phần kiểm tra:

" Ha ha, đánh ngất xỉu rồi, đánh ngất xỉu rồi..."

Sa Sa trong chớp mắt chết đứng trên mặt đất, hai mắt mờ đi, sau đó khóc lóc khẽ gọi: "Gia Minh, Gia Minh..." hai đầu gối nhích đi với tốc độ nhanh hơn về phía bên này.

Tào Đông Phong vừa quay đầu lại, định kêu người đem nước đến gội cho Gia Minh tỉnh lại, đột nhiên bị lão già Nhật Bản đó gọi lại:

" Nguyệt Trì tiên sinh nói, để cho cậu ở đây cởi sạch quần áo của con bé người Nhật này, sau đó sau đó đem nó lên..."

Tên phiên dịch đó cười một cách tục tũ.

"Ở đây sao, để cho tất cả mọi người nhìn thấy sao?"

Tào Đông Phong hơi sững sờ, lại nhìn thấy Tào Cảnh Hào ở bên cạnh chứng kiến cảnh tượng này từ đầu đến cuối, kêu lên:

" Nguyệt Trì tiên sinh bảo con làm gì thì con cứ làm theo đi! Nói nhiều làm gì?"

"Được."

Tào Đông Phong xoa tay, tuy cảm thấy việc này có phần hơi hoang đường, nhưng mặc kệ nó, cô bé xinh đẹp như thế kia, không thể thua kém Linh Tĩnh, chỉ có điều đây là cô gái Nguyệt Trì tiên sinh mang đến cho nên hẳn mới cắt đứt mọi ý nghĩ với cô bé đó, bây giờ có thể thử một lần, cho là có người ở xung quanh xem, thì cũng coi như là người quen, không bị thiệt gì.

Nghĩ như vậy, hần bước đến trước cô gái, nhìn lão già Nguyệt Trì một cái, nhận được câu trả lời chắc chắn xong mới dám đưa tay ra, nhưng mà chỉ mới sờ vào chiếc cổ ki mô nô thì một ánh sáng trắng đột nhiên lóe lên trước mắt!

Một thanh âm vang lên, Nguyệt Trì Huân rút tay trái về, Tào Đông Phong bị sự cố làm cho sợ hãi phải lui về sau mấy bước, suýt nữa ngã xuống đất.

Mắt nhìn mấy giọt máu nhỏ ra từ ống tay áo rộng thùng thình bên tay trái của Nguyệt Trì Huân, lúc này mới biết vừa nãy là do cô gái trông giống như búp bê này ra tay, nếu không phải Nguyệt Trì tiên sinh đánh cô ta, e là chiếc cổ của mình đã bị cưa đứt rồi.

Là vật gì... Nguyệt Trì tiên sinh nếu muốn đánh cô ấy nhất định sẽ không cho phép cô ta mang bất cứ hung khí gì trên người, vậy... đó là móng tay.

Trong đầu vừa nghĩ như thế, thì lão Nguyệt Trì dùng trục đao vỗ vào sau lưng hần, thúc giục hần lập tức đi tới, phiên dịch bên cạnh nói:

" Nguyệt Trì tiên sinh bảo cậu cứ yên tâm, ông ta sẽ ở bên cạnh giúp đỡ cậu."

" Ha ha, vậy thì ta yên tâm rồi".

Lần này, Tào Đông Phong trực tiếp đi tới liền muốn xuất thủ, lại thấy Nguyệt Trì Huân bỗng dưng nhảy dựng lên, lão già bên cạnh thân hình khẽ động,

lập tức lại một tiếng "bốp" nữa, cô gái giống như bướm bướm gãy cánh rơi xuống đất, bộ ki mô nô rộng thùng thình bung ra, mái tóc đen xõa ra như thác nước, một phần trên chiếc chân nhỏ nhắn lộ ra dưới lớp ki mô nô, lại đầy vết thương tích nhìn thấy mà giật mình.

Lão già này để cô ấy mặc chiếc áo màu đỏ, mỗi ngày đánh tới đánh lui, nhìn bên ngoài xinh đẹp mê người, nhưng bên dưới lớp ki mô nô, thân thể cô gái có lẽ thương tích đầy mình.

Tào Đông Phong hơi ngáp ngừng một chút, rồi vẫn đưa tay về phía cô gái, thân thể cô vừa khẽ động, tay phải giờ ra đâm thật mạnh, Tào Đông Phong người lui về sau, sau đó trúc đao nghênh chiến, lại còn rất hung hăng, lần này Tào Đông Phong có thể nhìn thấy, nằm nghiêng một bên dưới đất, trong ống tay áo rộng thùng thình, trên bàn tay nhỏ nhắn đó nhuộm đầy máu, có hơi chút run run.

Hắn vô ý thức nhìn nhìn lão già bên cạnh, hít một hơi, lại cúi người xuống một lần nữa.

Lúc này, Sa Sa đã nhích dần tới cách Gia Minh chưa đầy một mét, cô ấy vừa nhích, vừa nhìn cậu bé bị đánh ngã xiu, thấy thật đau lòng... trước giờ chưa từng thấy đau lòng như thế... tại sao...

Đột nhiên, cô nhìn thấy Gia Minh ngẩng đầu lên, sau đó mở hai mắt ra.

Tiếng kêu trong miệng còn chưa hô lên, cô ấy, bỗng nhiên khựng lại, vì Gia Minh lúc này mắt ngậy ngó giống như người chết, sau đó biến thành màu đỏ như máu tươi.

“ Gia Minh...”

Thanh âm ở nơi cổ họng nơi cổ họng, biến thành sự ngỡ ngàng và sợ hãi.

Bên kia, Tào Đông Phong đang túm lấy ki mô nô của Nguyệt Trì Huân từ từ kéo ra, nhìn những vết thương trên thân thể của Nguyệt Trì Huân mà phải giật mình.

Cảnh tượng kinh hãi đó vừa mới đập vào mắt, thì xung quanh vang lên những tiếng kêu kinh sợ, bên cạnh, lão người Nhật tay run lên, vô ngoài trúc đao đã được rút ra, sau đó cảm giác lạnh lẽo ủa tới, nhưng mà lần này, hắn đã không thể phản ứng kịp.

Tào Đông Phong đã bị gờ bỗng lên trên không trung.

Cô áo bị túm chặt, sau lưng chỉ có thể cảm thấy một cái chuỗi sắc nhọn dí sát vào, còn ở phía trước, vô sĩ đao của lão già kia đâm tới, dừng lại ở ngay yết hầu của hắn.

"Không được động đây"

"Buông ra!"

"Gia Minh....."

Trong đủ loại thanh âm, cô gái Nhật nghiêng người ngã xuống, lẳng lặng ngẩng đầu lên, nhìn thấy một thiếu niên đứng bên cạnh, đoàn kiếm trong tay cậu ta đã sát vào gáy của Tào Đông Phong, máu ở khóe miệng từ từ chảy ra, bên trong lớp quần áo của cậu ấy, phải chăng cũng phải chịu thương tích giống như mình.

Sau đó, cô ấy nhìn thấy chàng thiếu niên kia nở nụ cười.

" Lão già..., ông vẫn còn kém lắm.

ÂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 34

Giả Ngây Giả Dại.

“Tránh ra! Tránh ra mau...tất cả đều tránh ra hết cho ta!”

Bất được Tào Đông Phong làm con tin, lúc này Gia Minh miệng còn đầy máu tươi rõ ràng đã rơi vào trạng thái điên cuồng nào đó, hấn dùng dao găm gây ròi cắt đứt dây thừng trên người Sa Sa, sau đó bọn họ cùng nhau lui về phía sau khu đồn cũi.

Cô gái Nhật Bản bề ngoài vẫn bề ngoài vẫn hoàn mỹ nhưng trên thực tế đã bị đánh tới mình đầy thương tích cũng nhân cơ hội này vùng ra, từng bước tập tễnh theo sát bên cạnh Gia Minh.

Tuy rằng phải chịu một nỗi đau đớn vô cùng, mỗi bước đi là khắp người trên đều đau đớn tựa kim châm, nhưng trên khuôn mặt hoàn hảo như khuôn mặt một con búp bê bằng sứ kia vẫn không biểu lộ chút tình cảm nào, nàng ta biết rằng, đây đã là cơ hội cuối cùng để trốn thoát khỏi đây.

Phía bên kia, Sa Sa một mặt theo sát Gia Minh, mặt khác lo lắng khi nhìn thấy Gia Minh lúc này. Trúc Dao không đánh vào mặt của hắn, thế mà máu tươi lại nhuộm đỏ khắp khoe miệng, trong đôi mắt hấn lên những vằn máu chớp động liên hồi, đứa bé trai ngày thường vẫn luôn nhất gan sợ chuyện, mỗi khi cười đều rất chân thành chất phác này bây giờ lại gào thét như phát điên, hấn chắc là rất đau đớn, rất sợ hãi sao, rốt cuộc là hấn đã lấy cái đũng khí đó từ đâu?

Ngày thường khi ở Võ quán, bác Diệp vẫn thường ép hấn luyện võ, hấn trước giờ luôn tìm cách tránh né, thà là bị sai làm việc vặt vãnh, đem nước, khăn mặt cho người ta, cũng không muốn học võ, có khi bị nói tới mức không còn cách nào đành phải luyện qua loa vài chiêu, tư thế của hấn cũng rất chính xác, chuẩn, thế nhưng một khi cùng người ta đánh nhau thì cho dù thế nào cũng không đánh lại, đầu được vài chiêu đã như con lươn lẩn trốn khỏi võ đài.

Theo cánh nói của bác Diệp, quyền pháp của hấn căn bản chỉ là máy móc rập khuôn, nếu như biểu diễn có vẻ rất đẹp, nhưng nếu phân tích kỹ càng mới thấy không có tác dụng gì.

Thế nhưng mới vừa lúc này, mấy động tác nhỏ vừa rồi của hấn rõ ràng là kỹ xảo đánh nhau do bác Diệp dạy cho bọn họ, lao qua, bắt người, tránh né, một loạt động tác nhạy bén nhanh chóng, lưu loát liền mạch, thậm chí ngay cả lão biến thái người Nhật kia cũng không thể đuổi kịp. Nhưng đứng bên cạnh hấn, mình cũng thấy rõ ràng cánh tay hấn đang run nhè nhẹ.

“ Tất cả đều tránh xa hơn nữa cho ta...khụ, khụ, khụ...”

Giọng nói mang chút non nớt, sau khi gào lên như phát điên khiến ho khan làm máu bắn ra khỏi miệng, cây chùy thủ vì sự chấn động đó mà cũng bị đâm vào sâu hơn, lập tức, Tào Đông Phong cũng ngen ngào la lên:

“Mau lùi lại! Mọi người mau tránh ra đi! Hấn sắp đâm tôi rồi! Hấn sắp đâm tôi rồi này!”

Hơn mười mấy tên đang cầm dao trong tay, vẻ mặt hung ác, nghe thấy vậy thì chần chừ chốc lát, lập tức xếp hình bán nguyệt tiến về phía trước, trong đám bọn họ Tào Cảnh Hào thét lớn:

“Nhóc con, mày đừng làm điều xằng bậy, nếu như mày làm nó bị thương, tao sẽ giết sạch cả nhà mày!”

“Tao sẽ giết sạch cả nhà mày!”

Lời của hắn còn chưa dứt, Gia Minh đã hai mắt trợn lên đỏ ngầu, hét lớn:

“Mày còn dám nói một câu nào nữa, có tin hay không ngay bây giờ tao sẽ cho cả nhà mày phải tuyệt hậu không?”

"Được, được, tao sai rồi, tao không nói, tao không nói, nhóc con, thả lỏng đi, thả lỏng đi, không cần căng thẳng..."

Tào Cảnh Hào ngày thường quen thói ra lệnh, lúc này mới nhận thức được là trong tay đối phương có con tin, nếu như còn là một người hiểu biết thì không đến nỗi nào, nhưng nhìn tình trạng của thằng nhóc này, hiển nhiên là mới vừa rồi bị đánh quá độc ác, hiện tại căn bản đã rơi vào tình trạng điên loạn, loại người như thế, nếu bị ép đến đường cùng thì chuyện gì cũng có thể làm được.

Kẹp chặt con tin, cả ba người từ trong khu nhà lui đến sân đồn củi ở phía sau, ở hàng rào tre ngoài đó đã mở sẵn một cánh cửa nhỏ thông ra cánh rừng đằng sau.

Sa Sa nghĩ thầm nếu như chạy trốn thì chạy về phía trước chắc sẽ dễ dàng hơn, nhưng chắc chắn lúc đó Gia Minh không chú ý tới điểm này, bây giờ thì vòng vây của mười mấy tên cầm dao đó ngày càng siết chặt, muốn bọn chúng một lần nữa thả bọn ta nhất định là không thể nào.

Lo lắng suy nghĩ, nàng lại quay về phía Gia Minh lúc này đang điên loạn, trong lòng cảm giác rất đau đớn, xưa nay đều là mình và Linh Tĩnh bảo vệ hắn, thế mà giờ chính vì nguy khốn của gia đình mình, để hắn phải chịu cho người ta đánh, rồi biến ra bộ dạng thế này.

Nhưng mà nhìn bộ dạng hắn đang điên dại mà vẫn bảo vệ mình, bức lui tất cả bọn người xấu kia, trong lòng lại nhen lên một chút ngọt ngào không gọi tên.

Bọn họ từ từ rút ra khỏi cái cửa nhỏ ấy, rồi cứ hướng về khu rừng mà thoái lui, chờ tới khi tiến sát bia rừng, Gia Minh đột nhiên lại hét lớn:

“Các người không được cử động! Cũng không được qua đây!”

“Không thể nào! Mày cũng phải suy nghĩ cho tao chứ!”

Tào Cảnh Hào cố hết sức làm cho giọng của mình trở nên ôn hòa hơn:

“Nếu như bọn mày chạy thoát rồi, lại giết con tao thì tao làm thế nào được, tao nhất định phải theo sát chúng mày, nhất định phải ...”

“Con trai mày vốn là rất đáng chết!”

Gia Minh lại gào to:

“Chẳng qua tao sẽ không đi, tao sẽ để cho chúng mày có thể nhìn thấy hắn, nhưng mà Sa Sa nhất định phải đi, nhất định phải rời khỏi đây! Chỉ khi nào tao chắc chắn rằng Sa Sa đã đi thật xa, tao mới thả người!”

“Được! Sa Sa có thể đi, nhưng tao nhất thiết phải nhìn thấy con trai tao an toàn, với lại còn người con gái kia...”

“Cô ta không liên quan gì tới tao, nhưng trong các người ai dám qua đây tao sẽ giết hắn!”

“Được, không qua, không qua đó, tao cũng sẽ nói rõ ràng với Nguyệt Trì tiên sinh ...”

Hắn nói xong, liền bảo tên phiên dịch chuyển lời lại cho lão già Nhật Bản, nói hắn không được tùy tiện xuất thủ bắt người.

Lão già khẽ hừ một tiếng, không nói lời nào, tuy nhiên không có bất cứ cử chỉ phản đối nào.

Bốn người từ từ lui vào khu rừng phía sau, bọn người mười mấy kia vẫn còn có thể nhìn thấy rõ ràng một người con gái đứng sau lùm cây nhỏ đang khóc lóc cái gì đó.

“Minh không đi đâu hết, nếu đi chúng ta cùng đi, mình không thể để cậu ở lại nơi này được...”

“Minh nói rồi, đi nhanh đi! Minh phải ở nơi này cầm chân bọn chúng! Cậu chỉ là gánh nặng cho mình thôi, cút mau cho mình!”

“Không... mình không muốn...”

Sa Sa lắc đầu, trên khuôn mặt toàn là nước mắt, nàng nói:

“Minh không đi đâu, trước nay cậu không bao giờ mắng mình, mình biết cậu chỉ muốn mình chạy thoát một mình, mình không muốn... Là mình hại cậu bị đánh, giá mà cha mình không phải là xã hội đen...”

“Bây giờ cậu nói những lời này làm gì, đi mau!”

Gia Minh nói xong, dùng một chân đá vào người Sa Sa.

Động tác này cũng không dùng bao nhiêu sức lực nhưng Sa Sa không ngờ Gia Minh lại có thể đá nặng như vậy, loạng choạng mấy bước, rồi ngã xuống khoảng đất đầy lá khô đằng sau, ôm bụng đứng dậy, nàng khóc tức tưởi:

“Gia Minh, cậu đá mình...”

“Minh...”

Gia Minh kêu lên một tiếng, sau đó, bờ vai đang gồng cứng bỗng đổ sụp xuống, dường như giờ khắc này hắn đã đột nhiên trở thành tên Gia Minh nhu

nhược sợ chuyện trước kia, hai tay cũng run rẩy, nói:

"Đúng vậy, xin lỗi cậu... Nhưng mà, Sa Sa, mình rất sợ, nhưng hai người chúng ta chỉ có một người có thể đi. Mình đã bắt Tào Đông Phong rồi, bọn họ chắc chắn sẽ đi theo chúng ta, mình phải ở lại chỗ này canh chừng..."

Giọng nói kia cũng dần trở nên nghẹn ngào:

"Sa Sa... Mình sợ đau, mình cũng sợ chết, mình muốn cùng cậu và Linh Tĩnh ở cùng một chỗ với nhau, nếu như mình chết đi rồi thì sẽ không bao giờ được nhìn thấy các cậu nữa... Lúc này mình rất đau, lúc bị đánh mình tưởng chừng phải kêu lên, khóc lên rồi, thế nhưng mình là nam nhân, có những lúc mình không thể kêu, cũng không thể khóc... Mình là nam nhân, cho nên bây giờ mình phải ở lại đây, nếu như cậu thoát được rồi phải lập tức kêu cảnh sát lại cứu mình, trời cũng sắp tối rồi, Sa Sa, nhất định nàng sẽ thoát khỏi chỗ này..."

Nhìn thấy dáng vẻ Gia Minh lúc này, Sa Sa càng khóc to hơn nữa, trong chốc lát, nàng mới nói:

"Được... Mình nhất định sẽ kêu cảnh sát đến, nhưng Gia Minh, cậu phải hứa với mình một chuyện, cậu nhất định cũng phải trốn thoát, không thể để cho bọn chúng bắt được."

"Ừ, nhất định là như vậy."

"Còn nữa... Cậu có thể... Cho mình hôn hôn một cái...?"

"Ừ, a?" Trong nháy mắt, Gia Minh hơi ngạc nhiên, thiếu chút nữa bị dọa đến không giữ nổi nét mặt đang giả khóc lúc này, may là lúc này trời đã ngã về chiều, và lại trong rừng không chút ánh sáng, cho nên Sa Sa cũng không làm thế nào nhìn thấy rõ ràng.

Chính lúc đang ngạc nhiên, Sa Sa bỗng chạy đến, đôi môi mềm mại không áp lên đôi môi của Gia Minh, mà chính là áp sát vào những vết máu vương trên khóe miệng của hắn, cái lưỡi mềm mại trơn ướt vươn ra, đến khi liếm hết máu tươi vương trên khóe miệng Gia Minh mới ngừng lại, sau đó nàng lau nước mắt, rồi vừa khóc nho nhỏ vừa hướng về nơi sâu nhất nhất trong rừng chạy đi.

Ặc... Vị của nước miếng khác với máu rất nhiều sao...

Cảm nhận được những vết máu đã bị liếm sạch, sau đó chỉ còn lại vị của nước miếng, trong lòng Gia Minh cũng bất đắc dĩ, sau đó lại nhíu mày nhìn qua cô bé Nhật Bản Nguyệt Trì Huân bên cạnh.

Lúc này, Nguyệt Trì Huân cũng đang nhìn hắn, nàng không hiểu tiếng Trung, cho nên bây giờ chỉ có thể đi theo Gia Minh. Nhưng một lát sau, nàng đột nhiên khom người xuống chào, giọng nói dịu êm để nghe:

"Ai lý dất đa (Cảm ơn)."

Rồi sau đó quay người tập tễnh chạy về một hướng khác.

Đây... Đây là chuyện gì...

Gia Minh cảm thấy hơi ngạc nhiên.

Trên thực tế Nguyệt Tri Huân đã hiểu nhầm ý của Gia Minh, từ lúc nàng bị bắt tới đây, đôi chân bị lão già kia đánh nhiều nhất, mặc dù lúc này cắn chặt răng đứng lên nhưng thực ra năng lực hành động đã kém hơn so với cả người bình thường.

Gia Minh liếc nhìn nàng, đang tự hỏi làm sao mà cũng đuổi luôn cô bé này, song khi nhìn vào trong mắt của Nguyệt Tri Huân, nàng nghĩ rằng người nam nhân kia đang lo lắng bản thân mình trở thành gánh nặng cho hắn.

Dù sao thì Gia Minh già bộ cũng quá chân thật, trong mắt nàng cũng cho rằng, người con trai này chưa từng trải qua sự huấn luyện như mình, thế mà khi hắn bị đánh vẫn cắn răng chịu đựng, khi hắn sợ đến mức toàn thân run rẩy, vẫn có thể kiên cường đối mặt với rất nhiều kẻ thù, thậm chí có thể cứu được hai cô gái đến chỗ này, chỉ điểm này thôi cũng đã khiến Nguyệt Tri Huân vô cùng khâm phục.

Khả năng theo dõi của đối phương rất mạnh, xét theo tình hình bây giờ, nếu muốn chạy thoát thực sự là điều không tưởng. Thế nhưng sức mạnh của đứa trẻ này rất cuộc cũng có hạn, mình không thể làm liên lụy hắn, cho dù cơ hội chỉ có một phần trăm, mình cũng phải thử sức xem sao.

Ngoài bia rừng, hơn mười người nhìn chằm chằm nhìn vào, Tào Cảnh Hào đang khấn trương nhìn đồng hồ đeo tay, dần dần, Sa Sa chạy cũng đã được mười phút rồi, hắn nhìn vào chỗ hai người đằng sau bụi cây, hét lớn:

"Được rồi, bọn họ chạy được mười phút! Có thể thả người ra rồi chứ!"

Bên này trong khu rừng cây, Tào Đông Phong cảm nhận được cây đao găm phía sau lưng, vội vàng nói:

"Gia Minh, được rồi, mày chạy mau đi, tao bảo đảm không truy đuổi theo mày, mày nếu bây giờ chạy, nhất định có thể chạy thoát được."

Hắn lúc này đã nghe hết những lời Gia Minh nói với Sa Sa, nên cho rằng Gia Minh đã bị vây khốn đến mức rơi vào hoảng loạn cực độ, thế nhưng lúc này nếu như hắn còn dám quay đầu nhìn lại biểu hiện trên khuôn mặt Gia Minh, hắn sẽ biết được kỳ thực bản thân đã sai lầm hoàn toàn.

Cái biểu hiện run rẩy xuất hiện trước hai người con gái khi này không bao giờ còn xuất hiện nữa, bây giờ trên khuôn mặt Gia Minh là một vẻ ung dung tùy ý, từ khoe miệng Gia Minh, một nụ cười mang theo một tia tà ác bùng ra, áp sát thiếu niên đằng trước.

"Lúc này... đánh đã tay chưa?"

"Tao.... Tao..."

"Mày yên tâm, tao không đánh mày, cũng không giết mày, tao sẽ cho mày... Biết cái gì gọi là đau khổ và tuyệt vọng thật sự... là tuyệt vọng đấy!"

Đầu óc Tào Đông Phong còn chưa kịp lý giải xong câu nói đó, Gia Minh đã vung tay lên, dùng chuôi đao gỗ một cái vào gáy của hắn, sau đó nắm lấy Tào Đông Phong lúc đó đã ngất đi, rồi biến mất trong bóng tối của khu rừng.

Ngoài rừng, bọn người Tào Cảnh Hào chỉ nhìn thấy thân hình con trai đột nhiên ngã xuống, sau đó Gia Minh cũng quay người, mắt tích... “Mau đuổi theo!”

Mười mấy tên cầm theo dao, gậy sắt như đàn ong vò vẽ vàng nhảy vào khu rừng, lão già Nhật Bản là tốc độ nhanh nhất, hắn ta chạy theo hướng không giống như bọn người kia, chính vì hắn chạy theo hướng chạy của Nguyệt Trì Huân.

Mặt trời dần dần nghiêng về ngọn núi đằng tây, ngay cả ánh nắng chiều cuối cùng cũng đã biến mất phía cuối chân trời, hoàng hôn, cả khu rừng như một con mãnh thú hoang dã nằm phủ phục, có thể nuốt vào mọi thứ.

ẤN SÁT

Phần Nô Dịch Hương Tiêu

Chương 35

Tiết Lão Nha (1) .

Bầu trời tối đen như mực, trong rừng cây yên tĩnh vô cùng, có một cô gái đang trốn sau một gốc cây, sau đó dùng hết sức chạy về phía trước.

Tiếng người, có tiếng người từ nơi nào đó truyền tới, chắc là bọn họ đang đuổi theo cậu thanh niên kia, nhưng mà cô gái này cũng hiểu, đám ác ma này nhất định đang ở phía sau của cô ta, chứ không bao giờ buông tha nàng một cách đơn giản như vậy.

Mỗi một bước chân của nàng, đều khiến cho toàn thân đau nhức, nhưng mà vẫn phải cố gắng chịu đựng, cắn chặt răng, nhẹ nhàng nâng chân, rồi lại nhẹ nhàng hạ xuống. Nếu muốn duy trì tốc độ này, thì ngoài việc tay chân bị thương, chiếc áo Kimono rộng thùng thình cũng là một nguyên nhân, tạo nên sự vướng víu. Trong khi đó, máu từ vết thương ở cánh tay không ngừng chảy ra, rơi xuống đất.

Đối với Ninja mà nói, chỉ cần có một manh mối thôi, cũng có thể tạo nên những sơ hở trí mạng.

Đã từng chịu đựng qua nghiêm khắc huấn luyện, nhưng lúc này muốn phát huy sự huấn luyện đó cũng chỉ có giới hạn, mấy ngày qua bị hành hạ, đói khát cùng mệt mỏi, bây giờ lại phải vận động hết sức, cho nên nàng có cảm giác mình sắp ngã đi, không còn nhìn rõ đường ở phía trước nữa.

Thình thoảng không cố gắng được nữa, thân hình nàng lại lao đảo ngã chúi xuống đất, từ trên cơ thể nàng truyền lại sự đau đớn tới tận xương tủy.

Thực ra, nàng vẫn chỉ là trẻ con mà thôi...

Nàng muốn ngủ, muốn nghỉ ngơi, muốn nhắm mắt để cho cảm giác thống khổ bớt đi một chút, nhưng mà cho dù nàng có muốn ngủ tới đâu đi chăng nữa, nàng cũng không thể nhắm mắt lại, cho dù ở trước mắt toàn là màn đêm đen tối...

Rốt cục, ở phía trước cũng truyền đến một tia sáng hắt hiu, nàng đi ra rìa rừng cây, nhưng bỗng dừng giạt mình, phía trước chính là mặt sông mênh mông cuộn cuộn. Đây chính là con sông lớn vắt ngang qua thành phố Giang Hải, nhập vào biển, mặt sông rộng như vậy, cho dù là lúc thân thể nàng không bị thương, nàng cũng không thể nào bơi qua được.

Phía sau vẫn là khu rừng, đứng ở đó, cô gái đột nhiên có chút ngỡ ngàng, bây giờ nên đi về đâu đây?

Nếu như bây giờ trực tiếp nhảy xuống dòng nước, chắc chắn rất khó chịu, nhưng sau đó, mọi việc sẽ ổn thôi. Quá trình chịu sự huấn luyện nói cho cô gái biết rằng, ở thời khắc cho dù chỉ còn một chút hy vọng nhỏ nhoi cũng không được đánh mất sinh mạng mình, còn như quay lại... cô gái biết mình cũng không chạy trốn được xa nữa.

Còn đang loay hoay lao đảo, chưa kịp suy nghĩ kỹ, bỗng một bóng người từ một nơi không xa trong khu rừng vọt ra, tay cầm Võ Sĩ Đao, chính là cái

người mà cô ta đang hết sức trốn chạy.

Bất ngờ, cô ta dùng hết sức cố gắng chạy về hướng về phía bờ sông.

Dùng hết sức còn lại cuối cùng... Phách một tiếng, lão già kia đã đuổi tới sát bên, dùng lực sử Vô Sĩ Đạo đánh vào bắp chân trái cô ta, cô ta lao đảo một cái, rồi té xuống bãi đá cuội. Lão già nhận thấy Nguyê Tri Huân vẫn còn một chút tàn lực, dùng chân phải nghiêng ngả chạy vài bước về phía trước, bèn tấn công đui trái cô ta thêm một lần nữa, cuối cùng cô ta cũng té nằm xuống bãi đá.

“Hết đường rồi, Huân.”

Nhìn cô gái đang nằm trên bãi đá giãy dụa lê lét hướng về phía trước, lão già nhẹ nhàng nói:

“Đem bí quyết Tri Anh Thiên Huyền nói cho ta nghe, ta sẽ giúp cô trị thương, rồi sau đó tha cho cô đi.”

Cô gái vẫn không trả lời, khăng khăng bò lét về phía trước.

“Cô còn chưa nhận thức được hay sao? Nguyê Tri gia đã bị dính vào một kiếp nạn to lớn.”

Lão già trầm giọng nói tiếp:

“Bọt tộc Nguyệt Tri đã chọc giận Bùi La gia, ta biết các người đã cầu cứu tới sự giúp đỡ của Cao Thiên Nguyên, thế nhưng bây giờ Cao Thiên Nguyên còn ra cái gì. Họ họ tự xưng là liên minh Tiên Hóa gia cổ xưa nhất của Nhậ Bản, thế nhưng giờ đây bọn chúng làm gì còn mấy Tiên Hóa gia lợi hại đâu, thậm chí ngay cả Viêm Hoàng Giác Tinh của Trung Quốc cũng không bì kịp. Bùi La Gia không phải là một tổ chức bình thường, nếu cần, bọn họ có thể điều động một đội gồm một nửa sát thủ toàn thế giới này, chỉ một vài tên trong số đó, thì đã mạnh hơn đám người Cao Thiên Nguyên rồi, nếu chỉ dựa vào đám tiểu bối không biết phép tắc Thiên Vũ Chính Tắc, các người cho rằng có thể chống lại dã tâm của Ngự Thủ T thương hay sao? Giúp được các người lúc này, chỉ có thể là U Âm Thiên Cầm ở Âu Châu”

Lão ta nói tới đây, bỗng nhiên kích động nói:

“Ta nói là sự thật, chỉ có ta mới cứu được Nguyệt Tri gia, nhưng trước tiên cô phải giúp ta đoạt lại vị trí gia chủ, chỗ đó vốn là của ta mà!”

Nếu như lúc này Gia Minh có thể nghe thấy đoạn hội thoại này, có thể cũng phải nói rằng lão già này phán đoán chính xác, bởi vì kiếp trước khi hắn còn sống, hắn đã từng gặp Nguyệt Tri Huân, bởi vì lúc đó hắn đang vào Nguyệt Tri Gia nằm vùng. Sau khi Nguyệt Tri Huân tự sát vài ngày Bùi La Gia tiến hành giết chóc bộ tộc Nguyệt Tri, đám người của Cao Thiên Nguyên cũng bị đội ngũ Dị năng giả của Bùi La Gia dẹp yên, Cao Thiên Nguyên lại cầu viện sự giúp đỡ của tổ chức hắc đạo lớn nhất Châu Ân U Âm Thiên Cầm, qua thật có thể chống cự thêm một đoạn thời gian nữa.

Sau đó Bùi La Gia và U Âm Thiên Cầm có quyết đấu, khi Gia Minh gặp Hòa phương hoàng, Bùi La Gia đang quyết đấu sống chết với tổ chức Viêm Hoàng Giác Tinh, nói tới đây thì.. hắn không nói được nữa vì lúc đó đã chết rồi Lão già đột nhiên quát lên một tiếng, hình như là muốn dọa Nguyệt Tri Huân, sau đó cô gái bỗng dưng quay người, nhặt một hòn đá cuội ném về phía hắn, lão già nhanh nhẹn phi thân né tránh, dùng sống dao nện xuống cổ cô gái, nhất thời cô

Lúc này đám thù hạ còn chưa xuống lầu, đang đứng co cụm trên ban công, nhìn về phía quảng trường, một ngôi nhà nhỏ đã bị phá hủy hoàn toàn, ngọn lửa trong một buổi gió đêm cuối thu đang rùng rùng cháy.

“Khốn kiếp, là gara xe, mấy chiếc xe bọn ta đều bị phá hủy rồi!”

“Không biết Liễu Chính phái bao nhiêu người qua đây, A Minh và A Thành sao lại không phát hiện ra...”

“Cái tên gia hỏa này...”

“Lão đại, mau gọi Hầu tử quay về đi”

Trong lúc náo loạn, bốn năm người ào ào quay về phòng lấy dao, chính lúc này, điện thoại được nối, Tào Cảnh Hào cúi mặt vào điện thoại hét lớn: “Hầu tử, chúng mày rốt cuộc đang làm gì vậy? Nếu bắt không được con nha đầu đó thì thôi đi, mau trở về đây cho ta, Liễu Chính đã tìm tới cửa rồi ...”

Nói tới đây, cả người hắn đột nhiên đứng ngay tại chỗ.

Một cái đầu người máu me đầm đìa từ một góc của quảng trường lăn lông lốc về phía này, dưới ánh sáng của ngọn đèn, hắn dường như nhận ra một người, đang cầm điện thoại, đứng đối diện với bên này.

“Ngươi... là ai?...”

Sau khi hỏi những câu hỏi này, Tào Cảnh Hào đột nhiên thấy lạnh cả người, bởi vì hắn ta đã nghe ra thanh âm trong điện thoại, chính là thanh âm của đứa bé có tên là Cố Gia Minh.

“Ta là ai há?... Ha ha, thực ra ngươi phải hỏi là hành vi của ta lúc này có ý nghĩa gì, chính là phong cách của một sát thủ rất nổi tiếng trong giới hắc đạo, cốt đầu của kẻ thù, khiến chúng cảm thấy vô cùng sợ hãi, tất nhiên ngươi không thể nào biết đó là ai...Kỳ thực điều này cũng không còn quan trọng nữa rồi.

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 36

Tiết Lão Nha (2) .

Cô gái dần dần từ trong hôn mê tỉnh lại.

Trong mắt từ từ xuất hiện cảnh vật mờ ảo xung quanh, không ngoài dự liệu, cô gái đã bị tên biến thái đó xách lên vai đi dọc theo con đường nhỏ sát mép rừng trở lại nhà máy gia công gỗ.

Bờ vai của hắn đang chèn ép chỗ nóng bỏng của cô, mỗi lần lay động thân thể của cô sẽ sinh ra một cảm giác mãnh liệt. Tên lão đầu biến thái này hẳn là đã phát hiện mình đã tỉnh nhưng hắn không nói gì cũng không làm gì, dường như là bởi vì hai bàn tay của cô đã bị gãy...

Nhưng mà việc này không có quan hệ gì...

Hai cái tay tàn phế của cô rũ xuống, cơ thể cô trên vai hắn có chút hoạt động, một khối đá sắt nhọn trong tay áo từ từ trượt xuống.

Động tác của cô rất chậm, thân thể của cô giống như người chết, nhưng mà, có lẽ là do quá chậm nên một lát sau nhà máy gia công gỗ đã xuất hiện trong tầm mắt của cô, lão đầu không nhanh không chậm từ từ đi tới cánh cửa nhỏ phía sau nhà máy, đột nhiên, hắn ngừng lại, hít mũi một cái.

"Có mùi máu tươi..."

Nhưng mà, trên người Nguyệt Tri Huân cũng có máu tươi, lão đầu chột ngữi một chút, khi còn chưa kịp xác định thì "Phanh" một tiếng, từ bên trong quảng trường có tiếng súng truyền tới. Lão đầu kinh hãi, hắn vội đẩy cửa ra rồi nhanh chóng bước vào, Nguyệt Tri Huân trên vai hắn bay lên!

Bộ ki-mô-nô rộng thùng thình của cô như hồ điệp bay trong gió, viên gạch sắt nhọn trong tay cô đánh về phía cổ của lão già. Nhưng mà, lão già kia cũng ứng biến vô cùng nhanh, hắn giơ tay bắt về phía Nguyệt Tri Huân, một kích này của cô đã thất bại.

Thân thể đang bay trên không của cô quỹ dị xẹt qua một khoảng cách, cô đã ở phía sau lão già, viên đá sắc nhọn trong tay giơ lên đánh về phía cái ót của hắn.

Tri Anh Thiên Huyền!

Một tia sáng màu đỏ lóe lên trong đêm, hai người vừa tiếp xúc thì thân thể của cô đã văng ra tạo thành một đường hình vòng cung, cô bị lão già kia đánh bay ra ngoài, không biết từ khi nào mà y phục của cô đã nằm trên tay hắn.

Cô không mặc áo lót bên trong bộ Ki-mô-nô, thân thể trần truồng của cô bị đánh bay bốn năm thước sau đó ngã vào một góc của quảng trường đang có

ánh sáng chiếu rọi, trên thân thể đang phát dục của cô xuất hiện đầy vết thương.

Trên người cô hiện giờ là một màu đỏ tươi làm cho người khác giật mình, nó giống như một lớp nội y bao phủ toàn thân của cô, cô nằm trên mặt đất giãy dụa vài cái, máu tươi từ trong miệng cô tràn ra, trong bàn tay phải của cô vẫn là viên đá khi này.

Nó chính là vũ khí duy nhất của cô nhưng hiện tại xem ra nó không còn có ý nghĩa gì nữa.

Lão già một tay cầm bộ Ki-mô-nô rộng thùng thình, một tay sờ sau ót, trên tay hắn là một vũng máu tươi. Khi nhìn thấy máu trên bàn tay hắn đột nhiên cười lớn, nói:

"Ha ha, tốt lắm, Trì Anh Thiên Huyền... Trì Anh Thiên Huyền... Huân, lần này cô đánh lên không thành công, cô có thể làm lại một lần nữa..."

Hắn muốn trong chiến đấu dò xét bí mật của Trì Anh Thiên Huyền nhưng mà khi hắn nhìn thấy thiếu nữ đang trần truồng nằm trên mặt đất, hắn phát hiện bộ dạng của cô không khác nào người chết, làm sao mà còn sức để chiến đấu nữa chứ. Hắn đi vài bước tới trước mặt thiếu nữ, khi hắn nhìn thấy rõ cảnh tượng trong quang trường liền ngây dại.

Hai chiếc phòng trong sân đón cúi tạo thành một góc 90 độ, khi hắn từ cánh cửa nhỏ bước vào thì bị căn lầu tầng hai cản trở tầm nhìn nên không thấy gì, lúc này đi tới góc sáng nên đã nhìn thấy tất cả. Trên sân là bốn năm thi thể nằm rải rác khắp nơi, máu tươi đỏ thẫm ướt cả sân.

Đối diện quân trường có một ngọn lửa đang cháy hùng hực, nó sắp cháy lan tới những kiến trúc xung quanh.

Nhưng mà việc này không quan trọng, thứ quan trọng chính là bên cạnh chiếc máy cung cấp nước có một thiếu niên đang ngồi chùi rửa thanh khảm đao.

Nguyệt Trì Huân bị rơi mạnh như vậy nên có chút đầu choáng mắt hoa, phải qua một lát sau cô mới phát hiện được khuôn mặt kỳ lạ của lão già, cô xoay người ngẩng đầu lên, lúc này cô cũng đã thấy những thi thể xung quanh và thiếu niên đang lau chùi thanh khảm đao. Lúc này lão già đã nắm chặt thanh võ sĩ đao nhưng vẫn không dám xông lên.

Sau khi rửa sạch thanh khảm đao, hắn lại rút một thanh đao găm ra cọ rửa, sau đó lại dùng một bánh xà phòng rửa sạch hai tay, thiếu niên kia lúc này mỉm cười xoay người lại nhìn hai người rồi cúi đầu chào.

"Hai vị đã lâu không gặp, chúng ta thật là có duyên."

Nguyệt Trì Huân lúc này đang rất mê hoặc, thiếu niên vừa rồi còn sợ đến phát run nay lại nói tiếng Nhật chính tông ở Tô-ky-ô.

"Hoan nghênh hai người tới Trung Quốc."

Thân thể lão già không tự chủ được cảm thấy lạnh người.

***** Không biết lúc nào, Tào Đông Phong bên trong rừng cây đã tỉnh lại.

Xung quanh tối đen như mực vì vậy hắn không dám lộn xộn, khi thấy được mọi thứ xung quanh, hắn mới biết được là mình đang ở trên một thân cây lớn.

Không biết là tên tạp chủng Cổ Gia Minh làm cách nào để đưa mình lên đây...

Sau khi tâm trạng bình ổn lại hắn liền lấy từ trong người ra một bao diêm rồi đốt một cây, hắn phát hiện cái cây này không cao lắm vì vậy hắn từ từ bò xuống.

Khi xuống tới mặt đất hắn liền nhớ tới câu nói trước đó của Cổ Gia Minh.

... đó là tuyệt vọng.

Hắn tự nhiên là không hiểu được câu nói này, bất quá nếu hắn đem mình ném lên cây, người khác thì lại bắt được hắn, có lẽ là trong nhất thời bọn họ sẽ không giết hắn, lần này trở lại ta phải hào hào hành hạ hắn, phải để cho hắn muốn chết không được, muốn sống không xong!

Nghĩ vậy nên hắn liền đi về phía trước, mới đi được một lát thì đột nhiên hắn vấp phải vật gì đó.

Lấy hộp diêm ra hắn đốt thêm một cây, khi hắn đưa xuống dưới thì hắn phát hiện đó là một cái chân người, ánh sáng chiếu rọi làm cho hắn thấy rõ người đó, trang phục của người đó rất quen thuộc, chiếc quần da, áo da, và...

Oa a a a a a -- Tiếng sợ hãi cực điểm vang lên trong rừng cây, Tào Đông Phong lùi lại vài bước, thân thể hắn dựa vào một gốc cây, sự sợ hãi làm cho tim hắn gần như sắp nhảy ra ngoài, không ngờ đó là một thi thể không đầu!

... đúng là tuyệt vọng.

Trong thoáng chốc, dường như bên tai hắn có một giọng nam trầm thấp vang lên.

Hai tay hắn không biết để vào đâu, hắn rung rẩy lục lọi liên tục trên mặt đất, đột nhiên hắn cảm thấy bàn tay của mình vừa chạm vào một khối thịt, hắn lại sợ hãi lùi về phía sau vài bước, một lát sau hắn rung rẩy đốt một que diêm đi đến nhìn khối thịt mà mình mới chạm vào.

Đầu người!

Lúc này miệng hắn đã há ra thật lớn nhưng không thể phát ra được bất cứ âm thanh nào, một lát sau tiếng khóc của hắn bắt đầu vang lên:

"Người đầu cứu mạng... Ai đến cứu ta đi..."

Hắn gôm lại một đống lá cây rồi dùng que diêm đốt, từ trong đám lá cây tạo thành một ngọn lửa chiếu sáng xung quanh. Cái đầu người và thi thể không đầu này chính là thù hạp của cha hắn, mà ở cách đó không xa mơ hồ nhìn thấy có một thi thể đang dựa vào gốc cây, từ nơi này nhìn lại thì dường như nó cũng là một thi thể không đầu.

Tận lực không nhìn những thi thể đáng sợ này nữa, Tào Đông Phong run rẩy cầm mấy cành cây đưa vào đồng lửa, sau khi cành cây bị đốt thì hắn cầm nó đi về phía thi thể không đầu.

Mới đi được vài bước đột nhiên hắn đứng lại, "òe", khi hắn nhìn về phía trước thì hắn thấy thi thể không đầu đã lòi cả bao tử ra, ngay cả lục phủ ngũ tạng cũng lòi ra ngoài, khi hắn nhìn xung quanh thì phát hiện đây chính là những thù hạp mà phụ thân dẫn tới để cứu mình.

Một đường vừa chạy vừa nôn quá thật là một kỳ quan đương nhiên là hiện nay xung quanh không có ai để thường thức, hắn đổi hướng chạy mới được vài bước thì hắn thấy xung quanh toàn là thi thể và đầu người.

Tên thân thể những người này có những vết thương khác nhau, nhưng có điểm chung là bọn chúng đều là thù hạp của phụ thân và bọn chúng đều bị chém đứt đầu.

Hắn điên cuồng chạy không có mục đích, khi hắn thấy thi thể liền ngay lập tức đổi hướng, chạy một lát hắn liền phát hiện thì ra mình đã trở về chỗ cũ!

Ngọn lửa vừa mới đốt khi này đang hùng hực cháy, thi thể không đầu kia vẫn nằm yên trên mặt đất, ánh mắt hắn cứng ngắt nhìn về thi thể kia, câu nói cuối cùng của Cố Gia Minh một lần nữa vang lên trong đầu hắn.

Quá... tuyệt vọng!

Không đúng, cha không thể nào có chuyện được, hắn đang chủ trì đại cục, hã sẽ không đi vào, sẽ không xảy ra chuyện gì...

Con đường này ngày thường hắn đã không quen thuộc, khi đi trong bóng tối hắn càng khó nhận thấy đường đi, bất quá, lần này hắn không để ý tới những thi thể nữa, hắn nhắm về hướng nhà máy gia công gỗ mà chạy tới.

ÂN SÁT

Phẩm Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 37

Tiết Lão Nha (3) .

"Người là ai?"

Lão già nắm chặt thanh võ sĩ đao chuẩn bị tư thế sẵn sàng sau đó quay đầu lại nhìn thiếu niên trầm giọng nói.

"Ta là ai không quan trọng."

Thiếu niên cười cười, nói:

"Quan trọng là ông đã phát hiện ra ta, dựa theo quy củ của ta thì phải giết người diệt khẩu."

Thiếu niên vừa nói vừa nâng thanh đại khảm đao lên, nói:

"Ha ha, gần đây ta cùng một đám tiểu hải tử chơi đùa nên có chút ngu đi, ta vốn có thể âm thầm giết ông nhưng bây giờ lại đổi mặt, đây mới thật là... à, ta muốn nói với ông một câu, vừa rồi ta bị ông đánh rất đau."

"Cảm tạ sự ca ngợi của người."

"Không cần khách khí."

Tiếng nói vừa dứt thì thân hình lão già đã nhảy lên, thanh võ sĩ đao chém thẳng xuống dưới, đối mặt với thế lôi đình nhất kích này, thanh đại khảm đao trên tay Gia Minh chuyển động, hấn dùng tay phải nâng lên.

"Keng" một tiếng, hai thanh đao va chạm tạo thành một cái đuôi lửa, lão già kia cảm nhận một kích toàn lực của mình không ngờ lại bị một đứa trẻ mượn lực đẩy sang một bên, hấn cảm ngược thanh cương đao nương theo thế tới đâm sang bên cạnh làm cho thân thể hấn có chút nghiêng ngã!

Người bình thường cho rằng kiếm kỹ của Nhật Bản chú trọng một kích trí mạng, một đao đánh ra thì chỉ công chứ không thủ, họ toàn nhờ vào sức mạnh, nếu như bị thất bại thì coi như xong đời.

Trên thực tế, kiếm thuật Nhật Bản trên phim ảnh chỉ là một loại gạt người, võ thuật cho dù ở bất cứ nơi nào thì cũng có chỗ giống nhau là đều có công có thủ, kiếm thuật Nhật Bản vô cùng chú trọng việc vận dụng thất lung vào bộ pháp.

Một kích đầu tiên của lão già thất bại thì thanh võ sĩ đao ngay lập tức chặt ngang ngăn chặn việc đối phương thừa cơ tấn công, khi thân thể hấn tiếp

xúc với mặt đất thì ngay lập tức dùng tay chống đỡ rồi dùng hai chân đá, nhưng khi hấn đá hai cước thì mới phát hiện thiếu niên kia vẫn còn đứng ở vị trí cũ nhờ nụ cười sáng lạng mà hai chân hấn thì giống như đang thi đấu quyền anh liên tục nhảy loạn.

"Quả thật là tráng lệ, không ngờ ông có thể làm ra động tác khó như vậy, lão gia gia, ngài không có bị đau thất lưng ư?"

"Ít nói nhảm! Muốn đánh thì đánh đi!"

Lão gia nhíu mày, khuôn mặt ngưng trọng cầm thanh võ sĩ đao chỉ về phía Gia Minh, mũi đao hơi rù xuống, chân phải bước về phía trước một bước.

Bên kia, Gia Minh hé mắt nhìn, nói:

"Bình Tinh Nhân... Ông cho rằng mình là Xung Điền Tổng Ti hay sao?"

Tiếng nói vừa dứt hấn liền xông tới.

"Ông muốn nhìn Tri Anh Thiên Huyền thì ta cho ông nhìn!"

Tia lửa một lần nữa hiện ra, lão gia hơi ấn thanh võ sĩ đao xuống, hấn vung đao nhanh như tia chớp chém xuống tiếp một kích của Gia Minh.

Một kích này của Bình Tinh nhân có độ khó khá cao, nếu như có thể dùng tới xuất thần nhập hóa thì có thể làm cho địch nhân của mình bị hấp dẫn bởi một đao của hấn, nhưng mà một đao này còn chưa biến mất thì thân hình của Gia Minh đột nhiên biến mất, sau đó, hấn lại xuất hiện bên cạnh lão gia rồi vung đao chém tới.

Tuy cũng là Tri Anh Thiên Huyền, nhưng mà Gia Minh sử dụng không biết thuần thục hơn của Nguyệt Tri Huân bao nhiêu lần, lão gia vội vàng thu thanh võ sĩ đao lại rồi khó khăn lặn sang bên cạnh một vòng, thân hình của Gia Minh một lần nữa nhanh chóng vọt tới trước mặt hấn sau đó chém xuống.

Trong lúc nhất thời, những tiếng keng keng liên tục phát ra vang vọng khắp bầu trời. Nói về lực lượng thân thể, cho dù là Gia Minh có trải qua rèn luyện thì chỉ với thân thể của thiếu niên thì không thể so được với lão gia này, tuy nhiên so sánh về độ nhạy bén thì lão gia không thể nào so sánh được với Gia Minh.

Sử dụng Tri Anh Thiên Huyền một cách gần như khoe khoang, thân thể hấn trong bóng tối diên cuồng chuyển động, trên thực tế nhãn thuật không phải là ảo thuật, nó chỉ lợi dụng hoàn cảnh xung quanh để đánh lừa thị giác mà thôi, ánh sáng ở nơi này bị những căn phòng ngăn cách, hình thành những vùng sáng tối rõ ràng, phối hợp với sự giao thoa sáng tối kết hợp với thân pháp kỹ xảo tạo thành ảo ảnh giống như là di hình.

Đương nhiên, cho dù ở đây không có sự giao thoa sáng tối mà chỉ là một vùng sáng sủa thì hấn cũng có thể dựa vào thân pháp phức tạp mà tạo thành ảo giác như vậy, lúc này bất quả chỉ là thêm một chút dễ dàng mà thôi.

Lúc thì hấn xuất hiện bên cạnh, khi thì xuất hiện phía sau lão gia, trong lúc nhất thời lão gia bị công kích làm cho cả người đầy vết thương, hấn lúc này so với Nguyệt Tri Huân còn đáng sợ hơn, Tri Anh Thiên Huyền mà có thể sử dụng tới trình độ này thì trong gia tộc ai có thể làm được?

Dùng đến tất cả thể võ rốt cục lão đầu cũng đã kéo giãn khoảng cách giữa hai người ra, hai tay hắn nắm chặt thanh đao sau đó như một tia chớp lao về phía Gia Minh.

Kiểm thuật của Xung Điền Tổng Trì có một áo nghĩa: Vô Minh Kiếm Tam Đoạn Thứ, thanh kiếm của hắn lúc này đã ở rất gần Gia Minh, tốc độ quá nhanh căn bản không kịp dùng Trì Anh Thiên Huyền để chống đỡ vì thể thanh kiếm đã đâm trúng.

Nhưng mà không phải Gia Minh tránh không khỏi mà là hắn không muốn tránh né.

Lần thứ nhất tấn công bị Gia Minh hung hăng ngăn cản, lần thứ hai và lần thứ ba dùng thể điên cuồng tấn công nhưng không hề có kết quả, khi hắn thu đao lại thì chợt phát hiện tốc độ của đối phương nhanh hơn hắn rất nhiều, lực lượng của đối phương đã đặt toàn bộ lên thanh đao, đợt công kích kế tiếp đã trở thành phé thối.

Hai bóng người giao nhau rồi một luồng máu xuất hiện!

Phần bụng dưới của lão già có một lỗ thủng xuất hiện, nhìn giống như là việc mổ bụng của người Nhật Bản vậy, lão già lão đao bước vài bước rồi nói:

"Sao ngươi lại biết Trì Anh Thiên Huyền..."

Đương nhiên là cướp đoạt bí tịch, tuy suy nghĩ như vậy, nhưng Gia Minh vẫn nói:

"Một đêm yên tĩnh ở nhà của Nguyệt Trì gia, dưới gốc cây hoa anh đào, có những cánh hoa rơi, khi những cánh hoa này rơi xuống mặt nước ao tạo thành những gợn sóng li ti, hình ảnh này giúp cho tổ tiên của Nguyệt Trì gia sáng chế ra Trì Anh Thiên Huyền, đến nay căn nhà cũ đó vẫn còn giữ nguyên diện mạo vốn có của nó, ở nơi đó vô cùng giản dị và thanh tịnh không hề có một hạt bụi. Huyền bí trong Trì Anh Thiên Huyền là một cái tâm hoàn toàn bình tĩnh, không hề xuất hiện bất cứ một tia rung động nào dù cho là nhỏ nhất. Trong lòng ông chi có tranh đấu, ngay cả kiếm pháp còn luyện không tốt thì sao có thể luyện Trì Anh Thiên Huyền?"

Sau khi nói xong hắn cảm giác mình hiện giờ giống như một cao tăng, tuy nửa đầu là nói bừa nhưng nửa sau quả đúng là sự thật.

Lão già lúc này dường như đã ngộ ra trong khi máu từ bụng dưới vẫn liên tục trào ra, khi thấy hắn đứng đó không thể nhúc nhích nữa thì ngay lập tức có một bóng người ở bên cạnh xông lên đánh vào đầu lão già một kích trí mạng, người này không ngoài ai khác chính là Nguyệt Trì Huân.

"Khụ... ta là... người của Nguyệt Trì gia..."

Lão đầu nói xong câu đó liền gục đầu xuống chết đi.

Lần này huấn luyện coi như không tệ... Gia Minh trong lòng có chút suy nghĩ, khi hắn nhìn về phía Nguyệt Trì Huân thì nàng cũng quay sang nhìn hắn, nàng không hề để ý tới thân thể đang xích lửa của mình, đương nhiên, nhìn thân thể đầy vết thương của nàng Gia Minh quả thật là không thể có bất cứ ý nghĩ gì.

Gia Minh giờ phong đao đặt lên cổ đối phương.

"Khụ, cô thật là làm khó tôi, tôi không thể để cho cô biết việc hôm nay được, cho nên tôi chỉ còn cách là giết cô... Này, này, cô nghe tôi nói hết đã chứ..."

Đỡ thiếu nữ ngắt xiêu trong ngực của mình, trong lòng Gia Minh có cảm giác mình bị đối phương trêu đùa. Minh quả thật không muốn giết nàng nhưng ít nhất thì nàng phải nghe mình kể khổ xong rồi mọi người thương lượng phương pháp bảo mật thì hãy ngắt cũng không muộn mà...

"Thật là... Thương thể của cô nặng như vậy, trên lầu có thuốc hay không thì phải trông cậy vào nhân phẩm của cô thôi..."

***** Hơn một giờ sau có rất nhiều cảnh sát đi tới nhà máy gia công gỗ, tình hình ở đó làm cho bọn họ vô cùng hoảng sợ.

Trước cửa phòng có hai thi thể bị chém đứt đầu còn cái nhà máy thì bị đốt gần một nửa, khắp nơi đều có hỏa hoạn, trên quần trường thì có thi thể không đầu, khi vừa nhìn thấy vậy thì những cảnh sát này đều biết, ngoại trừ vụ án chém giết của hắc đạo ở nhà máy xi-măng nửa năm trước thì đây chính là vụ án lớn nhất.

Thiếu nữ Liễu Hoài Sa một thân bản thiêu đi theo cảnh sát tới đây, khi nàng thấy tình trạng như vậy thì ngay người sau đó nàng khóc rống lên rồi đi khắp nơi tìm Gia Minh.

Nhưng mà, Gia Minh không tìm được trong khi nàng lại phát hiện thiếu nữ Nhật Bản bị ngược đãi chỉ còn nửa cái mạng đang nằm trên giường, tuy thương thể nàng đã trải qua xử lý sơ nhưng do bị thương quá nặng nên vẫn chìm trong hôn mê.

Căn cứ vào tình báo của Sa Sa, căn cứ của hắc đạo ở nhà máy gia công gỗ này không chỉ có một cái vì vậy bọn họ mang theo chó săn nhảy vào trong rừng, không bao lâu sao bọn họ nhìn thấy Tào Đông Phong đang cầm một cây đuốc chạy tới, Sa Sa lao lên đánh hấn một trận, nàng vừa khóc vừa nói:

"Mày đã làm gì Gia Minh, các người đã làm gì Gia Minh..."

Nhưng mà Tào Đông Phong lúc này đã bị sợ hãi làm cho phát điên, hấn sợ hãi nói:

"Người chết, toàn là người chết, người đầu cứu mạng..."

Sa Sa tưởng rằng Gia Minh đã chết nên thừa dịp không có cảnh sát coi chừng nên lao lên đánh hấn một trận sau đó quỳ xuống khóc rống lên.

Một lát sau cảnh sát ở phía trước phát hiện ra manh mối, ngoại trừ Sa Sa đang khóc ra thì tất cả mọi người đều bị đám thi thể không đầu này dọa xanh mặt, không ít cảnh sát còn ngay tại chỗ nôn ra, Sa Sa một bên vừa khóc vừa đi không mục đích để tìm Gia Minh, rốt cục, chó săn ở một góc cây tùng bí ẩn phát hiện ra một thiếu niên. Khi thấy Gia Minh không chết Sa Sa hưng phấn nhào tới sau đó ôm Gia Minh khóc rống lên.

"A... Bác sĩ, bác sĩ mau tới đây, Gia Minh bị thương, hấn bị tên Tào Đông Phong đánh rất nặng..."

Sa Sa vừa khóc vừa gọi, đội ngũ y tế liền xông tới, cõng y phục trên người Gia Minh ra, trên người hấn lúc này đầy những vết thương hầu như có thể so sánh với thiếu nữ Nhật Bản bị ngược đãi vậy.

Mọi người vội vàng mang cán cứu thương đến, Sa Sa cũng hưng phấn chạy theo cái cánng, một nữ cảnh sát ở bên cạnh hồi tình huống của Gia Minh, Gia Minh nói khi mình chạy tới rừng cây thì nghe tiếng thét thảm thiết, nên không dám đi ra ngoài, v. v..., Nói chung là những tin tức mà Gia Minh cung cấp không hề có một chút ích lợi nào trong việc phá án. Mọi người thấy thiếu niên này còn nhỏ như vậy hơn nữa còn bị ngược đãi nặng nên không có ai nghi ngờ lời nói của hắn.

"Được rồi, Sa Sa, bọn họ nói đã tìm thấy Linh Tĩnh, chị ấy không có sao chứ?"

"Àn, cậu yên tâm đi."

Sa Sa kéo tay hắn, nói:

"Khi chúng ta lạc nhau Linh Tĩnh quả thật thiếu chút nữa là bị bắt, vừa lúc bác Diệp đi đón cậu ấy nên đã đánh cho bọn người kia chạy mất, sau đó thì có cảnh sát bảo vệ... bác Diệp thật là lợi hại nhưng mà Gia Minh còn lợi hại hơn."

"Ách, ha ha... Ha ha..."

Gia Minh cười khúc khích.

Đội y tế khi thấy trong vòng một ngày mà có tới hai đứa trẻ bị ngược đãi như thế nên rất kinh hãi, trên đường đi trở lại nhà máy gỗ bọn họ đều vô cùng oán hận, khi thấy Tào Đông Phong, Sa Sa liền tố cáo:

"Chính là do hắn, là do hắn đánh!"

Nàng định xông lên đánh hắn một trận nhưng bị người kéo lại, trong lúc hỗn loạn Tào Đông Phong nhìn thấy Gia Minh nằm trên cán cứu thương làm một cái mặt quỷ, hắn liền sùi bọt mép, thân thể hắn co quắp nằm xuống đất nhìn như đã phát điên. Lúc này đây hắn mới hiểu hết ý nghĩa của sự tuyệt vọng.

Một đám người mang cán lên xe cứu thương, Sa Sa đương nhiên là luôn ở bên cạnh Gia Minh, nàng nắm chặt tay hắn, khi nàng thấy thiếu niên này vậy mà có thể ở trên xe ngủ ngời, nàng hồ nhơ vài tiếng nhưng không có tiếng trả lời, nàng buồn bực, trong lòng nàng lúc này có rất nhiều chuyện muốn nói với hắn vậy mà hắn lại ngủ, tuy nghĩ như vậy nhưng nàng vẫn vén chăn lên đắp cho hắn.

Chiếc xe nhanh chóng chạy trên đường, thành phố đã mờ hồ xuất hiện ở trước mặt.

ĂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 38

Tình Dương (1) .

Trong phòng bệnh yên tĩnh, tao nhã.

Hơi nhúc nhích thân thể một chút, Gia Minh cảm giác mình lúc này giống như một cái bánh chưng, đương nhiên, cũng không cần tủi thân vì bên trong căn phòng, trên chiếc giường bên cạnh có người còn giống cái bánh chưng hơn hẳn, nếu đối phương muốn xuống giường thì ngay cả y phục cũng không cần phải mặc vì từ trên xuống dưới đã bị bít kín.

Đương nhiên, đây chỉ ví dụ. Gia Minh nghĩ thầm: Lão già kia quả thật là biến thái, đánh tới nỗi hai chân của thiếu nữ người ta cũng phải quấn băng.

"Gia Minh, tớ tới rồi, hôm nay tớ vừa mới mua được một túi quýt đóng hộp, cậu ăn một miếng nào, há mồm, aaaa -- "

"Nghe nói trong đồ hộp có chất..."

"Bảo cậu ăn thì cậu cứ ăn đi! Không được nói nữa!"

"Ác..."

Miệng hắn vừa bị nhét một trái quýt vào, nói:

"Tốc độ thay đổi sắc mặt của cậu thật là nhanh, có phải là cậu đã học nghề của sư phụ Tứ Xuyên?"

"Cậu muốn bị đánh sao."

Sa Sa cười vung lên tay, sau đó Gia Minh bị khuất phục trước đảm uy của cô nên không dám mở miệng nói chuyện nữa mà chỉ thành thật ăn quýt.

"Được rồi, Sa Sa, sau hôm nay cậu tới sớm vậy? Cậu không đi học ư?"

Một lát sau hắn mở miệng hỏi.

"Hôm nay trường học tổ chức thi đấu cuộc thi đọc diễn cảm, cậu đã quên rồi sao?"

Sa Sa cười cười cầm cái *** còn lại một nửa đi tới, Gia Minh lắc lắc tay, ý bảo đã ăn no, hắn nói:

"Linh Tĩnh cũng tham gia, cậu không đi xem cậu ấy biểu diễn sao?"

"Đương nhiên có đi xem rồi."

Sa Sa cười, nói:

"Dù sao Linh Tĩnh cũng sẽ giành giải nhất, không chừng bây giờ cô ấy đã cầm giấy khen rồi không chừng. Cậu không ăn, tớ đưa cho cô ta ăn?"

Người cô nói chính là thiếu nữ nằm trên chiếc giường bên cạnh.

"Ừ."

Cho dù là như thế nào thì cũng coi như là cùng chung hoạn nạn, hai ngày qua, tuy Sa Sa có chút quan tâm tới thiếu nữ Nhật bản ở chung một phòng bệnh với Gia Minh thế nhưng chủ động tiếp xúc thì vẫn còn là lần đầu tiên.

Khi phát hiện có người tới gần, Nguyệt Trì Huân có chút nhúc nhích, toàn thân nàng từ cổ trở xuống đều có vết thương nhưng thể chất của nàng vô cùng mạnh mẽ hơn nữa lúc trước còn không có được trị liệu mà đã có thể giết người thì hôm nay càng không có vấn đề gì, nàng nằm trên giường ưu nhã hướng Sa Sa cúi đầu.

"Ách... Xin chào... Cái này... Cho cô."

Đổi mặt với sự lễ phép và ưu nhã như thế, Sa Sa có chút luống cuống tay chân, nàng đưa nửa *** quýt lại rồi cuống quýt cúi đầu.

Nguyệt Trì Huân nhìn về nửa *** quýt sau đó nàng nhìn Sa Sa rồi quay đầu nhìn Gia Minh, Gia Minh lúc này đang ngắm khung cảnh bên ngoài cửa sổ nên căn bản không hề có biểu hiện gì, nàng chần chờ trong chốc lát sau đó vươn bàn tay đang quấn băng trắng của nàng ra nhận lấy, nàng nói:

"Ali Cada."

"Àn, Ali Cada, Ali Cada..."

Sa Sa rất không văn hóa nói trả lại hai câu rồi chạy về bên cạnh Gia Minh, nói:

"Gia Minh, Ali Cada có nghĩa gì?"

"Cảm ơn."

Gia Minh liếc mắt nhìn cô.

"À, Ali Cada có nghĩa là cảm tạ, sa đương Nala là tạm biệt, ách tớ đã quên hết."

Sa Sa thè lưỡi, nói:

"Vừa rồi tớ trả lời có phải là ông nói gà bà nói vịt hay không?"

"Tất nhiên rồi. Nhưng mà... Sao cậu lại sợ nằng như thế?"

Gia Minh nghi hoặc nói.

"Không phải sợ cô ta mà sợ nghĩ cô ta rất lợi hại, cậu bị tên khốn Tào Đông Phong đánh như vậy còn không chịu nổi, còn cô ta lại bị lão già đó đánh ba ngày. Hơn nữa, cậu xem, cô ta ăn cái gì cũng rất ưu nhã."

Sa Sa lôi kéo Gia Minh chỉ chỉ tư thế ăn của cô nàng Nhật Bản, phong cách ăn ưu nhã của Nguyệt Trì Huân nhìn rất giống với tư thế ăn của những phụ nữ Trung Quốc cổ đại, Sa Sa liên tục khen ngợi, cô nói:

"Cô ta so với Linh Tĩnh còn lợi hại hơn."

"Có phải là không giống người không?"

Nếu Sa Sa đã thích nghị luận như thế thì Gia Minh cũng xấu xa nói:

"Cậu xem, miệng cô ta chỉ mở ra có một chút như thế thì làm sao ăn được bánh bao? Cô ta luôn luôn khép miệng lại, ngay cả khi cười cũng không lộ hàm răng, cô ta biểu hiện mắt tự nhiên như thế chắc chắn là do có một cái răng mọc quá dài, hoặc là hàm răng của cô ta có cây màu vàng hoặc màu đen cũng không chừng. Hơn nữa cô ta ăn bất cứ thứ gì nhìn cũng giống như chuột gặm, nhìn qua không hề có chút thành ý nào..."

Gia Minh một bên không ngừng nói Nguyệt Trì Hân ở bên kia đang ăn dường như nghe thấy được cái gì đó nên quay sang gạt đầu một cái, Gia Minh và Sa Sa nhìn cười tới mức mặt mũi đỏ bừng vội vàng quay sang hành lễ.

"Cậu đi chết đi, dám nói người khác như vậy."

Nàng đánh một cái vào vai của Gia Minh sau đó chui đầu vào chăn cười một hơi, lúc này Linh Tĩnh mang theo cặp sách sau lưng cũng đã đến, nàng u oán nói:

"Sa Sa, sao cậu không chờ tớ."

Sa Sa từ trên giường chạy qua, nàng nói:

"Sao rồi, có được khen thưởng không?"

"Có."

Linh Tĩnh không thêm để ý gạt đầu, nàng từ sau lưng lấy ra một tấm giấy khen và một cái máy tính xách tay, nàng nói:

"Hạng nhất còn được thưởng thêm thứ này."

"Quá tốt, thứ này thuộc về tớ!"

Linh Tĩnh từ nhỏ tới giờ đoạt được vô số giải thưởng, nhưng mà từ khi ba người ở chung một chỗ thì tất cả phần thưởng của nàng đều bị Sa Sa giành lấy.

Dù sao tính tình của Sa Sa cũng không tốt, từ nhỏ tới giờ nàng không hề nhận được bất cứ phần thưởng nào, nàng cảm phần thưởng của Linh Tĩnh quơ quơ, nàng một bên hoan hô, một bên nói:

"Linh Tĩnh hôm nay rất đẹp phải không?"

Mỗi lần khi học sinh biểu diễn thì những thiếu nữ xinh đẹp từ trước tới nay không có gì khác đều được trang điểm rất xinh đẹp, Linh Tĩnh lúc này má đánh phấn hồng, môi tô son, trên người mặc một bộ váy công chúa nhìn rất đẹp.

Nhưng mà Gia Minh từ nhỏ đã nhìn quen, hẳn biết nếu Linh Tĩnh không trang điểm và mặc bộ quần áo bình dân thì sẽ càng thêm mê người, nhưng Sa Sa lại thích trang điểm, mà tóm lại là con gái, ai chẳng thích quần áo đẹp.

"Tới đây Linh Tĩnh tiểu mỹ nữ, lại đây để Hoài Sa ca ca hôn một cái."

Sa Sa một bên cười một bên xông lên định mạnh mẽ hôn lên gương mặt của Linh Tĩnh, lúc này Linh Tĩnh đang tháo túi xách ra nên không thể nào tránh né được, vì vậy nàng chỉ còn cách cười cười rồi liêu mạng lui sang bên cạnh.

"Không nên a -- "

"Bịch... "

Bịch một cái, cả hai thiếu nữ đều ngã xuống sàn nhà, Sa Sa nằm lên người Linh Tĩnh sau đó hôn xuống một cái.

Trên thực tế, hai cô bé mỗi cuối tuần đều phải ở biệt thự của Liễu Gia ngủ cùng giường ít nhất ba lần, hôn nhẹ như vậy chỉ là trò đùa thường ngày của hai người mà thôi, bọn họ có nhiều lần tắm xong rồi trần như nhộng nằm cùng giường, họ nhiều lần thiếu chút nữa là đến bước cuối cùng, thiếu chút nữa đã trở hoa bách hợp do Gia Minh tưởng tượng trở thành hoa bách hợp thật sự.

Nhưng cho dù thế nào thì lúc này cũng là bệnh viện, bọn họ vẫn có chút xấu hổ nên nhanh chóng bò dậy, Gia Minh ở trên giường nhìn thấy vậy, tâm tình có chút kỳ lạ.

Thời gian làm sát thủ ở kiếp trước hẳn không phải là chưa thấy qua nữ đồng tính luyến ái.

Cuộc sống sinh hoạt trong thế giới Hắc ám rất nguy hiểm, ai cũng không thể chắc chắn được mình có thể nhìn thấy mặt trời mọc ngày mai, vì vậy, có người có tính cách giống như khổ hạnh tăng.

Cũng có người có tính cách gần như biến thái, có một số nữ sát thủ từ trước tới nay không hề có kiêng kỵ gì, có một lần hoàn thành xong nhiệm vụ, nhiệm vụ lúc đó là mang theo hai nữ sát thủ cùng đi mượn một phòng.

Sau khi hấn tắm rửa xong đi ra thì thấy hai nữ sát thủ kia đang ở trên giường chơi đùa kịch liệt, hấn ngồi ở sô pha nhìn hai người khàn cả giọng la hét và cọt sọt đọt hủ của mình, sáng sớm ngày thứ hai, một người thì nghi hoặc hỏi hấn vì sao đêm qua không lên, một người thì cảm tạ hấn, nói có một bảo tiêu lợi hại bên cạnh nên có thể đặc biệt thả lỏng và đã nghiền.

Nhưng mà, nếu không phải tâm lý bị bóp méo, thì hai cô gái từ nhỏ sống chung một chỗ sao có thể lớn lên rồi yêu nhau? Sau này bọn họ có thể sống hạnh phúc và vui vẻ bên nhau được ư? Hấn vô cùng mong đợi về việc này.

ẤN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 39

Tình Dương (2) .

Phấn hồng trên mặt Linh Tĩnh bị Sa Sa làm bong, đôi môi của Sa Sa lúc này đã đỏ ửng, hai thiếu nữ vội vàng chạy vào toilet, lúc hai người xuất hiện, Linh Tĩnh đã tẩy trang khuôn mặt, mái tóc thì buộc thành kiểu tóc đuôi ngựa, trên người vẫn mặc chiếc váy công chúa, bây giờ nhìn cô quả thật là đẹp kinh người.

Không bao lâu sau vợ bác Diệp đem cơm tới, ba người cùng nhau ngồi ăn cơm trong bệnh viện, lúc này y tá cũng đã đem cơm tới cho Nguyệt Tri Huân, tuy hiện nay cô không hề có người thân ở nơi này thế nhưng bệnh viện biết được cô là người của đại gia tộc bên Nhật Bản nên cũng không dám tiếp đón chậm trễ.

Nhưng mà tuy nói là có hộ sĩ đặc biệt chiếu cố cho cô nhưng người trong bệnh viện lại ít, Nguyệt Tri Huân lại thích yên tĩnh một mình, những việc như đi vệ sinh cô đều có thể tự mình làm, tuy rằng trên giấy tờ có thêm phần chi phí hộ sĩ đắt đỏ, thế nhưng hộ sĩ từ đầu tới giờ vẫn luôn được bệnh viện điều đi làm việc khác, chỉ khi đến giờ cơm hoặc là có gì cần thì hộ sĩ mới xuất hiện.

Thức ăn trong bệnh viện rất chú trọng dinh dưỡng nhưng lại khó ăn, nhìn thấy Nguyệt Tri Huân ăn những món như vậy, dưới sự phát động của Linh Tĩnh, ba người liền đem một phần cơm của vợ bác Diệp làm đưa qua cho cô.

Linh Tĩnh cũng đã nghe qua sự tình của cô nên rất thương cảm, hơn nữa cô lại có phần đồng tình vì thiếu nữ và Gia Minh có điểm giống nhau là đều bị đánh.

Lần này Nguyệt Tri Huân không nói "Ali Cada" nữa mà dùng "thankyou", Linh Tĩnh đã học tiếng Anh được một năm rưỡi nên ngay lập tức "Không có gì", "Tớ là Diệp Linh Tĩnh", cô dùng tiếng Anh trao đổi đơn giản với Nguyệt Tri Huân, hai người vừa dùng cơm vừa nói, Nguyệt Tri Huân dùng tiếng Anh hỏi thăm tên của ba người sau đó bà chữ "Cố Gia Minh" nhiều lần lặp lại trong miệng cô.

Ăn xong cơm tối, hai thiếu nữ liền ở trong phòng bệnh làm bài tập, không lâu sau Gia Minh hỏi tình huống của cuộc thi đọc chậm, giọng nói nhẹ nhàng êm tai của Linh Tĩnh vang lên:

"... Hôm nay mình đẩy xe đi từ từ trong vườn, mình có một cảm giác là mình đã quá mệt mỏi. Có một hôm mình kiểm kê lại những quyển sách, mới phát hiện được bên trong có một tấm ảnh đã chụp từ mấy chục năm trước - bên trong tấm hình có một người trẻ tuổi đang ngồi trên xe lăn - đó chính là mình, phía sau mình là một gốc cây cô thụ, xa hơn nữa là một ngôi đền cổ. Mình quyết định đi ra vườn tìm cái cây kia, dựa theo trí nhớ mình rất nhanh tìm thấy cái cây đó, nó không hề khác gì với cái cây bên trong bức hình thế nhưng nó đã chết, hơn nữa trên thân nó còn quấn một cây Đằng La to có thân to bằng miệng bát. Khi mình đến đây mình thấy một bà lão, bà nói nội:

"Ồ, sao cháu tới đây?"

Bà ta hỏi mình:

"Mẫu thân của cháu có khỏe không?"

"Bà là ai?"

"Cháu không nhớ ta nhưng ta lại nhớ rõ cháu. Có một lần mẫu thân cháu đến đây hỏi ta, mẹ cháu hỏi ta có thấy một đứa bé ngồi trên xe lăn hay không?"

..."

"Minh đột nhiên cảm giác được mình đã chơi đùa quá lâu, có một đêm, mình ngồi một mình đọc sách dưới ánh đèn trong ngôi đền cổ, bỗng nhiên ta phát hiện từ bên trong căn nhà cổ có tiếng kèn Xô-Na; bốn phía đều là cỗ thụ cao chọc trời, ngôi đền hình vuông trong khu vực trồng trái mảy trăm thước vuông đơn độc giữa trời. Minh không thấy người thổi kèn Xô-Na, mình chỉ có thể nghe được tiếng kèn Xô-Na vang vọng trong bầu trời, tiếng kèn lúc thì vui vẻ lúc thì bi thương, khi thì vui vẻ khi thì thê lương, nói chung là không thể miêu tả bằng lời được. Minh cảm giác được tiếng kèn này vẫn vang trong quá khứ, trong hiện tại và cả trong tương lai, nó sẽ không bao giờ ngừng lại."

"Chắc chắn sẽ có một ngày mình tìm lại nó... ." (Tôi cùng với đàn) Giọng nói thâm tình để nghe của thiếu nữ dùng để đọc "Tôi cùng với đàn" tuy rằng không thể nghi ngờ sẽ được khen ngợi thế nhưng khi rơi vào trong tai của Gia Minh thì cho là có chút già mồm cãi láo, đương nhiên hẳn sẽ không nói ra.

Hơn chín giờ tối, hai thiếu nữ đi theo vợ bác Diệp trở về nhà, y tá cũng có đến đây vài lần nhưng ở lại không lâu, trong phòng bệnh lúc này chỉ còn lại hai đứa bé, Gia Minh ngồi trên giường đọc sách còn Nguyệt Tri Huân thì nằm trên giường bệnh nhìn trần nhà, thỉnh thoảng cô cũng có nhìn sang, đợi đến khi Gia Minh phát hiện thì cô lại tiếp tục nhìn lên trần nhà.

Hơn mười giờ sáng, Gia Minh xuống giường tắt đèn, dù sao Nguyệt Tri Huân từ đầu tới giờ vẫn luôn trầm mặc. Không lâu sau đó, hẳn bỗng nhiên nghe thấy tiếng gọi của Nguyệt Tri Huân:

"Cố... Gia Minh..."

"Sao?"

"Cảm ơn."

"Giữ bí mật giúp tôi, tôi sẽ cảm ơn cô."

Gia Minh dùng tiếng Nhật nói.

Ngày thứ hai là ngày thứ bảy, từ sớm hai thiếu nữ đã có mặt ở đây, mang tới cho Gia Minh món Cháo thịt, Nguyệt Tri Huân cũng được chia cho một chén, Linh Tĩnh một lần nữa giao lưu đơn giản với cô bằng tiếng Anh.

Linh Tĩnh biết nếu học tiếng Anh tốt thì có thể cùng người biết tiếng Anh nói chuyện, lúc này tuy chỉ mới học được một năm cơ sở thế nhưng cô rất có hứng thú nói chuyện.

Nếu có khi nào nàng không hiểu thì nàng sẽ nhờ Nguyệt Trì Huân ghi ra giấy, sau đó dùng từ điển tiếng Anh để tra nên cũng hiểu đại khái ý nghĩa.

Nếu có câu nàng không hiểu được, nàng liền viết ra một đồng từ đơn, thiếu nữ Nhật Bản sau khi đoán được ý nghĩa liền viết lại câu chính xác đúng ngữ pháp.

Có lẽ Nguyệt Trì Huân lúc này đang buồn chán, nên cô cùng Linh Tĩnh nói tiếng Anh, viết câu, sau nửa buổi sáng hai người đã trở thành bạn tốt, Sa Sa thỉnh thoảng cũng có đi qua xem thế nhưng những từ viết trên giấy làm cho cô cảm thấy hoa mắt vì vậy cô vội vã lui lại, đi đến giường của Gia Minh nói chuyện.

Hơn mười giờ, vợ bác Diệp đến nói cho bọn hắn biết buổi chiều sẽ có cảnh sát đến để hỏi, bảo Gia Minh phải chú ý một chút. Trên thực tế việc ngày hôm đó những lời nói dối mà Gia Minh biên soạn ra đã nói hết một lượt, cảnh sát cũng đã tin tưởng, lần này đến đây bắt quả chì là làm lấy lệ mà thôi. Hơn hai giờ chiều, một cái nữ cảnh sát đẩy cửa vào, khi Gia Minh vừa thấy thì ánh mắt liền trở nên sắc bén.

Việc này rất khác thường, người vừa mới đi vào trong mắt Gia Minh rất đáng ngờ.

Mũ kê-pi kéo thấp, tuổi tác của nữ nhân này quá nhỏ, nhiều lắm là học sinh cấp 3 mà thôi, tuy rằng bây giờ cũng có nữ nhân trời sinh có khuôn mặt của trẻ con thế nhưng Gia Minh từ trên khí chất của người này phát hiện người này chính là một học sinh. Vị trí của súng lục có chút gượng gạo, hơn nữa... Y phục có chút không hợp, đây là việc không đúng...

Chuyện có biến tất nhiên là có mê hoặc, Gia Minh giả bộ non nớt, việc giả heo ăn thịt cọp ngày thường hắn vẫn thường làm, lúc này hắn bỗng nhiên nổi lên một ý nghĩ trong đầu, có lẽ là có người muốn thử hắn, có lẽ là có người phải ra một nữ sát thủ ít tuổi tới giết hắn.

Khóe mắt hắn liếc qua cái đĩa trên bàn ăn, sau đó nhìn sang Nguyệt Trì Huân, hắn thấy trong mắt đối phương cũng có sự nghi ngờ, nhưng mà không biết sự nghi ngờ sâu bao nhiêu thôi.

"Khụ, cậu chính là Cố Gia Minh."

Nữ cảnh sát cố gắng làm ra dáng điệu lão luyện, trước tiên đem thức ăn trên bàn đặt vào ngăn kéo, sau đó đem một tờ giấy ghi chép đặt lên bàn, lần này, Gia Minh càng chắc chắn phán đoán trong lòng mình "Tôi là Mục Trân Trân, tôi đến đây để hỏi cậu vài điều."

Nữ cảnh sát lấy huy hiệu tượng trưng thân phận của mình một chút, đương nhiên là không có ai có thể nhìn thấy rõ khuôn mặt và tên trên đó.

Khi thấy Linh Tĩnh và Sa Sa còn đang ở trong phòng, Gia Minh nhanh chóng suy nghĩ, thật vất vả lắm hắn giấu diếm thân thủ của mình với Sa Sa, nếu bây giờ mà động thủ thì chẳng phải là mọi thứ mà mình giấu diếm đều bị lộ ra ánh sáng cả sao.

Hay là đem mọi việc ở đây giao cho con bé Nhật Bản.

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 40

Hai Chị Em.

"Chị, chị còn trẻ như vậy mà đã làm cảnh sát rồi ư? Thật là lợi hại."

Gia Minh vẫn còn đang suy tư thì Linh Tĩnh chạy tới bên giường tò mò hỏi.

"A? Ha ha, phải gọi là cô, cô còn trẻ ư? Bạn nhỏ thật thông minh, cô từ nhỏ đã có khuôn mặt trẻ con như vậy, cô thích nhất là người khác nói mình trẻ tuổi, hắc hắc, hắc hắc..."

Nhìn nữ cảnh sát già đang diễn trò làm cho khuôn mặt của Gia Minh có chút vụn vẹo, nếu như đến đây có ý đồ thì nữ nhân này lại có chút ngốc, chẳng lẽ nàng không phải là sát thủ mà là bệnh nhân của bệnh viện tâm thần chạy đến đây làm loạn?

"Ân, khụ khụ, bạn nhỏ Cố Gia Minh, chúng ta bắt đầu nói về việc tối hôm đó."

"Được."

Gia Minh gật đầu.

"Đầu tiên, tên họ..."

"..." Gia Minh lúc này đã có chút ngốc, chẳng lẽ là nữ nhân này cũng xuyên việt? Nàng già bộ ngu ngốc so với mình còn xuất sắc hơn? Khi ngân đầu lên nhìn thấy vẻ mặt của Cố Gia Minh, nữ cảnh sát cảm thấy câu hỏi của mình có chút ngốc, nàng đỏ mặt, giải thích:

"Ách, cái này... đây chỉ là trình tự, dù sao tôi cũng muốn nghe cậu tự nói một lần, được rồi, bắt đầu đi."

"Cố Gia Minh."

Cuộc hỏi đáp của hai người bắt đầu, tuy rằng đối phương già mạo nhưng vẫn hỏi rất quy củ, nữ cảnh sát này ghi chép rất có hình thức, cách hỏi vấn đề rất sắc bén, thế nhưng rốt cuộc thì nàng vẫn thể hỏi được bất cứ tin tức có ích nào từ Gia Minh.

"Ân, thì ra là thế."

Sau khi hỏi qua những vấn đề quan trọng nữ cảnh sát liền gõ bút vài cái trên quyển vở, nàng nói:

"Còn có một số vấn đề nữa chẳng hạn là..."

Một số vấn đề kế tiếp làm cho hần vô cùng buồn chán làm cho Gia Minh không thể hiểu nổi, nàng lúc này rất khác với sự sắc bén vừa rồi, nhìn khuôn mặt hung phấn của nữ cảnh sát Gia Minh không khỏi nghĩ tới: nữ nhân này đang hưởng thụ cảm giác đặt câu hỏi...

Lẽ nào nàng thật sự là bệnh nhân tâm thần?

Thừa dịp vừa trả lời xong vấn đề không cho nữ cảnh sát có thời gian suy nghĩ, Gia Minh hỏi:

"Chị cũng học ở cấp 3 phải không?"

"Ách, không phải, ta ở Thánh Tâm học viện..."

Do tiếp nhận tiền đầu tư từ nước ngoài nên nó có tên là Thánh Tâm nhưng trên thực tế nó là trường học của quý tộc.

Sau khi nghe câu nói này Gia Minh lên lấy tay bịt trán, hần hần như muốn ngửa mặt lên trời thét dài, nữ cảnh sát, Linh Tĩnh và Sa Sa đều sửng sờ.

Bị một cô bé chơi hơn một giờ, si nhục a!

"Ách, việc này... Ha ha, chị hôm nay đi làm thêm ngoài giờ, à à, dạo này cục cảnh sát thiếu người..."

Nữ cảnh sát giả mạo đang giải thích thì cửa phòng đột nhiên mở ra, một người nhìn giống với nữ cảnh sát đi vào, khi thấy nữ cảnh sát ở bên cạnh giường bệnh thì nàng thét lên:

"Mục Trân Trân! ? Sao em lại trộm lấy đồng phục cảnh sát của chị."

"A, chị, là do em thấy chị bận quá hơn nữa đến bệnh viện hỏi cung hộ, hơn nữa việc này chỉ là việc nhỏ, dù sao em cũng định thi trường cảnh sát, việc này coi như thực tập là được rồi..."

"Việc nhỏ?"

Nữ cảnh sát trừng mắt dựng, bộ dạng giống như sắp đại nghĩa diệt thân, nàng nói:

"Em nói hỏi cung là chuyện nhỏ? Em còn dám mặc trộm y phục cảnh sát của chị, em có biết tùy tiện mặc cảnh phục ra đường gạt người là phạm pháp hay không! Hả, còn có súng, súng này ở đâu ra?"

"Nó là khẩu súng giống như thật lần trước chị tặng em."

Mục Trân Trân rụt cổ lại, nói:

"Được rồi, chị à, lần sau em không dám nữa, không dám nữa..."

"Không dám! Em mau cời ra cho chị!"

"A? Cởi ở chỗ này?"

Mục Trân Trân không thể tin được quay đầu lại nhìn bốn người trong phòng bệnh, Gia Minh đang cầm chén uống nước thì "Phốc" một một cái phun hết ra ngoài sau đó nhanh chóng lấy tay phát phần nước đổ trên giường xuống, khuôn mặt thì do nhin cười nên có chút biến dạng, Sa Sa và Linh Tĩnh cũng do nhin cười nên đỏ cả mặt.

Nữ cảnh sát dường như đã nhận ra nơi này không phải là nơi để thay quần áo nên khí thế nàng có chút cứng lại, sau đó nàng nói:

"Ồ đây thì sao? Mấy đứa bé này không thể nhìn em thay quần áo ư? Em ở nhà có thể mặc một chút thì được thể nhưng hôm nay lại dám mặc nó đi gat người!"

"Thể nhưng..."

Nữ cảnh sát giả giọng tay lên chộp vào áo nàng, nói:

"Chị, em không có y phục để thay."

"..."

Nữ cảnh sát ngừng lại một chút sau đó lắc đầu, nói:

"Trở về rồi thay, đưa ghi chép của em cho chị xem."

Mục Trân Trân cung kính đưa bản ghi chép tới trước mặt tỷ tỷ, một lát sau khi thấy tỷ tỷ mình gật đầu nên vui mừng nói:

"Em làm rất tốt phải không?"

"Cũng không tệ lắm, nhưng mà phần cuối toàn là những thứ lộn xộn? Nếu để người khác thấy bản khai này còn tưởng ra chị của em đang thăm mền Gia Minh nữa đó chứ!"

Nàng cười gật đầu nhìn Gia Minh đang nằm trên giường sau đó quay đầu sang nhìn em gái mình.

"Ha há."

Mục Trân Trân thè lưỡi, nói:

"Bởi vì em biết những thứ cuối cùng không thể dùng nên em mới ghi riêng ra một tờ, chị chỉ cần xé bỏ nó là được."

Tức giận trừng mắt nhìn nàng một cái nữ cảnh sát quay đầu lại nhìn Gia Minh:

"Xin chào, bạn nhỏ Gia Minh, tôi là Mục Thanh Thanh, lần trước cậu cũng đã gặp tôi ở nhà máy gia công gỗ, vốn lần này do tôi hỏi, nhưng mà Trân

Trần nếu đã hỏi cậu thì tôi sẽ không hỏi lại lần nữa, nhưng tôi vẫn cần xác nhận lại một lần nữa, được không?"

"Được."

Gia Minh gật đầu, những câu hỏi của Mục Thanh Thanh bắt quá chi làm cho có lệ mà thôi, câu hỏi lần này không khác trước bao nhiêu, chẳng bao lâu sau thì mọi thứ đã hỏi xong.

Nàng hỏi xong nên đứng dậy cáo từ, khi nàng đứng lên thì khuôn mặt tươi cười hiền lành trở nên cứng rắn, nàng vỗ lên đầu em gái một cái, nói: "Đi, về nhà!"

"Ây da, chị không được đánh lên đầu em, đánh lên đầu sẽ làm em bị đàn đó."

"Em còn có thể đàn ư?"

"Em thật là đáng thương, từ lúc cha chết đi thì chị luôn ngược đãi em, khi nào mà em có anh rể thì em chắc chắn sẽ bị đuổi ra ngoài đường."

"Lúc trước chị quả thật là đối xử với em quá tốt..."

Tiếng tranh cãi âm ỉ nhưng đầy tình cảm của hai chị em trên hành lang từ từ nhỏ dần. Bên trong phòng, ba người Gia Minh rốt cuộc cũng cười ra tiếng.

Ngày thứ hai sau khi làm xong khâu cung thì rốt cuộc Nguyệt Trì gia cũng có người đến, người này không phải là người thân của Nguyệt Trì Huân mà là một vị quản gia lo việc quản lý tài sản bên ngoài của Nguyệt Trì Gia.

Hắn nói không nhiều lắm, vốn hắn định chuyển Nguyệt Trì Huân lên phòng bệnh tốt nhất nhưng Nguyệt Trì Huân từ chối, vì vậy liền thanh toán một số tiền lớn để tìm hộ sĩ chiếu cố thật tốt cho nàng, trước khi đi hắn còn nói mấy ngày nữa Thiên Vũ Chính Tắc sẽ cho người tới đón nàng.

An bài như vậy cũng không ngoài suy đoán của Gia minh, trong kiếp trước tuy hắn không có tham gia việc này nhưng cuối cùng Nguyệt Trì Huân cũng được Thiên Vũ Chính Tắc cứu về.

Thiên Vũ gia là một chi quan trọng trong tổ chức dị năng giả "Cao Thiên Nguyên" của Nhật Bản, Thiên Vũ Chính Tắc là trưởng nam của gia tộc, sau này vì chuyện này nên đã đính hôn với Nguyệt Trì Huân, Gia Minh cũng biết là giữa bọn họ không hề có chút tình cảm nào.

Nguyệt Trì Huân lần này về nhà liền nhốt mình trong phòng, tám năm sau lúc Gia Minh tiếp xúc được với Nguyệt Trì gia chính là lúc Bùi La gia chuẩn bị tấn công, khi đó nàng đã ở trong phòng cắt mạch máu tự vẫn.

Bây giờ nghĩ lại, thời gian lúc đó ngay lúc hôn lễ của nàng và Thiên Vũ Chính Tắc sắp được tổ chức.

Kiếp trước là vậy thế nhưng lịch sử đã có sự thay đổi, mọi thứ đã đi chệch quỹ đạo lúc đầu vậy sau này sẽ ra sao?

Dù sao cũng không quan hệ tới mình, đêm đó Gia Minh rất an tâm ngủ ngon.

ÂN SÁT

Phẩm Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 41

Dùng Mưu.

Thời tiết đã vào cuối thu, lá cây Ngô Đồng vàng óng ánh rơi xuống đầy trong bệnh viện, trong một cái ao cá cảnh nhỏ có mấy con cá đang chậm rãi bơi đi bơi lại.

Mỗi khi lá cây hạ xuống, điểm vào mặt nước tạo nên những điểm rung động, bệnh nhân nơi đây thường kết đôi, kết ba với nhau đi lại nói chuyện.

Nhưng mà, Gia Minh mỗi khi đi ra khỏi phòng bệnh, thì đều có cảm giác mình đang sống trong bệnh viện tâm thần, hơn nữa phía sau hán còn mọc thêm một cái đuôi.

Lấy thể chất của Gia Minh mà nói, thì chỉ cần băng bó, uống thuốc xong là có thể hành động bình thường, nằm viện vốn là chuyện thừa, thể nhưng với bối cảnh của Hoàng gia mà nói, thì bọn họ không bao giờ quan tâm tới Gia Minh, nhưng tiền thì họ không thiếu.

Bệnh nhân có tiền thì làm gì có bệnh viện nào chối, cho nên Gia Minh đương nhiên được hưởng đặc ân chăm sóc chu đáo, một tuần sau đó Gia Minh vẫn phải nằm trong cái bệnh viện này.

Người theo đuôi đương nhiên không phải là Linh Tĩnh và Sa Sa, mà chính là người cùng bị nạn với hán, từ khi nhập viện cho tới nay, hai người ngoại trừ một tiếng cảm ơn cũng không nói gì nhiều.

Thế nhưng khi mà Linh Tĩnh và Nguyệt Trì Huân tới nói chuyện vào ngày chủ nhật, thấy cô gái Nhật Bản này cứ nằm thừ người ra, Linh Tĩnh mới bảo là khi nào Gia Minh rảnh thì mang nạng ta ra ngoài một chút.

Đề nghị này mặc dù Gia Minh không được trực tiếp gật đầu, nhưng mà từ lúc đó trở đi, mỗi khi Gia Minh đi ra ngoài, là cô ta như một u linh bám theo. Khi Gia Minh đi dạo trong viện, Nguyệt Trì Huân lảng lảng bám theo, khi Gia Minh ngồi trên ghế, cô ta cũng im lặng ngồi một bên, khi Gia Minh ngồi xổm ở bờ ao, Nguyệt Trì Huân cũng ngồi bên cạnh, khi Gia Minh tới các lương đình ngồi chơi cờ vây với các cụ già, Nguyệt Trì Huân cũng đứng bên cạnh nhìn.

Mà điều kinh khủng nhất là, mỗi khi Gia Minh chiếm thượng phong, Nguyệt Trì Huân chỉ cần điểm hai ba cái trên bàn cờ là mấy cụ già lại vui tươi hơn hờ nói: "A, a, hóa ra là vậy, hóa ra là vậy..." sau đó chuyển bại thành thắng.

Vì vậy mà Gia Minh buồn bực!

Chẳng nhẽ do kiếp trước làm nhiều chuyện thất đức, nên kiếp này có một u linh bám theo sau? Ách... Đời trước đúng là làm không ít chuyện thất đức, thế nhưng mà kiếp trước là Nguyệt Trì Huân tự sát, chứ đâu có liên quan gì tới hán... Hay là, oán linh có thể xuyên qua thời không?

Trên thực tế, Gia Minh cũng không phải là người nhiều chuyện, tuy rằng trong lòng rất phiền muộn nghĩ tới nghĩ lui, nhưng ngoài miệng cũng không nói cái gì, dù sao hai người cũng chẳng có giao tình gì cả, cho nên hẳn cũng không muốn chọc vào một gia đình là thành viên của Bùi Gia La. Trên mặt Gia Minh lúc nào cũng biểu thị thái độ “Tôi không quen biết cô” để thể hiện.

Cứ buổi trưa và buổi tối là Linh Tĩnh và Sa Sa lại mang com nước tới, đương nhiên là Nguyệt Tri Huân cũng có một phần, tuy rằng Gia Minh vẫn cố tình làm lạnh với nàng ta, nhưng mà Linh Tĩnh lại không như vậy.

Linh Tĩnh dùng vốn tiếng Anh ít ỏi của mình nói chuyện cùng với Nguyệt Tri Huân, qua đó đã kết giao tình, trong lòng Gia Minh nghĩ rằng, có lẽ đoạn giao tình này sẽ mang tới cho hắn những phiền toái.

Cứ như vậy mà ở trong bệnh viện bốn, năm ngày, cuối cùng cũng tới thời gian mà Gia Minh xuất hiện. Đêm hôm đó Linh Tĩnh lại nói chuyện với Nguyệt Tri Huân, nói là tạm biệt, lúc đêm khuya, khi Gia Minh đang chấp chờn ngủ thì nghe thấy thanh âm của Nguyệt Tri Huân.

"Cố Gia Minh..."

Thanh âm kia vô cùng êm dịu và cẩn thận, dường như muốn đoán xem mình đã ngủ hay chưa, một lát sau, trong miệng Gia Minh mới "ừ" một tiếng.

"Anh... Xin lỗi, thứ cho tôi mạo muội, có thể... tôi có thể nhờ anh một việc được không?"

"Không thể, xin lỗi."

Gia Minh dùng Nhật ngữ hồi đáp.

Bên kia rơi vào trong trầm mặc, Gia Minh chuyển mình đang chuẩn bị ngủ thì thanh âm kia lại vang lên.

"Xin lỗi... Thế nhưng, chuyện này đối với tôi mà nói nó rất trọng yếu, không biết Cố quân có thể nghe tiếp... rồi quyết định được không..."

Gia Minh không trả lời, chỉ nghe bên kia nói:

"Tôi muốn hỏi một chút, Cố quân... có... có kinh nghiệm với con gái chưa..."

Gia Minh hai mắt trợn trừng, tại sao, cười nhạt mình ư, hắn nói:

"Có, nhưng mà cùng với nữ tử tây dương, chưa từng có với con gái Nhật Bản ngực nhỏ mông nhỏ, sao vậy? Cô muốn tôi làm với cô hay sao?"

Đối với người không muốn quan tâm, ngữ khí của Gia Minh cũng không cần cần thận, vốn tưởng rằng đây là một cô gái quý tộc Nhật Bản được giáo dục cẩn thận, sẽ á khẩu mà tiếp tục ngủ, nhưng không ngờ bên kia vẫn nhỏ giọng nói:

"Đúng, đúng... không biết có thể..."

"Không được, thân hình của cô vẫn còn chưa trưởng thành, hiện tại toàn thân lại toàn vết sẹo, xấu xí muốn chết, tôi vẫn còn là một thiếu niên khỏe"

manh đang thời kỳ phát dục, nếu như làm với cô một lần, mà lưu lại bóng ma ám ảnh cả đời, vậy thì cuộc sống sau này sẽ bị ảnh hưởng. Cô có muốn báo ân cũng không phải làm như vậy, cứ im lặng mà biến mất trước mặt tôi là tôi cảm ơn rồi... Nếu không thì phòng ở bệnh viện này không thiếu, tôi không muốn cùng cô chen chúc trong một cái giường... A không, là một gian phòng..."

Miệng của hắn nói lung tung như vậy, nhưng mà trong lòng hắn nghi hoặc, tại sao lại phải làm? Bây giờ mà vẫn còn có chuyện cứu người một lần là con gái lấy thân báo đáp, nếu như vậy chắc là do kiếp trước tích đức quá, nhưng mà kiếp trước hắn đã sống rồi, nếu như có chuyện như vậy, thì tại sao trước kia, tiêu chuẩn đạo đức của xã hội lại thấp tới mức không thể thấp hơn?

Cho nên hắn nghĩ chuyện này chỉ là đùa mà thôi, Gia Minh đợi một lát sau, lại thấy giọng nói nhỏ nhẹ vang lên.

"Xin lỗi... thế nhưng... không biết Cố quân có biết, Nguyệt Tri gia của chúng tôi đang gặp phải một kiếp nạn..."

Việc này, Gia Minh đương nhiên là biết rõ, người chủ sự của Bùi Gia La ở Nhật Bản là Ngự Thủ Thương đã sớm lên kế hoạch tiến công vào Nguyệt Tri gia, chỉ là hắn không tìm được cái cơ nào. Hiện giờ con trai của hắn là Ngự Thủ Hi coi trọng Nguyệt Tri Huân mới 14 tuổi, cho nên lợi dụng việc đó châm mồi ngọn lửa.

Nghĩ tới đây, Gia Minh không khỏi nhíu nhíu mày, lẽ nào cô bé này nhìn thấy năng lực của mình, muốn dùng trinh tiết thực hiện kế Di họa Giang Đông, để cho Ngự Thủ Hi tấn công hắn, trong nháy mắt, Gia Minh kích động tới mức muốn giết người.

Ngự Thủ Hi là một trong số hai Di năng giả của Bùi Gia La, sức mạnh tương đương với Chư Thần Vô Niệm, thường ngày hắn hành sự vô cùng nhân hậu, nhưng mà hắn có một chỗ biến thái, đó là hắn cực kỳ chán ghét nữ nhân nào đã 18 tuổi.

Những người lên giường với hắn từ trước tới giờ toàn là thiếu nữ chừng 13, 14 tuổi, sau khi cướp đi trinh tiết của các nàng, hắn không bao giờ để mắt tới lần thứ hai.

Nguyệt Tri Huân bị hắn coi trọng, tuy rằng bên ngoài thì làm như lễ đính hôn, nhưng hắn biết Nguyệt Tri gia sẽ không bao giờ đồng ý, cho nên Bùi Gia La nhân cơ hội này gây khó dễ.

Nói đi cũng phải nói lại, Ngự Thủ Hi tuy rằng biến thái, nhưng mà hắn chưa bao giờ dùng sức mạnh, từ trước tới nay hắn toàn dùng tiền tài cho người nhà của những cô bé, sau đó dùng kẹo hay đồ chơi lừa mất trinh tiết của họ.

Dùng sức mạnh đối phó với Nguyệt Tri gia như lần này, thì người ngoài cuộc cũng biết, người muốn đối phó với Nguyệt Tri gia là lão đầu của Ngự Thủ Hi, cho dù Nguyệt Tri gia có đồng ý hay không, gia tộc này cũng khó mà tránh khỏi một kiếp.

"... Bởi vì... gia tộc của tôi đã thỉnh cầu Cao Thiên Nguyên trợ giúp, để củng cố mối quan hệ cho nên cha tôi đã từng nói với tôi, là phải đính hôn cùng với trưởng nam của Thiên Vũ gia, tôi chưa từng gặp qua Chính Tắc Quân của Thiên Vũ gia, nhưng lần này mà trở về, thì không có cách nào cãi lệnh cha được nữa, cho nên tôi mới muốn đem lần đầu tiên..."

"Lần đầu tiên thì đừng có dây dưa tới tôi, ... bằng không thì ở chỗ này có cái bút máy, cô trực tiếp đâm thủng là được rồi..."

"Đâm, đâm thủng..."

"Đúng, đâm thủng, sau đó cho Ngự Thủ Hi nhìn, thẳng chớ đó có một loại mỹ học đáng buồn nôn, tuy rằng lần này bị cha của hấn lợi dụng, nhưng mà chỉ cần cô không còn lần đầu tiên, hấn khẳng định sẽ tuyên truyền ra ngoài là hấn không có một chút quan hệ nào với cô, cứ như vậy, cô cũng đâu cần phải gả cho Thiên Vũ Chính Tắc nữa. Ha hả, ta thật lợi hại..."

Hấn thuận miệng nói lung tung, nhưng không ngờ lại có lý, trong lòng hấn đang tự tán dương mình trí lực tuyệt vời, đồng thời với cốc nước ở đầu giường để uống, nhưng lại nghe thấy thanh âm động đậy, chắc là cô bé kia đã xuống giường, đi tới bên giường của hấn.

"A, cô làm gì thế." Gia Minh vừa nói đùa, nhưng mà cô bé kia lại tưởng là thật, sau đó hấn thấy cô bé vươn tay ra, nói:

"Tôi... tôi muốn mượn bút máy..."

"Cô —— phốc ——"

Vì thấy khuôn mặt nghiêm túc của Nguyệt Tri Huân, Gia Minh đành phải quay lại, ngum nước đang uống lập tức phụt ra ngoài, sau đó ôm bụng bắt đầu lăn lộn:

"Ha ha ha... Đồ ngốc, tôi nói đùa, chẳng nhẽ cô lại muốn dùng bút máy... Ha ha ha ha ha há a..."

Lúc này, trong đầu hấn lại tưởng tượng ra một khung cảnh khác, Nguyệt Tri Huân mẽ lệ, mở hai chân của mình, dùng bút máy đâm vào trong.

Tình cảnh này làm cho hấn bật cười, cười mãi không dừng được, hấn phải cố gắng vuốt bụng, sau đó nhìn Nguyệt Tri Huân, lại nở nụ cười:

"Ha hả... Quay về đi ngủ đi, cô bé ngốc, Bùi La Gia có chủ ý với Nguyệt Tri gia của cô thật, chứ không có liên quan gì tới chuyện cô dùng bút máy... Ha ha, nếu như cô làm như vậy thì chỉ làm cho tên Ngự Thủ Hi biến thái kia phiền muộn một chút thôi, a, cô đúng là hợp khẩu vị của hấn..."

"Cố quân, cậu... rất hiểu rõ Bùi La Gia?"

"Không, tôi với Bùi La Gia một chút quan hệ cũng không có, cũng không muốn có quan hệ với hấn làm gì cả..."

Hấn chui vào trong chăn, nhưng lại nghĩ, trêu chọc Nguyệt Tri Huân như vậy thì cũng nên an ủi nàng ta một chút:

"Cô yên tâm đi, sau khi cô gặp Thiên Vũ Chính Tắc, cô sẽ thấy hấn là một người không tồi, nhưng mà cho dù cô có thích hấn hay không, có cùng hấn đính hôn hay không, hấn cũng không động tới cô được đâu, bởi vì hấn đã có bạn gái rồi."

"Cố quân... quen với Thiên Vũ quân?"

Gia Minh quay đầu lại, không hề trả lời bất cứ câu hỏi gì nữa, trong lòng Nguyệt Tri Huân lúc này đã có một cảm giác cam chịu, lúc này Gia Minh còn chưa biết, cái sự trầm mặc này đã mang tới một sự sợ hãi cho hấn, may là không dẫn tới phiền toái gì lớn.

Sau khi ra viện, rồi quay lại trường học, hắn không còn liên lạc gì với Nguyệt Tri Huân nữa. Sau đó vài ngày, lại một thứ năm nữa đã tới, hắn rời khỏi Diệp Thị Võ Quán về đến nhà, nhưng chưa cần vào nhà, hắn đã nhận ra một điểm không đúng, nhà hắn đã có người vào.

Sau khi cẩn thận kiểm tra, hắn mới đẩy cửa tiến vào, trên bàn sách bên cạnh giường có một tờ giấy, phía trên là những dòng chữ Hán rất đẹp, đẹp tới mức khiến người khác phải thẹn thùng:

"Hai giờ chiều ngày mai, ở quán cà phê Tịch Độ phía đông thành, cùng quân gặp gỡ, không gặp không về. Thiên Vũ Chính Tắc."

Buổi chiều ngày thứ hai được nghỉ, do có ban kiểm tra, ngay cả điều này đối phương cũng biết, chứng tỏ hắn đã suy tính cẩn kẽ, rõ ràng.

ĂN SÁT

Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 42

Thiên Vũ Chính Tắc.

Nếu như dựa theo tính cách của Gia Minh lúc này, đối phương nói không gặp không về, vậy thì chắc chắn hắn sẽ không đi, tốt nhất là để cho người kia đợi cả đời.

Đương nhiên, phương pháp tốt nhất này sẽ khiến hắn khoái cảm ở trong lòng, hắn đã coi mình ngang hàng, lại thành tâm, nếu như mình không đi, thì đối phương chắc chắn sẽ nổi giận. Tuy rằng nói như vậy, nhưng Thiên Vũ Chính Tắc lại là người có tính cách hiền lành.

Nhưng mà, sáng sớm ngày thứ hai khi cùng Linh Tĩnh, Sa Sa ăn điểm tâm, mới phát hiện một chuyện làm cho hắn tiến thoái lưỡng nan.

"Rap chiếu phim Tây Hải Lộ? Ba giờ chiều? Nguyệt quang bảo hạp?"

"Đúng vậy đúng vậy, tối qua cha tớ cho tớ 3 cái vé xem phim, nói là phim này rất hot, tan học chúng ta sẽ đi nhé."

Cầm ba tờ vé xem phim, Sa Sa thật cao hứng nói.

"Thế nhưng, hai giờ chiều tớ có việc..."

Ngón tay của hắn chỉ vào hai cô bé, thầm nghĩ các người đi xem ta lại đi theo để làm kẻ theo đuôi hay sao. Lời này đương nhiên hắn không dám nói ra, bởi vì Sa Sa đã nổi giận, hắn đành vội vã cười nói:

"Ha ha, không thành vấn đề, tớ nhất định sẽ tới, sao lại nhìn tớ như vậy?"

"Câu đi gặp ai? Chẳng lẽ là cô nàng Nhật Bản kia?"

Sa Sa liếc mắt nhìn nói.

"Cô ta nói tớ nghe đâu có hiểu, gặp cô ta làm cái gì? Nghe nói là một người bạn trước kia của cha tớ phải rời khỏi thành phố Giang Hải, muốn gặp tớ một chút, nói không chừng còn có thể cho tớ tiền tiêu vặt, hôm nay đi xem phim tớ mua bóng là được rồi chứ gì..."

Sắc mặt của Sa Sa đã dịu dần, nhưng ngoài miệng vẫn nói:

"Hừ, có những chuyện không cần nói mà cũng có thể làm đó."

"Sao cậu biết."

Gia Minh liếc mắt nhìn nàng, mắt thấy sắc mặt của cô bé ửng đỏ, dường như là nhớ tới chuyện không cần nói cũng có thể làm là chuyện gì, trong lòng hơi cảm thấy nghi hoặc, nhưng mà Sa Sa lúc này đang nghĩ tới nụ hôn sau nhà máy gia công gỗ ở trong rừng hồi trước.

Sau khi ba người ăn xong, Gia Minh đi ở phía trước, nhưng vẫn nghe được hai nữ hài thì thầm.

"Sa Sa, sao cậu lại hỏi hần nhiều như vậy..."

"A, nghe cha tớ nói, nam nhân thường hay bị hư hỏng, Sa Sa, chúng ta phải chú ý chặt chẽ tới hần!"

"Thế nhưng, thế nhưng... cảm giác thật kỳ quái..."

Các nàng ở phía sau bàn luận xôn xao, nhưng tất cả đều lọt vào trong tai của Gia Minh, trong lòng hần không khỏi cảm thấy bất đắc dĩ. Bây giờ vẫn chỉ là cô bé, làm gì có cảm giác gì kỳ quái chứ! À cô, hai người bọn họ là hoa bách hợp, chỉ có nữ với nữ mới có cảm giác, trong khi các người lại là bạn của ta, không biết lúc xoa bóp có cảm giác...

Buổi sáng sau khi tổng vệ sinh và tan học, ba người ăn cơm trưa ở Diệp Thị Võ Quán, Gia Minh bởi vì còn có hẹn ước, cho nên hơn 1h chiều là đi ra cửa. Lúc gần đi, Sa Sa đang đấm bao cát, nhưng vẫn nói: "Nhớ kỹ... Diễm tâm sáng... đó!"

***** ** Ở trên một con đường đi tới quán cà phê Tịch Độ, thời gian: 2h đúng.

Sau khi bước vào cửa kính, được hệ thống lò sưởi phả vào mặt, Gia Minh lúc này mặc đồng phục của Trường trung học Tinh Huy, nhân viên ở quán lúc này định ngăn cản, nhưng mà đã có người ngồi ở cửa sổ bàn cuối cùng đứng dậy ra đón, phát phát tay, trông hình như hai người này rất quen với nhau.

Thiên Vũ Chính Tắc lúc này vẫn còn là một sinh viên, tuy không đặc biệt đẹp trai, nhưng ngoại hình có thể khiến người khác tin tưởng, nếu như không biết rõ hoàn cảnh của hần, người khác sẽ cho rằng hần là một nhân viên bán hàng.

Trong đại sảnh của quán café đang vang lên tiếng Dương cầm, Gia Minh đi tới chỗ của người này, đã thấy Nguyệt Tri Huân ngồi ở đó.

Hiện giờ nàng đương nhiên là đã xuất viện, mặc một bộ trang phục màu trắng, trông bề ngoài tú lệ voo cùng, đôi tay thon thả nhỏ nhắn, đúng là có hình dáng của thiếu nữ trường thành. Nhìn thấy Gia Minh đến, hai tay của nàng đặt ở trên đùi cúi mình vái chào, trên khuôn mặt vốn chẳng thể hiện cảm xúc nay hiện lên sự ay náy.

"Xin chào, ta là Thiên Vũ Chính Tắc."

Nam tử này nói Hán ngữ rất lưu loát, chìa một tay ra ra, nắm một chút, không có ý định thử sức bên trong.

Nếu như không phải là người này phúc hậu, thì Gia Minh cũng sẽ không tới đây, mà dùng súng ngắm trực tiếp giết hần cho rồi:

"Ta là Cố Gia Minh, gọi Gia Minh là được rồi."

Gia Minh ngồi xuống vị trí đối diện, gọi một li café rồi mới nói:

"Có biết là cảnh sát hiện giờ đang theo dõi người rất sát hay không, bây giờ mà người hẹn ta ra đây, sẽ mang tới phiền phức cho ta đấy, ta ghét nhất là bị phiền phức."

"Ha hả, ta tin tưởng vào khả năng của mình là có thể tránh khỏi được tai mắt của cảnh sát, đồng thời ta cũng tin Gia Minh người có năng lực này, không phải sao?"

"Cảnh sát bình thường đương nhiên không thành vấn đề, nhưng làm sao người biết ai là Viêm Hoàng Giác Tinh?"

"Gia Minh, chẳng nhẽ người không phải?"

Thiên Vũ Chính Tắc hơi cảm thấy nghi hoặc.

Gia Minh nhấp một hớp cà phê:

"Đừng thử ta, ta nói rồi, ta ghét nhất là bị phiền phức"

"A, xin lỗi. Kỳ thực lần này hẹn Gia Minh người tới đây, một là vì cảm ơn người đã xuất thủ cứu Huân, hai là vì Huân nói người rất nắm rõ tình hình của ta, cho nên... Người cũng biết đấy, ta có một số chuyện riêng mà người trong nhà cũng không biết rõ. Đương nhiên, ta cũng mong người có thể tha thứ cho Huân, khi nàng vô ý thổ lộ sự tình. Thực ra, ta cũng đang âm thầm điều tra, mục đích của tên Tào Đông Phong, chuyện này ta đã giải quyết xong, mong rằng không làm phiền người..."

"Ta đã sớm biết người có thể làm được chuyện này, Tào Đông Phong là sơ sót của ta."

Gia Minh nở nụ cười cười, tuy rằng Nguyệt Tri Huân vẫn lãnh đạm, nhưng mà dường như vẫn hơi sợ:

"Cô chắc vẫn còn chưa quá quen... Được rồi, Duy hiện giờ vẫn còn học ở Đông Đại chứ? Nếu như ta nhớ không lầm, hình như là nàng đang học năm 2 ở Đông Đại..."

Câu này vừa nói xong, không khí trong quán cafe đột nhiên có thay đổi, khí thế của Thiên Vũ Chính Tắc đột nhiên trở nên băng lãnh, sau một lát, khí thế này mới giảm bớt, nói:

"Lẽ nào... Người quen Duy? Cho nên mới biết chuyện của ta? Cũng không đúng, Long Đường Gia mặc dù đang bị xa lánh, nhưng bọn hắn không thích Trung Quốc, Duy chưa từng tới nơi đây, nói như vậy, người đã từng tới Nhật Bản..."

Phân tích tình huống trước mặt Gia Minh, điều này cũng có nghĩa là Thiên Vũ Chính Tắc không muốn tiến hành những hoạt động điều tra âm thầm.

Gia Minh cười đứng lên:

"Chuyện của ta rất phức tạp, người điều tra không được gì đâu, bởi vậy cũng không cần thiết phải điều tra, bởi vì thực tế ta cũng chẳng có làm chuyện gì cả, cũng không muốn quan hệ lãng nhãng. Đương nhiên nếu như người muốn điều tra... Ừ, ta chính là đệ tử đời thứ hai của Nhật Dạ Cửu Thế Gia ở Nhật Bản... Được rồi, ta còn có việc, chúc hai vị thuận buồm xuôi gió."

Hắn nói xong liền rời khỏi quán cà phê Dị Gia Minh đi được một lát, Nguyệt Trì Huân mới hỏi:

“Thiên Vũ quân, Cố quân hắn... nói gì đó?”

"À, hắn nói là hắn đệ tử đời thứ hai của Nhật Dạ Cửu Thế Gia ở Nhật Bản."

Thiên Vũ Chính Tắc cười mà như không cười nói.

"Nhất Dạ Cửu Thế Gia... đệ tử đời thứ 2..."

Nguyệt Trì Huân lặp lại cái tên kỳ quái này, Thiên Vũ Chính Tắc thấy thái độ của nàng nghiêm túc, không khỏi bật cười:

"Câu nói của hắn phải dựa theo nghĩa của Trung Quốc mà lý giải, hắn chính là Nhất Dạ Cửu Thứ Lang. Thời gian máy bay cất cánh chỉ còn 3h, chúng ta về Nhật Bản thôi, Huân."

***** * Ra khỏi quán cà phê, Gia Minh chen lên một chiếc xe bus, sau đó nhìn đồng hồ trên tay, bây giờ mới là 14h35 phút, vẫn còn kịp.

Lúc này tuy rằng không phải thời gian cao điểm, nhưng mà bên trong xe vẫn chật cứng, đột nhiên Gia Minh nhận thấy một bóng hình tương đối quen thuộc, hóa ra là cô gái học sinh cấp 3 Mục Trần Trần từng giả mạo cảnh sát lật khẩu cung.

Cô gái này mặc một bộ quần áo màu xanh thể thao, tóc ngắn búi thẳng đứng, đang cố gắng đứng im ở trong xe.

Mùa đông lạnh, đứng đông thế này thì đúng là có cảm giác ấm áp, nhưng sẽ khiến người khác bức mình, ai nấy đều không thoải mái, chỉ có duy nhất cô nữ sinh này là ánh mắt có thần, rất là hiếm thấy.

Nhìn theo ánh mắt của nàng, Gia Minh thấy một tên tiểu tử đang lén lút móc ví của một người phụ nữ, hai ngón tay của hắn moi ra được một cái bọc nhỏ nào đó, cẩn thận kéo ra bên ngoài.

Tiểu tử kia chỉ chừng 17, 18 tuổi, hắn hết nhìn đông lại nhìn tây, khi chú ý tới ánh mắt của Mục Trần Trần, thì nhất thời trở nên tàn bạo.

Nhưng mà Mục Trần Trần đâu có sợ, nàng ta lập tức kêu to:

"Bắt tiểu偷."

Trong xe đột nhiên trở nên náo loạn, tên tiểu đầu kia sợ hãi vội buông đồ ra, chen lấn trong đám người đang thi nhau kiểm tra đồ đạc của mình. Mục Trần Trần ra sức chen về hướng của tiểu đầu, muốn tóm lấy hắn, hai người trẻ tuổi khác đột nhiên chen tới, già vờ vô ý cản nằng lại, trong khi đó tiểu đầu đã chạy ra gần cửa.

Cũng không biết Mục Trần Trần lấy ở đâu ra khí lực lớn như vậy, ra sức chen trong đám người, nắm lấy cánh tay của tiểu đầu. Tên tiểu đầu kia thấy vậy, bèn lấy một chân đá vào người Gia Minh để lấy chỗ đi.

Một cước này lực lượng không lớn, nhưng mà vẫn lưu lại một dấu chân rõ ràng trên ngực của Gia Minh, phui vết bẩn, Gia Minh bĩu môi.

"Được đấy, thật mạnh mẽ.."

ÂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 43

Truy Đuổi.

Tiểu đầu bị bắt, vị đại thẩm bị móc túi kêu ầm lên, nhưng mà chuyện về sau lại trở nên phức tạp.

"Đừng tóm tay ta! Đừng lôi kéo ta! Cô gái này cô tình gây sự, sao tự dưng nói ta là tiểu đầu (trộm vặt)?"

"Ta chính mắt nhìn thấy, ngươi còn muốn chối!"

"Con mắt nào của cô nhìn thấy, con mắt nào, dựa vào cái gì mà nói ta như vậy. Ta cũng thấy ngươi lấy đó, ngươi có chứng cứ gì không?"

"Nếu như ngươi không chột dạ, tại sao phải chạy?"

"Ta đâu có chạy, trong xe nhiều người như vậy, ta có thể chạy đi đâu?"

"Rõ ràng ngươi chạy."

"Ta không chạy!"

Vốn không có chứng cứ, lại thêm những người trên xe không có thói quen đứng ra làm nhân chứng, vị đại thẩm kia thì khúm núm kiểm tra vị, khi thấy mình không bị mất gì, vội kéo Mục Trân Trân:

"Ách, dù sao thì cũng không mất thứ gì, coi như thôi đi..."

"Cái gì mà coi như, cô không bị mất, nhưng ai biết hần đã trộm được của bao nhiêu người! Không được, không thể buông tha hần như thế!"

"Cái gì không buông tha ta, cô dựa vào cái gì không buông tha ta!"

Thấy đương sự không muốn truy cứu, tiểu đầu lại càng không lo lắng, nói:

"Cô buông ra! Đừng lôi kéo tay ta, nói cho cô biết, nếu cô không phải là con gái, thì ta đã đánh cô rồi!"

"Xem ai đánh ai, á!"

Lời còn chưa nói hết, Mục Trân Trân bị tiểu đầu kia đẩy mạnh một cái, do không kịp đề phòng cho nên ngã ngửa ra sau. Lúc này bên trong xe người đứng chật như nêm cối, không gian đằng sau của Mục Trân Trân đã bị bịt kín, hco nên không thể nào ngã được.

Nhưng mà, cho dù có nhiều người thì Mục Trân Trân cũng phải khó khăn lắm mới đứng thẳng được lại, nhưng hai gã tiểu tử bên cạnh cũng bắt đầu tiến lên ngăn cản, già bộ khuyển bảo:

"Ai nha, nhất định là hiểu lầm rồi, làm gì phải làm căng như vậy chứ."

"Đúng vậy, nhường nhau một chút là được rồi, cô là con gái, tốt nhất không nên để mình bị thương."

Nhìn cánh ăn mặc của ba người này tương đối giống nhau, vào thời điểm năm 1995, thể hệ trẻ thích theo mốt mới, mặc toàn quần áo kỳ quái, nhìn là biết cùng một bọn.

Mọi người ở trên xe thấy chúng có ba người, lại càng không dám ra mặt, trong khi đó Mục Trân Trân không sợ hãi chút nào nói:

"Các người tránh ra, hôm nay không bắt hấn tới Cục cảnh sát không thôi!"

Nàng chỉ là một nữ học sinh cấp 3, tuy rằng tràn ngập tinh thần trọng nghĩa, nhưng tới bước này thấy đương sự không chịu đứng ra, lại thấy người xung quanh không dám nói lời nào, trong lòng cảm thấy ủy khuất, viền mắt ửng đỏ.

Đột nhiên, có một thanh âm ở bên cạnh vang lên:

"Tôi có thể làm chứng! Hấn là tiểu đầu!"

Khi tiếng nói này vang lên, mọi người mới nhìn sáng hướng có thanh âm phát ra, thấy người nói là một thằng con trai, mặc đồng phục của trường trung học Tinh Huy, đang phui dấu chân trên ngực, nói:

"Còn nữa, khi hấn chạy tới bên này còn đá tôi một cước, tôi nghe người ta nói là bàn tay chạm vào thứ nào sẽ có dấu vân tay lưu lại ở đó, người này lúc này cầm ví của vị đại thẩm kia, chỉ cần đem ví tới cục cảnh sát kiểm tra, là có thể biết được."

Khi nghe đứa bé trai này nói, ba tên tiểu tử kia mặt nghệt ra, tên bị bắt sắc mặt tái mét.

Mục Trân Trân nói:

"Đúng vậy, đúng vậy, hừ, người lần này trốn không thoát đâu, bác tài, chúng ta tới Cục cảnh sát!"

Trên thực tế, cái ví kia hầu như chỉ có một mình vị đại thẩm này cầm, lúc này có dấu vân tay của kẻ khác, đương nhiên là có thể dễ dàng phát hiện.

Nhưng mà đây là lĩnh vực chuyên môn, người bình thường căn bản không rõ ràng lắm, lại nhớ tới cảnh xét nghiệm dấu vân tay trên tivi, tiểu đầu kia cảm thấy tội danh của mình đã chắc chắn, cho nên trong lòng bắt đầu tính toán xem chạy như thế nào.

Nhưng mà, trong lòng hấn mới có ý niệm này, đứa bé trai ở bên cạnh đã “ngây thơ” mở miệng:

"Chị Trân Trân, hấn đương nhiên trốn không thoát, chị Thanh Thanh không phải ở trong đội cảnh sát hình sự ư? Đây chính là đội Hình sự chuyên phá

án giết người, chỉ cần chị nhớ kỹ dung mạo của hắn, sau này nếu hắn còn ở thành phố Giang Hải, chị Thanh Thanh nhất định có thể tìm ra."

"A, a, đúng vậy, chị của ta ở đội Hình sự cơ mà, không sợ người chạy trốn! Bác tài, nhanh lái xe đi cục cảnh sát."

Tài xế kia lúc đầu không muốn lái xe tới cục cảnh sát, nhưng khi nghe nói cô học sinh này có chị làm việc ở đội Hình sự, cho nên thay đổi chủ ý.

Dù sao đối với đại đa số mọi người, khi người khác gặp chuyện không may, họ không muốn giúp đỡ, có người đứng ra đại diện thì chắc chỉ là tính cách trời sinh, cho nên bác tài nói:

"Thế nhưng... đồn công an gần nhất không nằm trên tuyến đường chúng ta đi, trong khi mọi người lại có việc gấp."

Vào khoảng thời gian này, người có việc gấp không nhiều, hơn tiểu đầu kia có tội, đám người xung quanh bắt đầu thấy vai trò của mình trở nên quan trọng, có người nói:

"Tôi đã sớm thấy thằng này có điều gì đó không đúng rồi mà."

Có người nói:

"Nếu như tôi mà biết, nhất định tóm hắn đánh cho một trận."

Ô tô lập tức chuyển sang một con đường khác, trong lúc nhất thời, Gia Minh có chút há hốc mồm.

"Cái tên tiểu tử này... vậy là chết rồi..."

***** Chiếc xe đang trên đường tới đồn công an gần nhất, nó cũng phải đi qua rạp chiếu phim, nhưng lại phải vòng qua một cái vòng xuyên.

Trong lúc đang buồn bực, Mục Trân Trân lại nói:

"Ách, em là Cố Gia Minh ngày đó sao, ngày đó thật là xin lỗi."

"Ha ha..."

Gia Minh cười khỏ:

"Không có gì, chị Trân Trân rất muốn làm cảnh sát hay sao?"

"Đương nhiên, năm sau chị tốt nghiệp, chị có nguyện vọng muốn thi vào trường cảnh sát, ha ha. Hừ, tiểu tử này có thù đoạn gì nữa, chị cũng có cách ứng phó!"

Tiểu tử này đương nhiên là ám chỉ tiểu đầu ở phía sau.

Gia Minh không hề trả lời, hai gã đồng bọn của tiểu đầu kia lúc này cũng không dám nói nhiều, ô tô vừa đến cửa cục cảnh sát, cửa xe vừa mở ra, tiểu đầu này lập tức cướp đường mà chạy.

Mục Trân Trân lập tức tóm lấy áo của hắn, nhưng do không đủ sức, nên bị hắn kéo bay ra ngoài. Do Gia Minh đứng gần cửa, nên không cần thận gắng tên tiểu đầu này một cái, làm cho hắn lao đảo ngã xấp xuống.

"Người muốn chạy... Người còn muốn chạy..."

Cú ngã này thực sự là rất mạnh, tên tiểu đầu kia đập mặt xuống đất, Mục Trân Trân đề lên người của hắn, tuy rằng không tới mức nằm im, nhưng mà vẫn bị thương.

Mục Trân Trân đứng dậy, kéo tên tiểu đầu đứng lên, chỉ thấy người này máu mũi đang chảy ra ngoài, rách một vết trên trán, đúng là thể lương vô cùng.

Vị đại thẩm bị trộm ví kia cũng tự nguyện làm "Nhân sĩ chính nghĩa" đứng ra làm nhân chứng, áp giải tiểu đầu vào đồn công an.

Gia Minh thì nói mình có việc, cự tuyệt lời mời "ăn kẹo" buồn nôn của Mục Trân Trân, đi theo đường tắt tới rạp chiếu phim.

Khi đi qua một góc đường, có hai cái bóng người nhanh chóng vọt lên, chính là hai tên đồng bọn của tên tiểu đầu.

"Hôm nay rất huênh hoang đấy, tiểu tử."

"Đại anh hùng cơ mà."

Một người trong đó đẩy vai Gia Minh, đã thấy Gia Minh thờ dài: "Không thời gian đùa với các người, trở về nhà đến bú sữa đi, ngoan."

"Con mẹ nó... Ai, mày đừng có chạy..."

Câu chửi của hai tên kia còn chưa kịp phát ra hết, Gia Minh đã hô một tiếng bỏ chạy.

"Được lắm, đừng để hôm nay tao tóm được mày..."

"Chạy nữa tao giết cả nhà của mày..."

Hai thằng cao to, đuổi một thằng nhóc chạy trên đường phố của thành phố Giang Hải, nhưng mà cho dù hai người này có cố gắng bao nhiêu đi nữa, cũng không đuổi kịp.

Trông thằng nhóc kia chân ngắn, người một mẩu, mà sao vẫn chạy phía trước của họ, làm cho hai người này vô cùng bực mình. Đứa trẻ này dùng tốc độ rất nhanh để đi, vượt qua đường, lướt qua vòng xuyên, chạy lên những bậc đường.

Chưa thấy đứa trẻ nào chạy nhanh như thằng nhóc này!

Chỉ một thời gian mà ba người đã đuổi nhau xuyên qua ba, bốn cái quảng trường, hai người hùng hùng hổ hổ truy đuổi, dần dần có chút uể oải, khi vòng qua một góc đường, đột nhiên có tiếng xe đạp truyền đến, một người trong đó bị xe đạp lao vào dúi, té ngã xuống đất.

"Đừng để ý tới tao, đuổi theo nó, đuổi theo nó!"

Hai người lớn mà không đuổi được một thằng nhóc, việc này đúng là ảnh hưởng tới lòng tự tôn của đám tiểu lưu manh này, ngay cả khi chúng bị xe đạp đâm trúng, vẫn còn không quên bảo thằng đồng bọn tiếp tục đuổi. Thằng kia ngoảnh đầu lại thấy bạn không việc gì, sau đó cắn chặt răng lấy tốc độ nhanh hơn đuổi theo.

Liều mạng truy đuổi cuối cùng cũng rút ngắn được khoảng cách một chút, nhưng mà thằng nhóc kia đột nhiên chạy vào một cái hẻm nhỏ. Thằng lưu manh thấy thằng nhóc kia chỉ còn cách không xa, liền tăng tốc đuổi theo.

Đầu con đường kia là những thùng rác, chất đầy túi ny lông, đúng là cái ngõ cụt, hẳn không khỏi mừng rỡ trong lòng, vừa chạy vừa quát:

"Mày... còn chạy... còn chạy đi đâu..."

Khi đuổi gần tới gần, tưởng chừng như chỉ còn một cánh tay nữa là tóm được thằng nhóc, nhưng vẫn chưa bắt được. Mắt thấy sắp tới cuối ngõ, thằng nhóc kia không giảm tốc độ chút nào, nó bay lên một cái, đạp chân vào những cái thùng rác, nhảy qua bức tường bên cạnh.

“ Ầm ”

Loảng xoảng Binh binh bang bang Những thanh âm kinh người vang lên, tiểu lưu manh không kịp dừng lại, trực tiếp lao vào đồng rác rưởi, thân hình mất cân đối xoay tròn một cái, ngã xuống đồng rác. Đồng thời những túi ny lông lớn cứ như mưa rơi xuống, trong khi thân hình của thằng nhóc kia đã biến mất.

Điều này... sao có khả năng...

***** ** Nhảy qua bức tường là tới con đường trước cửa rạp chiếu phim, hẳn nhìn đồng hồ một chút, 2h58', đúng là hoàn hảo, hẳn vội vã chạy tới.

Trước cửa rạp chiếu phim có hai cô gái mặc quần áo trẻ trung, đang loanh quanh đứng đợi, Linh Tĩnh nhìn xung quanh, Sa Sa đã không kiên nhẫn được nữa, mắt thấy Gia Minh lao tới, hai cô gái đều hưng phấn chạy tới, nếu như không phải là hành động đâm đá tiếp theo, thì người khác có lẽ là nghĩ tới chuyện người thân lâu ngày gặp lại.

"Nói, cậu đi đâu!"

Đây là Sa Sa chất vấn, trong lúc chất vấn cũng không thể bỏ qua hành động đâm, đá vài cái.

"Sao cậu lại chạy từ kia ra."

Linh Tĩnh thì tương đối ôn nhu một chút, giúp hấn phủi bụi trên người, sau đó kỳ quái nhìn ngô cụt.

"Ai nha, 3h, 3h, tới liều mạng chạy tới đây, Sa Sa đừng đánh nữa, nhìn xem, 2h59'!"

Gia Minh vươn tay ra, hào hùng nói.

"Ba giờ quá một phút rồi."

Linh Tĩnh đưa tay nói.

"Đã quá hai phút!"

Sa Sa cũng chia đồng hồ đeo tay ra.

"Ách, là do đồng hồ... không phải lỗi của tớ."

Gia Minh cười khỏ.

Sa Sa vẫn chưa trả lời, mà học theo Linh Tĩnh, nhìn vào ngô cụt bên cạnh, nhất thời cả khuôn mặt đều đen sì:

"Ngô cụt! Nói như vậy... cậu không tới muộn, mà muốn chúng tớ đợi ở nơi này?"

"A, chuyện này... người đâu cứu mạng..."

Gia Minh thấy tình thế không ổn, xoay người bỏ chạy, sau đó Sa Sa dương nanh múa vuốt, Linh Tĩnh vén váy xách quần, hai cô gái cười đuổi theo đánh đấm, màn rượt đuổi khắp thành phố Giang Hải lại tái hiện.

"Giết chết cậu!"

"Đừng mà."

ĂN SÁT

Phẩm Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 44

Chín Mười Sáu Đại Kế Đào Hôn.

"Oa! Sao lại dùng lửa đốt ta?"

"Tại sao lại cao sạch ria mép của ta làm gì? Người có biết là thiếu niên không có ria mép thì không có tính cách hay sao?"

"Thật không?"

"Ai, vãn thì đốt, võ thì nát, người không làm sơn tặc, chẳng nhẽ người muốn làm trạng nguyên?"

"Đúng là ta có nghĩ..."

"Tình lại đi, đừng có mơ tưởng, hãy an phận mà làm sơn tặc đi thôi!"

"..."

Trong rạp chiếu bóng vang lên đoạn đối thoại kinh điển của Châu Tinh Trì và Mạc Văn Úy trong bộ phim Đại Thoại Tây Du, hiện giờ là lúc người ta vẫn yêu thích Tây Du Ký, nhớ lại bộ phim này ra đời vào năm 1995, người ta chỉ có một chữ: “lạnh”.

Không những không kích được người khác cười, mà có người cười cũng chỉ là cười nhạt, chẳng nhẽ giờ lại thích quay thể loại phim như thế này? Tây Du Ký cũng có thể đóng như thế này hay sao?

Trong rạp chiếu phim, có người ngạc nhiên, có người cười mắng, cũng có người trợn mắt há mồm không trả lời được. Chỉ có duy nhất Sa Sa có tính cách khác người, mới vừa cười to, vừa liều mạng đắm vào vai của Gia Minh.

"Không phải chứ, hẳn chính là Tôn Ngộ Không ư? Hẳn là Tôn Ngộ Không ư... Sao hẳn lại là Tôn Ngộ Không... Ha ha, đánh người, đánh người..."

"Ai nha, Sa Sa, cậu đừng cười nữa, cậu xem có bao nhiêu người đang nhìn cậu kia..."

Linh Tinh cười nhẹ, cứ khi nào Sa Sa hài lòng là lại đánh người, đây là thói quen từ lâu rồi, đương nhiên người chịu đòn thường là Gia Minh.

Đối với những lời đối thoại buồn nôn này của bộ phim Đại Thoại Tây Du, Gia Minh đương nhiên là không hiểu, mà có hiểu thì cũng chỉ cười mĩa vài tiếng, trong lòng nghĩ tới chuyện đánh đùa của Sa Sa mới hiểu, từ sau lần hoạn nạn sinh tử kia, Sa Sa càng lúc càng thích đánh đùa mình.

Trên thực tế, Sa Sa cũng cảm thấy mình rất kỳ quái, từ sau lần hôn môi lau máu ở sau nhà máy gia công gỗ tới giờ, nàng lúc nào cũng muốn nhìn thấy

Gia Minh, với lại khi ở bên cạnh Gia Minh, nâng cảm thấy mình an toàn, thoải mái, đôi khi còn bị mặt đỏ tim đập.

Dựa theo tiểu thuyết tình cảm mà phán đoán, có lẽ nàng đã thích Gia Minh rồi.

Thế nhưng, tại sao có thể như vậy, Gia Minh là bạn thân của mình, là bạn trai của Linh Tĩnh, Linh Tĩnh cũng thích người bạn trai này, theo lý thuyết thì mình không nên thích nữa, thế nhưng không thích thì lý giải loại thái độ này thế nào đây?

Ba người chơi đùa với nhau từ nhỏ đến lớn, hành vi đã không còn tồn tại ngăn cách, trong lúc cãi nhau cười đùa va chạm là chuyện bình thường.

Cũng bởi vì có sự kiện Ô Long kia, mà Gia Minh đã nhìn thấy thân hình của hai người, các nàng cũng nhiều nhiều ít ít nhìn thấy một số việc riêng tư của Gia Minh.

Nhưng mà, giả như không thích người bạn trai này, vậy thì mình nên bảo trì khoảng cách thế nào đây? Chẳng nhẽ bây giờ muốn làm bạn lại khó thế ư? Trong đầu luôn có những câu hỏi như thế này, cho nên hành vi của Sa Sa đôi lúc có chút bất thường.

Ở gần, nàng nghĩ tới Linh Tĩnh mà mặt đỏ tim đập, xa cách thì mình sẽ bị hai người bọn họ bài xích, cảm giác như vậy, Sa Sa tuyệt đối không thể nào mà chịu được. Hành vi của nàng lúc thì bạo lực, lúc thì thực nữ, tâm trạng như thế này cứ kéo dài cho tới kết năm 1996.

Dương nhiên, giả như đứng ở góc độ người lớn mà phân tích, thì Sa Sa phải có mối tình đầu sớm hơn Linh Tĩnh, trước kia Linh Tĩnh có hảo cảm đối với Gia Minh, có thể nói là rất mơ hồ, căn bản không thoát khỏi phạm trù trẻ con, cho nên nàng không quan tâm mà chia sẻ Gia Minh cho Sa Sa, nhìn hai người bạn thân trên lời dài đánh nhau mà hò hét trợ uy, chuyện tình yêu rất cục là cái gì, thì không ai có thể nói cho rõ ràng được.

Không bao lâu sau, thời gian đã bước vào đầu năm 1996, trường học đang nghỉ đông, mà thời gian này ba người thường hay tụ tập vào một chỗ.

Bây giờ Gia Minh và Linh Tĩnh sắp bước vào tuổi 15, còn 9 tháng nữa là Sa Sa bước vào tuổi 16.

Tuổi 16 là tuổi quý hoa, mang theo những cuộc tình ngây thơ mà thích thú, tâm tình của hai cô gái đang lớn đang bám dần vào một người con trai, không biết là cái mảnh đất nhỏ này sẽ phải chịu bao bạo lực vì họ, không ai biết mà cũng không ai suy nghĩ lắm gì.

Đối với Gia Minh mà nói, hai cô gái này đã lớn, cho nên ở chung với nhau không nhảm chán như trước kia, các nàng là hoa bách hợp, mình ở chung với các nàng cũng chẳng kỳ quái gì. Mình coi hai nàng như lá chắn, và mình cũng là lá chắn trước mặt hai người bọn họ, tổ hợp ba người thế này, quả thực là hoàn mỹ. Trước kia hẳn không có tuổi thơ, bây giờ cảm nhận được, mới thấy nó dễ chịu thoải mái và hạnh phúc.

Chi còn vài ngày nữa là cuối năm, thành phố Giang Hải bị tuyết trắng bao trùm, ba người mặc áo lông, mang bao tay đấu đá lung tung ở khắp phố lớn ngõ nhỏ của thành phố Giang Hải.

Nào là trò chơi điện tử, trượt băng, đến công viên lái xe bumper, bắn súng hơi, hai thiếu nữ gương mặt đỏ hồng, vui sướng vô cùng. Tới ngày thứ 5, bọn họ nhặt được một cái lồng, trong đó có 5 con mèo nhỏ mới sinh, bị chủ nhân quăng ra ngoài cửa, năm con mèo thì đã chết bốn, chỉ còn lại một con duy nhất nhờ vào hơi ấm của Linh Tĩnh mà sống lại.

Ba người đem nó về nhà, Sa Sa thì gọi nó là A Sừu, Linh Tĩnh nói nó mới sinh trông như một con dê con, kiến nghị gọi nó là Mị Mị, Gia Minh thì cho rằng này con mèo xấu này sống lại từ chỗ chết, đề nghị gọi là Khánh Dư Niên. Cuối cùng Sa Sa thắng lợi, con mèo nhỏ lấy tên là A Sừu, trở thành thành viên mới trong nhóm ba người.

Trong khoảng thời gian yên tĩnh và ấm áp này, thỉnh thoảng Gia Minh thông qua mạng lưới tình báo bí mật điều tra tình hình bên Mỹ.

Biết gia tộc Saliere của Marilyn đang đấu đá với gia tộc Gambino, nhưng cũng chẳng có gì to tát cả, với lại hai gia tộc này đấu đá với nhau không phải là lần đầu tiên.

Sau lễ Giáng sinh năm ngoái, tiểu Heidy tham dự cuộc thi hát ở thành phố New York, đạt giải nhất, nhưng mà thời này inte còn chưa phát triển, Gia Minh cũng chỉ biết được tin tức, chứ không có băng ghi hình hay ghi âm gì cả.

Tháng tư đang lúc xuân về hoa nở, có một bức thư thông qua con đường bí mật xuất hiện trên bàn của Gia Minh, đại ý là Thiên Vũ Chính Tắc cùng Nguyệt Tri Huân đã tiến hành nghi thức đính hôn, Gia Minh nhìn thoáng qua, sau đó thiêu hủy, nghĩ thầm việc này đâu có liên quan gì tới mình.

Bình thường ở chung với hai thiếu nữ, nhưng hắn vẫn thỉnh thoảng đùa bỡn bộ ngực của cô giáo trẻ đẹp Trương Nhã Hàm, đồng thời đùa bỡn vài câu, trong lòng còn suy nghĩ, hai cô gái kia là hoa bách hợp, sau này mình có thể kết hôn với cô này không? Nghĩ tới nghĩ lui, hắn cảm thấy mình đúng là ngu ngốc.

Trong một buổi chiều hoàng hôn của tháng 6, Gia Minh cùng Linh Tĩnh, Sa Sa mới trở về Diệp Thị Võ Quán không lâu sau, Trương Nhã Hàm đột nhiên tới cửa. Lần này khác với những lần trước, cô giáo trẻ đẹp này bây giờ ánh mắt xám xịt, mái tóc rối bù, sợi cong sợi thẳng, bên người nàng còn có 6 vệ sĩ thân hình vạm vỡ, quả thực là còn hơn cả bác Diệp.

"A, mấy ngày nữa là sinh nhật 20 tuổi của chị, nhưng lại phải đính hôn, cho nên hôm nay tới đây là để phát thiệp mời, nhớ đến đúng giờ nha, ha ha ha há... còn đây là hai tấm thiệp dành cho sư phụ, sư mẫu, à, mà sư phụ sư mẫu đâu?"

Lúc này bác gái đang chuẩn bị cơm tối, Trương Nhã Hàm cười có chút quyến rũ, hơn nữa có chút khoa trương, hai cô gái nhỏ kia thì chỉ biết vui vẻ, chứ không nhận ra cái gì.

Gia Minh nhìn 6 vệ sĩ một lượt, trong lòng mơ hồ nhận ra Trương Nhã Hàm không muốn đính hôn, nhưng mà thân ở trong đại gia tộc, có cái gì là ý thích của bản thân đâu? Việc kết hôn chẳng qua chỉ là thêm một người và bớt một người mà thôi, có gì khác nhau đâu, hắn nghĩ vậy nên bĩu môi.

Trong miệng nói vài tiếng chúc mừng chúc mừng, thừa dịp sáu vệ sĩ không chú ý, Trương Nhã Hàm hướng về phía hắn trừng mắt nhăn mày, Gia Minh thấy buồn cười, chỉ là bất đắc dĩ phẩy tay một cái.

Một lát sau, lúc Gia Minh đang vệ sinh trong WC, đột nhiên có mấy thanh âm vang lên, cửa phòng bị đẩy tung, sau đó phanh một tiếng đóng lại.

Gia Minh luống cuống tay chân kéo khóa, Trương Nhã Hàm không thèm nhìn vào phía dưới của hắn, mà xông lên, một tay che miệng, một tay đưa lên miệng mình “xuy xuy”.

"Làm ơn một chút, chị đột nhiên xông vào thế này sẽ có ảnh hưởng tới tuổi già của em đó. Chuyện quan hệ trọng đại tới tuyến thận và tuyến tiền liệt, hai tuyến tối trọng yếu của đàn ông..."

Qua một lúc lâu, Gia Minh mới giảm thấp âm thanh xuống, kháng nghị.

"Sau này không có nữ nhân, chị tìm cho em là được, sinh viên thì chỉ cần mấy vạn đồng là có..."

Trương Nhã Hàm không để ý tới hắn, cầm lấy ống nước phun xuống, giả bộ như đang "xuy xuy" đi vệ sinh, sau đó mới quay đầu, nói:

"Chúng ta có phải là bạn bè tốt nhất không, em nói đi!"

"Mỹ nữ, chị có rõ thân phận của mình không, muốn đào hôn ư? Chẳng phải là chị đã sớm gả cho một người mà mình không thích hay sao?"

"Em biết chị muốn đào hôn (bỏ trốn trong ngày cưới) mà còn dám không nhìn vào ánh mắt của chị, em có tin chị giết em ngay tại trong WC không!"

Trương Nhã Hàm dương nanh múa vuốt, nói:

"Có nói đùa thì nói sau, chị không bao giờ vì gia tộc mà hi sinh hạnh phúc cả đời mình đâu, em không thể không giúp chị, chỉ có em mới có thể giúp chị."

"Không phải chứ, chị Nhã Hàm, đầu của chị có vấn đề à, em vẫn còn là con nít, có thể giúp chị được cái gì?"

"Nếu như chị có người khác, chị lại tới tìm em à?"

"Hiện giờ em đã tin, chị đã thất bại..."

Gia Minh che trán, cô gái lớn và chàng trai nhỏ ngồi trong nhà vệ sinh trừng mắt nhìn nhau.

"Dù sao chị mặc kệ, chỉ có em mới có thể giúp chị."

Trương Nhã Hàm đứng dậy, trực tiếp vén váy, để lộ toàn bộ bắp đùi khêu gợi, thậm chí còn nhìn rõ quần nhỏ, sau đó nàng kéo tất chân xuống, rút ra một tờ giấy.

"Trong ngày đính hôn, em phải chuẩn bị đầy đủ cho chị những thứ này, chị biết là rất khó, thế nhưng... đành phải nhờ em, em ra ngoài bán máu cũng được, nhất định phải tìm cho chị những thứ này!"

"Trời ạ."

Gia Minh nhìn liếc mắt qua những thứ ghi trên tờ giấy, nói:

"Chị không cần phản ứng mãnh liệt như vậy chứ, chị là đính hôn mà thôi, em còn tưởng chị giết người muốn trốn sang Thái Lan cơ chứ..."

"Phi!"

Trương Nhã Hàm đỏ mặt lên, nói:

"Em không biết quy củ của bọn họ, đính hôn là đính hôn, thế nhưng tối vẫn phải ngủ với tên kai, Lưu gia không có truyền thống đính hôn, nói là phải lập tức kết hôn. Chị phải liều mạng nói là phải đính hôn trước, nhưng mà vẫn phải động phòng... vậy chẳng phải là giống nhau cả sao, chị tình nguyện đem lần đầu tiên của mình phá đi còn hơn..."

"Hóa ra chị Nhã Hàm vẫn còn lần đầu tiên sao? Dù sao cũng là phá, vậy thì cho em đi. Ngô, thơm quá..."

Gia Minh cầm lấy tờ giấy ngửi ngửi, sau đó cong hai ngón tay búng một cái vào tờ giấy, nói:

"A, không phải chứ, đây là thái độ đi nhờ người khác hay sao? Có tin em kêu to lên không!"

"Được rồi, tiểu sắc lang này đừng làm rộn."

Nhã Hàm gương mặt ửng đỏ, Gia Minh đương nhiên biết động tác với tờ giấy lúc này làm nàng ta xấu hổ.

Hắn còn chưa biết nên nói tiếp chuyện gì, thì Nhã Hàm đã kéo tai của hắn, dúm đầu hắn vào bộ ngực của mình, nói:

"Như vậy được chưa, nhớ là đem toàn bộ những thứ đó tới, hạnh phúc của chị ở trong tay của em đó!"

Nàng vội vã nói cho hết lời, rồi chạy ra ngoài, gương mặt đỏ ửng, Gia Minh xem qua tờ giấy một lần, sau đó lắc đầu, xé nhỏ, bỏ vào bồn cầu xả nước.

ẤN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 45

Gặp Nhau Trong Phòng Tắm.

Trong Ngũ đại gia tộc của thành phố Giang Hải, thì Đông Phương gia dẫn đầu, thứ nhì Hoàng, Lữ, Trương, Lưu. Thực ra đây toàn là những danh gia vọng tộc nổi danh trong nước, những gia tộc này phần lớn đều có quan hệ với chính trị.

Ví như Hoàng gia có một vị Bí thư Tỉnh ủy, từ khi cải cách tới giờ phát triển như điều gặp gió. Trương gia cùng Lưu gia từ trước đến nay là đồng minh chiến lược trên thương trường, Lưu gia làm nguyên vật liệu, sản xuất, Trương gia thì chuyên tiêu thụ.

Trong những năm gần đây, hai nhà đồng thời phát triển kinh doanh ra hải ngoại, thuận buồm xuôi gió, nhưng những người có năng lực phân tích tốt, đều cảm thấy được nguy cơ, bởi đây đã là năm 96 rồi.

Gia Minh kiếp trước làm sát thủ, đương nhiên cũng biết là từ tháng 6 năm 1997, cơn lốc khủng hoảng tài chính lan ra toàn bộ châu Á. Tuy rằng căn cơ của Trung Quốc không bị tổn hại, nhưng mà cũng bị ảnh hưởng không nhỏ.

Trương gia không có năng lực biết trước, đồng thời do tốc độ phát triển quá nhanh, căn cơ không vững nên đã mang tới tai họa ngầm. Cũng trong năm đó, Trương gia quyết định thu hồi trọng tâm phát triển về trong nước, mà Lưu gia không đồng ý, bởi vậy mà trong quan hệ của hai nhà đã xuất hiện vết rạn nứt.

Trên thực tế, hai nhà này tuy rằng quan hệ vô cùng tốt, nhưng tới thế hệ của Trương Nhã Hàm không còn tính là hòa hợp nữa, bọn trẻ không hợp mắt nhau, các trưởng bối cũng có chút sốt ruột.

Hiện giờ Lưu gia có một vị nhị thế tử Lưu Văn Lý được bà cụ nội cưng chiều, tuổi tác của hắn cũng xấp xỉ Trương Nhã Hàm, lúc họ còn nhỏ người lớn hai nhà đã từng trêu đùa.

Chuyện hồi nhỏ có thể không tính, nhưng mà khi Trương Nhã Hàm du học trở về, Lưu Văn Lý dường như biến thành một con ruồi bám dính lấy nàng, quyết chiếm hữu cho bằng được.

Dù sao Trương Nhã Hàm vóc người đẹp, lại có cái danh hiệu du học sinh thiên tài, nếu như mang được lên trên giường, thì đúng là có mị lực đặc thù với nam nhân.

Cũng vì chuyện này mà Trương Nhã Hàm buồn bực.

Kế hoạch kinh doanh không tốt là thứ nhất, người trẻ tuổi không hợp nhau là thứ hai, cuối cùng để điều hòa quan hệ hai nhà, Lưu Văn Lý phải cầu xin

bà cụ nội cả đêm, Lư gia đưa ra điều kiện, Trương Nhã Hàm gả cho Lư Văn Lý, nhưng mà từ nay về sau, Trương gia toàn lực phối hợp với Lư gia thực hiện kế hoạch kinh doanh, nếu không bọn trẻ mà trở mặt với nhau thì hỏng hết.

Nhưng vì chuyện này mà muốn quan hệ của hai nhà tốt trở lại thì không có khả năng, Lư Văn Lý mặc dù có tính cách của nhị thế tổ, nhưng mà sau này rất có khả năng trở thành người thừa kế của Lư gia, lại thêm Trương Nhã Hàm là một du học sinh thiên tài. Cho nên Trương gia cũng suy nghĩ, đằng nào cũng phải đem nước đổ đi, thôi thì đổ cho Lư gia là tốt nhất, ít ra nó cũng mang lại lợi ích kinh tế. Bởi vậy mới có chuyện, Trương Nhã Hàm tới cầu cứu Gia Minh.

Dựa theo cách nghĩ của Trương Nhã Hàm, thì nàng ta muốn đại náo một trận ở lễ đính hôn, sau đó tìm một chiếc xe, mang theo tiền bạc chạy tới thành phố khác sống tám năm, mười năm rồi mới trở về.

Nhưng đối với Gia Minh mà nói, cách nghĩ là cực kỳ là ngu xuẩn, khả năng thất bại rất lớn, hơn nữa nếu làm không tốt, thì người giúp là hắn cũng phải ngồi trong xà lim hình chữ nhật. Sau khi lo lắng suy nghĩ, Gia Minh quyết định điều tra tổ tiên ba đời của Lư Văn Lý.

Chuyện này không khó khăn, buổi tối ngày thứ hai, Gia Minh đã có những tin tức có giá trị, tới đêm thứ 3, Gia Minh đã mang theo một băng ghi hình tới khu biệt thự của Trương gia. Hắn trực tiếp khống chế hệ thống vì tính bảo vệ, sau đó trèo tường vào bên trong, đi thẳng tới phòng của Trương Nhã Hàm ở tầng hai.

Đối với kiến trúc của Trương gia, Gia Minh đã có nghiên cứu từ trước, hoặc là được nghe Trương Nhã Hàm nói chuyện, nhưng mà đó cũng chỉ là cách miêu tả trong lúc nói chuyện phiếm, biết rằng phòng nàng ở tầng 2, có những chậu hoa rất đẹp ngoài ban công.

Nếu như muốn chính xác, thì phải dựa vào bản đồ của ngôi nhà, thực ra đây chính là cơ sở của một công ty bị phá sản, có diện tích rất lớn, được Trương gia mua lại và xây dựng mới.

Do trong Trương gia không có nhân vật nào có thể uy hiếp được Gia Minh, nên hắn liền biến mình thành người dơi, trực tiếp leo lên trên biệt thự.

Khu biệt thự của Trương gia thiết kế tương đối hữu tình, Gia Minh bám theo bậc cửa sổ, lộn ngược trở lên, sau đó lại bám, treo ngược người, phi thân... Tất cả các động tác hắn làm đều nhẹ nhàng, giống như là đi dạo trong công viên, lúc này hai tay của hắn đã bám vào một cánh cửa sổ, chính là gian phòng của Trương Nhã Hàm.

Đây là một cánh cửa sổ phòng tắm, từ nơi này nhìn xuống, thấy Trương Nhã Hàm trần truồng, có lẽ nàng đã tắm xong lên đang dùng khăn mặt lau người. Hắn mới nhìn được một lát, phía dưới đã có người đi tới, cho nên hắn vội vàng dùng lực, phi thân lên ban công, đẩy cửa kính lách mình vào trong.

Gian phòng tối đen, chỉ có một chút ánh sáng từ trong phòng tắm hắt ra, Gia Minh mới nhảy vào trong, thì cửa phòng tắm cũng mở ra, Gia Minh vội vàng đóng cửa kính, “cạch” một tiếng, gian phòng sáng trưng.

"Hu ——"

Sợ Trương Nhã Hàm kêu loạn, Gia Minh đầu tiên là để tay ở môi, làm động tác chó có lên tiếng.

Gia Minh đưa ngón tay đặt ở bên môi, co đầu rụt cổ giống như con khi, mà Trương Nhã Hàm thì mới đi từ trong phòng tắm ra, toàn thân trần truồng, lúc này thời tiết vẫn còn chưa tới mùa hè, cho nên buổi tối vẫn còn lạnh.

Sau khi nàng tắm rửa xong, liền chạy nhanh ra khỏi phòng tắm, kiễng đôi chân trần tinh xảo, hai tay thì ôm lấy mình, ra đây thì đột nhiên phải đứng lại, trông hình tượng của nàng lúc này giống như là một con khi mẹ...

Không có thứ gì che giấu, cho nên những đường cong lá lướt hoàn mỹ, thân thể không tỳ vết hiện ra... Hai người đối diện nhìn nhau trong chốc lát, Trương Nhã Hàm bịt kín miệng mình, xoay người chạy vào trong phòng tắm. Mới chạy được hai bước thì “bịch” một tiếng ngã bở nhào trên nền nhà, nàng mặc kệ đau đớn, chạy vào trong phòng tắm, đóng cửa lại.

Sau một lát, Trương Nhã Hàm dùng khăn tắm quấn quanh mình, hai má đỏ bừng đi ra, đầu tiên là nàng mở cửa kính, cẩn thận nhìn tình huống bên ngoài một chút, sau đó mới nhìn thẳng nhóc đang ngồi trên bàn học của mình, chuẩn bị nổi giận.

"Nói... em vào đây bằng cách nào, lại có thể... Lại có thể..."

Nàng giảm thanh âm, dùng giọng chất vấn tàn bạo hỏi, sau đó chỉ tay ra ngoài cửa, ý bảo bên ngoài có người.

"Ách, trước tiên đừng tức giận, em có thể giải thích."

Gia Minh cười khỏ, nói:

"Ai biết chị lại không mặc quần áo chạy từ trong đó ra, ít ra cũng phải quấn khăn tắm như bây giờ chứ..."

"Đây chính là phòng của chị, không cần em quấn!"

Trương Nhã Hàm quát to lên, nhưng thanh âm khi chuẩn bị ra khỏi miệng lại phải giảm thấp xuống.

Nói xong câu này, nàng bò lên giường, dùng chân bó kín thân hình, sau đó vỗ mép giường, nói:

"Thành thật khai báo, em đi vào bằng cách nào... Hừ, chị đã sớm nghĩ em không đơn giản..."

"Em chỉ biết một số thủ đoạn thôi, được chưa, người lợi hại vẫn là thầy giáo của em, thầy ấy giúp em tìm được bản đồ của ngôi nhà, sau đó lại tìm biện pháp tìm được một đồng đồ của Lưu Văn Lý... em chỉ có việc là trèo tường vào mà thôi."

"Thầy của em... Tin em mới là lạ."

Thấy vẻ mặt vô tội của Gia Minh, Nhã Hàm hồ nghi, sau đó rồi lại hung phấn, nói:

"Nói mau nói mau, tìm được thứ gì của Lưu Văn Lý vậy?"

"Đương nhiên là đồ tốt."

Gia Minh từ trong lòng lấy ra một cái băng ghi hình, sau đó chỉ hướng TV và đầu băng cách đó không xa, nói:

"Mấy thứ này có thể sử dụng không?"

"Đương nhiên có thể sử dụng."

Nhã Hàm thấp giọng nói:

"Nhưng mà cho tiếng nhỏ lại một chút, bên ngoài vẫn có người đấy."

Gia Minh đóng cửa gian phòng lại, một lát sau, trong TV xuất hiện cảnh tuyết rơi, Nhã Hàm ở trên giường ôm lấy chăn nhìn nam hài hành động, nói:

"Uy, lần cấm trại đã ngoài trước là em có ý giả bộ đúng không? Vậy thì hai người đó đều là do em giải quyết?"

"Lần đó là ngoài ý muốn, ngoài ý muốn a."

Gia Minh liếc nàng một cái, sau đó thì cởi giày ra bò lên giường, làm bộ muốn kéo chăn của nàng.

Trương Nhã Hàm chu môi, vươn chân đá hần một cái, nói:

"Tránh ra, mơ tưởng."

"Vậy mà còn nói là bạn tốt, trời lạnh như vậy, có chăn lại chỉ đắp có một mình, em giúp chị bằng cả mạng sống, vậy mà chị lại còn đâm em hai dao."

"Thật ra bây giờ chị muốn đâm em hai dao thì có... Đây là băng ghi hình của Lưu Văn Lý hả? Bên trong có chuyện gì thương thiên hại lý không?"

"Chị xem đi, xem đi, rất đặc sắc."

Một lát sau, trên màn hình hiện lên hình ảnh một cô gái bị trói chặt, trần truồng.

"Đi tìm chết đi, đêm khuya em chạy tới đây là muốn cùng chị xem cái này hả?"

Trương Nhã Hàm đầu tiên đá Gia Minh một cái, nhưng mà không ngờ bàn chân lại bị Gia Minh tóm được:

"Chị xem phía sau rồi nói có được không."

"Buông chân."

Trương Nhã Hàm mắt đỏ tới mang tai đem mũi chân thu trở lại, hai người tựa vào đầu giường, chỉ nghe những thanh âm ừ ừ của cô gái vang lên.

Trong TV truyền ra hình ảnh của một đôi trai gái đang hoạt động, người con trai kia quay lưng về phía màn hình, Trương Nhã Hàm cảm thấy có chút

quen mặt, đột nhiên, hình ảnh vừa chuyển, nàng mới bỗng đứng thắp giọng hô lên:

"Là Lưu Văn Lý!"

"Ách, em không biết hắn là ai, dù sao cũng là thầy giáo em đưa cho em. Thầy ấy bí mật cài camera vào đó, phương vị và góc độ tương đối được, a, em còn chưa có xem qua lần nào, rất có ý tứ..."

Khoảng một, hai phút nữa, Lưu Văn Lý cầm lấy một chiếc roi ra, Trương Nhã Hàm đột nhiên vươn tay đoạt lấy điều khiển từ xa trong tay của Gia Minh, tắt TV, nói:

"Không, không được nhìn, không cho người em xem cái thứ này..."

"Phi"

Thấy cô gái ở trong chăn đang chuẩn bị động dục, Gia Minh làm một động tác phát tay đơn giản, sau đó nhẹ giọng nói:

"Có sao đâu, trong nhà này chắc chắn là có loại phim này, đây là bản năng của con người mà thôi. Nếu như bây giờ chị mang cái phim này cho mọi người trong nhà xem, chắc chắn mọi người trong nhà sẽ đập nát và hủy đi. Thế nhưng chị phải nghĩ cách làm sao chiếu cái đoạn băng này trong buổi lễ đính hôn, phải làm cho mọi người cùng nhìn thấy, trước đó nhớ phải sao thành hai bản, một bản gửi tới công ty của nhà Lưu Văn Lý, cứ như vậy..."

Hắn còn chưa nói hết lời thì cách đó không xa đột nhiên truyền đến tiếng chìa khóa mở cửa, hôm qua Nhã Hàm đại náo một trận, cho nên bị cấm ra ngoài.

Một giọng nữ vang lên:

"Nhã Hàm, con ngủ chưa?"

Sự tình khẩn cấp, Gia Minh vội vã muốn lao ra bệ cửa sổ, nhưng mà thân hình của con chưa kịp di chuyển, Trương Nhã Hàm đã chồm chắn lên đầu, lật mình đè Gia Minh xuống dưới.

"Ai nha, chị làm gì thế, chị nhanh đi chết em rồi..."

"Em định trốn ở đâu..."

"Em trốn ở dưới giường, hoặc chạy ra ngoài ban công..."

"A... Không còn kịp rồi..."

"Ngô, chị đi chết em rồi..."

Cái họa này là do Trương Nhã Hàm có tật giật mình, mới đầu vốn có lựa chọn rất tốt, nhưng lại đi chọn một phương thức mập mờ. Hai cái đùi rắn chắc

trần truồng kẹp chặt lấy cổ của Gia Minh, thân hình nàng gồng lên, sau đó dùng chân che lại.

Gia Minh cũng không khách khí trực tiếp ôm lấy, dựa trán vào bắp đùi, cũng may là cái chăn này cũng rộng, trong phòng lại không bật đèn, trong bóng tối cũng thấy không rõ lắm.

Cảm nhận được hô hấp của Gia Minh phả vào đùi, Nhã Hàm tim đập nhanh đến tột đỉnh, sau đó, cửa được mở ra, một nữ tử đi tới: "Sao lại đi ngủ sớm vậy?"

"Ngô, mẹ nhỏ, con đang ngủ, đừng có bật đèn chói mắt..."

"Ừ, vậy thì không bật đèn, ta vừa mới bàn với cha của con xong, có một số việc muốn nói với con."

"Ngày mai nói không được sao?"

"Ha hả, con biết mẹ nhỏ không giấu được chuyện trong lòng, nói xong, mẹ nhỏ mới ngủ được, con hãy nghe cho kỹ."

Nữ nhân kia cười, đóng cửa phòng rồi đi tới, nhẹ nhàng ngồi xuống bên giường.

ẤN SÁT

Phẩm Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 46

Quyết Định Bỏ Trốn.

"Ặc, ha há... Mẹ hai, mẹ muốn nói chuyện gì với con... Ha há... Chuyện này..."

Mắt thấy người phụ nữ ngồi xuống bên giường, trái tim Nhã Hàm đập nhanh đến tột cùng, Gia Minh chỉ ôm bắp đùi nàng, cũng không cảm nhận được trái tim nàng đang đập thình thịch như đánh trống. Sau đó, nữ nhân đang chột dạ này vô ý thức nhích vào phía trong giường, bắp đùi đặt chéo từ cổ tới nách Gia Minh, đè hẳn xuống bên dưới.

Nữ nhân ngu xuẩn này...

Cổ, ngực bị bắp đùi nặng nề đè lên, hoàn cảnh vốn có thể nói là rất hương diễm song trong chốc lát Gia Minh chỉ cảm thấy hô hấp hơi khó khăn, hẳn rèn luyện không tồi, nhưng không có nghĩa là có thể rèn luyện cổ mình cứng rắn được như sắt thép, lập tức cảm thấy khó thở.

Mặt khác, người phụ nữ bên giường nói chuyện:

"Nhã Hàm, chúng ta biết con không thích Văn Lý, nhưng cha con đã quyết định, con cũng đừng làm ông ấy tức giận nữa, mẹ hai biết con không muốn nghe những điều này, con trước tiên đừng nổi giận..."

"Ặc, ha há, không nổi giận, không nổi giận..."

Nhã Hàm nào biết được trạng thái của Gia Minh lúc này, thân thể chỉ từ từ nhích vào bên trong, muốn đẩy cả thân thể Gia Minh đang bị kẹp giữa hai chân của mình vào phía trong.

Gia Minh giãy dụa mấy lần mà không được kết quả gì, cánh tay đang ôm bắp đùi nàng liền đẩy mạnh lên phía trên, trực tiếp mò tới cái mông đầy đặn mà co giãn của nữ nhân kia. Thân thể Nhã Hàm căng thẳng, bắp đùi lại vô ý thức đè mạnh lên cổ Gia Minh, sau đó, Gia Minh cũng không chút khách khí nắm chặt tay lại.

"A..."

"Ồ, Nhã Hàm, con sao vậy?"

"Ha há, không có gì, mẹ hai, mẹ nói tiếp..."

Trước đây khi nhắc đến Lưu Văn Lý chắc chắn Nhã Hàm sẽ nổi giận, hôm nay thấy thái độ của nàng như vậy, mẹ hai kia nghĩ thậm chí quá nửa là bị giam

một hai ngày, con bé này đã cam chịu, vì vậy không hề đa nghi nữa, tiếp tục nói:

"Cha con cũng biết như vậy là không công bằng với con, nhưng mặc dù thời buổi này luôn đề xướng nam nữ tự do yêu đương, kết hôn, song làm được như vậy lại có mấy đôi. Con từ nước ngoài trở về, không chấp nhận được việc kết hôn xong mới bồi dưỡng tình cảm, nhưng từ từ rồi cũng thành quen..."

Trong chần, bị Gia Minh nắm như vậy, thân thể Nhã Hàm bắt đầu từ từ co lại như một con tôm, bàn tay đưa xuống dưới, một cái bảo vệ mỏng mình, một cái nắm lấy một nắm tóc của Gia Minh giật mấy cái để cảnh cáo, bấp dùi và bấp chân cũng phối hợp kẹp Gia Minh chặt hơn để không cho hắn tiếp tục lộn xộn. Gia Minh tách ngón tay nâng ra, đẩy hai chân trần của nàng, muốn nàng buông ra.

Soạt soạt soạt soạt, trong chần, một cuộc chiến với quy mô nhỏ mà kịch liệt xảy ra, mà ở bên giường, người phụ nữ kia vẫn tiếp tục nói.

"Cha con cảm thấy ông ấy cũng hơi không công bằng với con, vì vậy, trước kia con thích một chiếc xe thể thao, lần đó con nói muốn tự mình kiếm tiền để mua, lần này cha con quyết định mua nó cho con, tính tình con cố chấp, nhưng dù sao đó cũng là tấm lòng của cha con, con cứ nhận lấy đi. Còn nữa, hộp đồ trang sức trước đây mẹ con để lại, vốn cha con để tại chỗ mẹ hai, hiện giờ cũng có thể cho con làm đồ cưới, con xem hiện giờ lấy cho con hay là để tới ngày mai... Ha há, đây chính là minh chứng cho tình yêu của cha và mẹ con, mỗi lần mẹ hai nhìn thấy cũng đều rất hâm mộ..."

"A, ha há... Ngày mai đi... Hơn nữa... Mẹ hai... Nếu như không còn chuyện gì... A, ha há..."

"Nhã Hàm, con sao vậy?"

"Ha há, không có chuyện gì..."

"Tại sao chần lại rung mạnh như vậy?"

"A, ồ, xấu hổ quá, mẹ hai, gần đây con bị bệnh nấm chân... Rất ngứa..."

Trong chần, cuộc chiến giữa hai người đã đến hồi gay gắt, đôi chân Nhã Hàm trực tiếp kẹp lấy Gia Minh, thực sự giống như muốn kẹp đứt người hắn, Gia Minh cũng không dám giãy dụa quá mạnh, mỗi lần động dẩy lại bị Nhã Hàm bứt rơi vài sợi tóc, vô cùng đau đớn, sau đó hắn vô ý thức đẩy người lên phía trên.

Hai người đồng thời cảm nhận được lông mềm như nhung...

Sau đó... Thế giới yên tĩnh lại...

Nhã Hàm cảm thấy lông mềm như nhung, đương nhiên là cảm nhận được tóc của Gia Minh, về phần Gia Minh, chính là...

Gia Minh lập tức cứng người lại, mà Nhã Hàm cũng giống như đột nhiên mất hết sức lực. Sau một lát, trong chần truyền ra giọng nói khó xử của Nhã Hàm:

"Ặc, ha há... tốt rồi... không ngứa nữa..."

Sau đó lại nghe thấy tiếng kêu đau đớn nhỏ nhỏ của mẹ hai, dường như trong lúc vô tình đã ngồi lên thứ gì đó, tiếp theo đó, ti vi được mở lên.

"A, đau quá... Thật thoải mái... Chủ nhân... Tha mạng..."

Lúc trước Nhã Hàm đã tắt ti vi nhưng vẫn chưa tắt đầu VCD, lúc này ti vi đột nhiên bị bật lên, cảnh tượng bốc lửa lập tức xuất hiện. Trong chớp mắt, từ tiếng rên rỉ cùng cảnh dâm loạn trong ti vi, không khí trong phòng dường như cũng đọng lại.

Một lát sau, hai nữ nhân quay lại nhìn nhau, mẹ hai kia qơ điều khiển TV lên, cười xấu hổ:

"Ặc, ha hà... Chuyện này... Ồ... thực ra xem cũng không sao... không sao..."

"Ặc, đúng vậy... Không sao, ha hà..."

Lúc này khuôn mặt Lưu Văn Lý cũng không xuất hiện trên ti vi, mẹ hai cũng chỉ cho rằng đó là bộ phim khiêu dâm bình thường, lại cầm điều khiển tắt ti vi đi, nàng muốn tỏ ra thân mật, vì vậy lại bò lên giường, vươn tay vỗ lên chân.

"Ha hà, chuyện đó... Nhã Hàm này... Ồ, đây là cái gì..."

"Vù" một tiếng, một bóng đen lao ra từ trong chăn lông, người phụ nữ kia còn chưa kịp lên tiếng đã bị đánh mạnh vào sau gáy, sau đó ngất xỉu ở trên giường.

Một lát sau, xác định người phụ nữ này đã hôn mê, Nhã Hàm đá mạnh về phía Gia Minh, trong lúc Gia Minh rơi xuống cũng hung hăng đá vào mông nàng.

"Tại sao em có thể làm như vậy..."

"Nữ nhân ngu xuẩn chị rốt cuộc muốn thế nào..."

Hai người đồng thời gằm nhỏ, lần này, giọng nói của Trương Nhã hàm còn mơ hồ mang theo tiếng nước nở:

"Chị... Chị xem em như bạn bè, tưởng rằng chẳng qua em cũng chỉ hơi háo sắc, tại sao em có thể làm ra chuyện vừa rồi..."

Nàng uất ức, Gia Minh cũng không yếu thế chút nào:

"Vừa rồi em có làm gì sao? Em còn muốn hỏi chị, em khổ cực chạy đến cứu chị chứ không phải để chị giết chết!"

"Chị muốn giết em lúc nào!"

"Chị có biết vừa rồi bấp đùi chị kẹp cổ em rất chặt hay không!"

"Chị chỉ muốn đẩy em vào bên trong một chút!"

"Vào trong một chút!"

Gia Minh tàn bạo đá lên đùi nàng, sau đó cũng bị Nhã Hàm không chút yếu thế đá bay lại, "Chị cho rằng em chỉ muốn nhìn đôi chân gợi cảm của chị sao, hai thứ đó thiếu chút nữa đã vắt em thành bánh quai chèo!"

"Nhưng em cũng không nên như vậy..."

"Vậy em phải làm thế nào? Đường đường chính chính bỏ dây phát thông điệp sao? Em đã cảnh cáo chị nhưng chị vẫn làm mạnh hơn!"

"Em đâu có cảnh cáo!"

"Em đưa tay lên phía trên, chính là cảnh cáo nếu chị lại kẹp chặt em sẽ nắm!"

"Đó là em ăn đầu hũ của chị, chị đương nhiên phải kẹp chặt!"

"Chị muốn mưu sát em, em đương nhiên phải nắm chị!"

Gia Minh cũng không quá quan tâm đến thân thể của nữ nhân. lúc này đương nhiên không có chút đau lòng nào, hai người nằm trên giường không chút yếu thế trừng mắt nhìn nhau, một lát sau lại đá về phía đối phương một cước rồi mới xem như bình tĩnh trở lại:

"Bây giờ làm gì với bà ấy..."

Nhìn người phụ nữ thành thực mặc áo lót gợi cảm trước mặt, Nhã Hàm nhìn Gia Minh, dùng chân đá cho nàng.

Gia Minh lắc đầu:

"Liên quan gì đến em!"

"Nhưng nếu như bà ấy không đi ra, sẽ có người lập tức tiến vào."

Nhã Hàm buồn bã nói:

"Còn cả cuộn băng hình kia nữa, bên ngoài căn bản không có đồ để mở, trong nhà thường xem chiếu bóng, phải đổi lại thành đầu quay phim nhựa mới xem được."

"Nói đùa gì vậy, nhà chị tại sao lại có thể lạc hậu như vậy?"

"Mấy lão già kia thích cảm nhận điện ảnh rõ nét nhất, thường xuyên ở ngoài sân chiếu phim, chị có thể làm gì được!"

"Không thể làm gì khác..."

Nhã Hàm suy nghĩ một lúc lâu rồi mới ngơ ngác nhìn Gia Minh, "Bây giờ chúng ta chỉ có thể bỏ trốn..

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 47

Khúc Nhạc Đệm.

"Bỏ trốn?"

Trong nháy mắt, toàn dân trên thế giới kinh hãi, miệng Gia Minh mở lớn thành hình chữ O.

"Xin nhờ, chuyện đã đến nước này, không bỏ trốn còn có biện pháp gì nữa, dù sao chị đã quyết định bỏ trốn từ trước rồi."

Nhã Hàm vừa nói vừa chạy đến bên tủ quần áo tìm quần áo mặc.

Gia Minh bữu môi, thờ dài:

"Vậy chị cũng đừng nói là bỏ trốn chứ, bỏ trốn chính là hành động của gian phu dâm phụ, chị muốn trốn thì cứ trốn, cũng không phải do em xúi dục, chị thay quần áo nhanh một chút..."

"Không cho em nhìn lên nha."

Nhã Hàm cầm quần áo đi vào phòng tắm, sau đó lại thò đầu ra nói nhỏ:

"Còn nữa, không cho nhìn lên mẹ hai của chị."

"Xin nhờ..."

Gia Minh không thể nói được gì, nhin không được lại muốn đánh nàng một trận. Nhã Hàm cười, sau một lát đã thay xong quần áo đi ra.

"Đồ tắm!?"

"Đúng vậy, dưới bệ cửa sổ phòng chị là hồ nước, không mặc đồ tắm thì đi ra ngoài thế nào được?"

"Đương nhiên là em dẫn chị leo ra ngoài!"

"Leo trên tường sao? Nhưng chị có chứng sợ độ cao..."

Gia Minh bắt đắ dĩ nhìn nàng, người kia cũng vô tội nhìn sáng, sau một lát, Nhã Hàm "Ừ" một tiếng, cúi đầu đi trở về phòng tắm. Qua một lát đã đổi lại thành một bộ quần áo thể thao màu đen khỏe mạnh, chỉ là phía trước còn có hoa văn màu trắng, trong bóng tối đặc biệt bắt mắt.

"Ừ, giấy tờ, hộ chiếu, chỉ phiếu của chị đã bị tịch thu toàn bộ, vì vậy cũng không có nhiều thứ phải mang theo... Mấy cuốn nhật ký này nên cầm theo, còn có một số tiền chị kẹp trong hai cuốn sách này, này, em làm gì vậy, đây là bộ quần áo chị thích nhất..."

Mắt thấy Gia Minh dùng bút lông như bàn chải chà lên quần áo nàng, Nhã Hàm giật nảy mình, còn chưa kịp chạy trốn, phía trước bộ quần áo đã bị nhuộm lên một mảng màu đen lớn:

"Em cần gì phải quan tâm chị có thích hay không, màu trắng đều phải bôi thành đen, đâu chị toàn bã đậu hay sao? Mang tiền là tốt, còn nhật ký mang đi để làm gì? Có cần mang theo cả gói đầu không?"

"Chị cũng muốn... Nhưng chị không phải đưa ngọc."

Nhã Hàm nhìn Gia Minh, nói:

"Năm đó chị nhận được giấy báo trúng tuyển của đại học Cambridge, trong nhà không cho chị đi học, chị đã lén làm giấy xin thị thực, cầm theo một số tiền rồi trốn sang Anh. Mấy cuốn nhật ký này được viết trong mấy năm đó, đây là "Nhật ký quê người cầu sinh" đó, một lần đau khổ, một lần lệ rơi, rất có giá trị kỷ niệm đối với chị, chị nhất định phải mang theo."

Mắt thấy Gia Minh không ngừng làm bẩn quần áo nàng, lúc này nét mặt của Nhã Hàm cũng rất có vẻ một lần đau khổ, một lần lệ rơi, lúc chà đến bộ ngực, nàng liền tranh thủ cướp lấy chiếc bút lông tự mình chà lấy, Gia Minh ngồi xuống bên cạnh lật xem nhật ký của nàng, thuận miệng hỏi:

"Người nằm trên giường kia là vợ hai của cha chị?"

"Ừ, mẹ kế của chị."

Nhã Hàm gạt đầu nói:

"Nhưng đối xử với chị rất tốt, trước kia là ngôi sao, sau khi được gã vào nhà chị cũng rất an phận, không gây ra rắc rối gì."

Hai người tán gẫu một lát, Nhã Hàm đã bôi đen toàn bộ quần áo của mình, nàng đẩy cánh cửa sổ ra nhìn xuống phía dưới, sau một lát liền lén lút như con chuột nhỏ vẩy tay với Gia Minh.

"Có hai bảo vệ vừa đi qua, chỉ là chúng ta thật sự có thể leo ra ngoài sao?"

Bên cạnh cửa sổ phía bên kia gian phòng của nàng là một cái ao nhỏ, bơi qua đương nhiên không thành vấn đề, song nhìn sang hai bên đều không có bất cứ chỗ nào có thể bám vào, nàng luôn sợ độ cao, lúc này cũng bắt đầu sợ hãi, nhỏ giọng đề nghị:

"Chị thấy... Hay là chúng ta bơi đi..."

"Chị đúng là ngu ngốc, đứng lên lan can trước đi."

"Đứng lên... Lan, trên lan can..."

Nhã Hàm không thể tin chỉ vào lan can bên cửa sổ, chỉ cần nghĩ đến đã cảm thấy đầu vầng mắt hoa, "Chị chắc chắn sẽ bị ngã xuống đó."

"Nói chị đứng lên thì cứ đứng đi! Em đương nhiên sẽ có biện pháp, này, chờ một chút."

Gia Minh lấy một chiếc khăn lông trong phòng ra, "Dùng cái này che, bịt, nhồi vào miệng sao cho chị không thể hét lên... Yên tâm đi, em bảo đảm chị sẽ không có chuyện gì. Lúc này đang gấp gáp, chị nhanh lên một chút, chẳng lẽ phải chờ đến khi bảo vệ chạy tới đây chị mới chịu đi sao?"

Nhã Hàm hít sâu vài lần, ánh mắt u oán nhìn Gia Minh, sau đó mới nhét khăn lông vào trong miệng.

Gia Minh nhìn thẳng vào đôi mắt nàng, cười nói:

"Hiện giờ chị thực sự giống cô bé trong cuốn băng kia... Ừ, để chắc chắn chị không lộn xộn, em sẽ trói chị lại."

Đôi mắt Nhã Hàm tròn tròn, đá một cước về phía Gia Minh, con tức giận ngăn ngủi này khiến sự sợ hãi trong lòng nàng giảm đi nhiều, bám vào bả vai Gia Minh run rẩy bò lên lan can, còn chưa kịp đứng vững, hai tay Gia Minh đã vung lên, một sợi dây từ bên cạnh nàng bay ra ngoài, tiếp theo đó, thân thể Nhã Hàm bị Gia Minh trực tiếp vác lên, lao xuống bên dưới.

Trong cảm giác của Nhã Hàm, điều này căn bản là cảnh tượng kinh hồn, trong nháy mắt thân thể của nàng đột nhiên bay lên, nàng muốn thét lên chói tai, cũng may miệng bị khăn lông bịt kín, sau đó ánh sáng phản chiếu từ hồ nước xẹt qua mặt, tiếng gió gào thét, còn chưa kịp nhắm mắt lại thì hai chân nàng đã như nhũn ra, chạm xuống mặt đất.

"Ồ, chị, chúng ta thật sự rơi xuống?"

Lôi chiếc khăn lông nhét trong miệng ra, nàng co quắp ngồi trên mặt đất nhìn cái ao, sau đó lại nhìn lên cửa sổ phía trên, rồi lại nhìn Gia Minh đang thu lại sợi dây giắt trên lan can cạnh cửa sổ, sau đó giống như con nhện chạy tới.

"Chạy mau đi."

Gia Minh thu lại dây thừng rồi hùng hăng vỗ lên đầu nàng, cũng may nàng cũng hiểu lúc này không thể ở lâu, vì vậy liền vội vàng chạy theo.

Đi dọc theo rừng cây, Nhã Hàm nhớ tới chuyện lúc vừa rồi, liu liú hỏi:

"Gia Minh, tại sao em lại khoe như vậy..."

"Đầu sợi dây kia có móc sao? Có phải giống như trên tivi không?"

"Em không phải là đặc công được huấn luyện từ nhỏ chứ?"

"Lần cắm trại dã ngoại trước đây..."

"Chị im miệng..."

Gia Minh không thể nhìn được nữa, quay đầu vỗ mạnh lên trán nàng, mắt thấy Nhã Hàm đưa tay lên xoa ngực liền không khỏi nghi ngờ:

"Chị lại bị sao vậy?"

"Em còn hỏi nữa."

Nhã Hàm giơ chân lên đá vào mông hắn, "Còn không phải vừa rồi bị vai em đụng vào!"

"Ha ha, ai bảo chị không đứng vững, lúc em nhảy lên thân thể chị hơi khom lại một chút, khó trách sao em lại cảm thấy co giãn như vậy, ha ha, suýt..."

Nhã Hàm đang muốn nổi giận, không ngờ hắn lại "suýt..." một tiếng, động tác vung tay vẫn còn ở giữa không trung đã bị Gia Minh kéo lại, hai người trón vào trong bụi cây nhỏ trong vườn, sau đó thấy hai người vạm vỡ mặc đồ tây tuần tra về phía bên này.

Hai người này đương nhiên là bảo vệ trong nhà Nhã Hàm, xem ra cũng chỉ là tuần tra như thường lệ, nhưng đi tới gần đó liền ngồi xuống lan can bằng đá trong vườn, hai người nói chuyện một lát, bất chợt người ngồi bên trái nắm lấy tay người ngồi bên phải, sau đó người đàn ông ngồi bên phải cũng tựa đầu vào vai người ngồi bên trái.

Hai người đang trón trong vườn hoa liền hóa đá tại chỗ!

Về mặt không biết khóc hay cười, Gia Minh và Nhã Hàm quay mặt lại nhìn nhau, sắc mặt đều xanh mét.

Một phút, năm phút, mười phút, hai người đàn ông hầu như đã ôm lấy nhau, tai nghe thấy những lời tình tứ triền miên loáng thoáng kia, Nhã Hàm cảm thấy bản thân mình sắp hồng mắt rồi, lại thấy vẻ mặt cười như không cười của Gia Minh, nàng hung hăng nhéo Gia Minh mấy cái, đưa mắt ý bảo hắn nghĩ biện pháp rời đi. Lúc Gia Minh nhún vai buông tay, tình hình của hai người phía trước dường như cũng có biến hóa.

"Ở chỗ này sao?"

"Yên tâm đi, không có ai cả..."

"Nhưng chúng ta còn đang làm việc, không nên nha..."

"Đừng sợ."

"Ngộ nhỡ có người tới sẽ bị bắt gặp nha..."

"Vậy chúng ta vào bên trong này."

Nghe thấy một người đàn ông vạm vỡ uốn éo nói "nha nha nha", trong nháy mắt Nhã Hàm gần như muốn nôn mửa, sau đó một người lôi kéo, một

người ốm ở, hai người này đi về phía vườn hoa chỗ này. Tại Nhã Hàm đau đớn, chính là Gia Minh giật mạnh tai trái của nàng, thấp giọng nói mấy câu.

"Hình như có tiếng người."

"Đừng nói nhảm, làm gì có."

"Hình như người ta nghe thấy rõ ràng mà..."

Nghe đến lúc này Nhã Hàm cũng không chịu đựng nổi nữa, bỗng nhiên đứng lên từ trong bụi cây.

Mặc dù hai tên bảo vệ này đồng tính luyến ái nhưng cũng là người đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, đang định tiến vào trạng thái phòng ngự đã nghe thấy Nhã Hàm thấp giọng nói:

"Không ngờ hai người các anh lại là đồng tính luyến ái!"

Đây tuyệt đối là bí mật lớn nhất giữa hai người, đột nhiên nghe thấy vậy khiến hai người đồng thời ngẩn ra, sau đó một bóng đen lao ra như tia chớp, hung hăng đập đầu hai người vào với nhau.

Nắm vạt áo của bọn hắn để hai người này nhẹ nhàng ngã xuống, Nhã Hàm nhìn qua:

"Em đập trán bọn họ chảy cả máu rồi nha, sẽ không chết người chứ?"

Gia Minh lôi hai người vào sâu trong bụi rậm, liếc nhìn Nhã Hàm, nói:

"Lúc này đừng có nói nha nha nha ở bên tai em, em cảm thấy rất ghê tởm!"

"Đi tìm chết."

Nhã Hàm không nhịn được cười, nhìn về phía hai người này, cảm thấy toàn thân cũng không ngừng nổi da gà, lại nghe thấy Gia Minh nói tiếp:

"Trước kia đã từng nghe thấy một tên khốn kiếp siêu cấp biến thái nói, đồng tính luyến ái không đáng xấu hổ, đáng xấu hổ chính là đồng tính luyến ái không được quang minh, rất cuộc lúc này em đã hiểu được ý nghĩa của những lời này."

Nói xong những lời này, Gia Minh lại nhớ đến Linh Tĩnh và Sa Sa, quả nhiên còn khiến người ta thoải mái hơn nhiều...

Xứ lý xong khúc nhạc đậm này, một lát sau, hai người leo qua tường vây bên ngoài Trương gia đi ra ngoài. Đến khi người của Trương gia phát hiện người phụ nữ ngất xỉu trong phòng của Nhã Hàm, báo cảnh sát rồi cho người đi tìm kiếm, hai người đã đi rất xa, biến mất trong bóng đêm mịt mờ.

ÂN SÁT

Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 48

Hai Chọn Một.

Tháng bảy trời trong xanh, mây trắng như bông, không khí trong biệt thự Liễu gia thoải mái nhẹ nhàng.

Trong hồ bơi, Sa Sa với làn da bánh mật khỏe mạnh đang bơi lội xung quanh như một con cá heo. Bên bờ hồ bơi, Linh Tĩnh mặc bộ váy dài nằm trên ghế dài đọc tiểu thuyết, ôm con mèo tiểu Sửu lông trắng vào trong ngực, Gia Minh nằm úp sấp trên một cái ghế bên cạnh đọc tiểu thuyết.

Một cô gái khác đeo kính râm, mặc áo tắm màu trắng kêu gọi nằm giang tứ chỉ trên chiếc phao nổi giữa hồ, rên rỉ thoải mái:

"Đây mới là cuộc sống tự do... Quá hạnh phúc."

Đó là Trương Nhã Hàm.

Sau khi mang theo cô gái này trốn khỏi nhà vào đêm hôm đó, vốn Gia Minh định sắp xếp cho nàng ở trong căn nhà lúc trước Marilyn và Heidy đã ở, đáng tiếc vừa lúc lại gặp Hoài Sa đang trên đường về nhà, vì vậy không thể làm gì khác hơn là nói ra chuyện Nhã Hàm đính hôn, về phần Gia Minh, đương nhiên là nói chỉ đứng bên ngoài tường để tiếp ứng.

Vì vậy, sau khi sự đồng tình của Sa Sa bị kích thích, Nhã Hàm liền trở thành một phần tử mới của biệt thự Liễu gia.

Sau khi Nhã Hàm rời khỏi Trương gia, Trương gia đã sai người phối hợp với cảnh sát tìm kiếm khắp nơi, nhưng đương nhiên không tìm được Nhã Hàm đang trốn trong biệt thự Trương gia.

Ngày đính hôn đó, Lưu gia tìm đến Trương gia để đòi người, Trương gia bắt đắ dĩ, không thể làm gì khác hơn là lấy ra cuốn băng Gia Minh cố ý để lại kia cho người của cả hai nhà cùng xem, sau đó nói con gái bởi vì chuyện này mà tức giận bỏ đi.

Lưu gia đuối lý, trong chốc lát cũng không phản bác được, sau đó trường bối của Lưu gia liền nói sẽ dạy dỗ Lưu Văn Lý cẩn thận, kế hoạch phát triển vẫn căn cứ theo Trương gia để làm, nhưng vẫn hi vọng Trương gia cho thêm một cơ hội, tìm Nhã Hàm về rồi khuyên nhủ cho tốt, sau đó lại đính hôn với Lưu Văn Lý.

Trương gia đương nhiên sẽ đồng ý chuyện này, chẳng qua sau chuyện này, việc tìm kiếm Nhã Hàm cũng không còn gấp gáp nữa.

Bình thường Liễu Chính sẽ không ở lại biệt thự này, ngôi nhà lớn này nghiêm nhiên trở thành một thế giới riêng biệt của mấy người. Ban đầu Nhã Hàm còn hơi gò bó, sau một thời gian ngắn đã sáp nhập vào gia đình nhỏ vui vẻ ấm áp này. Thời gian sau đó là nghỉ hè, bốn người ở trong biệt thự này bơi lội, phơi nắng, xem video, chơi game, trải qua cuộc sống vui vẻ mà đơn điệu.

Nhã Hàm lớn tuổi nhất trong bốn người, nàng đã làm cô giáo hai năm, tính cách hoạt bát rộng rãi, lại có tài nghệ về nhiều mặt, múa đẹp hơn cả Linh Tĩnh, công phu cũng mạnh hơn Sa Sa, biết ca hát, biết chơi vài loại nhạc cụ, biết Anh ngữ, qua một thời gian ngắn, hai cô bé đã xem nàng như chị cả, thỉnh thoảng Gia Minh dè bieu sẽ bị ba người hợp lực lại bắt nạt.

Gia Minh đương nhiên không sợ Nhã Hàm nhưng đã bị hai cô bé bắt nạt thành quen, mỗi lần đều bị đánh đến u đầu liền đứng ở chân tường suy nghĩ xem có phải mình đã làm người tốt quá mức hay không.

"Hừ hừ, hiện giờ đã biệt sự lợi hại của chị rồi chứ!"

Khi hai cô bé bỏ đi, Nhã Hàm sẽ đến trước mặt Gia Minh đắc ý khoe khoang, sau đó nhận được là sự xem thường của Gia Minh:

"Cứu chị ra là sai lầm lớn nhất trong đời này của em, hiện giờ trên thế giới này người tốt luôn không được báo đáp."

"Ai bảo em luôn chiếm tiện nghi của chị, nghĩ lại một chút mà nói, chiếm tiện nghi của chị, chị đương nhiên cũng phải chiếm trở lại. Em đừng có hung hăng, còn hung hăng nữa chị sẽ nói ra bí mật của em..."

Mỗi lần cãi nhau âm ỉ, hai người đều nhắm vào mộng đối phương hung hăng đá, rất nhiều năm sau nhớ lại, đây dường như chính là phương pháp biểu đạt tình hữu nghị ấm áp, thú vị nhất giữa hai người. Về phần nói ra bí mật của Hạ Thiên, đó đương nhiên chỉ là chút uy hiếp nho nhỏ.

Không biết tại sao, ở trước mặt thẳng bé nhỏ tuổi mà tính cách trưởng thành này, tình tình của nàng cũng trở nên đặc biệt cởi mở hơn, có lẽ bởi vì hấn là thẳng bé đã nhìn thấy toàn bộ thân thể mình, cho dù thỉnh thoảng có tiếp xúc vô cùng thân mật, thậm chí ngày đó còn để hấn nhìn thấy hết thân thể mình cũng chỉ cảm thấy tự nhiên không có chuyện gì cả.

Mà tâm lý của hấn lại trưởng thành như người lớn, vừa không có cảm giác gò bó chút nào, đồng thời cũng khiến người ta cảm thấy sự chững chạc, an toàn, thỉnh thoảng nhớ đến bí mật của đối phương nàng cũng sẽ không tự chủ được suy nghĩ, ngay cả hai người bạn thân nhân của hấn cũng không hề hay biết, chỉ có mình biết được bí mật này, đây là bí mật chỉ riêng giữa hấn và nàng sao. Nghĩ như vậy, không hiểu tại sao trong lòng nàng lại cảm thấy ấm áp.

Biết Nhã Hàm cũng biết chơi vài loại nhạc cụ, Linh Tĩnh cũng cùng nàng học đàn dương cầm, trong biệt thự Liễu gia vốn có một cây đàn dương cầm, chỉ là trước đây không có ai chơi nên chỉ có thể dùng làm vật trang trí cao quý.

Nghe Nhã Hàm kéo vài lần, Linh Tĩnh đã bắt đầu yêu thanh âm tuyệt vời kia, mà khi bắt đầu học Nhã Hàm mới phát hiện Linh Tĩnh thậm chí có thiên phú kinh người trên phương diện này, ngắn ngủi trong một tháng, Nhã Hàm đã liên tục giặt dây nàng sau này nhất định phải phát triển theo phương hướng đàn dương cầm, chắc chắn sẽ có thành tựu không tồi.

Tháng bảy cứ trôi qua như thế, đến tháng tám, thân thể Nhã Hàm dường như trở nên mệt mỏi, không có lý do gì mà vẫn trở nên tiêu tụy, thân thể dường như không có chút sức lực, ba người Gia Minh hỏi nàng có gì không thoải mái nhưng nàng vẫn luôn nói mình không sao, rất cuộc đến một ngày giữa tháng tám, nàng bắt đầu nóng rần lên, thân thể cũng đột nhiên sưng phù, cảm giác như toàn thân tính cả khuôn mặt đều bị bom khí, đáng người vốn cân đối thướt tha đã biến mất không còn chút gì.

"Chị không muốn đi bệnh viện, Gia Minh, mua giúp chị một loại thuốc, Prednisone, trước đây chị... Vẫn thường uống loại thuốc này..."

Hai cô bé luống cuống chân tay, Nhã Hàm đã suy yếu như vậy rồi mà vẫn không muốn đi bệnh viện, xem ra nàng đã có bệnh từ trước, mặc dù Trương gia đã không tiếp tục tìm kiếm ở bên ngoài, nhưng nếu như vào viện thì chắc chắn sẽ bị điều tra ra, Gia Minh mang theo tên thuốc đi ra ngoài hai giờ, khi trở lại sắc mặt đã âm trầm.

"Toàn thân chị bị sưng phù, chính là dấu hiệu của bệnh thận, nhưng Prednisone lại là thuốc kích thích, nếu như bệnh tình của chị ổn định em sẽ mua thuốc theo ý chị, nhưng hiện giờ chị đã bệnh thành thể này, uống thuốc bậy bạ sẽ hại chết chính bản thân mình, hiện giờ chị chỉ có thể đến bệnh viện để tiếp nhận trị liệu."

"Không... Chị không muốn đi bệnh viện, bọn họ sẽ bắt chị trở lại..."

Phản kháng yếu ớt không có hiệu quả, Gia Minh ôm lấy cô gái toàn thân sưng phù, tứ chi không có sức lực, sau đó hai cô bé ra ngoài gọi xe đi thẳng tới bệnh viện tốt nhất của thành phố Giang Hải.

"Gia Minh, Linh Tĩnh, Sa Sa... Chị không muốn trở về kết hôn, chị muốn... ở chung một chỗ với các em, đừng đưa chị trở về, Gia Minh..."

Ở trên xe, Nhã Hàm suy yếu cầu xin ba đứa trẻ, về mặt Gia Minh lạnh lùng, không nói một lời, Linh Tĩnh và Sa Sa đã sớm lệ rơi đầy mặt, song các nàng cũng biết lúc này Nhã Hàm phải đến bệnh viện lớn để trị liệu, vì vậy chỉ biết khóc an ủi Nhã Hàm. Nghe đến lúc không nhận được, Gia Minh nói:

"Yên tâm, sẽ không để chị phải gả cho tên Lưu Văn Lý kia!"

"Em lại... Nói chuyện hư hỏng như thế rồi... Chị muốn... đá cho em một phát..."

Nhã Hàm cười yếu ớt.

Vào bệnh viện không được bao lâu, người của Trương gia cũng đã nhận được tin tức rồi chạy đến, lúc thấy ba đứa trẻ cũng không khỏi ngạc nhiên, lý do Gia Minh đưa ra đương nhiên là bọn họ từng học võ cùng một chỗ, hôm nay thấy Nhã Hàm toàn thân sưng phù, vì vậy liền đưa tới bệnh viện.

Mặc dù người của Trương gia vẫn hoài nghi bọn họ chứa chấp Nhã Hàm nhưng sau khi biết Gia Minh là thiếu gia của Hoàng gia liền không nói thêm gì nữa, về phần sau đó, cũng là một số chuyện nhỏ giữa Trương gia và Hoàng gia.

Không lâu sau mới biết được Nhã Hàm bị bệnh thận tổng hợp, dường như là bị từ nhỏ, thỉnh thoảng lại tái phát, lần phát bệnh gần đây nhất là năm ngoái.

Loại bệnh này nếu như cứu chữa chậm trễ sẽ biến chứng thành nhiễm trùng đường tiểu, thậm chí cuối cùng có thể dẫn đến thận suy kiệt, may là mặc dù lần này mấy đứa trẻ đưa nàng tới bệnh viện hơi trễ, nhưng dù sao cấp cứu xong, bệnh tình cũng không phát triển theo chiều hướng tệ hơn, nếu không sợ rằng chỉ còn cách thay thận.

Khuya ngày thứ hai tại bệnh viện, tiếng máy móc kêu tích tích trong phòng bệnh, Nhã Hàm đang ngủ say thì đột nhiên có người kéo tay, nàng suy yếu

mở mắt ra, trong ánh mắt mơ hồ, khuôn mặt đáng ghê tởm của Gia Minh xuất hiện, hắn dang dùng ngón tay chọc lên những chỗ bị sưng phù trên mặt nàng, chọc tay xuống, ấn sâu vào, sau đó lại chậm rãi xoa xoa, dường như cảm thấy rất thú vị.

"Bên ngoài có người giám sát, sao em lại..."

Nhã Hàm mới hỏi được nửa câu liền nở nụ cười:

"A, chút nữa thì chị quên là em thần thông quảng đại..."

"Bây giờ nhìn chị đáng yêu hơn."

Lại lấy tay chọc lên khuôn mặt cô gái, Gia Minh nở nụ cười, "Đến gặp chị muộn như vậy, không mang theo thứ gì, chỉ muốn hỏi xem chị muốn đảo hôn theo cách nào."

"Ừ?"

"Hai chọn một, cách thứ nhất khá đơn giản, cũng không để lại dấu vết gì, tên Lưu Văn Lý kia nghe nói chị bị bắt trở về, tối ngày mai liền uống nhiều hơn mấy chén, vì vậy khi lái xe ra đường cao tốc, trời cao đổ kị anh tài, tuổi trẻ mà mất sớm, chúng ta cũng rất đau xót; cách thứ hai phiền phức hơn nhưng cũng không phải không làm được, kéo dài ngày kết hôn của chị đến chừng tháng mười sang năm, sự phụ em có thể khiến cho toàn bộ Lưu gia sụp đổ, để chị tới tiếp nhận, đến lúc đó chị chính là nữ vương, muốn chém giết, muốn róc thịt đều có thể, một đám già trẻ lớn bé của Lưu gia sẽ không khóc nổi, chị chọn cách nào?"

Nhã Hàm nằm trên giường mở trừng đôi mắt:

"Biện pháp thứ nhất sẽ không để lại dấu vết gì chứ?"

"Không có."

"Vậy chị chọn cách thứ nhất là được rồi, chỉ là, nếu như có thể, có thể không giết người hay không?"

"Đương nhiên có thể, dù sao hắn muốn kết hôn với chị, làm cho phương diện kia của hắn bất lực là được."

Gia Minh nhún vai.

"Vậy cứ như thế đi, làm phiền em rồi, Gia Minh."

Nhã Hàm cười, nói:

"Tên xấu xa em..."

Sau một lát, bóng dáng Gia Minh biến mất trong phòng bệnh, Nhã Hàm nằm trên giường tiến vào giấc mộng đẹp an tường, khóe môi nở nụ cười.

Hết thầy giao cho người nam nhân kia làm là được rồi.

ẢN SÁT

Phản Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 49

Thăm Án Về Việc Ba Người Ở Chung.

Nhã Hàm nằm viện đến buổi tối ngày thứ ba, nghe nói Lưu Văn Lý thiếu gia trong lúc chơi bời ở một câu lạc bộ đã uống thuốc kích dục quá liều, một đêm ngủ liền với nhiều cô gái, làm đến mức trên dưới phun máu rồi ngất xỉu, từ đó về sau trở thành người tàn phế.

Chuyện này sau này đã trở thành một truyền kỳ của thành phố Giang Hải, rất nhiều năm sau, một số công tử khi tham dự một vài sự kiện đến quá muộn đều nhớ đến tư thế oai hùng lúc bấy giờ của Lưu thiếu gia rồi thổn thức không thôi, cho dù bọn họ có dùng thuốc cũng không thể nào mạnh mẽ được như Lưu thiếu gia, huống chi sau khi kiểm chức, thuốc kích dục kia cũng chỉ là hàng thấp kém.

Chuyện truyền đến tai Nhã hàm, vị mỹ nữ vẫn nằm trên giường, cả người không có chút sức lực này mím môi cười ra nước mắt, lúc đó rất nhiều bác sĩ đang ở đây, thấy nàng cười liên tục ba phút đồng hồ, ôm bụng, toàn thân cũng co rút lại, đều sợ rằng nàng sẽ cười đến chết, chỉ là sau trận cười này, dường như Nhã Hàm cũng khôi phục lại được chút sức lực, sau đó bệnh tình cũng nhanh chóng khôi phục. Cười như vậy lại có thể chữa bệnh, đây cũng xem như là một chuyện thú vị.

Sau khi nàng đỡ bệnh, người của Trương gia và Lưu gia cũng không hề nhắc tới chuyện đính hôn nữa, cũng xem như gác lại không có thời hạn.

Sau khi khỏi bệnh, Nhã Hàm trở lại học viện quý tộc tiếp tục dạy học, chỉ là số lần qua Diệp thị võ quán và biệt thự Liễu gia cũng tăng lên rất nhiều.

Giữa ba người thiếu nam thiếu nữ lại có thêm một cô bé lớn đầu nhưng tính tình trẻ con, ở trước mặt người ngoài luôn thích giả bộ làm người trưởng thành, mỗi ngày trôi qua càng thêm muôn màu muôn vẻ.

Giao thừa năm đó, bốn người trốn ra khỏi nhà, đến quảng trường Hòa Bình ở trung tâm thành phố nghe tiếng chuông chào đón giây phút đầu tiên của năm 1997, pháo hoa nổ đầy trời, Nhã Hàm hôn lên trán Gia Minh, nói:

"Cảm ơn em."

Gia Minh cười khô lau vết son môi mờ nhạt trên trán đi, sau đó hai người gia nhập vào đội ngũ đốt pháo hoa của Linh Tĩnh và Sa Sa.

Nửa năm đầu của năm 1997 đối với bốn người Gia Minh mà nói cũng khá là yên bình, nhưng trong xã hội, quốc gia thúc đẩy cải cách tạo thành bóng ma, lại thêm vấn đề khó khăn về việc làm khiến một lượng lớn người bị cuốn vào. Đến đầu tháng sáu lúc gần thi, chuyện này cũng gián tiếp ảnh hưởng đến Linh Tĩnh.

Nguyên nhân của chuyện này có lẽ phải nói đến từ học viện quý tộc, trường học này từ khi bắt đầu xây dựng ở thành phố Giang Hải tới nay đều được

chiều cố về mọi mặt, dù sao góp vốn xây dựng trường này đều là người có tiền, có quan hệ, phương tiện dạy học, năng lực của giáo viên tốt, về mặt tổ chức đều tốt hơn bất kỳ trường trung học nào, vì vậy, về mặt học phí đương nhiên cũng phải cao hơn gấp mấy lần so với bất kỳ một trường trung học nào.

Đối với các gia tộc lớn như Hoàng gia, Trương gia mà nói, chút tiền nhỏ này không phải là vấn đề, chỉ cần là con cái đến độ tuổi trong gia tộc, đương nhiên là toàn bộ đều được đưa vào học tại học viện quý tộc.

Chỉ là, trong nhà có tiền chưa chắc đã đại biểu rằng học sinh sẽ thông minh, giáo viên có giỏi hơn nữa cũng không thể đảm bảo được học sinh đều thi đậu đại học, để đảm bảo đủ định mức lên lớp, bộ giáo dục gần như đã thành lập chỉ tiêu chắc chắn, mỗi trường trung học tại thành phố Giang Hải đều có mấy học sinh được nằm trong danh sách vào học viện quý tộc để học, nhưng yêu cầu học sinh được cử đi phải giỏi về nhiều mặt, sau đó được miễn phí đưa vào học viện quý tộc, nếu như học sinh được cử đi học thực sự giỏi, học viện quý tộc cũng sẽ bảo đảm lại một chút lợi ích, xem như vừa đấm vừa xoa.

Vì vậy, ngay cả trường bao gồm cả tiểu học và trung học như Tinh Huy, hàng năm cũng đều chọn ra học sinh xuất sắc để cạnh tranh xuất vào học viện quý tộc, mặc dù có lẽ những người này không muốn nhưng mỗi một vị trí trên danh sách đều bị tranh giành.

Một mặt vì áp lực trong xã hội lớn, có thể cho con mình miễn phí đi học tại trường trung học tốt nhất, hơn nữa còn được xem là học sinh hạt giống để bồi dưỡng, đây đều là chuyện mà bậc làm cha mẹ hi vọng nhất, mặt khác, bản thân danh sách này cũng là một loại vinh dự và thừa nhận.

Trong số danh sách lần này, Linh Tinh là một trong số những học sinh ưu tú nhất, đương nhiên là sẽ chiếm được một vị trí, chỉ là sau đó, nghe nói là bởi vì có người đi cử sau tặng quà, nhân viên trong nhà trường dĩ nhiên lại gạt bỏ Linh Tinh ra.

Trên thực tế, gạt bỏ ra cũng không sao, mặc dù kinh tế xã hội hai năm qua cũng không khởi sắc bao nhiêu, ngay cả việc làm ăn của Diệp gia võ quán cũng kém hơn một chút, nhưng gia đình Linh Tinh thực ra cũng không đến nỗi thiếu tiền, điều khiến người ta bức mình chính là, ngay trong mấy ngày diễn ra kì thi, thầy Tổng giám thị hỏi đầu đã làm ra quyết định kia thậm chí còn gọi cả ba người Gia Minh, Linh Tinh, Sa Sa vào phòng làm việc, nói ra lý do rồi mới công bố cái quyết định kia.

"Ừ, hôm nay gọi ba em tới đây chủ yếu là vì nhà trường đã đưa ra một quyết định, muốn thông báo với ba em. Bởi vì từ rất sớm trước kia các thầy đã nhận được khiếu nại của một số học sinh, nói ba người các em thường ra ngoài ở chung vào chủ nhật, việc này gây ảnh hưởng rất lớn đến tác phong và kỷ luật của trường ta. Trường học vốn cũng không xem chuyện này có gì to tát, dù sao ba người các em là bạn thân từ nhỏ, mặc dù hiện giờ tuổi đã lớn, nhưng nam nữ ở chung một chỗ cũng chỉ vui đùa nhón nháo, chúng ta cũng coi như là chuyện bình thường, dù sao chúng ta cũng không phải là những lão già bảo thủ như trên ti vi vẫn chiếu."

"Chẳng qua là, sau khi chúng ta điều tra lại phát hiện chuyện này dường như là có thật. Ài, các em làm như vậy... Lại còn là hai cô bé và một cậu bé, các thầy cô cũng rất đau lòng, các em đang tự phá hoại cuộc sống của chính mình đó. Mặc dù hiện giờ đã gần đến kì thi, nhưng chỉ cần các em còn ở trường học một ngày, trường học vẫn phải gánh vác trách nhiệm về các em một ngày. Vì thế chuyện này sau này không xảy ra một lần nữa, trường học quyết định phạt nặng các em một lần, Linh Tinh, tên của em đã bị hủy bỏ trong danh sách cử đi học tại học viện Thánh Tâm, hi vọng các em có thể hiểu được nỗi khổ tâm của các thầy cô..."

Đến khi tên hỏi đầu kia làm bộ làm tịch đưa bản văn kiện của trường học cho Linh Tinh, Linh Tinh vẫn cúi đầu không nói một lời, đôi mắt Sa Sa thì đã

gần như phun ra lửa, Gia Minh lại chỉ cau mày nhìn.

Linh Tĩnh cũng không cần cái danh sách kia, nếu như có bạn học nào gia đình khó khăn, nói nàng nhường lại cũng không sao, nhưng hiện giờ tên hói đầu này lại thực sự quá đáng rồi.

Mấy năm làm thầy Tổng giám thị, tiếng xấu của người này ở trong trường học ai cũng đều biết, nhận quà, nhận hối lộ, hèn mọn, háo sắc, trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ ràng, lúc trước vì chuyện danh sách, một số người đã dứt lốt cho hắn, sau đó tin tức một người bị gạt bỏ đã sớm được truyền sôi sục khắp toàn trường, chỉ không ngờ được khi hắn gạt bỏ người ta lại còn dùng tới lý do như vậy.

Nhìn tên đầu hói kia, Gia Minh lập tức suy nghĩ nên làm thế nào mới có thể khiến hắn thân bại danh liệt chỉ trong một đêm, việc này thực sự quá đơn giản, chỉ là còn chưa nghĩ được cách nào đặc sắc một chút thì Linh Tĩnh đã đột nhiên ném văn kiện kia lên bàn rồi xoay người đi ra ngoài.

Cho đến nay, trong mắt mọi người, Linh Tĩnh luôn là học sinh giỏi, ngoan ngoãn, nhưng nếu tiếp xúc lâu tự nhiên sẽ biết trong con người nàng cũng có tính cách phản nghịch, cực đoan, chẳng qua đây cũng là lần đầu tiên nàng trực tiếp biểu hiện sự bất mãn của mình trước mặt giáo viên.

Sau đó, Sa Sa cũng không nói một lời đi ra ngoài, Gia Minh lắc đầu, hai tay đút vào túi quần đi theo phía sau.

Ba người không học cùng lớp, vừa rồi chuyện ba người ở chung nghe đến rộn người bị tuyên bố ra, lúc này Gia Minh cũng không thể an ủi Linh Tĩnh, lại trở lại phòng học vui đầu ngủ. Mới qua một lát, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng ồn ào nhốn nháo!

Chạy ra cửa phòng học, mấy người bảo vệ của trường học đang khẩn trương chạy từ phía dưới dãy nhà dạy học đến, rất nhiều học sinh vây kín lấy cửa phòng hội đồng, bên trong nhốn nháo như gà bay chó sủa, Linh Tĩnh từ bên dưới chạy lên:

"Chuyện gì vậy? Minh nghe bọn họ nói Sa Sa chạy đi gây rối..."

"Không thể nào..."

Gia Minh há to miệng, sau đó kéo theo Linh Tĩnh chen vào giữa đám người, thấy hai người bọn họ, tất cả mọi người đều tự giác tránh ra một con đường.

Bên trong phòng hội đồng, chỉ thấy Sa Sa đang vung gậy bóng chày đuổi đánh thầy giám thị kia, mấy thầy cô khác đã tránh đi rất xa, sách vở, bài thi bay tán loạn trong phòng hội đồng.

Sa Sa đi học muộn, về sau lại bị rớt lại một năm, hiện giờ đã mười sáu tuổi, vóc dáng đã như một thiếu nữ trưởng thành, hơn nữa lại thường xuyên rèn luyện võ thuật, bình thường hai người đàn ông cũng không đến gần nàng được, vì vậy thầy tổng giám thị đầu hói kia bị đuổi đánh đến gào khóc âm ỉ, Linh Tĩnh và Gia Minh đang muốn xông vào kéo nàng ra thì mấy người bảo vệ của trường học cũng chạy tới, mấy người này lao vào phòng hội đồng, một mặt bảo vệ thầy tổng giám thị, một mặt cầm ghế, chồm lên chào hỏi Sa Sa.

Những người này có người là bộ đội giải ngũ, có người là lưu manh ở gần đây, hai người trong đó bị đánh trúng mấy gậy nhưng cũng liên tục đẩy lui Sa Sa,

thầy tổng giám thị kia thấy đã an toàn liền ở phía sau hét lớn:

"Bắt lấy nó, nó phát điên, bắt lấy nó!"

Đang lúc hét lớn, một người đột nhiên lao đến, vung ghế lên đập cho hấn nằm thẳng cẳng trên mặt đất, đó dĩ nhiên lại là Gia Minh bình thường vẫn luôn biểu hiện thành thật, hướng nội tại trường học.

Mắt thấy xung đột vẫn leo thang, đám học sinh đang xem đánh nhau ngoài cửa không khỏi càng thêm hưng phấn, chi trò rất là náo nhiệt.

Hai gã bảo vệ ở phía sau thấy thầy tổng giám thị bị đánh liền xông lên muốn đánh hội đồng Gia Minh, một bóng dáng khác lại lao vào giữa hai bên, hai tay chặn lại nắm đấm của một người, đồng thời một cú đá xoáy xinh đẹp mà tiêu chuẩn cũng đá bay một người khác ra ngoài, đây cũng là Linh Tĩnh mới vừa rồi đã phải nhin cả một bụng tức giận.

Mà phối hợp với động tác của Linh Tĩnh, tên bảo vệ vừa bị Linh Tĩnh chặn lại kia còn chưa kịp đánh quyền ra một lần nữa, cánh tay đã bị Gia Minh xông lên ngay theo đó bắt được, dưới nách bị đánh một quyền mãnh liệt, đồng thời đau đớn từ bụng bấp chân cũng truyền đến, sau mấy đòn Tiết Quyền đạo liên tiếp, xinh đẹp, dứt khoát, người này cũng nằm trên mặt đất không bò dậy nổi.

Trong nháy mắt hai tên bảo vệ đã nằm xuống, Gia Minh phủ tay:

"Công tác bảo vệ trong trường học cần phải tăng cường."

Linh Tĩnh không nói một lời, đi về phía Sa Sa đang bị vây lại.

Trước đây đám học sinh ở bên ngoài làm gì thấy được màn biểu diễn thực chiến như vậy, lại nhớ đến ba người đều có bối cảnh võ thuật, trong thời gian ngắn tiếng cảm thán vang lên không dứt.

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 50

Đông Chân Sơ Thức Khi La Hương.

Trường trung học Tinh Huy có thể xây dựng tại khu phức tạp nhất của thành phố Giang Hải, trên thực tế bảo vệ trong trường cũng không phải hạng người dễ trêu chọc.

Nếu như ba người thực sự chỉ là thiếu nam thiếu nữ biết một chút võ công, cho dù có dũng mãnh hơn nữa, sợ rằng lúc này cũng không thể tốt được, đương nhiên, tính cả Gia Minh đã ẩn giấu thực lực thì tình huống lại khác.

Hắn cảm lên ám khí đệ nhất thiên hạ trong truyền thuyết - băng ghế, vung lên đánh tới nhìn như không có chút kỹ xảo nào. Trong đám hỗn loạn, công kích xinh đẹp mà lưu loát của hai cô bé hấp dẫn ánh mắt mọi người, quyền đấm, cước đá, vung gậy, gần như mỗi chiêu đều chuẩn xác, còn những đòn đánh của đám bảo vệ kia nếu không phải là tránh thoát được rất dễ dàng thì cũng bị băng ghế chặn lại giữa chừng.

Trong đám người đang ở đây, bao gồm cả Linh Tĩnh và Sa Sa, đều không có kinh nghiệm đánh nhau, tác dụng của Gia Minh đa phần đều bị mọi người bỏ quên, mà sau một lát khi đám bảo vệ đều đã nằm trên mặt đất trong phòng hội đồng, trên người hai cô bé thậm chí một chút thương tích cũng không có, ánh mắt những người vây xem đều tròn tròn, khâm phục không thôi.

Chuyện làm ăn của Diệp thị võ quán cũng khá hơn không ít sau chuyện này, đương nhiên đây là chuyện mà ba người không hề nghĩ tới trong lúc đó.

Đánh xong, Linh Tĩnh kéo tay Sa Sa, về mặt lạnh lùng đi ra khỏi phòng hội đồng, Sa Sa vung vẩy bóng chày ên, vẫn không quên hung hăng trừng mắt nhìn tên chủ nhiệm đầu hói kia vài lần, Gia Minh lắc đầu cười, lúc đi đến ngoài cửa còn quay đầu lại nói:

"Sao phải khổ vậy chứ... Ông nhận tiền hối lộ rồi gạt bỏ một người khỏi danh sách, trong lòng tất cả mọi người đều hiểu rõ, làm người thành thật một chút thì không sao, lại còn làm ra chuyện như thế, để xem ai không xuống đài được."

Lúc này đã đến giờ vào học, ba người cùng nhau đi ra khỏi phòng hội đồng, đông đảo người nhìn chăm chú ở phía sau, tất cả đều chỉ trò bàn luận. Linh Tĩnh kéo Sa Sa đi ở phía trước, Gia Minh dút tay vào túi quần đi ở phía sau hai người, một lát sau ba người đều rời khỏi khi dạy học.

Xế chiều tháng sau, bóng cây Ngô Đồng ở hai bên đường loang lổ dưới ánh mặt trời, sân thể dục không có một bóng người, không gian yên tĩnh, trên đường đi ra khỏi trường, Sa Sa quay đầu lại nhìn Gia Minh, sau đó chép miệng ra hiệu về phía Linh Tĩnh vẫn không nói lời nào.

Gia Minh nhún vai thờ dãi, lúc này hắn cũng không biết phải an ủi Linh Tĩnh thế nào, cái gọi là ở chung ở trong mắt hắn thực sự không đáng nhắc tới, nhưng trong mắt học sinh lại rất nghiêm trọng.

Suy nghĩ một lát, hần bước nhanh về phía trước, vồ nhẹ vai Linh Tĩnh, đây vốn chỉ là tiếp xúc rất bình thường giữa ba người nhưng thân thể Linh Tĩnh lại đột nhiên chấn động, sau đó liền đứng lại.

"À, Linh Tĩnh, mình nghĩ..."

Nhận thấy phản ứng của đối phương, Gia Minh đang muốn thu tay lại, nhưng Linh Tĩnh lại đột nhiên vươn tay ra nắm lấy tay hắn.

Bàn tay thiếu nữ mềm mại nhẵn nhụi, trước kia cũng đã nắm qua rất nhiều lần nhưng chưa bao giờ có cảm giác mềm mại mà dịu dàng như lúc này.

"Gia Minh, chúng ta không cần để ý tới ông ta..."

Giọng nói của Linh Tĩnh hơi nghẹn ngào, sau đó dùng mu bàn tay của Gia Minh nhẹ nhàng lau nước mắt, nói:

"Chúng ta vẫn cứ như trước kia..."

"Ừ, đương nhiên..."

Gia Minh cười, đi về phía trước.

"Về biệt thự đi."

Sa Sa thấy tình trạng lúc này của Linh Tĩnh cũng cao hứng lên, "Lão hói đầu kia, lần sau mình nhất định sẽ đánh chết ông ta!"

"Đi dạo qua siêu thị trước, chúng ta đi mua đồ, sau đó vui hết mình vì việc làm vĩ đại ngày hôm nay!"

Nước mắt trên gò má chưa khô, Linh Tĩnh đã nở nụ cười, sau đó ba người tay trong tay đi ra khỏi trường học.

Đêm hôm đó thực sự là một lần hoàn toàn say sưa hết mình.

Sa Sa đến ngân hàng rút hết toàn bộ tiền, ba người đi chợ, đi siêu thị, mua nhiều đồ đến mức bọn họ gần như không thể xách nổi, lúc chạng vạng tối, trong phòng bếp náo nhiệt ồn ào, bọn họ bỏ ra hai giờ chuẩn bị một bàn lớn, đồ ăn vật chất lên bàn dài như một ngọn núi nhỏ, mở phim hài của Châu Tinh Trì, *** bia ném loạn khắp nơi.

Hứng thú của hai thiếu nữ đặc biệt cao, đùa giỡn, tính toán cách báo thù tên hói đầu kia, xem bia như nước trái cây dốc vào miệng, thỉnh thoảng hai người lại liên hợp lại ép Gia Minh uống. Nếu các nàng cao hứng như vậy, Gia Minh đương nhiên cũng vui vẻ phụng bồi, song trong lòng hắn lại có chút buồn phiền không thể vứt bỏ được, đây là một thứ tình cảm vô cùng xa lạ đối với hắn.

Hắn đương nhiên biết tại sao hai cô bé phải làm như vậy, mặc dù không cần ai nhắc nhở, hai cô bé cũng đều ý thức được mình đã lớn lên, nếu như ba người đều là nữ cũng không sao, nhưng Gia Minh lại là nam, khi đã lớn lên thế này, bọn họ còn có thể không chút kiêng kỵ như trước đây được sao?

Không ai nhắc đến, ba người vẫn cứ xem như không có chuyện gì như trước đây, nhưng bây giờ đã có người nhắc tới, trong lòng mỗi người đều có chút

ngăn cách. Mặc dù họ không nghi ngờ về tình cảm của nhau, thế nhưng, sự vô âu vô lo đã biến mất, sự e ngại đã dần xuất hiện.

Mà không chỉ đối với Linh Tĩnh và Sa Sa, ngay cả trong lòng những người đã trưởng thành, sau khi chung đụng lâu như vậy cũng đều sẽ cảm nhận được thay đổi và ngăn cách, tâm tình của Gia Minh cũng không khá hơn là bao, vì vậy, khi hai cô bé yêu cầu, hắn cũng cảm bìa lên, uống không chút cố kỵ gì.

Khi trọng sinh, linh hồn còn giữ lại, nhưng không có cách nào giữ lại được cả thân thể, mặc dù thân thể trẻ con này mọi mặt đều rất xuất sắc nhưng từ lượng lại chưa từng được rèn luyện, sau một lát hắn đã cảm thấy đầu óc choáng váng, chẳng qua, mặc kệ nó, nếu các nàng cao hứng, mình có say một tối cũng không sao cả.

Chơi đùa, dùng bữa, uống rượu, ăn đồ ăn vặt, chơi game, chơi đến khi quên mất cả bản thân mình, gối đầu, đồ ăn vặt đều văng loạn trong phòng lớn, lúc này Gia Minh cũng bỏ qua cố kỵ, hơi thì triển ra một chút thân thủ lấy một địch hai, thỉnh thoảng người thua cuộc lại bị bắt lại rồi đổ bìa mãnh liệt vào miệng, có đôi khi cũng bị hai cô bé đè xuống đất, rót bìa vào miệng đến không thở nổi.

Gần tới nửa đêm, căn biệt thự lớn mới dần yên tĩnh lại, TV đang chiếu một bộ phim tình cảm buồn, ba người nằm lăn lóc trên mặt thảm trong phòng lớn, bên cạnh là vô đồ ăn vặt, giấy ăn và *** bìa rỗng, Sa Sa tìm kiếm trên mặt đất hồi lâu vẫn không thấy bìa, nghiêng ngả lão đảo đứng lên:

"Minh... Minh nhớ rồi, hình như hôm qua cha trở về, trong phòng ngủ còn một chai... Một chai rượu vang chưa uống hết, ha hà... Rất đắt tiền đó... Minh đi lấy..."

Một lát sau, nàng lão đảo từ trên lầu đi xuống, trong tay cầm một chai rượu đỏ, còn có một cuộn băng hình, quơ lên rêu rao:

"Băng hình... Xem không tốt lắm, Linh Tĩnh, chúng ta xem cái này..."

"Không nên xem..."

Linh Tĩnh miễn cưỡng từ mặt đất bò dậy, cầm vịn lên ghế salon, nói:

"Thứ đó... Không, không thể cho Gia Minh xem..."

"Ha hà, mình... Cũng không phải mình chưa từng xem loại phim này... Ha hà..."

Gia Minh đang nằm trên mặt đất vừa thấy cuộn băng hình kia liền hiểu được là thứ gì, cười khinh thường. Sa Sa quỳ gối trước đầu quay phim, xoay người lại:

"Có... Có quan hệ gì, lão ta... Lão ta nói chúng ta ở chung... Ở chung thì có sao đâu!"

Một lát sau, trên TV đã chiếu bộ phim đó, sau đó nàng cầm rót rượu vang vào ba cái bát ăn cơm tiện tay quơ được rồi phân cho ba người:

"Nghe... Nghe cha nói, uống rượu vang, đầu tiên phải ngửi, sau đó là lặc..."

Nàng đưa lên mũi ngửi, sau đó hai tay cầm bát lắc mạnh khiến rượu văng đầy đất. Linh Tĩnh uống một ngụm, khuôn mặt hồng hào hiện lên nụ cười ngây thơ:

"Thật ngọt..."

Gia Minh đương nhiên biết rõ cách uống rượu, nhìn thấy bát com được đổ đầy rượu vang liền không khỏi nở nụ cười, cầm lên lắc lắc:

"Sa Sa, cậu thật ngu ngốc... Phải lắc như thế này, ha ha, ngu ngốc..."

"Cậu dám mắng mình..."

Sa Sa nhắc chân lên đá tới nhưng lại bị trật, lập tức tạo thành một chữ nhất, lần này đánh không trúng, nàng cũng không tiếp tục công kích, cầm chai rượu lên lắc lư:

"Cậu nhìn đây... Mình cũng có thể lắc."

Nàng vừa nói vừa ừng ực uống một ngụm lớn.

"Cậu đúng là... Trâu nhai mẫu đơn..."

Gia Minh liếc mắt nhìn nàng, uống một hớp rượu, sau đó hơi cau mày lại:

"Tại sao... Mùi vị hơi kỳ lạ, chẳng qua... Không phải là thuốc độc..."

"Cha mình... Để lại... Tại sao là thuốc độc được..."

Nếu như dưới tình huống bình thường, Gia Minh chắc chắn có thể dễ dàng nhận ra trong rượu được pha thêm thứ gì, cha của Sa Sa rất ít khi trở về biệt thự, cho dù có trở về, quá nửa cũng sẽ chọn thời gian mấy đứa trẻ không có ở đây, mang theo mấy cô gái tới khoe khoang, hàn huyên một chút lý tưởng về cuộc sống, uống các loại rượu vang, chuyện tiếp theo có thể đoán được.

Sáng này ông ta vội vàng ra ngoài, lại cho rằng hôm nay bọn nhỏ sẽ không tới đây nên cũng không giấu rượu vang đi, nhưng không ngờ lại bị Sa Sa lấy đi, rót cho ba người uống hết.

Uống hết chai rượu vang kia, ba người cũng dần lâm vào trạng thái mê say, trong TV truyền ra tiếng rên rĩ, tiếng gào thét của nữ nhân. Gia Minh lăn qua lăn lại trên thảm, sau đó trong ánh mắt mơ hồ liền thấy Sa Sa bò tới đây như một con mèo nhỏ.

"Gia... Gia Minh... Linh Tĩnh thích cậu, nhưng... Mình cũng thích..."

Sau đó, ý thức hoàn toàn trống rỗng.

Ban đêm dài dằng dặc yên lặng trôi qua, đèn trong biệt thự Liễu gia vẫn luôn phát sáng, rèm cửa sổ thỉnh thoảng lại đung đưa. Trên ban công lầu hai, con

mèo trắng tên A Sừu ngẩng đầu lên nhìn ánh trăng kêu "meo meo", "meo meo".

ÂN SÁT

Phẩm Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 51

Bắt Đầu Từ Hôm Nay.

Mở mắt ra, đầu đau như muốn vỡ tung, trong lòng mơ hồ cảm thấy một số chuyện đã xảy ra...

Cúc áo bị cởi hết ra nhưng áo vẫn còn ở trên người, Sa Sa nằm sấp trên ngực ngủ say, thiếu nữ đã dậy thì gần như trưởng thành toàn thân trần truồng, ôm chặt lồng ngực hần, đôi nhũ hoa nhỏ ép lên thân thể hần. Hần nhìn Sa Sa, trong lòng không biết phải làm thế nào.

Cho dù chỉ bằng cảm giác cũng biết quần đã bị cởi ra, song trên đùi là cái gì? Mơ mơ màng màng mười mấy giây, hần giãy dựa thân thể, lại là một thân thể trần truồng có vẻ ngây ngô đập vào mắt hần, Linh Tĩnh đang ôm chặt bắp đùi hần ngủ say sưa, tóc đen mềm mại lòa xòa, tình cảnh giữa hai chân hần phản ánh rõ ràng, cảm giác... thực sự hơi quái dị.

Trước đây, hần cũng không phải loại người bảo thủ luôn để ý đến vấn đề trinh tiết, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng giữa đôi chân của hai thiếu nữ trần truồng này, thậm chí trên mặt thậm đều có máu tươi, hần thật sự cảm thấy luống cuống chân tay...

Sa Sa ôm hần rất chặt, Linh Tĩnh lại càng không có chút dấu hiệu sẽ buông tay nào. Nhẹ nhàng giãy dựa thân thể muốn ngồi dậy, song bị đau đầu ảnh hưởng, sự nhạy cảm cũng giảm bớt đi vài phần, vừa mới vươn tay ra phía sau liền đụng phải một cái bình, sau đó...

Choang...

"Ô..."

Sa Sa thấp giọng hô, chỉ một lát sau liền lắc đầu tỉnh lại, Linh Tĩnh cũng nằm trên đùi Gia Minh mở ra đôi mắt mông lung, sau một lát liền ngô nghê nói:

"Ồ... Sa Sa, Gia Minh... Buổi sáng tốt lành."

Sau đó, hai thiếu nữ đều giặt mình tại chỗ!

Ba cặp mắt lần lượt đảo qua trong phòng lớn, người nhìn ta, ta nhìn người, đặc biệt là không có tiếng la hét, thậm chí ngay cả tiếng nói chuyện cũng không có, Gia Minh che kín trán, Sa Sa lùi lại ghé salon, tiện tay quơ lấy mộ bộ quần áo che kín những chỗ nhạy cảm trên thân thể.

Linh Tĩnh lùi lại bên cạnh một bình hoa ở góc tường, không thể tìm được thứ gì che lại thân thể, nàng khép đầu gối lại, đôi tay lạng lẽ ôm lấy, thân thể trần truồng dường như trở thành một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ.

Gia Minh rất nhanh cũng tìm được quần dài của mình, mặc lên người khi quần con vẫn còn chưa mặc.

Ba người ngồi ở ba chỗ, trong thời gian ngắn không ai nói lời nào. Qua rất lâu, A Sưu hoạt bát đi từ trên lầu xuống, nghiêng đầu nhìn ba người chủ nhân trong phòng, đường như rất nghi ngờ đối với trạng thái của bọn họ lúc này, sau một lát, nó đi về phía Linh Tĩnh vẫn luôn cung chiêu nó nhất, cúi đầu liếm lên bàn chân trần đáng yêu của nàng. Linh Tĩnh nhắc chân lên muốn đẩy nó ra, nhưng cuối cùng chú mèo nhỏ vẫn không chịu lui lại.

Gia Minh và Sa Sa nhìn tình cảnh con mèo nhỏ chơi đùa với bàn chân, sau đó giọng nói mềm mại dịu dàng kèm theo một chút bất lực của Linh Tĩnh trở nên nức nở.

"Chúng ta... Làm sao bây giờ..."

Làm sao bây giờ?

Đó là một vấn đề khó khăn, chuyện đã phát triển đến nước này, ngay cả Gia Minh cũng không có biện pháp nào, chẳng lẽ nói mình sẽ chịu trách nhiệm với các cậu, sẽ cưới các cậu sao?

Hắn không nói gì, một lát sau, Sa Sa cũng rơi nước mắt:

"Linh Tĩnh, mình xin lỗi cậu..."

Nghe những lời này của nàng, không chỉ Gia Minh cảm thấy kỳ quái, ngay cả Linh Tĩnh cũng ngỡ ngàng, sau đó mới nhớ tới chuyện mình thích Gia Minh, Sa Sa còn giúp mình bày mưu tính kế, nào ngờ chuyện lại phát triển đến nước này, nàng lau nước mắt:

"Không, Sa Sa, chúng ta là bạn tốt nhất."

Sau đó là sự yên lặng khó nói nên lời, chỉ có con mèo trắng nhỏ đi quanh chân Linh Tĩnh liếm tới liếm lui. Đây rốt cuộc là tình yêu hay tình bạn? Gia Minh vốn chưa bao giờ trải nghiệm qua loại tình cảm như vậy, trong lòng tự hỏi về hết thảy mọi chuyện, tinh táo lại, đang muốn đề nghị mọi người mặc quần áo vào trước thì Linh Tĩnh lại bỗng nhiên đứng lên.

Thân thể thiếu nữ trần truồng trắng nõn, nàng đứng lên như vậy mà không che chắn chút nào, cắn môi dưới, đưa tay lên lau nước mắt, nàng đi tới trước mặt Sa Sa, kéo người bạn thân thể cũng trần truồng của mình đứng lên.

"Linh Tĩnh..."

Bất tri bất giác bị Gia Minh ảnh hưởng, trước đây giữa ba người, thoạt nhìn Sa Sa tính cách sôi nổi nhất thường trở thành trung tâm của đoàn thể, nhưng trên thực tế, đề nghị của Linh Tĩnh với tính cách nhìn như nhu nhược nhưng lại chững chạc mới thường là quyết định chung của đoàn thể nhỏ này. Mặc dù lúc này vẫn còn nghi ngờ nhưng Sa Sa cũng không từ chối.

Kéo Sa Sa đi tới trước mặt Gia Minh, Linh Tĩnh để mặc thân thể không còn chút bí mật nào phơi bày trước mắt Gia Minh, vừa lau nước mắt vừa nói:

"Mình cũng không biết chúng ta nên làm gì bây giờ... Nhưng bắt đầu từ hôm nay, cậu phải đối xử tốt với bọn mình, không được bắt nạt bọn mình, không được rời xa bọn mình, phải vĩnh viễn ở cùng một chỗ..."

Cũng không biết tâm tình như thế nào, nàng vừa nói, nước mắt vừa chảy ra, nàng cũng chỉ biết đưa tay lên liều mạng lau đi.

"Ba người chúng ta... bình viễn phải ở chung một chỗ..."

**** Anh quốc, London.

Đây là một gian phòng nhỏ cực kỳ bừa bộn, ánh sáng mờ nhạt do màn hình máy vi tính và các loại thiết bị chớp động trong bóng tối, dây điện rối tung giăng loạn trên sàn nhà, các loại khăn tay đã dùng qua, hộp com, vỏ bánh cùng các loại rác rưởi bị ném loạn trên mặt đất, trên chiếc giường cũng bần thiêu như vậy, một người đang ngáy o o ngủ.

Tóc đen dài mà rối tung, khuôn mặt trái xoan, từ ánh sáng phát ra từ màn hình máy vi tính có thể thấy được, người này dĩ nhiên là một thiếu nữ mười tám, mười chín tuổi xinh đẹp đến không thể tưởng tượng nổi, bàn tay thon dài mảnh khảnh lộ thò ra ngoài chăn, trong tay cầm... Ấc, là một dụng cụ để "tự sướng" vẫn con đang xoay tròn, mặt ngoài chiếc hộp được ném trên giường có một dòng chữ bằng tiếng Anh, "Người bạn tốt nhất của phụ nữ"...

Trong lúc này, một bóng đèn nhỏ màu đỏ ở bên giường đột nhiên sáng lên, tiếng thét chói tai kinh người vang lên trong phòng, cô gái nằm trên giường gần như vô ý thức vung dụng cụ "tự sướng" lên, gõ vào một cái nút bên giường, tiếng thét chói tai dừng lại, đồng thời, nàng cũng từ trên giường ngồi dậy, đôi mắt nhìn chăm chăm vào thông tin trên màn hình máy vi tính.

"Thật tốt quá, người lại tới nữa rồi!"

Tùy tiện nhìn đồng hồ báo thức bên cạnh máy tính, 3h31 sáng, sau một lát, ngón tay của nàng gõ lên từng chữ cái trên bàn phím như một người biểu diễn đàn dương cầm chuyên nghiệp nhất, thỉnh thoảng lại huýt sao tỏ vẻ tán thưởng. Năm phút sau, bờ vai của thân thể trần truồng mà hoàn mỹ kia sụp xuống, bởi vì trên màn hình đã xuất hiện mấy từ tiếng anh.

"Cô lại thua, lần này là năm phút chín giây."

Thờ dài, thiếu nữ co quắp ngồi trên giường, bàn tay chạm đến dụng cụ "tự sướng" vẫn đang xoay tròn kia, cũng không còn chút hăng hái nào, cầm lên ném qua một bên giường, chỉ là một lát sau, đôi mắt nàng lại sáng ngời, bởi vì trên màn hình máy tính lại xuất hiện một hàng chữ:

"Kelly Denime, nữ, mười chín tuổi, bằng cấp trung học, tốt nghiệp tại..."

Kế tiếp là tư liệu thật dài về nàng.

"Rốt cuộc người cũng chịu liên lạc với ta, người là ai?"

Nàng suy nghĩ một lát, sau đó lại bổ sung thêm, "Có phải là đại mỹ nữ không?"

"Có một số tiền, cho cô xử lý."

"Xử lý tiền? Ta tự lo lắng được cho bản thân mình, người muốn ta xử lý tiền giúp người? Bao nhiêu? Phải làm thế nào?"

"Bây tỷ đô la Mỹ, cô muốn là gì thì làm, mục đích sử dụng tiền không cần thông báo cho ta, không cần chịu trách nhiệm với ta."

"Bây tỷ..."

Thiếu nữ ngồi trước máy vi tính phiến não xoay ngón tay, sau một lát mới trả lời:

"Người muốn mua mạng ta sao? Người cảm thấy như vậy là đủ rồi?"

"Ta chỉ hi vọng đến một lúc nào đó, cô có thể giúp ta vài việc trong khả năng của mình. Đương nhiên, hi vọng thời điểm như vậy sẽ vĩnh viễn không xuất hiện."

Thiếu nữ cau mày suy nghĩ một lúc lâu, rốt cuộc cũng đánh một chữ OK trên màn hình:

"Người tự nghĩ cách chuyển tiền cho ta, ta nhận được hay không là việc của người. Còn nữa, một tháng sau ta sẽ gia công tốt tường lửa của mình, người lại thử xâm nhập một lần."

Máy vi tính bên kia không truyền tin tới nữa, thiếu nữ ngồi trên giường tự hỏi về tất cả mọi chuyện, từ hơn một năm trước, người thần bí kia liên tục đột phá tường lửa của nàng, kỹ thuật xâm nhập mạnh mẽ đến không thể tưởng tượng nổi, song cho đến tận hôm nay hẳn mới chịu liên lạc với mình, mục đích lại là cho mình bây tỷ đô la Mỹ để tiêu xài, rốt cuộc là tại sao? Cho dù thế nào, mình cũng chỉ là một cô bé đầu óc thông minh một chút thôi mà.

Thật hi vọng đối phương là đại mỹ nữ mà... Sau một lát, trên khuôn mặt thiếu nữ lộ ra nụ cười cổ quái.

Đương nhiên, lúc này Kelly Denime vĩnh viễn không biết được, nếu không có tên hacker này, nàng sẽ trở thành một người như thế nào.

**** Rời khỏi bàn phím, Gia Minh cũng nở nụ cười cổ quái, trong ký ức của hắn có một phần tài liệu như thế này:

Kelly Denime, được coi là Vận Mệnh chi nữ trong thế giới ngầm, năm 2001 một mình gia nhập thế lực hắc ám lớn nhất của Bắc Âu là U Âm Thiên Cầm, bằng trí tuệ siêu tuyệt đã trở thành cố vấn đứng đầu của U Âm Thiên Cầm, quyền lực gắn với "Nữ Hoàng", người đứng đầu U Âm Thiên Cầm, cô gái này ở bất kỳ phương diện nào đều có thiên phú kinh người, có rất nhiều đam mê, nhưng bất kể có đam mê trên phương diện nào, nàng đều hoàn thành tất cả, hoàn mỹ giống như kỳ tích. Khi ở U Âm Thiên Cầm, nàng từng chỉ dùng trí tuệ của mình khiến Bùi La gia thiếu chút nữa sụp đổ.

Mặc dù sau đó Bùi La gia có nền móng vững chắc rất nhanh đã khôi phục lại được, tiến hành vây diệt U Âm Thiên Cầm để nhổ tận gốc, Nữ Hoàng bị vây giết, nàng vẫn có thể sống sót thoát mái như trước, sau đó tự mình liên hệ với các tổ chức như Viêm Hoàng Giác Tinh của Trung Quốc, Tạo Vật Kỳ Tích, Trí Tuệ Thiên Quốc của Bắc Mỹ, triển khai phản công Bùi La gia. Bùi La gia triển khai bốn mươi bảy lần ám sát nàng với kế hoạch tỉ mỉ nhưng không có một lần thành công nào.

Là một thiên tài như vậy, đồng thời, nàng cũng là một người đồng tính luyến ái, hoặc là nói là một người đồng tính luyến ái thuần khiết, nàng chán ghét đàn ông, hơn nữa, nàng cũng chưa từng lên giường với bất kỳ nữ nhân nào, mặc dù đến tận bây giờ nàng cũng chưa từng công bố nữ nhân mình thích, nghe nói người này cực kỳ ghét thói quen ngủ cùng giường với người khác, vì vậy nàng cũng chưa bao giờ đụng vào nữ nhân nào. Câu nói cửa miệng là: "Đồng tính

luyện ái không đáng xấu hổ, điều đáng xấu hổ là người đồng tính luyện ái không xinh đẹp."

Là một sát thủ, điều thiếu hụt nhất chính là cảm giác an toàn, trước kia Gia Minh vẫn một thân một mình, có chuyện gì xảy ra cũng có thể tự mình giải quyết, nhưng nếu có thêm hai người không thể tự bảo vệ mình, có nhiều thứ cũng phải phòng ngừa chu đáo hơn. Con cờ ngầm này ngày sau có thể phát huy tác dụng thế nào, lúc này hẳn cũng không tưởng tượng ra được, nhưng hẳn là... sẽ mang đến vui mừng cho người khác...

Ngồi trên ghế suy nghĩ như vậy, sau đó, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân rất nhẹ, hai thiếu nữ mặc áo tắm, khuôn mặt đỏ bừng, vẻ mặt đều mất tự nhiên bước vào, một lát sau, vẫn là Linh Tĩnh mở đầu nói:

"Ồ... Bọn mình đã tắm xong, Sa Sa nói... Cậu ấy hơi mệt, muốn ngủ một lát, cho nên... À, nước đã chuẩn bị xong, mình đi lấy quần áo cho Gia Minh, cậu... cậu cũng đi tắm đi..."

"Ừ."

Gia Minh gật đầu, sau đó hai thiếu nữ vừa mới tắm đi lần đầu tiên chạy rầm rầm lên lầu, Gia Minh cười bất đắc dĩ, tắt máy vi tính, đi vào phòng tắm.

**** Hai ngày sau, bằng chứng thầy tổng giám thị của trường trung học Tinh Huy nhận hối lộ, số dư tài khoản ngân hàng không bình thường và một số bằng chứng khác xuất hiện trên bàn làm việc Cục trưởng Cục Giáo Dục của thành phố (ở Trung quốc cấp Tỉnh không gọi là Sở, mà là Cục), mà cùng thời gian đó, mấy tờ báo cũng nhận được bằng chứng này đều đăng bài lên, thầy tổng giám thị kia bị bắt lại.

Ngoài ra dưới hành động toàn lực của Nhã Hàm, ba người Gia Minh cũng chỉ bị phạt nặng một lần, chuyện lớn đánh thầy giáo, đánh báo vệ liềm bị đè ép xuống. Hơn mười ngày sau mấy người tham gia thi tuyển sinh trung học, có chỗ dựa là Nhã Hàm, xem ra lấy được tư cách vào học tại học viện Thánh Tâm cũng chỉ là chuyện đơn giản.

Cùng với việc thầy tổng giám thị bị tố giác, toàn bộ thế giới ngầm cũng nổi lên một cơn lốc nhỏ nhỏ, hơn bảy tỷ đô la Mỹ trong tài khoản tại ngân hàng Thụy Sĩ của một chức sát thủ mạnh nhất thế giới là Bùi La Gia không cánh mà bay, nhưng cuối cùng cũng không điều tra được bất kỳ đầu mối nào.

Cũng trong tháng bảy, bắt đầu từ Thái Lan, một cơn lốc tài chính rộng khắp Đông Nam Á bộc phát ra. Vào lúc này, trong một khu biệt thự ven biển tại thành phố Giang Hải, ba thiếu nam, thiếu nữ vị thành niên bắt đầu cuộc sống, phản xã hội, phản nhân loại của bọn họ.

ÂN SÁT

Phần Nô Dịch Hương Tiêu

Chương 52

Gọn Sóng.

Tháng tám năm 1997, Tokyo, Nhật Bản.

Gần đến nửa đêm, tiếng xe gắn máy, tiếng súng đột nhiên vang lên, qua ánh đèn mờ nhạt ở ngã tư đường, một số hộ gia đình chung quanh nhìn xuống phía dưới qua cửa sổ thùy tinh.

Tháng sáu năm nay, đồng baht Thái bị tấn công đầu cơ quy mô lớn, đến tháng bảy đã càn quét cả thị trường chứng khoán, cuộc khủng hoảng tài chính cơ bản đã hiện ra (Khủng hoảng tài chính tiền tệ Châu Á).

Cùng với tình hình rung chuyển tài chính của Đông Nam Á, lại nhớ đến cuộc khủng hoảng tài chính như cơn ác mộng tại Nhật Bản vào năm 1995 (khủng hoảng Đông Á), phần lớn người dân Nhật Bản vẫn còn bị ám ảnh cho đến bây giờ, gần một tháng qua, tình hình xã hội rung chuyển, hành động của các thể lực xã hội đen cũng trở nên nhiều hơn, chẳng qua không đốt lửa lên người mình, mọi người vẫn duy trì thái độ mắt nhắm mắt mờ.

Nghe thấy tiếng xe gắn máy đi xa, mọi người đều thờ phào nhẹ nhóm, không lâu sau, một đám thanh niên mặt đồ tây đen, ngực đeo thẻ xông vào một tòa nhà bắt mắt nhất trên quảng trường, đây là một bệnh viện.

Bởi vì liên quan đến vị trí, thường ngày ở đây không có nhiều người lắm, thời gian này lại càng ít người hơn, mắt thấy phần lớn những người này đều thiếu một ngón út tay phải, bảo vệ bên ngoài, một vài y tá và thầy thuốc đều vô ý thức nhường đường cho bọn họ. Cắt ngón út, đó là quy định khi nhập hội Sơn Khẩu Tô.

"Có một người Trung Quốc bị trúng đạn ở vai vào đây không?"

"Không có, chưa từng thấy..."

Tay phải những thành viên Sơn Khẩu Tô này đều vô ý thức đặt ngang hông, rất rõ ràng bọn họ đều mang súng, chẳng qua khi hỏi thăm về tung tích một người Trung Quốc, đa số bác sĩ, y tá đều lắc đầu.

Người còn làm việc vào thời điểm này cũng không nhiều lắm, ngoài hành lang không có ai cũng là chuyện bình thường, sau một lát, một thanh niên mặc quần áo hoa cực kỳ lòe loẹt, như một người đi nghỉ phép bước tới:

"Tôi đã xem xét ở xung quanh một lần, đúng là ở chỗ này, cho mấy người chặn cửa ra vào lại, những người còn lại chia nhau ra tìm."

"Vâng."

Sau đó, mọi người phân tán ra.

Vòng qua lầu một một vòng giống như đi dạo, người thanh niên kia thỉnh thoảng lại xoa mũi giống như bị cảm, một lát sau, hắn dừng lại trước cửa một thang lầu dẫn xuống tầng hầm, khi đi xuống lại gặp một y tá đi từ dưới lên:

"Này, tiên sinh, phía dưới là nhà xác, anh không thể đi vào."

Người tuổi trẻ kia vượt vượt cái mũi đã hơi đỏ lên, trên mặt nở nụ cười tà dị, bước tới gần y tá. Trên mặt y tá lộ ra vẻ sợ hãi, sau đó thân thể liền cứng đờ, bởi vì chẳng biết từ lúc nào trên tay người tuổi trẻ kia đã có thêm một khẩu súng máy.

Họng súng vén chiếc váy ngắn lên, nhẹ nhàng dừng lại giữa hai chân y tá.

"... Thật, thật, thật xin lỗi..."

Y tá kia lập tức chảy nước mắt ra, người đàn ông ghé vào bên cổ nàng hít mấy hơi, sau đó nói:

"Ừ, thơm quá, tiểu thư y tá, ta thực sự muốn vào xem, chỉ xem thôi, có thể giúp đỡ không?"

"Được... Được..."

Y tá kia bị dọa phát khóc, người đàn ông thu súng máy lại:

"Thật quá cảm động, lần sau sẽ mời cô ăn cơm, đừng khóc, khóc sẽ không đẹp."

Hắn vừa nói, vừa tiếp tục đi xuống phía dưới, y ta kia thấy bóng dáng hắn biến mất trong tầm mắt mới hoảng sợ lao đảo chạy trốn.

Đi từ thang lầu xuống tầng hầm, không khí lạnh lẽo phả vào mặt, lối đi nhỏ hơi tối, trong căn phòng bị ngăn bởi rèm bằng nhựa ở phía trước có ánh đèn chiếu ra, đó chính là nhà xác của bệnh viện, tiếng hát thoải mái mà lưu luyến cũng truyền đó, giọng nữ rất dịu dàng mà thân thiết.

"Đàn bò rừng biến mất trên thảo nguyên, Biết có nhiều người sẽ tới; Những người kia sẽ khai khẩn một vùng đất mới, Dùng đôi tay mang lại sinh mạng mới cho nơi này."

Lúa mạch vàng óng trên thảo nguyên mênh mông, Chẳng bao lâu, thành phố đã xuất hiện; Hoan nghênh các anh chị em, Đến với khoảng trời mới xinh đẹp nhất này..."

Khi nhân ra được tiếng hát này chính là tiếng Trung, người thanh niên kia vô ý thức nhíu mày lại.

Vén rèm lên, trong nhà xác đặt một chiếc bàn gỗ, một cô gái vóc người thon gầy đưa lưng về phía này, vừa ca hát vừa giải phẫu thi thể, cắt các loại nội tạng ra để sang bên cạnh, nàng đột nhiên "A" một tiếng rồi xoay người lại, dùng tiếng Nhật không lưu loát lắm, nói:

"Tiên sinh, anh là ai? Nơi này không thể tùy tiện tiến vào!"

Mặc dù rất đẹp, nhưng quả nhiên là người Trung Quốc... Người đàn ông xoa mũi, lười không muốn trả lời nàng, tiện tay kéo một chiếc tù sắt để thi thể người ra, nhìn qua rồi lại kéo ra một cái tù khác.

Sau khi kéo ba chiếc tù đựng thi thể ra như vậy, cô gái người Trung Quốc kia cầm dao phẫu thuật, bàn tay đầy máu xông lên ngăn cản:

"Anh muốn làm gì!? Nếu anh muốn lấy thi thể thì phải đưa giấy tờ ra, sau khi được đồng ý mới có thể xem, ặc..."

Còn chưa nói hết, nòng súng máy đã chỉ lên trán nàng:

"Ra ngoài."

"Không, không được... Hành động thể này của anh là không được phép..."

Xem ra cô gái rất sợ nhưng rất cuộc cũng không chịu lui lại, người đàn ông kia không nhìn được vung tay lên, cô gái lập tức lao đao lui lại mấy bước, đụng phải bàn mô rồi ngồi ngay tại đó. Nàng cau mày ôm lấy vai trái, rõ ràng nơi đó đã bị thương.

"Quả nhiên, người Nhật Bản... đều là kẻ man rợ..."

Những lời này là dùng tiếng Trung nói nhỏ, song rõ ràng là người đàn ông kia hiểu được, vuốt vuốt mũi rồi tiếp tục đi kiểm tra những tù thi thể khác. Đến khi đã kiểm tra một vòng nhà xác, hắn mới quay lại, ngồi xồm xuống bên cạnh cô gái, lần này hắn dùng thứ tiếng Trung không rõ ràng nói.

"Ừ, thực ra... Người Trung Quốc đều xem người Nhật Bản là lũ man rợ, còn người Nhật Bản lại xem người Trung Quốc là đám chết nhát, ta cảm thấy như thế rất tốt, là thái độ rất chính xác. Ta ghét nhất chính là đám người Nhật Bản thích người Trung Quốc hoặc người Trung Quốc thích người Nhật Bản, mọi người rõ ràng là kẻ địch, vậy tại sao còn phải thích chứ? Vì vậy, vị tiểu thư Trung Quốc này, chúng ta cứ tiếp tục hữu nghị mà căm thù nhau như vậy đi. Ta tên là Chư Thần Vô Niệm, có thời gian rảnh sẽ đến tìm cô chơi."

Hắn vừa nói vừa đẩy cửa nhà xác đi ra ngoài. Một lát sau, cô gái Trung Quốc từ mặt đất đứng dậy, tiếp tục giải phẫu thi thể. Đại khái làm như vậy thêm khoảng nửa giờ nữa, nàng đi bỗng nhiên đi tới trước một tù thi thể, gỡ tay lên đó mấy cái rồi mới mở ra, nằm ở bên trong đã là một người đàn ông trung niên bả vai vẫn đang không ngừng chảy máu.

"Trần tiên sinh, ông vẫn ổn chứ?"

"Ừ, có thể tiến hành."

Người đàn ông suy yếu đáp, "Chẳng qua viên đạn trên vai..."

"Lập tức sẽ tốt rồi."

Cô gái bỏ găng tay nhựa đeo khi giải phẫu thi thể ra, nắm ngón tay thon dài ấn lên bả vai người đàn ông, sau một lát, dưới tác dụng của một luồng sáng

trắng nhu hòa, một viên đạn bắn ra ngoài từ miệng vết thương, mà sau khi lấy viên đạn ra, miệng vết thương kia thậm chí cũng không đổ máu chút nào, rõ ràng đó cũng là do tác dụng của dị năng.

"Đầu đạn đã được lấy ra, tạm thời sẽ không vì mất máu mà ảnh hưởng đến tính mạng, chẳng qua nội thương trong người Trần tiên sinh lại càng nghiêm trọng hơn, sợ rằng trong thời gian ngắn sẽ không chuyển biến tốt đẹp được."

"Ồ."

Người đàn ông trung niên kia nhìn nàng, gật đầu khen:

"Dị năng của cô rất tốt, ta luyện võ nhiều năm như vậy, vốn cho rằng cho dù là tổng bộ của Bùi La Gia cũng không phải sợ hãi, nào biết chỉ là một người trẻ tuổi như vậy lại có thể dễ dàng đánh bại ta, khụ... Người Nhật Bản tên Chư Thần Vô Niệm kia rất mạnh, hẳn nói có thể trở lại tìm cô, để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cô cũng rời khỏi đây nhanh đi. À, đúng rồi, ta là Trần Cô Hạ."

ÂN SÁT

Phẩm Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 53

Học Viện Quý Tộc.

"Như vậy... Các em thực sự không muốn ở kí túc xá?"

Xe hơi vòng qua ngã tư đường rộng rãi, Nhã Hàm nghiêng đầu nghi ngờ nhìn ba người, mục tiêu chủ yếu chính là Gia Minh đang ngồi bên ghế lái phụ, sau đó, cũng là Linh Tĩnh ở phía sau nở nụ cười:

"Đúng vậy, chị Nhã Hàm, bắt đầu từ hôm nay, bọn em dự định không xin tiền trong nhà nữa, ba người sẽ tự nuôi sống mình."

"Ừ, rất tốt." Sa Sa cũng gật đầu.

"Nhưng mà... Các em không cảm thấy bây giờ vẫn hơi quá sớm sao? Ồ, ý chị là muốn tự lập là rất tốt, nhưng hiện giờ các em còn phải đi học, cho dù muốn ra xã hội lăn lộn cũng nên chờ đến đại học chứ?"

Trong lòng nàng cảm thấy chuyện này hơi không ổn nhưng cũng không hoài nghi bọn họ có năng lực làm thế hay không, ít nhất nàng đã thấy bản lĩnh của Gia Minh, chỉ là... Muốn tự lập, bọn chúng còn nhỏ, muốn tiếp tục ở chung một chỗ, cho dù tình cảm giữa bọn chúng thực sự tốt như vậy, nhưng bọn chúng cũng không còn là trẻ con nữa...

Dù sao cũng xem như ở chung với ba người một đoạn thời gian, lúc này nàng cũng không biết được quan hệ giữa ba người đã phát triển lên một mức mới, một số đứa trẻ khá hiểu chuyện, trưởng thành khá sớm đều làm ra những quyết định hi vọng mình sớm trưởng thành lên, giống như nàng khi đó, chẳng phải cũng trốn nhà đến Anh sao, nàng chỉ hơi nghi ngờ, tại sao Gia Minh cũng muốn ủng hộ hai cô bé làm loạn? Việc rèn đúc như thế hoàn toàn không có ý nghĩa với hắn mà.

"Ồ, tốt rồi, như vậy đi, thực ra chị cũng được trường học phân cho một căn nhà ở ngoài trường, phòng ở rất rộng, cũng chỉ có một mình chị, nếu như các em không muốn ở trong trường, tới đó ở được chứ? Còn nữa, chị sẽ thu tiền thuê nhà đó."

Gia Minh ngồi ở ghế phụ buồn cười nhìn ra ngoài cửa sổ, Sa Sa và Linh Tĩnh ngồi phía sau quay mặt nhìn nhau, sau đó trầm miệng một lời:

"Không cần."

"Ặc?"

"À, bởi vì..."

Linh Tĩnh cười, "Bởi vì bọn em muốn tự lập nhà, ở nơi đó với chị Nhã Hàm, chắc chắn sẽ được chị Nhã Hàm giúp đỡ, cho nên, ha ha... Bọn em vẫn muốn đi thuê nhà."

"Ồ."

Nhã Hàm gật đầu, Linh Tĩnh lại vội vàng bổ sung thêm:

"Nếu như không ổn, bọn em sẽ xin thêm tiền ở nhà, chị Nhã Hàm cứ yên tâm."

Nàng thấy Gia Minh đang nhìn ra cửa sổ cười trộm, trong lòng xấu hổ, đưa tay lên néo mạnh lên vai hắn, véo đau đến mức Gia Minh phải nhăn mặt lại, rồi cười đắc ý với Sa Sa đang ngồi cùng ở phía sau.

Chủ yếu do nước ngoài rót tiền về, tất cả các gia tộc lớn trong thành phố Giang Hải đều tham dự vào học viện quý tộc Thánh Tâm, nằm ở chỗ phồn hoa nhất của khu Thiệu Hoa tại phía nam thành phố, khu Thiệu Hoa này cũng là một khu mới được xây dựng của thành phố Giang Hải, bên cạnh có các khu chợ cao cấp, siêu thị, quán bar san sát nhau, ngay bên cạnh là khu nhà giàu nổi tiếng nhất của thành phố Giang Hải, biệt thự với cảnh sắc xinh đẹp chẳng chịt, Đông Phương gia, Lữ gia trong số năm gia tộc lớn đều có lượng lớn tài sản tại nơi này.

Học viện Thánh Tâm chiếm diện tích rộng lớn, vừa mở ra được mấy năm, bởi vì có rất nhiều con em nhà giàu học tại đây nên xung quanh trường học hầu như đều được phát triển thành các kiến trúc phụ thuộc vào trường học. Nghe nói gần đây học viện Thánh Tâm còn muốn thành lập trường đại học, đến lúc đó, sợ rằng toàn bộ khu vực mới thành lập của khu Thiệu Hoa sẽ trở thành một phần của trường đại học.

Vừa bước vào cổng học viện Thánh Tâm, Linh Tĩnh và Sa Sa liền bị thu hút bởi cảnh sắc xung quanh, mặc dù trước đây các nàng cũng từng tới khu vực mới thành lập của khu Thiệu Hoa nhưng vẫn chưa từng vào học viện Thánh Tâm đi dạo. Hồ nước, đình đài, vườn hoa, rừng cây... bên ngoài học viện quý tộc, đầu tiên là một công viên cảnh sắc tươi đẹp, bên hồ nước trong xanh có cây cao tỏa bóng mát, hành lang nhân tạo quanh co bên hồ, dưới bóng cây thỉnh thoảng lại xuất hiện một cái đình bát giác hoặc là lầu các, kiến trúc nhân tạo và cảnh sắc tự nhiên kết hợp hoàn mỹ với nhau.

Đi sâu vào một chút, trong rừng cây xuất hiện khu sinh hoạt trang nhã, từng ngôi biệt thự nhỏ xuất hiện trong tầm mắt, trong mỗi biệt thự đều có sân bóng rổ hoặc cầu lông nhỏ, hệt như cảnh tượng chỉ có thể thấy trên TV.

"Thực ra kiến trúc của học viện Thánh Tâm dựa theo trường đại học làm khuôn mẫu để thiết kế, bên kia là khu sinh hoạt, bên đó là khu nhà ở cho giáo viên, nhân viên trong trường, nhà ở rộng rãi, chỉ bằng quy mô mà nói, thực sự là hơi ít người, bốn học sinh ở một biệt thự nhỏ, mỗi người đều có phòng riêng, chỉ là trường học có quy định, nam nữ không thể ở cùng một chỗ, vì vậy nếu các em muốn ở cùng một nơi, cũng chỉ có cách là thuê nhà ở ngoài trường học. Nhân viên trong trường cũng có mấy người thuê nhà ở bên ngoài, chị sẽ đi hỏi giúp các em..."

Một mặt chậm rãi lái xe, một mặt Nhã Hàm giới thiệu một vài chuyện. Ven đường thỉnh thoảng lại có những loại xe hàng hiệu như Buick; Cadillac Chrysler; Alfa Romeo... dừng lại hoặc chạy vượt qua, thật khó có thể tưởng tượng, cùng với việc kinh tế tri tri ở bên ngoài, tại nơi này thậm chí sẽ xuất hiện cảnh tượng như họp Liên Hợp Quốc thế này.

Linh Tĩnh và Sa Sa ghé vào bên cửa sổ riu rít thảo luận xem chiếc xe nào đẹp hơn, Gia Minh cũng đang nhìn quanh, Nhã Hàm nghĩ thầm, quả nhiên chỉ

cần là nam nhân thì đều cảm thấy hứng thú với xe đẹp, về phần Gia Minh đang âm thầm tính toán xem mình cần bao lâu mới có thể vô hiệu hóa hệ thống báo động của các loại xe này, biến xe đó thành của mình. Trước kia đương nhiên hẳn đã được huấn luyện về phương diện này, nhưng sau khi sống lại liền không khỏi thấy hơi lạ lẫm.

Một lát sau, Nhã Hàm lái chiếc xe thực sự là thê thảm không nở nhìn của mình tiến vào cổng khu dạy học.

"Thực ra trường học đã sắp xếp cho học sinh lớp trên nghênh đón học sinh mới, chẳng qua chị đã giúp các em hoàn thành những thủ tục ghi danh từ trước, đợi lát nữa chị sẽ dẫn ba đứa em đi dạo, chỉ là Linh Tĩnh và Sa Sa cũng nên cẩn thận nha, học sinh mới đáng yêu như các em sẽ rất nổi tiếng đó."

Nhã Hàm vừa cười vừa nói:

"Hơn nữa hôm nay Sa Sa lại không mang gậy bóng chày đến trường, coi chừng Linh Tĩnh sẽ bị người khác cướp mất đó."

"Không sao."

Sa Sa cười, móc một bình xịt đề phòng kẻ biến thái trong túi xách ra, sau đó Linh Tĩnh cũng móc ra một bình xịt giống như vậy.

Nhã Hàm ở phía trước liếc mắt nhìn:

"Tại sao trẻ con hiện giờ đều như vậy..."

"Lo trước khỏi họa sau mà."

Linh Tĩnh nói:

"Là quà sinh nhật Gia Minh tặng cho Sa Sa, bên trong cho thêm thuốc và rất nhiều bột Tiêu, một khi bị phun vào mắt, cho dù rửa bằng nước cũng không hết, chỉ có thể đưa đi bệnh viện."

Nhã Hàm rên ri trong lòng, nhìn Gia Minh với vẻ mặt vô tội, sau đó nói:

"Lần sau cho chị một bình."

Bên ngoài xe, trên quảng trường của trường học vô cùng náo nhiệt, các nơi đều là băng rôn các loại xã đoàn hoan nghênh học sinh mới, ví như "Hội đam mê võ thuật hoan nghênh học sinh mới khóa 97", "Hội giao lưu nấu ăn hoan nghênh học sinh mới", "Hội nghiên cứu cờ tướng hoan nghênh học sinh mới khóa 97"... Băng rôn không ngừng tung bay.

Xe của Nhã Hàm dừng lại, Linh Tĩnh vừa mở cửa xe ra liền có một nam sinh mắt nhỏ đeo kính đi tới:

"Chào bạn, là học sinh mới vừa đến sao? Có cần mình giúp đỡ không?"

"Ha hả, không cần."

Bước ra khỏi xe, Linh Tĩnh cười phất tay, nói:

"Chúng mình là học sinh mới, nhưng đã báo danh rồi."

"Không sao, nếu như hai vị bạn học là học sinh mới, mình có thể dẫn hai bạn đi tham quan trường học, dù sao trường rất rộng, lần đầu tiên vào trường bị lạc đường cũng rất có thể..."

Người nọ thấy Linh Tĩnh và Sa Sa đều xinh đẹp, mỗi hành động đều rất mê người, vì vậy liền đứng đó nói thao thao bất tuyệt, mà đám nam sinh ở xung quanh thấy dung mạo hai vị nữ bạn học cũng đều muốn xum lại, tuy nhiên mới đi tới nửa đường liền quay đầu trở lại.

Nam sinh đang ân cần giới thiệu kia trong nháy mắt liền ngưng ngừng ngừng nói chuyện:

"Ặc, ha hả, em chào cô giáo Trương."

"Ừ, tôi đã báo danh cho ba bạn học này, tôi sẽ dẫn bọn họ đi tham quan trường học, em giúp những học sinh mới khác đi."

"Ồ, tốt... tốt, hẹn gặp lại bạn học sau, gặp lại sau..."

Mắt thấy vị nam bạn học này chạy trốn nhanh như tia chớp, Linh Tĩnh, Sa Sa, Gia Minh đều trợn mắt há hốc mồm nhìn Nhã Hàm với khuôn mặt như lão xử nữ vạn năm lúc này.

Sau đó một lát, Nhã Hàm dẫn ba người đến một chỗ hành lang không có người nào, lén lén lút lút nhìn quanh một hồi lâu mới nở nụ cười:

"Ha hả, vừa rồi không làm các em sợ hãi chứ?"

"Bị dọa sợ rồi."

Gia Minh nhin cười nói thẳng, sau đó liền nhận được một cái gõ đầu mạnh. Linh Tĩnh nhìn quanh, tò mò cười hỏi:

"Chị Nhã Hàm, chị ở trường học đều như vậy sao?"

"Đương nhiên, Linh Tĩnh, em không biết học sinh bây giờ hư hỏng đến mức nào đâu, muốn bọn chúng nghe lời thì phải khiến bọn họ sợ em trước! Ừ, ở trường học, các em đừng thân thiết với chị quá, nếu không những bạn học khác sẽ xa lánh các em đó. Còn nữa, đừng vội lựa chọn những xã đoàn gì đó, đám kia đều dựa vào nhiều người để khoe khoang lẫn nhau, xã đoàn đam mê chân chính đều không có mấy người, các em cứ làm quen một thời gian ngắn rồi hãy tham gia."

"Tại sao?"

Linh Tĩnh nghi ngờ hỏi.

"Em cũng biết đấy, phần lớn học sinh trong trường này đều là con nhà giàu có, sau khi bọn họ lớn lên đều phải tiếp nhận sự nghiệp trong gia tộc, loại hình thức như xã đoàn này chẳng qua cũng chỉ là chút hứng thú để rèn luyện năng lực lãnh đạo của bọn họ mà thôi, muốn ganh đua với người khác liền thành lập xã đoàn, sau đó lôi kéo thật nhiều người vào để chứng minh năng lực của mình, người thành lập xã đoàn không có hứng thú với những gì xã đoàn nghiên cứu, em còn hi vọng những xã đoàn này có chỗ tốt gì chứ, rất nhiều đều là hội những tên phá gia chi tử sống phóng túng. Tốt rồi, hiện giờ chị sẽ dẫn các em đi tham quan trường học một vòng."

Nhã Hàm nói xong những chuyện này, về mặt lại trở nên nghiêm nghị, giới thiệu mỗi địa phương dọc trên đường đi cho mấy người Gia Minh, ký túc xá, phòng ăn, thư viện.

Dọc theo đường đi, hầu như tất cả đám học sinh khi nhìn thấy Nhã Hàm đều lộ ra vẻ sợ hãi, đi đường vòng tránh đi, đi rất xa còn nghe thấy bọn họ bàn luận:

"A, không phải ba bạn học kia vừa với nhập học đã làm chuyện xấu gì chứ? Lại bị lão vu bà bắt được."

"Thật đáng thương nha."

"Xem kia, bọn họ vẫn còn cười, lẽ nào bị sợ đến choáng váng rồi?"

"..."

Những lời bàn luận này kết hợp với khuôn mặt như lão xử nữ của Nhã Hàm, ba người đi phía sau thực sự là ôm bụng cười không dứt, thỉnh thoảng đi đến chỗ không có người liền cười lên điên cuồng, sau đó ba người lại bị Nhã Hàm thẹn quá thành giận đuổi giết một trận. Đến khi đi hết mọi nơi nên giới thiệu đã chừng mười giờ rưỡi sáng, Gia Minh tạm thời đến bên cạnh khu dạy học đi vệ sinh, ba cô gái đi ra xe trước.

Đi ra từ nhà vệ sinh, hần đi một mình đến nơi báo danh, nhìn cảnh tượng bận rộn xung quanh cũng cảm thấy hơi thú vị. Trở lại quảng trường nhỏ kia, Linh Tĩnh vẫy tay với hần, đang muốn đi qua lại có một chiếc taxi dừng lại cách đó không xa, che khuất tầm mắt hần.

Cửa xe mở ra, một thiếu nữ mặc váy màu xanh kéo theo vali da màu hồng đi ra, cô bé cúi đầu đội chiếc mũ rộng vành màu trắng, tóc buộc thành đuôi ngựa ở phía sau. Xe taxi vừa lái đi, một nam sinh bên cạnh liền lao đến, nhanh chóng giúp nâng xách vali:

"Chào bạn học, bạn vừa mới tới sao? Mình là Hạ Đình của hội Nghiên cứu tài chính quốc tế, chỗ báo danh ở kia, mời đi theo mình."

Vừa nhìn thấy cô bé kia, gia Minh lập tức cảm thấy xung quanh đều có âm trầm như bị oan hồn quán thân, dung mạo hoàn mỹ như đồ sứ, ánh mắt lạnh lùng, dường như không phù hợp với cả thể giới này rồi lại khiến người ta cảm thấy lạnh như băng.

Nàng đứng ở đằng kia, ánh mắt mang theo vẻ nghi ngờ nhìn người nhiệt tình ở trước mặt, mà lại càng giống đang nhìn cái vali đã rơi vào tay người khác kia hơn: Đây là vali của ta sao?

Lúc thôi không suy nghĩ nữa, ngẩng đầu lên, nàng thấy Cố Gia Minh đang đứng cách đó vài mét, lúc này vẻ mặt của đối phương tựa như đang ngẩng

phong cảnh xung quanh, không hề có ý chào hỏi. Bên kia, vị bạn học tên Hạ Đình kia thấy mỹ nữ ở phía sau không có hành động gì, cười thúc dục:

"Không sao cả, mình không phải người xấu, quy định của học viện Thánh Tâm là học sinh cũ chịu trách nhiệm tiếp đón học sinh mới, mời đi theo mình."

"Người khác không theo người, chính là chê người thô lỗ. Bỏ đi thôi. Vị bạn học này, mình là Lữ Phong, có chuyện gì cần giúp đỡ không?"

Một giọng nói đột nhiên chen ngang, sau đó, một tên nam sinh khác đi tới, cực kỳ thân sĩ đứng trước mặt cô bé. Rõ ràng đồng vật thể này hơi quá khổng lồ trong tầm mắt cô bé, vì vậy bóng dáng nàng đang nhìn chăm chú ở cách đó vài mét bị che khuất đi. Đôi mắt nàng rù xuống, khó có thể phát hiện, đôi mày nàng hơi nhíu lại.

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 54

Nhà Mới, Chuyện Cũ.

Oa, chuyện sáng nay thật sự là náo nhiệt nha. Nghe nói có một cô bé người Nhật Bản vô cùng xinh đẹp đó, đáng tiếc chúng ta không gặp được, Gia Minh, lúc ấy cậu đang đứng trước mặt nàng, cậu có thấy không?"

Bỏ chiếc khăn lau bản vào trong thùng nước lau nhà, Linh Tĩnh hỏi.

"Ồ, không thấy, ha hả, mình vừa mới định nhìn thì đám người kia đã đánh nhau khiến mình sợ hết hồn, sau đó liền bỏ chạy..."

Gia Minh cười lắc đầu.

"Cô bé người Nhật Bản rất đáng yêu, mình đang nhớ lại Nguyệt Trì Huân kia, tính cách cô bé này cũng rất giống như vậy, nhiều người đánh nhau vì nàng như vậy mà nàng lại bỏ đi báo danh, nộp tiền một mình, sau đó biến mất, chẳng qua nghe nói nàng biết tiếng Trung, chắc chắn không phải là một người. Ha hả, những tên đầu heo kia thật đáng thương..."

Sa Sa vừa lau nhà vừa cười.

Trong khi nói chuyện, ba người đang ở đang ở trên lầu hai một ngôi nhà bên ngoài trường học hăng hái bưng bưng dọn vệ sinh. Nhớ tới sự kiện lúc sáng kia, ba người đều khá buồn cười, khi đó Nhã Hàm đã bị một thầy giáo khác tìm đến kí túc xá bàn bạc, Linh Tĩnh và Sa Sa đứng ở ngoài xe chờ Gia Minh, sau đó liền tận mắt thấy chuyện hỗn loạn lớn này xảy ra.

Đầu tiên là bắt đầu bởi hai nam sinh tranh đoạt vali của một nữ sinh mới nhập học, sau đó một lát, hai hội liền gây ra một cuộc hỗn chiến lớn trên quảng trường, tình hình chiến đấu vô cùng kịch liệt, thậm chí một chiếc xe thể thao dừng ở cạnh đó cũng bị đập nát.

Càng thú vị hơn chính là, trong lúc đám người kia đang hung hăng đánh nhau, cô bé người Nhật kia lại yên lặng kéo vali của mình, tự mình đến phòng báo danh, nộp tiền, sau đó liền biến mất mà không thèm nhìn đám nam sinh thiếu não này một lần. Chuyện này truyền ra, lập tức trở thành tin đồn thú vị nhất trong ngày tự trường đầu tiên của học viện Thánh Tâm.

Nghe được tin này, Trương Nhã Hàm cùng với một đoàn thầy cô, báo vệ lao ra ngăn chặn trận hỗn loạn này. Sau đó nghe nàng giới thiệu, trong số hai người khơi mào kia, Lữ Phóng là tam thiếu gia của một trong năm gia tộc lớn của thành phố Giang Hải, thường ngày ở trường học cũng khá huênh hoang, trong ngành, còn Hạ Đình chính là công tử của một tập đoàn lớn, đến bây giờ vẫn nhìn Lữ Phóng không vừa mắt.

Trong học viện Thánh Tâm, chuyện xung đột giữa các hội như vậy cũng không phải lần đầu tiên xảy ra, chỉ cần không xảy ra chuyện lớn, sự tranh

chấp giữa bọn nhỏ ở trường học thậm chí có thể trở thành vốn để tranh đua trong tầng trên của gia tộc.

Sau khi ngăn chặn trận hỗn loạn này, Nhã Hàm cũng tìm được nhà trọ cho ba người, ngôi nhà này vốn đã tồn tại ở ngã tư đường gần trường học từ trước, nhà có hai tầng, tầng dưới là tiệm trò chơi ồn ào ngột ngạt, theo cầu thang ở bên cạnh đi lên lầu hai chính là một gian nhà rộng rãi nhưng hơi cũ kĩ.

Hai căn phòng ngủ đương nhiên là giành cho Linh Tĩnh và Sa Sa, còn một gian phòng chứa đồ nhỏ, thu dọn sạch sẽ xong cũng có thể trở thành phòng ngủ cho Gia Minh, mặc dù cũng hơi chật chội, hơi ngột ngạt, nhưng dù sao phòng ngủ cũng chỉ để che mắt "người ngoài" như Nhã Hàm hoặc cha mẹ Linh Tĩnh, phần lớn thời gian, Gia Minh đương nhiên có thể ngủ cùng với hai cô thiếu nữ trên chiếc giường lớn.

Một gian phòng khác hơi chật chội, có phòng bếp, có nhà vệ sinh, điều kiện cũng khá tốt, bởi vì có quan hệ với Nhã Hàm, tiền thuê nhà của bọn họ cũng được giảm đi rất nhiều.

Mặc dù khác một trời một vực với biệt thự Liễu gia, nhưng xem ra, Linh Tĩnh và Sa Sa đều rất vừa ý với nơi này.

"Ừ, nơi này nên đặt một giá sách, mình muốn mua đèn bàn hình phi thuyền vũ trụ ngày đó đã thấy trong siêu thị, chắc chắn sẽ rất đẹp, trên tường nên dán hai tờ áp phích, mình thích Lưu Đức Hoa và Chu Hoa Kiện, cần mua bàn trà, mua ghế cho phòng khách, chẳng qua chúng ta nên mua ghế rời hay mua ghế dài đây? Cũng rất đắt nha..."

"Cần có ti vi nhỏ, mười bốn, mười lăm inch là được rồi, nhưng phải là ti vi màu. Thực ra mình thích tủ vuông, nhưng hình như góc phòng này chỉ có thể đặt tủ đứng hình tam giác... Tam giác không đẹp..."

"Nhà tắm cần có vòi hoa sen..."

"Phòng bếp còn thiếu nhiều đồ, phải mua thêm mấy cái bát, mình định mua tủ nhựa đựng bát đĩa, hẳn là sẽ không quá đắt..."

"Mình muốn mua ba chiếc xe đạp, ba người chúng ta mỗi người một chiếc, đồ second hand quá xấu xí, mua mới vẫn tốt hơn, nhưng mà cũng rất đắt..."

"Vết đen bên kia tường vẫn không lau sạch được, chúng ta mua giấy đẹp một chút về dán tường đi..."

"Gia Minh thích máy vi tính, nhưng nếu chúng ta phải tự mua, nhất định còn phải chờ thêm rất lâu, chẳng qua chúng ta có thể mua máy vi tính loại nhỏ trước, ừ, sẽ đặt tại đó..."

Sau khi quét dọn xong, hai thiếu nữ hưng phấn chạy tới chạy lui trong ngôi nhà trống không, lên kế hoạch về viễn cảnh cho gia đình nhỏ này.

Trong gian nhà thuê này cũng không có quá nhiều đồ, hai chiếc giường không, mấy cái ghế cùng với chiếc bàn vuông vô cùng khó coi chính là toàn bộ tài sản lúc này của các nàng, ngay cả giường ngủ trong phòng Gia Minh cũng phải ra ngoài mua, những thứ đồ đơn giản đương nhiên có thể về nhà lấy, nhưng những thứ như ti vi đều không thể đem cả đến đây, nếu không còn nói gì là tự lập nữa.

Thực ra mấy ngày mới tựu trường cũng không có quá nhiều chuyện, mừng một, mừng hai tháng chín vẫn còn đang báo danh, ngày mừng ba diễn ra một cuộc thi vào lớp mười, đến mừng năm công bố kết quả chia lớp, mừng sáu, mừng bảy chính là hai ngày trong mơ, lại là ngày nghỉ.

Nói cách khác, suốt một tuần lễ này, bọn họ đều có thể dùng thời gian đó để sắp xếp cho ngôi nhà mới của mình, chẳng qua trong mấy ngày này, bọn họ cũng chỉ mua một số đồ không thể thiếu cho cuộc sống như vật dụng cần cho nhà bếp, chăn đệm, giấy dán tường và xoong nồi, chén đĩa.

Bởi vì... Số tiền có thể sử dụng thực sự quá ít.

Ba người cũng xem như xuất thân từ gia đình giàu có, tiền sinh hoạt mỗi tháng của Gia Minh cũng nhiều hơn những gia đình bình thường rất nhiều, lúc này Linh Tĩnh đã từ chối sự giúp đỡ của gia đình, Sa Sa lại có không ít tiền trong ngân hàng, hơn nữa còn có tiền mừng tuổi mấy người tiết kiệm được, lúc này số tiền ba người có thể sử dụng chừng bốn, năm ngàn đồng, song nếu như muốn tạo dựng một gia đình, số tiền này vẫn còn xa mới đủ.

Một bộ ghế salon đẹp giá hơn một vạn, bàn học cũng giá mấy trăm, bàn trà cũng tốn hơn mấy trăm, bàn ăn chính thức liền tốn cả mấy ngàn, giá TV cũng hơn một ngàn, trong mấy ngày đi dạo, có rất nhiều đồ không phải không mua nổi, mà là không nỡ mua.

Mua TV, mua bàn ăn vừa ý, bàn học và một vài thứ khác, ghế salon đẹp không mua nổi, cái có thể mua lại quá xấu, hơn nữa vẫn quá đắt. Số tiền lúc này không phải thoảng cái có thể tiêu hết, các nàng vẫn còn phải sống một thời gian rất dài, mặc dù trước kia cũng không tính là tiêu tiền như nước, nhưng hai cô bé vốn chưa bao giờ gặp phải vấn đề khó khăn về tiền bạc lúc này lại đang sần nào.

Cuối cùng quyết định, đồ dùng có thể chấp nhận được thì không nhất thiết phải cần thứ tốt hơn, trước khi ba người có được thu nhập, số tiền này nhất định phải dùng từ từ.

Đại khái đến ngày mùng bốn đã bố trí xong tất cả những đồ vật cần thiết, ba người chính thức dọn đến ngôi nhà mới này. Đêm hôm đó, hai cô bé vô cùng hưng phấn, mua bia mở tiệc ăn mừng, may là Gia Minh cũng lần qua lần lại hai cô bé trên giường khá dữ dội, lúc này mới khiến các nàng ngủ say, nếu không tới ngày hôm sau chắc chắn sẽ mang theo mất tâm quảng lên lớp học.

Khuya hôm đó, ngồi trên ban công nhìn sao trời, Gia Minh nhẹ nhàng cười thành tiếng, cảm giác lúc này thật tốt, cuộc sống hẳn vẫn mong đợi chính là như thế này... mặc dù việc có tới hai cô bé cũng hơi kỳ quái.

Chi là, nếu như làm theo cách của người bình thường, rồi cuộc mình phải kiếm tiền thế nào đây? Số tiền lấy được từ Bùi La gia, trừ bảy tỷ cho Kelly Denime, trong tay mình cũng có vài tỷ đô la mỹ có thể sử dụng, nhưng rõ ràng là số tiền này không thể công khai với hai cô bé.

Năm 1997 này, kinh tế cũng không khởi sắc, người thất nghiệp nối tiếp nhau, người lớn còn không tìm được việc, mấy đứa trẻ vẫn còn là học sinh như bọn họ muốn kiếm tiền theo cách bình thường thì thực sự là một chuyện rất có tính khiêu chiến.

Tạm thời gác lại chuyện tìm việc làm, ngày thứ hai ba người đi xem danh sách chia lớp mới phát hiện ba người bọn họ hoàn toàn bị tách ra. Mặc dù học phí của học viện Thánh Tâm rất cao nhưng chỉ cần là gia đình khá giả đều hi vọng cho con mình vào học, tổng cộng có hơn sáu trăm tân sinh vào lớp mười, chia làm mười ban.

Linh Tĩnh với thành tích ưu tú nhất được phân vào ban đầu tiên, Gia Minh với thành tích trung bình được phân vào ban 6, Sa Sa luôn được Linh Tĩnh kèm cặp nên thành tích cũng khá hớn, được phân vào ban 7, ít nhất cũng không quá khó coi.

Sau khi biết được tình hình chia lớp, Sa Sa đề nghị nhờ Nhã Hàm chuyển ba người vào cùng một lớp, nhưng lại bị Linh Tĩnh ngăn lại:

"Không cần đâu, mình thấy như vậy cũng không sao, dù sao mỗi tối chúng ta đều ở cùng một chỗ, đến khi bắt đầu vào học, vào tiết học cuối mỗi ngày nếu như rảnh rỗi, chúng ta có thể thay phiên nhau về nhà mua thức ăn nấu cơm. Gia Minh, cậu thấy thế nào?"

Bữa trưa ăn ở trường, bữa tối phải về nhà ăn, như vậy mới có cảm giác của gia đình, đây là kế hoạch ba người đã quyết định từ sớm. Thực ra về vấn đề chia lớp, Nhã Hàm vốn cho rằng ba người chắc chắn sẽ đến tìm nàng, nhưng cuối cùng thậm chí lại không tới, thực sự hơi ngoài dự đoán của nàng.

Hai ngày thứ bảy, chủ nhật, ba người liên tục đi dạo qua các cửa hàng bán đồ cũ. Đến chiều chủ nhật, rốt cuộc hai cô bé cũng nhìn trúng một cái bàn học màu vàng nhạt, dưới sự trả giá vụng về, chiếc bàn học nhỏ này từ một trăm đồng giảm xuống còn tám mươi đồng, ông chủ quán nhiệt tình muốn thuê xe chở về giúp ba người, nhưng sau khi nghe nói thuê xe phải trả thêm hai mươi đồng, Linh Tĩnh liền quyết đoán từ chối.

"Ừm, cái bàn nhỏ này cũng không nặng lắm, nhà chúng ta cũng không quá xa. Ừ, Gia Minh, Sa Sa, chúng ta trực tiếp khiêng bàn về là được rồi!"

Trong ba người, Linh Tĩnh luôn là người đưa ra quyết định, nghe nàng nói vậy, Gia Minh liền khiêng bàn lên, Linh Tĩnh ở phía trước đưa tay đỡ lấy bàn, Sa Sa ở phía sau cũng vươn tay ra. Ông chủ tiệm kia thấy ba người mặc quần áo cũng không tồi cứ rời đi như vậy liền đứng ở cửa tiệm nhìn một lúc lâu, cũng không biết là khâm phục hay xem thường.

Đúng là cửa hàng này cách chỗ ba người cũng không quá xa, đi qua cổng học viện quý tộc, lại vượt qua một con đường nhỏ nữa là tới mục tiêu. Chẳng qua khu vực này đa số đều là người giàu có ở, trên quảng trường nhỏ trước cổng học viện quý tộc có không ít người đứng nhìn bộ dạng tiết kiệm như vậy của ba người, phần lớn đều chỉ tỏ châm chọc, những người này phần lớn là học sinh trung học học trong học viện.

Gặp chuyện như vậy, Gia Minh đương nhiên không thèm để ý, nhưng hai cô bé lại hơi luống cuống, các nàng được nuông chiều từ bé, đã bao giờ phải nhận lấy ánh mắt như thế. Linh Tĩnh trầm nghĩ sau này vẫn nên thuê xe là hơn.

Đang bước đi, Sa Sa đột nhiên kêu lên:

"Linh Tĩnh, cẩn thận!"

Gia Minh bị mặt bàn che khuất tầm mắt, trong thời gian ngắn cũng không kịp phản ứng, sau đó, chỉ nghe Linh Tĩnh thấp giọng "A" một tiếng, cái trán đập nhẹ lên bàn, một trái bóng đá bay lên cao trong tầm mắt.

"Chuyện gì vậy?"

Vội vàng đặt bàn xuống, chỉ thấy Linh Tĩnh đang đứng ôm trán ở đằng kia, khuôn mặt bên kia đã bị trái bóng đập thành một vết thâm, Gia Minh và Sa Sa nhẹ nhàng kéo tay nàng ra, trên trán đã bị đập vào mặt bàn tạo nên một dấu đỏ, may mắn không bị chảy máu.

Bên kia, một người mặc đồng phục học sinh từ trong sân chạy tới, cửa cười vừa nói:

"Xin lỗi, xin lỗi, bọn mình đá bóng ở bên kia, không cẩn thận đá trúng, không sao chứ, để mình xem, để mình xem..."

Phía sau hắn, hơn mười người nam nữ đứng dựa vào ba chiếc xe thể thao đất liền, mang theo nụ cười hài hước nhìn qua, rõ ràng cũng là bạn bè của hắn.

Người này cũng xem như tuần tú, cười thành khẩn, đưa tay muốn sờ vào trán Linh Tĩnh. Nhưng Sa Sa lại đột nhiên xông tới, đẩy hắn lui lại đằng sau hai bước:

"Các người cố ý! Ta thấy rõ ràng!"

"Thật sao?"

Gia Minh xem xét vết thương cho Linh Tĩnh, trầm giọng hỏi. Linh Tĩnh lắc đầu:

"Minh không biết, mình không nhìn thấy."

"Minh nhìn thấy, rất rõ ràng!"

Sa Sa quay đầu lại, "Minh thấy đám người kia đứng đó chỉ trỏ, căn bản không đá bóng, sau đó tên cao nhất đứng ở giữa kia liền có ý đá bóng về bên này, vì vậy mình mới nói Linh Tĩnh cẩn thận!"

Nàng vừa nói vừa tức giận nhìn về phía trước, Linh Tĩnh nghe xong những lời này cũng dùng ánh mắt tức giận nhìn sang.

Trong mười mấy người đứng ở phía xa kia, có người lộ ra vẻ không sao cả, có người giả bộ vô tội, có người không thêm để ý, hai cô bé trong số đó rõ ràng còn dùng ngôn ngữ thân thể để diễn đạt ý tứ "đúng thì thế nào?"

Đánh nhau mà tay không tác sát thế này thì không ổn lắm, bình xịt đề phòng biến thái mang theo cũng không thích hợp để đối phó với nhiều người. Sa Sa nhìn quanh, sau đó đi tới ven đường nhặt cây gậy gỗ không biết ai ném ở đó lên, đi về phía tên nam sinh vừa chạy tới.

Đám người kia rõ ràng cũng không ngờ được một nữ sinh lại mạnh mẽ như vậy, nam sinh kia lộ ra vẻ vô tội lui lại, hơn mười người phía sau cũng nhanh chóng bước về phía này. Mắt thấy sẽ đánh nhau, Gia Minh lui về phía sau vài bước, nhặt trái bóng nằm trên mặt đất lên.

"Này, bạn học, bóng của tớ, không cần thận đá trật, xin lỗi, xin lỗi, làm phiền trả lại cho tớ được không? Ha ha..."

Tên cao nhất đứng giữa vẫy tay với Gia Minh, sau đó đám bạn xung quanh của hắn cũng cười lên vì câu nói này. Sau đó, Gia Minh cũng cười.

"Không sao, trả lại cho cậu, nhận lấy."

Nụ cười hoàn toàn vô hại, giọng nói cũng rất thành khẩn, sau đó, trái bóng bay vụt ra.

Rầm...

Trong nháy mắt, mọi người gần như nghe được tiếng đạn pháo, tên cao to kia muốn vươn tay đón bóng, nhưng xem như tốc độ không đúng, hai ngón tay bị trái bóng bay tới đập gãy, sau đó trái bóng đập thẳng vào mặt!

Người kia bay lên.

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 55

Đánh Giá.

Trái bóng bay lên bầu trời, rầm một tiếng, tên cao to kia ngã xuống mặt đất, miệng mũi đều chảy máu tươi, tứ chi co quắp, bộ dạng thê thảm không nỡ nhìn. Lúc này dường như tiếng cười bị một bàn tay to vô hình cắt đứt, hơn mười người kinh ngạc nhìn đồng bạn mình đang nằm trên mặt đất, hai cô bé thậm chí còn hét lên.

"Ặc... Xin lỗi, thật xin lỗi, tớ nói cậu lấy tay đón, tại sao cậu... Ặc..."

Về mặt Gia Minh ở bên này vô tội mà luống cuống, "Tại sao cậu lại dùng mặt chứ?"

Mất thấy đối phương bị biến thành bộ dáng thế này, Linh Tĩnh vừa lau mặt vừa buồn cười nhìn qua hắn, Sa Sa thấy bên mình chiếm ưu thế, cũng không vung gậy xông lên trước nữa. Tên nam sinh lao đến làm người tốt hồi nãy thấy đồng bạn mình bị biến thành như vậy, lập tức chỉ vào Gia Minh muốn vọt tới:

"Mày lại..."

"Lại thế nào? Mày dám đi tới nữa xem!"

Hắn vừa mới bước lên hai bước, Sa Sa đã vung gậy gõ lên nhằm về phía hắn.

Lúc gần tới hàng ngày thế này, trên quảng trường có rất nhiều học sinh nhàn rỗi đi dạo, bên này vừa ầm ĩ liên lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Nam sinh phía trước kia rốt cuộc cũng sợ cây gậy đó, chỉ vào Gia Minh nói:

"Chuyện hôm nay không xong được, là nam nhân thì tới đây, chúng ta không muốn đánh con gái!"

Hắn vừa dứt lời, Sa Sa đã quát tới một gậy, đối phương đưa tay lên đỡ rồi lập tức lao đảo lui về phía sau vài bước, đau đến nhe răng:

"Không xong thì không xong, ai phải sợ đám éo lá bọn mày chứ?"

Cô bé vừa nói vừa vung gậy lên đuổi đánh tiếp. Nam sinh kia bị đánh vọt liền hai gậy voà tay, đùi cũng trúng mấy gậy, lập tức bị đánh ngã trên mặt đất.

Gia Minh và Linh Tĩnh sợ nằng bị thiệt thòi, vội vàng chạy theo sau, sau đó chỉ thấy Gia Minh hô:

"Sa Sa, cẩn thận!"

Một bóng người lao mạnh về phía Sa Sa, nhảy lên, đá xoáy!

Tư thế Teakwondo hoàn mỹ mà tiêu chuẩn! Sa Sa vô ý thức giờ gây lên đỡ, rắc một tiếng, cây gây bị gãy làm đôi.

Bóng người lần lượt thay đổi, ba người ngã về ba hướng khác nhau, Sa Sa ngã bay về phía sau, thân thể Gia Minh đập mạnh xuống mặt đất, về phần người vừa mới có cú đá hoàn mỹ kia, thân thể còn chưa rơi xuống đất đã bị Gia Minh đung bấn ra ngoài, phần bụng yếu ớt nhất nện mạnh lên cột đèn đường đẹp đẽ ở một bên, sau khi rơi xuống mặt đất, ngay cả một tiếng rên rỉ cũng căn bản không phát ra được, chỉ biết ôm bụng, đau đến khuôn mặt cũng vặn vẹo, lăn qua lăn lại...

Mọi người đứng ngoài quan sát đều hít một ngụm khí lạnh, đa phần đều lộ ra vẻ mặt vẫn còn sợ hãi. Người vừa mới xông tới là Lô Kiến Xuyên, năm nay học lớp mười một, gia đình cũng không tính là rất có bối cảnh, nhưng về mặt võ nghệ thì tuyệt đối là một hảo thủ, Teakwondo, Nhu Đạo, mấy môn võ nghệ rất tốt trong nước đều tương đối tinh thông, đánh nhau với mười mấy học sinh cũng sẽ không chịu thua, khá có lực ảnh hưởng trong trường học.

Vừa rồi khi hấn ra tay, những người biết rõ tình hình đang đứng xem đều cho rằng ba người này, ít nhất là nam sinh kia, đều chết chắc rồi, một chiêu bay lên đá xoáy vừa rồi, cho dù người ngoài nghề cũng nhìn ra được thật sự là vô cùng có chừng mực, một cước đá gãy cây gây gỗ.

Nào ngờ thẳng nhóc đứng bên cạnh lại lao lên nhanh như vậy, chỉ một cú đung vụng về đến không có chút kĩ thuật nào liền đã nằm xuống bên cạnh cây cột đèn rồi, cho nên, kỳ tích xuất hiện, bị kịch cũng xảy ra.

Một cước đá lên người Sa Sa này thực ra cũng không đá thực, nằng nề dậm, nhìn cây gây gỗ bị đá gãy mà trong lòng vẫn còn sợ hãi, mắt thấy Gia Minh đang giãy dụa bò dậy liền hận không thể lao lên hôn hấn vài cái. Quả nhiên, thường ngày xem ra Gia Minh luôn mềm nhũn, nhưng đến thời điểm mấu chốt, hấn nhất định là người đáng tin tưởng nhất.

Thấy Gia Minh vì chặn lại một cước này mà phải chịu đau đớn, trong lòng Sa Sa ngọt ngào, trong thời gian ngắn cũng không có ý định tiếp tục đánh nhau, chẳng qua Gia Minh lại không nghĩ vậy, vừa mới bò dậy, hấn liền nhào tới Lô Kiến Xuyên đang nằm trên mặt đất.

Ngôi sao võ thuật trong trường học này còn chưa kịp thở dốc, thì cánh tay của hấn đã bị Gia Minh tóm được, hấn biết lúc này vô cùng nguy hiểm, dùng hết sức bú sữa mẹ liều mạng giãy dụa. Sau đó, hơn mười người theo sát phía sau cũng lao đến gần.

"Mày làm gì thể..."

"Buông hấn ra..."

Hai người đứng đầu tiên muốn dùng tay kéo Gia Minh ra, sau một khắc đã bị Linh Tĩnh và Sa Sa đá văng ra ngoài, nhưng ngay sau đó, một tiếng kêu thảm thiết như xé nát tim gan vang lên trên quảng trường, trong lòng mọi người đều dâng lên cảm giác thê thảm không nở nhìn. Sau trận chiến tranh đoạt cánh tay xem ra khá là buồn cười, ngón trỏ bàn tay phải của Lô Kiến Xuyên bị Gia Minh trực tiếp bẻ gãy.

Nghe tiếng hét thảm này, Linh Tĩnh và Sa Sa cũng bị dọa. Ở Diệp thị võ quán vài ngày trước, trong lúc vô tình bác Diệp đã nói đến một số kỹ xảo thực chiến, nếu như có thể làm được, bẻ ngón tay chính là một chiêu tương đối thực dụng.

Chẳng qua theo như bác Diệp nói, phương pháp này cần có tay mắt nhanh lẹ, ra tay bất ngờ mới có hiệu quả, nào biết Gia Minh không chỉ học theo, hơn nữa còn một suy ra ba, dứt khoát đợi đến khi người ta không còn năng lực phản kháng mới giành ngón tay địch nhân để bẻ.

"Đám khốn kiếp chúng mày, còn ai muốn xông lên nữa?"

Dường như trận tranh đoạt ngón tay vừa rồi rất kịch liệt, lúc này Gia Minh đang ngồi đó thờ hờn hển từng ngum, bàn tay vẫn còn nắm chặt ngón giữa bàn tay phải của Lô Kiến Xuyên, lay động trước mắt mọi người.

Ngón trỏ của thằng này đã bị gãy thành một góc độ quái dị, trước đây hẳn vẫn thường làm gia bộ dạng cứng rắn nhưng lúc này cũng đã nước mắt đầy mặt, ngay cả nói cũng không nên lời, tay trái run rẩy cầm lấy tay phải đáng thương của mình.

Tình cảnh đã diễn biến đến mức này, đã có người trong số hơn mười người kia không chịu được, sắc mặt mấy cô bé cũng xanh mét lại, trên mặt phần lớn những người vây xem cũng đã có chút không đành lòng.

Một nam sinh nhìn như dẫn đầu đám người đó nói:

"Đừng, đừng làm loạn, tất cả mọi người vẫn phải đi học trong trường này, không cần phải vì một chuyện nhỏ mà làm huyên náo đến không giải quyết được, vị bạn học này."

"Chuyện nhỏ? Chuyện nhỏ này là do ai khơi ra?"

Gia Minh nhìn hẩn chất vấn.

"Xin lỗi, tao thừa nhận đây là do chúng tao sai, chỉ vì chúng tao thấy hai vị nữ bạn học rất xinh đẹp nên mới muốn lôi kéo sự chú ý của các nàng, thật sự rất xin lỗi."

Nghe hắn nói như vậy, Linh Tĩnh và Sa Sa cũng thấy hơi khó xử, Gia Minh buông cánh tay Lô Kiến Xuyên ra, hừ nhẹ một tiếng rồi quay đầu rời đi. Dĩ nhiên hai cô bé cũng không muốn bị vây xem giống như con khỉ thêm nữa, ba người trở lại khiêng chiếc bàn học nhỏ đi về phía nhà mình.

Ra khỏi đám đông đang chỉ trỏ, Linh Tĩnh mới nói:

"Vừa rồi mình thấy xe của chị Nhã Hàm dừng ở bên cạnh quảng trường, chị Nhã Hàm ở trong xe."

"Có ở đó mà không ra hỗ trợ, quá đáng xấu hổ."

Gia Minh nói.

"Chẳng qua, Gia Minh, vừa rồi cậu thật lợi hại nha, mặc dù động tác khi bẻ ngón tay người ta hơi vụng về, nhưng nếu không phải cậu xông lên, nhất định mình đã bị đá trúng."

"Minh lợi hại như thế, có được thưởng gì không?"

"Trờ về rồi hãy nói."

"A, Sa Sa lại muốn rồi sao..."

Ba người riu ra riu rít, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng cười như chuông bạc, biến mất trong ánh nắng chiều còn sót lại. Mà ở bên cạnh quảng trường, trong một chiếc xe hơi nhỏ không đắt tiền cho lắm, Nhã Hàm đang bày tỏ nghi ngờ với một người đàn ông trung niên.

"Trần tiên sinh, tại sao vừa rồi ông không cho tôi đi xuống? Giữa học sinh xảy ra xung đột như vậy, giáo viên phải có trách nhiệm đứng ra."

"Ha hả, không phải bây giờ đã không có chuyện gì nữa rồi sao? Ta chỉ cảm thấy đứa nhỏ kia... Rất thú vị, hẳn từng luyện tập võ thuật đúng không?"

"Võ thuật..."

Trong lòng Nhã Hàm chấn động, thầm nghĩ lẽ nào lão già này nhìn ra được điều gì? Miệng lại nói:

"Ông nói đứa bé ngón tay kia sao? Hẳn gọi là Cổ Gia Minh, đúng là có luyện võ, xem như sư đệ của tôi, chẳng qua cũng chỉ là một võ quán bình thường, dạy chút quyền pháp đơn giản. Hẳn là đứa đàn nhất trong số các võ sinh, luyện quyền cũng chỉ cho có lệ, cũng không biết phải dùng thế nào, thỉnh thoảng bị ép tỷ thí cũng chỉ biết chạy trốn. Lẽ nào Trần tiên sinh cảm thấy hẳn rất lợi hại?"

Hỏi câu này, trong lòng nàng cũng không khỏi hơi thấp thòm, nghe nói người đàn ông trung niên qua gương chiếu hậu này là cao thủ võ thuật trong nước, là loại người thực sự am hiểu khí công, Gia Minh có thể bị hắn nhìn ra điều gì không?

Trần Cô Hạ kia còn chưa lên tiếng, cô gái ngồi bên cạnh đã chen miệng vào:

"Ta thấy cũng không giống, thật giống như chẳng qua chỉ khá may mắn mà thôi, hẳn ra tay rất vụng về mà."

"Không, không phải may mắn."

Trần Cô Hạ lắc đầu, "Hai lần hẳn ra tay đều cân nhắc rất chuẩn, nắm giữ tình hình tương đối chính xác, nếu như bình thường hẳn chỉ biết chạy trốn, vậy thì chúng ta có thể xem hẳn là loại người có võ công cao, nhưng lại không muốn sử dụng. Hẳn có tư chất rất không tồi, chẳng qua thường ngày không dám phát huy mà thôi, nếu như hẳn có thể vượt qua trở ngại trong nội tâm thì chắc chắn sẽ có thành tựu không tệ. Ừ, lần này trong trường lại mở ban võ thuật, ta có thể thử dạy hẳn một chút..."

Nghe hẳn nói như vậy, trong lòng Nhã Hàm mới thả lỏng, xe hơi cũng vũng vàng chạy vào trong học viện Thánh Tâm. Gia Minh không có năng lực đoán trước mọi chuyện, đương nhiên không biết có một vị "Cao nhân võ lâm" đã có ý thu hẳn làm đồ đệ, sau khi về nhà, thứ hẳn phải bận tâm trong thời gian ngắn cũng chỉ có một việc mà thôi, đó là thỏa mãn ham muốn của hai người vợ nhỏ bé.

"Ặc, mình nói các cậu... Tại sao hôm nay lại hung phấn như thế, vẫn chưa tới buổi tối mà..."

"Bời vì, ô... Gia Minh, vừa rồi cậu rất lợi hại, a..."

"Bời vì mình và Sa Sa tìm được ông xã tốt mà..."

Đóng kín cửa sổ, trên giường lớn, ông xã bé nhỏ ôm hai người vợ nhỏ bé vừa mới thỏa mãn, vẻ mặt lại hơi khổ não.

"Mặc dù các cậu như thế khiến mình rất cao hứng, nhưng chúng ta vẫn còn chưa ăn cơm mà... Thật dói..."

"A... Nhưng mà chúng ta còn chưa đi mua thức ăn, trời cũng đã tối..."

"Trên đường về nhà lúc nãy thật hưng phấn..."

"Được rồi."

Ông xã nhỏ bé thờ dài.

"Ăn mì gói đi."

"VẬY... Ai đi nấu?"

Lười biếng nằm trên giường, có người đặt câu hỏi, sau đó ba người người nhìn ta, ta nhìn người. Thực ra trường hợp như vậy đã không phải lần một lần hai, ba hòa thượng không có nước uống, cuộc sống sau khi kết hôn chán chường.

Chẳng qua, vẫn như mọi lần trước, đến cuối cùng, đều là cậu bé vừa mới lấy một địch hai kia vừa than thở vừa bước xuống giường, bắt đác đi xuống nhà bếp chuẩn bị bữa tối đơn giản, nghe tiếng cười hi hi của hai cô bé mà trong lòng cảm thấy ấm áp.

ĂN SÁT

Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 56

Ước Chiến.

Sáng hôm sau, trời mới vừa tờ mờ sáng, Linh Tĩnh đã từ giường bò dậy, cô đeo cái tạp dề có hình con mèo máy quanh người, vừa líu lo hát vừa đun nước, nấu đồ ăn sáng. Kể ra tuần vừa rồi trôi qua thật nhanh, bây giờ mới phân ban xong, hôm nay mới đúng là ngày đầu tiên của học kì mới.

Chiếc bàn ăn vẫn là chiếc bàn vuông cũ lúc thuê phòng được cho thêm, ba người mua mua một chiếc khăn trải bàn màu xanh lam ấm áp, và cứ như thể dùng.

Lúc ăn, hai cô gái thích coi đép, đặt lên đùi của Gia Minh lắc tới lắc lui, có khi cười loạn lên, thỉnh thoảng bị hai cô bé đó quấy rầy chịu không nổi nữa, Gia Minh mới dùng chiếc đũa chọc chọc vào chân hai cô bé dưới bàn, khiến cho hai cô khó mà rút lại được.

Đương nhiên là, nếu còn hứng lên nữa thì sẽ dẫn tới một con lốc hoang đường khác, ai biết được chứ, trẻ con luôn là những người vô tư không kiêng kỵ gì.

Ba người đi đến trường, mỗi người mang theo một hộp cơm không, đứng trước trường hẹn với nhau địa điểm buổi trưa gặp nhau, sau đó ba người mỗi người đi vào ban của mình. Giảng đường ở tòa lầu bên này mỗi tầng có sáu phòng học, ban của Linh Tĩnh nằm ở lầu hai phòng học thứ nhất, ban 6 của Gia Minh là phòng học cuối cùng của lầu hai, Sa Sa thì học phòng thứ nhất lầu một, vị trí của ba người hoàn toàn cách biệt nhau.

Lớp học vẫn huyền ảo như xưa, một đám học sinh mới, điểm khác so với hồi học cấp 2 là phòng học lớn hơn, rộng và sáng sủa, bàn học cũng đẹp hơn, ở góc lớp phía trên có một chiếc TV, nằm kế bên nó là một chiếc máy tính. Trên bục giảng có một nữ sinh rất xinh đang viết tên tất cả học sinh lên bảng đen. Vì vừa mới nhập học nên chưa xếp chỗ ngồi, Gia Minh chọn chiếc bàn góc cuối lớp đặt cặp sách lên, thế là trong đám học sinh đang huyền ảo trước mặt phát hiện ra một người quen.

Một đứa trước kia hay bắt nạt Gia Minh, mập béo, vô cùng quen thuộc: Hoàng Hạo Bình.

Trên thực tế, giữa hai người cũng chỉ có chuyện xích mích trong dịp tết hồi 10 tuổi, quen biết Sa Sa, từ đó về sau Hoàng Hạo Bình không còn dám đến chọc ghẹo Gia Minh nữa, còn về Gia Minh sau đó cùng với Linh Tĩnh, Sa Sa nhập bọn chơi chung, chẳng mấy khi về căn phòng của Hoàng gia, mà có gặp nhau thì cũng chẳng mấy khi chào hỏi. Bây giờ thì một Hoàng Hạo Bình mười sáu tuổi không còn mập phì như trước, mà thân thể cường tráng, tuy tính cách vẫn ăn diện và thích bắt nạt người khác vẫn như trước kia, nhưng nghe nói bình thường cũng không gây ra chuyện đại sự gì, mà hẳn chơi bóng rổ rất khá, trong họ tộc Hoàng gia ai ai cũng đều biết chuyện này.

Lúc này nhìn thấy Gia Minh, Hoàng Hạo Bình lại thân thiện vẫy vẫy tay, Gia Minh cũng cười lại một cái, sau đó ngồi xuống ghế, rồi ngủ như mọi lần. Giữa lúc nửa ngủ nửa tỉnh, một cảm giác đột nhiên đánh thức cậu ta, bên cạnh cậu ta có người đang huyền thoại không ngừng.

" Thật đấy, Nguyệt Tri tiểu thư, tôi thật tình vì sự việc của mấy ngày trước mà đến đây để xin lỗi, mong tiểu thư tiếp nhận thành ý xin lỗi của tôi, trăm vạn lần cầu xin..."

Vừa mới mở mắt ra, một bó hoa hồng to tươi thắm lác lác bên người cậu ta, người cầm bó hoa chính là một rong những nhân vật chính gây ra hỗn loạn trên quảng trường vào ngày ghi danh hôm đó, Lữ Phóng của Lữ gia.

Cô gái đang được cậu thanh niên xin lỗi, trên người mặc bộ quần áo màu xanh nhạt rất vừa vặn, gọn gàng thoải mái, ánh mắt lại dường như không hề nhìn Lữ Phóng một chút nào, chỉ sau khi nhìn thấy Gia Minh mở mắt, mới lịch sự khom người cúi chào, tiếng Trung có chút không lưu loát, nhưng vẫn diễn đạt được ý muốn nói:

" Bạn ơi, chỗ này có ai ngồi chưa?"

Giọng nói của Nguyệt Tri Huân vẫn lạnh nhạt hững hờ như trước đây, dường như đưa người khác đang đứng dưới nắng hè chói chang đi vào dòng suối trong xanh mát lạnh, cái mát lạnh như thấu vào tận xương tủy Gia Minh. Sớm biết cô gái này phiền phức như vậy, lúc đầu cứ để cho cô ấy treo cổ tự tử cho rồi... Gia Minh trầm nghĩ, rồi gật gật đầu:

“Không có ai, bạn có thể ngồi, không sao hết.”

Kỳ thực cậu ta muốn nói rằng, cô muốn chết thì cứ việc ngồi, không sao cả, đáng tiếc Nguyệt Tri Huân học tiếng Trung chưa được bao lâu, nghe người khác nói giọng châm biếm không thể hiểu được.

Thực ra, việc những cô cậu con nhà giàu tiếp xúc với nhau ở trường học giành cho quý tộc được xem như là khá sớm, nam nữ yêu nhau trong trường, tặng hoa hồng cho nhau là chuyện bình thường, nhưng Lữ Phóng giọng nói lớn tiếng khiến cho góc phòng học này trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

Người này đang ở bên cạnh liếng thoảng nói không ngừng, nơi cửa sau phòng lớp học bỗng nhiên xuất hiện mấy bóng người, dẫn đầu là một tên mặc đồ thể dục to cao, mấy tên kia đứng sau lưng hắn ngó vào trong lớp học nhìn tới nhìn lui, chỉ chỉ trỏ trỏ.

Trí nhớ của Gia Minh rất tốt, vừa nhìn đã nhận ra hai tên trong số đó là thành viên của đám khiêu khích ngày hôm qua.

Quả nhiên, lát sau tên to cao cầm đầu đám người này tiến lên, đầu tiên vỗ vỗ vào vai Lữ Phóng:

" Nè, a Phóng, sao tụi bậy cũng ở đây?"

" Tao tới đây để xin lỗi".

Lữ Phóng giơ bó hoa hồng trong tay lên, nói:

"A Thành, mày cũng tới đây à, chẳng lẽ tên tiểu tử đó cũng ở lớp này?"

" Đây, chính là tên tiểu tử sau lưng mày đấy".

Tên cao to nói rồi đập mạnh xuống bàn trước mặt Nguyệt Tri Huân, chỉ vào Gia Minh, nói:

"Này, thằng ngồi cuối lớp kia, mày tên gì?"

"Cố Gia Minh".

Gia Minh ngáp một cái, thản nhiên cười, nói.

"Cố Gia Minh... theo tao ra đây một chuyến".

Tên cao to ngoắt ngoắt ngón tay, Gia Minh chưa nói câu nào thì một giọng nói khác bỗng nhiên xen vào:

"Lữ Phóng! Hàn Cương Thành! Các bạn chạy đến lớp mình làm gì?"

Người đó nói rồi xông tới, kéo ngón tay của tên cao to, đó chính là cô nữ sinh vừa này viết tên các bạn học lên bảng, xem ra cô ấy quan biết với hai tên này, vừa nhìn thấy cô, Lữ Phóng cười phá lên:

"Đông Phương Uyển, chuyện này không liên quan đến bạn, bạn mới vào lớp này, chưa quen biết mọi người mà đã muốn ra mặt?"

"Cái gì ra mặt với không ra mặt, thầy giáo giao cho mình tạm thời làm lớp trưởng ban này, mình càng không thể để cho bạn ở trong lớp muốn kêu ai ra ngoài thì kêu! Bạn và Hàn Cương Thành không đúng rồi, không có chuyện gì chạy đến đây bắt nạt người khác!"

"Không có chuyện gì?"

Lữ Phóng cười nói, nói:

"Bạn có biết trưa hôm qua trước cổng trường đã xảy ra chuyện gì không, Lữ Kiến Xuyên đã bị tên tiểu tử này đánh gãy xương ức, tay bị nó làm đứt mất một ngón, giải thi đấu Tân Đả năm nay không thể tham dự được nữa, thế gọi là không có chuyện gì ư?"

Nghe xong câu nói này Đông Phương Uyển không thể không quay đầu lại nhìn Gia Minh với nét mặt như vô tội. Cũng vào lúc này, Hoàng Hạo Bình ngồi ở hàng ghế trước cũng cười lên rồi bước tới.

"Ha ha, ta còn tưởng là ai đánh chứ, anh họ, anh thật lợi hại, là học được ở võ quán của Diệp gia hả, nghi hè lần này em cũng muốn đi học".

Gia Minh thờ dài:

"Đánh bậy đánh bạ mà thôi, bọn chúng ý đồng bắt nạt người khác, ta cùng lắm chỉ cố ý bẻ gãy ngón tay của nó thôi..."

"Hoàng Hạo Bình, hần là anh họ của mày?"

Lữ Phóng sắc mặt ngạc nhiên, nói.

Tên to con tên Hàn Cương Thành lại nói:

"Là người của Hoàng gia thì sao chứ, hấn khiến cho a Xuyên ra nông nổi như thế, hôm nay cho dù nói thế nào đi nữa, Đông Phương Uyển, cho dù anh trai bạn có tới đây cũng không xong đâu!"

Đông Phương Uyển cũng không tỏ ra thua kém, ngẩng cao đầu nói:

"Muốn nói thế nào, các bạn tưởng rằng mình không biết chắc, sự việc ngày hôm qua rất nhiều người đều biết, hội của các bạn nhìn thấy bạn của người khác xinh đẹp, cố ý kiếm chuyện, đập bóng vào đầu của bạn nữ đó, nếu là mình thì mình cũng đánh cho các bạn một trận!"

"Được rồi, được rồi, được rồi, mấy vị..."

Lữ Phóng vẫy tay mấy cái, nói:

"Bây giờ không cần biết là ai gây chuyện, dù sao việc Lữ Kiến Xuyên không thể tham gia cuộc thi lần này đối với hội võ thuật của chúng mình mà nói là một tổn thất rất lớn, chúng mình cũng không muốn ấu đả với hấn. Nhưng việc này hội võ thuật của tụi mình cần làm rõ ràng, như một một người đàn ông, đơn đấu! Đánh một lần rồi không truy cứu nữa!"

"Đơn đấu thì đơn đấu đơn đấu, ai sợ ai".

Đông Phương Uyển không chịu thua kém.

"Mày nghĩ rằng Hoàng gia chúng ta sợ Lữ gia chúng mày ư?"

Hoàng Hạo Bình cũng không chịu thua.

"Không sợ?"

"Sợ cái răng mày ấy!"

"Vậy thì hẹn chiều nay!"

"Chiều nay thì chiều nay!"

"Tan học về!"

"Được thôi, tan học về! Đạo quán, phòng tập thể dục hay sân vận động tùy mấy người?"

"..."

Chỉ trong chốc lát, Lữ Phóng, Hàn Cương Thành, Đông Phương Uyển, Hoàng Hạo Bình bốn người mỗi người một câu liên tiếp nhau gào lên, Lữ Phóng

vung tay lên, hoa hồng chuẩn bị đem đến để xin lỗi cảm trong tay tức thì cánh hoa bay khắp nơi. Gia Minh đứng bên cạnh nhìn thấy rất ngạc nhiên.

Một lát sau, bốn người đã quyết định xong thời gian và đại điểm quyết đấu, Lữ Phóng và Hàn Cương Thành hài lòng bỏ đi. Đông Phương Uyển và Hoàng Hạo Bình lúc này mới cảm thấy hơi lúng túng, Đông Phương Uyển ngượng ngùng cười với Gia Minh:

"Không có vấn đề gì chứ? Nếu không có vấn đề gì mình kêu tất cả các bạn trong lớp đi cổ vũ cho bạn, Cố... chắc, bạn Cố Gia Minh, hà hà..."

Cô ấy nói rồi không đợi Gia Minh trả lời liền vội vã trở về chỗ ngồi, Hoàng Hạo Bình cũng cười cười nhạo người lên bàn nói nhỏ:

" Gia Minh, anh đánh lộn thế nào? Chắc... Nếu thấy không ổn thì bảo Linh Tĩnh giúp nhé, không thì Liễu Hoài Sa cũng được, hai người họ một người từng đoạt cúp môn võ thuật, một người có nhà là dân xã hội đen, dù sao hội của Lữ Phóng cũng không bắt buộc là người nào, hôm qua ba người ai cũng đều được. Hi hi, nhất định phải đánh thắng đó!"

Nhìn Hoàng Hạo Bình sau khi nói xong liền quay về chỗ ngồi ở phía trước, Gia Minh bĩu môi, lúc này tiếng chuông vào lớp vang lên, một thầy giáo già bước vào lớp, bắt đầu giới thiệu về mình, tuy nhiên thầy chưa giới thiệu xong, thì Trương Nhã Hàm làm ra vẻ như một trinh nữ già xuất hiện ở cửa lớp, sau khi chào hỏi thầy giáo thì bước vào lớp, lạnh lùng nói:

" Bạn Cố Gia Minh, mời em đi theo cô".

ĂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 57

Trận Đấu Hòa Giải (1) .

"Biết hai người bị em đánh hôm qua thế nào rồi chứ?"

Nghiêm túc nhìn ra ngoài một lát, sau đó lén lén lút lút đóng cửa, kéo rèm lại, vẻ mặt của Nhã Hàm khá buồn cười.

" Một cái xương ức đã xây ra chuyện, một ngón tay cũng bị em bẻ gãy luôn rồi, vừa nãy có người đến kể chuyện rồi, chị gọi em tới để nói việc này sao?"

Ngồi xuống chiếc ghế sau bàn làm việc, Gia Minh thuận tay hí hoáy mở máy vi tính lên.

Nhà Hàm trợn mắt giận dữ:

"Không thể giả bộ một chút sao, vẫn còn có một người khác, còn tồi tệ hơn nhiều..."

" Gãy hai ngón tay cái, răng ước chừng bảy tám cái, cầm chắc chắn là trật khớp, nhưng vấn đề cũng không lớn lắm, sống mũi không biết có bị gãy không... Cái máy tính này của chị sao không thể kết nối inte?"

" Chị cũng không dùng Inte gì đó... Tránh ra, đây là chỗ ngồi của chị!"

Nhà Hàm cười rồi bước tới, sau đó đặt mông ngồi lên bàn, che màn hình máy tính, nói:

" May mà hôm qua chị giúp em thoát nạn, còn ám chỉ với bọn họ là em có Hoàng gia hậu thuẫn, bọn họ chắc sẽ không dám làm lớn chuyện đâu. Nhưng mà chị nghe nói em đã đồng ý sẽ đơn đấu với bọn chúng hả?"

"Chị rốt cuộc có phải là du học sinh không vậy?"

Gia Minh đi chuyển màn hình máy tính qua một hướng khác.

"Chuyện đấu võ không phải do em trả lời đồng ý, mà là do người tên Đông Phương Uyển ở lớp em đồng ý, là người của Đông Phương gia sao? Em đang dự định chiều nay sẽ thả chim bồ câu tới chỗ bọn họ"

Nhà Hàm cười khúc khích, chân mang giày cao gót đá vào tay vịn của chiếc ghế dựa:

"Em nghĩ thật hay, anh trai của Đông Phương Uyển là Đông Phương Lộ, là hội trưởng của hội học sinh, cô ấy và Hoàng Hạo Bình giúp em quyết định, em lại không phản đối liền ngay lúc đó, nếu muốn chạy trốn, chị bảo đảm rằng em không thể ra khỏi cổng trường. Đây, cho em biết, nếu em muốn ăn giấu

thực lực thì phải cẩn thận một chút".

“Tại sao?”

"Tôi qua các bạn em đánh nhay, chị vừa hay đi sân bay đón hai thầy cô giáo về, nghe nói rất có lai lịch. Một người là cô giáo trẻ tuổi chị, qua đây để làm y sỹ trong trường, còn một người nghe nói là thầy giáo dạy võ, đến trường chúng ta cũng chỉ làm thấy giáo danh dự, nhưng mà sau khi nhìn thấy em đánh trận đó xong liền nói em rất có tiềm chất, còn nói muốn dạy võ cho em nữa. Làm cho chị một phen hú vía, may mà hôm qua em giấu rất khéo."

“Thầy giáo dạy võ? Tên gì vậy?”

“Trần Cô Hạ”

"A?"

Nét mặt Gia Minh liền biến sắc, mình đứng là vẫn còn gây ra hiệu ứng Hồ Điệp, theo lý mà nói, lão già này hiện giờ đáng lẽ đang là nội ứng của Bùi La Gia, vài năm sau mới bị phát hiện. Xem ra đến cuối tháng sáu mình điều động bảy tỷ của Bùi La Gia gây nên trận bão cũng thực sự hơi lớn rồi.

"Sao? Em biết ông ta à? Ông ta rất lợi hại hả?"

Nhìn về mặt trầm tư của Gia Minh, Nhã Hàm liền vội vàng hỏi.

"Chậc, có nghe sư phụ em nói qua, cũng thường thôi, thường thôi".

Gia Minh cười cười.

"Kỳ thực em cũng không để ý đến lai lịch của người khác, chẳng qua chỉ là biết đánh một chút thôi, nhưng mà một khi bị vạch trần, Linh Tĩnh và Sa Sa chắc chắn sẽ không bỏ qua cho em, chị cũng biết rồi đó, thói quen của hai người họ là tìm sự tự tin trên người em."

"Lại là thầy của em... đẹp đi. Nhưng mà, em chính là vì chuyện này mới luôn che dấu không chịu ra tay?"

"Gia đình mình rất trong sạch, bạn Nhã Hàm à, nếu không thì là vì điều gì? Lẽ nào vì mình đánh nhau cũng khá nên có bang xã hội đen muốn kéo mình vào?"

Nhã Hàm ngăn người ra, một lúc sau mới nói:

"Ồ, em đối với họ thật tốt. Đây đây, họ nói bên trong là hệ thống dữ liệu gì đó, không thể mở bữa bãi, em muốn chơi game thì vào desktop không được sao?"

"Máy tính của chị thật vô dụng, bỏ đi thôi, em đang giúp bạn tối ưu hóa nó, dung lượng 32 Mb thật là phiền phức..."

"Trẻ con như em thì biết gì về máy tính, đừng có phá lung tung, bên trong còn có tài liệu của trường và game lưu trữ của chị đó, bạn mà làm mất thì

minh biết kêu ai cài lại chứ, a... Cứu tôi với..."

Hai người ở trong phòng làm việc lẫn qua lẫn lại cả buổi trời, cuối cùng cũng đợi được đến lúc kết thúc tiết học thứ nhất, lúc này Gia Minh mới khúm na khúm núm trở về phòng:

"Xin lỗi, cô giáo Trương, em sai rồi, lần sau em không dám như vậy nữa"

"Hừ, lần sau nếu như tái phạm thì sẽ ghi lỗi đó, nhớ kỹ bài học lần này. Được rồi, về chỗ đi"

Nhã Hàm đeo cặp kính khó coi, ánh mắt nhìn lên trời, hiền ngang lắm liệt. Một học sinh lướt ngang qua chỉ trỏ sang bên này:

"Không biết lại phạm lỗi gì nữa đây, thiệt tội nghiệp, lần trước mình bị cô ta tụng rỗng rã hơn một tiếng đồng hồ, bực mình muốn phát điên..."

Gia Minh nghe được, nín cười đến nỗi cơ thịt trên mặt có chút hơi co giật.

Trở lại lớp học, ánh mắt một số bạn học đã nghe nói về Nhã Hàm từ học sinh cũ đều có chút đồng cảm. Sách ngữ văn đã phát ra rồi, đặt ngay ngắn trên bàn học của Gia Minh, Nguyệt Trì Huân ngồi bên cạnh cũng đang giở sách ra, ánh mắt tuy lạnh lùng, lông mày lại hơi cau lại, để nhận thấy sách Trung văn xem ra đối với cô còn có chút khó khăn.

Nhìn thấy Gia Minh tiến lại, cô ấy hơi cúi đầu, sau đó nói khẽ:

"Cố quân, xin lỗi..."

Gia Minh nhìn quanh bốn phía, sau đó nói:

"Ta đã nói từ lâu là tôi hy vọng sẽ không có gì dính dáng đến cô, cô thế này là muốn làm gì?"

"Xin lỗi, nhưng mà... lần này tôi đến đây hy vọng Cố quân dạy tôi bí quyết cao hơn của Trì Anh Thiên Huyền..."

"Trì Anh Thiên Huyền là của nhà mấy người, ta có thể có bí quyết gì chứ. Cô muốn trở nên giỏi hơn, sao không đi tìm Thiên Vũ Chính Tắc chứ?"

"Đây chính là ý kiến đề xuất của Thiên Vũ quân sau khi đính hôn. Thiên Vũ Quân không biết Trì Anh Thiên Huyền, nhưng theo suy đoán của anh ta, Cố quân có thể luyện Trì Anh Thiên Huyền đến trình độ như vậy, nhất định là biết rất rõ các loại võ học tương tự khác, sau đó đem đối chiếu quy nạp, một pháp thông rồi, thì vạn pháp cũng thông. Môn phái võ thuật Trung Quốc, chi nhánh rất nhiều, cũng là nguồn gốc của võ thuật Nhật Bản, do vậy mà Thiên Vũ Quân đề nghị tôi đến Trung Quốc học tập, người tôi quen biết chỉ có Cố quân thôi..."

"Giờ ta đang suy nghĩ có nên giết cô hay không, muốn học thì tự đi tìm võ quán mà học, đừng có đến làm phiền ta nữa!"

Gia Minh ngoảnh đầu đi, không điểm xia gì đến cô ta nữa, một lát sau mới lờ mờ nghe thấy tiếng xin lỗi:

"Thật xin lỗi."

Hai tiết học sau, cũng chỉ là thầy cô mới đến giới thiệu về mình, phát sách, cô bé nữ sinh tên Đông Phương Uyên từ đầu đến cuối đều rất nhanh nhẹn hoạt bát, lúc phát sách để lên bàn Gia Minh, liền nói một câu:

" Chiều nay cố lên nhé".

Nguyệt Trì Huân vẫn vát và đọc những chữ Hán không mấy quen thuộc kia, thỉnh thoảng lại nhìn Gia Minh một cái, không dám nói thêm lời nào.

Sau giờ tan học sáng hôm sau, Gia Minh sẽ cùng với Linh Tĩnh và Sa Sa ăn cơm ở căng tin dành cho học sinh, hai cô bé cũng bị đám người hội võ thuật đó quấy rầy, nhưng đám người đó không để nghị hai cô khiêu chiến. Nói đến chiều nay sẽ có trận thách đấu, hai cô bé rất tức giận.

" Bất nạt người quá đáng, Gia Minh, cậu thật là đã đồng ý rồi sao?"

Linh Tĩnh lo lắng hỏi.

" Cứ để mình đi cho, mình mới không sợ bọn chúng, chắc... Gia Minh, mình không nói là bạn sợ bọn chúng, nhưng mà..."

Sa Sa nói xong lo lắng sợ đụng chạm đến thẻ điện của Gia Minh, dù sao có chạy trốn thế nào, đầu hàng thế nào trước mặt mình cũng không sao, nhưng khi ở bên ngoài, con trai ở vào tuổi này đều rất coi trọng mặt mũi của mình.

" Ủ, còn có mình đi nữa mà, dù sao mình cũng nghi kỹ rồi."

Gia Minh khích lệ, cười cười:

" Mình chỉ cần ra sức trốn, ra sức chạy, mệt cũng không chết thì hấn sẽ tức mà chết thôi, yên tâm đi, nếu thật đánh không lại, thì dù sao cũng không phải là chuyện gì lớn lao."

" Ủ, chịu thua cũng không sao, con trai không phải biết đánh nhau mới là giỏi"

Linh Tĩnh mặt ửng đỏ, kéo tay Gia Minh, "Cậu là người giỏi nhất"

Sa Sa nhìn quanh bốn phía, sau đó đặt tay lên tay hai người họ:

"Cố lên"

Ngày hôm nay ngoài việc phát sách thì chẳng có việc gì khác. Đến chiều tối, khi chuông tan học vang lên, Gia Minh càng bị mọi người vây quanh đi về phía phòng thể dục, chính giữa sân bóng rổ rộng lớn, đã bày biện bố trí xong xuôi võ đài, dụng cụ, mười mấy tên mặc trang phục võ thuật đã đứng đó đợi từ lúc nào, khán giả từ cửa bên ồ vào phòng dành cho khán giả ngồi.

Gia Minh ánh mắt đảo một vòng, Nhà Hòm đang ngồi trên khán đài vẫy tay về phía bên này, ngồi bên cạnh cô ấy là một người trung niên có ánh mắt sắc bén, đó chính là Trần Cô Hạ.

Lúc này Linh Tĩnh và Sa Sa cũng đã từ trong đám đông chen vào, đi theo bên cạnh Gia Minh, Sa Sa trong tay cầm chiếc gậy bóng cô ấy thích nhất, xem ra là chuẩn bị khi tình thế lúc bất lợi sẽ lấy ra.

Nhìn thấy Gia Minh và bọn họ tiến vào, trong đám thành viên hội võ thuật phía bên kia nhìn thấy Hàn Cương Thành đi theo cùng với một tên mặc áo thể dục, một nam sinh rất có khí chất bước tới, Khi đến gần, nam sinh mặc áo thể dục đó cười và đưa tay ra:

" Bạn là Cố Gia Minh phải không, mình là Đông Phương Lộ, là anh trai thứ hai của Đông Phương Uyển, cũng chính là trọng tài của hữu nghị của trận đấu này, chào bạn.

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 58

Trận Đấu Hòa Giải (2) .

Câu lạc bộ trong học viện Thánh Tâm tìm người tỷ thí là chuyện thường xuyên xảy ra, đôi khi câu lạc bộ với câu lạc bộ, đôi khi là câu lạc bộ với một người. Rất nhiều con em nhà giàu có trong trường học hoặc ít hoặc nhiều đều có quan hệ không tầm thường, nếu như cứ có mâu thuẫn lại dùng quan hệ đến gây khó khăn lẫn nhau, cuối cùng sẽ gây ra hỗn loạn thế nào đều khó mà lường trước được.

Vi vậy loại đấu đơn như trước mắt này mặc dù có hơi dẽ man, nhưng trường học quá nửa sẽ lựa chọn mắt nhắm mắt mở để dè ép sự ảnh hưởng của sự việc đến mức thấp nhất, chỉ cần không trọng thương, không tai nạn chết người thì mọi chuyện đều có thể bỏ qua.

Vi vậy, dưới tình huống như thế, sáng nay Đông Phương Uyển và Hoàng Hạo Bình đã nhận chiến thiếp mà không cần hỏi ý kiến Gia Minh, mặc dù nhìn như vọng động nhưng trên thực tế đây cũng là biện pháp đơn giản nhất để giải quyết chuyện này, nếu thực sự không đánh lại được, nhiều lắm cũng chỉ bị đánh một trận, nói lời xin lỗi mà thôi.

Mà theo những gì Hoàng Hạo Bình biết, nếu để cho hai cô bé ra sân, đánh không lại thì nhiều lắm cũng chỉ phải nói đầu hàng, chắc chắn sẽ không bị đánh, có lẽ nói xin lỗi người ta cũng không thể nào không biết xấu hổ mà tiếp thu.

Trấn đấu hòa giải đầu tiên sau khi tựu trường cũng khiến không ít người chú ý. Đương nhiên, sân vận động rất lớn, mặc dù lúc này có tới mấy trăm người lục tục đi vào, có bùng theo chén cơm, có ăn đồ ăn vặt, bàn luận sôi nổi, nhưng cũng không lộ ra vẻ chật chội, một vài thầy cô rành rỏi như Trương Nhã hàm, Trần Cô Hạ cũng đến xem.

Dưới sân vận động, hội trưởng hội học sinh Đông Phương Lộ nói vài lời khách sáo, quy định bên nào bị thua sẽ phải nói lời xin lỗi công khai với đối phương, hơn nữa còn phải chịu toàn bộ trách nhiệm của lần đánh cược này, hẳn lại bắt đầu giảng giải quy định của lần tranh tài này, chẳng qua vừa nói được một nửa, Gia Minh liền tỏ vẻ khó khăn đưa ra ý kiến.

"À, chuyện này... Mình cảm thấy như vậy hình như có chút không công bằng thì phải?"

"Ồ, bạn Gia Minh có ý kiến gì sao?"

Đông Phương Lộ kia cười dò hỏi, Hàn Cương Thành ở bên kia lại cho rằng Gia Minh muốn từ chối, lập tức nói:

"Mày sợ sao? Hết hi vọng đi, trận này mày nhất định phải đánh, chớ ăn đòn đi!"

Nghe hẳn nói như vậy, Sa Sa ở bên cạnh nhủu mày lại, lập tức muốn xông lên nhưng lại bị Linh Tĩnh vội vàng kéo lại. Thực ra Sa Sa nghĩ rất đơn giản,

minh giả bộ kích động lao đến đánh cho thẳng cao to đáng ghét này một gậy, bất kể tiếp theo sẽ nào loạn thế nào nhưng ít nhất hôm nay Gia Minh cũng không cần phải đánh trận này.

Trong hai cô bé, tính cách Linh Tinh ngoài mềm trong cứng, thường ngày luôn yếu đuối dịu dàng, nhưng khi gặp chuyện gì đều rất có chủ kiến, Sa Sa lại hoàn toàn ngược lại, nhìn bề ngoài như dễ giận dữ, xúc động nhưng trong lòng lại cực kỳ mềm yếu, chỉ cần Gia Minh không có chuyện gì là tốt rồi, mình là một cô bé, có mắt mặt mũi gì đó cũng không sao cả.

Gia Minh quay đầu lại nhìn hai người như muốn an ủi rồi nói:

"Là thế này, thường ngày mình cũng chỉ luyện võ với người khác ở võ quán, căn bản chưa từng đánh nhau với người khác trên lôi đài, bình thường đương nhiên có đánh nhau, nhưng bạn đặt ra nhiều quy củ như vậy, mình làm sao có thể thích ứng kịp. Nhưng hẳn lại khác, hẳn đánh lôi đài nhiều lần như vậy, quy định gì cũng đều đã quen thuộc, bạn làm thế này chẳng phải là thiên vị cho hẳn rõ ràng sao?"

Hàn Cương Thành cười như không cười, nhú mày:

"Vậy muốn quy định thế nào đều do mày, tao lại sợ mày sao?"

"Tốt, trừ không được dùng vũ khí ra thì không còn quy định gì khác, rời khỏi lôi đài là thua, bị đánh ngã không dậy nổi, thua, nhận thua đương nhiên là thua!"

"Còn phải sợ mày sao, tao thấy mày thực sự muốn ăn đòn rồi!"

Hàn Cương Thành nở nụ cười.

Lại lịch Gia Minh đơn giản, chỉ mất chừng một ngày bọn họ đã tìm hiểu được bảy tám phần, mặc dù thẳng nhóc này luyện võ ở Diệp thị võ quán nhưng thực ra căn bản không học được thứ gì, cả ngày cũng chỉ biết giữ bia ngấm cho người ta đánh, có chuyện gì xảy ra đều do hai cô bé bên cạnh ra mặt.

Chiều muộn hôm qua, mặc dù mấy người Lô Kiến Xuyên bị thương nặng, nhưng chuyện về Lô Kiến Xuyên trên căn bản là ngoài ý muốn, đoán chừng lực chân của hắn cũng không tệ lắm, chỉ là lực chân có mạnh hơn nữa, người không trải qua huấn luyện tốt cuộc vẫn chỉ là người không trải qua huấn luyện, ở trên lôi đài, lẽ nào hắn còn có thể bay lên sao?

Nếu hai bên đều đã quyết định tranh tài, Đông Phương Lộ cũng cứ tuyên bố quy định này ra ngoài.

Trần Cô Hạ đứng trên khán đài khi nghe xong cũng không khỏi hơi buồn cười:

"Ừ, đúng vậy, đối với người chưa trải qua huấn luyện mà nói, những quy định lúc thi đấu thực sự hơi gò bó tay chân, chỉ là, nếu thực sự muốn đánh nhau, nhưng chiêu như móc mắt, đá vào hạ thân đều không có hiệu quả dễ dàng được. Cô giáo Trương, biểu hiện thường ngày của bạn học Cổ Gia Minh này thế nào?"

"Biểu hiện?"

Nhã Hàm suy nghĩ một lát, khỏe miệng không kiềm chế được nở nụ cười, sau đó gật đầu, nói như chém đinh chặt sắt:

"Rất nham hiểm!"

"Ặc?"

Nghe được nhận xét như vậy, Trần Cô Hạ cũng hơi nghi ngờ, nói:

"Lẽ nào lúc hấn ở võ quán với cô giáo Trương các cô đều dùng những chiêu quái dị này để đánh người?"

"Ừ... A... ha há, thực ra cũng không phải vậy."

Lời vừa nói ra, Nhã Hàm cũng cảm thấy mình hơi quá đáng, tại sao có thể nói xấu người mình trước mặt người ngoài chứ, vì vậy liền vội vàng bổ sung:

"Thực ra thường ngày hấn rất thành thật, xử sự có quy củ, thành tích không cao công thấp, nói hấn nham hiểm cũng chỉ là lời nói đùa khi ở cùng nhau thôi. Mỗi khi lên lời dài, ha há, hấn đều chỉ biết chạy trốn."

"Chạy trốn? đây là tính hướng luôn xảy ra khi không ở trên lời dài sao?"

"Ừ, tôi nói là khi ở trên lời dài, hấn luôn chạy quanh lời dài, không ra khỏi lời dài."

Nghe nàng nói, Trần Cô Hạ cũng không khỏi hơi không thể tin tưởng:

"Chạy trốn ngay trong phạm vi lời dài, chẳng lẽ hấn có thể tránh không bị người khác chặn lại sao?"

Nhã Hàm cười nhún vai:

"Dĩ nhiên cũng không phải là mỗi lần đều thành công, chỉ là hấn vừa thấy đánh nhau đã sợ, chạy, nhảy, lăn trên lời dài, trước giờ đều không chú ý đến hình tượng, đương nhiên cũng có lúc hấn không tránh được, chẳng qua ngày thường hấn thường cầm bìa ngắm cho người khác đánh, động tác phòng thủ lại rất nhuần nhuyễn, ha há, chúng ta xem tranh tài thôi."

Lúc này trên lời dài ở bên dưới, Gia Minh và Hàn Cương Thành đều đã bước lên, Đông Phương Lộ vừa tuyên bố bắt đầu, Gia Minh lập tức dùng hai tay bảo vệ mặt.

Hàn Cương Thành âm thầm cười, chân quét ngang một cú mạnh mẽ, sau đó cú đá thứ hai, thứ ba, bốn quyền liên hoàn đánh ra như gió. Động tác của bảy chiêu liên hoàn này lưu loát đến cực điểm, Trần Cô Hạ ngồi thẳng người dậy trên khán đài, khẽ cười:

"Ừ, rất tốt, đáng tiếc..."

Đáng tiếc là Gia Minh tránh được rất nhẹ nhàng.

Giơ hai tay lên, động tác của Gia Minh cũng rất có quy tắc, thậm chí có thể sử dụng như giáo trình, chỉ là vừa mới bắt đầu đã chỉ biết chống đỡ một cách tiêu cực, khi Hàn Cương Thành dừng lại cũng không có chút khuyh hướng muốn tấn công nào, tinh thần tranh tài thế này lập tức khiến người khác xem thường.

Nhìn tư thế và động tác né tránh chuẩn xác của hắn, trong lòng Hàn Cương Thành hơi nghi ngờ, chẳng qua hắn cũng không suy nghĩ nhiều, trong tình báo nói, Cổ Gia Minh chỉ biết né tránh. Mới qua mấy chiêu đã dồn đối phương đến sát lối đi, Hàn Cương Thành cười một tiếng, lại đá mạnh về phía bên hông Gia Minh.

Xem mày trốn thế nào!

Sau một chiêu kia, Gia Minh lại lùi về phía sau một bước, cuối cùng bị thế công dồn ép đến góc chết trên lối đi. Trong lòng Hàn Cương Thành vui vẻ, hai nắm đấm liên tục đánh ra, mắt thấy Gia Minh đột nhiên cúi người xuống, đầu gối đã chờ từ trước liền đánh mạnh ra, chỉ cần Gia Minh trốn sang bên cạnh, đầu gối này sẽ trực tiếp đụng vào mặt hắn. Sau một khắc, Gia Minh đột nhiên bỏ nhào ra ngoài.

Chiêu lên gối bị thất bại một cách thần kỳ!

"Động tác thật nhạy bén!"

Tên khán đài, Trần Cô Hạ xoa tay, song bốn phía cũng vang lên tiếng chiêm biếm liên tục, bởi vì lần lao ra vừa rồi, thân thể Gia Minh khom xuống thấp đến ngoài dự tính, gần như dán sát xuống mặt lối đi, hoàn toàn vượt ra ngoài dự liệu của Hàn Cương Thành.

Hàn Cương Thành vừa quay đầu lại, Gia Minh đã đứng ở giữa lối đi, hai tay vẫn bảo vệ mặt như trước, đầu nghiêng trái nghiêng phải rất chuyên nghiệp, nhưng bộ dạng hoàn toàn không có vẻ như muốn tấn công chút nào.

"Mày làm gì thế?"

"Xông lên đi, đánh đi, đây tính là gì chứ?"

"Mày có phải đàn ông không, chỉ biết trốn!"

Từ trên xuống dưới đều là tiếng la hét dờ khóc dờ cười của người xem. Chẳng qua Gia Minh vẫn không nhúc nhích chút nào, lần này Hàn Cương Thành cảm thấy mình hơi mất mặt, cẩn thận bước chân theo bộ pháp chậm rãi tiến lên, tiếp tục triển khai công kích.

Song động tác của Gia Minh vẫn chỉ là nghìn bài một điệu chạy trốn, hầu như mỗi khi bị dồn vào góc chết, hắn đều trốn thoát trong lúc chỉ mảnh treo chuông, cách thức đa dạng, động tác cũng không thể tưởng tượng nổi.

Tình hình như vậy kéo dài đại khái hơn năm phút đồng hồ, Linh Tĩnh và Sa Sa ở phía dưới ôm nhau cười lăn lộn, lần đầu tiên Sa Sa luận võ với Gia Minh cũng phải chịu cảm giác buồn bực thế này, vì vậy mỗi lần Gia Minh phải bắt đầu đi lên lối đi đánh nhau năng đều rất hưng phấn, tốt cuộc có thể khiến càng nhiều người phải cảm nhận loại buồn bực này rồi...

Tiếng phản đối, tiếng cười mỉa của người xem không ngừng vang lên, Hàn Cương Thành rất mất mặt, bởi vì bất kể thể nào hắn đều cảm nhận được đường như mình đã không còn là nhân vật chính của trận luận võ này, ánh mắt mọi người đều đặt lên con khi chi biết chạy tới chạy lui này.

Mà ở trên khán đài, Nhã Hàm khẽ sờ ôm bụng, trong trường học, nàng là lão xử nữ, nàng phải nhịn cười, bên cạnh nàng, tiếng cười của Trần Cô Hạ vang lên không dứt, với hắn mà nói, đây là một cuộc biểu diễn thú vị không thể nghi ngờ.

"Không tệ, không tệ, đứa nhỏ này thật sự có tư chất luyện võ rất cao, cảm giác nhạy bén, thân thủ cũng đủ nhanh nhẹn, có lẽ không dám ra tay là do trong lòng có chướng ngại nào đó. Trước đây ta đã gặp đứa nhỏ như vậy, chỉ cần được bồi dưỡng, thành tích sẽ rất không tệ, nếu như hắn có thể dung hợp sự nhanh nhẹn này để tấn công... Ấc..."

Hắn vừa nói tới đây liền đột nhiên dừng lại, cả sân vận động cũng lặng ngắt, bởi vì mới vừa rồi, Gia Minh tấn công. Đây dường như là lần tấn công đầu tiên của hắn, đánh về phía trước mặt đối phương, động tác rất rõ ràng. Thừa dịp Hàn Cương Thành sững sờ trong nháy mắt, hắn lại tránh thoát công kích của đối phương, chạy tới giữa lôi đài, tay bảo vệ mặt, đầu nghiêng trái nghiêng phải.

"Mày..."

Xoay người lại, Hàn Cương Thành không thể tin tưởng mà lấy tay xoa mặt, ướt át, nhơn nhớt, trơn bóng...

Đó là một ngụm nước miếng...

ÂN SÁT

Phẩm Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 59

Trận Đấu Hòa Giải (3) .

Quá... quá xấu hổ...

Toàn trường lặng ngắt như tờ, Hàn Cương Thành nghiêng răng nghiêng lợi:

"Mày... Mày lại nhỏ nước miếng..."

"Ồ?"

Gia Minh hơi ngạc nhiên, "Có nói không được nhỏ sao? Mày có thể nhỏ lại mà!"

"Mày... “ Hàn Cương Thành căm phẫn, "Mày còn có chút tinh thần thi đấu nào không!?"

Hắn vừa hỏi câu này liền nhận được vô số người phía dưới ủng hộ, trong chốc lát dường như cả thế giới đều đứng về một phía.

Gia Minh bất đắc dĩ giang tay ra:

"Tinh thần thi đấu? Tôi xin đi, là bọn mày buộc tao tới đây tranh tài, tao đã đồng ý điều gì sao?"

Hắn vừa nói ra, mọi người ở đây cũng hơi ngạc nhiên, đúng vậy, mặc dù nói là tranh tài nhưng mọi người trong câu lạc bộ võ thuật có ai xem chuyện này như một cuộc thi đấu chính thức, chẳng qua chỉ muốn đề thăng nhóc này lên võ đài rồi bị đánh, làm hắn mất mặt, nhục nhã hắn một lần mà thôi.

Mà lúc này Đông Phương Uyển đang ngồi gần đó cũng hơi lúng túng, dường như cuộc tranh tài này không có được sự đồng ý của hắn, là chính mình vọng động rồi thay hắn đồng ý, bây giờ nghĩ lại, hắn và mình ngay cả quen biết cũng không phải, dường như hành động của mình thực sự cũng hơi quá đáng rồi.

Song nghĩ lại một chút, nàng liền tức giận, vậy thì thế nào, nếu không đánh một trận, người còn có biện pháp nào để giải quyết chuyện này sao? Nghĩ tới đây, nàng nhú mày, nhìn Cổ Gia Minh đang đứng trên võ đài cũng thấy hơi không vừa mắt.

"Tao đánh chết mày!"

Trên võ đài, rốt cuộc Hàn Cương Thành cũng không kiểm chế được nữa, lao về phía Gia Minh với uy thế kinh người, thế công như gió. Mà trên khán đài, Trần Cô Hạ bất đắc dĩ day day thái dương, không biết tiếp theo phải đánh giá đũa nhỏ này như thế nào nữa.

"A... Rõ ràng bạn Hàn đã bị chọc giận, mặc dù hiệu quả rất tốt, nhưng thù đoạn lại dường như hơi..."

Hắn là đại sư về võ thuật, cũng là một thành viên của Viêm Hoàng Giác Tinh, trên võ đài phải chú ý thứ này thứ khác, nhưng đến khi tranh đấu sống chết, chỉ cần có thể thắng lợi thì bất kì thù đoạn gì đều có thể sử dụng.

Lúc này hắn một mặt dùng ánh mắt xem luận võ để đánh giá cuộc tranh tài này, mặt khác, hắn cũng hiểu Cổ Gia Minh kia bị buộc ra sân, đối phương cũng chỉ tính toán muốn làm nhục người khác, như vậy hắn có dùng thù đoạn như thế này thì cũng không có gì đáng trách cả. Trong thời gian ngắn, nụ cười trên mặt hắn không khỏi hơi quái dị, sau đó quay đầu lại nhìn Trương Nhã Hàm ở bên cạnh.

"Cô giáo Trương, thường ngày vị Gia Minh bạn học này..."

"À, ha ha... Thường ngày hắn cũng không thích đánh nhau với người khác, lúc này bị buộc phải đánh, hơn nữa lại không thể trốn tránh, đoán chừng... đoán chừng cũng có chút bối rối... Ha ha..."

"Ồ, điều này cũng đúng, nếu tính cách thường ngày của hắn không xấu, vậy thì tâm tính cũng chưa chắc đã hư hỏng, lúc này khó tránh khỏi bối rối, nhưng nếu như có thể dạy dỗ..."

Nghe thấy dường như Trần Cô Hạ vẫn không buông tha cho ý muốn dạy võ công cho Gia Minh, trong lòng Nhã Hàm chợt lo lắng, rồi lại hận tên đang ở phía dưới kia đến nghiền răng, muốn chơi người ta cũng không cần phải chơi kiểu đó chứ, lại nhỏ nước miếng, quá đáng xấu hổ, mình cũng cảm thấy ghê tởm, còn không bằng dùng ba quyền hai cước đập cho hắn nằm xuống đi.

Giờ phút này, cuộc tranh tài phía dưới nghiêm nhiên đã đến hồi gay cấn, hoặc là nói ít nhất Hàn Cương Thành đã lâm vào trạng thái điên cuồng, sau mỗi lần công kích tuyệt đối không để lại khe hở, Gia Minh chạy trốn, hắn cũng không dừng lại triển khai tư thế như lúc trước nữa mà tiến công, tiến công, lại tiến công, tuyệt không cho địch nhân bất kỳ cơ hội thở dốc nào.

Dưới công kích điên cuồng như vậy, Gia Minh dường như cũng không tránh né được mỗi lần đều chuẩn xác như lúc trước, thỉnh thoảng không kịp tránh né, trên người cũng sẽ trúng vài quyền, vài cước. Mặc dù tư thế ngăn cản của hắn chính xác nhưng bị đánh rớt cuộc vẫn là bị đánh, hầu như tất cả mọi người đều nhận định rằng lúc này hắn đã rơi vào thế yếu, cả sân vận động đều vang lên tiếng hô cổ vũ cho Hàn Cương Thành.

"Cố gắng lên!"

"Nhanh một chút, nhanh hơn một chút, Đứng cho hắn có chỗ trốn!"

"Đánh hắn mạnh vào! Đánh hắn!"

Trong tiếng reo hò ủng hộ như vậy, hai cô bé ở dưới đài nắm chặt quả đấm, khẩn trương nhìn chằm chằm tình hình chiến đấu: Tránh sang, tránh sang, chặn lại, tốt, Gia Minh cố gắng lên, gắng sức lên...

Về phần trên võ đài, một mặt tấn công mãnh liệt, trong lòng Hàn Cương Thành rớt cuộc cũng tìm lại được sự há hê, hai quyền thỉnh thoảng đánh lên

cánh tay Gia Minh, quyền thứ ba thất bại, nhưng hấn lại lập tức tung một cú đá xoáy sắc bén về phía trước, xoay người lại quét ngang, chỉ cần mình công kích nhanh, thẳng này luôn sẽ có lúc không thể tránh được, cho dù hấn ngăn chặn lại rất kín kẽ, nhưng chỉ với thân thể như vậy, sớm muộn gì mình cũng có thể đánh ngã hấn, trốn đi, trốn nữa đi, mà có thể trốn đến khi nào...

Trận đấu từng giây từng phút trôi qua, cả sân vận động đều vang lên tiếng ủng hộ Hàn Cương Thành, Sa Sa không cam lòng yếu thế, chạy đến lời đài liễu mạng la hét:

"Gia Minh cố gắng lên! Gia Minh cố gắng lên! Gia Minh cố gắng lên..."

Nhưng giọng nói kia chỉ trong nháy mắt đã bị tiếng la hét xung quanh đè ép xuống.

Công kích, né tránh, công kích, ngăn cản, cố gắng lên! Cố gắng lên! Cố gắng lên! Cố gắng lên! Gia Minh bắt đầu trở nên chật vật, mà động tác của Hàn Cương Thành vẫn lưu loát mà mạnh mẽ như trước, hầu như có thể nói, cảm xúc của toàn bộ người đứng xem trong sân vận động đều do một mình Hàn Cương Thành dẫn dắt.

Đến khi toàn tâm toàn ý đắm chìm vào sự nghiệp truy đuổi đối thủ vĩ đại này, những thành quả huấn luyện thường ngày của Hàn Cương Thành biểu hiện ra vô cùng nhuần nhuyễn trong hơn mười phút đồng hồ này, lực lượng kết hợp với sự nhanh nhẹn, công kích như cuồng phong bão táp liên tục không hề gián đoạn trong hơn mười phút đồng hồ, mấy chục loại động tác phản ứng với yêu cầu kỹ thuật cao...

Ngoài nghề xem náo nhiệt, trong nghề xem chiêu thức, mọi người xem đến đã mắt, đồng thời trong lòng các bạn học trong câu lạc bộ võ thuật cũng cảm thấy khâm phục, ngay cả Trần Cô Hạ ngồi trên khán đài cũng không khỏi than thở:

"Ừ, đây là thành quả có được do tập luyện khắc khổ, tán công kéo dài liên tục trong hơn mười phút đồng hồ như vậy nói rõ thể lực của hấn tương đối tốt, động tác cũng rất hoàn mỹ, Gia Minh bạn học có thể ngăn cản lâu như vậy đã là khá hơn người bình thường rất nhiều, chẳng qua, sợ rằng hấn cũng rất nhanh sẽ không trụ nổi nữa..."

Đường như chỉ để phản bác lời tiên đoán của Trần Cô Hạ, chỉ trong nháy mắt, tiếng gào thét như nước thủy triều của mọi người lập tức im bật, dần dần tựa như rơi vào trong hầm băng còn lạnh lẽo hơn cả lần Gia Minh ra tay lần trước, rất nhiều người vẫn còn duy trì tư thế reo hò hưng phấn, tiếng hít thở, tiếng hít thở...

Trên võ đài, Gia Minh lại xuất chiêu, hoặc có thể nói đây là lần xuất chiêu chính thức đầu tiên của hấn, một chiêu này rất chính quy. Ngay khi Hàn Cương Thành đánh đến hưng phấn, hưng phấn đến xem việc Gia Minh phải tránh né, chạy trốn như một quy luật, dường như hấn vĩnh viễn chỉ biết lùi lại phía sau, sẽ không khi nào tiến công, Gia Minh bạn học của chúng ta đá ra một cước, rất hiển nhiên, một cước này khiến hấn cảm thấy ngoài ý muốn.

Tất cả mọi người rất bất ngờ.

Trên võ đài, hai chân Hàn Cương Thành run rẩy lùi lại một bước, thống khổ ôm chặt lấy chỗ yếu hại giữa hai chân, ngừng đầu lên, chậm rãi quỳ xuống mặt đất. Bởi vì sự đau đớn đã khắc sâu đến tận xương tủy, đến nỗi hình dạng cái miệng của hấn cũng vô cùng khoa trương, hình chữ "O", hơn nữa còn kéo rất dài, chúng ta có thể dùng một câu thơ để hình dung động tác này:

Ngõng, ngõng, ngõng.

Ngẩng cổ lên trời kêu.

ÂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 60

Quảng Cáo Và Sát Ý.

"A u u u u u..."

Thanh âm thống khổ mà tuyệt vọng của Hàn Cương Thành quanh quẩn trong sân vận động, từ từ quy xuống trên lôi đài, sau đó thân thể co quắp lại như con tôm, từ sự thống khổ do thân thể kia biểu hiện ra, đoán chừng toàn bộ nam sinh trong sân vận động đều đồng cảm lắm.

Trần Cô Hạ đứng lên trên khán đài, trong cả sân vận động lúc này xem ra cũng chỉ có mình hắn bắt đắc dĩ vớ tay, bởi vì từ khi Gia Minh đưa ra quy định thoả mái lúc ban đầu hắn đã đoán được hành động đối phương muốn sử dụng, vì trong các cuộc tỷ thí bình thường, những vị trí như hạ thân, yết hầu đều không thể tấn công.

Cố Gia Minh này biết thực lực mình kém xa, vì vậy liền chuẩn bị trước, đáng tiếc Hàn Cương Thành lại không để ý chút nào. Vốn là chỉ cần Hàn Cương Thành hơi cẩn thận một chút, ít nhất cũng không sơ hở như vừa rồi, người khác muốn tập kích cũng khó có thể, song chỉ cần một ngụm nước miếng, ần nhẫn hơn mười phút đồng hồ...

Nếu như tất cả mọi chuyện vừa rồi đều được hắn tính toán tốt, vậy đũa nhỏ này rất hiếm thấy, cũng rất đáng sợ.

Thiên tài sợ nhất chính là kiêu ngạo, tùy ý bộc lộ tài năng của mình, song rõ ràng đũa nhỏ này có năng lực trên phương diện này nhưng lại luôn không muốn đánh nhau, cho dù có đánh nhau cũng chỉ biết chạy trốn, lần này bị ép đến bắt đắc dĩ liền ra tay độc ác, trên thực tế cũng là do đối phương gieo gió thì gặt bão, loại tâm tính này rất khó có được.

Đương nhiên, đây chỉ là những suy đoán của mình khi kết quả đã rõ ràng, nhưng bất kể là biểu hiện trước đó hay là sự tùy cơ ứng, hắn đều rất có tư chất ở phương diện này, dĩ nhiên, thủ đoạn lại không khỏi hơi khoa trương...

Sự khoa trương này chính là nguyên nhân khiến hắn bắt đắc dĩ.

"Ặc, như vậy... Như vậy cũng xem như mình đã đánh bại hắn chứ..."

Trên lôi đài, mắt thấy Hàn Cương Thành không có vẻ gì là muốn bỏ chạy, Gia Minh thờ phào nhẹ nhõm, vòng vo hai vòng tìm đến chỗ Đông Phương Lộ, rất ngây thơ hỏi. Sau đó, cả sân vận động - ít nhất là đám người của câu lạc bộ võ thuật kia - hoàn toàn bộc phát.

"Vô si!"

"Giết nó đi!"

"Thăng nhóc, mày đừng chạy!"

Trên lôi đài trong nháy mắt đã hỗn loạn, đám người mặc đồ học võ lao lên như ong vỡ tổ, có người đến xem vết thương của Hàn Cương Thành rồi kêu lên "Bác sĩ", có người lao về phía Gia Minh, tức giận mở miệng chửi mắng không dứt, có người kéo đám người đang kích động lại, có người đứng chặn ở phía trước.

Mắt thấy tình thế bộc phát nghiêm trọng, Sa Sa vội vàng chạy về chỗ ngồi lấy gậy bóng chày, Linh Tĩnh cũng từ bên cạnh lao tới, song chỉ chậm một hai bước, lôi đài đã bị vây quanh.

Chuyện này mặc dù có người theo chủ nghĩa hòa bình như Đông Phương Lộ ra sức ngăn cản lại, nhưng số người muốn quạt gió thổi lửa, muốn Gia Minh bị hung hăng đánh một trận cũng chiếm quá nửa, sợ rằng nếu như thật sự đánh, bọn họ cũng sẽ tiến lên hỗ trợ một hai quyền.

Mắt thấy dường như chuyện trên lôi đài đang dần có khuynh hướng không thể không chế nổi, Trần Cô Hạ liền muốn nhảy xuống từ khán đài để ngăn cản.

Cũng vào lúc này, rốt cuộc một thành viên của câu lạc bộ võ thuật trước nay luôn chơi thân với Hàn Cương Thành cũng thoát khỏi ngăn cản, lao về phía Gia Minh đang đứng ở một góc không có chỗ để trốn.

Một màn vạn người mong đợi cuối cùng cũng xuất hiện.

"Oa... A..."

Tiếng thét chói tai như xé nát tim gan, thành viên câu lạc bộ võ thuật vừa mới xông lên kia che kín hai mắt như bị cường hiếp ở ven đường, sau đó cũng ngã trên mặt đất như Hàn Cương Thành trong tiếng kêu rên thống khổ.

Bởi vì tiếng kêu là thực sự quá mức kịch liệt, lúc trước đã có Hàn Cương Thành làm tấm gương, mọi người cũng hơi bị ám ảnh, đầu tiên là nhìn vào chỗ giữa hai chân của người này, sau đó mới để ý đến bình xịt để phòng kẻ biến thái trong tay Gia Minh.

"Ặc, đưa hắn đi bệnh viện đi, thứ này không rửa sạch bằng nước được."

Gia Minh quơ quơ bình xịt, hơi hột nắp bình lại, nhìn thấy Sa Sa đang đứng dưới đài liền muốn đi xuống, nhưng đột nhiên lại xoay người lại:

"Thực ra... Minh còn muốn nói mấy câu..."

Lúc này mọi người đều trợn mắt há hốc mồm, thấy hắn quay lại, cũng muốn nghe xem hắn rốt cuộc muốn nói gì. Chỉ thấy hắn lấy ra bình xịt kia, hơi chần chừ nói:

"À, thứ này dùng để đề phòng biến thái, uy lực rất mạnh mẽ. Nếu như ai muốn, một trăm sáu mươi tám đồng một bình, cảm ơn..."

Về mặt mọi người lúc này đều rất đặc sắc, từ khi học viện quý tộc được thành lập đến nay, sợ rằng chưa có ai tệ hại như vậy, lại còn muốn quảng cáo

nữa.

Nếu lúc trước mọi người oán giận về cử chỉ hèn hạ của hắn, vậy thì sau khi hắn quảng cáo xong liền không biết nói gì hơn, đương nhiên, người khinh bỉ có, người bất đắc dĩ có, người buồn cười có, người da thịt trên mặt co quắp lại cũng có.

Gia Minh bước xuống lôi đài, Sa Sa lên đón đầu tiên, thiếu chút nữa liền ôm chầm lấy hắn như ở nhà, chẳng qua cuối cùng vẫn kiềm chế được, cầm lấy gậy bóng chạy gõ nhẹ hắn, Linh Tĩnh cười nói:

"Cậu còn dám quảng cáo, quá mất mặt..."

Gia Minh nhún vai, đang định nói chuyện thì Linh Tĩnh lại cười nói:

"Đúng rồi, Gia Minh, cậu đoán xem vừa rồi mình nhìn thấy ai?"

"Ai?"

"Vừa rồi mình đi vệ sinh, lại nhìn thấy Nguyệt Tri Huân, quả nhiên cô bé Nhật Bản khiến một đám người đánh nhau sáng hôm đó đúng là Huân. Nàng còn chưa học xong tiếng Trung Quốc, vừa rồi mình nói chuyện với nàng vài câu, nhớ tới cậu còn đang tỷ thí nên phải vội vàng đi tới, lúc này nàng đang chờ chúng ta, đi thôi."

"Thật sự là nàng?"

Nghe Linh Tĩnh nói, Sa Sa cũng hơi vui mừng. Gia Minh suy nghĩ một chút, sau đó bật cười:

"Thì ra là Linh Tĩnh đã thấy nàng, mình còn đang định nói cho cậu đó, sáng nay mình mới biết đó là nàng."

"Thật sao?"

"Ha hả, đúng vậy, nàng được phân đến cùng một ban với mình, vì vậy sáng nay đã gặp. Chỉ là bởi vì chuyện tỷ thí khiến hơi khẩn trương, mình định buổi trưa sẽ nói."

Linh Tĩnh lại cười khúc khích:

"Cậu còn nhắc đến tỷ thí... Cậu vừa nói mình liền thấy buồn cười, quá hèn hạ..."

"Ha hả, mình cũng chỉ may mắn mà thôi, vốn cho rằng không thể không bị đánh một trận, vì vậy dứt khoát nhờ nước miếng để làm nhục hắn, như vậy mình cũng không bị thiệt thòi, ai biết sau đó hắn lại lộ ra sơ hở như vậy... Ha ha..."

Ba người người chê ta cười đi ra phía ngoài sân vận động, mấy học sinh gặp phải Gia Minh cũng vô ý thức tránh ra. Trong lòng Gia Minh không khỏi vang lên một câu nói: Kể từ sau khi ta biến thành một đồng phân liền không ai dám dẫm lên đầu ta nữa... Ài, vô địch thật tịch mịch.

Đến tận lúc này, hẳn cũng không hề cảm thấy hôm nay mình hành động quá đáng, muốn mình không bị người khác chú ý, khiến cho người khác không để ý tới mình chính là kết quả lý tưởng nhất, song Linh Tĩnh và Sa Sa lại khác, các nàng còn có thể có bạn bè của mình, hơn nữa còn có cuộc sống xã giao bình thường.

Chuyện hôm nay, cũng bởi vì không có chút nguy hiểm nào khiến mình không để ý đến một vài chi tiết nhỏ, nếu vì thế mà khiến các nàng bị ảnh hưởng thì chính là cái được không bù nổi cái mất.

Ba người vừa ra khỏi sân vận động liền thấy Nguyệt Tri Huân đứng chờ bên cạnh cửa, sau khi chào hỏi, Linh Tĩnh kéo tay Nguyệt Tri Huân, nói:

"Đúng rồi, Gia Minh, Sa Sa, Huân nói cô ấy tới Trung Quốc vì muốn học võ công, vừa vặn mình lại muốn cậu ấy dạy mình tiếng Anh, vì thế mình định giới thiệu võ quán nhà mình cho cậu ấy, đương nhiên nơi này cách võ quán quá xa, những lúc ở trường học sẽ do ba người chúng ta dạy cậu ấy có được không? Cậu ấy cũng có thể giúp chúng ta nâng cao trình độ tiếng Anh, Huân rất giỏi tiếng Anh đấy."

Sa Sa gật đầu đồng ý, Gia Minh cười vui vẻ, đồng thời trong đôi mắt cũng xuất hiện sát khí lạnh lẽo mà nồng đậm.

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 61

Đêm Trong Rừng.

Đêm.

Mười một giờ tối trong Thánh Tâm học viện, khắp khu ký túc xá đã tắt đèn, bên trong căn phòng ngủ tối đen ở lầu hai, thiếu nữ Nhật Bản mặc một cái áo ngủ mỏng manh đang ngồi trên giường tĩnh tọa.

Lúc này vừa mới khai giảng xong, vì chiếu cố cho vấn đề quốc tịch của nàng nên ba căn phòng còn trống trong khu này đều không có ai ở, khi tắt đèn xung quanh có vẻ rất tĩnh lặng.

Đột nhiên, nàng nghĩ tới việc buổi sáng.

Lần này tới Trung Quốc, một là để tránh một đống phiền phức sau khi đính hôn với Thiên Vũ Chính Tắc, thứ hai, bởi vì lực lượng cường đại của Cố Gia Minh làm cho nàng hiểu kỹ, về phần hiểu kỹ như thế nào thì chính nàng cũng không hiểu.

Nói chung, hấn rất mạnh, ngay cả Thiên Vũ Chính Tắc khi đứng trước mặt hấn cũng cảm thấy nguy hiểm, gia tộc đối mặt với nguy cơ của Bùi La Gia, nàng không thể giúp gì nhiều, thứ nàng có thể làm chính là cố gắng để hấn nhận mình làm đệ tử rồi cầu hấn giúp đỡ.

Đương nhiên, việc này không thể thành công trong ngày một ngày hai, Cố Gia Minh biết rất rõ nội tình nên ngay từ đầu đã biểu hiện mình không có liên quan, mình muốn đánh động hấn thì chỉ có thể làm từ từ tuy rằng mình không biết muốn đánh động một người thì phải làm như thế nào.

Lúc buổi chiều khi gặp Diệp Linh Tĩnh đã nói mình tới Trung Quốc để học võ, sau đó bởi vì Linh Tĩnh quá nhiệt tình nên làm cho tình hình hồng бет.

Hấn tức giận, mình có thể cảm nhận được.

Ánh sao ôn nhu chiếu xuyên qua cửa sổ. Đột nhiên, có một bóng đen lóe lên bên cửa sổ, nàng bỗng dưng mở mắt ra, là hấn ư? Tay phải nàng nhẹ vung lên, một thanh đao nhỏ màu đen xuất hiện trong tay nàng. Không dám chậm trễ, nàng lao ra ngoài sân thượng, một bóng đen từ sân thượng nhảy vào rừng cây.

Là hấn hay là người của Bùi La gia...

Thế lực của Nguyệt Trì gia chỉ có ảnh hưởng ở Nhật Bản, mà Bùi La gia lại lan rộng ra toàn thế giới, mặc dù thế lực của họ ở Trung Quốc không tính là mạnh, thế nhưng đang ở xa nhà nên nàng phải chuẩn bị cho việc bị tấn công, trong hành lý của nàng còn mang theo cả súng lục thế nhưng hiện tại...

Trên khuôn mặt lạnh lùng của nàng hiện ra một tia kiên quyết, nàng đưa tay chống lan can, thân thể chỉ mặc áo ngủ của nàng nhảy xuống mặt đất, đôi chân trần của nàng chạm vào mặt đất mềm mại, một lát sau nàng chạy ào vào rừng cây.

Trong bóng đêm, trong khu rừng với những bóng cây màu xám những ánh sáng từ trên bầu trời chày xuống, xa xa có thể thấy được con đường nhỏ dành cho người đi đường và cái đình nghỉ mát.

Nếu như thời gian còn sớm một chút thì sẽ có những tốp năm tốp ba những cặp tình lữ học sinh ngồi ở đây nói chuyện, nhưng hiện tại đã khuya, cho dù lần đầu tiên hương trái cấm thì cũng sẽ không ở đây đánh đã chiến, dù sao gia cảnh của những học sinh này cũng không tệ lắm, họ không đến mức không có tiền thuê phòng ở khách sạn.

Nàng xóc lại toàn bộ tinh thần, cúi thấp người đi tới, nàng điều chỉnh tâm trạng dè dặt hô hấp, bỗng nhiên ở phía sau nàng xuất hiện tiếng động.

Nàng giống như thiểm điện xoay người chém tới, ngọn đao phong sắc bén phản xạ lại ánh sao, nhưng mà mới trăm được một nửa thì đã bị đối phương vững vàng ngăn cản, người nọ giơ tay chộp tới, hấn định triệt để bắt giữ Nguyệt Tri Huân, nhưng mà ngay lúc đó, bàn tay cầm đao của nàng như linh xà di chuyển, thân thể nàng tạo thành một đường vòng cung rồi biến mất ngay tại chỗ.

Tri Anh Thiên Huyền!

Một tiếng xé gió xẹt qua, thân thể của thiếu nữ đã xuất hiện bên cạnh địch nhân, nàng đánh ra một đao về phía cổ hấn, thân thể của người nọ lùi lại hai bước tránh khỏi một kích của nàng, sau đó, thiếu nữ không ngừng tiến lên.

Tuy trong bóng tối không nhìn thấy rõ hình dạng của đối phương nhưng nàng đã xác định, người đến là một người lớn không phải Cố Gia Minh.

Kể từ đó, chiến ý của nàng đột nhiên tăng lên gấp mấy lần, thân thể mê người chỉ mặc áo ngủ của nàng trong không khí xuất hiện những đường cong kỳ dị, xoát một tiếng, thanh đao nhỏ màu đen một lần nữa chém ra.

Trong chốc lát, nàng đã phát huy Tri Anh Thiên Huyền tới mức tận cùng bức đối thủ phải liên tục lui lại, nhưng mà sau khi chém ra liên tục năm đao thì bàn tay của nàng bỗng nhiên bị nắm lấy rồi bị kéo ra ngoài.

Sau khi va chạm mạnh vào một gốc cây lớn thân thể nàng chật vật lảng vài cái, rồi nàng nữa ngồi nữa quỳ ngẩn đầu lên. Người đối diện đã thu hồi địch ý chậm rãi đã đi tới:

"Tri Anh Thiên Huyền, cô quả nhiên là người của Nguyệt Tri gia ở Tô-ky-ô. Cô tới thành phố Giang Hải để làm gì?"

"Người là..."

Nguyệt Tri Huân chần chờ trong chốc lát, nói:

"Viêm Hoàng giác tỉnh, Trần Cô Hạ?"

"Công tác tình báo của Nguyệt Trì gia không tệ, các người đã sử dụng lực lượng của Cao Nguyên Thiên?"

Trần Cô Hạ đứng trước mặt nàng, nói:

"Ta không thích Bùi La Gia cho nên ta sẽ không làm gì cô, cô có thể yên tâm, ta chỉ muốn biết cô đến thành phố Giang Hải với mục đích gì."

Nguyệt Trì Huân nhàn nhạt đứng lên, nói:

"Tu luyện."

"Tại sao phải tới thành phố Giang Hải?"

Sau khi hỏi câu này Nguyệt Trì Huân vẫn không trả lời, Trần Cô Hạ chần chờ trong chốc lát rồi tự đoán:

"Hai năm trước người ở nơi này gặp nạn, lúc đó thiếu niên tên là Cố Gia Minh ở cùng một chỗ với cô, Cố Gia Minh bình thường nhu nhược nhưng tới lúc sống chết có thể bộc phát ra lực lượng rất lớn, cô vì vậy mà được lợi thành công theo hấn chạy trốn, tuy rằng sau đó cô bị bắt lại nhưng cô đã thấy được lực lượng của hấn, nên cô muốn để cho hấn gia nhập Nguyệt Trì gia? Ngô, không đúng, các người cũng không cần quan tâm tới hấn như vậy, nói như vậy thì chính cô đối với hấn..."

Trần Cô Hạ tất nhiên sẽ không đem vụ tàn sát hai năm trước liên hệ với Gia Minh, hấn gần đây rất tự cao, sau một phen phân tích hấn tự cho là mình đã tìm ra được điểm mấu chốt, lúc đó Nguyệt Trì Huân đang chịu khổ thì Gia Minh xuất hiện yểm hộ hai cô bé chạy trốn.

Tuy rằng Nguyệt Trì Huân lạnh lùng, nhưng đó dù sau cũng là mối tình đầu, hơn nữa sau đó hai người lại ở chung một phòng bệnh, vì vậy tiểu nữ nhân dần dần sinh ra tình cảm, đây cũng là việc thuận lý thành chương.

Lòng hấn nghĩ vậy, hấn liếc mắt nhìn ánh mắt lạnh lùng của Nguyệt Trì Huân, hấn càng chắc chắn suy đoán trong lòng mình.

"A, học võ cũng tốt, du lịch cũng tốt, chỉ cần cô không làm ra chuyện gì khác người thì cô chính là khách, hơn nữa Bùi La Gia có thể sẽ ra tay với cô thì càng có thể ra tay với ta, nếu cô ở Thánh Tâm học viện xảy ra chuyện gì thì có thể tìm ta hỗ trợ. Bây giờ cô trở về ngủ đi."

Hấn nói xong liền chấp tay sau lưng đi vào rừng cây. Nguyệt Trì Huân đứng đó thu dao lại, không biết trong lòng nàng đang suy nghĩ gì. Một lát sau nàng xoay người chuẩn bị trở về ký túc xá, mới đi được vài bước nàng đột nhiên đứng lại. Một thiếu niên mặc đồ đen ở trước mặt như cười như không nhìn nàng.

"Biểu hiện của cô làm ta rất thất vọng, Trần Cô Hạ đã bị nạn thương, cô lại chỉ có thể ở trước mặt hấn chém ra sáu đao."

Nam hài vừa nói vừa chậm rãi đi tới, hấn giơ tay lên nhẹ nhàng đặt lên gương mặt trắng nõn của nàng.

Bàn tay vừa chạm vào khuôn mặt, Nguyệt Trì Huân không có né tránh thế nhưng trong đôi mắt bình thản của nàng có chút rung lên.

Bàn tay từ trên mặt nàng dần dần đi qua mép tóc, bên tai sau đó nhẹ nhàng đưa ra sau gáy của nàng kéo thân thể nàng nghiêng về phía trước.

"Càng làm thất vọng hơn là trong phòng của cô có súng, tuy đây là cuộc gặp gỡ ngoài ý muốn nhưng mà cô lại quên mang nó theo..."

Hắn, hắn muốn làm gì... thân thể của thiếu nữ căng cứng, nàng để mặc cho thân thể dựa vào vai hắn, nhìn hai người giống như là một cặp tình lữ đang dựa vào nhau, trong lòng nàng đoán được vì hắn tức giận về việc buổi sáng nên sẽ làm ra việc gì đó, nhưng cho dù là nghĩ thế nào đi nữa thì nàng cũng không ngờ lại xảy ra chuyện trước mặt.

"Muốn trợ giúp người nhà đối kháng Bùi La gia, muốn trở nên mạnh mẽ, còn muốn kéo ta xuống nước thế nhưng ngoại trừ việc hai năm trước đây thì cô đã từng giết người chưa? Cô có..."

Theo lời nói của thiếu niên nàng cảm thấy sau ót của mình càng ngày càng nặng, thanh đao trong tay nàng rung nhẹ sau đó lạnh lùng đâm vào bụng dưới của nàng, máu từng trong váy ngũ của nàng đột nhiên tràn ra.

"Cô đã từng chết chưa! ?

ÂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 62

Bao Nhiều Người.

"A..."

Khi bụng truyền tới cơn đau, Nguyệt Tri Huân nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng, tuy rằng nhện đau chính là một trong những thứ quan trọng của Ninja thể nhưng trong nháy mắt đó nàng cũng cảm thấy kinh ngạc.

Lúc ở nhà máy gia công gỗ, mặc dù đối với sự đui giết của mọi người, nhưng hắn vẫn tự nhiên, lúc ở bệnh viện, ở trước mặt hai thiếu nữ hắn vẫn luôn thể hiện mình là một người vô hại thậm chí có phần nhu nhược.

Vì thế mặc dù nàng biết hắn tức giận thế nhưng nàng không ngờ sự tức giận của hắn lại kịch liệt như vậy.

Sẽ chết ư...

Một khắc sau, mái tóc của cô bị Gia Minh nắm kéo lên rồi ném về phía xa, máu trong người lần này phun ra càng dữ dội hơn.

Sau khi té lăn trên mặt đất cô vô ý thức dùng tay che miệng vết thương lại sau đó nhẹ nhàng cuộn lại.

Máu trên người yên lặng chảy ra, cô cắn chặt răng, không nói gì, thậm chí ngay cả rên rỉ cũng không. Một lát sau, Gia Minh mới đi tới ngồi xuống bên cạnh nàng, hắn vương sóng dao dính máu nhẹ nhàng vỗ trên hai gò má của nàng.

"Đau không?"

Nguyệt Tri Huân hơi rung lên, nàng nói:

"... Đau."

"Nếu như có chuyện làm tôi ghét hơn chuyện tính kế ta thì đó chính là ảnh hưởng tới những người bên cạnh tôi. Linh Tĩnh và Sa Sa là người nhiệt tình, tôi biết việc dạy võ hôm nay là Linh Tĩnh chủ động nói ra nên cô còn chưa chết."

"Xin lỗi..."

"Đứng lên đi."

Nguyệt Tri Huân có gấn từ mặt đất bò dậy, tay cô bụng phần bụng dưới đang chảy máu lảo đảo theo sát phía sau Gia Minh, không bao lâu sau hai người

đã về tới nhà trọ của Nguyệt Tri Huân.

Khi vào tới phòng ngủ của Nguyệt Tri Huân, Gia Minh tự động mở rương lấy ra một cái hộp cấp cứu, Nguyệt Tri Huân thì đứng ở bên giường đau khổ chống cự, thân thể nàng lung lay sắp ngã, sau khi Gia Minh nói "Ngồi xuống đi." thì nàng mới ngồi dựa vào mép giường.

Một cái đèn pin lớn rơi vào phần bụng bị thương của Nguyệt Tri Huân, sau khi xúc váy nàng lên, đôi chân thon dài và chiếc quần lót màu trắng của nàng lộ ra, sau khi chiếc váy được vén lên bộ ngực nhỏ của nàng đã lộ ra hơn phân nửa, nhưng mà, hai người tựa hồ không để ý tới những thứ này.

Gia Minh tiện tay đưa cái vỏ dao cho Nguyệt Tri Huân cầm, sau đó một mặt cầm máu, khử trùng tiêu độc một mặt nói:

"Tôi chưa bao giờ dạy cho ai thứ gì, cũng sẽ không dạy cho bất cứ ai, thứ tôi có thể làm chính là khi cô rành, cô có thể đến đây, tôi không đảm bảo cô có thể học được thứ gì, cũng như không đảm bảo cô lành lặn trở về Nhật Bản, nếu như cô không có vấn đề thì tôi cũng không có vấn đề."

"Linh Tĩnh và Sa Sa nếu đã nhiệt tình dạy cô, thì cô có thể học vài thứ, thuận tiện tôi cũng muốn thông qua cô dạy cho các nàng vài thứ, việc nói tiếng Anh cùng Linh Tĩnh nhờ vào cô."

"Nhưng mà, việc ngày hôm nay tôi không cho phép cô báo cáo với người nhà, nhớ kỹ một dao hôm nay, nếu như có một ngày mà gia tộc cô tính kể tôi thì tôi bảo đảm không cần Bùi La gia ra tay, Nguyệt Tri gia của cô cũng chết hơn một nửa. Còn nữa, ánh mắt không được nhìn sang chỗ khác, không được nhắm mắt lại, nhìn thẳng vào vết thương của cô."

Một dao kia của Gia Minh có vị trí vô cùng chuẩn xác nên không có đã thương lục phủ ngũ tạng.

Nhưng mà sự đau đớn khi đâm vào, rút ra rồi khâu lại vết thương không phải là người thường có thể chịu đựng nổi, đặc biệt khi Gia Minh cố ý nặng tay.

Nguyệt Tri Huân cắn chặt vỏ dao, đôi mắt nhìn thẳng vào vết thương, sắc mặt tái tới mức đáng sợ, cô dường như có thể ngất đi bất cứ lúc nào thế nhưng cô vẫn kiên trì nghe Gia Minh nói.

Về phần Gia Minh, hắn cũng không hứng thú khi nhìn phần bụng xinh đẹp của cô nàng.

Là một gã sát thủ có kinh nghiệm phong phú nên việc khâu vết thương hắn rất thuần thục, thậm chí so với bác sĩ ngoại khoa của bệnh viện còn chuyên nghiệp hơn.

Những vết thương cần khâu lại đặc biệt là vết thương ở phần bụng dưới, bởi vì sự đau đớn khi khâu lại nên người bị khâu sẽ run lên liên tục, hơn nữa còn lan ra toàn thân.

Nếu như là những thanh niên cường tráng thì loại run này có thể chịu đựng được nên khó thấy họ rung thể nhưng phụ nữ thì lại khác, thân thể của họ run lên rất dữ dội, hơn nữa giới nữ chỉ mới mười sáu tuổi làn da mềm mại trắng nõn, đây lại là lần đầu tiên trị liệu nên phần bụng dưới của Nguyệt Tri Huân rung lên dữ dội.

Loại rung ở bụng dưới này ngoại trừ gặp phải khi khẩn trương thì chỉ có lúc phụ nữ lên cao trào mới xuất hiện. Trái qua thời gian dài làm sát thủ nên

hắn này sinh ra một chút thú tính, hẳn bảo Nguyệt Tri Huân nhìn thẳng vào vết thương là để cho cô càng thêm khản trương lên.

"Được rồi, vết thương đã xử lý xong, việc cắt chỉ thì cô tự làm, thuốc của gia tộc cô không tệ, việc có để lại vết sẹo hay không thì tùy vào nhân phẩm của cô, ngủ đi..."

Sau khi bôi thuốc xong, Nguyệt Tri Huân nghe theo lời hắn nhắm mắt lại, cô dùng băng gạc quấn quanh vết thương vài vòng rồi mặc áo ngủ vào đắp chăn lại. Gia Minh từ cửa chính đi ra, trên đường đi hắn tiêu hủy vết máu trên đường, sau khi làm xong hắn liền rời trường học trở về nhà.

Trên thực tế, với tính cách trước đây thì hẳn đã giết chết Nguyệt Tri Huân, nàng chết đi thì xong mọi chuyện, chỉ là ở sau lưng nàng còn có một Thiên Vũ Chính Tắc, mình ở đây giết chết Nguyệt Tri Huân tuy có thể xóa hết tất cả dấu vết, nhưng mà cho dù kế hoạch kỹ lưỡng thế nào thì cũng có thể xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Huống hồ không có chứng cứ thì Thiên Vũ Chính Tắc càng khẳng định là do mình làm, đến lúc đó sẽ rất phiền phức, suy đi tính lại hắn liền quyết định làm như hôm nay, hẳn quyết định đem mọi việc không tốt nằm trong phạm vi khống chế của mình.

Mặc khác, sáu năm từ khi sống lại hắn và hai cô gái Linh Tĩnh, Sa Sa sống chung một chỗ đã thành thói quen, vì không muốn hại các nàng nên hắn tận lực ân giấu, trên thế giới nếu có Phượng Hoàng, thì cũng có thể có Thần Phật, việc mình làm ở dưới có thể là sẽ có người ở trên để ý. Người đáng chết thì nên giết, nhưng ít ra... những người xung quanh cũng không bị chết một cách oan ức.

***** Từ hôm đó tới vài ngày sau vẫn rất yên tĩnh.

Kết quả của trận luận võ được mọi người chờ mong lại có một kết thúc cực kỳ tương phản, từ đó về sau ai cũng xem Gia Minh là đại biểu của biến thái, gian trá, vô lại.

Mỗi lần hắn xuất hiện ở trường học thì thường xuyên có người chỉ trỏ hắn, trong lớp học không có ai nói chuyện với hắn ngoại trừ Nguyệt Tri Huân, lớp trưởng Đông Phương Uyên khi thấy hắn thì khinh thường, Hoàng Hạo Bình thì phân rõ giới hạn và làm ra bộ mặt "tôi không biết người này" với Gia Minh, tình huống phát triển như vậy cũng coi như là phù hợp với sự chờ mong của Gia Minh.

Mặc khác, Linh Tĩnh và Sa Sa khi ở trên lớp cũng có vài ánh mắt kỳ quái bàn tán về hai người nhưng tính ra thì cũng không quá mức, thứ thú vị là quảng cáo của Gia Minh trên lời đài dường như có hiệu quả, liên tục trong một tuần lễ có không ít bạn nữ tìm Linh Tĩnh và Sa Sa hỏi mua thuốc, tuy rằng số lượng không lớn nhưng do giá mua vào thấp nên lời hơn năm trăm đồng, ít nhất có thể giải quyết được một tháng tiền cơm.

Buổi tối sau khi ăn mừng, hai cô bé thậm chí còn đề nghị bày bán loại thuốc này, Gia Minh biết bán thứ này không có lời, dù sao thứ này chỉ được cái tạo từ hàng gốc một chút nên người khác cũng có thể làm được, những con cái nhà giàu này không thiếu tiền, họ mua của Linh Tĩnh và Sa Sa chỉ vì ham mới mà thôi, chỉ cần qua một chút thời gian thì hứng thú của họ sẽ nhạt dần. Sau khi nghe phân tích của Gia Minh, hai cô bé có chút thất vọng.

Làm Gia Minh có chút buồn bực là căn cứ theo lời của Nhã Hàm thì thu đoạn hèn hạ của mình sử dụng trên sân thi đấu vẫn không làm cho Trần Cô Hạ quên đi ý định dạy võ cho mình, quả nhiên những người trải qua sinh tử không giống như những tên đăm chìm trong võ đạo.

Nhưng mà cho dù hẳn có suy nghĩ này trong đầu thì chỉ cần mình không đồng ý là được, mình không tin hẳn có thể buộc mình nhận hẳn làm thầy.

Ngày thứ hai sau khi bị thương Nguyệt Tri Huân giống như không có việc gì trở lại lớp học, Nguyệt Tri Huân, Gia Minh, Linh Tĩnh, Sa Sa đều biết nhau nên thường ăn cơm trưa chung một chỗ.

Trong đoạn thời gian này, Gia Minh phát hiện cô nàng có một chứng bệnh làm người khác dờ khóc dờ cười-- nàng luôn luôn làm mất dụng cụ học tập.

Hộp văn phòng phẩm, bút máy, thước đo, com-pa, sách giáo khoa, bản luyện tập... Trong hơn một tuần lễ dường như ngày nào cô nàng cũng có một món bị mất, đây không phải là cô không mang theo mà là do bị mất.

Gia Minh không khỏi có chút kinh ngạc, một cô gái như vậy không ngờ lại có thể trở thành sát thủ.

Khi Gia Minh hỏi vấn đề này, Nguyệt Tri Huân nói những thứ dùng trong chương trình học Ninja nàng không quên một món nào nhưng mà dụng cụ học tập thì lại khác.

Khi nói những lời này tuy rằng giọng nói nàng rất bình thản, thế nhưng trong ánh mắt của nàng Gia Minh có thể thấy được một tia ngượng ngùng.

Từ nhỏ đến lớn, nàng luôn như vậy, không chỉ ở Trung Quốc mà khi ở Nhật Bản nàng cũng thường xuyên làm mất dụng cụ học tập, một cô gái xinh đẹp muốn trở thành sát thủ hàng đầu không ngờ lại có chứng bệnh như thế, mỗi khi nghĩ tới việc này Gia Minh nhìn không được cảm thấy buồn cười.

Tình huống như vậy xảy ra được vài ngày, mỗi lần như vậy thì Nguyệt Tri Huân đều khom người xuống dưới bàn học tìm kiếm, khi đó Gia Minh đưa cặp sách của mình lại, cặp sách của hẳn được Linh Tĩnh thu xếp nên không thiếu thứ gì.

Khi Nguyệt Tri Huân tìm được văn phòng phẩm hay sách giáo khoa mà mình dùng sau đó cúi đầu tạ ơn thì Gia Minh liền quay đầu qua một bên cười cười. Nhờ có những việc vặt như thế này khoảng cách của hai người từ từ được kéo gần lại.

Khi lễ khai giảng trôi qua được một tuần, Linh Tĩnh đã tìm được một công việc mới, công việc này không tệ, đó chính là làm việc trong một quán ăn kiểu phương Tây.

Mỗi ngày làm việc từ tám giờ tối đến mười giờ tối, công việc của Linh Tĩnh là chơi đàn Dương Cầm, tiền lương dựa theo tiêu chuẩn làm việc ngoài giờ mỗi tháng tám trăm, ở một nơi mà tỉ lệ thất nghiệp tăng cao, đại đa số người không có việc làm, với thân phận người chưa trưởng thành và chỉ hơn một năm học tập đàn Dương Cầm thì đây không thể nói là mìa mấn nữa, nó có thể gọi là kỳ tích.

ÃN SÁT

Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 63

Tích Lũy Hạnh Phúc.

"Bọn họ nói tớ đàn Dương Cầm rất có linh tính, tiếng đàn của tớ làm cho rất nhiều người cộng hưởng, giáo viên dạy đàn của tớ còn nói tớ rất có năng khiếu nên quyết định dạy tớ."

Linh Tĩnh mặc một bộ quần áo phong cách phương Tây, trên cổ áo cột một chiếc nơ màu trắng, đôi dầy dưới chân không tính là cao đi vài vòng trong phòng khách để cho Sa Sa ngắm và cho ý kiến, ngôi nhà vừa mới hoàn thành nên bên trong ngoại trừ chiếc giường lớn thì không còn gì, Linh Tĩnh không thể làm gì khác hơn là mặc vào để cho người khác xem.

Khi nghe được lời khẳng định của Sa Sa Linh Tĩnh liền hưng phấn chạy tới cửa phòng bếp, bởi vì cô muốn thay y phục nên Gia Minh phải đi đến đó, do phòng bếp không có máy hút khói mà chỉ có một cánh quạt kiểu cũ nên phòng bếp lúc này đầy khói, khi cô bước vào thì mùi khói cay nồng xông lên mũi làm cho cô khó chịu.

"Gia Minh, cậu thấy sao."

Chỉnh sửa quần áo lại một chút Linh Tĩnh xoay một vòng.

Gia Minh rửa sạch tay đi tới rồi nhìn cô từ trên xuống dưới, hần cười nói:

"Đây là quần áo mua ứng phó nên chất lượng không tốt cho lắm, tớ nhớ cậu từng thử nhiều bộ quần áo nhưng đâu có lần nào lại hưng phấn như vậy."

"Đâu có giống nhau, đây chính là quần áo làm việc đó, đây chính là công việc đầu tiên của tớ."

Linh Tĩnh nghiêng đầu tùy ý để Gia Minh chỉnh sửa lại mái tóc đen của mình:

"Như vậy đẹp hơn à?"

"Muốn đóng giả con trai thì ít nhất cũng phải như Sa Sa, cậu không thấy Sa Sa ngày nào cũng buộc tóc đuôi ngựa ư?"

"Tớ đâu có đóng giả con trai!"

Sa Sa từ trên ghế nhảy dựng lên sau đó ôm cổ Gia Minh hỏi tội.

Gia Minh bị lôi kéo nên hết nghiêng trái rồi lại nghiêng phải, hần vừa cười vừa làm tóc cho Linh Tĩnh, hần nói:

"Tớ sai rồi, tớ sai rồi không được sao? Không phải là đóng giả con trai, là tiêu sái, tiêu sái, Linh Tĩnh ra ngoài đàn Dương Cẩm không phải là cần khí chất tiêu sái này sao? Buộc tóc đuôi ngựa sẽ làm cho một cô bé nhìn càng thêm nhanh nhẹn hoạt bát, hơn nữa nhìn thấy có chút giống với những phụ nữ khôn khéo, đương nhiên, Linh Tĩnh bây giờ vẫn còn nhỏ."

Linh Tĩnh một mặt giữ vững tư thế để cho Gia Minh làm tóc, một mặt cười khanh khách, Sa Sa đánh giá Gia Minh một vòng sau đó cười nói:

"Rất nhanh nhẹn hoạt bát, rất khôn khéo ư? Tớ cảm thấy Gia Minh cậu thiếu chút khôn khéo hoạt bát, Linh Tĩnh, chúng ta làm cho hấn để tóc dài sau đó cuộc tóc đuôi ngựa có được không?"

"Được đó."

Linh Tĩnh nói.

"Hai vị nữ vương, các người hãy tha cho tôi đi... A, thức ăn sắp khét rồi, Sa Sa tha mạng..."

Nhờ có mớ thức ăn, Gia Minh vội vã tránh thoát chủ đề này, trên thực tế, khuôn mặt của hấn rất bình thường, không tính là đẹp trai, đương nhiên trong mắt hai cô bé của chúng ta thì hấn có thể thăng lên cấp có thể miễn cưỡng để nhìn thể nhưng thêm một mái tóc đuôi ngựa thì nhất định sẽ bị người khác chê cười, tuy rằng hấn không để ý đến ánh mắt của người khác nhưng hấn cũng không muốn mình bị biến thành một tên ngốc.

Thấy bộ dáng chạy trốn chết của Gia Minh, hai cô bé nhìn nhau nở nụ cười, một lát sau hấn trở lại phòng khách thương lượng việc mua TV với hai cô, đối với hai người lúc này, có thể để cho căn nhà có thêm đồ vật giống như là tích lũy hạnh phúc vậy, với hai người, sự mâu thuẫn, trở ngại và ánh mắt của người khác khi ba người sống chung không có ảnh hưởng gì nhiều, còn cuộc sống học sinh thì giống như là một trò chơi, mỗi ngày đều có phát hiện cái mới, tràn ngập mong muốn.

Sau khi ba người ăn cơm xong thì Nhã Hàm chạy tới, Linh Tĩnh tìm được công việc mới có không ít công lao là của Nhã Hàm. Thiên phú đàn Dương Cẩm của Linh Tĩnh không phải cô không biết, nhưng mà có thể nhẹ nhàng tìm được việc như thế thì quả thật là ngoài ý muốn của cô.

Mỗi lần Nhã Hàm đến căn nhà chung của ba người thì trong lòng cô luôn có cảm giác là lạ, tình trạng thân mật của ba người cô biết rõ, lúc còn ở cấp 2 thì mỗi tuần sẽ có hai ngày ba người ở chung.

Nhưng mà tình trạng ba người ở chung một nhà như thế này, hai cô bé lại giống như hai người vợ mới cưới thương lượng bố trí ngôi nhà làm cho nàng có một cảm giác không thể nói nên lời, tuổi của ba người cũng không còn nhỏ, nếu cứ theo tình hình này thì khi ba người ra ngoài xã hội thì bọn họ vẫn còn ở chung, lúc đó không phải sẽ biến thành một gia đình một chồng nhiều vợ hay sao?

Nhã Hàm là người của đạ gia tộc nên nàng biết người có tiền trog giới thượng lưu thường bao nuôi tình nhân, thậm chí còn trắng trợn cưới vài người vợ, nhưng mà cái gia đình nhỏ này lại không có được bao nhiêu quyền thế và địa vị...

Đương nhiên, với năng lực của Gia Minh thì cũng không khó để làm được việc này, thế nhưng hấn là Gia Minh cũng không muốn làm vậy, Gia Minh muốn làm chính là ân nhân, thế nhưng cái gia đình này lại có mặt Gia Minh, Gia Minh...

Tới cuối cùng mọi thứ vẫn do tâm tình của Gia Minh điều khiển... Nhà Hàm phát hiện mình gần đây có chút kỳ quái, mỗi lần thấy Gia Minh và hai cô bé vui vẻ hòa thuận sống chung một nhà thì cô cảm giác có gì đó không đúng, là lo lắng, là sầu lo hay là do bọn họ quá tốt với nhau nên đem mình xem như là người ngoài?

Lúc đêm đến, Nhà Hàm lấy xe con của nàng đư Linh Tĩnh đến nơi làm việc, trên xe, Linh Tĩnh và Sa Sa thương lượng việc mua xe đạp, không phải hai cô không có tiền mà do hai người không muốn tiêu xài lung tung, dù sao muốn tìm được một chiếc xe phù hợp thì cũng phải tốn không ít công sức.

Nơi làm việc của Linh Tĩnh là ở quán com phong cách phương Tây "Bắc Âu Huyền Tường", trên thực tế nơi này giống như một cái nhà hàng lớn, bên trong được trang trí rất xa hoa, lộng lẫy.

Ngày đó Linh Tĩnh ra ngoài mua đồ, khi nghe được tiếng Dương Cẩm từ bên trong truyền ra cô liền không tự chủ đến gần cửa kính nghe một lát, vừa lúc quản lý nhà hàng từ bên cạnh đi vào, vừa đi vừa thương lượng việc tìm người chơi đàn Dương Cẩm.

Khi đó Linh Tĩnh lấy hết sự gan dạ chạy tới xin được chơi đàn, vốn còn tưởng rằng bị chê cười một phen thế nhưng người quản lý đó cho rằng thú vị nên để cho nàng vào thử, cuối cùng hai bên thương lượng thời gian làm việc tránh xung đột với việc học của cô, trong lòng của Linh Tĩnh người quản lý đó thật sự rất tốt.

Ngừng xe trước cửa, Linh Tĩnh dẫn ba người ra cửa sau của nhà hàng, còn chưa đi tới họ đã thấy một người nam đang đứng ở ngoài cửa nói gì đó, người nam kia mặt một bộ Tây trang nhìn qua khoảng hai bốn hai lăm tuổi, nhìn qua có chút đẹp trai phong độ, người này chính là quản lý của nhà hàng.

Phát tay chào tạm biệt ba người, Linh Tĩnh quay người lại bắt chuyện với quản lý rồi đi vào trong, một lát sau, bóng người của cô đã xuất hiện bên cạnh một bức tường thủy tinh... Cô giơ tay thè lưỡi chào ba người sau đó bắt đầu nói...

ẢN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 64

Khóa Học Thứ Nhất Của Sát Thủ: Học Ngụ.

Sáng sớm, ở Thánh Tâm học viện.

"Bộ Vịnh Xuân Quyền này rất thích hợp cho nữ giới sử dụng, cho cậu biết, lúc trước mình học bộ quyền pháp này chỉ tốn có một ngày một đêm."

Nội Dung: hide Đứng bên cạnh Sa Sa tự hào khoe khoang thành tích của mình, nói:

"Tớ đánh trước một lần, bạn xem cho kỹ, có sự dạy dỗ của tớ và Linh Tinh bạn rất nhanh sẽ học được thôi."

Vỗ vỗ vai Nguyệt Trì Huân, Sa Sa cười cổ vũ sau đó xoay người sang bài ra tư thế mời:

"Cẩn thận."

Sa Sa luyện bộ quyền này đã nhiều năm, chỉ cần một ý niệm nhỏ là chiêu thức của Vịnh Xuân đã hiện trong đầu, cho nên đánh quyền rất thuần thục.

Lúc này Linh Tinh và Gia Minh đang đi ra ngoài mua bữa sáng chỉ để lại một mình cô giáo Sa Sa ở lại dạy Nguyệt Trì Huân, một lát sau, cô đánh xong bộ quyền rồi đắc ý quay đầu lại.

"Đây chính là Vịnh Xuân Quyền, lần đầu chỉ cần nhìn kỹ để có khái niệm là được, lần trước bác Diệp cũng dạy tớ như vậy. Lần sau cậu cố gắng làm theo, nếu cố gắng thì rất nhanh sẽ học được thôi. Quả thật bộ quyền này nhìn qua quả thật có chút vụng về và không có vẻ nhìn như Thái Cực Quyền cũng chẳng có chút mạnh mẽ nào nhưng nó có ưu thế là hữu dụng, vì những động tác này cậu có thể tổ hợp lại, cậu xem tên ngu ngốc Gia Minh, tuy hắn đánh quyền vô cùng bài bản nhưng lại không biết dùng như thế nào. ÂnA, cậu trước tiên đọc sách sau đó bắt đầu luyện đánh cọc gỗ, yêu cầu là phải nhanh và chuẩn..."

Một bên đánh vào những cọc gỗ cứng ngắt một bên Sa Sa nói về những hiểu biết võ thuật của cô nhưng mà không lâu sau thì cô phải trợn mắt há mồm ra bởi vì cô cho rằng cô gái Nhật Bản này không thể làm lại những động tác vừa rồi nhưng mà tất cả những động tác của cô đều bị Nguyệt Trì Huân lặp lại một lần, lúc đó cô nói: "A, cậu còn nhớ một chút ư." rồi tiếp tục đánh quyền, khi bộ quyền đánh xong thì cô càng trợn mắt há mồm.

"Cậu... trước đây cậu học qua rồi ư?"

"Chưa."

Nguyệt Trì Huân nhàn nhạt nói giống như đây chỉ là một việc bé nhỏ không đáng nói.

"Vậy sao cậu chỉ nhìn... chỉ nhìn một lần!"

Sa Sa cảm thấy sự thiên tài của mình bị tổn thương thì ngay lúc này Gia Minh và Linh Tĩnh đã trở về cầm theo sữa đậu nành, bánh bao đi đến chỗ hai người, Gia Minh nhìn Sa Sa cười xán lạn:

"Sa Sa, chúng tớ thấy rồi, không ngờ chỉ trong một thời gian ngắn như thế mà cậu lại có thể dạy cho Nguyệt Tri Huân học xong Vịnh Xuân Quyền, tớ nghĩ không lâu nữa bác Diệp sẽ tới tìm, nhờ cậu làm thầy dạy võ đó."

"Ách, cái này... Ha ha, đương nhiên, nhưng mà cũng nhờ Tri Huân có tư chất tốt..."

Sa Sa thuận theo câu nói cười nói, Linh Tĩnh cười cười cầm bữa sáng đưa tới:

"Đây là của cậu... Tri Huân, của cậu đây."

"Cảm ơn."

Bốn người ngồi bên bờ hồ vừa ăn sáng vừa nhìn những học viên của võ quán chạy nước rút, chạy vượt chướng ngại vật hoặc là đang vật lộn.

Khi Sa Sa dạy cho Nguyệt Tri Huân Vịnh Xuân Quyền, bọn họ đều dùng ánh mắt đũa cọt nhìn sang, đối với bọn họ mà nói, đánh bại đối thủ với tốc độ nhanh nhất mới là mục đích, Tiết Quyền Đạo, Thái Quyền, Nhu thuật và nhiều quyền pháp mạnh liệt mới là thứ mà bọn họ yêu thích, Vịnh Xuân Quyền chỉ là quyền pháp của nữ nhân nên bọn họ chưa bao giờ xem qua, về phần Thái Cực, đây chính là độc quyền của người già.

Khi thấy Gia Minh xuất hiện, ánh mắt của bọn họ đều hiện ra vẻ phẫn nộ hoặc khinh thường, đối với sự bại trận của Lư Kiên Xuyên và Hàn Cương bọn họ đều nghĩ Gia Minh mai mắn và đánh bại đánh bại mà thắng.

Đương nhiên tuy kỹ xảo chạy trốn của hắn rất tốt nhưng nói tới đánh nhau thì mỗi người ở đây đều có tự tin có thể thắng được Gia Minh, dù sao lần trước Hàn Cương thua do ngoài ý muốn, nếu như đánh thêm một lần nữa thì bọn họ sẽ không dắc ý mà phạm phải sai lầm nữa.

Hai bên trừng mắt lẫn nhau, đơn giản là ta thấy người buồn nôn người thấy ta mắc ói, một lát sau bốn người ăn xong phần ăn sáng sau đó bắt đầu đến lớp, sau khi chia tay với Linh Tĩnh và Sa Sa, Gia Minh nhân nhạ nói:

"Lần sau cô nên giả bộ giống một chút."

"Giả bộ...?"

Khuôn mặt của nàng vẫn không có chút thay đổi nhưng trong giọng nói của nàng có thêm một chút nghi hoặc giống như là không biết giả bộ như thế nào.

Hai người lúc này đã đi tới chỗ rẽ của bồn hoa, bởi vì ở đây không có ai nên Gia Minh ngừng lại, nói:

"Tôi biết đối với cô thì sẽ có chút khó khăn, thế nhưng tôi nói cho cô biết, ngày trang sẽ là chương trình học bắt buộc của cô bây giờ, cách huấn luyện của Nguyệt Trì Gia quả thật là ngu ngốc, cô bị bọn họ huấn luyện thành như thế này, việc cần làm bây giờ chính là huấn luyện cho cô bớt đi chút đầu gỗ, biết không? Mỗi lần muốn dạy cái gì đó cho cô tôi đều cảm thấy rất tuyệt vọng, bởi vì một việc cơ bản nhất là cười cô có biết không?"

Một giây, hai giây, mắt thấy khuôn mặt hoàn mỹ của cô gái trở nên cứng lại.

Gia Minh nổi lên nụ cười khổ sau đó hấn vung hai tay ra vỗ lên trên mặt cô vài cái sau đó nắm một bên mặt của cô kéo ra, nói:

"Đây gọi là cười ư? Thứ này so với trình nữ bị mất trình còn kinh khủng hơn, tôi nói cho cô biết, cười là phải như thế này... đôi mắt hơi híp lại... khóe miệng hơi nhếch lên trên... Bây giờ không cần cô lộ ra hàm răng, nhưng khi cười phải có má lúm đồng tiền... Quên đi, cô hãy trở lại với khuôn mặt khi này đi, đây chính là nguyên nhân tôi tuyệt vọng, cô chỉ biết bắt chước theo..."

Hai người vừa đi vừa nói, loay hoay nửa ngày, Gia Minh rốt cục cũng không nỗ lực nữa, hấn xoay người đi vào phòng học, Nguyệt Trì Huân thì cúi đầu đi theo phía sau, dường như cô đang suy nghĩ ý nghĩa của những động tác vừa rồi.

Khi thấy Nguyệt Trì Huân loay hoay tìm thứ gì đó, Gia Minh bắt đắc đi đưa hộp văn phòng phẩm của mình tới, Nguyệt Trì Huân lấy ra cây thước đo sau đó gật đầu nói:

"Cảm ơn."

Gia Minh liếc mắt, nói:

"Cô có biết Bùi La Gia là thứ gì không?"

Nguyệt Trì Huân gật đầu, nhẹ giọng nói:

"Bùi La Gia là tổ chức sát thủ đứng đầu thế giới."

"Vậy cô biết thứ gì là sát thủ không?"

Gia Minh liếc mắt nhìn nàng, sau đó không đợi nàng trả lời mà nói:

"Sát thủ không giống với Ninja bọn cô, tuy các Ninja cũng giết người nhưng chỉ là rèn luyện thân thể, ả núp, ám sát còn sát thủ thì chỉ cần mục tiêu có thể giết thì bọn họ sẽ không từ thủ đoạn, cô muốn trở thành địch nhân của Bùi La Gia thì cần phải trở thành một sát thủ xuất sắc, quan trọng nhất là cô cần phải học gạt người."

"Phạm vi của lừa gạt người vô cùng rộng, hầu như tất cả lĩnh vực cô đều phải biết. Đương nhiên không thể trở thành một sát thủ lạnh lùng, hạng sát thủ này cho dù thế nào đi nữa thì cũng không thể trở thành một sát thủ lợi hại, một sát thủ lợi hại thì cho dù bất cứ lúc nào, ở đâu, hấn cũng có thể biến thành bất cứ người nào khác, thí dụ như cô, phối hợp với thuốc trang điểm, cô có thể biến thành bà lão tám mươi, cô gái mười tám tuổi, kỹ nữ hai mươi tám tuổi, nữ doanh nghiệp ba mươi tuổi, bốn mươi tám tuổi, năm mươi tám tuổi... Thế nhưng nếu cô vẫn giữ khuôn mặt cứng nhắc này thì chắc chắn cô sẽ xong, nếu như

một đệ tử mà tôi huấn luyện ra cứ thế mà chết đi thì thà rằng bây giờ tôi giết cô cho xong."

"Ninja thì ở bất cứ nơi nào cũng toàn lực ứng phó, nhưng sát thủ thì không giống vậy, bất cứ lúc nào, cô cũng phải chừa cho mình một đường lui, có thể dùng ba phần sức thì không thể dùng tới bốn phần, trong tay cô phải luôn luôn giữ lại một con bài tẩy. Cho nên cô không thể cứ dùng khuôn mặt cứng ngắt này mãi được, cô phải học cười, học khóc, cô phải âm cho mọi người thấy Nguyệt Tri Huân là một búp bê, nhưng mà bất cứ lúc nào cô cũng phải sẵn sàng biến thành người khác, chỉ có vậy cô mới có khả năng trốn thoát khỏi Bù La Gia, được rồi, ngày mai bắt đầu tập luyện, nếu lần sau hai cô bé dạy cô mà khuôn mặt cô còn như vậy nữa thì tôi sẽ đánh cô!"

Sau khi nói xong, Gia Minh ghé đầu vào bàn ngủ, khi đến giờ học, một tiếng động lớn làm hấn thức dậy, lúc này Đông Phương Uyển và Hoàn Hạo Bình đang đứng trên bục giảng, họ đang tuyên bố hai việc.

Thứ nhất, cuộc thi đấu bóng rổ do trường tổ chức sẽ tiến hành vào ngày quốc khánh, có nghĩa là sau khi khai giảng một thời gian ngắn cuộc thi bóng rổ sẽ được tổ chức, ở những lớp nhỏ hơn thì đây chính là cơ hội để tiếp xúc với những đàn anh đàn chị, đội bóng rổ của lớp Gia Minh lần này tham gia thi đấu do Hoàng Hạo Bình dẫn đầu.

Thứ hai, các hội trong trường gần đây bắt đầu lôi kéo thành viên mới, Đông Phương Uyển còn định lập một cá xã đoàn, bây giờ đang là lúc xin ý kiến của mọi người trong lớp.

Gia Minh không có hứng thú với chuyện này vì vậy cúi đầu xuống bàn chuẩn bị ngủ tiếp thế nhưng hấn chợt nhớ mấy ngày trước Sa Sa và Linh Tĩnh hưng phấn bàn bạc chuyện thành lập hội, người không cần nhiều, tốt nhất là chỉ có ba người Gia Minh, Linh Tĩnh và Sa Sa, cứ như vậy thì khi không có gì mà đi chung một chỗ cũng không bị người nói ra nói vào.

Đáng tiếc là nhà trường quy định hội phải có ít nhất năm người, Nguyệt Tri Huân thì cũng có thể tham gia thế nhưng muốn tìm thêm một người nữa thì có chút khó khăn, hơn nữa khi hội được thành lập thì gọi là gì?

Hội hậu cung của Cổ Gian Minh?

Câu lạc bộ Học tập của Linh Tĩnh?

Câu lạc bộ Không gian của Sa Sa?

A a a, đó là những cái tên phải hao tổn tâm trí vô cùng mới nghĩ ra được đấy.

ẤN SÁT

Phẩm Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 65

Trên Đường Về Nhà.

Ban đêm, dưới ánh trăng lấp lánh, bên trong Bắc Âu Huyền Tượng, tiếng đàn Dương Cầm du dương vang lên.

Thời gian dừng bữa đã trôi qua, bên trong phòng lúc này chỉ toàn là khách quen đang vừa uống cà phê vừa nghe nhạc, đương nhiên cũng có không ít người làm việc trễ nên ăn muộn.

Nhà hàng Bắc Âu Huyền Tượng có đẳng cấp rất cao, bên trong được trang trí rất xinh đẹp, nhưng giá cả thì nhà hàng lại cố gắng bình dân một tí, bởi vậy ngoài trừ một số khách quý thì nhà hàng thường có một số dân trí thức đến đây ăn uống, nghe nhạc, ngắm nhìn xe cộ và người đi đường ở bên ngoài sau đó thả lỏng tâm trí của mình.

Tiêu chuẩn của người cho Dương Cầm ở nhà hàng này rất cao, người chơi Dương Cầm mới của nhà hàng không làm người khác thất vọng, một cô gái mười lăm mười sáu tuổi thì cho dù có luyện tập thể nào đi nữa thì cũng không thể bằng được với những người lão luyện, nhưng mà đàn Dương Cầm dưới tay cô bé lại có thể làm cho người khác say mê.

Khúc nhạc dường như có sinh mệnh, nó làm cho người nghe khi nghe xong không thể không nhớ về thời thơ ấu góc ngách nhưng vui vẻ nhất trong cuộc đời của mình, khi nhìn vào khuôn mặt chăm chú của cô bé, cảm giác này càng thêm mãnh liệt.

Mái tóc buộc theo kiểu đuôi ngựa đơn giản, hai gò má mềm mại, đôi môi khép hờ, mười ngón tay trên phím đàn như đang nhảy múa, một màn này làm cho những người bên ngoài cửa không tự chủ được chăm chú ngắm nhìn.

Vài ngày nay tuy bọn họ có hỏi thăm nhà hàng về cô bé nhưng tin tức họ có được không nhiều, họ chỉ biết cô bé bây giờ là học sinh trung học, đến đây để làm thêm ngoài giờ, và một điều nữa đó là cái tên vô cùng tương xứng: Diệp Linh Tĩnh.

"Tốt, việc này ta sẽ nói lại với cha ta, Vương tiên sinh, tạm biệt, ta không tiễn xa."

Gần mười giờ, Trương Cảnh Phong tiễn một người khách từ phòng làm việc của hắn.

Người nọ phát phát tay, đi được hai bước hắn quay đầu lại nói:

"Được rồi, Trương công tử thật tinh mắt, cô bé có khí chất như thế nếu đến Diễn Nghệ Khuyên của tôi thì tiền đồ sẽ không đoán trước được, không biết cô bé đó tên là..."

"À, cô bé đó gọi là Diệp Linh Tĩnh, cô bé hiện nay đang làm việc ngoài giờ ở chỗ tôi, nhưng mà... Vương tiên sinh, Diễn Nghệ Khuyên của ngài hỗn tạp

như thế nào ai cũng biết, không phải là tôi ngần ngại tìm kiếm nhân tài, thế nhưng đem một cô bé kéo vào thì quả thật có chút..."

"A, tôi hiểu rồi, tôi hiểu rồi, Trương công tử xin yên tâm... Tốt, tôi đi trước."

"Tạm biệt."

Đợi khi bóng người kia biến mất ở ngã rẽ, từ bên cạnh có một gã đẹp trai bước ra, trên mặt hắn còn mang theo chút tươi cười, hắn là một gã nhạc công khác trong phòng ăn, hắn cũng là bạn học kiêm bạn bè của Trương Cảnh Phong ở đại học tên là Trần Khắc An:

"Ác... Tôi có chút không rõ, hửu hiểu, Cảnh Phong, hửu hiểu cái gì? Lẽ nào hửu hiểu Linh Tĩnh là cô bé mà cậu thích hay sao?"

"Khắc An, rượu có thể uống bậy nhưng lời thì không thể nói lung tung, người ta vẫn chỉ là học sinh cấp 3 mà thôi."

"Ân, là ta nói lung tung, nhưng quả thật là có chuyện đó, đúng không?"

"Mặc kệ cậu, cậu muốn nghĩ cái gì cũng được..."

Trương Cảnh Phong bắt đầu nhún vai, nói:

"Được rồi, tớ hết việc rồi, việc ở đây cậu lo nhé."

"Tan ca? Trước đây cậu ít nhất mười giờ mới tan ca mà?"

Trần Khắc An mở to hai mắt nhìn, sau đó lại bật cười, nói:

"Hiểu hiểu, cậu định bắt đầu tấn công phải không, lúc này..."

"Nói cái gì đó."

"Thăm dò thời gian làm việc và nghỉ của người đẹp, sau đó lái xe đưa người ta trở về nhà, đây không phải là những việc cậu thường làm khi còn học đại học hay sao? Được rồi được rồi, tôi hiểu và hết lòng ủng hộ cậu. Nhưng mà có một số việc cậu nên rõ, bây giờ không phải là loại người tình ta nguyện như thời học đại học, cô bé này cậu chỉ đùa vui một tí là được rồi."

"Mặc kệ các cậu, tớ đi trước."

Phất phất tay, Trương Cảnh Phong xoay người rời khỏi.

Lấy xe sau đó hắn lái xe ra ngoài, vừa ra đến con đường, hắn liền thấy một thiếu nữ xuất hiện từ cánh cửa ở con hẻm phía sau, trong tay cô bé cầm một cái bịch nhỏ, cô bé đang đứng dưới ngọn đèn đường để mặt cho cơn gió đêm thổi bay những sợi tóc đen của mình, trên đường không nhiều có nhiều người, thoạt nhìn qua thì cô bé giống như một đóa hoa nhỏ đang yên lặng nở ra.

Mở cửa xe ra, Trương Cảnh Phong cố gắng làm ra sắc mặt lơ đãng:

"Này, Linh Tĩnh, hết giờ làm rồi à?"

"A, à, Trương quản lý cũng tan ca rồi à."

Linh Tĩnh cười gật đầu.

"Mấy ngày nay cô làm rất tốt, chắc không bao lâu nữa những người khách đến nhà hàng đều trở thành Fans của cô đó. Được rồi, cô định quay về Thánh Tâm học viện ư?"

"Đúng vậy."

"Ha ha, vừa lúc tiện đường, tôi đưa cô về, hiện giờ chắc là rất khó đón xe bus."

Trương Cảnh Phong nói sau đó cười cười mở cửa xe bên cạnh ra, nhưng mà, tiểu mỹ nhân của chúng ta là nhanh chóng lắc lắc tay sau đó ngai ngừng cười nói:

"A, không cần, không cần, bạn học của tôi cũng tiện đường đến đây, mấy ngày trước hấn mới mua xe mới, ha ha..."

Trương Cảnh Phong hơi nhíu lông mày lại, trong Thánh Tâm học viện có rất nhiều con cái nhà giàu, theo lời của Diệp Linh Tĩnh thì cô và người bạn này có quan hệ rất thân thiết? Xe mới? Một chiếc xe thể thao mới ư?

Hấn biểu hiện ra không có chút nào tức giận mà chỉ thong dong cười nói:

"A, quên đi, tôi có việc nên đi trước, nói không chừng một lát nữa chúng ta còn có thể gặp lại, tạm biệt."

"Tạm biệt."

Linh Tĩnh vẫy tay chào tạm biệt.

Xe thể thao khởi động nhưng còn chưa đi xa thì có một chiếc xe đạp chạy tới, sau một lát, khuôn mặt của Trương Cảnh Phong khi nhìn về phía kính chiếu hậu có chút thay đổi.

Hấn nhìn thấy một thiếu niên chạy xe đạp đến nói với Linh Tĩnh vài câu, sau đó Linh Tĩnh cười cười rồi nên lên lưng hấn vài cái sau đó ôm thắt lưng của thiếu niên rồi cô ngồi lên xe.

Khẽ cười khờ sau đó chiếc xe thể thao nhanh chóng tăng tốc. Đối thủ như vậy... thật là khó khăn a...

***** Mua xe đạp, mua TV là việc mà Linh Tĩnh làm vào ngày thứ hai, nhưng mà bởi vì một cái TV 14 inch lại mất đến dọa người nên Linh Tĩnh và Sa Sa thương lượng chỉ mua một chiếc xe đạp để cho buổi tối sau khi ăn cơm

xong Gia Minh đưa Linh Tĩnh đi làm rồi hơn mười giờ đón cô về nhà.

Trên thực tế, Linh Tĩnh cũng có xe nhưng mà cô và Sa Sa nhất trí là để cho Gia Minh đến đón với lý do là hai cô khi xem tiểu thuyết thì thường thấy nhân vật nam chính mỗi ngày đưa nhân vật nữ chính đi làm rất có cảm giác yêu đương.

Về phương diện khác, khi tỉ lệ thất nghiệp ngày càng tăng cao thì an ninh đang kém dần, tuy rằng Linh Tĩnh có thể đối phó một hai tên tiểu lưu manh, nhưng ai biết được đêm khuya có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hay không.

Ở góc đường cách đó không xa Linh Tĩnh đang mua một cân hạt dẻ mà Sa Sa thích ăn, cô ngồi trên ghế phía sau ăn hai hạt sau đó lọt ô-đốt viên nhét vào miệng Gia Minh, Linh Tĩnh hít vào một hơi gió mát, sự tình nghịch bắt đầu nổi lên trong lòng, cô đem Gia Minh lôi ra phía sau...

"Này này này... Coi chừng phía trước, cậu đừng có lắc lư như vậy nữa được không?"

"Tớ đang nhìn mà, ha ha, thật là nhột, Gia Minh cậu cố ý, thả lỏng ra, a... Không được sờ loạn, ha ha..."

"Tớ có sờ loạn đâu..."

Gia Minh tất nhiên là không thừa nhận rồi, hần nói:

"Cậu cứ lung lay lắc lắc như vậy nếu không ôm chặt thì ngã mất... Ở nhà cũng không phải là chị chưa từng ngứa qua..."

"Ha ha, cậu thật đáng ghét, còn sờ nữa thì tớ cho cả hai té xuống đó... A -- "

Cái tốt không linh cái xấu lại linh, khi lời còn chưa dứt thì chiếc xe đạp đã lắc lư dữ dội sau đó ngã xuống, Gia Minh ôm eo Linh Tĩnh sau đó chống mạnh chân mới không bị ngã, hần cười khô nói:

"Bó tay... không ngờ cậu thật sự dám làm đổ xe..."

"Hừ... Đều tại cậu..."

Linh Tĩnh cười đánh hần một chút sau đó hai người nâng xe đạp lên, lần này Gia Minh không dám t ùa nàng nữa mà thành thật ôm eo nàng, xe đạp hơi có chút lắc lư nhưng sau đó đã có thể vững vàng chạy.

Linh Tĩnh cười nói:

"Được rồi, Sa Sa nói tên Cầu lạc bộ cậu đã nghĩ ra rồi? Tớ thấy thành lập CLB có gì vui đâu."

"Tớ nào biết trong trường lại có nhiều CLB như thế, những cái tên tốt đều bị người khác dùng hết, những người có chút hứng thú gia nhập xã đoàn thì bị những xã đoàn khác lôi kéo hết, tớ thì không có hứng thú gia nhập CLB của người khác..."

"Nhưng cậu rất thích máy tính mà."

"Ân, tuy là vậy nhưng CLB máy tính đã được thành lập, bọn họ lại quá tệ, tớ không muốn tham gia."

"Hừ, nói không biết gương."

Linh Tĩnh nhăn mũi sau đó nói:

"Gia Minh, nếu từ bây giờ chúng ta để dành tiền thì đến bao giờ mới đủ tiền mua máy tính?"

"Ách? Không cần thiết ba..."

"Thế nhưng cậu thích a."

Linh Tĩnh quay đầu cười, nói:

"Tớ đã hỏi bạn học vay một hai vạn, cộng thêm tiền bán Phòng Lang Phún mấy hôm nay và tám trăm tiền lương của tớ... Gia Minh, hay là chúng ta mượn thêm tiền nhà mua một cái máy vi tính, thế nào?"

Gia Minh vốn định nói gì đó thế nhưng lời tới cửa miệng lại nuốt xuống, hắn ôm thật chặt eo Linh Tĩnh, Linh Tĩnh thì dịch về phía sau, dựa người vào thân thể của Gia Minh, cả hai đều không nói gì.

Một lát sau, Linh Tĩnh thấy ở phía trước xuất hiện một đám người thì bỗng nhiên có chút bối rối, cô nói:

"Không tốt rồi."

Chiếc xe đạp chuyển hướng chạy vào một con hẻm ven đường.

"Sao vậy?"

"Đám người phía trước chính là bạn học của chúng ta, nếu để bọn họ thấy chúng ta ôm nhau thì hỏng bét."

Hai người ở trong con hẻm lên lút ló đầu ra nhìn về phía đám bạn học đàn nói cười ở phía trước, khi nghe lý do của Linh Tĩnh Gia Minh cười nói:

"Không có gì, chỉ là đi chung một chiếc xe đạp, bọn họ nhìn thấy thì có sao."

"Cũng đúng."

Linh Tĩnh lúc này mới phản ứng, cô lè lưỡi, nói:

"Tớ quá khần trương."

Quay đầu xe lại, Gia Minh nhướng mày, "Um" có một tiếng vang nhỏ từng bên trong hèm phát ra, Gia Minh lấy từ trên người ra một chiếc đèn pin nhỏ chiếu vào bên trong com hèm, hắn thấy một người nam đang cầm một con dao nhỏ đang bịt miệng một cô gái, gương mặt hắn có chút sợ hãi gặt gao nhìn về phía này...

ÂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 66

Đi Cửa Sau.

"Này, không quá rầy hai vị nữa..."

Thanh âm của Gia Minh vang lên, đồng thời kẻ bắt cóc kia cũng buông tay của thiếu nữ, dùng tay khua chùy thủ, hướng về phía đường ra vọt tới, nói:

"Tránh ra! Tránh ra!"

Linh Tĩnh đương nhiên hiểu đối phương là kẻ cướp, trong lúc nhất thời muốn xuất thủ, thế nhưng người này lại cầm trong tay thanh chùy thủ sắc bén. Linh Tĩnh tuy rằng cũng học qua công phu đao kiếm mấy năm, nhưng mà cũng chỉ là lý thuyết, lúc này thấy vậy thì trong lòng hoảng hốt, buộc Gia Minh phải kéo nàng lại, đèn pin trong tay của hắn vung lên, dường như cũng sợ hãi.

Cảnh tượng trông thì mạo hiểm, nhưng mà nếu có những người có bản lĩnh như Trần Cô Hạ ở bên cạnh, thì nhất định sẽ phát hiện, trong khi đèn pin vung lên, ánh sáng chiếu thẳng vào mắt của kẻ cướp, nhưng mà đèn pin với chùy thủ vẫn cách nhau một khoảng cách nhất định, nếu như mà chùy thủ có khả năng gây nguy hiểm cho Linh Tĩnh, chắc chắn cái đèn pin kia sẽ giáng một đòn.

Cũng may người nọ chỉ lướt qua thân hình hai người, sau đó trốn ra ngoài ngõ, hóa ra tên cướp này cũng là loại nhát gan.

"Gia Minh cậu không sao chứ."

Linh Tĩnh lúc này mới kịp phản ứng, đầu tiên nắm tay phải Gia Minh khẩn trương nhìn tới nhìn lui, Gia Minh cười:

"Tớ không sao, xem cô gái kia thế nào đã."

Hai người đi vào trong ngõ hẻm, chỉ thấy thiếu nữ kia ngồi chồm hổm trên mặt đất, hai tay lục lọi cái gì đó.

Linh Tĩnh nghiêng đầu nhỏ giọng hỏi:

"Người mù?"

Gia Minh chiếu đèn pin lên mặt đất, thấy một chiếc kính tròn đang nằm một chỗ thì nói:

"Mắt bị cận thị."

Linh Tĩnh lúc này mới cười thè lưỡi, chạy tới cầm cái kính kia lên, lúc thiếu nữ kia đeo kính vào, Gia Minh đột nhiên lại cảm thấy đối phương hình như

có chút quen mặt.

"Không sao chứ?"

"Ừ, hẳn muốn tiền, nhưng trên người của tớ không có tiền... Không có chuyện gì, cảm tạ các bạn."

Thiếu nữ đeo kính gât đầu, khi đưa mắt về phía Gia Minh thì cũng ngẩn người: " Gia Minh biểu ca (biểu ca là anh họ, mình thấy hay nên để nguyên)?"

"Ách?"

Linh Tĩnh nghi ngờ nhìn hai người, nói:

"Các người quen nhau?"

Gia Minh nhú nhú mày, sau đó nở nụ cười:

"Tết năm ngoái có gặp, Hứa... Nghị Đình?"

"Ừ, nghĩ không ra Gia Minh biểu ca còn nhớ tới em..."

Thiếu nữ đeo kính hài lòng gât đầu.

Trên thực tế, hai người cũng chỉ có duyên gặp mặt một lần, Hoàng gia là đại tộc giàu có, quan hệ thân nhân rất đông, nhà của Hứa Nghị Đình cũng có chút tương tự như nhà của Linh Tĩnh, có quan hệ vắng lai với Hoàng gia.

Cho nên, chỉ khi nào năm mới gia đình này mới tới bãi phòng một lần, Gia Minh tuy rằng ở tại Hoàng gia, nhưng tuổi tác dần dần trưởng thành, thời gian ở nhà càng lúc càng ít.

Tết năm kia, hai người gặp nhau, Hứa Nghị Đình theo lời của cha, tới bắt chuyện với Gia Minh, Gia Minh có thể nhớ được là do khi làm sát thủ hắn đã bồi đường được một trí nhớ siêu cường, trong lòng hắn cũng bất ngờ vì đối phương còn nhớ tới hắn.

Nếu đã quen nhau thì chuyện phía sau không cần phải nói, Hứa Nghị Đình kể lại chuyện của mình. Chẳng là sau khi tan học, Hứa Nghị Đình tới nhà bạn học, trên đường về nhà thì gặp kẻ cướp, vừa lúc Linh Tĩnh và Gia Minh đi tới. Sau khi nói chuyện một thời gian, Gia Minh và Linh Tĩnh mới biết cô gái này cũng học lớp 10 ở Thánh Tâm học viện, nhưng mà ở ban 2.

Ba người từ biệt nhau ở đầu phố, sau khi xác định Hứa Nghị Đình đã đi xa, Linh Tĩnh mới cười tại vỗ trên vai Gia Minh một cái:

"Năm kia mới gặp có một lần, mà cậu còn nhớ kỹ, đại sắc lang này coi trọng người ta rồi phải không?"

"Đâu có... Cậu và Sa Sa không cắt đứt mới là lạ, huống chi cô ấy cũng không đẹp..."

"Khi bỏ kính xuống trông rất đẹp."

"Tớ không chú ý..."

***** Buổi chiều hôm sau, khi hắn mở cửa phòng làm việc của Trương Nhã Hàm, thấy vị cô giáo xinh đẹp này đang phải vất vả ứng phó với một thầy giáo nam:

"Xin lỗi, quốc khánh không rảnh, tôi đã có hẹn, lần sau đi."

"Đừng nói giỡn, Nhã Hàm, quốc khánh này cô đâu có tiếp nhận lời mời nào của ai đâu, tôi đã hẹn cô nhiều lần như vậy rồi. Lần này tôi phải vất vả lắm mới kiếm được phiếu trên con tàu du lịch xa hoa, trong khi đó tôi lại không dùng tới lực lượng của gia đình, đủ thấy tôi rất thành tâm, nếu như cô không đi thì thật là đáng tiếc."

Thầy giáo nam này Gia Minh đã từng gặp, trước kia hắn cũng tới Trường trung học Tinh Huy thăm qua, tên gọi là Hứa Mặc, là nhị thiếu gia của một tập đoàn tàu vận tải viễn dương. Lúc đó Gia Minh còn nói Nhã Hàm là cô đầu tư nhỏ, biểu tình của người này lúc đó rất kỳ dị, nhưng mà lúc này hắn đã quên mất.

"Vậy thì thực sự xin lỗi, ngày quốc khánh tôi thực sự đã có hẹn rồi."

Vẫn duy trì thái độ lạnh như băng, Nhã Hàm không lưu tình chút nào cự tuyệt, nói:

"Học sinh của tôi tới rồi, thầy Hứa, nếu như không có chuyện gì thì sau nói chuyện được không?"

"Ai, vậy lần sau đi."

Hứa Mặc gật đầu, nói:

"Từ giờ tới lúc quốc khánh, tôi lúc nào cũng đợi cô đổi ý"

Đợi hắn đi ra cửa, Gia Minh thuận tay đóng cửa phòng làm việc, ánh mắt của Nhã Hàm mới hạ xuống, thái độ có vẻ chán nản, Gia Minh thở dài một hơi:

"Ai, lúc hắn đi, em nghe thấy tiếng lòng của ai tan nát."

"Có phải vậy không? Vậy thì đó là một chuyện vô cùng tiếc nuối... Được rồi, em mau tới đây, trò chơi này còn một cửa chọi không tài nào thắng được..."

Sau khi thu nhỏ lịch dạy xuống, chính là hình ảnh của một trò chơi, Gia Minh bĩu môi:

"Em tưởng là chuyện gì mà phải tìm em, hóa ra là vì chuyện này, chỉ cần đi cửa sau là được, còn cần em phải hỗ trợ nữa không?"

"A?"

Nhã Hàm hai mắt sáng ngời, giống như là mây tan trăng sáng, sau đó nở nụ cười, nói:

"Hừ hừ, em muốn chị đi cửa sau..."

Nói đến đây, hai người đều có cảm giác là có gì đó không đúng, gương mặt của Nhã Hàm đỏ hồng, một lát sau mới ho khan hai tiếng:

"Ách, nói đi, chuyện gì, chỉ cần chị có thể làm được, hắc hắc... thì sẽ không để em phải làm."

"Ấu trĩ..."

Gia Minh liếc nàng một cái, sau đó lấy một tờ giấy trong túi quần ra, nói:

"Mấy hôm trước Sa Sa chẳng phải đã nói là muốn lập hội hay sao? Hôm qua chúng em tìm được người thứ 5 đồng ý tham gia, hiện đã ký, em lười tìm người khác, cho nên trực tiếp cầm tới đây cho chị xem, chị xem xong rồi hãy nói."

"A, các em muốn lập hội làm gì?"

"Chẳng biết làm gì, chỉ là tùy tiện nghĩ ra, có lẽ là Sa Sa chỉ muốn đùa mà thôi."

Sau khi cầm tờ giấy, Nhã Hàm nhìn lướt qua một cái nói:

"Ngô, Hứa Nghị Đình... thực ra cô bé này có quan hệ với Hoàng gia, mà tại sao ngoài em ra toàn là con gái thế, tên... Ngô, khụ khụ khụ khụ..."

Khi đọc tới cái tên đó, Trương Nhã Hàm giống như là bị một vật gì đó làm cho bật ho, trông rất là khổ sở, qua hồi lâu, nàng mới rung rung ngẩng đầu lên, cười liên tục, nói:

"Em.. cái tên biến thái, là em cố ý..."

"Cho nên em mới nói là chỉ tùy tiện nghĩ ra, không thì chị lại cho rằng đó là một hội nghiên cứu tiểu thuyết viễn tưởng thì không tốt rồi..."

Hai tay Gia Minh làm động tác vô tội, trên tờ giấy kia có ghi rõ dòng chữ:

Thời gian tới, khoa học kỹ thuật phát triển mạnh, việc khai thác tài nguyên trên trái đất chính là một nguy cơ toàn cầu.

Tôn chỉ của Hội: Dự đoán những nguy cơ lớn với trái đất, dẫn dắt hướng đi của khoa học kỹ thuật, giữ gìn hòa bình của thế giới.

ẢN SÁT

Phẩm Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 67

Hacker.

Vốn lấy một cái tên như vậy chi là trò đùa của Gia Minh mà thôi, khi hắn giao cho Nhã Hàm xong thì cũng chuẩn bị tâm lý nhận sự kháng nghị và sửa chữa. Nào ngờ đối phương cười tới mức không còn sức lực, xụi lơ nằm ở trên ghế, một lúc sau mới nói:

"Ha ha... Được rồi được rồi, dù sao chị cũng biết các em không có ý định mở rộng cái hội này, chỉ có mấy người các em thì chị sẽ tìm cách thông qua cho. Nhưng mà phải chờ tới sau kỳ nghỉ quốc khánh đã, cái tên... vượt qua đỉnh cao khoa học kỹ thuật của của tương lai... Ha ha ha ha..."

Mất thấy cô gái lúc nào cũng bình thường, nghiêm túc nay lại ôm bụng cười tới mức chết đi sống lại, Gia Minh bắt đắc dĩ thở ra một hơi, kéo nạng từ trên ghế xuống đất, sau đó ngồi lên bên trên, bắt đầu cù nạng.

Tay vẫn cầm lá đơn, Nhã Hàm ngồi ở trên sàn nhà, vô lực dựa vào ghế, cười liên tục. Dù sao sàn nhà cũng rất sạch sẽ, nạng đã có thói quen không quan tâm tới hình tượng khi có Gia Minh ở bên cạnh, cho nên phải đợi lần thứ 2 ngừng cười, Nhã Hàm mới duỗi chân, vịn vào ghế mở màn hình máy tính, trên đó là một con chó nhỏ mới tinh ngù.

"A? Chết ở chỗ này sao?"

"Em tính qua ai thế nào?"

"Công kích vào nhiều điểm là được..."

"..."

"Tại sao? Không được à?"

"Em không nói chuyện với người ngu ngốc..."

"A."

Thanh âm của Nhã Hàm vang lên, dường như rất là ủy khuất, mắt nhìn theo thao tác thuần thục của Gia Minh, một lát sau lại bắt đầu hỏi, nhưng mà câu trả lời của nàng thường là: "IQ thấp hơn tám mươi không có quyền nói chuyện." "Ngu ngốc cầm miệng." Nếu như có người khác ở bên cạnh, chắc chắn họ sẽ tưởng tượng, hai người sẽ là anh em chứ không phải là chị em.

Qua hồi lâu, Nhã Hàm mới đột nhiên hỏi:

"Em... dịp nghỉ lễ quốc khánh này các em có chương trình gì không? Lần này nghỉ quốc khánh tới 7 ngày cơ đấy."

"Không biết, để xem Linh Tĩnh và Sa Sa có ý kiến gì không, chắc là phần lớn thời gian sẽ ở nhà, cùng với mọi người trong Hoàng gia ngồi ăn cơm."

"Nhà của chị cũng giống như vậy, vậy thì ngoài thời gian ăn cơm sẽ làm gì?"

"A, vậy cũng không biết, Linh Tĩnh và Sa Sa định đi siêu thị mua đồ, đại khái là mua đồ để bán, nhưng mà em cũng không dự định để cho các nàng phải làm việc, không cần thiết phải như vậy..."

"Trong nhà có nhiều tiền, sao các em lại phải làm việc cật lực kiếm tiền như vậy? Muốn thử xem năng lực của mình ư? Còn em nữa, rõ ràng có thể... Quên đi, chị không nói tới em, em là biến thái."

"Không phải năng lực, mà là thử nghiệm, các nàng không thấy mệt, ngược lại còn thấy thích thú, các nàng muốn làm gì thì cứ mặc các nàng đi."

Nhã Hàm trầm mặc trong chốc lát, vốn muốn hỏi là sau này ba người có xa nhau không? Nhưng chung quy cũng không nói ra miệng, nàng móc từ trong túi ra một tờ giấy cứng, trông rất đẹp, cười nói:

"Nếu như còn chưa quyết định, chỗ này chị có bốn tấm vé tàu, chính là vé lên con tàu Tinh Mông, đi chơi ba ngày, đây có hai vé lên thuyền, em kêu Linh Tĩnh và Sa Sa cùng đi đi."

"A?"

Gia Minh cầm lấy tấm vé, sau đó lại móc ra hai tấm vé y hệt như vậy, Nhã Hàm nhất thời mở to hai mắt nhìn:

"Em, em... em bắt được nó ở đâu?"

"Ha hả..."

Trên mặt Gia Minh hiện lên một nụ cười ngây thơ, nói:

"Chính là ở trên người thầy Hứa kia đó, dù sao hắn cũng không mời được chị, hai tấm vé này cũng trở nên vô dụng, em nghe nói hắn rất lợi hại, cho nên mua vé cũng chẳng khó khăn gì, vốn em định mang đi bán, dùng tiền đó trợ cấp chị dùng trong nhà..."

Trên mặt Nhã Hàm hiện lên mấy vệt đen, Gia Minh không khách khí lấy lại hai tấm vé nói:

"Được rồi, lúc về em nói cho Linh Tĩnh và các nàng biết là được, nếu như các nàng không muốn đi, em sẽ mang chúng đi bán, dùng toàn bộ số tiền mua máy vi tính, nghe nói là mấy tấm vé này rất đắt?"

"Hai tấm vé kia của Hứa Mặc ít nhất cũng phải có giá 3000, vé của chị là vé tàu cao cấp nhất, bán ra chợ đêm cũng phải được hơn 1 vạn, vì có thân phận quý tộc trong Thánh Tâm học viện, chị mới lấy được bốn tờ... em em em..."

Nhã Hàm liếc mắt, nói:

"Em lại muốn bán chúng đi... làm cho chị thực là thất vọng a..."

"Ngoan nào."

Gia Minh sờ sờ trán nàng, giống như là đang an ủi một con chó nhỏ.

Nhã Hàm thờ phỉ phỉ phát đấy tay ra:

"Không được sờ đầu chị, em thực là không biết lớn nhỏ..."

Hai người đùa giỡn một lúc, Gia Minh đã vượt ải của trò chơi kia, sau đó hẳn xem màn hình Windows 95, trông thấy một cái đồ tiêu, liền "a" một tiếng.

Nhã Hàm đứng lên, giống như là bắt được vật quý, nói:

"Được rồi, lần trước chẳng phải em muốn nói tới chuyện lên mạng hay sao, hôm qua chị mới gọi người tới nối mạng inte, hôm nay mới sử dụng được không lâu, nhưng mà chị không biết cách sử dụng, em dạy chị đi."

"Ha hả, IQ của chị bằng không mà, muốn em dạy cũng được, nhưng mà sẽ rất khó khăn..."

"Xem em còn dám nói!"

Nhã Hàm thờ phỉ phỉ chạy tới véo lên mặt của Gia Minh, hai tay của Gia Minh vòng qua muốn ôm lấy bộ ngực của nàng. Nhã Hàm đã quen với chiêu này, chi nên gõ mạnh lên trán của hắn một cái, sau đó hai người đánh nhau lộn bậy trên ghế, khi Nhã Hàm đang đùa tới mức hưng phấn, thấy sắc mặt của Gia Minh biến đổi, sau đó tay trái của Gia Minh đột phá phòng ngự của nàng, hai tay vòng lại, ôm lấy cổ của Nhã Hàm.

"Ách..."

Thời khắc này, Nhã Hàm cảm thấy mình chỉ như một đứa trẻ con không có lực kháng cự. Lúc này Gia Minh cũng cảm thấy mình thất thố, tay trái nhẹ nhàng buông ra, bắt đầu gõ bàn phím, mắt thì nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, ngoài miệng nói:

"Xin lỗi, có chút thất thố, máy tính của chị có vấn đề, có người đang đột nhập, thủ pháp vô cùng..."

Vô cùng cái gì hẳn nhưng không có nói xong, nghe được hắn ôn hòa ngữ khí, Nhã Hàm mới thoáng bình phục tâm tình, loát thuận mắt trật tự tóc, nghiêng người cùng Gia Minh một khối chen chúc ở tại ghế trên:

"Đột nhập? Là... Hacker ư?"

"Chị biết hacker."

"Chỉ tốt xấu gì cũng là lưu học sinh, không phải người nguyên thủy!" Nhà Hàm buồn bực vỗ trên lưng hắn một cái, nhưng lại bị Gia Minh giờ tay trái ra hù dọa.

Thanh âm gõ phím của Gia Minh không ngừng vang lên, tuy rằng chỉ là một tay, nhưng mà tốc độ cực nhanh, giống như để lại huyền ảnh. Trên màn ảnh máy vi tính, những ô vuông màu đen không ngừng xuất hiện, đóng, đột nhiên xuất hiện, đóng, Gia Minh hai mắt nhìn chăm chú vào màn hình, khỏe miệng nở nụ cười.

Chứng kiến bầu không khí này, Nhà Hàm khẩn trương, nói:

"Sao... Rốt cuộc thế nào rồi? Rất nghiêm trọng ư?"

"Em đã thấy chúng, không nghiêm trọng, yên tâm."

"Nếu như biết có loại hacker này, chị sẽ khôngwork, tư liệu trong trường học còn lưu trữ rất nhiều tư liệu, lại còn có đề thi nữa chứ. À mà hacker này là ai? Là học sinh ư."

"Yên tâm, đề thi của chị không sao, rất may là lần trước em có động tay động chân vào một chút, mới có thể chống lại sự xâm nhập lần này... À, bọn người này mới tới thành phố Giang Hải cũng chỉ ngày một, ngày hai, nếu không thì với việc bảo mật lỏng lẻo của chị, đã bị bọn chúng xâm nhập từ lâu rồi. Theo như em đoán, người kia cũng là một hạng người ngu ngốc... nó không nhìn thấy em, nhưng chưa chắc em đã không biết nó..."

Gia Minh một mặt lăm bằm "nó không nhìn thấy em", nhưng trên mặt lại nở nụ cười cuồng nhiệt, qua hồi lâu, ngón tay của Gia Minh rời bàn phím, trực tiếp rút dây mạng, nói:

"Xem tao làm mày phiền chết nè..."

"Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy?"

"Một chút chuyện nhỏ, ngày mai em lại tới làm một số chuyện ở máy vi tính, trước thời gian đó chị không được nổi mạng, mấy hôm tới em cần làm một số việc..."

"Là chuyện rất nguy hiểm phải không? Có quan hệ với hacker xâm nhập vừa rồi à? Hấn, hấn muốn cái gì, trong máy vi tính của chị cũng không có tư liệu gì đáng quý..."

Nhà Hàm nhìn Gia Minh, nét mặt lộ ra thần sắc lo lắng, Gia Minh lắc lắc cái dây mạng trong tay, an ủi cười nói:

"Yên tâm, không có việc gì, nếu như suy đoán của tem không sai, việc này cũng chỉ nhanh như “con bão Thái Lan” là em sẽ làm xong, không có việc gì."

"Chị đang lo lắng cho em, em đừng cợt nhả!"

Nhã Hàm tức giận hô, Gia Minh hơi sùng sờ, một lát sau làm động tác OK, lần thứ hai cười, đang chuẩn bị lách người, nhưng mà lại quay đầu, nói:

"Được rồi, lần đi chơi du thuyền này, Trần Cô Hạ có đi không?"

"Thầy Trần, nghe nói... ông ấy cũng có vé, sao vậy?"

"Không có gì, tùy tiện hỏi thôi..."

Gia Minh phát phát tay, không đợi Nhã Hàm nói tiếp, bóng dáng của hắn đã biến mất.

***** Ở một nơi khác, trong một căn phòng của thành phố Giang Hải, lúc Gia Minh rút dây mạng, một người trẻ tuổi mặc tây trang, tóc cắt húi cua đột nhiên ném con chuột trong tay đi, oán hận mắng một câu.

Tên ghê salon cách đó không xa, một nữ nhân trần truồng, đang ngồi vẽ son trên móng chân, cười cười:

"Làm sao vậy? Nạp Tap?"

"Không có gì, vận khí quá kém, chuẩn bị đột nhập xong thì đối phương ngắt mạng..."

"Không phải là bị người ta phát hiện chứ? Ha há."

"Không có dấu hiệu bị phát hiện, bên kia vẫn chưa có động tĩnh gì, chỉ biết chơi trò chơi, ngắt mạng hắn là trùng hợp, thật là..."

"Nếu như biết trước thì không cần phiền phức thế này, Tân Khắc lão đại cũng không dự định ra tay trong trường, mà đợi khi du thuyền rời bến, sẽ làm một lần cho xong, lúc này chúng ta làm không xong, sẽ làm cho phân bộ ở Nhật Bản sẽ coi thường phân bộ Châu Á của chúng ta."

"Ta cũng đã nói với người rồi, chính diện xuất kích là hành vi ngu xuẩn, sát thủ không phải chiến sĩ, cho nên chúng ta phải xuất thủ trong tình huống an toàn!"

"Được rồi được rồi, Nạp Tap!"

Nữ nhân trần truồng đi tới phía sau của hắn, nhẹ nhàng ôm cổ hắn, sau đó đem đôi môi khiêu gợi tới, nói: "Đừng có buồn mãi, chúng ta... làm một chút chuyện có ý nghĩa đi..."

Sau đó... Bọn họ bắt đầu làm chuyện rất có ý nghĩa.

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 68

Đội.

"Hôm nay không được lên giường của tớ."

Tắm rửa xong, Linh Tĩnh khuôn mặt đỏ bừng, cả người hương thơm ngào ngạt, đắp chăn nằm trên giường đọc sách, mắt thấy Gia Minh tới, ngọt ngào cười, nói:

"Cái kia của tớ tới rồi..."

"Xin chào vợ cả."

Gia Minh rất có lễ phép nói một câu, sau đó không khách khí bò lên giường, nhảy qua gối ở trên người Linh Tĩnh, nói:

"Xem sách gì vậy?"

"Con đường Thế giới bình thường, tớ đang nghiên cứu xem cuộc sống thực sự nó như thế nào."

Linh Tĩnh đem bia sách giờ lên, sau đó bắt đầu đẩy Gia Minh, nói:

"Đi tìm Sa Sa đi, thực sự là nó tới rồi, a, cầm cái này, trước khi dùng nhớ phải thổi nó, đừng để bị rách..."

Nàng nói, cười cười đặt một hộp áo mưa vào trong tay của Gia Minh.

"Xem cái gì mà chăm chú như vậy, chưa từng thấy cậu chăm chú như vậy... mà dùng cái này còn phải thổi nữa à..."

Gia Minh làm làm ra thần thái bất đắc dĩ.

"Hi, xem cậu kia... Tớ biết rất phiền phức, thế nhưng nhất định phải dùng, chúng ta tuổi vẫn còn nhỏ, nếu như có cục cưng thì sẽ rất phiền phức. Nếu như tớ có cục cưng, thì tớ chắc chắn sẽ không đi bệnh viện phá nó, Sa Sa cũng như vậy, đến lúc đó thì ba mẹ đánh chết chúng tớ à. Lần đầu tiên kia không có hiện tượng gì, cũng may là bụng không to lên..."

Linh Tĩnh hai gò má ửng đỏ, thè lưỡi, Gia Minh nhanh miệng, hé miệng nhào tới, hai người y y ô ô một trận mới xa nhau, gương mặt của hai người dán vào làm một, Gia Minh nói:

"Được rồi, biết Linh Tĩnh là hiền thê lương mẫu, khí chất và trí thông minh nội liễm, được chưa."

Linh Tĩnh đỏ mặt đầy hấn vài cái:

"Nói là được, đừng có làm, đi tìm Sa Sa."

"Sa Sa đang tắm."

"Hi, vậy thì cậu tắm cùng cậu ấy, chẳng phải cậu muốn vậy ư?"

"Sa Sa biết sẽ đánh tởn tàn phế, cho nên đợi khi nào hai người các cậu tắm tởn xông vào mới được, có cậu bảo vệ, chỉ ít tởn còn chút hơi thở."

Linh Tĩnh trợn mắt nói:

"Không được nói Sa Sa như vậy, Sa Sa thương cậu, trong lòng của cậu ấy rất thương cậu."

"Tởn đương nhiên biết, cho nên, lần quốc khánh này, tởn quyết định mời hai vị mỹ nữ đi ra ngoài du ngoạn."

Lấy năm cái vé tàu ra, Gia Minh không chút khách khí đem việc này tính làm công lao của riêng mình, nói:

"Hôm nay có 5 tờ vé, có thể đi du ngoạn trên du thuyền xa hoa ba ngày, ba người chúng ta cầm 3 tờ, còn lại hai tờ thì bán đi, nó cũng có giá trị vài ngàn đồng đấy, Sa Sa thích chơi game ở máy vi tính, cho nên chúng ta sẽ mua một tấm thảm rải để ngồi là được..."

Trong lúc đang nói, thì Sa Sa đã tắm xong, mặc một chiếc áo sơ mi vọt vào, bò tới giường của Linh Tĩnh, phát hiện tấm vé tàu, nói: "Đây là cái gì?"

Gia Minh nói lại lai lịch của chúng, Sa Sa cười nói:

"Dù sao là cũng là chị Nhã Hàm mời khách, đương nhiên là phải đi rồi, Linh Tĩnh, cậu nói vé mời này có thật không?"

"Chắc là thật, bên kia nói mỗi tháng có thể có bốn ngày nghỉ ngơi, lễ quốc khánh nhận được thưởng gấp 3 lương, a, như vậy đi, vừa lúc ở đây có 5 tấm vé, chúng ta chia cho Huân và Nghị Đình mỗi người một vé, thế nào? Dù sao..."

Nhớ tới chuyện cái tên của CLB, Linh Tĩnh không khỏi buồn cười, nói:

"Dù sao CLB của chúng ta cũng muốn cứu vớt thế giới, cho nên coi đây là phúc lợi đầu tiên của CLB đi."

Cái chủ ý này chiếm được Sa Sa ủng hộ, nhưng Gia Minh sắc mặt lại có chút khổ não:

"Cái phúc lợi này thực sự quá sang... ba ngàn đồng của tởn, tởn thâm rồi..."

"Ít nói nhảm đi, xú nam nhân này đi chết đi!"

Sa Sa chân ngọc đạp ngang một cái, đẩy Gia Minh xuống khỏi người của Linh Tĩnh, nói:

"Câu đùng lúc nào cũng nghĩ tới chuyện kia, hôm nay tớ ngủ cùng Linh Tĩnh, một mình cậu ngủ, trong sách có nói, làm chuyện đó nhiều không tốt với sức khỏe."

Cuối cùng thì là ai nóng nhất trong chuyện này... Gia Minh liếc mắt, sau đó vô tội giải thích:

"Tớ làm gì có ý nghĩ lộn xộn như vậy đâu."

"Còn nói không muốn, cậu cầm trên tay cái gì? Còn không đưa đây!"

Đoạt lấy hộp áo mưa trong tay Gia Minh, Sa Sa đem nó nhét vào đầu giường, nét mặt rất là đắc ý.

Gia Minh vô tội thờ dài, Linh Tĩnh nhìn không được cười rộ lên, ba người ở trên giường nói chuyện một lúc nữa, Gia Minh bò xuống giường, sau đó tắt đèn, nói: "Chúc ngủ ngon."

"Chúc ngủ ngon."

Linh Tĩnh ở trong chăn phất tay.

Sa Sa cũng quay đầu lại, cười nói:

"Buổi tối không được len lén chạy sang đây."

Linh Tĩnh lên:

"Tốt nhất là nửa đêm cậu ôm Sa Sa đi, cậu ấy ngủ rất hay lăn đi lăn lại."

"Tớ ở đâu có..."

Nghe hai gã thiếu nữ ở trên giường cãi nhau âm ỉ, Gia Minh cười đóng cửa đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau, tiếng động của trò chơi điện tử ở tầng dưới vang lên rất rõ, ba người thành một gia đình nhỏ, tất cả đều chìm trong mộng đẹp...

Đêm khuya.

Mặc quần áo xong, Gia Minh đẩy cửa ra, đi tới giường của Linh Tĩnh, thấy hai cô gái giống như trẻ sinh đôi ôm chặt lấy nhau, khóe miệng hần nở nụ cười, ngồi xuống bên giường một lúc, thì thảo tự nói:

"Hai người cuối cùng cũng không phải là Hoa Bách Hợp..."

Nhìn trong chốc lát, hần lần thứ hai đứng dậy, ra khỏi nhà, xuống lầu, tiếng ồn ã của cửa hàng game đã ít đi, nhưng mà mở quán game kiểu này thì cửa quán lúc nào cũng mở, Gia Minh chuyển mình đi vào một ngõ hẻm sâu hun hút. Không bao lâu sau, hần xuất hiện trên quảng trường trước học viện Thánh Tâm, bên cạnh bồn hoa, Nguyệt Trì Huân đang đứng dưới một cái cột đèn, đang bị mấy tên tiểu lưu manh đùa giỡn.

Mấy tên tiểu lưu manh kia chắc là say rượu, lúc đi ngang qua lại thấy Nguyệt Trì Huân xinh đẹp, yêu điệu đứng cạnh cột đèn, cho nên mới tới gần. Nhưng mà cho dù họ có nói cái gì đi nữa, Nguyệt Trì Huân cũng chỉ giả bộ cúi đầu, không trả lời, biểu tình hờ hững vô cùng.

Gia Minh bất đắc dĩ lắc đầu, bảo cô ở nơi này chờ, cô đứng ở nơi nào không đứng, lại đi đứng ngay ở bên cạnh cột đèn, trong khoảng thời gian này làm gì còn cô gái nào đứng như vậy nữa đâu, đứng thế này chỉ khiến người khác chú ý, bởi vì chỉ có kỹ nữ mới như vậy...

Hắn đứng ở phía xa nhìn, Nguyệt Trì Huân phát hiện ra hắn, đang muốn bước tới, thì lại bị một tên tiểu lưu manh chặn trước người, đưa tay định sờ một cái. Sau một khắc, Gia Minh phảng phất giống như là không đành lòng nhìn thấy máu tanh, lập tức, tiếng kêu thảm thiết vang lên, có vẻ thể lương vô cùng giữa đêm khuya yên tĩnh.

Nét mặt không có nửa điểm biểu tình, Nguyệt Trì Huân chỉ nhàn nhạt đưa tay, tóm lấy tay của người kia quăng một cái, động tác thuần thục lưu loát hơn mấy hôm trước không biết bao nhiêu lần. Người thứ nhất bị ngã, mấy người còn lại lập tức vọt tới chỗ của Nguyệt Trì Huân, nhưng mà cây đao ở tay trái của thiếu nữ này đột nhiên xuất hiện, không tiếng động lia ngang một cái, người thứ hai lập tức ngã xuống. Bây giờ, nhìn bóng hình lãnh đạm kia, không một tên nào dám xông lại nữa.

Một trước một sau, hai đạo thân ảnh không tiếng động đi vào trong bóng tối...

"Chờ đã bao lâu?"

"... Bây giờ ba mươi hai phút."

"... Xong học là cô đứng ở chỗ này?"

"Cậu bảo tôi chờ cậu."

"... Có chút muốn đánh cô rồi đấy, thế nhưng... quên đi, tôi có chút loạn, chớ đi theo tôi, lúc này tôi rất tự ti..."

"Cậu tức giận?"

"Tôi nào dám... Cô quá vĩ đại, còn tôi sao mà nhỏ bé tới vậy..."

ĂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 69

Hoa Tulip.

Đêm khuya, trên con đường Hoa Hạnh, thành phố Giang Hải.

Ánh đèn chói mắt, người đi đường như mắc cửi, đây là một trong những con đường náo nhiệt nhất của thành phố Giang Hải, con đường này từ trước đến nay đã là Bất Dạ Thành, ngư long hỗn tạp. Các loại cửa hàng, các loại người buôn bán sách lậu, đĩa lậu, các quán ăn có những tấm biển cổ xưa, những nữ tử mặc trang phục đẹp đẽ thường xuyên xuất hiện, đồng thời đám tiểu lưu manh cũng không thiếu.

Trong phòng ăn của một doanh nghiệp bán hàng suốt đêm, một người con trai mặc quần áo màu xanh, mang theo hai cái cặp lồng từ trong đi ra, sau đó nhìn không chớp mắt vào chiếc ô tô con đậu ở bên đường.

"Chị, ăn cơm."

"Được, cảm ơn nhiều."

Tiếp nhận cặp lồng đựng cơm, Mục Thanh Thanh buông ống nhòm trong tay xuống, cười nhạt, nói:

"Cậu ăn chưa?"

"Em ăn rồi, có động tĩnh gì không chị?"

Nam tử cầm lấy ống nhòm, nhìn vào lầu hai của một căn nhà đối diện, Mục Thanh Thanh lắc đầu:

"Không có động tĩnh gì, bây giờ chắc là họ đã ngủ, nhưng mà đám người này quá lợi hại, chúng ta không thể lơ là."

"Bọn họ thực sự có lợi hại như vậy không? Chẳng nhẽ lại giống với sát thủ hoặc lính đánh thuê trong phim vẫn chiếu?"

"Đám người này có lợi hại hay không lợi hại ta không biết, thế nhưng hai năm trước, ta đúng là có biết một người lợi hại như thế này."

Mục Thanh Thanh suy nghĩ một chút, lòng còn sợ hãi, nói:

"Đầu tiên là chuyện của Phó bí thư thị ủy Đường Kinh Nghiêu, một người, hai khẩu súng, lại có thể giết chết hơn 30 người của Đường Kinh Nghiêu, sau đó ghèngh ngang rời đi, cũng bởi vì sự kiện này... mà tạo nên một trường phong ba, các thế lực hắc đạo sống mái với nhau. Gần đây, một người, một cây đao, chặt đầu toàn bộ mười mấy hắc đạo cao thủ, cứu lấy tính mạng của ba đứa trẻ, trong đó, có cái chết ly kỳ của một đứa trẻ con của một thành viên hắc đạo.

Trước đây, ngay cả ta cũng không tin một người lại có lực lượng lớn như vậy."

"Lần này hành tung của bọn họ đã bị người khác nắm được, điều này đã chứng minh, vị Hoa Tulip tiên sinh cung cấp tin tức tình báo cho cảnh sát, cũng là một người như vậy?"

"Chắc là vậy."

Mục Thanh Thanh cười, nói:

"Chắc đây là một vị tiên sinh có tinh thần trọng nghĩa, có một người như vậy, thành phố Giang Hải thực là có phúc khí."

Hoa Tulip tiên sinh trong miệng của hai người nói mới xuất hiện trong ngôn từ của cảnh sát từ tháng 7 mà thôi. Đó là một buổi chiều của tháng 7, một tờ giấy đột nhiên xuất hiện ở trên bàn làm việc của Cục trưởng cục cảnh sát thành phố Giang Hải, không ai biết tờ giấy này đưa vào như thế nào, các loại cameras cũng không ghi lại được gì, không tìm thấy bất cứ manh mối nào lưu lại. Trên tờ giấy chỉ vẽ hình của một bông hoa TuLip, ghi lại địa điểm lần trốn của một tên tội phạm có lệnh truy nã toàn quốc.

Lúc đại án này được phá, tất cả mọi người đều suy đoán lại lịch của tờ giấy thần bí kia. Một đêm của tháng 8, tờ giấy có vẽ hình Hoa TuLip lại xuất hiện, trong đó có ghi lại tình hình của một tụ điểm buôn bán thuốc phiện. Sau khi cảnh sát điều tra, quả nhiên là phát hiện được tụ điểm này, từ đó trong giới cảnh sát mới lưu truyền danh hiệu Hoa Tulip. Trong tháng 9, trong Cục cảnh sát lại phát hiện tin tức của một đám sát thủ tới từ Thái Lan, trên tờ giấy còn ghi rõ, mục tiêu của bọn họ là ám sát một vị giáo sư vinh dự của học viện Thánh Tâm: Trần Cô Hạ.

Trần Cô Hạ là một trung niên nam nhân, trong xã hội bình thường không có danh tiếng gì, nhưng mà ở tầng lớp cao trong xã hội, lại có ảnh hưởng cực lớn. Cục cảnh sát một mặt điều tra, nhưng lại phải báo cáo cả Cục Quốc An trên trung ương, thế là từ đó về sau, toàn bộ nhân viên cảnh sát của thành phố Giang Hải đều bị huy động, truy tìm tung tích của đám sát thủ tới từ Thái Lan kia. Chắc là do đám sát thủ kia không biết chuyện hành tung của họ đã bị phát hiện, nên việc điều tra nhanh chóng có manh mối, hôm nay Mục Thanh Thanh mang theo bốn gã cảnh sát hình sự, lập thành một tổ giám thị nơi này.

"Thế nhưng trong bốn cảnh sát cũng có người nói, Hoa Tulip tiên sinh này chắc là muốn lợi dụng cảnh sát làm chuyện gì đó, không phải sao?"

Qua chốc lát, nam tử kia lại cất câu hỏi, lần này hẳn bị Mục Thanh Thanh trừng mắt.

"Cho dù lợi dụng cũng được, mỗi kế hoạch chúng ta đều có kiểm tra lại, tất cả đều dựa theo pháp luật mà làm, người khác cũng chẳng lợi dụng chúng ta vào những mục đích bất chính được. Mà người kia ư, nếu như gặp được thì tốt... Chờ một chút, có người xuống..."

Trong khi nói chuyện, một vị nữ tử mang theo găng tay yểu điệu đi xuống cầu thang, Mục Thanh Thanh nhìn ra ngoài cửa sổ, cầm cặp lồng đựng com nói:

"Mục tiêu số 3 ra cửa, đi về hướng tổ 2, tổ 4, xin chú ý."

... Ở một nơi khác, Gia Minh cùng Nguyệt Tri Huân đang đi trên một con đường, hắn nói:

"Nhìn kỹ hoàn cảnh xung quanh, một chi tiết nhỏ nhất cũng phải chú ý, cứ thử tưởng tượng một chút, nếu như cô ở nơi này bị cảnh sát phát hiện thì sẽ chọn cách thức chạy trốn như thế nào. Đương nhiên, việc đầu tiên cô phải làm là thông qua sự bố trí của cảnh sát để tìm cách thức cho mình, ai..."

Khi nói tới đoạn này, cũng là lúc đi tới chỗ rẽ của con đường, Gia Minh bỗng dừng đưa tay nắm thắt lưng Nguyệt Tri Huân, sau đó cười đi sát nàng vào tường. Trên đường lúc này không có nhiều người đi lại, nhưng mà lại có mấy người đang chặn một nữ tử đi từ trên lầu xuống.

"Đưa tay ôm lấy tôi, ở trong một chiếc xe gần đây có người biết tôi, đồng thời, mục tiêu cũng xuất hiện..."

Môi của hai người cách nhau chỉ có mấy li, có thể cảm nhận được hơi thở của đối phương, nghe xong Gia Minh nói, Nguyệt Tri Huân vô ý thức đem hai tay đặt ở trên lưng Gia Minh, nhưng lại nhận được một khuôn mặt dữ tợn:

"Ôm vai, đặt lên cổ ấy, cái thắt lưng bị đông cứng rồi à!"

"A."

Nguyệt Tri Huân thụ giáo, thay đổi tư thế, một lát sau, Gia Minh lần thứ hai kháng nghị:

"Tay quá cứng, nếu như cô muốn bẻ gãy cổ của bạn trai mình thì không thành vấn đề."

"Nhưng, thế nhưng..."

"Ai, quên đi..."

Gia Minh nhẹ nhàng nắm lấy thắt lưng của nàng, kéo phần eo của Nguyệt Tri Huân, tiểu phúc của hai người mập mờ dính lại một chỗ. Nguyệt Tri Huân cảm nhận được sự nóng hổi của nhiệt độ, trên mặt xuất hiện những ba động hiếm thấy, Gia Minh đưa hai tay xoa mặt nàng, nhìn như ôn nhu, nhưng mà lại tạo thành mấy vết đen.

Hô hấp dồn dập, hai tay Nguyệt Tri Huân, từ từ mềm nhũn ra.

"Lần này Bùi La Gia phải sát thủ ở phân bộ Châu Á, tên của cô khẳng định chỉ đứng sau Trần Cô Hạ mà thôi, lần này không hóa trang nếu như bị bọn họ thấy, nói không chừng thì sẽ phải người tới, ánh mắt thấp xuống một chút, thần sắc hơi mê ly, cô gái kia tới đây..."

Trán của hai người chạm nhau, Gia Minh ôn nhu xoa má, lúc này, nữ tử xinh đẹp kia cũng vừa lúc đi tới chỗ của hai người.

"Hỏi cô một câu nhé, nhìn động tác của cô cứng ngắt như vậy, phải chăng vẫn còn là một xử nữ?"

"Tôi... đúng..."

Lúc này trán, mũi hai người đều chạm nhau, đôi môi cũng nhanh chóng tạo thành nụ hôn, trong lúc thở, cảm giác vô cùng mãnh liệt. Cảm nhận được trái tim của nàng trở nên dồn dập, Gia Minh trong lòng thờ dài. Quả nhiên vị Ninja được huấn luyện này chỉ mới được huấn luyện bề ngoài, bên trong vẫn là

một tiêu muội muội thuần khiết, trong lịch sử huy hoàng của sát thủ, rất nhiều thiếu nữ dùng sắc dụ mục tiêu, trong lúc hưng phấn ở trên giường thì ra tay giết người, ách, nói sai... trong lúc gần như hưng phấn nhất thì dừng lại, đây đúng là một sự dày vò, bởi lúc đó chẳng ai còn sức lực mà đề phòng...

Căn cứ vào chuyện này mà nói, biểu hiện của Nguyệt Tri Huân đúng là đáng giận, mà nói đi nói lại, nêu như sát thủ mà nhìn thấy người khác đã tìm đập mặt dơ, thì thực là đối diện với cái chết, không biết ai dạy cô ta trưởng thành tới mức này được nữa? Mỗi ngày bắt nàng phải đọc lại quy định một lần hay sao? Nếu như vì vậy mà ... thành công, thì mình đúng là một ông thầy có thiên phú.

Trong lòng Gia Minh còn đang nghĩ lung tung, thì nữ tử kia cũng đi qua chỗ của hai người, biến mất ở một góc đường. Những người giám thị ở trong xe kia đang nhìn sang bên này, Gia Minh biết vậy mới nói:

"Ngô, chính là xử nữ... thật mắt mặt."

Nói xong câu đó, Gia Minh ôm thắt lưng nàng, tận lực dùng ngăn cản ánh mắt của những người ngồi trong ô tô nhìn sang bên này, hai người băng qua đường, một lát sau, trực tiếp đi vào nhà hàng bên cạnh chiếc ô tô, chọn một bàn ở bên cạnh cửa sổ tầng hai, Gia Minh gọi tới hai suất cơm, ngồi đối diện với Nguyệt Tri Huân.

"Đứng dưới đèn đường đợi từ 7h32 phút, bây giờ có đói bụng không?"

Nguyệt Tri Huân nhàn nhạt lắc đầu:

"Không đói bụng."

"Ninja đúng là quái vật, cho dù chết đói cũng nói mình không đói, nhưng mà cô đang trong giai đoạn phát dục, ta còn mong cô sau này dùng... Ách, cái này không nói trước được, ăn đi, kết quả thì tự cô suy đoán."

Nguyệt Tri Huân gật đầu, bắt đầu ăn cơm, sau đó không lâu, nàng buông đũa cùng lúc với Gia Minh ăn như lang thôn hồ yết, Gia Minh lắc đầu:

"Xem ra năng lực chịu đói của Ninja đúng là tốt..."

"... Phía dưới có một chiếc ô tô con màu đen, chắc là mục tiêu giám thị của cảnh sát, vừa rồi chúng ta thấy nữ nhân kia, là người xuất hiện ở lầu 2 trên căn nhà đối diện. Trên sân thượng của tòa nhà có nhiều cây cảnh được chăm sóc, chắc là có người ở trong một thời gian dài rồi, gian phòng mà bọn họ thuê chắc là ở tầng 2. Số lượng cảnh sát giám thị có 5 người, bọn họ sẽ trốn không thoát..."

Nghe Nguyệt Tri Huân như vậy suy đoán, một lát sau, Gia Minh nhàn nhạt cười cười:

"Ừ, cứ dựa theo cách suy đoán của cô đi, đám cảnh sát giám thị này thực sự rất ngu, hôm nay bọn họ mà không thấy gì, chắc chắn ngày mai sẽ tìm cách gây khó dễ. Người trong Viêm Hoàng Giác Tinh một khi phát hiện ra động tĩnh thì chắc chắn sẽ hành động... Hơn phân nửa là không có kết quả, cho nên bài tập của cô ngày mai chính là: ngày mai, mượn lực lượng cảnh sát cũng được, hay tự mình xuất thủ cũng được, trong phòng kia có 5 người, giết 3 tên."

ẨM SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 70

Kẻ Trộm Xe.

Ngày này từ lúc trời còn sáng sớm, không khí đã có chút âm u, Bạch Na Na ngồi ở trên giường, tâm tình không khỏi có chút không tốt.

Chắc chắn sẽ có chuyện gì đó phát sinh, hai mắt của nàng giật giật liên tục, khiến nàng nghĩ có chuyện xấu xảy ra.

Đội ngũ lần này do 5 người tạo nên, bốn nam một nữ, đều là nhất cấp sát thủ trong bộ phận Châu Á của Bùi La Gia, do người diễn “Thần Khắc” làm thủ lĩnh, muốn dùng sự kiện ám sát này tạo nên một sự chấn động vô hạn. Muốn dùng sự kiện ám sát lần này tạo nên chấn động kinh khủng, thì đối với người bình thường sẽ là cực kỳ khó khăn, nhưng với vị trí của Bùi La Gia ở Châu Á, thì chuyện này cũng không phải là khó.

Vốn theo như kế hoạch, thì bọn họ sẽ khống chế một đám phần tử có vũ trang, chiếm lấy trường học trong một thời gian, tốt nhất là giết mười mấy người gì đó, như vậy là hoàn thành nhiệm vụ, hơn nữa lại còn tạo được chấn động lớn. Thế nhưng sau khi nhận được tin tức biết du thuyền xa hoa sắp rời bến, Trần Cô Hạ cũng tới, lại còn rất nhiều phú hào của thành phố Giang Hải, nếu như đánh chìm nó, thì thực sự lại càng thêm nổi tiếng.

Nhưng mà, kế hoạch là kế hoạch, bộ phận Châu Á của Bùi La Gia tuy rằng có đại bản doanh tại Thái Lan, nhưng 5 người tới lần này lại thuộc 5 quốc gia khác nhau. Bạch Na Na là người Trung Quốc, "Thần Khắc" lão đại là người Nga, người có tên hiệu Độc Xà Nạp Tạt đến từ Thái Lan, Ưng Nhân từ Nhật Bản, người còn lại là người Do Thái ở Israel. Các quốc gia tụ hội, tu rằng cấp bậc giống nhau, nhưng mà cách nhìn lại khác nhau, ở chung với nhau đương nhiên tạo nên cảm giác khó chịu, trong đó kịch liệt nhất vẫn là tranh chấp về phương thức giết chóc của Độc Xà Nạp Tạt cùng Thần Khắc.

Về phần Bạch Na Na, tuy rằng nàng từ trước đến nay am hiểu vô thanh vô tức ám sát, cho nên nàng sẽ không tranh chấp với mấy người kia làm gì. Chỉ có một điều khiến nàng phiền muộn chính là, đội ngũ này có tới tận 4 nam nhân, nhưng lại không có một người nào bình thường. Thần Khắc chỉ có hứng thú với cơ thể cơ bắp cuộn cuộn của hắn, Ưng Nhân lạnh như băng nhưng lại là một người đồng tính luyến ái, người Israel kia thì làm bom tốt, nhưng mà ai biết hắn sẽ nhét thuốc nổ vào “động” của đối phương lúc nào. Cuối cùng, Bạch Na Na chỉ còn cách tìm Nạp Tạt làm bạn trên giường, coi như hắn bình thường hơn đám kia một chút.

Nhưng mà cảm giác trên giường của Nạp Tạt lại hơi ôn nhu, nàng thích cái cảm giác thô bạo hơn, ví dụ như đem nàng trói lại, dùng roi da đánh tới máu chảy đầm đìa, ngọn nến, ngựa gỗ... khiến cho nàng phải hét lên chói tai, khóc, cầu xin tha thứ...

Xuất phát từ cảm giác phiền muộn này, nên nàng muốn đi ra ngoài một chút.

Mùa hè đã qua, nhưng không khí nắng nóng dường như vẫn chưa tiêu tán, khí trời hôm nay đặc biệt oi bức, làm cho tâm tình của nàng ngày càng trở nên phiền muộn. Nàng bước đi trên đường, chỉ cảm thấy người khác đi tới đi lui, điều này lại càng làm cho nàng cảm thấy buồn chán...

Cái đám mây đen chết tiệt, người đi đường chết tiệt, thành thị chết tiệt, thế giới chết tiệt, nữ nhân chết tiệt... chẳng nhẽ lại không có chuyện gì thú vị phát sinh ư? Mỗi tháng mấy ngày này làm cho nàng cảm thấy phát điên, nhưng khi nhìn qua một góc đường khác, nàng lại bỗng nhiên nở nụ cười.

Đây chính là một điểm rút lui của 5 người bọn họ, bên lề đường có một chiếc xe màu đen đang đỗ, có lẽ bởi vì trời sắp mưa, cho nên người đi trên đường không nhiều lắm, một thiếu niên không biết trời cao đất rộng đứng bên cạnh rèm cửa, móc ra một cây thanh sắt đi tới chỗ khóa xe nhét vào, động tác lén lút, biểu tình có chút buồn cười cứ nhìn xung quanh liên tục.

Đúng là có một chuyện thú vị sắp xảy ra...

***** Một lát sau, bên trong chiếc xe đang chạy từ từ.

"Thả ta ra, nữ nhân xấu xí này, ngươi muốn làm gì? Cùng lắm thì đưa đến ta đến cục cảnh sát, ta đâu có làm gì, thả ta ra, này này! Đây không phải con đường tới Cục cảnh sát, ngươi muốn làm gì..."

Hai tay hai chân đều bị trói, thiếu niên dùng móng bật trên ghế sau liên tục, lúc thì chửi ầm lên, có chút khản trương, lại có chút sợ hãi, điều này làm cho tâm tình của Bạch Na Na tốt lên rất nhiều, nàng vừa lái xe, vừa hát thì thầm. Vốn hành động lần này sẽ rất phức tạp, cho nên nếu như có ai đó chết, sẽ khiến cho hành động trở nên khó khăn vô cùng, nhưng mà lần này nàng không chuẩn bị giết người, chỉ là vui đùa một chút mà thôi, cái tên nhóc trộm xe này chắc chắn là không có lý lịch đường hoàng, nàng phải tìm một nơi tương đối yên tĩnh, làm những chuyện nàng thích mới được.

Trong thành phố Giang Hải, địa điểm yên tĩnh nàng không biết được nhiều, sau khi suy nghĩ, nàng cho xe chạy trên một con đường tới vùng duyên hải, xe cô đi lại con đường này không nhiều lắm, cho nên nàng tăng tốc, thiếu niên kia vẫn không ngừng nói lời ô ngôn uế ngữ.

"... Ngươi là biến thái ư? Cười cái gì mà cười! Ngươi rốt cuộc muốn làm gì! Ta chẳng qua chỉ là người trộm xe mà thôi... Ngươi đưa ta đến cục cảnh sát, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi, nói cho ngươi biết, chú ta là xã hội đen, ngươi dám động tới ta, ta sẽ tìm người XXX ngươi 100 lần! ... Ngươi là một người bị bệnh đường tình dục, vậy mà muốn tìm nam nhân sao... Ta cá là ngươi trong tháng vừa rồi không tìm được ai!..."

Thiếu niên vừa mắng, vừa dùng hai chân khó khăn đứng dậy, trong lúc này, Bạch Na Na đột nhiên phanh gấp, thiếu niên bỏ nhào lên phía trước, trán đập đánh bịch một cái vào cửa kính phía trước. Sau một khắc, ô tô lại tiếp tục phóng nhanh, thiếu niên chặt vật nằm trong xe, đau tới mức nghiến răng nghiến lợi, trong lúc nhất thời, trong xe tràn ngập tiếng cười quỳn rũ.

"Ngươi... đồ điên..."

Thiếu niên điều chỉnh trạng thái thân thể, thống khổ chửi bới, trong chốc lát, trong túi áo nhỏ của nàng có tiếng chuông điện thoại vang lên, nàng lấy ra một chiếc điện thoại di động to bằng nửa hòn gạch (điện thoại năm 97 to như vậy đã là hiện đại rồi, hồi đó ở VN còn to như cả cục gạch) trò chuyện:

"Alo?"

"Có chuyện ngoài ý muốn, chúng ta bị cảnh sát giám thị, mọi người hãy tản đi, tới địa điểm tập hợp gặp nhau."

"Được, ta đang dùng xe số 2 tới..."

Trong lúc nàng nói chuyện, thiếu niên kia liền nhào tới, do tay chân bị trói, nên hắn mở miệng cắn vào mặt của Bạch Na Na. Bạch Na Na cảm điện thoải nghiêng mặt sang một bên, thì trên ngực truyền tới cảm giác đau nhức, hóa ra thiếu niên này đã cắn vào ngực của nàng. Bình thường nàng không mặc nhiều quần áo, mà hôm nay lại không mang áo ngực, cho nên lúc này nàng vừa có cảm giác đau đớn, lại có một cảm giác khoái cảm kỳ dị, tay lái của nàng có chút run rẩy.

"Ách a..."

"Người làm sao vậy?"

"Ngô... Không có gì, có hành động... ta rất hưng phấn..."

Giương mặt ửng đỏ, nàng rên rỉ, người bên kia cũng biết thói quen của nàng, cho nên cũng lơ đãng. Sau khi kết thúc trò chuyện, nàng dùng điện thoại đi động đập mạnh vào gáy thiếu niên một cái, khiến cho hắn mềm nhũn nằm xuống.

Vén chiếc váy ngắn lên, từ trong tất chân ở bắp đùi lấy ra một cái khẩu súng, hóa ra đây là súng lục, nàng đưa súng lên trên cao, dừng lại trong một lát. Nhưng lúc này, dịch thể từ hai chân của nàng lại tuôn ra, khiến cho suy nghĩ của nàng bị đình trệ, nàng chậm rãi thu súng lại, tăng tốc, trên mặt hiện lên một nụ cười quyến rũ.

"Chẳng sao cả, trước khi bọn họ tới, chúng ta có thể vui đùa một chút..."

Nàng đương nhiên sẽ không biết, thiếu niên xa lạ này lại quen thuộc tất cả tập quán, sự yêu ghét, tâm sinh lý thường ngày của nàng. Đương nhiên, nếu như cây súng kia không dừng lại giữa chừng, thì nàng sẽ biết tất cả.

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 71

Tàn Cuộc.

Lúc này trời đã sẩm tối, những đám mây cũng dường như sa xuống mặt đất. nơi này là một cái nhà xưởng chế tạo máy đã bỏ hoang nằm bên cạnh bờ biển. Những năm gần đây, cùng với sự phát triển như vũ bão của thành phố Giang Hải, những công ty, xí nghiệp đua nhau mọc lên.

Tất nhiên song song với nó, cũng có những nhà xưởng bị đào thải, chúng hoặc bị những công ty xí nghiệp mới thôn tính, hoặc bị thay thế, có khi bị bỏ hoang một xó, do không kịp dời tới chỗ khác, hoặc không kịp xây mới, cũng giống như cái nơi trước mắt chúng ta bây giờ đây.

Dưới tác động của mưa gió, những tấm ngói phía trên nhà xưởng đã nhuốm màu rêu phong, và giữa trong cái nhà xưởng vắng tanh này, chỉ còn lại những cái bệ xi măng vốn dùng để xếp đặt máy móc mà thôi, và một vài cái giá sắt rỉ sét mà nhất thời không thể mang đi được.

Tiếng sóng biển đánh vào những mỏm đá từ xa vang vọng tới, đơn điệu nhàm chán mà cũng nặng nề trầm uất, cộng với bầu không khí ở đây, càng khiến cho cái nhà xưởng đó thêm phần rợn người.

Xa xa trên đường, một chiếc xe Jeep đang vun vút lao tới, rồi sau thảng cái "két" ngay trước cổng nhà xưởng. Từ trên xe một người đàn ông cường tráng, thân cao gần hai mét bước xuống, hắn vận một cái quần rằn ri kiểu lính, nhưng lại chỉ mặc mỗi một cái áo may ô đơn giản. Trên vai trái của hắn đã bị thương, mà chỉ được băng bó sơ sài bằng một miếng vải trắng, máu đã thấm ướt hết ra ngoài, lan thành một vết máu to như cái miệng chén trên tấm vải trắng đó. Hắn khó nhọc đóng lại cửa xe, rồi tay phải vác một cái bao lớn, tay trái cầm khẩu súng tự động, tiến thẳng vào bên trong nhà xưởng.

Không bao lâu sau, hắn đã nhìn thấy chiếc xe hơi màu đen mà Bạch Na Na thường lái. Thế nhưng bên trong xe lại không có một ai, hắn ta cau mày, bỗng khịt mũi, người thấy mùi xăng xe. Bình xăng của chiếc xe đã bị phá hủy, xăng đang chảy tràn khắp mặt đất. Lập tức, hắn buông cái túi xuống, động tác nhanh nhẹn, như thể một con báo.

Hắn ta nhẹ nhàng lôi từ trong bao ra nòng là súng tự động, súng ngắn, đạn, lựu đạn, rồi sau hắn đem cái túi giấu ở một góc gần đó, bản thân hắn thì cũng dần biến mất sau nhà xưởng.

Nhẹ nhàng không một tiếng động di chuyển qua hai dãy nhà xưởng trống không, hắn ta rốt cục cũng thấy Bạch Na Na đang trốn ở một góc phòng không xa. Sau khi cẩn thận quan sát xung quanh không có kẻ thù nào, hắn mới cất bước hướng về Na Na, không ngờ chỉ mới bước ra một bước, cảm giác khẩn trương chợt hiện lên.

"Đoàng"

Tiếng súng chát chúa nổ lên, vết đạn rõ ràng ghim ngay vị trí mà hắn vừa bước qua, mà người đang nhắm bắn hắn, lại chính là Bạch Na Na.

"Thì ra cô là kẻ phản bội?"

"Thân... Thân Khắc..."

Nghe thấy thanh âm của đối phương, Bạch Na Na dường như có cảm giác thờ phào nhẹ nhõm. nói:

"Ta quá căng thẳng, người cũng phải cẩn trọng, nơi này hình như còn có người."

Cùng với lời nói. cô ta cảnh giác quan sát khắp xung quanh, hòng súng của gã lực lưỡng kia đã áp sát vào lưng cô ta. hần ta gằn giọng:

"Căng thẳng? Ai đã làm cho cô căng thẳng đến vậy? Là Thôi Quốc Hoa tới. hay là Nữ Hoàng tới? Cô đang đùa giỡn cái gì vậy?"

"Ta cũng không biết. hần rất mạnh. trên chân của ta và trên tay phải đều trúng đạn rồi, hần hình như là... cố ý đang chờ chúng ta... Ta hoàn toàn bị hần lừa..."

Thủ đoạn Bùi La Gia trùng trùng điệp điệp vô cùng tàn nhẫn. bởi vậy khi phía sau lưng bị đối thủ tấn công. cô ta cũng không dám lộ ra chút nào phản kháng, cho tới lúc này. Thân Khắc cũng nhìn thấy hai nơi vết thương đạn bắn trên người của đối phương, mới thu súng về. nói:

"Được rồi, chuyện này rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?"

"Ta... Ta cũng không rõ lắm. thế nhưng, đối phương có thể là một đứa nhóc mười lăm. mười sáu tuổi..."

Bạch Na Na nói tới chuyện mình vừa ra khỏi cửa, đã phát hiện có kẻ trộm lén vào trong xe, tất nhiên những tâm sự trong lòng của cô ta không được nhắc đến. chỉ nói chuyện đối phương đã vào trong xe, phát hiện những món vũ khí bọn họ đặt ở trong xe, cô ta không còn cách nào phải đánh ngất nó đi. Sau đó cô ta nhận được điện thoại, vội vàng chạy thẳng tới chỗ này. Sau khi dừng xe, vội đi tiếp cứu cho người đánh tín hiệu. khi trở về; thì thẳng nhóc đã biến mất một cách khó hiểu. liền đó cô ta bị rơi vào ô phục kích.

"Là một thằng nhóc sao. làm sao có thể được? Hay lại là một tên có năng lực đặc biệt?"

"Không biết... nhưng hần lâu lâu lại bắn một phát. ta hoàn toàn không thể biết rõ vị trí của hần. hần như tan biến vào không khí vậy, đúng rồi... sao người cũng bị thương? Mấy tên cảnh sát kia...?"

"Ta gặp Thôi Quốc Hoa. xem ra bọn Viêm Hoàng Giác Tinh đã sớm biết nội tình chúng ta. theo lý mà nói ta đã ngăn cản đám người Thôi Quốc Hoa. ba người còn lại hần phải đến đây sớm hơn ta mới phải. bây giờ vẫn không thấy, nói không chừng là đã xảy ra chuyện..."

Thôi Quốc Hoa. vốn là người của Viêm Hoàng Giác Tinh. hiện nay hần vẫn là đặc công cấp cao của Cục Quốc An Trung Quốc. Mỗi sự kiện nào có hần tham gia. điều đó có nghĩa rằng Viêm Hoàng Giác Tinh đối với sự việc đó vô cùng xem trọng.

Nghe Thân Khắc nói thế. trong lòng Bạch Na Na đột nhiên cảm thấy hoảng sợ kinh khiếp, may là Thân Khắc phát hiện dấu vết hành tung của bọn chúng trước khi bọn chúng hành động. nếu không để cho Thôi Quốc Hoa an bài xong xuôi mọi chuyện. năm người bọn họ cảm chắc cái chết. Nhưng mà. nếu

xét theo tình hình hiện tại cũng đã hết sức thảm hại rồi "Xem ra ba người bọn họ không đến đây được rồi. chúng ta phải chuẩn bị thôi..." Thân Khắc lấy ra một chiếc điện thoại, bấm một dãy số.

Sau khi chắc chắn là không ai nghe máy, hắn mới quay sang Bạch Na Na dặn dò kế hoạch rút lui. ai ngờ lời còn chưa nói xong, đã nghe một âm thanh khác từ bức tường sau lưng vọng tới.

"Thật sự không đến được sao? Vậy thì bọn người chỉ còn nước đi chết thôi..." Liền sau đó, tiếng súng như tiếng sấm vang lên.

Hai người bọn họ vội nhảy về hai hướng khác nhau. xoay người giữa không trung, toàn lực nã đạn. nhất thời xi măng. gạch ngói bay tung tóe.

Bên kia trong bóng tối bao trùm. bóng người ẩn hiện.

Hai người bọn họ sau khi rớt xuống đất. một người lăn mình. lập tức đứng dậy, sau đó trèo lên một bức tường cách đó không xa có vẻ như là một chỗ an toàn. Thân Khắc thì một tay cầm súng dè chừng chung quanh, một tay ôm lấy tai, trong lòng bàn tay máu chảy đầm đề. hình như đã bị đạn của đối phương cắt đứt đi tai trái.

Bạch Na Na lúc này cũng đã vô cùng hoảng sợ, trong lòng cô ta hiểu rõ, mới chỉ có nửa khắc. mà có thể khiến cho hai sát thủ hàng đầu bị bức bách tới mức độ này, cô ta chỉ từng cảm nhận được trên thân một người, đó chính là đệ nhất sát thủ của Bùi La Gia. Nguyên Lại Triều Sang.

Đột nhiên, trong bóng tối của nhà xưởng đối diện. chậm rãi truyền đến một thanh âm, lúc đó Thân Khắc cũng cầm lên một trái lựu đạn thủ sẵn.

"Cái ngoại hiệu ""Đái tiểu pháo tháp đích thuần khiết tiểu Thân Khắc" sau này sẽ phải đổi thành Nhất Trích Nhĩ Lâu (lâu là một tai) rồi. ta đoán người cũng không thích cái ngoại hiệu này đâu!"

Tai nghe thấy cái câu "Đái tiểu pháo tháp đích thuần khiết tiểu Thân Khắc", Thân Khắc đột nhiên ngẩn người, sau đó rút chốt an toàn. thẳng tay ném lựu đạn đi.

"Người là ai?"

Giữa tiếng ầm ầm vang dội, xà nhà trụ gỗ của nơi đối diện nhà xưởng bị gãy đôi. dẫn tới một tới một cơn chấn động nhẹ. bụi đất bay mù mịt. Thế nhưng cả Thân Khắc và Bạch Na Na đều biết rõ, đối phương vẫn chưa chết.

Sau một lúc. Thân Khắc lại hét to một lần nữa:

"Trừ người của Bùi La Gia. không một ai biết được cái ngoại hiệu này của ta. Người chính là phân đồ của Bùi La Gia!"

Lần này nghe thấy tiếng nói, đối phương không có phản ứng gì. Còn ở bên ngoài xưởng, có một thứ tiếng động ngày càng nghe rõ ràng. sau đó một chiếc xe hơi điên cuồng chạy thẳng vào trong xưởng, theo sát sau nó là một chiếc xe hơi khác đang đâm vào đuôi xe trước. Cả hai xe đều hướng thẳng về phía này vọt tới.

"Là Nạp Tạp Bạch Na Na kêu lên một tiếng, người tài xế của chiếc xe đằng trước, chính là Độc Xà Nạp Tạp. Chiếc xe đuổi sát theo sau cũng đã bẽ nát không ra hình thù gì. người tài xế có thể thấy là con gái. sắc mặt có vẻ rất lạnh lùng. Điều khiến hai người bọn họ chú ý đầu tiên hết. chính là đôi mắt cổ chấp tựa như phát ra tia sáng.

Trong sự đơn thuần, cổ chấp. cực đoan. lạnh lùng có cả thêm sự điên cuồng, đôi mắt kia. giống như đang muốn biểu đạt ý nghĩa: "Đâm chết người! Đâm chết người!"

ÂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 72

Đi Đêm.

"Đoàng... đoàng... đoàng... đoàng..."

Tiếng súng vang lên kịch liệt nhắm thẳng về phía hai chiếc xe hơi. hai người Thân Khắc và Bạch Na Na điên cuồng bóp cò, sau đó vọt mạnh về phía chiếc xe ở bên cạnh hai người. Nạp Tạt ở phía bên cạnh cũng bỏ nhào ra. chạy về phía hai người.

Chiếc xe lao tới từ phía sau tiếp tục tăng tốc. cửa xe nhanh chóng mở ra. cô gái lái xe bay vọt ra ngoài chiếc xe không người lái như con ngựa thoát cương lao thẳng về phía ba người.

"Chạy đi..."

Ba người dốc hết sức chạy tới một bên khác của nhà xưởng, chiếc xe kia lao nhanh tới, đâm đổ một cây cột, nhưng ngay sau đó liền "ầm" một tiếng nổ tung thành ngọn lửa đẹp mắt hơn. luồng khí quét qua đẩy ba người bắn ra ngoài.

Mạnh mẽ bỏ chạy, Thân Khắc giơ súng điên cuồng bắn về phía sau. quay đầu lại nhìn hai người, chỉ thấy trên người Nạp Tạt nhiều nhất không phải vết trúng đạn mà ngược lại lại là vết dao. mà tay trái cầm súng của Bạch Na Na lúc này cũng đã bị bắn thủng, rõ ràng người thân bí kia lại vừa âm thầm nã một phát súng.

"Đi! Ra bờ biển!"

Thân Khắc nói ba người vừa đề phòng vừa thoát đi, "Hai người bọn họ đâu?"

"Hắn là đã chết."

Nạp Tạt lấy một khẩu súng trên người Thân Khắc. nói: "Tiểu tử Tạc Đạn kia lẫn vào đám người để thoát đi. kết quả là bị một dao giết chết trong lúc vẫn mơ hồ hồ. Ứng Nhân bị sập bẫy, đoán chừng đã bị người của Viêm Hoàng Giác Tinh và cảnh sát vây giết..."

"Thôi Quốc Hoa..."

"Không phải Thôi Quốc Hoa ra tay!" Nạp Tạt nói:

"Là một trong số mục tiêu lần này của chúng ta. cô bé nhà Nguyệt Tri gia kia. nữ nhân kia quả thực là không muốn sống nữa. trên người đã trúng hai viên đạn của ta mà lái xe vẫn cứ như phát điên. đến đoạn đường cạnh vách đá kia vẫn còn đạp hết ga. nếu như quả thực những gia tộc biến thái điên cuồng ở

Nhật Bản kia đều có tổ chất liều mạng như vậy chúng ta còn huấn luyện sát thủ làm gì nữa! Tạc Đan và Ứng Nhân đều thua bởi cạm bẫy của nàng, giống như nàng đã phân tích tốt kế hoạch của chúng ta từ sớm vậy."

"Nguyệt Tri Huân?"

Thân Khắc hơi ngạc nhiên, nói:

"Không thể nào. trong tình báo cũng không nói nàng có thân thủ lợi hại như vậy, có thể làm đến mức này ở Trung Quốc. trừ khi là... rốt cuộc Nguyệt Tri gia cũng bắt tay với Viêm Hoàng Giác Tinh..."

Sóng lớn vỗ bờ. dưới mây đen mù mịt. một chiếc ca nô lao tới thật nhanh trên mặt biển. lúc này ba người đã không còn bị uy hiếp bởi công kích từ phía sau nên dùng hết sức lực chạy về phía bên này, trong lòng mỗi người con đang nhằm nuốt ảnh hưởng Bù La gia sẽ phải chịu khi ba thế lực Nguyệt Tri gia. Viêm Hoàng Giác Tinh. Cao Thiên Nguyên bắt tay với nhau.

Đến khi thấy rõ người đang lái ca nô. trong mắt ba người đồng loạt xuất hiện vẻ ngạc nhiên và kinh sợ. trong nháy mắt. uy hiếp của tứ vong mới vừa rồi phai nhạt đi rất nhiều.

Trên bờ cát. bốn người nhìn nhau.

"Ngài ngài đã tới..."

"Không phải nhiều lời. lên thuyền đi. các người đều bị thương rất nặng."

Lạnh nhạt mà trầm ổn. giọng nói hơi khàn khàn của một người đàn ông vang lên.

Mặt khác. trong lúc ba người rút lui ra bờ biển. Nguyệt Tri Huân đang bị một thiếu niên ép vào một góc tối thò bạo xé rách quần áo.

Thiếu niên mặt đỏ. rất xa lạ. nhưng hành động lại khá quen thuộc, bàn tay lấy ra thuốc mỡ. băng gạc như ma thuật, khăn trương cầm máu. băng bó. Trên người nàng trúng hai viên đạn. căn bản đều là ở chân trái, vì vậy không qua bao lâu, quần dài của nàng bị cởi ra. sau đó bị vải buộc thật chặt để cầm máu. Mặc dù động tác cấp cứu rất gọn gàng nhưng thiếu niên lại hơi nhú mày. xem ra dường như hắn hơi tức giận.

"Ồ... Xin lỗi... Tôi không thể giết chết ba người..."

"Việc này sẽ bàn sau. thành thật mà nói kết quả lần này làm tôi tương đối hài lòng."

Trên thực tế, hắn đang tự hỏi và xem xét lại. tập quán huấn luyện sát thủ của Bù La gia là ném một đám sát thủ vào hoàn cảnh cừu tử nhất sinh. người có thể sống sót mới có tư cách tham gia lần huấn luyện tiếp theo. ban đầu Gia Minh cũng áp dụng phương pháp như vậy, nhưng bây giờ nhìn lại, dùng trong huấn luyện một người, dường như phương pháp này không ổn lắm.

Vấn đề ở chỗ. Bù La gia có một nhóm lớn người có chuẩn bị. mà bên mình lại chỉ có một đệ tử. vẫn phải suy nghĩ cho phát triển lâu dài... làm sự phụ

thật phiền toái.

về mặt khác. xem ra cánh bướm trị giá hơn bảy tỷ đô la Mỹ do mình làm ra kia rất mạnh mẽ. từ Bùi La gia tìm ra người nằm vùng là Trần Cô Hạ. sau đó Trần Cô Hạ khiến Bùi La gia và Viêm Hoàng Giác Tinh bắt đầu va chạm với nhau sớm hơn. vốn là muốn đánh cho Thân Khắc và Bạch Na Na tàn phế tại đây để phòng khi Nguyệt Tri Huân bị bắt. mình còn có hai người làm con tin. nhưng sau khi nghe đến tên Thôi Quốc Hoa. hẳn liền có ý định thả người rồi đi. nếu không khi Nạp Tạp xuất hiện. hẳn cũng sẽ bắt đầu hạ sát thủ.

Nếu là lúc trước, mình cũng chẳng muốn đi quản việc của mấy thế lực ngầm trên thế giới này. nhưng nếu như đã thu đệ tử phiền toái này, ngộ nhờ Bùi La gia phát hiện ra thân phận mình; mình tất nhiên sẽ trở thành một trong số các đối tượng cần phải diệt trừ Dưới tình huống như vậy, có cơ hội mà không quạt gió thổi lửa thì không khỏi quá ngu ngốc. dù sao chỉ là giờ tay nhắc chân mà thôi vấn đề duy nhất là: Nếu như giết chết một vài người không quan trọng có lý tưởng hơn không...

Đề Nguyệt Tri Huân vừa mới được băng bó tạm thời ngồi dựa vào vách tường, Gia Minh lúi túi vũ khí lúc trước Thân Khắc cất giấu ra. móc từ bên trong ra một đồng linh kiện. lắp ráp thành một khẩu súng bắn tia như ma Thuật, sau đó nở nụ cười châm chọc.

Dưới ánh mắt chăm chú của Nguyệt Tri Huân. hắn chạy tới bên cạnh một nhà xưởng cạnh bờ biển cách đó không xa. từ một đài quan sát ở đó có thể ngắm ra bờ biển. Lúc này ba người kia đang lên ca nô. chuẩn bị rời đi.

Cảm nhận được hướng gió. Gia Minh hít sâu một hơi. giờ súng, cúi người, mở ống ngắm ra. ngắm. đặt tay lên cò súng... Một loạt động tác lưu loát liền mạch. Nguyệt Tri Huân ngồi nhìn ở phía xa. trong lòng yên lặng ghi nhớ từng động tác của Gia Minh. song trôi qua một khắc. tiếng súng vẫn không vang lên.

Trong nháy mắt khi chuẩn bị bóp cò súng. thân thể Gia Minh lại đột nhiên làm ra động tác tránh né khẩn cấp. sau đó. trong mắt Nguyệt Tri Huân. thiếu niên ngã ngồi trên mặt đất. Sau khi ẩn thân phía sau tường đá trên đài quan sát. súng bắn tia nện phịch một tiếng trên mặt đất. bọng súng hướng lên trời.

Gió biển thổi tới. thân thể dựa vào tường đá cao hơn một thước, thiếu niên ngồi yên không nhúc nhích; dường như trở thành hình phản chiếu trong gương của thiếu nữ đang ngồi co quắp. chỉ trong nháy mắt đó. thiếu nữ loáng thoáng thấy tay hắn đang run nhẹ. sau đó, thiếu niên ù rũ day trán. nở nụ cười châm chọc.

"Ha ha... Huân. thì ra đi đêm nhiều thực sự sẽ gặp ma..."

Khi đứng lên một lần nữa. trên mặt biển xa xa đã không còn bóng dáng chiếc ca nô nào. nhìn thoáng qua một lần. hắn trở lại bên cạnh thiếu nữ. ôm lấy thiếu nữ cả người toàn máu. nửa thân dưới vẫn đang trần truồng.

"Chúng ta nên rời khỏi trước khi cảnh sát tới..."

Vừa rồi hắn nhìn thấy gì... trong lòng nàng suy đoán nhưng cũng không mở miệng hỏi không lâu sau. trong lồng ngực khiến nàng cảm thấy an toàn, thiếu nữ lặng lẽ chìm vào giấc ngủ.

Nhiệm vụ không hoàn thành, sau khi thân thể khôe lại hẳn sẽ phải chịu trừng phạt. chẳng qua lúc này thực sự quá mệt mỏi...

ĂN SÁT

Phẩm Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 73

Tâm Sự Của Sát Thủ.

Ngày 27 tháng 9 năm 1997. Chủ nhật.

Buổi trưa, tiếng Sa Sa xào rau từ trong phòng vang ra ngoài, kèm theo đó là mùi thơm của biết bao nhiêu món ăn. tiếng nhạc chương trình Tin tức buổi trưa từ trong phòng khách phát ra, không lâu sau. từ trong bếp, tiếng một người phụ nữ kêu lên:

"Diệp Hàm! Diệp Hàm!".

Lát sau bóng dáng Gia Minh xuất hiện ở cửa bếp. khuôn mặt mang theo một nụ cười sáng rỡ:

"Chuyện gì vậy? Bác Diệp đang đi toilet."

"Người lười nhác luôn thích đi toilet."

Vốn là một bác sĩ chủ chốt trong khoa ngoại của bệnh viện, vợ bác Diệp luôn có phong thái thanh lịch lại thông minh khôn khéo. nở một nụ cười bắt đầu đi. sau đó từ trong túi lấy ra mấy đồng:

"Trong bếp không còn xì dầu. Gia Minh cháu giúp bác ra ngoài mua một chai nhé. mà đúng rồi, Linh Tĩnh đâu nhỉ?"

"À. cậu ấy và Sa Sa đang ở trên võ đài tí võ, những sư đệ. sư muội kia đã về hết rồi. võ đài mới vừa trống được một lúc".

"Con bé này... thật là không lúc nào chịu ngồi yên..." Vợ bác Diệp nở nụ cười. nói:

"Người ta nói sinh một đứa con để sai đi mua xì dầu. sinh con bé Linh Tĩnh này. lúc cần mua xì dầu lại chẳng thấy bóng dáng nó đâu."

"Còn có con đây mà." Gia Minh cười nói.

"Linh Tĩnh không phải là cô cháu nhỏ của con sao. vị trí này dành cho Linh Tĩnh cũng chẳng sai."

"Ha ha. cái thằng bé này."

Vợ bác Diệp đưa tay vỗ đầu Gia Minh. cười nói:

"Ta nói con đó. cái gì cũng tốt. chỉ có tính tình là hơi yếu đuối một chút, vừa từ trường về. đã luôn tay luôn chân bung trà cho đám học sinh trong võ

quán. con trai tính cách ôn hòa là chuyện tốt. nhưng hiền lành quá thì sẽ bị những tên không biết trời cao đất rộng xem thường, con đó. phải học theo bác Diệp. lão ấy làm việc luôn không suôn sẻ, nhưng ít nhất đáng về cũng có chút đỡ đần. con..."

"Nắm... chặt... quá... A... Sư phụ tha mạng a..."

Cầm tiền mua xì dầu. Gia Minh ôm đầu chạy đi như điên. vợ bác Diệp đứng đó bật cười một cách yêu thương.

Trên đường đi qua tiểu viện, lúc chạy đến trước võ quán. cửa đã đóng, trên đài hai cô gái đang lăn lộn thành vòng tròn. bốn chân quấn chặt vào nhau. một tay của Linh Tĩnh dồn hết sức tung về phía cánh tay Sa Sa. móng tay Sa Sa hung hăng tấn công về phía eo của Linh Tĩnh. đây là chiêu thức gì?

vẫn chưa dừng lại, Sa Sa đã nhìn về phía bên này:

"Làm sao thế... A... Linh Tĩnh. cậu chơi xấu. cậu đánh lên. ha ha Gia Minh cứu mạng Trong khoảnh khắc phân tâm nói chuyện. khiến Linh Tĩnh có cơ hội đánh lên vào chỗ hiểm, Sa Sa vừa lăn qua lăn lại trên đài vừa kêu la cầu cứu, Linh Tĩnh thì từ một con cừu bỗng thường ngày bỗng nhiên biến thành một con sói xám cướp mồi, không chịu buông tha cùng lăn xả đối phương, nghe thấy tiếng cười nhutiếng chuông bạc trên võ đài.

Gia Minh đành vẫy vẫy tờ tiền giấy trong tay: " Minh đi mua xì dầu đây. các cậu cứ tiếp tục..."

Gia Minh kéo cửa chạy ra ngoài, trong lòng than thở: "Hai kẻ bách hợp..."

Mua xong đồ ở quầy tạp hóa của khu dân cư. trên đường về, trên mặt cậu ta đã không còn nụ cười rạng rỡ, trên bầu trời chiếu rọi cảnh sắc tươi đẹp, trên con đường nhỏ của khu dân cư. hai chiếc xe con nhỏ lặng lẽ đỗ lại, người đi xe đạp vượt qua ở bên cạnh. người đi đường không đông lắm. có vài người thấy Gia Minh đi qua. còn gơ tay chào hỏi. nhà dân ở hai bên đường xào nấu thức ăn mùi thơm bay ra ngậy ngát. dù loại âm thanh trên ti vi phát ra, cậu ta hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Cuộc sống đó từng là vô số thứ mà bản thân mình ngày đêm khao khát. thế nhưng... Tại sao vẫn cảm thấy có một chút hụt hẫng...

Con người quả nhiên đều là sinh vật không bao giờ biết thỏa mãn.

Hắn lắc đầu cười cười. chạy thật nhanh về nhà.

Lúc ăn cơm. trên ti vi đang quảng cáo tung bưng về chiếc du thuyền sang trọng Tinh Mộng sắp sửa ra biển. khi chiếu đến hình ảnh chiếc du thuyền sang trọng tráng lệ đó. cả nhà ngồi trước ti vi liên tục trầm trồ khen ngợi, Sa Sa nói một cách tiếu nuối:

"Thực ra chúng ta vẫn còn hai vé, tiếc là bác trai và bác gái đều bận việc. không thì đã có thể cùng đi chung"

Vợ bác Diệp cười nói:

" Trong bệnh viện nào có được nghỉ phép. huống hồ còn phải trang điểm thật tỉ mỉ, những người đi tới đó cũng đều là người giàu có. các con đi dạo chơi là được rồi. Đứng rồi, Linh Tĩnh. Sa Sa hôm qua lúc hai con mua hai bộ lễ phục Gia Minh không có ở đó. lát nữa các con mặc vào cho Gia Minh xem thử. tuy

không đất nhưng cũng rất đẹp."

"Sao phải đặc biệt mặc cho cậu ấy xem. cậu ấy đã không nhìn thấy thì thôi chứ" Linh Tĩnh cố tình nói.

Gia Minh cũng cười theo:

"Dù sao khi lên đó con sớm muộn gì cũng nhìn thấy, hướng hồ..." Hấn ngừng lại một chút. nói:

"Huống hồ vẫn chưa quyết định là có đi hay không mà?"

Linh Tĩnh và Sa Sa hơi kinh ngạc, nhưng rồi lại nhanh chóng biểu lộ tinh thần thoải mái. lại nói cười bình thường trở lại. nhưng mà lần này, đề tài của hai cô gái không còn mang ngữ khí hâm mộ chiếc thuyền đó trắng lẹ như thế nữa. về phương diện hiểu ngầm nhau thì ba người phối hợp thực là đã đạt tới cảnh giới tâm linh tương thông.

Sau khi ăn cơm trưa, cả nhà Linh Tĩnh đều có thói quen ngủ trưa. Linh Tĩnh và Sa Sa chung một phòng, Gia Minh lúc nghỉ ngơi ở đây thường ngủ trên gian gác lửng ở lầu hai, chỗ đó đơn giản đặt một chiếc giường, xuyên qua cửa sổ lầu cao nhất có thể nhìn thấy cảnh vật bên ngoài. Lúc này, Gia Minh đang bình yên nằm nghiêng trên giường, nhìn vào đôi tay của chính mình.

Ngoài cửa sổ, những con chim bồ câu trắng đang đi đi lại lại trên song cửa sổ một cách tao nhã. rồi sau đó vỗ cánh bay đi.

Không biết từ lúc nào Gia Minh đã bỏ tay xuống, cánh cửa bên cạnh mở ra không tiếng động. khoác trên người bộ lễ phục dạ hội trắng tinh. chân mang đôi giày cao gót trắng như tuyết. Linh Tĩnh nhẹ nhàng bước đến. sau đó đóng cửa lại, tao nhã xoay một vòng trước mặt Gia Minh.

"Biết ngay là cậu chưa ngủ. Thấy thế nào? Có đẹp không?"

Bộ lễ phục dạ hội không thể nói là vô cùng lộng lẫy, so với những bộ váy dạ hội lộn xộn trình diễn trên tivi có lẽ chỉ dùng hai từ mộc mạc để hình dung.

Phần ngực không xê sâu. sau lưng cũng không để lộ nhiều, cả bộ váy dài trông tựa như dòng suối từ trên núi chảy thẳng xuống, nếu ai có mắt nhìn hơi khó tính một chút thì e rằng bộ váy này chỉ giống như một bộ váy bình thường.

Vậy mà mặc lên người Linh Tĩnh lại rất tự nhiên, tươi mới. tao nhã. sáng sủa, hơn nữa lại hoàn toàn khác với những thiếu nữ khác. dường như còn mang theo vẻ thành thực của người đã làm vợ, ngay cả Gia Minh nhìn thấy cũng phải ngây ra một lúc. sau đó mới cười và đưa hai tay ra.

"Linh Tĩnh nhà ta lúc nào cũng xinh đẹp" "Nói cho có lệ."

Linh Tĩnh nhăn mũi trông rất đáng yêu, sau đó khéo léo cời giày để bên cạnh giường, rồi chui vào trong lòng Gia Minh. nói:

"Bộ váy của Sa Sa cũng rất đẹp. màu đen. nhưng mà cậu ấy mang giày cao gót đi lại sẽ sai chân. ha ha, chúng ta chọn cho cô ấy đống giày gót thấp một chút nhé..."

" Minh cảm thấy các cậu nên có thêm một sợi dây chuyền..."

Ngón tay Gia Minh vuốt ve chiếc cổ trắng ngần của Linh Tĩnh. sau đó sẵn dịp đưa tay vào trong áo. Linh Tĩnh cười khúc khích bắt lấy tay hắn lại. để lên ngực, sau đó liếc một cái:

" Không được lung tung. ở đây không phải trường học. ba mẹ sẽ nghe thấy đó. hơn nữa chúng ta chẳng có đem cái đó về, hi. như vậy cũng rất dễ chịu rồi..."

" Nhưng mà thế này, tư thế của mình rất kỳ quặc..."

Linh Tĩnh cười rồi nhích người một chút. để cho cánh tay cậu ta từ phía sau vòng qua người, luồn tay vào trong áo của mình, cảm nhận được nhũ hoa trong lòng bàn tay và nhịp đập của trái tim thiếu nữ. Gia Minh hỏi:

"Có điều gì muốn hỏi mình sao?"

" Cậu có tâm sự."

Nằm trong lòng Gia Minh nhắm mắt giả vờ ngủ. khoe miệng Linh Tĩnh hiện lên một nụ cười ngọt ngào.

" A. chính xác là có..." « Gia Minh ngừng lại một chút. nói:

"Không phải là có mâu thuẫn gì với chị Nhã Hàm. chỉ là... TỰ bản thân mình có vấn đề. lẽ ra chuyện này không có gì quan trọng, nhưng bỗng nhiên mình phát hiện ra là mình có chút lưu tâm. Linh Tĩnh. nếu bây giờ mình không nói. cậu và Sa Sa có giận mình không?"

Linh Tĩnh mở mắt ra:

" Nếu bọn mình giận cậu, cậu sẽ không nói cho tụi mình biết hả?"

" ừm, Nếu các cậu muốn biết thì mình sẽ nói"

" Vậy bây giờ đừng nói là được rồi, ba mình từng nói, người đàn ông nào cùng đều có bí mật riêng của họ... Tuy câu này là ba nói với mình lúc bị phát hiện giấu mẹ tiền riêng, nhưng mình thấy cũng rất có lý đó chứ. khi cậu muốn giữ bí mật. mình và Sa Sa sẽ tin tưởng cậu. lúc cậu muốn nói ra. chúng mình sẽ cùng chia sẻ với cậu. vì tụi mình là, tụi mình là... Là người một nhà mà."

Nằm trong lòng Gia Minh. Linh Tĩnh trở người để tư thế được thoải mái hơn. càng khiến cho Gia Minh ôm cô ấy chặt hơn, cô gái khẽ thì thầm:

" Bây giờ không được nói chuyện nữa. để chịu thật. nếu không đi du lịch, cậu trả vé lại cho chị Nhã Hàm đi. không nên lên lút bán đi. còn nữa. tiền riêng... Không được giấu nhiều quá..."

" Ha ha."

Gia Minh cười phá lên. trong chốc lát. ánh mắt cậu ta lại nhìn ra ngoài cửa sổ, tuy phức tạp. nhưng đã có chút bình tĩnh hơn.

Chiều tối hôm qua. bên bờ biển. chỉ trong nháy mắt. trong lòng hắn bắt giác sợ hãi Con người không biết bao nhiêu lần phải tranh đấu giữa cái sống và cái chết. luôn có giác quan thứ sáu rất thần kỳ, mỗi lần gặp tai nạn. sẽ có linh cảm rất kỳ diệu.

Giữa những con người bình thường hoặc giả chi có thể xem như thần thoại mà nói. làm một sát thủ xuất sắc nhất. cảm giác này không có gì lạ lắm. đương nhiên cho dù đối phương có giác quan thứ sáu. người khác cũng sẽ có cách giấu diếm, giống như mấy người Trần Khắc. Bạch Na Na hoàn toàn không thể phòng bị được sự tập kích của Gia Minh. mà có lẽ là vì đối thủ quá yếu, giây phút đang ngắm súng bắn. hắn không thể giấu đi toàn bộ sát khí của mình. nếu là hắn của trước đây, thì chuyện này gần như là không thể.

Sự tử vô thò. tất phải vận dụng hết tất cả sức lực. Tuy lúc nào sát thủ cũng có thể nghĩ ra cách thoái lui. nhưng mà trong lúc chiến đấu. việc nương tay hay là khinh địch đều là hành động ngu ngốc, tuy nhiên, khoảng thời gian sáu năm được tái sinh. sống trong cảnh ám cúng dầm ầm thực là quá dài. môi trường như thế đã khiến cho hắn có cảm giác an toàn chưa bao giờ có, và cũng đã gây ra những sơ suất và khinh địch không thể tha thứ như trong quá khứ.

Trong giây phút ngắm bắn. một người trên chiếc ca nô chọt xoay người thật mạnh. động tác phản ứng nhanh như chớp. súng ngắm cũng đồng thời nhắm ngay ở đây.

Nếu như bóp cò, sự tình sẽ diễn ra thế nào rất khó nói. bản thân phải nhanh hơn đối phương một chút. vậy mà trong khoảnh khắc nhìn thấy động tác và bộ dạng của người đó, hắn theo bản năng lựa chọn con đường chạy trốn. Hai bên không ai nổ súng. nhưng hắn biết là hắn đã thua.

Người mà đã mất đi dã tâm của một sát thủ. thì không thể nào trở thành một sát thủ thực sự. cho dù cậu ta hiện giờ không còn nghĩ đến việc trở thành sát thủ nữa. chỉ nghĩ đến việc cùng với Linh Tĩnh và Sa Sa sống những ngày tháng bình thường, thế nhưng sự chùn bước trong khoảnh khắc đó lại khiến trong lòng hắn lưu lại một chút ám ảnh.

Minh... rất muốn lấy lại sự tự tin đó. nhưng cũng không nên đem Linh Tĩnh và Sa Sa ra mạo hiểm. Thời Quốc Hoa đã đến đây rồi, vậy hắn ta chắc chắn sẽ tự mình đảm nhiệm công việc cảnh vệ trên Tinh Mộng. mà năm người Trần Khắc đã thất bại. xem ra bọn chúng sẽ không có ý định gì với Tinh Mộng nữa. Thế nhưng trong lòng Gia Minh biết rằng việc người đó tham dự vào. sẽ không xong nhanh như thế. vì hắn ta là... Vua sát thủ!

ÂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 74

Tâm Sự.

"Là la la lá... Lá la la..."

Biệt thự Trương gia, tâm tình của Nhã Hàm dường như khá vui vẻ, vừa mới tắm xong, mái tóc dài mới khô được một nửa tùy ý thả trên vai, nàng vừa ca hát vừa thu dọn đồ đạc chuẩn bị mang tới trường học vào trong cặp da.

Ba giờ chiều là thời gian người bình thường mới ngủ trưa dậy không lâu, bởi vì trời vẫn còn nắng, tinh thần của mọi người trong biệt thự dường như vẫn còn khá uể oải, năng động hoạt bát như nàng đúng là hơi khác biệt.

Lễ phục dạ hội, quần áo mặc hàng ngày, giày cao gót, túi xách, hộp trang điểm, đồ trang sức... Một mặt thử trên người, một mặt cất vào vali hành lý. Trên thực tế, những đồ mặc ở trường ở biệt thự đều có, những thứ mang tới lần này chủ yếu là để chuẩn bị cho chuyến đi du thuyền Tinh Mộng. Vừa thu thập, trong lòng nàng lại hơi chờ mong, nhưng ngay sau đó lại bắt đầu nghi ngờ: Tại sao phải chờ mong?

Sau khi đeo thử chuỗi dây chuyền Ngọc trai lên cổ, nàng ngẩn người nhìn đũa ngọc tóc rối bù xù đang cười khê trong gương, sau đó cửa phòng bị đẩy ra.

"Mẹ hai!"

"Nhã Hàm, con lúc nào cũng hoạt bát như vậy..."

"Người trẻ tuổi mà, đương nhiên lúc nào cũng phải duy trì sự hoạt bát, mẹ hai, mẹ cũng là người trẻ tuổi mà, nên đi ra ngoài vận động nhiều hơn, đừng có luôn ở nhà cả ngày."

Người phụ nữ đối diện ngáp, sau đó cười:

"A... mẹ không muốn đi đâu cả, những ngày gần đây chỉ muốn ngủ..."

Nhã Hàm tình nghịch nghiêng người qua: "Có phải là... Có rồi?"

"Làm gì có..."

Người phụ nữ cười phất tay, nói:

"Thực ra mẹ tới đây chủ yếu để hỏi giúp cha con, ngày mừng hai đi du thuyền, con muốn về nhà đi cả hay tự đi?"

"Mừng một vẫn còn phải làm một số việc ở trường, mừng hai con sẽ tự đi, dù sao con cũng có xe. Nếu như về nhà. lúc này con cũng không cần phải thu dọn nhiều đồ như vậy."

"Nghe nói lần này con lấy thêm mấy vé tàu. có phải có người muốn đi cùng với con không?"

"Dạ. đúng vậy." Nhã Hàm gật đầu. "Mấy đứa học sinh."

"Không phải chứ? Đến đây. không cần giấu diếm gì mẹ hai cả. gia cảnh. nhân phẩm của đối phương thế nào? Mẹ hai còn biết để giúp con nói tốt trước mặt cha con..."

"Mẹ nói đi đâu vậy? Nhã Hàm bật cười nói: "Thật sự là học sinh!"

"Gạt người."

"Thật sự!"

"... Tình yêu cô trò?" "Cắt..."

Nhã Hàm xem thường, cười không thèm trả lời. Người kia nhìn chằm chằm nàng một lúc. sau đó nói:

"Nhất định là con gạt người, từ trên xuống dưới trong nhà đều nhận ra được mấy ngày qua con không giống mọi khi. người đang yêu đều có bộ dạng thế này! Mẹ hai cũng từng có tuổi trẻ. còn có một mối tình oanh oanh liệt liệt nữa đó. hai ngày qua con đặc biệt có sức sống..."

"Được rồi được rồi. mẹ hai, mẹ cũng đừng nhắc lại mối tình kia nữa, không sợ cha nghe thấy sẽ ghen sao. Dù sao không tin thì thôi. có khi nào con không có sức sống chứ?"

"Mấy ngày qua con hoạt bát không giống với mọi khi. con vẫn luôn không để ý đến trang phục lại cố ý chạy đi mua đồ trang sức mới. lễ phục dạ hội mới. về đến nhà gặp ai cũng chào hỏi..."

"Mua đồ mới thì thế nào? Đơn giản là hôm qua đi dạo phố rồi thấy được. dù sao mấy ngày tới cũng phải đi du thuyền nên thuận tiện mua thôi. còn nữa. lẽ nào chào hỏi người trong nhà là sai rồi?"

Nhã Hàm cười nói.

"Từ sau chuyện về Lưu Văn Lý, con đã chiến tranh lạnh với người trong nhà rất lâu. sáng hôm qua con đột nhiên chủ động chào cha con. con không thấy ông ấy đang uống sữa đậu nành cũng bị con làm cho giật mình đến phun ra ngoài sao? ừ. nhắc đến Lưu Văn Lý, không phải người đánh mẹ ngất xỉu đêm hôm đó chứ? Cho con biết, nếu như hấn cưới con. mẹ phải đòi lại món nợ bị đánh mới được. dù sao về vai vế. hấn cũng là con rể của mẹ. chuyện này cũng không coi là hấn chịu thiệt..."

"Mẹ nói lung tung gì vậy..."

Nhã Hàm cười thầm, tưởng tượng ra tình, cảnh mình và Gia Minh kết hôn với nhau, mình còn lớn hơn hẳn đến bảy tám tuổi đi, nếu như vậy, chẳng phải mình thực sự thành con dâu nuôi từ bé của hắn như hắn vẫn thường nói giỡn sao.

Lòng nàng còn đang rối loạn khi nghĩ về chuyện con dâu nuôi từ bé, người ở đối diện cũng đã bắt đầu đồng dài:

"Được rồi, dù sao cũng biết con không chịu nói, khi mọi người lên trên thuyền là sẽ rõ ràng thôi. Chẳng qua nếu gia cảnh của đối phương thực sự không xứng với Trương gia chúng ta con vẫn nên nói trước với mẹ hai, mẹ hai giúp con chuẩn bị trước, sau này từ từ rồi cũng xong. Cha con bề ngoài nghiêm khắc nhưng thực ra lại rất quan tâm đến con, gần đây lại quyên góp cho một số bệnh viện lớn nổi tiếng trên thế giới, nghe nói bên nước Mỹ có tiến triển rất lớn, có lẽ cuối năm nay..."

Nàng đang nói, chuông điện thoại bỗng nhiên vang lên. Nhã Hàm tức giận nhìn mẹ hai đang thao thao bất tuyệt, ý bảo nàng dừng lại, sau đó lấy điện thoại đi động từ trong túi xách ra - dĩ nhiên lại là loại cục gạch - nói với giọng đặc biệt đoan trang: "A lô, tôi là Trương Nhã Hàm."

Sau một khắc, về mặt đoan trang tan đi như băng tuyết mùa hè, thay vào đó là khuôn mặt tươi cười rục rờ:

"ừ, Gia Minh à, được. Linh Tĩnh và Sa Sa đã chuẩn bị xong chưa? Hôm qua chị đi dạo qua mấy cửa hàng, tìm được hai sợi dây chuyền rất thích hợp cho bọn nó. Yên tâm, không đắt... Hà, có việc không đi được. .. ờ... ừ, không sao cả... Về ư, em bán đi là được, nếu không chị lại phải nghĩ cách cho người khác... Vậy em đưa cho chị ở trường học đi... ừ, chào..."

Từ đoan trang lúc đầu, sau đó biến thành tươi cười, đến cuối cùng lại trở nên mát mát và âm đạm, về mặt Nhã Hàm thay đổi trong chốc lát không thoát khỏi ánh mắt của người phụ nữ ngồi bên cạnh, thấy nàng nhẹ nhàng đặt điện thoại đi động xuống liền nhỏ giọng hỏi:

"Chuyện gì vậy? Người bên kia có việc gấp?"

"Việc gấp gì chứ? Theo hai người bạn gái của hắn mà thôi..."

"Cái gì, hắn có hai bạn gái!?"

"Con nói đùa thôi." Nhã Hàm cười phỉ lên, "Thật sự là học sinh."

"Đúng mới lạ, từ vừa rồi đến bây giờ, về mặt con thay đổi tựa như lòng sông với mặt biển đã nói rõ tất cả, con yêu rồi, nhìn xem, mặt con đỏ bừng như trái táo đỏ mà bất kỳ ai nhìn cũng muốn cắn một ngậm, bây giờ... Con thấy trắng ra chưa, đừng nói với mẹ là bôi kem chống nắng..."

Nàng vươn hai ngón tay ra nắm Nhã Hàm kéo tới trước gương, sau một lát, Nhã Hàm bắt đắc dĩ nói:

"Sờ đi trắng bệch ra là do mẹ hai nheo mặt con quá đau..."

Buông tay khỏi mặt nàng, nơi vừa bị nắm quả nhiên xuất hiện chút ửng hồng khiến người ta say lòng, Nhã Hàm cười liếc mắt nhìn, còn mẹ hai kia thì bắt đắc dĩ thờ dài:

"Được rồi. con ngoan cố không nói. mẹ cũng không hỏi nữa. chỉ là. có đi du thuyền nữa không?"

"Đương nhiên vẫn đi, tốt lắm tốt lắm. không để ý đến mẹ. con còn phải tiếp tục thu dọn đồ đạc nữa..."

"Được rồi, mẹ ra ngoài trước, mẹ biết con thất tình. mẹ không nên âm ỉ với con. chẳng qua nếu như..."

*** Người kia đi ra ngoài, sau đó cửa cũng được đóng lại. Lúc đồ đạc đã thu dọn ổn thỏa, nàng tùy ý ngồi xuống trên cái rương, nhìn vào đĩa ngọc trong gương, quả nhiên khuôn mặt đã bớt đỏ hơn. nhưng tâm tình cũng bỗng nhiên trở nên không cao hứng như trước.

Yêu rồi? Làm sao có thể. hẳn chẳng qua mới chỉ là đứa trẻ mười sáu tuổi... Được rồi, ngay cả trong lòng mình vẫn luôn xem hẳn như người lớn. nhưng hẳn cũng thực sự chỉ là đứa trẻ, đứa trẻ đứa trẻ đứa trẻ đứa trẻ...

Đến hơn bốn giờ. Nhã Hàm đã mặc lại y phục trinh nữ già. kéo vali đi ra khỏi cửa. trong lòng tràn ngập suy nghĩ cô quái mà buồn bực. đến khi xe hơi vượt đèn đỏ. bị cảnh sát giao thông đuổi theo ở phía sau nàng mới đột nhiên giặt mình.

Cảnh sát giao thông vừa đứng cạnh xe ghi giấy phạt. vừa cần nhắc giảng giải luật giao thông không ngớt. Nhã Hàm hơi lơ đãng ôm vô lăng. nhìn nàng tựa như một con Thiên Nga nhỏ lạc đàn, vì không tìm được nơi trú qua mùa đông mà hoang mang bângkoàng...

Có nhiều thứ. một khi bị gieo mầm mống trong lòng sẽ dần dần mọc rễ, nảy mầm. tình yêu cũng như thế. ngôn ngữ cũng như vậy... Lúc này nàng đang hơi rối loạn.

Đêm khuya, tiếng đàn dương cầm như hòa vang lên trong Bắc Âu Huyền Tường, một chiếc xe đạp dừng tại hẻm nhỏ để rời khỏi phòng ăn từ phía sau. Gia Minh nhàm chán ngồi trên lan can sắt ven đường, dường như hẳn tới hơi sớm. mà hôm nay Linh Tĩnh cũng tan việc hơi trễ.

"Này. người anh em. trên người có tiền không?" "Xe đạp không tời hà..."

Mặt khác, trong Bắc Âu Huyền Tường. Linh Tĩnh đang chuẩn bị tan việc cũng gặp Trương Cảnh Phong:

"Giám đốc Trương."

"Ồ. Linh Tĩnh. em xin nghỉ Quốc Khánh ba ngày. muốn đi đâu sao?"

"Dạ. vốn là em có việc, nhưng hiện giờ đã không có, chẳng qua vì đã xin nghỉ nên vẫn quyết định nghỉ ngơi. Chuyện gì vậy? Không thể nghỉ ba ngày sao? Lúc nào em cũng có thể đi làm. không sao cả."

"Ha ha. không phải thế, anh chỉ thấy thật trùng hợp. Vừa lúc em xin nghỉ ba ngày, lại không có việc gì. đúng rồi, em đã xem giới thiệu về du thuyền Tinh Mộng trên TV chưa?"

"A..."

Linh Tĩnh ngăn người, sau đó hơi chần chừ gật đầu: "Ồ. có biết."

"ừ. vậy là tốt rồi. Vừa lúc cha anh có quan hệ làm ăn với người tổ chức chuyến du lịch trên biển này nên được tặng mấy vé, sau khi tặng đi vẫn còn dư lại một vé, những ngày qua em làm việc khá xuất sắc. vì vậy anh cảm thấy tặng cho em là tốt nhất. nhận lấy đi. không sao cả..."

Nhìn tấm vé trong tay Trương Cảnh Phong. Linh Tĩnh nở nụ cười bất đắc dĩ, trong túi xách của nàng có năm tấm vé còn cao cấp hơn tấm vé này, chẳng qua, các nàng không dự định đi...

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 75

Quyết Định.

"Này, người anh em. trên người có tiền không?"

Ngồi xuống cạnh Gia Minh, tên tóc đỏ vỗ vai Gia Minh rất thân mật. tên tóc vàng ở bên cạnh thì đá vào xe đạp: "Xe đạp không tệ hà..."

Nhìn cử chỉ của mấy người này, Gia Minh nở nụ cười nhàn nhạt nhưng không lên tiếng. Thấy hắn vẫn im lặng. tên tóc xanh hung hăng đẩy hắn: "Này. đang nói với mày đó!"

"Tao đang suy nghĩ một vấn đề."

"Mày..."

Xem ra tính tình tên tóc xanh kia khá nóng nảy, thấy Gia Minh trả lời kiểu ông nói gà. bà nói vịt liền vươn tay tới. song vừa mới vươn tới một nửa thì cổ tay đã bị Gia Minh hời hợt bắt được. sau đó người này lộ ra vẻ mặt nhịn đau cực kỳ dữ tợn. thân thể chậm rãi khom xuống theo cánh tay:

"Mày... Ặc, ặc..."

"Mày muốn làm gì!"

Thấy đồng bạn bị khống chế. tên tóc đỏ bên cạnh còn chưa kịp ra tay, một cánh tay lại đã bị bắt được. sau đó cũng không thể ngồi trên lan can được nữa. cánh tay kia bị nắm thật chặt. thân thể cũng biến thành tư thế nửa quỳ nửa ngồi trên mặt đất.

Tóc vàng đứng cạnh xe đạp thấy vậy cũng biết chuyện không ổn. nhìn Gia Minh cười lạnh nhạt. trong chốc lát tiến lui cũng không được. chỉ nghe Gia Minh nói:

"Tao chỉ cần mạnh tay thêm chút nữa, cánh tay của bọn mày sẽ gãy... Chúng mày có người nhà chứ?"

"Có có có có có có có.. . Có!"

Hai người đầu đến run rẩy, hàm răng không ngừng va đập với nhau.

"Có. nghĩa là có bận tâm. đã có người cần phải bận tâm. tại sao còn muốn đưa mình vào chốn nguy hiểm chứ? Chúng mày nói xem có đúng không?"

"Dạ dạ dạ dạ dạ dạ... Dạ! Chúng em... Chúng em không dám..." Hai người gật đầu như bằm tỏi, dù sao với sự thật vừa biểu hiện trong nháy mắt vừa

rồi, đưa ngón cũng có thể nhìn ra hai bên chênh lệch nhau về thực lực thực sự quá lớn.

"Nhưng mà... Đó chẳng phải có nghĩa là bọn mày chỉ có thể bắt nạt kẻ yếu sao? Chỉ biết bắt nạt người nhỏ yếu, hình như thực sự không vinh quang chút nào. chúng mày thấy có đúng không?"

"Chúng em... Chúng em..."

Hai người định đáp lời Gia Minh theo bản năng, song nghe thấy giọng nói của hắn đột nhiên thay đổi. trong chốc lát cũng không biết phải trả lời thế nào. cuối cùng chỉ có thể nói: "Chúng em không dám..."

Nhìn hai người kia một lát. Gia Minh thờ dài buông tay bọn hắn ra: "Đi đi."

Mất thấy mấy tên tóc xanh đỏ chạy trốn như chuột, hắn cũng cảm thấy mình hơi ngốc.

Vốn là sát thủ có sự vương bận. liền không thể trở thành kẻ giết người thuần túy. mình hiểu rất rõ điều này. Nếu như gặp Nguyên Lại Triều Sang dưới tình huống bình thường, lựa chọn bây giờ của hắn đương nhiên là tránh đi không chút nghi ngờ nào. song khi hắn giơ súng lên lại khác. khi có bảy phần nắm chắc nếu nổ súng sẽ đánh gục được mục tiêu. vậy mà mình thậm chí lại vô ý thức lựa chọn tránh né. điều này đối với Gia Minh mà nói. chính là một đả kích rất lớn không cần nghi ngờ chút nào. bóng ma này thật sự quá khó xóa đi.

Cuộc sống bình thường mà không bị gò bó chính là cuộc sống lý tưởng của hắn, không phải là tình trạng như hiện giờ. mặc dù đã từng nghĩ rằng nếu muốn làm một người bình thường, bản thân sẽ phải chịu đê nén ở rất nhiều mặt. nhưng tâm tình lúc này, bất kể thế nào đều có chút uất ức.

Trong lòng tự hỏi những chuyện này, chỉ một lát sau. Linh Tĩnh đeo túi xách nhỏ đi ra từ cửa sau:

"Chờ lâu rồi hả?"

"Ồ. cũng không lâu lắm. sao hôm nay tan việc trễ như vậy?" Gia Minh ngồi lên xe đạp. Linh Tĩnh ngồi ở phía sau nở nụ cười:

"Vừa rồi thật thú vị nha. giám đốc Trương nói là thưởng cho mình vì thời gian làm việc xuất sắc gần đây, cậu đoán xem là cái gì?"

"... Hoa Hồng?" Gia Minh nói nhảm.

"Cậu mới đi làm được mấy ngày tại sao đã được thưởng, lẽ nào giám đốc Trương kia muốn theo đuổi cậu?"

"Làm gì có, đừng nói nhảm." Linh Tĩnh cười.

"Minh cũng cảm thấy kì lạ. cậu biết không, anh ta đưa cho mình một tấm vé du thuyền Tinh Mộng. vừa lúc trong túi vẫn còn có năm cái. Chẳng qua cũng phải nói. những ngày qua biểu hiện khi làm việc của mình rất tốt nha. mọi người đều khen mình đàn hay."

"ừ, Linh Tĩnh nhà chúng ta đến đâu cũng được hoan nghênh... Chẳng qua cho dù làm việc xuất sắc cũng không đến mức được tặng vé tàu chứ." Gia Minh

quay đầu lại. nói:

"Mấy ngàn đồng tiền đó. hơn nữa người bình thường căn bản là không thể mua được..."

Linh Tĩnh cười đáng yêu: "Ghen sao?"

"Có người thêm muốn sắc đẹp của Linh Tĩnh nhà mình. mình ghen không phải rất bình thường sao?"

Gia Minh cười nói.

"Được rồi, được rồi, mình biết rồi, mình cũng không phải cô bé thích hồng hạnh vượt tường. Hơn nữa người ta chính là công tử trong gia tộc lớn. nghe nói sự nghiệp của cha rất lớn. anh ta mới ra trường nên mới đến nhà hàng này tùy tiện vui đùa mà thôi. trong sách nói người như thế thích nữ nhân thành thực, bộ ngực lớn. sẽ không để ý đến cơm thừa cháo loãng như mirih đầu."

Vừa nói. Linh Tĩnh vừa quay đầu lại nhìn về phía nhà hàng. hơi nhíu mày. "Nếu như anh ta thực sự nghĩ vậy, mình sẽ nghĩ việc. được không?"

Sáng sớm ngày thứ hai. học viện Thánh Tâm.

Bởi vì sau ngày Quốc khánh, trường học sẽ tổ chức giải đấu bóng chuyền mở rộng, trong những ngày qua. trên các sân bóng rổ trong trường luôn đầy áp người. Nhã Hàm mặc y phục lão xử nữ. vẻ mặt lạnh như băng đang ngồi xem một trận bóng rổ, một mặt nhìn trái bóng đang bay qua bay lại. một mặt ủ rũ xé bánh bao nhét vào miệng. Chỉ một lát sau. Gia Minh đi tới từ phía bên cạnh sân bóng.

Lúc khuôn mặt tươi cười kia xuất hiện trước mặt Nhã Hàm. vị cô giáo nhìn qua rất nghiêm túc này hơi nhíu mày lại. sau đó nghe thấy Gia Minh cười nói:

"Hai ngày không gặp. thay đổi rất nhiều đó, rốt cuộc cũng luyện thành Cửu Âm Chân Kinh? Khí thế thật dọa người."

Nghe giọng nói ghê tởm kia. Nhã Hàm hung hăng xé một miếng bánh bao. nhíu mày: "Bụng rất đói. không có thời gian nói đùa."

"Đó. không phải bởi vì em không đi nên chị bị đá kích chứ. ừ... Chẳng lẽ chị vẫn thăm mền em?"

Nghe hấn nói thế. Nhã Hàm lập tức bật cười:

"Em đi đi. đừng đứng đó chọc cười chị. không phải đem vé tàu trả lại chị sao? Chị đang khổ nào không biết phải cho ai đây này."

Nàng đưa tay đẩy gọng kính trên sống mũi. sau khi nhìn quanh xác định không ai nhìn thấy tình huống núi băng vạn năm bị tan ra mới khôi phục lại vẻ mặt nghiêm túc.

"ừ, thực ra em vẫn còn đang suy nghĩ..."

Ngồi xuống bên cạnh Nhã Hàm. Gia Minh nhẹ nhàng nói.

Trong nháy mắt khi nghe được câu này, vẻ mặt Nhã Hàm không thay đổi nhưng trong lòng lại đột nhiên chấn động. sau đó, cảm xúc đến tận đêm hôm qua mới yên tĩnh lại lại bắt đầu dâng trào mãnh liệt.

"Vậy thì... À... Tại sao lại không đi... Có chuyện gì không?" Giọng nàng bất giác trở nên nhu hòa mà thấp thòm. Gia Minh cười nhạt: "Ờ, gặp phải một vài chuyện, trước mắt đang tìm phương pháp giải quyết lý tưởng nhất... ừ. một số suy tư nhàm chán về cuộc sống..."

"Chẳng lẽ là cậu bé gặp khó khăn trong mối tình đầu?" Nhã Hàm cười nói:

"Hỏi chị đi. chuyện này chị có thể nghĩ cách giúp em. tâm tư của con gái. rất cuộc phải là con gái mới hiểu được."

Đang lúc nói chuyện. có người trong sân bóng rổ đón bóng trượt, bóng rổ phịch một tiếng bay về phía này, bị Gia Minh thuận tay đón được. sau đó cũng cười một tiếng:

"Chính là chuyện về chị đó. không phải Hứa Mặc đáng thương kia đang theo đuổi chị sao? Hẳn chắc chắn có thể kiếm được vé tàu khác. nếu như chị cũng lên tàu thì chẳng phải là tiện nghi cho người khác sao. Đừng quên chị là con dâu nuôi từ bé của nhà em đó. Hứa Mặc kia đã biết thân phận của chị rồi mà còn muốn cướp người, thật sự quá vô sỉ."

Tiếng nói truyền đến từ trong sân bóng rổ: "Bạn ơi. ném bóng sang đây."

Nhã Hàm cố nhịn cười. quay sang nhìn Gia Minh vẫn đang đùa nghịch với trái bóng: "Em đi chết đi. nói cái gì đó. Không thấy người ta đang nói em trả bóng lại sao?"

Nhìn trái bóng rổ, Gia Minh hít sâu một hơi. dường như vừa mới quyết định điều gì. đưa tay vỗ lên trái bóng. sau đó lấy đà nhảy lên.

Tư thế ném rổ hơi kỳ quái. sau đó. trong mắt mọi người, bóng rổ ưu nhã bay qua khoảng cách hơn mười thước rồi rơi vào trong rổ với góc độ xảo diệu.

Chi nháy mắt. bao gồm cả Nhã Hàm. toàn bộ người trong sân bóng đều trợn mắt há hốc mồm. đây là lần đầu tiên hẳn thể hiện mình trước mặt những người khác.

"ừ. thực ra Linh Tĩnh và Sa Sa cũng rất muốn đi chơi. cho nên em quyết định đi chơi thoải mái một lần..."

ÂN SÁT

Phản Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 76

Lên Thuyền.

Lúc cùng nhau dùng bữa sáng, Gia Minh xác định lại chuyện du lịch trên biển. Linh Tinh và Sa Sa đều tỏ ra cao hứng. Dù sao các nàng đều hy vọng có thể đi ra ngoài chơi, chỉ là ba người ở chung một chỗ. Gia Minh rất ít khi chủ động quyết định chuyện gì, song mỗi khi hắn đưa ra ý kiến, hai cô bé thường luôn nghe theo. Quan hệ ăn ý giữa ba người sau khi xảy ra quan hệ thân mật lại càng trở nên rõ ràng. Mà thấy vẻ mặt tươi cười vui vẻ của hai cô bé, Gia Minh cũng cảm thấy lần này quyết định như thế đúng là rất có giá trị. Không muốn dẫn tới tranh đấu không có nghĩa là có ý trốn tránh, muốn có cuộc sống bình thường cũng phải biết nhẫn nhịn. Nếu như suốt ngày cứ yên bình mà sống, vậy thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa khi ông trời đã ban cho hắn cơ hội sống lại.

Cho nên, Nguyên Lại Triều Sang cũng tốt. Thôi Quốc Hoa cũng được, bản thân mình chỉ muốn dẫn theo hai người vợ lên thuyền đi chơi mà thôi. Các người muốn đánh, muốn đấu thể nào cũng được, chỉ cần tránh sang một bên, đừng làm ảnh hưởng đến tâm tình du ngoạn của chúng ta nếu không ta không tin dưới tình huống có ưu thế như vậy còn không thể chơi chết hai người các người được!

Buổi sáng không thấy Nguyệt Tri Huân ra ngoài luyện võ, Linh Tinh và Sa Sa đều hơi ngoài ý muốn. Gia Minh đương nhiên cũng "ngoài ý muốn" theo một lần, sau đó mới biết, thì ra ngày thứ bảy đó Nguyệt Tri Huân bị bắt cóc tống tiền, mặc dù đã được giải cứu thành công nhưng cũng bị trúng hai viên đạn. Hiện giờ đang nằm trong bệnh viện để chữa trị.

Nghe được tin tức này, Linh Tinh và Sa Sa đều rất giận dữ, đám người kia thật là quá đáng. Hai năm trước như thế, hai năm sau lại vẫn như vậy, luôn ra tay với một cô bé. May mắn là được cứu ra kịp thời, nếu không không biết Huân đáng thương sẽ phải chịu ngược đãi thể nào nữa.

Buổi trưa, ba người đến bệnh viện thăm Nguyệt Tri Huân, từ miệng nàng, Gia Minh biết Thôi Quốc Hoa đã cho người tới đây lấy khẩu cung.

Chuyện lần này, Thôi Quốc Hoa ra tay quá muộn, sau khi phân tích, Viêm Hoàng Giác Tinh cho rằng lần này là do lực lượng của Bùi La gia. Nguyệt Tri gia, Cao Thiên Nguyên liên hợp với nhau gây ra xung đột tại thành phố Giang Hải không thể nghi ngờ. Bùi La Gia chịu thiệt thòi lớn, đám người Thôi Quốc Hoa đương nhiên cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Chuyện giữa các thế lực ngầm, cảnh sát bình thường có ra sức điều tra cũng không có ý nghĩa, ngoài mặt đương nhiên là xem như một vụ bắt cóc tống tiền bình thường để điều tra.

Vết thương của cô bé Nhật Bản không có gì đáng ngại, nhưng chuyện du lịch xa hoa dĩ nhiên đã không có phần cho nàng. Khi tìm đến Hứa Nghị Đình thì đối phương lại nói trong nhà có việc, mặc dù rất hâm mộ du thuyền xa hoa kia nhưng vẫn không thể đi được. Cuối cùng, lần du lịch phúc lợi đầu tiên của câu lạc bộ vĩ đại trở thành chuyến du lịch phân xã hội, phân loài người của gia đình ba người.

Ngày thứ hai, Gia Minh thông qua Nhã Hàm bán hai tấm vé còn lại được hơn bảy ngàn đồng. Đến tối, hai cô bé hưng phấn lên kế hoạch mua những đồ

vật trong nhà cần có, ghế salon đẹp. bàn trà, máy giặt. bình nước nóng và bù thêm một số tiền để mua máy vi tính... Nghiễm nhiên đã trở thành bộ dạng của một nhà giàu có.

Đến ngày mừng một tách ra về nhà mình. Hoàng Gia tổ chức tiệc gia đình như thường lệ. Sa Sa cùng đã rất lâu không gặp cha mình. Khi ba người lên cấp 3, con mèo ngốc nghếch tên Tiểu Sửu cũng không có chỗ đi, không thể mang đến trường học. bác Diệp lại có dự định với các loại vật nuôi nên không thể ở ở võ quán. vì vậy liền để lại cho cha Sa Sa chăm sóc.

Con mèo biết tự tìm đồ ăn. vì vậy đoán chừng cũng không bị chết đói. chỉ là không biết có bị con mèo nào dụ dỗ đi mất hay không, trong một thời gian dài không thấy. Linh Tĩnh và Sa Sa đều hơi nhớ nó.

Trước nay Gia Minh đều không được người của Hoàng gia để ý, song lần này dường như lại ngoại lệ. vừa về đến nhà không lâu. hần liền bị bác ba Hoàng Bình Hưng quản lý Hoàng gia gọi tới. lí do là trận đánh lôi đài rất không đẹp mắt tại trường học lần trước.

Trong Hoàng gia. người học tại học viện Thánh Tâm đương nhiên không chỉ có mình Hoàng Hạo Bình. trận đấu lôi đài kia lúc này đã trở thành chuyện cười cho toàn trường, dần dần cũng truyền tới trong tai những người lớn của Hoàng gia.

Chẳng qua dù sao cũng là người của gia tộc lớn. thường ngày vẫn không quan tâm đến Gia Minh. lần này gọi đến cũng chỉ nói qua loa mấy chuyện như trước đây mẹ của Gia Minh từng thế này thế kia. sau đó lại nói đến chuyện tình cảm giữa hai người, thường ngày tuy có nghiêm khắc nhưng cũng chỉ vì muốn tốt cho Gia Minh gì đó. sau đó mới nói vào chuyện chính, nói hần không nên làm những chuyện quá không hợp với lễ thường. như vậy sẽ làm mất danh dự của Hoàng gia, nam tử đại trượng phu không nên làm những việc mờ ám, phải ngay thẳng, phải chính trực, cần có nhân phẩm. cần biết quan tâm...

Chuyến du lịch này, Hoàng Gia đương nhiên có thể nhận được vé tàu. cũng như những người tuổi trẻ đã trưởng thành, hơn nữa lại được coi trọng. Hoàng Hạo Văn đã từng theo đuôi Nhã Hàm. vốn là con trai của Hoàng Bình Hưng cũng có vé, cha Hoàng Hạo Bình là người có chức vị lớn nhất của Hoàng gia. hần đương nhiên cũng không thể thiếu, về phần bản thân Hoàng Bình Hưng. vì ở nhà đã lâu nên lần này cũng dự định ra biển du lịch một lần.

Việc này không liên quan đến Gia Minh. hần đã bị bỏ qua trong gia tộc này từ lâu. người khác cũng không thêm cảm vé tới trước mặt hần khoe khoang một chút, dù sao sự đối lập quá lớn. cho dù thắng cũng không có bao nhiêu cảm giác ưu việt, trên căn bản cũng như Gia Minh nghĩ. kể từ sau khi hần trở thành một đồng phân. sẽ không còn ai muốn tới đập lên hần nữa.

Sáng sớm mừng hai hần ra ngoài thật sớm. tụ tập với hai cô bé tại địa điểm vẫn thường tập thể dục trước kia. mấy tháng không đến nơi này, ba người đều cảm thấy hơi mới lạ. Chơi ở võ quán đến trưa. ba giờ. Nhã Hàm mặc quần áo mùa thu gọn gàng đến đón bọn họ. Hôm nay Nhã Hàm cột tóc cao lên. đeo kính râm. nhìn qua tràn đầy sức sống.

Linh Tĩnh cũng như mọi khi. mặc áo trắng, quần dài phóng khoáng, xinh đẹp động lòng người, đôi tai trong suốt đeo thêm khuyên tai tinh xảo làm tăng thêm vài phần thành thực.

Về phần Sa Sa. mặc áo trắng đơn giản. quần dài màu đen. tóc ngắn nhìn như một cậu bé. chẳng qua sau khi được trang điểm tí mĩ. trên người nàng lại lộ ra mị lực kỳ lạ khiến trái tim người ta phải đập thình thịch.

Trên thực tế nàng cũng là một mỹ nhân. chỉ là tính cách luôn tùy ý khiến người ta bỏ qua vẻ bề ngoài này. lúc này vừa mới thể hiện một chút vẻ điềm đạm dịu dàng liền khiến cho ba người há hốc mồm.

Gia Minh cười nói:

"Ồ. vị mỹ nữ này, xin hỏi cô có thấy Sa Sa nhà chúng ta ở đâu không?"

Sa Sa ngẩn ra. mặt đỏ lên. sau đó đá tới: "Cậu đi chết đi."

Sau khi nói xong liền chứng nào tật nấy, chạy khắp trong ngoài vô quán biểu diễn tiết mục "giết chồng".

Xe đi tới cảng đã là hơn bốn giờ chiều, đi qua khúc quanh của ngã tư đường bọn họ đã nhìn thấy cảnh đẹp của cảng. trời xanh nước biếc. Hải Âu bay lượn. một chiếc du thuyền cực lớn màu trắng thả neo tại cảng. so với những chiếc tàu xung quanh, thực sự là một đàn vịt con vây quanh một con Thiên Nga trắng.

Chiếc du thuyền Tinh Mộng cực kỳ xa hoa này có năm tầng. dài hai trăm mét. giá thành vượt qua bốn triệu đô la Mỹ, cũng được xem như du thuyền hàng đầu trên toàn thế giới.

Lần này lên đường, hầu như những người giàu có trong thành phố Giang Hải và những vùng bên ngoài đều được mời. một mặt là du lịch, về mặt khác. thực ra cũng bởi vì sự ảnh hưởng do cơn lốc tài chính Châu Á mới nở ra gần đây, từ cuối tháng tám trở đi, tiền tệ của các quốc gia như Indonesia. Malaysia. Hàn quốc. Singapore lần lượt mất đi liên hệ với đồng đô la. thị trường chứng khoán Đài Loan và Hongkong cũng bị đá kích nghiêm trọng, lung lay sắp đổ. hôm nay mời tới nhiều người như vậy cùng là để bọn họ có cơ hội trao đổi lẫn nhau. tìm kiếm một phương án giải quyết.

Đương nhiên, việc này không liên quan tới nhóm người Gia Minh. Nhà Hàm. mà cho dù Gia Minh có muốn ra tay. lợi dụng bảy tỷ đô la Mỹ, lại mượn lực lượng của "Vận mệnh chi nữ" Kelly Denime cũng không thể ngăn được cơn sóng dữ này. hơn nữa theo như thực tế mà nói. người khác chết hay sống lại có liên quan gì tới hắn chứ?

Thình thoảng các đội xe do nhiều loại xe tạo thành lại đi về phía cảng. mọi người xuống xe dưới sự bảo vệ của hộ vệ rồi đi về phía chiếc du thuyền kia. cũng có một số người vỗ tay, lớn tiếng chào hỏi.

Bốn người tự xách hành lý của mình đi về phía du thuyền, Gia Minh đảo mắt qua. bên ngoài không thấy Nguyên Lại Triều Sang và Thôi Quốc Hoa. điều này cũng bình thường.

Đang muốn lên boong tàu. ánh mắt người xung quanh lại dường như bị một đội xe hấp dẫn. xuất phát từ sự tò mò. mấy người Gia Minh cũng quay đầu lại.

Trong nháy mắt khi trông thấy thiếu nữ kia. Gia Minh ngẩn ra.

Bước ra khỏi chiếc xe hơi xa hoa kia là một thiếu nữ ngoại quốc nhìn qua khoảng mười bảy. mười tám tuổi. bộ dạng dường như hơi thiên về trung tính. mặc bộ váy trắng muốt mà hoa lệ, khí chất ưu nhã mà cao quý khiến nàng giống như công chúa trong phim.

Theo như những người xung quanh nói, đây là con gái một vị công tước của nước Anh mới đến thành phố Giang Hải được hai ngày. tên là Natalie Anne.

Tên cũng không tệ... Gia Minh nghĩ thầm. chẳng qua. tất cả chuyện này thực sự giống như một trò đùa dai của Tà thần không tiếc bỏ vốn ra mà. hiện giờ trên chiếc thuyền này. rốt cuộc là cuộc tụ hội của các vị phú ông tỉ phú hay là cuộc sống mái giữa đầu só của các thế lực bóng tối đây?

Bây giờ nhìn lại, cơn lốc do cơn bướm nhỏ của mình gây nên thực sự không phải là chuyện đùa. Chuyện trở nên càng ngày càng thú vị rồi sao... Vuốt vuốt mũi. hắc nữ nụ cười nhàn nhạt. trong mắt có chút mong đợi lạnh lùng.

ÂN SÁT

Phản Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 77

Lời Tiên Đoán.

Tháng 9 năm 2000, nước Pháp, cạnh đài phun nước trên quảng trường Concord.

“Tiên sinh, muốn mua hoa không?”

Thiếu cũng bán hoa đi giày trượt Patin tràn đầy sức sống dừng lại trước mắt hắn, nụ cười rất có sức cuốn hút nhưng bộ dạng lại hơi thiên về trung tính, hẳn vốn là không có hứng thú với hoa, song khi mở miệng lại dùng tiếng Anh nói một câu:

“Một đóa hồng.”

“Được ... Tiên sinh, anh là người Trung Quốc sao?”

Tiếng Anh lưu loát, thiếu nữ lấy một đóa hồng ra, vừa tò mò hỏi.

”Ừ, đúng vậy.”

“Thấy chưa, tôi đã đoán đúng.”

Rất khó tưởng tượng khi thấy một người thiếu nữ bán hoa bình thường lại biết mấy loại ngoại ngữ, vì vậy khi thiếu nữ mở miệng nói tiếng Trung cũng lưu loát như vậy, mặc dù hắn không đổi sắc mặt nhưng sau đó cũng đề phòng.

Sau đó chỉ nghe cô gái kia hỏi:

“Tiên sinh, anh biết tiếng Pháp chứ?”

“Ồ, không biết”

“Thật đáng tiếc, tiếng Trung và tiếng Pháp là hai thứ ngôn ngữ tuyệt vời nhất trên thế giới, nếu biết cả hai loại sẽ khiến cuộc sống của anh càng thêm đa dạng nha.... Gặp lại sau, chúc cho hành trình đến nước Pháp của anh vui vẻ.”

Trong một cuộc đời khác, đây là một cuộc gặp mặt thuần túy là ngoài ý muốn, đối với hai người mà nói, sợ rằng chỉ có thể xem như một lần trùng hợp trong đời.

Mấy năm sau hần học xong tiếng Pháp, rất khó nói rõ ràng có bị ảnh hưởng với ám hiệu của thiếu nữ này hay không. Tiếng Trung và tiếng Pháp là hai thứ ngôn ngữ tuyệt vời nhất trên thế giới này ... Hần rất ít khi nghe thấy người ta nói như vậy, có lẽ bởi vì kỳ lạ mà khiến hần ghi tạc trong lòng.

Lại mấy năm nữa, hần đứng trong góc tối của đại sảnh Venice và nhìn thấy thiếu nữ trước đây một lần nữa, cũng thực sự là khiến hần giật mình không ít.

Natalie Anne, U Ám Thiên Cầm, Nữ Hoàng.

Là một trong ba dị năng giả mạnh nhất trong thế giới ngầm, nghe nói Nữ Hoàng của U Ám Thiên Cầm là một tồn tại vĩnh hằng, sau mỗi lần tử vong, nghe nói linh hồn của nàng đều có thể chuyển thể đầu thai, tính chân thực của chuyện này đương nhiên không thể nào chứng thực được.

Lần thứ hai gặp nàng là khoảng sau hai năm, ở trong đại sảnh đã lâm vào bóng tối này, đao găm trong tay hần đâm vào ngực đối phương. Vị được xưng là tồn tại bất hủ này ngã vào trong lòng hần, chậm rãi nói chuyện cho đến trái tim ngừng đập, những gì nàng nói hần đã hoàn toàn không nhớ được, khi vuốt đôi mắt đã mất đi sự sống khi, hần vẫn còn đang lẩm bảm một câu:

“Đừng nhìn tôi như vậy, tôi cũng chỉ là một sát thủ...”

Trong căn phòng rộng rãi mà xa hoa trên du thuyền, hần vừa nhớ lại những chuyện rất nhảm chán, vừa sắp xếp lại những thứ đồ mang đến, tại sao nàng lại tự mình đến Trung Quốc chứ?

Chuyện này rất khó đoán được, dù sao với kinh nghiệm kiếp trước của hần, cô gái này trước nay đều rất khó có thể phán đoán được, những chuyện nàng dốc sức để làm, có đôi khi là để hủy diệt cả một quốc gia, có đôi khi lại chỉ vì tiêu khiển lúc ăn một ly kem.

Chẳng qua mặc kệ nàng đi! Khi đã cất kỹ những thiết bị nhỏ tự chế và một góc, giọng nói của Nhã Hàm cũng vang lên ngoài cửa:

“ Gia Minh, nhanh lên một chút, làm gì mà lâu như vậy, coi chừng bọn chị để em lại rồi đi trước đó.”

Sau đó cũng là tiếng cười của Linh Tĩnh và Sa Sa.

Vừa mới lên thuyền, bốn người còn chưa dự định tham gia bữa ăn, dạ hội chính thức nào, vì vậy cũng không cần chăm chút về ăn mặc quá.

Đương nhiên, trên thuyền cũng chuẩn bị tiệc dạ hội long trọng, chẳng qua đó đều thuộc về sân khấu câu những người quản lý trong các gia tộc, mặc dù cũng không có hạn chế nhưng mấy người Gia Minh cũng không muốn đi tham gia náo nhiệt.

Đầu tiên là tham gia tiệc đứng cực kỳ xa hoa, sau đó lên boong tàu ngắm pháo hoa, tiếp theo là đến phòng giải trí xem chiếu phim, cuối cùng bốn người về phòng chơi tú lơ khơ, kế hoạch không chút sáng tạo này bắt nguồn từ cái đầu tự xưng có chỉ số thông minh vượt qua một trăm tám mươi của Nhã Hàm, nhưng khi được sự thông qua của Linh Tĩnh và Sa Sa, oán thâm Gia Minh cũng tự nhiên đề xuống.

Chi là kế hoạch này vừa mới bắt đầu không lâu đã gặp trở ngại.

Trên du thuyền Tinh Mộng có hơn mười phòng ăn lớn nhỏ, đại sảnh yến hội, đi đến một đại sảnh có tiệc đứng lớn nhất, bốn người trước tiên chiếm lấy một góc, sau đó bắt đầu đi lấy đồ ăn đi lại, mà cũng từ lúc đó, các nàng liền phải hứng chịu từng đợt sóng tiếp cận không dứt.

“Vị tiểu thư này, tôi là xxx, có cần giúp đỡ gì không?”

Đây là cách tiếp cận một thân sĩ khi thấy cô gái không có chút phiền toái nào.

“Tiểu thư, tôi cảm thấy món này có mùi vị tương đối khá, đề nghị cô dùng thử, tôi là xxx còn cô?”

Đây là một lời mời mang tính đề nghị.

“Ồ, đây không phải tiểu thư Nhã Hàm sau? Tôi là xxx, lần đó chúng ta đã gặp nhau tại xxxx, cô còn nhớ chứ, có thể gặp tại nơi này đúng là có duyên, mời cô ngồi”

Đây là kiểu tiếp cận kiểu người quen.

“Vị tiểu thư này, tôi là xxx của nhà xxxxx, nếu như cô không ngại, tôi muốn mời cô khiêu vũ”

Đây là tiếp cận một cách tự tin.

“XXXXXXXXXXXXX”

Ba cô gái trong tổ bốn người, từ Nhã Hàm đến Linh Tĩnh, Sa Sa đều phải hứng chịu sự quấy rầy với trình độ khác nhau, đến khi trở lại trong góc, sự quấy rầy như vậy lại càng trở nên kết bè kết đội, năm ba kẻ con em nhà giàu lôi kéo nhau đến, đây đưa không dứt.

Lại nói, cũng không riêng gì mấy người Nhã Hàm bị như vậy, chỉ cần cô gái nào có chút bề ngoài, không có bạn trai đi cùng, phần lớn đều bị tiếp cận như thế này, nếu là đàn ông xuất sắc dễ nhìn, thỉnh thoảng cũng bị khủng long đây đưa một phen.

Đối với những người trẻ, danh môn yến hội chủ yếu là săn tìm gái đẹp hoặc là tương thân, chẳng qua yến hội tương thân quy mô lớn, trình độ cao như vậy thực sự cũng không thấy nhiều.

Về phần Gia Minh ngồi chung với bao cô gái, từ đầu đến cuối đều không có dấu hiệu tồn tại nào, đương nhiên cũng bị ánh mắt những người kia tự động loại bỏ. Bị quấy rầy mười phút như vậy, ba người vội vàng ăn xong, đi ra ngoài khoang thuyền như đang chạy trốn chết.

Lúc này trời nhá nhem tối, đã không sớm thấy được đất liền, du thuyền Tinh Mộng theo gió vượt sóng, vũng vàng tiến lên dưới bầu trời đầy sao. Bốn người chạy lên boong tàu, người ở nơi này cũng không có nhiều, quay đầu nhìn lại, toàn bộ du thuyền sáng rực tựa như một cung điện rực rỡ đang lướt trên mặt biển, Linh Tĩnh thở dài từ đáy lòng.

“Thật là xinh đẹp”

Gió biển hơi lạnh thổi vào, nhớ tới cảnh hỗn loạn trong phòng ăn lúc vừa rồi, ba người nhìn nhau cười. Gia Minh cũng nghĩ tới một chuyện, cười nói:

“Đúng rồi, dạy cho mọi người làm việc một việc khó có thể quên trong cuộc đời”

“Làm gì?”

Linh Tĩnh tò mò hỏi.

“Ồ, Linh Tĩnh, cậu đứng lên chỗ mạn tàu này, nhắm mắt lại, giang tay ra, mình ôm cậu từ phía sau...”

“Minh không muốn...”

Ý thức được Nhã Hàm vẫn còn ở bên cạnh, trên boong tàu cũng có nhiều người, Linh Tĩnh đỏ bừng mặt lắc đầu.

Gia Minh thở dài, sau đó kéo Sa Sa lại:

“Linh Tĩnh không muốn, vậy cậu tới đi”

“Tớ... Tớ không muốn, cũng không phải bắt đi lính...”

Sa Sa kháng nghị yếu ớt, nhưng thấy nụ cười của Gia Minh, nàng quay đầu lại nhìn Nhã Hàm, sau đó chỉ biết máy móc làm như Gia Minh nói.

Nàng đứng trên mạn thuyền nhắm mắt lại như giá thập tự, sau đó quay đầu lại nói:

“Tại sao làm như vậy cả đời sẽ khó quên?”

“Minh cũng không biết.”

Gia Minh nhúng vai, bộ phim Titanic kia phải đến cuối năm 1997 mới quay xong, lúc này đương nhiên không có ai biết cảnh tượng kinh điển của nam nữ nhân vật chính trong phim kia, Gia Minh cũn không có chút tế bào lãng mạn nào:

“Dù sao cậu cứ hét theo mình: Tôi là chúa tể thế giới này. Sau đó ... Ừm, tàu sẽ chìm..”

“Gạt người”

Nghe Gia Minh nói như vậy, Nhã Hàm và Linh Tĩnh đều bật cười, Gia Minh ôm eo Sa Sa, sau đó nói:

“Chuẩn bị hét, một, hai, ba ...”

“Tôi là ... chúa tể thế giới này...”

Giọng nói của hai người theo gió đêm truyền đi thật xa, mọi người đang dạo quanh boong tàu ngạc nhiên nhìn sang, còn chưa kịp xấu hổ, trong nháy mắt, bóng tối phủ xuống.

Trong nháy mắt đó, toàn bộ ánh sáng trên tàu đều biến mất, khoang tàu vốn ồn ào huyền não trở nên yên tĩnh trong nháy mắt, bầu trời sao bao la, tiếng sóng biển vỗ vào mạn tàu đặc biệt rõ ràng, cảm giác đơn độc tựa như chỉ có một mình đối mặt với ngày tận thế.

Sa Sa bị dọa sợ đến vội vàng quay lại ôm chặt lấy Gia Minh, về phần bản thân Gia Minh cũng bị dọa sợ hết hồn: Không thể nào, lời nguyện thật sự linh nghiệm như vậy?

Cái gọi là nhất ngữ thành sấm (một lời thành tiên tri), có lẽ cũng chỉ như tình huống trước mắt này....

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 78

Anh Hùng Không Có Nhà.

“Không, không thể nào...”

Lúc này du thuyền mới lên đường chưa được bao lâu, cho dù Nguyên Lại Triệu Sang có công cuồng hơn đi nữa cũng không nên ra tay vào lúc này mới đúng, trong lòng hắn vô cùng ngạc nhiên.

Cũng may nguồn điện lại khôi phục như cũ sau một khắc, vô số ánh đèn lục tục sáng lên dọc theo thân tàu, không có sự kiện cổ quái tương tự như thuyền chìm hay đám phải núi băng xảy ra.

Chi là mới vừa rồi bóng tối ập xuống, Sa Sa ôm lấy Gia Minh, Nhã Hàm và Linh Tĩnh cũng ôm chặt lấy nhau. Bốn người nhìn nhau một lát rồi vội vàng buông ra.

Gia Minh nghĩ thầm, quả nhiên trong con người mỗi người đàn bà đều ẩn chứa một đóa Bách Hợp... sau đó liền bị ba cô gái đuổi đánh không ngừng trên boong tàu.

“Làm chị sợ muốn chết.. Mồ quạ đen...”

“Cậu thực sự hi vọng tàu sẽ chìm đúng không? “ “Đề cậu làm chúa tể thế giới! Đề cậu làm chúa tể thế giới!”

“Cứu mạng, mình vô tội, hoàn toàn trùng hợp ... Trùng hợp a...”

Trong lúc bốn người đuổi đánh nhau, ngàn vạn pháo hoa từ tầng cao nhất của du thuyền phóng lên trời, tạo thành một đóa hoa hoành tráng mà mỹ lệ trên mặt biển. Sau đó là nhân viên trên tàu không ngừng giải thích, bởi vì vẫn còn trong thời gian thử nghiệm tàu mới, chuyện ngắt điện trong chốc lát vừa rồi chỉ là ngoài ý muốn, dưới vòng vây của những đôi tay trắng như phấn, nhìn vào bóng cảnh vệ vội vàng, trong lòng Gia Minh thờ dài, xem ra mình đoán không sai, Nguyên Lại Triệu Sang thực sự đã lên thuyền.

** ** Đêm, phòng lái số một.

Tiếng gõ bàn phím vì tính không ngừng vang lên, những thông tin mà người thường khó có thể hiểu được xuất hiện trên màn hình điều khiển như nước tuôn ra, lúc này ngồi trước đài điều khiển là một thiếu nữ mặt trái xoan xinh đẹp, mười ngón tay trắng xanh gõ xuống lưu loát, nằng hơi nhịu máy. Vây xung quanh nàng là mười người đàn ông mặc quần áo khác nhau.

Trôi qua hồi lâu tốc độ gõ lên bàn phím chậm lại, cuối cùng rốt cuộc cũng dừng lại, một người đàn ông khuôn mặt hơi gầy gò đứng bên cạnh hỏi:

“Quốc Lâm, phát hiện được gì không?”

“Hoàn toàn không”

Thiếu nữ cười nhàn nhạt.

“Chẳng qua, ta không phát hiện không có nghĩa là thực sự không có vấn đề, ta vẫn cảm thấy làn cát điện vừa rồi không tầm thường”

“Ừ”

Người đàn ông gầy gò kia gật đầu, sau đó quay lại cười với những người xung quanh:

“Nếu tiêu muội Quốc Lâm của chúng ta nói có vấn đề thì chắc chắn có vấn đề, ba ngày này mọi người chú ý hơn một chút. Quốc Nghi, Quốc An tăng số lần kiểm tra những vị trí nhạy cảm lên gấp đôi. Quốc Lâm, hệ thống bên này còn nhờ em kiểm tra nhiều hơn mấy lần. Nếu như lần này vượt qua an toàn, ta mời mọi người ăn cơm.”

“Biết rồi, biết rồi, ăn cơm miễn phí đi, anh Quốc Hoa mời ăn cơm, có lần nào chúng em không phải bỏ tiền ra bù vào”

Thiếu nữ tên Quốc Lâm cười, duỗi ngón tay ra chà sát lên gò má, mấy người còn lại cũng phá lên cười.

“Tốt lắm, lão đại, đái ngũ nhiệm vụ lần này còn tốt hơn mấy trăm lần một bữa ăn của anh mời, để đêm nay có thể ăn trứng cá muối, chúng ta sẽ cố gắng không thể xảy ra sai lầm gì.”

“Không phải em nói lão đại, mỗi lần anh nhận lương nếu không phải gửi về nhà thì chính là quyên góp cho mấy đứa trẻ, có tiền giữ lại mời cơm, còn không bằng tiết kiệm tiền để cưới vợ. Miễn cho lần sau đi xem mặt còn phải để bọn em góp tiền cho anh, ha ha”

Nghe mấy người trêu chọc, Thôi Quốc Hoa đỏ mặt lên, lộ vẻ khó xử, vừa bực mình vừa buồn cười phát tay:

“Ăn thì ăn, không ăn thì thôi, đi đi, đi đi, nên đi đâu thì đi, làm việc của mình đi. Ta đi xem mặt.. Còn không phải do mọi người ép ra ta sao, cô gái thâm mền ta tại trụ sở không biết có bao nhiêu, cần gì phải xem mặt...”

Mấy người xung quanh xem thường, Lâm Quốc An có vẻ bề ngoài xuất chúng nhất sửa sang lại quần áo:

“Lão đại, em biết có nhiều cô gái đưa thư tình cho anh, chẳng qua đoạn thời gian đó hai chúng ta ở chung phòng, những thư tình đó đều chuyển cho em mà, không phải anh muốn vợ vào mình chứ”

Thiếu nữ tên Quốc Lâm kia cũng gật đầu cười nói:

“Ta có thể làm chứng cho lão đại, cô gái thâm mền lão đại có nhiều nha, chẳng qua mỗi khi các nàng nói chuyện phiếm đều cho rằng...”

Thiếu nữ đứng lại giữa chừng, đợi đến khi vẻ mặt của mọi người đều trở nên dăm dăng, chờ mong mới cười nói:

“Tình một đêm có thể, kết hôn đừng có bàn”

“Ồ ...”

Mọi người nhìn nhau, sau đó tuôn ra tiếng cười to kinh người.

Thôi Quốc Hoa đứng bên cạnh đờ bưng mặt, sau đó tung một cú đá xoáy hoàn mỹ về phía mọi người, đuổi đánh mọi người đang cười âm ỉ từ trong phòng lái ra đến bên ngoài. Bóng người đã không thấy nhưng tiếng cười vẫn loáng thoáng truyền đến, trong phòng điều khiển, Quốc Lâm vẫn vẫn tươi cười lại lộ chút buồn bã”

Anh Quốc Hoa thực sự là người tốt, song làm chuyện gì cũng liều mạng, nhiều lần làm nhiệm vụ trở về toàn thân đều là vết thương, tình cảnh hấp hối khiến mọi người thâm kính trọng rồi lại đau lòng.

Thực ra tiền lương của cục Quốc An cũng không thấp, song mỗi lần anh Quốc Hoa nhận lương đều gởi một phần về nhà, toàn bộ số còn lại đều để dành giúp đỡ cho những đứa trẻ nghèo khó miền núi. Mỗi khi có những cô gái tại trụ sở nhắc đến những người này, đánh giá đại khái đều là tình một đêm thì có thể, nhưng không thể kết hôn.

Đây là lời nói thật, không một người vợ nào nguyện ý lấy một người chồng lúc nào cũng có thể chết đi cả.

Mà không chỉ có anh Quốc Hoa như vậy, trong số những người còn lại này, trừ anh Quốc An đang trong tình trạng yêu đương, hầu như mỗi tháng đều đổi bạn gái một lần, những người khác đều không dính dáng đến chuyện tình cảm, có lẽ bọn họ đều muốn kiếm chế trên phương diện này hay sao.

Anh hùng không có nhà, anh Quốc Hoa đã từng nói, lực lương thực sự của Viêm Hoàng Giác Tinh còn kém các thế lực ngầm quá xa, vì vậy mỗi lần hành động bọn họ cũng chỉ biết liều mạng, cũng bởi vì có giác ngộ như vậy, raat nhiều hành động của anh Quốc Hoa đều dành được thắng lợi dưới tình huống thực lực chênh lệch nhau xa, cũng bởi vì tinh thần như vậy, dưới sự nỗ lực của hai thế hệ mới khiến cho Viêm Hoàng Giác Tinh trở thành một thế lực có thể sánh vai với các tổ chức như Bù La Gia, Trí Tuệ Thiên Quốc.

Ở người ngoài xem ra, những người thuộc về Viêm Hoàng Giác Tinh có lẽ đều là kẻ ngu muội cuồng nhiệt. Trong mỗi tổ chức đều có người không sợ chết, song loại bất chấp nhất tần khốc chỉ dựa vào niềm tin, có thể hoàn thành nhiệm vụ hoàn toàn không tiếc tất cả, cho dù chỉ còn lại hàm răng cũng phải cắn chết đối phương, có lẽ cũng chỉ người của Viêm Hoàng Giác Tinh mới làm được.

Viêm Hoàng Giác Tinh am hiểu nhất là tẩy não, có thể thực sự biết một người thành cỗ máy, đây là đánh giá và sự kiêng dè của người ngoài đối với Viêm Hoàng Giác Tinh.

Có phải biết thành cỗ máy hay không, Quốc Lâm không thể phán đoán. Mỗi khi không có nhiệm vụ, những người này mỗi ngày không mặc quần áo đất tiền, không có xe đẹp, nhà cao cấp, đến nhà hàng ăn uống cũng không tính là thịnh soạn, hoặc đến nhà lãnh đạo ăn cơm, lúc rảnh rỗi thì đọc sách, chơi bóng rổ, đánh bóng bàn, vây quanh máy vi tính của nhân viên làm việc tại trụ sở để chơi vai trò chơi nhỏ, lúc nào trên mặt cũng nở nụ cười rục rịch....

Người có thể dễ dàng thỏa mãn như vậy, có lẽ thực sự là máy móc, nhưng bất kể thế nào, nàng cũng biết mình cũng cần trở thành loại máy móc như vậy....

Thu hồi ánh mắt mông lung nhìn ra cửa, Quốc Lâm ngồi thẳng người dậy, lại bắt đầu chăm chú kiểm tra lại hệ thống trên tàu một lần nữa.

Lúc này Gia Minh mặc quần áo màu xám nhạt đang bí mật hành động trong phòng máy số hai của du thuyền.

Trong tay cầm một thiết bị nhỏ có màn hình, thân thể qua lại những bộ máy móc to lớn như quỷ mị, tránh qua một số nhân viên đang làm việc, một lát sau, hắn đứng giữa hai pít tông to lớn, ngẩng đầu nhìn lên chụp đèn ở trên đầu.

Xác định xung quanh không có ai khác, hắn nhanh chóng nhảy tới, tay phải đeo bao tay mông cầm một cái tua vít nhỏ, sau khi tháo hai cái ốc vít ra, phía dưới chụp đèn lộ ra một lỗ màu hồng, nhìn vào bên trong bên cạnh chụp đèn có một chiếc hộp màu đen bám vào.

Quả nhiên

Đang muốn đưa tay hủy đi, trong lòng chợt nảy sinh báo động, hắn lấy một tờ giấy từ trong túi đặt lên phía trên chụp đèn cùng với tua vít rồi biết mất ở một góc.

Chỉ một lát sau, lại có một người không chút tiếng động, thấy chụp đèn mở ra liền lập tức dừng lại.

Natalie Anne!

Nhìn qua bốn phía, sau đó nàng nở nụ cười hứng thú, đang muốn nhìn xem bên trong chụp đèn có gì nhưng với vừa bước ra một bước, một luồng sát ý sắc bén đột nhiên ập tới, đó là sát ý mạnh mẽ mà rất nhiều năm qua nàng chưa gặp phải, cảnh cáo nàng: Chuyện này không quan hệ đến cô, lui!

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 79

Cảnh Kỳ.

Không khí trong khoang tàu dần đọng lại, dưới ánh đèn vàng, tiếng tua bin nổ vang, khóe miệng Natalie nở nụ cười nhàn nhạt, chậm rãi nhắm mắt lại.

Không tiến, nhưng cũng không lùi.

Nếu đối phương đã cảnh cáo rõ ràng như vậy, nói rõ rằng hắn không muốn xảy ra xung đột, vì vậy mình gặp phải cũng chỉ là chút nguy hiểm cảm nhận được, không có ý định đánh nhau sống mái với nhau. Từ trước đến nay... Không ai có thể hành động trước mặt mình như vậy mà không chịu trừng phạt.

Phóng ra lực cảm ứng, sau đó lại nghe được một tiếng “tít”, toàn bộ đèn chiếu sáng trong phòng đều tắt ngúm. Bóng tối đột nhiên phủ xuống khi nhân viên xa gần đều ồ lên, thì có tất cả các máy móc vẫn hoạt động bình thường, đèn báo xanh đỏ trên các thiết bị trở thành chút ánh sáng cuối cùng trong bóng tối. Đột nhiên, Natalie xông ra ngoài.

Đánh hai chưởng sang hai bên trái phải, không gian tựa như bị rách ra như sóng gợn, song cùng không chạm bất cứ thứ gì, nàng hầu như có thể cảm nhận được rõ ràng có một người lướt qua sát với công kích của nàng. Trong bóng tối, hai người lần lượt truy đuổi nhau.

Nếu như lúc này xung quanh có ánh sáng, tất nhiên sẽ có người phát hiện một màn khó có thể tin này, công kích sắc bén, tránh né hoàn mỹ, hai người biểu diễn vũ đạo vô cùng xinh đẹp trong không gian không rộng rãi cho lắm này.

Công kích Natalie liên tục mà lưu loát, nhưng kẻ tránh né cũng linh hoạt đến không giống loài người, cũng không biết hắn dựa vào đâu để phán đoán công kích đối phương, song từ đầu chí cuối, thân thể vẫn luôn nằm trong phạm vi công kích của Natalie nhưng dĩ nhiên lại chưa hề bị đối phương chạm phải, thoạt nhìn giống như một điệu múa đã được luyện tập từ trước.

Công thủ trong thời gian gần một phút ngắn ngủi, Natalie càng đánh càng kinh hãi, bởi vì cũng không dự định đánh sống chết tại nơi này, nàng dĩ nhiên cũng không vận dụng toàn bộ thực lực, song đối phương né tránh... Quá khó để tưởng tượng, trong quá nhẹ nhàng, điều này nói rõ đối phương hiểu rõ bản thân mình vô cùng, quả thực còn hiểu rõ hơn chính bản thân mình! Nếu như không phải di chuyển tốc độ cao tạo nên tiếng gió rít, nàng quả thực đã cho rằng do thần kinh của mình quá căng thẳng, còn trong này không có bất cứ kẻ địch nào.

Trong máy mắt, mũi nhọn hướng thẳng về phía giữa trán nàng, đây là lần đầu tiên đối phương phản công!

Thân thể Natalie ngửa về phía sau, sau đó tay phải vô ý thức vươn ra, vững vàng nắm vào cổ đối phương.

Không tốt ...

“Ừm..”

Trong bóng tối, người nọ thốt ra một từ, sau gáy liền bị hung hăng đập một cái.

Người bị Naaratalie tóm được là nhân viên làm việc trong khoang tàu, còn hơi thở của người kia đã hoàn toàn biến mất trong mảnh không gian này, không hề nắm bắt được chút nào nữa.

Nữ hoàng của U Âm Thiên Cầm chưa từng bị trêu chọc và đùa giỡn như vậy, hít sâu một hơi để bình phục tâm tình đang kích động, trong mắt Natalie lộ vẻ hung phấn.

Đây là khiêu khích! Khiêu khích trần trụi! Chuyện này Quá thú vị..

Bóng tối yên tĩnh, bóng dáng nàng biến mất trong khoang tàu.

Một lát sau, nhóm người Thôi Quốc Hoa từ tầng trên của khoang chạy xuống:

“Chuyện gì vậy?”

“Không biết, máy móc vận hành hoàn toàn bình thường nhưng toàn bộ hệ thống chiếu sáng ở tầng dưới đều bị tê liệt, hẳn máy tính xảy ra trục trặc, hiện giờ chỉ có thể dùng đèn khẩn cấp....”

Trong lúc mọi người còn đang báo cáo, tất cả các đèn trong khoang lại sáng lên, Thôi Quốc Hoa điều chỉnh tai nghe một chút, bên trong vang lên giọng hưng phấn của Phương Quốc Lâm:

“Anh Quốc Hoa, em tìm được rồi! Em tìm được rồi! Em tìm được vấn đề của hệ thống rồi, anh mau đến đây!”

“Được, ta và Quốc Duệ sẽ lập tức đi qua. Quốc Bình, Quốc Nghị, phía dưới phải nhờ mọi người rồi.”

Trở lại phòng lái, giọng nói của cô bé Quốc Lâm kia không ngừng vang lên dọc đường đi:

“Quá tuyệt vời, quá thần kỳ, thật lợi hại, hẳn là thiên tài! Người này nhất định là thiên tài ...”

Biết Quốc Lâm gặp được vấn đề với máy vi tính sẽ trở nên cuồng nhiệt, song rất ít khi thấy nàng cuồng nhiệt đến như vậy, lúc trở lại phòng lái, chỉ thấy thiếu nữ khuôn mặt đỏ bừng đang chỉ vào một đồng lộn xộn trên màn hình điều khiển nói với hai người:

“Tìm được rồi, tìm được rồi, chính là chỗ này, chính là chỗ này khiến tàu bị ngắt điện..”

Thôi Quốc Hoa và Kiều Quốc Duệ nhìn nhau cười, loại máy tính này Kiều Quốc Duệ còn hiểu được chút ít, còn Thôi Quốc Hoa chỉ có thể xem như với vào nghề, mà bất kể trình độ của ai cũng khó có thể bằng được thiếu nữ thiên tài về máy tính Quốc Lâm này.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, Quốc Lâm, em nói đơn giản một chút có được không? Lẽ nào phía dưới bị cắt điện là do em gây ra?”

“Đương nhiên không phải em.”

Phương Quốc Lâm ngồi xuống trước màn hình điều khiển, “Em không biết là ai nhưng hẳn thật sự rất lợi hại, vừa rồi tất cả đèn chiếu sáng ở bên dưới đều bị tắt sao? Chính người này đang chỉ dẫn chúng ta đó, nó không bị che giấu quá nhiều, nhưng nếu đoạn mã này xâm nhập vào hệ thống máy vi tính trên tàu sẽ sinh ra biến hóa thần kỳ. Em không biết nó xâm nhập từ đâu, nhưng tóm lại, anh Quốc Hoa, trước kia em đã từng nói với anh rồi, đó là một cao thủ máy vi tính chân chính, cho dù chỉ dùng một chiếc điện thoại kiểu cũ cũng có thể xâm nhập thoải mái, người vừa làm tắt hết đèn chiếu sáng vừa rồi nhất định là một cao thủ như thế...Nếu như hẳn có thể làm sự phụ của em”

“Được rồi, được rồi.”

Kiều Quốc Duệ một mặt nhìn màn hình điều khiển, một mặt cười nói:

“Nói chuyện chính, nói chuyện chính”

“Ừ, bởi vì phát hiện đoạn mã này nên vừa rồi em mới có thể làm cho toàn bộ đèn ở bên dưới sáng lên nha, hơn nữa thông qua nó, em còn phát hiện một số nguyên nhân gây ra cắt điện toàn bộ tàu lúc trước, một số chương trình được ẩn dấu rất kỹ, thông qua những chương trình này, sau điều kiện nhất định, người khác có thể dễ dàng điều khiển cả con tàu...Thật hạnh phúc, lại có thể thấy được hai cao thủ lợi hại như vậy tỷ thí. Anh Quốc Hoa, nhất định phải tìm ra cao thủ trợ giúp chúng ta kia, hi hi, em muốn hẳn làm sự phụ em ...”

“Được rồi, được rồi, chỉ cần có thể tìm ra, em hẳn làm ông xã em sẽ tốt hơn đó.”

Kiều Quốc Duệ cười, sau đó xoa đầu Phương Quốc Lâm, ngay sau đó bị thiếu nữ hất tay ra, hừ lên:

“Không cho sờ đầu em! Em không phải đứa trẻ!”

“Ồ, thì ra tiểu muội muội Quốc Lâm là cô bé to đầu, khó trách lại muốn tìm ... Ừ?”

Đang nói đùa, trong tai nghe ba người đồng thời vang lên giọng nói”

“Lão đại, chúng ta phát hiện một nhân viên làm việc bị đánh ngất xỉu bên dưới, còn có mấy thứ khá thú vị.”

“Bị đánh ngất xỉu? Ở đâu?”

“Phòng máy số hai”

“À, người vừa rồi ngắt đèn của toàn bộ khoang tàu không phải là kẻ địch, tạm thời không cần thiết triển khai tìm kiếm toàn diện, cậu ...”

“Ha hả, lúc này chúng ta cũng biết hẳn không phải kẻ địch, hơn nữa còn là bằng hữu rất tốt, mặc dù giọng điệu cũng không tốt cho lắm.”

Lô Quốc Nghị cười, nói:

“Nơi này có một chiếc đèn bị mở ra, bên trong có một quả bom, xem ra chính vị bằng hữu kia phát hiện giúp chúng ta, ngoài ra hẳn còn để một cái tua vít và một tờ giấy. Ô, hóa Tulip trên giấy rất đẹp...”

“Hoa Tulip?”

Thôi Quốc Hoa lộ vẻ mừng rỡ, nói:

“Hẳn là vị hoa Tulip tiên sinh ở thành phố Giang Hải kia, vị này cũng lên tàu, thật tốt quá, trên tờ giấy viết gì?”

“Lão đại, rất đã thương lòng tự ái, thực ra không có nội dung gì, hay là anh đừng nghe ...”

“Tới địa ngục đi”

Thôi Quốc Hoa buồn cười, nói:

“Cậu còn chần chừ cái gì? Nói mau!”

“Ừ, là chính anh muốn nghe đó, Hấn nói là..”

Lô Quốc Nghi dừng lại một lát, nói:

“Các người rất vô dụng”.

ĂN SÁT

Phẩm Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 80

Tiếng Gõ Cửa Lúc Nửa Đêm.

“Hắn nói là.. Các ngươi rất vô dụng.”

“Ặc?”

Nghe được mấy câu nói kia, mọi người trên phòng lái đều sửng sốt, sau đó Thôi Quốc Hoa nở nụ cười, nói:

“Ha hả, thú vị, thú vị, nếu như vị tiên sinh này đã nói như vậy, nói rõ hắn cũng đứng về phía chúng ta, thật tốt quá. Bây giờ nhìn lại, lực lượng của vị này còn mạnh hơn chúng ta nhiều lắm, lần này phần thắng của chúng ta sẽ tăng lên rất nhiều. Quốc Nghị, chúng ta sẽ xuống xem quả bom này ...”

Khi mấy người Viêm Hoàng Giác Tinh còn chưa kịp vui mừng vì phát hiện lúc này, Gia Minh đã trở về phòng mình. Lúc nửa đêm gần mười hai giờ, hấn gục lên ban công để bình phục lại tâm tinh, chiến đấu trong chốc lát với Natalie nhìn như dễ dàng nhưng thực ra cũng cực kỳ nguy hiểm, từ khi sống lại đến nay, đây là lần đầu tiên hấn chân chính chiến đấu với người cùng cấp độ với mình, có thể chạy trốn dưới ánh mắt của nàng, Gia Minh cũng cảm thấy thỏa mãn.

Cứ như vậy, cảnh cáo và chỉ dẫn đưa ra, Viêm Hoàng Giác Tinh biết sự tồn tại của mình, người của Bùi La Gia trên tàu cũng có thể nhận thấy bóng dáng âm thầm của hấn, càng hoàn mỹ hơn chính là người của U Âm Thiên Cầm cũng nhận ra sự hiện diện của mình, trong tình huống chưa rõ ràng về mình, bọn họ muốn làm bất cứ chuyện gì cũng sợ ném chuột vỡ đồ, Cổ Gia Minh à Cổ Gia Minh, người thực sự là tồn tại vĩ đại mà thần kỳ.

Cất giấu thiết bị cẩn thận, đang tắm rửa trong nhà vệ sinh, bên ngoài bỗng vang lên tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, sau đó giọng nói hạ thấp của Sa Sa:

“Gia Minh, Gia Minh ... Mở cửa, mở cửa, mở cửa nhanh ...”

Bất đắc dĩ quần khăn tắm, nhìn ra ngoài qua mắt mèo, Sa Sa mặc đồ ngủ có thêu những đóa hoa nhỏ đang đứng bên cạnh cửa, thẹn thùng nhìn xung quanh, Gia Minh mở cửa nàng liền vọt vào, lén lút đóng cửa lại rồi vỗ ngực:

“Phù, nguy hiểm thật... Nguy hiểm thật, may là không có ai qua”

Nhìn nàng đi chân trần, đi tới đi lui trên mặt thảm, rõ ràng thấy bên ngoài lối đi không có ai liền lao ra khỏi phòng, Gia Minh không khỏi buồn cười:

“Cậu không sợ người khác thấy sao, nếu như chị Nhã Hàm thấy sẽ không tốt.”

Sa Sa nhìn Gia Minh vẫn còn dính bọt xà phòng trên người, cười chạy lên giường, kéo chăn phủ đôi chân lại”

“Đều do chị Nhã Hàm cả, muốn xem mấy bộ phim kinh dị gì đó làm mình ngủ không yên, cậu đi tắm rửa nhanh lên, mình ngủ trước.”

“Cậu ngủ được mới lại.”

Gia Minh cười, nói:

“Chỉ là sáng mai chắc chị Nhã Hàm sẽ tới gọi chúng ta rời giường, cậu không sợ bị chị ấy phát hiện ngủ tại phòng mình sao?”

“Minh mặc kệ.”

Sa Sa nằm trong chăn cười:

“Dù sao cậu phải chịu trách nhiệm cho mình ngủ, sau khi ngủ cũng phải có trách nhiệm ôm mình trở về, ừm, thè vào phòng của mình để ở dưới gối.”

“Cậu là tiểu sắc nữ.”

Gia Minh lắc đầu cười, vốn định nói tại sao không chịu đến chỗ Linh Tĩnh, hai người các cậu có thể ru nhau ngủ, hơn nữa còn không bị Nhã Hàm hoài nghi, nhưng nghĩ lại nếu nói những lời này nhất định nàng sẽ thẹn quá thành giận rồi đuổi đánh một lúc, thời gian không còn sớm, cũng không nên làm nhiều chuyện như vậy.

Trở lại phòng vệ sinh, mở vòi hoa sen, ngoài phòng vang lên giọng nói êm ái của Sa Sa:

“Gia Minh, hình như mình hơi say tàu.”

“Ồ, say tàu? Không thể nào, thần kinh cậu yếu như vậy ...”

“Coi chừng mình đẹp cậu nha, dám nói mình như vậy”

Bên ngoài tiếng cười của Sa Sa, nói:

“Dù sao ... Khi tàu hơi lắc lư mình liền có cảm giác ói, nằm xuống thoải mái hơn một chút nhưng vẫn hơi khó ngủ, đương nhiên xem phim kinh dị cũng là một nguyên nhân...”

“Ngày mai mình đến phòng y tế lấy thuốc chống say tàu cho cậu ...”

Gia Minh còn chưa nói hết, tiếng gõ cửa cộc cộc lại vang lên, lập tức trong phòng hoàn toàn yên tĩnh lại, Gia Minh lại quấn khăn tắm đi ra ngoài, Sa Sa ghé mắt vào mắt mèo nhìn ra, sau đó lên lút mở cửa, Linh Tĩnh từ ngoài lách vào, thấy Sa Sa, đầu tiên là sững sốt, sau đó ba người nhìn nhau cười:

“Minh không ngủ được.”

Linh Tĩnh cười rồi xoay người đóng cửa lại, Gia Minh cười nói:

“Minh đi tắm trước, các cậu lên giường trước đi.”

Hai cô bé vừa giễu cợt lẫn nhau vừa chạy lên giường, sau đó tiếng cười đùa quen thuộc lại vang lên.

Tối nay lại là 3P, cuộc sống thật tốt đẹp. Cố gắng lên bạn Gia Minh, bạn cũn sắp thành vô địch rồi. Sau khi tắm rửa xong, quần khăn tắm đi ra ngoài, hai cô bé căng bản đã cời hết đồ trong lúc đùa giỡn, Sa Sa đang cù Linh Tĩnh vừa giẫy dựa như con cá heo, vừa cầm một cái áo mưa lên thổi, thí nghiệm mức độ an toàn của nó.

Rõ ràng một bức tranh xinh đẹp, thuần khiết nhưng lại kết hợp thêm với một vài thứ liến trở nên quá di, nếu đưa vào tranh vẽ, có lẽ trở thành thứ nghệ thuật kết hợp giữa tình dục và thương thức của người Pháp.

Sau đó, tiếng gõ cửa lần thứ ba lại vang lên, khiến hành động khó xử của ba người dừng lại.

Linh Tĩnh mở to mắt nhìn, Sa Sa toàn thân trần truồng chạy xuống giường, chân trần chạy trên thảm không gây âm thanh gì, từ mắt mèo nhìn ra ngoài, sau đó nàng quay lại đặt một ngón tay lên miệng:

“Suýt...”

Chạy về giường, Sa Sa nói nhỏ:

“Là chị Nhã Hàm.”

Hai cô gái nghĩ đến lý do mình tới phòng Gia Minh liền đồng thời quay đầu lại nhìn hấn, Gia Minh đương nhiên biết các nàng nghĩ gì, nhỏ giọng giải thích:

“Minh cũng không biết tại sao chị ấy lại tới đây... Chị ấy ngủ không được cũng không cần phải tới tìm mình an ủi... Ặc, tìm mình.”

Không dám nói hai từ an ủi nhạy cảm này, về mặt Gia Minh vô tội:

“Minh trong sạch, hai cậu mình giám ...”

“Hừ, nếu đúng như vậy thật thì cậu sẽ rất thâm.”

Linh Tĩnh cau mày nhỏ lại:

“Đúng vậy, cậu sẽ rất thâm.”

Sa Sa vung nắm đấm lên phụ họa.

Ba cái đầu chụm vào nhau, toàn thân hai cô bé trần như nhộng, tất cả đều quỳ trên giường như con chó nhỏ, tình cảnh muốn mê người bao nhiêu có bấy nhiêu, sau đó, hai cô bé thu dọn đồ ngủ vút trên giường của mình rồi chạy vào trong nhà vệ sinh.

Gia Minh thờ dài, xin nhờ, đại tiểu thư Nhã Hàm, cô tìm lý do gì thì tìm, nhất định đừng lấy lý do khám nha, mặc dù mọi người đều rất quen thuộc, cô yêu tôi cũng là chuyện rất bình thường những cũng đừng bộc phát tình cảm ngay tại nơi này... Trong lòng nhàm chán tưởng tượng, đương nhiên hẳn cũng biết chuyện này không thể xảy ra.

Từ mắt mèo nhìn ra ngoài, chỉ thấy Nhã Hàm cũng mặt đỏ ngừ, đôi mi thanh tú cau lại đứng trước cửa, đồng dạng là hình ảnh động lòng người. Bởi vì chờ lâu không thấy trong phòng không có động tĩnh gì, nằng lại gõ cửa một lần nữa, nhẹ giọng gọi:

“Gia Minh, Gia Minh....”

Giọng nói kia giống như đang vụng trộm.

Liếc mắt, vừa mới mở cửa ra, một giọng nam cũng đột nhiên vang lên bên cạnh:

“A? Cô giáo Trương, cô cũng lên thuyền ư? Thật là ... Cô ở đây sao?”

Ngữ điệu của đoạn nói chuyện này biểu hiện sự ngạc nhiên và mừng như điên của một người đàn ông chợt gặp được giai nhân thật ra vô cùng nhuần nhuyễn.

Lúc này Gia Minh dùng ánh mắt thuần khiết nhìn Nhã Hàm, rồi lại nhìn sang vị thầy giáo Hứa cuồng dại này. Nhã Hàm nhìn về mặt của Hứa Mặc, lại nhìn sang Gia Minh, dường như chợt nhận ra được điều gì, khuôn mặt lập tức đỏ lên. Về phần Hứa Mặc, há to miệng nhìn hai người, áp úng không nói lên lời, chỉ có nụ cười dần dần biến hình, nhìn qua rất tức cười.

Mọi người đều là người lớn, một cô gái mặc đồ ngủ, đêm hôm khuya khoắt đứng trước phòng một người đàn ông, người đàn ông kia khi mở cửa vẫn còn quần khăn, về mặt mập mờ, không cần nói cũng biết chuyện gì xảy ra, mặc dù.. Người đàn ông kia tuổi vẫn còn tương đối nhỏ, nhưng dù sao cũng coi như là.. Ấc, thành thực.

Trong nháy mắt, trong đầu Hứa Mặc xuất hiện nhiều vấn đề, hẳn biết Nhã Hàm khi không mặc trang phục lão xử nữ chính là một đại mỹ nữ, lại không nghĩ tới nàng thậm chí sẽ mặc đồ ngủ đến gõ cửa một phòng người đàn ông giữa đêm khuya, lại không nghĩ tới ... Chỉ là một thằng nhóc tầm thường không có chút đặc biệt nào.

Nhã Hàm đương nhiên cũng nhận ra tình huống quái dị lúc này, trong nháy mắt trong lòng hơi bối rối, đỏ mặt, lại vô ý thức bước vào phòng.

“Ặc... Ha hã, thật là tình cờ... Thật tình cờ.. Chuyện này, thầy Hứa ... Gặp lại sau.”

Cửa phòng đóng lại trước mặt Hứa Mặc, hai giây sau lại mở ra, Gia Minh thò đầu ra, rất có lòng tốt chỉ sang phòng bên cạnh:

“À, cô giáo Trương ở phòng bên cạnh, nếu thầy muốn tìm cô ấy.. Ồ... chuyện này, không quá rầy thầy nữa, gặp lại sau.”

Ngoài cửa, gió biển vi vu thổi qua, về mặt Hứa Mặc khá phức tạp, về vui mừng vẫn chưa hoàn toàn lui đi thì vô số tâm tình hỗn loạn đã xông lên từ tận

đáy lòng, xét thấy từ ngữ văn học đề biêu đạt rất nghèo nàn, chúng ta hình dung như thế này: Vẽ mặt kia rất đáng yêu.

Từ trên thiên đường rơi xuống địa ngục, cũng chỉ đơn giản như vậy.

ẤN SÁT

Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 81

Sầu Lo.

Lúc bước vào cánh cửa, Gia Minh mở mắt mèo nhìn xem tình hình của Hứa Mặc thì bị Nhã Hàm đẩy ra, cô nàng ngồi ở một bên nhìn, rót cục thờ dài:

“Chuyện này xong rồi, toàn bộ danh dự của chị bị em làm hỏng lên rồi.”

“Thôi xin đi, chính chị tìm em thì có, đây không phải sơ suất của chị hay sao.”

Gia Minh trợn mắt nhìn nàng, nói:

“Hơn nữa, chị hoàn toàn không cần lo lắng chuyện này.”

“Vi sao?”

“Bởi vì không có ai biết được.”

“Không có...”

Nhã Hàm ngậy người một lúc, sau đó cười tung cước đá qua, Gia Minh vội vã chạy lùi lại, cũng nâng tạo một giới tuyến nhất định, rồi nói:

“Đừng làm rộn, đừng làm rộn, đừng làm rộn, muộn thế này, chị chạy tới đây có chuyện gì không?”

“Ngàn vạn lần đừng nói không ngủ được đấy nhé, ngàn vạn lần đừng nói không ngủ được, ngàn vạn lần đừng nói không ngủ được” ... Ngồi nói chuyện với Nhã Hàm trên ghế, Gia Minh nhìn hai khuôn mặt tàn bạo trong phòng vệ sinh, tạo ra khuôn mặt vô tội.

Sau một lúc, Nhã Hàm mới thờ dài một hơi:

“Chị không ngủ được....”

“Ách, chị không ngủ được... em đâu có bị mất ngủ, đã bảo là đừng có xem phim kinh dị rồi mà...”

“Thật ra... chị nhớ lại câu nói của em trên boong thuyền, thế nhưng không biết hỏi em thế nào cho phải.”

“Trên boong thuyền?”

“Em nói nếu cúp điện, rất có khả năng thuyền sẽ chìm...”

“A, ách, ách...”

Gia Minh nở nụ cười, nói:

“Chuyện này thuần túy chỉ là đùa giỡn mà thôi, chị lại tưởng thực à?”

“Thế nhưng làm gì có chuyện đúng lúc như vậy, em vừa mới nói xong, thì thuyền cúp điện, đây là thuyền mới, xảy ra chuyện này thì không thể tin được, hơn nữa em ...”

Nhã Hàm rất cuộc biết nội tình câu chuyện của Gia Minh, trong lúc nhất thời muốn thốt ra, hỏi hấn có cái gì.. là tin tức thế lực ngầm không, nhưng mà Gia Minh lại sợ hãi, vội vã cắt ngang, dùng ánh mắt thành khẩn nhìn sang”

“Đó là trùng hợp thôi, ha ha ... Là trùng hợp, không sai, tin tưởng em đi.”

Thấy ánh mắt Linh Tĩnh và Sa Sa từ trong phòng vệ sinh nhìn ra, Gia Minh ngồi im nhìn Nhã Hàm một lúc, Nhã Hàm chần chờ nói:

“Ngữ khí của em.. có chút kỳ quái...”

“Ách, ngoài có kỳ quái, dù sao chuyện đó em cũng chỉ thuận miệng nói mà thôi, dù sao A...”

Hấn ngáp một cái, nói:

“Yên tâm đi, làm gì có chuyện trùng hợp như vậy, nếu như em nói linh như vậy, thì đã sớm hành nghề thầy bói, chị đừng suy nghĩ nhiều, trở lại ngủ một giấc đi ... Chắc là chị bị ảnh hưởng của phim kinh dị rồi, đã nói đừng có xem mà...”

“...”

Nhã Hàm nhìn hấn một lát, sau đó bật cười, nhìn xung quanh, làm cho Linh Tĩnh và Sa Sa giật mình phải lui lại vào bên trong, nói:

“Em đúng là không thành thật, muốn đuổi chị ra ngoài, lẽ nào trong này giấu con gái? Linh Tĩnh hay Sa Sa ?”

Gia Minh liếc mắt:

“Cô gái này tên là Natalie, con gái của công tước Anice, em vừa mới dẫn trở về, hiện giờ đang ngủ bên trong, chị nhìn xem một chút thì biết, nhưng mà ngàn vạn lần đừng đánh thức người ta. Chị cũng biết, tính cách của con gái công tước luôn có chút kهنệu, cô ta đương nhiên không dám phát tác với em, nhưng chưa chắc lại không làm với chị.”

“Thật là, em lại nói khoác.”

Nhã Hàm hướng về phía phòng ngủ nhìn một cái, đánh giá một chút gương mặt mệt mỏi của Gia Minh, nói:

“Được rồi, em đã nói không có việc gì thì chị đi trước, em ngủ ngon.”

“Nghe lời này thì hình như nếu có chuyện gì thì em chịu trách nhiệm à?”

“Em không chịu trách nhiệm thì ai chịu trách nhiệm!”

Không biết nghĩ đến cái gì, Nhã Hàm trên mặt hơi đỏ lên, sau đó ánh mắt nhìn ra phía ngoài.

Nàng nhìn vào khoảng không một hồi lâu, lại còn xem Hứa Mặc có ở ngoài cửa hay không, một lát sau, nàng kéo cửa ra, nói tiếng chúc ngủ ngon, lén lút chạy ra ngoài.

Đúng là hữu kinh vô hiểm, rất may là nàng không nói tới các chuyện thần thông quảng đại của mình. Phun ra một hơi thở, Gia Minh cười đi về hướng hai cô bé, nói:

“Thế nào? Hiện tại đã chứng minh tớ trong sạch chưa?”

“Không trong sạch”

Linh Tĩnh cười, cùng Sa Sa chạy về giường nói:

“Chúng tớ nghe cậu giấu cô gái Natalie, hơn nữa còn chịu trách nhiệm với chị Nhã Hàm, hừ, cậu còn dám nói mình trong sạch!”

“Đúng vậy”

Sa Sa để lộ nửa thân người trong chăn, đang muốn vùng vằng phụ họa, đã thấy Gia Minh trước tiếp đánh tới, hai người hét lên một tiếng, hóa thành hai con cừu nhô chui vào trong chăn, chiếc chăn đơn bị lật lên, tạo thành chiến trường vô cùng xuân sắc ảm áp....

Dùng như là sau bão tố và hắc ám thì là sự im lặng ... Núp trong chăn, hai cô gái đều thỏa mãn mệt mỏi, gương mặt trong giống như cún nhỏ núp vào ngực Gia Minh, Sa Sa nhro giọng lảm bảm:

“Gia Minh đừng quên ôm chúng ta về phòng, tránh bị chị Nhã Hàm phát hiện, còn nữa, ngày mai phải mua thuốc chống say tàu...”

Gối đầu lên một cánh tay khác của Gia Minh, Linh Tĩnh nghe Sa Sa nói vậy, mơ mơ màng màng:

“Thuốc chống say tàu? Sa Sa cậu bị say tàu...”

“ừ, đúng vậy.. đôi khi tớ muốn nôn, tớ ...”

Nói đến đây, Linh Tĩnh rồi đột nhiên từ bên kia bò dậy, Gia Minh cũng ý thức được cso chuyện gì không đúng, há to miệng ra, Sa Sa đang vốn có chút

mơ hồ, lúc này thấy biểu tình Linh Tĩnh, đột nhiên mở to hai mắt, không còn chút buồn ngủ nữa, ba người nhìn sang ta, ta nhìn sang người, rốt cục vẫn là Sa Sa chân chữ nói:

“Không thể nào, chẳng lẽ là ... tớ mang thai?”

*** ** * ***** Sáng sớm ngày thứ hai, với đôi mắt thâm quầng, Linh Tĩnh cùng Sa Sa từ trong phòng mình đi ra, chỉ có Gia Minh coi như bình thường, đêm qua về chuyện mang thai, ba người nói tới quá nửa đêm.

Cái chuyện có hay không vẫn là chủ đề chính, nếu có như vậy thì nhất định phải sinh, điều này khiến hai cô bé sầu lo. Tuy rằng chuyện bây giờ còn khó xác định, nhưng đang bình thường mà bị một chuyện như vậy, lại thêm không có manh mối gì, nên hai cô bé đều nghĩ là thật.

Đối với Gia Minh mà nói, đột nhiên nghe nói một cô gái mang cốt nhục của mình, hẳn có một cảm giác xa lạ khó xác định. Nếu kiếp trước, hẳn nhất định sẽ coi như đây là một vấn đề không đáng có, để khiến hắn thoát khỏi tâm chướng, hẳn sẽ đích thân giết cô gái kia, nhưng bây giờ không còn giống nữa, đối với Sa Sa, hẳn có tình cảm rất sâu đậm.

Tuy rằng lý trí nói cho hắn biết trước khi chưa có xác định thì không nên kết luận, nhưng cái loại cảm giác này thực sự là rất kỳ diệu, thật áp áp, hẳn muốn có đứa bé nà, bởi vậy ... Hẳn không chính diện phát biểu bất luận ý kiến gì, bởi vì hành động này dường như rất ích kỷ.

Tim một bệnh viện, bỏ đứa trẻ đi, đương nhiên là một biện pháp tốt nhất, bởi vì độ tuổi các nàng sinh con đúng là vô cùng nguy hiểm, chỉ sợ suất một chút là có chuyện đáng tiếc. Nhưng mà khi Sa Sa đưa ra ý kiến phá bỏ, Linh Tĩnh lập tức phản đối, Linh Tĩnh nói:” Ba người chúng ta rời khỏi nơi này là được.”

Đây là một suy nghĩ vô cùng lãng mạn, Gia Minh thì lúc nào cũng có thể bỏ cái thân phận của Hoàng Gia, nhưng mà Linh Tĩnh làm sao rời khỏi được cha mẹ của mình. Thương ngày Sa Sa không ở cùng cha nhiều lắm, nhưng bảo bỏ đi, thì không thể nào thực hiện được.

Đêm hôm đó Sa Sa ôm Gia Minh khóc òa, Linh Tĩnh ở bên cạnh rơi lệ, Gia Minh thì an ủi là không có việc gì, nhưng chẳng đem lại hiệu quả gì cả.

Đợi sau khi hai cô gái khóc xong, ba người lại nằm trong chăn nói chuyện khi đứa bé sinh ra, tưởng tượng ra một cảnh gia đình nhỏ, ba người nên làm như thế nào, đặt tên đứa nhỏ là gì....

Những chuyện này khiến cho ba người gần nhau hơn, một cảm giác ấm áp ập tới, nhưng trong lòng người nào cũng biết, nếu như Sa Sa thực sự có mang thì đây là một khảo nghiệm lớn nhất đối với ba người.

Đại khái nói tới hơn 3h sáng, hai cô gái mới mệt mỏi thiếp đi, Gia Minh mặc áo ngủ cho các nàng, sau đó ôm hai người trở lại phòng, trong lòng hẳn loạn như ma.

Trong mấy năm gần đây, đây là lần đầu tiên hắn có cảm giác mình vô lực, tạm thời không nói tới chuyện giả như có thai, mà hẳn cảm thấy trong cuộc sống có nhiều chuyện có lực lượng cường đại không thể nào làm được, nếu như có con, cũng chỉ còn biện pháp là bỏ mà thôi ... Mong rằng đây chỉ là say tàu....

Sau bữa sáng, hấn lập tức đến phòng y tế trên du thuyền.

ẤN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 82

Xung Đột Nhỏ.

Trên thuyền có ba phòng y tế, cái phòng gần nhất là phòng ở tầng hai phía bên phải, thời gian lúc này là hơn tám giờ sáng, xung quanh thân tàu sóng biển dưng vào bắn lên những bọt nước trắng xóa, trời trong xanh vạm vỡ, những bóng mây hiện lên trong vắt.

Nắng đẹp màu thua khiến cho tình thân của con người rất thoải mái, nhưng mà tâm tình của Gia Minh thực sự khó mà hưởng thụ cảnh đẹp này, cho dù thế nào, hẳn cảm thấy mình rất vô dụng, đặc biệt trong thời gian hiện tại.

“Tâm tình đúng là không tốt, nếu có thể tìm lý do giết hai người, thì tâm tình nhất định sẽ khôi phục lại...”

Vừa nghĩ tới những lý do khiến cho hẳn thoải mái, trong đầu hẳn lập tức chui ra phương thức cũ rích, hẳn dùng ánh mắt ngậy thơ nhìn xung quanh, đánh giá tình hình một lần.

Lối vào thì nhỏ, nhưng cái phòng y tế lại rất lớn, cái phòng bị một tấm bình phong tách đôi ra, một bên là giường bệnh, một bên làm chỗ ngồi, ở giữa là phòng của bác sĩ, bên cạnh có một quầy thuốc.

Bên trong quầy thuốc có một phụ nữ trung niên chừng hơn 40 tuổi, trong quầy bán toàn những nhãn hiệu áo mưa đắt tiền, màu sắc rực rỡ giống như là trưng bày kẹo cao su trong siêu thị.

Thấy Gia Minh đi tới, người phụ nữ trung niên cười cười, Gia Minh cũng cười, rất có lễ phép nói:

“Cô ơi, cháu muốn thuốc trị say tàu và một hộp giấy thử thai.”

Nghe xong bốn chữ “hộp giấy thử thai” người phụ nữ trung niên có biểu tình vô cùng kỳ quái, đánh giá Gia Minh lại vài lần, sau đó mới tiện tay cầm lấy hộp thuốc chống say tàu cho Gia Minh, sau đó bên trong quầy hàng tìm cái hộp giấy thử thai.

Nhưng đúng vào lúc này, một bác sĩ mặc áo blue trắng mang theo hai người đi vào, một nam một nữ, nam chính là Hứa Nhạc mà nữ thì Gia Minh có ấn tượng đôi chút, người này cùng với Trần Cô Hạ đã từng vào trường của Gia Minh dạy y, tên gọi là Lý Vân Tú, thật là oan gia ngõ hẹp, xem ra đời trước chúng ta là tình địch... Gia Minh bắt đầu đi néo néo mũi mình, quả nhiên, vừa thấy Gia Minh ở bên cạnh quầy hàng, Hứa Mặc liền bước chậm lại.

Lúc này vị đại thẩm trung niên kia cũng tìm xong hộp giấy, để xuống mặt quầy hàng, nói:

“Xong, giấy thử thai của cậu, tổng cộng 68 đồng.”

Đây chính là giá bán heo trên trời, nhưng Gia Minh không chú ý tới điều này, đang muốn bỏ tiền ra, thì Hứa Mặc đã đặng đặng sát khí từ bên cạnh vọt tới, một tay túm áo của Gia Minh, một tay cầm hộp giấy thử thai nói:

“Em.. em lại có thể mua thứ này, em mua cái này làm gì? Nói!”

“Đâu có liên quan đến thầy, thầy Hứa, trên thuyền có bán, em nguyện ý mua ...”

“Nói!”

Dường như bị khí thế của đối phương hù dọa, trên mặt Gia Minh hiện lên thần sắc thành khẩn, tươi cười:

“Ách, em và mấy bạn đánh bài trong phòng, ai thua thì bị dán giấy lên mặt, chẳng nhẽ em lại đi kiểm tra xem mình có mang thai hay không u?”

“Em nói láo!”

Lắc lắc hộp giấy thử thai, thần tình Hứa Mặc trở nên dữ tợn nói:

“Em hãy thành thật khai ra, có phải là ... có phải là nàng mang thai hay không, em ...”

Đại khái là bởi vì bản tâm danh dự của Nhã Hàm, cho nên Hứa Mặc không cách nào nói thẳng tên được, căn cứ vào biểu tình của hắn, tâm tình của Gia Minh có chút khó chịu cũng phải bật cười, một tay nhanh như chớp đưa lên.

“Không muốn ngón tay bị gãy, thì hãy buông ra, “nàng” của thầy là ai? Chuyện của em có cần phải giải thích cho thầy không?”

Hộp giấy thử thai rơi trên mặt đất, ngón trỏ và ngón giữa của Hứa Mặc bị Gia Minh túm được, chỉ cần gấp lại chắc sẽ gãy.

Đây coi như là một trong những tuyệt kỹ truyền kỳ tạo nên danh tiếng của Gia Minh sau này, người bên cạnh thấy động tác của Gia Minh thì liú lười.

Mặc dù Hứa Mặc không dạy ban của Gia Minh, nhưng mà cho dù thể nào đi nữa hai người cũng có thân phận thầy trò, nhưng trong mắt hai người bây giờ, có lẽ chỉ còn hai tình địch tranh giành một nữ nhân thôi.

Tuy rằng không hiểu nhiều chuyện, nhưng mà Lý Vân Tú cũng biết, nàng tươi cười tiến lên.

“Ách, chuyện này, em là Cổ Gia Minh đúng không? Chị nghe cô Trương nói tới em, nghe nói em là sư đệ của nàng, thầy Hứa cũng là bạn thân cô Trương, tuy rằng không biết các nguofwi xảy ra chuyện gì, thế như chúng ta đang ở trên du thuyền, hai vị cô nên nể mặt cô Trương cùng nhện một chút có được hay không...”

Năng đâu biết rằng, lửa giận của Hứa Mặc cũng vì Nhã Hàm mà bùng lên, nữ nhân mình thích thì lại tỏ ra lạnh nhạt với mình, nhưng hết lần này tới lần khác lại vị tên học sinh cấp 3 này giành mất. Hơn nữa bây giờ bọn họ lại có con nữa chứ.

Tinh thần của Hứa Mặc lúc này đã ở trạng thái vô cùng nguy hiểm, ánh mắt đỏ ngầu, thân hình rung rẩy, nhưng rốt cục tay trái của hắn vung lên thả Gia

Minh ra, động tác này làm quá mạnh, tý nữa thì đập vào người Lý Vân Tú, khiến nàng phải “a” một tiếng né tránh.

Thấy Hứa Mặc buông áo mình, Gia Minh cũng buông ngón tay của hắn, nhặt hộp giấy thù thai trả tiền, Hứa Mặc quay đầu lại, tâm tình của hắn dường như đã bình tĩnh nói:

“Cô Lý, xin lỗi, tôi quá kích động.”

“A, không có gì...”

Vốn muốn nói anh dù sao cũng là thầy, nhưng mà quan hệ của mọi người lúc này đang căng thẳng, những lời này tốt nhất là không nói ra miệng.

Thiếu niên tên là Cố Gia Minh kia lại tỏ ra không có chuyện gì, trả tiền, kiểm tra hộp giấy thù thai, điều này khiến cho Lý Vân Tú cảm thấy thú vị, nghĩ thâm, chắc là Hứa Mặc hiểu lầm gì đó, hắn mua thù này có thể là cho mẹ hoặc chị gái của hắn mà thôi.

“Ách, đại thẩm, ở đây có bán nhãn hiệu áo mưa nào tương đối không? Cháu trước đây có dùng ... Ách, cháu đương nhiên là chưa dùng, nhưng nghe người ta nói ... cái loại nào tốt là loại mỏng, nhưng phải an toàn. ...Ha há, cháu muốn mua một loại... Đại thẩm, ở đây có cảm giác thứ nào mang lại cảm giác tốt và có tính an toàn không... Ách, đương nhiên không phải là cháu dùng, ha ha ha ...”

Với bộ dáng giấu đầu hờ đuôi này, lại ngẫm nghĩ những từ ngữ trong câu nói, hình tượng tốt đẹp trong lòng của Lý Vân Tú về Gia Minh sụp đổ hoàn toàn, khuôn mặt của vị đại thẩm bán hàng có rút lại. Một tiểu tử xấu xa, cùng với một vị đại thẩm trung niên bàn luận chuyện áo mưa, đúng là không biết có còn chuyện gì khác nữa không...

“Tao giết mày.”

Người đầu tiên không nhịn được trước ngón đòn tà ác này vẫn chính là Hứa Mặc, hắn nắm một quyền về phía Gia Minh, Lý Vân Tú muốn ngăn cản đã không kịp, cho dù thế nào, đánh một học sinh là không đúng.

Nhưng mà sau một khắc, Gia Minh đã thoải mái né qua, một quyền kia thiếu chút nữa không dùng lại được, cố gắng lắm mới dừng lại ngay sát mặt đại thẩm trung niên.

Vị đại thẩm kia hét lên một tiếng, bị dọa đến lui ra phía sau vài bước, ngã trên mặt đất, bác sĩ kia vội vã đi vào xem nàng có bị thương không, cảnh tượng trở nên hỗn loạn.

Đứng đối diện, Gia Minh nhún vai, phản phát như là muốn nói:” Mày nhìn đi, thấy hậu quả chưa..”

Sau đó dùng vẻ mặt vô tội đi ra ngoài, để lại Hứa Mặc với con mắt đỏ bừng, cả người rung rẩy.

Sau khi ra ngoài Gia Minh buồn chán nhún vai, cân nhắc hai cái hộp trong tay. Mới đi được vài bước, đang muốn tiến lên lầu, một gã nam từ phía dưới chạy lên, lao qua bên cạnh hắn. Đột nhiên, Gia Minh giật mình một cái, nhìn vào người đang đi tới, ánh mắt trở nên trong suốt.

Trong ánh mắt đó mang theo sự lạnh lùng và hung phấn.

Đúng là có thể phát tiết một chút rồi.

ẢN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 83

Vũ Hội (1).

Khi tiếng chuông báo động vang lên, đám người Thôi Quốc Hoa chạy tới hướng phòng giám sát và điều khiển trên tầng 5, trong hành lang hoa lệ, có hai gã nam tử ngã xuống trong vũng máu, một người là cảnh vệ trên thuyền, tên còn lại mặc trang phục du khách, cả hai đã ngừng thở.

“Quốc Duệ, tình huống nào?”

“Hoa Tulip.”

Đem bức tranh có hình hoa tulip đặt vào trong tay của Thôi Quốc Hoa, Đàm Quốc Duệ hơi nhíu mày, nói:

“Người cảnh vệ này là nội tặc do Bùi La Gia thiết lập trong nội bộ chúng ta, người còn lại nếu như bỏ cái trang đi, có thể xác định 80% là A cấp sát thủ của Bùi La Gia, người này ở trong phân bộ Nhật Bản.

“Đao thật nhanh.”

Nhìn một vết thương duy nhất trên cổ của người khác, Thôi Quốc Hoa lại nhìn về phía góc phòng có bốc lên mùi khói, nói:

“Chắc là đêm qua bọn họ tới đây tìm băng ghi hình, đương nhiên là vị hoa tulip tiên sinh kia đã khiến cho Bùi La Gia cảnh giác, đây có thể nói là đòn cảnh cáo cho Bùi La Gia. Quốc Duệ cậu đã đoán ra tình huống đại khái chưa?”

“Rồi.”

Đàm Quốc Duệ day day huyệt Thái Dương, bình tĩnh nói:

“Đúng như lão đại nói, hai người đến vị băng ghi hình, trong lúc lấy băng, hẳn cho tên nội tặc đi vào lấy, còn hẳn đứng phía sau. Vị A cấp sát thủ này vị Hoa Tulip tiên sinh đánh lên, không kịp phản kháng, dính một dao trí mạng, máu phun ra xa hơn 1 thước. Thế nhưng căn cứ vào sự kinh ngạc trước khi chết của người có thể đoán ra lúc Hoa Tulip tiên sinh tới, gác chùy thủ kê lên cổ của hắn, chắc là còn dừng lại một lúc, điều này khiến cho đối phương cảm thấy sợ hãi.”

Đàm Quốc Duệ hít một hơi, trong ánh mắt đột nhiên xuất hiện biểu tình sợ hãi:

“Chống lại A cấp sát thủ của Bùi La Gia, lại vô thanh vô tức tới gần khi đối phương cảnh giác, dùng chùy thủ kê lên cổ, lại còn dừng lại một lúc. Điều này đã nói rõ, tính cẩn thận, tâm tính, năng lực phán đoán và hành động của đối phương đã bị Hoa Tulip tiên sinh nắm chắc, loại chuyện này có thể tính là

một hành động khoe khoang, muốn cảnh cáo đối phương. Trên thế giới bây giờ, ngoại trừ mấy vị sát thủ có thứ hạng cao nhất ra, thì không còn ai có năng lực như vậy. Sau khi vị sát thủ này ngã xuống, cảnh vệ phía trước bị kinh động quay người, rút súng..”

Đàm Quốc Duệ bước nhanh tới ngã rẽ, ngữ khí có chút phấn khởi, phảng phất như chứng kiến một hồi kỳ tích:

“Vị Hoa Tulip tiên sinh này không chần chừ chút nào, chạy nước rút, vung dao, cô tay của cảnh vệ trực tiếp bị cắt đứt, thậm chí ngay cả nỗ súng cũng không kịp, cho nên súng lục rơi trên mặt đất, sau đó hắn vẫn không nhìn thấy được dung mạo của vị tiên sinh này, đó là do tốc độ quá nhanh, thực sự quá nhanh..”

Ổ chỏ ngã rẽ của hành lang, trên tường, trên mặt đất, khắp nơi đều vết máu loang lổ:

“Vị tiên sinh này xuất thủ thực sự quá nhanh, tên nội tặc kia lùi lại ba bước chống đỡ, chống đỡ, đại khái hắn không thể tin tưởng, thêm nữa là không dám cao giọng kêu cứu, bởi vậy chỉ trong một khắc, hắn bị trúng 19 dao, dao thứ 20 hắn bị chém trúng yết hầu... Sau đó đối phương đốt băng ghi hình nghênh ngang rời đi, chúng ta có thể tìm kiếm dấu mỗi chỉ còn cách căn cứ vào vết máu trên y phục của vị Hoa Tulip tiên sinh này mà thôi, nhưng mà....”

“Nhưng mà đã làm một sát thủ như vậy, thì sợ rằng chúng ta phải lặn xuống biển tìm đầu mối”. Thôi Quốc Hoa cười cười, nói:” Ta bây giờ, mới cảm giác may mắn vì có một người như vậy đứng ở bên cạnh ta, nếu không thì ta sợ rằng mình sẽ bị người khác cắt cổ. Tin tức này chúng ta phong tỏa, nhưng mà ta đoán là người Bùi La Gia đã biết. Lãnh đạo phía trên còn chưa làm tốt công tác chuẩn bị khai chiến với Bùi La Gia, nếu như chuyện này có thể tạo ra một sự chấn nhiếp, thì sẽ có thể khiến với Bùi La Gia hơi thu liễm lại một chút, chúng ta có thể bình an thoát kiếp này, cùng cố lại cục diện.”

** ***** “Thôi Quốc Hoa chết tiết.. mới nhìn trong rất thành thật, nhưng lại rất gian trá..”

Giết hai người, tâm tình của Gia Minh có chút thoải mái, nhưng khi quay đầu lại hắn vẫn cảm thấy buồn bực. Sau khi nghĩ lại những chuyện đã phát sinh, mới thấy lực lượng của Viêm Hoàng Giác Tinh có vẻ quá yếu, thậm chí không cùng một đẳng cấp, bọn họ căn bản là muốn xem cái băng ghi hình kia, sau khi tìm được mình sẽ cho Hoa Tulip tiên sinh phải đứng đối lập với Bùi La Gia, sau đó chọn họ làm minh hữu.

Đương nhiên, đây là cũng là cách tốt, mình thì thoải mái giết người, còn bọn họ nhận được lợi ích, cho nên mình hữu chi là hình thức giải quyết nhu cầu đôi bên mà thôi.

Nhưng mà qua một ngày đêm, tâm tình của hai cô bé vẫn không tỉnh là quá tốt, ngay cả nỗ lực làm ra hình dạng vui vẻ, thì cũng không gạt được ánh mắt của Nhã Hàm, cuối cùng bốn người không ra ngoài, trốn ở trong phòng của Nhã Hàm xem phim kinh dị. Bốn người kéo rèm cửa, khiến cho căn phòng tối mịt, ba cô gái gào thét chói tai, còn Gia Minh ở bên cạnh ngủ gà ngủ gật.

Sau đó bốn người lại quay lại chơi tú-lơ-khơ, Gia Minh đề nghị mua hộp giấy thủ thai tới, người nào thua thì bị dán lên mặt, chưa kịp nói thì ba cô gái đã đuổi đánh.

Buổi chiều hôm đó, sau khi uống thuốc chống say, Sa Sa không còn cảm thấy buồn nôn, cho tới chàng vạng, hai cô bé đã yên tâm không ít. Linh Tinh quyết định ba người tối nay sẽ mặc lễ phục tham gia vũ hội, Nhã Hàm đương nhiên đáp ứng.

“Thế nhưng... tớ không quen có thói quen mặc lễ phục.”

Người duy nhất phản đối là Sa Sa, nhưng mà đây chỉ là kháng nghị không có hiệu lực, bị Linh Tĩnh và Nhã Hàm bác bỏ.

Buổi tối, trời chiều đỏ rực, chiếu lên biển tạo nên những con sóng lấp lánh, lúc Gia Minh đẩy cửa đi ra ngoài, đã thấy Nhã Hàm thay xong quần áo dựa vào lan can nhìn biển.

Một bộ y phục dạ hội trắng tinh, bên trong đó là một tấm thân hoàn mỹ, nhưng lại không hở quá mức, hai cái đai vắt chéo sau lưng tạo thành chữ X thật to, để lộ tấm lưng trần trắng như tuyết, tóc thì tùy ý tung bay.

Lúc này trong Nhã Hàm thực sự xinh đẹp, lại mỹ lệ, nàng đảo một vòng trước mặt Gia Minh, nhẹ nhàng cười, ưu nhã đưa bàn tay phải ra nói:

“Thấy thế nào?”

“Đừng có làm loạn.”

Gia Minh rất không ga lăng đẩy tay của Nhã Hàm ra, tùy ý nhìn vào hai mắt nàng, nói:

“Làm động tác này với em, chẳng lẽ muốn em làm bạn nhảy ư? Em không muốn bị người khác dùng ánh mắt giết chết, còn nữa, em nghe nói mặc trang phục dạ hội kiểu này thường là cho người yêu nhìn, lẽ nào chị muốn? Á, được rồi ... em không nói nữa...”

Mắt thấy hai mắt của Nhã Hàm bốc hỏa, sắp bùng nổ, Gia Minh cười hai tay giơ lên, nói:

“Linh Tĩnh và Sa Sa vẫn còn chưa xong ư?”

Câu này lời vừa dứt, cửa phòng Sa Sa đã được mở ra, một bàn tay xuất hiện trước, sau đó tới thân ảnh thanh lệ của Linh Tĩnh, nàng đang nỗ lực kéo Sa Sa từ trong phòng ra ngoài, nói:

“Có gì mà phải xấu hổ, rất đẹp mà, ra đi, xuất hiện nào...”

“Chờ một chút, chờ một chút.... Tớ, tớ chưa chuẩn bị tốt.. Bộ lễ phục này mặc lên người không thoải mái.. sẽ bị người ta cười nhạo.. A, đừng mà....”

Không còn sức để kháng nghị, thân ảnh Sa Sa trong bộ trang phục dạ hội màu đen xuất hiện, mới lao đảo đứng vững, tiếng gót giày nện xuống boong tàu, phá vỡ màn đêm yên tĩnh.

Gia Minh và Nhã Hàm lúc này đều mở to hai mắt ra nhìn, còn Sa Sa thì ngượng ngùng cúi đầu:

“Ách, các người ... không cho cười...”

Đã sống hơn 10 năm, chỉ sợ rằng đây là lần đầu tiên Sa Sa mặc như thế nào xuất hiện trước mặt người khác.

Quần dài bó sát thân hình cao gầy, mái tóc đen buông thẳng tấp, một lớp phấn mỏng trên khuôn mặt ngượng ngùng hồng hồng trong như một đóa hoa nở rộ.

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 84

Vũ Hội (2) .

Đại sảnh huy hoàng tráng hoa lệ, cao vút lên tận vòm trời, những khung sắt vươn ra bốn phía rồi chụm lại ở giữa, cửa toàn là cửa kính, làm cho bầu trời hiện rõ những đốm trắng sao.

Ánh đèn thủy tinh nhu hòa bao phủ, dòng âm nhạc như nước ấm chảy xuôi, bồi bản đi lại như mắc cửi, quần áo hoa lệ, hơn một ngàn người cao đàm khoát luận.

Khi ba người Gia Minh bảo trong hội trường, họ tìm một góc yên lặng ngồi xuống, trong khi đó Nhã Hàm nhìn thấy người nhà của mình, cho nên phải tới đó chào hỏi.

Sau khi Nhã Hàm rời đi, ban người vừa nói vừa cười, đồng thời nhìn xem có ai quen không? ở xa xa có anh em Đông Phương Lộ, Đông Phương Uyển, đứng lẫn trong đám người của Hoàng gia có Hoàng Hạo Bình, Hoàng Hạo Vân, thoạt nhìn bọn họ hình như không phát hiện ta Gia Minh bên này.

Trong khi đó, ba người Gia Minh lại thấy mấy tên học sinh nhà giàu trong trường, đang chăm chú nhìn vào thân hình của Nhã Hàm ở xa, trong đó có tên Hứa Mặc.

Các phú thương trong thành phố Giang Hải đang nói chuyện với “Nữ hoàng” Natalie Anne, đương nhiên cô gái này Gia Minh không nhắc tới với Linh Tĩnh và Sa Sa.

Cho dù cố gắng trốn trong góc phòng, nhưng mà hai cô bé vẫn bị không ít người chú ý, sự tinh thuần và ngây ngô đã hấp dẫn mọi người, tuy rằng Linh Tĩnh vẫn còn là “Thanh chúc tiêu thái” (cháo trắng – ý nói đơn thuần), nhưng mà đã khác xa với cô bé ham chơi ham đùa ngày xưa.

Trong khi đó, Sa Sa lại có chút bối rối, sự tinh nghịch của nàng bây giờ đã được đổi thành sự văn tĩnh và ngưng ngưng, điều này làm cho những người khác cứ liếc nhìn sang bên này, mà người đầu tiên đi tới cũng có thể coi như là người quen.

“A? Linh Tĩnh, em đã lên thuyền rồi à, ha ha, hôm nay thật là xinh đẹp, hai vị này là bạn của em ư...”

“A, thầy Trần, thầy cũng đi chơi sao?”

Linh Tĩnh kinh hi đứng dậy, nói:

“Gia Minh, Sa Sa, đây chính là thầy Trần mà tớ thường nói với các cậu, thầy Trần, bọn họ là bạn tốt nhất của em, Cố Gia Minh, Liễu Hoài Sa.”

Trần Khắc An là thầy dạy đánh đàn đường cầm trong nhà hàng Bắc Âu Huyền Tường. Linh Tĩnh đã có nói tới người này trước mặt Sa Sa và Gia Minh vài lần, có người nói hẳn đàn đường cầm rất khó, rất chiều cổ với người mới như Linh Tĩnh.

Trần Khắc An mới nói chuyện được một lát thì Trương Cảnh Phong đã đi tới:

“A, Khắc An, cậu sao lại.. Ách? Linh Tĩnh !”

Ánh mắt của hắn hiện lên sự vui mừng khi nhìn thấy Linh Tĩnh bên cạnh, sau đó cười nói:

“Khó trách em không nhận lời mời của anh, hóa ra đã an bài xong, ha há, là anh nhiều chuyện, là anh nhiều chuyện rồi ...”

Sau khi giới thiệu, Trương Cảnh Phong ngồi xuống ghế salon, còn chưa nói được mấy câu, Nhã Hàm dẫn một nữ nhân chừng 30 tuổi tới, Gia Minh đương nhiên biết đây là mẹ hai của Nhã Hàm, hắn đã từng xuất thủ đánh ngắt nữ nhân này một lần.

Thấy có hai người đàn ông ở đây, thần tình của Nhã Hàm có hơi chút ngạc nhiên, đợi Trương Cảnh Phong và Trần Khắc An giới thiệu xong, nữ nhân trông giống chị của Nhã Hàm kia cũng tỏ thái độ thân thiện.

“A, hóa ra là nhị công tử của tập đoàn Âu Linh? Nghe nói cậu mới du học trở về đã lập ngay một nhà hàng, kinh doanh rất tốt. Ta cũng gặp qua lệnh tôn, sức khỏe của ông ấy thế nào? Ha há, Nhã Hàm của là cũng đi du học về nước, khó trách các cô cậu lại là bạn bè...”

“Sức khỏe của gia phụ vẫn tốt, tạ bá mẫu quan tâm, nhà hàng chỉ là chuyện nhỏ, nói là kinh doanh tốt thì còn kém xa...”

Thấy mẹ hai cười xán lạn như vậy, chứng tỏ đã coi Trương Cảnh Phong là một đối tượng làm con rể, sau đó hai người ngồi nói chuyện với nhau, Nhã Hàm ngồi ở một bên, nhìn về phía 3 người Gia Minh, ánh mắt hơi có chút nhú lại, sau đó trò chuyện vài câu với Trần Khắc An.

Không bao lâu sau, ánh sáng trong đại sảnh trở nên tối hơn, thuyền trưởng tàu Tinh Mộng phát biểu hoan nghênh mọi người quang lâm, nói là mọi người thoải mái tận hưởng cuộc hành trình.

Mẹ hai của Nhã Hàm nói một tiếng xin lỗi, đứng dậy đi tới chỗ cha Nhã Hàm, lại trong chốc lát, tiếng nhạc vang lên, đây là điệu nhảy thứ nhất, Linh Tĩnh đẩy Sa Sa sáng chỗ của Gia Minh, nhỏ giọng nói:

“Cậu nhảy với Gia Minh điệu thứ nhất đi.”

“Thế nhưng...Tớ không biết nhảy.. hay là Linh Tĩnh nhảy đi ...”

Bởi vì có hai người ngoài chỗ này, Sa Sa không dám nói lớn tiếng.

Gia Minh thì tươi cười liếc mắt nhìn Linh Tĩnh, sau đó cười nói:

“Tớ dạy cậu là được mà.”

Rồi hắn kéo tay Sa Sa ra ngoài.

Trần Khắc An liếc mắt nhìn Trương Cảnh Phong, cười đưa tay ra mời Nhã Hàm nói:

“Trương tiểu thư, xin hỏi tôi có vinh hạnh mời cô điệu thứ nhất không?”

“Đương nhiên.”

Thu hồi ánh mắt thất lạc không bị ai phát hiện, Nhã Hàm cười cười, đứng dậy, chỗ ngồi này chỉ còn có Linh Tĩnh và Trương Cảnh Phong.

Tình huống trở nên rất rõ ràng, Trương Cảnh Phong trong lòng hơi kích động, nhưng mà khi hắn nhìn về phía Linh Tĩnh, hắn mới thấy cảm giác vô cùng quái, bởi vì lúc này Linh Tĩnh đang mỉm cười, ánh mắt không nhìn về phía hắn mà lại nhìn vào hai người bạn đang nhảy. Loại ánh mắt này khiến cho hắn cảm thấy có chút thấp thòm.

Bản thân Trương Cảnh Phong vô cùng giỏi, hơn nữa gia đình lại giàu có, phương diện con gái thì không nói làm gì, từ trước giờ ít gặp trở ngại.

Nhưng mà lúc này hắn lại vì một thiếu nữ ngây ngô không hiểu thế sự trở nên lo lắng, hắn cảm thấy mình có chút kỳ quái, hít sâu một hơi, hắn tận lực làm cho ngữ khí của mình được tự nhiên, nói:

“Như vậy.. Linh Tĩnh, chúng ta cũng khiêu vũ nhé.”

Chỉ trong khoảng nửa hắc, nụ cười của Linh Tĩnh cứng lại, chậm rãi đưa mắt nhìn sang hắn, phảng phất như nhìn một người bình thường, sau đó nở nụ cười khách sáo, nói:

“Xin lỗi, tôi không biết nhảy.”

“Ách..”

Trương Cảnh Phong gật đầu cười, nói:

“Không sao, anh có thể dạy cho em.”

Linh Tĩnh lắc đầu, nói:

“Không đâu, không làm phiền tới anh.”

Câu nói này rõ ràng là có ý tứ cự tuyệt, thần tình Trương Cảnh Phong cứng lại, sau đó tiếp tục cười:

“Không sao đâu, được nữ sĩ làm phiền đó là vinh hạnh, đến đây đi.”

Tay hắn đã dừng lại ở trên không trung thật lâu, thấy Linh Tĩnh vẫn lắc đầu như cũ, hắn không thể làm khác hơn là thờ dài ngồi trở lại ghế salon, nhìn

sang Linh Tĩnh, thấy nàng vẫn đang nhìn đôi nam nữ chậm rãi di chuyển trong sảnh.

Trong lòng hắn suy đoán cân nhắc mối quan hệ này, Linh Tĩnh thì ngồi im nhìn hai người kia nhảy, trong khi thỉnh thoảng Sa Sa lại dẫm lên chân của Gia Minh một cái, điều này làm cho Linh Tĩnh thú vị, che miệng cười, sau đó lại nhấp một ngụm rượu đỏ trong tay.

Lần đầu tiên, cảm giác ghen tuông trong lòng hắn dâng lên... Bên kia, trong âm nhạc êm dịu, Gia Minh cùng Sa Sa hai người nhẹ nhàng khiêu vũ, Sa Sa đối với vũ đạo không biết chút gì, ngày cả phản ứng kinh người của Gia Minh vẫn bị bàn chân thần công của Sa Sa dẫm trúng, nhưng mà chỉ lúng túng một hồi sau đó khiêu vũ đã tốt hơn trước.

Sa Sa áp trán vào vai của Gia Minh, cẩn thận di chuyển nhẹ nhàng nói:

“Gia Minh, tớ không thích cảm giác như vậy”

“Bởi vì tớ nhảy rất kém?”

“Không phải, cậu biết tớ không nói cái này mà....”

Tính của Sa Sa vốn ăn nói ngay thẳng, nhin tới bây giờ đã khó chịu vô cùng rồi, nàng không còn nhịn được thêm nữa, đành nói tuốt ra:

“Tớ không thích Không thích tình huống hiện tại của ba người chúng ta, rõ ràng là không vui, tớ không vui, Linh Tĩnh cũng không vui, Gia Minh cậu cũng không vui, vậy tại sao phải làm bộ dáng hài lòng...Tớ muốn ba người chúng ta vẫn như trước đây, 3 người ở cùng 1 chỗ, không sầu không lo, không muốn sự việc thêm phức tạp, không muốn như bây giờ...”

“Có lẽ cậu suy nghĩ hơi nhiều rồi.”

Gia Minh ngẩn người, nói:

“Yên tâm đi, khả năng rất lớn là cậu không mang thai đâu, chỉ đơn thuần là say tàu mà thôi.”

“Thế nhưng.. bây giờ không có, tương lai cũng sẽ có... Nếu như tớ mang bầu cục cưng, Linh Tĩnh nói không chừng sẽ rời khỏi chúng ta, nếu như mà Linh Tĩnh có cục cưng, tớ cũng sẽ cảm thấy, thấy ...”

Giọng nói của nàng hơi có chút nghẹn ngào:

“Tại sao phải thế này chứ? Ba tháng trước Linh Tĩnh còn lôi kéo tớ, nói là 3 chúng ta phải vĩnh viễn ở cùng một chỗ, Linh Tĩnh là bạn tốt nhất của tớ, cậu là người con trai tớ thích nhất, tớ tình nguyện không có sự kiện ngày đó, để cho 3 người chúng ta vĩnh viễn được ở với nhau, chúng ta vĩnh viễn không kết hôn, chỉ cần giống bạn bè là được, không cần quan hệ như thế này...”

“Hừ đều tại cậu, đều tại cậu, tại sao cậu là con trai cơ chứ, nếu như ngày đó cậu không làm gì, chẳng phải chúng ta bây giờ rất tốt hay sao, đàn ông xấu xa, đàn ông tồi tệ, không một ai tốt cả...?”

Nàng nói nhiều, không khỏi có chút tức giận, nhấc chân giẫm lên chân Gia Minh một cái, trong lúc nhất thời, Gia Minh cũng chỉ còn cách cười khổ.

“Gia Minh, lẽ nào không có biện pháp nào để cho 3 người chúng ta vui vẻ ở chung với nhau hay sao?”

Một lát sau, Sa Sa dựa vào trên người hắn, thấp giọng nỉ non.

Gia Minh biu môi, bất đắc dĩ nói:

“Tớ không có biện pháp nào cả.”

“Không có phép câu không có biện pháp, phải nghĩ ra cho tớ!”

Sa Sa lại hung hăng giẫm cho Gia Minh một cái.

“Ách, nếu không kể từ bây giờ chúng ta lập nhiều mục tiêu, tương lai tranh cử làm chủ tịch nước, sửa chữa luật hôn nhân...”

“Hạ sách, cái này không được”

Lại một cước.

“Vây, từ bây giờ trở đi chúng ta chế tạo ra cỗ máy thời gian, trở lại thời cổ đại, với sự thông minh tài trí của chúng ta”

“Ảo tưởng, cách khác!”

Lại một cước, “Vây trừ khi...”

Tới ý kiến thứ 3, nụ cười của Gia Minh có chút cổ quái.

ẤN SÁT

Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 85

Vũ Hội (3) .

Bọt nước trắng xóa, tan trên khuôn mặt, ngấn đầu, nàng hít sâu một hơi, sau đó cong đôi môi đỏ như hoa hồng, cố gắng làm mình vui vẻ, nhưng mà lúc này cho dù thế nào đi nữa, trong nàng cũng giống một tiểu oán phụ không chiếm được tình yêu của chồng.

“Như vậy không tốt, Linh Tĩnh, ba người chúng ra là một, không giống như những người khác.”

Trong phòng rửa tay không có ai, nàng ni non tự an ủi mình như vậy, sau đó thở dài, lau khô những hạt nước trên mặt, ra khỏi WC, nhưng đột nhiên lại hoảng sợ kêu lên:

“Ách, Trương quản lý.”

“A, anh thấy em đi vào trong đó quá lâu, sợ em xảy ra chuyện gì.”

“Cảm tạ, không có chuyện gì.”

Linh Tĩnh nhe răng cười, lần thứ hai đi vào trong đại sảnh, Trương Cảnh Phong vừa đi vừa nói:

“Em ...không vui?”

“Ách? Không có a.”

Linh Tĩnh lắc đầu.

Trương Cảnh Phong cười nói:

“Anh có thể nhìn ra, em thích người bạn nam kia, cậu ta tên là Cố Gia Minh đúng không? Thế nhưng người bạn Cố Gia Minh này lại thích một người bạn khác, từ lúc đầu anh đã nhận ra, huống chi em còn uống mấy chén rượu.”

“Ha hã, chuyện chúng tôi ... không phải như anh hình dung đâu.”

Linh Tĩnh nở nụ cười, nghĩ thầm anh làm sao biết được chuyện của chúng tôi.

Trương Cảnh Phong suy nghĩ một chút nói:

“Chẳng lẽ lại giống như tiểu thuyết, vốn em và Cố Gia Minh thích nhau, nhưng bởi vì người bạn thân của em cũng thích người con trai này, cho nên em tình nguyện rút lui, không tới mức như vậy chứ? Nếu đúng như vậy thì quá là khách sáo rồi.”

“Không, cũng không phải, ha ha...”

Linh Tĩnh có chút hơi đắc ý, lúc trước nàng uống mấy chén rượu, bây giờ có cảm giác khát nước, mắt thấy một gã bồi bàn mang một chén nước trong suốt đi qua, nàng vội vã cầm chén, dưới ánh mắt kinh ngạc của Trương Cảnh Phong, nàng há miệng, nuốt cái ực một cái. Đột nhiên nàng dừng lại, hai má phùng như ếch, có vẻ sắp phun ra tới nơi, nhưng mà nàng lại cố gắng nuốt xuống, sau đó cúi người ho sặc sụa.

Trương Cảnh Phong không để lỡ cơ hội này, vội vàng một tay đỡ lấy người của tiểu mỹ nữ, một tay vỗ lưng nàng, nói:

“Linh Tĩnh, em em muốn uống rượu giải sầu thì cũng không nên uống như vậy chứ..”

Hít sâu mấy hơi, phải khó khăn lắm mới cảm thấy mình thoải mái, Linh Tĩnh khò sờ nói:

“Tôi đâu biết nó là rượu, tôi tưởng nó là nước suối, thực cay, thật là khổ...”

“Đây là rượu có nồng độ cồn cao nhất, người bình thường chỉ dám uống 1 chén là cùng, em lại uống luôn một ly, đương nhiên là khó chịu. Ai, em...”

Hắn thở dài, loại rượu này bề ngoài nhìn thì như nước suối, nhưng mà nồng độ lại cực cao, Linh Tĩnh trước kia đã uống mấy chén rượu, nói là uống nhầm nước suối, nhưng mà Trương Cảnh Phong đâu có tin lý do của nàng, thuận thể nói:

“Em hà tất như vậy, cậu ta không biết quý trọng em là cậu ta sẽ thiệt, nếu em thấy không thích ...”

“Ha ha, đã bảo là không phải như vậy mà.”

Từ lượng của nàng vốn không quá tốt, bây giờ lại uống phải rượu mạnh, lửa giận bốc lên, Linh Tĩnh nghĩ cái tên nam nhân ân cần trước mặt này có chút đáng ghét, người không phải là Gia Minh, chạy tới đây làm gì:

“Tôi không sao, không cần đỡ tôi, cảm ơn Trương quản lý.”

Trong đầu chợt nhớ tới câu nói của Gia Minh, là nam nhân hay thích khen, nàng lập tức nhe răng cười:

“Ạnh là người tốt.”

Tiếc rằng câu nói này của nàng lại có tác dụng vượt quá quy định, bộ dáng tươi cười của nàng trong mắt của Trương Cảnh Phong biến thành sự ngây thơ, hẳn cho rằng người đẹp có hảo cảm với hắn, cho nên mở miệng nói:

“Nếu như không có chuyện gì, chúng ta đi khiêu vũ đi, em không cần phải đợi hắn, nếu như em không biết nhảy, anh dạy cho em.”

Lời nói tuy ôn nhu, nhưng cảm giác bị người khác ôm khiến cho Linh Tĩnh cảm thấy đáng ghét, nàng đẩy hắn ra, nói:

“A, tôi không nhảy, tôi không biết nhảy, cảm ơn anh.”

Trương Cảnh Phong rất có kiên nhẫn cười:

“Tin tưởng anh, cứ nhảy đi, em sẽ quên hết những thứ không vui khác, đến đây đi.”

Đưa tay muốn kéo Linh Tĩnh, nhưng mà Linh Tĩnh lui lại hai bước, đột nhiên bị người khác đỡ vòng eo cầu mình, nàng quay đầu lại nhìn thấy người nọ, thấy bóng người này, nàng không tránh nữa. Đưa tay về phía Trương Cảnh Phong tỏ ra thân mật, Gia Minh thấp giọng nói:

“Lúc này đi đâu vậy? Tớ tìm mãi không thấy, cậu uống rượu?”

“Tớ đi toilet, khi ra ngoài lại tưởng ly rượu thành nước suối, rất khổ.”

Nĩ non trong lòng Gia Minh, khuôn mặt nhỏ nhắn của Linh Tĩnh áp sát vào hán, cái mũi khà ái nhãn lại, đầu lưỡi xinh xinh thè ra, thần tình nhu thuận, khác hẳn với những gì vừa nãy với Trương Cảnh Phong.

“Cậu thực là...”

Gia Minh không khỏi bật cười, nhìn Trương Cảnh Phong nói lời xin lỗi, sau đó đỡ Linh Tĩnh chạy đi tìm nước uống.

Đợi cho hai người đi xa, Trần Khắc An từ một bên đi tới, vừa cười vừa nói:

“Thế nào? Rất khó đúng không? Thành thật mà nói, hai nữ một nam này khiến tớ cảm thấy vô cùng kỳ quái, cậu nghĩ xem, bọn họ không phải là hai vợ một chồng đó chứ? Nếu như bọn họ không phải học sinh cấp 3, thì rất có thể sẽ như vậy, tớ lúc nãy có nghe ngóng qua chỗ Nhã Hàm tiểu thư, bề ngoài cậu nam sinh kia không được tốt, nhưng mà cũng là người của Hoàng gia, con cái Hoàng gia toàn là những đứa lăm tiền, chắc là thích làm những chuyện như thế này.”

“Không phải đâu.”

Trương Cảnh Phong lắc đầu, nói:

“Hai cô gái này trông không giống bị ép buộc, cùng chồng? A, chắc chắn sẽ không, thoạt nhìn bọn họ có tình cảm bạn bè gì đó, tớ sẽ không bỏ cuộc, cùng lắm thì chờ thêm một thời gian nữa mà thôi, đợi khi tuổi tác của nàng lớn hơn một chút, nàng sẽ hiểu được cái gì là tốt, cái gì là xấu. Đương nhiên, nếu quả thực như cậu nói... vậy thì tớ tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho tên kia.”

Lời nói như đinh đóng cột, rất có khí thế, nhưng mà ánh mắt của hán vẫn không rời khỏi góc phòng, thấy cô gái lúc nãy không bao giờ nhận lời khiêu vũ cùng hán, bây giờ lại đang cùng với nam sinh Cố Gia Minh ôm ấp, khiêu vũ dưới ánh đèn.

“A, Gia Minh, Sa Sa đâu?”

“A, tớ bị cậu ấy bỏ rơi rồi, lúc này tớ còn đùa một chút, không biết cậu ấy nghĩ tớ điều gì, suy tư nữa ngày, cuối cùng nó là đi uống rượu... Tớ đoán cậu ấy lại muốn làm cho du thuyền này nổ tung lên mới vừa. A, vừa rồi tớ có nói với cậu ấy, nếu như thuyền thực sự chìm, ba người chúng ta bơi tới một hòn đảo đơn độc, sau đó không phải lo lắng gì nữa, giống như Robinson sống cuộc sống vô ưu vô lo...”

“Cậu luôn nói những điều linh tinh”

Ánh mắt của Linh Tĩnh có chút mộng lung nhìn về phía Gia Minh, sau đó nói:

“Nếu như thật có thể như vậy tốt quá, Gia Minh, lúc trước hình như tớ suy nghĩ hơi đơn giản về cuộc sống...”

Gia Minh nhẹ giọng cười:

“Nhưng mà trên hoang đảo cũng không có biện pháp tránh thai gì đó, lúc đó cậu và Sa Sa phải sinh rất nhiều đứa con...”

“Tớ đâu phải là heo nái.”

Linh Tĩnh cau mày, bắt mắt trợn mắt nhìn Gia Minh:

“Đều tại cậu, nam nhân không có ai tốt cả, nếu như tới hoang đảo, tớ và Sa Sa sẽ cắt bỏ cái đồ tội đó, Sa Sa chẳng phải nói, đẹp trai sẽ bị cắt, Gia Minh không đẹp trai cho nên không bị cắt....”

Gia Minh há to miệng:

“Vậy ... Hai người các cậu làm sao bây giờ.”

Linh Tĩnh ha ha cười:

“Lấy tay cũng được... A. xin lỗi...”

“Chân của tớ bị cậu và Sa Sa dẫm nát rồi...”

“Tớ đã nói tớ không biết nhảy, bây giờ lại có chút chóng mặt, cậu không nên ép tớ khiêu vũ mới phải, đáng đời.”

Gia Minh cười:

“Vậy thì được rồi.”

Một tay đặt vào cái eo mảnh khảnh của Linh Tĩnh, một tay trượt xuống hông của nàng ôm nàng thật chặt, hai chân của Linh Tĩnh bị nhấc bổng lên, nàng hoảng sợ ôm sát cổ Gia Minh, nói:

“Cậu muốn làm gì?”

Gia Minh cười đặt nàng ngồi trên ghế salon, sau đó ngồi xô xuống cơi giấy của nàng, đôi chân mịn màng của nàng bị Gia Minh nắm trong tay, khuôn mặt của Linh Tĩnh đỏ bừng nhìn ra xung quanh, thấy Trương Cảnh Phong và Trần Khắc An đều nhìn sang bên này, thì nói:

“Gia Minh, cậu muốn làm gì?”

“Làm cái này.”

Đặt đôi chân ngọc của Linh Tĩnh lên chân của mình, sau đó ôm thắt lưng, một tay ôm vai, thân hình hai người dính sát lại với nhau không một khe hở.

Ôm cổ Gia Minh, Linh Tĩnh không dám nhìn tới phương hướng của Trương Cảnh Phong, thân hình nàng xoay tròn theo động tác của Gia Minh, nàng nói:

“Gia Minh, có người nhìn chúng ta đấy.”

“Tôi biết ... Linh Tĩnh, tớ vừa rồi cảm thấy mình ghen...”

Trên mặt nở nụ cười ôn nhu, Linh Tĩnh nhẹ giọng nói:

“Gia Minh, kỳ thật ...tớ lúc nãy cũng ghen...”

Không cần nói lời dư thừa, chỉ như vậy là đủ hiểu nhau, những thứ khác không còn cần thiết nữa. Cảm giác say xông lên, nhưng trong đầu nàng chỉ còn cảm giác sung sướng, ôm cổ Gia Minh, Linh Tĩnh nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, bây giờ không cần phải suy nghĩ gì nữa, chỉ cần để hẳn nhẹ nhàng chuyện động khiêu vũ...

Dưới ánh sáng mập mờ, hai người dính sát lại với nhau thành một khối.

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 86

Nữ Rộ.

Lúc Linh Tĩnh và Gia Minh nháy xong đi ra thì Sa Sa đang trong quầy bar uống cốc-tai:

“Tôi muốn loại thật mạnh, lấy cho tôi loại rượu làm cho con người có thêm can đảm!”

Sa Sa lúc này đối với nam nhân mà nói quả thật là có lực sát thương vô cùng lớn, khi nghe cô nói vậy thì người pha chế rượu liền bắt đầu làm việc, hẳn bắt đầu biểu diễn những kỹ thuật làm cho người ta hoa cả mắt, một lát sau, một chén “Thiên Hạt Cung” đã đặt ở trước mặt Sa Sa, người pha chế rượu còn chưa kịp giới thiệu thì Sa Sa đã cầm lên sau đó ừng ực uống sạch, một lát sau cô nói:

“Không có cảm giác gì, thêm một ly nữa.”

Mấy phút sau, một chén “Huyết Tinh Mã Lệ” bị Sa Sa uống cạn, thể nhưng khác với lần trước lần này mặt cô đã ửng hồng...

Can đảm chính là như vậy mà đến...

Không lâu sau, khi điệu nhạc dừng lại thì Linh Tĩnh đã đỡ Sa Sa từ bên trong đi ra, khi Gia Minh và Nhã Hàm định đi đến chỗ bọn họ thì Sa Sa đẩy ngược trở lại, bởi vì đã hiểu được một vài việc nên bây giờ cô rất vui vẻ, cô nói:

“Trở lại đi, trở lại đi, đêm nay cậu vẫn chưa khiêu vũ với chị Nhã Hàm, không cần phải để ý đến bọn tớ, bọn tớ có thể tự mình trở về, yên tâm đi, tớ sẽ coi chừng Linh Tĩnh thật tốt...”

“Thế nhưng... Hôm nay cậu đã uống nhiều đó Sa Sa...”

Linh Tĩnh cười nói:

“Yên tâm đi, tớ sẽ chiếu cố tốt Sa Sa, cậu và chị Nhã Hàm hãy chơi cho thật vui là được, bọn tớ về trước, tạm biệt...”

Vừa rồi mới khiêu vũ với Gia Minh một điệu nhạc nên lo lắng trong lòng Linh Tĩnh đã giảm đi rất nhiều, ít nhất nhìn sơ qua thì cô rất vui vẻ.

Nhìn hai cô bé cười hì hì đi khỏi, Nhã Hàm nghi ngờ nói:

“Rốt cuộc là hai người bọn họ hôm nay làm sao vậy? Chị thấy hai người hôm nay có cái gì đó là lạ. Chị nhớ rõ buổi sáng và buổi chiều hai người họ còn không vui nhưng sao bây giờ lại thay đổi 180 độ thế.”

Gia Minh chân chờ trong chốc lát sau đó bĩu môi, nói:

“Em có một dự cảm kỳ quái...”

Không phải là... Chuyện đó chứ...

Hắn có một suy nghĩ cổ quái, sau đó rùng mình một cái, nói:

“Quên đi quên đi, hai cô nàng đó uống rất nhiều rượu, ngay cả sức quay về ngũ chi sợ là còn không có, em nghĩ là không có gì đâu, em ra ngoài hóng gió một lát... Sao chị lại đi theo em? Nam nhân muốn mời chị khiêu vũ còn đang xếp hàng dài kia.”

Khuôn mặt Nhã Hàm hơi cứng lại sau đó tức giận liếc mắt nhìn hắn:

“Chị không có hứng thú đi xã giao với những nam nhân kia, chị ra ngoài hóng gió với em.”

“Hứa Mặc đâu? Em nhớ là chị đánh giá hắn không tệ lắm mà.”

“Đánh giá không tệ là thích hắn ư? Đúng là không biết gì, hừ...”

“A.”

Gia Minh cười cười, hắn nhìn Nhã Hàm một chút, sau đó nói:

“Ách, em nghĩ... Nếu cả hai đều không có bạn nhảy thích hợp thì không bằng hai ta cùng làm bạn nhảy, nhưng mà nói trước, kỹ thuật khiêu vũ của em rất cao, sau khi chị khiêu vũ với em thì đừng có thích em đó.”

“Em đi chết đi.”

Nhã Hàm cười khúc khích, động tác này vừa lúc che đậy nét đỏ ửng trên mặt cô, cô vươn tay ra, nói:

“Em đã thành tâm thành ý mời như vậy thì bản tiểu thư không thể không cho em một chút mặt mũi, dù sao... em cũng thú vị hơn đám nam nhân buồn chán đó...”

Một lát sau...

“Này, tay em đặt ở đâu thế...”

“Thắt lưng của chị chứ đâu, đây không phải là tư thế tiêu chuẩn khi khiêu vũ hay sao.”

“Em không có cảm giác là tay mình đặt hơi thấp hay sao?”

“Em thấy cảm giác không tệ... Ách đừng động thủ đừng động thù, mỹ nữ, bình tĩnh, bình tĩnh, hiện tại em lùn hơn chị thì tay em đặt ở chỗ này cũng đúng mà, chị phải nhường nhịn một chút chứ...”

“Em là tên tiểu sắc lang, nếu em còn dám ăn đậu hũ của chị nữa thì...”

“Lẽ nào chị ăn ngược trở lại?”

“Chị giết em!”

***** Gió đêm trong trẻo nhưng lạnh lùng thổi tới mép thuyền, bởi vì sức gió nên khi hai cô bé đi nhau đi qua cánh cửa có chút lão đạo, Linh Tĩnh mở cửa phòng sau đó hai người cùng nhau tiến vào, khi đi tới phòng ngủ hai người không hẹn mà cùng nhau ngã xuống giường.

“A, thật là sướng, thế nhưng... Không được, Sa Sa, tở chuẩn bị nước tắm, chúng ta phải tắm mới được...”

Đi tới mở vòi nước trong phòng tắm, sau đó, Linh Tĩnh mơ mơ màng màng đi ra bên ngoài nằm sấp xuống giường, Sa Sa ở sau lưng giúp cô cởi khóa kéo, kéo nịt ngực và quần áo trên người ra.

Sa Sa lẩm bẩm:

“Linh Tĩnh... Tở phải làm cái gì bây giờ, ba người chúng ta ở chung một chỗ... Linh Tĩnh, tở cảm giác có chút kỳ quái...”

“Cái gì? Á... Sa Sa, tở có thể tự làm... Để tở tự làm...”

Đứng lên, Linh Tĩnh đem lễ phục dạ hội cởi ra, thân thể nửa trần truồng của cô bé lộ ra, hai cô bé trần truồng cùng nằm trên giường cũng không phải là lần đầu tiên, bởi vậy hai người cũng không có cái gì gọi là chướng ngại tâm lý.

Chẳng qua là sau khi Sa Sa nhẹ nhàng ôm cô, nhìn vào khuôn mặt cô thì Linh Tĩnh mới cảm thấy có chút kỳ quái:

“Sa Sa, cậu muốn làm gì, đừng có làm loạn...”

Một lát sau, hai người ở cùng một chỗ, hai khuôn mặt chạm vào nhau, Sa Sa ghé người vào người nàng, cô nói có chút buồn bã:

“Tở, tở nghĩ thật kỳ quái... Tở làm không được, uống rượu vào thấy tốt hơn nhiều...”

“Cái gì a?”

Giọng nói nghi hoặc của Linh Tĩnh vang lên, cô vẫn còn say lơ đãng, Sa Sa giống như đột nhiên hạ quyết tâm, cô ngẩng đầu lên, hai cô bé đột nhiên nhìn thẳng vào nhau, cô học phương thức hôn môi của Gia Minh, cô thử tham dò đưa cái lưỡi của mình vào cái miệng thơm tho của Linh Tĩnh, sau đó, Linh Tĩnh phát ra tiếng ô ô kháng nghị.

“Ô... Ô... Không nên... Đừng làm loạn...”

Ra sức đẩy thân thể của Sa Sa ra, trên mặt Linh Tĩnh lúc này đã đỏ rực, hô hấp cũng có chút gấp, cô nói:

“Bây giờ đã là lúc nào rồi mà còn muốn làm loạn... Gia Minh không có ở đây, ha ha, a... Người đầu cứu mạng a, Sa Sa tha mạng, đừng lại đây...”

Linh Tĩnh giãy dụa trong chốc lát, Sa Sa thì mặc cỡ đồ mặc, tay của cô dọc theo đường cong trên người của Linh Tĩnh đi xuống, sau đó cô cho tay vào bên trong chiếc quần lót của Linh Tĩnh, trong nháy mắt, Linh Tĩnh cười hét lên một tiếng, kẹp chặt bắp đùi, hai tay hướng về phía Sa Sa đi xuống.

Lúc hai người cùng Gia Minh ở chung một giường thì tranh cãi chỉ là chuyện thường, phát triển đến trình độ này đương nhiên cũng có, thể nhưng lần này lại có chút khác, bởi vì lần này hai ngón tay nhỏ bé của Sa Sa đã cho vào vùng thần bí ở hạ thân của Linh Tĩnh trừu chọc sự mẫn cảm của cô.

“Ồ... Sa Sa, không nên, không được như thế, ô, Sa Sa, không được tới đây, Sa Sa...”

“Linh Tĩnh... Tớ muốn ba người chúng ta ở cùng một chỗ, Linh Tĩnh, tớ không muốn xa các cậu, trên sách đều có viết như vậy, nếu như tớ mang thai, Linh Tĩnh cậu sẽ một mình rời khỏi, tớ không muốn làm cho cậu buồn, không muốn cậu rời khỏi...”

“Tớ sẽ không bỏ đi... Ách... Không nên, ách... A...”

Hai thân thể trần truồng quấn lấy nhau lăn qua lăn lại trên giường, hai chân Linh Tĩnh khép chặt, hai tay dè xuống thể nhưng vẫn không thể ngăn lại động tác của Sa Sa, thân thể cô cuộn lại giống như một con tôm, cô giãy giụa càng ngày càng kịch liệt, tiếng cầu xin tha thứ trong miệng dần dần kèm theo cả tiếng khóc, hô hấp thì càng ngày càng gấp gáp.

“Đừng làm vậy... Sa Sa, van cầu cậu, đừng làm vậy, không nên, a... A...”

Sau một trận kịch liệt rung động rồi cuộc thì thân thể của Linh Tĩnh cũng mềm nhũn rồi nằm im thờ đốc, trên gương mặt nàng có hai hàng nước mắt trong suốt, nặng nề giọt khóc.

Sa Sa từ phía sau lưng ôm lấy nàng, tâm tình của Sa Sa bây giờ cũng không biết phải diễn tả thế nào cho phải. Một lát sau, Linh Tĩnh nhẹ nhàng giãy dụa ra, cô dùng hai tay ôm đầu gối ngồi khóc ở góc giường, Sa Sa thì vừa khóc vừa ngồi dậy, nói:

“Tớ... Tớ không muốn xa cậu...”

“Chúng ta đều là con gái, sao cậu có thể làm như vậy...”

Linh Tĩnh thấp giọng khóc không ra tiếng.

“Gia Minh nói, cái này gọi là Hoa Bách Hợp, nếu chúng ta như vậy thì sẽ không có ai chú ý, Linh Tĩnh, chúng ta vừa rồi còn nói muốn ba người vĩnh viễn ở chung với nhau, nếu tớ mang thai thì cậu sẽ rời đi, người mang thai phải là cậu, tớ... Tớ cũng không biết phải làm gì bây giờ, tớ thích cùng Gia Minh ở chung, tớ cũng thích ở chung một chỗ với cậu, tớ chỉ muốn ba người chúng ta...”

Ngồi ở bên cạnh Linh Tĩnh, Sa Sa đem khuôn mặt của mình giấu trong hai đầu gối sau đó khóc rống lên.

Hai cô bé đều ôm đầu gối ngồi khóc trên giường, một lát sau tiếng khóc của Linh Tĩnh rốt cuộc cũng ngừng lại. Giật mình nên Sa Sa ngẩng đầu lên, lúc này cô mới phát hiện Linh Tĩnh đã bỏ lại gối kể bên cô, sau đó nhẹ nhàng hôn lên giọt nước mắt trên mặt cô.

Sa Sa lau nước mắt, nức nở nói:

“Linh Tĩnh, cậu không trách tớ sao?”

“Không có đâu.”

Linh Tĩnh bắt mẫn mẫn mê miệng, nói:

“Cậu và Gia Minh thích nhìn thấy tớ mất mặt, tớ... Tớ cũng muốn nhìn thấy hai người mất mặt một lần.”

Khi nghe thấy vậy Sa Sa rốt cuộc cũng nín khóc mỉm cười, hai cô bé ngồi đó một lúc lâu sau đó Sa Sa đỏ mặt nói:

“Cậu... Cậu thật sự tha thứ cho tớ sao?”

“Dĩ nhiên.”

“Vậy...”

Sa Sa nhìn nàng, mím môi vài lần, dường như hạ quyết tâm, cô nhẹ nhàng cởi quần lót của mình ra sau đó nằm ở trên giường để lộ thân thể hoàn mỹ của mình ra trước mặt Linh Tĩnh, sau đó, bưng kín hai mắt.

“Cậu... Cậu xem đi...”

ÂN SÁT

Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 87

Dự Cảm.

Sáng sớm ngày thứ hai, khi trời trên biển bắt đầu xấu đi, mây đen hỗn loạn mang theo những cơn mưa nhỏ, gió biển liên tục thổi, sóng biển thì cuộn cuộn, tuy vậy nhưng do con thuyền này cũng đủ lớn nên không hề có cảm giác xóc nảy gì.

Dùng chìa khóa dự bị của Linh Tĩnh để mở cửa, khi bước vào Gia Minh liền thấy một đồng hỗn loạn, Gia Minh không khỏi cảm thán: không cần phải khoa trương như vậy chứ, nữ nhân quả là một sinh vật kỳ lạ...

Bây giờ đã hơn tám giờ nhưng hai cô bé vẫn ôm nhau nằm ngủ say như chết, ngày hôm qua hai cô bé thật sự là quá mệt mỏi rồi. Gia Minh lắc đầu, trong lòng vô cùng cảm thán.

Xóc chấn lên, thân thể trần truồng của hai cô bé lộ ra, thân thể hai người với tư thế vô cùng mập mờ nằm sát nhau, làn da trắng như tuyết, những đường cong mê người, hai cái mông và hai cặp đùi giao nhau trong tư thế mập mờ, Gia Minh cười cười, hấn đánh vào mông Linh Tĩnh một cái sau đó Linh Tĩnh mơ màng tỉnh lại.

“A, Gia Minh, đừng có làm loạn...”

Cô mơ màng cảm lấy hai tay đang tuần tra trên người hai cô nhưng không có đẩy ra, một lát sau, Sa Sa cũng tỉnh lại, Linh Tĩnh chậm rãi ngồi dậy, cô vô ý thức ôm lấy Gia Minh, cô đem cái trán tựa trên ngực của hắn, Gia Minh thì thuận lợi ôm lấy cô, hấn nói:

“Ách, tối hôm qua hai người...”

“Cậu còn nói việc tối hôm qua...”

Giống như một con chó ngoan ngoãn cô đem đầu mình chui sâu vào ngực của Gia Minh, giọng nói của Linh Tĩnh vẫn ôn nhu như trước nhưng mà Gia Minh có một loại dự cảm không rõ ràng, quả nhiên hấn nghe được Linh Tĩnh nói:

“Sa Sa, tớ đã ôm hấn rồi, cắn hấn!”

Sau đó, hai cô bé trần truồng ở trên giường biểu diễn một tiết mục vừa kịch liệt vừa kiều diễm - giết chồng, đợi khi hai cô bé thu lại nanh vuốt của mình sau đó hấn ôm hai cô bé vào lòng, quần áo trên người của Gia Minh đã bị cởi ra, sau lưng còn vô số vết đỏ.

Ba người ở trên giường ôm nhau một lát, Linh Tĩnh một bên cười một bên lê lười liếm dấu vết màu đỏ mà cô vừa làm ra trên ngực của Gia Minh, Sa Sa thì ôm chặt hấn chớp mắt liên tục.

Gia Minh chần chừ nói:

“Ách, hai người tối hôm qua không phải thật sự biến thành Hoa Bách Hợp đó chứ?”

“Hoa Bách Hợp, câu còn dám nhắc tới Hoa Bách Hợp.”

Nghe hắn nói tới hai chữ này Linh Tĩnh vừa buồn cười vừa tức giận đánh vài cái trên ngực hắn, cô nói:

“Đều tại cậu đấy, đều là cậu dạy hư Sa Sa! Hoa Bách Hợp...”

Nói tới việc này, Sa Sa cũng đi ửng mặt đánh vài cái lên ngực hắn.

“Không thể trách tớ, tớ chỉ nói giỡn mà thôi, ai biết Sa Sa lại làm thật, ta còn tưởng rằng làm nô tưng chiếc thuyền này còn dễ hơn việc đó... Trở lại vấn đề cũ, hai người thật sự đã... Cảm giác như thế nào?”

“Hừ, ông chồng nhô là cậu muốn chúng tôi biến thành Hoa Bách Hợp, chúng tôi thân là vợ nên chỉ còn cách làm theo mà thôi.”

Linh Tĩnh liếc mắt nhìn hắn, nói:

“Cảm giác rất tốt, tớ và Sa Sa đã là Hoa Bách Hợp nên không cần đến cậu nữa, bây giờ tớ muốn giết cậu...”

Ba người đùa giỡn thêm một lát nữa sau đó hắn mới bắt đầu hỏi việc hôm qua, lúc này hắn mới biết được hai cô bé ngày hôm qua ở trên giường làm loạn nên quên đóng lại vòi nước, nước từ trong phòng vệ sinh bắt đầu tràn ra, hai cô bé vì việc này mà bận rộn cả đêm.

Về quá trình thành Hoa Bách Hợp, Sa Sa và Linh Tĩnh đều nhất trí im lặng không hề nhắc tới.

Không lâu sau Sa Sa dùng giấy thử nghiệm phát hiện ra là mình không hề có thai.

Trên thực tế, khúc mắc của hai cô bé không phải là việc mang thai, mà là bởi vì việc mang thai, giữa ba người có thể sẽ sinh ra lo lắng, ghen tuông, trở ngại, ảnh hưởng mà xa cách nhau. Cậu có thể chiến thắng được những ảnh hưởng đến từ bên ngoài nhưng rất có thể chiến thắng được áp lực đến từ bên trong, hôm nay cái khúc mắc này đã bị hành động của Sa Sa đánh vỡ, sau này thứ mà họ phải đối mặt chỉ còn áp lực từ bên ngoài mà thôi.

Sau một đợt sợ bóng sợ gió hai cô bé càng trở nên thân thiết hơn. Tròn một ngày một đêm chiếc du thuyền đều đi trong mưa gió, tuy rằng không thể tổ chức những hoạt động bên ngoài nhưng trên thuyền vẫn còn hội đấu giá, đánh cuộc, phòng điện ảnh, phòng biểu diễn,... nên mọi người không cần lo lắng không có chỗ để đi.

Bốn người bọn Gia Minh vẫn như cũ chọn rạp chiếu bóng, phòng trò chơi, không giống với không khí lạnh lùng ngày hôm qua, hôm nay trong phòng, tiếng cười đùa liên tục vang lên làm cho bốn người nhớ lại đoạn thời gian ở biệt thự Liễu gia, ba cô gái của chúng ta tiếp tục đem Gia Minh thành cu li sai vặt, Nhà Hầm nhớ tới việc ngày hôm qua bị tên tiểu tử này chiếm tiện nghi nên trong lòng không cam lòng, Linh Tĩnh và Sa Sa mỗi khi nhớ tới trò chơi Hoa Bách Hợp hoang đường tối hôm qua liền tìm cơ trừng trị Gia Minh.

Cái miệng kiêu kiểu, đôi chân ngọc, tay trắng như phấn, đối với nam nhân mà nói thì việc này thật sự là thích thú. Nhưng mà, theo thời gian cơn mưa trên biển càng lúc càng lớn, nhìn vào trận mưa mênh mông ở bên ngoài Gia Minh không ngừng suy nghĩ, nếu tính luôn khuya hôm nay thì thời gian đã trôi qua được hai ngày, chiếc du thuyền xa hoa này cũng đã đi được nửa con đường, Nguyên Lại Triều Sang không biết hiện nay đang ở nơi nào, đang làm những gì, mình cũng phải chuẩn bị thật tốt mới được.

Đối với Gia Minh mà nói, trong lòng hắn đây mới chính là tiêu chuẩn của việc khiêu chiến, nếu mục đích của Nguyên Lại Triều Sang là giết Trần Cô Hạ thì hắn sẽ bảo vệ người này. Đối với vua sát thủ trong vài năm nữa này, cho dù Nguyên Lại Triều Sang đạt tới trạng thái đỉnh phong thì Gia Minh vẫn có thể trên một mức nhất định nắm bắt được tâm lý của hắn.

Trên thuyền lúc này Viêm Hoàng Giác Tĩnh và Bùi La gia đang đối đầu trực tiếp, hơn nữa còn có lực lượng của U Âm Thiên Cầm ở bên cạnh, lực lượng này mơ hồ cũng sẽ cùng hai thế lực kia tạo thành một thế tam giác, mà nhân vật Hoa Tulip mà mình sắm vai không thể nghi ngờ chính là thế lực thần bí nhất trên thuyền.

Nếu mình chưa hiện thân thì Bùi La gia và U Âm Thiên Cầm sẽ sợ ném chuột vỡ đồ, nhưng mà, sợ ném chuột vỡ đồ không có nghĩa là chuyện gì cũng không làm, tối ngày mai chiếc thuyền này sẽ cập bến Giang Hải, nếu như người của Bùi La gia ở trên thuyền nhân dịp mưa gió làm ra một số việc gì đó thì không phải là không thể xảy ra. Muốn tránh né thế lực thần bí Hoa Tulip mà lại có thể đạt được mục đích thì Nguyên Lại Triều Sang sẽ là biện pháp tốt nhất...

Bất kể thế nào thì phòng ngự vẫn khó hơn nhiều so với tiến công, trong lòng than thầm một tiếng Gia Minh nhìn lên đồng hồ báo thức sau đó nhìn về phía ba nữ nhân đang mặc những bộ quần áo rộng thùng thình ngồi trên giường chơi tú-lơ-khơ, hắn nói:

“Tớ đi ra ngoài một chút.”

“Mau trở lại a, com tối khi này kêu lên sắp tới rồi, nếu cậu về không kịp thì chúng tôi không đợi đâu.”

Sa Sa vừa cười vừa nói.

“Ừ.” Gật đầu, Gia Minh kéo cửa đi ra ngoài, tuy bây giờ chỉ hơn năm giờ chiều nhưng sắc trời đã tối đen, trên boong tàu lúc này chỉ toàn nước và nước, cảnh tượng này làm cho người khác thấy rất khó chịu, gió lạnh từ trước mặt thổi tới, mới đi được vài bước chân thì hắn chợt giật mình sau đó đứng lại.

Không, không thể nào... Khi gặp một nhiệm vụ quá khó khăn thì có thể đem tình huống mở rộng ra, chỉ cần có thể hoàn thành nhiệm vụ thì cho dù dẫn phá chiến tranh thế giới cũng không có gì—đây chính là phong cách từng có của hắn. nếu như là Nguyên Lại Triều Sang... U Âm Thiên Cầm mấy năm nay vẫn đối nghịch với Bùi La gia, nhưng mà cho dù thế nào thì nếu cần Natalie Anne xuất thủ thì đây tuyệt đối là trận đối kháng đỉnh cao trong thế giới ngầm.

Trong kiếp trước, Kelly Denime ở U Âm Thiên Cầm có địa vị rất cao, trên cơ bản đa số việc đều do cô làm chủ, về phần Natalie, hình tượng của cô nàng này trong trí nhớ của hắn chính là do tính tình bốc đồng làm việc thì theo hứng thú của mình, nếu như vậy thì mình lo lắng có chút thiếu toàn diện.

Nếu như Natalie lần này đến là vì đích thân đối phó Nguyên Lại Triều Sang thì hắn đã bị hai thế lực nhìn chằm chằm vào, mình hiểu rõ hắn, nếu như hắn muốn hoàn thành nhiệm vụ này, thì hắn phải điên cuồng làm hết thảy mọi thứ, với tính tình của hắn thì tính mạng mọi người trên thuyền hắn đều không

để ý tới, hấn so với mình còn điên cuồng hơn, nếu vậy thì mọi người trên thuyền này...

Hai tay chậm rãi đặt trên lan can, trên mặt Gia Minh lộ ra nét cười nhàn nhạt, một lát sau, hấn quay đầu lại nhìn về phía cửa phòng. Việc này có giống như hấn suy tính hay không thì hấn cũng không biết, hiện tại rất khó nói, nếu như mà có biến đổi gì thì hấn sẽ liều mạng...

***** Cơn mưa không ngừng tăng lên, đại khái khoảng tám giờ tối, lúc tất cả mọi người đã ăn cơm tối xong, thuyền trưởng đi vào phòng điều khiển của du thuyền, sau khi nhìn sơ qua số liệu trong phòng điều khiển rồi hấn định rời khỏi, ngay lúc đó người điều khiển Rada bỗng nhiên nói:

“Hướng hai giờ, bên ngoài bảy hải lý xuất hiện một đội thuyền không rõ lai lịch... Ách? Bọn họ đã biến mất...”

Trên biển rộng, màn đêm vô tận nuốt gọn tòa cung điện trên biển này vào trong lòng của mình...

ẤN SÁT

Phần Nô Dịch Hương Tiêu

Chương 88

Lâu Đài Trên Biển (1) .

Không lâu sau lúc, trong phòng điều khiển, Thôi Quốc Hoa, Kiều Quốc Duệ đã chạy tới, nhìn vào điểm sáng khả nghi trên rada, họ mới nói vài câu thì bên ngoài vang lên một tiếng nổ, một lát sau từ trong bộ đàm truyền ra tiếng nói của thủ hạ:

"Không xong, bệ đỡ vô tuyến điện đã bị bắn hỏng, lão đại, Bùi La Gia đã động thủ."

"Mở mức cảnh báo cao nhất, lập tức hộ tống thầy Trần rời khỏi, mọi người trang bị súng ống, đội thuyền không rõ lai lịch kia sợ rằng đã đến gần thuyền của chúng ta rồi."

Buông bộ đàm, hắn nói:

"Lập tức quay đầu trở lại nơi xuất phát, tốc độ phải nhanh... Không, sợ rằng đã không kịp rồi. Kéo còi cảnh báo..."

Trên rada, những đốm sáng tượng trưng cho đội thuyền kia một lần nữa xuất hiện, cách thuyền càng ngày càng gần nên thiết bị phản rada của họ đã mất tác dụng, khoảng cách này, nếu như ban ngày thì cũng có thể nhìn thấy nhưng mà lúc này là ban đêm hơn nữa còn đang mưa gió nên bên ngoài chỉ là một mảnh đen kịt.

Thôi Quốc Hoa hít sâu một hơi:

"Thuyền trường, hải đảo nào gần đây nhất? Chúng ta mau cho thuyền chạy tới đó, nếu bọn họ làm đắm thuyền thì ít nhất chúng ta cũng có chỗ mà bơi vào, mặt khác, phái người nhanh chóng sử dụng thiết bị vô tuyến điện dự bị để cầu cứu, trong vòng một giờ hải quân sẽ chạy tới... Dám xâm nhập vào lãnh hải của Trung Quốc, đây chính là khai chiến rồi..

...

...

Lúc còi báo động vang lên, Nhã Hàm, Linh Tĩnh, Sa Sa vẫn còn đang trong phòng ngồi xem TV, khi nghe thấy tin tức yêu cầu hành khách nhanh chóng rời khỏi phòng chạy tới khoang thuyền để tránh né thì Nhã Hàm ngay lập tức nhảy xuống giường chạy ra mở cửa phòng cô thấy cảnh vệ và nhân viên đang nhanh chóng chạy đi, trên mặt mỗi người đều mang theo sự khẩn trương, ngay sau đó chiếc thuyền hơi có chút rung lên.

Kéo một gã cảnh vệ, Nhã Hàm vội vàng hỏi gã cảnh vệ kia hoảng loạn trả lời:

"Hải tặc, có lẽ là gặp phải hải tặc... Các vị tiểu thư nhanh rời khỏi chỗ này đi lên chỗ càng cao càng tốt. Tất cả tập trung lại cùng một chỗ, nếu như bọn họ muốn xông lên thì phải xông từ dưới lên, chúng tôi sẽ chặn bọn chúng ở tầng dưới, xin mọi người cứ yên tâm."

Cảnh vệ kia nói xong liền chạy tới cầu thang chờ ngã rẽ. Tuy rằng ngoài miệng nói là xin yên tâm, nhưng nhìn thần sắc bối rối của hắn thì không có chút sức thuyết phục nào.

Bây giờ đã là thế kỷ hai mươi mà đi trên biển còn gặp hải tặc, việc này đối với ba cô gái chưa có kinh nghiệm mà nói quả thật là một cảm giác không hiện thực, bối rối trong chốc lát, ba người mới có phản ứng:

"Nguy rồi, Gia Minh vừa rồi mới đi ra ngoài ăn điểm tâm, vậy cậu ấy bây giờ đang ở đâu?"

Nhanh chóng thay quần áo sau đó ba người nhanh chóng đi ra ngoài, khi đến trung tâm khoang thuyền, một nam một nữ dưới sự bảo vệ của bảo tiêu đi đến.

Người nữ thì Linh Tĩnh và Sa Sa đã từng gặp qua đó chính là mẹ của Nhã Hàm, người nam là một người trung niên có thân hình cao lớn, khuôn mặt nghiêm túc, đó chính là cha của Nhã Hàm-Trương Hạo Nhiên, hắn trầm giọng nói:

"Nhã Hàm, chúng ta nhanh chóng đi thôi mọi người vào trong, lần này gặp phải hải tặc rồi, nhanh lên."

Nhã Hàm gật đầu, Sa Sa ở một bên nhìn xung quanh sau đó nói:

"Không được, Gia Minh còn chưa có trở lại, tớ phải ở đây chờ hắn nếu không hắn sẽ không tìm được chúng ta..."

Linh Tĩnh nghe xong Sa Sa nói vậy cũng gật đầu phụ họa, Nhã Hàm cắn răng nói:

"Mặc kệ hắn, hắn một đại nam nhân, chắc chắn là hắn có thể tìm được chúng ta, yên tâm đi."

Cô biết năng lực của Gia Minh nên lúc này không nói nhiều mà gơ tay kéo hai cô chạy theo cha mẹ của cô, lúc tới chỗ rẽ của hành lang thì có thể thấy được tình cảnh bên ngoài, trên mặt biển lúc này mưa gió bao phủ khắp nơi, bên ngoài có năm sáu chiếc chiến hạm dài hơn hai mươi thước đang nã pháo về phía này.

Tuy rằng những chiếc thuyền này dường như không là gì so với chiếc du thuyền to lớn này nhưng mà trên du thuyền không có vũ khí nên đối với loại tấn công trên biển này căn bản là không có sức phản kháng, trên không trung những vệt sáng màu đỏ không ngừng xẹt qua sau đó đánh vào thân thuyền, lúc này những người trên thuyền đều cảm thấy hơi rung động.

Trên mép thuyền những cảnh vệ đang bắn xuống phía dưới, nhưng mà không có vũ khí cỡ lớn nên loại công kích như thế này không có bao nhiêu uy lực cả.

Đối với trận chiến thật sự trên du thuyền như thế này, những người trên thuyền có thể nói là vô cùng rung động trong tiếng mưa gió, tiếng súng, tiếng người âm ỉ, hình ảnh đầy tính rung động này đám người Nhã Hàm chỉ nhìn thoáng qua một cái rồi vội vã chuyển chạy vào bên trong khoang thuyền.

Khi đám người Linh Tinh gấp rút rời đi thì người của Viêm hoàng Giác Tinh cũng hộ tống Trần Cô Hạ từ trong yến hội đi ra. Trong yến hội đa số là những người trưởng thành đã từng trải qua sóng to gió lớn, nhưng mà trong đây cũng có không ít người trẻ tuổi đến để tán gái, khi còi cảnh báo vang lên, khi nghe nói có hải tặc thì bọn họ có chút ngạc nhiên.

Dù sao là người luôn sống trên đất liền nên họ rất khó có thể tiếp nhận việc thập niên chín mươi của thế kỷ hai mươi rồi mà còn có hải tặc vì thế sau một lát mọi thứ bắt đầu trở nên hỗn loạn, tinh huống như vậy chính là lúc để dàng thực hiện hành động ám sát nhất.

Nhưng mà, tuy rằng rất khản trương nhưng Trần Cô Hạ cũng đã quen với tình huống này, có thể chạy thoát từ trong tay bọn thủ hạ của Chư Thần Vô Niệm chứng tỏ bản thân hẳn cũng có thực lực, hẳn dẫn theo mấy tên bảo tiêu trực tiếp nhảy lên boong tàu, sau đó chạy tới thang máy chuyên dành cho các nhân viên, thấy bộ dáng khản trương của những người bên cạnh, hẳn không khỏi bật cười:

"Được rồi được rồi, buông long một chút, Quốc Nghị, Quốc Bình, tôi đã từng nói với hai người không được khản trương, phải bình tĩnh, cho dù là vua sát thủ thì so với Chư Thần Vô Niệm kia cao hơn bao nhiêu chứ."

"Thế nhưng ngài cũng từng nói qua, cho dù là bất cứ lúc nào cũng phải toàn lực ứng phó."

"Ha ha, tôi dạy các cậu thứ này không phải để các cậu phản bác lại tôi."

Bên ngoài thang máy là ngã rẽ của tầng thứ tư trong du thuyền, từ nơi này có thể nhìn thấy tình hình chiến đấu ở bên dưới, mấy chiếc chiến hạm nhỏ đã tạo thành mấy lỗ thủng lớn trên thân du thuyền, nghĩ tới việc tầng dưới chót bị đục thủng sau đó những tên này từ phía dưới xông lên thì Trần Cô Hạ liền tức giận, nói:

"Bùi La Gia lần này làm rất tốt... Hừ, lần này trở lại bất luận là dùng cách nào cũng phải thuyết phục thượng tầng đưa ra quyết định, dã tâm của Ngự Thủ Thương không thể không để ý được, bọn họ cho rằng có thể kiếm được chỗ tốt từ đám người Bùi La gia và bọn Cao Nguyên Thiên của Nhật Bản ư? Môi hở răng lạnh, nếu nội bộ Nhật Bản xong đời thì đến phiên chúng ta, U Ám Thiên Cầm còn có thể cam giác được nguy cơ, không biết đám ngòi không ăn bám kia muốn làm thế nào nữa!"

Từ nơi này đi vào trong, do đa số người đã rời khỏi nên lối đi nhỏ này rất vắng vẻ, mấy người mới đi không xa thì bóng đèn điện phía trên "Tư" một tiếng, sau đó, mọi thứ chìm vào bóng tối.

"Không tốt, mọi người mau tránh!"

Dựa vào cảm giác hẳn rút súng bắn về phía trước, khi đụng phải cánh cửa hẳn liền bước vào phòng sau đó đóng cửa lại, ngay lúc này tiếng súng từ bên ngoài truyền đến.

Một vụ nổ xảy ra, khung cửa bên cạnh đã có chút biến hình, Trần Cô Hạ nhìn sang ba người bên cạnh, khi xác định ba người không có chuyện gì thì hẳn mở cửa bắn về phía cuối hành lang mấy phát đạn, sau đó, cánh cửa bên cạnh cũng mở ra, hai người nổ súng yểm hộ, tên còn lại thì vọt nhanh về ngã rẽ cuối hành lang, hẳn rút súng ra bắn sau đó từ góc hành lang vang lên tiếng súng bắn trả.

Trong bảy người trừ một người có chút trầy da thì trên cơ bản không có gì đáng ngại, Quốc Nghị nhủ mảy nói:

"Vừa rồi là dị năng giả!"

Trần Cô Hạ gật đầu:

"Ta biết hẳn, hẳn là sát thủ ở bộ dị năng của Bùi La gia, danh hiệu là Tử Sắc Chi Hà, mọi người cẩn thận, dị năng của hắn là trong nháy mắt che đậy tầm nhìn của người khác."

Dị năng kỳ thật cũng không cường đại không thể dời non lấp bể như trong những quyển tiểu thuyết đã miêu tả, giống như Kiều Duệ Quốc có năng lực cảm ứng mạnh mẽ, có thể dùng một chút đầu mối nhỏ để suy đoán ra chân tướng thì vô cùng hiếm thấy, giống như sương mù tím có tác dụng che mắt địch nhân trong nháy mắt như thiểm quang đạn thì cũng chỉ là loại bình thường, đương nhiên, tuy chỉ trong nháy mắt nhưng khi chiến đấu sinh tử, thì cho dù chỉ là trong nháy mắt thì cũng ảnh hưởng tới toàn cục.

Cục diện bên thuyền lúc này chính là ngưi chết ta sống, nếu bên này mà không phối hợp thì chi tạo thêm gánh nặng cho bên kia, không có chần chờ quá lâu bảy người liền chia nhau đuổi theo tên sát thủ dị năng, khi đi đến hành lang thứ hai trong khoang thuyền họ có thể nhìn thấy mưa gió bên ngoài, ngay lúc đó có tiếng súng vang lên, một trong số bảy người bị đánh bay, Trần Cô Hạ và hai người bên cạnh vội vàng chạy sang phòng bên cạnh tránh né, khi nhìn về phía đồng bạn thì họ thấy trên mi tâm của người đó xuất hiện một lỗ thủng, hẳn đã chết không thể cứu được nữa.

Lúc hai người còn lại xông ra nỏ súng thì Trần Cô Hạ nói:

"Quốc Minh, vị trí đại khái của hắn là trong phạm vi lầu bốn đuôi thuyền, ba người các ngươi từ bên kia bọc đánh tới đây."

Một lát sau, trong bộ đàm truyền tới tiếng rè rè. Một giọng nam chậm rãi vang lên:

"Uy, là Trần Cô Hạ ư?"

Khi nghe thấy câu này thì lòng của ba người liền trầm xuống, giọng nói kia tiếp tục vang lên:

"Ta lập tức tìm thấy ngưi thôi."

Giờ khắc này, ba người đều hiểu được đó chính là Nguyên Lại Triều Sang.

Sau đó, sương mù tím một lần nữa bùng xuống!

...

...

Sau khi kinh hãi tránh ra lại không có chuyện gì xảy ra. Khi sương mù tím lan đến thì Thôi Quốc Hoa đã cách ngã rẽ không còn xa, hắn bắn ba phát vào

vị trí khi này của tên dị năng sát thủ, hiển nhiên vừa rồi không có chuyện gì xảy ra là do hần chế trụ tên sát thủ kia.

"Thầy, Quốc Nghị, không sao chứ?"

"Chúng ta không có chuyện gì. Thế nhưng Quốc Ân hần... Cả Quốc Minh nữa, chỉ sợ bọn họ đã xảy ra chuyện, là Nguyên Lại Triều Sang."

Trong mắt Thôi Quốc Hoa hiện lên một tia lạnh lùng, tổng thể thực lực kém hơn người ta nên dùng chiến thuật biến người thì không có kết quả, hiện nay hơn một nửa số người đã bị cuộc chiến bên ngoài kiểm chế, mấy người mình lại phải đối mặt với sát thủ dị năng có cấp bậc cao như Nguyên Lại Triều Sang thật sự là có chút trắc trở, thế nhưng... Bây giờ chỉ có thể cắn răng mà làm thôi...

Cầm chặt súng trong tay hần xông ra bên ngoài.

...

...

Dưới tầng chót của khoang thuyền có một trận chiến kịch liệt đang nổ ra, cùng lúc với trận chiến, ở trong phòng điều khiển số hai trong thân tàu cũng có một trận chiến khác, bên trong này thành viên nhỏ tuổi nhất của Viêm hoàng Giác Tinh-Phượng Quốc Lâm đang tiến hành một trận đấu. Từ lúc bắt đầu, máy tính điều khiển con tàu đã ba lần bị tấn công, theo sự biến đổi liên tục của những số liệu thì mô hình trên trán cô cũng chảy ra như mưa.

"Không được... Tầng phòng ngự thứ nhất đã bị công phá, tầng thứ hai cũng sắp rồi... Thế nhưng, tại sao tôi lại có cảm giác có chỗ nào đó không đúng..."

Không thể không nói, có rất nhiều thứ không phải chỉ dựa vào ý chí thì có thể thay đổi cho dù là người đó chăm chỉ nỗ lực như thế nào đi nữa. Trên phương diện kỹ thuật, lạc hậu thì chính là lạc hậu, không thể nào dựa vào ý chí mà có thể thay đổi được. Khi phòng ngự ở tầng một có một lớp bị phá đi thì Quốc Lâm càng ngày càng lo lắng, nhưng cô mơ hồ có cảm giác kỳ quái, cô cảm giác là cường độ công kích của hần dường như có chút chậm lại...

Là vị Hoa Tulip tiên sinh kia nhúng tay ư? Không, thoạt nhìn thì không giống, không có người nào có thể nhúng tay một cách im hơi lặng tiếng như vậy, nếu có người nhúng tay thì mình chắc chắn sẽ phát hiện được. Không hần đang cách li mình!

Khi nghĩ đến việc này Quốc Lâm bỗng nhiên hô lên:

"Không được, thuyền trưởng, nhanh chóng khóa máy vi tính lại, đổi thành thao tác bằng tay!"

"Thế nhưng..."

Thuyền trưởng hơi có chút chần chừ, rất nhiều thứ trên chiếc thuyền xa hoa này đều do máy tính xử lý, nếu như đột nhiên đổi thành điều khiển bằng tay thì không biết phải tăng thêm bao nhiêu người mới đủ, huống hồ hôm nay đang xảy ra trận chiến, những thủy thủ bên dưới nào có rảnh mà lên đây để điều khiển.

Chi mới chần chờ trong một khắc thì trên bảng điều khiển hiện lên một dòng chữ bằng tiếng Anh sau đó hệ thống điều khiển thuyền liên tục bị phá vỡ.

Không được rồi... Phương Quốc Lâm nhú chặt mày, ngón tay gõ trên bán phím càng tăng thêm tốc độ, thế nhưng mọi nỗ lực của cô đều không đem lại kết quả gì.

Một cỗ số liệu khác-Hoa Tulip vẫn chưa hề xuất hiện.

...

...

"Như vậy... Sao hấn còn chưa xuất hiện?"

Một giọng nam mang theo sự nghi ngờ vang lên trong căn phòng mờ ảo, một nam nhân với khuôn mặt lạnh lùng đang ngồi trước máy tính, nếu như số liệu của máy vi tính có thể thể hiện nơi bắt đầu, thì mọi người có thể sẽ phát hiện nguồn gốc của sự tấn công là xuất phát từ nơi này.

Không chế máy tính chủ của du thuyền, lại khóa chức năng điều khiển bằng tay lại thì không khác nào toàn bộ chiếc thuyền đều đã nằm trong tay hấn, bây giờ nếu hấn muốn chiếc du thuyền này lao vào đá ngầm ở châu Nam Cực cũng được, nhưng mà trong lần xâm lấn này nhân vật thần bí kia vẫn không xuất hiện làm cho hấn cảm thấy rất thất vọng.

Mục tiêu của Nguyên Lại Triều Sang là nắm giữ sinh tử của Trần Cô Hạ, mà mình lại nắm giữ cả con thuyền này thì coi như là nắm giữ sinh tử của toàn bộ những người trên thuyền, trong kế hoạch của hấn vốn là muốn thử thực lực của người thần bí, nhưng mà đối phương lại không có xuất hiện, vậy thì còn cách để cho Nguyên Lại Triều Sang tự cầu phúc thôi.

"Được rồi, từ giờ trở đi, chiếc này thuyền là ta."

Khi phá giải hoàn thành nên tâm tình hấn rất vui vẻ, hấn gơ hai ngón tay lên định ấn xuống bàn phím thì một cảm giác lạnh lẽo đột nhiên xuất hiện ở phía sau hấn, sau đó hấn cảm giác có ai đó nắm lấy ót của hấn.

"Ác? Thật ư? Con thuyền của mày thật xinh đẹp."

Giọng nói có chút giống với trẻ con mang theo một chút trêu tức từ phía sau vang lên, hấn trầm giọng hỏi:

"HoaTulip?"

"Ha hả, tao không nói cho mày biết, tao để cho mày tới kiếp sau không biết tìm ai để báo thù."

Ngay sau đó có một luồng ánh sáng chợt lóe lên rồi cắt đứt yết hầu của hấn. Trên màn hình máy vi tính phản xạ lại một bóng người, một thiếu niên mặc bộ áo choàng màu đen giống hệt u linh đang lau chùi cây dao găm.

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 89

Lâu Đài Trên Biển (2) .

Đêm tối như mực, mưa gió rít gào, con thuyền xa hoa lộng lẫy dài hơn hai trăm mét này nhìn từ xa giống như một tòa cung điện trên biển.

Thế nhưng khi đến gần thì ta mới phát hiện trên thân nó đã xuất hiện một số lỗ thủng hơn mười chiếc thuyền vũ trang đầy đủ đang bao vây tòa cung điện trên biển này, trên thuyền, những tên lính đánh thuê vũ trang đầy đủ đang liều mạng lao lên, họ lấy vũ lực lớn để mở đường và đánh tan những sự ngăn cản từ bên trong.

Nói về trang bị thì hỏa lực trên thuyền kém bọn lính đánh thuê rất xa, tuy rằng được huấn luyện đầy đủ nhưng bọn cảnh vệ chỉ cầm theo súng lục hơn nửa người từng trải qua cuộc chiến sinh tử không có bao nhiêu người, hai bên hơn kém rất lớn, cho dù là hai mươi mấy người của Viêm Hoàng Giác Tinh mạnh hơn đám lính đánh thuê, nhưng cộng thêm bọn họ thì số lượng vẫn quá ít, cũng may là các thương nhân mang theo không ít bảo tiêu và những bảo tiêu này đều tham chiến.

Những người này hơn phân nửa là lính xuất ngũ hoặc là lính đánh thuê, tuy rằng âm thầm mang theo súng chỉ có vài người, nhưng mà bọn họ gia nhập trợ giúp cũng không ít, bởi vậy mới có thể dựa vào hỏa lực yếu kém mà kiềm giữ không cho bọn lính đánh thuê xông lên tầng trên.

Nếu cuộc chiến bên dưới rơi vào trạng thái giằng co thì cuộc chiến ở phía trên lại lâm vào tình huống khó có thể phân biệt, chỉ ít hiện nay khó có thể nhìn ra ai sẽ là người chiến thắng, bất kỳ bên nào đều có thể toàn quân bị diệt.

Một bên là Nguyên Lại Triều Sang và một gã A cấp sát thủ đang ẩn nấp gần đó, bên kia là Thôi Quốc Hoa, Lô Quốc Nghị, Trần Cô Hạ. Núp ở chỗ tối là Kiêu Quốc Duệ cùng với một gã khác vừa mới ra tay, một bên khác là người có đũng cầm đầu trực diện với Nguyên Lại Triều Sang-Natalie Anne.

Trên thuyền lúc này, người có thể biết rõ thân phận của cô gái này ngoại trừ vài tên bảo tiêu mà cô mang thì chỉ còn có mỗi Gia Minh, trong mắt đám người Thôi Quốc Hoa thì đây chỉ là người của U Âm Thiên Cầm phái tới để kết minh thôi chứ không ai nghĩ cô là một người có thân thủ kinh người.

Ngay lúc này Nguyên Lại Triều Sang và tên A cấp sát thủ kia đột nhiên lao ra. Dị năng giả tạo thành một lớp sương mù màu tím, bên phía Thôi Quốc Hoa lại có thêm một người bị trúng đạn, khi thấy Trần Cô Hạ đã rơi vào tình huống nhất định phải chết thì cô gái kia đột nhiên phá tan bức tường bằng sắt rồi xông ra đánh về phía Nguyên Lại Triều Sang, nếu như Nguyên Lại Triều Sang không ứng biến nhanh chóng thì sợ rằng thân thể của hắn lúc này đã biến thành hai khúc.

Cô gái với bộ quần áo màu đen bó sát lộ ra thân hình ma quỷ dùng lực lượng của mình phá tan bức tường bằng sắt thép thể hiện trình độ cực hạn trong giới dị năng của mình, chỉ vèn vèn dùng một thanh chùy thủ, cô dùng dao đầu súng với Nguyên Lại Triều Sang, loại biểu diễn xinh đẹp trong lúc sinh tử này không thể nghi ngờ là đang khoe khoang lực lượng của U Âm Thiên Cầm.

Sau đó, Nguyễn Lại Triều Sang lui lại, biển mất, cô gái này cũng theo hần mà biển mất theo, không cần ai nói thì mọi người cũng biết họ đang chờ đợi đối phương xuất thủ hơn mười phút sau, cuộc chiến vốn đang kịch liệt nay lại biến thành quý dị. Lúc trước ta đuổi người bây giờ người đuổi ta, trong hơn mười phút hai người cứ đuổi đuổi chạy chạy từ hành lang tầng sáu ra tới bên ngoài.

Tầng chót của con thuyền lúc này không có nhiều ánh sáng cho lắm nên chỗ dùng để ẩn nấp nhiều vô số kể, trong cơn mưa gió trận đầu súng lại một lần nữa trở nên kịch liệt, những tia lửa trong bóng tối trở nên vô cùng xinh đẹp.

Sáu người vừa đấu súng vừa yểm hộ cho nhau.

Tám vài bạt bên cạnh hồ bơi bị đạn bắn làm cho nát bấy, khi chạy qua một căn phòng ở tầng hai, Thôi Quốc Hoa trốn ở phía sau bức tường giờ tay xé tay áo ra rồi cắn chặt răng buộc lại miệng vết thương trên cánh tay trái lại. Ngay lúc đó có một bóng người lặng yên không chút tiếng động đến gần hần sau đó ngồi xuống.

"Ta thua..."

Trên bó áo bó sát màu đen lộ ra vóc người ma quỷ, Natalie để lại vết đạn bắn trên đùi, những giọt máu từ trong kẽ tay cô chảy ra, trong đêm mưa gió như thế này nhìn Natalie có chút chật vật.

Lúc này Thôi Quốc Hoa thậm chí ngay cả việc hai người giao thủ khi nào cũng không rõ lắm, nhưng kết quả lại rất rõ ràng, liếc mắt nhìn về phía vết thương của cô, Thôi Quốc Hoa gật đầu, nói:

"Hiểu rồi, kể tiếp giao cho chúng ta."

Hần đang muốn đứng dậy thì bị Natalie nắm kéo lại, cô nói:

"Ha ha, đừng có đùa, nghe đây, hiện nay tôi bị thương nên không có bao nhiêu sức uy hiếp đối với Nguyễn Lại Triều Sang, thế nhưng tôi có thể áp chế đi năng của bọn họ, các người làm được sao?"

"Tôi sẽ là cho đối phương sử dụng đi năng, đến lúc đó thì nhờ cô."

Gật đầu, hai người định xông ra thì ở phía trước, đột nhiên sáng lên. Đây là đèn dùng để kéo cờ, nó chiếu rọi trên bong thuyền một vòng sau đó chiếu về phía cây cờ rồi chiếu thẳng lên không trung, tuy trên biển vẫn còn mưa gió nhưng ánh sáng này lại rất rực rỡ.

Hai bên đang giao chiến đều bị một màn này hù dọa, ai cũng đang suy đoán xem có phải là viện quân đã đến hay không, một tiếng súng đột nhiên vang lên, tất cả mọi người nhanh như thiểm điện chạy vào chỗ ẩn nấp bên cạnh đợi màn tiếp theo diễn ra.

Ngay sau đó một tiếng nhạc vang lên.

Quốc kỳ được kéo lên thì tất nhiên phải có Quốc ca, nhưng mà khúc nhạc vang lên không phải là "Nghĩa dũng khúc quân hành" cũng không phải là "Quân chi đại" của Nhật Bản, ngay khi khúc nhạc vang lên thì ở bên cây cờ có một xác chết được kéo lên.

Trong mưa gió, xác chết này bị cột vào sợi dây đang chậm rãi được kéo lên, trên thi thể có một lỗ thủng thật to, bởi vì mưa gió có rủa lớp máu đã khô đi nên khi ánh sáng chiếu vào làm người khác thấy được một cái lỗ thật lớn, trên đó, tình cảnh này vừa đáng sợ vừa có chút buồn nôn.

Đương nhiên, đối với người thường xuyên vào sinh ra tử mà nói thì cảnh này cũng chẳng là gì, Thôi Quốc Hoa cố gắng nhận rõ hình dạng của xác chết nhưng vẫn không nhận ra đó là ai, một lát sau Natalie ở cười khê một tiếng:

"Là A cấp sát thủ của Bùi La Gia, hẳn chuyên về phần máy tính, tình trạng mắt điện trên thuyền có lẽ là kiệt tác của hắn... Đây là việc làm của một thiên tài, tôi muốn ca ngợi hắn."

Trong khi nói chuyện, thì bên kia có một tiếng "A" vang lên, sau đó, bên Bùi La gia bắt đầu nổ súng, Thôi Quốc Hoa nhảy ra, Natalie cũng đứng dậy, giơ súng bắn về phía sau, ánh lửa, đạn, máu giao thoa không ngừng xuất hiện.

Một bóng người ở cách đó không xa chậm rãi ngã xuống, mọi người đều trầm mặc trong cơn mưa gió nên tiếng động do một người ngã xuống trở nên rất rõ ràng.

Người kia là... sát thủ của Bùi La Gia.

Trốn ở một chướng ngại vật khác, Thôi Quốc Hoa hít sâu một hơi, gã sát thủ của Bùi La gia này này giờ vẫn ẩn núp xung quanh cho tới khi Nguyên Lại Triều Sang xuất hiện thì hắn mới hiện thân, Natalie lúc đó lao ra là để cứu thầy Trần, nhưng dù sao thì một người cũng không thể cứu được mối nguy mất nước. Mà bây giờ, đối phương dĩ nhiên cứ như vậy bị người giết chết, loại cảm giác này, thật sự là rất khó hình dung.

Lực lượng của HoaTulip đang ẩn nấp trong bóng đêm rất cục là mạnh như thế nào?

Bên hông truyền tới tiếng rè rè, Nguyên Lại Triều Sang giống như lần trước tuyên bố với Trần Cô Hạ:

"Tao sắp tới chỗ của mày rồi."

Ngay lúc này có một giọng nói bình thân vang lên:

"Tính toán sai lầm sẽ là cho ông phải trả một cái giá rất lớn, Nguyên Lại Triều Sang, vấn này tôi thắng, ông chuẩn bị tốt cho việc gánh chịu hậu quả chưa?"

Trong mưa gió không hề có câu trả lời, giờ phút này áp lực thật lớn của đám người Thôi Quốc Hoa khi nhìn không thấy sờ không được đã biến mất. Tuyên chiến với Nguyên Lại Triều Sang, người này thật quá mạnh mẽ.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, là người nhạy cảm nhất trong những người ở đây Natalie Anne từ trong chỗ ẩn nấp bước ra. Trong bóng tối, cô có thể cảm giác được bóng đen thân bí giống như u linh lóe lên. Nguyên Lại Triều Sang và tên sát thủ dị năng kia đã rời khỏi. Hoa Tulip thân bí kia không ngờ lại có sức mạnh lớn đến như vậy, ngay cả vua sát thủ cũng phải bắt đầu lựa chọn trốn tránh, trong cơn mưa, cô nắm chặt tay lại.

Lúc này đây, mình bại, liên tục bại bởi hai người. Ghê tởm a... Nếu như năng lực của mình có thể hoàn toàn mở ra thì cũng sẽ không bị động như thế

này, Nguyễn Lại Triều Sang cũng được, Hoa Tulip cũng được, hai năm sau ta sẽ hung hãn đánh bại hai người!

...

...

Tạm thời không nhắc tới Natalie Anne kết cục lúc này đối với Gia Minh không thể nghi ngờ chính là biện pháp giải quyết cuộc chiến tốt nhất, những gì mình làm trong cuộc chiến này thoát nhìn thì vô cùng kinh người, nhưng nếu xét kỹ thì cũng không có gì, nếu như mình đã ẩn nấp trước mà còn không thể giết được một sát thủ A cấp của Bùi La gia thì có thể nói là quá mất thể diện.

Tính tình của Nguyễn Lại Triều Sang hẳn nắm rất rõ, ưu thế lớn nhất của hắn chính là thần bí, trước khi nắm được tư liệu của hắn hơn nữa hắn còn thể hiện thực lực rất mạnh thì Nguyễn Lại Triều Sang sẽ lựa chọn trốn tránh, đây cũng là việc mà hắn đã dự đoán trước, về phần thật sự cùng Nguyễn Lại Triều Sang quyết chiến, hiện nay hắn chưa chán sống nên không cần thiết thì không nên liều mạng với người khác.

Tùy tiện tìm một gian phòng, hắn thay bộ áo màu đen trên người ra sau đó nhìn lên đồng hồ, trên mặt đồng hồ xuất hiện một rada mini. Lúc trước hắn từng đưa cho Sa Sa một đôi bông tai, trong đó lại có gắn thiết bị dò tìm nên bây giờ hắn có thể dễ dàng phát hiện ra vị trí của cô. Một lát sau hắn cười cười sau đó chạy thẳng lên một căn phòng trên lầu bốn Trong thân thuyền có rất nhiều căn phòng nhỏ, quán bar, sòng bạc, phòng đọc sách, phòng khiêu vũ, sân bóng rổ, thậm chí cả nơi triển lãm cũng có.

Hôm nay đại đa số người đều đang tập trung tại một phòng đọc sách chờ cuộc chiến kết thúc, dưới sự hướng dẫn của cảnh vệ hắn đi đến phòng đọc sách, Gia Minh làm ra một bộ dạng lo lắng nhưng không ngờ sự lo lắng đó đã biến thành sự thật.

Bởi vì người tiến lên đón hắn chỉ có hai người là Nhã Hàm và Sa Sa.

"Gia Minh, Linh Tĩnh tìm được cậu ư?"

"Gia Minh, cậu thấy Linh Tĩnh không?"

"Linh Tĩnh... chị ấy không có ở chung với hai người sao?"

"Linh Tĩnh... chúng tớ không biết tin tức của cậu, lúc trước cậu nói ra ngoài ăn cái gì đó. Nhưng khi đến nhà hàng thì không có tìm được cậu. Mấy nhà hàng và quán ăn ở tầng trên đều tìm không thấy cậu vì vậy cậu ấy chạy ra ngoài tìm, tình huống lúc đó có chút hỗn loạn nên chúng ta không ngăn lại được. Lúc đó cậu ấy còn nói là không có việc gì đâu..."

Sa Sa vừa nói vừa chảy nước mắt:

"Chúng tớ đã hỏi cảnh vệ, họ nói là có một cô bé tên là Linh Tĩnh đã chạy xuống lầu hai..."

Gia Minh hít sâu một hơi, hắn quay đầu nhìn xung quanh sau đó nói:

"Tớ đi tìm cậu ấy."

Sa Sa gọi một tiếng "Không được!" rồi đột nhiên kéo tay hắn lại.

Gia Minh quay đầu lại ôm lấy Sa Sa:

"Sa Sa, tớ sẽ tìm được cậu ấy, yên tâm đi."

Hắn cười an ủi, sau đó hỏi:

"Được rồi, đôi hoa tay mà tớ tặng đâu? Hôm nay cậu không có mang hay sao?"

"A, ở chỗ này."

Sa Sa nói sau đó móc ra một sợi dây có hình trái tim màu đỏ đang treo ngực, nói:

"Cái của Linh Tĩnh cũng nằm ở đây, bởi vì hôm nay không có ra ngoài, ngày hôm qua lại mặc lễ phục dạ hội cho nên chúng tớ lấy xuống mà không có đeo, lúc rời khỏi tớ liền đem nó nhét vào túi."

"A, hóa ra là như vậy..."

Thở dài một hơi sau đó hắn đeo lên cho Sa Sa, cái của Linh Tĩnh thì hắn cầm trong tay, sau đó hắn đẩy Sa Sa về phía Nhà Hòm, hắn nói:

"Chị Nhà Hòm, Sa Sa giao cho chị, em đi tìm Linh Tĩnh."

"Em nên cẩn thận một chút."

Biết ngăn không được Gia Minh nên Nhà Hòm thấp giọng dặn một câu, Sa Sa còn muốn kéo hắn lại thì Gia Minh đã chạy ra thật xa, hắn quay đầu lại, nói:

"Yên tâm đi, không ai có việc gì đâu."

Có lẽ ngoại trừ những tên xông lên thuyền...

Trong ánh mắt hiện lên một tia lệ mang, lúc hai tên cảnh vệ đứng gác cửa chặn hắn lại thì thân thể hắn chợt nhoáng lên, hắn trực tiếp xông ra ngoài, tâm tình của hắn lúc này rất phức tạp.

Cuộc sống làm sát thủ trước đây làm cho hắn có thói quen một mình không hề có thứ để hắn quan tâm. Cuộc sống bây giờ rất khác lúc trước, bây giờ hắn có Sa Sa, có Linh Tĩnh vì vậy trong cuộc đấu với Nguyên Lại Triều Sang, cứ hai phút thì hắn lại liếc nhìn chiếc Rada mini trên tay để xác định sự an toàn của hai cô bé.

Bởi vì như vậy nên hẳn không có đóc hết sức đề tiêu diệt Nguyên Lại Triều Sang mà chỉ hù dọa hẳn, thế nhưng tình hình bây giờ vẫn xảy ra biến hóa không nằm trong dự tính của hẳn...

Bất cứ chuyện gì, nếu như không đạt tới hoàn mỹ thì chắc chắn bên cạnh đã có sơ hở, tập quán làm việc của hẳn trước đây nếu không thể thực hiện hoàn mỹ thì hẳn sẽ không làm, nếu như hai thân phận đã xảy ra sự mất cân bằng vậy thì dứt khoát vứt bỏ thân phận sát thủ đi. Cảm giác sợ hãi khi biết được Linh Tĩnh có lẽ sẽ gặp nguy hiểm làm cho hẳn phát hiện việc tranh đấu với Nguyên Lại Triều Sang dường như là một việc làm hết sức ngu ngốc...

Đường nhiên, hối hận thì cũng không giúp ích được gì, việc quan trọng bây giờ là phải làm cho Linh Tĩnh được an toàn cho dù là phải làm bất cứ thứ gì!

Trong mưa gió, một bóng người màu đen nhanh chóng chạy đi, chiếc áo của hẳn căng phồng lên nhìn giống như một đóa hoa từ vong. Giờ khắc này, sự hung ác cho dù là khi đấu với Nguyên Lại Triều Sang vẫn không xuất hiện giờ đã lộ ra.

...

...

Không lâu sau, khi bọn lính đánh thuê đã chiếm được tầng một và gần một nửa tầng hai thì đột nhiên có một giọng nói không rõ nam nữ vang lên:

"Uy, phía dưới cần người cứu viện những người sống sót ư, nếu vậy thì nhanh chóng ẩn vào cái nút gọi phục vụ gần nhất, nhớ, mật mã chính là Bát Nguyệt Thất Nhật và ông chồng nhỏ Đường Sao Lật Tử, tích đô... Ta là một con mèo hoa nhỏ mèo hoa nhỏ..."

Giọng nói lúc trước giờ đã biến thành một ca khúc lộn xộn, việc này thật khó hiểu, trong một căn phòng ớ lầu một, một gã đầu trọc cầm hai cây súng tự động đang ngơ ngác, hẳn hỏi người bên cạnh:

"Máy vi tính có ý gì? Bị chúng ta làm hỏng rồi sao?"

"Hải Sa lão đại, có lẽ là bị những người của Bụi La Gia làm hỏng rồi? Bọn họ không phải đã nói là sẽ phá hỏng hệ thống vi tính trên thuyền hay sao?"

"A, thật là đáng tiếc, một con thuyền tốt như vậy, máy vi tính lại bị làm hỏng..."

Hắn cười đi tới chỗ cái nút nói:

"Là cái nút này sao, nếu ấn vào thì có chuyện gì xảy ra nhỉ? Mọi người tới đây đi, tuy rằng không biết như thế nào nhưng chúng ta thử một lần xem coi có ai tới cứu "những người sống sót" như chúng ta hay không, ha ha ha ha..."

Sau đó, hẳn ấn ngón tay xuống cái nút...

ÂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 90

Lâu Đài Trên Biển (3) .

Andy, người Thái Lan, biệt hiệu là Hải Sa, thủ lĩnh của đoàn lính đánh thuê Tác Mì Hòa Nhân, hẳn bây giờ có chút hưng phấn lại có chút buồn bực.

Lúc tham gia hành động đánh cướp du thuyền không chỉ có một mình nhóm của hắn, do có Bùi La Gia dẫn đầu nên vài đoàn lính đánh thuê lớn hoặc là tổ chức du kích đều có tham gia, dù sao những người giàu có trên thuyền cũng hơn trăm người, nếu hành động lần này thành công thì sẽ có được một số tiền đủ để nuôi sống một nước nhỏ.

Nhưng mà, tuy rằng hỏa lực trên thuyền không lớn nhưng bọn họ lại thần kỳ ngăn chặn đám người của hắn, bây giờ đã có hai nhóm lính đánh thuê đi tới tầng hai, tuy rằng hiện nay nhóm của hắn cũng sắp lên tới, nhưng chậm một bước thì sau khi mọi việc kết thúc, lúc chia tiền thì bọn họ bị đi đi một mớ.

"Lên, chẳng lẽ bọn mày còn không bằng những tên canh công hay sao, nhanh lên! Nhanh lên! Nếu không nhanh thì bọn kia ăn thịt còn chúng ta thì còn cách uống canh mà thôi, ta hô lên sau đó tất cả cùng nhau xông ra! Đánh chúng ta đánh cho bọn chúng trở tay không kịp, Độc Lang! Đám người chỉ biết nuôi gái bọn mày đang ở đâu! ? Mau trả lời ta."

"Lão đại, bọn em đã vào vị trí của mình, đang chuẩn bị đi tới, ngài..."

Trong bộ đàm đột nhiên truyền tới một tiếng súng sau đó bên kia không còn nghe thấy gì nữa, hơi run sợ trong chốc lát sau đó Hải Sa nhỏ giọng nói:

"Xây ra chuyện gì? Bị phục kích ư?"

Một lát sau, bên kia truyền đến một giọng nói khác:

"Lão, lão đại, chúng em gặp tập kích..."

"Đối phương có bao nhiêu người? Độc Lang đâu? Hắn làm sao rồi?"

"Đối phương chỉ có một người. Lang ca, anh ấy... anh ấy đã chết, chúng ta còn có thêm hai huynh đệ vừa mới bị giết. Người kia... Hắn mặc áo choàng màu đen, tốc độ thật nhanh, hắn đu theo dây từ trên leo xuống, khi vừa chạm đất thì hắn liền xông tới, lão đại, chúng ta có đuổi theo không?"

"Hắn đi đến chỗ nào, ta sẽ cho người chặn đường hắn. Bọn mày theo kế hoạch lúc trước mà làm. Cần thận một chút, nếu như bọn họ còn có mai phục, thì xông lên!"

"Vâng, lão đại, tên kia... Hình như là xông về phía ngài..."

***** Trong thân tàu là một đồng hồ điện, mát trật tự mà đen như mực. Mấy cái bàn, dụng cụ đều bị nát bầy, mấy khung cửa lúc này chỉ còn lại dàn giáo, những mảnh vụn thủy tinh vương vãi khắp nơi, xung quanh đều là những vết đạn cháy đen, thỉnh thoảng những sợi dây điện còn bắn ra những tia lửa, "Két két", Hải Sa dẫn đầu hơn mười người chậm rãi đi tới.

Khi đi tới một ngã ba, Hải Sa ra dấu bảo bọn thuộc hạ chia binh làm hai đường. Những tên thuộc hạ vừa mới bước ra thì phía sau đột nhiên có tiếng động vang lên. Vài tia lửa bắn xuyên qua, có một sợi dây điện từ phía trên rơi xuống ghim vào cổ người đi cuối cùng, một cây gậy nhỏ đâm xuống trực tiếp xuyên qua đầu hắn.

"Ở phía trên!"

Trong tích tắc, hỏa lực của hơn mười cây súng diên cuồng phát ra bắn về phía nguồn sáng ở phía trên, một lát sau đợt xạ kích này mới ngừng lại, trong bóng tối truyền tới tiếng súng, thi thể kia bị treo trên không trung đang không ngừng đong đưa giống như là đang cười nhạo bọn họ vậy.

Lui lại mấy bước sau đó hắn chiếu đèn pin lên phía trên. Nhưng mà hắn chỉ thấy những vết đạn chứ không hề nhìn thấy một chút vết máu nào. Một gã lính đánh thuê chiếu đèn pin vào cái xác trên trần nhà thì ngay lúc đó một tiếng súng vang lên.

Thi thể từ phía trên rơi xuống, trên trán của hắn có một vết đạn hết sức rõ ràng.

"Đuổi theo! Giết hắn!"

Tại có thể nghe tiếng súng là do những lối đi nhỏ gấp khúc ở xung quanh tạo nên, trong nháy mắt, tiếng súng như mưa một lần nữa vang lên, một đám người vừa truy đuổi vừa nhìn lên trần nhà, nhưng mà cho dù bọn họ có tìm như thế nào thì cũng không hề phát hiện một chút dấu vết.

Hơn mười người ở trong một con đường nhỏ, ánh sáng của đèn pin chiếu sáng hai bên con đường nhưng không phát hiện ai, Hải Sa hít sâu một hơi, nói:

"Gấp cao thủ rồi. mọi người cẩn thận... Chúng ta nhiều người như vậy, nhất định chúng ta phải giết chết hắn!"

Mà lúc này. trên trần nhà của cái hành lang bên cạnh xuất hiện một bóng người. Hắn đứng nhìn chằm chằm vào căn phòng có ghi số "1029", hắn hít sâu một hơi rồi đẩy cửa vào.

Đây là một căn phòng không bị phá hoại nặng, trình độ xa hoa của nó kém hơn những căn phòng ở tầng ba, bởi vậy hắn vừa nhìn vào là biết ngay trong căn phòng không hề có ai.

Ti mi kiểm tra các loại vết chân trên mặt đất, sau đó kiểm tra dưới giường, tủ quần áo, hắn vươn hai ngón tay捏捏 mũi, ánh mắt hắn đảo qua cái nút phục vụ ăn uống sau đó nhìn về phía đám người Hải Sa.

Hải Sa không hề biết rõ việc hắn nhất thời vui đùa mà ấn vào cái nút đó lại mang ác mộng lớn khủng khiếp đến cho hắn...

***** Không lâu sau lúc.

Máu, tử vong, bóng ma, sợ hãi đều xuất hiện... Khi đi qua hành lang thật dài đó, thuộc hạ bên cạnh của Hải Sa chỉ còn lại hai người. Mấy phút trước có xảy ra một cuộc tàn sát vô cùng quý dị. Những loại công kích và ám sát trước nay hắn chưa từng thấy xuất hiện xung quanh hắn, những thuộc hạ bên cạnh hắn không ngừng ngã xuống.

Lúc thì những viên đạn không tiếng động từ mọi hướng bay tới, khi thì là những cái bẫy bí ẩn chứa những thanh sắt nhỏ, lúc lơ đãng thì người đi cuối cùng cứ như vậy mà ngã xuống khi bọn họ quay đầu lại thì không thấy ai, thuộc hạ thì trên cổ máu không ngừng chảy ra sau đó thân thể co quắp lại rồi chết đi.

Khi bọn họ còn đang kinh ngạc thì người đối diện dùng súng tự động bắn về phía này, thỉnh thoảng bọn họ lại nhìn thấy một chiếc áo choàng bay lượn, nếu như trong tay đối phương không phải cầm súng mà cầm một lưỡi hái thật lớn thì hắn sẽ giống như Tử thần mà thần thoại miêu tả.

Mà hắn quả thật là một Tử thần.

Mỗi một lần hắn tập kích đều có người ngã xuống mà bọn họ lại không thể nắm được quy luật của hắn, tốc độ của hắn lại quá nhanh, hành động thì quá mức quý dị, mỗi một lần xuất hiện đều điên cuồng công kích, hơn nữa công kích lại vô cùng chuẩn xác, mỗi lần bị hắn công kích thì bọn họ lại chạy trốn.

Lúc này Hải Sa mới biết được chỉ dựa vào mấy người bọn họ mà muốn giết hắn quả thật là ngu xuẩn khi biết vậy hắn liền nhanh chóng chạy tới chỗ những lính đánh thuê đang điên cuồng công kích ở tầng hai, mười mấy người không làm gì được hắn chẳng lẽ hơn trăm người vẫn không làm được gì sao.

Trong bóng tối xuất hiện một cánh cửa lớn, bên trong là một cái nhà hàng, đại đa số mọi thứ đều bị phá hỏng hầu như không còn. trong bóng tối, tiếng bước chân của ba người tạo thành một cảm giác lạnh lẽo đến đáng sợ, đặc biệt là lúc bị vây trong sợ hãi nên cảm giác lạnh lẽo này càng tăng lên tới một mức kinh khủng. Ba người đều tự mình đề phòng một góc rồi cẩn thận đi về phía trước. Đột nhiên có một tiếng động nhỏ vang lên.

Hầu như phân xạ một người trong số đó bóp cò, sau đó, ba thước bên trong nhà hàng vang lên một tiếng thét chói tai của đứa bé.

"A -- người đầu cứu mạng, người đầu cứu mạng... đừng mà, đừng mà, nhà ta có rất nhiều tiền, đừng mà..."

Lúc tiếng súng ngừng lại, ba người liếc mắt nhìn nhau, Hải Sa dùng Hán ngữ rống lên một tiếng:

"Ra đây."

Một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi run rẩy bước ra, trên mặt của hắn đầy vẻ sợ hãi, hình dáng của hắn rất bình thường làm cho người ta có cảm giác đây là một đứa trẻ rất thành thật.

"Van cầu các ông, không nên... Nhà của tôi có rất nhiều tiền, van cầu các ông, đừng giết tôi đừng giết tôi..."

Hải Sa liếc mắt nhìn hắn, hắn dùng tiếng Thái nói với một người đang đề phòng phía sau:

"Giết hắn."

Tiếng súng vang lên, thiếu niên kia trong nháy mắt nhảy ra sau đó giơ chân đập vào cái bàn ăn bên cạnh, thân thể hắn tả tả bay lên.

Khoảng cách ba thước thật sự là quá ngắn.

Trong nháy mắt, một sự sợ hãi truyền tới óc hắn, hắn bỗng nhiên quay đầu lại, toàn bộ nhà hàng đột nhiên sáng lên, hắn chớp mắt một cái.

Hắn thấy cảnh tượng tên thiếu niên kia lộn một vòng trên không trung. Song dao trên hai tay của tên thiếu niên kia theo thân thể xoay tròn chém về phía cổ của hai tên thuộc hạ của Hải Sa, sau đó đá vào cánh tay đang cầm súng của hắn.

Vòng xoay trên không trung vẫn chưa ngừng lại, thân thể nặng hơn trăm kg của Hải Sa bị hai chân của tên thiếu niên kéo lên không trung, cánh tay phải của hắn trên không trung bị vụn thành hình bánh quai chèo.

Phanh một tiếng, thân thể của hai người hung hăng đập lên mặt đất. Không có chút nào chần chừ, Hải Sa đưa tai trái mò về phía thanh dao quân dụng ở dưới đùi nhưng mà tốc độ của đối phương so với hắn còn nhanh hơn, tay hắn mới đi được nửa đường thì thanh dao trên tay thiếu niên đã cắm vào tay hắn sau đó thuận lợi đâm xuống đùi. Trong nháy mắt, hai cái tay và một chân bị thương nặng, trên cơ bản hắn đã mất đi hoàn toàn sức chiến đấu. Thiếu niên đứng dậy, hung hăng nắm cầm hắn lôi cả người hắn dậy.

Ánh sáng trong nhà hàng lóe lên một cái sau đó lại chìm vào bóng tối, ánh sáng duy nhất trong này chính là ba cái đèn pin mà bọn Hải Sa đem theo, nhìn vào khuôn mặt lạnh lùng của thiếu niên trước mặt này Hải Sa không tài nào liên tưởng được hắn với Từ thần liên tục giết hơn mười người bọn họ?

Hình dạng có thể nguy trang, nhưng hình thể thì không thể. Người này hiển nhiên vẫn chỉ là một thiếu niên đang trong giai đoạn phát triển.

"Các người đã ấn vào nút gọi phục vụ..."

Lạnh lùng nói, thiếu niên đập mạnh đầu hắn lên cái bàn dài, kéo qua một khối nước đá, thiếu niên cắt nó thành những khối nhỏ sau đó nhét vào miệng Hải Sa, tiếp theo hắn cầm cán thanh dao gõ mạnh bốn năm cái vào miệng Hải Sa, làm cho môi của hắn thành một đồng máu thịt bầy nhầy.

"Được rồi, hiện tại chúng ta có thể nói chuyện... Các người đã ấn vào nút gọi phục vụ ở phòng 1209?"

Hải Sa miệng đầy băng và máu oán hận nhìn hắn. Thiếu niên rất là thương hại lắc đầu:

"Xem ra tôi đã đoán đúng, cái nút đó do các người bấm vào. Như vậy, một vấn đề khác, các người có thấy cô bé này?"

Hắn lấy một tấm ảnh từ trong túi ra sau đó rọi đèn pin vào tấm hình, nói:

"Nhìn kỹ."

"Khụ, khụ khụ... Ha ha ha ha... Cái này, đứa bé này... Đã bị chúng tao cho..."

Ra sức phun ra một khối nước đá trong miệng ra, Hải Sa nở nụ cười, nhưng mà lời còn chưa nói hết thì thiếu niên kia lại lắc đầu:

"Tôi thấy trong mắt ông có sự mê hoặc, thật đáng tiếc, ông chưa từng thấy qua cô ấy... Bọn ông làm lãng phí thời gian của tôi."

Ánh đao lóe lên, trong nháy mắt, máu từ trên cổ Hải Sa chảy ra, sinh mệnh của hắn dựa vào mắt thường có thể thấy được đang nhanh chóng rời khỏi cơ thể hắn, thiếu niên hít sâu một hơi, không để ý tới thi thể đang xụi lơ trên đất nữa mà chạy thẳng ra ngoài, một lát sau hắn vừa xoa trán vừa trở lại.

Dựa theo lời Sa Sa và Nhã Hàm nói thì bọn họ cho rằng mình đi ra ngoài tìm thứ gì đó để ăn, mấy nhà hàng ở tầng trên đã tìm hết, vậy thì Linh Tinh sẽ xuống nhà hàng ở tầng dưới để tìm...

Nhặt lên một khẩu súng tự động, hắn nhờ vào ánh sáng trên súng từ từ đi vào một căn phòng ăn, trên mặt đất có hai thi thể, có lẽ đây là bảo tiêu của một người nào đó, căn phòng đã bị những vết đạn phá hỏng tất cả, đại khái đi qua một vòng, hắn xoay người định rời khỏi, bỗng nhiên hắn quay đầu lại, đi tới phía trước cái tủ lạnh trong phòng ăn, nhiệt độ trong tủ lạnh được điều chỉnh ở mức cao nhất.

Mở cửa ra, hắn vô ý thức trốn sang một bên bởi vì hắn thấy một họng súng lục đang hướng ra phía ngoài. Ngay lập tức Gia Minh ngồi xổm xuống, bên trong tủ lạnh có một cô bé tay cầm súng lục co cụm lại thành một khối, trên người cô tràn đầy những bông tuyết, gương mặt cô tái nhợt, mũi hầu như không hề phun ra một chút hơi ấm nào, ngay cả khi điều chỉnh nhiệt độ ở mức cao nhất thì bên trong tủ lạnh cũng không phải là nơi dùng để trốn.

Đưa tay cảm ứng nhiệt độ trên tay cô bé, hắn thở ra một hơi, sau đó, Gia Minh bế cô bé lên. Cảm tạ trời đất, tim vẫn còn đập mặc dù rất yếu ớt.

Thật sự khó có thể tưởng tượng cô bé vậy mà có thể trốn trong đó, nếu như hắn đến chậm một bước thì chuyện gì sẽ xảy ra, khi nghĩ đến giả thuyết này làm cho hắn có chút run rẩy. Hắn không muốn gánh chịu và cũng chịu không nổi hậu quả này, cho dù là giết sạch bọn người tấn công, hủy diệt toàn bộ Bùi La Gia cũng không đủ để bù đắp...

"Xin lỗi, Linh Tinh, tớ đã tới chậm... Không có chuyện gì, không có việc gì..."

ÂN SÁT

Phẩm Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 91

Bộ Bạch.

Linh Tĩnh, Linh Tĩnh, mau tỉnh lại..."

Ngồi bên bếp lò vẫn còn ấm nóng, Gia Minh cởi áo ra, kéo Linh Tĩnh đang nằm cuộn tròn vào lòng mình, rồi đưa tay xoa nắn tay chân lạnh ngắt của nàng, tuy hẳn không có dị năng, nhưng vẫn có khí công mạnh mẽ, hiện giờ trong lòng hẳn rất lo lắng, bàn tay hẳn ấm nóng như bếp lò, một lát sau, nhịp tim của Linh Tĩnh bắt đầu trở lại bình thường, hai hàng lông mi ướt át khẽ động đậy, cuối cùng nàng cũng chậm chậm mở mắt ra, sau đó chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn chàng trai đang ôm chặt mình lúc này.

Trong bóng tối thực nhìn không thấy rõ vật gì, cho đến khi thiếu niên nhẹ nhàng vuốt ve hai má của cô gái, nhẹ nhàng nói:

"Linh Tĩnh, không sao rồi..."

Tinh thần Linh Tĩnh mới thoải mái hơn, thân thể cứng ngắc thả lỏng đôi chút, mềm mại hơn trong lòng ngực Gia Minh, một lát sau Linh Tĩnh giọng có chút khàn khàn nghẹn ngào nói:

"Gia Minh... rốt cuộc mình cũng tìm thấy cậu rồi..."

"Đúng rồi, tìm thấy rồi, Linh Tĩnh, ổn cả rồi... Không sao nữa rồi..."

"Gia Minh... Bọn xấu đó đã đi hết chưa? Cậu... Cậu không bị thương chứ?"

"Bọn chúng..."

Đang nói dở câu, tiếng súng vẫn từ xa vang tới, Gia Minh hít một hơi thật sâu, sau đó nói:

"Tạm thời khoan hãy nói chuyện này, chúng ta tìm một nơi an toàn để trốn, áy, cậu đừng động đậy, mình ôm cậu là được rồi..."

Linh Tĩnh lúc này vẫn chưa hồi phục, muốn cử động vẫn còn khó khăn, Gia Minh ôm nàng trong lòng, tay cầm súng máy của đám người Hải Sa để lại, nhưng không dám mở đèn pin phía trên, khi đi ngang qua góc bếp, cầm thêm một cái ca nhựa dùng để nấu cà phê để vào trong lòng Linh Tĩnh, cà phê bên trong vẫn còn ấm, cũng còn hơn là không có.

Lát sau, bóng dáng hai người biến mất trong đêm tối...

**** "... Vì tội mình không tìm thấy cậu, lại nghe nói ở dưới rất nguy hiểm, Sa Sa liền muốn đi tìm cậu, lúc cậu ấy bị chị Nhã Hàm lôi đi mình liền nhân cơ hội chạy mất, khi đến lầu một thì nghe nói khu vực cầu thang chỗ đó đã bị chiếm giữ, mọi người đều đi đường vòng, mình cùng với hai ông chú chạy đến nhà ăn trốn, lập tức bị đuổi theo, cho nên họ để cho mình trốn trong tủ lạnh... Trong đó lạnh vô cùng, mình có cầm súng nhưng không dám ra ngoài, chỉ đẩy đẩy nhưng không dám đẩy quá mạnh, nhưng hoàn toàn không đẩy cửa ra được. Trong bóng tối, mình cảm thấy Gia Minh cậu nhất định sẽ đến và tìm thấy mình, sau đó thì cậu đã thật sự tìm thấy mình..."

Tiếng súng, tiếng người, tiếng mưa gió từ xa vọng tới, ánh sáng đèn pin thỉnh thoảng từ bên cửa sổ rọi tới, Linh Tĩnh nhẹ nhàng rúc vào lòng Gia Minh, khe khẽ nói chuyện một tấm thảm quấn quanh hai người, cả ca phê được cầm điện, cả phê bên trong nóng hổi phát ra tiếng nước đang sôi, tỏa ra mùi thơm ngát ngây. Nếu bỏ đi một số nhân tố bên ngoài, thì cảnh tượng này giống cảnh một đôi vợ chồng ngồi trên sofa trong phòng khách xem tivi, rất ấm cúng.

Rót một ly cà phê để Linh Tĩnh một bên sưởi ấm đôi bàn tay một bên từng ngụm từng ngụm uống, Gia Minh xoa xoa đôi chân nhỏ vẫn còn lạnh ngắt của Linh Tĩnh, sau đó từ trong túi lấy ra một đôi hoa tai đeo vào tai Linh Tĩnh:

"Đeo vật mình tặng, thì sẽ là người của mình, bắt luận cậu đi đến đâu, mình sẽ luôn tìm thấy cậu. Nhưng mà, lần sau không được kích động như vậy nữa, được không?"

Linh Tĩnh cọ cọ gò má của mình vào bên má Gia Minh, rồi uống một ngụm cà phê, gật gật đầu:

"Gia Minh, sao cậu tìm được mình vậy?"

"Minh? Kỳ thực mình ở trên lầu suốt, sau đó tìm thấy Sa Sa và chị Nhã Hàm, nghe nói cậu đã chạy xuống dưới, cho nên mình cũng chạy xuống dưới, may mà mình hiểu kĩ mở tủ lạnh ra, không thì..."

Nói đến đây, Gia Minh thân nhiên cười, nói:

"Chắc là chúng mình có linh cảm giống nhau, cậu ở trong đó nghĩ đến mình, mình liền chạy tới đây. Cậu có biết không, nếu mình đến trễ một chút nữa thôi..."

Với giọng điệu trầm thấp, kèm theo một sự lo lắng sợ hãi, khiến cho Linh Tĩnh nước mắt tràn ra, ôm chặt lấy Gia Minh:

"Xin lỗi..."

Đối với chuyện Gia Minh tự nhiên loại bỏ một vài vấn đề, trong lòng nàng vẫn không có suy nghĩ gì khác, hoặc là mỗi người con gái đều xem người mình yêu là người đàn ông tốt nhất trên thế giới này, trong thâm tâm của Linh Tĩnh, Gia Minh thường không thêm đề ý đến chuyện nhỏ, nhưng đối với việc đại sự tuyệt không qua loa câu thả.

Tuy là ngoại trừ lần này ra Linh Tĩnh chưa từng trải qua sóng gió gì, nhưng trong suy nghĩ của nàng đã có những nhận thức như thế. Không cần bất cứ lí do gì, không cần bất cứ sự chứng minh nào, Linh Tĩnh luôn tin tưởng ở Gia Minh.

Khoảng thời gian sau đó, hai người không ai nói lời nào, chỉ im lặng ôm chặt lấy nhau, cuộc chiến bên ngoài diễn ra thế nào họ không muốn quan tâm nữa, kể đến là những khó khăn gì họ dường như cũng chẳng còn tâm trí suy nghĩ đến. Mùi hương cà phê, nướng tựa bên nhau, bàn tay ấm áp, thể giới nhỏ bé, trong giây phút này trở thành khoảnh khắc không ai nỡ phá ngang của hai người.

Một lúc lâu sau đó, Gia Minh dường như đã quyết định điều gì đó, khẽ nói:

"Linh Tĩnh, mình có một bí mật, mãi không biết có nên nói cho cậu và Sa Sa biết hay không, bây giờ mình nghĩ..."

Nghe hắn nói vậy, Linh Tĩnh bỗng nhiên mỉm cười:

"Gia Minh, mình cũng có một bí mật muốn nói với cậu, xem như là chúng ta trao đổi bí mật cho nhau, mình nói trước bí mật của mình cho cậu nghe nhé"

"Chắc... há?"

Gia Minh hơi ngạc nhiên.

"Mình nói trước cũng chẳng sao, nhưng mà cậu không được cười mình đó... Không được cười lớn tiếng..."

"Ừ, được thôi."

Gia Minh nói với vẻ mặt rất nghiêm túc, Linh Tĩnh mỉm môi, hít một hơi thật sâu, khi đã chuẩn bị xong xuôi vừa nhìn thấy vẻ mặt nghiêm chỉnh của Gia Minh không giống như ngày thường thì buột miệng cười phì phì rồi làm lại giống khi này, hít một hơi, mới bắt đầu nói:

"Thực ra... Thực ra mình và Sa Sa... không phải là bách hợp..."

"Há?"

"Hôm qua... Chính là tối hôm qua đó, Sa Sa nghe lời cậu, nhân lúc mình uống rượu sau liền dùng ngón tay... Dùng ngón tay, dùng ngón tay..."

Nàng ấp úng mấy câu dùng ngón tay, dùng ngón tay một hồi lâu, xấu hổ đến khuôn mặt cũng gần như úp sấp vào ngực hắn, sau đó mới nói qua loa hàm hồ.

"... Dùng ngón tay làm chuyện đó... Sau đó mình còn xin cậu ấy đừng làm, cậu ấy không dừng lại, mình liền khóc lên... Sa Sa thấy mình khóc cũng khóc theo, sau đó... Cậu ấy lại nằm lên giường cho mình làm lại cậu ấy, mình cũng không..."

"Ặc, dùng... ngón tay?"

Từ đầu mỗi lộ ra khi Linh Tĩnh ấp úng kể, vẻ mặt Gia Minh lúc này khá đặc sắc, chính là loại vẻ mặt cần ăn đòn, muốn cười lại liêu mạng nhịn lại. Linh Tĩnh cũng không phải Sa Sa, sau khi xấu hổ liền dùng trán thúc hắn mấy cái, sau đó nghe thấy Gia Minh bật cười nói:

"Chuyện đó... Sau đó thì sao?"

"Sau đó... Sau đó bọn mình mới phát hiện nước trong bồn tắm đã bị tràn ra, tiếp theo... Bọn mình phải lau nhà mất gần một đêm, buổi sáng còn chưa được ngủ thoải mái thì đã bị mọi người đánh thức."

Liếc nhìn Gia Minh, Linh Tĩnh thấp giọng nói:

"Thực ra... Lúc Sa Sa chạm vào mình, mình... Mình cũng không cảm thấy quá phân cảm, chẳng qua trong lòng mình biết chuyện đó là không đúng, vì vậy khi Sa Sa làm như thế, mình liền khóc... Thực ra mình cũng biết rõ nguyên nhân Sa Sa làm như vậy, mình hi vọng ba chúng ta sẽ mãi mãi ở cùng nhau. Gia Minh, bất kể thế nào, sau này mình sẽ không ghen với Sa Sa nữa, xin lỗi, Gia Minh, hôm qua cậu cũng thấy khó xử phải không..."

Gia Minh cười:

"Thực ra... Hai cô gái như các cậu đi theo mình, vốn đã là các cậu phải chịu thiệt thòi, có vấn đề gì thì mình nên giải quyết mới đúng, nhưng nếu như các cậu tức giận bởi vì đối phương, mình cảm thấy.. Mình thực sự không thể thẳng thắn yêu cầu các cậu nhất định phải vui vẻ với nhau, mặc dù ba người chúng ta đầu tiên là bạn bè, sau đó trở thành quan hệ giống như vợ chồng... Nếu như người khác gây áp lực, lên án, mình chắc chắn sẽ đứng ở phía trước, nhưng nếu như cậu hoặc Sa Sa cảm thấy quan hệ thế này rất không thoải mái, mình sẽ... Thực sự không có cách nào cả, chỉ là... Nghe nói cảm giác khi bách hợp rất không tồi, cậu thực sự không định thử một lần sao?"

Câu cuối cùng đương nhiên là nói đùa. Linh Tĩnh liếc nhìn hắn, sau đó tựa đầu vào vai hắn, dịu dàng nói:

"Đương nhiên là mình biết, nếu như là Sa Sa thì cũng không sao, sẽ không có ai gièm pha gì, cậu cũng không vì vậy mà chán ghét mình. Nhưng dù thế nào đi nữa mình cũng chỉ muốn Gia Minh cậu chạm vào mình như thế, thân thể của mình, chỉ muốn để cho Gia Minh cậu... Làm chuyện đó..."

Cậu nói cuối cùng Linh Tĩnh xấu hổ đến nói không nên lời, bực bực nổi lòng, nằng nệ nhàng ôm lấy Gia Minh, không nói thêm lời nào. Gia Minh nhẹ nhàng cười, hôn lên tóc nàng, cảm giác như thế rất đau nhói, có lẽ đây chính là tình yêu mà trên sách thường viết sao.

Trước đây hắn chưa từng cảm nhận được một cách rõ ràng sự khác nhau giữa tình bạn, tình thân, tình cảm người nhà và tình yêu, hắn chỉ biết rằng đó là thứ hắn khao khát, đồng thời dùng sẽ hết sức để bảo vệ, cho đến giây phút này, cảm giác đó vẫn âm ập và dạt dào như thế, nhưng dường như lại có một chút gì đó khang khác.

Một lúc lâu sau, Linh Tĩnh mới khẽ nói:

"Vậy... Gia Minh bí mật mà cậu nói là gì vậy?"

"Mình..."

Gia Minh cười cười, sau đó đột nhiên giơ ngón tay lên môi, thuận tay rút ổ điện của ca cà phê bên cạnh.

"Linh Tĩnh, cậu tin mình chứ?"

Chuyện này thực sự không cần phải biết, Linh Tĩnh tròn xoe mắt, gật đầu một cách nghiêm túc.

“Cho dù là bí mật gì đi nữa. mình mãi mãi là Gia Minh của cậu và Sa Sa, mãi mãi là một Gia Minh mà hai bạn quen biết, những thứ khác đều không quan trọng, có được không?”

"Ừm, cho dù cậu nói cậu là người sao từ Hỏa thì mình vẫn cứ thích cậu. Cậu là Gia Minh".

Linh Tĩnh nhẹ nhàng đáp lại.

Gia Minh thân nhiên cười:

"Từ đây bước ra cửa queo phải đi qua ba căn phòng rồi queo trái, có bốn người đang đi trong hành lang, chính là đám xấu xa đã xông lên trên thuyền. Đây chính là bí mật mà mình muốn nói và muốn cho cậu thấy ngay tức khắc."

Nghe Gia Minh nói xong, trong mắt Linh Tĩnh hiện lên sự sợ hãi, cảm giác được Gia Minh đã ôm lấy người nàng, đặt nàng sang một bên, dùng tấm thảm đắp cho nàng như trước.

Tương rằng Gia Minh muốn dẫn dắt người khác rời đi, nàng giơ tay kéo ống quần Gia Minh lại, sau đó Gia Minh cúi người xuống:

"Hãy tin mình, đây là bí mật mình muốn cho cậu nhìn thấy. “ Lấy ly cà phê đặt vào tay Linh Tĩnh, Gia Minh gật gật đầu vể vể, chậm chậm bước ra cửa, sau đó... biến mất..."

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 92

Giải Bày.

Nhìn theo bóng dáng Gia Minh đột nhiên biến mất trong đêm tối, thậm chí ngay cả một tiếng động cũng không có, bỗng nhiên trong lòng Linh Tĩnh lại đột nhiên sợ hãi, hai tay bung chặt ly cà phê, ánh sáng mờ nhạt từ bên ngoài cửa sổ hắt vào, nàng cuộn tròn người lại trong góc phòng.

Gia Minh muốn làm gì, bí mật cậu ấy nói là gì, cậu ấy... liệu có xảy ra chuyện gì không...

Trong chốc lát, một âm thanh từ xa vang tới, giống như vật gì đó đổ xuống đất, cùng lúc đó, tiếng súng đùng đùng vang lên trong đêm tối vọng lại vô cùng kinh khủng, sau đó là tiếng người la hét và kêu gào thảm thiết.

Linh Tĩnh hồi hộp đến mức tim như muốn ngừng đập, tiếng súng dữ dội vang lên trong hành lang, có người đang chạy, tiếng súng càng lúc càng gần, sau đó ầm một phát. Tiếp đến, tất cả trở nên yên ắng, yên lặng đến mức có chút gì đó kì lạ.

Trong sự yên tĩnh đến đáng sợ, Linh Tĩnh không kiềm được nước mắt tràn mi, miệng lí nhí kêu khóc:

"Gia Minh... Gia Minh..."

Tay bung ly cà phê đứng dậy, ánh đèn pin bỗng dừng từ ngoài cửa xẹt qua. Đó là ánh sáng trên những khẩu súng của bọn xấu xa đó, bọn chúng... Đã tới rồi...

Khoảnh khắc này, Linh Tĩnh cảm giác rằng Gia Minh đã lừa mình, cậu ấy chắc chắn là muốn đưa đám người này đi khỏi đây, nhưng cuối cùng lại bị chúng giết chết. Nghĩ đến đây, nàng vịn tường đứng lên. Không có gì quan trọng nữa, nếu Gia Minh không còn... Sau đó ánh mắt của cô lại một lần nữa kinh ngạc.

Vài tia sáng lay lắt chiếu vào phòng, xuất hiện trước cửa là ánh mắt ám áp của Gia Minh, hắn cầm trong tay bốn cây súng máy, ánh đèn pin quét qua quét lại.

Đặt khẩu súng xuống nền nhà, Gia Minh có hơi áy náy bước tới:

"Xin lỗi vì lâu nay đã giấu cậu và Sa Sa..."

Chưa nói hết câu, Linh Tĩnh "Oa" lên một tiếng, chạy ủa vào lòng Gia Minh rồi bật khóc nức nở, giây phút này, cái mà nàng quan tâm không phải chuyện gì khác mà chỉ là chuyện Gia Minh vẫn còn sống...

***** "... Kỳ thực, khởi đầu chuyện này là vào lúc năm mình mười tuổi.

Linh Tĩnh, cậu vẫn còn nhớ chứ? Cuối năm đó, mình bị bọn Hoàng Hạo Bình ức hiếp đến mức phải bỏ nhà ra đi, sau đó mình bị trúng một phát súng, thực ra hai người chết hôm đó đều là sát thủ. Hai người họ đang truy sát một sát thủ rất lợi hại, kết quả bị mình tình cờ trông thấy nên kế hoạch của họ bị phá vỡ, sát thủ lợi hại đó vì cảm kích nên đã thu nhận mình làm đệ tử, dạy mình rất nhiều thứ, như cách dùng dao, cách dùng súng, cách ẩn nấp không cho người khác phát hiện... Mình đã giờ rất nhiều trò đùa quái ác lên người bọn Hoàng Hạo Bình, về sau chúng không còn dám bắt nạt mình nữa."

"Khi đó, mình vẫn tưởng rằng nguyên nhân là do chúng mình trở thành bằng hữu của Sa Sa..."

"Ha ha, đương nhiên Sa Sa cũng là một phần nguyên nhân, nhưng mình cũng lên phá rối rất nhiều, mãi cho đến một ngày, người sát thủ lợi hại đó đột nhiên bị một sát thủ cao tay hơn giết chết, ngày hôm đó mình chợt nhận ra, thì ra một người có giỏi đến thế nào đi chăng nữa, sớm muộn cũng sẽ bị người giỏi hơn giết chết, sai lầm, thất bại một lần sẽ dẫn tới con đường chết, nếu là một người bình thường thì đã khác, có làm sai việc gì cũng có thể xin lỗi, gây ra chuyện gì cũng có cách cứu vãn, cho dù có bị đánh, cùng lắm cũng chỉ đau một trận, cho nên mình..."

"Cho nên Gia Minh cậu không bao giờ thể hiện ra trước mặt người khác? Lúc họ bảo cậu lên võ đài, cậu luôn trốn chạy, nhất định không ra tay, đúng không?"

"Đúng vậy, như vậy có phải là nhát gan không?"

"Phải, nhưng như vậy mới là Cổ Gia Minh của mình và Sa Sa, mình... Rất thích rất thích một Cổ Gia Minh như vậy..."

Linh Tĩnh cười, ôm chặt lấy cổ hắn.

Gia Minh cười cười, vơ lấy cái ga trải giường lau nước mắt trên mặt Linh Tĩnh. Đoạn đối thoại giải thích này hơn một nửa là giả, một chút ít là thật, thậm chí có thể nói toàn bộ đều là những lời giả dối, nhưng lại là nguyên cơ để Gia Minh có thể bộc bạch, suy cho cùng bất luận thế nào, cái sự thật do mình gặp phải một con phượng hoàng mà có thể đầu thai sống lại, nếu nói ra chỉ làm cho mọi việc trở nên rắc rối và phiền phức.

"Được rồi, không nên khóc nữa, mặt giống như mặt mèo rồi... Sau này nếu gặp phải chuyện như thế này, thì không phải lo lắng cho mình nữa, mình có khả năng bảo vệ bản thân... Nếu mình sớm giải thích với cậu và Sa Sa, chuyện ngày hôm nay..."

"Không."

Chưa nói hết câu đã liền bị Linh Tĩnh cắt ngang, sau đó nàng nói một cách bất mãn nói:

" Chuyện gì cũng đều có nguy hiểm hết, huống hồ là việc này, thứ mà bọn chúng cảm là súng, đạn bay loạn xạ, không ai trốn kịp, chỉ cần một chút bất cẩn đều có khả năng bị trúng đạn. Không, có cần thận thì cũng không có tác dụng... Mình và Sa Sa không thể yên tâm, nếu còn xảy ra việc tương tự như vậy, cậu nhất định không được liều lĩnh hành động, nếu không mình và Sa Sa sẽ cùng nhau đi tìm cậu, nếu mà bị giết chết, sẽ khiến cho cậu phải hối hận cả đời!"

"Chậc... à?"

Nét mặt Gia Minh có chút nhăn nhó.

"Cho nên, bắt đầu từ hôm nay, cậu phải hứa với mình..."

"Hứa cái gì..."

"Bắt đầu từ hôm nay, nếu gặp nguy hiểm, cậu không được tùy tiện hành động. Những nơi nguy hiểm cũng không được tùy tiện đi đến, cậu vẫn phải làm Gia Minh như trước đây, không được tùy tiện gây rắc rối, cậu không được ra sức trốn chạy như trước đây, thách đấu bình thường cậu nhất định phải phân công lại, cho chúng biết chút lễ độ, mình... Mình không muốn cậu cứ mãi bị người khác xem thường, giống như lần lên đài lần trước, nếu hấn dám đến, cậu phải đánh cho hắn bò lăn ra, còn nữa..."

Câu nói cuối cùng này dường như là đã hạ quyết tâm, Linh Tĩnh hít một hơi thật sâu, nói:

"Nếu có ai muốn giết cậu, cậu không cần bận tâm sự sợ hãi của mình và Sa Sa, nhất định phải giết chết hắn, không thì... Trên sách có viết là những người đó trả thù rất đáng sợ..."

Sau khi nghe Linh Tĩnh nói một hơi, Gia Minh ngẩn người hồi lâu, sau đó cụng nhẹ vào trán Linh Tĩnh một cái, nở nụ cười:

"Tuân lệnh, Linh Tĩnh bà xã đại nhân."

Linh Tĩnh ôm đầu, ném qua đó ánh mắt hơi chút cáu kỉnh, nói:

"Vậy... bây giờ cậu là Gia Minh như thường ngày chứ?"

"Đương nhiên, lúc nào cũng thế".

"Vậy..."

Linh Tĩnh cười một cách gian xảo:

"Mình đánh cậu, cậu cũng không đánh lại chứ?"

"... Cậu thử đi rồi biết ngay thôi."

Gõ vào trán Gia Minh một cái, Linh Tĩnh cười nói:

"Mình sẽ thử, hừ, để cậu đụng vào mình... A, mình không muốn, cứu tôi với, Gia Minh tha mạng, a... ông xã tha mạng..."

Không dám la lớn tiếng, Linh Tĩnh vừa vùng vẫy vừa cười khê xin tha mạng, hồi lâu sau, Gia Minh một tay đưa vào trong tà áo trước của nàng, một tay luồn sâu vào trong làn váy, những chỗ nhạy cảm bị chiếm lĩnh, Linh Tĩnh lặng yên thôi không giả vờ vùng vẫy kêu xin tha mạng nữa, đôi mắt long lanh nhìn Gia Minh, đôi gò má nóng lên, gương ngừng vô cùng...

**** Trong tình thế nguy hiểm như thế, dĩ nhiên đây không phải là nơi lý tưởng để ẩn nấp, Gia Minh cũng bắt đầu suy nghĩ việc trở lại tầng trên của con tàu.

Nếu như lúc này chỉ có một mình hắn, hắn có thể làm bất cứ việc gì nếu muốn, nhưng có Linh Tĩnh ở đây, những chuyện này bỗng nhiên phải lưu tâm, trên tàu lúc này, một số nơi có thể tiến lên tầng trên cơ bản đều đã biến thành chỗ chiến đấu.

Cho dù Gia Minh có tự tin đến mấy, cũng không nghĩ rằng mình giống như chiến thần có thể giết hết những kẻ ngang đường rồi sau đó nghênh ngang đưa Linh Tĩnh lên lầu.

Không hi vọng Linh Tĩnh xảy ra chuyện, thực ra, lúc này trốn trong căn phòng vừa tối tăm vừa có địa hình phức tạp ở tầng dưới này có vẻ như là chọn lựa tốt nhất hiện giờ, song không chỉ Gia Minh thậm chí cả Linh Tĩnh cũng rất lo lắng, nếu như lâu quá vẫn không tìm thấy hai người họ, Sa Sa ở trên đó có hành động giống như Linh Tĩnh hay không.

Sau một hồi bàn bạc, Gia Minh vẫn quyết định mạo hiểm một phen, hắn chỉ cho Linh Tĩnh cách nỏ súng một cách sơ lược, hai người lặng lẽ ra khỏi phòng, không mở đèn lên, Gia Minh đi trước dẫn đường, Linh Tĩnh kéo nắm góc áo hắn, đi xuyên qua một lối đi dài tối om.

Sau một lát, hai người đi đến đại sảnh để tổ chức yến hội đã hỗn loạn, cửa quay của đại sảnh thông với boong tàu trong lúc mưa gió, cũng chính là nơi mà hai người phải đi qua trong kế hoạch lộ trình của hai người.

Đi đến bên cổng lớn, Gia Minh đột nhiên đưa tay ngăn trước ngực Linh Tĩnh, ra hiệu dừng lại, chỗ mà Gia Minh chạm vào rất nhạy cảm khiến cho Linh Tĩnh tim đập loạn xạ, sau đó ba vệt sáng từ ngoài cửa quét qua quét lại, lúc này, một góc khác của đại sảnh dường như có tiếng người, ánh điện loáng qua một cái rồi biến mất.

Phía trước, phía sau đều có người đến, làm sao bây giờ, phải làm sao... tuy trong lúc nguy cấp nhưng Linh Tĩnh rất bình tĩnh, nàng nhớ lại lời nói của Gia Minh, không muốn trở thành gánh nặng của Gia Minh, thế là nàng kiểm tra băng đạn, mở chốt an toàn, bóp cò súng...

Bằng bằng bằng...

Ánh lửa sáng lên, đạn ở trên sàn nhà bay vụt ra, ánh đèn pin ngoài cửa đột nhiên ngừng lại, Gia Minh xông ra ngoài như một con báo!

Trong nháy mắt, tiếng súng đặc biệt rõ ràng trong màn mưa. Linh Tĩnh bị chính hành động của mình làm cho hoảng sợ, lúc phản ứng trở lại chỉ nghe thấy tiếng súng vang lên trong cơn mưa bão tối đen bên ngoài, vị trí của Gia Minh có chút không xác định, nàng giữ súng lên nhắm về phía ánh sáng đang quét qua quét lại ở phía sau rồi bóp chặt cò súng, đạn bay đi khoáng cách mười mấy mét, tóe lửa trong đêm tối, thật là trắng lệt, trên lối đi thông qua đại sảnh, rất nhiều tia sáng quét qua quét lại liên tục, rõ ràng là bên kia đã nghe thấy động tĩnh ở bên này, và đang chạy như bay tới, sau đó bóng hai người đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt, trong ánh đèn pin lia qua lia lại, đầu bọn họ trực tiếp vỡ tung.

"Linh Tĩnh, mau qua đây!"

Quay đầu nhìn lại chỉ thấy bóng Gia Minh xuất hiện ở trước cửa, hai nòng súng súng tự động chĩa thẳng ra ngoài cửa mười mấy mét, Linh Tĩnh cầm khẩu súng không có đạn liền hồi bóp cò chạy qua thật nhanh, trốn sau lưng Gia Minh. Trong đêm tối, cách boong tàu không xa có ba khẩu súng rớt lại, đèn pin vẫn còn mở, bên cạnh chúng mấy xác chết nằm sóng soài trên sàn.

"Linh Tĩnh, chúng ta lui về phía sau cái hòm bên kia"

Dùng hỏa lực đáng sợ chính xác tới cực điểm trực tiếp chế ngự kẻ địch phía bên kia, dường như bóng người vừa ló ra liền bị bắn chết ngay tức khắc. Gia Minh và Linh Tĩnh lui về phía sau mấy cái hòm sắt nơi mạn tàu, kế hoạch thất bại, bây giờ điều cần phải suy nghĩ là làm cách nào để chạy thoát.

"Xin, xin lỗi... Gia Minh..."

"Chúng mình là những người thân nhất, không cần phải nói xin lỗi"

Mim cười quay đầu lại an ủi Linh Tĩnh, Gia Minh đổi lại một khẩu súng, hỏa lực khắp nơi, bắn chết hai tên địch nghe thấy động tĩnh. Tình hình trở nên tồi tệ, tuy có công sự che chắn yểm trợ, nhưng trong lúc này nếu không thể giết thoát ra ngoài, một khi địch tới ngày càng đông hơn, e rằng cho dù là liên thủ với Nguyên Lại Triều Sang thì cũng khó mà ứng phó nổi.

Tạm thời sẽ chế ngự địch ở hai bên, Gia Minh tranh thủ nhìn ra ngoài mạn thuyền, mới thở phào một hơi, xoay người nhảy ra phía sau thùng sắt, sau đó kéo một mớ dây thùng to vọt trở về.

"Linh Tĩnh, buộc cái này vào lan can, chúng ta thử một lần làm người bay trên không nhé".

Dưới mạn thuyền, là một chiếc thuyền chiến kê sát bên, nghĩ đến vách thuyền bên dưới đã bị phá thủng một lỗ, những tên địch chính từ dưới vào bên trong thuyền. Trên thuyền có người, nhưng... Không nhiều lắm...

ÂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 93

Phá Thuyền.

Trong mưa, sợi dây thừng dài thông từ trên mạn thuyền được ném xuống, nối liền giữa hai bên. Gia Minh quay đầu lại:

"Linh Tĩnh, có sợ không?"

"Minh, mình không sợ..."

"Vậy thì ôm chặt mình!"

Chưa dứt lời, tay trái Gia Minh đã ôm lấy Linh Tĩnh, sau đó hai người lao xuống dọc theo dây thừng.

Hai chân trên không trung quán vào sợi dây thừng, đồng thời rơi xuống với tốc độ như bay, khẩu súng trong tay phải Gia Minh nhắm lên boong chiếc pháo hạm nhỏ phía dưới, bóp cò, ba tên lính đầu ra bị bắn chết ngay tại chỗ, sau đó rơi xuống. Để Linh Tĩnh nấp sau một pháo đài nhỏ ở phía sau, đủ tránh được tầm bắn trên pháo hạm. Gia Minh nhanh như bay xông vào gian phòng bên trong pháo hạm.

Tiếp đến là tiếng súng làm chấn động lòng người, đạn bay vùn vụt, dường như khiến cả không gian cũng chấn động. Trốn sau pháo đài, Linh Tĩnh cắn chặt răng, người không ngừng run lên, trước đó có nói là không sợ, nhưng thực ra lúc này nàng đang sợ hãi đến cực độ.

Lúc Gia Minh nói ra sự thật đó, tuy rằng nàng cảm thấy rung động, nhưng bản thân không nhận thức được bao nhiêu, nhưng đến giờ phút này Linh Tĩnh mới thật sự hiểu ra, những gì Gia Minh đang trải qua lúc này, chiến trường là như thế nào.

Không có khả năng thoái lui và xin lỗi, không có chỗ cho sự hối hận, bất cứ một viên đạn nào đang bay trong không trung đều có thể đưa người ta đi đến cái chết, cho dù có tài giỏi đến thế nào thì đều có thể tắt thở trong nháy mắt. Nghĩ đến cảnh đó, Linh Tĩnh sợ đến nỗi không kim chế được.

Trước đây khi xem những điều viết trên tiểu thuyết, lúc đối mặt với nguy hiểm, người con trai mà mình thích đứng trước mặt người con gái với phong thái hiên ngang, đối với con gái mà nói, là một cảm giác đau khổ, ảm áp.

Vậy mà vừa lúc này, lúc Gia Minh thật sự ngăn nàng lại với phong thái hiên ngang, ngoài cảm giác ảm áp, nàng còn thấy sợ hãi và run rẩy, không phải là do bản thân nàng mà là vì người con trai đứng trước mặt. Đối mặt với mưa bom bão đạn như vậy, chỉ cần một chút sơ xuất, tất cả sẽ... Không có cách nào cứu vãn...

Vậy mà giờ đây, hấn lại xông thẳng vào nơi nguy hiểm đó, cho dù chỉ là trong thời gian ngắn ngủi, trong lòng nàng cũng lo sợ rằng có thể sẽ phải đối mặt với hậu quả đáng sợ, cố sức kìm chế để không bật khóc lên, nàng âm thầm thở trong lòng, qua lần này, cho dù thế nào cũng được, cũng sẽ không để cho Gia

Minh trải qua những chuyện như vậy nữa, chỉ cần nghĩ đến cảm giác đó, thì trong người nàng lại tràn ngập nỗi sợ hãi không thể ức chế.

Không lâu sau đó, tiếng súng trong khoang thuyền ngừng nổ, toàn bộ chiếc pháo hạm nhỏ bắt đầu di chuyển trên mặt nước, bóng Gia Minh xuất hiện ở cửa hầm, nhắm vào chiếc du thuyền bắn quét trong chớp mắt, rồi bỗng nhiên xông ra ôm lấy Linh Tĩnh trở về ca bin, đi vào sau cửa khoang thuyền, hẳn hơi lưỡng lự một chút:

"Linh Tĩnh, nhắm mắt lại được không, trong khoang thuyền..."

Nhìn vào đôi mắt Gia Minh, Linh Tĩnh nắm chặt lấy cổ áo hắn không chịu buông ra, lắc đầu lia lịa, ánh mắt rất kiên định. Gia Minh thở dài, ôm nàng đi vào trong.

Trong khoang thuyền nồng nặc mùi máu tanh, hai xác chết nằm dưới đất, máu đen nhuộm cả một khoảng, mỗi thứ máy móc bị bắn trúng lúc này đều đang phát ra tia điện rẹt rẹt, Gia Minh đặt Linh Tĩnh ngồi trên một chiếc ghế xem như còn sạch sẽ ở trước mặt, nhìn ra ngoài qua tấm thủy tinh trước mặt, có hai chiếc thuyền dường như đã phát hiện sự bất thường ở bên này, đang từ hai phía khác nhau tiến lại gần.

"Không thể quay về du thuyền được nữa rồi, chúng ta dùng chiếc thuyền này thoát thân, đương nhiên đầu tiên phải lợi dụng radio ở bên trên phát đi tín hiệu cầu cứu, như vậy thì lực lượng hải quân sẽ chạy tới, hi vọng phía trên vẫn còn có khả năng chống đỡ trong hai tiếng nữa..."

Ngồi trên ghế, Linh Tĩnh lặng lẽ nhìn Gia Minh thao tác thật nhanh trên bàn phím ở đài điều khiển, ấn nút, kéo cần điều khiển. Chiếc pháo hạm tăng tốc cực nhanh, trong chớp mắt, bên hông vang lên tiếng nổ lớn, thân tàu đột nhiên lắc mạnh, nhưng xem ra đạn pháo cũng chỉ rơi xuống biển gần thân tàu, cũng không bị trực tiếp bắn trúng.

Quay đầu nhìn lại, tầm nhìn vượt qua cửa khoang phía sau, chiếc du thuyền phần cuối vẫn tỏa ra ánh sáng mê người đã chậm chậm rời xa, sau đó, thân thuyền lại lắc lư, pháo hạm ở phía sau đã đuổi tới.

"Vẫn còn may... Bọn chúng đều nghĩ tới chuyện cướp tiền, chỉ có một chiếc đuôi theo thôi, Linh Tĩnh, yên tâm đi, không sao rồi."

Quay đầu lại cười một cái, lúc Linh Tĩnh gật đầu thì đạn pháo lại nổ tung bên thân tàu. Gia Minh tập trung lái chiếc pháo hạm với tốc độ nhanh nhất, trong thân tàu có một vài thiết bị đã bị đạn bắn hỏng, càng khiến cho hắn bận rộn hơn.

Nhìn cánh Gia Minh chạy tới chạy lui, chốc chốc lại nhảy qua vũng máu và hai cái xác chết, Linh Tĩnh từ trên ghế bước xuống, cố không nôn ra, cố gắng kéo một cái xác chết qua một bên, lúc nâng cái xác còn lại, Gia Minh đứng đó nhìn Linh Tĩnh ánh mắt vừa thấy có lỗi vừa ngạc nhiên và khen ngợi, Linh Tĩnh như có được sự khích lệ, cười một cách ngọt ngào, sau khi dọn xong hai cái xác, nàng từ sau ca bin tìm thấy một mảnh vải cổ lau đi những vết máu trên sàn, hai tay dường như cũng nhớp nháp, nàng mím chặt môi cố không để cho mình khóc òa lên hoặc nôn ra.

So với việc Gia Minh đang làm, thì việc này có là gì đâu chứ.

Hai người tất bật chạy tới chạy lui trên thân tàu chòng chành lắc lư, đạn pháo thỉnh thoảng bay tới, nổ tung ngay cạnh thân tàu, Gia Minh thỉnh thoảng cũng tranh thủ chạy tới phòng điều khiển pháo ở phía sau khoang tàu, làm mấy việc như lắp đạn bắn pháo, rốt cuộc cũng tự mình hoàn thành. Nhưng nã pháo

không phải như bắn súng, trên biển khơi chòng chành lắc lư đen kịt, hầu như ai cũng không thể bắn được chính xác lắm.

Nhưng mà, vận may như vậy không kéo dài mãi được, khoảng hơn hai mươi phút sau, đã không còn thấy bóng du thuyền Tinh Mộng nữa, Gia Minh vừa mới chạy vào phòng điều khiển pháo không lâu, một tiếng nổ vang lên. Lập tức, toàn bộ ánh đèn, thiết bị điện tử trên tàu đều tắt ngúm, tấm kính thủy tinh trước khoang điều khiển vỡ vụn.

Linh Tĩnh bị ảnh hưởng bởi vụ nổ này, phịch một tiếng đùng vào một đồng máy móc bên cạnh, toàn thân đều đau đớn. Giầy dựa bờ dẫy, nàng cố gắng đi tới cửa thông ra phía sau khoang thuyền, cùng lúc đó cửa xoay mở ra, Gia Minh từ bên trong phóng ra.

"Linh Tĩnh, có sao không? Linh Tĩnh!"

"Ừ, mình không sao, chi là... cú va chạm khi nãy có hơi đau một tí..."

Sau khi xác định Linh Tĩnh không có chuyện gì, Gia Minh nhìn máy móc trên thuyền lúc sáng lúc tối, tấm kính phía trước vỡ toang.

Hắn thử thao tác ở vài chỗ, sau đó nhủ mảy:

"Thật là... Bắn qua bắn lại, tàu chắc không đến nổi nổ tung, nhưng toàn bộ động cơ đều bị tê liệt hết rồi, chuyện này..."

Lúc Gia Minh đang nói thì Linh Tĩnh nhìn thấy ngọn lửa trên mặt biển tối đen ở phía sau bốc lên, chiếc tàu như gãy thành hai đoạn, nhưng vẫn chưa chìm, thực là trong cái rủi còn có cái may.

"Gia Minh, chúng ta ổn rồi chứ?"

"Ừm, chí ít thì tạm thời sẽ không sao, nhưng động cơ không khởi động được, vô tuyến điện hình như hỏng rồi bây giờ chỉ có thể lệnh đênh trôi theo nước, sợ nhất là có người đuổi theo..."

Chinh thử vài thiết bị, hai cái bóng đèn trong khoang thuyền trong khoang tàu lại sáng lên, nhìn chỗ kính vỡ vụn mưa gió ập vào ở phía trước, Gia Minh thở dài.

"Nhưng mà có thể an toàn là tốt rồi, Linh Tĩnh, đằng sau có hai phòng nghỉ dành cho thủy thủ, cậu bị ướt hết rồi, chúng mình qua đó xem có quần áo cho cậu thay không, sẵn tiện tắm một cái.

Chiếc pháo hạm cỡ nhỏ này dài gần hai mươi mét, boong tàu kiên cố, bên trong được trang bị đầy đủ gian phòng bên hông tuy bị nổ thủng một lỗ to, nhưng vẫn còn may là vị trí ở trên cao, không đến nỗi làm cho thuyền chìm. Nhưng mà, đám lính đánh thuê kia sống bữa bãi, quá nửa quần áo trên thuyền đều đã rất lâu chưa giặt.

Gia Minh và Linh Tĩnh lục tung lên mới tìm được mấy tấm khăn lông màu trắng còn sạch sẽ. Sau khi xác định nước dự trữ trên tàu cũng đủ cho hai người uống trong nửa năm. Gia Minh dùng chút điện còn dư lại để đun nước, cho Linh Tĩnh có thể tắm một chút nước nóng.

Nước ngọt trên biển có thể ví như là mạng sống, tuy nguồn nước dự trữ xem ra vẫn còn nhiều, nhưng ai biết được rằng bọn họ sẽ phải ở trên chiếc thuyền đã bị hỏng hầu hết thiết bị này trôi dạt bao lâu, nhưng Linh Tĩnh hôm nay vừa trải qua kinh hoàng, vừa bị mắc mưa, Gia Minh không hi vọng nàng sẽ bị ốm.

Trong lúc Linh Tĩnh đang tắm, hắn ném mấy cái xác xuống biển, lấy mấy cái thùng hứng nước mưa, sau khi kiểm tra gần hết các thiết bị bên trong lẫn bên ngoài thuyền, tuy là biết lái tàu nhưng sửa chữa thì thực là hết cách, sau khi cả người đều đã ướt đẫm hắn mới phát hiện ra một điều thú vị, tuy có hơi chút rắc rối, nhưng vô tuyến điện dường như vẫn có thể sửa được.

Thờ phào nhẹ nhõm, sau khi Linh Tĩnh tắm xong, Gia Minh dùng nước nóng Linh Tĩnh đã tắm qua tắm một lần, với kinh nghiệm của một sát thủ, trước khi tất cả mọi việc đều kết thúc, nhất định không nên có phán đoán chắc chắn gì, bởi vì trong cuộc sống lúc nào cũng có những điều không thể lường trước được, cho nên trong tình huống có thể, vẫn phải có sự chuẩn bị phòng ngừa trước.

Lấy bộ quần áo bản đến mức kinh dị mặc vào, Gia Minh ngồi bên giường Linh Tĩnh, đợi nàng ngủ say. Với một người vừa trải qua biến cố lớn như vậy, Linh Tĩnh lúc này thật đáng khâm phục, quần hai lớp khăn lông, nàng nhìn ngắm nhìn Gia Minh đang ở bên cạnh, hai người thỉnh thoảng trò chuyện với nhau, giọng nàng có chút dịu dàng khác thường, cho đến khi đôi mắt môi không thể mở được nữa, mới thiếp đi. Gia Minh biết nàng vẫn còn sợ hãi, nhìn nàng ngủ trong tư thế bất an, Gia Minh thở dài một tiếng.

Linh Tĩnh có thể ngủ, nhưng Gia Minh thì lại không được, cần phải có một người trong coi tình hình bên ngoài, tránh nguy hiểm có thể xảy tới không kịp phản ứng hoặc có người đến cứu không có cách nào xin cầu viện, dùng vải buồm che cái chỗ kinh bị thùng phía trước, tuy mưa gió vẫn tạt vào được, nhưng vẫn đỡ hơn không che, dựa vào kinh nghiệm sửa xe và sửa máy móc, Gia Minh loay hoay với đồng thiết bị hư hỏng đó một lúc lâu, tuy vẫn có thể phục hồi một hai chức năng nhưng cơ bản vẫn không dùng được, cậu ta ngồi dựa vào sô pha quán quanh mấy thứ linh kiện nhỏ, bỗng nhiên vang lên tiếng động khê. Đó là Linh Tĩnh đang ngủ trong lớp thảm lông.

"Gia Minh, mình hơi lạnh... Mình muốn cậu ở bên cạnh..."

Dưới lớp thảm lông, Linh Tĩnh ngoài đôi hoa tai mà Gia Minh cho, không đeo thứ gì khác, Linh Tĩnh cuộn tròn trong lòng Gia Minh, một tay đưa vào trong áo để lên trên ngực trái Gia Minh, như đang lắng nghe nhịp tim của hắn. Thảm lông quần lấy hai người, gió biển lùa qua lớp vải buồm thổi vào bên trong khoang tàu. Trong chốc lát Linh Tĩnh ngủ thiếp đi.

Ôm Linh Tĩnh vào lòng, Gia Minh cuộn lại cuộn dây trong tay, trải qua đêm mưa gió tê nhạt này, không biết từ lúc nào, vạt áo trước ngực của Gia Minh đã ướt đẫm, Linh Tĩnh ngủ mơ khóc lên, nước mắt chảy nghẹn ngào, nức nở.

" Gia Minh... Cậu không được chết... Mình sợ lắm".

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 94

Lệnh Đênh.

Sáng sớm, mưa gió trên biển bắt đầu nhỏ đi, dưới lớp sương mù, màu trắng trong suốt lóng lánh từ phương đông hiện lên như một khối bảo thạch, cảnh mặt trời mọc đẹp lạ thường. Linh Tĩnh nằm trong lòng Gia Minh tỉnh giấc, dụi dụi mắt, cười mệt mỏi:

"Gia Minh... Chào buổi sáng".

"Chào buổi sáng, Linh Tĩnh, cậu ngồi xuống đây, mình đi kiểm xem có gì để ăn không, à, chắc là quần áo của cậu cũng khô rồi, mình đi lấy cho cậu."

Ôm Linh Tĩnh ngồi trên ghế, kéo tấm thảm lông quấn quanh người như cũ, Gia Minh mỉm cười, đi về phía gian phòng ở sau tàu, đa số máy móc đều đã tê liệt, nhưng một số thiết bị điện vẫn còn hoạt động, hơi nóng tỏa ra vừa hay có thể hong khô quần áo.

Trên ghế hãy còn hơi ẩm, Linh Tĩnh đưa tay ra, cảm lần lượt từng linh kiện nhỏ đã được phục hồi như cũ, nhìn nhìn nhưng chẳng hiểu được những thứ này rốt cuộc dùng để làm gì. Ngơ ngác cầm một linh kiện nhỏ có quần dây đồng trong tay, nằng nặc mặt trời mọc nơi chân trời, khoe miệng hiện lên nụ cười âm áp, cũng không biết là đang nghĩ gì.

Trong chốc lát, Gia Minh từ trong bước ra, cầm quần áo đã khô và một ít thứ ăn được như cà phê, bánh quy, bánh mì, thịt hộp xông khói. Để thức ăn qua một bên, Gia Minh đưa quần áo cho Linh Tĩnh, Linh Tĩnh lại cười cười không chịu cầm lấy, đôi chân thon thả duỗi ra, cái lưng lười biếng đưa ra khiến cho tấm thảm lông trượt xuống dưới ngực:

"Gia Minh, mình muốn cậu giúp mình thay quần áo..."

Giọng nói dịu dàng nũng nịu, Gia Minh không khỏi cười phá lên.

Giống như đứa trẻ con đang nhận được sự chăm sóc của Gia Minh, Linh Tĩnh hỏi:

"Gia Minh, cậu nói xem... Du thuyền Tinh Mộng hiện giờ thế nào rồi? Sa Sa cậu ấy..."

"Yên tâm đi, tín hiệu cầu cứu đã phát đi, hiện giờ đoán chừng du thuyền Tinh Mộng đã trở về đất liền dưới sự bảo vệ của hải quân, Sa Sa không xảy ra chuyện gì đâu".

"Cậu ấy không có tin tức của tụi mình... Mình sợ cậu ấy..."

"Chị Nhà Hàm sẽ chăm sóc cậu ấy, không sao đâu."

"Gia Minh, nếu không thể sửa được chiếc tàu này, chúng ta cứ lênh đênh trên biển như thế này sao?"

Gia Minh mỉm cười an ủi:

"Những thứ khác mình không có cách nào để sửa, nhưng vô tuyến điện thì vẫn có thể sửa được, tuy bây giờ xem ra có hơi chút trở ngại, nhưng chắc là không thành vấn đề gì, đừng lo, cứ giao cho mình."

Nhưng mà, Linh Tĩnh có vẻ như không lo lắng lắm, để mặc cho Gia Minh mang vớ quần, mặc chiếc váy dài vào người mình, cười nói:

"Không có, mình nghĩ Sa Sa nhất định sẽ rất ngưỡng mộ hai tụi mình đó, chỉ có chúng mình, không có ai khác, chiếc thuyền này giống như nhà của hai chúng ta vậy... Nếu như có một ngày tụi mình kiếm được thật nhiều tiền, thì sẽ mua một chiếc thuyền giống như vậy ra biển, chỉ có cậu, mình và Sa Sa ba người, chắc chắn sẽ vui lắm... Minh và Sa Sa ngày nào cũng đều không mặc quần áo và đi tới đi lui trước mặt cậu, mặc cho Gia Minh cậu muốn làm gì cũng được..."

Nghe xong câu cuối cùng, Gia Minh không khỏi xấu hổ, sau đó nói:

"Chắc, Linh Tĩnh, cậu thích như vậy sao? Nếu như mình có thể kiếm được tiền..."

"Không được!"

Linh Tĩnh đột nhiên hét lên cắt ngang câu nói của Gia Minh, thấy Gia Minh quay lại nhìn một cách nghi ngờ, Linh Tĩnh hơi áy náy:

"Ô, mình muốn nói là... Mình không muốn cậu dùng những cách kiếm tiền nguy hiểm, nhà của chúng mình phải do tụi mình nghĩ cách từ từ xây lên, mình không muốn cậu gặp phải bất cứ nguy hiểm nào..."

Nói xong khloe mắt nàng hơi đỏ lên, giọng nghẹn ngào:

"Gia Minh, hôm qua... Hôm qua lúc cậu chiến đấu, mình rất sợ, mình không muốn thấy cậu gặp phải tình cảnh như vậy nữa..."

Gia Minh cười, thở phào nhẹ nhõm, nhẹ nhàng ôm chặt Linh Tĩnh.

Nếu Linh Tĩnh có mơ ước như vậy, Gia Minh lúc nào cũng có thể lấy ra mấy trăm triệu đô, nếu muốn nhiều hơn thế, hẳn cũng có nhiều cách hơn để có, tiền, thứ đồ vật này không phải quá quan trọng, trước đây khi làm sát thủ, những người thường thuê mướn hẳn, hơn chín mươi phần trăm là những người có tiền.

Sau khi xem chán trò hề của những người đó, hẳn thậm chí còn có cảm giác căm ghét và sợ hãi thứ đồ vật này. Linh Tĩnh và Sa Sa có tâm hồn trong sáng hồn nhiên, nhưng ai có thể bảo đảm rằng, khi họ bị tiền vây quanh, họ sẽ không bị thứ đồ vật này làm cho sa ngã.

Đây tuyệt đối không phải là cảnh tượng mà Gia Minh muốn nhìn thấy, cho dù hẳn nguyện làm bất cứ việc vì hai cô nàng này.

Sau khi ăn sáng xong, hai người bắt đầu tất bật với công việc của mình, Gia Minh khoác áo mưa đội mưa đi sửa vô tuyến điện, sẵn tiện lấy một ít nước mưa đem qua hứng được cho vào đồ chứa nước, rồi lại lấy thùng chứa ra tiếp tục hứng nước mưa, Linh Tĩnh thì dường như thật muốn biến chiếc thuyền đã bị tê liệt một nửa này thành nơi ở mới của hai người, quét dọn lau chùi, trong ngoài tất bật, bận rộn hẳn lên.

Dọn dẹp đồng đồ nát dưới đất lại gọn gàng, Linh Tĩnh cố gắng lau sạch vết màu trên sàn. Những đồ vật của những thủy thủ trước đây nằng đều dọn dẹp ngăn nắp, quần áo bẩn đem ra móc lên boong tàu giữa trời mưa lất phất, kéo hai chiếc giường trong phòng nghỉ sát lại với nhau thành chiếc giường đôi ấm áp.

Gian phòng bị nổ thủng một lỗ, tấm tôn bên cạnh lỗ thủng đó bị Linh Tĩnh lấy búa đập inh ỏi hồi lâu trở nên không gai góc nữa, Linh Tĩnh và Gia Minh giới thiệu, đây là sân phơi trắng lẹ của biệt thự trên biển.

Thực ra Gia Minh đã tìm thấy thiết bị hàn điện, đã chuẩn bị xong để bít chỗ này lại, nhưng nhìn thấy Linh Tĩnh làm việc hăng hái hưng phấn, tự nhiên cũng cười tỏ vẻ khen ngợi.

Linh Tĩnh mất nguyên một buổi sáng dọn dẹp từ trong ra ngoài khoang thuyền gọn gàng ngăn nắp, buổi trưa nằng canh ở phía trước, bắt Gia Minh phải đi ngủ nghỉ ngơi, trên biển chỉ có sóng và lác lư buồn tẻ, chiếc thuyền nhỏ này lộ ra vẻ quá mức yên tĩnh.

Cầm ly cà phê, Linh Tĩnh thình thoảng bước một vòng trong phòng, đi đến cửa phòng ngủ nhìn Gia Minh đang ngủ một cách bình thản, nằng nhớ lại mấy việc lộn xộn nằng làm lúc sáng, và còn việc nổ súng loạn xạ trên du thuyền Tinh Mộng, Gia Minh không hề trách mắng, mà còn tìm mọi cách để an ủi mình. Tuy những hành động hồ đồ của bản thân luôn gây rắc rối cho Gia Minh, nhưng hẳn lại gánh vác mà không trách một lời.

Khóe miệng hiện lên nụ cười áy náy, Linh Tĩnh nghĩ:

"Người con trai này chính là chồng của mình, không người đàn ông nào trên thế giới sánh được với hắn."

Bị Linh Tĩnh bắt đi ngủ, Gia Minh ngủ đến gần tối mới được phép thức dậy. Trời tối không thể ra ngoài để sửa vô tuyến điện, sau khi ăn tối Linh Tĩnh coi giết, cùng với Gia Minh ngồi trên chiếc ghế dựa trước đài điều khiển, quán chiếc thăm lỏng rồi tung trò chuyện cùng nhau, bảo Gia Minh nói cho nằng biết nguyên lý vật lý của một số linh kiện, sau đó giúp Gia Minh sửa một hai linh kiện nhỏ, lúc nói đến hứng thú, cả hai tự nhiên không khỏi cười ầm lên, rất nhiều chuyện không nhất thiết phải che giấu, Linh Tĩnh ở trong lòng Gia Minh coi bỏ tất quần nhẹ nhàng thoải mái, váy dài, sau đó hai người dính chặt nhau không rời nhau.

Đợi cho tất cả bình tĩnh trở lại, Linh Tĩnh đã trần như nhộng nằm trong lòng Gia Minh, quán chặt chiếc khăn lỏng. Vì muốn tiết kiệm điện, tất cả các thiết bị điện đều cho ngừng hoạt động, duy nhất chiếc đèn vàng ấm áp bên hông đài điều khiển được bật, chiếc thuyền bỗng bênh trôi theo sóng biển, cũng không biết là đã trôi đến nơi nào, tiếng sóng biển nhịp nhàng tẻ nhạt. Bên ngoài mưa đã tạnh, nhìn từ phía trước đài điều khiển, mỗi một ngôi sao trên biển dường như vừa được lau chùi qua, sáng long lanh, tập trung lại thành một dải ngân hà dài dằng dặc.

Hôm nay là ngày mùng 5 tháng 10, theo kế hoạch cũ, họ đáng lẽ là đang ngồi trên chiếc du thuyền Tinh Mộng trở về bến cảng của thành phố Giang Hải, vậy mà bây giờ hai người đang ngồi ôm nhau trước đài điều khiển, quãng thời gian tiếp theo giống như con đường đời phía trước của họ, sẽ yên bình hay trở ngại, tất cả đều vẫn chưa thể biết được...

***** Đúng như gia Minh dự liệu, lúc chiếc tàu của họ đang đập dềnh trôi trên biển thì chiếc du thuyền Tinh Mộng đang trên đường quay trở về dưới sự bảo vệ của hải quân.

Cho dù thế nào cũng không tìm được Gia Minh và Linh Tĩnh, Sa Sa có khóc la ầm ĩ thì cũng không thay đổi được gì, cuộc chiến ngày hôm đó, đám lính thuê đó cuối cùng cũng đột phá vào trong tầng ba của du thuyền, sau đó hải quân đến, đám người này vội vã rút lui, số người mất tích vì bị bắt cóc vào khoảng hai mươi người, trong đó đa phần là thương nhân giàu có hoặc là những quý tử con cưng của những thương gia không kịp tháo chạy.

Sau đó, công tác cứu hộ, truy bắt quy mô lớn được triển khai trên biển. Không riêng gì hải quân, Thôi Quốc Hoa cũng lấy danh nghĩa của cục quốc an để can dự vào, mục đích của họ là muốn tìm được chiến hạm phát ra tín hiệu cầu cứu đầu tiên.

"Một chiếc tàu có thể giành giật với kẻ địch dưới thế cuộc như thế, đồng thời phát ra tín hiệu cầu cứu thành công, cứu tất cả mọi người trên thuyền, nếu như chúng ta đoán không sai, có khả năng đó là tiên sinh Hoa Tulip thân thông quảng đại. Sau đó chiếc thuyền này đi khỏi, phát tín hiệu cầu cứu, dễ nhận thấy là đang ở trong hoàn cảnh nguy hiểm cực độ... Chúng ta bắt buộc phải tìm thấy người này, sống phải nhìn thấy người, chết rồi... Thì mọi người cứ tiếp tục tìm kiếm..."

Lúc hạm đội hải quân triển khai tàu cứu hộ tìm kiếm cứu hộ, chiếc du thuyền Tinh Mộng đang trở về thành phố Giang Hải, sự kiện hải tặc lần này tạo thành sự chấn động đến mọi phương diện.

Sa Sa vì quá đau lòng mà khóc ngắt đi hai lần, nàng không thể chấp nhận sự thực hai người bạn của mình đã chết, chỉ nghĩ rằng chắc chắn là hai người họ đã bị bọn hải tặc bắt cóc, Sa Sa khóc la đòi cha mình thuê tàu thuyền ra biển tìm kiếm, một mặt do Nhã hàm biết rất rõ lai lịch của Gia Minh nên càng không chấp nhận được chuyện này, huy động lực lượng của cả gia tộc, thuê vài đội ngũ cứu hộ chuyên nghiệp, thậm chí còn mời cả một số sát thủ chợ đen hoặc lính đánh thuê, sau đó cùng Sa Sa ra biển tìm tung tích của Gia Minh và Sa Sa.

**** Diễn biến của sự việc này Gia Minh và Linh Tĩnh hoàn toàn không nắm được, sáng ngày mùng sáu họ cùng nhau sửa vô tuyến điện gần như đã bị cháy mất một nửa, Gia Minh phụ trách sửa chính, Linh Tĩnh ở bên cạnh phụ việc lật vặt, giúp Gia Minh lấy thứ này lấy thứ kia, thỉnh thoảng hỏi nguyên lý của một vài thứ giống vậy. Vì Gia Minh có nhiệm vụ canh giữ vào ban đêm, nên hầu như không ngủ chút nào, buổi trưa thì Linh Tĩnh trông coi ở phía ngoài.

Đến khoảng một giờ chiều, trên boong tàu phía ngoài bỗng vang lên tiếng hét của Linh Tĩnh, Gia Minh đang ngủ say tức thì từ trên giường nhảy xuống, hai ba bước là đã phóng ra ngoài, do chạy quá nhanh nên suýt chút nữa là đụng phải Linh Tĩnh ở cửa khoang, sau đó Linh Tĩnh kéo tay Gia Minh chạy lên boong tàu, phần kích chỉ tay về phía xa:

"Gia Minh, cậu xem, cậu xem kia.

Cuối tầm mắt, một hòn đảo nhỏ loáng thoáng hiện ra.

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 95

Đảo Hoang.

Xa thăm, tháp thoáng một hòn đảo nhỏ.

Nếu đã có đảo ở đây, có khả năng có người sinh sống, hai người lập tức phấn chấn hẳn lên, nhưng lúc này con tàu bị dòng nước điều khiển phương hướng, trong tầm mắt tuy có thể nhìn thấy hòn đảo, nhưng tàu lại không đi về hướng đó, Gia Minh ngay lập tức chạy vào khoang tàu, mở cửa chui vào tua-bin ở phía sau. Linh Tĩnh đi theo vào trong, nhìn thấy Gia Minh đang bận bịu với đồng máy móc mà nàng không hiểu chút gì, chốc chốc lại tháo bộ phận này ra, gắn ống sắt kia vào, luôn tay luôn chân nối từng sợi dây điện.

Linh Tĩnh muốn giúp một tay, nhưng lại không giúp được, vì không muốn cản trở Gia Minh nên đành đi ra ngoài. Sau một hồi lâu, Gia Minh từ bên trong kéo một sợi dây điện ra ngoài, nối với cái máy đã sửa xong tối hôm qua, sau đó lại tắt bật ần ần bầm bầm, lát sau trong tua-bin vang lên một tiếng nổ lớn, Linh Tĩnh lập tức tưởng là tàu sắp nổ tung. Một lát sau, pháo hạm bắt đầu chuyển hướng trong tiếng rền vang khác thường của chân vịt.

"Thật tốt quá, tốt quá... Hy vọng có thể trụ được lâu một chút, ít nhất cũng đủ thời gian cho chúng ta lái qua bên đó..."

Nhìn Gia Minh điều chỉnh cần điều khiển, cuối cùng cũng khiến cho con tàu rẽ về hướng hòn đảo, Linh Tĩnh mừng rỡ nhào tới:

"Tốt quá rồi, Gia Minh, cậu rất cừ, sửa được con tàu rồi! Gia Minh, cậu là số một!"

Để cho Linh Tĩnh hôn mình một cái, Gia Minh cười nói:

"À mà cũng không phải là sửa xong rồi chỉ là làm cho nó tạm thời hoạt động mà thôi, không biết có thể kéo dài được bao lâu, hy vọng có thể giữ cho đến lúc chúng ta lên trên đảo..."

"Nhất định là được mà".

Linh Tĩnh ngược lại với Gia Minh, nàng càng có niềm tin nhiều hơn, nàng cười nói:

"Hay là chúng ta nhảy xuống biển rồi bơi qua đó đi, hoang đảo chỉ thuộc về chúng ta..."

"À?"

Nghe Linh Tĩnh nói, Gia Minh hơi ngạc nhiên.

"Tại sao muốn là hoang đảo?"

"Vì trên sách đều viết như thế mà."

"Vậy chúng ta sẽ làm đôi vợ chồng Robinhood và 'thứ sáu'."

Gia Minh chỉ biết đứng cười, nhìn thấy Linh Tĩnh hướng về phía hòn đảo la to một tiếng "A...", hai má đỏ bừng, vẻ mặt hào hứng, hẳn bắt giác thấy có chút lạ là, vẫn chưa thấy có dấu vết gì chứng tỏ có người sinh sống ở đây, làm gì mà vui mừng đến như thế...

Thực ra, cả tối hôm qua Linh Tĩnh trong lòng lo lắng rất nhiều chuyện, Gia Minh tuy cũng tỏ ra lo lắng, nhưng sự sợ hãi đối với cái chết lại không hiện lên nhiều, lúc này cũng vậy, cũng không có cảm giác gì thật đặc biệt, và lại cậu ấy đã dự tính là có thể sửa được vô tuyến điện. Linh Tĩnh nhớ lại một số sách đã xem trước đây, khi ở trên biển không có nước ngọt hoặc là thức ăn cảnh tượng đó thật đáng sợ, vào thời kì đại hàng hải ở Bắc Âu, rất nhiều thuyền đi biển một hai năm vẫn không thấy quay trở về đất liền, không có thức ăn, không có nước ngọt, con người sẽ từ từ trở nên phát điên. Tuy trên tàu này nước dự trữ vẫn còn đủ dùng, nhưng ai có thể biết rằng có thể uống được trong bao lâu, và thức ăn cũng sẽ ăn được trong bao lâu? Đến lúc đó họ sẽ làm thế nào đây. Nghĩ đến cánh khi không còn thức ăn Gia Minh sẽ ăn thịt mình, trong lòng Linh Tĩnh bỗng dâng lên một cảm giác rùng rợn khó tả.

Lời nói hay từ ngữ không có cách gì diễn tả được loại cảm giác này, nó thực sự vô cùng kinh khủng, lúc này đây Linh Tĩnh rất tin tưởng Gia Minh, nàng tuyệt không nghĩ rằng Gia Minh có thể vì sự sống còn mà ăn thịt cá nàng. Nhưng cái suy nghĩ hoang tưởng đó lại bắt giác hiện lên, giả dụ phải đối diện với cái chết, người mà mình thương yêu ăn thịt mình, trong lòng nàng sẽ có cảm giác như thế nào đây? Hạnh phúc sao? Ám áp sao? Hay là cảm giác gì khác... Đây là chút tâm lý đen tối của Linh Tĩnh khi rơi vào tình cảnh có thể chết đi, cho dù là Gia Minh, nàng cũng không kê ra cùng.

Tuy nhiên lúc này ám ảnh đó đã biến mất, đương nhiên đáng để hét to lên mấy câu.

Tốc độ quay của chân vịt dường như đạt đến cực hạn, trong thân tàu ồn ào kinh khủng. Cảnh vật trên đảo dần dần hiện lên rõ nét, bãi cát trắng phau, rừng cây xanh ngắt, chim biển bay lượn trên bầu trời, đẹp đến mê hồn. Bỗng dưng sau ca-bin vang lên một loạt âm thanh loảng xoảng, rầm rầm, sau đó không còn nghe thấy tiếng chân vịt quay nữa, Gia Minh nhún vai nhìn Linh Tĩnh cười:

"Trục quay của chân vịt gãy rồi bây giờ con tàu này chỉ có thể dùng mái chèo để bơi vào bờ thôi. Nhưng mà với tốc độ này, chúng ta có thể đi thẳng vào đảo..."

Chưa dứt lời, đã nghe thấy một tiếng ầm thật lớn, trong con chấn động mạnh, chiếc tàu xoay ngang lại. Gia Minh đưa tay ra nắm chặt lấy Linh Tĩnh dường như đang sắp ngã xuống đất, rồi chạy ra ca-bin nhìn xuống nước biển ở phía dưới, Gia Minh gượng cười:

"Và phải đá ngầm."

Thân tàu khá kiên cố, cú va chạm khi này không đến nỗi làm cho đáy thuyền bị thủng lỗ to. Gia Minh và Linh Tĩnh cùng nhau thả neo xuống, sau đó dọn dẹp mấy thứ đồ đạc trong khoang tàu nhét vào cái ba lô đã chiến sắc sờ to bự, chèo thuyền cứu hộ đi thẳng tới đảo. Nhìn từ xa cảnh vật đẹp vô cùng, nhưng khi thật sự bước chân lên đảo mới thấy rằng không có vết tích gì cho thấy sự hiện diện của con người ở đây, ngoài tiếng sóng biển, xung quanh im lặng đến lạ thường.

"Không thể nào... Đúng thật là đảo hoang rồi..."

Dò xét sơ lược xung quanh một cây số, Gia Minh không phát hiện được bất cứ dấu vết gì của con người, tuy đằng trước có một ngọn núi, nhưng vẫn không thực sự biết được hòn đảo này có lớn hay không, nhưng nếu có người sinh sống, đáng lẽ phải có chút vết tích gì lưu lại chứ. Lưng đeo ba lô, hấn bắt giặc có chút buồn rầu, một quốc gia với dân số đông nhất thế giới lại có một đảo hoang không có người ở, đây là một chuyện đáng buồn cười đến mức nào. Chẳng qua cũng rất khó nói nơi này đã vượt ra khỏi biên giới Trung Quốc, đến Nhật Bản hay là khu vực rộng lớn như Đông Nam Á hay chưa.

Chiều ngày hôm đó, hai người đi thẳng từ trong rừng lên núi, khu rừng này xem ra chưa từng bị chặt phá, thậm chí ngay cả dấu vết của con người cũng không có, Gia Minh bước đi trên con đường hun hút phía trước, Linh Tĩnh kéo váy đi theo sau, thực vật trong rừng xanh tốt, Linh Tĩnh chốc chốc lại bị cành cây tua tua vướng vào chân.

Gia Minh sợ Linh Tĩnh thấy buồn chán liền vừa đi vừa chỉ những thực vật kỳ lạ cho Linh Tĩnh xem, giải thích đặc điểm, tác dụng của từng loại cây, bản lĩnh sinh sống nơi hoang dã của Gia Minh rất thuần thực, kiến thức về phương diện này có thể so với nhà sinh vật học, chỉ chốc lát sau đã khiến cho Linh Tĩnh khâm phục không thôi, cuối cùng đuổi theo Gia Minh đánh mấy cái.

Linh Tĩnh từ nhỏ đã là một cô bé ngoan ngoãn thiên tài, tự cho là người có kiến thức uyên bác nhất trong ba người, tuy không có vẻ gì khoe khoang, thình thoảng nhớ lại cảm thấy rất tự hào, lúc này mới biết rằng Gia Minh còn lợi hại hơn nàng nhiều, đây cũng chỉ là làm nũng mới ra tay. Gia Minh cầu xin tha mạng, trong lòng thầm quả quyết là không được thừa nhận chuyện mình vừa nhìn tất cả câu hỏi trong đề thi đều biết cách làm. Ừ, ở trước mặt người khác, mình là một đứa ngốc vẫn tương đối an toàn hơn.

Trên đường lên núi phát hiện trên đảo lại có nguồn nước ngọt, một dòng suối nhỏ trong vắt từ trên núi uốn lượn chảy qua, Gia Minh và Linh Tĩnh trong lòng đều hân hoan, cứ thế này, cho dù là trên đảo sống khổ cực cũng không sợ gì hết. Trên đường đi rất suôn sẻ, lúc sắp lên đến đỉnh núi thì xảy ra một rắc rối nhỏ, khi đi qua nơi cây cối rậm rạp, tay phải Gia Minh vừa giơ lên thì sau đó tiếng roi da vung văng lên, làm cho Linh Tĩnh một phen hú vía, khi quay đầu lại nhìn chỉ thấy Gia Minh đang cầm một con rắn đầu tam giác dài cỡ một mét, do toàn bộ khớp xương trên người đều gãy nát, lúc này lại không có gì đe dọa, bỏ con rắn chết vào một cái túi gói lại, Gia Minh tuyên bố rằng tối nay sẽ ăn thịt rắn, Linh Tĩnh nhăn mũi xem thường, bộ dạng rất đáng yêu.

Lên đến đỉnh núi đã chừng bốn giờ chiều, lấy ngọn núi này làm mốc, diện tích xung quanh cũng không hơn kém nhau bao nhiêu, dưới chân núi còn có một hồ nhỏ. Dùng ống nhòm quan sát một lần, quả nhiên không hề có dấu vết của con người. Thấy cũng không còn sớm, hai người liền vội vàng xuống núi, còn chưa ra khỏi rừng cây thì trời đã dần tối, bật đèn pin có sẵn trên súng máy, Linh Tĩnh theo sát Gia Minh đi về phía trước.

Đến khoảng tám giờ tối, lều vải xuất hiện bên rừng cây, lửa cháy lên, thức ăn, xoong nồi và các đồ dùng khác trên thuyền cũng đã đem xuống. Bận rộn cả một buổi chiều, Linh Tĩnh cũng cảm thấy mệt lử, sau khi ăn bữa tối xong, hai người ôm nhau, cuộn mình trong chăn lông ngừ trong lều. Linh Tĩnh nằm trong lòng Gia Minh nhỏ giọng tính toán về cuộc sống ở trên đảo sau này, cần phải dựng một ngôi nhà gỗ chắc chắn, phải tìm được trái cây có thể ăn hoặc là thứ gì đó khác, hoặc là bắt một số con thú nhỏ có thể ăn thịt ở trên đảo về nuôi. Gia Minh không dự định ở trên đảo mãi mãi, cũng chỉ cười thoải mái.

Ngày mùng 6 tháng 8 cứ trôi qua như vậy. Đến ngày thứ hai, Gia Minh và Linh Tĩnh chèo chiếc xuồng nhỏ trở lại pháo hạm để sửa chữa vô tuyến điện, vội vội vàng vàng hết cả một ngày, nếu lúc này ở trong một hoàn cảnh bình thường một chút, ngày nghỉ quốc khánh sắp trôi qua có thể là bọn họ đang chuẩn bị đồ dùng cần thiết khi đi học. Linh Tĩnh sẽ giúp hai người còn lại bọc sách, Sa Sa sẽ vui mừng reo rao rằng nàng sẽ gia nhập một câu lạc bộ mới, Gia Minh

không thể hiện thân thủ ra, thỉnh thoảng sẽ bị hai kều la hét cùng, thỉnh thoảng ngồi bên máy vi tính, thỉnh thoảng ngăn người... Trên bãi biển đêm hôm đó, Linh Tĩnh nói:

"Minh nhớ Sa Sa quá..."

Cuối cùng, ba người bọn họ rốt cuộc cũng trở thành bạn tốt như anh em sinh đôi, thậm chí sau khi xảy ra chuyện đó, quan hệ bạn bè dường như còn quan trọng hơn cả quan hệ vợ chồng. Cho dù thỉnh thoảng trong lòng cũng hơi có ghen tị, nhưng kể từ mấy ngày trước, sự kiện bách hợp cũng đã hoàn toàn tan thành mây khói.

Tới ngày 11 tháng 10 vẫn còn phải loay hoay với vô tuyến điện, theo như Gia Minh dự tính, hẳn là thêm một thời gian nữa sẽ sửa tốt rồi. Lúc trời chạng vạng tối, đang chuẩn bị kết thúc công việc để về đảo, đèn báo hiệu trên tàu bỗng nhiên lóe sáng, Linh Tĩnh gọi Gia Minh vào trong khoang, đó là một thiết bị thu tín hiệu mới được sửa chữa xong. Vừa thấy ánh đèn sáng lên, Gia Minh thảm kều không tốt, đây là cách thức liên lạc đám lính đánh thuê kia đã thỏa thuận từ trước, nơi này có thể nhận được tin, nói rõ bọn họ cũng không còn cách chúng ta bao xa.

Suy tính cẩn thận một hồi lâu, Gia Minh và Linh Tĩnh chèo xuồng trở lại bờ biển, sau đó lại đi thẳng sang phía bên kia hòn đảo nhỏ, sắc trời đã dần tối sóng biển dào dạt vỗ lên bờ đá, vô số bọt nước bắn tung lên, Gia Minh lấy ống nhòm quan sát tình hình, sau đó đưa cho Linh Tĩnh.

Trong tầm mắt, hai pháo hạm còn khá hoàn hảo đậu tại bờ biển xa xa, những tên lính đánh thuê cầm vũ khí trong tay đang dựng lều trại, đốt lên từng đống lửa, có gần một trăm người. Thấy gia Minh nở nụ cười an ủi, Linh Tĩnh đang nắm chặt súng trong tay cũng bắt đầu lo lắng...

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 96

Con Tin.

Khi lên đến hải đảo, thần kinh căng thẳng của đám người Kim Tông Cảm mới buông lỏng được một chút.

Hắn là người Hàn Quốc, trước kia đã từng là bộ đội đặc công, sau khi giải ngũ trở thành một gã lính đánh thuê tự do, lăn lộn tại các nước như Thái Lan, Israen Pakistan cùng với em trai hắn là Kim Tông Giác, phải mất chừng mười hai năm mới thành lập được tổ chức lính đánh thuê của mình.

Đối với những lính đánh thuê lăn lộn cả đời, thậm chí ngay cả khi chết cũng không có được phần mộ khác mà nói, hắn cũng được xem như là người may mắn. Đương nhiên, nếu như người khác nói như vậy với hắn hẳn chắc chắn sẽ vô cùng tức giận, bởi vì trong mười hai năm qua, hắn thực sự đã phải trả giá rất nhiều, không đơn giản chỉ cố gắng là có thể làm được.

Trước khi tham gia kế hoạch đột kích du thuyền Tinh Mộng lần này, hắn chưa bao giờ tiếp xúc với bất kỳ thứ gì liên quan đến chiến đấu ở Trang Quốc, cũng bởi vì sự hấp dẫn quá lớn, lại có kế hoạch và tài liệu, hơn nữa còn có thêm mấy tổ chức lính đánh thuê đáng tin cậy, hắn mới tham gia hành động lần này.

Chẳng qua, kết quả của hành động lần này thực sự là một sự si nhục, ban đầu dự tính trong một giờ là có thể chiếm được toàn bộ du thuyền, song tởn đến hơn bốn giờ rồi lại phải thất vọng rút lui bởi sự uy hiếp của hải quân, thậm chí ngay cả bom cũng chưa kịp đặt thì đã phải chặt vật chạy trốn rồi rơi vào tình cảnh lúc này.

Ngoài sự si nhục ra, thực ra hắn vẫn được xem như một trong số những người may mắn. Bởi vì sự ảnh hưởng của sự kiện lần này quá xấu, tin tức vừa truyền ra, quân đội lập tức giăng lưới bủa vây trên toàn lãnh hải Trung Quốc, dưới sự phong tỏa nghiêm mật, ít nhất trong phạm vi mà Kim Tông Cảm có thể biết được, ít nhất hơn nửa số tàu thuyền của đồng bạn có tham gia vào sự kiện lần này đã bị phát hiện hoặc đánh chìm, mà hắn mang theo tâm lý đặc biệt thận trọng lại ẩn nấp được gần hai ngày trên biển. Rồi sau đó mới biết được tin tức một cuộc càn quét khổng lồ trên biển.

Bằng vào chiếc thuyền nhỏ của mình bây giờ. muốn chống đỡ lại cuộc càn quét trên biển với quy mô lớn thì thực sự là người si nói mộng, mặc dù nói hải quân không thể lúc nào cũng tiến hành lùng bắt, nhưng mình cũng cần cân nhắc nên nhân cơ hội này để thoát ra ngoài được, vấn đề duy nhất phải quan tâm trước mắt chính là tìm một nơi nào đó để tránh qua đợt càn quét này.

Sau cùng cũng chỉ có thể quy kết cho may mắn, dựa vào tin tức của một tên lính đánh thuê tự do hắn đang chứa chấp, quanh đây có một hòn đảo nhỏ không có tên trên Hải đồ, vì vậy sau nhiều lần đi nhầm đường, rốt cuộc bọn họ cũng tìm ra được nơi có thể tạm thời tránh gió này.

Xem như tạm thời có thể thờ phào nhẹ nhõm, cho mọi người rời thuyền, nhân tiện cũng đưa đám con tin bị bắt được ở trên thuyền xuống. Đây là thu hoạch duy nhất của bọn họ trong lần hành động này, ngộ nhờ sau đó có bị hải quân phát hiện thì sẽ trở thành lợi thế duy nhất để đàm phán.

Không thể để xảy ra sơ xuất quá lớn, chẳng qua sau khi phân ra một pháo hạm để dò xét quanh đảo nhỏ một vòng, hắn mới nhận được một tin tức kinh người: ở một phía khác của đảo nhỏ cũng có một pháo hạm tương tự bị tổn hại nghiêm trọng mắc cạn lại, bước đầu suy đoán, đã có đồng bạn cùng tham gia hành động lần trước đến đảo nhỏ này trước một bước.

Tuy rằng hành động lần trước có rất nhiều đồng bạn, nhưng thực ra bởi vì quá mức khinh địch nên mới dẫn đến cục diện chiến đấu riêng lẻ. Với tình huống trước mắt này, mặc dù mọi người có thể vì áp lực bên ngoài mà đoàn kết lại nhưng cũng không tránh khỏi đề phòng lẫn nhau, suy nghĩ lại một phen, hắn quyết định khuya hôm nay chỉ nghỉ ngơi trên bãi biển, sau đó cho một tiêu đội mười người vào núi lục soát, đàm phán. Nếu như thuyền của đối phương đã bị hỏng, như vậy hai chiếc pháo hạm bên này chính là lợi thế duy nhất để đàm phán.

Lên kế hoạch một lần sau khi ăn cơm tối xong, hắn đổi mắt nhìn mười tên thủ hạ đặc lực nhất tiến vào cánh rừng tối đen, xem ra có thể có chút thu hoạch nhỏ để bù lại tổn thất lần này. Nghĩ tới đây, trong lòng hắn cũng hơi vui vẻ.

Đây thực sự là một tình thần lạc quan trong gian khổ đáng quý.

Sau khi cho mười tên sứ giả đi vào trong rừng, hắn chậm rãi đi trở về doanh trại. Doanh trại không lớn, lúc này cũng khá ồn ào, mấy đồng lữ thật to, một tên lính đánh thuê lôi một cô bé tóc dài người Trung Quốc từ trong lều ra ngoài.

Đó là một trong số những con tin bị bắt tới lần này. mặc dù chỉ khoảng mười lăm, mười sáu tuổi nhưng thân thể đã khá trưởng thành, bề ngoài xinh đẹp thanh tú, lúc ở trên biển cũng có vài tên lính đánh thuê muốn động tới nàng nhưng đều bị Kim Tông Cảm ngăn cản lại.

Lúc này thiếu nữ bị trói chặt hai tay về phía sau, tóc dài bị đối phương nắm lấy nhưng vẫn liều mạng giãy dụa, không chịu đi ra khỏi lều. Một đám lính đánh thuê đứng xung quanh trợ uy, tình cảnh náo nhiệt.

Lại gặp tình huống như vậy, Kim Tông Cảm không khỏi hơi tức giận, nếu hắn không quản chuyện này thì sẽ làm ảnh hưởng đến uy quyền đoàn trưởng của hắn, nếu như trước đây đã nói không được động đến nàng, vậy thì trước khi hắn giải trừ lệnh này, cho dù là ai cũng không được làm ra chuyện như vậy.

Hắn đang muốn xông lên quật ngã tên cả đời chưa từng thấy nữ nhân kia, chỉ nghe "A" một tiếng, một bóng dáng lao ra khỏi lều vải, tên lính đánh thuê ở cửa lều không kịp đề phòng, lập tức bị đánh bay ra ngoài, ngã xây xập mặt mày trên bờ cát.

Người vừa đột nhiên lao ra là một thiếu niên cũng bị trói chặt hai tay, nghe nói là anh trai của cô bé này, lúc này hai anh em đang rúc lại với nhau, mặc dù đều bị trói chặt nhưng ánh mắt đều rất đáng sợ.

Tên lính đánh thuê kia bò dậy, then quá thành giận muốn giơ súng máy lên nhưng trong nháy mắt đã bị Kim Tông Cảm vừa đi tới dùng một quyền đánh ngã xuống đất.

"Dã Ngu, tao đã nói rồi, trước khi không có mệnh lệnh của tao, ai cũng không được phép làm bậy, dường như mày không để mệnh lệnh của tao trong đầu."

"Thật thật xin lỗi, lão đại, em biết rồi..."

Tên lính đánh thuê có biệt danh Dã Ngu lại bò dậy, lau máu tươi trên khoe miệng, mặc dù ngoài mặt thì nói như vậy nhưng rõ ràng trong mắt hắn vẫn không phục lắm.

Kim Tông Cảm nhìn thiếu niên trên mặt đất kia, nói:

"Chẳng qua, bây giờ tao có thể cho mày một cơ hội."

Hắn vừa nói vừa rút dao găm ra cắt đứt dây trói cho tên thiếu niên ngồi trên mặt đất kia. trong ánh mắt mê hoặc của đối phương, hắn chỉ chỉ hai người, dùng tiếng Trung nói:

"Hai người chúng mày đánh tay đôi một trận người thắng mới có quyền lên tiếng."

Từ trên mặt đất bò dậy, thiếu niên xoa cổ tay đã đỏ lên do bị dây thừng buộc chặt, đầu tiên là hơi do dự nhìn Kim Tông Cảm, sau đó đưa tay về phía sau:

"Em, em vào bên trong trước đi."

Khi thiếu nữ quay trở lại trong lều, Dã Ngu ở bên kia cũng tháo súng, dao trên người xuống, trong mắt hắn thiếu niên này chẳng qua cũng chỉ chừng mười bảy, mười tám tuổi, chỉ là một đứa miêng còn hôi sữa, đánh với hắn thực sự là làm nhục chính mình.

Cách nhìn nhận này bị chinh lại ngay trong nháy mắt.

Kỹ xảo đánh nhau mà các thành viên tổ chức lính đánh thuê này am hiểu trên căn bản đều là quyền Thái luôn chú trọng đánh giết mãnh liệt, thực lực của Dã Ngu trong đoàn thực ra cũng chỉ thuộc về tầm trung, nhưng so với cái gọi là võ thuật gia gì đó cũng đã là rất lợi hại, song khi mấy đòn công kích của hắn đều bị thiếu niên kia với thân phép linh hoạt tránh được, đám người kia mới nhận ra thực lực của đối phương thậm chí cũng không kém, kĩ xảo hắn sử dụng chính là công phu Trung Quốc luôn tự xưng là đứng đầu thế giới nhưng lại bị những người am hiểu vật lộn coi là thứ hoa mỹ.

Mất thấy một trận đánh nhau nhằm chán biến thành một cuộc tranh đấu kịch liệt thực sự thú vị, đám người lập tức trở nên cực kỳ hưng phấn. Nghĩ rằng không thể dây dưa lâu với một thiếu niên như vậy, trong chốc lát Dã Ngu cũng hơi nôn nóng, tung ra một cú đá liên hoàn mạnh mẽ. Thiếu niên không ngừng lui lại, chỉ một lát sau, rốt cuộc hắn cũng bắt được một cơ hội đối phương dùng sức quá độ, đột nhiên xông lên va chạm cận thân.

Vẫn là dụng, Dã Ngu lập tức bị bay ra ngoài, mặc dù thương tổn thực sự không lớn nhưng cũng khiến hắn nằm sòng xoài trên mặt đất, vừa muốn đứng dậy đã thấy thiếu niên kia đánh tới không ngừng nghỉ, lúc cổ găng muốn đá bay hắn ra thì huyệt thái dương đã bị trúng một đòn nặng nề, tầm nhìn trong nháy mắt liền trở nên mơ hồ.

Xoay người nhìn lại thấy thiếu niên kia chẳng qua chỉ bị đá nhẹ vào bụng, vẫn bỗ nhào tới không chút dừng lại. sau đó hai quyền nặng nề đã đánh lên người mình.

Một người vừa rồi vẫn còn không ngừng tránh né. đến lúc này dĩ nhiên lại biến thành tấn công không có chút nào giữ lại, một quyền đôi một quyền, một cước đôi một cước, cách đánh liều mạng không để ý đến bản thân thế này lại xuất hiện ở một thiếu niên thật sự cũng khiến người ta phải ngạc nhiên.

Hơn nữa mặc dù hẳn không có khí thế và sát khí đáng sợ được tôi luyện giữa lần ranh sinh tử nhưng về mặt kỹ xảo cũng xuất sắc hơn Dã Ngu nhiều lắm, trận đánh nhau này Dã Ngu đang rơi vào thế yếu.

Một lát sau, trên người hai kẻ vẫn đang liều mạng với nhau này đều dính đầy máu tươi, vết thương trên miệng, mũi, khoeo mắt đều khá đáng sợ. Bất chợt, thiếu niên vẫn luôn liều mạng này lại đột nhiên lắc mình né tránh một quyền nặng nề của đối phương.

Vốn cho rằng sẽ đánh trúng, đồng thời cũng chuẩn bị đón đỡ một quyền nhưng đối phương đột nhiên lại có động tác né tránh xa như vậy khiến Dã Ngu vui vẻ, cho rằng cuối cùng thiếu niên cũng bị khí thế của mình dọa sợ, nhưng sau một khắc, thiếu niên đã vòng ra phía sau hắn một cách thần kỳ, bắt tay trái hắn, đánh một quyền vào các đốt ngón tay.

Nếu như bị đánh trúng, cánh tay này chắc chắn sẽ bị tàn phế, song khi nắm tay vẫn còn ở giữa không trung lại không tự chủ được dừng lại, bởi vì một họng súng đã đi lên trán hắn, đó là Kim Tông Cầm.

Ba người giữ nguyên tư thế đứng tại đó. ánh mắt thiếu niên nhìn về phía Kim Tông Cầm:

"Tao biết chúng mày sẽ không giữ lời... Hự..."

Dã Ngu mạnh mẽ xoay người lại, hung hăng giáng một quyền vào bụng hắn. Thiếu niên phun ra một ngụm máu tươi, thân mình khom lại, sau đó lại bị trúng một cú đá xoáy của đối phương rồi bay ra ngoài.

Kế tiếp căn bản đã biến thành một bên ngược đãi, thiếu niên không có bao nhiêu năng lực phản kích, chỉ biết bảo vệ những chỗ yếu hại rồi để cho Dã Ngu tùy ý đánh.

Thiếu nữ ở trong lều hét lên một tiếng rồi lao ra ngoài nhưng lại bị một tên lính đánh thuê đè chặt xuống đất. Trong tiếng khóc thét của thiếu nữ, thiếu niên kia bị đánh đến hấp hối, gần như đã biến thành một người máu.

Sau khi hơi cảm thấy đã hả giận, Dã Ngu lau vết máu trên mặt, lão đảo bước về phía thiếu nữ đang bị ngã trên mặt đất. Lúc đang muốn cúi xuống, nòng súng lại chỉ vào trán hắn, Kim Tông Cầm lạnh lùng nhìn hắn:

"Mày đánh thua, nếu còn muốn động tới nàng thì sẽ chết."

"Em..."

Mắt thấy đồng bạn xung quanh đều dùng ánh mắt chế nhạo, khinh thường nhìn mình, Dã Ngu cũng biết biểu hiện của mình quá kém, lập tức oán hận nhìn thiếu niên kia rồi xoay người đi ra ngoài.

Một lát sau, dưới sự chỉ thị của Kim Tông Cầm, đám người cột chặt tay chân hai anh em này lại rồi đưa vào trong lều. Nhìn thiếu niên cả người là máu kia, Kim Tông Cầm nhíu mày lại, hơn hai ngày, mình thậm chí còn không biết trong số con tin lại có người lợi hại như vậy, may là bây giờ đã bị đánh thành bộ dạng như thế. xem ra cũng không gây ra được rắc rối gì.

Tạm thời mà nói... vẫn không thể giết, nghe nói bọn họ là con em trong gia tộc lớn nổi danh tại thành phố Giang Hải, nam tên Đông Phương Lộ, nữ tên Đông Phương... Uyên? Hình như là từ này sao. Tên người Trung Quốc thật khó nhớ.

**** Đối với đám lính đánh thuê trong doanh địa mà nói, đây chỉ là một khúc nhạc đệm nho nhỏ.

Sau chuyện này, một số người bàn luận về thân thù của Đông Phương Lộ, một số người lại nhớ đến thân thể của Đông Phương Uyên và mệnh lệnh của lão đại, thảo luận xem nên khéo léo làm như thế nào để biến khúc nhạc đệm này thành "Nhạc đệm" thực sự.

Thời gian dần trôi qua, bởi vì chen chúc trên tàu dọc đường đi đã quá mệt mỏi, đến hơn mười giờ, phần lớn mọi người đều đã vào lều ngủ, chỉ có những người chịu trách nhiệm gác đêm vẫn còn ngồi bên đồng lửa nói chuyện.

Trong lều nhỏ ở chính giữa nơi giam giữ con tin, Đông Phương Uyên trên mặt nước mắt còn chưa khô ngồi dựa vào người anh trai mình, ánh mắt nhìn ra ngoài qua một khe hở nhỏ của căn lều, vừa sốt ruột lại vừa lo lắng, bởi vì lúc này anh trai nàng đang cầm một hòn đá thô ráp cửa mạnh lên dây thừng trói tay của nàng.

Cách trói người của đám lính đánh thuê này rất đặc biệt, mặc dù ngón tay của hai người có thể động đậy nhưng căn bản không thể cởi nút thắt ở nơi mà tầm mắt không thể nhìn thấy được.

Sở dĩ hai người bị bắt, thật sự là vì một chuyện vô cùng ngu ngốc và xui xẻo. Tạm thời không đề cập tới những nguyên nhân nhầm chán này, trong hai ngày lênh đênh này, nàng lo lắng và sợ hãi gần như nhiều hơn cả cuộc đời trước đây.

Pháo hạm vốn cũng không lớn, gần năm mươi người chen chúc ở một chỗ, đừng nói là con tin như các nàng thậm chí ngay cả những tên lính đánh thuê kia còn không có nơi ở bình thường, lúc ở trên thuyền khó xử nhất là khi muốn đi vệ sinh, sau nhiều lần trải qua sự sợ hãi khi gần như sẽ bị người khác cưỡng gian không khỏi khiến nàng hơn một lần oán hận, tại sao mình lại là nữ, mà hôm nay anh trai vì bảo vệ mình khiến bị đánh thành như vậy lại càng làm nàng đau lòng hơn.

Gục vào lòng anh trai khóc một lúc lâu, trong tiếng nói nhỏ của anh trai mình, nàng mới biết hấn căn bản là cố ý muốn bị đánh thành như vậy, bởi vì chỉ có như thế mới khiến người khác không để ý đến, hấn mới có thể thành công giấu đi một viên đá dưới ánh mắt soi mới sắc bén của đám lính đánh thuê kia.

Mặc dù không tính là sắc bén nhưng góc cạnh cũng thô ráp, cho đến lúc này, nhằn nhặn đau đớn trên người. Đông Phương Lộ đã không ngừng cứa hai giờ, cho dù là một khối gỗ cũng gần như bị cọ sát đến bốc cháy, xem ra sợi dây cũng sắp bị cứa đứt rồi.

Trong ánh sáng mờ nhạt, bên cạnh còn có một con tin nữa, đó là một tên mập mập họ Phó, xem ra đã ngủ say, tiếng ngáy phì phò.

Trong lòng Đông Phương Uyên hơi xem thường, cái gọi là nam nhân không đáng tin cậy cùng lắm cũng chỉ như thế này mà thôi.

Đang suy nghĩ, nàng đột nhiên mở to mắt ra, nhìn ra ngoài qua khe hở trên mặt biển chỉ có ánh sáng mờ nhạt phản chiếu, bên cạnh một chiếc pháo hạm đột nhiên có một bóng đen trôi lên không chút tiếng động, lay động đi tới dọc theo mép tàu, động tác quỷ dị đến không thể tưởng tượng nổi.

Từ đáy lòng dâng lên sự lạnh lẽo, giống như một u hồn, bóng đen kia lặng yên bay vào trong khoang pháo hạm...

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 97

Võ Tay Rời Đi.

Bóng đêm cô độc im lặng, tiếng kèn Armonica tang thương vang lên bên đống lửa. Khi ngọn lửa chợt bùng lên trên mặt biển, Kim Tông Cảm vừa mới đi ra khỏi lều, mắt thấy một chiếc pháo hạm bị một pháo hạm khác bắn trúng, trong lòng hắn trở nên trống rỗng trong chớp mắt.

Sau đó, toàn bộ lính đánh thuê trong doanh địa lập tức hành động.

Cũng không phải là lính đánh thuê mới vào nghề, vừa nghe thấy tiếng động, những người này lập tức ôm vũ khí lao ra, có người tìm kiếm vật che chắn ở xung quanh, có người nhắm về phía pháo hạm bắn cũng có người lao ra phía biển, ở phía đối diện, chiếc pháo hạm kia bắt đầu chậm rãi di động ra phía ngoài biển.

Một trong hai chiếc pháo hạm đã bị phá hủy, nếu như một chiếc cuối cùng còn lại cũng bị cướp đi, cả đoàn lính đánh thuê gần trăm người chỉ sợ cũng chỉ có thể trải qua quãng đời còn lại trên hòn đảo này. Biết tình thế lúc này, đám lính đánh thuê xung phong lên phía trước cũng đặc biệt liều mạng, may là trên thuyền cũng không có ai công kích nên cũng không có thương vong gì.

Mắt thấy pháo hạm kia càng lúc càng đi nhanh, Kim Tông Cảm mới lấy một chiếc điều khiển từ xa từ trong lều ra, nhấn lên nút màu đỏ trên đó, pháo hạm lập tức mất động lực trong nháy mắt, dừng lại ở trên biển.

"Bắt đũa ở trên thuyền kia lại cho tao! Tao muốn cho nó sống không bằng chết!"

Giọng nói nguyền rủa nguyền rọi vang lên trong bộ đàm, lúc này người áo đen trong khoang tàu đang nhanh chóng gõ bàn phím, cố gắng phá giải hệ thống phong tỏa để khởi động lại thuyền thờ dài một tiếng, ở phía sau hắn, thi thể hai tên lính đánh thuê đang nằm trong vũng máu, đều là cổ họng bị cắt đứt, một dao mất mạng. Thấy những người đuổi theo trên mặt biển càng ngày càng gần, cuối cùng hắn cũng đứng lên, thoải mái phì cười.

Đã thành công phát ra tín hiệu SOS, chỉ hi vọng tín hiệu không bị bão gió trên biển quấy nhiễu quá lớn, mà lúc này, muốn phá giải hệ thống trên thuyền cũng không đủ thời gian...

"Mượn một chiếc thuyền nhỏ của các người mà thôi, không cần phải làm nghiêm trọng đến thế chứ... Nếu các người đã không muốn cho ta mượn, vậy mọi người võ tay rời đi là tốt rồi..."

Nhún vai. hắn rất vô tội bước vào phòng chứa đạn pháo ở phía sau...

Trên bờ biển, Kim Tông Cảm mắt đỏ ngầu đang ra lệnh. Hành động bắt cóc du thuyền Tinh Mộng lần này mọi người không phối hợp tốt, nhưng vẫn

nhận ra được chiếc pháo hạm kia thuộc về ai, chiếc thuyền nhỏ rách nát ở phía bên kia đảo thuộc về đoàn lính đánh thuê Hòa Nhân, mặc dù khi còn trên biển mọi người đều chiến đấu riêng lẻ nhưng tin tức đoàn trưởng đoàn lính đánh thuê Hòa Nhân đã chết vẫn bị truyền ra ngoài.

Vốn Kim Tông Cảm đã có kế hoạch, thực lực của đoàn lính đánh thuê Hòa Nhân cũng không tệ lắm, hôm nay thừa dịp bọn họ đang như rắn mất đầu, mình trợ giúp không chỉ có thể bắt chẹt một ít, có lẽ còn có thể thu nhận một số thành viên xuất sắc khiến thực lực của mình lớn mạnh thêm, nào ngờ đối phương không những không tiếp thu ý tốt của mình mà còn muốn lén trộm tàu của mình để chạy trốn hơn nữa trước khi rời đi còn bắn nỏ tung chiếc tàu còn lại. Làm việc tuyệt tình như vậy cũng có thể xem như đã chính thức khai chiến.

"... nếu bọn chúng đã không muốn để lại đường lui, hôm nay chúng ta phải cho bọn chúng biết thế nào là hối hận..."

Sau khi sắp xếp kế hoạch tác chiến trong rừng cây với mấy tên tiểu đội trưởng, nhóm người xông qua trên mặt biển cũng đã áp sát đến bên pháo hạm, nhanh chóng bò lên tàu từ bên cạnh.

Sau đó lại là một tiếng nổ rền vang, chiếc pháo hạm còn lại kia cũng lại chọt nỏ tung, quãng lửa không lồ lan tỏa ra bốn phía, nước biển văng lên tung tóe. thì thể mấy người bị nỏ bắn lên không trung... Chi trong nháy mắt, tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm.

Đã không còn cách nào để rời đi!

Sau khi ý thức được điều này, tiếng súng gầm thét trên mặt biển, vẽ ra từng vệt sáng trên mặt nước tối tăm. Không lâu sau, Gia Minh khoác áo choàng đen xuất hiện trên một bãi đá bên bờ biển, tìm đến chỗ Linh Tĩnh đang tránh nê tại một hốc đá bí mật.

Cũng trong lúc này, nhiều đội lính đánh thuê với sự giận dữ và tuyệt vọng, mang theo khí thế hủy diệt hết thảy cũng đang chạy ào vào trong rừng cây. Đêm trước cơn bão, trên hòn đảo lập tức trở nên náo loạn.

Hòn đảo có lẽ không lớn, từ phía trên nhìn xuống, rừng cây có lẽ cũng không tính là rộng lớn, chỉ là có đôi khi cho dù rừng cây không rộng lớn cũng thường trở nên vô biên vô hạn, khi bị lạc đường, hoặc là đổi lại một cách nói khác...

Người vĩnh viễn không bao giờ đi ra được...

Biển có đột nhiên xuất hiện khiến phần lớn lính đánh thuê đều tiến vào rừng cây, đồng thời dường như cũng tạo ra cơ hội chạy trốn càng tốt hơn cho hai anh em Đông Phương Lộ.

Về phần gần trăm người đã đưa bọn họ vào trong lều ở trung tâm lúc trước, lúc này cũng chỉ có hơn mười người còn ở lại quanh đây. một bộ phận đang ở dưới biển kiểm tra xem có thể kéo chiếc tàu đắm lên sửa chữa hay không, một bộ phận khác thì canh phòng ở xung quanh doanh địa, bởi vì chiếc tàu đã nỏ tung nên về mặt đám người lúc này đều khá nóng nảy xúc động.

Theo như Đông Phương Lộ phân tích, bọn họ đã không có tàu để rời đi, trước khi tìm được cách khác để ra biển, khả năng bị hải quân phát hiện là rất lớn, như vậy, sự an toàn của bọn họ trái lại lại càng được bảo đảm, chỉ là lúc này dây thừng đã bị cắt đứt hơn nữa, nếu như dừng lại vào lúc này rồi sau đó bị phát hiện ra, sợ rằng sau này sẽ không còn bất cứ cơ hội chạy trốn nào.

Vì vậy hắn lập tức gắng sức hơn qua chừng nửa giờ nữa, cuối cùng cũng cắt đứt được sợi dây trói Đông Phương Uyển, lại để em gái cởi dây trói cho mình, sau đó hắn mới phát hiện tên mập mạp kia đang trợn mắt lên nhìn hai người.

"Hai người, hai người..."

"Đừng sợ, hiện giờ bọn họ đề phòng không nghiêm ngặt, chúng ta có thể chạy trốn..."

Đang muốn đi qua cởi dây trói cho mập mạp kia. Đông Phương Uyển đột nhiên căng thẳng kéo tay anh trai mình:

"Anh, không tốt... A..."

Còn chưa nói xong, một người đã vén cửa lều lên, nắm tóc Đông Phương Uyển lôi nàng ra ngoài, vẫn là tên Dã Ngưu đã được băng bó vết thương trên người kia.

Tình cách hắn vốn cực căng lại mơ ước Đông Phương Uyển từ lâu, lúc này thấy hai chiếc tàu đều bị nổ tung liền vô cùng buồn bực. Thấy Kim Tông Cảm đã đi ra ngoài, thậm chí muốn tới đây giải quyết nỗi buồn. Song vừa mới kéo Đông Phương Uyển ra ngoài, thậm chí hắn lại phát hiện ra dây trói trên tay chân nàng đều đã bị cởi ra.

Chưa kịp phản ứng lại, hắn lại bị một bóng người húc ngã nhào, Đông Phương Lộ rõ ràng đã bị thương nhưng động tác vẫn nhạy bén. Thoãn thoát, trong nháy mắt đã rút súng lục bên hông Dã Ngưu ra, chỉ lên đầu hắn.

Không khí dường như đọng lại trong nháy mắt, Đông Phương Lộ lấy súng máy đeo trên người đối phương xuống, đưa cho em gái mình, sau đó quay lại nhìn về phía trong lều. Đông Phương Uyển vội vàng quay vào trong lều cởi dây thừng cho tên mập mạp kia.

Lúc này đám lính đánh thuê căn bản đều ở ngoài doanh địa, trong chốc lát cũng không có ai phát hiện ra tình huống bên này. Đông Phương Lộ đương nhiên không dám nổ súng, đang định đánh ngất xiêu tên này, tên kia dường như cũng đoán chắc Đông Phương Lộ không dám nổ súng, vì vậy liền hô to một tiếng, ngay lập tức, bốn tên lính đánh thuê ở xung quanh doanh địa liền ôm súng chạy đến.

Đi ra khỏi doanh địa, Đông Phương Lộ bắt Dã Ngưu làm con tin chậm rãi lùi về phía rừng cây. Đông Phương Uyển cầm súng máy đi theo phía sau. Cổ tay vẫn run rẩy liên tục. Tên mập mạp theo bên người dường như lại càng sợ hãi hơn.

Hai bên giằng co lẫn nhau, tình huống trở lên rất kì lạ, đầu tiên là Đông Phương Lộ không dám nổ súng, nếu không còn con tin trong tay, ba người mình chắc chắn sẽ bị nổ súng bắn chết ngay tại chỗ, còn bên phía lính đánh thuê, trong chốc lát cũng không muốn nổ súng giết người, dù sao ba người này vẫn còn chỗ hữu dụng.

Về phần đám lính đánh thuê đang tìm kiếm trong nước ở nơi xa, khi nhìn thấy tình huống bên này liền cảm thấy hơi buồn cười, hoàn toàn không có ý định tiến đến hỗ trợ.

Lại nói, Đông Phương Lộ có thành tựu về võ công rất cao, nhưng kinh nghiệm chiến đấu sinh tử lại kém xa đám lính đánh thuê này, vất vả lắm mới đi

được đến bia rừng, Dã Nguu bỏ nhào về phía trước mà không có chút dấu hiệu báo trước nào, một viên đạn cũng bắn xuyên qua cổ tay Đông Phương Lộ, hai tên lính đánh thuê vọt lên nhanh như chớp. Đông Phương Uyển vừa bóp cò thì súng máy trong tay nàng đã bị đối phương đẩy lên. cả một băng đạn bang bang bắn lên bầu trời đêm.

Tên mập mạp đi theo kia bị một cước đạp ngã xuống đất, đồng thời trán Đông Phương Lộ cũng bị lĩnh một báng súng, sau đó bị đá bay ra xa.

Tính cả Dã Nguu, tổng cộng có năm tên lính đánh thuê vây bắt ba người này. Đông Phương Lộ lại phải chịu một trận quyền đấm cước đá, nếu như lúc trước vẫn còn hơi hạ thủ lưu tình thì lần này hoàn toàn là ra tay toàn lực.

Đông Phương Uyển bị một tên lính đánh thuê trong số đó bắt lại, lớn tiếng kêu khóc, sau đó lại thấy Dã Nguu kia đi về phía nàng, đôi mắt vì giận dữ mà trở nên đỏ ngầu.

"A..." một tiếng, nàng bị người kia lôi thẳng đến một bụi cây cách đó không xa, một tên lính đánh thuê ở bên cạnh dùng tiếng Hàn Quốc nói gì đó nhưng tóm lại vẫn không thể khiến Dã Nguu đổi ý.

Biết lần này sợ là không thể may mắn thoát được, nàng liền gắng sức giãy dụa, song bất kể là hét chói tai hay đánh đấm đều không có hiệu quả gì, trái lại còn khiến mái tóc dài bị đứt đứt một đám trong lúc giãy dụa khiến da đầu đau rát.

Mắt thấy em gái sắp bị làm nhục, Đông Phương Lộ giãy dụa bỏ chạy nhiều lần nhưng đều bị đánh nặng hơn rồi ngã xuống.

Rầm một tiếng. Đông Phương Uyển bị ném vào trong bụi cây. thân thể người kia nặng nề đè xuống.

Bất kể khóc la thế nào cũng đều không có hiệu quả, y phục bên ngoài bị xé rách, đối phương đè hai tay nàng lên trên đỉnh đầu rồi lại tiếp tục xé lớp y phục thứ hai.

Thân thể nàng giãy dụa điên cuồng làm lộ ra nịt ngực trắng như tuyết, mắt thấy khuôn mặt xấu xí của đối phương gục xuống, Đông Phương Uyển hét lên rồi nhắm mắt lại, sau đó trên mặt, trên gáy đều có cảm giác ghê tởm tới cực điểm.

Tuyệt vọng dâng lên từ đáy lòng gần như khiến nàng muốn cắn lưỡi mình để không còn cảm thấy nhục nhã như thế. Một khắc sau, cái miệng ghê tởm của người kia rút cuộc cũng rời khỏi thân thể nàng, sau đó nịt ngực truyền đến cảm giác như sắp bị xé rách.

Tiếp theo... Âm âm. đینگ đینگ, nhót nhót... Mặc dù rất khó hiểu, nhưng Đông Phương Uyển biết, sợ rằng người kia đã phun nước miếng lên người nàng, rất nhiều nước miếng.

Thân thể kia đột nhiên đè xuống, lồng ngực khó chịu, nàng không tự chủ được mờ mắt ra. Bóng người mặc áo đen tựa như u hồn xẹt qua trước mắt nàng.

Sau đó. từ chỗ Đông Phương Uyển nhìn lại. trong giây lát khiến người ta hoa cả mắt, bóng người kia lao vào giữa bốn tên lính đánh thuê. Bóng người lần lượt thay đổi, tiếng súng vang lên, tia lửa tựa như một ngôi bút vẽ lên trong khung cảnh đen tối.

Người thân bí mặc áo đen kia gần như đang nhảy múa ngay trước họng súng máy của bốn tên lính đánh thuê, tiếng súng dừng lại, bốn tên lính đánh thuê bị súng của đồng bạn bắn cho người đây lỗ thủng ngã xuống. người áo đen kia cầm lấy hai hai chiếc súng máy, bắt đầu bắn về phía đám người trên mặt biển.

Trong tiếng súng. Đông Phương Lộ giãy dụa kéo tên mập mạp kia chạy vào rừng cây. Đông Phương Uyên vẫn còn run rẩy thì một bóng người khác xuất hiện bên bụi cỏ, đẩy thi thể đang dè trên người nàng ra. chỉ thấy vết hầu Dã Ngu đã bị cắt đứt, máu tươi chảy đầy lên người Đông Phương Uyên.

Trong ánh sáng mờ nhạt, bóng người kia khẩn trương vẫy tay:

"Mọi người đi theo ta..."

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp của thiếu nữ, Đông Phương Uyên biết, nàng tên là Diệp Linh Tĩnh.

ÂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 98

Bão Tố.

Rất nhiều năm sau nhớ lại. Đông Phương Uyển vẫn nhớ rõ ràng cảm giác của mình khi đó.

Bóng tối. trong rừng u ám. tiếng súng ồn ào truyền đến xa xa gần gần. bởi vì trên người bị dính đầy máu tươi nên nàng cởi quần áo ra, sau khi lau khô máu tươi liền ném xuống. Diệp Linh Tĩnh đang đi ở phía trước cởi một chiếc áo ngoài ra cho nàng mặc. gió đêm thổi qua vẫn cảm thấy hơi lạnh, đương nhiên đây cũng không phải điều quan trọng nhất.

Bò lồm ngồm trong bụi cỏ và cây rừng, bất cứ lúc nào cũng có thể phải nằm xuống đất để tránh né lục soát, đôi khi ở bên cạnh gốc cây khô, đôi khi ở trong núi đá, ánh sáng của đèn pin, thậm chí là ngọn lửa thỉnh thoảng lại xuất hiện trong tầm mắt, bóng người trùng điệp trong rừng cây thỉnh thoảng lại khiến thần kinh người ta căng thẳng.

Khi trốn tại một hốc đá, Diệp Linh Tĩnh lấy một cuộn băng gạc ra băng bó vết thương trên tay cho Đông Phương Lộ.

Bóng người cao lớn mặc áo choàng màu đen kia xuyên qua trong rừng như u linh, thường thường sẽ chớp lên trong mắt mọi người rồi sau đó lại biến mất.

Mấy năm sau khi đã biết rõ ràng. Đông Phương Uyển mới biết rằng loại "cao lớn" này chỉ là áo giáp của mình, có lẽ cũng bởi vì nàng luôn lấy tư thế ở dưới thấp nhìn lên bóng dáng kia. hoặc là do thân thù người kia thể hiện ra thực sự quá mức kinh người.

Gần trăm tên lính đánh thuê lục soát ở xung quanh mà hẳn chỉ có một người, song mấy người lại có thể tránh né tận đến đây, nơi tầm mắt có thể nhìn đến đều không thiếu thi thể với tư trạng khác nhau, có người trúng đạn, có người bị cắt đứt yết hầu, có người bị bom nổ bay, cũng có người bị trúng bẫy rập rồi bị những thứ như cọc gỗ xuyên thủng, có đôi khi các nàng cũng sẽ nghe thấy tiếng hét thảm vang lên từ bộ đàm của những người đã chết đi này.

Khó có thể tin rằng điều này chỉ là do một người tạo ra. khiến người khác có cảm giác hỗn loạn như có một con mãnh hổ lao vào giữa một bầy cừu, mặc dù so sánh thế này có vẻ như xem nhẹ đám lính đánh thuê kia quá mức, nhưng đặt trong hoàn cảnh này lại vô cùng chính xác.

... ..

Hỗn loạn với quy mô lớn, giao tranh quỵ dị, mặc dù sau khi đoàn lính đánh thuê ý thức được số người của đối phương không nhiều lắm cũng cố gắng triển khai vây bắt ổn định, song từ khi trời tối, trước lúc giao tranh hơn hai giờ, những bẫy rập nhỏ do Gia Minh bố trí ra thật sự nhiều không đếm hết, cho dù đang không ngừng trốn tránh nhưng hẳn cũng có thể lợi dụng đạn lấy được trên người những kẻ đã chết đi để bố trí thành một bãi mìn nhỏ, không ngừng mang đến "vui mừng" cho người khác.

Trong lúc bốn người từ từ ẩn núp, chạy trốn đương nhiên cũng có lúc bị lính đánh thuê phát hiện. Một người trong đó bị Đông Phương Lộ bắn chết, hai người còn lại bị đánh gục bởi đầu đạn không biết bay tới từ nơi nào. Còn có một người trong lúc cách bốn người không xa cũng bị người mặc áo đen kia tới gần, Đông Phương Uyển cũng có ấn tượng với tên cao hơn hai thước, giống như một tháp sắt kia, tên này hẳn phải có kĩ xảo chiến đấu cận thân đứng số một số hai trong đoàn lính đánh thuê, ban đầu khi ở trên thuyền, sau một lần nói đùa hắn đã tiện tay quật ngã Dã Ngu.

Ngay cả một người đàn ông như vậy mà khi súng còn chưa kịp giơ lên đã bị một người lao ra từ trong bóng tối giáng một gáo mảnh liệt vào thái dương, sau đó gần như là công kích mảnh liệt như bão táp, đánh cho hắn ngay cả cơ hội đánh trả cũng không có.

Người này cho rằng năng lực chịu đòn của mình rất mạnh, muốn dùng phương pháp liều mạng lưỡng bại câu thương để đẩy lui kẻ địch, vừa tung quyền ra đánh gãy một cây gỗ to như miệng bát ở bên cạnh thì cổ họng hắn đã bị cắt đứt, máu tươi phun ra, bóng người như u linh kia cũng biến mất trong bóng đêm.

Chiến đấu trong rừng cây kéo dài gần hai giờ. không biết bao nhiêu lính đánh thuê đã chết đi, tiếng súng trong rừng cây không ngừng yếu bớt, hồi lâu sau khi còn vài tiếng súng truyền đến từ rất xa. Nơi bốn người đi qua thường xuyên thấy rất nhiều thi thể.

Dường như bởi vì cởi một chiếc áo ra cho nàng mặc. cô bé tên Diệp Linh Tĩnh kia thường xuyên ôm lấy thân mình mỗi khi tránh né, người cơ bắp đến phát run. Đến khi tiếng súng biến mất một lúc lâu, các nàng vẫn đi dọc theo một tuyến đường cố định, cuối cùng mất hơn nửa giờ nữa mới đến một chân núi.

Theo như Diệp Linh Tĩnh nói, quanh đây được bố trí không ít bẫy lập. Bật đèn pin lên, địa hình nơi này bắt đầu cao lên rõ ràng, ở lưng chừng núi có một hốc đá rộng hơn bốn thước, sâu khoảng hơn hai thước, cũng không tính mà hang động mà chỉ như một mái hiên nho nhỏ, một gốc cây già không biết đã chết héo bao lâu chông đỡ cho "mái hiên" này, cũng miễn cưỡng có thể dùng để ẩn núp.

Tia sáng chiếu tới, một người lén lút lút đi ra từ đó rồi nhẹ giọng nói:

"Linh Tĩnh, cậu không sao chứ?"

Tiến lên đón, trông thấy người này, Đông Phương Uyển hơi sững sờ, đó ** nhiên lại là bạn học mà trong ấn tượng của nàng chính là một kẻ rất hèn mọn, Cố Gia Minh.

Kế tiếp, đại đề là mấy chuyện vặt vãnh như tự giới thiệu bản thân, Đông Phương Lộ là chủ tịch hội học sinh của học viện Thánh Tâm, Linh Tĩnh và Gia Minh đều biết, sau sự kiện loạn võ kia Linh Tĩnh cũng biết đại khái về thân phận của Đông Phương Uyển, duy chỉ có tên mập mạp vẫn đi theo mọi người kia là xa lạ. khi còn ở trên thuyền ba người cũng chẳng có hứng thú tự giới thiệu về mình, vì vậy hai anh em họ Đông Phương cũng chỉ biết mập mạp này họ Phó. Lúc này rốt cuộc thoát khỏi nguy hiểm, mập mạp kia rất kích động, hung phấn đến khuôn mặt đều đỏ bừng:

"Chào, chào mọi người, mình họ Giao, tên Nghiêm Kiệt, ha ha. cha mình kì vọng khá cao về mình..."

Người ngoài cũng không để ý gì đến cái tên này. nhưng Gia Minh lại hơi sững sờ, khuôn mặt hơi cơ bắp:

"Ồ. Phó Nghiêm Kiệt... Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu, mình gọi là Cố Gia Minh, chào bạn. ha ha..."

Lúc này chiến đấu đã dừng lại, ánh mắt anh em họ Đông Phương và mập mạp khi nhìn Gia Minh đều hơi kỳ quái, giống như kính sợ, lại như nghi ngờ.

Gia Minh đương nhiên biết bọn họ hoài nghi chuyện gì, lập tức cùng Linh Tĩnh thêu dệt một phen, đại để là nói hai người bọn họ cũng bị bọn người kia bắt, chẳng qua được một người thân bí có biệt hiệu là Hoa Tulip cứu.

Vị tiên sinh Hoa Tulip này trước nay đều mặc áo choàng đen, hai người bọn họ cũng không biết thân phận bộ dạng thật sự của đối phương. Còn về chuyện thuyền của bọn họ bị phá hủy thế nào, tại sao lại đến hòn đảo này cũng không cần phải thay đổi quá nhiều.

Chi có một chỗ sơ hở duy nhất là khi đám lính đánh thuê kia lục soát. Gia Minh lại trốn một mình ở nơi này nhưng tại sao lại không bị tìm ra, chẳng qua lúc này mọi người cũng không quá để ý, dù sao nếu như Gia Minh nói mình chính là người áo đen kia, sợ rằng mới thực sự bị chê cười. Đối với việc vừa rồi cô bé Linh Tĩnh này đi ra cứu người mà Gia Minh lại trốn ở đây, trong ánh mắt Đông Phương Uyên khi nhìn Gia Minh lại có thêm vài phần xem thường và khinh bỉ.

Trong trận chiến đấu vừa rồi, phe Kim Tông Cầm bị tổn thất thảm trọng. Khi quá nửa số người đã thương vong, Gia Minh cũng liên lạc được với đối phương, yêu cầu mỗi bên chiếm cứ một nửa hòn đảo, từ giờ không xâm phạm lẫn nhau.

Mặc dù lúc này Kim Tông Cầm rất tức giận, nhưng tình huống lúc này căn bản không thể rõ ràng lắm, bên mình thương vong thảm trọng mà sự sắp xếp hòa lực của đối phương lại hoàn toàn không đoán được, mặc dù cũng có thù hạ nói có vẻ như đối phương chỉ có một người, nhưng không chỉ người khác cảm thấy hoang đường khi nghe được lời đó, ngay cả bản thân người nói sợ rằng cũng cảm thấy nực cười.

Dưới tình hình đó, trong thời gian ngắn cũng chỉ có thể tập hợp lực lượng tránh lui trước. Cuối cùng, đây vẫn là một thế giới bằng thực lực để kiểm soát, không có tài, ai cũng muốn liều mạng, nhưng nếu như liều mạng không được mà còn phí công dâng mạng lên, như vậy thì quá không có lý trí.

Từ cách nói chuyện của đối phương, Gia Minh biết bọn họ đại khái cho mình là thành viên của đoàn lính đánh thuê Hòa Nhân, tình huống như vậy xem như lý tưởng nhất, ít nhất bọn họ cũng cho rằng bên mình không thể gửi tín hiệu cầu cứu, tính ra, hai bên ít nhất có thể có hai ngày hòa hoãn.

Đối với chuyện ngày mai bão sẽ ập đến, Gia Minh cũng đã biết được nhờ thông tin lưu trữ trong máy vi tính trên pháo hạm, lập tức lấy danh nghĩa của Hoa Tulip tiên sinh để nói ra, sau đó ba người Linh Tĩnh, Đông Phương Uyên, Phó Nghiêm Kiệt đều bận lu bù lên.

Lấy lều vải trong ba lô ra rồi dùng dao cắt thành từng mảnh, dùng vải bạt che chắn phía ngoài, sau đó lại dùng bùn bít kín bên bờ, lại dùng bụi cây để nguy trang, biển hốc đá thành một hang động nhỏ có thể tạm thời tránh mưa gió.

Bên kia, Gia Minh lấy thuốc men và băng gạc ra băng bó vết thương trên người cho Đông Phương Lộ, cổ tay bị bắn thủng, cánh tay một chỗ trật khớp, một chỗ gãy xương, trên người đầy vết thương nhưng hắn vẫn có thể nhẫn nhịn đi trong rừng hơn hai giờ, đối với người chưa từng được trải qua huấn luyện chuyên nghiệp này, trong lòng Gia Minh thật sự dâng lên sự kính trọng, hắn có thể trở thành chủ tịch Hội học sinh của học viện Thánh Tâm đúng là có lý do.

Chẳng qua khi nghe thấy tiếng rên rỉ bởi sự đau đớn trên cánh tay của anh trai mình, Đông Phương Uyên không khỏi nhũn mày:

"Cẩn thận đó, rốt cuộc là cậu có biết chữa bệnh hay không vậy?"

"Yên tâm. Yên tâm."

Gia Minh cười:

"Nguyện vọng của mình là sau này trở thành bác sĩ."

Đối với lý tưởng này của hắn, Linh Tĩnh cảm thấy hài lòng, cười nói:

"Khó trách cậu vẫn luôn nịnh nọt mẹ mình, thì ra là muốn mẹ mình thu cậu làm đệ tử."

Gia Minh đang định nói "Nịnh, nọt bác gái Diệp cũng không chỉ vì chuyện này". Đông Phương Uyển đã châm chọc:

"Không phải là làm Nha sĩ sao?"

Gia Minh nhún vai:

"Nếu như thi không đậu, đương nhiên cũng chỉ có thể làm Nha sĩ." Sắc mặt Linh Tĩnh lập tức lạnh lại:

"Mẹ mình không phải là Nha sĩ... Chẳng qua, cho dù là Nha sĩ cũng không có gì không tốt cả."

Không nghĩ tới giọng nói của thiếu nữ bên cạnh lại đột nhiên lạnh lại. Đông Phương Uyển hơi khó xử:

"Ồ. xin lỗi..."

Thực ra Linh Tĩnh cũng không phải là người nhỏ mọn nhưng nàng cũng rất ghét loại giọng nói châm biếm của Đông Phương Uyển với Gia Minh.

Bố trí xong hang động nhỏ, phía trên cũng đắp một rãnh nhỏ để nước chảy thì đã là đêm khuya. Mọi người lấy bánh trong ba lô ra ăn phân công người gác đêm xong liền vào trong hang động ngủ.

Cũng không biết đến lúc nào, Đông Phương Uyển mơ mơ màng màng tỉnh lại, sắc trời vẫn tối đen, bên ngoài cũng đã có mưa, trong không khí dường như vẫn còn mùi thuốc súng, ở cửa động có một chiếc đèn pin được tháo ra từ súng máy đang phát sáng.

Gia Minh ngồi ở đằng kia, quần áo đã cời ra hơn nửa, Linh Tĩnh ngồi cạnh hắn vừa chảy nước mắt vừa dùng băng gạc băng bó vết thương trên vai cho hắn, nơi đó bị trúng đạn, đến khi Linh Tĩnh biết, Gia Minh đã nhện hơn nửa đêm.

Gần như trong nháy mắt khi Đông Phương Uyển thấy rõ cảnh tượng trước mắt, Gia Minh cũng đột nhiên nhìn sang, sau đó nở nụ cười bất đắc dĩ. Đông Phương Uyển giật mình, nói nhỏ:

"Thế nào, có chuyện gì vậy?"

Nghe thấy giọng nói của nàng. Linh Tĩnh dùng tay áo lau nước mắt, sau đó quay lại cười yếu ớt:

"Không có chuyện gì, mấy hôm trước Gia Minh bị thương, bây giờ vẫn còn chưa tốt lắm."

Bàn tay run nhẹ, nàng giầu thanh đao găm dính đầy máu sang một bên Đông Phương Uyển không nhìn thấy. Không có thuốc tê, không có bất cứ thứ gì khác, vừa rồi nàng chỉ biết dùng thuốc súng để sát trùng như Gia Minh nói, dùng dao găm trực tiếp mổ viên đạn trong thịt ra, Linh Tinh chỉ nghĩ cũng cảm thấy toàn thân đau đớn. Vừa rồi nàng dùng dao vụng về. Gia Minh cắn chặt răng chịu đựng, không biết là đau đớn đến mức nào nữa.

"Ồ..."

Đông Phương Uyển gật đầu.

"Đúng rồi. vị Hoa Tulip tiên sinh kia đâu? Hắn không cần vào trong tránh mưa ư? Khi bão tới hắn sẽ thế nào chứ?"

"Không biết, hắn không thích ở một chỗ với người khác, nhưng nhất định hắn sẽ có biện pháp khác, yên tâm đi."

"ừ."

Gật đầu. Đông Phương Uyển nhìn băng vải trên vai Gia Minh, sau đó lại nhắm mắt ngủ tiếp, trong bóng tối, bóng dáng luôn lóe lên như u linh đó như thiên thần xuất hiện trước khi nàng bị thương tổn, cứu nàng, cứu mọi người, sau đó lại đánh lui kẻ địch, Hoa Tulip...

Rốt cuộc hắn là người như thế nào. Mang theo ý nghĩ như vậy, nàng cuộn chặt chăn không có giường lớn ấm áp, không có phòng ngủ xa hoa, thậm chí đến bây giờ còn chưa tắm rửa nhưng đây là lần nàng ngủ ngon giấc nhất.

Ngày thứ hai, bầu trời bắt đầu đầy mây đen, buổi sáng vẫn còn là mưa nhỏ tí tách, đến buổi trưa mưa bắt đầu lớn, gió cũng dần mạnh hơn.

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 99

Bão Tố Nổi Lên (1+2) .

Xế chiều ngày 9 tháng 9, bão chính thức ập đến hòn đảo nhỏ không người này.

Tầng mây đen nhánh che kín tất cả ánh sáng, mưa lũ như ập xuống, gió lốc xuyên qua rừng cây rậm rạp phát ra tiếng rít quỷ dị mà kinh khủng. Trong hang động nhỏ hẹp cũng bị gió lốc tràn vào. tựa như lúc nào cũng có thể cuốn mất tấm vải bạt che ở bên ngoài kia.

Đương nhiên bên ngoài còn có một cây cổ thụ đổ dề lên, bên mép vỉa hè cũng có rất nhiều vật nặng dề lên, muốn cuốn bay đi cũng không dễ dàng như vậy, chẳng qua vì mục đích cần thận, đám người Gia Minh vẫn che kín cửa động, chỉ khi xem xét tình hình bên ngoài mới vén lên một khe hở để dùng ống nhòm nhìn ra ngoài.

Dưới bão táp như vậy, đám địch nhân phía bên kia đảo cũng không đến nỗi quá ngu ngốc mà chạy tới đánh lén, nhưng cũng không ai có thể đảm bảo. bọn họ có thật sự ngu ngốc hay không.

Trong động, súng ống, lựu đạn có rất nhiều, từng cái đèn pin trên súng máy bị tháo ra dùng làm đèn chiếu sáng. Mập mập tên là Phó Nghiêm Kiệt ngồi ở ngoài cùng, thỉnh thoảng lại dùng ống nhòm quan sát tình hình, ở giữa là hai anh em nhà Đông Phương. Gia Minh và Linh Tĩnh ở trong cùng sửa một cái vô tuyến điện hình thù kỳ quái. Vẫn là một bộ phận của vô tuyến điện ở trên thuyền bị nổ hỏng, còn chưa sửa chữa xong đã bị đưa đến nơi này, hôm nay Gia Minh mở ra những bộ đàm lấy được của những người đã chết kia, chấp vá những linh kiện giống nhau lại, lại tháo một khẩu súng máy ra.

Linh Tĩnh trùm một nửa chân lông lên người Gia Minh, nói là ngồi bên cạnh hắn giúp mấy việc đơn giản nhưng thực ra cũng không có việc gì để làm, nhiều lắm cũng chỉ là nói chuyện phiếm với hắn mà thôi.

Quan hệ giữa hai người vừa giống như người yêu, lại vừa giống như hai người bạn thật tốt, đương nhiên lúc này ba người còn lại cũng không có ý định suy đoán, lúc này bị vây ở hoàn cảnh xấu như vậy, chuyện may mắn duy nhất là lương thực của bên mình vẫn còn đầy đủ.

Nghe tiếng mưa gió bên ngoài, nhàm chán ngồi đó, thỉnh thoảng nói chuyện phiếm, nói đùa, Đông Phương Uyển thỉnh thoảng lại lo lắng cho vị Hoa Tulip tiên sinh lúc này vẫn còn ở bên ngoài kia, Linh Tĩnh cười qua loa vài câu rồi dùng ánh mắt mập mờ nhìn Gia Minh.

Mập mập tên Phó Nghiêm Kiệt kia thích kể chuyện cười, thường thường người khác còn chưa cười mà hắn đã tự mình cười không ngừng.

Thời gian trôi qua trong tiếng nói chuyện phiếm, tiếng cười lạnh câu đố câu chửi. Tới lúc gần tối, sắc trời đã không khác gì ban đêm. Gia Minh ra cửa động canh gác thay cho mập mập. Linh Tĩnh cuộn chân nằm ngủ bên trong, không khỏi hơi tiếc nuối khi có thêm ba người ở trong động, nếu như chỉ có nàng và Gia Minh, thời tiết thế này hai người có thể ôm nhau ở một chỗ, dù thế nào cũng sẽ không cảm thấy nhàm chán.

Không lâu sau, Đông Phương Uyên mặc áo mưa treo trên vách động, sau đó dùng dây thừng cột chặt eo mình. Đây là điều năm người đã bàn bạc kỹ lưỡng từ trước, nếu như muốn đi ra ngoài trong trời mưa bão thế này thì phải làm như vậy để tránh bị nước lũ chảy từ trên núi xuống cuốn đi. Buộc một đầu dây thành hình nơ con bướm ở ngang hông, nâng đưa một đầu dây vào tay anh trai mình.

Thấy nàng muốn đi ra ngoài, Gia Minh lại chỉ vào nút thắt ở ngang hông nàng, nhíu mày:

"À, cái đó... Cậu buộc chắc rồi chứ?"

"Đương nhiên là chắc rồi."

Đối với chuyện luận võ lần trước, sự trách móc trong lòng Đông Phương Uyên khá lớn, lúc này chỉ nói một câu đơn giản rồi đi ra ngoài.

Bên ngoài hang động nhân tạo gió giạt mưa sa, bầu trời tối đen, nơi đèn pin chiếu tới, dòng nước cuộn cuộn từ trên núi chảy xuống bị tách làm đôi ngay bên trên hang động nhỏ, nước mưa gần như hợp thành một dòng sông nhỏ.

Trong lòng hơi giạt mình, nàng chậm rãi đi dọc theo sườn núi không quá dốc xuống bên dưới, sau khi xác định Gia Minh ở cửa động có muốn rình coi cũng không thể thấy được, nàng mới ngồi xổm xuống, cởi quần dài ra.

Mặt khác, Đông Phương Lộ cầm chặt dây thừng trong tay, ngồi xuống bên cạnh Gia Minh, cười nói:

"Xin lỗi, hình như em gái mình hơi có thành kiến với cậu."

"Ừ, mình biết."

Gia Minh nhún vai, nói:

"Hắn là vì chuyện luận võ lần trước."

"À, chuyện lần đó khiến nàng bị đám bạn bè trêu chọc rất nhiều lần. Chỉ là thầy giáo mình cũng cảm thấy phương phép của Gia Minh niên đệ (học sinh lớp dưới) khá chính xác, chỉ là thủ đoạn hơi... Ha há..."

Hai người cười một tiếng hiểu nhau. Đông Phương Lộ hỏi:

"Phương diện vật lý của Gia Minh niên đệ rất lợi hại hả?"

"Ha há, hứng thú mà thôi."

Chỉ vào vô tuyến điện, Gia Minh cười:

"Khi còn nhỏ thích tháo radio ra sửa."

"Nếu có hứng thú trên phương diện này, tại sao lại muốn học Y?"

"Ồ, bởi vì..."

Nhớ lại mục tiêu ban đầu, Gia Minh không khỏi nhún vai, nói:

"Bởi vì trước đây có một người bạn rất thích đánh nhau, cũng luôn luôn bị thương đi..."

Đông Phương Lộ hạ thấp giọng, cười nói:

"Chẳng lẽ là bạn gái mình thích?"

"Ặc, coi như vậy đi, chẳng qua..."

Đối với Gia Minh, chuyện này cũng không cần phải che giấu, dù sao chuyện có thật có giả mới khiến người ta dễ dàng bị lừa, song còn chưa nói hết, trong mưa gió đã truyền đến tiếng thét sợ hãi của Đông Phương Uyển sợi dây bị kéo căng sau đó lại đột nhiên rơi lỏng.

Đông Phương Uyển vừa mới nhòms dậy đã bị Gia Minh trực tiếp đè lại, sau đó hắn cảm đèn pin lên xông ra ngoài:

"Cậu bị thương, kéo sợi dây cho chắc!"

Thực ra Gia Minh cũng vì lo lắng cho Đông Phương Uyển, nếu thực sự sợi dây bị tuột, Đông Phương Lộ đi cũng không sao cả, chi là vừa rồi có tiếng hét trước rồi sợi dây mới xảy ra biến hóa, điều này nói rõ Đông Phương Uyển chắc chắn đã bị tập kích trước.

Lẽ nào dám người kia thật sự ngu ngốc đến nỗi chạy đến đây đánh lên sao? Vừa lao ra, chi thấy đèn pin của Đông Phương Uyển bị rơi xuống sườn núi. hai bóng người quay cuồng rơi xuống dòng nước nhỏ đang chảy xiết ở bên cạnh.

Ánh mắt lạnh lẽo. Gia Minh nắm lấy sợi dây, vội vàng từ phía trên lao xuống!

Trên thực tế, tên đánh lên kia cũng không phải chủ động tới nơi này tập kích.

Đó là một tên lính đánh thuê, trong trận chiến tối hôm qua tên này bị trúng hai viên đạn rồi ngất xỉu tại chỗ. Khi đám người Kim Tông Cảm rút về phía bên kia đảo liền vứt bỏ hắn lại, đến hôm nay khi mưa rơi xuống hắn mới từ trong hôn mê tỉnh lại, muốn tìm một nơi để tránh bão, song khi cơn bão thực sự ập đến, công sự đơn sơ vốn là nơi ẩn nấp của hắn bị nước mưa cuốn trôi, bản thân hắn bị đau đớn ập đến cùng lúc, cả người cũng mơ mơ màng màng.

Cũng không biết lang thang giữa cơn bão bao lâu, đến khi hấp hối mới phát hiện dường như trên sườn núi có ánh sáng phát ra, lúc này hắn mới ra sức bò lên sườn núi.

Trong cơn bão tố trên biển như vậy, tầm nhìn vốn đã bị hạn chế, tên lính đánh thuê chậm rãi bò lên. Đông Phương Uyển căn bản cũng không phát hiện ra, vừa mới kéo quần xuống không lâu đã thấy một cánh tay xuất hiện trước mặt, muốn chụp lấy đèn pin của nàng, nhưng không chụp được mà lại túm vào

quần nàg. Đông Phương Uyển bị dọa đến hết lên, sau đó thân thể liền mất thăng bằng, bởi vì sợi dây buộc ngang hông kia cũng không chắc chắn lắm, nàg liền bị lằn xuống sườn núi theo tên lính đánh thuê kia.

Trong lúc trời xoay đất chuyển, đôi chân Đông Phương Uyển liêu mạng đập loạn, đầu bị nện mạnh lên một tảng đá, trong nháy mắt nàg đầu vàng mắt hoa.

Trong cảm giác của nàg, nước từ bốn phương tám hướng lao tới, tràn cả vào miệng, mũi nàg. Nàg uống liền mấy ngụm nước lớn, trong bóng tối, người kia đứng lên trước mặt nàg, tay hấn cầm một thanh dao găm như muốn đâm tới nàg, lại có một bóng người khác đột nhiên xẹt qua trước mặt nàg.

Bóng người lằn lượt thay đổi, dường như nàg lại cảm thấy bóng dáng kia, dao găm trong tay hấn đâm xuyên qua cổ họng đối phương trong nháy mắt, kẻ địch ngã xuống, ý thức của nàg cũng rơi vào trống rỗng trong chớp mắt này.

Ngày thứ hai, ánh mắt Đông Phương Uyển nhìn về phía Gia Minh hơi có vẻ quý dị.

Con lóc vẫn đang rít gào, trong động này chỉ còn lại một ánh đèn pin đang chiếu sáng, ánh sáng nhấp nhোang. Đông Phương Uyển đắp thảm lông, trên người bị băng lại thành một người Ả rập xấu xí, trên đùi phải của nàg cũng có băng, sau khi chữa chân bị trật khớp thì vẫn phải mang theo nẹp gỗ, có thể nói, cùng với Đông Phương Lộ, hai người đã trở thành “Anh bệnh em bệnh”.

Sau trận biến cố ngày hôm qua, lại xác định được gã lính đánh thuê cuối cùng tử nạn, từ trong miệng của anh trai biết được biểu hiện của Gia Minh, tâm tình của Đông Phương Uyển có chút phức tạp. Nhưng mà, bị một gã nam nhân vốn bị coi là nhất gan cũng không phải là nguyên nhân trọng yếu, quan trọng hơn là ở những chi tiết vụn vặt khác.

Nói ví dụ như, lúc hấn cứu nàg, nửa người dưới của nàg hoàn toàn trần truồng. Nói ví dụ như, bởi vì dây thừng quá ngắn vì cứu nàg, Gia Minh cũng nhảy vào trong dòng nước chảy xiết, hai người bị cuốn trôi đi hơn 10 mét. Gia Minh mới có thể kéo nàg lên bờ. được người khác giúp đỡ, hai người mới có thể trở lại sơn động. Chỉ cần 20 phút thời gian này mà nói. Đông Phương Uyển nghĩ, mình đã có thể chấm dứt cuộc đời cũ bắt đầu cuộc sống mới.

Trong bão tố vẫn hoành hành, cái ý nghĩ này thật là có chút lãng mạn. Đương nhiên Đông Phương Uyển còn không đến mức đem Gia Minh trở thành một nhân vật biến thái, tuy rằng bị dòng nước chảy xiết cuốn trôi, khiến nàg có cảm giác đau đớn nhưng mà... trong lúc nàg sắp hôn mê, nàg vẫn chú ý tới câu chuyện theo như anh trai của nàg nói. Lúc đó Gia Minh đã nói là hấn chỉ đẩy một người lính đánh thuê đã bị trọng thương mà thôi, nhưng nàg lại chứng kiến được cảnh Hoa Tulip tiên sinh giết người.

Trong bóng tối chỉ có thể nhìn được đại khái dung mạo của người đó, nhưng cho dù nàg lúc đó sắp hôn mê, nàg cũng không quên được, nàg cũng là người biết một số động tác võ thuật cơ bản. Lực lượng cùng tốc độ đã tạo nên một đao hoàn mỹ. Bản thân nàg còn nhìn thấy, chỉ trong nháy mắt, một đao kia đã xuyên qua yết hầu của địch nhân... chẳng nhẽ nàg lại hoa mắt? Hấn giấu vì sợ hãi sau khi giết người, hay là bởi vì...

Nghĩ đến khả năng này, nàg có cảm giác mình đau đầu như búa bổ. Đại khái là do cảm giác của nàg, từ sau khi nàg tỉnh, lại, biểu hiện của đối phương vẫn bình thường, hoàn toàn không giống như là đã giết người.

Hơn 10h, bão tố vẫn chưa dứt. Đông Phương Uyển bởi vì ngày hôm qua gặp mưa quá độ, cho nên đã bị cảm mạo, sau khi uống thuốc tinh thần đã khá

hơn một chút, nâng nội chuyện phiếm cùng với Linh Tĩnh, nhưng mà trọng tâm câu chuyện đều hướng về phía chuyện của Gia Minh. Đại khái là những chuyện vui vẻ của Gia Minh và Linh Tĩnh, Sa Sa từ lúc nhỏ. Đông Phương Lộ thì ở một bên nghe, khi thì chen vào vài câu. Có những lúc nhớ lại tới những đoạn quá vui vẻ, Linh Tĩnh hứng thú ngẩng cao, thỉnh thoảng nhìn sang phía Gia Minh đang ở bên cái vô tuyến điện, nghĩ thầm hóa ra chúng ta đã trải qua nhiều chuyện như vậy rồi. Một chuyện nhỏ sẽ như một giọt nước tích lũy, chỉ cần nhớ lại thôi cũng khiến mình có cảm giác hạnh phúc.

Đêm hôm đó, vô tuyến điện đại khái đã khôi phục lại được hoạt động, tới tầm khoảng 11h, con lốc bắt đầu lặng đi, Gia Minh cùng Đông Phương Lộ sửa sang lại súng ống trong sơn động, lúc buổi trưa, đèn nhỏ trên vô tuyến điện đột nhiên sáng lên, tín hiệu Móc - Xơ, một tín hiệu quốc tế thông dụng từ trong truyền ra.

"Đây là... Trung Quốc... hạm đội Đông Hải... tiểu tổ tìm kiếm cứu hộ đặc biệt 104... Đã tới gần vị trí đảo nhỏ... Kinh độ Đông là XXX, vĩ độ Bắc là YYY".

Người đọc đoạn tín hiệu này chính là Gia Minh ngồi trong góc, mắt thấy ánh mắt của mọi người nhìn sang, hần rụt cái cổ lại, nói: "Ách, chuyện này... Tôi chỉ cảm thấy tương đối hứng thú với tri thức của máy tính, phương diện phân cứng tuy rằng không biết, nhưng mà tín hiệu Móc - xơ thì vẫn biết... Ha ha..."

Gia Minh thân nhiên cười, ôm vô tuyến điện, bắt đầu phát tin tức.

.....

Con lốc tuy rằng đã yếu bớt, nhưng mà ở bờ biển, sóng vỗ cuộn cuộn thanh thế kinh người, năm người che vài bạt xuất hiện trong gió, gió thổi trên biển lạnh thấu xương, bên kia mặt biển, mây đen đã tản đi. ánh sáng hiện ra, tượng trưng cho việc một con lốc sắp qua đi. Trên mặt biển, năm chiến thuyền lớn nhỏ lướt sóng mà đến, thả neo gần bờ biển, sau đó là từng chiếc từng chiếc nhỏ đi chuyển vào trong.

"Được rồi, không đợi vị Hoa Tulip tiên sinh kia quay về cùng sao?" Quay đầu lại nhìn về phía rừng cây. Đông Phương Lộ hỏi.

Gia Minh nhàn nhạt cười: "Dù sao chúng ta cũng không tìm được hắn, ở doanh trại có để lại lời nhắn của hắn, quân đội nhất định sẽ lên đảo truy lùng số lính đánh thuê còn sót lại, thanh thế lớn như vậy, lớn như vậy thanh thế, hắn nhất định sẽ biết."

Đông Phương Lộ gật đầu: "Với những gì mà chúng ta gặp phải, quân đội chắc chắn sẽ không làm khó hắn, ta rất muốn nhìn thấy diện mạo của vị tiên sinh này từ lâu rồi."

Gia Minh và Linh Tĩnh rất cố sức gật đầu. Đông Phương Uyển nhìn Gia Minh, trong mắt lại hiện lên thần sắc xem thường, quay đầu lại nhìn về phía rừng cây.

Trong khi nói chuyện, chiến thuyền thứ nhất đã lên bờ, binh lính được vũ trang đầy đủ, dưới sự hướng dẫn của Thôi Quốc Hoa bắt đầu đổ bộ, sau đó là chiến thuyền thứ hai.

Khi chiến thuyền thứ ba đổ bộ, người xuống đầu tiên là một thiếu nữ mặc áo xanh, một con sóng lớn đã xô nàng ngã, nhưng lập tức, thân ảnh đó đã lao

lên, chạy về phía chỗ của Gia Minh và Linh Tĩnh.. Trong nháy mắt. Linh Tĩnh nước mắt tràn mi, chạy về phía đối diện, tiếng gọi nghẹn ngào, trong gió biển hung lại truyền đi rất xa.



Váy cứ lác lác, gió thổi phấp phới, bầu trời trên biển trong xanh, nắng vàng rực rỡ, không khí tươi mát yên lành. Chiến hạm rẽ sóng chạy về tây, trên boong tàu, Linh Tĩnh mặc bộ váy màu trắng dựa vào lan can, gió biển thổi tung mái tóc của nàng, nàng đang cười, một nụ cười tinh khôi.

"Linh Tĩnh học muối."

Khi nghe thấy tiếng gọi, Linh Tĩnh quay đầu lại, chỉ thấy Đông Phương Lộ mặc trang phục thủy thủ, đứng cách đó không xa.

Công bình mà nói, người này rất khó khiến cho người khác sinh ra cảm giác chèn ghét, bởi diện mạo của hắn anh tuấn, gia cảnh giàu có, không bao giờ cả vú lấp miệng em, lúc nào cũng mang theo bộ dáng tươi cười.

Hiện giờ tuy rằng trên mình hắn chỗ nào cũng có vết thương, trên mặt đầy băng vải, nhưng mà nụ cười lúc nào cũng thường trực trên môi, làm cho người khác cảm thấy vui lây.

Linh Tĩnh cười cười:

"Sao. Đông Phương... Lộ."

Nàng vẫn cảm thấy tên này có chút kỳ quái.

"A, thấy một mình bạn đứng ở chỗ này cho nên hỏi mà thôi..."

Thế nào, Hoài Sa học muối có khá hơn chút nào không?"

Ngày hôm qua khi ở trên hải đảo nhìn thấy Linh Tĩnh và Gia Minh. Sa Sa mệt mỏi quá độ nên đã ngắt xiu, dựa theo Nhã Hàm nói, mấy ngày nay ở trên biển tìm kiếm. Sa Sa cơm nước cũng không ăn mấy, khi nhận được những tin tức không vui, nàng đều khóc lớn một hồi, chỉ khóc vài ngày mà nước mắt bằng cả quãng thời gian hơn 10 năm về trước, cho nên sau khi thấy mọi người, không còn duy trì được nữa, đã ngắt xiu.

Đối với tình cảm của ba người mà nói, người ngoài chỉ còn cách bội phục và cảm thán, tình cảm được bồi dưỡng từ nhỏ quả nhiên là quá chân thành.

Lúc này nghe Đông Phương Lộ hỏi. Linh Tĩnh gật đầu:

"Sa Sa đã tỉnh lại. Gia Minh ở bên trong chăm sóc, tôi ra ngoài hóng gió một chút."

"Có một người bạn như vậy, là tài phú cả đời."

"Ừ"

Nghe hắn nói như vậy. Linh Tĩnh hải lòng cười rộ lên, nói:

"Đúng vậy, Gia Minh cùng Sa Sa đều rất tốt. Được rồi. Đông Phương Uyển có khỏe không, còn vết thương của anh thế nào..."

"A, cảm ơn đã quan tâm, em gái tôi không có gì chuyện chi là..."

Hắn dùng ngón tay gõ cái trán, nói:

"Nó hơi đau đầu, chắc là do dính nước... Nó từ nhỏ được nuông chiều thành quen, cho nên một số lời nói và việc làm không tránh khỏi thất lễ. Linh Tĩnh học muội xin đừng trách."

ÂN SÁT

Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Quyển 2

- Chương 100: Trờ Về.
- Chương 101: Hồi Tội.
- Chương 102: Nhiệt Huy ết Thanh Niên.
- Chương 103: Sân Bóng (1+2).
- Chương 104: Sân Bóng (3).
- Chương 105: Ta Sẻ Lâm Xong.
- Chương 106: Kết Luận.
- Chương 107: Sống Mãi Với Nhau.
- Chương 108: Khuyển Nha.
- Chương 109: Năm 1997, Tuy ết Roi.
- Chương 110: Kiến Thức Về Máy Móc Của Gia Minh.
- Chương 111: Đêm Giáng Sinh Của Mỗi Người (1+2).
- Chương 112: Yên Tiệc Náo Nhiệt (1+2).
- Chương 113: Vượt Thời Đại (1+2).
- Chương 114: Ngoài Ý Muốn.
- Chương 115: Chi Cỏ Lờ Muôn Nói Với Em (1+2).
- Chương 116: Cảm Giác Sa Ngã (1+2).
- Chương 117: Sở Thích Bất Lương.
- Chương 118: Tùy Cỏ.
- Chương 119: Dòng Cuối.
- Chương 120: Con Gái Say Rượu Là Đáng Sợ Nhất.
- Chương 121: Vô Đê (1+2).
- Chương 122: Mê Loạn.
- Chương 123: Đáp Phá (1+2).
- Chương 124: Nữ Thần.
- Chương 125: Thương.
- Chương 126: Vật Thay Thế. (1+2)
- Chương 127: Liệu Pháp Kích Thích.
- Chương 128: Phiền Toái Nhỏ.
- Chương 129: Cách Nhìn Của Đông Phương Uyển.
- Chương 130: Một Đóa Hoa Tulip.
- Chương 131: Suy Đoán, Ý Chí Chiến Đấu, Tờ Roi. (1+2+3)
- Chương 132: Buổi Sáng Yên Bình.
- Chương 133: Hồ Điệp (1+2).
- Chương 134: Mặc Cá (1+2).
- Chương 135: Những Thứ Quan Tâm.
- Chương 136: Tươi Cười Thành Khẩn (1+2).
- Chương 137: Nửa Người Đen Tối.
- Chương 138: James.
- Chương 139: Phương Vũ Tư.
- Chương 140: Muôn Chết (1+2).
- Chương 141: Suy Luận Của Đông Phương Uyển (1+2).
- Chương 142: Tâm Biệt.
- Chương 143: Sự Thật (1+2).
- Chương 144: Phiền Nào.
- Chương 145: Hồi Đầu Giá (1+2).
- Chương 146: Tâm Sự. (1+2).
- Chương 147: Phụ Thuộc. (1+2)
- Chương 148: Lam Điều.
- Chương 149: Vô Đê (1+2).
- Chương 150: Hòa Giải.
- Chương 151: Thăng Thần.
- Chương 152: Tức Giãn (1+2).

Chương 153: Trùng Phạt
Chương 154: Chạy Bỏ
Chương 155: Mạnh Hóm
Chương 156: Sinh Nhất Vui Vê
Chương 157: Mộng Xuân
Chương 158: Tâm Loan
Chương 159: Lễ Kỳ Niệm Thành Lập Trường
Chương 160: Một Con Lóc (1+2)
Chương 161: Gió Cuồn
Chương 162: Người Biểu Diễn
Chương 163: Phía Sau Sân Khấu. (1+2)
Chương 164: Toán Mộc. (1+2)
Chương 165: Nhà Hầm Ở Nhà Hầm. (1+2)
Chương 166: Tao Vật Kỳ Tích. (1+2)
Chương 167: Đông Phương Nhược. (1+2)
Chương 168: Sơ Hải
Chương 169: Vấn Đề Về Đầu Đầu
Chương 170: Xung Đốt (1+2)
Chương 171: Không Khí Trầm Trọng
Chương 172: Dạ Vũ Bất Đầu
Chương 173: Đoán Trước Cái Chết (1+2)
Chương 174: Giao Hòa Điểm. (1+2)
Chương 175: Chúc Người Hạnh Phúc. (1+2)
Chương 176: Chuyện Đầu Đầu. (1+2)
Chương 177: Xương Vũ Khí Giết Người
Chương 178: Giấy Nợ
Chương 179: Đêm Đam
Chương 180: Đường Nhân Quả
Chương 181: Thịnh Cầu
Chương 182: Lão Đại Giang Hồ
Chương 183: Cầu Hồn
Chương 184: Một Khắc Đi Vào Lịch Sử
Chương 185: Vô Đề
Chương 186: Diệt Cỏ
Chương 187: Tô Hợp Kém Cỏi
Chương 188: Tự Hối
Chương 189: Người Theo Đuổi
Chương 190: Một Loài Tương Tư
Chương 191: Kẻ Trả Thủ
Chương 192: Không Sao Là Tốt Rồi
Chương 193: Linh Hồn Thuần Khiết
Chương 194: Con Muốn Trở Lại
Chương 195: Sơ Sánh
Chương 196: Giai Điệu Của Sương Mù
Chương 197: Chúng Ta Bàn Bạc
Chương 198: Đầu Đông
Chương 199: Hoa Lửa

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 100

Trở Về.

"Không sao. Tôi chỉ không hiểu vì sao cậu ấy... Ách, hình như có chút nhắm vào Gia Minh, đương nhiên, cũng không phải rất rõ ràng, có thể là lòng dạ tôi hơi hẹp hòi.

"Ha hã, đó là bởi vì sự kiện luận võ lần trước."

Biết Linh Tĩnh rất coi trọng người bạn tên là Gia Minh, Đông Phương Lộ cười nói:

"Lần trước nó đứng ra đảm bảo cho Gia Minh, khiến cho sau này có rất nhiều người trừu Gia Minh là bạn trai của nó, cho nên trong lòng nó có chút oán khí.

"Ách?"

"Đương nhiên rồi, chỉ là nói đùa mà thôi."

Đông Phương Lộ phát phát tay, nói:

"Nói tới chuyện bạn bè trai gái, bạn Gia Minh cùng vị Hoài Sa học muội kia chắc là một đôi phải không?"

Linh Tĩnh hơi chần chờ, sau đó gật đầu, cười nói:

"Làm sao anh biết?"

"Bởi vì khi ở trên đảo, Gia Minh dùng nói với tôi, hẳn muốn làm bác sĩ, nguyên nhân là bởi vì có một người bạn thích đánh nhau. Mà tôi thì nghe nói, vị Hoài Sa học muội kia lại tương đối xuất sắc ở phương diện luận võ. Không ngờ mình lại đoán trúng, được rồi, còn phải cảm tạ Linh Tĩnh học muội bằng bó vết thương cho tôi khi còn ở trên đảo."

"Ách? Tôi?"

Linh Tĩnh hơi sững sờ, nói:

"Không phải là do Gia Minh làm hết cả hay sao?"

Mất thấy Linh Tĩnh đã quên chuyện này. Đông Phương Lộ không khỏi có chút xấu hổ, giơ băng gạc ở tay phải lên nói:

"Ha ha, lẽ nào bạn quên rồi? Chúng ta cùng đường bó chày, bạn chẳng phải đã băng bó khăn cấp vết thương cho tôi hay sao, mặc dù người ta có nói thì ăn không cần báo đáp là một mỹ đức, nhưng ít nhất cũng phải cho tôi cơ hội cảm ơn chứ."

Nghe hắn nói vậy, Linh Tĩnh lúc này mới nhớ lại, đúng là nàng đã băng bó khăn cấp cho Đông Phương Lộ, lập tức cười cười, nói tiếng không có gì, đã thấy Đông Phương Lộ đưa tay phải ra, nói:

"Là như vậy, tôi biết Linh Tĩnh học mọi điều rất ưu tú ở tất cả các phương diện, khi còn học cấp 2 đã tổ chức nhiều hoạt động trong trường, trong khi đó vẫn đạt học sinh giỏi, vì vậy tôi muốn mời bạn làm hội viên của Hội học sinh chúng tôi, làm ơn đáp ứng lời mời này."

Học viện Thánh Tâm mô phỏng theo cách của học viện quý tộc ngoại quốc, hội học sinh có quyền lực rất lớn, trên căn bản là do một nhóm học sinh ưu tú của trường tạo lên, gia cảnh tốt chưa chắc đã vào được, hội viên có khả năng được tiến cử vào các trường đại học nổi tiếng, khả năng đi du học có hơn 80%.

Linh Tĩnh tuy rằng không phải là không có thực lực như vậy, nhưng đột nhiên bị Đông Phương Lộ mời. trong lúc nhất thời cũng có chút ngạc nhiên, một lát sau mới chần chờ nói: "Ách, chuyện này... Tôi đã tham gia một hội cùng với Sa Sa và Gia Minh lập nên..."

"A, hoạt động của hội học sinh và các hội khác không có xung đột, hội của chúng tôi chỉ cần thời gian hoạt động ngoại khóa, nếu như có chuyện thì có thể xin nghỉ. Hội viên có thể tự do tham gia nhiều phương diện khác, khi bạn vào đại học, thậm chí là sẽ có chỗ tốt cho cuộc sống sau này..."

"Thế nhưng... thời gian ngoại khóa tôi đã có chuyện rồi."

Nhớ tới chuyện đàn dương cầm, Linh Tĩnh nói:

"Tôi còn phải ra ngoài làm thêm."

"Làm thêm?"

Đông Phương Lộ cảm thấy hứng thú hỏi thăm:

"Linh Tĩnh học mọi nhò như vậy đã muốn làm việc ngoài giờ ư?"

"A, không phải."

Lắc đầu. Linh Tĩnh hơi ước mơ cười, nói:

"Là nuôi gia đình sống tạm."

Đông Phương Lộ dường như còn muốn nói gì, Linh Tĩnh đã quay người sang, lắc lắc tay:

"Tôi còn có một số việc, đi trước tìm Gia Minh đã."

Không biết vì sao, chỉ trong khoảnh khắc này, Đông Phương Lộ mang tới cho nàng cái cảm giác hần rất giống Trương Cảnh Phong, thế nên nàng nghĩ, tách ra là tốt nhất.

"Ân. tạm biệt, chuyện Hội học sinh Linh Tĩnh có thể suy nghĩ một chút, một thời gian sau cho tôi... câu trả lời thuyết phục."

Nữ nộ cười tiêu sái, Đông Phương Lộ dựa vào lan can, đưa mắt nhìn Linh Tĩnh đi xa, sau đó, ánh mắt rơi vào băng gạc trên tay phải. Khi con người cùng chung hoạn nạn, sẽ rất dễ nảy sinh tình cảm vì điều, mấy ngày trước ở nơi sủng đạn gào thét, lúc nào cũng có thể mất đi sinh mệnh, một thiếu nữ vì hần cẩn thận băng bó, cái cảm giác này làm cho hần cảm thấy ấm áp... Ách, đáng tiếc nàng đã quên mất...

Tường trắng, ga giường trắng, mặc trang phục bệnh nhân màu trắng. Sa Sa dựa lưng vào chiếc gối đầu cao, ăn cháo cho Gia Minh dứt.

Sau khi ăn xong. Gia Minh thu dọn bát đũa, Sa Sa từ trong chăn vươn hai tay nói:

"Gia Minh, tớ muốn ngủ..."

"Ách?"

Nhìn tư thế này của Sa Sa. Gia Minh bĩu môi, nhỏ giọng nói:

"Nhưng chúng ta không có mang thứ kia lên thuyền, lẽ nào dùng túi khác?"

"Cậu..."

Sa Sa đỏ mặt lên, gõ lên đầu của Gia Minh một cái, nói:

"Trong đầu của cậu đang nghĩ bậy bạ gì đó, khó khăn lắm tớ mới có cảm giác buồn ngủ thế này... tớ chỉ muốn ôm cậu ngủ mà thôi."

"Nhưng mà bây giờ đang là ban ngày, sẽ có người vào thăm cậu, nếu như tớ bỏ lên ngủ, vậy thì chuyện sẽ rất lớn, nếu không thì tớ tìm Linh Tĩnh tới ngủ cùng cậu, có thể khiến cho cậu ngủ ngon hơn. Dù sao thì khi nào vào bờ... ha ha, tớ đầu hàng, tớ đầu hàng, biết sai rồi... Đừng đánh, đừng đánh..."

Miệng nói đương nhiên là không ngăn cản được Sa Sa đánh, hần bị Sa Sa cầm chiếc gối đánh ngã xuống giường, đột nhiên từ ngoài cửa truyền đến "cách" một tiếng. Linh Tĩnh đi vào, khuôn mặt đầy nụ cười, nói:

"Ách. các cậu tiếp tục đi, coi như tớ chưa vào, tớ chỉ là đi ngang qua, đi ngang qua mà thôi... A... Gia Minh cậu muốn làm gì..."

Kêu một tiếng "Cô nương ngủ cùng tớ rồi." Gia Minh lôi Linh Tĩnh vào, đặt ở trên giường định cởi quần áo thì Linh Tĩnh giằng co cười nói:

"Cửa còn chưa đóng..."

Khi đóng cửa xong. Linh Tĩnh ngồi ở đầu giường, hai tay bảo vệ ngực, ngăn cản một cách tượng trưng khi Gia Minh cởi cúc áo, nhưng mà đương nhiên là không có hiệu quả, nàng đỏ mặt cười nói:

"Tại sao, hai người các cậu lại kéo tớ vào..."

"Sa Sa muốn có người ngủ cùng, bây giờ tớ không thể, đương nhiên là Linh Tĩnh rồi. Ha hả, cái này, cái này, cái này nữa, cời tuốt..."

Thuần thực cời cúc áo của nàng, sau đó là tắt, quần áo, chỉ để lại có một chiếc quần nhỏ và áo ngực, hấn nhét Linh Tĩnh vào trong chăn với Sa Sa, sau đó đưa tay vuốt ve khuôn mặt tiều tụy của Sa Sa một cái, cười nói:

"Được rồi. búp bê đã đưa đến, hai người các cậu ngủ cho ngon, tớ ngồi ở chỗ này nhìn là được rồi. Được không?"

Sa Sa dịu ngoan gật đầu, Linh Tĩnh vừa bực mình vừa buồn cười từ trong chăn đá ra một cước:

"Cút ngay, ai muốn cậu ở nơi này nhìn chúng tớ. Tớ và Sa Sa là hoa bách hợp, nam nhân như cậu đã vô dụng rồi..."

"Ách, chưa từng nghe nói Hoa Bách hợp lại không cần gậy..."

Ba người cười đùa một trận. Linh Tĩnh cùng Sa Sa ở trong chăn chậm rãi ngủ, tuy rằng chỉ là cho nhau cầm tay, nhưng lúc ngủ rồi vẫn theo thói quen ôm nhau, Gia Minh ở bên giường nhìn hai khuôn mặt mỹ lệ đang ngủ, thu dọn bát đĩa đi ra ngoài.

Hành lang trong chiến hạm quân sự có vẻ khô khan, ngoại trừ dụng cụ chữa cháy và phao cứu sinh ra thì không còn thứ gì khác để trang trí. đi qua một hành lang dài là tới phòng bếp trả bát đĩa.

Trong hành lang, hấn thấy Trương Nhã Hàm với sắc mặt bất thiện, từ ngày hôm qua cho tới hôm nay, hai người chỉ mới ở rất xa nhìn nhau vài lần, đây là lần đầu tiên chạm mặt.

"Có khỏe không?"

"Như chị trông thấy, không hề hấn gì."

"Từ cha chị, chị biết những chuyện của Hoa Tulip, là em làm?"

"Ha hả, là sự phụ của em."

"Thật không... Đến phòng của em hay tới phòng của chị?"

"Phòng của chị đi, dù sao cũng tới cửa rồi..."

Nghe thì giống như hai tình lữ đang chọn địa điểm tốt nhất, nhưng mà, sau khi đóng cửa phòng, bầu không khí dường như đã thay đổi chi trong nửa khắc.

Sát khí lạnh thấu xương đột nhiên xuất hiện. Gia Minh vô ý thức trốn qua một bên. một cú đá mãnh liệt từ vị trí của hấn vừa đứng xuất hiện.

Khi hắn quay đầu lại chỉ thấy trong hai mắt của Nhã Hàm tràn đầy tức giận!

Nhìn hai ánh mắt này đã làm cho Gia Minh nhớ tới một đạo lý: vĩnh viễn chớ tới nữ nhân.

Thế nhưng... khi Gia Minh nhớ lại xem mình đã từng làm gì có lỗi với nàng, hắn lập tức hiểu mình vô tội, mình đâu có trêu chọc nàng ta. Bà chị này thực là...

ÂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 101

Hỏi Tội.

"Mỹ nữ, em hình như không có chọc tới chị..."

Né qua một cước, Gia Minh trái lương tâm làm ra hình dạng vô tội, nhưng mà, trả lời hần lại là một cú đá mãnh liệt hơn:

"Có chọc tới chị hay không, nghĩ lại xem!"

"Vậy thì chị nói ra đi, nói ra đi, biết đâu em lại nhớ lại."

"Em chết trước mặt chị một lần, sau đó tỉnh lại cũng được!"

"Loảng xoảng" một tiếng. Nhã Hàm phá hủy luôn một cái đèn bàn. Gia Minh từ trên ghế salon mượn lực nhảy đến chỗ xa hơn:

"Chuyện này quá khó khăn, em không làm được, mọi người đều là bạn bè, đổi chuyện đơn giản hơn một chút có được không? Uy..."

"Được, chi cần em đứng im bất động là được, chuyện này đủ đơn giản chưa!"

"Đầu của em không bị dính nước..."

Từ phòng khách đến phòng ngủ, lại từ phòng ngủ truy sát quay về phòng khách, tình hình chiến đấu thật là kịch liệt vô cùng. Nhã Hàm vóc người cao gầy, đùi đẹp thon dài, hơn nữa lúc này mặc váy công sở hai mảnh mỏng cong mê người, hai chân thon dài được bao bởi đôi tất đen, lúc đá cao có thể nhìn thấy hết bắp đùi, đúng là cảnh tượng khiến người khác phun máu. Nhưng mà vào lúc này, Gia Minh chỉ còn cách né tránh, chứ đâu có thời gian mà có suy nghĩ lung tung như vậy ở trong đầu.

Nhã Hàm không giống như một nữ sinh nhu nhược chi biết khoa chân múa tay, tuy rằng sắc đẹp bên ngoài có thể khiến người khác nhầm tưởng như vậy, nhưng mà nàng có kỹ thuật chống lại sắc lang, so với Sa Sa và Linh Tĩnh còn thành thạo hơn nhiều. Ra chiêu với lực lượng rất lớn, hơn nữa khiến cho người khác cảm thấy thể nào mới là tuyệt đối thống khổ.

Thân thủ của Gia Minh nàng biết rất rõ, bởi vậy xuất thủ không lưu tình chút nào, mỗi chiêu đều dùng toàn lực. Chỉ khoảng nửa khắc, một cái điện thoại, hai ngọn đèn bàn, một cái gối, một khung ảnh tất cả đều bị hủy trong công kích của nàng.

Hiển nhiên, Nhã Hàm rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Ở trong phòng khách lại truy sát vài vòng. Gia Minh đem thần công chạy trốn phát huy đến mức tận cùng, tất cả khí lực của Nhã Hàm đều phát tiết vào trong không khí, không khỏi cực kỳ phiền muộn trong miệng mắng:

"Em đứng lại đó cho chị. Rm không phải rất lợi hại ư? Không phải rất nam nhân ư? Một người đơn đấu mấy trăm người, em còn có thể đem người ta ép lên trên đao, chết hơn phân nửa, bị bắt hơn phân nửa... Đứng lại, có giỏi thì đơn đấu với chị!"

"Thế nhưng trông chị bây giờ còn kinh khủng hơn mấy trăm người kia, chị... Oa-"

"Oa a..."

Tiện tay ném một cái gối đầu tới, Nhã Hàm đã vọt tới. Gia Minh thân thể nhoáng sang lên bên phải, sau đó lại nhảy sang bên trái, nhưng mà Nhã Hàm đã dự đoán được phương hướng của hắn, rốt cục hắn cũng ăn một gót giày, ngã lăn ra. sau đó...

Bịch một tiếng, hai người đồng thời ngã trên mặt đất, thân hình của Nhã Hàm đè ngay xuống mặt của Gia Minh:

"Hừ hừ, xem em còn chạy được không."

"Chỉ vì em cứu chị, chị không cần vong ân phụ nghĩa như vậy chứ, vong ân phụ nghĩa là không đúng..."

"Hừ hừ."

Nhã Hàm nỗ lực tỏ ra mình là người "tối độc phụ nhân tâm", nói:

"Đó là chiêu lừa gạt của chị, em bị lừa chứng tỏ em ngu! Nói đi, em muốn chết như thế nào?"

"Nam nhân thích nhất chết kiểu nào nhất?"

Hai người đuổi đánh nửa ngày. Gia Minh không có phản ứng gì. Nhã Hàm thì đã mệt tới mức thờ hờ hển. Trong lúc thờ đốc, hai người hầu như đều có thể ngửi được mùi vị trên người đối phương.

Đương nhiên, trên người Nhã Hàm có mùi thơm của cơ thể, Gia Minh thì có rất nhiều mùi vị, nếu như đây là một nam nhân mà nữ nhân ghét, thì sợ rằng phải dùng một câu là "trên mình nam nhân này có mùi thối buồn nôn".

Tư thế mập mờ lại thêm câu nói của Gia Minh làm cho mặt Nhã Hàm nhất thời đỏ đờ lên, nhưng trước khi nàng nói, Gia Minh đã cải biến trọng tâm câu chuyện:

"Chị không biết? Tư thế nghiệp dư như chị, chỉ cần một giây đồng hồ, em cũng có 1700 bảy trăm biện pháp bẻ gãy cổ chị rồi."

"Hừ. Em làm thử xem."

Nhã Hàm hung hăng đánh một quyền trên ngực của Gia Minh, sau đó khập khiễng đi tới sô pha ở bên cạnh, cởi giày ra kiểm tra chỗ đau lúc nãy.

Gia Minh thờ dài, đi tới bên cạnh nàng ngồi xuống, phương diện giảm đau hẳn là hành gia, Nhã Hàm tuy rằng ngay từ đầu tức giận không chịu để ý đến hẳn, nhưng rốt cục cũng xoay chân phải đặt lên đùi hẳn mặc cho người ta định đoạt.

Được bàn tay của Gia Minh sờ trớn Nhã Hàm cảm thấy ấm áp lại cảm thấy tê tê, vô cùng thoải mái, lúc này nghe Gia Minh nói:

"Ngô, cảm giác thật tuyệt."

"Cảm giác... Em rất cuộc có thể... A-"

Trong lúc nói chuyện một cơn đau nhức truyền đến. Nhã Hàm hét lên một tiếng, sau đó tức giận đá chân trái lên, nói:

"Em cố ý chinh chị phải không?"

Gia Minh vô lại cười:

"Chị đuổi giết em lâu như vậy, em đương nhiên cũng phải lấy lại chút lợi ích cho mình."

"Hừ. Đuổi em nhưng có đánh em được cái nào."

Nhã Hàm ủy khuất liếc mắt, nói:

"Được rồi. chuyện lần này lớn như vậy, lúc bọn họ lên đảo lại không tìm được Hoa Tulip tiên sinh gì cả. nhất định sẽ hoài nghi em. Em làm sao bây giờ?"

"Ha hả. Hoài nghi thì hoài nghi."

Gia Minh nhàn nhạt cười, nói:

"Nếu như không phải biểu hiện ra ngoài cho chị xem, chị có cảm thấy em lợi hại thần bí hay không? Huống chi không tìm được không có nghĩa là không có. Bây giờ khẳng định bọn họ đã phát hiện một chút dấu vết rồi, trên chiếc thuyền này... có thêm một người..."

"A?"

"Ha hả. Chính là sư phụ của em, là Hoa Tulip tiên sinh mà bọn họ tìm kiếm."

"Phi."

Cái chân nhỏ xinh đẹp tuyệt trần lại đá Gia Minh một cái, nói:

"Chị không tin em có sư phụ gì cả, em căn bản là một tên quái vật... Chị nghe được từ cha mình rất nhiều chuyện cơ mật, vua sát thủ gì đó đã ở Nhật

Bản tối, ở trên thuyền bị Hoa Tulip tiên sinh bức lui. Trời ạ. Đây chính là đệ nhất sát thủ thế giới trong truyền thuyết, trên thuyền có nhiều vệ sĩ lợi hại mà còn không có biện pháp nào. Trong khi em không xuất thủ lại có thể hù dọa cho hắn chạy mất, thật là đại anh hùng a... Sau đó lại còn cướp được thuyền của địch nhân phát sinh tín hiệu cầu cứu cho hải quân, sau đó một đường chạy trốn không bao giờ... trở về nữa... Em tại sao không chết ở trên biển luôn đi!"

Từ lời nói nhỏ nhẹ sùng bái đột nhiên chuyển sang độc ác phũ phàng, chân trái Nhã Hàm đạp mạnh tới, nhưng lại bị Gia Minh tóm lấy ở giữa không trung. Nhã Hàm nằm trên ghế giãy dụa nửa ngày, dương nanh múa vuốt một lúc mới chịu thu liễm lại, khuôn mặt vẫn tức giận như cũ nhìn Gia Minh, trong ánh mắt dường như có một dòng lệ trong suốt chảy ra. sau đó nàng vô ý lau đi.

"Ách. Xin lỗi, thế nhưng... lúc đó phải làm như vậy, thiết bị vô tuyến điện trên thuyền đã bị bọn chúng phá hỏng, hơn nữa em và Linh Tĩnh cũng bị ép tới mức chỉ còn cách dùng thuyền của họ đào tẩu. Dương nhiên là em cũng muốn đứng mãnh giết trở lại, nhưng xét đến cùng, em cũng chỉ có một mình..."

"Em chỉ biết em có một mình..."

"Ha ha..."

Mặc dù biết đối phương quan tâm mình, nhưng đối với bầu không khí trước mắt này, Gia Minh không quen, lập tức cười nói:

"Tại sao đột nhiên quan tâm em như thế, không phải chị yêu em rồi chứ? Tuy rằng tình yêu cô trò rất có lực mê hoặc, nhưng mà hai chúng ta... sẽ không có gì kỳ quái hay sao? Tên Đông Phương Lộ trên thuyền này trông có vẻ tương đối xứng đối với chị..."

Biểu tình trên mặt Nhã Hàm đã hòa hoãn lại, nhưng nàng không cãi nhau với Gia Minh, chỉ nói:

"Dừng tự khen mình... Chị chỉ coi em là bạn tốt nhất mà thôi, đã làm bạn thì em không thể nào xứng với bản tiểu thư được, thế nhưng vẫn còn... hơn cái tên Đông Phương Lộ. Chị trông em có vẻ thuận mắt hơn."

"Ánh mắt của nữ nhân này thực là không sắc sảo..."

Gia Minh cười cười, nói:

"Đứa ngốc đều có thể nhìn ra Đông Phương Lộ so với em xuất sắc hơn nhiều."

"Bây giờ chúng ta chỉ thích hợp làm bạn bè, hai chúng ta tuổi tác cách nhau quá lớn, hơn nữa em lại không đẹp trai, cho dù có gằn gữ kiểu gì, bản tiểu thư cũng không có hứng thú để ý tới em. Đông Phương Lộ lại khác, hắn rất đẹp trai, chị sợ mình không giữ được mắt. Cho nên mới nói, phương diện này, Đông Phương Lộ xuất sắc hơn em nhiều, ha ha..."

"Được chị nói như vậy, em rất là vui vẻ..."

Trở lại thành phố Giang Hải, sự kiện tàu 104 đã có ảnh hưởng cực kỳ kinh khủng, bởi vì có liên quan trực tiếp tới vị Hoa Tulip tiên sinh kia. Gia Minh cùng Linh Tĩnh bị người của Viêm Hoàng Giác Tỉnh tới lấy lời khai hai lần.

Trước đây hai người đã trao đổi khẩu cung với nhau, cho nên không có vấn đề gì lớn, tuy rằng chỉ căn cứ vào lời nói của anh em Đông Phương Lộ, Thôi Quốc Hoa cũng có hơi chút hoài nghi Gia Minh, nhưng mà chung quy lại, bọn họ cũng không bao giờ nghĩ Gia Minh có thực lực đối phó được với Nguyên Lại Triều Sang, ai nghĩ như vậy có khi còn bị coi là ngu ngốc.

ẤN SÁT

Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 102

Nhiệt Huyết Thanh Niên.

Là một trong năm đại gia tộc của thành phố Giang Hải, Hoàng gia tuy rằng không có nhiều liên hệ với Viêm Hoàng Giác Tinh, nhưng dù sao cũng có thể thông qua phương thức bí mật lấy được một số tin tình báo, đại khái cũng biết là Gia Minh có quan hệ với nhân vật ngăn cơn sóng dữ của sự kiện lần này, cho nên cũng có hỏi hai ba lần.

Tuy rằng thái độ có ân cần nhưng mà do không có hoài nghi ở những sự kiện mấu chốt, cho nên không ai hoài nghi gì với hắn cả. Cũng sắp tới ngày 20 tháng 10. Gia Minh, Linh Tĩnh, Sa Sa ba người nghỉ ngơi một vài ngày, sau đó trở lại trường học. Lúc đem thân thù kinh người của Gia Minh nói cho Sa Sa biết, tiểu gia đình này không có phong ba gì lớn, chỉ có một yêu cầu là sau này có chuyện gì cũng phải nói ra, ba người cùng nhau giải quyết. Cô gái nào mà chẳng thích bạn trai của mình là một đại anh hùng. Sa Sa bây giờ cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Do đã trải qua một lần lo sợ hãi hùng, cho nên cứ buổi tối là ba người lại chen nhau trên một cái giường lớn. Điều này làm cho các nàng vô cùng hạnh phúc, ăn cơm, nói chuyện phiếm, cãi nhau âm ỉ. Có một buổi tối, Sa Sa thậm chí còn ôm Gia Minh khóc, trong bóng tối, ba người họ ôm lấy nhau, không bao lâu thì lại thiếp đi.

Nguyệt Trì Huân vốn ở bệnh viện, nhưng bây giờ cũng đã về trường học, nàng thường xuyên hỏi thăm tin tức của Hứa Nghị Đình, biết được tình hình thì mới yên tâm.

Anh em nhà Đông Phương đương nhiên cũng đã về tới trường học. Đông Phương Uyển thương thế mới khỏi đã nhiệt tình mười phần, ở lớp học chuẩn bị thành lập Hội của mình, tên là "Hội Du Lịch", nói là khi nào được nghỉ dài hạn sẽ tổ chức đi thăm quan xa, cắm trại dã ngoại, du lịch... hơn nữa mỗi người tham dự chỉ cần lo một chút ít phí sinh hoạt là được.

Đương nhiên, cầm tiền của nhà đi trợ cấp cái loại hoạt động này là ngu ngốc, chỉ có nhân vật nào muốn làm người của công chúng tới mức nào tàn mới làm như vậy, đây là một cách nghĩ cũng giống như của Gia Minh.

Bởi lần trước bán mất vé tàu, hiện nay Gia Minh phải lo một khoản tài chính cho ba người, số này cũng không tính là ít, hắn đang rầu rĩ tính xem là trong nhà mua thêm những thứ gì. nào là máy vi tính, số pha, bình nước nóng, tuy rằng còn chưa quyết định, nhưng hai cô gái bàn bạc khí thế bừng bừng, khuôn mặt hạnh phúc dào dạt.

Hạnh phúc đơn giản như vậy, những ông chồng tỷ phú có khi cả đời cũng không cách nào thấy được.

Tới buổi sáng ngày 24, mới từ phòng học bước ra. Gia Minh đã gặp ngay Đông Phương Uyển đang nổi giận dùm dùm, có biểu tình hưng sư vẫn tội, nói:

"Cố Gia Minh, vì sao cậu không nộp đơn xin gia nhập hội?"

Lúc này sắc trời còn sớm, học sinh, trong phòng học không coi là nhiều, nhưng mà toàn bộ bị câu nói này của Đông Phương Uyển hấp dẫn sự chú ý. Gia Minh hơi cảm thấy nghi ngờ nói:

"Đơn gì?"

"Chính là đơn xin gia nhập hội ngày hôm qua ấy, chính tay tớ đã phát cho mọi người mà."

"A."

Gia Minh cười cười, nói:

"Thế nhưng tớ đã tham gia Hội khác rồi."

"Hội khác... sao cậu không có tinh thần tập thể gì cả vậy? Hội Du Lịch của chúng ta có cái gì không tốt sao. Mọi người đều ở cùng một lớp, cậu không nên đi tham gia hội của người khác... Ách? Đây là cái gì?"

Cầm lá đơn trong tay của Gia Minh, một lát sau, sắc mặt Đông Phương Uyển đã trở nên đen sạm:

"Tự mình lập CLB? Tương lai, khoa học kỹ thuật sẽ phát triển liên tục khai thác tài nguyên của trái đất... Cố Gia Minh, cậu nghĩ trò đùa này có gì vui hay sao? Hừ, tớ không tin trường học lại thông qua cái Hội này!"

Mắt nhìn thấy lá đơn của mình bị đập đánh rầm xuống bàn Gia Minh nhìn Đông Phương Uyển với khuôn mặt vô lại, nói:

"Tên rất hay, lại là hội mới. Nói chuyện với người không có cảm giác hài hước thật là phiền phức..."

Bây giờ tạm thời không nói tới cách nghĩ của Đông Phương Uyển. Hai ngày sau, trường học công bố bản danh sách các CLB mới. Cái tên CLB: Tương lai, khoa học kỹ thuật sẽ phát triển liên tục khai thác tài nguyên của trái đất... nằm chính ình ở một góc. Cái tên này trở thành trọng tâm câu chuyện của trường học. Không lâu sau đó đã bị mọi người quên lãng...

Đương nhiên, cũng có những người không thể quên được...

Cuối tháng mười, lá vàng rụng xuống.

Ở trong bãi đỗ xe, có rất nhiều chiếc xe đạp thể thao, xe máy thời trang cũng có. Gia Minh lấy chiếc xe đạp, thoạt nhìn trông rất nhếch nhác, đây tiết cuối cùng của buổi chiều, không khí cực kỳ yên tĩnh. Học viện Thánh Tâm rất lớn, từ bãi đỗ xe đạp phải vòng qua mấy dãy nhà, mới có thể đi tới cửa trường, cái sân bóng rổ ở bên đường lúc này có vẻ vô cùng náo nhiệt.

Việc đấu bóng rổ của học viện Thánh Tâm không vì sự kiện du thuyền Tinh Mộng mà dừng lại. Trong hơn 30 đội đăng ký tham gia. hôm nay đã loại và

tiến hành vòng bán kết. Ban 6 lớp 10 cũng chính là đội bóng do Hoàng Hạo Bình dẫn đầu, đang có một chiến tích rất tốt, thăng tiến vượt mọi chông gai. Tuy rằng việc đoạt giải quán quân không làm được, nhưng đệ nhất lớp 10 chắc là đã nắm trong tay.

Hôm nay Hoàng Hạo Bình làm huấn luyện viên cho những cầu thủ trong đội tuyển, đây là một buổi tự học. Để các cầu thủ cố gắng hơn Đông Phương Uyển dẫn theo một đội cổ động viên xinh đẹp tới sân bóng.

Làm lớp trưởng ban 6, Đông Phương Uyển sẵn sàng làm những việc có thể mang lại vinh dự cho lớp. Bây giờ nàng không chỉ mang danh là đội trưởng đội cổ động viên của lớp, mà còn là người quản lý của đội bóng, phụ trách an bài tất cả các chuyện như huấn luyện, nghỉ ngơi, chế độ...

Mắt thấy Gia Minh đi xe đạp qua, Đông Phương Uyển mặc đồng phục cổ động viên từ bên kia sân bóng chạy tới, sau đó mở hai tay, ngăn ở phía trước xe đạp.

"Cố Gia Minh! Cậu lại trốn học!"

Sở dĩ dùng từ "lại" bởi vì đây không phải là lần đầu tiên, cứ vào tiết cuối cùng của thứ ba, là Gia Minh lại nghỉ học, dường như là trốn học có định kỳ.

Mặc dù đây không phải là khóa học quan trọng, nhưng mà nghỉ nhiều như vậy cũng mang tới một sự không hay cho người khác.

Mấy lần trước phát hiện Gia Minh trốn học đã muộn nhưng mà lần này đã bắt được tại trận, Đông Phương Uyển không khỏi có chút đắc ý:

"Học sinh mà hay trốn học như vậy, cẩn thận không tớ báo thầy giáo hạ hạnh kiểm của cậu".

Lúc này Đông Phương Uyển vừa tiến hành vận động kịch liệt, gương mặt đỏ bừng, trên trán còn có mồ hôi hột, sức sống tỏa ra bốn phía, dường như là một nữ nhân vật chính đầy nhiệt tình.

Nhưng mà, nàng không mặc váy ngắn, điều này làm cho Gia Minh hơi có chút tiếc hận, cười nói:

"Tớ đã xin phép giáo viên rồi."

"Hừ. Lần nào cậu cũng nói là đầu đầu, cứ tiết cuối của thứ ba là lại nghỉ, làm gì có chuyện đúng lúc như vậy! Ai cũng biết cậu cố ý trốn học mà. Tớ không biết cậu có quan hệ gì trong trường, để cho giáo viên mắt nhắm mắt mở cho qua thế nhưng cậu còn dám làm như vậy, tớ nhất định sẽ thông báo lên trên!"

Gia Minh bắt đầu đi vuốt tay:

"Thôi xin đi, bạn lớp trưởng, tớ hình như đâu có chọc giận gì bạn... khi còn trên đảo, tớ còn cứu cậu là gì..."

"Tớ biết cậu đã cứu tớ. Tớ làm thế này không phải vì nhắm vào cậu. Tớ là lớp trưởng, nhất định phải quản lý tốt công việc của mình, cậu đừng tưởng là cứu tớ một lần là có thể bỏ qua cho cậu tất cả..."

Nàng hơi dừng lại một chút rồi nói:

"Như vậy đi, nếu như cậu đã tới đây, thì vào luyện tập cùng đội bóng, cậu không thích tự học, vậy thì luyện tập cùng đội, coi như đây là chuyện làm cho tập thể..."

Nhìn Đông Phương Uyên nói, Gia Minh bỗng nhiên cảm thấy thú vị nở nụ cười:

"Tớ không biết chơi bóng rổ."

Nói xong, hắn lập tức quay đầu xe sang đường khác bỏ chạy.

Đông Phương Uyên hét lớn:

"Cậu lại lừa tớ. Làm gì có con trai nào không biết chơi bóng rổ. Nếu như cậu không muốn chơi, vậy thì trở lại tự học cũng được, nói cho cậu biết, cậu mà không trở lại lớp tự học, tớ trừ hạnh kiểm của cậu... Uy. Cậu làm gì thế..."

Mắt thấy Gia Minh đã quay đầu quay lại. Đông Phương Uyên trong lòng đắc ý, nhưng mà không duy trì được mười giây, đã thấy Gia Minh vòng thành một đường tròn, rẽ qua một hướng khác của trường ra ngoài, nàng trợn mắt há mồm, giậm chân hét to một tiếng:

"Cố Gia Minh"

Sắc mặt nàng đỏ bừng nhìn xung quanh, sau đó nhặt một hòn sỏi ở ven đường giả bộ muốn ném, nhưng mà hành động này là hành vi với một người có gia giáo như nàng, cho nên cuối cùng đành phải oán hận ném hòn sỏi đi, không cam lòng phát phát tay:

"Tớ không để yên cho cậu!"

Chiếc xe đạp kia không vì tiếng gọi của Đông Phương Uyên mà dừng lại, trái lại nó đi càng lúc càng xa, một lát sau, Hoàng Hạo Bình đi tới bên người Đông Phương Uyên, nói:

"Ách. Đừng nóng giận, hắn chính là người như vậy, từ nhỏ đã kỳ quái hơn so với người khác..."

"Cậu còn nói cái này làm gì. Hoàng Hạo Bình, hắn với cậu là người một nhà, sao cậu lại không quản hắn như vậy."

ẤN SÁT

Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 103

Sân Bóng (1+2) .

"Ách..."

Mắt thấy tiểu thư tức giận phát tiết lên đầu của mình, Hoàng Hạo Bình cảm giác mình có chút vô tội, nói:

"Tuy rằng tuy nói là người một nhà, nhưng mà tiểu tử này có chơi với ai trong nhà đâu. À. mà hồi nhỏ đúng là có một chuyện, hễ cứ đùa là hấn khóc, sau khi gặp Diệp Linh Tình và Liễu Hoài Sa thì trở nên vô cùng kỳ quái..."

"Liễu Hoài Sa... Tớ nghe nói gia đình cô bé này là xã hội đen mà, cô nàng cũng luôn sinh sự đánh nhau."

"Đúng vậy. Cô ta hiện ở ban 7."

"Có bạn gái như vậy, khó trách..."

Đông Phương Uyển nhớ lại chuyện mà anh trai mình nói, âm thầm trầm tư, một lát sau nói:

"Tớ mặc kệ, tớ sẽ không để cho lớp có một học sinh vô ý thức như vậy. Hoàng Hạo Bình, cậu là người nhà của hấn, tại sao cậu có thể để cho người trong nhà mình trở nên như thế này."

Nhìn Đông Phương Uyển lòng đầy căm phẫn, Hoàng Hạo Bình nhú nhú mày. Khi còn nhỏ hấn sợ tiểu ác bá Liễu Hoài Sa. Bây giờ tuổi đã lớn, đương nhiên sẽ không sợ. Nhưng mà hấn đâu có gì liên quan tới Gia Minh, bây giờ bị vị tiểu thư này nói như vậy, hấn đành nói:

"Được rồi được rồi. Lần sau nếu như thấy hấn trốn học, tớ sẽ kéo hấn đi chơi bóng rổ là được rồi."

Đông Phương gia, Hoàng gia hai gia tộc này trước kia có liên quan một chút trong công việc làm ăn chứ trên cơ bản không tồn tại quan hệ cá nhân tốt nào cả. Lần này Hoàng Hạo Bình cùng Đông Phương Uyển học cùng một ban, đây chính là một cơ hội tốt.

Hoàng Hạo Bình là một trong những thiếu gia được Hoàng gia tương đối coi trọng. Đông Phương Uyển lại là một tiểu công chúa được nuông chiều, bởi vậy mà từ khi mới học cùng, người của Hoàng gia đã có ý làm cho hai người thân cận nhiều hơn.

Mà ở trong mắt Hoàng Hạo Bình, Đông Phương Uyển không chỉ có đẹp, mà còn tràn đầy sức sống mê người, sở trường về bày mưu nghĩ kế, lúc nào cũng trông như ánh nắng ban mai, đặc biệt là những hoạt động do trường tổ chức, Đông Phương Uyển luôn là nhân vật chính, hấn là người trợ giúp, hành động của hai người hợp phách cực kỳ, có chút làm cho Hoàng Hạo Bình sinh ra hảo cảm với Đông Phương Uyển.

Do nguyên nhân như vậy mà hai ngày sau, trong một buổi chiều khi Gia Minh đang đi xe đạp qua, Đông Phương Uyên chạy tới. Hoàng Hạo Bình cũng nói vọng sang:

"Gia Minh, cậu tới thật vừa lúc, chờ một chút."

Đông Phương Uyên có thể không để ý tới, nhưng mà bây giờ đã không phải là cái thời còn là trẻ con nữa, tuy rằng không quan hệ gì với Hoàng Hạo Bình, nhưng mà dù sao cũng là người nhà, Gia Minh dừng xe, nhìn Đông Phương Uyên hai tay chống nạnh rất đặc ý đứng trước mặt hắn, còn Hoàng Hạo Bình thì đang chạy tới.

"Gia Minh, cậu tới thật đúng lúc, chúng ta đang thi đấu hữu nghị với ban 7. Hồ Vĩ vừa bị thương, tìm không được người thay thế, muốn vào lớp gọi người thì quá lâu, cậu tới giúp một chút."

"Thế nhưng... Tớ còn có việc..."

"Dừng chối, cậu thì có chuyện gì, tới giúp một chút là được..."

"VẬY... tớ không biết chơi bóng rổ..."

"Yên tâm yên tâm. Tổ chất của đội chúng ta tốt hơn đội chúng nó nhiều, cậu chỉ cần chuyền bóng là được rồi. Ha ha, xem ra chúng ta có thể dễ dàng thắng họ..."

Nếu xét về hình thể thuần túy, khổ người của Hoàng Hạo Bình rất lớn, không chỉ có cường tráng, mà còn cao hơn Gia Minh cả nửa cái đầu, hắn vô cùng thân thiết kéo Gia Minh sang bên sân bóng. Đối với Gia Minh mà nói, muốn tránh thì đương nhiên là đơn giản, nhưng mà nghĩ ra lý do cũng không dễ dàng gì, trong lúc nhất thời cũng chỉ có cách đạp xe đạp đi theo mà thôi.

Những chuyện này hoàn toàn là mưu kế do đôi nam nữ nhiệt tình Đông Phương Uyên và Hoàng Hạo Bình nghĩ ra. Bọn họ muốn thay đổi Gia Minh, khiến cho hắn có tinh thần tập thể, kéo hắn tham gia những hoạt động chung của lớp.

Bất cứ người nào cũng sẽ có cảm giác hổ thẹn, nếu bị nhiều người nhìn vào như vậy, sẽ cảm thấy bị nhạo báng mà rút ra kinh nghiệm xương máu. Khi lớp mình thắng, đương nhiên sẽ cảm thấy vinh dự.

Một lát sau, Hoàng Hạo Bình cùng Đông Phương Uyên hai người kéo thành công Gia Minh đẩy vào trong sân bóng...

"VẬY... Tớ còn có việc, chỉ chơi mười phút..."

Đối với câu này nói của Gia Minh, Đông Phương Uyên cùng Hoàng Hạo Bình đều coi như là mình không nghe thấy. Đông Phương Uyên hứng thú dán lên lưng của Gia Minh một số. Gia Minh quay đầu, nói:

"Đông Phương Uyên cậu nghĩ như vậy là được ư?"

"Đương nhiên là được."

Đông Phương Uyển thị uy ngẩng đầu lên, nói.

"Dù sao... vào trong rồi tớ không cũng chơi, vì đã nhiều năm rồi không đung vào thứ này..."

"Vậy cũng không sao. Dù sao... nếu cậu không đánh người khác sẽ cười nhạo cậu."

"Cậu quan tâm tới tớ?"

Gia Minh không khỏi cảm thấy thú vị.

"Hừ. Lần trước luận võ cuối cùng là cậu thắng, nhưng mọi người chỉ nói là cậu dùng thủ đoạn đê tiện chứ có khen ngợi gì đâu, thế nhưng hiện giờ có nhiều người nhìn như vậy, ai đánh hay ai dở ai cũng nhận ra được."

Nếu như cố gắng, thì đánh không hay mọi người cũng không nói. Nhưng nếu như cậu lảng tránh, vậy thì thử xem."

Nàng ngừng lại một chút, rồi nói tiếp:

"Tớ không phải cố ý nhắm vào cậu. Dù sao tớ cũng ghét nhất những người không có tinh thần tập thể, nếu tớ là lớp trưởng cậu sẽ không thể làm bằng bậy mãi được, hừ, tớ cũng không vì chuyện cậu cứu tớ mà phải thế này thế kia. Việc nào ra việc đấy. Bạn Gia Minh, hãy vì tinh thần tập thể của lớp chúng ta, cố gắng lên nha."

Gia Minh liếc mắt. Đang muốn nói cái gì đó thì từ sân bóng bên kia bỗng nhiên truyền đến một tiếng tiếng la:

"Gia Minh."

Hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người buộc đuôi ngựa, mặc quần áo thể thao, chính là Sa Sa anh khi hiện ngang, đang phát tay.

Cũng trong lúc này, các đội viên đã chuẩn bị xong, sẵn sàng bắt đầu trận đấu, Hoàng Hạo Bình nói:

"Được rồi được rồi. Gia Minh, chúng ta lên thôi, cậu thích đứng vị trí nào thì đứng, chỉ cần đánh tốt là được rồi, mấy tay ở ban 7 này rất tay mơ, yên tâm... Uy, Đới Chí Cường, các cậu chuẩn bị nhận sự ngược đãi chưa?"

"Ha ha, là chúng tớ ngược đãi các cậu mới đúng chứ. cái tên thấp bé lùn tè này chính là vũ khí bí mật của các cậu ư? A? Không phải chính là người dùng Liêu Âm Thối lần trước hay sao."

Đội trưởng bên ban 7 kia chính là Đới Chí Cường, người có vóc người khá cao tào, cười đáp lại lời của Hoàng Hạo Bình.

Thi đấu hữu nghị không có quá nhiều quy củ. Nhân số nếu đã đến đông đủ, thì sẽ chuẩn bị phát cầu. Hoàng Hạo Bình vốn định cho Gia Minh đứng bên cạnh mình tranh cầu, nhưng khi quay đầu nhìn lại, đã thấy Gia Minh chạy tới sân bóng bên kia, dường như không quan tâm tới trận đấu. Trong lòng hắn thầm

mãng một câu.

Mà ở bên kia, Đới Chí Cường cũng nhìn theo phương hướng của Gia Minh, một đội viên huých cánh tay vào người hắn, nói:

"Uy. Lão đại, hắn hình như rất thân với đại tỷ."

Đới Chí Cường gật đầu, nhưng không nói gì.

Đứng ở bên cạnh sân bóng. Sa Sa quay người nhìn Gia Minh cười xán lạn:

"Gia Minh cậu cũng chơi bóng rổ? Tớ chưa từng thấy cậu chơi, có phải là cậu rất lợi hại không?"

"Vốn tớ định đi siêu thị mua thức ăn khi tới đây lại gặp phải tình trạng “không trâu bắt chó đi cày”. Sa Sa lẽ nào cậu tới đây làm cố động viên cho lớp mình?"

"Không phải, tớ chẳng bao giờ làm hoa si như vậy đâu. Đó là do mấy cô gái buồn chán của lớp kéo tớ qua. Gia Minh cậu cứ chơi đi, tớ đi mua đồ ăn về nhà làm cơm cho. Uy. Chu Văn Tuệ, mấy cậu tránh ra, cẩn thận tớ đánh đấy..."

Sa Sa đang nói thì mấy cố động viên xinh đẹp của ban 7 đều quay tới. Một người trong đó vô cùng thân thiết ôm cổ của Sa Sa, tò mò nhìn Gia Minh, nói:

"Đại tỷ, đây chính là bạn trai thanh mai trúc mã của chị hay sao? Này, xin chào, tớ là Chu Văn Tuệ, nha, Sa Sa, đau mà..."

Chu Văn Tuệ lời còn chưa dứt, liền bị Sa Sa đẩy ra, sau đó đá đá đánh đánh đuổi chạy toàn bộ đám nữ này đi. Thoạt nhìn có thể nhận ra, quan hệ của Sa Sa với mấy người này rất tốt.

Cho tới nay, dung mạo của nàng tương đối xuất chúng, tính cách lại hoạt bát, cởi mở, cho dù là nam sinh hay nữ sinh, đều rất dễ trở thành bạn của nàng.

Sau khi tức giận cưỡng chế đám nữ sinh này đi, Sa Sa đi tới, nói:

"A, phát bóng rồi. Gia Minh sao cậu còn không qua hỗ trợ?"

"Tớ đâu có quan tâm gì tới họ."

Lắc đầu cười cười, Gia Minh từ trong túi tiền lấy ra ví tiền đưa cho Sa Sa, nói:

"Muối ăn ở trong nhà dùng hết rồi, nhớ kỹ hôm nay phải mua một túi, nửa cân thịt heo, ngoài ra còn mua thêm rau cải tím, mì sợi là món mà cậu và Linh Tĩnh đều thích ăn, còn nữa, Linh Tĩnh nói ở cửa hàng Gia Vận Phúc hôm nay Hà Nhi giảm giá đặc biệt, khi tới cậu chú ý xem còn hay không... Ách, dù sao tớ cũng chỉ chơi chừng 10 phút, hay là cậu đợi, chúng ta cùng đi?"

"Không được, tớ sẽ đi trước, muối, thịt heo, rau cải tím, mì. Hà Nhi... ừ, nhớ kỹ rồi, tránh cho cậu và Linh Tĩnh chỉ cười nói tớ chi biết rửa bát. Cậu cần thì đầu cho tốt, đánh cho bọn họ hoa rơi nước chảy, không thì tối hôm nay không cho lên giường."

"Ha ha..."

Gia Minh thú vị cười, nói:

"Đây chính là đội bóng của lớp cậu mà."

"Mặc kệ họ."

Sa Sa khá ái liếc mắt, sau đó nhẹ giọng nói:

"Lão công của tớ ở chỗ này, ai cũng không quan tâm... A, vậy tớ đi trước, sau khi cậu chơi xong thì về nhà luôn à?"

"Tớ sẽ tới tìm cậu, nhìn xem còn gì cần phải mua nữa không, tớ đi chỉ 10 phút, cậu ở siêu thị chờ tớ nhé?"

Sa Sa gật đầu, lắc lắc cái chìa khóa trong tay. bỗng nhiên nói:

"Ai, bóng, cẩn thận."

Gia Minh thân nhiên cười, không nhìn mà vươn tay ra, trực tiếp tóm lấy quả bóng rổ, lúc này thân ảnh của Đới Chí Cường vọt tới muốn cướp.

Gia Minh nói mình sẽ không chơi, đương nhiên chỉ là đùa, cánh tay khê đời, tránh thoát khỏi lần cướp bóng của Đới Chí Cường, nhưng mà sau đó một khắc, thân hình của đối phương không dừng bước mà lao tới, “ầm” một tiếng, làm cho Gia Minh bắn ra xa ba bước.

"Tranh bóng phạm quy!"

Trọng tài lên tiếng, lần này chỉ là ngoài ý muốn, nhưng mà nhìn là có thể nhận ra trong đó có sự cố ý. Gia Minh hơi nhú mày, vốc người đối phương cường tráng lại cao to hơn mình rồi, vừa rồi nếu như không phải là mình, người khác sợ rằng sẽ bị trực tiếp đụng té trên mặt đất.

Còn chưa kịp nói, Sa Sa đã vọt tới, đẩy người kia một cái, nói:

"Đới Chí Cường, cậu làm cái gì vậy! ?"

Đới Chí Cường vô tội giơ tay lên. cười nói:

"Sa Sa. ngoài ý muốn, hoàn toàn là ngoài ý muốn vị kia bạn học, thật là xin lỗi, thực sự là ngoài ý muốn, chân của tôi hơi quá đà..."

Ăn một thê vàng, lại nhìn thái độ của hắn như vậy, Sa Sa cùng Gia Minh đương nhiên là không có lý do gì để hưng sư vấn tội, hung hăng trợn mắt nhìn hắn Sa Sa hướng Gia Minh lắc lắc cái chìa khóa, sau đó xoay người rời đi.

Gia Minh ở đường bên đường biên ném bóng cho đội viên, khi triển khai công kích, Đới Chí Cường đi qua bên cạnh hắn nói:

"Này, cậu cùng Sa Sa quan hệ rất tốt à?"

Nghe được những lời này, Gia Minh không khỏi cảm thấy hứng thú đánh giá nhìn hẩn sau đó cười nói:

"Cậu... Lẽ nào có ý với Sa Sa hay sao?"

"Hừ. Nếu như là nam nhân, hãy chúng tôi xem trong trận bóng này ai hơn ai?"

"Thế nhưng... Tôi không biết chơi bóng rổ..."

Gia Minh vô tội vuốt tay, sau đó cho hai tay vào túi quần.

Đời Chí Cường xem thường liếc mắt một cái, xoay người quay về vị trí. Trong sân bóng bây giờ có 9 người đang tranh tới tranh lui. Gia Minh không khỏi nở nụ cười, trước đây biết Linh Tĩnh có người thầm mến, có người thích, có hai người còn viết thư tình cho Linh Tĩnh, hiện giờ Sa Sa có nhiều người ngưỡng mộ như vậy, chúng tôi ai cũng đã trưởng thành rồi?

Trong đang lòng nghĩ như vậy, Hoàng Hạo Bình đã ở một bên gọi:

"Gia Minh!"

Bóng rổ bay tới, sau đó lướt qua chỗ của Gia Minh bay ra ngoài, hẩn hoàn toàn không để ý gì tới hành động mà Hoàng Hạo Bình chuyển bóng cho mình.

Đông Phương Uyển và mọi người ngẩn cả ra, không ai nghĩ là hẩn sau khi bị buộc ra sân lại thể hiện thái độ kháng nghị như vậy, trên sân bóng la ó vô cùng, có ba bạn ở lớp lớn tiếng kháng nghị. Hoàng Hạo Bình muốn lập tức thay Gia Minh ra ngoài, tránh chuyện làm cho lớp mình mất mặt.

Hẩn hỏi Đông Phương Uyển đại khái câu trả lời là "Giao cho cậu, nếu như hẩn còn như vậy, thì thay ra ngoài là được."

Sau đó, mọi người lại tiếp tục thi đấu.

Mất thấy theo Gia Minh đi lại nhàn nhã ở sát biên giới sân bóng, Đông Phương Uyển chạy tới, nói:

"Cố Gia Minh, tại sao cậu có thể như vậy!"

"Tôi đã nói là tôi không biết chơi mà."

"Không biết chơi thì cậu ít nhất cũng phải chạy chỗ chứ, dù sao cũng phải đưa tay đón bóng, cậu làm thế này còn ra thể thống gì nữa, nếu như cậu còn... Đông Phương Uyển lời còn chưa nói hết. Gia Minh vẫn đứng tay trong túi quần nhàn nhã đi trong sân khuôn mặt nở một nụ cười ghê tởm.

Đông Phương Uyển cảm giác như quyết định 1 đã sai lầm, phải thay người này ra ngoài ngay lập tức mới được.

Chỉ trong nửa khắc này, đám người Hoàng Hạo Bình đã bị đối phương phản công, trong khi đội hình chỉ có 4 người, đương nhiên là phòng thủ bất lợi.

Gia Minh thì giống như một tên vô lại chạy tới chạy lui, chỉ khiến cho đồng đội của mình thêm tức giận. Rất cục, 5 người của ban bảy triển khai thể trận xen kẽ, chạy chỗ, chuyển bóng. Đới Chí Cường lướt qua được Hoàng Hạo Bình, đón bóng, nhảy lấy đà.

Tư thế ném bóng rất chuẩn, nhưng sau đó... “ầm” một tiếng vang thật lớn, vang vọng toàn trường.

Một khắc này, Gia Minh từ bên cạnh vọt lên, hấn từ cực tĩnh chuyển sang cực động làm cho hầu hết mọi người cảm giác như là có một tia điện xẹt qua.

Bóng rổ giống như đạn pháo rơi xuống đất, bắn lên. Gia Minh sau khi hạ xuống liền xông lên trong nháy mắt, không có bất kỳ người nào có thể đuổi kịp tốc độ của hắn.

"Quay về phòng thủ"

Khi Đới Chí Cường kịp phản ứng hô lên. thì một giây sau. Gia Minh đã mang theo bóng vọt tới bỏ vào lưới, động tác dứt khoát, bóng rổ đi rất đẹp các đội viên của ban 7 chưa chạy kịp về tới sân của mình.

Trong một buổi chiều của cuối tháng 10, sân bóng có chút yên tĩnh, thực là sự kiện thì không nhiều, chỉ là một chiều phòng ngự phản kích đẹp mắt mà thôi.

Nhưng mà đây chính là điều khiến người khác cảm thấy sự khác biệt. Gia Minh lúc này đã hạ xuống, hai tay dứt túi quần, nhàn nhã trở về sân bên mình, giống như là đang đi tản bộ.

Đông Phương Uyển mở to hai mắt, tát tát vào má mình, trong lúc nhất thời có chút cứng ngắc, thoát nhìn giống như là một con ếch bị đá kích quá lớn.

Khi đi qua bên cạnh Đới Chí Cường, Gia Minh khẽ cười cười:

"Như vậy đi, những chuyện khác tớ mặc kệ, dù sao tớ cũng chỉ đánh có 10 phút, trong 10 phút này, cậu chớ có động vào bóng, cậu động bóng một lần, tớ sẽ cướp một lần, toàn lực mà ứng phó. Vì tình cảm mà cậu dành cho Sa Sa."

"Vậy được rồi, tớ chạy chỗ... à. cái này thì tớ biết."

ẤN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 104

Sân Bóng (3) .

Cậu dám chạm bóng, tôi cướp bóng "Cậu chạm bóng một lần. tôi cướp bóng một lần."

Đới Chí Cường từ nhò chơi bóng rổ đến bây giờ, chưa có ai dám nói trước mặt hắn như vậy, đối với một thành viên chủ lực của một đội bóng mà nói, việc cấm mình chạm bóng, tuyệt đối là một sự khinh thị và vũ nhục!

Gia Minh không chờ hắn phản ứng, hai tay dứt túi, chậm rãi đi trở lại. Đông Phương Uyển cùng Hoàng Hạo Bình ngẩn ngơ một lúc lâu, sau đó mới hồi phục tinh thần nhờ tiếng cổ vũ của khán giả.

Đông Phương Uyển ở bên cạnh la lớn:

"Cố Gia Minh đánh cho đẹp! Tiếp tục!"

Hoàng Hạo Bình cười vỗ vỗ vai Gia Minh:

"Chơi rất tuyệt."

Ba gã đội viên còn lại, lúc này đều nở nụ cười. Ý chí chiến đấu ngẩng cao. Một loạt động tác vừa rồi của Gia Minh đã biểu hiện kỹ xảo và tốc độ tuyệt vời, hơn rất nhiều so với thành viên của đội bóng, thảo nào mà đội trưởng gọi hắn ra sân.

Ngay cả khi có được sự khích lệ, Gia Minh dường như cũng không có nhiều cảm giác mừng rỡ, hắn vẫn dứt tay ở trong túi quần như u linh nhờn nhờ.

"Chạy chỗ"

Đông Phương Uyển mới tứ từ này, thì người kia vẫn đi dạo, rõ ràng là châm chọc nàng mà, chỉ cần hắn chơi cho tốt...

Cái ý niệm này còn chưa nghĩ xong, thì một đội viên đã cướp được bóng của đối thủ, mắt thấy Gia Minh di chuyển một cách quỷ dị và không có ai chú ý, hắn liền hưng phấn hô một tiếng: "Cố Gia Minh!" sau đó đem bóng ném tới, nhưng mà...

Mắt thấy bóng rổ bay tới, thân hình Gia Minh lại đi xéo sang bên cạnh, làm cho quả bóng truyền đúng vị trí lúc nãy bay ra ngoài, thiếu chút nữa đập vào một khán giả.

Hoàng Hạo Bình đang chuẩn bị phối hợp tấn công, mới chạy được hai bước thì lúng túng ngừng lại, đôi môi của Đông Phương Uyển co lại mấy cái, nói:

"Cố Gia Minh, cậu rút cuộc muốn làm gì!"

"Xin lỗi."

Gia Minh rút hai tay từ trong túi ra, làm biểu hiện vô tội, than thở:

"Không nhận được bóng... tớ đã nói là tớ không đánh..."

Nếu như Gia Minh không biểu hiện lần vừa rồi, thì mấy đội viên sẽ xông lại đánh hắn ngay tức khắc, đội viên bên đối phương tuy rằng chưa hiểu rõ ý của Gia Minh, nhưng mà vẫn nhanh chóng cầm bóng, nói:

"Lão đại, công nhanh!"

Đới Chí Cường tiếp được bóng, vắn người triển khai tấn công, sau đó...

Chặn lại thật nhanh, chuẩn xác cướp bóng, chạy nước rút, đảo bóng qua người, qua người, lại qua người, nhảy ba bước lên gió, sau đó chuyển bóng từ tay phải sang tay trái, bóng vào lưới...

Hai tay lại rút túi quần, Gia Minh đi trở về.

Trong vòng 10 phút tiếp theo, tình huống trận đấu trở nên có chút quỷ dị, hầu như ánh mắt mọi người đều tập trung vào bóng đang lao đảo đi trên sân. Hắn không nhận bóng đồng đội truyền, không hỗ trợ phòng thủ chỉ khi nào Đới Chí Cường có bóng, là hắn sẽ lập tức xuất thủ, vây kín lối đi của Đới Chí Cường, cho dù hắn có động tác giả gì đi chăng nữa, cũng không cách nào lừa được ánh mắt của người này. Cướp bóng, tiến công, sau đó ăn điểm, tuyệt không cần sự tiếp sức của đội viên.

Trong 10 phút này, Đới Chí Cường tiếp bóng được bảy lần cướp bóng được 5 lần nhưng và lần nào cũng bị Gia Minh chặn lại. Cho dù người ngu cũng nhận ra, chủ yếu là Gia Minh nhắm vào cái tên đáng thương Đới Chí Cường.

Mấy học sinh trong ban 7 đều biết Đới Chí Cường có không ít hảo cảm với Sa Sa, cho nên mới có thái độ khi Sa Sa và Gia Minh tỏ ra thân thiết, nguyên nhân nhắm vào Đới Chí Cường của Gia Minh đã rõ ràng.

Trong lúc nhất thời, nữ sinh của ban 7 hướng về Gia Minh chỉ chỉ trỏ trỏ, nói nhỏ nhiều tiếng, cho dù như thế nào, biểu hiện của Gia Minh lúc này đã dính tới yếu tố tình cảm, chủ nghĩa anh hùng cá nhân cực đoan này lại trở nên vô cùng lãng mạn trong lòng con gái.

Khuôn mặt của Đới Chí Cường đỏ bừng, đồng đội của hắn không dám truyền bóng cho hắn, sau đó hắn đột nhiên thấy bóng bay tới, nhưng mà đó là một thành viên của ban 6 ném bóng cho hắn, rõ ràng là có ý trêu đùa.

Cho dù như thế nào, hắn cũng là một cầu thủ rất tốt, hắn không muốn bị bóng ma này chế áp, cho nên lập tức đón cầu, xoay người bắt đầu nỗ lực tiến công, lập tức Gia Minh đã vọt tới, chắn trước mặt hắn.

Sau khi hai người giăng co, Gia Minh vỗ mạnh một cái cườp được bóng vào trong tay, cầu thủ ban 7 nhanh chóng lùi về phòng ngự, đám người Hoàng Hạo Bình thì cười nhìn Gia Minh chuẩn bị tiến công. Nhưng sự tình tiếp theo lại có chút quỷ dị, không ai hiểu nổi.

Đập bóng hai lần, Gia Minh xoay người một cái, đem bóng ném vào rổ của đội mình.

"OK, mười phút, tớ còn có việc."

Nhìn đồng hồ trên tay một chút, Gia Minh phát phát tay với đám đội viên đang dở khóc dở cười, nói:

"Mọi người từ từ chơi đi nhé."

Sau đó hắn không đợi thủ tục thay người đã trực tiếp đi ra khỏi. Mà ở bên cạnh sân bóng, Đông Phương Uyên quắc mắt nhìn trừng trừng vào hắn nói:

“Cố Gia Minh, cậu cố ý!”

"Tớ đương nhiên là cố ý."

Gia Minh bật cười, nói:

"Tớ ghét nhất bị người khác ép mình làm việc. A, đương nhiên tớ không nói chuyện cậu không cho tớ trốn học là sai, nhưng mà đúng là tớ đã xin phép rồi, nếu mà nói thẳng là có lý do quan trọng, cậu làm lớp trưởng rất xứng đáng, nhưng có một số việc, xin thứ lỗi, tớ không thể thực hiện được."

"Hừ. Cậu có lý do gì! Nói ra xem!"

"Xin lỗi. Không thể nói."

"Tớ thấy cậu nói dối thì có!"

Mắt thấy Gia Minh càng chạy càng xa, nàng hồ lớn:

"Cố Gia Minh, tớ sẽ không tha cho cậu! Chúng tớ sẽ không để yên!"

Tiếng thét đã làm cho ánh mắt của mọi người tập trung lại chỗ này. Gia Minh không thể tránh xoay mình, dùng ánh mắt liếc nhìn xung quanh, rút cục thờ dài:

"Xin lỗi. Thế nhưng tớ không thể tiếp nhận cậu được, tớ thực sự không có khả năng."

Hắn nói xoay người rồi đi, khán giả lúc này ai nấy đều tinh ngộ, đưa mắt nhìn Đông Phương Uyên, một lát sau, Đông Phương Uyên mặt đỏ lên, hít mũi một cái, nước mắt ứa khuất không nhìn được mà tràn mi...

Làm cho con gái khóc đúng là hành vi tội ác tày trời, nhưng đối với Gia Minh, đây là việc chẳng có gì đáng nói, dù sao Linh Tĩnh, Sa Sa quan trọng hơn

bắt cứ người nào. Những người còn lại thì đều giống nhau mà thôi.

Ra cửa trường, thẳng đường đi đến siêu thị, tại khu bán đồ gia dụng tìm thấy Sa Sa. Cô gái này đang ngồi đợi, bên cạnh còn một chiếc xe đẩy, hình như là đã mua được những thứ mình muốn mua.

Thấy Gia Minh đến, nàng vô cùng thân thiết kéo tay hắn chỉ vào một thứ trước cửa hàng, nói:

"Cậu xem, cậu xem chi mắt có hơn 8000, có phải là đã rẻ hơn trước nhiều không, có mua nó không..."

"Lần trước cậu đi chợ là nó có giá hơn 9000..."

Nhìn vẻ mặt ước mơ của nàng, Gia Minh cười nói:

"Vậy thì mua, dù sao chúng ta cũng đủ tiền, có phải thứ này cậu và Linh Tĩnh đã xem nhiều lần rồi không?"

"Thôi, không mua."

Sa Sa Đềm Đềm cười rộ lên, sau đó lắc đầu nói:

"Ta chỉ tưởng tượng một chút thôi, có thể giá còn tiếp tục giảm, tớ và Linh Tĩnh cũng đã quyết định, muốn mua máy tính cho cậu trước, sau đó mới tới lượt chúng tớ."

"Hay là mua bình nước nóng trước đi, khí trời bắt đầu trở nên lạnh, qua một khoảng thời gian nữa, cậu và Linh Tĩnh sẽ cảm thấy rét đấy, a, tớ thấy là cậu rất thích mà..."

"Bình nước nóng thì tớ và Linh Tĩnh đã nhìn trúng một cái ở thị trường đồ cũ, còn mới tám phần mười, rất tiện nghi... cái bình nước nóng rất đắt, chỉ mua một cái là được rồi."

Hai người đẩy xe đi trong siêu thị, thỉnh thoảng bàn xem Linh Tĩnh và Sa Sa thích ăn cái gì, Gia Minh lại bỏ vào, sau đó Sa Sa lại lấy ra, đương nhiên là có lúc Gia Minh cũng không cho nàng bỏ ra, Sa Sa cười liếc mắt, trách hắn lãng phí.

Lúc trở về, Sa Sa cười nói:

"Gia Minh, có phải tớ và Linh Tĩnh rất ấu trĩ hay không. Thực ra... Chúng tớ biết biết, Gia Minh chỉ có cần đó tiền, vậy mà chúng tớ còn suy nghĩ ngu ngốc nữa chứ."

"Đâu có, tớ thích cuộc sống như thế này hơn chỉ là... Linh Tĩnh đang tìm việc, còn tớ thì không biết tìm khoản thu nhập thêm bằng cách nào, ách, có chút buồn bực, nếu như inte phát triển một chút là tốt rồi. Tớ đã nói với cậu là về phương diện máy tính tớ rất lợi hại, có thể nói là một chuyên gia bảo mật..."

"Hừ, dù sao tớ cũng không cho cậu học theo người sát thủ kia đi kiếm tiền, bằng không tớ và Linh Tĩnh sẽ chết cho cậu xem..

Sa Sa cau mày, có lẽ là do quá thân cận, cho nên nàng thường hay dùng biện pháp này kháng nghị.

Trông bộ dáng của nàng bây giờ đáng yêu vô cùng:

"Được rồi, ngày mai ngày mốt là hai ngày nghỉ, chúng ta đi bán hoa đi."

"Bán hoa?"

"Đúng vậy, bên cạnh trường học có cửa hàng hoa Hân Hân, bà chủ trước đây từng mở cửa hàng ở địa bàn của cha tớ, cha tớ rất chiều cố người này, lúc đi qua trường học tớ thấy mấy tờ giấy quảng cáo liền đi vào hỏi một chút, bà chủ nói là hai ngày nghỉ ở đây cần người, ba người chúng ta có thể qua đó giúp đỡ, tuy rằng tiền công không tính là nhiều, thế nhưng ở cửa hàng có một chiếc xe máy. Gia Minh có thể lái nó đi ra ngoài giao hàng, tớ đã cùng bà chủ nói chuyện rồi. Gia Minh cậu nghĩ thế nào?"

Bà chủ cửa hàng hoa Hân Hân là một quả phụ, họ Hồ, Gia Minh cũng quen, nghe nói là người này có giao tình với cha của Sa Sa.

Mỗi khi gặp Sa Sa ở cửa trường học, bà chủ thường thân thiết chào hỏi nàng. Gia Minh thì cho rằng người này có quan hệ mập mờ với cha của Sa Sa, đương nhiên chuyện này hẳn không nói với Sa Sa, cho nên cũng gật đầu cười, nói:

"Được."

Vậy là hôm sau chúng ta có thể xem bạn học cố Gia Minh của chúng ta, người đã từng bức lui thiên hạ đệ nhất sát thủ làm việc vì cuộc sống, mặc quần áo lao động của cửa hàng hoa Hân Hân, bắt đầu cuộc sống của một công nhân bán hoa.

Chi là, sau đó có một loạt biến cố phát sinh, làm cho rất nhiều người ở thành phố Giang Hải không còn được sống cảnh thanh bình...

ÂN SÁT

Phản Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 105

Ta Sẽ Làm Xong.

Dưới đèn bàn, trích một phần nhật ký:

Thứ 6, ngày 31 tháng 10 năm 1997.

Sau khai giảng hai tháng, mình gặp một đối thủ ngoan cố đầu tiên, Cố Gia Minh.

Quái gở, tự đại, cuồng vọng, mù quáng trong khi đó lại theo đuổi cuộc sống một mình, căn cứ theo những gì Hoàng Hạo Bình nói, từ lúc nhỏ Cố Gia Minh đã là một người hoàn toàn không được người khác coi trọng.

Sống trong Hoàng gia đại tộc, cha mẹ bởi vì tình yêu nên đã trốn đi, sau đó qua đời, hần từ nhỏ tới lớn sống trong Hoàng gia, không có ai quan tâm, không ai chú ý - Trong Đông Phương gia đương nhiên cũng có người như vậy - sau đó hần kết bạn với Liễu Hoài Sa, một thiếu nữ bất lương, cho nên mới có nhiều thù đoạn cổ quái tới như vậy.

Con người thường hay vì tự ti mà sinh ra mù quáng tự đại, thực ra mình có thể hiểu cảm giác này..

Nhưng hiểu không có nghĩa là ủng hộ cho hần phóng túng, nếu như mình là lớp trưởng của ban 6 thì quyết không có phép một người phá hỏng danh tiếng của lớp, một người không kiêng nể ai, đó là chức trách của mình.

Đúng là, trên đảo hần đã cứu mình một lần, thế nhưng nếu như đã muốn trở thành một người lãnh đạo xuất sắc, thì công tư phải rõ ràng, mình sẽ nhớ kỹ ân cứu mạng của hần, nhưng cũng phải khiến cho hần tỉnh táo lại. Không một ai cho dù cường đại tới đâu cũng không thể chống lại cả thế giới, cho nên con người phải có bạn bè.

Không sai, hôm nay hần biểu hiện trên sân bóng rổ tương đối lợi hại, nếu như hần phối hợp với mọi người thi đấu thì tốt, nhưng mà hần lại dùng chủ nghĩa anh hùng cá nhân để hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Nhưng mà, có kỹ xảo lợi hại thì thế nào, chẳng nhẽ hần có thể dùng kỹ xảo của một mình đánh bại cả đội bóng, chẳng nhẽ không còn ai lợi hại hơn hần hay sao? Đội tuyển sinh viên, đội tuyển quốc gia, đội tuyển NBA còn đó cơ mà?

Đây là lần đầu tiên mình khóc trong mấy năm nay, mà lại bị cái tên kia làm cho tức phát khóc, khóc xong, ụy khuất qua đi, mình mới thấy nó thú vị, ông nội trước đây đã nói, nếu như Đông Phương gia tiểu thư mà muốn chuyện gì đó trở nên thuận buồm xuôi gió, chắc chắn sẽ vì chuyện đó mà... trả giá cao, đây là một sự khiêu chiến, mình sẽ không chịu thua, bởi vì mình là Đông Phương Uyển.

Hôm nay không có trăng, cho nên sao mới sáng ngần, nghe “Luyện Khúc 199” của La Đại Hữu, chợt nhớ tới kỷ niệm mùa hè năm 1990.

Kỳ nghỉ hè này, mình đã được tới Bắc Kinh lần đầu tiên, đi xem cố cung, Thiên An Môn, nhà khách đại hội đồng nhân dân, sau lại chuyển đến sông Bắc Đới du ngoạn rồi đi chụp ảnh.

Năm ấy mình còn chỉ có tám tuổi, sắp tới sinh nhật 9 tuổi, trong ảnh là một cô nương nhỏ, mặc áo đỏ gầy tong teo, đứng bên cạnh anh trai mình. Khi đó ông nội hỏi là hai đứa cô lý tưởng gì, anh trai mình nói muốn trở thành một người du hành vũ trụ, mình nói tương lai của mình phải làm chủ tịch nước, phải ở trong nhà khách đại hội đồng nhân dân.

Năm sau anh, trai mình từ bỏ lý tưởng, quyết định trở thành một họa sĩ, còn mình, lý tưởng không thay đổi, bởi vì mình không nói đùa..

Không từ bỏ lý tưởng, không có nghĩa là việc đó sẽ thành công, nhưng nếu như từ bỏ, chắc chắn việc đó sẽ thất bại.

Cố Gia Minh, mình sẽ không để yên cho cậu.

Trong CD liên tục phát ra thanh âm thâm tình mà tang thương của La Đại Hữu, sau đó ((Luyện Khúc 1990)) chuyển thành ((ngày mai sẽ tươi sáng hơn”.

Dưới đèn bàn có một cô gái mặc váy ngủ, mới tắm xong, tươi mát vô cùng, nằng nặng cuốn nhật ký của mình lại, sau đó lại mở ra nhìn một lần nữa rồi mới khép lại, dùng một chiếc chìa khóa nhỏ màu vàng, khóa kỹ, mở ngăn kéo, bên trong còn có mười mấy cuốn nhật ký được xếp nghiêm chỉnh, xem ra chúng đã là bạn cố tri.

Cho dù có thế nào, cô gái này đúng là người có lý tưởng kinh người mà một sự nghiêm túc.

Ngày mùng 2 tháng 11, chủ nhật.

Đây là ngày thứ hai Gia Minh ở cửa hàng hoa Hân Hân.

Công việc kỳ thực rất nhẹ nhàng. Linh Tĩnh cùng Sa Sa hai cô bé phụ trách thỉnh thoảng tưới nước lên hoa, Gia Minh thì đại khái là đi xe máy ra ngoài giao hoa. Điểm tới toàn là khu nhà giàu, nhà hàng, công ty, biệt thự, giao hoa buổi sáng và chiều, buổi tối thì người ta tới mua hoa, hơn một nửa là có đặt trước.

Khi không có việc thì ở cửa hàng làm một số việc vặt, nhưng trên thực tế thì không có nhiều chuyện làm, nếu như đông người thì Gia Minh cũng phải tiếp đón chứ không thể hai cô bé vô tư Linh Tĩnh và Sa Sa làm hết được.

Bà chủ cửa hàng hoa Hồ quá phụ là một nữ nhân rất dễ nói chuyện sắp tới tuổi 40, có nụ cười rất dễ nhìn, tâm địa cũng không tồi. Trong cửa hàng bình thường có ba người giúp việc, nhưng mà do đây là ngày nghỉ nên họ cũng đã nghỉ làm.

Thấy kỹ thuật đi xe máy của Gia Minh rất tốt, cho bên buổi chiều bà chủ thường hay cho Gia Minh đeo Linh Tĩnh và Sa Sa đi một vòng, mua đồ ăn trở về.

Chồng của bà chủ sau khi chết lưu lại một khoản di sản rất lớn, mở cửa hàng hoa không phải vì lợi nhuận, mà chỉ thuần túy là niềm vui, nhưng mà, thái

đồ thân thiết như vậy khiến cho Gia Minh hoài nghi nữ nhân này có quan hệ với cha của Gia Minh.

Đây đương nhiên chỉ là tạp niệm của Gia Minh, lấy tự trường trải của hắn công việc ngày đầu tiên làm rất hoàn mỹ, tìm địa chỉ người đi, sau đó mang hoa, ký nhận, nói cảm ơn đã chiếu cố, tất cả đều đơn giản như hoa rơi nước chảy.

Buổi chiều chủ nhật, lúc hắn mang bó hoa cuối cùng đi giao, khi đi thang máy lên tầng 7, tìm một gian phòng có biển tên: "Công ty mạng Dịch Tạt".

Thành phố Giang Hải là một trong những thành phố tiếp xúc với inte sớm nhất trong cả nước, năm 97 tuy rằng không tính là phổ cập, nhưng cũng có mấy công ty bắt đầu phát hành, nhận thấy tiềm lực của Inte lên mọi người đã bắt đầu đầu tư, năm 1998 thì Inte đã lao nhanh trên con đường phát triển của mình, tuy nhiên cũng có nhiều công ty phải vì nó mà phá sản. Sau năm 2000 thì Trung Quốc mới bước vào thời kỳ mới.

Cái công ty mạng Dịch Tạt này được thành lập mấy tháng trước. Gia Minh cũng từng muốn tìm một công việc ở đây, nhưng mà ở đây toàn là công chức, viên chức, cho nên đành phải từ bỏ ý nghĩ này. Lúc này đây cửa đi vào, toàn bộ nhân viên trong công ty đang bận tối mắt, thấy một người đang nhìn vào màn hình máy vi tính, Gia Minh không khỏi nở nụ cười, thật là trùng hợp, công ty này đang bị người ta hack.

"Ách, xin chào, xin hỏi một chút Lý An Đồng tiểu thư là vị nào?"

"Bên trong, bàn thứ hai cạnh cửa sổ."

Thấy đối phương rất không kiên nhẫn chỉ chỉ, Gia Minh cầm hoa hồng đi qua, Lý An Đồng đại khái khoảng 25, 26 tuổi, có đôi mắt rất đẹp, vóc người trung bình, đang cố gắng khôi phục lại hệ thống bị hack.

Gia Minh nhìn một hồi, sau đó nói:

"Lý An Đồng tiểu thư."

"Sao? Chuyện gì?"

Đối phương không quay đầu lại ứng đáp một câu.

"Có một vị tiên sinh ở cửa hàng hoa Hân Hân tặng cô một bó hoa hồng, xin cô kiểm tra và ký nhận."

"Đặt xuống."

"Ách?"

"Đặt hoa xuống, cậu tự ký rồi có thể đi."

"Ách, thế nhưng..."

Gia Minh nhún vai, nói:

"Như vậy không phù hợp với quy định của cửa hàng chúng tôi."

"Câu không phát hiện tôi không rảnh ư! ? Đặt xuống, khi nào rảnh tôi sẽ xem!"

Gia Minh cười cười, nói:

"VẬY... tôi đứng ở chỗ này chờ cũng được."

Lv An Đồng nhíu nhíu mày, dường như không nghe được hắn nói, ngón tay vũ động trên bàn phím, Gia Minh nhìn màn hình, thỉnh thoảng xoay người nhìn sang máy vi tính của người khác, không khỏi bĩu môi cười cười, thoạt nhìn, hắn hiểu hôm nay mình phải chờ lâu.

Cũng bởi vì không có chuyện gì, hắn nhân tiện đánh giá xem công ty này có trình độ ra sao. Gia Minh cảm hoa, đứng im một chỗ, thấy mọi người trong công ty ai cũng bận rộn không thêm để ý tới mình.

Đột nhiên, trong lòng Gia Minh căng thẳng, ánh mắt lướt xéo sang một bên, cái cửa sổ lá trong phòng nội bộ bị vén lên một chút, có người bên trong đang nhìn vào hắn.

Rình coi cũng không có chuyên môn, tuy không phải là địch nhân, nhưng ánh mắt của người nhìn vào mình kia... là người quen?

Giả vờ vô ý đi qua đi lại, nhìn số liệu trong máy tính của mọi người một lát, sau đó xác định thân phận của người rình coi, trong lòng không khỏi có chút cổ quái, cái gì vậy thể này? Thật là nghiệt duyên a...

Do không phải là người quan trọng, cho nên hắn không lảng tránh, đại khái là đứng hơn nửa canh giờ, hắn cau mày, không khỏi có chút buồn chán trong lòng nhớ tới bộ Cab (tủ đựng đồ có nhiều ngăn) mà Sa Sa nhìn, tuy rằng trong phòng đã có một bộ Cab không đẹp, thể nhưng...

"Uy, vui lòng lấy hộ tôi một chén nước, cảm tạ."

"Ách... A? A."

Mắt thấy vậy Lý An Đồng cảm chén nước đưa sang bên cạnh, nhưng ánh mắt vẫn không nhìn sang, Gia Minh không khỏi cười cười, cảm hoa hồng và chén nước đi lấy nước. Lý An Đồng nói một tiếng cảm ơn, vùng xung quanh lông mày dường như nhăn lại nhiều hơn.

Gia Minh lắc đầu, ánh mắt nhìn về phía người rình coi trong phòng làm việc, cái lá cửa sổ bị vén lên tự động bỏ xuống, hắn lại nhìn về phía màn hình máy vi tính, nhịn không được lên tiếng.

"Kỳ thực... các người mới bắt đầu đã sai rồi, chiếu theo tình hình này, sợ rằng tới khuya hôm nay các người cũng không có cách nào ký cho tôi một cái. Ai... Thủ đoạn xâm nhập của đối phương tương đối đặc thù, các người lại không nắm được yếu điểm, là..."

Ngón tay của Lý An Đồng dừng lại giữa không trung, quay đầu nhìn về phía Gia Minh, nói:

"Vậy... ở đây đâu?"

Thờ dài, Gia Minh đem bó hoa và tấm thiệp đặt nước mặt nàng, sau đó ý bảo nàng đứng lên, nói:

"Quên đi, như vậy đi, cô ký, tôi làm xong..."

ĂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 106

Kết Luận.

Không phải oan gia không gặp nhau, cảm giác hiện tại của Đông Phương Uyển chính là như thế.

Đối với bên ngoài thì là một công ty Inte không hề có uy tín nhưng trên thực tế đây là công ty mang tính thực nghiệm của Đông Phương Gia, người phụ trách công ty này là một chị họ của Đông Phương Uyển tên là Tô Tô Lan, bởi vì khi còn nhỏ quan hệ của hai người rất tốt nên khi cô đưa ra yêu cầu thành lập một công ty Inte thì Đông Phương Uyển cũng nói thêm không ít lời tốt.

Đối với tài lực và thế lực của Đông Phương gia thì một công ty Inte không tính là gì cả, thế nhưng đối với lớp trẻ trong gia tộc thì tầm quan trọng của sự nghiệp đầu tiên không phải là nhỏ, Đông Phương Uyển cũng không hi vọng chị họ của mình lại từ đây mà tạo thành sự nghiệp cho mình.

Mặt khác, mỗi khi đến ngày nghỉ thì Đông Phương Uyển thường thích đi đến những công ty trên danh nghĩa của gia tộc để tích lũy thêm kinh nghiệm, ngày mà cô bước ra ngoài giảng đường đại học, nếu cô đã đứng vững thì càng tăng thêm uy vọng của mình trong gia tộc.

Từ góc độ này mà nói thì cô không hi vọng công ty này phát triển tốt, tốt nhất là gặp thật nhiều tình huống vào, nếu được vậy thì cô sẽ có thêm càng nhiều kinh nghiệm, sau này khi gặp phải thì cũng đỡ phải luông cuống tay chân.

Dường như ý xấu trong đầu cô được thần linh chấp thuận hay sao mà khi cô đến thì công ty của chị họ cô thì nó quá thực đang gặp phải vấn đề phiền toái.

Đây là một cuộc vơ vét tài sản.

Trên phương diện máy tính, Đông Phương Uyển tuy không dốt đặc như là Nhà Hàm nhưng cũng không tính là giỏi, nghe được sự giải thích của chị họ thì cô mới biết được đại khái là ở Giang Hải có một tên hacker rất mạnh gọi là "Siêu Nhân Giảm Béo", trình độ hack của hắn vô cùng cao, thứ hắn thường làm là đi vơ vét tài sản của những công ty Inte, bắt luận công ty Inte nào mới khai trương đều phải nộp phí bảo hộ cho hắn, có người nói có vài công ty Inte trong thành phố vì không chịu nộp phí bảo hộ cho hắn mà gặp chuyện xui xẻo, đợi đến khi bọn họ nộp đủ tiền thì mới hết. Lúc này, thư đòi tiền bảo vệ đã được gửi tới hòm thư của công ty.

Khi gặp phải việc cướp bóc thì Đông Phương Uyển theo thói quen định dùng sức mạnh để chống lại thế nhưng cô chợt phát hiện cô không thể làm gì hắn, mặt khác, tên "Siêu Nhân Giảm Béo" này cũng xem như là dễ nói chuyện, nếu như không trả tiền thì hắn tấn công còn nếu trả đầy đủ thì hắn chẳng làm gì công ty của bạn, hơn nữa mức giá của hắn từ trước tới giờ vẫn không thay đổi.

Do không nộp tiền bảo hộ cho hắn nên buổi sáng ngày chủ nhật, công ty Inte Dịch Tập chỉ có thể kiên trì dưới sự tấn công của hắn trong một giờ sau

đồ liền bị phá vỡ, bây giờ đã là buổi trưa mà hệ thống vẫn chưa khôi phục lại được.

"Chị họ, nếu như vậy mà vẫn không được thì chúng ta nên làm gì bây giờ?"

Ăn xong bữa trưa rồi trở lại nhìn chị họ của mình đang bận rộn làm việc, Đông Phương Uyên đưa ra nghi vấn, đáp án cho câu hỏi của cô vô cùng đơn giản:

"Trả thù lao tìm chuyên gia Inte tới, bất cứ nghề nghiệp gì đều có quy tắc ngầm của nó, giống như quy tắc ngầm của tên "Siêu Nhân Giám Béo" này vậy, đây là cách duy nhất, không còn cách nào khác."

"Ách."

Nếu như người phụ trách là mình thì hình như là mình cũng chỉ nghĩ ra duy nhất cách này, nhưng mà, nếu tên "Siêu Nhân Giám Béo" kia lợi hại như vậy thì mình thích tìm ra hắn rồi tạo áp lực trên nhiều mặt với hắn để cho hắn làm việc cho mình hơn. Đứng trong phòng làm việc một chút sau đó cô đi tới vén rèm cửa nhìn ra ngoài, ngay lúc đó bỗng nhiên cô thất thần.

Cố Gia Minh! Tên này sao lại có mặt ở đây!

Hoa hồng, hắn thích người gọi là Lý An Đồng hay sao? Hai người chênh lệch rất nhiều tuổi đó... Ách, không phải, hắn mặc y phục của cửa hàng bán hoa, nhìn giống như là hắn đi làm công trong ngày nghỉ hơn.

Nghĩ tới đây, cô không khỏi nhú mày, ngày nghỉ mà cũng phải đến đây làm công, cuộc sống của hắn đang khó khăn như vậy ư? Người Hoàng gia quá thật là hơi quá đáng, cho dù thế nào thì cũng là người một nhà, nếu như là ở Đông Phương gia...

Trong lòng cô đột nhiên sinh ra sự tức giận, nếu như Hoàng gia đối tốt với hắn một chút thì có lẽ hắn sẽ không quá khổ như bây giờ, mình cũng không cần phải điều chỉnh tâm lý của hắn cho đúng lại. Cuộc sống khó khăn của hắn là điểm quan trọng, mặt khác... Hình như là hắn rất thích vi tính thì phải?

Thoảng cái tim được hai trọng điểm nên trong lòng Đông Phương Uyên rất cao hứng, cô nhìn về phía Gia Minh thêm một lần nữa rồi rời đi, do mọi người trong công ty đang rất bận rộn nên không ai chú ý tới cô, nếu có người để ý thì sẽ phát hiện ra cô hiện nay đang rất vui vẻ và đặc ý.

Nhưng mà, nửa giờ sau có một việc xảy ra. Lí An Đồng nói gì với hắn sau đó cô đứng lên, Cố Gia Minh thì ngồi xuống -- chuyện gì đã xảy ra?

Một lát sau, Tô Tô Lan hưng phấn mà nói: "Thật tốt quá, cuối cùng thì chúng ta cũng tìm được, quá tuyệt vời! Tiểu Uyên, chúng ta đã tìm được điểm mấu chốt, chỉ cần thêm nữa giờ..."

Khi thấy khuôn mặt của chị họ đầy kích động Đông Phương Uyên hơi há to miệng sau đó cô lại vén rèm che ra nhìn về chỗ khi nãy, quả nhiên, Cố Gia Minh đã thay thế vị trí của Lí An Đồng.

Không lâu sau, bên trong một căn phòng ở thành phố Giang Hải, ba người đang ngồi ăn vặt đột nhiên cảnh giác, một tên trong số đó nhìn lên những số liệu trên màn hình máy vi tính rồi nói:

"A, những thứ mà chúng ta lưu lại đã bị bọn họ tiêu diệt, hiện tại bọn họ đã khôi phục lại quyền điều khiển máy tính, ha ha, cái công ty Dịch Tạt này cũng không phải hoàn toàn là một gã mờ, lão đại, chúng ta tiếp tục tấn công họ hay là quên đi?"

"Không, tiếp tục chơi đùa với bọn họ, đùa đến khi nào bọn họ cam tâm tình nguyện trả tiền mới thôi."

Cầm một bao khoai tây chiên, một tên mập mạp nhìn vào máy vi tính rồi nói:

"Chúng ta chỉ vì tiền mà thôi, nếu như làm quá mức thì sẽ tự phá hỏng biển hiệu của mình..."

Bốn giờ chiều, thang máy dừng lại ở lầu bảy, Gia Minh đi vào, Đông Phương Uyển từ phía sau cười cười vỗ vai hắn.

"Này, Cố Gia Minh, chờ một chút..."

Bởi vì sắc mặt của Gia Minh bây giờ rất là khó nhìn nên trong lòng cô rất vui vẻ, cô nói:

"Câu giả vờ không nhận ra tớ ư?"

"Tớ còn tưởng rằng cậu không vui khi gặp tớ chứ."

Khí thế của Gia Minh lúc này dường như có chút yếu đi, điểm này càng làm cho Đông Phương Uyển đắc ý.

"Hừ, tớ không có hẹp hòi như vậy đâu. Dù sao cũng chỉ là thất bại một lần, sao cậu lại uể oải như vậy? Cậu không thấy những người đó cũng khen cậu lợi hại hay sao? Tuy rằng cuối cùng vẫn là thua, nhưng thua quang vinh đó, thành phố Giang Hải nhiều công ty Inte như thế nhưng khi đối mặt với "Siêu Nhân Giám Béo" thì chỉ có các cậu dám phản công trở lại, lẽ nào vậy mà vẫn chưa chịu? Chị họ của tớ còn muốn mời cậu làm việc nữa đó."

"Thua chính là thua, có cái gì quang vinh."

Gia Minh liếc nhìn cô một cái rồi nói.

Thấy người này có khuôn mặt khó chịu, Đông Phương Uyển chỉ còn cách phất tay, nói:

"Hừ, tớ có lòng tốt an ủi cậu, nếu cậu không nghe thì thôi, hừ... Nhưng mà, bây giờ cậu đã ý thức được tầm quan trọng của tính tập thể rồi phải không? Từ đầu tới đuôi, cậu cũng không chịu hợp với mọi người."

Nhớ lại bầu không khí trong phòng họp, Đông Phương Uyển không khỏi có chút cảm giác nhiệt huyết sôi trào. Nắm được sơ hở của đối phương, mọi người dưới sự dẫn dắt của Gia Minh triển khai tấn công, tuy rằng cô không hiểu những số liệu trên màn hình máy vi tính nhưng chỉ cần từ ánh mắt của mọi người thì cô cũng cảm giác được sự khẩn trương, thế cục trên Inte vẫn giằng co, trong phòng thì liên tục vang lên những tiếng la hét.

Tuy rằng cô cũng từng tham gia những trận đấu trên thương trường giữa những công ty lớn, nhưng đây là lần đầu tiên cô cảm thấy mãnh liệt nhất,

nguyên nhân có lẽ là do cố Gia Minh ở cùng lứa tuổi với mình.

Cô cũng có mong ước trong tương lai mình sẽ dẫn dắt một nhóm người dưới một bầu không khí cùng khấn trương như thế mà đánh bại một kẻ địch mạnh, sau đó hưởng thụ cảm giác thắng lợi.

Đương nhiên, lần này vẫn là do không đầu lại kỹ thuật hacker của tên kia nên thất bại. Dựa theo lời của chị họ thì tên đứng bán hoa này không có kỹ thuật đứng đầu có lẽ là do việc hấn chỉ tự mình học, nếu hấn được trải qua đào tạo bài bản thì trận đấu này sẽ khác.

Song đạt được một thành tích như thế này, ít nhiều cũng là do phương pháp tấn công của hấn, người như thế này không phải là những chương trình học trong trường có thể tạo ra được, từ những kết luận này cho thấy hấn là một thiên tài hoặc là một quý tài vì trên phương diện tích cách hấn có chút cực đoan. Đối với sự phân tích này của chị họ, Đông Phương Uyên vô cùng bội phục.

Lúc lần thứ hai bị đánh bại, Tổ Tô Lan trả cho "Siêu Nhân Giảm Béo" một khoản tiền, sau đó cố ý mời Gia Minh gia nhập Dịch Tạt, ai ngờ tên này dưới sự ca ngợi của mọi người không nói một câu nào mà rời khỏi, khi thấy vậy, Đông Phương Uyên nói với chị họ là mình có quen biết với tên này sau đó liền đuổi theo, cô định tới an ủi hấn vài câu, trong mơ hồ cô cũng không muốn hấn vì vậy mà uể oải.

Nghe cô nói xong, Gia Minh liếc mắt nhìn một cái, sau đó nói:

"Tớ đang suy nghĩ về tính tập thể trong lời nói của cậu..."

"Lắp bắp..."

Vốn đang tính toán làm sao để cho hấn hiểu tầm quan trọng của tập thể nhưng không ngờ vì thua một trận chiến mà có thể làm cho hấn nhận thức được điều này, cô mừng rỡ nói:

"Cậu rất cực cũng nhận thức được điều này, một người cho dù có giỏi thế nào đi nữa thì cũng không thể làm được mọi việc, cho nên tập thể..."

"Ân, thất bại vừa rồi là do bọn họ phối hợp quá kém, quả nhiên tập thể chỉ là vướng bận mà thôi... Một mình tớ làm còn tốt hơn..."

"..."

Không ngờ người này suy nghĩ nửa ngày lại ngộ ra việc này... Miệng Đông Phương Uyên có chút co quắp, nửa ngày vẫn không nói ra lời.

Khi thấy cửa thang máy đã mở, Gia Minh cũng đã đi ra xa nên cô vội vàng chạy tới:

"Cố Gia Minh, cậu hơi quá đáng rồi đó, tại sao cậu có thể nói về những người đã phối hợp với cậu như vậy, cậu quên vừa rồi bọn họ còn khích lệ cậu hay sao!"

"Lẽ nào khen ngợi người khác là có thể che giấu sự vô dụng của mình hay sao?"

"Lúc thất bại thì kiểm soát trách nhiệm đổ cho người khác, cậu là một nam nhân kém cỏi nhất trên đời!"

"Vừa rồi khuyên cậu không nên kiểm soát chính là tớ, bây giờ lại nói như vậy, cậu là người phụ nữ kém cỏi nhất trên thế giới..."

"Hừ, cậu cho rằng một mình cậu có thể làm tất cả ư? Nói cho cậu biết tôi tùy tiện tìm một người cũng có thể dễ dàng đánh bại cậu, bóng rổ cũng được, máy vi tính cũng được."

"Tớ không rãnh cùng một cô bé buồn chán chơi đùa."

"Cậu là đồ nhất gan, nhu nhược, tự ti!"

"Cậu rất phiền..."

Một người lạnh nhạt, người kia thì tức giận, hai người vừa đi vừa nói cho tới cổng chính, bởi vì nơi này là khu mới khai phát của thành phố Giang Hải nên buổi chiều không có ai.

Khi đi đến bãi đỗ xe, Gia Minh liếc mắt nhìn xung quanh, xung quanh không chỉ có những bảo tiêu của Đông Phương Uyển, mà ngay cả những người của Viêm Hoàng Giác Tinh mấy ngày nay vẫn luôn theo dõi mình, người đứng đầu trong hành động này hình như là cô bé Phương Quốc Lâm, hi vọng là một chút thay đổi trong tính cách và năng lực của mình không làm cho cô bé chú ý... Về phần Đông Phương Uyển thì không cần thiết...

Một bên đi theo Đông Phương Uyển, một bên Gia Minh theo thói quen suy nghĩ lung tung, khi vào tới bãi đỗ xe thì có một chiếc xe chạy tới rồi dừng lại, mấy tên lưu manh từ trên xe bước xuống đi ở giữa bọn chúng là một thiếu nữ mặc đồng phục của Thánh Tâm học viện.

Thiếu nữ buộc hai bím tóc dài, trên mặt mang một chiếc kính cận hình tròn xấu xí, trên mặt cô còn có một vết tay còn đỏ, dáng vẻ nhìn rất thâm trầm, khi vừa thấy Gia Minh cô liền nức nở khóc:

"Anh họ Gia Minh."

Cô bé này là bà con của Gia Minh - Hứa Nghị Đình, hơn nữa cô bây giờ còn là một thành viên trong CLB của hắn, Gia Minh thờ dài một hơi, trước khi tham gia cứu giúp thế giới thì đầu tiên phải cứu lấy mình.

Chưa đợi Gia Minh trả lời, ở một bên Đông Phương Uyển đầy vẻ chính nghĩa nói:

"Các người muốn làm gì! ?"

Khi Đông Phương Uyển nói thì bốn gã bảo tiêu vốn đang giả dạng người đi đường xông tới.

ÂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 107

Sống Mái Với Nhau.

Mỗi người bảo tiêu của Đông Phương gia đều là bộ đội xuất ngũ nên thân hình đều cao to đùng mẫm, khi những tên bảo tiêu đến bên cạnh Đông Phương Uyển thì mấy tên côn đồ lập tức bị dọa đến chết khiếp, tên dẫn đầu giãy dụa một lát sau đó mới nhìn về phía Đông Phương Uyển nói:

"Các người... Các người muốn làm gì!"

"Hừ."

Khi thấy bộ dáng sợ hãi của đối phương, Đông Phương Uyển vô cùng thoải mái, cô nói:

"Các người là ai, tại sao dám làm loạn bắt người? Được rồi, cô gọi là Hứa Nghị Đình đúng không?"

Muốn đánh bại kẻ địch thì trước tiên phải hiểu được kẻ địch, đối với cái CLB năm người của Gia Minh Đông Phương Uyển cũng đã từng điều tra qua nên cũng có chút ấn tượng với Hứa Nghị Đình.

Khi nghe hỏi thì Hứa Nghị Đình vội vã gật đầu sau đó chạy sang bên người Gia Minh và Đông Phương Uyển, cô ghen ngào nói:

"Anh họ Gia Minh... Đông Phương tiểu thư, hai người giúp em đi, bọn họ muốn bắt cha của em..."

Tuy rằng bọn họ ở chung một CLB nhưng giữa hai người lại không quá hiểu nhau, Hứa Nghị Đình làm cho người khác có cảm giác cô là một thiếu nữ nho nhã ít nói hơn nữa còn luôn đeo kính mắt, bất cứ lúc nào cô cũng cầm theo cặp sách, cô đọc từ võ hiệp sang ngôn tình rồi tới dạy nấu ăn, cô không tận lực tiếp cận một ai nên Gia Minh cũng không định thân cận hơn với cô.

Đông Phương Uyển có thể biết tên của Hứa Nghị Đình vì cô từng hỏi thăm qua, mà Hứa Nghị Đình lại biết tên cô làm cho cô nghĩ rằng danh tiếng của mình đã lan ra toàn trường?

Trong lòng tự sướng một lát sau đó cô quay đầu nhìn về phía đám du côn, nói:

"Này, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

Bốn tên bảo tiêu bước tới phía trước một bước, bầu không khí trong nháy mắt trở nên vô cùng khẩn trương.

"Hừ, Hứa... Hứa Nghị Đình! Cô cho rằng tìm được người là không cần trả tiền hay sao? Cô phải hiểu rõ là cô đang thiếu nợ lão đại của chúng ta đó!"

Đông Phương Uyên nghi ngờ nói:

"Cái gì mà trả tiền? Cô ấy chỉ là một học sinh trung học thì có thể thiếu các người bao nhiêu?"

"Tổng cộng hơn mười vạn, có giấy trắng mực đen đảng hoàng, còn có cả chữ ký của cô ta nữa, thứ này còn có thể làm giả sao?"

Bình thường thì hay khi để người khác, hơn nữa lần này còn đang đứng bên phía có lý nên giọng nói của hắn không khô to lên, hắn mới tiến về phía trước một bước thì bị một gã bảo tiêu đẩy trở lại, những người này cũng không phải là thiện nam túng nữ gì, cầm tiền lương thì bọn họ là bảo tiêu, quay người lại thì bọn họ có thể biến thành lưu manh.

Đông Phương Uyên còn chưa nói gì thì Hứa Nghị Đình đã ở một bên khóc lên:

"Tôi tôi... Là bọn hắn ép tôi ký, bọn họ nói nếu như tôi không ký, thì bọn họ... Bọn họ sẽ giết cha của tôi..."

Hứa Nghị Đình vừa khóc vừa nói đám lưu manh đối diện cũng thêm mắm thêm muối một phen, thỉnh thoảng bọn họ còn chỉ trích Hứa Nghị Đình nói đối, Đông Phương Uyên ngay lập tức bảo bọn họ im miệng.

Mấy phút sau, cô đại khái đã hiểu được tình huống, hóa ra những người này là thành viên của Vĩnh Thịnh bang đứng thứ ba ở thành phố Giang Hải, bọn chúng kinh doanh một vài sòng bạc ngầm lớn nhất trong thành phố, cha của Hứa Nghị Đình có thói quen đánh bạc, hắn gần đây càng đổ càng lớn, lúc thua tiền thì lại vay nặng lãi vì vậy mới dẫn tới tình huống con trả nợ cha như bây giờ.

Vi để trả nợ cho cha mình nên Hứa Nghị Đình đã đem khoản nợ đó đổ lên đầu mình, thiếu nợ trả tiền là việc vô cùng bình thường, không có gì phải bàn cãi cả.

Đông Phương Uyên định xử lý việc này. Bản thân của cô Gia Minh còn đang làm công ở tiệm bán hoa, chắc chắn hắn không có năng lực trả tiền, đối với mình mà nói hơn mười vạn tuy không phải là con số nhỏ nhưng không phải là không thể lấy ra, vấn đề là làm thế nào để giải quyết thích đáng vấn đề này.

Đông Phương Uyên làm việc luôn luôn muốn có một kế hoạch hoàn mỹ; xã hội đen thuộc về quy tắc ngầm, tuy rằng Đông Phương gia không cần bận tâm tới những bang phái nhỏ.

Thế nhưng từ khi ra khỏi cổng trường đại học thì cô phải từ công ty nhỏ làm lên, nếu muốn làm tốt thì cô cần phải tiếp xúc nhiều hơn, ngày thường không có cơ hội tiếp xúc những thứ này, cơ hội hôm nay quả thật là rất khó có được, cô có thể dùng việc này để rèn luyện bản thân.

Mặc khác, làm việc này còn có thể thỏa mãn lòng trắc ẩn của cô, quan trọng hơn là, làm việc này có thể làm cho Gia Minh thiếu mình một nhân tình, miễn cho hắn sau này cứ nhìn thấy mình là làm ngơ.

Làm sao để cho Gia Minh thiếu nợ nàng, làm sao đuổi bọn xã hội đen này đi một cách thích đáng mà không để cho bọn họ coi thường mình, hơn nữa còn không làm cho hai bên có khúc mắc, đây chính là thứ đứng đầu trong kỹ năng cuộc sống.

Nhưng mà Đông Phương Uyên tràn đầy tự tin, nếu muốn làm được việc này thì trước hết cô phải kéo Gia Minh vào vòng- vừa rồi xuất hiện quá sớm

nhân làm cho hắn chưa kịp nói gì, hiện tại ngược lại việc này giống như là của mình vậy - bình tĩnh lại Đông Phương Uyển quyết định làm người hòa giải.

"Hừ, các người đừng tưởng rằng mình có gì đặc biệt hơn người, tôi còn không biết các người ư? Hãm hại, lừa gạt cái gì các người cũng làm, trong sòng bạc thì lừa gạt, cho vay nặng lãi cổ tình hại người, các người..."

"Cho vay cắt cổ thì sao, bọn tao cũng không kêu chúng đi mượn, tiền lời ngay từ đầu đã nói với bọn chúng, là bọn chúng tự động đi mượn mà thôi! Còn nữa, ai nói sòng bạc của chúng ta lừa gạt, nếu lừa gạt thì không nên tới đó, nói bọn này lừa gạt thì đưa chứng cứ ra!"

"Làm sao vậy các người muốn gây rối ư, nói cho các người biết một chút tiền này đối với tôi chỉ là chuyện nhỏ, thế nhưng tôi... Gì vậy?"

Khi thấy Gia Minh bỗng nhiên vỗ vai mình Đông Phương Uyển liền mừng thầm, cô biết tính tình hắn thuộc loại thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện, hiện tại nếu làm lớn chuyện này thì không hay, quả nhiên là hắn đã mắc câu.

Trong lòng cho rằng là đúng thế nhưng Gia Minh đến gần lại nói vào tai cô:

"Này, bốn bảo tiêu của cô có mang theo súng hay không?"

"Súng? Hiện tại không có chiến tranh, mang súng làm gì... Tớ chỉ tùy tiện ra ngoài một chút thì bảo tiêu cần gì mang theo súng, Trung Quốc cũng không phải là nước ngoài, muốn đem theo súng rất là phiền phức, có gì không?"

"Vậy được rồi."

Gia Minh bắt đầu đi nhún vai, hắn nói:

"Tuy rằng lời nói có chút giống như hài kịch trên TV, thế nhưng... Quay đầu lại nhìn phía sau..."

"Cậu làm cái gì thế, tớ sẽ trả lời giống như trên TV: tôi sợ sao... Tớ xem, tớ..."

Tùy tiện nhún vai lên, khuôn mặt đang tươi cười của Đông Phương Uyển trong nháy mắt động lại, bởi vì ở trên đường cái đối diện có hơn trăm người với ánh mắt không tốt đang đi tới đây, một gã nhuộm tóc vàng đi đầu la lớn:

"Ai, là ai dám động tới anh em của tao!"

"Kỳ thực..."

Gia Minh ở bên cạnh nhỏ giọng nói:

"Điểm tụ hội của Vĩnh Thịnh bang là ở bên cạnh chỗ này, bọn họ dừng xe ở đây đã nói lên mục tiêu đến của họ, bạn Đông Phương, bạn dám ở chỗ này mà gây áp lực cho bọn họ, bạn quả thật là anh hùng, bạn là thần tượng của tôi, yên tâm đi, bạn sẽ được truy tặng danh hiệu liệt sĩ, bọn họ nhìn thấy người đẹp luôn luôn là hiếp trước giết sau, giết xong lại hiếp..."

Thấy hơn trăm người hung ác đang đến gần, trong lòng Đông Phương Uyển cũng có chút run run, cô nói:

"Cậu... Sao cậu không nói sớm."

"Ặc, tôi thấy cậu không sợ hãi nên tưởng rằng bảo tiêu của Đông Phương gia các cậu khi ra ngoài đều đem theo súng tự động, nếu không thì cũng mang theo súng lục, ai biết cậu chỉ nóng máu làm liều thôi."

Tuy rằng cảm giác được giọng nói của hắn có chút hạ hê thế nhưng lúc này không phải là thời gian để mà chú ý tới việc này, cố gắng làm cho mình đứng thẳng, cô nói:

"VẬY... Vậy chúng ta làm sao bây giờ?"

"Vậy cũng hỏi đương nhiên là bỏ chạy rồi, nếu cậu... Đây, cậu kéo tay tớ làm gì, cậu không trốn thì tôi trốn, cậu tưởng rằng bảo tiêu của cậu có thể một chọi năm mươi ư..."

"Tớ, tớ không trốn..."

Đông Phương Uyển cắn răng liềm chết nắm chặt lấy Gia Minh, nói:

"Cậu cũng không được trốn."

Bên cạnh, Hứa Nghị Đình do sợ hãi nên đi lại gần nắm lấy tay áo của Đông Phương Uyển. Bốn gã bảo tiêu bao vây ba người lại nhưng trong mắt của họ đã có chút ý muốn rút lui.

"Xin nhờ, cậu muốn chết thì đừng có kéo tớ theo, cho dù cậu muốn bị vậy thì tớ cũng không muốn... Đây, Đông Phương Uyển, tôi không nhận ra cô..."

Gia Minh một bên cười thầm một bên giãy dụa, giữa ban ngày ban mặt mà đối mặt với đội hình hơn trăm người như thế này thì cho dù là hắn muốn ra tay thì dưới tình huống không có mang theo súng hắn cũng chỉ còn cách tạm tránh đi.

Đương nhiên, trong tình huống như thế này thì dùng mảnh khóa lửa gạt thì đơn giản hơn nhiều, một khi nói ra thân phận của Đông Phương Uyển thì bọn chúng sẽ không dám làm gì.

Hướng hồ đám người của Viêm Hoàng Giác Tỉnh còn đang ở bên cạnh, dựa vào quan hệ giữa Đông Phương gia và Viêm Hoàng Giác Tỉnh, hơn nữa còn có cô bé Phương Quốc Lâm trọng nghĩa kia ở gần đây thì cho dù là đứn gốc thì cũng biết sẽ không có việc gì xảy ra.

Về phần Đông Phương Uyển, khi nghe xong lời Gia Minh nói cô liền đá cho hắn một cước:

"Cậu, cậu có phải là đàn ông hay không..."

Lúc này, gã có đầu màu lông gà đã dẫn người đi tới.

"Ê, người đẹp, là cô đến đây quậy phá phải không? Cô từ đâu tới mà kêu ngao vậy?."

"Hừ."

Đông Phương Uyển hít sâu một hơi rồi ngẩng đầu ưỡn ngực bình tĩnh nói:

"Tôi là ai không cần anh quan tâm, anh chính là lão đại của Vĩnh Thịnh Bang sao?"

Lời này vừa nói ra liền tạo thành vô số tiếng cười vang, tên đầu màu gà nói:

"Ha ha, xin nhớ, Lê Vĩnh Thịnh là cha anh, anh là Lê Minh, người đẹp, vì sao cô tới đây? Nói thật, cô bé kia thiếu anh hơn mười vạn, thế nhưng nề tình cô xinh đẹp nên cho cô một cơ hội để giúp người khác, ngủ với anh ba tháng là được."

Vừa mở miệng ra là đã tạo thành một trận cười, Gia Minh làm ra bộ dáng "tôi không nhận ra cô ấy", Đông Phương Uyển thì bởi vì câu "ngủ cùng ba tháng" mà nghiêng răng nghiêng lợi, cô nói:

"Ngủ ba tháng? Tôi sợ anh không chịu nổi, nói cho anh biết, tôi là..."

Nói đến đây, mắt cô lóe lên sau đó cô nắm lấy tay Gia Minh, cô nói:

"... Người khác anh không cần để ý thế nhưng đây là bạn trai của tôi, lão đại của Sa Trúc bang là cha nuôi của hắn, chúng tôi tới là để... Đàm phán..."

Nhạc phụ đương nhiên là cha nuôi nói ra câu này kỳ thực không có vấn đề gì thế nhưng lời còn chưa nói hết thì không khí xung quanh chợt trở nên có chút quỷ dị, khi nói ra mấy chữ cuối cùng thì Đông Phương Uyển cũng có chút chột dạ.

Nhưng cô không biết vấn đề là ở chỗ nào thế nhưng Gia Minh bên cạnh thì cả người căng thẳng, Sa Trúc bang và Vĩnh Thịnh bang do việc tranh chấp địa bàn mà gần đây thường hay tranh đấu, cô gái ngu ngốc này không ngờ lại nói ra câu không nên nói như thế.

Ngay khi tất cả đang chìm trong trầm mặc thì Lê Minh bỗng nhiên vung tay lên, nói:

"Lên, tiêu diệt Sa Trúc bang! Anh em, chuẩn bị... Ngao-- "

Tiếng hét cuối cùng chói tai như vậy tất nhiên không phải là kêu gọi thuộc hạ giữa ban ngày ban mặt biến thành Lang Nhân, ngay khi một loạt tiếng rít đao vang lên thì Lê Minh lại khom người xuống dùng hai tay che lại phần hạ thân, hai mắt hắn trắng dần, cái cổ vươn dài ra, đúng là gặp người nhìn trời, ngay thời khắc quan trọng Gia Minh đã ra tuyệt chiêu...

ẤN SÁT

Phẩm Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 108

Khuyến Nha.

Muốn đánh đòn phủ đầu, lại không thể làm cho Phương Quốc Lâm đang ẩn nấp gần đây không phát hiện ra kẽ hở gì thì đánh vào chỗ hiểm là biện pháp tốt nhất.

Lúc đá ra một cước Gia Minh liền giơ tay định bắt Lê Minh làm con tin, nhưng mà bàn tay còn chưa kịp vươn ra thì một cái chân khác đã đá tới, cái chân này không phải của ai khác mà là của Đông Phương Uyển đang ở bên cạnh.

Hai người đá ra hai cước một trước một sau, khi một cước của Đông Phương Uyển đá tới thì lúc đó Lê Minh do quá đau nên đã khom người xuống vì vậy một cước toàn lực của Đông Phương Uyển đã đá trúng cằm của hắn.

Trong lúc nhất thời, Vĩnh Thịnh thiếu bang chủ của chúng ta liền ngã ra phía sau, nếu như lúc này là lúc hai bang quyết chiến thì hẳn cũng không đi lên đứng đầu hàng để bị đá như thế này.

Nhưng lần này lại khác, lần này bọn họ người đông thể mạnh nên hẳn không có chút lo lắng nào mà tiến lên phía trước, đây chính là nguyên nhân dẫn tới sự bi thảm của hắn.

Đông Phương Uyển kéo cánh tay của Gia Minh, cô nói:

"Chạy mau."

Sau đó liền quay người chạy trốn.

"Ta XXX..."

Định bắt người làm con tin, sau đó công bố ra thân phận của Đông Phương Uyển để không cạ đánh nhau, Gia Minh mắng thảm một câu rồi nhanh chóng chạy theo Đông Phương Uyển, Hứa Nghị Đình, một loạt tiếng động vang lên ở phía sau, bốn gã bảo tiêu chỉ có thể ngăn chặn được một lát rồi cùng xoay người bỏ chạy.

Phía sau là một rừng ánh đao và tiếng hò hét, nếu như chỉ có một mình thì Gia Minh có thể dễ dàng bỏ rơi bọn chúng nhưng bây giờ hắn còn phải mang theo hai cô bé này nên chỉ vài phút đoàn người ở phía sau đã đuổi tới.

Lúc đi qua con đường lớn, Gia Minh thoáng nhìn thấy hai chiếc xe hơi từ hai bên đường lao tới, bởi vì tốc độ của hai chiếc xe quá nhanh nên thiếu chút nữa đã tạo thành tai nạn xe cộ, hai chiếc xe này hẳn là do Phương Quốc Lâm an bài dùng để ngăn cản bọn họ trong chốc lát!

Ở phía trước, Gia Minh dẫn theo hai cô bé liều mạng chạy vào con hẻm nhỏ ở giữa hai tòa nhà.

Xuyên qua con đường hẹp mà dài này ba người một lần nữa trở lại đường cái, trước mặt họ lúc này là một công trường đang ngừng hoạt động, công trường này không biết vì nguyên nhân gì mà đã đình công nên bây giờ bên trong không hề có ai, đám người đuổi giết bị "tai nạn xe cộ" cản đường nay đã sắp đuổi tới, Đông Phương Uyên ôm đầu lao vào bên trong công trường.

Đi xuyên qua giá dựng dụng cụ, tạp vật rồi đi qua một nơi khác trong công trường, ba người chuyển sang tìm đường nhỏ để chạy trốn, không lâu sau, Đông Phương Uyên chỉ vào bức tường vừa mới xây ở bên cạnh, cô hồn hèn nói:

"Nhanh, nhanh, chúng ta nhanh trốn vào đây, tớ... Tớ chạy hết nổi rồi, Hứa, Hứa Nghị Đình, cậu leo lên trước đi, tớ sẽ ở dưới đẩy cậu..."

Hứa Nghị Đình nghe vậy liền chạy tới sát bức tường sau đó cố sức bò lên, Đông Phương Uyên thì ở phía dưới cô đẩy lên, sau khi Hứa Nghị Đình đã lên được thì Đông Phương Uyên quay mặt qua, nói:

"Cố, Cố Gia Minh, nhanh lên... Cậu leo lên trước..."

Gia Minh lắc đầu:

"Một mình tớ có thể leo lên, cậu lên trước đi, tớ ở dưới đẩy cậu."

Đông Phương Uyên nghe xong, cũng không do dự nữa mà nhảy lên bức tường, Gia Minh nâng hai chân cô lên cố sức đẩy, một lát sau, Đông Phương Uyên đã vào bên trong.

Âm thanh ở phía sau càng lúc càng gần, Gia Minh lui lại mấy mét đẩy những cây sào ở con đường phía trước ngã xuống ngăn chặn đám người phía sau, sau đó xoay người lại nhảy lên sau đó đi vào bên trong.

Tòa nhà này chắc là mới xây không lâu, tuy rằng quy mô rất to lớn nhưng bên trong không có ai, bên trong còn có một đồng vật liệu chưa có chở đi, ba người trốn ở phía dưới bức tường, một lát sau, đám người đuổi giết đi xa dần, khi bọn chúng thấy đồng cây sào bị ngã liền nhanh chóng chạy tới phía trước.

Một lát sau đợi khi không còn tiếng động nữa thì Đông Phương Uyên và Hứa Nghị Đình thở dài một hơi, hai người vỗ vỗ ngực, Đông Phương Uyên cười nói:

"Thật tốt quá, rốt cục bọn chúng cùng đi rồi, chúng ta đi ra thôi."

Nàng quay đầu lại phát phát tay, Hứa Nghị Đình vội vàng đuổi theo, Gia Minh đột nhiên nhìn về phía trước sau đó nheo mắt lại, hai người quay đầu lại nhìn rồi cả hai đều ngăn người ra.

Có hai con chó lớn màu đen từ trong vườn đi tới, ánh mắt của chúng lạnh lùng nhìn ba người, da của chúng nhăn nheo giống như da của những người già, miệng thì không ngừng chảy ra nước miếng.

Thân thể của Gia Minh hơi cong lại, đã làm ra chiến đấu chuẩn bị, Đông Phương Uyển thấy hai con chó to lớn đang tiến lại gần thì run giọng nói: "Quay lại, quay lại..."

Khi đối mặt với con người thì còn có thể giả bộ, có thể ẩn giấu thực lực, thế nhưng động vật thì khác, bọn chúng sẽ không bị biểu hiện sợ hãi mà khinh địch, cho dù là sư tử vô thê thì cùng dùng toàn lực chính là ví dụ tốt nhất, hai con chó trước mặt này là loại chó nguy hiểm nhất trên thế giới.

Loại chó này một khi tiến hành công kích thì sẽ không chết không ngừng, hơn nữa bọn chúng còn thích ăn tươi con mồi của mình, tay không mà muốn đổi đầu với hai con chó này thì quả thật có chút phiền phức, huống hồ bên cạnh còn có người khác nên còn phải ẩn giấu thực lực.

"Nhanh, đi... Đi mau, loại chó này sẽ cắn chết người..."

Tuy Đông Phương Uyển nói vậy nhưng hai chân của cô lại giống như mọc rễ không hề có chút nhúc nhích, Hứa Nghị Đình cũng đứng sau lưng cô khóc nức nở. nói:

"Tớ... Tớ không nhúc nhích được..."

"Không, không được, phải nhanh chóng rời khỏi đây, Hứa... Hứa Nghị Đình, Cố Gia Minh, các cậu chạy mau, tớ... Tớ ngăn cản bọn chúng ô..."

Cô vừa nói vừa khóc:

"Lúc trước tớ đã từng thấy qua, loại chó này sẽ cắn chết người đó..."

Hai con chó làm ra tư thế sẵn sàng tấn công, nước miếng từ miệng nó chảy xuống càng ngày càng nhiều, thân thể của Hứa Nghị Đình không ngừng run rẩy, cô không dám lui về phía sau bởi vì cô từng nghe nói con người dễ bị tấn công nhất khi đang chạy trốn.

Ánh mắt của Gia Minh lạnh lùng, hai tay hấn nắm lấy tay hai người, sau đó buông ra, lại nắm tay, lại chậm rãi buông ra... Đi tới đứng ở phía sau Đông Phương Uyển, Gia Minh nói:

"Lão đại, ngài thật đúng là dữ dội, đi theo ngài thì bất cứ thứ gì cùng có thể gặp được..."

Trong giọng nói của hắn mang theo chút châm chọc, Đông Phương Uyển khóc nức nở nói:

"Cậu cậu cậu... Bây giờ là lúc nào rồi mà cậu còn nói xỏ, nhanh... Chạy mau đi, tớ không nhúc nhích được, các cậu chạy mau a..."

Cô không nhúc nhích thì Hứa Nghị Đình cũng không nhúc nhích được, ở phía trước ba người chừng hai mét, hai con chó kia dường như cảm nhận được sự uy hiếp cực lớn nên làm ra bộ dáng chuẩn bị công kích, bọn chúng nhe răng chuẩn bị tới gần, giọng nói của Gia Minh chậm rãi vang lên:

"Tớ mà chạy thì bọn chúng sẽ xé nát cậu ra..."

"Cậu, Cậu đừng có nói nữa! Bọn chúng... Bọn chúng chắc là đã từng trải qua huấn luyện, có lẽ bọn chúng chỉ cần một chân là đã no rồi. Đây... Đây, có ai

không chó của các người định cắn người này, ô..."

Thiếu nữ khóc nức nở vừa nói vừa nhìn về phía hai con chó đang tới gần:

"Xin lỗi, là tớ đã đem các cậu tới đây..."

Thân thể của Gia Minh hơi cúi thấp xuống, hai con chó đang đi đột nhiên ngừng lại, trong miệng bọn chúng phát ra túi hiệu phát hiện một thứ vô cùng nguy hiểm, nước miếng trong miệng chúng không ngừng chảy ra, chỉ một lát sau dưới đất đã xuất hiện hai vũng nước miếng.

Kéo Đông Phương Uyển ra phía sau, Gia Minh nói:

"Tớ từng đọc trong sách là khi gặp chúng thì phải nhìn thẳng vào mắt chúng không nên cử động mà phải nhìn thẳng vào."

"Con... Con nào?"

"Cậu thích con nào thì chọn con đó!"

Gia Minh quát lên một tiếng, hai con chó ở phía trước dường như bị giật mình nên theo phản xạ bước lên một bước, nhưng mà sau khi bước lên một bước thì chúng đột nhiên dừng lại. Ba người, hai chó cứ vậy mà giằng co.

Thấy hình dạng hung dữ mạnh mẽ của hai con chó, hai cô thiếu nữ không chút nghi ngờ nào là nếu chúng vọt lên thì sẽ cắn đứt cổ mình vì thế trong lúc nhất thời hai người liền nhìn chăm chăm vào con chó mà không hề dời mắt sang chỗ khác.

Đương nhiên hai cô cũng sẽ không phát hiện ra Gia Minh bên cạnh hai người đang phát ra khí thế khác người và ánh mắt không giống bình thường.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Hai con chó vẫn nhìn chăm chăm về phía Gia Minh, ở bên kia, Gia Minh với đôi mắt lạnh lùng giống như hàn đàm vạn năm không mang theo chút sinh khí nào biến thành một cái hố sâu đáng sợ nuốt chửng tất cả linh hồn nhìn thẳng về phía hai con chó.

Hai cô thiếu nữ ở bên cạnh cũng trừng mắt nhìn về phía.

Không biết đã trải qua bao lâu, thân thể của Gia Minh cúi xuống càng lúc càng thấp, thân thể của hắn bây giờ đang ở trong trạng thái nửa đứng nửa ngồi, hắn chậm rãi đi về phía trước một bước, tay phải của hắn im lặng giơ lên.

"Cố... Cố Gia Minh, cậu muốn làm gì..."

"Im miệng."

Nhỏ giọng nói một câu sau đó hắn đưa tay phải chỉ về phía mũi của con chó, con chó kia gầm gừ mấy tiếng sau đó lùi về sau nửa bước, bàn tay của Gia Minh trong nháy mắt có chút biến đổi mà mắt thường không thể nhìn thấy, đó chính là tiêu chí của việc tích tụ lực lượng. Trong không khí bây giờ, sát khí

và lệ khí trở nên dày đặc.

Con chó đột nhiên giống như nổi điên sủa một tiếng, dường như nó sắp nhào lên cắn lấy bàn tay của Gia Minh vậy. Hai thiếu nữ ở phía sau đột nhiên trở nên căng thẳng, nhưng ngay sau đó con chó to lớn này đột nhiên xoay người lại chạy mất, một con khác cũng sợ hãi mà quay đầu bỏ chạy mất dạng.

Khi hai con chó biến mất trong vườn hoa thì hai thiếu nữ vẫn ở trong trạng thái trừng mắt nhìn về phía trước, Gia Minh thờ phào nhẹ nhõm, toàn thân không còn chút sức lực nào ngồi trên mặt đất: "Thật tốt quá, chúng ta đã dọa chạy bọn chúng..."

"Cậu... Cậu nói là chúng ta đã dọa chạy bọn chúng..."

Hai chân vẫn còn run, Đông Phương Uyển nghiêng đầu lại, nhìn về phía Gia Minh trên mặt đất nói trong lòng cô vẫn chưa tin tưởng đây là sự thật.

Gia Minh làm ra bộ dạng sợ hãi, hần nói:

"May mắn là thứ mà sách nói vẫn đúng, chúng ta trừng mắt quả thật là quá hung hãn nên chúng nó đương nhiên là bị hù chạy, được rồi, nhất định là do vờ rồi tớ trừng mắt vô cùng lợi hại nên bọn chúng mới bỏ đi, tớ đã đếm qua, từ đầu tới cuối tớ chỉ chớp mắt có năm lần."

"Nhưng nhưng thế nhưng... Tớ, tớ hình như không có chớp mắt, bọn chúng sẽ không trở lại chứ?"

"Tớ cũng chưa có chớp mắt..."

Hai thiếu nữ xoa xoa đôi mắt, rồi ngồi xuống đất giống như Gia Minh, một lát sau hai người lại nhỏ giọng khóc lên, Đông Phương Uyển nói:

"Rốt cục cùng đã đuổi được bọn chúng đi, tớ... Tớ rất sợ hãi..."

***** Lúc mặt trời lặn thì ba người cũng đã từ trong căn nhà đó đi ra đường lớn, Đông Phương Uyển bắt đầu hưng phấn, cô nói:

"Thật là không ngờ ba người chúng ta lại có thể dọa chạy hai con chó Twisted Bolivarian Dayton của Ytali, thật lợi hại! Thật lợi hại! Được rồi, Nghị Đình, cậu đừng sợ, việc của Vĩnh Thịnh bang để tớ lo, lần này tớ sẽ trở về nhà gọi người, hừ, tớ không tin một bang phái xã hội đen nhỏ như thế lại dám đối nghịch với nhà tớ, cậu yêu tâm, khuya nay tớ sẽ giải quyết xong chuyện này."

Sau khi cùng nhau trải qua hoạn nạn nên lúc này Đông Phương Uyển và Hứa Nghị Đình đã rất là thân cận, lúc Hứa Nghị Đình cảm động nói lời cảm ơn thì Đông Phương Uyển lại nhìn về phía Gia Minh đang có vẻ mặt không an lòng, cô nói:

"Có Gia Minh, cậu thấy chưa, chúng ta có thể dọa chạy hai con chó đó là do ba chúng ta cùng nhau hù dọa, bây giờ cậu đã biết chỗ tốt của tập thể rồi phải không, ha ha, thật lợi hại, chúng ta thật lợi hại..."

"Không cảm nhận được."

Đông Phương Uyên lộ ra vẻ mặt tha thiết yêu cầu Gia Minh khen ngợi cô một câu thể nhưng Gia Minh lắc đầu rồi lạnh nhạt nói:

"Tôi cảm thấy khi chúng ta ở cùng một chỗ thì sẽ gặp những việc nguy hiểm tới tính mạng, quả nhiên... Một người vẫn là tốt nhất, lần sau khi thấy tôi thì không nên chào hỏi ở trên đường thì cứ làm như không quen tôi là được, cảm ơn, tôi đi trước, rất cảm ơn ý nghĩ muốn hi sinh bản thân để cho bạn tôi thoát thân..."

Hắn vừa nói vừa đi sang bên kia con đường, chiếc xe máy của cửa hàng bán hoa vẫn còn nằm trong bãi đỗ xe, hắn còn muốn trở về nhà nên hi vọng không có ai canh chừng ở đây.

"Này, Cố Gia Minh!"

Hung hăng dậm chân một cái rồi cô nhìn về phía bóng người lạnh lùng của cố Gia Minh đang đi xa, viền mắt của cô đã đỏ lên, cô nói:

"Chúng ta tốt xấu gì thì cùng chung hoạn nạn, tại sao cậu có thể làm vậy! Cố Gia Minh, cậu là tên khốn kiếp!"

ẤN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 109

Năm 1997, Tuyết Roi.

Bên ngoài cửa sổ là màn đêm đen kịt, trên màn hình máy vi tính những số liệu đang không ngừng nhảy loạn, bên trong căn phòng đơn giản, Phương Quốc Lâm ngồi trước máy vi tính suy tư. Trong chốc lát, cô lấy ra một chiếc máy tính xách tay ghi lại những kết quả quan sát gần đây.

Mục tiêu số 1 Cố Gia Minh: ngoại hình quái gở, lãnh đạm có thể là do những việc từng gặp lúc nhỏ nhưng những phương diện khác thì có tố chất rất cao, năng lực vận động mạnh, có thể tự học mà thành trên phương diện máy tính. Phân tích bài thi trước đây và những quan sát trong thời gian gần đây cho ra kết quả người này có tâm lý trưởng thành sớm, cao ngạo, ghét những người thân trong Hoàng gia, bởi vậy mặc dù có năng lực nhưng lại cố ý thi lấy điểm thấp, hành vi có xu hướng cực đoan. Hiện nay đang cùng hai thiếu nữ Diệp Linh Tĩnh và Liễu Hoài Sa ở chung, quan hệ hòa thuận, đang đi khắp nơi tìm kiếm việc làm, có khát vọng độc lập.

Nhưng mà, tuy rằng có rất nhiều hành vi nhìn như trưởng thành thế nhưng khi kích động thì lại lộ ra tất cả, trong lòng vẫn còn mang một chút ấu trĩ và cho rằng mình là trung tâm mà cao ngạo, đứng thứ nhất trong giải bóng rổ, ở công ty Inte Dịch Tạm ngăn chặn sự xâm lăng của hacker nhưng thất bại nên đứng thứ hai.

... Căn cán bút cô trùng mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, nhớ lại việc tên Cố Gia Minh này cùng với hai thiếu nữ ở chung làm cho cô không khỏi nhún vai một cái, trong lòng cô có chút mê hoặc lại có chút buồn cười.

Xét đến cùng thì cô cũng chỉ là một thiếu nữ mười bảy tuổi, tuy rằng khi gia nhập vào Viêm Hoàng Giác Tinh cô đã thấy không ít trường hợp một chồng nhiều vợ, thế nhưng bình thường đều là người nam quá mức ưu tú, không thì là nhà có quyền hoặc có tiền nên người nữ mới cùng hẳn ở chung một chỗ, rất ít khi thật sự là yêu nhau, nhưng mà tình huống của ba người Cố Gia Minh đã vượt qua sự hiểu biết của cô.

Thiếu niên tên là Cố Gia Minh không hề đẹp trai, không có quyền lại không có tiền, hai cô bé bên cạnh hẳn lại vô cùng xuất sắc, cho dù là ba người vì đoạn tình nghĩa lúc còn nhỏ nên ở chung, thế nhưng khi xây ra quan hệ thể xác mà có thể hòa hợp sống chung với nhau thì đúng là làm cho người khác cảm thấy kinh ngạc, đặc biệt là sự quan tâm lẫn nhau mà ba người biểu hiện ra, loại tình cảm đơn thuần như vậy là cho cô khi nghĩ đến cũng không khỏi ước ao, trong lòng lại có chút bận tâm, khi mà ba người tiếp xúc với xã hội thì sẽ như thế nào?

Xét đến cùng, Viêm Hoàng Giác Tinh cũng không phải là tổ chức xét xử đạo đức nên khi biết việc của ba người cũng không nhúng tay can thiệp, tự hỏi trong chốc lát, cô thêm một câu trong phân tích về Cố Gia Minh: khả năng có quan hệ với Hoa Tulip: không có.

Mở ra trang kế tiếp, đối tượng được ghi lại: Phó Nghiên Kiệt kỹ thuật hacker cao siêu, thủ lĩnh của tổ chức tội phạm hacker "Siêu Nhân Giám Béo" ở Giang Hải...

Tùng lần từng lần xem xét kỹ lại những thứ này, cố gắng tìm ra một chút khả nghi từ trong đó, ngay lúc này chiếc điện thoại bàn bên cạnh đột nhiên vang lên, cô cầm điện thoại lên nói:

"Alo, a là Quốc Hoa ca ca, tạm thời chưa có kết quả gì..."

"Yên tâm đi, thầy vẫn tốt, ân, gần đây còn định đến Thánh Tâm học viện dạy học trò nữa đây... Ha ha, đương nhiên không phải là đào tạo đặc công, lần này thầy chỉ dạy võ thuật mà thôi, hơn nữa, em còn muốn thầy ở lại đây dạy em nhiều hơn..."

"A, thật ư? Nhanh như vậy đã quyết định... Tốt, ngày mai em sẽ chạy tới... Thật khó mới có thể chờ tới lúc ra tay với Bùi La Gia. Quốc Hoa ca ca, các anh phải chờ em..."

***** Khi hấn lái xe máy trở về cửa hàng bán hoa thì hai cô bé đã đứng đó chờ sốt cả ruột, hai người rất sợ hấn xảy ra chuyện gì đó. Bà chủ cửa hàng bán hoa cũng không để ý tới việc hấn lười biếng bỏ bê công việc nhưng khi nghe hấn kể việc mình gặp bọn xã hội đen, thì bà chủ cũng lo lắng cho Gia Minh mà liên tục nói trở về là tốt rồi.

Gia Minh lúc gặp bọn xã hội đen mặc trang phục của cửa hàng bán hoa nên có chút lo lắng bọn chúng sẽ tìm tới Hân Hân gây phiền phức, nhưng mà nghĩ đến việc có Đông Phương gia nhúng tay vào nên chắc Vĩnh Thịnh bang cũng không dám làm gì.

Ban đêm, Đông Phương Uyển gọi một quân gia lên, sau đó tập trung người lại đi cùng với Hứa Nghị Đình tới tổng bộ của Vĩnh Thịnh bang, quá trình này hấn cũng không biết rõ lắm nên hấn đành tạm quên chuyện này đi.

Lúc về tới nhà, Gia Minh nói với hai cô gái mình là anh hùng đã dùng sát khí dọa lui hai con chó lớn, kết quả là bị hai người hỏi sát khí là gì làm cho Gia Minh trờng mắt nửa ngày nhưng vẫn tìm không được cảm giác, Linh Tĩnh và Sa Sa thì cười cười đi trở lại giường, Gia Minh trực tiếp nhào tới dùng hành động của mình để biểu tình cho tới khi hai cô bé Linh Tĩnh và Sa Sa cầu xin tha thứ mới thôi.

Khi đến trường học, Đông Phương Uyển dường như hết hi vọng với nhân phẩm của hấn nên cũng không dây dưa nữa, mấy ngày sau, mấy tên trong CLB bóng rổ tới để chiêu mộ thành viên, Hoàng Hạo Bình tất nhiên là được mời, người còn lại trong danh sách mời chính là Cố Gia Minh.

CLB bóng rổ trong Thánh Tâm học viện rất nổi danh, người có hứng thú với bóng rổ mà được CLB chọn trúng chính là một vinh dự, nhưng mà, Gia Minh dùng lý do thời gian quý giá để từ chối, mấy tên thành viên trong CLB khuyên nhủ nhiều lần đều không có tác dụng, khi bọn họ nhờ Đông Phương Uyển thuyết phục Gia Minh thì Đông Phương Uyển tức giận từ chối.

"Hừ, hấn là đại minh tinh, tôi nói thì hấn nào thềm để ý!"

Sáng sớm vài ngày sau, Gia Minh vừa ngồi xuống thi Đông Phương Uyển đi tới, cô để một văn kiện xuống bàn của hấn.

"Tôi chỉ thay chị họ của tôi chuyển lời, hừ, chính là người đứng đầu của công ty Inte mà cậu bảo là vô dụng đó, chị ấy nói trình độ vi tính của cậu rất cao nên muốn mời cậu làm nhân viên trong công ty, có gì thì có thể cùng mọi người bàn bạc, mỗi ngày đến giúp một giờ, có thể không cần đến công ty, khi công ty xảy ra sự cố, nếu như cậu không có bài vở và bài tập, thì cậu có nghĩa vụ đi qua giúp đỡ. Bởi vì là làm thêm cho nên tiền lương không cao, một tháng

một nghìn sáu trăm đồng, nếu không có máy tính thì có thể tới công ty để mượn tạm, đương nhiên cậu phải có trách nhiệm giữ gìn bảo quản, nếu như bị hư hao gì thì cậu phải bồi thường theo giá thị trường. Hừ, tôi chỉ tới để truyền lời, cậu không cần nói gì với tôi..."

"Ừ, cảm ơn."

Đối với Đông Phương Uyên, Gia Minh mặc dù không có nhiều thiện cảm, thế nhưng nếu tính kỹ thì cũng không có thành kiến quá lớn, vì không muốn người bên ngoài quá mức thân thiết với mình nên hắn mới dùng thái độ như với người xa lạ để nói với cô.

Khi nghe được tiếng cảm ơn của Gia Minh, Đông Phương Uyên hơi sững sờ, sau đó nói:

"Tôi không có giúp gì cậu!"

Nàng không quay đầu lại mà trực tiếp đi khỏi, đối với câu trả lời này, Gia Minh mỉm cười lắc đầu sau đó cầm bản hợp đồng lên nhìn.

Vài ngày sau, Gia Minh trở thành một thành viên của công ty Inte sau đó hắn lấy một cái máy tính không tệ cho làm đem về, khi có thời gian rảnh rỗi thì hắn thường đến chỉ dẫn mấy người không tính là quá mức tệ hại một chút kiến thức.

Trong lúc nhất thời, mọi người trong công ty đều đã nhìn hắn với con mắt khác, Gia Minh do đã cầm tiền lương nên cũng làm hết nghĩa vụ của mình, thỉnh thoảng hắn ở trong công ty giới thiệu cho những nhân viên một số trang web để bọn họ khi rảnh có thể lên tìm hiểu tin tức, hoặc là dùng giọng điệu khinh bỉ tấn công đám người ngu ngốc, ấu trĩ với máy tính trong mắt hắn.

ID của Gia Minh là Bạch Tuyết Công Trư, đây là ý tưởng của Linh Tĩnh và Sa Sa sau một phen thương lượng, trong thời gian ngắn, Bạch Tuyết Công Trư liền trở thành một tồn tại cường đại và thần bí trong giới tin học, tiêu chuẩn tin học của Gia Minh đã vượt trước thời đại mười năm nên sau một thời gian ngắn dạo chơi hắn đã không còn hứng thú nữa.

Sa Sa và Linh Tĩnh cũng bắt đầu học đánh máy máy tính, Linh Tĩnh hiểu học có đôi khi ở trên diễn đàn tin học tìm được vấn đề mà mình cảm thấy hứng thú liền quay qua hỏi Gia Minh, tiếp theo là tiếng giải đáp vấn đề của Gia Minh vang lên, cứ hai người cứ người hỏi ta trả lời như vậy một thời gian, trên Inte dần dần truyền ra lời đồn Bạch Tuyết Công Trư là một người nữ, thế nhưng đây là việc sau này bây giờ tạm thời không cần nhắc tới.

Đầu tháng mười một, Viêm Hoàng Giác Tinh bắt đầu đem Bùi La gia trở thành kẻ địch, mặc dù không có chính thức tuyên chiến nhưng những người mà Bùi La Gia bố trí ở Trung Quốc đã bị mạnh mẽ thanh lý, tin tức U Âm Thiên Cầm và Viêm Hoàng Giác Tinh liên thủ mơ hồ được truyền ra, tuy rằng còn chưa được xác nhận.

Thế nhưng thế giới ngầm đã bắt đầu khẩn trương lên, tổng bộ của Bùi La Gia ở Nhật Bản đang phải chịu một sức ép mơ hồ, tuy rằng có chút động tĩnh, nhưng chung quy thì không có ai có can đảm khơi mào trận chiến đại quy mô trong thế giới ngầm này.

Lúc Trần Cô Hạ bình yên trở về liền chính thức trở thành huấn luyện viên võ thuật của Thánh Tâm học viện, hắn cũng đã từng nhờ Nhã Hàm đến mời Gia Minh tham gia CLB võ thuật.

Nhưng mà có việc của Lưu Kiến Xuyên và Hàn Cương Thành làm cho Linh Tĩnh và Sa Sa không có bao nhiêu thiện cảm với CLB võ thuật vì vậy không cho Gia Minh đi, Gia Minh tất nhiên là không tham gia, về phần Nguyệt Tri Huân, cô tất nhiên là đi theo Gia Minh.

Thình thoảng, lúc đêm khuya Gia Minh sẽ gọi cô dậy dạy cho cô một số kỹ thuật giết người, sau đó để cho cô tập luyện liên tục vài ngày cho tới khi thành thục mới thôi.

Mỗi buổi sáng trên thao trường của CLB võ thuật, bốn người bọn Gia Minh thường đến đây để luyện tập, Đường Thủ, Vịnh Xuân, Thái Cực, Bát Quái, thình thoảng cũng có người của CLB võ thuật tới khiêu chiến, thế nhưng từ người đầu tiên bị Linh Tĩnh nhìn có chút yếu đuối đá bay sau đó lại bị Trần Cô Hạ xóa tên khỏi danh sách thì sự khiêu chiến hầu như đã không còn, chỉ là oán khí của đám người này càng lúc càng dày.

Dương nhiên, họ không phải có oán khí với mấy cô gái, tất cả oán khí của bọn họ đều tập trung lên người Gia Minh, nếu như ánh mắt có thể giết người, thì Gia Minh đã sớm thành một đồng thịt rồi, nguồn gốc của luồng oán khí này chính là do bản thân Gia Minh, hấn đánh quyền cũng tính là đúng chuẩn thế nhưng nhìn hấn đánh quyền thì làm sao bằng nhìn người đẹp đánh tới đánh lui chứ.

Trần Cô Hạ thình thoảng cũng thừa dịp bọn họ tới đây để đến nói với bóng Gia Minh mấy câu đồng thời khen ngợi động tác của Gia Minh rất có thần vận, bên này hấn cũng không quên khích lệ mấy câu lấy lệ.

Thừa dịp có cơ hội luyện võ, Gia Minh liền đem những chiêu phòng thân chí mạng dạy cho Sa Sa và Linh Tĩnh thế nhưng khi hấn dạy thì cũng không nghiêm túc như hai người, hấn biết khi họ gặp phải cao thủ thật sự thì những chiêu này không thể làm được gì, chỉ là có thì vẫn hơn là không.

Trên lớp học, Nguyệt Tri Huân vẫn có thói quen đánh mất sách vở và văn phòng phẩm, mỗi khi như thế, Gia Minh liền bắt đắc đi đưa cặp sách của mình tới, Linh Tĩnh đã trở thành lớp trưởng của lớp mình, cô thường xuyên tổ chức một số hoạt động nhỏ như là thiết kế các loại băng báo, hội sinh viên của Đông Phương Uyên cũng thường xuyên tới đây mượn người, Linh Tĩnh là người nhiệt tình nên việc này cô sẽ không từ chối, mặc dù không có gia nhập hội sinh viên thế nhưng trên thực tế thì cô không khác gì những người đã gia nhập, vô ý thức cô và Đông Phương Uyên đã đi chung trên một con đường.

Mỗi ngày Linh Tĩnh tới Bắc Âu Huyền Tường dần Dương cảm hai giờ sau đó do Gia Minh đón cô trở về nhà, công việc này đối với cô mà nói vừa là công việc vừa là hứng thú, Trương Cảnh Phong vẫn bảo trì lễ phép và sự quan tâm, không hề có bất cứ hành vi vượt mức nào.

Sa Sa thì vẫn bảo trì thái độ sống vô tư như lúc trước, ở lớp học cô là chị cả của tất cả học sinh, thình thoảng cô còn mang theo bọn họ đi đánh bóng chuyền, về phần Gia Minh, sau khi tan học hấn liền đi đến tiệm bán hoa phụ việc, cuộc sống cứ như vậy mà trôi qua.

Trong phòng đã có thêm một số dụng cụ mới, bức tường cũng đã được trang trí nhưng vẫn chưa giống căn phòng mơ ước mà hai người đẹp của chúng ta mong ước, cách mạng chưa thành công nên ba người vẫn còn phải nỗ lực.

CLB cứu vớt thế giới tạm thời không có thu hoạch gì, bởi vì phòng của cô thường xuyên bị quấy rầy nên Nhà Hàm thường tới nơi mà trường giao cho nhóm năm người tụ hội ngồi một chút, khi trời bắt đầu chuyển lạnh thì cô thường xuyên đến đây ngồi đàn áo len.

Hứa Nghị Đình vẫn trầm mặc như trước, cô vẫn bảo trì lễ phép với bốn người trong CLB như trước, do việc lần trước được Đông Phương Uyên giúp đỡ nên cô cũng đã trở nên thân cận hơn với Đông Phương Uyên, thình thoảng khi gặp nhau ở trường học thì hai người đều ngồi trò chuyện một lúc lâu, quan hệ

với người anh họ Gia Minh ngược lại lại trở thành không hòa hợp.

Sa Sa thỉnh thoảng lại đoán rằng:

"Có phải cô ta là gian tế của Đông Phương Uyên phái tới không."

Thời gian dần dần chuyển qua năm chín bảy, trong một buổi sáng của tháng mười hai, Gia Minh từ trong chiếc chăn ấm áp mở mắt ra, bên ngoài cửa sổ đã trở thành một vùng tuyết trắng...

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 110

Kiến Thức Về Máy Móc Của Gia Minh.

Sáng sớm, những bông tuyết trắng như lông ngỗng từ trên trời rơi xuống, cả thành phố Giang Hải bây giờ đã biến thành một màu trắng, xe quét tuyết đi qua chỗ nào thì chỗ đó giống như được một bàn chải phớt qua tạo thành một con đường, thế nhưng không lâu sau nơi đó lại bị một lớp tuyết mỏng bao phủ.

Trước cửa của Thánh Tâm học viện, chiếc xe của Nhã Hàm đang đậu trên tuyết, phần nắp xe đã mở ra, Hứa Mặc đang cầm dụng cụ sửa xe, hưng phấn biểu diễn kỹ thuật của mình dưới làn khói trắng bốc lên từ trong xe, Nhã Hàm mặc một chiếc áo khoác màu vàng đang đứng bên cạnh khuyên nhủ.

"Thầy Hứa, không cần kiểm tra lại đâu, dù sao chiếc xe này cũng cũ rồi, tôi sẽ kêu người của xưởng xe tới kéo đi, không cần thiết phải sửa chữa."

"Yên tâm, yên tâm, cơ khí là thứ mà tôi rành nhất."

Hứa Mặc cười an ủi, nói:

"Cho tôi năm phút tôi sẽ tìm ra vấn đề, không ba phút là đủ rồi."

"Ách, vậy... Được rồi, nhờ thầy Hứa vậy."

Nhã Hàm bắt đầu đi liếc mắt, sau đó liếc mắt nhìn những học sinh qua lại, đặc biệt những tên mở cửa xe ra nhìn, ai dám cười cô sẽ ghi nhớ trong lòng chờ tới khi vào trường sẽ từ từ chình bọn họ sau, lúc này cô bắt đầu hồi hận tại sao mình lại giả bộ gián dị mà lấy chiếc xe sắp hỏng ở trong nhà ra chạy, quá nhiên, giống như lời Gia Minh nói trang B bị sét đánh, hiện tại lại để cho tên Hứa Mặc này nhân cơ hội mà tiếp cận.

Khi còn ở trên chiếc du thuyền Tinh Mộng, Hứa Mặc vốn tưởng rằng Nhã Hàm đã mang thai con của Gia Minh nên lúc đó vô cùng đau lòng, nhưng mà khi nghĩ kỹ lại thì phát hiện đây chỉ là trò đùa, cho dù thế nào đi nữa thì thiên kim tiểu thư, thiên tài của Trương gia vừa mới du học trở về làm sao lại có thể thích một đứa trẻ được chứ, khi nghĩ tới đây thì hắn đã tỉnh táo lại, tình cảm của hai người bọn họ cho dù làm phân tích như thế nào đi nữa thì cũng chỉ giống như chị em.

Hơn nữa, một thời gian đã trôi qua mà bụng của Nhã Hàm cũng không có bất cứ thay đổi gì, hắn liền càng thêm hận việc mình ngu ngốc.

Vì vậy trong khoảng thời gian này, hắn tự kiểm điểm lại chính mình, sau đó bắt đầu thực hiện kế hoạch "lâu ngày sinh tình" của mình. Cả hai đều cùng chung một trường học, dù sao cũng không có khả năng xé rách da mặt, Nhã Hàm biểu hiện ra khuôn mặt không hề có quan hệ gì, cả hai vĩnh viễn đều là bạn thế nhưng trong lòng lại âm thầm kêu khổ, người này lại nữa rồi, lại nữa rồi... Trời ạ.

Đặc biệt, khi lần này chiếc xe con bị chết máy thì Hứa Mặc từ trong phòng ăn liền chạy tới, hắn cho rằng việc này là duyên phận Nhã Hàm thì cho rằng

đây chính là oan gia ngõ hẹp.

Hai phút trôi qua, Hứa Mặc vẫn còn khom người kiểm tra, Nhã Hàm há to miệng, nói:

"Này... Thầy Hứa, không phải là thầy muốn nằm xuống đất kiểm tra đó chứ, hiện trên mặt đất... Tôi sẽ gọi xe đến kéo đi..."

"Không cần không cần."

Hứa Mặc vội vã ngăn cản, phía dưới đều là tuyết đọng, cho dù là hấn muốn biểu hiện thì hấn cũng sẽ không thật sự nằm xuống, hấn phát tay nói:

"Sắp xong rồi."

Nhã Hàm bắt đắ dĩ nhìn hấn, ngay lúc đó có một giọng nói từ phía sau truyền tới:

"Cô Trương!"

Ở trong trường học, người dám cùng Nhã Hàm chào hỏi không nhiều lắm, khi cô quay đầu nhìn lại thì cô thấy ở bên đường có một nữ sinh đang choàng một chiếc khăn màu nâu, trên người mặc một bộ áo lông màu trắng, dưới chân là một đôi giầy giữ ấm màu hồng khuôn mặt của nữ sinh này đỏ ửng hồng vì lạnh, chiếc khăn quàng có chút cũ kỹ nhưng nhìn vào lại có cảm giác ấm áp, người này không ai khác mà chính là Linh Tĩnh.

Ở bên cạnh là Sa Sa với một bộ áo khoác màu đen vừa cười vừa gơ tay chào về bên này, Gia Minh thì ở phía sau mua bữa sáng, khi nhìn thấy Hứa Mặc đang bận rộn thì trong mắt đầy vẻ trêu tức.

"ChịNhã Hàm. xe bị hỏng ư?"

Khi đến bên cạnh thì xung hô giữa hai người tự động thay đổi Nhã Hàm bắt đắ dĩ nhún vai:

"Đúng vậy, vừa rồi đột nhiên chết máy làm cho chị giật cả mình, thiếu chút nữa là đụng người rồi, xe quá cũ, nên đổi một chiếc mới rồi."

"Đúng vậy, đúng vậy, đích xác là nên đổi một chiếc."

Khi Linh Tĩnh và Sa Sa tiến vào bên trong xe thì Gia Minh cũng đã theo kịp, hấn vừa cười vừa nói:

"Động cơ có chút cũ, bình xăng có chút cũ, bu-ji cũ, phanh xe, bộ ly hợp cũng cũ, ngay cả điều hòa cũng cũ, em dám đánh cuộc là từ lúc mua xe tới giờ nó chưa từng được bảo dưỡng qua, tôi nghiệp chiếc xe... Chiếc xe này không bằng bán cho em đi, em vừa lúc để dành được mấy nghìn đồng."

"Đi chết đi, mấy nghìn đồng mà định mua xe à."

Nhìn vào khuôn mặt muốn chiếm tiện nghi của Gia Minh, Nhã Hàm không khỏi bật cười, nói:

"Nhưng quả thật là nó chưa từng bảo dưỡng, trước đây đều để ở nhà cho quán gia bảo dưỡng, chị đâu có thời gian rảnh."

"Hừ, chị chi biết lười biếng mà thôi..."

Hai người trừng mắt nhìn nhau, sau đó Nhã Hàm nhỏ giọng nói:

"Này, em có rảnh không, nếu có thì giúp chị một việc."

"Quả nhiên là tối độc phụ nhân tâm."

Gia Minh thấp giọng khinh bỉ nói:

"Người ta như giúp chị sửa chữa, chị còn định làm thế để đá kích hấn, hơn nữa em chi là một cậu bé, đừng nói là chị thật sự cho rằng hấn sẽ ghen với em nha."

"Chị cần gì để ý tới hấn, dù sao em chi cần đá kích hấn là được, làm cho hấn tự ti từ nay về sau không dám xuất hiện trước mặt chị nữa... Ha ha, thầy Hứa, xong chưa?"

Khi thấy Hứa Mặc quay đầu lại, sắc mặt của Nhã Hàm giống như là thời tiết tháng sáu, khi thấy trời sắp sửa mưa thì đột nhiên biến thành một vùng sáng sủa.

Nụ cười sáng lạng của cô làm cho Hứa Mặc không khỏi cảm thấy xấu hổ, hấn phát phát tay nói:

"Ách, chi sợ đây không phải là vấn đề nhỏ, có lẽ là hộp biển tốc xảy ra vấn đề, hoặc là bộ ly hợp xảy ra vấn đề, còn nữa bu-ji chi sợ cũng có bệnh, chiếc xe này quá cũ, sợ rằng thật sự phải gọi xe tải..."

Khi hấn nói câu này thì khuôn mặt đầy sự xấu hổ, Nhã Hàm cũng không thềm để ý tới việc này, cô vỗ vỗ vai Gia Minh, nói:

"Được rồi. chuẩn bị gọi xe tải... Gia Minh, có phải là vừa rồi em nói có biện pháp?"

"Ách, em chi nói giỡn thôi."

Gia Minh vô tội nói:

"Mặc kệ, dù sao xe cũng đã hỏng, em cứ thư một lần."

Nhã Hàm càng thúc giục Gia Minh thì khuôn mặt của Hứa Mặc càng ngày càng xấu hổ, hấn nghĩ thầm: mình còn không sửa được thì một tên nhóc thì làm được gì.

Sa Sa ở bên cạnh cười nói:

"Gia Minh, cậu biết sửa ô tô nữa ư?"

"Không biết, nhưng mà tớ có kinh nghiệm sửa chữa cơ khí."

Gia Minh nhún vai, nói:

"Cái TV cũ ở nhà Linh Tĩnh cậu có nhớ không, lúc bị hư thì vỡ một cái thì tốt lại, sau đó lại hư, lại vỡ, không phải là trước đây có một vĩ nhân từng nói: nếu sửa chữa cơ khí được thì sửa gì cũng được, ô tô và TV thì cũng không khác nhiều lắm, ha ha..."

Ngu ngốc...

Hứa Mặc liếc mắt nhìn bộ dạng ngu ngốc của hắn, Nhã Hàm thì há to miệng, Linh Tĩnh và Sa Sa thì liên tục cười, khi thấy Gia Minh cầm một viên đá xanh bên đường thì hai cô bé biết hắn định làm gì nên vội vàng chạy lên ngăn cản:

"Này này, không nên, đây là ô tô đó, đập nát là chúng ta bồi thường không nổi đâu."

Một lát sau, dưới sự trừng mắt há mồm của mọi người Gia Minh cầm viên đá xanh gõ vài cái lên động cơ sau đó hài lòng nói:

"Ân, thử mở máy xem."

Tuy rằng trong lòng biết là Gia Minh làm cho có nhưng Nhã Hàm vẫn làm ra bộ dáng chán chừ rồi mới vào trong xe, Hứa Mặc lạnh lùng nhìn trò khôi hài này, nếu đây là em của Nhã Hàm thì hắn cũng không thể biểu hiện sự xem thường, hắn thở ra một hơi, đột nhiên, chiếc xe đột nhiên nổ máy sau đó chạy tới phía trước một đoạn ngắn rồi lui trở về.

Hứa Mặc há mồm cả buổi vẫn không khép lại được, trong chốc lát, đám người Gia Minh cười nói đi vào trong xe, Nhã Hàm từ trong ló đầu ra, nói:

"Phía sau còn có chỗ ngồi, thầy Hứa có muốn vào ngồi một chút không?"

"Ách, ách... Không cần. tôi... Tôi còn chưa ăn sáng xong..."

"A, vậy cảm ơn thầy, tạm biệt."

Xe con chạy qua vùng tuyết đọng thân thể Hứa Mặc dần dần nhô lại rồi biến mất, trong chốc lát, trong xe truyền ra tiếng cười to của Nhã Hàm:

"Ha ha... chị dám cá là bữa sáng của hắn đã bị đóng thành băng, ha ha ha ha..."

Trong tiếng cười của Vũ bà, một ngày mới lại trôi qua.

***** Buổi chiều tuyết đã mỏng đi, bên ngoài bảng báo khu dạy học có vài học sinh đang ngồi vẽ, Linh Tĩnh ngồi trên một cái ghế, thỉnh thoảng cô còn khà hơi vào tay, sau đó cô cầm bút bắt đầu vẽ một bức tranh, một lát sau, bên cạnh có một bạn nữ thờ dài, nói:

"Linh Tĩnh, bức tranh này thật đẹp."

"Ha ha, cảm ơn."

"Được rồi, Linh Tĩnh, cậu hát, khiêu vũ rất giỏi, lại biết đàn Dương cầm, tổ chức cậu cũng rất xuất sắc sao cậu lại không chịu gia nhập hội sinh viên với chúng tớ?"

"A, kỳ thực tớ không biết hát và khiêu vũ, điệu khiêu vũ đó là tớ làm theo giáo viên dạy khiêu vũ khi còn nhỏ, kỳ thực ngay cả những bước đi khiêu vũ cơ bản nhất tớ cũng không biết. Hơn nữa tớ còn rất nhiều việc cần làm, nếu như gia nhập hội sinh viên thì tốn rất nhiều thời gian."

"Nhưng mà không phải bây giờ cậu cũng đi theo chúng tớ làm việc đó sao."

Người nữ kia cười cười, sau đó có chút kỳ quái hỏi:

"Linh Tĩnh, cậu nói thật đi, cậu có bạn trai chưa?"

Linh Tĩnh dò mắt lên, một lát sau mới gật đầu nói:

"Có rồi."

"Là ai?"

"Bí mật"

"Chắc chắn không phải bé trai thường xuyên đi chung với cậu, bọn tớ đã bí mật quan sát rất lâu, bí mật về bạn trai cậu giấu quá kỹ... Chẳng lẽ người này không phải là bạn học của chúng ta?"

"Ách?"

Linh Tĩnh hơi kinh ngạc. sau đó bật cười nói:

"Vì sao không thể là Gia Minh ?"

"Bởi vì hắn không hề có chút xuất sắc nào, tớ thấy hai người chỉ là thanh mai trúc mã mà thôi, ừ, giống như hai người bạn thân từ nhỏ vô tư lự chơi chung với nhau vậy, tớ thường thấy sách nói nếu hai người như vậy thì không thể nào thích nhau."

Cô gái này một bên nói bên kia Linh Tĩnh chỉ mỉm cười, ở bên cạnh, Đông Phương Lộ đang cầm một hộp quà đi tới, hắn cười nói:

"A, các cậu cứ kéo Linh Tĩnh qua đây mà không có gì tặng lại cho Linh Tĩnh cả, xét thấy cậu trong học kỳ này có sự trợ giúp cho hội sinh viên cho nên bọn này có một món quà tặng cho cậu, đây chỉ là một món quà để thể hiện lòng biết ơn của nhóm, cậu hãy nhận lấy đi."

"Ách, việc này... không tốt cho lắm."

Không ngờ Đông Phương Lộ lại đến tặng quà, mọi người xung quanh đều quay mặt sang nhìn hai người.

Đối phương có nguyên nhân rõ ràng nên Linh Tĩnh cũng không tiện từ chối, Đông Phương lộ từ chối:

"Yên tâm đi, đây không phải là quà riêng của tớ, nhận lấy đi."

Hắn vừa nói vừa kéo tay Linh Tĩnh ra rồi đặt hộp quà lên, Linh Tĩnh có chút giật mình, cô nhú nhú mày nhưng cũng không có cố sức giãy ra, sau đó cười nói:

"Ừ, vậy... Cảm ơn nhiều."

"Àn, được rồi, ngày mai sẽ là đêm giáng sinh, Linh Tĩnh, cậu có hoạt động gì không?" Quà đã được tặng, Đông Phương Lộ trong lòng âm thầm tự đắc, hẳn biết cô bé này có tính cách truyền thống, nếu như muốn tiếp cận thì không thể để cho cô có cảm giác mâu thuẫn và chán ghét được, cơm phải ăn từng miếng, việc thì phải làm từng bước, hẳn từ trước đến nay đều luôn có kiên nhẫn, bây giờ, đã thành công bước đầu tiên.

ĂN SÁT

Phản Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 111

Đêm Giáng Sinh Của Mỗi Người (1+2) .

“Đêm Giáng Sinh?”

Nghe Đông Phương Lộ hỏi tới, Linh Tĩnh mở to hai mắt. “Tối ngày mai tôi còn phải đi làm thêm, hơn nữa chúng tôi trước giờ không có tổ chức đêm Giáng Sinh”.

“Vậy hả?”

Đông Phương Lộ cười cười có vẻ hơi tiếc nuối, nói:

“Ha hả, vậy thì thật đáng tiếc, hội học sinh chúng tôi vốn rủ nhau đi ăn liên hoan tính rủ Linh Tĩnh bạn cùng đi cho vui, bây giờ...”

Hắn nhún vai, thôi vậy. dù sao sau này cũng có cơ hội thôi, thế nhưng nghe những lời hắn nói, trong mắt Linh Tĩnh cũng sáng lên...

“Liên hoan sao! Mọi người đã tìm được nơi nào chưa? Nhà hàng của chúng tôi cũng rất thích hợp để tổ chức tiệc đứng mừng Giáng Sinh đấy!”

Trong lòng nàng nhớ đến buổi tiệc đứng của nhà hàng tổ chức, theo quy định nhân viên nào có thể mời khách đến nhà hàng, sẽ được mười phần trăm hoa hồng. Hội học sinh trước nay không tiếc tiền, nếu tính toán cho là mỗi người tiêu xài năm trăm tệ. Hội học sinh có hơn hai mươi người, tiền hoa hồng chẳng phải là hơn một ngàn ư?

Nàng ngay lập tức háng hái giới thiệu với Đông Phương Lộ, nói:

“Có cá hồi, tôm hùm nướng gia vị, gan ngỗng, và còn rất nhiều đồ nướng kiểu Mỹ nữa, nói chung có rất nhiều, ngoài ra còn có ban nhạc biểu diễn, cuối cùng còn có tiết mục bốc thăm nữa, mỗi người...”

Nói đến đây, nàng chìa ra năm ngón tay, ngần ngừ nói:

“Mỗi người năm trăm tệ, chẳng qua chắc chắn sẽ không phải bỏ tiền ra uống phí nha.”

Tận mắt nhìn thấy nàng từ một người dịu dàng ít nói bỗng biến thành một người quảng cáo chào hàng líu ra líu rít, những người xung quanh ai nấy đều cảm thấy hơi kỳ quái.

Thế nhưng Linh Tĩnh vốn dĩ xinh đẹp, lúc này khuôn mặt đỏ bừng bừng, lại thêm vẻ mặt chờ đợi thật sự càng thêm đáng yêu, thu hút người khác.

Cũng không suy nghĩ nhiều, Đông Phương Lộ hiểu biết rất rộng, tự nhiên hiểu rõ một vài quán ăn có quy định nếu nhân viên dẫn khách tới sẽ nhận được tiền hoa hồng.

Nhưng nhìn thấy dáng vẻ của Linh Tĩnh, ngoài sự tán thưởng ra vẫn còn còn có chút kỳ quái, “Chẳng lẽ nàng đang rất thiếu tiền hay sao?”

Lập tức cười, nói:

“A, tôi nghĩ một khi bạn Linh Tĩnh đã giới thiệu đến vậy, sẽ chẳng ai lại nỡ từ chối đâu.”

Đang cầm hộp quà quay lại phòng học, trong túi cộm lên tám chi phiếu mười ngàn đồng, nghĩ lại cũng cảm thấy thật vui vẻ, hơn một ngàn tệ sắp là của mình rồi, đồ đạc trong nhà vẫn còn thiếu, hơn nữa từ lúc đi làm ở tiệm bán hoa tới nay, thấy được kĩ thuật đi xe mô tô của Gia Minh, hai cô gái cũng thích lâu lâu đi hóng gió, vì thế cũng tính nhắm trong lòng sẽ mua một chiếc xe mô tô mới.

Nàng đã đi hỏi một lượt rồi, bây giờ muốn mua xe mới, cả ba người có thể phải gom góp trong một hai năm. Nhưng mà có một cái mục tiêu cũng tốt, quá trình từng bước tiến sát mục tiêu mới thật sự là hạnh phúc nhất.

Còn chưa kịp ngồi xuống, cô bạn Tiểu Lệ ngồi chung bàn đã nhích lại gần, vẻ mặt tràn đầy ngưỡng mộ:

“Giỏi thật đấy! Có người đã tặng quà cho cậu rồi sao? Cái gì vậy? Cái gì vậy? Nhất định là một anh chàng đẹp trai nào đó tặng rồi đúng không?”

Bộ dạng cô bé như muốn bay sang xé bao gói hộp quà để thỏa mãn trí tò mò của mình.

“À, là quà của Hội học sinh, họ nói cảm ơn mình mấy ngày nay đã giúp đỡ họ. Cậu lại nghĩ đi đâu thế?”

Tức giận nhìn nàng cười. Linh Tĩnh cất túi len đan vẫn đeo bên hông vào ngăn bàn.

Tiểu Lệ chống cằm, cười cười nói:

“Hội học sinh, oa, là Đông Phương Lộ phải không?”

“Ừm!”

“Ồi Ồi, Linh Tĩnh, Đông Phương Lộ ấy, mấy lần đến kiểm cậu đều là hấn ta. Bây giờ lại tặng cậu gói quà này. Cậu nói xem...”

Tiểu Lệ đột nhiên hạ thấp giọng, vẻ mặt nghiêm trọng như có người hành tinh xâm chiếm Trái Đất, “Hay là hấn đã thích cậu rồi?”

“Cậu nói đi đầu rồi, đã nói chỉ là quà thôi mà. Mình đã giúp bọn họ giải quyết nhiều chuyện, nếu không có một chút lợi ích gì cũng khó coi mà”

Linh Tĩnh vừa cười vừa tháo cái nơ bướm và giấy gói quà ra, bên trong là một đôi găng tay bằng da màu trắng, vừa nhìn đã biết thứ đắt tiền. Tiểu Lệ lập tức cầm một cái đem thử, rồi xuýt xoa nói:

“Oa, thật sự rất ảm đó nha, bên trong có lông nhung nữa này, vừa thoải mái, lại vừa vận, Linh Tĩnh à, bàn tay của mình và cậu cũng như nhau, Đông Phương học trường chọn đồ thật là rất chuẩn xác đó!”

“Vậy thì tặng cho bạn đó, coi như là quà Giáng Sinh nha.”

Nhìn thấy bộ dạng líu ra líu rít của cô bạn, Linh Tĩnh cười cười nhún vai rồi đẩy hộp quà bên trong còn một chiếc găng tay về phía Tiểu Lệ. Tiểu Lệ cười nói:

“Tặng mình thật ư? Cậu thật sự muốn tặng cho mình... Nhưng mà đây là quà của Đông Phương Lộ tặng cậu mà, hơn nữa đôi găng tay của cậu đã cũ rồi, còn hơi chật nữa...”

“Minh thích dùng đôi găng tay của mình.”

Linh Tĩnh vừa nói vừa lấy từ trong túi ra một đôi bao tay len màu trắng, lộ ra nửa ngón tay, cho dù là mang vào cũng có thể chơi dương cầm được.

Đôi găng tay cũng đã cũ rồi, có những chỗ chỉ cũng bung ra, nhưng là do mấy năm trước nàng đi học rồi tự đan lấy nên có giá trị kỷ niệm, Sa Sa cũng có một đôi, Gia Minh cũng có.

Nhưng tay Gia Minh trước giờ không cần đeo găng tay, lúc nào tay hần cũng ảm áp như lò lửa, những buổi tối trời lạnh, ngồi ở ghế sofa xem T V, hai cô gái đều có thói quen cầm lấy tay Gia Minh để sưởi ảm. Mà tay Gia Minh thì lúc nào cũng lộn xộn không chịu để yên... Nghĩ tới đây, Linh Tĩnh bắt giác bật cười.

Một bên, Tiểu Lệ đã chuyển đề tài câu chuyện:

“Ai, kỳ thực Linh Tĩnh cậu không thích Đông Phương Lộ cũng tốt, nghe nói có rất nhiều cô gái thích Đông Phương Lộ. Như là chị lớp trên Đàm Tô Nghiên học năm thứ ba, còn có cả chị Đồng Đan Văn nổi tiếng xinh đẹp nhất trường nữa, tớ còn nghe nói mấy chị ấy đã cãi nhau một trận dữ dội nữa...”

“Chị Đồng Đan Văn đó thật sự rất đẹp há?”

“Đương nhiên rồi! Chẳng lẽ Linh Tĩnh chưa từng nhìn thấy chị ấy sao? Minh thường gặp lắm. Bọn năm nhất chúng ta chỉ có Nguyệt Trì Huân người Nhật Bản ở ban thứ sáu là có thể so sánh với thôi. Hình như Nguyệt Trì Huân đó cũng tham gia câu lạc bộ của các cậu. Nhưng Nguyệt Trì Huân thường không trang điểm, còn chị Đồng Đan Văn mỗi ngày như một ngôi sao điện ảnh vậy. Cậu thử đoán coi, một cái váy của chị ấy ít nhất là bao nhiêu tiền?”

“Bao nhiêu?”

“ít nhất cũng phải từ ba ngàn tệ trở lên, cái nào cũng là nhãn hiệu đắt tiền, rất là đẹp...”

Là chuyện không liên quan tới mình, lại không có tình cảm gì đặc biệt với Đông Phương Lộ, tất cả đương nhiên cũng chỉ là bàn luận cho vui, hai cô gái lập tức thao thao bất tuyệt, Tiểu Lệ thỉnh thoảng lại vung đôi găng tay xinh xắn lên, còn Linh Tĩnh vẫn mang cái đôi găng tay cũ, lâu lâu lại xuyt xoa vài tiếng, ngoài phòng học, tuyết trắng xóa một màu.

**** Ngày thứ hai là ngày hai mươi bốn tháng mười hai, trường trung học Thánh Tâm, vốn là một học viện quý tộc có một nửa đầu tư nước ngoài, chỉ phải lên lớp một buổi, buổi trưa đã bắt đầu kỳ nghỉ. Giờ tan học buổi trưa, chiếc xe con của Nhà Hàm đã đậu ngay trước cổng, chặn một nhóm ba người vừa xuất hiện.

“Vừa đúng lúc hôm nay nghỉ lễ, đêm Giáng Sinh nha, chị biết các em luôn luôn không để, hôm nay ở trường chị cũng không có gì làm, tối nay cả bọn qua bên chỗ chị ăn cơm đi.”

“Chị Nhà Hàm không phải về nhà sao?”

Linh Tĩnh hỏi.

“À, gia đình chị chi đón Tết Nguyên Đán thôi, không đón Giáng Sinh. Còn chị tuy có mấy năm ở bên Anh, nhưng đối với lễ Giáng Sinh cũng không để ý lắm, cũng chỉ là một dịp để mọi người tụ tập thôi mà. Linh Tĩnh, tối nay em có đi làm không?”

“Buổi chiều là em phải qua bên đó rồi, hôm nay có thêm tiền tặng ca mà.”

Linh Tĩnh cười cười, nói:

“Nhưng mà tối nay em cũng không cần phải đàn tại vì người quản lý nhân viên có chút chuyện bận nên Giám Đốc kêu em qua đó xem xét một chút. Khoảng chín giờ là em có thể đi được rồi, đến lúc đó kêu Gia Minh đi đón em được rồi.”

“Vậy thì cứ quyết định như vậy đi.”

Hiểu rõ ba người luôn không quá để ý đến những chuyện vui đùa nho nhỏ, có Linh Tĩnh quyết định là đủ rồi, Nhà Hàm cười rất vui vẻ:

“Sa Sa, Gia Minh, buổi trưa ăn cơm xong chị tới đón mấy em. Sau đó chờ Linh Tĩnh đến nhà hàng, rồi buổi chiều tất cả đi ra ngoài mua đồ ăn nha.”

Tuy rằng nói ra có vẻ qua loa, thế nhưng mấy ngày qua vì đêm Giáng Sinh này, Nhà Hàm đã chuẩn bị rất lâu. Mấy ngày nay, ngoài việc chỉ huy đám học trò gõ nghịch kia chuẩn bị bữa tiệc tối cho đêm Giáng Sinh, rồi phải chuẩn bị trang trí cây thông Noel đèn màu để trang trí cho các vật nhỏ.

Còn về cảm giác với gia Minh, nàng đã ngày càng thấy khó nắm bắt được, nàng không rõ quan hệ giữa Gia Minh và hai cô bé kia là thế nào, hỏi thì không tiện, lại không thể dò xét, thậm chí có cảm giác sợ hãi khi phải dò xét.

Nếu như đối phương cũng là một người trưởng thành có tâm tuổi như nàng, nàng sẽ có thể dùng hết dững khí để phá vỡ bí mật này, nhưng tiếc là Gia Minh không phải vậy.

Tuy rằng Gia Minh lúc nào cũng nói nàng là con dâu nuôi từ bé của hắn, nhưng dù sao nàng cũng không phải con dâu nuôi từ bé của hắn. Nếu như tình trạng cô trò yêu nhau này xảy ra, dù là trên phương diện nào, cũng là một việc đi ngược lại các quy tắc đạo lý.

Nàng lại là người lớn, cho dù gì đi nữa vẫn là người đuối lý, người ta sẽ nói nàng không biết liêm sỉ đi dụ dỗ học trò của mình. Đặc biệt là gia đình rất bảo

thủ của nàng, nàng không dám tương tiếp những hậu quả do chuyện này mang lại nữa.

Ý lại cũng tốt, tình yêu cũng tốt, nàng đang bị bao vây trong một khối hỗn loạn. Phải duy trì mối quan hệ bạn bè nhìn qua rất mập mờ nhằng này.

Trước mặt Gia Minh, nàng có thể buông xuôi mọi thứ, có lúc cãi nhau âm ỉ như hai anh em, sau đó lại tự hỏi mới rồi sao mình điên quá, trước mặt Gia Minh nàng cố ý khoe cái chân khêu gợi, hay là bị Gia Minh chiếm tiện nghi khi đụng vào ngực, rồi sau đó hồi tưởng lại không biết Gia Minh có thể có suy nghĩ khác với mình hay không.

Nhưng thỉnh thoảng giữ cho lý trí tỉnh táo để quan sát, Gia Minh căn bản không có chút hành động thiên về dục vọng hoặc vượt ngoài lý trí nào, mặc dù cũng sẽ có bộ dạng mê đắm nhưng bất kể cử chỉ của hai người thân mật đến mức nào, hắn cũng chỉ dùng loại ánh mắt như đang nhìn người mẫu trên TV để thường thức tất cả. Nói cách khác, thiếu niên mười sáu tuổi mà trưởng thành này không có bất cứ suy nghĩ thuộc về nhục dục nào đối với nàng.

Phát hiện này làm nàng hơi thích thú, lại hơi giận dữ, tên lưu manh này trước giờ luôn dùng những hành động không phù hợp với quy tắc đạo lý, hoặc những việc gần như không phù hợp với quy tắc đạo lý của xã hội để hấp dẫn nàng, khiến ngăn cách về tuổi tác dễ dàng bị phá vỡ.

Nhưng bây giờ nàng chỉ có thể chờ cho đến lúc hắn trưởng thành, hơn nữa bên cạnh hắn lúc nào cũng có hai cô gái phù hợp với hắn hơn, nếu hắn có chọn ai cũng không tới lượt mình.

Cho nên Nhã Hàm hoàn toàn không dám công khai sự việc này ra, nàng chỉ có thể chờ đợi hắn mau chóng trưởng thành. Hắn có thể cùng một trong hai cô gái phát sinh một mối tình trong sáng, nhưng trong quá trình trưởng thành cũng phải trải qua rất nhiều chuyện có lẽ đợi đến khi mọi người đều đã trưởng thành, nàng và hắn có thể có cơ hội.

Nhưng trước khi chuyện đó xảy ra, bọn họ chỉ có thể làm bạn. Bạn thì không thể so với người yêu, chỉ cần một bên cố gắng trong sáng, sẽ kéo dài cả đời.

Chi có thể là bạn bè... Làm như vô tình nhìn về phía Gia Minh, nhìn thấy là khuôn mặt vô lại ù rù, trong nháy mắt này nàng cảm thấy hơi buồn cười, tại sao nàng lại đi thích một tên nhóc thế này? Rồi lại tự nhủ thầm: Minh không cần gì nhiều, thế này là đủ rồi...

Hôm qua bị Gia Minh đập, chiếc xe hơi lúc này được coi như vững vàng chạy nhanh ra khỏi cổng trường. Khi bị chiếc xe vượt qua khỏi, một thiếu nữ mặc áo nhung phong phanh đang đi bên nhẹ nhàng phun ra một ngụm hơi sương, ngẩng đầu ngắm những bông tuyết đang rơi xuống từ bầu trời vô tận, nét mặt thản nhiên, không ai có thể đoán biết nàng đang nghĩ gì.

Đi trên những con đường nhỏ, nàng như những bông tuyết này, xinh đẹp mà lạnh lùng, người ta chỉ dám đứng xa xa mà thưởng thức vẻ đẹp của nàng, rất ít người dám đến gần bày tỏ sự ngưỡng mộ của mình hay là công khai theo đuổi nàng, bởi bên cạnh nàng dường như vĩnh viễn cách biệt với thế giới này bởi một bức tường chân không như có như không.

Ăn cơm xong, tụ tập tại kí túc xá huấn luyện bốn giờ, buổi tối sẽ có người gọi điện thoại tới ân cần hỏi han theo thường lệ, sau đó tiếp tục luyện tập mấy thứ mà mấy ngày trước Gia Minh đã dạy cho, đứng mười giờ đi ngủ.

Nếu như may mắn, có thể rạng sáng Gia Minh sẽ đến kêu nàng dậy, tiến hành chiến đấu mô phỏng trong tuyết. Không một lần ngoại lệ nào, nàng sẽ bị đánh tới mình đầy thương tích, có khi các khớp tay đều bị trật hết, có khi bị dao găm đâm trúng, chảy rất nhiều máu. Thế nhưng không hiểu vì sao, một một vết sẹo đều khiến nàng cảm thấy ấm áp, có thể do nàng biết rằng sau này những vết sẹo đó sẽ có thể bảo vệ được tính mạng của nàng.

Những điều này đều thuộc về Trì Nguyệt Huân, một đêm Giáng Sinh cô độc, nếu như có nói một nguyện ước hay là mong đợi gì, nàng hi vọng hẳn sẽ tới...

Khoảng bảy giờ tối, vài chiếc xe hơi chờ hơn hai mươi học sinh trung học đến trước cửa hàng nhà hàng Bắc Âu Huyền Tường. Dẫn đầu là Đông Phương Lộ với nụ cười ấm áp, mặc quần áo tùy ý, cùng đi với hẳn là Đông Phương Uyển mặc đồ da màu đen, đội mũ nỉ thời trang.

Cầm lấy vé vào cửa, nhận số thăm bốc thăm trúng thưởng, cả đám người cười nói so sánh số của mình xem có phải may mắn không. Đối với bọn họ mà nói, phần thưởng không quan trọng, quan trọng là nhận được quà.

Tiến vào đại sảnh khách khứa đã tới rất đông rồi, vừa cười nói với đám bạn, Đông Phương Lộ vừa tìm kiếm trong đám người, phát hiện Linh Tĩnh đằng xa, vội cười cười, giơ tay trái lên.

Bên ngoài cánh cửa sổ thủy tinh, những đám tuyết trắng cuộn cuộn rơi xuống là tả không ngừng, bầu không khí bên trong đại sảnh sôi nổi náo nhiệt, mùi thơm của thức ăn lan tỏa khắp nơi, tiếng nói chuyện rôm rả dần nhạc điển tấu những khúc nhạc du dương.

Đông Phương Lộ ngồi ở một cái ghế sofa gần cửa sổ, tay cầm một ly vang đỏ, trước mặt là một cái đĩa nhỏ đựng đầy thức ăn, đương nhiên là hẳn không ăn uống gì nhiều cả, bởi vì vốn hẳn đến đây không phải là để ăn uống.

“Sao thế, anh. Anh thấy sức cuốn hút của anh bị đã kích sao hả?”

Tuy rằng là Đông Phương Lộ đang ngồi trên một cái ghế sofa đối, thế nhưng Đông Phương Uyển vẫn như cũ chọn ngồi ở một ghế trống bên cạnh.

Sau sự kiện du thuyền Tinh Mộng, mối quan hệ anh em của hai người được kéo gần lại rất nhiều, thế nhưng thân vốn ở trong một đại gia tộc, từ nhỏ đã không quá thân thiết, cuối cùng vẫn không thể đến gần quá mức thân mật:

“Tiểu thư Diệp Linh Tĩnh kia chỉ có lúc này tới chào hỏi một lát rồi không thèm để ý anh nha, làm sao bây giờ? Anh, hay là anh đến bắt chuyện với người ta đi.”

“Nàng đang bận mà thôi, không cần phải quấy rầy.”

Cười nhạt, ánh mắt Đông Phương Lộ vẫn chăm chú ngắm nhìn thân hình của cô gái đó giữa đám đông người, thiếu nữ mười sáu tuổi kỳ thực cũng không khác người đã trưởng thành bao nhiêu.

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 112

Yên Tiệc Náo Nhiệt (1+2) .

Linh Tĩnh mặc trên người bộ âu phục ôm sát người, cười nói như hoa, chạy tới chạy lui trong đại sảnh, có lúc thể hiện vẻ trẻ con ngây thơ đáng yêu, có khi lại là cảm giác chín chắn dễ thấy ở một người đã trưởng thành. Hoàn toàn khác với vẻ chín chắn được cố ý bồi dưỡng của anh em nhà Đông Phương, Linh Tĩnh trong vẻ chín chắn trưởng thành vẫn còn có thể giữ được nét gì đó vô cùng thơ ngây, đây chính là điểm thu hút người khác lớn nhất trên người nàng.

Đặc biệt nhất là, Đông Phương Lộ cảm thấy những người bạn cùng lứa quanh mình cũng không thoát khỏi vẻ ngây thơ trẻ con, nhiều khi thậm chí còn khá buồn cười.

Còn như người đã trưởng thành, thì cũng bị xã hội làm cho dần sa ngã, đồng thời với sự khôn khéo, bọn họ cũng đánh mất đi tất cả những gì đẹp nhất của bản thân mình.

Bởi thế, trong trường càng tiếp xúc nhiều với cô gái Linh Tĩnh này, Đông Phương Lộ càng cảm nhận được một thứ quyến rũ vô cùng mạnh mẽ, nàng quả thật là một kỳ tích.

“Anh, đừng nghĩ rằng anh ngồi chờ ở đây thì người ta sẽ chủ động tới tìm anh, anh còn không mau đi đi... Thấy không? Bên kia có một gã đầu hói, rồi một anh đẹp trai đằng kia nữa, rồi đằng đó cũng có một anh chàng nữa, này giờ bọn họ vẫn nhìn chăm chăm vào thiên sứ bé nhỏ của anh kia, nếu nàng rơi vào lòng kẻ khác, anh có tới cũng là muộn mất thôi.”

“Ha ha, đừng ăn nói hồ đồ nữa”

Đông Phương Lộ thần nhiên cười.

“Hơn nữa lẽ nào em nghĩ Linh Tĩnh lại đi thích mấy tên vô cùng thô lỗ này sao?”

“Vậy thì cũng khó nói trước”

Đông Phương Uyển liếc mắt, “Có thể làm bạn được với một kẻ như cố Gia Minh, em nghĩ đầu nàng cũng hơi không bình thường. Lỡ như nàng có thành chị dâu của em, nhờ anh trước tiên sửa tật đó của nàng có được không?”

“Anh cảm thấy cố Gia Minh cũng được mà, anh còn tính kết bạn với cậu ấy, hơn nữa cậu ta cũng từng cứu em”

Đông Phương Lộ chăm chăm nhìn em gái một hồi lâu, mới nói tiếp:

“Tục ngữ nói càng yêu nhiều càng hận sâu, Tiểu Uyên em ghét Cố Gia Minh đến thế, đừng nói em đã...”

"Dừng! Đi tìm chết, cho dù đàn ông trên Trái Đất này có chết hết đi nữa em cũng không cho cái tên khốn hận đời đó làm bạn trai em đâu, đáng người thì xấu xí, ngay đến người nhà hắn cũng chán ghét, trừ mỗi bóng rở ra, không còn ưu điểm nào hết...tinh khí cũng không tốt, chặc chặc..."

Vừa lác đầu, Đông Phương Uyên vừa nhóm đứng dậy, nói:

“Không thêm đề ý anh nữa, cái con chim khách bông kia lại qua đây tìm anh kia, em biến trước đây... Anh chàng đẹp trai bên đó, trong vòng ba phút em sẽ tóm gọn hắn...”

Đi được hai bước, Đông Phương Uyên quay người lại, nhắc mũ lên làm mặt hề. Trong khoảnh khắc đó, nàng như một viên ngọc trai đen tỏa ra thứ ánh sáng chói mắt, tân mát ra một sức hút vô cùng.

Những thủ đoạn trên thương trường, trên thực tế thủ đoạn giao tiếp chiếm một nhân tố rất lớn, đối với cô em gái rất thích quyến rũ người xa lạ trong những yến tiệc coi như luyện tập này, Đông Phương Lộ cũng chỉ bắt đầu cười trừ.

Sau đó, cô gái xinh đẹp bị Đông Phương Uyên xem là một con chim khách bông ngồi xuống chỗ bên cạnh Đông Phương Lộ, cảm nhận được sự đụng chạm của thân thể, hắn ta có chút khê nhân mày, sau đó cười nói:

“Đan Văn học muội không ra ngoài kia chơi sao?”

“Chán lắm!”

Đại mỹ nhân Đông Đan Văn nhẹ nhàng nhún vai, cười nhạt một tiếng, nhón một trái nho đỏ đưa lên miệng cắn, trong sự thanh nhã có cả sự quyến rũ.

Có lẽ khi ở trước mặt Đông Phương Lộ, nàng mới để lộ nụ cười xinh đẹp đó. Trong trường bàn về cô gái này, người ta chỉ nói tới bốn điểm: lạnh lùng, xinh đẹp, giao mạn song cũng rất đa tài đa nghệ. Một năm trở lại đây, chỉ cần trong trường có bất cứ liên hoan văn nghệ nào, tiết mục cuối cùng đều thuộc về nàng, ở tại thành phố Giang Hải này, nàng cũng có thể xem là một ngôi sao nhỏ.

Tuy thế, dù bề ngoài tỏ vẻ đơn thuần trong sáng mà lạnh lùng thân nhiên, Đông Phương Uyên chỉ nhìn một cái là biết ngay cái tính cách khoe mẽ bên trong, do đó mới gọi cô ta là “chim khách bông”.

“Học trường Đông Phương không phải cũng không đi hay sao? Mình cảm thấy buổi dạ vũ này thật nhàm chán, thật sự muốn rời khỏi đây.”

Là một nam nhân, trong lúc đối phương đã ra ám hiệu như vậy, nếu như nói: “Chúng ta cùng rời khỏi đây đi.” Nói không chừng sẽ xuất hiện một chuyện bỏ trốn cùng nhau lãng mạn gì đó. Hơn nữa nhà hàng này là quán bar, nếu tìm một chỗ yên tĩnh, chắc sẽ yên tĩnh tới trời sáng luôn.

Đông Phương Lộ không biết làm sao, chỉ cười trừ:

“Không có mà, tôi thấy nơi này cũng hay. Mới rời chơi đến mệt luôn, nên ngồi xuống một chút. Đan Văn muội nếu mệt rồi, để tôi kêu tài xế lấy xe đưa

em về nhà trước. Lát nữa tôi sẽ giải thích với mọi người, chắc rằng mọi người cũng không ai để ý đâu.”

Nghe rằng là tài xế đưa về chứ không phải tự thân Đông Phương Lộ đưa về, Đồng Đan Văn nhún vai, nói:

“Không sao, cả nhóm chúng ta cùng đến, lẽ nào em lại làm mọi người mất vui. Nếu như học trường cũng mệt, em ngồi đây cùng anh cũng tốt.”

Tuy rằng toàn bộ tâm tư đều dồn hết cho Linh Tĩnh, thế nhưng có mỹ nhân ngồi cùng thì cũng tốt. Dù rằng mỹ nhân này có chút già tạo thì đối với nam nhân mà nói, cũng không có gì khó chịu. Cùng nói với nhau vài câu, đột nhiên Đông Phương Lộ phát hiện hai người đang ngồi cách đó không xa, người đàn ông đó cũng nhận ra hắn, đưa tay vẫy vẫy.

Dẫn theo Đồng Đan Văn bước về phía đó, Đông Phương Lộ cười, nói:

“Thầy Trịnh, thầy tới Giang Hải, sao không nói trước để bọn em đi đón thầy. A, Đan Văn, vị này là nhạc sĩ nổi tiếng Hồng Kông, Trịnh Tắc Bồi Trịnh lão sư. Thưa thầy, đây là em lớp sau em, tên là Đồng Đan Văn, đối với lĩnh vực từ khúc cũng rất có cảm hứng.”

Vị Trịnh Tắc Bồi đó cười và bắt tay hai người bọn Đông Phương Lộ, sau đó cười nói:

“Nói về sáng tác, nếu so với Hoàng lão thì ta còn kém xa. Lần trước Tiểu Lộ em đến Hồng Kông không phải cũng tìm bá kiến Hoàng lão hay sao, mà sau không gặp được, lần này cuối cùng cũng có cơ hội rồi đây.”

Nghe qua giới thiệu như thế, Đông Phương Lộ mới biết người ngồi bên Trịnh Tắc Bồi là ai, lúc đó truyền hình còn chưa phát triển lắm, không như vài năm sau đó, không chỉ là ca sĩ siêu sao hay ngôi sao điện ảnh, những người hoạt động trong âm nhạc cũng được từ phía sau hậu trường tiến ra tiếp xúc với khán giả.

Những năm gần đây, âm nhạc của Trung Hoa đại lục chịu ảnh hưởng nhiều từ Đài Loan hay là Hồng Kông, nếu như nói vị Trịnh Tắc Bồi kia là một nhà soạn nhạc bậc nhất của Hồng Kông, thì vị Hoàng Lão ngồi cạnh ông ta càng là một truyền kỳ trong giới âm nhạc.

Vô số ngôi sao ca nhạc đều do hát những bài hát do ông ta viết mà trở nên nổi tiếng. Biết được thân phận của hai người này, ngon nui băng Đồng Đan Văn này bị hòa tan trong nháy mắt, trái tim đập nhanh như tiếng gõ trống trên sân khấu.

Bốn người cùng trò chuyện với nhau, Đồng Đan Văn làm ra vẻ hiểu học thỉnh thoảng đặt ra vài câu hỏi, trong lòng thầm mong rằng trong hai vị soạn nhạc tài ba này sẽ viết tặng riêng mình một ca khúc, hoặc dẫn dắt mình vào con đường âm nhạc, điện ảnh.

Trịnh Tắc Bồi ngồi ở đối diện có vẻ dễ nói chuyện hơn, nghe nói năm ngoài Đông Phương Lộ đến Hồng Kông du lịch, đã đến bá kiến ông ta, nhờ xem giùm một ca khúc do chính mình viết, ca khúc đó được Trịnh Tắc Bồi vô cùng thích thú, sau đó giữa người trở thành quan hệ thầy trò. Còn vị Hoàng lão kia chỉ ở một bên lắng nghe, lâu lâu gật gù đầu, nói một vài câu, có vẻ như rất kiêu lời nói.

Không lâu sau, người chủ trì buổi tiệc tay cầm một quả bóng nhiều màu tiến đến lễ đài trung tâm, nói:

“Vậy thì ngay bây giờ chúng tôi sẽ bắt đầu cho tiết mục thứ hai trong đêm hôm nay, đó là ai chụp được quả bóng này phải lên sân khấu biểu diễn một tiết

mục, mọi người có đồng ý không! Muốn thể hiện giọng hát, vũ đạo, hay thậm chí bày tỏ tình yêu với bạn gái mình, mau mau hành động đi nào! Ai muốn là người đầu tiên nào, chúng tôi có phục vụ đàn nhạc chuyên nghiệp, có...”

Lúc này thế giới bên ngoài rất thịnh hành karaoke, nghe thấy những gì người dẫn chương trình nói, những nam thanh nữ tú nào có tự tin với giọng hát bản thân đều giơ tay tranh nhau hát, không khí trở nên vô cùng náo nhiệt.

Đứng giữa đám đông, Linh Tĩnh chốc chốc lại nhìn đồng hồ đeo ở tay, rồi lại ngóng nhìn cảnh tuyết rơi bên ngoài qua khung cửa kính. Đã tám giờ rưỡi rồi, chỉ chốc lát thôi Gia Minh sẽ tới đây, nàng cũng đã nói trước với giám đốc rồi, chín giờ là sẽ về nhà. Nghĩ tới bữa liên hoan nhỏ ở nhà Nhã Hàm, Linh Tĩnh bất giác nở một nụ cười nhẹ nhàng.

Một tiếng phanh “đoàng” vang lên, vô chiếc bánh xe đạp đã bị nổ tung.

Nhìn lại đồng hồ, đã tám giờ năm mươi ba rồi, Gia Minh hơi nhíu mày. Chỗ này cách Bắc Âu Huyền Tường không xa, nhớ lại trước khi đến đó có một chỗ sửa xe nhỏ, chỉ không biết trong đêm tuyết lớn thế này có còn ai ở đó hay không.

Trên đường phố lúc này xe cộ qua lại tấp nập, đèn đường sáng trưng, thật ra đại đa số người dân ở thành phố Giang Hải đều không đón Giáng sinh. Qua một ngã rẽ hắt mới thờ phào nhẹ nhõm, một tiệm sửa xe ven đường vẫn còn sáng đèn.

“Bác à, bánh xe sau bị lủng mất rồi, phiền bác xem giúp cháu.”

“Xong ngay!”

Thờ ra một ngum sương, người sửa xe mặc quần áo cũ kỹ đặt nằm xe đạp ra, sau đó vươn bàn tay chai sạn ra bung chậu nước lạnh như băng lên.

“Bác à, khuya thế này vẫn còn làm sao? Hôm nay trời rất lạnh.”

“Ồ, ha ha, đời sống khó khăn mà.”

Ông thợ sửa xe nở nụ cười vô cùng sáng khoái, và nói tiếp: "Chàng trai trẻ, ta thấy cậu cũng ăn mặc phong phanh, mau vào trong nhà ngồi đợi đi, chỉ năm phút xong ngay, trong nhà có lẽ ấm hơn chút ít. Khi nào xong ta sẽ gọi cậu.”

“Ừm, vậy thì làm phiền bác.”

Tám giờ năm mươi chín phút.

Linh Tĩnh lại nhìn đồng hồ, Gia Minh vốn có thói quen lúc nào cũng đến sớm hơn một chút, tại sao lần này muộn thế này còn chưa tới. Hừ, đợi khi hắt đến phải làm khó hắt một chút mới được, Linh Tĩnh nghịch ngợm nhăn mũi, quyết định như thế.

Quay đầu nhìn về phía sân khấu, bước lên sân khấu lúc này là Đông Phương Lộ, hắt cầm trong tay quả cầu nhiều màu ấy, vung lên vài cái, rồi cầm lấy micro.

“Ừm... Tôi sẽ biểu diễn cho mọi người, chính là một bài hát mà tôi đã tự sáng tác hồi năm ngoái, xin được tặng một người con gái trong hội trường này. Nhạc phổ cũng mang lên đây rồi, hi vọng có thể mời một vị biểu diễn cùng cảm cùng diễn tấu. Nay giờ các vị mỹ nữ, để nhìn trong ban nhạc cũng bận rộn nhiều rồi, tôi nghĩ cũng nên để bọn họ nghỉ ngơi một chút...”

Dưới sân khấu, Đông Đan Văn đã nhón cười đứng lên.

...Bạn Diệp Linh Tĩnh, mời bạn cùng tôi diễn tấu, có được không?”

Nụ cười trên môi Đan Văn lập tức đông cứng lại, còn Linh Tĩnh cũng sững sờ:

“Ơ... Tôi?”

Sau đó khoát tay nói:

“Tôi không được đâu, tôi cũng chưa học dương cầm được bao lâu, hơn nữa... Cô ta quay đầu nhìn lại, để xem thử Gia Minh đã xuất hiện ngoài cửa hay chưa, nhưng cuối cùng vẫn không thấy đâu. Sau đó, Trương Cảnh Phong tiến lại gần nói:

“Linh Tĩnh, dù sao cũng chín giờ rồi mà Gia Minh còn chưa tới, mà người ta cũng mời đích danh em rồi, hay là cứ lên biểu diễn một lát đi.”

“Ồ... Vậy cũng được”

Linh Tĩnh không biết nói sao nữa, chỉ đành cười cười:

“Nếu như mình đánh không hay, mọi người đừng trách nha!”

Chỉ một lát sau, giai điệu thâm tình vang lên trong hội trường...

*** Nhét vội đôi bao tay màu trắng rê tiền vào túi quần, Gia Minh vội vội vàng vàng rời khỏi cửa hàng.

“Xong chưa? Bác à, Bao nhiêu tiền ạ?”

“Xong rồi xong rồi, đảm bảo không vấn đề gì nữa, chỉ một đồng thôi”

“Vâng, tiền đây ạ, cảm ơn nhiều!”

“Ha ha, không có gì, chàng trai trẻ, đi xe cẩn thận nhé.”

“Vâng, tạm biệt bác.”

Vẫy vẫy tay, Gia Minh phóng lên xe chạy vào một con hẻm nhỏ bên cạnh. Khoảng năm phút sau, Gia Minh đã đến trước cửa cửa Bắc Âu Huyền Tường. Bên trong đang vọng ra một bài hát không chuyên nghiệp lắm, nhưng cũng có thể nói là có ý nhị:

“Đời này kiếp này, em sẽ là tất cả của anh...”

Không khỏi cười, lời ca thực sự là thẳng thắn.

Từ cửa kính thủy tinh nhìn vào bên trong sảnh tụ chi thấy nhìn Đông Phương Lộ đang đứng trên sân khấu hát, vẫn là phong thái đường hoàng như trước nay, cách cầm micro cũng rất chuyên nghiệp, chẳng qua là ánh mắt trước sau chỉ chăm chú nhìn về... Linh Tĩnh đang đánh dương cầm.

Lúc này ánh đèn được rọi xuống khắp sân khấu, trên sân khấu một người đàn một người hát hết như một cặp tình nhân, Gia Minh bất đắc dĩ nhún vai, đẩy chiếc xe đạp đi đến cửa nhà hàng, nhân viên bảo vệ nhà hàng cũng biết hẳn:

“Này, Gia Minh, lại đến đón Linh Tĩnh à?”

“Đúng vậy, cả nhà đang chờ cô ấy về ăn cơm, tôi có thể vào hay không?”

“Ha ha, cứ vào đi, ở đây ai mà không biết cậu. Xe đạp cứ để đó, tôi coi giúp cho”

“Tốt quá Cảm ơn anh nhé!”

Bài hát vừa dứt liền nhận được sự cổ vũ nồng nhiệt của toàn hội trường, vị Trịnh Tác Bồi cũng gật gù mỉm cười, cùng Hoàng lão bàn luận vài câu. Một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi mà có thể đạt tới trình độ đó cũng là rất giỏi rồi.

Trong tiếng hoan hô của mọi người, Linh Tĩnh đứng dậy cúi chào khán giả, nở nụ cười sáng lạn rực rỡ, sau đó bước xuống khán đài.

Đông Phương Lộ lật lật bàn tay, bỗng xuất hiện từ đâu một bông hoa hồng, nói:

“Ha ha, tôi vừa lén hái một bông hoa ở bên kia, hi vọng nhà hàng không bắt tôi phải bồi thường, để tỏ lòng cảm ơn bạn Linh Tĩnh đã vì tôi mà diễn tấu khúc nhạc này, tôi xin tặng bạn đóa hoa này... Linh Tĩnh, đây là thành ý của tôi, hy vọng em sẽ không chối từ!”

Phía dưới khán đài, khuôn mặt Đồng Đan Văn hoàn toàn trắng bệch. Đông Phương Uyển cũng đang khâm phục thủ đoạn này của anh trai, quả nhiên là chú trọng phương pháp một kích phải giết. Nhìn vào đóa hoa được đưa tận mặt mình, Linh Tĩnh có chút chần chừ, Đông Phương Uyển ở dưới lập tức sách động mọi người:

“Nhận đi. Nhận đi! Nhận đi! Nhận đi...”

Lập tức, toàn bộ người trong khách sảnh đều gào thét cả, khó xử nhìn đám người phía dưới, Linh Tĩnh nhận lấy đóa hoa hồng, gượng gạo cười:

“Cảm ơn!”

“Ha ha”

Biết không thể tấn công Linh Tĩnh đòn đập, Đông Phương Lộ lại cầm mic lên hướng xuống phía dưới nói:

“Vậy thì người tiếp theo là ai đây? Để tôi xem nào.”

Trong đám đông, Đồng Đan Văn từ từ giơ tay, nàng không phục, Đông Phương Lộ cười cười, ném quả bóng về phía nàng.

Ánh đèn lay động, rồi dừng ngay trước mặt Đồng Đan Văn, đó là một thiếu niên mặc quần áo tùy ý, trên vai, dưới chân vẫn còn tuyết đọng chưa tan bề ngoài rất bình thường. Lúc này hắn đang nhìn trái bóng trên tay, giải đầu rất khó xử.

"Ặc, không cần thận bắt được, như vậy... Bắt được rồi sẽ phải hát sao?"

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 113

Vượt Thời Đại (1+2) .

"Ặc, không cần thận bắt được, như vậy... Bắt được rồi sẽ phải hát sao?"

Nhìn người thiếu niên bất thành linh xuất hiện, Đông Đan Văn ngạc nhiên, Đông Phương Lộ ngạc nhiên, Đông Phương Uyển trong đám đông cũng khá ngạc nhiên.

Cố Gia Minh, thằng này lại đến gây rối gì nữa đây? Linh Tĩnh ở trên sân khấu, hai mắt tròn xoe, lác lư bông hoa hồng trong tay đi về phía bên này, đợi đến khi ánh đèn chiếu vào mình, mới đem bông hoa hồng cắm vào chiếc lọ bên cạnh sân khấu, liếc mắt:

"Sao giờ này mới tới?"

"Trên đường bị nổ lốp xe nên tới trễ một chút".

"À, cậu biết hát không. Mình chưa từng nghe cậu hát bao giờ..."

"Khi có người để ý đến bà xã của mình, không biết hát cũng có thể miễn cưỡng hát..."

Thời gian gấp thoảng qua, hai người nói khề với nhau vài câu, tuy chỉ trong giây lát ngắn ngủi nhưng thái độ rất thân mật, hoàn toàn khác thái độ đối với Đông Phương Lộ. Sau khi chào Đông Phương Lộ, Gia Minh cầm lấy microphone.

Khi hai người ở trong trường học cũng chỉ quen biết sơ, trong lòng Đông Phương Lộ nghĩ rằng Gia Minh và Sa Sa là người yêu của nhau nên cũng không có ý thù địch gì, nhưng mà, vừa bước xuống sân khấu thì nghe thấy Gia Minh ở trên sân khấu ngại ngùng nói:

"Chắc, nếu vị vừa rồi đã biểu diễn ca khúc do chính mình viết, thế thì mình cũng dùng thứ mà mình viết ra để đi biểu diễn là được rồi, cho hỏi có khuôn nhạc trông không?"

Câu này vừa nói ra, người ở bên dưới có chút trầm tĩnh hơn, lúc này thì tìm đâu ra khuôn nhạc trống, Linh Tĩnh đang lo lắng thì Đông Phương Lộ đã từ chỗ Trịnh Tắc Bồi đem tới mấy trang, Linh Tĩnh vội vàng cầm lấy, Gia Minh lướt phím đàn piano rồi bắt đầu viết, sau đó cầm microphone cười nói:

"Ha ha, được rồi, đây chính là thứ đã viết ra khi bị một số người ép xem tiểu thuyết ngôn tình mấy ngày trước, lẽ ra còn có cả những nhạc khí như tỳ bà, nhị hồ trong đây, nhưng bây giờ chắc chắn là nhân lực không đủ nên chỉ có thể dùng đàn dương cầm... Chắc, còn có cả trống..."

Nghe đến những thứ đàn tỳ bà, nhị hồ, khán giả phía dưới cười nói, chẳng lẽ người hát kinh kịch? Linh Tĩnh thì liếc mắt vào những khuôn nhạc, ý rằng

minh và Sa Sa bắt cậu xem tiểu thuyết ngôn tình hồi nào. Đông Phương Uyển ở bên dưới sân khấu nhìn cảnh này lại nghĩ về một chuyện khác.

Cứ như thể biểu diễn trên sân khấu, không hề hồi hộp hay mất bình tĩnh, ngược lại còn nói năng rất lưu loát, thực ra, lúc bắt đầu bước lên sân khấu, thiếu niên này dường như biến thành một người khác, vẫn là nét mặt bình thường đó, chỉ với bộ quần áo đơn giản, thể nhưng không thể không thừa nhận rằng hẳn ta vào lúc này còn bình tĩnh hơn cả những ngôi sao ca sĩ đã được huấn luyện chuyên nghiệp.

Dĩ nhiên cũng có thể vì hẳn ta vẫn luôn tùy tiện cho nên không ai có thể khiến hẳn cảm thấy áp lực sao...

Ở một góc độ khác, Trịnh Tắc Bồi đang nhìn cậu thiếu niên đứng trên sân khấu, cười cười nói:

"Thành phố Giang Hải đúng là đậm rồng hang hồ, Lộ thiếu, cậu bạn học này của em cũng biết sáng tác nhạc nữa ư?"

Đông Phương Lộ nhìn Gia Minh đứng trên sân khấu, sau đó hơi cau mày, lắc đầu cười: "Ồ, trước đây chưa từng nghe là cậu ấy biết sáng tác, cậu bạn Cố Gia Minh này bình thường khá khiêm tốn..."

Đông Đan Văn ở bên cạnh lạnh lùng nói:

"Có chỗ nào là khiêm tốn, em thấy hẳn muốn phá rồi."

Vừa nói xong, cảm thấy mình dường như có chút hơi quá đà nên ngừng lại, dừng lại một lát, nâng dút khoát kể ra sự kiện luận võ đã trở thành trò cười cho hai người đối diện.

Lúc mới bắt đầu, nàng cố ý tức giận không để ý gì đến Đông Phương Lộ đang ở bên cạnh, mà Đông Phương Lộ cũng chẳng hề để ý gì đến nàng ta. Trong chớp lát Trịnh Tắc Bồi lắc đầu cười cười, từ lúc nghe Gia Minh nói rằng trong ca khúc của hẳn có cả tỷ bà, nhị hồ, ông ta không ôm nhiều hi vọng, lúc này càng cảm thấy cậu học sinh trung học này thật phiền phức.

Khoảng ba bốn phút sau, Gia Minh lướt những nốt nhạc mà mình vừa viết xong, rồi đưa bản nhạc cho Linh Tĩnh, gật gật đầu, Linh Tĩnh mím môi, hít thật sâu...

Khi này đệm nhạc cho Đông Phương Lộ, đó cũng là bản nhạc nàng chơi lần đầu tiên, trong lòng không hề có cảm giác hồi hộp lo sợ, nhưng lần này trong lòng nàng vừa kỳ vọng vừa thấp thòm, hi vọng Gia Minh sẽ đem đến cho nàng sự ngạc nhiên, mặt khác cũng lo sợ ca khúc của Gia Minh viết không hay, đối với nàng thì chẳng có vấn đề gì, chỉ sợ Gia Minh bị người ta xem thường.

"Ồ, khụ khụ, ừ, đây là thù âm..."

Ngồi xuống bên dàn trống, cắm microphone vào, Gia Minh điều chỉnh vị trí của mình với giá trống, sau đó cười và nhìn Linh Tĩnh ở bên cạnh đang rất hồi hộp.

"Chà, xem ra bạn diễn của mình hơi khấn trương... Thở sâu vào, có mình ở đây".

Ngồi bên đàn dương cầm, Linh Tĩnh nhìn nụ cười động viên đó, trong chốc lát, nàng hít một hơi thật sâu, ánh mắt lướt qua khán giả bên dưới sân khấu.

Đây hoàn toàn không phải là đêm nhạc chuyên nghiệp, mọi người đa số đều mang theo tâm tình xem kịch vui, náo nhiệt, ai cũng nói chuyện cười đùa.

Phía dưới còn có một thành viên của hội học sinh, mà nàng quen, khi thì gờ tay cổ vũ, khi thì gật đầu, khi thì chẳng chú ý gì, nét mặt có vẻ xem thường, đây là lần đầu tiên nàng cùng Gia Minh ở trên sân khấu, hắn nói: Đừng sợ, có mình ở đây...

Linh Tĩnh từng tưởng tượng rằng, sau này khi họ đối diện với cuộc sống, có lẽ... Tình huống đó cũng giống lúc này, chỉ cần cậu ta nói: Có mình ở đây...

Đây là lần đầu tiên vợ chồng họ cùng nhau biểu diễn.

"Ừ, bắt đầu."

Giọng nói của nàng vang lên có chút khấn trương rồi lại có vẻ bình thản tĩnh lặng, "Tên bài hát là... Đông phong phá".

Sau đó giai điệu trang nhã nhẹ nhàng của tiếng đàn dương cầm vang lên.

Trong đại sảnh **** Bên song cửa ngọn đèn cô độc nặng nề biệt ly Đứng bên ngưỡng ấy anh tự dối mình rằng em vẫn chưa rời bước Về thăm chốn cũ gặp tiết trăng tròn sao càng quạnh hiu Nửa đêm thức giấc ngọn nến cũng không đành lòng thốt lời trách móc...

**** Dưới ánh đèn, tiếng hát của Gia Minh bắt đầu vang lên theo giai điệu dương cầm, chàng thiếu niên mười sáu tuổi vừa vỡ giọng, bắt chước tiếng của Châu Kiệt Luân (Jay Chou) có lẽ là còn thua kém, nhưng nếu so sánh với những người bình thường thì rất khá rồi, thậm chí là gần như hoàn mỹ.

Một sát thủ chân chính hoàn mỹ cần phải biết rất nhiều thứ, đặc biệt đối với một sát thủ đã quen nguy trang như Gia Minh, những kỹ thuật như bắn súng, ẩn nấp luôn chỉ đứng hàng thứ hai, rất nhiều lúc hắn cần phải vào vai những loại người khác nhau một cách hoàn mỹ, xuất hiện ở những nơi khác nhau.

Là một trong những sát thủ xuất sắc, từ quý tộc cho đến tên ăn mày, hắn đều có thể chuyển hoá một cách hoàn hảo, hắn am hiểu triết học, thường thức rượu, biết binh luận thời sự, am hiểu các loại nhạc cụ, tinh thông máy móc cơ học, từng học qua y học, đồng thời tinh thông độc dược, hắn còn biết dùng khẩu kỹ để nhại giọng của nhiều người khác nhau, sau khi hóa trang hắn thậm chí có thể biến thành một cô gái xinh đẹp... Nhưng chỉ cần không phải lên giương...

Hắn không có những chuẩn tắc trong cuộc sống, trong hắn không tồn tại quan niệm thiện ác, không có cái gọi là cảm giác xấu hổ hay si nhục.

Đề sinh tồn, không ai tưởng tượng được hắn đã phải trải qua biết bao giãy dụa, trải qua biết bao tôi luyện. Cái duy nhất mà hắn không biết, đó là làm sao sống như một người bình thường, vì đó là thứ mà hắn không có cách nào luyện tập được.

Cho nên, dưới ánh đèn, hắn nhìn Linh Tĩnh đang đánh đàn ở bên cạnh từ đầu đến cuối, những năm gần đây, hắn luôn đi theo ánh mắt và bước chân của nàng.

**** Chân trời góc bể một đời phiêu bạt, nỗi ấy quá xót xa Sau ngày em đi chỉ còn rượu làm ấm những ký ức và nỗi tương tư guộc gầy Nước chảy về

đồng, năm tháng đã qua khi nào dễ lấy lại Mùa hoa chín có một lần thôi, anh đã lỡ mất rồi **** Giai điệu nhẹ nhàng, tiếng ca êm đềm và nhịp trống dường như gõ thẳng vào lòng người. Hầu như chỉ khi mấy câu đầu được hát lên, trong đại sảnh liền không còn chút tạp âm dư thừa nào. Đông Phương Uyển vốn chuẩn bị xem trò cười không tự chủ được hít sâu một hơi, ánh mắt trở nên mê ly, Đông Đan Văn đang kể về những chuyện xấu của Gia Minh cũng im lặng, đôi môi khép mờ, vẻ mặt như không thể tin tưởng nổi, Trịnh Tắc Bồi thôi không nói đùa, nhìn Hoàng lão đã ngồi thẳng người dậy ở bên cạnh, lại nhìn người đang biểu diễn ở bên trên, đưa tay đẩy mắt kính trên sống mũi.

Nếu như là một ca sĩ bình thường ra sân, bọn họ sẽ không thấy giật mình mà chỉ biết than thở, song dưới tình huống hoàn toàn không có chuẩn bị về tâm lý này lại xuất hiện một ca khúc như vậy thật sự đã khiến bọn họ rung động quá lớn.

Tương đối mà nói, ca khúc của Đông Phương Lộ kia chỉ tựa như một tác phẩm mới vào nghề của một đứa trẻ.

**** Tiếng ti bà ai tấu lên khúc Đông Phong Phá Trên tường cũ dấu vết tháng năm rơi rụng, rồi ngày cũ chợt hiện Anh nhớ năm ấy chúng mình vẫn còn nhỏ lắm Mà nay tiếng cầm xa xôi cùng nỗi mong chờ của anh, em nào đã từng nghe **** Trước khi lên sân khấu Gia Minh đã nghĩ đến rất nhiều ca khúc ở vào độ tuổi của hắn có thể sáng tác ra, đây là một lựa chọn rất khó, bởi lẽ chỉ cần là ca khúc đã thành danh đều do tác giả đã trưởng thành viết ra, rất nhiều thứ, cuối cùng đều phải lắng đọng. Cho nên cuối cùng hắn lựa chọn khúc Đông Phong Phá này, trước đó nói sau khi mình đọc tiểu thuyết ngôn tình mà hiểu được.

Thiếu niên thiên tài sáng tạo ra một dòng nhạc mới, dù sao nói cũng chỉ là nói, về phần có ai đó không tin, muốn tìm tòi sâu hơn hắn cũng không để ý.

Đây là một tác phẩm lưu hành vượt thời đại trong giới âm nhạc, mà tại thời điểm này, nó cũng là một tác phẩm vượt qua thời đại này.

Tiếp theo bài hát này, Trung Quốc bắt đầu có trào lưu đi sâu vào lưu hành âm nhạc, trước khi có bài hát này, hầu như bất kỳ ca khúc được quảng cáo rùm beng cùng những thứ lưu hành theo đó đều chỉ được xem như bán thành phẩm, nếu không cẩn thận sợ rằng còn có thể viết thành thể loại giống như kinh kịch, đó cũng là lý do tại sao khi vừa nghe thấy tên mấy loại nhạc cụ như tý bà, đàn tranh, mấy người Trịnh Tắc Bồi lại xem thường.

Chỉ có người chuyên nghiệp trong lĩnh vực âm nhạc mới biết, để làm được điều này khó đến nhường nào.

Không lâu lắm, phần cuối của ca khúc đã vang lên.

*** Tiếng tý bà ai tấu lên khúc Đông Phong Phá Lá Phong nhuộm đỏ cả hồi kết, anh đã thấy rồi Ngoài hàng rào kia, con đường cũ ngày nào anh dắt tay em qua Ở nơi ấy khói hoang cô đại, mà sao trăm mặc thể cả khúc biệt ly... () *** Làn điệu hoàn mỹ của vùng sông nước Giang Nam, tình yêu ngây thơ chất phác, lưu luyến văng vẳng trong lòng mỗi người... Theo tiếng ca lời nhạc chảy xuôi ra, nhìn mọi người chú ý dưới đài, cảm nhận được ánh mắt của Gia Minh, Linh Tĩnh bỗng nhiên muốn khóc, nước mắt len lén chảy ra, có kích động, có sầu lo.

Đối với nàng mà nói, sức cuốn hút của lời ca quá mạnh mẽ, quá ưu thương, nàng muốn thứ chia ly trăm mặc thể này, tại sao Gia Minh lại hát như vậy, trong lòng hắn cũng đang lo lắng ư?

Ca khúc hát đến một nửa điệp khúc thứ hai, trong lúc đó, tiếng đàn của Linh Tĩnh bỗng rối loạn. Nhưng ngay sau đó, Gia Minh gờ dùi trống lên, dừng lại giữa không trung. Cả đại sảnh lâm vào tĩnh lặng tựa như thời gian đột nhiên đứt gãy.

Phù... Phù...

Tiếng nhạc đột nhiên dừng lại khiến cho các thính giả trong phòng yến hội đang yên lặng trong phút chốc hơi kinh ngạc, Linh Tĩnh vốn định đàn tiếp, thấy Gia Minh ngừng lại, ngại ngừng vội vã lau nước mắt, sau đó Gia Minh cầm trái banh màu lên, cười rồi đứng dậy.

"À, xin lỗi, đến đoạn này rồi, vậy... Người kế tiếp là ai?"

Hắn cười rạng rỡ trên sân khấu, những người phía dưới đã phản ứng lại, liên tục la gọi:

"Vẫn chưa hát xong mà, vẫn chưa hát xong..."

"Bài hát này hay quá..."

"Hát thêm lần nữa đi! Hát thêm một lần nữa!"

Trong tiếng gọi la yêu cầu ầm ĩ, Gia Minh cười nói:

"Chắc, xin lỗi, mình đến đây để đón người về nhà, bận bịu đến bây giờ vẫn chưa ăn tối nữa, ừm, có ai muốn hát không? Đứng rồi, vừa nãy mình nhìn thấy có một cô gái xinh đẹp giọng tay rất cao, dường trong lúc vô tình mình đã giành cơ hội biểu diễn của cô ấy, này, bắt lấy".

Phía dưới không có người nào giơ tay, hắn cười rồi cầm trái banh ném tới cách đó không xa về phía bên cạnh Đông Phương Lộ, Đồng Đan Văn ngẩn ra, vẫn còn đang ngạc nhiên thì trái banh bay tới, nàng bắt lấy trái banh một cách vô thức, sau đó bối rối nhìn mấy người chung quanh:

" Chuyện này... Chuyện này..."

Nguyên bản nàng muốn biểu diễn sáng tác của mình trước mặt hai vị đại hành gia về âm nhạc, nhưng từ sau khi nghe khúc Đông Phong Phá kia liền thực sự không dám lên trên tự bêu xấu mình.

Nhưng mà, hiện giờ thực sự là cũng không có ai để ý đến nàng, hơn nữa số người phía trước đều đang yêu cầu Gia Minh hát cho xong bài hát đó hoặc là hát lại bài hát đó thêm một lần nữa.

Đông Phương Lộ nhìn người ở trên đài với nét mặt có chút đau khổ, Trịnh Tắc Bồi cùng Hoàng lão đang ngồi cũng đứng dậy, chậm chậm bước về phía sân khấu.

Thế nhưng, Gia Minh vốn không quan tâm đến thái độ của người khác, vừa nói xong, không màng đến yêu cầu của đám người phía dưới, quay đầu lại đưa tay trái ra:

"Chúng ta đi thôi".

Linh Tĩnh nước mắt trên mặt vẫn chưa khô, nhưng vẫn không giấu được nụ cười tươi đẹp, chạy tới đặt tay phải vào tay Gia Minh, không thể phủ nhận

rằng màn trình diễn vừa rồi lãng mạn đến mức mà khó có người con gái nào có thể từ chối được.

Vẫn may đây chỉ là một buổi dạ tiệc bình thường, Gia Minh và Linh Tĩnh cũng không phải là thần tượng nổi tiếng gì, khi bước xuống sân khấu, nhiều người tuy vẫn còn tiếc nuối yêu cầu hát thêm một lần nữa, nhưng số người cản đường không có mấy người, chỉ có một hai người chạy đến bên cạnh hỏi cái này cái kia, tiện thể giới thiệu về mình, Gia Minh cũng chỉ tiện tay đẩy ra, lúc này đám đông chật chội, hẳn có dùng sức mạnh hơn một chút cũng không ai dễ dàng nhận ra được.

Nhưng khi vừa sắp ra đến cửa, hai người trung niên từ hai bên chen tới, Gia Minh vừa định đẩy ra thì Đông Phương Lộ lại bỗng nhiên lao tới.

“Gia Minh, Linh Tĩnh, đợi đã, đợi một lát...”

ÂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 114

Ngoài Ý Muốn.

Với người lạ thì có thể xô đẩy, nhưng mà đối với người quen, sau này ở trong trường còn đụng mặt nhau nên chỉ có thể giữ lịch sự, Đông Phương Lộ tuy là về lĩnh vực ca hát đường như bị Gia Minh hoàn toàn lấn át, nhưng lúc này trên mặt vẫn nở nụ cười thật tươi, dường như không hề để bụng, khen ngợi Gia Minh một hồi, sau đó bắt đầu giới thiệu về hai người trạc tuổi trung niên này.

Họ đều là nhân vật có tiếng trong giới âm nhạc, chỉ cần là người trong giới nhạc sĩ tại Trung Quốc này, nếu không biết bọn họ thì quả thực là một loại tội nghiệt. Linh Tĩnh không biết rõ lắm, nhưng khi thấy Đông Phương Lộ giới thiệu hai người đó với thái độ kính trọng lễ phép, cũng lịch sự chào đáp lại:

"Xin chào."

Gia Minh thì chỉ gật gù đầu chào lại.

"Ồ, chào hai vị, vậy... Chúng ta mau đi về ăn cơm, đúng không..."

Thái độ này rõ ràng là muốn tỏ ý bảo hai người nhường đường, lập tức nét mặt họ hiện lên vẻ không vui. Giới ca nhạc rất phức tạp, cho dù tài năng sáng tác thật xuất sắc, nhưng nếu không có người giúp đỡ, hay là họ vốn đã không cần bài hát của người thì cũng coi như vô nghĩa, nhưng đã là một nhạc sĩ, có ai không muốn mình nổi tiếng? Hai người này rất trùng hợp lại là cách để nổi danh nhanh nhất.

Là nhân vật ở đẳng cấp ngôi sao trong giới ca nhạc, nếu họ có hứng thú với một ca sĩ hoặc một nhạc sĩ nào đó, thì người đó cho dù là ba bốn ngày không ăn cơm, e là cũng phải nghiêm chỉnh ngồi lắng nghe dạy bảo, vậy mà cậu thiếu niên trước mặt lại đang đuổi khéo hai người họ! Trịnh Tắc Bồi cười nói:

"À, thực ra chúng ta chỉ là muốn hỏi thăm một chút, bài hát này... Thật có phải là do cậu viết hay không?"

Gia Minh cười nói:

"Điều này tớ không cần phải giải thích, xin lỗi, đã chín giờ mười phút rồi, vì bận bịu với buổi tối hôm nay mà chúng tớ vẫn chưa ăn gì cả, Linh Tĩnh, cậu đói không?"

"Mình cũng đói rồi".

Giọng của Linh Tĩnh hơi không tự nhiên, vì câu nói kia của Trịnh Tắc Bồi mà bây giờ nàng trở nên tức giận.

"Ừ, thế thì..."

Trịnh Tác Bồi tay vẫn dang đưa ra phía trước để đẩy đám đông ra hai bên, chưa kịp rút về thì Hoàng lão ở bên cạnh đã đưa tay tới đây nắm chặt lấy tay Gia Minh. Sờ đi Gia Minh không bỏ đi là vì hắn vẫn đang suy nghĩ tới nay có nên ra tay thủ tiêu hai tên nhãi này không.

"Ừ, xin lỗi, nếu bài hát này là do bạn Cổ Gia Minh viết, chắc là bạn biết ý nghĩa của bài hát đối với giới âm nhạc hiện nay".

Giọng điệu của Hoàng lão lúc này hơi kích động, nói:

"Tôi nhận thấy rằng bài hát này đã được bạn biên soạn lại một cách giản hóa, trong bài hát còn có âm điệu của đàn tì bà, nhị hồ... ừm, xin lỗi, hôm nay tôi không mang danh thiếp theo, nhưng chúng ta có thể hẹn với nhau một buổi để cùng nhau nói chuyện, phong cách của bài hát này đã gây ra một cơn lốc trong giới âm nhạc hiện nay..."

"À, tôi hiểu rồi, tôi hiểu rồi..."

Gia Minh bực mình gật gật đầu, nói:

"Nếu ông thích thì lần sau tôi sẽ bán bài hát này cho ông, nhưng mà bây giờ... Chúng tôi thật sự phải đi rồi, tạm biệt".

Hất tay của ông ta ra, Gia Minh kéo Linh Tĩnh đi ra ngoài cửa, tới cửa thì quay đầu lại vẫy vẫy tay:

"Tạm biệt nhé, Đông Phương học trường, giảng sinh vui vẻ"

Linh Tĩnh cũng cười vẫy vẫy tay, sau đó chiếc cửa kính ngăn cách giữa bên trong và bên ngoài thành hai thế giới khác nhau.

Đột nhiên ra đến con đường phủ đầy băng tuyết, Linh Tĩnh xoa tay liên tục, Gia Minh mở khóa xe đạp, sau đó từ trong túi lấy ra một đôi găng tay:

"Này, lúc sửa xe đi qua một cửa hàng nhỏ, vừa hay nhớ ra găng tay của cậu đã chật rồi, quà Giáng Sinh, đừng chê nhé."

"Hi hi, cảm ơn."

Mặc dù không sang trọng đắt tiền, nhưng nhận được quà của Gia Minh, Linh Tĩnh vô cùng vui sướng, đeo đôi găng tay vào, rất vừa vặn, năm ngón phía trước lộ ra, sau khi đeo xong vẫn có thể đàn dương cầm được. Lặng lẽ nhìn Linh Tĩnh đang vui sướng, bên trong cửa kính, ánh mắt của Đông Phương Lộ thoáng buồn, mình dùng cả tấm lòng tặng găng tay cho nàng, nghe nói nàng vừa mở ra xem đã hào phóng tặng nó cho người khác, vậy mà giờ đây cũng nhận được đôi găng tay như thế, nàng ngay lập tức mang vào, hạnh phúc vô biên.

Lát sau, Linh Tĩnh ngồi sau xe đạp, hay tay ôm lưng Gia Minh một cách thân mật. Dưới ánh đèn đường, đèn xe phản chiếu, xe đạp men theo con đường chậm chậm chạy đi xa.

**** Hai tay bỏ vào trong túi áo Gia Minh, Linh Tĩnh dựa vào lưng hắn, nhớ lại cảnh tượng biểu diễn lúc nãy, trong lòng vẫn còn hạnh phúc ngọt ngào, một lát sau, cảm thấy mang găng tay trái lại lại ngăn cách với cơ thể Gia Minh, nàng tháo găng tay vừa mới đeo lên bỏ vào trong túi áo, tò mò hỏi:

"Gia Minh, bài hát đó có thật là do cậu viết không?"

"Đương nhiên rồi, không phải mình thì còn ai vào đây?"

"Mình đang đoán là bài hát này có phải do chị Nhã Hàm viết hay không, cậu... Hừ hừ, cũng khó trách cái chú tuổi trung niên xấu xí đó lại nghi ngờ cậu."

"Ha ha, vậy tại sao cậu lại tức giận như thế?"

"Có người nghi ngờ ông xã, đương nhiên là phải tức chứ! Nhưng mà không phải là chị Nhã Hàm sao? Về đến nhà mình phải đi hỏi chị ấy".

"Thôi đi, Linh Tĩnh, cậu có thể sĩ nhục mình, nhưng đừng sĩ nhục bài hát đó có được không, chị Nhã Hàm ấu trĩ đó mà cũng có thể viết nhạc được sao... Thực ra cậu cũng biết mình rồi mà, cứ gặp phải tình huống nguy cấp là thể giới nhỏ trong mình sẽ bộc phát, đã nói rồi mà, có người ngấp nghé bà xã của mình mình đương nhiên chỉ có thể không có trâu bắt chó đi cày..."

"Ừ, xin lỗi".

Linh Tĩnh dựa má vào lưng Gia Minh, thò thè nói:

"Cậu ta lúc đó muốn cảm ơn mình, sau đó tặng mình một đóa hoa, bên dưới nhiều người như thế, mình không biết làm thế nào... Hơn nữa mình cũng không nhìn rõ đó là hoa hồng..."

"Lần sau không được nhận hoa của người khác nữa"

"Ừ"

"Lần sau hấn có nói chuyện với cậu thì cậu cứ nói lại với hấn, anh là người tốt, anh mãi mãi là người tốt, cả nhà anh cũng đều là người tốt... Biết chưa?"

Linh Tĩnh cười khúc khích, khẽ đánh Gia Minh một cái:

"Được thôi, mình sẽ nói rõ với cậu ấy, người ta trước đây là con dâu nuôi từ bé của Gia Minh, bây giờ là bà xã nhỏ của Gia Minh, mỗi tối đều phải thị tẩm, đã bị dùng qua rất nhiều lần, là tàn hoa bại liễu. Đông Phương học trưởng là người tốt, tôi không xứng với anh... Như vậy được chưa?"

"Hấn sẽ tự từ mất, cậu nhớ là phải lên sân thượng nói với hấn, sau đó hấn sẽ nhảy xuống, vừa lúc đó mình đứng ở dưới nhìn... Mình chưa được nhìn thấy cảnh người khác nhảy lầu bao giờ..."

"Cậu là tên xấu xa..."

Trên đường đi cười nói rôm rả, khoảng chín giờ bốn mươi mới về đến căn biệt thự nhỏ mà Nhã Hàm sống. Khu nhà này nằm bên cạnh trường học, trong khu dành cho người giàu, sát sông tựa núi, học viện Thánh Tâm giàu có này cung cấp nơi ở tạm thời cho giáo viên đều là biệt thự, tuy nhiên cũng chỉ có nhân vật quan trọng mà gia tộc có nắm cổ phần trong học viện như Nhã Hàm mới có đài ngộ này.

Bên đường, một tiểu viện lối kiến trúc phong cách Tây Âu nằm độc lập được vây quanh bằng một hàng rào gỗ màu trắng, cây cỏ xanh um, ngói đỏ tường trắng giờ đây bị tuyết trắng phủ đầy, giáo viên người nước ngoài của học viện Thánh Tâm đa số đều sống ở đây, xe đạp chạy trên con đường xung quanh giăng đèn kết hoa, không khí rất huyền ảo vui vẻ.

Trên biệt thự của Nhà Hàm cũng treo đầy đèn màu rất đẹp, trên lớp tuyết trước cửa là hai cây thông nô-en rất đẹp, vừa mở cửa Linh Tĩnh liền trầm trồ:

"Đẹp quá, chị Nhà Hàm còn nói là tùy tiện tụ họp, chị ấy chắc chắc đã tốn rất nhiều thời gian"

Linh Tĩnh khi chiều không ghé qua đây, nên mới trầm trồ khen ngợi cảnh tượng này. Gia Minh thì đã nhìn thấy rồi, cậu ấy chỉ vào những phòng xung quanh:

"Xem của họ đẹp ghê chưa, ở nơi này đều là như vậy, làm sơ sài sẽ bị xem thường... Hơn nữa cũng không phải là chị Nhà Hàm đụng tay vào. Bọn mình thuê người đến làm..."

Linh Tĩnh lờm Gia Minh một cái:

"Cậu chỉ biết nói xấu người khác."

Chưa nói hết câu thì đã thấy rất nhiều bóng đèn trong biệt thự đột nhiên chớp lên, phát ra âm thanh "két két", sau đó cả biệt thự chìm vào bóng tối, chỗ cửa sổ phòng bếp phát ra ánh lửa mờ mờ và âm thanh hỗn loạn.

Kéo vai Linh Tĩnh, Gia Minh đã rút chiếc dao găm ra:

"Minh vào xem thử, cậu cứ trốn trước đi..."

Để cho Linh Tĩnh trốn vào sau cây thông ở vườn bên cạnh, Gia Minh nhảy vào qua cửa sổ phòng khách vẫn chưa khóa kĩ, bát đĩa trên bàn đã dọn xong, ánh lửa và tạp âm là từ trong phòng bếp truyền tới.

Lúc này tuy ở trong biệt thự không có ánh đèn, nhưng mà tuyết ở bên ngoài phản chiếu ánh sáng từ những ngôi nhà khác, đối với Gia Minh mà nói thì ánh sáng này vẫn đủ hoạt động. Nhẹ nhàng bước đi vài bước, phòng tắm ở bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng người ngã xuống đất, sau đó một tiếng kêu khê "A", đó là tiếng của Nhà Hàm.

Cây dao găm trong tay phải vừa xoay một cái, hắn đã nắm chặt lấy mũi dao, tay trái đưa ra hai cọng dây kẽm dùng để mở khóa, cắm vào lỗ khóa phòng tắm, vặn mạnh một cái, người lui qua một bên cánh cửa, sau đó nhào ra định vung dao. Tính thời gian phản ứng vừa rồi của Gia Minh, tốc độ vung dao của hắn không chậm hơn một phát đạn của một sát thủ.

Trong nháy mắt, trong phòng tắm vang lên tiếng hét của Nhà Hàm...

ĂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 115

Chị Có Lời Muốn Nói Với Em (1+2) .

Thay đoạn dây điện bị cháy, lại thay cầu chì mới, lúc kéo cầu dao điện xuống, toàn bộ đèn trong biệt thự lại sáng lên. Vuốt một lượng tuyết lớn đọng trên người, đẩy cửa đi vào, Gia Minh hơi oán trách:

"Rõ ràng là đêm giáng sinh vui vẻ, vậy mà ta còn phải chạy ra ngoài sửa cầu dao điện, mấy người này... Oa..."

Đổi điện, Nhã Hàm cầm một gối nhỏ đặt trên ghế đánh tới, Gia Minh tự biết mình đuối lý, lập tức bỏ chạy, hai người ở trong phòng đuổi theo đánh nhau, Linh Tĩnh và Sa Sa mang thức ăn từ phòng bếp lên, rồi lại lấy đồ uống ra, đồng thời cô vũ Nhã Hàm cố gắng lên.

"Uy! Khoan đã, em chỉ lo lắng cho sự an toàn của mấy người, chứ không nghĩ tới chuyện gì khác..."

"Nếu như em suy nghĩ, vậy thì hôm nay nên dừng lại để chị đánh, em là tên hỗn đản đứng lại cho chị, chị muốn đánh em một trăm cái..."

"Đứng mới là lạ, em tình nguyện làm hỗn đản chứ không muốn làm đầu đất..."

Lúc này khi Gia Minh và Linh Tĩnh trở về, đột nhiên thấy toàn bộ đèn đóm trong biệt thự tắt ngúm, trong lúc nhất thời Gia Minh tưởng là có đại sự xảy ra, chứ đâu có biết Sa Sa nướng gi đó trong lò vì sóng, dẫn tới nóng quá rồi chập mạch điện.

Lúc Gia Minh vọt vào, thì Nhã Hàm vì ánh sáng trong phòng tắt không có nên bị ngã một cái, khi Gia Minh mở cửa, tuy rằng ánh sáng không mạnh, nhưng cũng để Gia Minh nhìn thấy không sót một thứ gì trên người Nhã Hàm.

Tính cả sự kiện lần đảo hôn kia, đây đã là lần thứ hai hắn nhìn thấy Nhã Hàm trần truồng. Đợi cho Gia Minh sửa chữa xong cầu dao điện, đương nhiên là nàng phải triển khai truy sát tàn bạo.

Lại nói đây đúng là một chuyện ủy khuất, là người khác thì người ta làm sai sẽ nhận, bị đánh sẽ đứng im, làm gì có ai giống như Gia Minh cơ chứ, rõ ràng là làm sai chuyện vậy mà hết lần này tới lần khác lại tỏ ra mình là cây ngay không sợ chết đứng, bản thân nàng bị hắn nhìn hai lần, hắn lại không có một chút tâm tư nào muốn chịu trách nhiệm, ngay cả dùng gối đánh hắn cũng không chịu, trong miệng còn mắng nàng là nữ nhân bạo lực, người đàn bà chanh chua, thật sự là... quá đáng hận...

Trong lúc nhất thời hai người đã triển khai truy sát từ dưới lầu đến trên lầu, lại từ trên lầu truy sát xuống dưới, đợi khi thức ăn đã dọn xong, vậy mà nàng vẫn không chạm tới được một góc áo của Gia Minh.

Nàng cắn răng, bình tĩnh lại, chiến trường chuyển sang trên bàn, phạm là Gia Minh chạm vào cái gì, là Nhã Hàm sẽ gấp trước cái đó. Mấy người tương

giao lâu ngày, đương nhiên là biết Nhã Hàm có tính trẻ con, đối với Linh Tĩnh và Sa Sa mà nói, tính trẻ con chính là nguyên nhân lớn nhất khiến bốn người có thể hòa hợp.

Bây giờ đã là hơn 10 tối, sau khi ăn xong, uống đã đầy đủ, trong lúc cười nói, Linh Tĩnh đột nhiên hỏi tới chuyện Đông Phong Phá. Nhã Hàm mở to hai mắt nhìn:

"Chị? Chị không biết viết bài hát, tuy rằng có học qua ghi ta một chút, nhưng mà còn rất xa mới tới trình độ viết bài hát... Linh Tĩnh em nói là, tiểu tử này biết viết?"

"Dạ đúng."

Linh Tĩnh gật đầu, sau đó sinh động như thật nói lại chuyện trong yến hội, Sa Sa cùng Nhã Hàm mở to hai mắt nhìn, đợi cho Linh Tĩnh chậm rãi hát vài giai điệu của ca khúc, Nhã Hàm từ trên lầu cầm một cái đàn ghi-ta ném cho Gia Minh, Gia Minh bỏ cốc nước chanh xuống, nói:

"Ở chỗ này hát? Dùng đàn ghi-ta?"

"Đúng vậy."

Linh Tĩnh đương nhiên gật đầu, Sa Sa thì ở một bên yêu cầu hẳn lại hát một lần, Gia Minh cười cười:

"Bụng của tớ còn chưa có ăn no đâu..."

Trong chốc lát, phiên bản Guitar của (Đông Phong Phá) đã nhẹ nhàng vang lên.

Sau khi hát xong, trong phòng chỉ có âm hưởng của tiếng TV, Nhã Hàm trừng mắt nói: "Không phải là do em viết thật đó chứ?"

"Khẳng định không phải rồi."

Sa Sa từ bàn ăn đối diện theo dõi hẳn, nói:

"Em chưa từng thấy cậu ấy chạm vào máy thứ này."

Linh Tĩnh gật đầu:

"Khẳng định là học trộm của người khác..."

Dựa theo tính cách của Gia Minh, bản lĩnh càng thu liễm thì càng tốt, nhưng mà nếu như ba nữ từ trước mặt đã biết thân phận sát thủ của mình, thì cũng có thể giải trí một chút, không cần thiết ẩn dấu quá nhiều, dù sao ở trong trường học Linh Tĩnh và Sa Sa đều có khá nhiều người theo đuổi, ít nhiều gì thì mình cũng nên có một số tài mọn, cho nên hẳn lập tức liếc mắt nói:

"Các người không cần phủ nhận nhân phẩm của ta như vậy chứ..."

"Ha ha."

Sa Sa cười, nói:

"Đương nhiên là không tin."

Nhã Hàm gật đầu, thể hiện sự khinh bỉ nói:

"Trừ phi em còn có thể lấy ra chứng cứ khác, a, chẳng hạn như có thể ứng tình, ứng cảnh, ứng nhân hát một đoạn nào đó, được không?"

"Có vậy thôi à?"

Gia Minh bĩu môi.

"Đương nhiên rồi."

"Được rồi. vậy thì ứng với chị vậy."

Nghe hẳn nói như vậy, trên mặt Nhã Hàm hơi đỏ đỏ lên:

"Ặc, ứng gì với chị?"

"Nhã Hàm là du học sinh ở Cambridge, bài hát Tạm Biệt Khang Kiều, là dành tặng cho Trương Nhã Hàm tiểu thư mỹ lệ, khá ái, đơn thuần mê người."

Những ngôn từ ca ngợi như vậy, lại do Gia Minh nói ra, làm cho má của Nhã Hàm nóng bừng, nàng cầm lấy một cốc nước trái cây, biểu tình hơi có chút mất tự nhiên, khi Sa Sa tắt TV, tiếng ghi ta nhẹ nhàng vang lên.

"Móng ngựa bước qua con đường đá cũ Trong ngõ sâu hẻm nhỏ có người cầu xin Sau cơn mưa, nước đã làm xiêu vẹo nóc giáo đường Mới nhận ra mình đã hơn bốn mươi tuổi Phía trước Đồ thư quán chỉ còn lại nửa bức thạch điêu Mang 6 xu đi nhờ làm một bức phác họa Ngọn lửa trong bếp lò cạnh tường lúc nào cũng cô độc Dầu hòa dưới đèn đã bao năm không được chạm qua Em đang ở Cambridge cô đơn sống nửa cuộc đời tịch mịch Anh dùng câu thơ hát lên tình ái chân thật Bầu trời đầy sao chúng kiến chuyện tình cổ điển Đồng cỏ và dòng suối khiến em nhớ tới nhiều điều..."

Hát trước ca khúc biểu diễn của nhóm S. H. E tới tận 10 năm, Gia Minh đã làm cho ba cô gái đáng yêu trước mặt sợ hãi, hẳn nhún vai, Linh Tĩnh và Sa Sa ghé tai nghị luận. Nhã Hàm cầm gối đánh tới, gõ liên tục vài cái vào đầu Gia Minh, gắt giọng:

"Cái gì mà chị ở Cambridge sống nửa cuộc đời cô đơn tịch mịch, em hát loạn thì có."

"Uy uy, em chỉ thuận miệng hát, làm sao cho câu vẫn là được rồi, em quản gì chuyện chị có cô đơn hay không! Vậy thì chị ở Cambridge không tịch mịch, chẳng nhẽ có rất nhiều bạn trai hay sao? Vậy sao không thấy mang ai về nước vậy? "

"Em, em."

Nhã Hàm tức giận đến khuôn mặt đỏ bừng, nói:

"Hừ, dù sao chị cũng không tin, nhất định là em biết một bài hát nào đó trùng hợp, em hát một bài ứng với chính em cho chị xem."

"Ứng với chính em."

Gia Minh cười cười, ngón tay đã đặt trên đàn ghi ta, nói:

"Không gian màu đen..."

Hai giờ sáng, đi qua hai cái cầu thang, Gia Minh mở cửa kính, không khí lạnh lẽo đập vào mặt. Bên ngoài là một sân thượng nho nhỏ, tuyết trước mặt bay là tã, không gian đã trở nên im lặng, những người mừng Nô en đã ngủ.

Nhưng trên mấy nóc nhà phía trước, những chiếc đèn màu trên cây thông Nô en vẫn còn sáng, thanh âm ghi ta nhẹ nhàng từ trong phòng Nhã Hàm truyền ra.

Đêm qua biến mình thành một cái máy hát hơn 2 giờ liền, rất vô si đạo hơn mười ca khúc được yêu thích của hậu thế, khi đã mệt mỏi. Nhã Hàm liền ở lại trong biệt thự, Linh Tĩnh và Sa Sa ở chung một phòng. Gia Minh ở một phòng, khi nằm trên giường, Gia Minh đột nhiên nghĩ tới một chuyện nên đi ra ngoài.

Trên sân thượng tuyết đọng rất dày, Gia Minh y phục đơn bạc, nhưng mà đối với một người tu luyện khí công không ngừng nghỉ như hắn mà nói, trong vòng 1, 2 giờ không khí lạnh lẽo này đối với hắn mà nói không tạo thành thương tổn gì, trái lại còn trợ giúp cho sự tu luyện của hắn.

Hắn đang nghĩ lại hành động có vẻ cấp bách tối hôm qua.

Chi đơn giản là chuyện Lò vi sóng, vậy mà hắn lại cho rằng có địch xâm nhập, đây rõ ràng là phản ứng quá khích, bị cười nhạo lần thứ hai, cũng nhìn thấy được thân hình của Nhã Hàm lần thứ hai. Quan trọng hơn, hắn chưa thể thích ứng được với cuộc sống bình thường, nhưng mà sống cuộc sống người bình thường có lợi hại hay không, chuyện này thực sự khó có thể phán đoán.

Cách nghĩ này đương nhiên không tính là phức tạp, nhưng cũng không thể đột phá tâm tưởng giống như trong sách nói. Chuyện không lớn, nhưng mà không thể không suy nghĩ. Khi hắn ngồi xuống chiếc ghế dựa bên ngoài, hoa tuyết bay là tã, chỉ chốc lát sau đã bao trùm lên cả người hắn.

Không lâu sau, Nhã Hàm dường như từ bên kia chú tới hắn, vội vàng cầm theo một cái áo khoác, giật cửa vọt ra, về mặt bối rối:

“Em em em em em em... Em đang làm gì?”

“Ách, không có chuyện gì...”

Đột nhiên nhảy vào trong thế giới băng tuyết này, cho dù trên người có ác khoác. Nhã Hàm cũng cảm thấy lạnh, run, đứng trên tuyết bằng đôi chân trần, không nói gì kéo Gia Minh vào trong.

“Uy, thật không có chuyện gì mà, không cần như vậy. Em biết khí công, ngồi bên ngoài như vậy mới có lợi, uy uy uy uy...”

Cuồng quít vượt tuyết đọng trên người Gia Minh, Nhã Hàm đem áo khoác của mình khoác lên trên người hắn, sau đó lôi kéo hắn chạy về gian phòng của mình:

“Có lợi mới là lạ, em điên rồi, chị chưa từng thấy người nào ngồi giữa trời mưa tuyết mà bảo là có lợi...”

Đẩy Gia Minh lên giường, dùng chân phủ kín người hắn, mắt thấy nàng sắp lôi chân ở trong tủ ra, Gia Minh đỡ khóc đỡ cười ngẩn cân nàng.

“Được rồi, không có chuyện gì, em không lạnh...”

“Không cho em bỏ chân ra, bỏ ra chị trở mặt, được rồi... chị xuống phía dưới nấu canh gừng nóng, hôm nay vẫn còn gừng...”

“Uy, chị không phải đi đâu...”

Thấy Nhã Hàm muốn chạy ra ngoài nấu canh gừng, Gia Minh cười kéo tay nàng, nhưng do kéo hơi mạnh, Nhã Hàm mất thăng bằng ngã xuống giường, đè lên chân dính sát vào người của Gia Minh.

“Thà chị ra, em muốn mai bị cảm hay sao?”

“Em sợ chị bị cảm thì có...”

Từ chối trong chốc lát, Nhã Hàm nhìn Gia Minh cúi người xuống khuôn mặt của mình, trong phòng im ắng, bốn mắt nhìn nhau, bầu không khí trong lúc nhất thời trở nên có chút kỳ quái.

“Được rồi, em không cần chắn, chị mới cần... Coi như em sợ chị đi, em quay về phòng ngủ, xong chưa.”

Nhìn Nhã Hàm vô phép phản kháng, Gia Minh theo thường lệ bắt đầu mơ mộng: loại này tư thế hôn nếu như hôn thì tuyệt vời, nữ nhân sẽ không có biện pháp kháng cự, hôn một cái, sau đó tiếp tục phát triển, rồi lại phát triển...

Đây đương nhiên chỉ là ý muốn, bản thân hắn có nghiên cứu qua tâm lý học, trước đây khi hoàn thành nhiệm vụ xong cũng có tán gái, cảm chắc hơn phân nửa là thành công.

Chuyện của hắn với Marilyn chưa thể nói tới tình yêu, chỉ đơn thuần là ở trên giường mà thôi, mà thấy các loại chuyện tình ái cứ phát triển trên người hắn, phân tích theo lô gic thì chẳng bao giờ đưa lại kết quả gì cả.

Đối với Nhã Hàm, hắn căn bản là không suy nghĩ gì tới phương diện này, bởi vậy hắn có cảm giác này quá mập mờ.

Bò xuống giường mới đi được hai bước, thanh âm của Nhã Hàm đã vang lên:

“Em, em chờ một chút, chị có lời muốn nói với em...”

“Ách?”

Điều hòa mở rất lớn, cho nên trong biệt thự cảm thấy vô cùng ấm áp, trong phòng ngủ không có tia sáng, ánh sáng từ bên ngoài xuyên qua cửa kính chiếu vào, cho nên cũng có thể nhìn thấy mờ mờ. Nhã Hàm quấn chăn ngồi trên giường, vừa oán giận vừa lấy một cái chăn khác cho Gia Minh, tâm tình của nàng lúc này rất loạn.

Minh... nên nói cái gì đây?

Tâm tình rất loạn, lúc nào đối mặt với hấn tâm tình mình cũng rất loạn, lúc này khi gọi hấn ở lại, trong lòng muốn nói hai chữ “biểu lộ”. Thế nhưng vừa nghĩ tới điều này, lại có cảm giác như đùa, bởi vì một cô giáo lại đi biểu lộ với một học sinh...

Huống hồ, mình thật thích hấn ư? Đây mới là điều phức tạp khó hiểu, hơn nữa lúc bình thường hấn và mình hay trêu đùa nhau, nay đột nhiên nói ra một câu như “chị thích em” vậy thì chắc là hấn sẽ ôm bụng mà lăn lộn dưới đất cười.

“Ừ, được rồi.”

Quấn chăn ngồi xuống giường, Gia Minh gật đầu, nói:

“Rốt cuộc có chuyện gì vậy, thần thần bí bí, chị... muốn em dạy cho chị ghi ta hay sao?”

Gia Minh nói câu này rõ ràng là muốn chuyển hướng trọng tâm của câu chuyện nàng đưa chân đá Gia Minh một cái, cười nói:

“Đi tìm chết đi, em cho rằng mình chơi ghi ta giỏi lắm hay sao? Khen em vài câu, thì mặt đã vênh lên tận trời rồi.”

“Hóa ra em nhầm, nhưng bầu không khí này, chúng ta lại là cô nam quả nữ, chị kêu em ở lại...”

Trên mặt Gia Minh hiện lên nụ cười cổ quái, nói:

“Chị nhất định là muốn biểu lộ tình cảm của mình với em, phải không?”

Đùng đùng, câu nói đùa của Gia Minh nhưng đối với Nhã Hàm lại như thiên lôi thi nhau bổ xuống. Dựa theo tính tình của nàng lúc bình thường, thì Nhã Hàm sẽ giương chân mà đá, nhưng mà lúc này, khi nàng nhìn vào Gia Minh, bỗng nhiên nàng chết lặng, nên đùa với hấn hay...

Phòng ngủ trở nên yên tĩnh. Gia Minh làm động tác của quyền anh là hai tay bảo vệ đầu, nhưng qua một lát mà chỉ thấy Nhã Hàm ngậy người, sau đó hấn phát phát tay:

“Được rồi được rồi, đừng đánh em, em biết sai rồi, rốt cuộc có chuyện gì vậy?”

Đối diện với thiếu nữ mặc váy ngủ với biểu tình phức tạp, tâm tình bất định, một lát sau mới cười khúc khích, từ trong chăn vờn chân trần đá tới, nhưng cú đá này lại bị Gia Minh tóm được.

ẤN SÁT

Phẩm Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 116

Cảm Giác Sa Ngã (1+2) .

Hai người do dự nửa ngày mới rời nhau. Nhã Hàm hơi sảng giọng:

“Cái đồ ngốc, biểu lộ thì làm sao, cho rằng chị mày không dám biểu lộ ư? Nếu như ở thời cổ đại, em cảm chân chị như vậy, thì chị phải bắt em chịu trách nhiệm!”

“Cho nên em mới ca ngợi thế giới bây giờ. Được rồi, nói mau đi.”

“Ừ... Gia Minh.”

Nhã Hàm do dự nửa ngày, mới nói:

“Em... em nghĩ con người của chị thế nào?”

“Không thế nào, chị thực sự có người yêu rồi à?”

“Cái gì vậy.”

Không ngờ được hẳn lại trả lời như vậy, Nhã Hàm dờ khóc dờ cười mở to hai mắt nhìn.

“Trên ti vi đều diễn như vậy mà, con trai khi có người trong lòng sẽ tìm bạn thân thương lượng, con gái thì toàn hỏi người khác là “anh nghĩ tôi thế nào”, “tôi có ưu điểm gì”, “tôi có đáng yêu không”... những cái này giúp tăng lòng tự tin của bản thân lên một chút, sau đó là thổ lộ. Bởi vì chị đã có người quan tâm, cho nên mới cảm thấy bản thân mình không xuất sắc. Đây, là ai vậy? Hứa Mặc?”

Nhã Hàm có chút buồn cười, lại có chút oán hận nhìn Gia Minh, cắn răng nói:

“Được rồi, chị có người yêu rồi... Đương nhiên, tình huống hiện tại còn rất phức tạp, không biết chị có thích hẳn hay không nữa, nhưng khi nhìn thấy hẳn thì tâm tình cực kỳ loạn.”

“Em nghĩ chị gần đây cũng rất loạn rồi.”

“Đừng cắt ngang khi chị đang nói.”

Hung hăng trợn mắt nhìn Gia Minh một cái, nói:

“Ách, dù sao... bây giờ cũng không có khả năng biểu lộ, chị... không nên thích hấn, nếu quả thực thích hấn, người khác cũng sẽ dùng ánh mắt kỳ quái nhìn chị, hơn nữa chắc là hấn cũng không biết...”

“Em biết, cha của chị...”

“...”

“Được rồi, ha ha, chị tiếp tục đi.”

“Không nói nữa...”

Trợn mắt một cái, Nhã Hàm hạ vai, nói:

“Em nói đi, chị nên làm cái gì bây giờ?”

“Ách. Em nghĩ... nên giải quyết chuyện có thích hay không rồi mới giải quyết những vấn đề khác, loại tình yêu cảm kỳ này đương nhiên ai cũng muốn hai bên đều có, chỉ cần không công khai, mấy người bí mật với nhau là được. Nhưng vấn đề bây giờ là, người kia không biết chị thích hấn, hơn nữa chị biểu lộ cũng rất có khả năng bị cự tuyệt, ví dụ như cha của chị. Ý kiến của em là dừng ngay chuyện này lại, á...”

Đang chống cằm phân tích, hấn bị Nhã Hàm hung hăng đá một cước, sau đó thu cái chân trần lại trong chăn, nhìn hấn đầy khiêu khích. Gia Minh thờ dãi:

“Em đang giúp chị phân tích câu chuyện, rõ ràng hiện tại chị đang đơn phương yêu một người, em đương nhiên là phải khuyên chị dừng lại, cuộc sống không đẹp như trong chuyện cổ tích...”

“Em chỉ là một thằng nhóc, biết gì mà cuộc sống, biết gì mà cha của chị...”

“Em chỉ nói ví dụ.”

“Sao không lấy cha em làm ví dụ!”

“Nếu như cha em không chết, chị thực sự muốn lấy, em cũng không ngại, dù sao ở trước mặt người ngoài em cũng không gọi chị là mẹ hai, nhưng mà nếu mẹ em không chết... lẽ nào chị định câu dẫn người đã có vợ?”

Hít sâu một hơi, Nhã Hàm sàu muộn ngá đầu xuống giường:

“Không muốn nói chuyện với em nữa.”

Gia Minh cười nhạt:

“Ừ, dù sao đứng ở lập trường bạn bè mà nói, em hi vọng chị tìm được người mình thích, nhưng cũng không hi vọng chị vương phải chuyện tình yêu cảm kị bị người khác khinh bỉ. À, kỳ thực em có khuyên cũng vô dụng, quyết định phải do chính chị suy nghĩ, nhưng mà sau này có gặp khó khăn gì, cứ tới tìm em là được rồi. Các chuyện khác không nói nhưng những chuyện như giết người phóng hỏa thì em rất giỏi, chúng ta là bạn bè, em cũng không cho người khác bắt nạt chị... Thôi cố mà ngủ đi, em về đây, á..

Tiếng nói vừa dứt, Nhã Hàm đột nhiên từ trên giường lao tới, ôm lấy cổ của Gia Minh, hai thân hình tiếp xúc với nhau, trái tim của Nhã Hàm liêu mạng đập thình thịch.

Hai người thường xuyên cãi nhau, Gia Minh cũng đã nhìn thấy hết thân thể nàng, nhưng mà chưa từng ôm như thế này bao giờ, trong áo ngủ, thân thể của Nhã Hàm tỏa ra mùi hương nhàn nhạt, tứ chi mê hoặc, tràn ngập sức sống, bộ ngực mềm mại mà co dãn đôi bên đều có thể cảm nhận thấy. Trong chốc lát, Gia Minh khẽ thở dài một hơi, cô bé này thật là quá hồn nhiên rồi, đương nhiên việc này sẽ làm cho suy nghĩ trong lòng càng nặng nề hơn.

Gia Minh cảm thán khi Nhã Hàm ôm lấy Gia Minh, tiếng tim đập cứ như trống truyền ra hai bên tai, toàn thân nàng nóng hổi. Đây là lần đầu tiên nàng chủ động ôm một người con trai.

Những câu nói nàng dự định, bây giờ nó bị mắc trong cổ họng, không thốt ra được lời nào, sau đó nàng cảm thấy tay của Gia Minh đang vuốt ve mái tóc của mình, coi nàng như một đứa trẻ.

Khi đứng trước mặt hắn, nàng thực sự như một đứa trẻ, dễ tức giận, dễ trêu đùa, dễ bị pha trò, có khi quên luôn chuyện mình lớn hơn hắn tới tận 6, 7 tuổi.

Đối với nàng, Gia Minh không chỉ có bản lĩnh cao cường, làm việc thì từ trước đến nay đều trầm ổn tin cậy, vừa cười vừa nói nhưng lại có thể làm xong mọi chuyện nếu như mình không lớn hơn hắn, vậy có khi hắn thực sự coi mình là em gái, như vậy...

“Khụ, không nên chịu đựng, khóc đi, khóc xong sẽ cảm thấy dễ chịu một chút., á, chị thật hèn hạ...”

Cơ hồ là vô ý thức, Nhã Hàm hung hăng dẫm một quyền vào bụng hắn, câu nói muốn biểu lộ bây giờ không còn nói ra được nữa.

“Đáng đời em, chị đâu có muốn khóc.”

“Nhưng chị ôm em...”

Gia Minh cuộn mình đưa tay lên che mặt, sau đó, trên lưng lại bị đánh một cái khụy tay mãnh liệt:

“Không cho nói!”

Hắn lập tức nhào lên giường, tiếp theo chính là một cuộc ẩu đả vừa điên cuồng vừa mãnh liệt.

“Ôm em chính là vì để bây giờ đánh em...” Chém, chém, chém!

“Ai bảo em trốn ai bảo em trốn ai bảo em trốn...” Đuổi, đuổi, đuổi!

“Ai bảo em bắt nạt chị...” Chọc, chọc, chọc!

“Ai bảo em mắng chị khờ...” Cầu cầu cầu!

“Ai bảo em nhìn lên chị tằm...”!

“Em không phải cố ý...”

“Ai bảo em tranh luận...” Đá đá đá!

Một phen điên cuồng oanh tạc, Nhã Hàm đứng ở trên giường, nhìn dưới Gia Minh đang cuộn tròn dưới chân mình, trong lòng cảm giác rất hưng phấn.

Từ khi quen biết Gia Minh cho tới giờ, nàng chưa bao giờ được đánh thoải mái như thế này, tuy rằng trong lòng nàng cũng hiểu, hắn cố ý để cho mình đánh, thế nhưng nghĩ cũng cảm thấy rất vui, mình chỉ cần biểu hiện thương tâm một chút là có thể không kiêng nể gì đánh đấm hắn. Hừ hừ, vậy mà hắn còn ở trước mắt mình khoác lác là một sát thủ.

“Hừ, biết sai chưa.”

“Uy, đừng già bộ chết.”

“Uy, em không phải ngủ qua đêm ở đây đấy chứ.”

Đá hai cái, Gia Minh một chút phản ứng cũng không có, nàng giờ mũi chân lại đá vài cái lên vai của hắn động tác đá của nàng cố ý làm cho thật chậm.

Người này từ trước tới nay luôn không chịu thiệt, hắn sẽ nắm lấy chân của mình, mình đánh lâu như vậy, cũng nên cho hắn chiếm một chút tiện nghi.

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Gia Minh lại chẳng có động tác gì, khiến cho nàng ngồi phái xồm xuống, dùng tay lắc Gia Minh hai cái, sau đó đột nhiên bị Gia Minh đẩy ngã.

“A” một tiếng, cái mông đã bị Gia Minh đá hai cái. Nhã Hàm ò ò nên tiếng cười, sau một trận quyền đấm cước đá mới khiến cho Gia Minh rút lui.

Từ trên giường bò dậy, Nhã Hàm đương nanh múa vuốt muốn đánh móc vào sau gáy khi Gia Minh đang muốn ra ngoài cửa, nhưng đột nhiên trước mắt tối sầm. Gia Minh đã chum chân lên đầu nàng, ngay sau đó, hắn triển khai phản kích.

“Ai bảo chị đánh em, đánh em, đánh em...”

“A... Không dám, không dám, tha mạng a...”

Ôm lấy đầu thấp giọng cầu xin tha thứ nàng cuộn mình thành một con tôm nhỏ.

“Ai bảo chị đánh em...”

“Chị không dám, a... Thật không dám, a... Gia Minh ca ca, tha mạng a...”

Nghe được thanh âm cầu xin tha thứ này của Nhã Hàm. Gia Minh giơ lên trên không nhưng lại ngừng lại. Một lát sau, Nhã Hàm xốc chân ra ngoài, mắt thấy Gia Minh lại giơ tay lên, sợ hãi vội vã ôm đầu.

“A, tha mạng, Gia Minh ca ca...”

Nếu như chỉ là đùa giỡn đánh người. Gia Minh đương nhiên sẽ đánh đấm tượng trưng, đá trên mông của nàng mấy cái.

Nhưng mà, lúc này nghe được Nhã Hàm nhút nhát gọi mình là ca ca, trong lòng bỗng nhiên sinh ra cảm giác kỳ quái, hồi tưởng lại khi hai người gặp gỡ, mình đúng là đã coi nàng như một người em gái dễ cãi vã đùa giỡn, loại cảm giác này... có chút ấm áp, cũng có chút tà ác, hẳn lại bắt đầu suy nghĩ lung tung...

Nhún vai, hẳn xô dệp rồi đi ra ngoài cửa, lúc mở cửa. Nhã Hàm đã xốc chân lên, biểu tình trên mặt rất là thú vị.

“Chúc ngủ ngon, cố ngủ đi. “ Phất phất tay, Nhã Hàm lui vào trong góc, thè lưỡi hung ác làm mặt quỷ. Gia Minh cười, đóng cửa lại.

Bò chân ngồi xuống giường, nghĩ lại lần đùa giỡn này với Gia Minh, tuy rằng không đau, nhưng mà sau khi bị đánh, nàng giống như đang sôi máu, thân hình nóng hổi, máu tuần hoàn hình như nhanh hơn, mà trong đó lại có chút ngưng ngưng.

Cái tên tiểu sắc lang này, đánh thì đánh, nhưng mà ngay cả mông của nữ nhân cũng dám đá, lại còn bắt mình gọi hắn là ca ca thì hẳn mới ngừng tay...

Im lặng, im lặng, ánh đèn đường xuyên qua cửa kính chiếu vào trong phòng.

Ngồi trên giường, Nhã Hàm cuộn mình lại, dùng hàm răng trắng như tuyết cắn móng tay, mái tóc nàng rối tung, nàng đang đắm chìm trong vui sướng và ngưng ngưng, tâm tình của nàng cũng rất phức tạp, vui sướng từ đầu đến nàng không biết, tuy không cách nào mở miệng biểu lộ được, lại còn bị đánh một trận nàng cảm giác mình đã bắt đầu sa ngã rồi...

Ngày 25 tháng 12 năm 1997, ngày Lễ Nô-en.

Thời gian đã gần buổi trưa, bằng bằng tiếng súng ở trong đám người vang lên, những tiếng hít hà cũng theo đó vang lên, biểu tình của Gia Minh có vẻ không được tốt lắm.

Đây là một cái sân chơi khổng lồ của Sa Trúc bang.

Tuyết đã bắt đầu ngừng rơi từ sáng, khí trời giá lạnh, số người trong công viên nói nhiều cũng không nhiều, nói ít cũng là không ít, hôm nay đã có hơn 20 người trợn mắt há mồm đứng trước nhà săn búng, nhìn một người mặc quần áo lông thê thao, xinh đẹp giống như tiên nữ đứng im, cầm súng, không ngừng nhà đạn, những tấm bia không ngừng đổ xuống.

Trời ạ, chuyện này...

Chuyện này đương nhiên là phải nói từ sáng hôm nay, hôm qua là đêm giáng sinh cho nên học sinh được nghỉ nửa ngày, hôm nay là Lễ Nô-en đương nhiên là được nghỉ toàn bộ một ngày.

Ở trong biệt thự của Nhã Hàm ăn bữa sáng, sau đó Linh Tĩnh dựa theo kế hoạch trở về võ quán. Sa Sa thì tới chỗ cha, đương nhiên Gia Minh cũng dùng danh nghĩa là trở về nhà, cùng hai cô gái rời đi.

Đêm qua Nhã Hàm đã cùng với Gia Minh đánh đấm một trận, tâm tình hưng phấn cô quá, vất vả lắm mới ngủ được, sau đó lại bị đánh thức ăn điểm tâm. Trong lúc ngủ, nàng còn mơ một giấc mộng đẹp, mắt nhắm mắt mở ăn xong, sau đó vậy ta tạm biệt ba người rồi trở về phòng ngủ bù.

Trên thực tế, lễ Giáng Sinh đối với Gia Minh không có ý nghĩa gì, theo sự bàn bạc từ trước, cha của Sa Sa là lão đại một hắc bang, cho nên để tránh chuyện ngoài ý muốn, lúc ba người chia tay, Gia Minh luôn đi theo nàng, sau đó tới võ quán ăn cơm chiều. Rồi lại tới nói bọn họ ước định ở trường học, khi đi tới quảng trường trước cửa thì gặp Nguyệt Tri Huân đang ngồi ven đường.

Mái tóc đen thẳng tắp, áo ngoài trắng như tuyết, nàng ngồi trên ghế đá lạnh lẽo ven đường, thiếu nữ nhạt bần xinh đẹp động lòng người cô đơn ngồi nhìn những thứ đang xảy ra trước mắt mình. Người đi, xe đến, biển quảng cáo lớn, hoa tuyết tung bay...

Khi Linh Tĩnh và Sa Sa đi tới hồi, mới biết đối phương đi ăn sáng, sau đó ngồi lại ở chỗ này, nàng cũng chẳng biết đi đâu chơi nữa cả.

Đúng vậy, nghĩ lại tình cảnh của một thiếu nữ nước ngoài tha hương nơi đất khách, đâu có quen thuộc gì ở nơi này, trước đây còn bị bắt cóc, tra tấn một lần...

Hai cô bé cảm động, sau đó bảo nàng hôm nay cùng với Gia Minh và Sa Sa đi chơi. Bởi vì cha của Sa Sa gần đây mới tiếp quản một cái công viên cỡ lớn, cho nên mới cùng nàng tới chơi đùa tất cả các trò chơi trong công viên một lần.

Đu quay ngựa gỗ, thuyền hải tặc, đường hầm xe lửa, đại khái tới tới hơn 10 giờ, cha của Sa Sa cho người tới đón cô bé về. Có người tới đây nói cho mấy người cha của Sa Sa đã trở về, sau đó Sa Sa chạy về đi gặp cha. Gia Minh dẫn Nguyệt Tri Huân tiếp tục dạo chơi, khi Gia Minh đi WC một lần trở lại, thì tình cảnh trước mắt trở nên như thế này.

Ai, Trong lòng cảm thán một tiếng, lúc mình đi đúng là mình có bảo nàng là tìm một trò chơi ở xung quanh chơi đùa một chút, thế nhưng vui đùa một chút không có nghĩa là biểu diễn, súng hơi cũng đâu phải là thứ để cho người ta rèn luyện kỹ thuật bắn súng...

Gia Minh biểu tình hơi khó coi, sắc mặt của ông chủ cửa hàng thì xanh lại, vốn thấy thiếu nữ yếu đuối đứng trong tuyết, muốn kiếm một khoản làm ăn nho nhỏ, thuận tiện cũng nhờ cô gái xinh đẹp này hấp dẫn khách hàng, chứ đâu ngờ cô bé này không nói không rằng gì cầm luôn lấy súng.

Ngoại trừ mấy phát súng đầu không được chuẩn lắm, chứ từ đó về sau cứ bằng một cái là trúng, phần thưởng của mình treo trên kia nào là búp bê, xe lửa đồ chơi, máy bay đồ chơi... Nếu như cứ tiếp tục như vậy, hẳn chắc chắn phải phá sản mất.

“Ách, ha há, đừng, đừng, đừng...”

Từ trong đám người chen vào. Gia Minh vội vã ngăn trở thiếu nữ tiếp tục khoe khoang, nói:

“Ha há, nàng là em gái của tôi, trước đây có chơi trò chơi bắn vịt, tương đối lợi hại, qua một thời gian nữa là được gọi vào đội tuyển quốc gia. Em gái, đừng làm rộn đừng làm rộn em thích gì thì bảo ông chủ lấy cho là được rồi, ách, mà ông chủ có cho không?”

Nhìn thấy có người xuất hiện ngăn lại, ông chủ mới rút cục thờ dài một hơi:

“Ách, ha hạ chi cần vị cô nương này thích gì thì có thể lấy cái đó, lấy cái nào cũng được...”

ÂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 117

Sở Thích Bất Lương.

Một bên xoa mồ hôi lạnh trên đầu, một bên liên tục ca ngợi kỹ thuật bắn súng của Nguyệt Tri Huân. Trong lòng Gia Minh cười thầm, hỏi Nguyệt Tri Huân muốn cái gì, vốn tưởng rằng nàng không thích cái gì, ai biết ngón tay của nàng lại nhắc lên:

“Em muốn... con mèo kia...”

“Ác, nhưng đó là gấu mèo...”

Hơi kinh ngạc tưởng là nàng nhầm, nhưng sau đó, ông chủ vội vàng đưa con gấu trúc cao bằng nửa người tới. Ôm con gấu trúc đứng sau lưng Gia Minh, lúc này Nguyệt Tri Huân thoạt nhìn đã khác trước một trời một vực, trở nên đáng yêu, ngây thơ, dường như ôn nhu hơn rất nhiều. Gia Minh thỉnh thoảng quay đầu lại liếc mắt nhìn nàng.

“Ách, thích búp bê?”

“Thích.”

“Lúc nhỏ có chơi với nó không?”

“Có...”

“Còn thích cái gì nữa không?”

“Không biết...”

Tuyệt động cả trên mặt nàng, cô bé này thực là. Gia Minh nở nụ cười:

“A, mỗi ngày phải giằng co trong sự sống cái chết đúng là đáng sợ, điểm này Ninja và sát thủ là giống nhau, nhưng cũng có chỗ khác, Ninja bỏ qua đại đa số sợ hãi, cái gì cũng tạo áp lực cho mình, như vậy không tốt, cho nên cô không cười, không gạt người khác. Sát thủ thì không nói nguyên tắc, không có nhiều quy củ và tập tục như các cô, họ thường mang áp lực tâm lý của mình phát tiết, con đường phát tiết...”

“... Có một số sát thủ hít thuốc phiện, chích máu mình, hoặc giam mình trong phòng, như vậy không tốt, có một số thì tự sát, khá hơn một chút thì giết người, đọc sách, lau súng, tốt nhất là nên đi du lịch, săn nhây các loại. Nếu như cô muốn phát tiết, tôi nghĩ cô nên tự tìm cho mình một cái mình thích, thích búp bê đương nhiên là, một điều tốt, sau này mua nhiều hơn một chút là được.”

Đọc đường ôm gấu trúc đi theo Gia Minh, không lâu sau hai người đã ngồi trên tầng lầu của một tòa nhà cao chọc trời, Gia Minh nói đơn giản một số phương pháp công kích đặc thù và phương pháp ứng phó, nhưng đa số thời gian vẫn là trầm mặc.

Cảnh tuyết trắng xóa bao phủ tầm mắt, hai người mỗi người ngồi một bên. Gia Minh nhìn cảnh sắc bên ngoài buồn chán dờ ra. Nguyệt Tri Huân ôm gấu trúc thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Gia Minh, sau đó lập tức rời đi chỗ khác.

“Đây là lần đầu tiên đi chơi?”

“Ừ.”

“Thích không?”

“Thích...”

“Ngần vịn lần đừng thích cái này, nếu có người ám sát cô, khả năng ứng biến của cô sẽ rất thấp, nên bỏ cái thích này đi.”

“Ừ.”

Sau đó là tiếng Bumper car điên cuồng (chơi trò ngồi xe nhỏ lái đi trong một khuôn viên). Gia Minh hỏi:

“Lần đầu tiên?”

“Ừ.”

“Thích không?”

“Thích...”

“Đừng thích cái này, nhiều người, khi có người ám sát cô thì sẽ rất phiền phức, hơn nữa xe không phải do chính cô kiểm tra, có bom cũng không nhận ra được, sau này đừng thích nữa.”

“Ừ.”

Lại kể tiếp...

“Cái cô thích nhiều quá, đó là một vấn đề lớn.”

Gia Minh cau mày, nói:

“Được rồi, tôi thừa nhận cô không có kỷ niệm gì lúc nhỏ đáng nói, thế nhưng sát thủ là một nghề cô độc, những nơi nào nhiều người thì không nên đến, không nên tạo cho mình một quy luật nào đó rõ ràng, a, tôi nghĩ cô thích búp bê vải cũng không tệ, cô có thể ôm nó xem tiêu thuyết tình cảm. Linh

Tình và mấy nàng cũng thích cái này, đương nhiên ôm nam nhân bằng nhựa cũng được. Được rồi... Đã tới thời gian ăn cơm, chúng ta trở về đi.”

Nhìn đồng hồ đeo tay một chút, Gia Minh xoay người đi ở phía trước, Nguyệt Tri Huân ôm gấu trúc theo thường lệ đi sau, nàng quay đầu nhìn công viên một chút, sau đó lập tức đưa mắt nhìn vào lưng của Gia Minh...

Kỳ thực, những thứ kia nàng có thể nói không, cảm giác thực của nàng là...

Wuot ve khuôn mặt con gấu trúc, cảm thấy ấm áp nhẵn nhụi, nàng chỉ im lặng nhìn và đi theo bóng lưng kia...

Ra khỏi cổng lớn của công viên. Gia Minh đi tới một quán bar cách đó không xa, khi tới bên cạnh, mới phát hiện bầu không khí dường như có cái gì đó không đúng.

Gần đây thế lực của Sa Trúc bang đã phát triển tới chỗ này, thường hay phát sinh xung đột với các bang phái khác, cái quán bar “Cappuccino” (cà phê nổi tiếng thế giới) cũng có thể coi là một cứ điểm nhỏ.

Trước cửa quán bar đang tạo nên thế giằng co, một bên đương nhiên là thành viên của Sa Trúc bang, bên kia hiển nhiên chính là thành viên của bang hội nơi đây. Tuy rằng bầu không khí lúc này tương đối bình thân, đây đó còn có người thân mật trò chuyện với nhau, nhưng Gia Minh cũng hiểu, bên trong quán rượu, hơn phân nửa là đang tiến hành đàm phán.

Minh cần ẩn dấu thực lực, nhưng mà cô bé ôm gấu trúc đi sau không cần cảnh sát. Viêm Hoàng Giác Tinh hơn phân nửa biết lai lịch bối cảnh của nàng, đi tới trước cửa quán rượu, Gia Minh cười hỏi:

“Tiểu Sái ca. Sa Sa có ở bên trong không?”

“A. Gia Minh.”

Nhìn cô gái xinh đẹp ôm gấu trúc, người tên là Tiểu Sái ca cười cười:

“Bên trong đang đàm phán, Hoài Sa tiểu thư ở bên trong, nhưng mà cứ vào đi, không có việc gì đâu.”

“Nếu không có việc gì, chúng tôi vào trước, yên tâm, tìm được Sa Sa chúng tôi sẽ núp ở phía sau, sẽ không làm phiền đâu.”

Ban ngày, nhưng đèn trong quán rượu lại bật, chiếu sáng khắp nơi, hai người một trước một sau đi tới. Trong đại sảnh trái phải đứng không ít người, một cái bàn tròn ở giữa.

Người của đôi bên đang ở chỗ này cãi cọ, nhưng mà đây chỉ là những người phô trương thanh thế, không biết đánh nhau. Hai người bước vào đã hấp dẫn không ít ánh mắt, đương nhiên, ánh mắt của mọi người dừng lại trên người của Huân ở phía sau.

Một thân y phục trắng tinh, thoát nhìn trông có vẻ yếu đuối mỹ lệ, hơn nữa còn ôm con gấu trúc to đùng, trông giống như một người mẫu.

Ở một cái cửa nhỏ bên kia phòng khách. Sa Sa lộ đầu ra ngoài, hướng bên này vẫy tay.

Bởi vì hai người đi vào nên đã cắt ngang câu chuyện đàm phán một lúc, sau đó, mấy lão đại chỉ chỉ trỏ trỏ vào Gia Minh cùng Nguyệt Tri Huân, một tên hói đầu khua chén rượu trong tay, chén Hồng Tửu hất lên trên con gấu mèo của Nguyệt Tri Huân, hơi sững sờ:

“Ha ha, xin lỗi xin lỗi, không cẩn thận không cẩn thận, tới đây, ta giúp cô lau khô... Lão Chính, ông tìm ở đâu ra cô phục vụ xinh đẹp như vậy, thực là tinh mắt.”

Hắn đưa tay muốn sờ con gấu mèo, nhưng lại bị Nguyệt Tri Huân lách sang một bên, tên hói đầu lập tức đưa tay về phía vai của Nguyệt Tri Huân, thì Liễu Chính trầm giọng nói:

“Đây là khách nhân của ta. Lão Ngốc, ông tốt nhất chú ý một chút.”

“Ách, ta đâu có gì không chú ý, ta đâu có làm gì, nếu như không phải nhân viên phục vụ đó ông mời, thì ta sẽ mời nàng. Ha hả, không chú ý...”

Tên hói đầu cười cười, nói:

“Ta chẳng nhẽ lại không chú ý tới sự lợi hại của ông hay sao? Khi chiếm địa bàn của ta sao ông không chú ý, hôm nay ta không chú ý thì thế nào? Đừng quên món nợ của ông cùng Vĩnh Thịnh bang vẫn còn chưa thanh toán ông muốn đánh nhau ư?”

Vừa nói, hắn vừa muốn giằng lấy gấu trúc trong tay của Nguyệt Tri Huân, chỗ đứng này không thể tránh được nữa, con gấu trúc bị ném ra ngoài, rơi ở phía sau, lập tức có một gã thủ hạ của hắn nhặt lên.

Bầu không khí ở trong đại sảnh trở nên căng thẳng, đôi bên đương nhiên hiểu Sa Trúc bang không có nhiều nhân thủ ở đây, cho nên bên Sa Trúc bang căng thẳng hơn.

Ánh mắt của Nguyệt Tri Huân lóe lên, đi tới người cầm gấu trúc, nhưng mới đi tới gần, con gấu trúc đã bị người này ném cho một người khác, ai nấy trong đại sảnh đều nở nụ cười.

Quay đầu lại, ánh mắt Nguyệt Tri Huân nhìn về Gia Minh. Gia Minh cười nhạt, lắc đầu, xoay người đi về phía Sa Sa, tay hắn làm một động tác đơn giản.

ĂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 118

Tùy Cô.

Tùy cô...

Cảm giác đùa giỡn mỹ nữ rất tuyệt, mỹ nữ đang ôm gấu trúc, một đám người đều đứng ở đây cười.

Trước khi tới đây đàm phán, bọn họ cũng đã đại khái bàn bạc. Liễu Chính không có khả năng bởi vì một chút chuyện nhỏ mà trở mặt, chỉ cần không làm quá phận là được, một chút khiêu khích đương nhiên là phải làm rồi.

Người hỏi đầu nhìn sắc mặt Liễu Chính một cái, hỏi:

“Thế này thì sao? A? Lão Chính, hình như ngươi mới vừa nói, một chút chuyện nhỏ mà thôi, đừng nóng giận, tức giận không tốt cho sức khỏe.”

“Ta khuyên các ngươi tốt nhất nên đem nó trả lại!”

Ồ trước bàn chậm rãi đứng lên. Liễu Chính dường như muốn động thủ trong lúc nhất thời thần kinh mọi người đều trở nên căng thẳng, trong đại sảnh rất an tĩnh, tuy rằng có một thanh âm khác vang lên, nhưng nó chỉ tô điểm cho sự yên tĩnh lúc này mà thôi.

“Ha ha, tới đây, em gái nhỏ, muốn gấu mèo ư? Muốn thì cười cho ca ca xem một cái... á “ Đột nhiên, một tiếng kêu tê tâm liệt phế vang lên, những người khác và Liễu Chính kinh hãi quay đầu, chỉ thấy hai tay Nguyệt Tri Huân đã ôm lấy gấu mèo, mà nam nhân vốn đang ôm gấu mèo lúc này thì bây giờ cúi đầu đã ghim mấy chiếc đũa, máu chảy ròng ròng, lao đảo lùi lại phía sau.

Chiếc đũa kia ghim quá sâu, có lẽ là chạm tới xương, cho nên tiếng kêu của người này có vẻ vô cùng thảm thiết.

Tí tách, tí tách... Chi trong khoảng nửa khắc này, tất cả mọi người đều trừng mắt, bao gồm cả Liễu Chính và Sa Sa bình thường vốn dạy Nguyệt Tri Huân luyện quyền, còn Gia Minh thì châm chọc cười. Bạch y thiếu nữ dùng ống tay áo cẩn thận lau chùi mấy giọt rượu bị hắt lên gấu trúc, lẳng lặng đi sang một bên.

“A... A con xú nữ nhân này...”

Người kia ôm bắp đùi, dựa vào ghế salon, sau đó kêu to hai tiếng, khắp khiêng xông về phía Nguyệt Tri Huân, mọi người còn chưa kịp kéo hẳn thì Nguyệt Tri Huân đã kéo khăn trải bàn phủ lên đầu hắn, những thứ như bình hoa, bát đĩa lập tức bay lên giữa không trung, chúng chưa rơi xuống thì thiếu nữ kia đã kéo khăn trải bàn một cái nữa, xoay người lại, xuất thủ.

Rầm!

Bị khăn trải bàn bao trùm, bình rượu trên không trung lập tức rơi trúng đầu người này, người này ngã xuống đất, mấy tên đồng bọn của hắn lập tức chạy tới kêu lên:

“Thùy ca. Thùy ca...”

Biến hóa xảy ra trong nháy mắt, người của Sa Trúc bang lúc này đang huyết gió tiếc hận vốn tương Gia Minh và Sa Sa mang tới một cô gái xinh đẹp, cho ai nên nấy đều có hảo cảm, muốn động tay động chân, nhưng nào ngờ nữ hài tử này lại nhanh nhẹn dũng mãnh như thế, Không riêng gì Sa Sa, bạn thân của Sa Sa là Linh Tĩnh, ngay cả một nữ tử đột nhiên tới đây cũng khiến người khác phải giật mình.

Xóc khăn trải bàn lên, không chỉ trên đùi người nọ chảy máu, mà trên đầu hắn cũng chảy máu. Bước đi vài bước, Nguyệt Tri Huân im lặng ngồi trên ghế salon, lau chùi vết bầm trên gấu trúc.

Tên hói đầu, nói:

“Các người mang hắn đi ra ngoài! Liễu Chính, việc này người tính thế nào?”

“Ha hả, ta đã nói từ trước, đây là khách nhân của ta, nàng làm cái gì ta đương nhiên sẽ không can thiệp, chẳng phải ta đã nói với các người rồi hay sao, làm việc thì nên chú ý một chút, vì sao các người lại không nghe cơ chứ?”

“Hừ, tốt, tốt.”

Người hói đầu gật đầu nói:

“Người không can thiệp đúng không, bây giờ ta động thủ người cũng không can thiệp?”

“Người có thể thử nhìn.”

Ngồi ở trước bàn Liễu Chính bình tĩnh cười nói, người hói đầu mở to hai mắt nhìn, sau một lát, chỉ thấy hắn vung tay về phía sau:

“Bắt con bé này về cho ta!”

Liễu Chính phanh vỡ bàn một cái, đứng lên:

“Các người ai dám xằng bậy thì cứ thử xem!”

“Ta chỉ cấp cho huynh đệ của ta một cái công đạo, lão Chính, nếu như người còn bảo vệ cô bé này, ta lập tức trở mặt!”

Lấn lộn trong chốn giang hồ cần nhất là thẻ điện, ở trước mặt mình để bị người khác động thủ thì sẽ bị người khinh bỉ, bầu không khí của hai bên đã căng thẳng vô cùng.

Về phương diện khác. Sa Sa thấy Gia Minh tới chỗ mình thì nghi ngờ hỏi:

“Sao trước đây tớ không thấy Huân lợi hại như vậy, cậu ấy có việc gì không?”

“A, yên tâm.”

Gia Minh cười an ủi:

“Thế lực nhà nàng còn lớn hơn hắc bang của toàn bộ thành phố Giang Hải, mấy người này không làm gì được nàng đâu, được rồi, có ăn không? Đã đến thời gian ăn cơm rồi, bụng của tớ thật đói.”

“Sắp đánh nhau rồi, còn cậu chỉ biết ăn!”

Sa Sa tức giận trợn mắt, thừa dịp không có ai nhìn họ, nàng kéo tay Gia Minh nói:

“Bình thường cha và mọi người không ăn ở đây, bếp lò không có lửa, trong tủ lạnh cũng không có thứ gì, hiện giờ chỉ có cách là ăn mì... Àch. Huân thật sự không có việc gì?”

“Yên tâm đi yên tâm đi, cậu đừng thấy Huân có vẻ chậm chạp, thế nhưng nàng rất mạnh, tớ có thể làm chứng.”

“Hừ, nếu như nàng mà chậm, tớ phải tự ti tới chết...”

Sa Sa mân mê miệng, nói:

“Uy, thành thật mà nói. Huân lợi hại như vậy, vì sao còn muốn theo tớ học võ, tớ nghĩ rằng cậu ấy đang âm thầm theo cậu học, ngô... Ngô ngô...”

Đang nói thì đôi môi của nàng đã bị môi của Gia Minh bịt kín, y y ô ô giã dựa một lát, Sa Sa tách khỏi được Gia Minh, khuôn mặt nàng đỏ bừng, khuôn mặt đã trở nên quyến rũ, thờ đốc vài hơi, nàng vô lực nện cho Gia Minh một cái:

“Cậu muốn làm tớ ghen chết à, nói mau, nói mau, không nên nói sang chuyện khác!”

Đi qua một hành lang tới một gian phòng khác, Gia Minh một mặt giới thiệu bối cảnh Nguyệt Trì gia cho Sa Sa, một mặt mở tủ lạnh tìm kiếm xem có thứ gì có thể ăn hay không. Ba quả trứng gà, rau cải tím, nửa củ cà rốt, một ít thịt xông khói đông lạnh... Bên kia, Sa Sa nhìn cái bếp lò hơn nửa tháng chưa dùng, sợ hãi than lên một tiếng.

“Ác, hóa ra nàng tới học công phu Trung Quốc, hừ, vậy thì phí mất dụng tâm của tớ khi dạy nàng ấy! Được rồi! Gia Minh, cậu cho nàng ở ngoài là muốn cho cậu ta cơ hội rèn luyện hay sao? Tớ cũng ra có được hay không?”

“Mơ tưởng.”

Gia Minh cười nói:

“Công phu mặc dù cậu có biết, thế nhưng luận đến thực chiến, cậu so với nàng ta kém xa lắm, chỉ cần nghĩ tới năng lực nhìn đau thì biết, bên ngoài chỉ là một cảnh nhò, có nàng ở đó là được rồi.”

“Vậy thì cậu cũng dạy tới và Linh Tĩnh đánh nhau đi, dạy vài biện pháp tớ có thể dùng ấy, ha ha... dùng trên người của cậu không đã nghiên.”

“Nữ nhân bạo lực... Dạy cho cậu và Linh Tĩnh chỉ là vì đề phòng ngừa vạn nhất, tớ sẽ cố gắng không tiếp xúc với những thứ nguy hiểm, nếu như đề cậu phải xuất thủ, thì không bằng tớ giết hết toàn bộ bọn họ cho rồi.”

“Nói phét, cậu có thể thoả cái giết hết toàn bộ bọn họ hay sao?”

Sa Sa khá ái trợn mắt nhìn Gia Minh.

“Bao gồm cả đám người bên ngoài, không tính bọn họ chạy trốn, không cần súng, trong vòng năm phút là xong tất cả...”

Trong lúc hai người nói chuyện, Gia Minh đã nấu xong canh mì tôm rau cải tím, cho thêm thịt xông khói vào, lúc này ở bên ngoài truyền tới những thanh âm hỗn loạn.

“Đánh nhau, tớ phải đi ra ngoài hỗ trợ!”

Sa Sa vội vã muốn xông ra, Gia Minh kéo tay nàng lại, đem bát mì thơm ngào ngạt đặt vào trong tay của nàng, nói:

“Yên tâm đi, nếu như Huân đã xuất thủ, chuyện sẽ rất nhanh được giải quyết, chúng ta chuyên tâm ăn mì là tốt rồi, tin tưởng tớ, được không?”

Sa Sa do dự một lúc, rốt cục gạt đầu, hai người ngồi ở trong phòng ăn mì nóng hổi. Sa Sa hỏi:

“Gia Minh, nếu như tớ ra ngoài thì có thể đánh được mấy người?”

“Ách... Nếu như từng người một tới, với những thứ mà tớ dạy cho cậu, thì đại khái có thể đánh được 7, 8 người, còn nếu như họ đồng loạt tới, đại khái có thể được 2, 3 người. Nhưng mà cậu và Linh Tĩnh đơn đấu tớ cũng không quá yên tâm...”

Nghe hắn nói như vậy, hai gò má Sa Sa đỏ bừng, cười nói:

“Yên tâm đi, tớ sẽ không tùy tiện gây sự.”

Sau đó hai người chuyên tâm ăn mì, một lát sau, động tĩnh bên ngoài đã ngừng lại, lại qua một lát, Liễu Chính từ cửa đi đến, ngửi thấy mùi hương trong phòng, vội vã bước tới cầm bát mì, nói:

“Ha ha, bên ngoài loạn thành một đồng, vậy mà hai người các con lại trốn ở đây ăn mì, đây là Gia Minh nấu phải không, rất tuyệt, rất tuyệt, nể mặt bát mì này ta có thể đem Sa Sa gả cho cậu.”

Gia Minh ngây ngô cười một tiếng, Sa Sa theo thường lệ hờn dỗi:

“Cha... Được rồi, bên ngoài không có chuyện gì chứ? Có bị thương không?”

“Ngô, đương nhiên không có chuyện gì.”

Đem mì trong miệng nuốt xuống, Liễu Chính nhú mày, nói:

“Người bạn kia của các con... Cô bé kia có lai lịch gì, bên chúng ta còn chưa bắt đầu ra tay, vậy mà nó đã đánh ngã mấy người, sau đó đem cả tên hói đầu đánh cho chảy máu, kéo hẳn ra ngoài. Tuy không chết được, nhưng mà phỏng chừng phải nằm viện trên hai tháng, thành thật mà nói, ta chưa từng thấy nữ hài tử nào độc ác như vậy. Sa Sa, con ở trường học phải kết bạn với nhiều bạn bè giỏi, giống như Linh Tĩnh như vậy, bằng không thì cũng phải giống như Gia Minh, lai lịch của cô bé kia con có biết không?”

Sa Sa lúc này mới yên lòng bật cười, nhìn Gia Minh liếc mắt:

“Chúng con là biết nàng đánh nhau rất lợi hại rồi, nhưng mà thành tích cũng rất lợi hại, nàng không thường gây sự, là bạn của con đương nhiên là tốt, để con gọi cậu ấy vào ăn mì.”

“Ta đã gọi cho nhà hàng, bạn con tới nhà chơi, mời người ta ăn mì không được tốt cho lắm, uy, Sa Sa...”

“Hừ, cha đừng mơ tưởng, nói cho cha biết, cha mà dám đụng vào Huân, con sẽ trở mặt.”

Cười vạch trần ý đồ của cha, Sa Sa chạy ra ngoài. Liễu Chính nhìn Gia Minh, sau đó bắt đầu dĩ lắc đầu cười...

Bên ngoài đại sảnh, vết tích đấu đá vẫn còn như mới, bình rượu vỡ vụn, cái bàn bị quăng đi, vết máu khắp nơi, một đám người đang bận rộn thu thập quét tước.

Trong góc phòng có một bộ salon, lúc này đang là đối tượng chú ý, nghị luận than thở của mọi người. Bạch y thiếu nữ ngồi ngay ngắn ở trên ghế salon, nhẹ nhàng lau chùi vết rượu trên gấu trúc, thần tình lạnh nhạt mà chuyên chú.

Thiếu nữ, gấu mèo... hai hình ảnh tạo nên một không gian tĩnh lặng kỳ dị.

Chi có một người... một bầu trời cô độc.

ẤN SÁT

Phần Nô Dịch Hương Tiêu

Chương 119

Dòng Cuối.

Ban nhạc nhỏ có tên là “Khái niệm” dần dần được hoan nghênh trong thành phố Giang Hải, được thành lập vào năm 1998, năm này không được tính là năm may mắn nhưng ban nhạc cũng nhanh chóng thu hút được fan riêng của mình.

Trong nhà hàng Lam Điều, ban nhạc định kỳ biểu diễn một lần trong tuần, trong phòng hát không cho phép chụp ảnh, quay phim, dàn nhạc cũng không chuyên tập, thành viên có lúc là một nam hai nữ, có lúc là một nam ba nữ, đều mang mặt nạ che mặt.

Nghe nói họ còn là học sinh, trung học, lại nghe đồn đây là một dàn nhạc từ hải ngoại trở về biểu diễn, bởi vì ban nhạc thỉnh thoảng hát một số bài nước ngoài, mà phát âm rất chuẩn.

Dòng nhạc mà ban nhạc “Khái niệm” hát là một dòng nhạc mới, tuy không được giới truyền thông tuyên truyền nhưng mà trong giới âm nhạc nhanh chóng có tên tuổi.

Mỗi tuần nhóm nhạc hát một ca khúc mới, khi đó đều thu hút những ca sĩ, nhạc sĩ, người sáng tác chuyên nghiệp, họ muốn có được linh cảm, hoặc là muốn mua ca khúc mới.

Bởi vì gần đây có xuất hiện bài hát Đông Phong Phá, nghe nói chính là tác phẩm của ban nhạc này, cho nên tất cả các nguồn tin đều được truyền đi một cách nhanh chóng, nhóm nhạc có được uy tín của mình.

Tháng 3, tháng 4 mưa phùn rả rích, tiếng chim hoàng oanh uyển chuyển báo hiệu mùa xuân về. Đầu năm trước, cơn bão tài chính Châu Á đã có ảnh hưởng rất sâu sắc, Indonesia bắt đầu xuất hiện những nguy cơ lớn về chính trị kinh tế, tỉ suất hối đoái của Nhật liên tục giảm, những tin tức như công ty, xí nghiệp phá sản xuất hiện nhiều hơn.

Trong trời mưa, những người đi đường, xe cộ đều đi rất vội vã, cuộc sống trở nên hối hả hơn bình thường rất nhiều.

Tại điểm dừng xe trước cung văn hóa ở trung tâm thành phố, một xe bus số 104 chạy chậm dần, khi cửa xe mở ra, những thanh âm tiếng Trung, tiếng Anh chen nhau xuất hiện, trong đám người, một cô thiếu nữ cố hết sức chen ra ngoài, sau đó bật chiếc ô màu vàng nhạt.

Thiếu nữ xem ra chỉ chừng mười sáu mười bảy tuổi, mặc một chiếc áo màu nhạt, một chiếc váy nhỏ, đi tất chân giữ ấm, giày đen, trên đầu đội một chiếc mũ quả dưa, mái tóc đen bóng mềm mại như nước thả lỏng ở sau lưng, tràn ngập sức sống.

Nàng rời khỏi điểm dừng, đi về phía cánh cửa của cung văn hóa.

Nàng đi tới sân bóng chuyền, khi đẩy cửa đi vào, trong sân có một cô gái buộc tóc đuôi ngựa đang nhảy thật cao, bịch một tiếng đập quả bóng chuyền qua sân bên kia, ăn điểm. Những tiếng hoan hô ở xung quanh lập tức nổi lên.

Đây là đấu bán kết trận thứ hai, giữa đội của học viện Thánh Tâm và đội của trường Nhị Trung, nửa sinh mới ghi điểm vừa rồi trông có vẻ như trung tính, nhưng mà cũng rất hấp dẫn, trông giống như một người có chủ kiến, nụ cười cực kỳ tươi tắn.

Tuy rằng bề ngoài không nhu thuận, nhưng lại càng thúc đẩy mãnh lực muốn chinh phục của nam nhân hơn so với những cô gái hiền lành. Xoa xoa mồ hôi hột trên trán, cô gái nhìn thấy thiếu nữ mới tới, hai mắt sáng ngời, nở nụ cười.

Vừa cười vừa phất tay, thiếu nữ mới tới dùng hai tay tạo thành một cái loa, gọi một tiếng:

“Cố gắng lên! Sa Sa!”

“Tuyệt lắm, Liễu Hoài Sa.”

“Đánh cho đẹp, tiếp tục. Sa Sa.”

Mấy đội viên trong đội vỗ vai nhau, sau đó, tiếp tục bắt đầu thể tiến công. Sa Sa nhảy lên cao, chặn được đòn đập bóng của đối phương...

Khi tiếng còi kết thúc vang lên. Thánh Tâm học viện giành được thắng lợi, xuất hiện ở trong phòng thay quần áo. Sa Sa chỉnh lại cúc áo, nói:

“Linh Tĩnh, không phải là tối hôm nay mới về hay sao, sao lại về sớm thế?”

“Không hoan nghênh tớ về sớm à?”

Đứng ở bên trong, giúp cho Sa Sa chỉnh lại quần áo. Linh Tĩnh thấy hôm nay Sa Sa mặc một chiếc áo màu xanh, quần tây, nếu như người ta không nhìn thấy ngực của nàng, chắc sẽ nghĩ là một cậu đẹp trai nào đó, nàng không khỏi cười, nói:

“Ha ha, trông bộ dạng của cậu thế này, không phải là thừa dịp tớ và Gia Minh không có ở đây chạy đi câu dẫn con gái nhà người ta đấy chứ?”

“Đâu có...”

Chỉnh lại tóc đuôi ngựa phía sau, mấy đội viên khác của đội bóng cũng xuất hiện. Sa Sa vừa cười vừa nói:

“Tớ đã có Linh Tĩnh rồi, sao lại còn thích hạng dung tục nữa đâu, sao Linh Tĩnh có thể hoài nghi lòng trung trinh của tớ được chứ.”

Sa Sa vừa nói vừa nắm vòng eo của Linh Tĩnh, hai người đùa giỡn một trận. Linh Tĩnh vừa cười vừa nói:

“Được rồi, ngày hôm qua tể tử xong, nhân sáng hôm nay có xe, tớ trở về gấp, sau đó tới tìm cậu luôn... Ha ha, tớ sợ tớ và Gia Minh đi xa, cậu không biết tự chăm sóc cho cuộc sống của mình để phải chết đói, ha ha, được rồi được rồi, đừng cố đầu tớ, tớ đầu hàng... Được rồi, cậu có tên trong đội bóng chuyền lâu như vậy rồi, nhưng hình như đây là lần đầu tiên ra sân thì phải?”

“Ừ, bởi vì hôm qua là tết Thanh Minh, hôm nay đội bóng có mấy người xin nghỉ, tớ được thông báo là phải ra sân, vốn tớ không muốn đi, nhưng mà dù sao ở trường cũng không có chuyện gì. Được rồi, cậu về sớm vậy, không biết Gia Minh có về sớm được không?”

Kéo tay Sa Sa. Linh Tĩnh làm ra vẻ mặt u oán, nói:

“Nhà của Gia Minh khá xa, chắc phải mai mới về được, có tớ rồi chưa đủ sao? Tớ biết, trong lòng của cậu chỉ có Gia Minh, cần bản không để người ta ở trong lòng mà, ha ha, được rồi được rồi, đừng tới...” Cảm nhận được bàn tay đang mó máy ở sau lưng, Linh Tĩnh vội vã cầu xin tha thứ.

“Nhưng mà, cho dù là lần đầu tiên ra sân, cậu cũng không cần hưng phấn như vậy chứ, cứ đập bóng nhiều như vậy, không lẽ định học về đập Gia Minh.”

“Cậu cũng biết, Đàm Tổ Nghiên lớp 12 sợ tớ giành mất danh tiếng trong đội bóng, cho nên không cho tớ ra sân, nếu đã được ra, vậy thì phải ra oai phủ đầu, được rồi, còn có Đông Phương Uyên luôn gây phiền phức cho Gia Minh cũng ở trong sân sao tớ có thể tỏ ra yếu kém được chứ.”

Hai gã thiếu nữ giống như một đôi tình lữ chen chúc trong chiếc ô, trong làn mưa phùn đi về phía sau. Ở phía sau có mấy nữ học sinh xuất hiện, nở nụ cười:

“Chị Tổ Nghiên, chị xem Liễu Hoài Sa và Diệp Linh Tĩnh hai người kia, các nàng không phải là... đó chứ?”

“Ách? Không phải đâu?”

Sở hữu một vóc người đẹp, lại giỏi bóng chuyền Đàm Tổ Nghiên hơi nhú mày, nói:

“Nhưng mà khi ở trường các nàng rất thân thiết, nghe nói họ còn ở chung...”

“Nhưng mà theo chân các nàng chẳng phải có một cậu con trai hay sao? Bên ngoài hình như có nghe đồn là Liễu Hoài Sa thường hay gặp cậu con trai này.”

“Người này chẳng có gì xuất sắc cả, nghe nói là họ còn ở chung với nhau nữa... Uy uy, các cậu có nhận ra điều này không, hai cô gái kia đúng là có quan hệ, cho nên mới tìm cậu con trai kia làm lá chắn, có ý ở chung, làm cho bầu không khí trở nên mập mờ, để cho chúng ta không hoài nghi được các nàng ấy?”

Tự cho là mình đoán trúng, nữ sinh có vóc người hơi béo nhìn về phía Đông Phương Uyên, nói:

“Đông Phương học muội, nghe nói em học chung một ban với người con trai kia à? Có phải là một người con trai bình thường hay không, nghe nói là đánh bóng chuyền tương đối tốt, nhưng tính khí lại không tốt, không có bạn bè gì cả...”

“Ừ, hẳn đúng là không làm cho người khác thích, nhưng mà tính cách của cái tên Cố Gia Minh này... rất quái gở.”

Nhú nhú mày, Đông Phương Uyên hỏi đáp.

“Đúng rồi, đúng rồi. Liễu Hoài Sa ở trong trường học cũng rất xuất sắc. Diệp Linh Tĩnh còn lợi hại hơn sao hai người có thể thích một người con trai

như vậy được chứ, họ còn bày đặt ở chung, nghe nói họ thành bạn thanh mai trúc mã, cho nên chắc chắn họ cố ý, nhất định là vậy...”

Trong khi mấy nữ sinh này đang tíu tíu bàn luận Đông Phương Uyển bật ô lên đi theo sau hai người, chỉ thấy hai người phía trước cười đùa vô cùng thân thiết, lại có những hành vi thân mật có vẻ giống tình lữ. Thịnh thoảng Diệp Linh Tĩnh lại còn chu môi hôn Sa Sa một cái, sau đó cười khúc khích, chẳng nhẽ các nàng thực sự có quan hệ tình lữ, vậy thì Cố Gia Minh tính sao đây?

Chỉ chốc lát sau, mấy người đã đi qua một con phố, tiến vào trong một siêu thị, Đông Phương Uyển đi cách quá xa, cho nên mất dấu, khi phát hiện ra họ, đã thấy hai cô bé đứng cạnh quầy thu tiền của cửa hàng chuyên bán đồ bảo vệ sức khỏe, nhìn cái gì đó.

Là cái gì vậy...

Lén lén lút lút nhô đầu ra, khi nhìn rõ. Đông Phương Uyển nhận ra đây là một cái gậy mát xa chạy bằng điện, nàng đương nhiên biết công dụng của thứ này, trong nhà nàng cũng có mấy cái, mát xa là một công dụng, nhưng mà còn có công dụng khác nữa.

Nàng có tính hiếu kỳ tương đối mạnh, cho nên rất hiểu rõ thứ này, thậm chí còn quan sát qua cả video... Ách, đương nhiên, việc này không trọng yếu.

Nhớ tới công dụng tà ác của nó, trong lúc nhất thời gương mặt của Đông Phương Uyển nóng hổi, đỏ lên, nhìn thái độ vô cùng thân thiết của hai cô gái kia, không sai, không sai, nếu như mua cho người nhà, thì hai người đâu phải cùng một nhà, vì sao lại chỉ mua một cái, hai người lại là người trẻ tuổi tràn ngập sức sống, đương nhiên là có chuyện khó xử...

Anh trai mình gần đây tâm tình rất uể oải, thịnh thoảng còn oán giận Cố Gia Minh một chân đứng hai thuyền, hóa ra không phải do Gia Minh, mà là do anh trai mình chọn nhầm đối tượng ngay từ đầu, cái tên Cố Gia Minh này...

Hắn vẫn biểu hiện là một hộ hoa sứ giả của hai cô bé mà thôi, hóa ra chỉ là xuất phát từ tình bạn bè thôi ư, trước kia hắn xuất đầu thí đấu võ thuật là do có người làm thương tổn Diệp Linh Tĩnh, sở dĩ hắn tham dự CLB khác là do tình hữu nghị với Liễu Hoài Sa mà ở lần biểu diễn trong đêm giáng sinh kia không phải do hắn ghen tỵ mà chỉ vì tình cảm bạn bè...

Thương cảm cho anh trai của mình...

Trong lòng suy đoán ra một đồng thứ, đối với cô bé vô ý hận Gia Minh, cảm giác hình như là có sự biến hóa, hóa ra hắn không giống như bề ngoài chẳng đáng một xu thường ngày, đối với bằng hữu... phải nói là chí tình, chí nghĩa, thật là... quá đáng hận...

ẤN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 120

Con Gái Say Rượu Là Đáng Sợ Nhất.

Ban đêm, đội xe của Hoàng gia tiến vào trong khu vực của thành phố Tân Trữ, đây là một thành phố lớn cách thành phố Giang Hải khoảng chừng 200 cây số, vốn cứ tiếp tục đi cũng có thể về thành phố Giang Hải, nhưng mà có chút nguyên nhân, mọi người quyết định tạm thời qua đêm ở chỗ này.

Ngồi ở một chiếc xe nhỏ xếp sau, nghe hai người em họ của mình tíu tít nói chuyện với nhau, Gia Minh vẫn như cũ tỏ ra là mình quái gở.

Từ trước tới nay, ở Hoàng gia hẳn không phải là người được coi trọng, thậm chí còn có nhiều người không biết tới sự tồn tại của hắn từ khi vào cấp 3, hẳn đã không còn ở khu biệt thự của Hoàng gia nữa, nhưng cũng có mấy ngày truyền thống của một năm như Tết Niên, Nguyên Tiêu, Thanh minh, Trung Thu thì không thể vắng mặt được.

Trong những ngày lễ, ngày Thanh Minh là ngày phiền toái nhất, bởi vì Hoàng gia định cư ở thành phố Giang Hải, nhưng mà quê quán lại cách nơi này rất xa. Hàng năm cứ tới ngày lễ này, tất cả mọi người phải đi theo đội xe trở về Tế tổ. Hoàng gia lại chú trọng phô trương thanh thế, cho nên có rất nhiều quy củ phải làm, độc việc Tế tổ cũng tiêu tốn ba bốn ngày thời gian.

Sau khi cha mẹ hắn chết, tuy không được Hoàng gia xếp vào trong từ đường, nhưng dù sao cũng an táng cha mẹ hắn trong khu vực mộ của tổ tiên, hàng năm hẳn đều tới đây dâng hoa.

Mấy vị lão gia của Hoàng gia cũng lo lắng cho người em bỏ nhà đi của mình, cho nên cũng tới an ủi Gia Minh vài câu, lại tế lễ một phen, coi như là kết thúc nghĩa vụ trường bối.

Nói ngắn lại, đối với cái đại gia tộc này, Gia Minh không có lòng trung thành, nhưng cũng không có gì oán hận, chỉ nghĩ, trên cái thế giới này, dù sao hẳn cũng chỉ có một phần huyết thống trong người mà thôi, chẳng qua hẳn cũng không coi trọng điều này.

Bước vào khu khách sạn quốc tế Toàn Thạch, khách sạn xa hoa nhất, nhân viên phục vụ nói là Trương gia của thành phố Giang Hải đã tới trước, bọn họ cũng về Tế tổ, cho nên lần này lại chạm trán với Hoàng gia.

Do sự ảnh hưởng của cơn bão tài chính Châu Á, lợi ích của hai nhà đều bị tổn hại, trong đó Hoàng gia tổn thất lớn nhất, Trương gia tuy rằng đã sớm dự đoán được tình hình có bất ổn đem trọng tâm kinh doanh về trong nước, nhưng từ khi hôn sự của Lưu Văn Lý và Nhã Hàm thất bại, Trương gia cùng Lưu gia tuy rằng còn có hợp tác, nhưng ở phương diện khác thì không còn chung quan điểm, chuyện cho tới bây giờ. Trương gia đã bắt đầu tìm kiếm đồng bọn hợp tác mới.

Việc này đương nhiên là tầng lớp trên của gia tộc lo lắng, Gia Minh cũng chẳng thêm để ý tới làm gì, khi mọi người chuẩn bị phòng, người lớn thì chuẩn

bị tham gia tiệc rượu, người khác đương nhiên là đi ăn cơm, sau đó tự do hoạt động, dù sao trong khách sạn có rất nhiều chỗ giải trí, không sợ người khác làm phiền.

Đối với những hoạt động buồn chán này, Gia Minh đương nhiên không có hứng thú, hần ăn uống xong thì lên phòng, tắm rửa, rồi gọi điện về cho Linh Tĩnh, Sa Sa hàn huyên nửa giờ. Chừng 8h tối, tiếng đập cửa vang lên, khi hần mở cửa, Hứa Nghị Đình đứng bên ngoài với sắc mặt ngại ngùng.

“Ách, ... Gia Minh biểu ca...”

“Ừ? Có chuyện gì?”

“Chuyện này... thật ngại quá... cho em mượn 300 đồng, không 200 đủ rồi...”

Dưới ánh đèn, thiếu nữ đeo kính kia hình như bị cảm, thân hình hơi run, nàng khịt mũi một cái. Gia Minh nhìn vào hai mắt nàng, sau đó gạt đầu:

“Em đợi một chút, trên người của anh không mang nhiều như vậy, phải tới ngân hàng rút, được không?”

“Được cảm ơn...”

Mặc y phục ra ngoài, cảm chỉ phiêu, Gia Minh thuận tiện phủ thêm một cái áo khoác cho Hứa Nghị Đình, ra khỏi khách sạn ánh đèn hồng trên đường đã sáng, đi tới nơi xa lạ như thế này, Hứa Nghị Đình đương nhiên là nhút nhát theo sát Gia Minh, đi qua một con đường là tới một ngân hàng. Gia Minh rút 500 đồng, chia cho cô bé 300, nói:

“Đủ chưa?”

“Đủ rồi, đủ rồi, cảm ơn...”

“Còn cần anh giúp gì nữa không?”

“Không, cảm ơn, không cần.”

“Được, vậy thì anh về trước đây.”

Vỗ vờ vai Hứa Nghị Đình, thấy nàng muốn nói lại thôi. Gia Minh cười nhạt, xoay người rời đi.

Trở lại khách sạn, tùy ý đi dạo quanh mấy căn phòng giải trí, không tìm được cái gì hứng thú, cho nên hần chuẩn bị trở về phòng, khi đi ngang qua phòng yến hội ở tầng 2, một thiếu nữ mặc trang phục dạ hội đẹp thất thểu từ bên trong vọt ra, khi nhìn thấy Gia Minh, hai mắt sáng ngời, đầy nữ nhân viên phục vụ ra, sau đó chạy sang bên này.

“Ngô, Gia Minh, chị nghe nói em cũng ở đây, tìm em khắp nơi, em đã chạy đi đâu.. ô oa...”

Nhã Hàm say khướt dựa vào tường mà nôn vì mặc áo lễ phục nên khi nàng cúi người xuống, có thể nhìn thấy cái lưng trắng xuyên tới tận mông, néo

nhéo mũi, Gia Minh cau mày nói:

“Sao lại vậy, Nhã Hàm mỹ nữ, bây giờ mới 9h mà chị đã uống say như vậy. Đây là khách sạn chứ không phải là quán bar.”

“Ô... Chị hận em, em không tới tìm chị... Oa...”

Trong sự oán giận, Nhã Hàm đưa chân đá Gia Minh một cái, nếu như không phải là do trang phục dạ hội chất liệu tương đối tốt, thì hành động của nàng có khi lại phân lại nàng. Gia Minh thở dài: “Chị tới trước, chúng ta không hẹn gặp mặt, bảo em làm sao tìm được chị.”

“Đó là bởi vì em không có ý đi tìm, chị đã hỏi phục vụ phòng của em, chị đi tìm em, em không có ở đó, em lợi hại như vậy, nếu như muốn tìm chị nhất định có thể tìm được.”

Câu này đương nhiên là không sai, nhưng Gia Minh cũng biết, tình trạng hiện giờ của Nhã Hàm không phải là do hấn, mỗi năm cứ khi Tết tới, là tâm tình của Nhã Hàm lại hạ xuống, bây giờ nàng tìm tới mình, phần lớn là do tính tình trẻ con, a, đúng là tình trạng trước mắt này.

“Ô. Gia Minh, em có biết hay không, chị thật đáng thương... chị đứng trước mộ mẹ chị, chị nói với người là mọi người không để ý tới chị, công việc làm ăn của cha lại không thuận lợi, lại định gả chị ra ngoài chị chỉ còn cách là bỏ đi. ô... Chị là đứa trẻ không mẹ, cha lại không quan tâm, Gia Minh ca ca, anh hôn em có được hay không...”

Trên hành lang người cũng không nhiều, căn bản chỉ có mấy phục vụ, mắt thấy một cô gái lớn làm nũng với một bé trai họ đều già vờ là vô ý nhìn qua.

Khi thấy một đôi môi đỏ mọng đưa tới, Gia Minh véo một bên má của nàng, kéo tới mức nó biến hình, nói:

“Thôi đi, nhìn bộ dáng của chị bây giờ kìa, chị trở về tắm rửa, súc nước hoa, quỳ ở trước mặt em xin em hôn, lúc đó em mới suy nghĩ một chút... có đứng vững, em buông tay ra này.”

Vừa để tay xuống. Nhã Hàm giống như bùn nhão bám ngay vào tường. Gia Minh liếc mắt, kéo tay nàng, đỡ nàng lên, nói:

“Uy, rốt cuộc là thế nào? Trước đây tuy rằng chị có uống, nhưng có lần nào say khướt như thế này đâu.”

“Ngô, cha chị lại muốn chọn cho chị một người chồng ở trong Hoàng gia..”

“Hình như nhà chị lại muốn kết minh với Hoàng gia... ông ta ép chị?”

“Không có ép, thế nhưng chị biết tình hình công việc không tốt lắm... Ách. Gia Minh, chị chọn em có được hay không.”

“Em đối với Hoàng gia mà nói không có gì ý nghĩa gì, chị chọn em cũng bằng không, hơn nữa mọi người đều có suy nghĩ riêng của mình, chúng ta không cần thiết phải suy nghĩ nhiều. Đây, tạm biệt đã được chưa, bộ dáng của chị bây giờ khiến em cảm thấy mình bị một cái xác chết bám vào...”

“Ha hã, đúng vậy không phải là bám vào... mà là người ta không có sức...”

Hai tay nắm ở vai Gia Minh, hai chân nâng kéo lên trên mặt đất, không còn chút sức lực nào cả.

ẤN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 121

Vô Đề (1+2) .

Gia Minh gần đây phát hiện, cô gái này càng lúc tỉnh tỉnh càng trở nên trẻ con, tuy rằng trước mặt người bên ngoài vẫn tỏ ra chính chắn, thế nhưng khi gặp người quen là lộ nguyên hình.

Mắt thấy cách thang máy không còn xa, lại không gặp người quen, Gia Minh một tay nắm thắt lưng của nàng, nhắc thân hình nàng lên, nói:

“Uy, chị ở phòng số mấy?”

“502, ha ha... Gia Minh, em nghĩ cảnh tượng này giống cái gì, cái gì...”

“Giống cái gì?”

“Ách, giống... Người đầu cứu mạng, cường gian, người đầu cứu mạng, sắc ma. ô ô ô... tôi còn là xử nữ, nhà lại có tiền, xin người tha cho ta được không...”

Hai chân Nhã Hàm đá lung tung, trong miệng thì thấp giọng kêu lên. Trong lúc nhất thời Gia Minh có chút vô lực, hận không thể đem người này ném xuống đất cho ngã chết.

Đúng vào lúc này, ở một hành lang giữa, Hoàng Hạo Vân ôm một nữ nhân đi tới, thanh âm của Nhã Hàm không lớn, nhưng mà hần cũng nghe thấy, nhìn cảnh tượng trước mắt này, hai bên đều không khỏi sùng sốt.

“Gia... Gia Minh?”

Đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là tức giận, Hoàng Hạo Vân trầm giọng kêu lên:

“Cố Gia Minh mày đang làm gì! Còn không buông Nhã Hàm ra!”

Trước đây hần đã từng theo đuổi Nhã Hàm, tuy rằng đã từ bỏ, nhưng mà thấy cô gái xinh đẹp trước mắt bị người khác cuốn hút, hần lập tức hùng hổ tỏ ra mình muốn đánh nhau. Nào ngờ Gia Minh không giải thích, còn Nhã Hàm thì cong người như con tôm, bàn tay không ngừng chỉ trỏ, miệng thì mắng xa xa.

“Hoàng.. Hoàng Hạo Vân người cứu ngay cho ta, mắc mớ gì tới người! Ta là cô dâu nhỏ của Gia Minh! Gia Minh muốn thế nào thì thế đó, chỉ cần Gia Minh... Gia Minh vui vẻ là tốt rồi! Người cứu ngay cho ta a Ác ác ô ô ô...”

Trong lúc nhất thời, không khí trở nên cô đặc lại... Hoàng Hạo Vân há to miệng nửa ngày không khép lại được. Hắn đã từng thấy Nhã Hàm đoan trang, thấy Nhã Hàm tú lệ, thấy Nhã Hàm cao quý, thấy Nhã Hàm băng lãnh, thế nhưng tình hình trước mắt...

Trước kia hắn cũng thấy nàng mấy lần uống say trong tiệc rượu, nhưng mà cho dù nàng say thì nàng lại càng lạnh lùng. Hôm nay cha mới nói cho hắn biết đại khái lại có thể theo đuổi Nhã Hàm, nhưng bây giờ thì sao được cơ chứ.

Gân xanh trên trán nổi lên, Gia Minh tay trái vẫy vẫy:

“Ách... chị ấy say rượu lên như vậy...”

Hắn đưa tay chạm vào đùi của Nhã Hàm, véo một cái.

“Cút ngay.”

Nhã Hàm giống như con tôm, liều mạng nói.

Mang theo gương mặt xám xịt, Hoàng Hạo Vân dẫn theo cô gái đi về phía bên kia hành lang, đi được năm bước hắn lại quay đầu lại, sau đó chỉ nghe hắn khẽ quát một tiếng: “Cô cầm miệng!” Hiền nhiên là đang nói nữ nhân bên người.

Bên này, vốn đã có thể buông Nhã Hàm ra, nhưng do Hoàng Hạo Vân chưa rời đi, nên nếu bỏ ra bây giờ thì chẳng phải là giấu đầu hở đuôi hay sao.

Hắn cố sức véo Nhã Hàm một cái, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Chị hại chết em rồi.”

“Đau đau đau đau đau đau... ô. Gia Minh. Hoàng Hạo Vân có gì đáng sợ, em sợ hắn sao, Hoàng gia không nuôi em thì chị nuôi. ô ô... Buông ra, em còn véo là chị cắn em đó, chị cắn móng em bây giờ. Hoàng Hạo Vân còn đang nhìn đó, chị nói được làm được..”

“Nếu không phải không nay tâm tình chị không tốt, thì em đã ném chị xuống cầu thang rồi...”

Trong miệng nói như vậy nhưng cảm giác được hai tay của Nhã Hàm đã giương lên, tìm vị trí cái móng của mình, sức lực véo đùi Nhã Hàm đã giảm đi một chút. Chỉ trong khoảng nửa khắc sau, cửa thang máy đã mở, một phục vụ sinh đứng cạnh cửa, há hốc mồm nhìn hai người. Gia Minh gạt đầu cười cười, đối phương cũng gạt đầu cười khúc khích.

Vào thang máy buông Nhã Hàm ra, cũng may là thái độ của Nhã Hàm tương đối thân thiết, nếu không thì sợ rằng phục vụ sinh kia phải báo cáo cấp trên mất. Trong chốc lát, thang máy đã đến năm tầng. Gia Minh đỡ Nhã Hàm đi ra ngoài, lúc này đây hắn đã phải khiêng Nhã Hàm về.

Sau khi vào phòng, mở nước nóng, rồi trực tiếp ném Nhã Hàm vào trong đó. Thấy bên giường trên TV còn cắm máy chơi game, Gia Minh ngồi xuống buồn chán chơi, đại khái qua chừng 1h. Nhã Hàm mới mặc áo trắng ra ngoài, tuy rằng ánh mắt còn chút mờ mịt, nhưng mà đã khá hơn trước:

“A. Chị cũng đã mệt mỏi rồi, đi ngủ sớm một chút, em về đây!”

Cười cười, buồng điều khiển chơi game ra, chuẩn bị rời đi thì nghe Nhã Hàm nói:

“Đừng mà, chị không muốn ngủ. Gia Minh ở lại nói chuyện với chị một chút được không... ở đây không tìm được ai khác...”

Gia Minh bĩu môi:

“Nếu như Hoàng Hạo Vân tuyên truyền chuyện này, sợ rằng một lát nữa là cha mẹ, chú bác của chị sẽ tới bắt gian, chị không sợ sao?”

“Bắt gian thì bắt gian, dù sao cha chị cũng muốn gả chị cho người của Hoàng gia, lúc gạo đã nấu thành cơm rồi thì xem họ làm sao bây giờ. Gia Minh em rất sợ những người nhà của em ư?”

“Sợ hay không thì không nói tới, nhưng mà sự tình có chút phiền phức...”

Có hai người vợ, một người bạn, người tới sau lại là Nhã Hàm, trong lòng Gia Minh đã chính thức coi nàng là người thứ 3, cũng hiểu là tâm tình của nàng hôm nay không tốt, cho nên sau khi suy nghĩ một chút, Gia Minh ngồi lại tiếp tục chơi game.

Nhã Hàm thì ngồi trang điểm, vừa huýt sáo vừa hát... chải mái tóc, rồi cầm son môi:

“Gia Minh, hay là chị đem son môi nhúng nước, rồi sát vào chân gĩa tạo vết máu trên ga giường có được không?”

“Chị đi chết đi.”

Gia Minh không khỏi bật cười, nói:

“Muốn tạo dựng hiện trường, em có cả trăm phương phép không để lại sơ hở, dùng son môi, chị không nghĩ ra nhưng người khác nghĩ ngờ... với lại, chẳng nhẽ chị muốn cho toàn thể giới biết chị vẫn còn là xử nữ? Thôi xin đi, 23 tuổi vẫn còn là xử nữ thì rất mất mặt, hôm nay ngồi cạnh em là hai chị em họ, trọng tâm câu chuyện họ thảo luận cả ngày chính là tư thế nào sẽ sung sướng hơn...”

“Nói nữa là chị trở mặt với em đó...”

Nhã Hàm nhỏ giọng gào thét.

“OK, em câm miệng.”

Những thanh âm trò chơi liên tục vang lên, vì thanh âm này nên trong phòng có vẻ yên tĩnh trở lại, nhưng mà chỉ qua một thời gian, Nhã Hàm đã đi tới, áo tắm màu trắng, hương thơm ngào ngạt dịu dàng quỳ xuống bên cạnh Gia Minh, ngẩng đầu lên nhìn hắn, Gia Minh cúi đầu nhìn thấy giữa áo tắm là bộ ngực căng tròn, hai rãnh rất sâu, hắn khẹp vạt áo của nàng lại, sau đó quay mặt tiếp tục chơi trò chơi.

“Chị làm gì thế? Học con gái Nhật Bản hay sao? Chuyện này thì Huân làm tốt hơn chị.”

“Hừ.”

Bởi Gia Minh nói như vậy nên mặt Nhã Hàm hơi đỏ lên, nàng ôn nhu nói:

“Chị đã tắm sạch sẽ.”

“Ừ, em biết.”

Tiếp tục chuyên chú chơi game.

“Chị đã súc nước hoa.”

“Ừ, em có thể nghĩ thấy... Theo như tiêu chuẩn mà nói, chị dùng hơi nhiều.”

Ánh mắt không chuyển...

“Chị đã quỳ xuống rồi.”

“Ngô, tại sao?”

Lúc này đây, ánh mắt Gia Minh hơi có một tia ba động, nhìn bộ dáng của Nhã Hàm có sự nghi hoặc.

“Cho nên, Gia Minh ca ca, anh phải hôn em...”

Hai người nhìn nhau trong ba giây đồng hồ, thấy Nhã Hàm ngẩng đầu lên. Gia Minh không còn nhịn được cười nữa, hấn đưa tay ra nói:

“Hôn môi là một chuyện rất thần thánh, cho nên em nghĩ chị phải trang điểm cho đẹp một chút, khuôn mặt tròn một chút, môi phải tạo thành hai đường vòng cung khá ái, hai mắt phải trong sáng... nhìn, sau đó chớp hai cái, mơ mộng, trong suốt, sau đó nhẹ nhàng nhắm mắt lại...”

Chỉnh sửa khuôn mặt Nhã Hàm một lúc lâu, lại thấy cô gái xinh đẹp này nhắm mắt lại. Gia Minh không khỏi có cảm giác rất thành tựu, ôn nhu nói:

“Tuy rằng còn có một chút không được, nhưng để đối phó nam nhân, đây sẽ là một đòn chết luôn, sau đó thì...”

Hấn không chút do dự một chút nào giơ chân lên, sau đó hung hăng đá Nhã Hàm mấy cái, làm cho nàng ngã lộn trên đất, sau đó thì ôm bụng cười, rồi thì bị liên hoàn cước của Nhã Hàm đá bay.

“Ha ha... Ha ha... Cười nhạo chị... đây là một phương pháp khiến cho nam nhân chết liền đó, ha ha... chị đá em làm gì...”

“Có Gia Minh, chị sẽ không dễ yên cho em!”

“Ha hà, đó là câu mà Đông Phương Uyển luôn nói với em, bây giờ chẳng nhẽ chị đã bị Đông Phương Uyển nhập vào người, cùng nhau chiến đấu hay sao? Ha ha.”

Hai người cách giường nhìn nhau, một cái cười ha ha, một người tức giận đỏ mặt, Gia Minh cười nói:

“Được rồi được rồi, em ở chỗ này nói chuyện với chị, chị mau lên giường ngủ đi, ngủ sớm một chút, em sẽ chuẩn sớm một chút.”

“Sao em lại muốn chuẩn? Chị rất đáng ghét ư?”

Trong lòng nghĩ mình mượn rượu muốn hôn, ai ngờ người kia còn cho rằng mình đùa hấn, trong lòng Nhã Hàm thật là có chút ủy khuất.

Gia Minh lơ đãng, đẩy nạng xuống giường cười nói:

“Em không chuẩn chẳng nhẽ qua đêm ở đây ư?”

“Qua đêm thì qua đêm, cùng lắm thì chị cho em chiếm chút tiện nghi được rồi!”

“Em sợ cha chị sẽ róc xương của em mất...”

Đưa cho nạng cái gối, thuận tiện đắp chăn. Gia Minh cúi người xuống, hôn lên mặt của nạng một cái, nhất thời Nhã Hàm vô ý thức rụt cổ lại, trừng hai mắt.

“Được rồi, hôn thì hôn em không thiếu chị đâu.”

Đi tới cuối giường tiếp tục chơi game, bên kia, Nhã Hàm chỉ cảm thấy gương mặt vì nóng, cả giận, nói:

“Em... em cho rằng mình là cha của chị ư...”

“Ha hà, đôi khi có chút giống...”

Trong khi nói chuyện, một cái gối đầu bay tới. Gia Minh tiếp lấy dùng nó làm đệm lưng, qua một lúc mới thấy Nhã Hàm u oán nói:

“Cảm ơn em, Gia Minh.”

“Chị biết không, đại ân thì nói không hết, em vẫn chờ chị sau này báo đáp đó.”

“A... Uy, hình như chị đã nói chuyện của mẹ chị với em...”

“Đúng, trước đây đã nói rất nhiều lần, nhưng mà bây giờ có thể tiếp tục nói, không sao.”

“Kỳ thực mẹ chị rất tốt, trước đây là một tiểu thư nhà giàu, khi còn nhỏ...”

Từ trên giường nhẹ nhàng ngồi dậy, Nhã Hàm kể lại chuyện cũ của mẹ mình lần thứ 1000 cho Gia Minh nghe, chuyện tình yêu với cha nàng, rồi thì nàng còn nhỏ, khi kể tới chỗ thương tâm nước mắt lại chảy ra.

Nhưng mà, tới cuối cùng, tâm tình của Nhã Hàm dường như khá lên, một người chơi game biến thành hai người chơi. Thấy nàng không buồn ngủ chút nào, Gia Minh chỉ còn cách là nhẹ giọng thờ dài.

Một lúc sau, Nhã Hàm lại nói:

“Gia Minh, chị không ngủ được...”

“Thấy rồi...”

Gia Minh liếc mắt, nói:

“Tinh lực của chị quá thừa, cần một nam nhân khỏe mạnh, có cần em gọi điện thoại giúp chị không? Hay là chị thích nữ nhân đẹp...”

Dùng gối đầu hung hăng đánh Gia Minh một chút, Nhã Hàm nói:

“Theo chị ra ngoài đi chơi.”

“Thôi xin đi, đã hơn 1h rồi.”

“Từ 2h sáng trở đi, khu vui chơi mới náo nhiệt, chị muốn đến phòng chơi game, đến sòng bạc lấy chồng bài bạc. Gia Minh, theo chị đi nào.”

Nhìn nàng một chút, Gia Minh thờ dài:

“Quen chị đúng là phúc khí cả đời...”

“Chị biết Gia Minh là người tốt nhất.”

“Ai, chị đi thay quần áo đi, thấy chị hứng thú như vậy em cũng đành theo vậy, em cũng đi thay quần áo, 20 phút sau gặp lại.”

“Được.”

Yêu cầu bốc đồng đã được đáp ứng, tâm tình của Nhã Hàm thực tốt, đợi cho Gia Minh rời đi, nàng vừa ca hát vừa mặc áo sam, quần Jean trang điểm cẩn thận lại một lần, đại khái khoảng 20 phút sau, tiếng đập cửa đã vang lên.

“Gia Minh.”

Mở cửa ra, khuôn mặt tươi cười của nàng lập tức biến thành khuôn mặt khách sáo, bởi vì ở ngoài cửa là một nữ nhân rất đẹp, tuổi tác cũng tương đương với nàng, mái tóc đen cuộn sóng, áo trắng, váy hai mảnh, đôi chân dài đi tất chân, túi xách nhỏ trong tay nhẹ nhàng dung đưa, nữ tử này quyền rũ nhẹ rã

cười:

“Xin hỏi, ở đây gọi phục vụ đặc thù ư?”

“Phục vụ... đặc thù?”

Nhã Hàm lắc đầu, nói:

“Vị tiểu thư này hình như là nhầm rồi, ở đây không có ai tên là Phục vụ đặc thù.”

“Sao? Tôi nghĩ chắc là không sai đâu, có một vị tiên sinh nói phòng này có một vị tiểu thư rất đẹp đêm khuya tịch mịch khó nhìn, tên là Trương Nhã Hàm, có phải là cô không? Xin yên tâm, khuya hôm nay cô chỉ cần hưởng thụ là được rồi, tôi sẽ phụ trách cho cô sướng muốn chết, không thể tự thoát ra được, ha ha... Hơn nữa chúng tôi có thủ tục nghiêm mật, đảm bảo chuyện này tuyệt đối sẽ không truyền ra ngoài, cô chỉ cần...”

Cô gái kia vừa nói vừa đẩy cửa đi vào, đồng thời còn đưa tay sờ ngực của Nhã Hàm. Nhã Hàm không ngờ lại có chuyện như vậy, nghĩ đây là trò đùa của Gia Minh, cho nên hận tới mức nghiến răng, vô ý thức lui lại một bước, sau đó dùng lời lẽ nghiêm khắc nói: “Mời đi ra ngoài! Ta không cần phục vụ gì cả!”

“Bây giờ... đã muộn rồi.”

Phanh một tiếng, nàng kia thuận lợi đóng cửa lại, sau đó vén váy, từ bấp dùi rút ra một cây chùy thủ, lè lưỡi liếm một cái, nói:

“Tiểu thư xinh đẹp như vậy, bây giờ không muốn nhưng tôi lại muốn tôi đảm bảo chỉ cần cô không phản kháng, hôm nay tôi sẽ cho cô cảm nhận được sự sung sướng gấp trăm lần khi thực hiện với nam nhân, ha ha ha ha...”

Đầu óc của Nhã Hàm lúc này loạn thành một đồng, chuyện này là gì vậy, nữ tử phạm tội cưỡng dâm thì nàng chưa gặp bao giờ.

Cố Gia Minh, nếu như hôm nay nữ tử này cưỡng gian ta, ta sẽ băm lấy người cả đời...

ÂN SÁT

Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 122

Mê Loạn.

Cố Gia Minh, nếu như hôm nay ta bị cô gái này cưỡng gian, thì ta sẽ bám theo người cả đời...

Trong đầu hiện lên ý niệm như vậy, hai mắt Nhã Hàm phát lạnh, hai chân liên tục đá ra, nữ nhân xinh đẹp kia hình như không ngờ tới Nhã Hàm biết võ, chùy thủ trong tay bị đá bay ra ngoài.

Trong lúc vội vã, cô nàng không kịp đỡ chân đang đá tới của Nhã Hàm, mà tay trái lại trực tiếp chộp vào ngực của Nhã Hàm. Chân thứ hai của Nhã Hàm đá thẳng vào mông của nữ tử kia, lực đạo giảm mất một nửa, vì phải đưa tay bảo vệ ngực, lắc mình thối lui.

“Cô...”

Buồn bực nhất chính là chuyện nói không ra lời, chỉ thấy đối phương nhe răng cười, đưa tay tắt công tắc điện ở phía sau, nhất thời, nửa gian phòng đều rơi vào trong bóng tối. Thừa dịp ánh sáng thay đổi, nữ tử đột nhiên lao tới.

“Nha...”

“Mỹ nữ, cô đừng phản kháng...”

“Đi tìm chết đi!”

“Mỹ nữ bị Hái hoa đạo tặc Hoa Tulip coi trọng, chắc chắn sẽ không tránh được...”

Trong bóng tối giao thủ vài lần làm cho Nhã Hàm tức muốn phun máu, nữ nhân này thực sự là quá nhanh nhẹn, ép cho nàng lùi về phía sau tới chỗ ánh sáng của phòng tắm.

Đột nhiên, tay của Nhã Hàm cảm thấy đau đớn, cái chân đã bị đối phương gạt một cái, cả người mất cân đối, ngã xuống giường.

“Ngô, buông...”

“Cô càng giãy dụa, tôi càng hưng phấn, ha ha...”

Hai tay Nhã Hàm bị vắt chéo ra sau lưng, lại bị đối phương dùng đầu gối tỳ lên lưng, nàng chỉ còn cách dùng hai chân mà đá ngược lên, nghĩ tới chuyện mình sắp bị một cô gái xinh đẹp cưỡng gian, khiến cho nàng có cảm giác dở khóc dở cười.

“Được rồi, được rồi, đừng từ chối, chị đây sẽ rất ôn nhu, trái lại a...” Khi cúi người nói vào tai của Nhã Hàm, trong hơi thở của nữ tử kia còn truyền tới mùi hương như lan.

Cảm giác được ngón tay trên vai của mình đã di động, Nhã Hàm cảm thấy toàn thân nổi da gà, trong lòng phát lạnh, tiếp tục giãy dụa:

“Buông ra, cái cô này, cái cô này... Di...”

Nhớ lại những gì mà nữ tử kia mới nói. Nhã Hàm đột nhiên ngẩn người, quay đầu nhìn về phía khuôn mặt bên cạnh, sự phản kháng cũng đã ngừng lại.

Bốn mắt đối diện với nhau, trên mặt của Nhã Hàm ửng đỏ, vừa thẹn vừa giận:

“Hái hoa đạo tặc Hoa Tulip... Gia Minh, em... làm sao có thể...”

“Ha há.”

Tiếng cười lần này đã không còn là giọng nói êm tai nữa. Gia Minh cười dây trói ở chân của Nhã Hàm ra, “Thái hoa nữ tặc” ngồi xuống ghé salon, thân nhiên cười:

“Ngu ngốc, rốt cục cũng nhận ra em rồi sao?”

Lúc này mở miệng, rõ ràng là thanh âm của Gia Minh.

“Không, không... Không có khả năng...”

Nhã Hàm bị dọa tới mức ở trên giường nhảy dựng lên, ngồi chồm hồm ở trên chăn, trừng lớn hai mắt, nói:

“Làm sao có thể, Gia Minh, em... Không có khả năng, không có khả năng, không có khả năng, nhất định là ảo giác, không dọa được chị đâu...”

“Em dịch dung, thay đổi tiếng nói, chỉ cần đáng người hợp là em có thể cải trang thành cả cha của chị được... Uy uy, chị làm gì thể, ngu ngốc, có gì đẹp đâu, ngực chị là một túi nhựa đựng nước, uy, vậy mà coi ra thì chị lại nhân tiện chiếm tiện nghi của em, đừng lòi, đừng lòi...”

.....◆◆◆.....

Khoảng hơn 12h đêm, Hoàng Hạo Vân hơi có chút mất mát đi chuyên trong sông bạc, thỉnh thoảng thì thu được mà thỉnh thoảng lại mất, số thẻ bạc trong tay càng ngày càng ít.

Có lẽ là do nguyên nhân không chiếm được, rồi nhớ lại tâm tình của mình trước đây, giờ phút này hẳn có cảm giác mình hình như đã yêu cô gái Trương Nhã Hàm kia rồi, mặc dù đối phương chưa từng cho hắn cơ hội.

Trong đợt cầm trại trước kia, gặp cướp là một cơ hội tốt, tuy rằng hẳn biểu hiện được không được tốt lắm, nhưng mà hẳn cũng hiểu, đối phương lấy lý do đó để cự tuyệt mình, trong tim của nàng, chưa từng có hình bóng của hắn.

Mấy năm qua đi, hẳn đã từng chạy theo rất nhiều cô gái xinh đẹp của các gia tộc khác, tình cảm với Nhã Hàm cũng dần dần phai nhạt đi, nhưng hôm nay đột nhiên thấy cô gái mà mình từng theo đuổi bị người khác ôm ấp, trong lòng hẳn đã cảm thấy ghen tuông, đặc biệt...

Người mà nàng chọn lại là tên Gia Minh, một phế vật bị người khác khinh thường, mặc dù là uống rượu say rượu, nhưng nàng có thể nói ra từ cô dâu nhỏ, cộng thêm sự chênh lệch tuổi tác, thì đúng là rất khó tưởng tượng...

Hắn cũng nghĩ tới lời của trưởng bối trong gia tộc, đám hỏi kia trên cơ bản đã thất bại, nhưng mà hắn cũng đã là người lớn 23, 24 tuổi rồi, nếu như động chân động tay thì không những làm mất phong độ, mà còn khiến cho Nhã Hàm càng thêm khinh thường hắn. Sau một phen suy nghĩ cân nhắc, hắn lại kiểm chút rượu để uống, chuẩn bị đến sòng bạc nung toàn bộ số tiền của mình.

Sòng bạc tuy rằng mở ở phía dưới khách sạn, nhưng mà nghe nói là do Hắc đạo xây dựng, có quan hệ với lãnh đạo thượng tầng cùng Cục công an của thành phố Tân Trữ, khách sạn quốc tế Toàn Thạch vừa là một trong những khách sạn đỉnh cao của thành phố, cho nên các loại tin đồn thổi thường không có, khi đi dạo được hai vòng, thẻ đánh bạc trong tay cũng thua gần hết, nghe thấy tiếng hô của một bàn gần đó, hắn chằm chọc cười cười.

Lúc này ở bên kia bàn thắng kia có một người đàn ông với hai mắt đỏ ngầu, người này hẳn cũng quen, coi như là thân thích, tên là Hứa Xương Hồng, tên mặc dù không tệ, thể nhưng lại là người hèn mọn, lúc vợ lão tái giá để lại cho lão một đứa con tên là Hứa Nghị Đình, nhưng cũng không làm lão tốt lên.

Lão chuyên cờ bạc, có người còn nói là hút thuốc phiện, phụ nữ trong gia tộc nhìn thấy lão như nhìn thấy rắn rết. Thượng bất chính hạ tắc loạn, cái cô em gái họ Hứa Nghị Đình tuy rằng thành thật, nhưng mà có người cũng nói là cô này đã bị lây nghiện từ cha, xem ra lúc này đang gặp vận may, mặt mày hưng phấn, hai mắt đỏ tới híp lại.

Minh có toi bời, nhưng cũng không tới mức như thế này!

Đi tới một chiếc bạc bên cạnh, hắn đặt nốt 200 đồng còn lại vào cửa “tiểu”, khi chưa rời tay, đột nhiên có một người đuổi ra, chặn thẻ bạc của hắn lại nói:

“Đặt cửa này không ăn được đâu.”

Đây là một giọng nói dễ nghe, hắn nghiêng đầu nhìn thấy một nữ tử chừng hơn 20 tuổi, tóc đen, khuôn mặt dịu dàng, hai ngón tay đang mân mê cái thẻ bạc, hôn một cái, sau đó khẽ ái trừng mắt nhìn:

“Này, xem ra đây đã là số thẻ của cuối cùng của ngươi, thua trận này chắc là không có tiền đi xe đâu, để tránh chuyện một thanh niên lại rơi vào vòng cho vay nặng lãi... tin ta đi, đặt vào hướng 12 giờ ấy.”

Tự đặt số thẻ bạc vào chữ 12, thiếu nữ thân nhiên cười, vỗ vỗ vai Hoàng Hạo Vân:

“Nghe lời chị thì sẽ thắng, tạm biệt.”

Kinh ngạc nhìn khuôn mặt tươi cười của thiếu nữ, trong lúc nhất thời Hoàng Hạo Vân không biết nên nói cái gì, đợi khi nàng vẫy tay, hắn mới đưa tay

tôm lấy ống tay áo của nàng nhưng lại bị nàng dùng túi xách đập một cái.

Thiếu nữ lạnh lùng nhú nhú mày:

“Người muốn làm gì?”

“Ách, xin lỗi, ta không có... Ha hà, ta chỉ là muốn cảm ơn cô, ta là Hoàng Hạo Văn còn cô?”

“A.”

Thiếu nữ nhìn hắn sau đó lắc đầu cười, nói:

“Người chưa cần thiết phải biết, ta chỉ xuất phát từ tấm lòng thương hại nên mới giúp đỡ, sau này không gặp lại nhau nữa đâu, tạm biệt.”

Quay người lại, thiếu nữ chấp tay sau lưng rời đi, đột nhiên có một thiếu nữ từ trong đám người chui ra, hưng phấn giữ tay nàng lại, dường như là kéo tay nàng tới chiếu bạc, thiếu nữ đó chính là Nhã Hàm.

Làm sao vậy... Nữ nhân này, là Trương Nhã Hàm cố ý kêu đến ư...

Trong đầu hơi có chút hỗn loạn, thì phía sau truyền đến thanh âm chia bài: “3. 4. 5. 12. Đại...” Sau đó, một đồng thẻ đánh bạc được đồ xuống bên cạnh chỗ của Hoàng Hạo Văn.

Cầm thẻ đánh bạc đi tới đi lui, sau khi đi được hai vòng, Hoàng Hạo Văn cuối cùng cũng nhìn thấy hai cô gái lúc nãy.

Thiếu nữ kia chỉ đi bên cạnh Nhã Hàm cầm thẻ bạc, còn Nhã Hàm thì trông như là một tiểu cô nương lần đầu tiên thấy một vật mới mẻ, chăm chú nhìn biến hóa trên chiếu bạc.

Khi thắng được tiền thì nàng hưng phấn kêu to, thỉnh thoảng còn kích động liều mạng kéo kéo thiếu nữ kia. Nếu như so sánh, thì tuổi của Nhã Hàm lớn hơn một chút, nhưng mà thiếu nữ kia lại biểu hiện như một người giám hộ hoặc là chị gái của nàng, thỉnh thoảng còn bị chọc khiến thiếu nữ phải bắt đầu cười rộ lên.

Mặt trang phục sạch sẽ mới tinh, động tác thân nhiên tự tại thiếu nữ này dường như trở thành mục tiêu chú ý của mọi người. Nàng dường như trời sinh đã có năng lực khiến người khác phải chú ý, có lẽ mỗi động tác của nàng đều có thiên sứ bao quanh.

Dường như nhận ra Hoàng Hạo Văn thiếu nữ thỉnh thoảng liếc mắt nhìn sang, sau đó nói gì đó với Nhã Hàm, Nhã Hàm nhìn hắn, cười giải thích vài câu, ánh mắt của thiếu nữ kia chợt biến hóa, dường như biết thân phận của hắn.

Theo đại khái chừng 20 phút, Hoàng Hạo Văn mới thấy được cái gì gọi là đồ thuật, trong 20 phút này, thiếu nữ kia đặt không trượt một lần.

Nhưng mà, xem ra nàng cũng không phải là người thích bài bạc, lần nào cũng là do Nhã Hàm kéo tới kéo lui, nàng mới chịu đặt bài, chỉ trong vòng 20

phút, số thẻ bạc trong tay của thiếu nữ đã lên tới 20 vạn.

Sau đó, có một người đàn ông trông như là người phụ trách bước ra cân hai người lại.

ẤN SÁT

Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 123

Đập Phá (1+2) .

“Ai, chị hỏi em, tại sao em lại cố ý tiếp cận cái tên Hoàng Hạo Văn kia?”

Trong một quán bar bên cạnh sông bạc, tiếp nhận 30 vạn tiền mặt do quản lý sông bạc kính dâng, hai cô gái cự tuyệt những nam nhân muốn làm quen, đồng thời thấp giọng nói chuyện.

“Không cho hắn mở rộng tầm nhìn, thì sáng mai Gia Minh bạn học của chúng ta sẽ gặp phiền toái... Ta bảo người rút ngay! Người có phải ở Sao Hỏa không, không hiểu tiếng người à!”

Thanh âm dễ nghe lập tức được Microphone khuếch đại, thiếu nữ nóng nảy nhưng mê người đứng dậy, đi tới gần một nam nhân sắc mặt lúc đỏ lúc xanh, người kia lúng túng nói:

“Ách, xin lỗi, xin lỗi...” Sau đó thì chuẩn đi.

Dịu dàng ngồi xuống, gờ cái chân nhỏ, trang điểm, xóa son môi:

“Em thấy đấy, cự tuyệt người khác phải như vậy mới hiệu quả hơn nữa trong lòng còn rất thoải mái, em chẳng phải nói là muốn phát tiết hay sao? Kế tiếp tới lượt em thử xem.”

Đứng ở bên cạnh, kéo cái dây chuyền ngọc ở trước ngực của thiếu nữ, Nhã Hàm ôm bụng cười đến mức không thở nổi.

“Em em em... thôi đi, già bộ cho giống một chút có được hay không, ha ha, chị muốn chết, đau bụng quá...”

“Chị đau thì không cần thiết phải cầm túi nhựa trước ngực của em, nếu nó bị vỡ thì hỏng.”

“Ha hã, chị đang muốn cho nó bị vỡ một cái, sau đó nhìn xem ánh mắt khao khát của nam nhân sẽ biến thành cái gì.”

Uống rượu, cười đùa, khiêu vũ, hát trên sân khấu, đánh đuổi mấy tên nam nhân buồn chán, thỉnh thoảng còn chơi đùa bên cạnh sông bạc một chút. Bởi vì tiền đã nhận của người ta, cho nên không thẳng nỗi trợn nào.

Nhã Hàm tùy ý chơi, trong một khoảng thời gian ngắn thua cũng tương đối nhiều, khoảng hơn 1h hai người đi ton, et, thiếu nữ nhẹ giọng cười nói:

“Nếu như cảm thấy ngiện, chúng ta lại tiếp tục ra một chiếu bạc làm cho bọn họ phá sản cũng không sao.”

Nhã Hàm mở to hai mắt nhìn:

“Thế nhưng, chẳng phải em đã nhận tiền của bọn họ rồi ư? Nếu làm như vậy sẽ mang tới phiền phức đó?”

“Ha hả, một chút chuyện này còn chưa tính là phiền phức, huống chi với bối cảnh của Trương gia nhà chị, sòng bạc không dám đụng tới chúng ta, em chị sợ chị thua bạc mà buồn chán thôi.”

“Đâu có, chị cũng thắng mà.”

“Thắng ít thua nhiều, sẽ không phiền muộn chứ?”

“Yên tâm đi, sẽ không.”

Nhã Hàm cười nói:

“Có thắng tất có thua, đánh bạc chẳng phải là do cảm giác kích thích hay sao? Lẽ nào em không cho là như vậy?”

“Có thể hiểu, nhưng rất khó tưởng tượng.”

Thiếu nữ thân nhiên cười, nói:

“Em thích cái gì đó đều phải nắm chắc trong tay, sự thất bại không có trong từ điển của em. Nha nha nha nha... Chị làm gì thể xé khuôn mặt của em làm gì...”

“Xin em đừng có cười như vậy được không, em cười như vậy vài lần, chị sẽ không tự chủ được mà coi em là con gái mất. Còn nữa, khi không có ai thì đừng có dùng thanh âm này, em sẽ phá hỏng hình tượng của Gia Minh trong lòng chị mất.”

“Đối nhân sĩ chuyên nghiệp...”

Dùng thanh âm thiếu nữ nói phân nửa, Gia Minh phát tay cười rộ lên, lần này là giọng nói vốn có của mình, nhưng phối hợp với bộ dáng này khiến cho hai người đều cảm giác được sự quái dị:

“Được rồi, khi không có ai thì dùng thanh âm của em, sợ chị rồi.”

Nhã Hàm tức giận trợn mắt nhìn hắn:

“Uy, Gia Minh, em thực sự có thể nắm giữ mọi việc trong tay ư? Thí dụ như nói... khi em đối mặt với tình cảnh nguy hiểm?”

“Chí ít khi ở đó, tính mạng được nắm chắc trong tay, sẽ có cảm giác chân thực hơn rất nhiều.”

Nghe hắn nói ra những lời này, Nhã Hàm hơi sững sờ một chút, sau đó ôm lấy cái cổ của Gia Minh, hai thiếu nữ rúc vào với nhau.

“Gia Minh, thực ra em vẫn còn là trẻ con đây... Xin lỗi, hôm nay chị rất bức đồng, cảm ơn em đã theo chị gây sự, chị đã hồ đồ lâu quá rồi, trước đây chị có mẹ chị là chiều những hành động hồ đồ của chị mà thôi...”

Trong lúc nói chuyện, thanh âm Nhã Hàm bỗng nhiên có chút nghẹn ngào. Gia Minh thờ dài, vồ vồ vai Nhã Hàm, cảm nhận được ánh mắt bóng bóng từ bốn phía, nghĩ thầm chị muốn thương cảm thì tìm nơi khác cũng được mà...

Qua một lát sau, nàng mới buông Gia Minh ra, xoa xoa nước mắt:

“Xin lỗi, có chút thương cảm...”

“Không có chuyện gì, đã là chị em thì coi như không.”

Nhìn Gia Minh cải trang thành nữ, lại nghe hắn nói như vậy, Nhã Hàm thối phù một tiếng bật cười, sau đó xoay người đi vào ton, et nữ, đi tới cửa thì xoay đầu lại:

“Ách, em làm gì thế...”

“Em cũng muốn đi ton, et.”

“Thế nhưng...”

Ngón tay của nàng khua trên không trung hai cái, Nhã Hàm cười ra tiếng:

“A, vậy... Không được nhìn lên a.”

“Thèm vào...”

Trong ton, et, ánh đèn sáng tỏ, dường như chỉ có phòng cuối là có người dùng. Nhã Hàm đóng kỹ cửa nhỏ, ngồi xuống trên bồn cầu, khi tiếng tí tách vang lên, không khỏi cảm thấy xấu hổ.

Gia Minh cũng ở phòng bên cạnh, những thanh âm này hắn đều nghe thấy hết, khi tiếng nước của phòng bên cạnh vang lên, mặt Nhã Hàm càng ngày càng đỏ, thầm nghĩ, làm con gái thực có hại, cho dù trong tình huống nào thì vẫn là mình xấu hổ.

Mang theo tâm lý tò mò, nàng gõ bức tường gỗ, nhẹ giọng nói:

“Uy, em đang ngồi hay đứng.”

“Đương nhiên là... Ách, ngồi...”

“Thật biến thái.”

Đứng ở phòng bên cạnh, Gia Minh có chút bĩu môi, tai nghe được thanh âm quẹt lửa ở phòng cuối cùng truyền ra, sau đó là tiếng xả nước, mở cửa đi ra.

Trở lại nơi rửa tay, thấy cánh cửa của phòng cuối được lén lút mở ra, Gia Minh quét qua ánh mắt, phát hiện người bên trong là Hứa Nghị Đình. Hứa Nghị Đình nhận thấy không có ai là người quen, cho nên mới mở cửa đi tới.

Thân thể hơi có chút run, lại khịt mũi, thoạt nhìn như là bệnh nhân bị cúm. Tình cảnh hiện giờ của Hứa Nghị Đình đã chuyển biến xấu hơn rất nhiều lần so với khi nàng mượn tiền của Gia Minh 4, 5h trước, trong lòng hẳn có chút nghi hoặc, nhưng không biểu hiện ra bên ngoài chút nào.

Đi tới trước chỗ rửa mặt, Hứa Nghị Đình bỏ chiếc kính, liều mạng vã nước lên mặt, thân thể càng lúc càng run, đứng vào lúc này Nhã Hàm từ bên trong đi ra.

“A, Hứa Nghị Đình? Em cũng ở đây à, sắc mặt em kém quá, làm sao vậy? Là bị cảm ư? Quá nặng rồi, sao không tới gặp bác sĩ?”

“Cổ... Nhã Hàm, không có gì, em... không sao...”

Đột nhiên thấy có người quen đến. Hứa Nghị Đình khẩn trương cầm lấy kính mắt, nhưng mà trên mặt toàn là nước, cho nên tầm nhìn đã bị nhòe, trong lúc hoảng loạn định móc trong túi ra một cái khăn mặt, thì một bịch nhỏ màu trắng bạc đã rơi xuống đất.

Khi nàng còn chưa kịp phản ứng, Gia Minh đã đem nó cầm lên, đây là một hộp giấy bạc, lúc mở ra thấy bên trong là chất bột màu trắng.

Dựa theo sự hiểu biết của Gia Minh, hắc đạo hiện giờ chia bột thành những gói nhỏ bán với giá 200 đồng, ở đây chỉ còn lại chưa tới một phần bốn hiển nhiên là Hứa Nghị Đình đã đưa cho nàng dùng.

“Xin, xin lỗi, chị... đó là của em, có thể... Có thể trả lại cho em không?”

Tình huống trở nên có chút quý dị, hít mũi một cái, thanh âm Hứa Nghị Đình bởi chột dạ mà trở nên cực kỳ ngo ngúng. Nhã Hàm mặc dù thấy Gia Minh vẫn đang biểu hiện sự ấu trĩ, nhưng mà kiến thức của nàng cũng rất rộng, nàng đại khái hiểu đó là vật gì, trong miệng cũng hỏi:

“Thứ này... Là cái gì...”

Nàng mong muốn một người từng trải như Gia Minh cho nàng một câu trả lời thuyết phục.

Nhìn sắc mặt xấu hổ của Hứa Nghị Đình, Gia Minh cười cười, đem gói bột đút trở lại trong túi của nàng, ôn nhu nói:

“Vì sao không hút? Em nhện đã bao lâu?”

Câu nói này đã xác nhận cách nghĩ của Nhã Hàm là chính xác. Hứa Nghị Đình ngẩn người, qua được trong chốc lát, nước mắt từ trên gương mặt nàng rơi xuống:

“Em... muốn bỏ, thế nhưng thật là khó chịu... em không muốn thế này. ô...”

Nhã Hàm cùng Gia Minh liếc nhau, sau đó nhẹ nhàng ôm Hứa Nghị Đình, thấp giọng an ủi, trong tiếng khóc nức nở. Gia Minh cùng Nhã Hàm cũng biết Hứa Nghị Đình quả nhiên là bị cha liên lụy, bởi vì một lần hiếu kỳ mà bị lây nhiễm.

Tuy rằng Gia Minh đối với chuyện của người khác luôn làm ngơ, nhưng ít ra lòng trắc ẩn của hắn cũng bị Nhã Hàm dẫn động.

Qua một thời gian, ở bên ngoài truyền tới thanh âm hỗn loạn.

“Bất hấn đừng để cho lão già ấy chạy...”

“Ngăn trở hấn! Đừng cho hấn chạy!”

“Ta không có.. ta không có.. các người xấu lắm, xấu lắm ...a..”

Giọng phân bác của người kia có chút khàn khàn, ánh mắt của Gia Minh ngưng lại, người nói này hiển nhiên chính là cha của Hứa Nghị Đình, Hứa Xương Hồng.

Cùng lúc đó, Hứa Nghị Đình khẽ chấn động, gọi một tiếng: “Là cha của em.” Sau đó thì chạy ra ngoài, Gia Minh và Nhã Hàm đuổi theo phía sau.

Đi ra cửa ton, et, chỉ thấy bên kia sông bạc đã loạn thành một đống. Hứa Xương Hồng liều mạng lật ngược chiếu bạc, tinh thần đang ở trong trạng thái cực độ hưng phấn. Nhưng mắt thấy bảo vệ sông bạc từ các nơi vây tới, chỗ có thể bỏ chạy càng lúc càng ít, ở bên kia thì người trong sông bạc đứng nhìn thành một đám.

Không có nửa điểm hảo cảm với cha của Hứa Nghị Đình, Nhã Hàm cũng không dự định nhúng tay, nhìn tình huống bên kia, Nhã Hàm nói:

“Gia Minh, Ta... Chúng ta có biện pháp giúp nàng không?”

“Đưa đến trung tâm cai nghiện đi.”

“Không, không được.”

Nhã Hàm vội vã mở miệng phân bác, nói:

“Chuyện này chị biết, nếu như đưa vào đó sẽ bị bắt nạt và ngược đãi, Hứa Nghị Đình còn nhỏ như vậy, thì cuộc sống sau này coi như đã xong.”

“Ha hã, thế nhưng nếu như chị Nhã Hàm muốn lấy danh nghĩa của mình nhúng tay vào, thì sẽ rất phiền phức. Em đương nhiên biết một chút biện pháp, nhưng thương cảm người khác sẽ phải suy nghĩ cho kỹ. Kẻ nghiện thuốc phiện nói không thể tin tưởng, bất cứ người nào nghiện cũng nói tình cảnh của mình rất đáng thương. Nhã Hàm, chị thật sự muốn giúp nàng?”

“Nàng... Nàng dù sao cũng là học sinh của chị.”

Nhã Hàm có chút chần chờ nói:

“Hơn nữa nàng chẳng phải là một thành viên trong CLB của em mà, khi chị ngồi trong phòng hoạt động của CLB đan áo, thì cô gái này thường hay ngồi một bên đọc sách, tuy rằng chúng ta không nói chuyện nhiều lắm, nhưng mà một người con gái nhỏ tuổi như nàng, thì có bao nhiêu lỗi cơ chứ?”

Trong khi hai người nói chuyện Hứa Xương Hồng đã bị người ta dùng dùi cui đánh ngã xuống đất. Sau đó là một trận quyền đấm cước đá, cũng may Hứa Nghị Đình từ trong đám người lao tới, nhào lên người của cha mình.

Đám người này liền ngừng lại, không đánh quá mạnh, sau đó thì tên quản lý sòng bạc ra lệnh cho bảo vệ kéo người này ra ngoài, sau đó thu dọn hiện trường.

Cùng lúc đó. Hứa Nghị Đình đã khóc hô lên:

“Cha ơi...”

“Cha ơi., người làm sao vậy... cha...”

Hứa Xương Hồng cho tới bây giờ đều là người không có ý chí, khiến cho vợ phải bỏ đi, làm cho con gái nghiện ngập, thế nhưng mà cho dù như thế nào, Hứa Nghị Đình và cha nàng vẫn nương tựa vào nhau từ nhỏ mà sống, bây giờ tiếng khóc có vẻ cô cùng thê lương.

Nhã Hàm và Gia Minh chen vào trong đám người, mấy tên bảo vệ nghi ngờ kiểm tra Hứa Xương Hồng sau đó ghé vào tai quản lý nói gì đó, tên quản lý kia nhất thời biến sắc. Gia Minh nhắm theo miệng của hắn sau đó kéo vai Nhã Hàm nói:

“Hứa Xương Hồng đã chết.”

“Cái, cái gì...”

Chết người là đại sự, nhìn Hứa Xương Hồng nằm trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, tin này lập tức khiến cho người khác rối loạn, quản lý cũng không dám giấu diếm, lập tức gọi người báo cảnh sát, gọi điện thoại cấp cứu, đồng thời nói đây là một người định bỏ trốn, lại là một người nghiện, vừa rồi hút thuốc phiện dẫn tới xốc thuốc mà chết.

Mặt khác, hắn lập tức cho mấy tên bảo vệ đánh người lúc này rời đi, nhưng mà Hứa Nghị Đình đã nhào tới.

“Không cho phép đi! Hung thủ giết người, không được đi...”

Nàng chỉ là một thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi, lúc này có thể làm được chuyện gì, khi tiến lên thì đã bị bảo vệ ngăn lại, sau đó đẩy ra, khiến nàng bị ngã xuống đất.

Trong đám người kia tuy rằng có họ hàng của Hoàng gia, nhưng mà đều là thanh thiếu niên trẻ tuổi, không ai muốn tiến lên giúp đỡ người hút thuốc phiện cả, làm như vậy thực mất mặt.

Hứa Nghị Đình giãy dụa khoảng nửa khắc, một gã bảo vệ nói vào tai quản lý câu gì đó, sau đó mấy người lập tức lục soát được gói thuốc trong túi của Hứa Nghị Đình, cầm cho mọi người cùng xem.

Trên thực tế, Hứa Xương Hồng là bị đánh mới chết, đương nhiên không bị xốc thuốc chết, chỉ là hiện tại đang ở trong sòng bạc cũng có nhiều người chứng kiến, với lại họ đánh Hứa Xương Hồng cũng không nặng, bây giờ tuyên truyền chuyện xốc thuốc là hợp lý nhất.

“... Cha con họ đều hít thuốc phiện, hãy giam cô gái này lại, đợi cảnh sát tới thẩm vấn.”

Nghe câu nói của hắn, có hai bảo vệ xông lên tóm lấy Hứa Nghị Đình, mấy tên bảo vệ đánh người cũng đã chuồn ra phía cửa. Trong lúc mọi người đang nhốn nháo, có một cái bình rượu bay vọt qua, đập trúng một cái trán của tên bảo vệ đang giữ Hứa Nghị Đình, lập tức máu rơi tung tóe, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, nhân viên an ninh kia lao đảo vài bước, ngã xuống đất.

“Các người buông nàng ra!”

Trong đám người, Nhã Hàm thấy Hứa Nghị Đình thê thảm mới chuyển cho Gia Minh một bình rượu để can thiệp.

Hiện giờ bảo vệ đã lập tức vây quanh hai người, viên quản lý nói:

“Hai vị tiểu thư, các người muốn làm gì?”

Cười nhạt, Gia Minh ôn nhu đáp:

“Đập phá.”

Kỳ thực, dựa theo tính cách của Gia Minh, với tình huống trước mắt hắn sẽ không ra tay, bởi vì ý nghĩa xuất thủ cũng không lớn, nhưng mà dù sao hắn cũng dự định giúp cho Nhã Hàm giải sầu nếu nàng có hứng thú, thì hắn cũng gây loạn một hồi là được rồi.

Chuyện này cũng giống như kiếp trước, hắn ở những quốc gia chiến loạn, có những tên đồng bọn biến thái chạy ra giết người, hắn chỉ đứng một bên nhìn xem, thuận tiện xử lý đám cảnh sát đang tới, mặc dù không thích, nhưng cũng không ghét.

Trong điều kiện không có gì nguy hiểm quá lớn, cho dù giết người cũng có sao, hưởng chi có thể làm cho đồng bọn hài lòng, đó là một lý do rất lớn.

Hắn tâm tình hơi hợt, nhưng mà ở trong mắt người khác, thì sẽ là một cơn ác mộng, không có giải thích, thiếu nữ xinh đẹp cầm bình rượu đã đi tới, người bảo vệ đầu tiên muốn tiến lên ngăn cản, nhất thời bị bình rượu đập cho đầu nở hoa, cùng lúc đó, thiếu nữ kia một bàn chân đẹp của thiếu nữ kia đá ra, khiến cho tên bảo vệ cao lớn hơn nàng một cái đầu bị bay ra ngoài.

“Nàng... Nàng gây rối, bắt cô ta lại...”

Theo lệnh của viên Quản lý, hơn 10 tên bảo vệ cầm dùi cui không tới, sau đó là một trận quần áo vô cùng thảm liệt.

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 124

Nữ Thần.

Xông lên như nước thủy triều, những bảo vệ ở đây có đa phần là xuất thân từ hắc đạo, sau đó làm bảo vệ cho các sòng bạc, những tiếng kêu thảm thiết cứ vang lên không ngừng.

Đôi mắt với những tên bảo vệ cao to vạm vỡ, thiếu nữ thấp hơn một cái đầu kia cực kỳ ung dung, tránh né đơn giản, ra quyền, vung chân, hầu như mỗi động tác của nàng đều đem lại hiệu quả rất lớn, bởi vì mỗi công kích của nàng, đều trúng vào những bộ vị hiểm yếu.

Bắp chân, hạ thân, tiểu phúc, cánh tay, các đốt ngón tay, yết hầu... Mỗi một lần quay người lại là một điệu múa tuyệt vời, ở trong mắt người xem, thiếu nữ này đúng là đã đem kỹ thuật phòng Lang của con gái phát huy tới mức cực hạn, thậm chí khi có một gã bảo vệ xông lại thời, nàng còn ung dung lấy ra thuốc xịt phòng lang trong túi xách, sau đó nam tử kia liền bụm mặt hét thảm lên.

Nhưng mà, trong đám con trai đứng đây, tiếng hét kia khiến cho họ đồng cảm, bởi vì chỉ có nam nhân mới hiểu, sau khi bị thiếu nữ ôn nhu này huých cho một cái lên gối thì mới cảm giác được cái gì là thống khổ.

Hứa Nghị Đình lúc này bị bắt, bây giờ cũng được Nhã Hàm kéo sang một bên, nhìn xác người cha đã chết trên mặt đất, rồi lại nhìn canh cánh tượng chiến đấu hỗn loạn, nàng vẫn khóc như mưa. Mà ở sau lưng của nàng, sắc mặt Nhã Hàm có chút khó coi, lại có chút buồn cười, mà thực sự là cười không nổi.

Không bao lâu sau, có một nửa bảo vệ đã ngã xuống, người bị thương nhẹ nhất cũng là gãy xương, những người còn lại không ai dám tiến lên nữa.

Trong tiếng kêu thảm thiết, thiếu nữ kia không có một chút thương tổn nhìn đám bảo vệ đang sợ hãi, nàng chậm rãi đi tới chỗ tên quản lý, thuận lợi lấy ra hộp trang điểm trong túi xách, mở gương trang điểm lại.

Động tác ưu nhã gần như hoàn mỹ.

“Cô cô cô... Cô rốt cuộc là ai, có biết nơi này là địa bàn của Long Hưng Bang hay không, cô cô cô...”

Mắt thấy thiếu nữ dịu dàng đi tới, quản lý kia bị dọa đến liên tiếp lui về phía sau, hiện giờ, những người lớn của Hoàng gia và Trương gia đã chạy tới, mắt thấy một cảnh tượng hỗn loạn, lại thấy Hứa Xương Hồng đã chết, chưa ai dám đi tới, mẹ hai của Nhã Hàm nhìn thấy Nhã Hàm thì ở bên kia kêu:

“Nhã Hàm, Nhã Hàm, con ở đó làm gì, nguy hiểm, mau tới đây, tới đây...”

“Không có chuyện gì.”

Nhã Hàm hứa Nghi Đình lắc đầu, lúc này một trung niên nam nhân thân tình nghiêm túc ở bên cạnh mẹ hai cũng đi tới, chính là Trương Kính An, cha của Nhã Hàm.

Viên quản lý lúc này bị dọa tới mức phải chạy vào phòng quản lý, sau đó lại chạy ra, trong tay cầm một khẩu súng ngắn.

“Không được tới đây!”

Đám người trong nháy mắt yên tĩnh lại, thiếu nữ đi tới vẫn thân nhiên chậm rãi bước tới, trên mặt vẫn còn nụ cười mê người.

Đám người ở phía trước đã bắt đầu chen lấn, bởi vì hướng của súng ở trước mặt họ, sợ bị lạc đạn lấy đi mất tính mạng.

Mắt thấy hòng súng kia nhắm thẳng vào Gia Minh, tâm tình Nhã Hàm trong nháy mắt trở nên khẩn trương, thấy con gái mình ở trong vòng nguy hiểm, Trương Kính An chậm rãi đi tới: “Vị tiên sinh kia, xin bình tĩnh, bình tĩnh, cầm súng đã thương người là tội rất lớn...”

“Ta mặc kệ... đứng lại cho ta! Không được nhúc nhích! Ta nói không được nhúc nhích! Người muốn chết phải không!”

Trương Kính An nỗ lực trấn an tâm tình đối phương, nhưng mà ở cách đó không xa, thiếu nữ kia vẫn không coi sự cảnh cáo của đối phương ra gì, thả hợp trang điểm vào trong túi xách, ung dung tiến tới gần chỗ của tên quản lý, giọng nói dễ nghe của nàng vang lên:

“Tiểu hài tử không nên chơi thứ này, bỏ súng xuống, thương tổn mình sẽ không tốt. Buông súng, chị sẽ tha cho...”

Rõ ràng là nàng bị súng chỉ vào, nhưng tình huống trước mắt, phảng phất như là nàng đang uy hiếp người cầm súng, mắt thấy theo thiếu nữ càng ngày càng gần, quản lý sống bạc chỉ cảm thấy áp lực bao phủ lên toàn bộ người của hắn, thấy thiếu nữ đang mỉm cười, hắn khàn cả giọng:

“Không được tới đây! T a nói không được tới đây! Nha a ...”

Bằng Ánh lửa đột nhiên xuất hiện, súng ống bay lên, một cái đèn trên trần nhà bị vỡ, thân hình của thiếu nữ ngã về phía sau.

“Không!”

Ở trong tầm mắt của Nhã Hàm, khi tiếng súng vang lên, thân hình của Gia Minh đã ngã về phía sau.

Trong nháy mắt đó, cảm giác đau tới mức vỡ tim đột nhiên phủ xuống, nàng vô ý thức gọi tên, chạy sang bên kia, nhưng mà mới lao ra được hai bước, đã bị cha nàng kéo lại. Mà ở phía sau, bởi vì... tiếng súng này, đám người điên cuồng chen nhau ra cửa, cảnh tượng trong lúc nhất thời vô cùng hỗn loạn.

Khẩu súng ngắn bị bay lên đập vào vách tường phía sau, sau đó rơi vào trong tay của thiếu nữ, tiếng súng lần thứ hai vang lên, một cánh cửa trực tiếp bay ra ngoài, quản lý kia sợ hãi ngồi dưới đất, sau đó, hòng súng đã chỉ vào gáy của hắn.

“Ta ghét nhất là cô người cầm súng chỉ vào người của ta... Còn người?”

Trong nháy mắt khi tên quản lý muốn nổ súng. Gia Minh đã tung một cước, thân hình cũng ngã về phía sau, tránh thoát được một lần, nhìn ở trong mắt

Nhã Hàm, đương nhiên sẽ là cảnh Gia Minh ngã xuống.

Giấy dựa vài cái khi bị cha mình giữ, Nhã Hàm lúc này mới bình tĩnh trở lại, đưa tay sờ sờ, trên gương mặt dĩ nhiên toàn là nước mắt, về phần Hứa Nghị Đình thì đã chạy ra vài mét xa, đứng ở bên cạnh cha mình, vừa khóc vừa nhìn “chị kia” một tay cầm súng.

“Xin người, đừng giết ta, đừng giết ta...”

Bị súng chỉ vào trán, viên quản lý kia đã sợ tới mức không khống chế được tiểu tiện của mình, thiếu nữ cười cười, ngồi chồm hồm xuống.

“Người nam nhân kia, không phải hít thuốc phiện mà chết, các người có trách nhiệm.”

“Có có có có... Có trách nhiệm, có trách nhiệm...”

“Hôm nay hấn rất may mắn, ta đã xem qua, cho nên... hấn có phải là bỏ trốn không?”

“Không không không... Không có... Văn cầu người đừng giết ta...”

“Ân, thừa nhận sai lầm mới là trẻ ngoan, cho nên mấy bảo vệ vừa đánh người lúc nãy người cũng phải muốn giao ra đây, ai có trách nhiệm thì phải chịu trách nhiệm, cô bé kia đương nhiên không hít thuốc phiện, bởi vì ta biết, không riêng gì sông bạc, mà cả nơi này đã trở thành một ổ buôn thuốc phiện, có phải là hoạt động của Long Hưng bang các người không?”

“Không sai, không sai, nàng không hít thuốc phiện, không hít thuốc phiện, là chúng ta nhìn nhầm, nhìn nhầm... Văn cầu người...”

“Ừ.”

Thiếu nữ hài lòng gật đầu, cổ vũ cười, nói:

“Người xem, người biết nên làm như thế nào, chị đây rất mừng.”

Nói trong, hai tay của nàng giao thoa thật nhanh, chỉ nghe “ca ca” vài tiếng, không tới mấy giây, khẩu súng ngắn đã bị phân giải thành hơn mười linh kiện, đĩnh đĩnh dang dang rơi xuống mặt đất. Thiếu nữ đứng lên, dường như liền tuyên cáo chuyện này đã xong.

Cho dù là quản lý, bảo vệ, hay xem người, trong lúc nhất thời đều có chút khó có thể tưởng tượng, thiếu nữ trước mắt ung dung đánh bại hơn 20 bảo vệ, sau đó tránh thoát được viên đạn nguy hiểm, mà vẫn chỉ coi như là một chuyện nhỏ.

Phía sau Nhã Hàm, Trương Kính An hỏi:

“Nhã Hàm, cô gái kia là bạn của con ư?”

“Vâng, nàng là bạn tốt nhất, quan trọng nhất...”

Nhẹ nhàng lau đi nước mắt, nàng chạy tới, ôm chặt lấy đối phương.

Nếu như hấn mặc trang phục con trai, thì nàng không thể nào ôm hấn, nhưng mà bây giờ đã khác, nàng không kiêng nể gì cả mượn cơ hội cùng hấn tiếp xúc, người khác chỉ biết là tình cảm của hai người chắc phải sâu đậm giống như hai chị em, nhưng mà đối với nàng, cảm giác này thực sự rất vui vẻ.

Sự tình tạm thời được giải quyết, tất cả mọi người của Trương gia cùng Hoàng gia đều đã đi tới, sau khi hỏi rõ sự tình, lại thương lượng cùng với khách sạn, sòng bạc về cách giải quyết, đồng thời nói lời cảm ơn với Gia Minh.

Gia Minh thì tỏ ra lãnh đạm không ai biết, không cho ai mặt mũi, với sự giới thiệu của Nhã Hàm, người ta chỉ biết đây là một người bạn của nàng.

Trong đám người, Hoàng Hạo Vân đứng ở xa xa nhìn, trên thực tế hầu như tất cả những người trẻ tuổi đều chuyển sự chú ý lên người thiếu nữ này, tuổi còn trẻ, mỹ lệ cường đại, toàn thân nàng hình như tỏa ra một tầng ánh sáng.

Những người con trai khác hoặc là nghĩ cách theo đuổi, hoặc là lén nghị luận hoặc là lấy hết dũng khí tiến lên đều bị nàng coi như không có.

Trước khi cảnh sát đến, thiếu nữ kia đã cùng với Nhã Hàm rời đi, mặc dù có người nỗ lực ngăn cản là đợi cảnh sát tới lấy lời khai, nhưng mà nàng cũng không để ý tới.

Ngay cả súng cũng có thể trở thành món đồ chơi, còn có cái gì có thể lưu nàng lại.

Né qua mấy người ở phía sau, hai gã thiếu nữ đi tới tầng ba, mỗi một khác, Gia Minh đưa tay đẩy Nhã Hàm ép vào bức tường bên cạnh, nhẹ giọng nói:

“Đến xem nàng.”

Từ chỗ rẽ hành lang nhô ra một cái đầu, một thiếu nữ đứng trước cửa gian phòng, giống như là đã bị mất linh hồn, tìm kiếm chìa khóa trên người.

Lúc này vẫn còn hỗn loạn, mọi người chỉ chú ý xem cách giải quyết hậu quả thế nào cho tốt nhất, ngoại trừ Nhã Hàm cùng Gia Minh, dường như không có bao nhiêu người chú ý tới một người con gái vừa mới mất cha, còn đang chịu đựng sự giằng vò của nghiện ngập, im lặng bỏ đi...

ÂN SÁT

Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 125

Thương.

Không nên... Không muốn sẽ tiếp tục sống sót...

Hai tay ôm thân thể, thân hình lạnh run, không khí xung quanh lạnh lẽo dị thường, có lẽ là do từ trước tới nay nàng luôn bị bao vây trong cảm giác lạnh lẽo, cho nên không thấy nó có cảm giác gì.

Khi nàng còn rất nhỏ, mẹ nàng đã bỏ đi, cha nghiện cờ bạc, hít thuốc phiện, phẩm hạnh thì không có chỗ nào đáng khen, nhưng cho dù như thế nào, đây vẫn là người thân duy nhất cùng nàng nương tựa.

Mặc dù có quan hệ với Hoàng gia, nhưng mà trên thực tế không ai để mắt tới cha nàng, tuy rằng có thể tìm được một sự trợ giúp, thí dụ như trả tiền học phí, khi cần thì có thể vay mượn, nhưng mà số tiền này chẳng thể nào đủ cho cái động không đáy của cha nàng.

Từ nhỏ đã bị người khác khinh thị cùng xem thường, thậm chí còn phải chịu đói trong những ngày đông, chịu rất nhiều lời mắng chửi, hoặc là nỗ lực cố gắng, nhưng với cách nghĩ ngây thơ của một đứa trẻ thì không có tác dụng nhiều.

Cuối cùng điều đó chỉ khiến nàng thêm quái gở, tự ti, dần dần, nàng cũng học được cách nịnh hót, học được cách giả tạo, gạt người, học được cách trốn trong một góc phòng chấp nhận những lời lẽ trào phúng và chửi rủa của mọi người.

Nàng đã từng trộm bút bi, cục tẩy của các bạn, nhưng đương nhiên không có bị phát hiện, đã từng lấy điện mạo thương cảm để lừa tiền tiêu vặt của người thân, vốn nàng cũng muốn nịnh bợ Gia Minh, nhưng sau đó lại phát hiện Gia Minh không có bất cứ địa vị gì trong Hoàng gia, do vậy mà từ bỏ.

Đông Phương Uyển cũng giúp nàng hơn 10 vạn đồng, cho nên nàng tiếp cận đối phương, tuy rằng chỉ là trò chuyện vài câu, nhưng mà khẳng định là có tâm tư, cuối cùng, nàng học được cả cách hít thuốc phiện.

Len lén thử một lần cuối cùng không bỏ được nữa...

Khi nàng biết mình hãm sâu vào trong vực không đáy, nàng đã từng cố gắng cai nghiện, nhưng mà khi con nghiện phát tác, nàng thực sự cảm thấy rất khó chịu, người cha của nàng không thể nói cho nàng nó tốt hay xấu, nhưng khi chứng kiến Hứa Nghị Đình lên con, người cha của nàng lại chia ra một phần thuốc cho nàng.

Cứ như vậy, lần nào nàng cũng phải chịu đựng, một giờ, hai giờ, ba giờ... nhưng cuối cùng nàng vẫn phải hít.

Chỉ ít mình cũng đã thử nhẩn nhịu, chịu đựng càng lúc càng lâu... chỉ ít mình cũng đã nghiện nặng, nhưng chưa phát tác ở trước mặt bạn bè, một lần nhin

được có khi lần sau sẽ khôi, nói không chừng...

Mà bây giờ, tất cả đều không còn quan trọng nữa.

Khi cha chết đi, trên thế giới cũng chỉ còn lại có một mình nàng, cho dù như thế nào, thì nàng vẫn sống trong hoàn cảnh thê lương.

Lạnh quá a...

Run rẩy tìm cái chìa khóa, mở cửa phòng, phòng của khách sạn luôn tạo nên cảm giác ấm áp và hoa lệ. Nếu như chỉ có nàng và cha, thì cho dù như thế nào cũng không ở nổi trong một căn phòng như thế này.

Hoàng gia là một nhà có tiền, rõ ràng là thân nhân, tại sao không giúp nàng cơ chứ, mới đây khi cha chết, bọn họ còn đàm tiếu, cũng lạnh lùng đứng xem, tại sao phải như vậy...

Từ trong túi lấy diêm, rồi lại lấy cái bọc thuốc phiện nhỏ, lúc này tên quản lý kia bị dọa nên đã đánh rơi xuống đất, nàng thừa dịp mọi người không để ý nhặt lên, trong phòng còn một gói nhỏ nữa. Thực ra, nàng chưa bao giờ thử một lượng thuốc lớn, nhất định sẽ rất vui vẻ, hơn nữa, cảm giác thống khổ sẽ không còn đến nữa.

Mở nước nóng trong bồn tắm, nàng trở lại phòng ngủ tìm một con dao gọt trái cây, tìm cái ống tiêm mà cha nàng thường sử dụng, có người nói như vậy sẽ nhanh chóng vui vẻ hơn.

Nàng đứng trước gương, buông hai mái tóc bím, sau đó tháo kính, thiếu nữ trong gương mới đầu hơi mờ, nhưng sau đó trở nên rõ ràng, tuy rằng diện mạo buồn bã, nhưng lúc này cũng có cảm giác yếu đuối đáng yêu.

Đó là thứ duy nhất nàng có thể tự hào, cho dù có phải gặp nhiều khó khăn hơn nữa, thì nàng cũng không bao giờ nghĩ tới cách dùng thân mình đi kiếm tiền.

Thiếu nữ 15, 16 tuổi đương nhiên đã đọc tiểu thuyết, thỉnh thoảng nàng cũng có thời gian mơ mộng, mơ nàng sẽ có một cuộc tình oanh oanh liệt liệt, cho hẳn những thứ của mình. Thứ nhất là nàng không muốn đổ kỹ với người khác, thứ hai, nếu đối phương cũng yêu nàng, vậy thì cùng với người yêu của mình có sao đâu.

Đó là hi vọng duy nhất trong lòng của nàng Đứng ở trước gương, coi bộ y phục, toàn thân cao thấp từ từ hiện ra, thân thể còn đang phát triển của nàng tuy không có những đường cong ma quý, nhưng đã ẩn chứa sức hấp dẫn kinh người, bộ ngực không lớn, nhưng mà rất sống động, có lẽ là do tâm tình khẩn trương, nên trên da thịt của nàng hiện lên những vết đỏ nhàn nhạt...

Nàng muốn dùng hình tượng hấp dẫn trong khi chết để nói cho những người đã từng cười nhạo nàng biết rằng, Hứa Nghị Đình tuyệt không ngây ngô, tuyệt không xấu xí, nàng phải cho họ khắc sâu hình tượng của nàng ở trong đầu.

Mỗi khi cùng cha tới Hoàng gia, nàng đã từng mơ mộng có một vị anh họ nào đó chú ý tới sự mỹ lệ của mình, trợ giúp mình, thậm chí có loạn luân thì

không có vấn đề gì, nhưng mà cho dù nàng có mơ mộng như thế nào, thì Bạch Mã Vương Tử vẫn chưa từng xuất hiện, vĩnh viễn sẽ không xuất hiện...

Cái ý nghĩ chết đi làm cho nàng trở nên run rẩy, nàng chuẩn bị xong tất cả, ngồi vào trong nước nóng, dựa theo cách của cha nàng đổ thuốc phiện vào chén, sau đó hút vào ống tiêm.

Bên ngoài có người gõ cửa, có lẽ tìm mình vì chuyện của cha. Nhưng nàng không muốn gặp, không muốn trở về nữa, nàng sẽ rời đi, nàng muốn đi, vì sao lúc này còn quấy rầy nàng, còn muốn cười nhạo nàng hay sao?

Ông tiêm ở trong tay run lên, nàng nhìn vào cánh tay của mình, lại nhìn con dao gọt trái cây, nên tiêm hay cắt cổ tay, nhưng mà phải lập tức làm, nếu không khi cảm giác sợ hãi tới, nàng sẽ làm không được.

Đúng vào lúc này, cánh cửa cách một tiếng mở ra, giọng nói dễ nghe của thiếu nữ ở sông bạc vang lên:

“Nhìn đi, gõ cái gì mà gõ, đơn giản là có thể vào rồi.”

“Được rồi được rồi, em lợi hại, được chưa, Nghị Đình, Hứa Nghị Đình, có ở đây không?”

“Hình như ở bên trong.”

Trong khi nói chuyện nữ tử đeo dây chuyền ngọc đã đứng trước cửa phòng tắm, nhìn chăm chăm vào con dao trong tay của nàng, hai hàng lông mày đẹp nhũn lại, huyết khí một tiếng, sau đó cùng Nhã Hàm tiến lên.

“Các người đi ra ngoài!”

Hứa Nghị Đình khóc nức nở kêu lên. Nhã Hàm dường như ý thức được cái gì đó, vội vã đẩy nữ nhân bên người:

“Nàng không mặc quần áo, em mau đi ra! Đi ra ngoài! Nghị Đình, em muốn làm gì, đừng làm chuyện ngu xuẩn.”

“Là muốn tự sát đó, trên tay của nàng có dao, sẽ làm bị thương đến chị, để cho em tới...”

“Sao có thể làm bị thương được chị, đi ra ngoài.”

Một cước đá Gia Minh ra ngoài, Nhã Hàm khần trương tới gần bồn tắm chỗ của Hứa Nghị Đình, nói:

“Nghị Đình, đừng sợ, chuyện gì cũng có cách giải quyết, chúng ta sẽ giúp em...”

“Cô không nên tới!”

Hứa Nghị Đình hét lên một tiếng, cầm dao gọt trái cây bên cạnh. Nhã Hàm cũng hít sâu một hơi, chậm rãi đưa tay qua:

“Không có chuyện gì, chúng ta sẽ giúp em, thật không có chuyện gì, em cũng thấy chị gái bên ngoài kia đấy, chị ấy rất lợi hại, có chị ấy ở đây, không có

ai dám trách cứ em cái gì, cho dù là những người của Hoàng gia.”

Tuy rằng nàng chưa từng học qua công phu “Không thủ đoạt bạch nhật” (tay không đoạt dao), cũng không sợ Hứa Nghị Đình đâm tới, nhưng mà khi Hứa Nghị Đình nghe thấy hai chữ Hoàng gia, thì nàng bật khóc, đột nhiên đảo ngược con dao, đâm vào ngực của mình.

“Dừng mà!”

Nhã Hàm kêu to một tiếng, lập tức lao tới.

Lúc máu bắn ra, mũi dao mới đâm vào ngực được có một cm, đó là do tay phải của Nhã Hàm đã tóm được thân dao, trong nháy mắt tiên huyết chảy ròng ròng, cổ nên đau đớn kịch liệt. Nhã Hàm quát một tiếng, mạnh mẽ phát lực, dao gọt trái cây bị tước đi, còn nàng thì ngồi bệt xuống phòng tắm.

“Xin lỗi...”

Vừa khóc. Hứa Nghị Đình vừa cầm lấy ống tiêm, muốn đâm vào ngực của mình, nhưng mà ở sau một khắc, chỉ nghe “ca ca” hai tiếng, sự đau nhức truyền đến, hai tay của nàng đã bị thiếu nữ kia kéo trật khớp.

Sau đó, thiếu nữ chộp thẳng vào mái tóc dài của Hứa Nghị Đình, cứ như vậy kéo nàng ra khỏi bồn tắm. Hứa Nghị Đình giãy dụa trong không, nước bắn tung tóe, thoát nhìn giống như là một con cá bị kéo lên khỏi mặt nước.

“Rất xin lỗi, quý rầy lý tưởng vĩ đại muốn tự sát của cô.”

Vẫn là giọng nói dễ nghe, nhưng mà ngữ khí bây giờ lạnh lùng vô cùng, nàng kéo Hứa Nghị Đình, lôi vào trong phòng, Nhã Hàm bị dọa tới mức vội vã từ trên mặt đất bò dậy, theo sát mà lên:

“Em em em.. em muốn làm gì...”

“Chị không cần quản em muốn làm gì, bây giờ mau chóng tìm băng gạc cầm máu, băng bó, điều này không cần em dạy chứ, chị là người ngu ngốc, đã bảo là để em tới rồi mà!”

“Thế nhưng, thế nhưng...”

Mắt thấy ánh mắt Gia Minh còn độc ác hơn so với khi ở trong sòng bạc, tay của Nhã Hàm bị thương, nhưng mà vẫn phải đi theo. Thiếu nữ kia ném Hứa Nghị Đình vào chân tường, sau đó một tay xách cổ nàng, trực tiếp giơ nàng lên, dí sát vào tường.

Đau đớn, hít thở không thông, Hứa Nghị Đình há miệng kêu lên những tiếng “Ách, ách...”, xích lõa thân thể trên không trung liều mạng giãy dụa, hai chân trắng nõn điên cuồng đập. Nhã Hàm sợ hãi vội vã muốn cạy cánh tay của Gia Minh ra, nhưng không có nửa điểm hiệu quả.

“Em em em... em giết chết nàng mất, giết chết nàng đấy... Buông ra, mau buông ra.

“Em đang giúp nàng.”

“Buông ra buông ra buông ra a...”

Dần dần, lực ép càng lúc càng lớn, Hứa Nghị Đình há to miệng, đầu lưỡi liều mạng phun ra, bên tai phảng phất có thể nghe tiếng thanh âm đầu khớp xương bị bẻ gãy, tầm nhìn trước mắt trở nên mờ lung, thiếu nữ mỹ lệ gần như hoàn mỹ, toàn thân bao phủ ánh sáng kia bây giờ chỉ còn lại trong tưởng tượng, bởi vì ánh mắt của đối phương lạnh lẽo không khác gì băng tuyết vạn năm.

ẤN SÁT

Phẩm Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 126

Vật Thay Thế. (1+2)

Mặc một cái áo tắm màu trắng Hứa Nghị Đình lẳng lẳng nằm trên giường, Nhã Hàm đang ngồi ở bên giường, tay trái cầm khăn mặt lau chùi thân thể cho cô, bởi vì tay phải của cô vẫn đang đeo băng gạc nên động tác lúc này có chút ngưng nghịu.

Sau khi lau chùi xong, cô đưa khăn mặt trả lại cho cô gái đang đứng ở ngoài cửa phòng:

“Đây.”

“Thôi đi.”

Thờ dài một hơi, hắn nói:

“Không biết tại sao em lại giúp cô ta làm những thứ này, sớm biết thế thì em đã trực tiếp bóp chết cô ta...”

“Em còn dám nói, người ta là con gái mà lại bị em làm thành thế này... Hừ, nếu như là chị, chị nhất định sẽ giết em...”

Nhìn vào vết bầm ở góc tường sau đó lại nhớ tới cảnh Hứa Nghị Đình bị nhéo tới mức không còn cảm giác thẹn thùng, Nhã Hàm đỏ mặt lên, nếu như mình ở trước mặt người khác lộ ra tình cảnh khó xử như thế thì mình tình nguyện chết đi còn hơn.

Cô nói:

“Bớt nói nhảm đi, còn không mau đi tắm rửa.”

Dùng hai ngón tay nắm lấy chiếc khăn, Gia Minh nhíu lông mày, nói: “Cho nên em mới nói nên giết cô ấy đi, miễn cho sau này cô ta tìm em báo thù...”

“Chị biết Gia Minh em sẽ không làm vậy...”

“Cái gì?”

Ở bên trong phòng tắm nghe được câu nói kia, Gia Minh hơi sững sờ một chút.

“Gia Minh em thật ra là người tốt, chị biết em sẽ không giết cô ấy.”

“A, lại bị chị đoán được... Lại còn trao cho em tắm bằng người tốt nữa.”

Trong mắt ân chứa sự châm chọc nhưng trong miệng cũng không có phần bác lại, chỉ là khi đưa khăn mặt trả lại cho Nhã Hàm, hần mới mở miệng cười nhạo:

“VẬY VỪA RỒI KHÔNG BIẾT LÀ AI VỪA LIỀU MẠNG KÉO TAY CỦA EM VỪA KHÓC NHÌ?”

“Chuyện này...”

Hung hăng đá Gia Minh một cước. Nhã Hàm gắt giọng nói:

“Thế nhưng vừa rồi hình dạng của em rất dọa người, chị sợ em không cẩn thận mà làm quá mức, không được sao?”

“OK. OK, chị nói cái gì cũng có lý. Được rồi. giờ này chắc là cảnh sát đã đi tới, đám người trong nhà của em cũng sắp đến. Em phải đi trước, một mình chị ở lại ứng phó được không?”

“Ân, yên tâm.”

Nhã Hàm thân nhiên cười.

Gia Minh tức giận liếc mắt nhìn cô, hần chỉ vào băng gạc trên tay cô định nói gì thì Nhã Hàm vội vàng chấp tay lại, nói:

“Em biết, em biết, em là một đứa ngốc. Gia Minh ca ca đừng chọc em nữa... Hi hi, bây giờ là chị Gia Minh.”

“Cô ta đã từng chết qua một lần nên sẽ không dễ dàng tìm chết nữa, nhưng mà sợ rằng cô ta sẽ có hành động gì đó quá khích, khi đó thì trực tiếp đánh cô ta ngất đi là tốt nhất.”

Thở dài một hơi, Gia Minh nói:

“VỚI thân phận hiện nay của em thì cứ nên dựa theo phương án trước đó là tốt nhất. Gian Tố Ngôn là người bạn mà chị vô tình quen biết khi du học. Những thứ khác tất cả đều không rõ ràng lắm, phải không?”

“Bà ngoại Gia Minh... A ô...”

Hần tức giận vỗ lên trán Nhã Hàm một cái sau đó phất tay đi ra ngoài cửa.

Vốn không muốn quan tâm tới việc của Hứa Nghị Đình nữa nên khi ra khỏi phòng Gia Minh liền trở về ngủ, ngày thứ hai sau khi nghe chuyện đã được giải quyết xong, Gia Minh lộ ra một nụ cười nhạt mĩa mai.

Không có truy cứu nên không có những điều tra chi tiết hơn. Nói một cách đơn giản là nguyên nhân mà Hứa Xương Hồng chết là do khi hút thuốc phiện bất ngờ chết đi.

Nhưng mà có lẽ là do Gia Minh gây rối, hơn nữa còn có bối cảnh của Hoàng Gia, bên kia có ý đưa tới hai mươi vạn, dưới sự thỏa thuận về tiền bạc của

hai bên nên cuối cùng nguyên nhân cái chết đã được thu xếp ổn thỏa.

Hoàng gia giấu kín việc này không cho người ngoài biết thế nhưng bên trong thì lại khác, Hứa Xương Hồng chết bởi thuốc phiện, việc Hứa Nghị Đình hút thuốc phiện cũng bị vạch trần.

Sau khi ứng phó đám cảnh sát xong, thì đám người Hoàng Gia định đi tới chất vấn Hứa Nghị Đình, dưới tình huống như vậy Nhã Hàm không thể làm gì khác là đem việc Hứa Nghị Đình tự sát ra nói rõ, tuy tránh thoát một kiếp, thế nhưng buổi sáng ngày mai, cô tất nhiên không thể tránh khỏi việc mình biến thành vai chính trong chủ đề bàn tán của mọi người trên bàn cơm.

Từ hít thuốc phiện, đánh bạc, gạt người, lừa gạt rồi đến mại dâm, sẩy thai, thân phận của Hứa Nghị Đình dưới sự tìm hiểu của mọi người dần dần lộ ra, sức tưởng tượng của mọi người trên bàn ăn được phát huy một cách triệt để, mọi người bình thường đều không có qua lại gì nên cũng không có nghĩa vụ đồng tình, tám giờ sáng, đại đa số mọi người đều đã quay trở lại Giang Hải, cùng lúc đó. Hứa Nghị Đình cũng mất tích.

Chuyện này cũng không có làm cho người khác quá bất ngờ, dựa theo suy nghĩ bình thường thì một cô gái đánh bạc, hít thuốc phiện, gạt người, mại dâm đều có như vậy mà không biến mất thì mới thật sự là kỳ quái, sau khi yêu cầu cảnh sát điều tra thì mọi người bắt đầu lên đường trở về nhà.

Đội xe vận chuyển thi thể Hứa Xương Hồng của hai nhà Trương, Hoàng khi đến ngã rẽ ở thành phố Giang Hải thì tự động chia ra, hẳn trở lại biệt thự lớn của Hoàng Gia rồi ăn một bữa cơm trưa, bởi vì ở trường học có quan hệ tương đối với Hứa Nghị Đình nên Gia Minh bị giữ lại hỏi một số việc, thế nhưng khi hỏi những thứ về Hứa Nghị Đình thì họ lại nghe được duy nhất một câu trả lời từ phía Gia Minh:

“Tôi không biết.”

Sau khi làm xong những việc bên này hẳn đến siêu thị mua một số thứ, khi trở lại vùng phụ cận của Thánh Tâm học viện thì đã là ba giờ chiều, Linh Tĩnh và Sa Sa vẫn chưa tan học về, hẳn lên mạng một lát sau đó xuống bếp vo gạo nấu cơm. Gần năm giờ, Sa Sa là người về nhà trước tiên, khi cô thấy Gia Minh đang ở trong phòng bếp nấu ăn thì cô chạy vào hỏi chuyện ngay hôm nay. Gia Minh thuận miệng nói những gì mà Hứa Nghị Đình gặp phải.

“Không, không thể nào, Nghị Đình mất tích?”

Sa Sa mở to hai mắt nhìn, nói:

“Cậu.. Cậu có hỗ trợ tìm người không? cô ấy chỉ là một cô bé...”

“Tại sao tớ phải hỗ trợ?”

“Thế nhưng...”

Sa Sa gãi gãi đầu, cô là người rất nhiệt tâm, thế nhưng cô cũng không hi vọng Gia Minh xen vào việc của người khác, đây cũng là việc mà cô và Linh Tĩnh đã bàn bạc từ trước. Khi thấy người xưa nay vốn rộng rãi lại làm ra bộ dáng khó khăn, Gia Minh cười cười, từ phía sau ôm lấy Sa Sa đang nhặt rau rồi nhẹ nhàng cắn vào lỗ tai cô.

“Yên tâm đi, Hứa Nghị Đình không có chuyện gì đâu, tớ biết đại khái vị trí hiện nay của cô ta, cho nên không cần thiết đi tìm...”

“A...”

Vành tai là chỗ mẫn cảm nhất của Sa Sa, lúc này cánh tay của cô bị Gia Minh cắn làm cho cô mềm nhũn ra:

“Đừng, đừng làm rộn, người ta đang làm việc mà...”

“Tớ cũng đang làm việc... Chúng ta cùng làm việc...”

Cười cười, cánh tay của Gia Minh chậm rãi đưa vào bên trong tạp dề, mở khóa dây lưng ra, sau đó kéo khóa kéo quần jean xuống... Sa Sa giãy giụa một cách tượng trưng, nhưng mà, cô cũng không ngăn cản được bàn tay ấm áp đó nhanh chóng tiến vào vùng kín ở giữa hai chân mình, khi ngón tay mềm mại tiến vào trong thì Sa Sa cắn chặt răng, khuôn mặt đỏ bừng, nói:

“Đừng mà, đáng ghét... Bây giờ là ban ngày đó. Linh Tĩnh... Linh Tĩnh sắp về rồi...”

“Hừ hừ. Linh Tĩnh về thì cũng vậy thôi, đây là số phận rồi...”

“Cậu, cậu chỉ biết khi dễ tớ, sao cậu không khi dễ Linh Tĩnh như vậy...”

Giọng nói vốn có chút giống với bé trai nay lại trở thành mềm mại bất lực, cô nhỏ giọng khóc “A” một tiếng, Gia Minh một tay nâng bụng dưới của cô, tay kia thì vẫn dừng lại ở phần giữa hai chân của cô, hấn cứ như vậy nâng thân thể Sa Sa lên, xoay người đi ra phòng bếp.

“A... Cậu muốn làm gì, tớ... Tay tớ còn chưa lau khô nữa, thả tớ xuống...”

Hai tay cô ướt sũng quơ loạn trên không trung. Sa Sa lúc này đang bị vây trong tình trạng khẩn trương, bắp đùi đang kẹp chặt có chút nói lỏng, đôi chân thon dài vương thẳng ra, chiếc dép từ lâu đã rơi trên mặt đất, chiếc tất giữ ấm rực rỡ màu sắc đang đặt trên vai Gia Minh, cô giẫy dựa thế nào đi nữa thì cũng không thoát khỏi tay Gia Minh, khi thấy Gia Minh đá cửa phòng ra rồi đi tới chiếc giường lớn thì cô không khỏi khóc nức nở, nói:

“Không nên... Tay tớ còn đang bị ướt, tớ sẽ làm cho chiếc giường bị ẩm... Thời tiết lại lạnh như thế này, không nên đâu... Tớ còn phải đi nhặt rau...”

Tuy rằng nói không đồng ý nhưng mà giọng điệu như vậy không nghi ngờ gì càng thêm dụ hoặc, hơn nữa Sa Sa khi ở trường thì rất mạnh mẽ, giọng nói thì sang sảng, hình dáng cầu xin tha thứ một cách tương phản này càng làm tăng thêm dục vọng chinh phục của mỗi người đàn ông.

Hắn đem Sa Sa đặt xuống giường, cô nằm nằm trên chăn, hai tay vẫn để trên không, hai chân thì kẹp chặt tay Gia Minh không nhúc nhích, nói:

“ô, tớ thế này sẽ làm cho chiếc giường bị ẩm mất...”

“Ân, trước tiên cậu buông tay tớ ra...”

“Không buông.”

“Thật không buông?”

“A, a...” Chỗ mẫn cảm bị Gia Minh vuốt ve, Sa Sa rên lên một tiếng, thân thể có chút mềm ra. Gia Minh nhân cơ hội này rút tay ra.

Đem khuôn mặt đang nóng lên giấu chặt trong chăn nhưng cô phảng phất giống như vẫn cảm thụ được ánh mắt của Gia Minh đang dò xét, trong miệng cô nhỏ giọng lầm bầm:

“Hình như đây là cảnh mà mình và Linh Tĩnh thấy ngày hôm qua.”

“Cảnh? Cảnh gì?”

“Cưỡng gian...”

Nhẹ giọng trả lời sau đó cô cảm thấy hạ thân hơi lạnh, Gia Minh đã cởi quần lót của nàng tới đầu gối, tay hấn thì nhẹ nhàng xoa phần giữa hai chân cô.

Mặt cô càng chui sâu vào trong chăn, cô tiện tay cầm cái hộp áo mưa đưa lên, đợi đến khi Gia Minh cười nhận thì cô lầm bầm nói:

“Tớ nhất định sẽ trả thù... ô...”

Sau khi tiết mục cưỡng gian chấm dứt, Sa Sa nằm xụi lơ trên giường không nhút nhích. Cô tùy ý để cho Gia Minh cầm khăn mặt xử lý những thứ còn sót lại, một lát sau, Linh Tĩnh mang cặp sách về tới nhà, khi thấy Sa Sa đang trần truồng nằm trên giường. Gia Minh thì đang cầm khăn lau phần hạ thân của cô thì Linh Tĩnh không khỏi cười nói:

“Sắc lang... Vừa trở về đã nghĩ tới việc này.”

“Linh Tĩnh, Gia Minh cưỡng gian tớ...”

“Vậy thì lần sau cậu cưỡng gian cậu ta lại là được rồi.”

Vừa buộc tạp dề, Linh Tĩnh vừa cười nói “Tớ cũng muốn như vậy.”

Cầm một cái khăn thuần thực lau chùi phần hạ thân của mình, Sa Sa kéo quần lên rồi chạy đến bên cạnh Linh Tĩnh giờ nắm tay lên thị uy. Gia Minh và Linh Tĩnh đều nở nụ cười.

Ba người đi vào trong phòng chuẩn bị cơm nước, khi ăn cơm tối xong, ba người ngồi trên sofa xem TV. Dưới lầu mơ hồ truyền đến những tiếng động trong phòng trò chơi điện tử. Linh Tĩnh từ trong phòng ngủ lấy ra một hộp quà tặng đưa cho Gia Minh:

“Đây là quà mà hôm qua tớ và Sa Sa mua tặng cậu, mở ra xem.”

“A? Hôm nay là ngày đặc biệt gì ư? Có cả quà nữa.”

“Muốn tặng thì đưa thôi, cần gì có lý do.”

Thân nhiên cười. Linh Tĩnh lấy hai tay ôm đầu gối, cô nhìn về phía Gia Minh đang mở giấy gói quà sau đó miệng biến thành chữ O.

“Ách, gây mát-xa...”

Nhìn sang hai bên, hần thấy hai cô bé đang cười nhìn hần, Gia Minh trừng mắt nói:

“Ách, các cậu muốn nói là, các cậu đã tìm được vật thay thế nên không cần tớ nữa phải không...”

ẤN SÁT

Phẩm Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 127

Liệu Pháp Kích Thích.

“Ách, ý các cậu là các cậu đã tìm được vật thay thế nên không cần tớ nữa phải không?”

“Hả...”

Linh Tĩnh hơi sững sờ không hiểu nhưng Sa Sa ở một bên thì lại hiểu, cô đá tới một cước rồi cười nói:

“Hừ, cậu có nhận hay không Linh Tĩnh, tên này đang nói chúng ta là Hoa Bách Hợp đó.”

“Lẽ nào các cậu không phải?”

“Đâu có.”

Linh Tĩnh tức giận liếc mắt nhìn hần, nói:

“Chúng tớ thấy báo chí nói qua người ngồi một thời gian dài bên cạnh máy tính sẽ không tốt cho cơ thể cho nên bọn tớ mới mua thứ này về cho cậu, không ngờ cậu lại nói thế, quên đi, không cho cậu nữa, tớ và Sa Sa giữ lại cho lúc Hoa Bách Hợp dùng!”

“Hóa ra là vậy, tớ còn tưởng hai người đã...”

Trong miệng nói vậy nhưng trong lòng hần không kiềm được chảy xuôi một dòng nước ấm, những tổn thương từ máy vi tính đương nhiên hần cũng biết, nhưng cho dù thế nào thì hần cũng không thể liên hệ tới mình, bởi vậy khi hần nhìn thấy gậy xoa bóp thì hần liền nghĩ tới việc hèn mọn bí ối này.

Nhưng mà, lúc này hần tất nhiên không thể buông tha, khi thấy Linh Tĩnh tới gần thì hần liền đặt chiếc hộp xuống phía dưới cơ thể, nói:

“Mơ tưởng, vật đã tặng thì làm sao có thể thu hồi được, muốn cướp đồ vật từ tay tớ thì phải bước qua xác tớ trước!”

“Hi hi, vậy thì đem cậu biến thành thi thể là được!”

Linh Tĩnh nhảy lên lưng Gia Minh cướp lại cây gậy xoa bóp, Sa Sa cũng tham gia vào để báo thù, ở trên ghế sa lon ba người đùa giỡn một hồi, hai cô thiếu nữ thì tóc tai bù xù, thờ hồn hên, gương mặt đỏ bừng, tất nhiên là vừa rồi bị Gia Minh chiếm hết tiện nghi, ngay sau đó hần liền ôm hai thiếu nữ đi vào phòng định ăn hết thì tiếng đập cửa bỗng nhiên vang lên.

“Gia Minh, Cố Gia Minh, có ở đây không?”

“Là chị Nhã Hàm.”

Từ trên ghế salon nhảy dựng lên, Linh Tĩnh và Sa Sa sửa sang lại quần áo và mái tóc mất trật tự, Gia Minh thì trực tiếp vọt vào bên trong phòng, đợi khi Linh Tĩnh mở cửa thì hắn mới chậm chạp từ bên trong đi ra.

“Chị Nhã Hàm, vào nhà trước đi, chị tìm Gia Minh có việc gì không?”

“A, không cần vào, lúc trước đã nói với hắn rồi, àn... Chị định mượn tên đó mấy tiếng?”

“A?”

Quay đầu lại nhìn vào bên trong, Linh Tĩnh nở nụ cười, nói:

“Đương nhiên rồi, cứ lấy dùng, dùng rồi không trả lại cũng không sao, em và Sa Sa mỗi buổi sáng không cần bị người nào đó giành đi WC.”

“Này, tớ không phải là vật sở hữu của các cậu, đừng có cầm tớ đi cho người khác như thế...”

Từ trong phòng đi tới, khi thấy Nhã Hàm ra dấu hắn liền gạt đầu sau đó trở về phòng lấy áo khoác rồi theo Nhã Hàm xuống lầu.

Tuy rằng trong lời nói không có gì nhưng khuôn mặt của Nhã Hàm bây giờ lại có chút lo lắng, trên quần áo cũng có nhiều nếp nhăn giống như là mới vừa đánh nhau với người khác vậy.

Lên chiếc xe cũ ở dưới lầu, Nhã Hàm định nói gì đó thì Gia Minh đã lấy ra một tờ giấy đưa tới:

“Đây.”

“Ách? Cái gì?”

“Phương thuốc Đông Y dùng để thanh trừ độc tố, hiệu quả cũng không tệ, dùng nó buộc chặt vào đầu Hứa Nghị Đình, hiện tại biết phiền toái chưa?”

Nhã Hàm ngẩn người, cô nhìn vào khuôn mặt trời sập cũng không liên quan tới mình của hắn, khuôn mặt lo lắng của cô dần dần thay đổi, dần dần biến thành vừa tươi cười vừa buồn bực, cô vỗ vai Gia Minh một cái, nói:

“Hóa ra em sớm đã biết chị mang Hứa Nghị Đình đi, ghê tởm, vậy mà cũng không tới hỗ trợ...”

“Xin nhờ, chị cho là ai cũng rảnh như vậy ư, em không phải là người cứu vớt thế giới đâu.”

Nghe giọng điệu oán hận của hắn. Nhã Hàm liếc mắt nhìn hắn rồi nở mày, cô nở một nụ cười, trong nụ cười này không còn mang theo quá nhiều áp lực nữa.

Sớm biết vậy thì không cần phải lo rồi...

***** Anh sáng của ngọn đèn đường chiếu sáng cả con đường của tiểu khu, đêm mùa xuân, những

chòi non và những nụ hoa vươn mình trong khí trời ẩm ướt và gió đêm lạnh lẽo, một giáo sư nước ngoài mặc quần áo thể thao dắt một con Husky từ một căn biệt thự chạy qua sau đó dừng lại ở một chiếc xe nhỏ đậu ở ven đường. Khi cửa xe mở ra, một cô gái xinh đẹp bước xuống, trên cổ của cô đeo một vòng cổ lông lầy, trong tay cầm một cái túi nhỏ, cô đưa tay lên vuốt một chút những sợi tóc dài của mình. Thanh niên nam nữ trong khu biệt thự này đều vô ý thức nhìn sang nơi này đánh giá vài lần.

“Được rồi, chị biết em rất đẹp rồi, không cần tiếp tục ở chỗ này làm dáng, mau vào thôi.”

Từ bên ghế tài xế bước ra sau đó nhìn về cô gái đang đứng vuốt tóc, Nhã Hàm có chút buồn cười, lại có chút ghen ghét, không thể phủ nhận, Gia Minh hóa trang thành phụ nữ còn có mỹ lực hơn cả mình, đặc biệt là mình hiện nay y phục chưa chỉnh tề khi đứng bên cạnh hẳn quá thật là giống một mẹ già vậy...

“Chẳng qua là em thấy những người này rất thú vị.”

Nhân nhặt liếc mắt xung quanh, Gia Minh cười cười, dưới sự hóa trang thành phụ nữ, nụ cười này quả thật đúng với câu nói khuynh nước khuynh thành, Nhã Hàm nhếch môi trừng mắt nhìn hấn rồi lôi hấn đi.

“Kỳ thực con nghiện ngày hôm qua của cô ta cũng không có giảm bớt, khi em cầm những thứ đó đi thì cô ta bắt đầu khó chịu, lúc về tới đây chị cố gắng lắm mới khuyên được cô ta ăn được một chút nhưng ngay sau đó cô ta lại nôn ra hết, cứ vậy giằng co hết cả buổi chiều, cô ta bảo chị buộc cô ta lại, hoặc là đưa cô ta trở về, chị thật sự không còn cách nào nên phải tới tìm em... Chị biết em nhất định sẽ mắng chị...”

Vừa lái xe, Nhã Hàm vừa kể lại những chuyện xảy ra trong ngày hôm qua, nhưng mà Gia Minh cũng không có châm chọc gì cả mà chỉ tùy ý gật đầu.

“Bị nghiện không chỉ ảnh hưởng tới tâm lý mà còn ảnh hưởng tới sinh lý, nếu như cô ta muốn trị bệnh thì cũng tốt, cô ta nghiện chưa lâu nên khả năng chữa khỏi rất lớn.”

“Hết rồi?”

Nhã Hàm quay đầu lại mở to hai mắt nhìn:

“Em không mắng chị ngu sao?”

“Lẽ nào chị cần phải bị chửi mới hài lòng...”

Gia Minh ngẩn người sau đó liếc mắt, cười nói:

“Được rồi, chị quả thật là hơi có chút não tàn, dụ dỗ phi pháp, giam giữ, tổng hợp lại tất cả thì có thể xét tội xâm phạm người khác... Chị rất ngu ngốc...”

Dường như cảm giác lại tâm trạng này có chút không đúng nên Nhã Hàm nhún vai, cười nói:

“Đều tại bình thường em hay mắng chị, em xem chị bị em mắng thành ra thế này...”

Hai người nói chuyện hợp ý bởi vì bọn họ đã quên đi sự chênh lệch tuổi tác giữa hai người, thái độ mạnh mẽ của Gia Minh làm cho Nhã Hàm cảm thấy mình giống như một đứa em út bé nhỏ, dưới tình huống này biểu hiện càng thêm rõ ràng, cô bĩu môi nói:

“Nếu như chị bị em mắng tới ngu ngốc thì sau này em phải chịu trách nhiệm...”

“Tốt, sau này em sẽ tìm cho chị một ông chồng ngu ngốc để cho chị chèn ép lại hần.”

“A.”

Nhã Hàm nhẹ giọng cười rồi xoay người đi lên lầu, cô nói:

“Còn có người ngốc hơn chị sao?”

“Ân, em chưa thấy, nhưng mà loại này thì không khó tìm, cùng lắm thì đánh một trận cho người đó biến thành ngu ngốc, việc này em có thể đảm bảo thực hiện được.”

Đi tới lầu hai, đứng trước cánh cửa đang khóa chặt, Nhã Hàm móc một cái chìa khóa ra, cô hơi có chút chần chờ vì cô nghe được tiếng rên rỉ của Hứa Nghị Đình ở bên trong.

Gia Minh vỗ nhẹ vai cô, nói:

“Yên tâm đi, có em ở đây, chị biết mà, em và siêu nhân chỉ khác nhau một chỗ là hần mặc quần lót ở bên ngoài quần áo còn em thì không.”

“A, xì...”

Liếc mắt nhìn hần, đôi mắt của Nhã Hàm đã có chút ướt át, cô cúi đầu mở cửa, ánh sáng màu cam từ trong phòng bắn ra, trong nháy mắt, Gia Minh lần thứ hai biến thành một phụ nữ hoàn mỹ - Giản Tố Ngôn.

Những đồ dùng hỗn tạp đã bị Nhã Hàm đem ra ngoài, lúc này bên trong chỉ có giường chiếu đơn giản, một chiếc chăn đệm hỗn loạn và một tấm ga trải giường màu trắng, trên giường Hứa Nghị Đình mặc áo ngủ của Nhã Hàm đang nằm co rút lại, tay chân cô bị trói chặt nhưng cô vẫn liều mạng giãy dụa, khi vừa thấy hai bóng người bước vào thì cô ngừng giãy dụa lại, khi ánh mắt của cô nhìn tới người phụ nữ xinh đẹp thì ngay cả tiếng rên rỉ cũng ngưng lại.

“Dựa theo phương thuốc kia ra ngoài mua thuốc, ở đây giao cho em.”

“Ân.”

Nghe Gia Minh nói như vậy. Nhã Hàm liền gật đầu, nói:

“Nghị Đình, đừng sợ, chị này gọi là Giản Tố Ngôn, là một bác sĩ đến trị bệnh cho em, cô ta sẽ không làm hại em đâu?”

Ánh mắt của cô vẫn luôn nhìn vào cô gái lạnh lùng trước mặt, Hứa Nghị Đình vô ý thức gạt đầu, Nhã Hàm xoay người ra khỏi cửa, lúc cô xuống lầu thì cô gái kia nắm cánh cửa đóng mạnh lại, “Phanh” một tiếng, bên trong căn phòng nhỏ lúc này chỉ còn lại một cô gái đang sợ hãi và một người lạnh lùng đối diện nhìn nhau.

“Xin chào, tôi là Giản Tố Ngôn, từ hôm nay trở đi, tôi chính là y sĩ của cô, tôi nói thật, tôi không giống như những bác sĩ khác, cô chỉ là một vật thí nghiệm, cũng có thể gọi là một món đồ chơi cho nên tôi cũng không bảo đảm là sẽ không làm hại cô vì vậy cô nên chuẩn bị sẵn tin thần.”

Khi nghe được câu nói bình thân này thì trong lòng Hứa Nghị Đình bỗng dâng lên một sự sợ hãi. Đôi mắt lạnh lùng tối hôm qua làm cho cô ngạt thở, tiếng nói xương bả vai và sự ngạt thở, cận kề cái chết một lần nữa hiện lên trong đầu cô, cô vô ý thức giãy dụa về bên cạnh chiếc giường, nhưng mà do cô bị trói chặt trên giường nên sau khi cô giãy dụa thì cả chiếc giường bị kéo sang một bên.

“Loại buộc dây này của Nhã Hàm tôi thấy rất thiếu chuyên nghiệp, tôi thích phương pháp buộc dây của Nhật Bản hơn, nút thắt đẹp, hơn nữa còn làm cho người bị buộc dây không thể nào nhúc nhích, không biết cô có hứng thú không...”

Hứa Nghị Đình nằm lý ở trên giường, hai tay bị trói ở sau người, hai cái chân thì bị kéo lên, sau đó mở dây thừng ra, ngay sau đó cô cảm thấy hai vai vô cùng đau đớn, nửa người trên bị thô bạo kéo lên, người phụ nữ tên là Giản Tố Ngôn bắt đầu cời dây trói cho cô.

“Tôi không thích cô, cô cũng không cần thích tôi, trong lòng cô cảm thấy uất ức hay là có lý do gì để cô hút thuốc phiện tôi không cần biết, nhưng mà cô đã hút thuốc phiện, đây là sự thực vì vậy tôi không hề có chút đồng tình nào với cô. Ngày hôm qua tôi vốn nên giết cô, thế nhưng người phụ nữ kia quá nhẹ dạ nên tôi mới cho cô một cơ hội. Đương nhiên, nếu như cô vì bất cứ nguyên nhân gì mà gây trở ngại cho Nhã Hàm, thì ta không từ chối việc giết cô.”

“Nghiện là một loại gánh nặng tâm lý và sinh lý, nói một cách đơn giản, phương pháp giải nghiện nhanh chóng chính là làm cho cô càng thêm kích thích, nếu cô lên cơn nghiện thì tôi sẽ giết cô một lần, giống như là lần trước vậy, tôi sẽ cho cô không thể hít thở, cảm thụ cái chết đến gần... Yên tâm, tôi rất có chừng mực, cô sẽ không thể nào chết được, thế nhưng thiếu dưỡng khí rất có hại cho não, tôi cũng không biết cô có bị biến thành ngu ngốc hay không...”

Giọng nói của người phụ nữ này giống như những con rắn lạnh lẽo chận rãi bò xung quanh thân thể của cô, cô đặt hai tay ở phía sau người đưa lưng về phía nữ ác ma Giản Tố Ngôn. Hứa Nghị Đình ngồi chồm hổm ở mép giường không tự chủ được run lên. Trong nhất thời cô không dám rên rỉ, không dám biểu hiện ra một chút khó chịu, không dám khóc thậm chí ngay cả run cũng cố gắng kiềm chế, đột nhiên, hai chân cô nóng lên, một dòng nước ấm chảy qua người, cô chợt khóc lên một tiếng rồi cắn chặt hàm răng cố gắng chịu đựng.

Ở phía sau, Giản Tố Ngôn đột nhiên dừng lại.

Nhìn vào những chất lỏng màu vàng chảy từ hai chân của Hứa Nghị Đình ra cô chợt huýt sáo một cái, cười nói:

“OK, cô rất sợ hãi, tiếp tục giữ vững, chúng ta còn chưa bắt đầu mà...”

ĂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 128

Phiên Toái Nhỏ.

Hai ngày, ba ngày, bốn ngày... qua phương phép gián tiếp, sự giãy vò của con nghiện dường như dần dần mất đi tác dụng.

Ở bên trong căn phòng nhỏ này rất khó xác định thời gian đã qua bao lâu, khi con nghiện phát tác thì bị gắt gao ngăn chặn, khó chịu, giãy dụa, rên rĩ sau đó chìm vào giấc ngủ rồi tỉnh lại, quá trình cứ như thế lặp đi lặp lại thì quả thật là rất khó xác định thời gian, khi mở mắt tỉnh dậy, thứ cô thấy đầu tiên luôn là ánh sáng màu da cam và một bóng người đang ngồi bên cạnh giường.

Cái bóng này phần lớn thời gian đều là cô giáo Nhã Hàm của chúng ta, khi Hứa Nghị Đình cảm thấy khó chịu thì Nhã Hàm dùng khăn lau mồ hôi trên trán cho cô, khi uống thuốc, uống nước đều là do Nhã Hàm đút cho, sợi dây thừng chỉ được cởi ra khi cô đi vệ sinh hoặc đi tắm mà thôi.

Trước đây, khi gặp Nhã Hàm trong trường học thì Hứa Nghị Đình luôn thấy Nhã Hàm là một người luôn luôn nghiêm túc, thậm chí còn có rất nhiều người sợ cô, nhưng bây giờ cô mới phát hiện thì ra Nhã Hàm cũng rất dịu dàng, từ trước tới nay chưa từng có người nào đối xử với mình tốt như cô ấy, mình cảm giác cô ấy giống như là mẹ của mình vậy... Phải nói là cho dù là mẹ ruột trong lòng cũng không có đối xử tốt với mình như cô ấy.

Từ nhỏ đến lớn, cô luôn luôn ít nói, còn hơn người khác mà nói, gia đình của cô cũng không tệ lắm, nhưng mà phụ thân thích đánh bạc, hít thuốc phiện nên sau đó cô cũng hít theo. Chìm vào cái động không đáy này thì dù cho hôm nay còn đang ăn tở yến, vậy cá nhưng nói không chừng ngày mai cha đã đem mình bán ra ngoài, mà cô quả thật là đã trải qua việc này.

Lúc trước, mỗi một ngày trôi qua đều trong sự lo lắng sợ hãi, bây giờ, cảm nhận được sự dịu dàng và chiếu cố thì đôi khi cô lại nghĩ: mình muốn mình là một đứa bé ngoan...

Về phần chị Tố Ngôn - người nói không thích mình kia cũng tới ba bốn lần. Chị ấy rất nghiêm khắc, đương nhiên đây chẳng qua là đối với mình thôi, ngoại trừ lần đầu tiên thì sau đó mỗi khi cô Nhã Hàm không rảnh thì chị ấy đều đến thăm mình. Chị ấy không thích mình, điều này mình biết.

“Tôi không nhắm vào một ai, nhưng tôi ghét người không thể khống chế sự lựa chọn của bản thân mình.”

Đây là câu nói đầu tiên của chị ấy, trong nhận thức của mình, chị ấy rất mạnh, rất chói mắt, vóc người đẹp, hiểu biết rất rộng, làm việc lại rất ung dung tự nhiên, là tâm điểm của mọi người - đương nhiên hiện tại “mọi người” cũng chỉ có một mình mình thôi.

Chị ấy có thể sẽ không biết mình sùng bái và ước ao giống chị ấy bao nhiêu, nếu có thể giống chị ấy một phần trăm thôi thì mình cũng đã thỏa mãn rồi.

Đương nhiên, ở trước mặt cô Nhã Hàm, chị Tố Ngôn thường có thói quen đưa gờn, thường thường cũng nói giỡn chọc cười người khác, lúc chị ấy tới

đây thường là lúc con nghiện của mình phát tác, chị ấy đều thấy bộ dạng bị trói thành một đống của mình nên thường chê cười, khi cô Nhã Hàm thấy vậy thì thường tức giận mắng một phen, chị ấy thường thường cũng mắng cô Nhã Hàm ngu ngốc, thoát nhìn, cô Nhã Hàm có chút giống em gái của chị Tố Ngôn.

Tình huống bị hù dọa tới mức tiểu tiện cũng không khống chế được chỉ xảy ra một lần, vài lần sau, tuy rằng chị ấy vẫn nghiêm khắc như vậy, nhưng mình cũng không sợ như lúc trước, chị ấy từng nói muốn giết mình nhưng mỗi lần lên con chị ấy đều không có ra tay, thỉnh thoảng chị ấy còn gặt đầu, mình giống như một đứa bé, nếu như một ngày nào đó mà chị ấy khích lệ mình vài câu thì có lẽ mình sẽ vui vẻ tới ngất đi.

Khi con nghiện đến rồi mình cắn chặt răng, thân thể bị trói chặt, con nghiện trên người mình dần dần giảm bớt, khoảng cách giữa hai lần khó chịu càng ngày càng dài, đây là tin tức do cô Nhã Hàm vì khích lệ mình nên nói ra.

Sự giãy dụa từ từ trôi qua, khi con nghiện phát tác thì cả người mình vẫn run lên như trước, run đến mức giống như là sắp chết đến nơi vậy, nhưng cho dù thế nào thì lúc này ít nhất cũng sẽ có người buộc mình lại, sẽ có người quan tâm mình, đưa ra quyết định thay mình.

Không muốn rời khỏi thế giới này, không muốn cha mình chết, nhưng cô biết cha mình đã thật sự chết rồi, bây giờ cô không có người thân, cho dù là người cha ác ôn cũng không còn nữa.

Thân thể cô bị buộc chặt nên không thể nào nhúc nhích, thứ ngăn cách cô với tự do chỉ là một sợi dây thừng và một cánh cửa, nhưng mà khi cô cai nghiện thành công thì cô thật sự sẽ có được tự do ư? Cô không biết.

Giống như là đang giãy dụa ở bên giới giữa ánh sáng và bóng tối, nhưng cho dù là cô bước về bên nào thì cô cũng không tìm lại được khoảng thời gian mà mình đã mất đi.

Cô tình nguyện cứ ở đó giãy dụa mãi như thế, vĩnh viễn không muốn có ngày biết được đáp án, cô thà bị trói vĩnh viễn, khó chịu vĩnh viễn, vĩnh viễn không có tự do vì ít nhất vào lúc này cô sẽ không bị người khác điều khiển, có người thật sự quan tâm tới cô, nói cho cô biết phải làm như thế nào.

Thật là muốn khóc, thế nhưng... Không thể lại bị người khác chán ghét, mình đã không có gì cả...

***** Khi đi ra bên ngoài cửa phòng, ở bên trong vang lên một tiếng khóc cực nhỏ, tất nhiên là nó không thể thoát khỏi thính lực nhạy cảm của Gia Minh.

Vẫn cái trang thành phụ nữ như lúc trước, liếc mắt nhìn một chút sau đó hần đi xuống lầu, khi đang nấu thuốc và làm cơm thì Nhã Hàm hết giờ làm đã về tới nhà, cô nhìn Gia Minh mỉm cười nói:

“Cô ấy có khỏe hơn chút nào không?”

“A, có một chút, hôm nay cũng không có phát tác, tối nay chị có thể ngủ ngon một giấc.”

“Àn, cảm ơn em. “ Mặc bộ váy nửa người, mặt đeo kính mắt phối hợp với bộ quần áo lão xử nữ, khi Nhã Hàm cười lộ lên làm cho người khác có chút cảm giác bị mê hoặc, nhưng mà bởi vì ở trong mắt Gia Minh, đây chỉ là tăng thêm cảm giác xinh đẹp mà thôi, cô nói:

“Mấy ngày nay mệt mỏi quá, lại phải làm cho em dưới bộ dạng này tới đây... ở lại ăn cơm được không?”

“Hôm nay...”

Gia Minh nhún vai, nói:

“Hôm nào đi, hôm nay em phải cùng Linh Tĩnh trở về võ quán ăn cơm, ăn xong còn phải đến phòng nhạc, hơn nữa... Thức ăn ở nhà chị cũng không có đủ.”

“Ách? Không đủ thức ăn?”

Nhã Hàm hơi cảm thấy kinh ngạc.

Gia Minh cười nói:

“Dù sao em cũng đã tới nhà chị, hơn nữa lại biết chị về nhà trễ, nên em lấy đồ ăn trong tủ lạnh làm cho chị một bát cơm, thuận tiện làm một chén nhỏ rau xanh.”

Hắn chỉ ngón tay về phía phòng bếp, nói:

“Em biết đại khái sức ăn của chị, hơn nữa Nghị Đình còn phải ăn, em chỉ làm một ít nên không đủ cho ba người ăn.”

Nhìn nụ cười trên mặt Gia Minh, Nhã Hàm hít sâu một hơi, nói:

“Thơm quá a...”

Cô say sưa trong chốc lát sau đó nhúm mày, cười nói:

“Cảm ơn, mấy ngày này mỗi ngày đều chỉ toàn ngửi mùi thuốc Đông Y, chị sắp chịu không nổi nữa rồi.”

“Người một nhà cả, cần gì phải nói những lời này.”

Nhận lấy chìa khóa xe từ trong tay Nhã Hàm, hắn đi ra hai bước sau đó quay đầu lại, nói:

“Được rồi, con nghiện của Hứa Nghị Đình một tuần nay đã bớt nhiều, nhưng trong lòng cô ấy còn có gánh nặng, chị chậm rãi khuyên nhủ cô ta để cho cô ta khi hết nghiện còn trở về Hoàng gia xin lỗi nữa, cuộc sống cũng không đáng sợ như vậy, thành thật mà nói, em cũng không rành để đợi cô ấy tự mình thoát khỏi gánh nặng trong lòng...”

“Ừ.”

Nhã Hàm nhu thuận gật đầu, nói:

“Được rồi, việc của Hứa Nghị Đình em có nói với Linh Tĩnh và Sa Sa chưa?”

“Rồi, ba người chúng ta không có quá nhiều bí mật, đương nhiên các cô ấy cũng hỏi không ít lần... À, giả trang thành như thế này thì tất nhiên sẽ không cho các cô ấy biết, miễn cho bị các cô ấy cười nhạo.”

Thuận miệng trả lời một câu sau đó Gia Minh đi ra ngoài cửa, hẩn phất phất tay, nói:

“Chào, vào nhà ăn cơm đi.”

“A, lái xe cẩn thận một chút.”

Đứng ở cửa phất phất tay, thấy Gia Minh bước vào xe, nổ máy, xoay xe rồi phóng ra đường sau đó dần dần biến mất, cô mới cười cười khép cửa lại vui vẻ đi vào phòng ăn, trên đường đi cô còn múa một điệu múa mềm mại. Cô thích loại cảm giác ở chung với Gia Minh, nó giống như cảm giác giữa hai vợ chồng vậy.

Mang bao tay vào, từ bên trong nôi cô lấy ra bát cơm, hít sâu một cái để mùi thịt xông vào mũi, cô vô ý thức cầm bát cơm một hồi lâu, khi thấy mình có chút thất thần thì cô vội điều chỉnh tâm thần, cô từ trong kệ lấy ra một cái bát khác sau đó chia một nửa phần cơm vào cái bát còn lại...

Sau khi lái xe của Nhã Hàm rời đi. Gia Minh không có trở về căn phòng hẩn và Sa Sa, Linh Tĩnh ở chung mà trở về căn phòng mà cha mẹ hẩn trước khi chết để lại, hẩn đến đó là để tháo lớp hóa trang ra, hôm nay là thứ bảy, sau khi đến vô quán ăn cơm xong, hẩn và Linh Tĩnh. Sa Sa còn phải đi đến quán bar Khử Lam Điều hát, từ khi ba người thành lập dàn nhạc nhỏ nhỏ cho tới nay, Linh Tĩnh đã ngừng công việc dàn Dương cầm ở nhà hàng Bắc Âu Huyền Tường lại, hiện nay ngoại trừ khoảng tiền làm thêm của Gia Minh ở công ty Inte, nơi này chính là khoảng thu nhập lớn nhất của ba người.

Không muốn làm ảnh hưởng tới cuộc sống bình thường của ba người bởi vậy việc hóa trang thành phụ nữ Gia Minh không có nói với hai cô, dù sao bất luận xét từ góc độ nào thì chuyện này cũng không phải là người bình thường có thể làm được.

Hơn sáu giờ, trời bắt đầu tối dần, khi xe đi đến bên kia con đường đại khái tốn khoảng hai mươi phút nhưng mà lúc này đúng là lúc tan ca nên trên đường xe rất đông, khi ra bên ngoài Thiệu Hoa Khu tiến vào thành phố thì xe càng đông hơn, đèn đỏ sáng lên, xe con ngừng lại. Gia Minh nhìn lên trời thấy có chút dấu hiệu trời sắp mưa.

Khi hẩn đảo mắt qua kính chiếu hậu, hẩn thấy được mấy người quen.

Gia Minh thấy có ba người đang từ phía sau chạy tới, nhìn giống như là bị ai đó đuổi theo vậy, người dẫn đầu là một cô gái tràn đầy sức sống đồng thời cũng là vua gây họa - Đông Phương Uyển, ở phía sau cô còn có hai bạn nữ, mấy người này là thành viên quan trọng của CLB du lịch. Bọn họ thờ hẩn hẩn trong chốc lát sau đó bắt đầu chạy tiếp về phía trước.

Không biết đám người này lại trêu chọc chuyện gì...

Gia Minh Có chút buồn cười bĩu môi, khi đèn xanh sáng lên thì hẩn lái ô tô đi, khi mới đi qua ngã tư đường thì Đông Phương Uyển đã chạy thật nhanh

tới chiếc xe này, bởi vì không kịp chạy lên phía trước nên cô liều mạng vỗ cửa sổ xe, cô nói:

“Cô Nhã Hàm! Chờ một chút! Cô Nhã Hàm!”

Lại nữa rồi...

Cửa sổ của chiếc xe con này tương đối mờ, hơn nữa trời sắp mưa nên hơi tối, bên ngoài nhìn không thấy người lái xe cũng là chuyện bình thường, khi thấy ở phía trước chỉ có một khe hở nhỏ rất khó vượt qua nên Gia Minh đành bất đắc dĩ nán lại, hạ cửa sổ xe xuống, lộ ra một nụ cười đầy nữ tính.

“Cô Nhã Hàm... A, đây là... Là xe của cô Nhã Hàm mà...”

Cho dù là giáo viên nghiêm khắc như thế nào thì họ cũng biểu hiện với học sinh luôn rất hiền hòa, hơn nữa quan hệ của Nhã Hàm và Đông Phương Uyên trong trường học cũng không tệ nên khi nhìn thấy người lái xe không phải là Nhã Hàm thì cô có chút nghi hoặc. Người phụ nữ ngồi ở ghế tài xế nhẹ nhàng cười, nói:

“Em là học sinh của Nhã Hàm ư?”

“Ừ, chị là bạn của cô Nhã Hàm ư?”

“A, đúng vậy, tôi mới về không lâu nên mượn xe của Nhã Hàm dùng một chút, các các em có chuyện gì không?”

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì.”

Quay đầu lại nhìn phía sau, Đông Phương Uyên nói:

“Có người ở phía sau đuổi theo bọn em, chị có thể để cho bọn em vào trong trốn một chút không nếu như có chuyện thì bọn em lập tức đi xuống, được không?”

Nhìn về phía kính chiếu hậu một chút, người phụ nữ trên xe gật đầu:

“... Lên xe đi.”

“Thật tốt quá, cảm ơn chị.”

Mở cửa xe. Đông Phương Uyên ngồi vào ghế phụ của tài xế, hai người kia thì ngồi vào phía sau, cô nói:

“Em là Đông Phương Uyên, xin chào.”

“Gián Tổ Ngôn.”

Giọng nói của người phụ nữ kia vang lên.

ẢN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 129

Cách Nhìn Của Đông Phương Uyển.

Đèn đường sáng lên, chiếc xe con chạy lướt qua khe hở giữa hai chiếc xe rồi từ từ chạy trên đường. Đông Phương Uyển và hai cô bạn liềm mạng nhìn về phía sau, ba chiếc xe máy từ sau đang chạy tới đây, người ngồi trên xe máy còn nhìn khắp nơi xung quanh.

“Cần báo cảnh sát không?”

Khi thấy một cảnh sát đang làm nhiệm vụ gần đây thì Gia Minh nghiêng đầu hỏi “Ách... Ha ha, không cần...”

Đông Phương Uyển có chút ngại ngùng quay người lại, nói:

“Bọn họ có quan hệ với cảnh sát, báo cảnh sát sẽ thêm phiền phức mà thôi, dù sao chúng ta cũng chạy thoát rồi...”

“A, vậy các em đi đâu?”

“Ách, chỗ nào cũng được, cảm ơn chị Tố Ngôn.”

Khi cùng người lạ tiếp xúc. Đông Phương Uyển vẫn còn biết thứ gì gọi là lễ phép, nhưng mà tính tình luôn mang đến phiền phức cho cô thì thật không dám khen, không biết lần này các cô chọc vào ai, việc này hẳn cũng không có hứng thú để biết. Gia Minh gạt đầu sau đó lái xe đi đến một con đường ít xe, đợi đến khi ba chiếc xe kia đi mất thì Đông Phương Uyển mới vỗ vỗ ngực, quay đầu lại nói:

“Chị Tố Ngôn và cô Nhã Hàm làm bạn học ư?”

“Không phải.”

“Vậy... Để em đoán, chị cũng là Hoa Kiều? Nghe nói cô Nhã Hàm là học sinh du học ở Cambridge, chị Tố Ngôn thì không phải, có lẽ là hai người quen biết ở bên kia?”

“Àn, làm sao em biết?”

Đông Phương Uyển tất nhiên là đoán bừa rồi, nhưng mà khi cô nghe Gia Minh nói mình là bạn thân của Nhã Hàm liền bày một bối cảnh thật tốt. Đông Phương Uyển cười có chút tự đắc:

“Là khí chất, khí chất của chị Tố Ngôn không giống với những cô gái trong nước, chị rất độc lập, hơn nữa... Àn, hơn nữa còn lợi hại, cô Nhã Hàm cũng

có khí chất như vậy, chị có biết không, ở trong trường có rất nhiều người sợ cô Nhã Hàm.”

“Ác? Cũng đúng”

Thuận miệng trả lời một câu, hần nghĩ thầm mọi học sinh, đều là cao thủ vuốt mông ngựa đã trải qua đào tạo chuyên nghiệp.

Liếc mắt nhìn về phía kính chiếu hậu, hần thấy ba chiếc xe kia đã chạy tới. Gia Minh lái xe vào một ngã ba, Đông Phương Uyên vẫn không có phát hiện gì. Cô hứng thú nói về những việc trong trường của Nhã Hàm, nói Nhã Hàm rất có khí chất, khi đến trường thì rất khô hài, lớn lên rất độc lập, có rất nhiều người theo đuổi cô, v. v... Gia Minh thì thỉnh thoảng cũng gật đầu, đôi khi cũng phụ họa thêm.

Khi xe con chạy ra một con đường khác thì ba chiếc xe máy một lần nữa xuất hiện trong kính chiếu hậu, Gia Minh một lần nữa thay đổi đường, hơn nữa lần này hần đã có tính toán trong lòng. Trong trí nhớ của hần thì ba chiếc xe con này đã xuất hiện từ khi Đông Phương Uyên lên xe. Hiển nhiên bọn họ sớm đã nhìn thấy Đông Phương Uyên, sợ dĩ bọn họ giả vờ không phát hiện là để tìm một nơi vắng vẻ để ra tay?

Ài, Đông Phương Uyên, cô nói tốt Nhã Hàm như vậy thì cũng biết cô chỉ là một người chỉ biết làm theo cảm tính, tính đồng tình quá lớn, làm việc lại không đến nơi đến chốn, nếu như không phải chiếc xe này quá ít bảo dưỡng thì mình đã bỏ rơi ba chiếc xe máy kia rồi... Nghĩ tới đây, trong lòng hần tràn đầy oán niệm.

“... Nhưng mà, có một điểm làm em bội phục chính là cô ấy có thể trở thành bạn của Gia Minh, thế nhưng em biết là cô ấy rất đau đầu vì tính tình quái gở của hần...”

“Gia Minh?”

Nghe nàng nhắc tới mình tên, Gia Minh hơi sững sờ.

“Dạ.”

Đông Phương Uyên nhún vai, nói:

“Tuy rằng trong trường bọn họ đều làm bộ không quen biết nhau, thế nhưng em đã sớm biết bọn họ là bạn rất thân, em đoán là cô Nhã Hàm vì muốn sửa chữa tính tình quái gở của hần nên mới tiếp xúc, chị Tô Ngón không biết hần ư?”

“A, chị vừa mới đến thành phố Giang Hải không lâu, bạn của Nhã Hàm là ai thì làm sao chị biết được.”

“VẬY Ờ, CÔ GIA MINH HẦN... NÓI NHƯ THẾ NÀO ĐÂY...”

Dựa vào ghế dựa trên ô tô, Đông Phương Uyên nhìn về phía trước, trong ánh mắt có chút buồn vô cớ, cô nói:

“Hần là một người bạn học của em, thật tình mà nói thì hần là một cậu bé rất xuất sắc, đánh bóng rổ rất khá, máy vi tính thì rất lợi hại, em có một chị họ đang mở công ty Inte, mọi người trong công ty đều nói hần là thiên tài, hần còn có thể soạn nhạc, hát, làm ra những bản nhạc mà làm cho người khác

phải khâu phục, hơn nữa có một lần hắn chỉ dùng mắt mà có thể hù dọa hai con Tvvised Bolivarian Dayton của Italy, lần đó thật sự là dọa người, em còn tưởng rằng mình bị cắn chết rồi chứ, hiện tại nhớ tới lúc đó thì cứ như nằm mộng vậy...”

Nói ra cảm xúc một chút, sau đó trên khuôn mặt xinh đẹp của Đông Phương Uyển lộ ra vẻ không cam lòng:

“Thế nhưng em rất ghét tính cách của hắn, từ trước tới nay hắn cũng không hòa nhập với tập thể, học chung với hắn một năm nhưng cậu ta và những thành viên khác trong lớp cứ như là người xa lạ vậy, có một lần bởi vì hắn đánh bóng rổ rất hay nên có người mời hắn gia nhập CLB thể nhưng hắn lại từ chối, lúc đó có người hỏi hắn tại sao lại từ chối thì hắn trả lời là hắn không có thời gian, hắn nói muốn hắn đi chơi bóng rổ cũng được miễn sao là trả đủ tiền phí thời gian cho hắn thì hắn không có vấn đề gì, câu này làm cho mọi người vô cùng tức giận, em cũng từng nghĩ cách thay đổi tính cách của hắn, nhưng mà vẫn thất bại, em không còn cách nào khác...”

“Ác.”

Gia Minh nhún vai, nói:

“Nghe giống như là một tên rất tệ, sao không để cho hắn tự sinh tự diệt đi?”

“Đúng vậy, nếu như hắn vẫn giữ tính cách như vậy thì cho dù hắn giỏi hơn nữa thì một ngày nào đó cũng sẽ bị thiệt thòi, xã hội không có đơn giản như là ở trong trường học, nếu như hắn không hiểu giao tiếp thì sẽ có một ngày hắn bị người khác xa lánh, hi vọng là hắn kịp thời thay đổi, dù sao hắn rất thông minh, có lẽ là hắn sẽ nghĩ tới điều này.”

Cô cười nhạt, nói:

“Ha hả, có phải là em không nên xen vào việc của người khác hay không, kỳ thực em cũng chỉ muốn là tốt cái chức lớp trưởng này thôi.”

“Không, em làm rất xuất sắc, tên kia không thể trị được, chị nghĩ việc em cần phải làm chính là cách xa tên đó ra.”

Mình quá dở, mình biến thái, hừ, mình còn cách rất xa...

“Đúng vậy.”

Gật đầu. Đông Phương Uyển nói:

“Bất quá em biết tính cách của hắn trở nên như vậy là do từ nhỏ không ai quan tâm tới hắn, kỳ thực rất tốt với bạn của mình, hắn có hai người bạn thân thanh mai trúc mã, cả hai đều là người đẹp trong trường, mỗi lần mà hai người bị những bạn nam đến trêu chọc thì hắn đều giả làm bạn trai để xuất hiện giải vây, hắn không tiếc đắc tội bất cứ người nào...”

“Giá bộ? Tớ nghe nói Cố Gia Minh thật sự là bạn trai của Linh Tĩnh mà.”

Nghe Đông Phương Uyển nói vậy thì một bạn gái nói.

“Thế nhưng tớ nghe nói là hần và Liễu Hoài Sa... Hần và Linh Tĩnh chỉ là bạn bình thường thôi, họ giống như là anh chị em thôi mà...” Một cô gái khác nói.

“Hừ hừ, hần không có khả năng đều là bạn trai của cả hai người.”

Đông Phương Uyển quay đầu lại liếc nhìn hai người, đối với thông tin của mình, Đông Phương Uyển có chút tự đắc.

“Tớ đoán là ai cũng không phải là bạn gái của hần, bọn họ từ nhỏ đã là bạn thân thân mai trúc mã cho nên mỗi lần Linh Tĩnh và Sa Sa bị người khác quấy rối thì sẽ tìm hần tới, các cậu còn nhớ trận bóng rổ lần trước không? Hần cố ý như vậy trêu đùa Đái Chí Cường, hình tượng của hần lúc đó rất khác với những lúc bình thường chính là do Đái Chí Cường thích Liễu Hoài Sa, còn lần yến hội kia... Tớ và các cậu cùng thấy, biểu hiện của hần trong lần yến hội đó rất xuất sắc là do lúc đó anh của tớ đến tỏ tình với Linh Tĩnh, kết quả là bị hần làm cho một chút mặt mũi cũng không còn...”

“Vây... Hần và Diệp Linh Tĩnh, Liễu Hoài Sa chỉ là bạn bình thường thôi ư?”

“Đương nhiên không tính là bình thường, bọn họ từ nhỏ lớn lên cùng nhau, tình cảm của họ giống như anh em ruột vậy, hần chỉ chiếu cố hai cô em gái của mình thôi, thế nhưng biết tại sao anh của tớ xuất sắc như vậy mà Linh Tĩnh không thích, cái gì mà bạn trai bạn gái, đều là bọn họ dựng lên để gạt người mà thôi, tớ có chứng cứ nhưng tạm thời vẫn còn chưa xác định, tạm thời không thể nói.”

Chứng cứ... Gia Minh bắt đắc dĩ cười trong lòng, không biết Đông Phương Uyển lại thu được tin tức gì đây, trước đây mình rất chờ mong cuộc sống trong trường học thế nhưng mình cũng không muốn như thế này, nếu như lấy phong cách sát thủ trước đây của mình thì Đông Phương Uyển tuyệt đối sống không quá đêm nay.

Giết người không phải là biện pháp để giải quyết tất cả, việc này chỉ là một việc nhỏ trong đời sống mà thôi, mình đã từng hứa với Linh Tĩnh và Sa Sa là bản lĩnh sát thủ sẽ không tùy tiện dùng.

Thờ ra một hơi, hần nắm lấy cần điều khiển nhẹ nhàng nói:

“Ngồi cho vững!”

Chiếc xe chạy qua chỗ rẽ rồi đột nhiên tăng tốc.

Lúc này đã là hoàng hôn, cả thành thị rơi vào ánh sáng của đèn đường và bầu trời đỏ rực chiếu rọi, nơi này là một tiểu khu theo phong cách mạng ô vuông.

Con đường chỉ đủ để cho hai chiếc xe cùng nhau chạy, hai bên đường có rất nhiều quầy bán đồ ăn vặt, bán thức ăn, nước uống, còn có những cửa hàng bán quần áo và vật dụng hàng ngày, ở phía sau, ba chiếc xe máy đang chậm rì rì tiếng tới, khi thấy chiếc xe con phía trước đang vội vàng tăng tốc thì bọn họ nhanh chóng tăng tốc đuổi theo.

“Sao, sao thế?”

Xe con đột nhiên tăng tốc làm cho Đông Phương Uyển ngã lăn trên ghế ngồi. Hai cô bạn ở phía sau cũng có chút ngã trái ngã phải, hai người vội vàng thắt dây an toàn rồi quay đầu lại nhìn một hồi, lúc này họ mới thấy được ba chiếc xe máy đang đuổi theo ở phía sau.

Thành thạo queo cua, ngăn cản, chiếc xe con chạy vào một khu phố. Trời bây giờ đã tối, trên đường có một ít người ăn com tối xong nên ra ngoài đi dạo, chiếc xe con đột nhiên phanh lại làm cho ba cô gái không ngừng hét lên.

Nhưng mà, tuy có cảm giác khẩn trương và kích thích nhưng do chiếc xe này đã quá cũ. Nhã Hàm lại không có thói quen bảo dưỡng nên cho dù muốn tăng tốc thì cũng không thể làm được, một đường chạy như bay thế nhưng lại để cho ba chiếc xe máy ở phía sau dần dần rút ngắn khoảng cách lại.

Trên tay những người ngồi phía sau xe máy đều có cầm theo vũ khí. Hai người trong số đó cầm gậy, tên còn lại cầm một sợi xích bằng sắt. Cảnh tượng lúc này giống như là xã hội đen đang liều mạng rượt đuổi nhau vậy.

Khi thấy những chiếc xe máy càng lúc càng gần, Đông Phương Uyển cắn răng, nói:

“Chị, chị Tố Ngôn. Chị... Chị dừng lại đi, bọn em đem đồ trả lại cho bọn chúng là được rồi, bọn họ sẽ không làm gì chúng ta đâu, chị đừng lo lắng...”

Đối với Gia Minh thì không hề có sự lo lắng, xe của Nhã Hàm tuy rằng cũ, nhưng xe của bọn chúng là xe máy, dựa vào kỹ thuật của hắn thì đảm chết bọn chúng chỉ là chuyện đơn giản.

Nhưng mà chiếc xe này dù sao cũng là của Nhã Hàm, không cần thiết phải làm quá lớn, nếu lỡ như có hư hao thì phiền phức lớn. Khi nghĩ vậy hắn liền cho xe chạy chậm lại, ba người ngồi phía sau xe máy hô lớn:

“Dừng xe! Dừng xe nhanh!”

Một chiếc xe máy đuổi đến, người cầm sợi xích ở phía sau quát mạnh lên xe một cái. “Phanh” một tiếng, xích sắt tạo thành một vết trầy thật dài trên xe, thiếu chút nữa là đã đánh nát kính chắn gió ở phía sau, hai cô bé ngồi ở phía sau sợ hãi thét chói tai.

Xe con dừng lại, ba chiếc xe máy nhanh chóng bao vây, Đông Phương Uyển nói vọng ra bên ngoài:

“Trả lại cho bọn các người, chớ làm loạn! Chị Tố Ngôn, chị đợi ở trong xe, không có gì đâu, cảm ơn chị.”

Cô nói xong rồi cắn răng đẩy cửa xe đi ra ngoài, cửa xe còn chưa đóng thì cô phát hiện cửa bên kia đã mở ra, Giản Tố Ngôn từ bên kia đi ra, nhíu mày, khuôn mặt lạnh lùng, Giản Tố Ngôn đi tới phía sau nhìn đuôi xe bị xích sắt phá hỏng.

“Chị Tố Ngôn...”

Vốn định gọi chị ấy vào trong xe, nhưng mà lời còn chưa nói xong thì đã bị một người chen ngang, hắn chặn trước mặt Giản Tố Ngôn nói:

“Việc còn chưa nói rõ ràng, cô muốn đi ư... Đông Phương tiểu thư, lấy thứ đó ra đi.”

“Hừ, thứ đó đưa cho các người là được chứ gì, tứ thúc lại có thể làm việc này, các người cho rằng không có thứ này thì sẽ không tra ra được ư?”

Đông Phương Uyển từ trong túi lấy ra một cái đĩa từ đưa cho một người cầm gậy trên xe máy, nói:

“Các người giúp hẳn làm việc này, nếu như điều tra ra thì các người cũng không tốt đâu.”

“Ha ha, Đông Phương tiểu thư, bọn tôi cầm tiền của tứ thúc cô thì làm việc cho hẳn mà thôi, việc này bọn tôi cũng không quản được, lão Hắc ta tuy không biết vì tính, nhưng cũng biết loại đĩa từ này nhìn từ bên ngoài thì không thể biết được thật giả, chỉ cần tùy tiện cầm một cái là có thể ra ngoài gat người, cho nên chúng tôi đành phải mời Đông Phương tiểu thư và những người bạn này của cô đi theo chúng tôi, chỉ cần chứng minh các người đã giao ra thứ đó thì tôi sẽ lập tức thả Đông Phương tiểu thư và những người bạn này của cô, thế nào?”

“Các người...”

“Đông Phương tiểu thư lên xe đi, bắt quá lần này do bọn tôi lái xe.”

Hắn chỉ chỉ về phía người đứng cản trước mặt Gia Minh, nói:

“Tiểu Ngũ, mày đi lái xe, vị tiểu thư kia, phiền cô ngồi lên xe máy vậy, được không? Nếu như không ai có ý kiến thì chúng ta trở lại.”

Mặc dù là hỏi, nhưng hẳn cho rằng không có ai phản đối, khi người gọi là tiểu ngũ đi vòng qua người Gia Minh thì bị Gia Minh nắm lại:

“Không, bây giờ chưa thể đi, tôi không rảnh trở lại với các người.”

“Ách? Tiểu thư, cô muốn làm gì?”

Bị một người đẹp nhìn như nhu nhược nắm tay thì cho dù là bất cứ người nào cũng không biểu hiện hờn giận, tiểu Ngũ cười cười, hẳn thấy người đẹp trước mặt mình chỉ về phía vết trầy trên xe:

“Các người làm trầy xe của bạn tôi, giống như câu mà các người đã nói, việc này chưa giải quyết xong thì không ai có thể đi...”

Cô nhàn nhạt đưa ra yêu cầu:

“Đền tiền.”

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 130

Một Đóa Hoa Tulip.

“Đền tiền.”

Một giọng nói nhu hòa vang lên, mọi người đều có chút sững sốt.

“Tiểu thư, cô nói cái gì?”

Người dẫn đầu tự gọi là lão Hắc không thể tin được cười nói.

“Tôi nói đây là xe của bạn tôi, các người làm hồng thì phải đền tiền, hơn nữa...”

Cười cười rồi nhìn lên đồng hồ đeo tay một chút, Gia Minh bắt đầu đi vuốt tay, nói: “Tôi còn có việc, không rảnh để đi với các người.”

Xác định những lời mà cô gái trước mặt này nói, mọi người đều nhìn anh, anh nhìn anh, Đông Phương Uyển định lên xe thì thấy tình cảnh này nên có chút bận tâm hô lên một câu:

“Chị Tố Ngôn, chị... Chị đừng như vậy...”

Gia Minh cũng lười nói nhiều lời, việc này chỉ là chuyện nhỏ nhưng việc tới trễ hội quán mới là phiền phức, hiện nay Gia Minh và Linh Tĩnh ở trường học nên thời gian về nhà ăn cơm không có nhiều lắm, huống hồ cha mẹ Linh Tĩnh đối với hắn còn tốt hơn cả Linh Tĩnh, có một lần đi trễ, khi đến hắn thấy mọi người đều không ăn mà đang chờ hắn làm cho hắn rất băn khoăn. Hắn nhủ mày định ra tay thì thấy những người kia đều nở nụ cười.

“Ha ha, bọn mày nói cô gái lớn lên rất đẹp này có phải là bị điên rồi không.”

Một tên trong đó phát biểu quan điểm, lão Hắc gật đầu:

“Tao thấy hình như có chút giống, tiểu thư, chúng tôi không định làm bị thương người, cô thức thời cho tôi một chút. Tiểu ngũ, trực tiếp nhét cô ta vào trong xe miễn cho gặp thêm phiền toái, chúng ta đi!”

Quay đầu lại vỗ vỗ vai đồng bạn, hắn cũng lười quản lý người phụ nữ này, ngay khi tiếng xe nổ máy vang lên thì ở phía sau truyền tới một tiếng hét thảm thiết.

Quay đầu nhìn lại, bọn họ thấy tiểu ngũ cảm xích sắt đã ngã trên mặt đất, người phụ nữ kia thì cầm lấy xích sắt của hắn sau đó quơ về phía người còn lại

trên xe máy.

Một tia sáng xẹt qua bầu trời!

Nhìn giống như tùy ý vung tay thế nhưng lực lượng lại vô cùng lớn, căn bản không kịp né tránh thì sợi xích đã va vào chiếc mũ bảo hiểm. “Phanh” một tiếng, tên này đã bay ra ngoài, khi hắn ngã trên mặt đất thì cái mũ bảo hiểm đã bị vỡ ra một lỗ lớn, chiếc kính chắn gió bị vỡ ra thành nhiều mảnh vụn văng ra khắp nơi, máu từ trong chiếc nón bảo hiểm không ngừng chảy ra.

Xích sắt như một con rắn có linh tính bay trở về rồi nhẹ nhàng quấn lên tay cô gái.

Xung quanh yên tĩnh tới đáng sợ, trong nháy mắt đó, Đông Phương Uyển hầu như không thờ nổi, những người xem náo nhiệt hai bên đường thì nhanh chóng rời khỏi, tiểu Ngũ thì còn đang nằm trên mặt đất rên rì.

Cô gái này dùng tay trái vuốt mái tóc dài của mình sau đó cười nhạt, nói:

“Xin lỗi, tôi đã nói rồi, không làm rõ việc này thì ai cũng không được đi, các người... có bồi thường tiền không?”

Tên dẫn đầu khi thấy thảm trạng của huynh đệ thì trong nhất thời miệng mở ra khép lại vài lần, trước đây hắn đánh nhau vô số lần nên hắn biết muốn tùy ý đánh ra một đòn làm cho người nổi trên xe máy văng xuống, nón bảo hiểm cũng bị đánh vỡ thì lực lượng cần dùng là vô cùng lớn, khi nhìn về phía người phụ nữ nhìn có vẻ yếu đuối này hi hắn biết cô ta vẫn còn dư lực, người phụ nữ này thoát nhìn rất mê người, nhưng mà... Cô ta là quái vật ư?

Sau khi bối rối, một tên cầm gậy ở bên cạnh đột nhiên hô to một tiếng: “Mẹ nó!” rồi trực tiếp lao tới.

“A MỘC, cẩn thận!”

Hắn gấp gáp hô lên một tiếng nhưng đã chậm, cây gậy đập xuống va chạm với xích sắt trên tay Gia Minh, bị một lực phản chấn thật lớn nên a Mộc phải lui lại một bước, Gia Minh nắm lấy một tay hắn rồi kéo lại.

Trong mắt của mọi người, cô ta nở một nụ cười, giống như là tư thế kéo một đứa bé, a Mộc bị lôi lại, trước khi tiếng hét thảm thiết vang lên thì mọi người đều có thể nghe rõ ràng tiếng xương bị gãy, chỉ bị kéo một cái mà cánh tay của tên này đã bị gãy thành mấy khúc, sau đó cây gậy bay lên, cô ta tiện tay cầm lấy.

Phanh -- Người lái và chiếc xe máy đều ngã xuống đường, Đông Phương Uyển và hai cô bạn đều há to miệng không khép lại được. Trong nháy mắt đó, người phụ nữ này dưới ánh đèn đường tạo thành một tư thế vô cùng hoàn mỹ.

Tùy ý ném cây gậy xuống đất, Gia Minh nhú nhú mày, nói:

“Tôi cũng không muốn như vậy, bây giờ có thể nói chuyện được chưa...”

Lời còn chưa dứt thì chiếc xe máy ở phía trước đột nhiên khởi động sau đó gào thét chạy ra ngoài, chỉ trong chốc lát mà đã có bốn người ngã xuống bộn

họ đã không còn có ý định dẫn người đi nữa, dù sao chiếc đĩa từ đã lấy được, những việc khác có thể nói sau.

Trong nháy mắt, chiếc xe máy chạy nhanh qua hai cái đèn đường, bọn họ đang muốn chạy về phía con đường ở phía trước thì một sợi xích bay tới, trực tiếp va vào xe máy.

Ầm -- Xe máy và hai người bay xéo qua một bên sau đó ngã ở trên đường, chiếc xe máy văng đi hơn mười mét, hai người trên xe thì một văng vào góc tường, tên gọi là lão Hắc thì cẩn thận hơn nên cả người chỉ bị trầy da chảy máu, hắn định đứng dậy nhưng cho dù cố thế nào thì cũng không dậy nổi.

Một đợt tiếng giầy vang lên, hắn cố gắng ngồi dậy. trong tầm mắt mơ hồ của hắn hắn thấy người phụ nữ kia đứng cách đó không xa đang cúi người xuống nhặt một cây gậy sau đó đến gần hắn:

“Vừa rồi tôi nói cái gì?”

Giọng nói lạnh lùng trôi qua thì cô đánh xuống một gậy làm cho hắn không dậy nổi nữa.

Đông Phương Uyển dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn mọi thứ, khi Giản Tố Ngôn từ trong túi của tên kia lấy ra ví tiền rồi lấy tất cả tiền và giấy CMND, cô nhìn về phía hai người bạn, nói:

“Các cậu chờ một chút.”

Cô chạy tới chỗ người nam trung niên rồi cầm lại cái đĩa từ.

Trong chốc lát, chiếc xe con một lần nữa nổ máy rồi chạy ra bên ngoài.

Ngồi ở ghế kế bên tài xế, Đông Phương Uyển không dám nói gì, thỉnh thoảng cô cũng lén nhìn về phía gò má của Giản Tố Ngôn, một lát sau đối phương quay đầu lại, nói:

“Làm sao vậy?”

“Ách, ách... Không có gì, em chỉ muốn nói, cảm ơn... Cảm ơn chị.”

“Không có gì, xuống ở đây ư?”

“Ách, cũng được...”

Mặc dù giọng nói của đối phương vẫn bình thản như trước, nhưng mà với những gì vừa mới trải qua thì nếu đối phương đã có ý cho ba người xuống thì ba người nào dám còn ngồi trên xe.

Xe con chậm rãi ngừng lại, ba người xuống xe rồi nói lời cảm ơn, đến khi chiếc xe biến mất trong tầm mắt thì ba thiếu nữ mới vỗ ngực nhìn nhau, khuôn mặt của ba người đều tràn đầy sự hưng phấn.

“Tốt, thật là lợi hại, chúng ta vừa rồi hình như đã gặp được nữ hiệp...”

“Quá tuyệt, tớ đoán cô ta là thành viên bộ đội đặc chủng!”

“Là sát thủ, khẳng định là sát thủ thân bí nhất, cực giỏi a...”

Dưới ánh đèn đường ba cô gái vô cùng hưng phấn bàn luận.

Đêm đó, trong biệt thự của Đông Phương gia.

“... Đưa tay kéo nhẹ một cái thì người kia liền ngã xuống đất, cánh tay bị kéo liền gãy thành mấy đoạn, cô ta đá cái gãy lên, rồi nắm lấy sau đó vung lên... Dù sao con học cũng không được, tư thế của cô ta rất tiêu chuẩn, giống như là tư thế làm mẫu của người đánh bóng chày vậy, tên bị đánh và chiếc xe ngay lập tức ngã xuống đất, kể tiếp...”

Trong phòng khách có ba người, Đông Phương Uyển, Đông Phương Lộ và Trần Cô Hạ - người đến đây để dạy võ cho Đông Phương Lộ, lúc này Đông Phương Uyển đang hưng phấn kể lại những gì mà mình trải qua.

Những tư liệu mà cô đem về đối với cô chỉ là đứng thứ hai mà thôi, những thứ mà cô trải qua tối nay mới thật sự là thứ làm cho cô hưng phấn, cô không ngờ năng lực cá nhân lại có thể làm đẹp mắt như vậy.

Trước đây cô chỉ cảm thấy dẫn theo một đám người ung dung xử lý, ứng phó mọi tình huống mới là tuyệt vời nhất, bây giờ, thứ là cho cô cảm giác tuyệt vời lại thêm một loại.

“Em nói... Cô ta tùy tiện kéo một chút thì cánh tay của người kia liền bị gãy thành mấy khúc?”

Sau khi nghe cô hình dung, Đông Phương Lộ nhìn sang Trần Cô Hạ ở bên cạnh sau đó nghi ngờ hỏi.

“Đúng vậy... Chỉ kéo nhẹ một cái, giống như là nắm tay vậy...”

Đông Phương Uyển cố gắng bắt chước lại động tác đó.

“Thầy, có người có thể làm được như thế ư?”

“Trên lý thuyết thì có thể, đương nhiên tôi vẫn chưa thử qua.”

Trần Cô Hạ nhíu mày, nói:

“Thân thể của con người nhìn thì rất mạnh nhưng thật ra rất yếu đuối, làm gãy xương chỉ là một việc đơn giản, dựa theo lời tiểu Uyển nói thì người kia đang ngã về phía sau, sau đó bị kéo, cô gái kia nhất định là dùng ám kinh một cách xảo diệu nên mới làm gãy xương, nhưng mà có thể làm được như vậy thì cô ta nhất định có nội lực, hơn nữa thời gian tu luyện còn rất dài...”

“Không có, không có, cô ấy cùng không phải là lão yêu bà.”

Đông Phương Uyển nói:

“Em dám cá tuổi của cô ấy sẽ không hơn hai mươi, hơn nữa còn rất đẹp, khí chất lại rất cao nhã làm cho người khác khi nhìn vào rất là thoải mái, nếu anh nhìn thấy thì anh nhất định sẽ thích cô ta.”

“Không thể nào...”

Đông Phương Lộ cười nói.

“Trừ phi anh không phải là nam nhân.”

Đông Phương Uyển võ đoán quyết định, Trần Cô Hạ trầm ngâm một lát sau đó nói:

“Có lẽ cô ta có một lực lượng kỳ quái nào đó. Tiểu Uyển, con nói cô ta gọi là Gian Tố Ngôn, cô ta có quan hệ rất tốt với Nhã Hàm, nếu đúng vậy thì cô ta là người đã cùng Nhã Hàm một tuần trước quét sạch hơn mười tên bảo an của một sòng bạc, đồng thời khi đó có người dùng súng thì cô ta cũng có thể thông dong phản kích, hoàn toàn không có chút khó khăn nào.”

“Không thể nào.”

Đông Phương Uyển mở to hai mắt, cô nói:

“Trần bá bá, người kể chuyện của cô ấy cho con nghe một chút đi.”

“A.”

Trần Cô Hạ cười cười, nói:

“Tuy rằng hiện nay còn chưa xác định, thế nhưng đã có người suy đoán, nữ nhân này, rất có thể là Hoa Tulip trong truyền thuyết, vốn chúng ta gọi cô ta là Hoa Tulip tiên sinh, hiện tại, nên đổi tên thành Hoa Tulip tiểu thư...”

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 131

Suy Đoán, Ý Chí Chiến Đấu, Tờ Rời. (1+2+3)

"... Năm ngoái trên chiếc du thuyền Tinh Mộng, nhân vật thần bí để lại kí hiệu hoa Tulip kia với lực lượng của một người đã bức lui được vua sát thủ Nguyên Lại Triều Sang, sau đó đã cướp tàu của kẻ địch rồi phát ra tín hiệu cầu cứu, sau khi giải cứu cả chiếc tàu. không ít tổ chức bắt đầu truy tìm lai lịch của người này, hai tổ chức nổi nóng nhất, đương nhiên là Viêm Hoàng Giác Tinh và Bùi La gia..."

Viêm Hoàng Giác Tinh ở Trung Quốc rất thần bí, Đông Phương gia cũng coi như là một trong những thành viên kì cựu của tổ chức này, với tư cách là Gia chủ tương lai. Đông Phương Lộ biết rất rõ tình hình bên trong. Đông Phương Uyên cũng thông qua một số con đường biết được một số sự tình, bởi vậy lúc này nếu đã nhắc tới thì Trần Cô Hạ cũng chẳng cần giấu giếm, bắt đầu tiết lộ một số tin tức trong thế giới ngầm vào năm ngoái.

Năm ngoái du thuyền Tinh Mộng gặp nạn. Đông Phương Uyên và Đông Phương Lộ trở thành con tin. cuối cùng được Hoa Tulip cứu. Lúc này Đông Phương Uyên nhớ lại. cơ thể dưới lớp áo đen đó cho dù phản ứng vô cùng nhạy bén. cường đại tới mức tận cùng, nhưng xem ra vẫn có chút đơn bạc, không ngờ rằng đó lại là một cô gái. Phải rồi. thảo nào khi mình vêu câu lên xe thì vị tiểu thư Tố Ngôn đó không tỏ ra ngạc nhiên và nghi ngờ lắm. Cô ấy đã nhận ra mình từ lâu. còn từng cứu mình một lần. Trong lòng đã xác định như vậy. càng nghĩ lại càng thấy hẳn là như vậy, trong thời gian ngắn năng không khỏi vừa hưng phấn vừa kích động.

"Lúc ấy chúng ta phải triển khai điều tra. kỳ thực lại không có nhiều tư liệu cung cấp để tham khảo, huống hồ bên trên đã quyết định lập tức thanh trừ thế lực ở trong nước của Bùi La gia, vị tiểu thư Hoa Tulip này lại đứng về bên phía chúng ta. do đó không cần phải nóng vội hấp tấp. cho nên cuối cùng cũng chỉ có một đội viên trong tiêu đội Thời Quốc Hoa đến Giang Hải. Tiến hành xếp hạng điều tra đối với một số nhân vật, cậu học sinh có Gia Minh và cô bé Diệp Linh Tinh cũng là một trong những đối tượng trong số đó"

"Sao? Có Gia Mĩh và Diệp Linh Tinh ư?"

Đông Phương Uyên không khỏi hơi ngạc nhiên.

"Ừm".

Trần Cô Hạ gật đầu cười, nói:

"Ban đầu khi ở trên đảo em và Tiêu Lộ hoàn toàn không biết diện mạo của Hoa Tulip. hơn nữa, theo như em nói, lúc các em được cứu, cậu bạn có Gia Minh ở lại một mình tại chỗ ẩn núp. hiển nhiên hẳn không thể nào là Hoa Tulip có thể đánh lui Nguyên Lại Triều Sang, nhưng đó là chúng ta suy đoán, nếu như khi đó hẳn còn giấu diếm điều gì thì sao? Đây chỉ là giả thiết, nếu giữa cậu ta và vị tiểu thư Hoa Tulip kia thực có mối quan hệ gì đó. cho nên Hoa Tulip đã cứu cậu ta cùng Diệp Linh Tinh, khoảng thời gian trống đó cậu ta hoàn toàn không nhát gan trốn ở nơi ẩn náu mà đã đi theo Hoa Tulip lấp đặt hố bẫy để

đổi phó với kẻ địch. Giả thiết này hoàn toàn có thể chấp nhận được."

Đông Phương Uyển và Đông Phương Lộ mặc dù biết có một tổ chức Viêm Hoàng Giác Tinh như thế. nhưng dù sao vẫn chưa gia nhập vào đó. những kết quả điều tra này trước đây họ hiển nhiên không biết, lúc này đang kinh ngạc nhìn nhau, Đông Phương Lộ dường như đang suy nghĩ điều gì đó, gật gật đầu nói:

"Nếu là Cố Gia Minh... Em cảm thấy rằng rất có khả năng xảy ra chuyện này..."

Trần Cô Hạ cười cười:

"Kỳ thực từ khi bắt đầu nhìn thấy cố Gia Minh này. ta cảm thấy tố chất của hắn khá tốt. nếu nói về sự nhanh nhẹn nhảy bèn trong luyện võ thì Tiêu Lộ em chưa chắc đã theo kịp cậu ta. vấn đề của hắn là ở chỗ trong lòng hắn ghét đánh nhau. Nhưng mà một khi đối diện với nguy hiểm. hắn lại vượt qua được trở ngại đó. hoàn toàn bộc phát ra tiềm lực thể mạnh của mình. Giả sử vị tiểu thư Hoa Tulip là bạn hoặc là thầy của hắn, dạy hắn biết được một số thứ thì cũng không có gì lạ. huống hồ trong quá trình điều tra chúng ta cũng phát hiện một số sự việc của mấy năm trước, vì vậy mới đặt mục tiêu lên cố Gia Minh."

"Là vụ án giết người lớn số 1030 năm 1995 sao?"

Đông Phương Lộ hỏi.

Vừa hỏi câu hỏi đó. Trần Cô Hạ không khỏi ngạc nhiên nói:

" ồ. em cũng biết?"

Đông Phương Uyển nói:

"Em cũng biết vụ án 1030 này. lẽ nào có liên quan tới cố Gia Minh sao?"

Đông Phương Lộ hơi lúng túng, cười cười:

" Ha ha... Đúng vậy, em có tìm qua một số tư liệu liên quan đến cố Gia Minh, vụ án đó chỉ nói rằng có mấy đứa trẻ còn sống sót trở về. Sau khi xem xong thì mới biết, cố Gia Minh là một trong số đó."

Hắn ngừng lại một chút, nói:

"... Đó là một trong hai vụ án giết người đinh đám năm 95 khiến cho cả thành phố Giang Hải đều xôn xao. chi vì sự kiện của Đường Kính Nghiêu mà dẫn đến cuộc nội chiến trong giới xã hội đen, Tào Cảnh Hào của Sa Trúc bang muốn tự lập môn hộ cho nên đã bắt cóc con gái của Liễu Chính là Liễu Hoài Sa, lúc đó cố Gia Minh là người có mối quan hệ rất tốt với Liễu Hoài Sa và bị bắt cóc cùng với cô bé ấy. sự kiện lần đó lại có liên quan đến một số người Nhật Bản. chính là Nguyệt Tri Huân trong lớp của Tiểu Uyển cũng bị chú của cô ta bắt cóc đến thành phố Giang Hải. mấy đứa trẻ quen biết nhau như thế. những quan hệ sau đó thì chắc giờ bạn em nhìn thấy rồi. bọn họ trở thành bạn tốt của nhau..."

"Sau khi Cố Gia Minh bị bắt cóc. bị chúng tra tấn cả ngày, chiều tối ngày 13 tháng 10. Cố Gia Minh khi đó mới có mười bốn tuổi bỗng nhiên phản kháng lại. hẳn đã bắt Tào Đông Phong là con trai của Tào Cảnh Hào làm con tin, giúp Liễu Hoài Sa, Nguyệt Tri Huân trốn thoát, nhưng sau đó chỉ có Liễu Hoài Sa chạy thoát, sự việc diễn ra trong mấy tiếng đồng hồ nhưng lại không có nhiều người chứng kiến, lúc Liễu Hoài Sa dẫn cảnh sát chạy tới thì xưởng gia công gỗ mà Tào Đông Phong lấy làm cứ điểm đã biến thành địa ngục trần gian..

"Bao gồm cả Tào Cảnh Hào, gần 50 thành viên bang phái toàn bộ đều bị giết sạch, tất cả đều bị chặt đầu, máu chảy thành sông, trong đó còn có một đại sư kiếm đạo người Nhật Bản, trong ba người may mắn sống sót. Nguyệt Tri Huân bị thương nặng không còn chút sức lực. Tào Đông Phong thì bị làm cho sợ đến phát điên, sau đó ở trong viện tâm thần trong một lần ăn cơm đã bị nghẹn chết, ly kỳ cò quái, nhưng không một dấu vết mưu sát nào được tìm thấy. Cố Gia Minh mình đầy thương tích trốn ở trong bụi cây cũng thoát chết, hẳn là đứa trẻ duy nhất còn tinh táo. cũng là vì ý kiến mà thầy vừa nói khiến em thấy rằng sự việc lần này có phải là do vị tiêu thư Hoa Tulip đó làm hay không?"

Đông Phương Uyển ngạc nhiên há hốc mồm hồi lâu. không ngờ rằng cố Gia Minh lại trải qua biết bao nhiêu biến cố như vậy, tưởng tượng đến trận tra tấn Gia Minh phải chịu trong ngày hôm đó. sự phản kháng dữ dội trong lúc gặp phải nguy cơ sinh tử. lại phải chứng kiến giết chóc cả một đêm. Nghĩ tới bóng dáng của người này. nàng vẫn cảm thấy nó ẩn chứa sự thất vọng và chán ghét, nhưng cũng mơ hồ cố một chút gì đó thần bí.

"Rất có khả năng như thế".

Trần Cô Hạ gật đầu, nói tiếp:

"Chúng ta cũng chỉ điều tra diễn biến sau khi xảy ra sự việc, có thêm những nghi ngờ với nhân vật cố Gia Minh. Giết người chặt đầu là phong cách của một tên sát thủ biển thái ở châu Âu tên là Tác Lạp Mỗ. sau đó qua quá trình điều tra vào tháng 10 và tháng 11 năm 1995 tuy không rõ hành tung của hắn ta nhưng lại nắm chắc được là hắn chưa đến châu Á. hơn nữa gần năm mươi người đều không có vết thương bị bắn, cũng có nghĩa là đối phương dùng dao để giết toàn bộ không trừ một ai. bao gồm cả vị đại sư kiếm đạo của Nguyệt Tri gia. khả năng đánh tay như thế. đến ngay cả Bùi La gia cũng không tìm được mấy người".

"Vậy kết quả điều tra cuối cùng thế nào?"

Cảm thấy lời nói của Trần Cô Hạ dường như muốn lái đi hướng khác, Đông Phương Uyển tò mò hỏi.

"Không có kết quả điều tra, đến tận bây giờ. chúng ta cũng không dám tiếp tục điều tra nữa..."

Trần Cô Hạ lắc đầu cười gượng, nói:

"Hiện tại việc này cũng chỉ là suy đoán, tính chân thực rất khó nói. năm ngoái kế hoạch ứng phó với Bùi La gia nhanh chóng được triển khai, thành viên tới đây điều tra cũng chuẩn bị rời khỏi Giang Hải. nhưng chiếc máy bay mà cô ấy ngồi vừa cất cánh không lâu thì cục cảnh sát nhận được mảnh giấy vẽ Hoa Tulip trên đó, nói là trên máy bay có bom. Sau đó máy bay buộc phải hạ cánh, dựa vào chỉ dẫn trên mảnh giấy, sau khi chúng ta tiến hành điều tra, quả nhiên phát hiện một loại bom kiểu mới có thể điều khiển kíp nổ từ xa vào bất cứ lúc nào. Kỹ thuật của chúng ta bây giờ không thể tháo gỡ quả bom này một cách an toàn, sau đó trên quả bom đó phát hiện thấy một mảnh giấy khác trên đó có vẽ ký hiệu Hoa Tulip".

"A? "

Đông Phương Uyên hai mắt tròn xoe, nói:

"Bom chính là do Hoa Tulip tiên sinh... Không, tiểu thư gài vào sao?"

"Hiển nhiên là vậy... Trên mảnh giấy viết một câu: Hãy ngừng mọi hoạt động điều tra, đừng làm ta nổi điên, nếu ta mà nổi điên, ngay cả bản thân ta cũng sợ hãi."

Trần Cô Hạ lắc đầu cười, nói:

"Ha ha, tóm lại. chúng ta nhận ra đây là kỹ thuật tháo gỡ và chế tạo bom mìn mới. sau đó không còn ai dám tiếp tục điều tra, mọi hoạt động điều tra chỉ dựa vào những suy đoán trên những tư liệu có được".

"... Vị tiểu thư Giản Tố Ngôn xuất hiện ở Tân Ninh hơn một tuần trước đã gây chú ý cho một số người, cô lại ta là bạn tốt của cô giáo Nhã Hàm, mà cô giáo Nhã Hàm với Gia Minh và Diệp Linh Tĩnh là bạn tốt trong võ quán, một loạt những suy đoán này cũng từ cô ta mà ra, nếu cô ta chính là Hoa Tulip. vậy thì chẳng có gì phải nói nữa. Đương nhiên là chẳng ai dám chọc cho cô ta nổi điên, lần trước nếu cô ta muốn trả thù cảnh cáo thì việc làm cho máy bay nổ tung là một việc quá đơn giản."

Dường như bị sự tích của tiểu thư Hoa Tulip làm cho kinh động, trong phòng khách trở nên khá im lặng, một lát sau, Đông Phương Lộ hỏi:

"Vậy hoạt động điều tra của những tổ chức khác thì sao? Thí dụ như Bùi La Gia, bọn họ cũng bị cảnh cáo như thế ư?"

"Ha ha, đương nhiên, bọn họ khá là xui xẻo"

Lần này Trần Cô Hạ cười rất hớn hờ.

"Trong khoảng thời gian hơn nửa năm. Bùi La Gia phái đến đây tổng cộng bảy điều tra viên, thân phận được che giấu rất kỹ. nhưng chỉ cần bước chân vào thành phố Giang Hải. trong vòng vài ngày là xác của họ sẽ xuất hiện ở một ngõ hẻm nào đó. vì chuyện này sứ quán Nhật Bản đã nhiều lần kháng nghị, ha ha, chắc các em cũng đã biết cái tin năm ngoái có mấy người Nhật Bản bị giết hại rồi chứ".

"Chắc."

Nét mặt Đông Phương Lộ hơi nhăn lại, nói:

"Vấn đề an toàn ở Trang Quốc đại lục rất nghiêm trọng, quan hệ Trung-Nhật căng thẳng, người phát ngôn của Bộ Ngoại giao phát biểu sẽ truy bắt hung thủ về quy án trong thời gian sớm nhất. Phía Nhật Bản chỉ trích cảnh sát Trung Quốc làm việc không hiệu quả... đến tháng một năm nay. những tin tức quốc tế mà em xem toàn nói về vấn đề này. thì ra là do nàng làm..."

"Ha ha, bọn họ đều chết cả rồi. kháng nghị thì cũng chỉ kháng nghị trong một thời gian rồi thôi, nhưng mà ngoài việc kháng nghị, họ bây giờ cũng bế tắc

giống chúng ta".

Trần Cô Hạ cười hờn hờ, nắm dựa lên sô pha.

Đông Phương Uyển nói lảm bảm:

"Chuyện này đã làm cho việc làm ăn buôn bán của gia tộc chúng ta với Nhật Bản bị thiệt hại mấy ngàn vạn..."

Tuy nói như vậy nhưng trong đôi mắt nàng đã tràn đầy vẻ mơ ước.

Hôm sau là chủ nhật, Đông Phương Uyển không chạy lung tung khắp nơi mà ở nhà ngẫm nghĩ về dấu vết liên quan đến Hoa Tulip. mặc dù đó chỉ là những suy đoán. Nhưng theo nàng thấy thì thân phận thật sự của Hoa Tulip chính là Giản Tố Ngôn, không thể nào sai được.

Nghĩ đến Giản Tố Ngôn, không tránh khỏi nghĩ đến khả năng cổ Gia Minh và cô ta có mối liên hệ với nhau, không biết rốt cuộc hai người họ có mối quan hệ gì, bây giờ nghĩ lại, lúc ở trên xe trò chuyện với cổ Gia Minh, nàng đã nói một câu rất tùy tiện "có vẻ là một tên rất xấu xa", nhưng với trình độ của nàng, sao có thể tùy tiện đánh giá tốt xấu của một người lạ như thế. hơn nữa lại còn là đánh giá khá nghiêm khắc. Rõ ràng đây chỉ có thể là bằng chứng. Nàng và cổ Gia Minh có lẽ là quen biết nhau, hơn nữa cô ấy có thể là trường bồi của Cổ Gia Minh.

Với suy nghĩ đó. đến thứ hai nàng bắt đầu để ý quan sát Gia Minh.

Đương nhiên là kết quả có hơi chút thất vọng.

Tiết học đầu, thơ thần nhìn ra sân thể thao bên ngoài cửa sổ.

Tiết học thứ hai, ngủ.

Tiết học thứ ba, ngủ một giấc, sau khi thức dậy lại tiếp tục thơ thần nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tiết học thứ tư, nằm trên bàn ngắm mây trôi trên trời.

Tiết học thứ nhất buổi chiều, xem truyện tranh Tiết học thứ hai buổi chiều, vội vàng làm bài tập về nhà. Dĩ nhiên, chính xác hơn là copy bài tập của Nguyệt Tri Huân.

Tiết học cuối cùng, không cần phải nói. người đã biến mất dạng, đây là buổi cúp học theo thường lệ vào thứ 2. thứ 4. thứ 6 của hần. theo một số thông tin thì khi cúp học hần thường đi siêu thị mua thức ăn.

Một đứa con trai đi chợ mua thức ăn, thật ghê tởm...

Nhìn chung, sau một ngày quan sát. về ngoài thần bí đã được tạo dựng trong lòng Đông Phương Uyển về Gia Minh gần như tiêu tan hết.

Nói chung, bề ngoài của Gia Minh vốn rất bình thường, tạo cho người khác cảm giác đó là người không có gì quá đặc biệt, ở góc độ cá nhân, trong mắt

Sa Sa và Linh Tinh thì sẽ nói "Kỳ thực Gia Minh nhìn cũng không đến nỗi khó coi."

Những tên tiểu nhân, côn đồ thì sẽ cho rằng hẳn ta là người thật thà chất phác, là một con dê béo. Trong mắt những cô gái xinh đẹp được cánh mày râu vây quanh thì nếu Gia Minh biểu lộ một chút thiện cảm. không nghi ngờ gì nữa đây chính là một con cóc mơ mộng hảo huyền.

Còn trong mắt Đông Phương Uyển, một người nguyên tắc kỹ tính, lại là một cô gái xinh đẹp thì Gia Minh là một kẻ mặt mũi khó ưa không phải nghi ngờ gì nữa, luôn luôn không chú ý nghe giảng, hơn nữa lại không đẹp trai thực sự là tội ác tày trời.

Một ngày trôi qua, việc duy nhất còn có thể chấp nhận được mà cô Gia Minh làm là hẳn tiện tay cho bạn cùng bàn mượn sách vở. Nguyệt Tri Huân rất đẹp, nhưng lại lạnh lùng, theo cách nói của nhiều người thì đó là vẻ đẹp mạnh mẽ. thậm chí khiến cho Đông Phương Uyển không khỏi có cảm giác tự ti. những người ngưỡng mộ nàng không có mấy người dám biểu lộ tình cảm một cách chân chính, vì cho dù là viết thư hay trực tiếp gặp mặt bày tỏ, thì cũng sẽ không nhận được lời chấp nhận, và cũng không bị từ chối, kết quả duy nhất nhận được chỉ là sự hờ hững không quan tâm.

Lúc lên lớp. nàng đều trả lời những câu hỏi của thầy cô, khi bạn bè chào hỏi thì nàng cũng đáp lại rất lịch sự. Đây vốn là phong cách của cô bé Nhật Bản này. nhưng nếu muốn tiến gần thêm một bước nữa thì tuyệt đối không thể nào. cả trường nàng chỉ để ý đến một nam sinh, đó là cô Gia Minh.

Hay là do bề ngoài của hắn không tạo ra sự uy hiệp nào sao? Đó cũng là suy nghĩ của một số người, nhưng rõ ràng không phải là như thế. có người từng nhìn thấy họ ngồi nói chuyện với nhau trong chòi nghỉ mát. cũng có người từng nhìn thấy họ nói chuyện với nhau ở trong vườn, và có rất nhiều người nhìn thấy họ bàn luận xôn xao sau lớp học. hắn thường biểu hiện ra vẻ không kiên nhẫn, còn Nguyệt Tri Huân thì hai mắt sáng long lanh, rất ít thấy, hoặc cũng có khi nhìn thấy khoe môi nàng khẽ cười rạng rỡ.

Khi hai người tiếp xúc với nhau nhiều hơn. như là lúc đưa cặp sách, đưa dụng cụ học tập. thời gian là bạn học với nhau càng dài hơn và lại Gia Minh đối với những câu hỏi của người khác không bao giờ tránh né. mọi người đều biết Nguyệt Tri Huân có một cái tật: Nàng luôn luôn quên và làm mất đồ dùng học tập hay là sách vở, ngày nào cũng thất đường như là sự nguyên rủa của thượng đế.

Trong kì thi cách đây không lâu. khi đó các học sinh được sắp chỗ ngồi chéo, có người bắt gặp Nguyệt Tri Huân quên mang theo bút. mấy người ngồi bên cạnh tranh nhau đưa bút cho nàng, nào ngờ nàng hoàn toàn không cần, cứ ngồi nhìn đề thi như vậy suốt cả buổi, cuối cùng nộp giấy trắng.

Sau chuyện này. mọi người truyền tai nhau rằng nàng và cô Gia Minh có tình riêng, nhưng lúc này Đông Phương Uyển đương nhiên đã hiểu, sau sự việc lần đó. giữa họ đã hình thành một tình bạn trong tình cảnh sống chết.

Người con gái đó tâm hồn hoàn toàn khép kín. không có khái niệm giữa sống và chết, cho nên cũng không ai có thể tiến vào bên trong...

Cô Gia Minh... Cũng là một người như vậy.

Mặc dù cảm giác về Gia Minh vẫn cứ mơ hồ rối rắm. nhưng lặng lẽ nhìn một ngày như thế khiến cho ý định muốn thay cách suy nghĩ của bản thân hẳn của nàng lại càng lớn hơn.

Đúng vậy. mình còn muốn trở thành một người thành đạt. tại sao có thể bị đánh ngã bởi chút khó khăn như vậy chứ. Trước đây phương phép của mình

đã sai lầm. suy nghĩ muốn ra lệnh đã quá ân sâu. hiện giờ đã biết rồi. muốn thay đổi một người như cố Gia Minh thì phải tiến từ từ rừng bước, trước tiến phải trở thành bạn của hắn, sau đó...

Nhưng mà, muốn trở thành bạn bè, đầu tiên phải có thời gian tiếp xúc nhiều, hiện giờ mình ngay cả nói chuyện với hắn cũng không, rốt cuộc nên bắt đầu thế nào đây?

Cần bút suy nghĩ hồi lâu. bỗng nhiên liếc thấy trên bảng thông báo trước lớp học có viết về hội diễn văn nghệ kỉ niệm ngày thành lập trường, trong đầu nàng bỗng lóe lên một ý nghĩ, có rồi... Quả nhiên là không gì có thể làm khó mà được, cố lên. bởi vì người chính là Đông Phương Uyên!

Không cần biết là suy đoán có chính xác hay không, cho dù hắn và Hoa Tulip. Giản Tố Ngôn, có quan hệ gì. thì đây là việc mà mình cần phải làm được!

*** Mặt khác, khi mà Đông Phương Uyên một lần nữa dấy lên ý chí chiến đấu hùng hục thì Gia Minh đang trên đường đi về nhà cũng đang nghi ngờ về thái độ của Đông Phương Uyên ngày hôm nay.

Tuy cô gái đó có hơi chút ngớ ngẩn, nhưng cũng không phải là mê trai, huống hồ mình cũng không đẹp trai gì. nàng nhìn chằm chằm mình như thế. chẳng lẽ chuyện mình giả làm Giản Tố Ngôn ngày hôm trước đã bị lộ? Không thể nào. với chỉ số IQ của nàng thì việc này không phải dễ đoán ra, nhưng mà trừ lần đó ra, dường như rất khó giải thích tại sao sau khi việc của ngày hôm trước diễn ra, nàng lại bắt đầu chăm chú nhìn mình.

Lắc đầu chịu thua, trên đường về nhà, không khí dường như có chút gì đó cò quái, lảng giềng hàng xóm. ba cô sáu bà đều đang bàn tán chuyện gì đó. xì xào to nhỏ nhưng có thể nghe thấy được những từ như "phá bỏ. đi đời". "Vinh Thịnh bang", "công ty Hưng Thịnh".

Đi đến dưới lầu. trong tiệm chơi game lúc này cũng đang có rất nhiều người đang lớn tiếng thảo luận, trong đó có quá nửa là thiếu niên tuổi từ mười hai đến hai mươi sống ở con hẻm gần đây. hầu như chúng đều là bọn côn đồ. những chuyện như chém người, đánh lộn chúng thỉnh thoảng cũng có dính vào. nhưng không được coi như là xã hội đen.

Thỏ không ăn cỏ gần hang, đám người này vẫn còn khá lịch sự với người dân sống ở quanh ngã tư này. được xem như là hàng xóm láng giềng. Gia Minh ngày thường tỏ ra khá lễ phép biết điều, trong nhà có hai cô bé xinh đẹp. Sa Sa thỉnh thoảng còn đưa mớng chửi mấy câu. vì vậy quan hệ của mọi người rất hòa thuận. Lúc này vừa nhìn thấy hắn, liền có người kêu:

" A Minh".

“ ồ. anh Hoa, có chuyện gì vậy?”

Người vừa gọi Gia Minh là một thanh niên chừng hai lăm. hai sáu tuổi, dáng người cao ráo, tóc che nửa bên mặt, nhìn qua cũng hơi éo là. là người khá có uy tín trong đám côn đồ ở quanh đây.

Lúc này hắn đang cau mày. khoác vai Gia Minh đi vào trong tiệm game:

"Em chưa biết à? Bọn anh vẫn muốn hỏi em về thái độ của cô Sáu. Nào. qua đây."

" Đúng vậy. mẹ nó. khinh người quá đáng rồi. A Minh, em đi nói với cô Sáu là kiên quyết đừng bán. Mọi việc đã có bọn anh lo. con mẹ nó, Vĩnh Thịnh bang là cái thá gì chứ..."

Một tên khác hùng hồ nói đưa một tờ giấy đến tận tay Gia Minh, còn về cô Sáu mà bọn họ nói là chủ của ngôi nhà này. tiệm game ở bên dưới thực ra cũng là nhà thuê. Nhìn qua một chút. Gia Minh đã hiểu chuyện gì đã xảy ra.

"Công ty phát triển kiến trúc Hưng Thịnh" rải tờ rơi. trên đó viết khá là khách khí. nội dung đại khái nói công ty muốn mua lại đất trên con đường này để xây dựng, mọi người hãy suy nghĩ kỹ. giá cả rất hấp dẫn, sau vài ngày sẽ chính thức cử đại diện đến từng nhà để bàn bạc.

Nhưng mà viết là một chuyện. thực hiện lại là một chuyện khác. Công ty phát triển kiến trúc Hưng Thịnh thực ra là công ty do Vĩnh Thịnh bang, một trong ba hắc bang lớn của thành phố Giang Hải thành lập.

Một năm trở lại đây có thể nói là có rất nhiều tai tiếng xấu về công ty này. thấy nơi nào có giá trị tiềm năng liền đi thu mua, giá trả rất thấp, cách mua không khác gì ăn cướp. Dĩ nhiên là gần học viện Thánh Tâm có rất nhiều nhà giàu, năng lực chi tiêu rất lớn. khu vực cũ kỹ vẫn chưa được xây dựng lại này đã bị chú ý.

"Vĩnh Thịnh bang à, thế thì phiền phúc đây..."

"Còn hơn hai mươi ngày nữa là đến Ngày kỷ niệm thành lập trường, nghe nói Phương Vũ Tư sẽ từ Hongkong sang đây. đến lúc đó mình sẽ làm bạn nhảy với chị ấy, hoặc có thể sẽ xin được chữ ký của chị ấy.

Ngồi trên giường thay áo ngủ. mặc áo con. Linh Tĩnh nói bằng giọng như thế.

" Phương Vũ Tư?" Ngôi sao đã hết thời đó ư?"

Cầm trái chuối từ trong nhà bếp đi ra, nhìn thiếu nữ nửa thân để trần. Gia Minh cười nói:

"Mình thà xin chữ ký của cậu còn có giá trị tiềm lực hơn. những người sáng suốt đều có thể thấy rằng Linh Tĩnh chỉ có bộ ngực là không bằng cô ta. do cậu vẫn còn nhỏ, còn cô ta đã già rồi..."

" Hừ. Phương Vũ Tư hết thời từ khi nào."

Linh Tĩnh tròn tròn mắt, không nhịn được cười phá lên, nói:

"Nghe nói chị ấy mới có 20 tuổi, mình và Sa Sa đều thích chị ấy. có phải không Sa Sa?"

" ừ. ngủ tiếp với mình đi."

Sa Sa đang mơ mơ màng màng nằm ngủ bên cạnh ôm chặt hai chân Linh Tĩnh dựa vào đó.

Vất vả lắm Linh Tĩnh mới thoát ra được, thay quần áo xong lúc leo lên. Sa Sa đang quần chân nói:

"Linh Tĩnh, hôm qua mình có một số bài toán vẫn chưa giải xong, đề bài mình đã chép vào vở, sáng nay là phải nộp rồi."

ẤN SÁT

Phẩm Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 132

Buổi Sáng Yên Bình.

"Sao?"

Linh Tĩnh đang mang vớ chân giặt cả mình, nói:

"Hôm qua rõ ràng cậu nói đã làm xong hết rồi mới chơi game mà, cậu còn giành điều khiển với mình..."

"Không được la mình."

Sa Sa bịt chặt lỗ tai, nằm trong chăn cười thật hồn nhiên nói:

"Xin cậu đó, Linh Tĩnh, vì tình bạn giữa chúng ta mà."

Nụ cười tươi tắn khiến cho bao người con trai phải mê mết nhưng rõ ràng là chẳng có tác dụng gì với Linh Tĩnh, nàng cầm chiếc gối bên cạnh đập vào Sa Sa, nhưng vẫn bị cô bẽ mặt ngủ đó òm trong lòng ngủ tiếp. từ khi ba người sống chung với nhau, nàng đã quen với việc òm một cái gì đó trong lòng mới ngủ được.

Bên ngoài, bầu trời u ám vừa hiện ra tia sáng mờ nhạt, từ xa vang tới tiếng gà gáy. Gia Minh đang vội vàng với bữa sáng trong bếp.

Rửa mặt, đánh răng, cũng vào nhà vệ sinh, nhà bếp. lại chung đụng thế xác với Gia Minh, sống chung với nhau một năm nay. khiến cho ba người có tình cảm ấm áp như vợ chồng già, nhưng vẫn xen lẫn vào trong đó những cảm giác tươi mới, họ đều đã mười bảy mười tám tuổi học chung một trường nhưng khác lớp. có thái độ xử lý tình huống khác nhau, tham gia những hoạt động khác nhau, quen nhiều bạn khác nhau, nói những câu khác nhau với nhiều người khác nhau, thế nhưng khi về đến nhà thì ba người họ lại như một.

Ngồi trước gương chải tóc thành hai đuôi ngựa đơn giản, linh Tĩnh nói với vào phòng ngủ:

"Sa Sa. vở bài tập của cậu để ở đâu?"

"Không biết, tự tìm đi..."

Giọng nói lâu bầu lười biếng từ trong phòng vang ra, Linh Tĩnh liếc mắt một cái. từ trong đống sách trên xô pha tìm ra quyển vở bài tập toán của Sa Sa. sau đó để lên bàn rồi giờ ra, tuy việc thế này không phải lần đầu diễn ra, nhưng vẫn không nhận được mà tức giận:

"Gia Minh, mình nhớ là Sa Sa lớn hơn tụi mình đúng không?"

"Đúng, nhưng sao vậy?"

"Sao mình thấy mình giống mẹ của cậu ấy. Hừ. bài tập này mà không biết làm sao. Sa Sa. cậu khiến mình tức chết đi được... Cậu đôi tên thành ngốc nghếch đi được rồi đó..."

Trong phòng phát ra những tiếng cười thầm, dưới sàn nhà vang lên mấy tiếng rầm rầm. Sa Sa người vẫn còn quần xắn từ trong phòng chạy ra, nàng vốn đã quen ngủ không mặc quần áo. trong lúc chạy vội. đôi chân thon dài trắng nõn đung đưa, sau đó đáp phịch xuống sô pha, từ đằng sau ôm chặt lấy người Linh Tĩnh:

"Được rồi, mẹ Linh Tĩnh, cảm ơn mẹ nhiều."

"Này này này... Mình đã giúp cậu làm bài tập mà cậu còn đến quấy rầy mình... cố Gia Minh, mang vợ của cậu đi đùm đi..."

Một chút ồn ào náo động, một chút hỗn loạn, một chút ấm áp. một chút tươi mát. một ngày mới bắt đầu. Trong một ký túc xá nào đó trong trường, mỗi ngày bắt đầu lại có chút không giống như thế Ba giờ rưỡi sáng từ trong cơn mơ tỉnh lại. khi mở mắt ra, cái mà lúc nào cô gái cũng nhìn thấy là một vật thể lông lá đen thui, cô có thói quen ôm nó một chút, sau đó từ trên giường leo xuống, rửa mặt, súc miệng.

Do ít nhìn thấy học sinh Nhật Bản. phòng kí túc xá lẽ ra có thể ở bốn người, nhưng lúc này vẫn chỉ có một mình nàng. Không cần mở đèn. trong bóng tối đi lên đi xuống, nàng có thể hoàn thành mọi việc chính xác mà nhanh chóng. Gấp xếp chăn gối xong, nàng đặt con gấu trúc bông bên cạnh chiếc gối. sau đó bắt đầu ngồi thư giãn như ngày thường.

Trong phòng yên ắng không tiếng động, có hai con búp bê ngồi không động đậy nhúc nhích trên giường, chỉ là một con trắng đen xen kẽ. toàn thân có lông mềm mại dễ chịu, dùng cho lứa tuổi thiếu niên chơi đùa. con còn lại thì người mặc áo ngủ. xinh đẹp mon mon như đồ chơi chất lượng cao dành cho người lớn.

Trời vẫn chưa sáng khoáng gần bốn giờ rưỡi. nàng thay quần áo ra ngoài chạy bộ. chạy thẳng ra khỏi cổng trường, ra tới đường lớn. chạy vòng vèo đến khi trời sáng, con đường chọn để chạy không giống nhau, nhưng thường là sẽ đi ngang qua tòa lầu nhỏ mà ba người Gia Minh. Linh Tĩnh, Sa Sa sống, sau đó cùng nhau chạy bộ đến lớp. vào trường bắt đầu tập luyện những thể võ đơn giản. Đương nhiên cũng có lúc tình cờ gặp được ba người họ, cũng có lúc bắt hụt không gặp được.

Sau khi ra khỏi cổng trường, nàng mới cảm thấy thời tiết có chút gì đó là lạ. hôm nay rất có thể trời sẽ mưa. nhưng mà đối với nàng mà nói. mưa phùn ngày xuân, ướt một chút thì cũng chẳng sao.

Trên đường xe cộ qua lại rất ít. trong đại sảnh của những khách sạn nhà hàng hai bên đườn đèn sáng lung linh, trái qua một đêm canh gác. nhân viên bảo vệ trước cổng có chút uể oải. trong cảnh tượng đó. cô gái xinh đẹp mặc đồ thể thao trắng, tóc bay trong gió tràn trề sức sống càng làm cho khung cảnh thêm tươi trẻ sống động.

Thế nhưng, những tia nắng ban mai tựa như những bong bóng nổi trong hồ nước đặng xa nơi chân trời, mưa cũng bắt đầu rơi xuống rả rích.

Đèn đường đã tắt- mưa cũng ngừng rơi. xe cộ bắt đầu nườm nượp. người đi đường xuất hiện, bầu không khí nơi đô thị trong mát lạ thường. Đứng ở cửa khách sạn. phui phui những giọt nước mưa trên người, một chiếc xe đỗ lại bên đường, chàng trai tuấn tú bước xuống xe thích thú nhìn ngắm cô gái xinh đẹp nhưng có vẻ lạnh lùng đó. hấn vẫy tay với người bảo vệ đang định lái xe của hấn vào bãi đỗ xe:

"Không cần, Phương tiểu thư và Trịnh tiên sinh đã xuống chưa, chúng ta phải nhanh chóng đi thôi."

"Vâng, nghe nói là họ sẽ xuống ngay thôi, chúng tôi đã lấy xe dùm ông ấy rồi. Trương tiên sinh, mời ông vào bên trong đợi trước."

"Được rồi. anh cứ đi trước đi."

Gật gật đầu. Trương Cảnh Phong đi về phía bên này, nói:

"Tiểu thư có cần ô không? Tôi có thể vọc của khách sạn. có thể yêu cầu phía khách sạn bán cho một chiếc ô."

Tiếng mưa rơi xào xạc. đáp lại lời nói thiện chí vừa rồi là một sự im lặng khó chịu, giống như là vẩy muối vào nước biển, không một phản ứng nào xuất hiện, mười giây, hai mươi giây. khi mà anh chàng đó đang cho rằng cô gái đứng trước mặt mình hình như bị cảm thì đối phương mới quay lại trả lời một cách lạnh nhạt:

"Cảm ơn, không cần".

"Ha ha, không sao. tôi cũng chỉ tiện tay giúp đỡ mà thôi."

Một hai phút tiếp theo, có vẻ như tình huống trở nên khá lúng túng, không có thêm câu trả lời nào nữa. cô gái vẫn đứng nhìn mưa rơi. như đang suy nghĩ về cảm giác dạo bước trong mưa sẽ thế nào. có vui không, không có vẻ gì là chú ý đến chàng trai ân cần bên cạnh. Điều này khiến cho Trần Cảnh Phong cảm thấy rất lúng túng.

Quả thật, lúc này hấn muốn đến gần để trò chuyện với cô gái. động lực lớn lao đó là do cô gái có dung mạo xinh đẹp. giả như đứng trước cửa là một phụ nữ trung niên, hấn đương nhiên sẽ không có Ý định trò chuyện. Nhưng cho dù thế nào. yêu cái đẹp vẫn là chuyện thường tình, trong đầu hấn không có suy nghĩ hèn hạ bị ỉm gì hết. không đáng bị người khác lên án. Thế nhưng phản ứng của cô gái này vẫn khiến hấn có một cảm giác thất bại.

Cảm giác thất bại gần đây cũng khá nhiều, đoán chừng rằng nó có liên quan đến cuộc khủng hoảng tài chính.

Tháng hai năm nay. Linh Tĩnh đã bỏ không làm việc tại Bắc Âu Huyền Tường của hấn ta, từ đó hấn luôn rơi vào trạng thái mông lung nào đó. thực ra tình yêu của hấn đối với Linh Tĩnh cũng chưa đến mức độ khắc sâu tận đáy lòng khiến hấn phải nhận một cú sốc nặng nề. nhưng những thứ mình không đạt được thường lại là tốt nhất, đặc biệt là buổi liên hoan mừng giáng sinh đêm hôm đó. sau khi thiếu niên tên cổ Gia Minh kia hát bài Đông Phong Phá, phản ứng từ khắp mọi mặt đều cho thấy kẻ vốn đẹp trai, tương lai đầy hứa hẹn là mình không phải là đối thủ của thiếu niên bình thường kia. vì vậy hình tượng của Linh Tĩnh cũng trở nên rực rỡ khác thường.

Vẫn đang định chuẩn bị vào thời điểm thích hợp sẽ tung ra một loạt những tấn công lãn mạn. Ắn tượng, thanh lịch, ai ngờ rằng trong lòng Linh Tĩnh đã có sự cảnh giác nhất định, chỉ cần chạm đến chủ đề hoi mập mờ liền khéo léo tránh đi. mỗi lần đều chưa nói được ba câu thì đã bị lái sang chuyện công việc, thể công còn chưa kịp triển khai thì đối phương đã nghỉ việc. Hiện giờ hẳn chỉ biết nằng học tại học viện Thánh Tâm. ngay cả số điện thoại liên lạc cũng không có. vì vậy cảm giác thất bại lại càng trở nên mãnh liệt hơn. Mà tình cảnh lúc này dường như lại càng chứng minh rõ ràng hơn rằng lực hấp dẫn với nữ tính của hắn đã bị hạ xuống mức thấp nhất.

"Khụ. xin lỗi. là do tôi đã quá nhiều chuyện, tạm biệt."

Cố gắng giữ nụ cười thật tươi vẫy vẫy tay. hắn ta ung dung đi vào khách sạn. Khá lâu sau. cô gái mới nhìn lên bảng hiệu của khách sạn sau giây lát suy nghĩ, nâng đi vào trong đại sảnh khách sạn.

Trước quầy tiếp tân. có vài người đang làm thủ tục trả phòng, đứng đầu chính là anh chàng Trương Cảnh Phong ân cần dịu dàng khi nãy. đi cùng là một nam một nữ. người nam thì khoảng hơn bốn mươi tuổi. người nữ có vẻ vẫn còn trẻ và khá xinh đẹp. đáng người cao gầy. đeo đôi kính râm màu tím nhạt, nét mặt hơi lạnh lùng.

Bốn vệ sĩ đứng bên cạnh, Khi thiếu nữ đến bên quầy lễ tân thì một người phục vụ cười nói:

"Chào cô. tôi có thể giúp gì cho cô không?"

"Tôi muốn mua một chiếc ô."

"À."

Người phục vụ đó gật gật đầu, Tô ra hơi khó xử, nói:

"Khách sạn của chúng tôi đúng là có bán ô. nhưng yêu cầu cô phải là khách của khách sạn chúng tôi. hoặc là cô có thẻ vip của khách sạn chúng tôi. cho hỏi cô có thẻ vip không?"

"Thẻ vip..."

Cô gái hơi cau mày. người phụ nữ bên cạnh dường như tâm trạng không được vui, cười lạnh. lưng, quay sang khẽ nói với người đàn ông trung niên bên cạnh:

"Vẫn còn là học sinh đó. cô bé nghĩ đây là khách sạn hay là nhà nghỉ sao..."

Trương Cảnh Phong cười cười, lấy ra một tấm thẻ:

"À, tôi có thẻ vip. cô ấy là bạn của tôi. xin..."

Chưa nói hết câu, cô gái móc một chiếc ví màu trắng từ túi xách ra:

"Mấy năm trước tôi từng thuê phòng ở đây... Không biết là loại nào."

Tiền tay qơ qơ, năm sáu tấm thẻ có màu sắc hoàn toàn khác nhau rơi trên quầy, mấy đồng tiền xu cũng rơi ra theo, những đồng nhân dân tệ với mệnh giá nhỏ dường như chỉ đủ ăn một bữa sáng ở ven đường, nhìn những đồng tiền đó và bề mặt tấm thẻ mượn sách thư viện thô ráp xù xì. cô gái đứng chỗ xa quầy tiếp tân có chút buồn cười, sau đó nụ cười đó thay đổi bằng một sắc mặt kì lạ. còn về Trương Cảnh Phong đang đứng gần đó đã bắt đầu lúng túng rút tấm thẻ vip về.

Cẩn thận lấy tiền trên quầy về, nhìn tấm thẻ trên quầy, cô gái tên Nguyệt Tri Huân có vẻ hơi buồn rầu.

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 133

Hồ Điệp (1+2) .

Sáu tám thẻ, sau đó từ trong ví tiền lại lấy ra tiếp mấy tám nữa, dù loại khác nhau, tiếng Hoa có. phần nhiều là tiếng Anh. một vị giám đốc đứng bên hông quầy lễ tân liếc mắt qua là đã biết trong đồng thẻ đó không có thẻ vip của khách sạn không nhận được nét mặt hơi thay đổi. vì với khả năng của khách sạn. e là vẫn chưa thể có được loại thẻ thể này.

Ngân hàng Hoa Kỳ, ngân hàng Thụy Sĩ, ngân hàng Trung Quốc, ngân hàng Mitsubishi Tokyo, ngân hàng Đức, ngân hàng Hưng Nghiệp Pháp... Thẻ vip, thẻ bạch kim của các ngân hàng cao cấp nhất ở trong và ngoài nước, đối với Nguyệt Tri Huân mà nói. nàng không quan tâm đến những thứ này. nàng chỉ biết đây là thẻ ngân hàng và mỗi tháng đều rút ra một số tiền sinh hoạt cố định.

Nhưng những người khác đều nhận ra rằng những loại thẻ ngân hàng cao cấp này dường như đều có chức năng tiêu dùng vô hạn. không phải là loại thẻ chi tiêu vô hạn của một số công ty có hình thức này, mà nếu không phải là nhân vật quan trọng, tiền tính ở mức tám số không, thì loại thẻ này không được phát tùy tiện cho bất cứ người nào.

Cha của Trương Cảnh Phong cũng có thể có một hai tám thẻ như vậy. nhưng trong số mấy tám thẻ có giá trị nhất lại không có, đừng nói đến ô, chi cần tùy tiện ném một tám thẻ ra là có thể xóa bỏ cả khách sạn bốn sao này."

Kiểm tra một hồi, sau khi kiểm tra sắp xếp lại đồng thẻ đó. cô gái gật gật đầu:

"Xin lỗi. hình như là không có".

Đang định quay người đi thì vị giám đốc quản lý kia vội vàng kêu:

"Tiểu thư. đợi đã, chúng tôi sẽ đem ô tới cho cô."

Hắn vừa nói vừa giục người phục vụ, nói:

"Tiểu Hi, còn không mau đi lấy ô ra đây".

"... Cảm ơn"

"Ồ. không cần cảm ơn."

Mưa vẫn đang rơi lất phất bên ngoài, vị khách giám đốc đó lịch sự nói một câu. cũng không làm phiền gì. chỉ có mấy người làm thủ tục trả phòng đứng

bên cạnh không nhận được liếc nhìn cô gái thêm mấy lần.

Lúc này, người phục vụ đã cầm một chiếc ô mới đem ra, theo quy định quét thẻ trả tiền xong, nhóm người Trương Cảnh Phong đi ra cửa, và bước lên chiếc xe thể thao màu bạc sang trọng.

Không biết tại sao lúc này Trương Cảnh Phong lại cảm thấy chiếc xe này thật tầm thường. Hay là chạy bộ thì mới là xu hướng hiện nay, trong lúc hân khởi động xe thì cô gái mặc bộ quần áo thể thao màu trắng với dung mạo lạnh lùng nhưng xinh đẹp lạ thường đó đã cầm chiếc ô từ công bước ra, sau đó cô mở chiếc ô ra, chạy chậm chậm trong mưa.

Chiếc xe thể thao đã khởi động, từ trong khách sạn chạy ra phía sau lưng cô gái.

"Bây giờ đi về nhà Trương tiên sinh, sao?"

Không khí trong xe dường như hơi ngột ngạt, cần có một đề tài nói chuyện Phương tiểu thư là người mở lời, nhưng ánh mắt thì lại nhìn cô gái đang chạy bộ trong mưa qua cửa sổ xe.

Khi này, trong đồng thê ngân hàng của cô gái, nàng nhận ra một tấm thẻ, vì trước đây nàng đã từng sử dụng nó - nói đúng hơn là đã từng khoe khoang, nghe nói đó là biểu tượng cho thân phận và địa vị, bây giờ nhìn lại, đúng là hơi buồn cười.

"À, không phải là nhà, bởi vì công ty nhà tôi không phải ở Giang Hải, nên đó chỉ là gian biệt thự mà cha tôi thỉnh thoảng ghé qua vào những kỳ nghỉ, nghe nói Phương tiểu thư và Trịnh tiên sinh muốn ghé qua, cho nên tôi đã cho người dọn dẹp rồi, hi vọng là hai người cảm thấy thoải mái khi ở đó."

"Hà? Không phải Trương tiên sinh làm việc tại nơi này sao? Trương tiên sinh không sống ở trong căn biệt thự đó?"

Phương tiểu thư hỏi một cách hứng thú nhưng về mặt lại hơi máy móc.

"Do biệt thự cách nơi làm việc cũng hơi xa, cho nên thường là ở trong khách sạn."

Trương Cảnh Phong cười đáp.

"Trương tiên sinh thật là chịu khó, nghe nói vị tiên sinh viết bài Đông Phong Phá kia cũng biểu diễn lần đầu tiên ở nhà hàng của tiên sinh phải không? Thầy Hoàng và thầy Trịnh không chịu kể về chuyện xảy ra hôm đó, cho nên tôi rất muốn biết."

Lộ ra nụ cười mê người, cuối cùng thì cũng nói vào vấn đề chính, Trịnh Tác Bồi ở bên cạnh hoi cau mày, Trương Cảnh Phong thì mim cười kể chuyện ngày hôm đó, Sớm biết đối phương có hứng thú với chuyện này nên hẳn cũng không thấy ngạc nhiên lắm.

Sau buổi tiệc vui về hôm đó, cố Gia Minh kia đã ngồi nói chuyện với Hoàng lão và Trịnh Tác Bồi về việc bán bản quyền của vài bài hát, nhưng đồng thời hẳn cũng yêu cầu phải giữ bí mật về thân phận của hắn sau đó Trịnh Tác Bồi có chào xã giao vài câu với mình, tuy rất sẵn lòng gây thêm phiền phức cho người thiếu niên có quan hệ mập mờ với Linh Tĩnh, nhưng lại không thể không để ý đến mặt mũi của Trịnh Tác Bồi, những lời kể cứ thế từ trong miệng tuôn ra, Phương Vũ Tư ngồi phía sau tập trung lắng nghe.

Chiếc cần gạt lên gạt xuống lau đi nước mưa rơi trên tấm kính phía trước xe. mưa phùn khiến cho thành phố sầm uất này dường như bị sương mù che phủ, khi tín hiệu đèn đỏ phát ra, chiếc xe thể thao dừng lại ngay phía trước vạch trắng, cách đó không xa là chiếc xe buýt vừa đỗ vào trạm, dòng người lên lên xuống xuống, một buổi sáng bình dị diễn ra trên thành phố.

Lát sau, cô gái che ô chạy ngang qua chiếc xe. rẽ vào con đường phía bên kia. không cùng đường đi với họ. Sau khi phát tín hiệu đèn xanh, lúc chiếc xe thể thao nổ máy, Trương Cảnh Phong nhìn qua chiếc xe Jeep quân dụng màu đen đỗ phía bên kia đường, một cô gái dáng người cao gầy từ trên xe bước xuống, chào cô gái mặc đồ thể thao màu trắng theo nghi thức tiêu chuẩn của quân đội.

... 000...

Mưa, ánh đèn. ngoài cửa sổ sáng ngời, đây điện vắt ngang tầm nhìn.

Lớp học vào sáng sớm. ngoài sự mệt mỏi còn hơi nao nhiệt, học sinh, lũ lượt vào lớp. cầm chiếc ô vẩy vẩy nước, sau đó treo vào sau lớp học. rồi vừa phì phì người vừa nói chuyện với bạn bè. nước mưa đọng trên đầu những giọt li ti. nếu có một cái gì đó có thể tương trưng cho cụm từ "mưa phùn ngày xuân" thì cảnh tượng trước mắt có lẽ là miêu tả khá chính xác và hoàn hảo Góc sau lớp học. Huân lấy sách vở của môn đầu tiên từ trong cặp sách ra, mắt liếc sang thiếu niên đang ghi chép nhanh chóng lên trang giấy trắng.

"Hôm nay... Người của cục Quốc An đã tìm tôi."

"Sao? Sáng sớm hôm nay sao?"

vẫn không dừng bút, Gia Minh nhướn mày hỏi.

"ừ"

"Thật chẳng lịch sự gì cả. nhưng mà suy cho cùng là muốn cô giúp đỡ liên hệ với phía Nhật Bản sao?"

"ừ. cho nên tôi đã cho họ biết thông tin để liên lạc với Thiên Vũ quân. Họ... đã hiểu nhầm mục đích đến Trung Quốc của tôi."

"A."

Bỏ cây bút máy trong tay xuống. Gia Minh nhìn nàng cười, nói:

"Cho dù là ai đi nữa cũng đều sẽ hiểu nhầm. Nguyệt Trì gia và Cao Thiên Nguyên người đồng như thể. là một thành viên khá quan trọng, cô một mình đến Trang Quốc, chắc chắn sẽ bị họ cho rằng cô chịu trách nhiệm liên lạc giữa hai bên. E là không chỉ riêng gì Viêm Hoàng Giác Tinh. mà cục Quốc An cũng nghĩ như vậy. u Âm Thiên cầm. hay Bùi La gia cũng đều nghĩ như vậy nốt. Ai mà nghĩ rằng cô chỉ là một binh hoa để cho người khác ngắm... Bé ngọc, thực ra cho cô cũng không phải người tốt đẹp gì."

“Là Thiên Vũ quân bảo tôi đến Trung Quốc.”

"Thiên Vũ Chính Tác cũng không phải là người tốt lành gì. hần đã biết về tôi. cho nên muốn tìm mọi cách kéo tôi xuống nước, sẵn tiện cũng là vì muốn thoát khỏi cô. Theo tôi được biết, bạn gái Long Đường Duy của hần ta rất hay ghen, nếu so sánh thì Long Đường Duy dễ thương hơn... Chắc, nhưng mà cha của cô thì lại khác, hần không biết chuyện về tôi. nhưng vẫn biết rằng cô có thể rơi vào tình huống nguy hiểm mà vẫn để mặc Thiên Vũ Chính Tác sắp đặt cho cô. điều này nói rõ cô đã là con gái được gả ra ngoài, như nước đã bị hút đi."

Nhớ lại những tư liệu ở kiếp trước của Nguyệt Tri gia, gia tộc có sức ảnh hưởng lớn nhất Nhật Bản này vì muốn bảo vệ địa vị bản thân mà đã làm khá nhiều chuyện. Gia Minh lắc lắc đầu. buột miệng nói:

"Điều quan trọng nhất là hần là một người cha Nhật Bản. Ái chà. Nhật Bản nha, những chuyện loạn luân tại Nhật Bản có rất nhiều. Nghe nói ở Nhật Bản, cha cũng có thể làm chuyện đó với con gái. đương nhiên, cách vun đắp tình cảm như thế là tốt hay xấu đều do cô đánh giá. cô cũng có thể cho rằng hần là người tốt."

"Không, không phải... Tôi..."

Cúi đầu, Nguyệt Tri Huân hơi nhú mày:

"Nhà chúng tôi không làm như thế..."

"Ồ. tức giận?"

Gia Minh hơi hứng thú nhìn thiếu nữ đang hơi nhú mày lại, cũng như nụ cười của nàng... Không, có lẽ đây là vẻ mặt càng thêm hiểm có so với nụ cười của nàng.

"... Không có."

Bị nhắc nhở một câu như vậy. dường như thiếu nữ lại nhớ tới một vài suy nghĩ loáng thoáng trong đầu, lắc đầu tỏ vẻ không có chuyện gì.

Gia Minh cười nói:

"Không, tính tình kiên định của cô. có thể trở thành bản năng nguy trang tốt nhất, gặp phải chuyện như thế có tức giận cũng là chuyện thường, cô có thể yêu cầu tôi xin lỗi. hoặc có thể tìm tôi đơn đầu khi tan học. những chuyện này cô đều có thể hiện ngang mà làm. Bởi vì cô quá lạnh lùng nên thể hiện vẻ tức giận, vui vẻ, chỉ cần là vẻ mặt rất đơn giản nhưng chỉ cần đúng chỗ là có thể lừa được người khác. Nhưng nếu có một ngày cô không còn là Nguyệt Tri Huân nữa. vậy thì những biểu hiện lúc này của cô vẫn chưa đủ."

"Nhưng anh sẽ không xin lỗi... Hơn nữa tôi cũng không đánh lại anh."

"Đương nhiên."

Gia Minh gật đầu tỏ vẻ đương nhiên, nói:

"Bởi vì những gì tôi nói đều là thật, tại sao phải xin lỗi?"

Vừa dứt lời, tay hắn đột nhiên đánh về phía dưới, bắt được bàn tay trái xinh đẹp của Nguyệt Tri Huân, bút mực sắc bén đang đâm về phía bụng của Gia Minh:

"ừm. lần đánh lên này... Cũng không tệ lắm."

Tựa như một đũa trẻ làm sai chuyện gì đó. đang phải chịu trách phạt, Nguyệt Tri Huân cúi đầu để mặc Gia Minh nắm tay nàng. Một lát sau, nàng mới nhẹ giọng nói:

"Tôi... Tôi thích anh cầm tay tôi. chỉ khi... chỉ khi đánh tôi anh mới cầm như vậy..."

Im lặng một lát, vẻ mặt Gia Minh không thay đổi, sau đó mới gật đầu:

"Rất tốt, về mặt lần này rất phù hợp. nếu những nam sinh bình thường nghe thấy những lời này thì chắc chắn sẽ đổ rồi. Trang Quốc có câu. đường đi ngàn dặm. bắt đầu từ dưới chân (Lần đầu tiên dạy một học sinh với yêu cầu cao như vậy. trong lòng Gia Minh rốt cuộc cũng có cảm giác thành công, điều không hoàn mỹ chính là:

"... Chẳng qua, cô không nên làm theo tất cả những gì tôi nói một cách máy móc. phải biết từ một suy ra ba."

Lần trước hai người luận võ, Gia Minh vận trệch khớp cả hai tay nàng và dạy nàng kiến thức ban đầu về nguy trang, vuốt ve bàn tay nhỏ bé của mỹ nữ không có chút năng lực phản kháng nào chính là cách ví dụ của Gia Minh, về mặt của Nguyệt Tri Huân lúc này so với lần trước đã sinh động hơn rất nhiều.

Hai người lén lén lút lút ở cuối phòng học mà không bị ai phát hiện cả. không lâu lắm, chuông vào học vang lên. Một lát sau, gia Minh mới cau mày hỏi:

"Đúng rồi. tháng này Bùi La gia lại phái người tới đây, bên phía Quốc An có báo chỗ cô không?"

Nguyệt Tri Huân gật đầu:

"Có nói. hình như là... Bọn họ đã giải quyết rồi."

"ừ. quá nhiên là bọn họ."

Hắn gật đầu, nói:

"Tôi cảm thấy nếu bọn họ đã làm chuyện này thì không có lý do gì mà không đến trước mặt cô khoe khoang, đó cũng là một trong những lợi thế khi đàm phán. Nhìn về mặt tự hỏi của Gia Minh, kết hợp với những nội dung hắn vừa nói. trong lòng Nguyệt Tri Huân bỗng nhiên hơi rạo rục:

"Cố quân. anh... Anh vẫn luôn chú ý đến tình hình bên Nhật Bản sao?"

"Đương nhiên, nếu không chú ý. ngộ nhỡ ngày nào đó Bùi La gia nổi điên rồi cho tôi một đòn thì phải làm thế nào..."

Nhìn về mặt của Nguyệt Tri Huân. Gia Minh gật đầu, quyết định làm rõ sự mập mờ này:

"Hưởng chỉ cô đang ở bên này, tôi phải đảm bảo đưa cô trở về nguyên vẹn... Mặc dù tôi cho rằng chuyện đó e rằng không thể làm được, dù sao cô vẫn còn phải đùa giỡn hai mươi người đàn ông..."

Nói xong mấy lời này. Nguyệt Tri Huân cúi đầu xuống đọc sách. Gia Minh lại gục đầu trên bàn ngơ ngẩn nhìn ra sân thể dục. trong đầu nhớ đến một số chuyện còn có thể cảm nhận được ánh mắt chăm chú của Đông Phương Uyển đang nhìn về phía này.

Dĩ nhiên chuyện về Đông Phương Uyển chỉ là thứ yếu. lúc này vấn đề đang quanh quẩn trong lòng Gia Minh chính là ảnh hưởng của hiệu ứng hồ điệp kể từ sau khi hắn sống lại.

Tại thế giới trước kia. Nguyệt Tri Huân X bị đại bá (bác cả) của nàng lừa gạt cảm tình, vào năm sau rơi vào kết cục tự sát bỏ mình. Đại bá của nàng không chết mà liên hệ với u Âm Thiên cầm đề cố gắng ngăn cản Bùi La gia, đồng thời cũng muốn đoạt lại Nguyệt Tri gia.

Kết quả cuối cùng là không ai nhận được chỗ tốt gì. cuối cùng u Âm Thiên cầm không đánh úp được Bùi La gia tại Nhật Bản. Nguyệt Tri gia cũng không thoát được, sau đó Cao Thiên Nguyên cũng theo chân Nguyệt Tri gia. tiếp sau nữa chính là u Âm Thiên cầm, Viêm Hoàng Giác Tinh.

Mà Lúc ấy theo như mình biết, việc kết minh giữa Nguyệt Tri gia và Cao Thiên Nguyên hoàn toàn không thuận lợi như bây giờ. mặc dù Thiên Vũ Chính Tắc vẫn cứu Nguyệt Tri Huân nhưng lúc ấy Thiên Vũ Chính Tắc vốn là thành viên chủ chốt của Cao Thiên Nguyên đã có bạn gái bí mật là Long Đường Duy. dưới sự ảnh hưởng của một loạt các nhân tố. việc kết minh cũng không thuận lợi.

Mà hiện giờ sở ** Thiên Vũ Chính Tắc rất nhiệt tình với việc kết minh, sợ rằng ít nhiều cũng bởi vì mình, sau khi mình cứu Nguyệt Tri Huân, trong mắt Thiên Vũ Chính Tắc. bản thân mình đã trở thành chỗ dựa sau lưng của Nguyệt Tri Huân, cho dù thực tế không phai vậy thì hắn cũng sẽ rất vui về thúc đẩy chuyện này. dù sao đối mặt với Bùi La gia cũng khiến hắn cảm thấy nguy cơ tương đối lớn.

Mình không phải là kẻ mang chủ nghĩa dân tộc. nhưng luôn phải sống trong cảnh hèn tên mũi đạn nên luôn thiếu cảm giác an toàn, rất nhiều chuyện đều muốn phòng ngừa chu đáo.

Ban đầu bộc lộ ra ở trước mặt Thiên Vũ Chính Tắc xem như là chuyện chính mình cố ý muốn làm, suy nghĩ vào thời điểm đó chỉ là nếu có một ngày mình bị các thế lực trong thế giới ngầm này chú ý đến. là người Trang Quốc, muốn sinh sống được ở Trang Quốc thì không thể để cho Bùi La gia phát triển an toàn mặc dù vẫn muốn cả đời không phải giao tiếp với những người này. thế nhưng vẫn có thể hiểu được câu. có bao nhiêu lực lượng thì phải gánh vác bấy nhiêu trách nhiệm, người có bao nhiêu lực lượng thì sẽ đụng phải bấy nhiêu rắc rối.

Nếu mình chỉ là người bình thường thì đương nhiên cũng không thể cứu được mẹ con Marilyn, cho dù có cứu được cũng chỉ có thể cho các nàng ở nhờ mấy ngày, nếu như không chết thì cũng không chọc tới Mafia, giết mười mấy người gi đó.

Nếu như mình là người bình thường, lần đó bị bắt cùng với Sa Sa, nói không chừng đã bị đánh chết, cho dù có may mắn chạy thoát cũng tuyệt đối không thể trở lại chém đầu tất cả mọi người. Có lực lượng ở cấp độ nào sẽ chọc tới người ở cấp độ đó. bản thân mình rất hiểu.

Bởi vì tư tưởng phòng ngừa chu đáo này, để chịu trách nhiệm về Linh Tĩnh và Sa Sạ chính mình đã "tham ô" bảy tỷ đô la Mỹ của Bùi La gia cho Kelly Denime để có thể có một lực lượng giúp đỡ trong lúc vô cùng khân cấp, nào ngờ qua qua lại lại, hơn bảy tỷ đô la Mỹ này lại khiến cho Bùi La gia gà bay cho sủa, trái lại còn diệt trừ được một đám tình báo của u Âm Thiên cầm. Viêm Hoàng Giác Tĩnh mai phục bên trong.

Sau đó mâu thuẫn cũng đột nhiên trở nên gay gắt hơn chuyện Nguyên Lại Triều Sang vô cùng ngu ngốc khi nhắm vào du thuyền Tinh Mộng quá nửa là để ra oai, nhưng ngay sau đó, không khí của Châu Á đã bắt đầu khản trương lên.

ở một phương diện nào đó, thế giới ngầm có thể ảnh hưởng đến quân sự, chính trị. Trước mắt đương nhiên không thể công khai đánh nhau, nhưng nếu như sự kiện xung đột giữa các thế lực ngầm lộ ra phải mười năm sau mới xảy ra lại bắt đầu từ năm 1998 thì Gia Minh cũng cảm thấy hơi buồn bực, bản thân mình cũng chỉ hi vọng có một cuộc sống bình yên một chút, cũng không mong đợi tình huống như hiện giờ.

Quy nạp tất cả các loại khả năng lại rồi tiến hành thôi diễn trên sa bàn, cuối cùng hẳn cảm thấy mặc dù Quốc Anị Viêm Hoàng Giác Tĩnh đã hành động nhưng quá nửa cũng chỉ dựa vào phương pháp bào thủ để quét sạch trong nước, uy hiếp hải ngoại, vẫn không thể đánh nhau được, mới tạm thời thờ phào một hơi.

Suy nghĩ về chuyện này cả một ngày, xế chiều tan học, mưa vẫn rơi như trước. Hôm nay là thứ năm, xem ra Linh Tĩnh đã về nhà nấu cơm, hẳn chậm rãi thu dọn đồ đạc, đang muốn cầm ô lên rời đi thì Đông Phương Uyển vẫn liên tục nhìn chăm chăm hắn vài ngày đi tới. Nở nụ cười mê người, nàng ngồi xuống trước mặt hắn:

"Cố Gia Minh, có việc cần cậu hỗ trợ."

Giọng nàng dịu dàng vô hạn, cảm giác hoàn toàn khác với thường ngày nói chuyện với Gia Minh.

"Mình đi trước."

Nguyệt Trì Hoàn ở bên cạnh đã thu dọn cặp sách xong, khễ gạt đầu chào rồi xoay người rời đi.

Tâm tình đang rối loạn bởi những chuyện quốc gia đại sự kia, lúc này lại gặp phải vẻ giá tạo như vậy, Gia Minh không khỏi buồn cười, nhìn nụ cười thành khân của Đông Phương Uyển một lát mới thờ dài:

"Bạn Đông Phương, bạn cười rất hèn mọn, mình có thể trực tiếp từ chối hay không?"

"Cậu..."

ẤN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 134

Mặc Cả (1+2) .

“Cậu...”

Nghe thấy tiếng của Gia Minh, nụ cười trên gương mặt Đông Phương Uyển cứng ngắc lại, sau đó nàng hít thở một hơi sâu, kiểm chế để không nổi giận, sau đó nói:

“Minh không có đùa giỡn với cậu đâu.”

“Thực ra mình cũng không..

Nhún vai, Gia Minh cười khoát khoát tay, nói:

“Thôi, không nói chuyện này nữa, có chuyện gì không?”

vốn là bị những lời nói của Gia Minh làm tức giận đến muốn mắng chửi người, thế mà chỉ một câu nói “Không nói nữa”, thì những lời muốn nói đã lập tức nuốt trở lại vào bụng. Đông Phương Uyển mấp má hé miệng:

“Là vậy, cậu đã biết chuyện sắp kỷ niệm ngày thành lập trường rồi chứ?”

“ừm, biết rồi”

“Có thể mời cậu biểu diễn một tiết mục không?”

“Tốt thôi”

“à?”

Không thể ngờ Gia Minh lại có thể thẳng thắn nhận lời vậy. Đông Phương Uyển không khỏi kinh ngạc, lắp bắp:

“ò, vậy... À...”

“Biểu diễn một lần 600 đồng, khi biểu diễn trên sân khấu sẽ mang mặt nạ.”

“Hà?”

Nhìn dáng vẻ của Đông Phương Uyên. Gia Minh nói với cô ta một cách hết sức chân thành:

“Làm gì nhìn mình dữ vậy. đừng tức giận mà. Chúng ta là bạn học với nhau, mình đã giảm giá rồi đấy, bình thường chúng mình biểu diễn ở Lam Điền, mỗi tháng chúng tôi có ba ngàn đồng, mỗi tuần biểu diễn một lần. vị chỉ một buổi biểu diễn là bảy trăm năm mươi đồng. Xem xét tình hình trong trường chúng ta. mình đã giảm giá 20% cho cậu rồi đấy. Nếu cậu học toán không giỏi, thì lấy máy tính ra tính đi. cậu xem. $700 \times 80\%$ là 560. $50 \times 80\%$ là 40. vừa đúng 600 không nào?”

“Cố Gia Minh...”

Trong một lúc, tiếng gào của Đông Phương Uyên vang vọng khắp trong ngoài lớp học. một số bạn học còn đang thu dọn đồ đạc chưa trở về nghe thấy đều kinh ngạc quay đầu nhìn lại, ngay cả những người đang đi ngoài hành lang cũng ngừng bước, nhìn vào cảnh tượng trong phòng.

Đông phương Uyên trước nay luôn mạnh mẽ, cố chấp đang đập bàn đá ghế, đứng đây còn bạn Gia Minh trước nay vốn yếu ớt nội tâm bị dọa đến ép sát vào ghế tựa. gương mặt có chút run sợ.

Hít lại hai hơi. Đông Phương Uyên nhớ lại dự tính ban đầu. mới kim chế cơn thịnh nộ của mình xuống, nói tới cũng hơi kỳ lạ, đối với người ngoài, lúc nào nàng cũng có thể bình tĩnh lạnh lùng mà kiềm chế cảm xúc của mình, chỉ duy có ở trước mặt Gia Minh, nàng lại cứ phát hỏa hết lần này tới lần khác.

Nói cho cùng, có thể là do nàng biết rằng ẩn giấu dưới cái vẻ ngoài hết sức tầm thường của Gia Minh là một phẩm chất vô cùng đặc biệt. xuất sắc. vì thế mà xem hắn và những người khác không như nhau.

“Cậu... Cái gì cũng lấy tiền ra nói sao?”

Đông Phương Uyên cố hạ thấp giọng, ngồi xuống ghế. và nói như nghiêng răng nghiêng lợi: ...

“Cậu thực sự thiếu tiền đến thế ư?”

“Mình chỉ muốn lấy phần mà mình đáng được hưởng mà thôi”

Đối diện với Đông Phương Uyên đang nổi giận đùng đùng ghé đầu sang đây. Gia Minh hơi lùi về phía sau:

“Chút tiền đó so với quỹ lớp cũng không đáng bao nhiêu mà?”

“Cậu đừng mơ.”

Đông Phương Uyên chống hai tay lên bàn trầm giọng nói:

“Mình không bao giờ tiêu tiền quỹ lớp cho những việc thế này. nếu như cậu thật sự cần tiền, mình sẽ đưa anh 6000 đồng. 6 vạn đồng, thậm chí 60 vạn đồng mua luôn cả cậu luôn thì đã sao? Cậu không thể vì lớp làm chút việc sao?”

“Bản mình thì lại là giá khác”

Gia Minh nở nụ cười e dè:

“Cậu đừng có qua đây. mọi người đang nhìn chúng ta đó.”

Đông Phương Lộ thờ hất ra. lật đật quay đầu nhìn lại. quả nhiên thấy mọi người đang nhìn về phía này. lập tức mặt đỏ lên:

“Hừ... Nhưng nói chung, mình sẽ không lấy quỹ lớp ra đâu”

“Vậy thì không cần nói chuyện nữa”

“Minh thật không hiểu nổi.”

Quay nhìn lại Gia Minh lúc này đang thu dọn đồ đạc, Đông Phương Uyên hỏi tiếp:

“Rõ ràng cậu không thiếu tiền, tại sao cứ làm ra bộ dạng thế này? Lần trước kêu cậu tham gia đội bóng rổ cũng vậy. nếu cậu không thích thì thẳng thừng từ chối không được hay sao? Vì sao phải làm bộ xem thời gian để tính tiền, cho dù kỹ năng chơi bóng của cậu hơn cả Jordan, bọn họ cũng sẽ không để cậu đi vào nhóm nữa.”

“Cậu biết tôi không thiếu tiền ư?”

Liếc nàng một cái. Gia Minh nói tiếp.

“Minh nói rồi. đó là phân mà mình đáng được nhận.”

“Cậu đương nhiên không thiếu tiền rồi. tiền mà Hoàng Gia đưa cho cậu đã rất đủ dùng rồi, hơn nữa Diệp Linh Tĩnh và Liễu Hoài Sa cũng không cần cậu nuôi bọn họ. Bọn họ không phải là loại người đó... Ai trong số bọn họ cũng không phải bạn gái cậu. Diệp Linh Tĩnh không phải, hay là Lưu Hoài Sa, tất cả đều không phải.”

Ngữ âm giọng nói tuy rằng không cao. nhưng nội dung trong nó lại mang tính chấn động, nhìn thấy Gia Minh đột ngột dừng tay lại. Đông Phương Uyên biết mình đã nói trúng tâm điểm, cười cười đứng dậy, rồi với Gia Minh bốn mắt trực diện.

“Cậu biết gì chứ?” “Hừ. xem ra bị mình nói đúng rồi phải không? Minh nói là. Diệp Linh Tĩnh và Lưu Hoài Sa đều không phải bạn gái của cậu. tuy rằng bọn cậu sống chung với nhau, nhưng thật ra cậu chỉ là bình phong cho bọn họ. Quan hệ giữa bọn cậu thật ra cái gì cũng không phải!”

Gia Minh gật gật đầu:

“Chúng tớ đương nhiên là không có chuyện gì rồi. chúng tớ chỉ là bạn bè thôi”

“Hừ. già bộ. còn cổ già bộ sao?”

Đông Phương Uyển cao ngạo hất cằm lên, rồi sau cười cười nhìn ra phía ngoài giảng đường, nói:

“Xem kia, Cô Nhã Hàm tới tìm cậu kia, nghĩ kỹ chưa? Nói chung là mình sẽ không trích quy lớp đâu!”

“Vậy thì hết cách”

Cầm lấy túi xách. Gia Minh thờ ra một hoi, nói:

“Sáu trăm đồng một lần, làm thì làm không làm thì thôi!”

“Cậu...”

Nhìn thấy Gia Minh mang theo túi xách dường như không chút để ý gì đi ra, Đông Phương Uyển tức giận dậm dậm chân, còn muốn nói thêm câu gì. nhưng gương mặt cô Nhã Hàm đã xuất hiện ở cửa, kêu lên:

“Cố Gia Minh! em mau ra đây cho cô! Có phải hôm qua em lại đi học trễ nữa phải không?”

“Xin lỗi cô Nhã Hàm, lần sau em không dám vậy nữa”

“Em lúc nào cũng nói thế cả, lần này nếu em không nói rõ ràng với cô thì học kỳ này em đừng nghĩ tới chuyện thi cuối kỳ!”

“Xin lỗi cô Nhã Hàm. lần sau em không dám vậy nữa đâu..

Trong cơn mưa phùn, từng tốp học sinh ngắm nghĩa về phía bên này. Trong trường, cô giáo Trương Nhã Hàm nổi tiếng nghiêm khắc, mà thực ra còn liên quan đến cả lực ảnh hưởng của gia tộc. rất nhiều con cái của những gia đình giàu có thể lực cũng không dám không nghe lời nàng, nếu như bị vị cô giáo Trương Nhã Hàm này tìm đến tận cửa thăm hỏi một lần, đối phương cán bản là sẽ mất đi một vài mối làm ăn.

Chẳng qua, trong mắt những người khác, một năm trở lại đây. nàng cũng đã thực sự gặp phải tình huống đau đầu. chính là vì cái tên cố Gia Minh đang ở trước mặt này đây.

Cũng ở trường gần một năm rồi. ấn tượng mà cố Gia Minh đem đến cho mọi người là cái vẻ cô độc. lạnh lùng mà cũng không từ thủ đoạn để đạt tới mục tiêu của hắn.

Từ khi mà hội Bóng rổ mời hắn gia nhập, hắn lại đưa ra yêu cầu phải trả chi phí thì cái nhận xét ấy đã được thêm một mục mới: sùng bái đồng tiền.

Thế nhưng, mặc dù hắn bị mọi người chỉ trích nhiều như vậy. thì vẫn có một điểm mà ai nấy không thể không khâm phục hắn, chính là hắn là một thẳng cứng đầu hết lần này tới lần khác phạm lỗi và luôn không để cô giáo Nhã Hàm trong mắt. Cũng một năm rồi, cái màn này cũng đã diễn ra trên hành lang rất nhiều lần.

Nghỉ học, trốn tiết, về sớm, ngủ gật trong giờ học... Bạn Gia Minh của chúng ta luôn không phạm sai lầm lớn, sai lầm nhỏ thì lại vô vàn. vì vậy thường

bị Cô Nhã Hàm gọi tới khiển trách, nhưng cho dù Cô Nhã Hàm có trách mắng thế nào. Gia Minh trước sau chỉ cúi gằm mặt ra về thành khẩn hối lỗi:

“Xin lỗi cô Nhã Hàm. lần sau em không dám vậy nữa.”

Câu này đã nói đi nói lại nhiều lần, nó cũng như một câu kinh kệ hay thần chú gì đó. bị niệm nhiều quá tự nhiên cũng hết tác dụng. Mà từ thực tế có thể thấy. cô giáo Nhã Hàm đối với mọi việc trong trường học thì luôn có biện pháp lại chưa từng làm gì được thẳng cứng đầu này.

Trừ hai huynh muội Đông Phương đã từng điều tra là có hiểu biết chút ít mở ám trong mối quan hệ giữa hai người, những người còn lại ai ai cũng ngưỡng mộ nhìn tất cả sự việc đang phát sinh. Lần này cũng không ngoại lệ, sau n câu: “Xin lỗi cô”, đi đến chỗ không có ai hết. Nhã Hàm mới nhỏ giọng hỏi:

“Lúc nãy em và Đông Phương Uyên làm cái gì vậy? Hai vợ chồng cãi nhau à?”

“ừm. không sai.”

Gia Minh cười cười gật đầu. không một chút xấu hổ thừa nhận ngay, nói:

“Vợ chồng em cãi nhau”.

“Vì cái gì?”

Nhã Hàm mở to hai mắt.

“Trước đây em có xem qua một loại thuyết pháp, cảm thấy vô cùng chuẩn xác chị xem. hôm nay trời mưa này”

“Thì có liên quan gì đâu?”

“Trời đổ mưa, em đoán chính là do Ngọc Hoàng Đại Đế đang khóc. nhất định là hôn nhân của ngài và Vương Mẫu nương nương không có hạnh phúc. Mà cái sự không hạnh phúc này có thể có hai khả năng: thứ nhất. Vương Mẫu nương nương đi rồi thứ hai là Vương Mẫu nương nương không chịu đi... Chị thử đoán xem em và Đông Phương Uyên là thuộc loại nào?”

“Thôi đi!”

Liếc nhìn xung quanh không có ai. Nhã Hàm vung chân đá một cái về phía Gia Minh, những bóng nước bay lên bám vào ống quần hắn.

“Còn dám đùa giỡn nữa sao! mau nói đi”

“ừm, cô ta muốn em tham gia biểu diễn trong ngày kỷ niệm thành lập trường”

“Chị đoán em sẽ không nhận lời”

“Phiền phức.”

Gia Minh thân nhiên nói:

- “Nhưng mà hình như cô ta biết được bí mật gì đó. tuy là không đúng lắm. nhưng em cảm thấy rất thú vị đây... À mà chị dám nghênh ngang tới tìm em như vậy, có phải bên phía Hứa Nghị Đình xảy ra chuyện gì hay không?”

“Không phải chuyện Hứa Nghị Đình, mà là trong nhà của chị, bọn họ bắt đầu hỏi về lai lịch của Giản Tố Ngôn, chị dựa theo cách lần trước em chỉ cho, nói chung là đều không biết, nhưng mà nghĩ phải đem chuyện này nói với em đã. Đúng rồi em mỗi lần hóa trang thành Giản Tố Ngôn đến tìm chị. chị đều nói theo sự thật đấy. hơn nữa chị cũng nói thẳng hết chuyện của Nghị Đình. Cha chị nói, nếu em cũng đã tham dự vào thì tạm thời cứ giúp Nghị Đình cai ma túy, sau này cha chị sẽ giúp đỡ thương lượng với Hoàng gia.”

“ừm. thế cũng tốt”

Gia Minh gật đầu cười.

**** Cùng nhau bàn về những chi tiết nhỏ về Giản Tố Ngôn, hai người đứng hẹn hò hồi lâu ở một góc ki túc xá mới chịu chia tay nhau. Gia Minh cầm cây dù đi ra phía ngoài, còn Nhã Hàm thì quay xuống bãi đậu xe chuyên dành cho giáo viên ở phía dưới.

Vừa bước ra khỏi cửa, đã nhìn thấy Đông Phương Uyển đứng chờ bên cạnh cái xe cũ kỹ. Lúc này trong phòng nhìn thấy Gia Minh nên không chú ý. lúc này mới thấy nàng mặc áo thời trang mùa xuân màu trắng sữa, váy lông cừu màu tím nhạt lộ ra vẻ rất xinh đẹp. uyển chuyên, thoải mái phóng khoáng. Đông Phương Uyển chào trước:

“Cô Trương”

“À. em tìm Gia Minh hả? Hắn đã đi rồi. không có ở đây với cô”

“Không, em tìm hắn làm gì chứ.”

Lấy tay vuốt ve tóc mai hai bên trán. Đông Phương Uyển cười nói.

“Em đến là để kiếm cô thôi, vừa rồi đến phòng làm việc tìm cô. nhưng cô không có ở đó. em đành ở đây đợi.”

“Cô hả?”

“Đúng vậy, cuối tuần trước em và hai người bạn học gặp gỡ một việc, là một người tên gọi Giản Tố Ngôn đã cứu bọn em, em rất ngưỡng mộ chị Tố Ngôn đó. Nghe nói chị ấy là bạn của cô. cho nên muốn biết nhiều hơn về chị ấy.”

Đông Phương Uyển hơi khom người, ánh mắt chân thành, trong sáng. Nhã Hàm thì hơi há to miệng:

“Ngưỡng, ngưỡng mộ? Giản Tố Ngôn?”

Chúng ta có thể tạm thời xem nơi này như một thế giới song song.

Hạ tuần tháng 4 năm 1998. người ta đã tìm ra manh mối được cho là nguyên nhân của cơn bão tài chính vốn không nên xuất hiện. Từ góc độ người đứng ngoài xem có thể thấy, vốn đầu tư đưa vào trong năm 91 là một hòn đá làm khơi dậy rung động, sau đó làm rối loạn rất nhiều trình tự vốn có của thế giới này.

Cuối tháng tư năm 1998. Viêm Hoàng Giác Tinh của Trung Quốc bắt đầu có tiếp xúc mang tính thăm dò với Cao Thiên Nguyên của Nhật Bản khiến Bùi La gia lo lắng, u Âm Thiên Cẩm của Châu Âu vui mừng, phối hợp với xu thế của cơn bão tài chính, thế cục tại Châu Á bắt đầu trở nên khẩn trương.

Là một tổ chức sát thủ với tầm cỡ thế giới. Bùi La gia bắt đầu tiến thêm một bước co rút lực lượng của mình về Châu Á.

Cùng lúc đó. tổ chức với công nghệ cao là Trí Tuệ Thiên Quốc của Bắc Mỹ. liên minh dị năng Tạo Vật Kỹ Tích, thậm chí cả Hải Ngạn công Hiến của Nam Mỹ. Đại Thử Bảo Hộ Giả đồng minh của Châu úc đều có xu hướng tiến vào trạng thái nhìn như hoạt động mạnh nhưng thực ra lại chỉ là quan sát. đợi mọi chuyện mở rộng ra.

Trên thực tế, lúc này các thế lực ngang tầm với nhau đều duy trì thái độ khác chế lẫn nhau. Viêm Hoàng Giác Tinh hi vọng dùng ưu thế để làm cho Bùi La gia kinh sợ. phía Bùi La gia cũng hết sức thu liễm. giữ vững trạng thái mâu thuẫn giữ hai bên như trước đây.

Mà trong khoảng thời gian ngắn như vậy. một nhân vật vô cùng máu chó trong cơn bão sau này. lúc này lại đang thu liễm bản thân, hường thụ cuộc sống thanh thản giữa trận mưa phùn.

Đương nhiên, có lẽ cuộc sống nhân nhâ đạo chơi như vậy mới là cái nổi để tạo nên một cơn gió lốc tốt nhất "Nguy cơ tài chính, giá hàng hóa tăng lên. người lao động thất nghiệp, còn nữa lũ lụt... Lần trước mua mới có hai mươi sáu, lần này đã là hai mươi tám. vừa rồi mình vẫn luôn nghĩ, chúng ta thử dùng túi báo quân xem sao..."

Ngồi xuống ghế salon. lấy hộp áo mưa sọc xanh đỏ từ trong túi nilon ra. thiếu niên có tài khoản mấy tỷ đô la Mỹ trong ngân hàng Thụy Sĩ ra về than trách cuộc sống khó khăn:

"Những ngày này quá khó khăn..."

Sau đó nhận được sự khinh bỉ.

"Không muốn sống cùng chị em chúng mình thì lăn qua một bên. mình và Linh Tĩnh có thể sống với nhau cả đời."

Bước ra từ phòng bếp. Sa Sa đoạt lấy hộp áo mưa kia rồi cười nói.

"Mình mới không cần sống cùng hai cậu đó. nếu như Gia Minh không quan tâm đến mình, mình có thể lập tức tìm một người xứng đôi để gả, dù chết cũng không thể làm bà cô góa."

Bưng món ăn đi ra, Linh Tĩnh lập tức làm kẻ phản bội.

Sa Sa quệt miệng tròng nàng một lát rồi kháng nghị:

"Linh Tinh, cậu quá đáng giận, quên cả tình nghĩa bách hợp bao năm qua của chúng ta rồi sao?"

ẤN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 135

Những Thứ Quan Tâm.

"Cậu mới là bách hợp đó. là cậu cường bạo mình. Đáng thương cho một cô gái nhu nhược như mình, mỗi ngày đều bị hai vợ chồng các cậu thay nhau tàn phá, nấu cơm cho các cậu, còn phải lên giường cùng các cậu... Lau khô tóc đi, bên ngoài trời mưa, đừng để bị cảm lạnh."

Nói được một nửa, Linh Tĩnh ném chiếc khăn lông khô lên đầu Gia Minh rồi quay trở lại phòng bếp.

Sa Sa âm ỉ đuổi theo sau:

"Đứng lại! Không được trốn tránh!"

"Giúp mình rửa mấy cọng hành kia rồi cắt ra."

"ừ."

Nghe âm thanh từ phòng bếp truyền ra. Gia Minh cười rồi lấy khăn lông lau khô nước đọng trên tóc. sau đó cắt những thứ vừa mua về vào trong tú. hộp áo mưa kia thì để vào đầu giường lớn trong phòng ngủ. lấy gối đầu che lại.

Tin tức trong TY lại vang lên:

"... Xét thấy trong ba tháng này. các tỉnh Phúc Kiến. Quảng Đông, Hồ Nam liên tục xảy ra lũ lụt nguy hiểm. cục Khí tượng quốc gia và ngành Thủy Lợi dự đoán rất có thể năm nay sẽ xảy ra thiên tai lũ lụt lớn nhất trong vòng 20 năm hoặc thậm chí là 100 năm trở lại đây. Đề nghị tất cả mọi người dân phải nhanh chóng chuẩn bị tốt cho việc phòng chống lũ lụt. Phòng sự do..."

Cánh bướm có thể thay đổi hành động của con người trong phạm vi lớn nhưng rất cuộc cũng không thể thay đổi được diễn biến của tự nhiên, năm 1998. lũ lụt đúng hẹn ập đến.

"Chuyện không liên quan đến mình..."

Trong lòng nghĩ vậy. Gia Minh chuyển kênh truyền hình.

Sáu giờ tối cũng chính là thời gian cao điểm của một số kênh truyền hình, trong TY đang chiếu "Mèo và Chuột". Tom và Jerry bận rộn truy đuổi huyền não. Gia Minh ngồi trên ghế salon nhàn chán xem.

Một ngày chủ nhật yên tĩnh, mưa phùn liên tục, vô cùng vô tận phủ xuống mỗi một góc trên thế giới, có lẽ cũng vì như thế. nhìn vào ánh đèn vàng qua khung cửa sổ của mỗi nhà, người đi đường mới lộ ra vẻ ấm áp và bình yên như thế Chẳng qua, từ ban đêm bắt đầu. không khí an bình này bắt đầu có chút thay đổi.

"Không bán, nói không bán là không bán các người không cần nói nữa, nhất định không bán..."

Giọng nói oang oang mang theo chút sắc bén hết như có người dùng bao lực để mua bán. vấn đề ở chỗ, chủ nhân của giọng nói chính là một người đàn ông trung niên.

Nghe thấy giọng nói ở cách vách, ba người đang dùng cơm liếc nhìn nhau:

"Lại tới nữa."

Không lâu sau, cửa nhà bên này cũng bị gõ. Gia Minh buông bát đĩa đi ra mở cửa. hai người mặc đồ tây bị mưa ướt hơn nửa đang đứng bên ngoài:

"Ha ha. chào cậu, xin lỗi lại quấy rầy, tôi là người của công ty thiết kế và xây dựng Hưng Thịnh, chuyện lần trước đã nói... Xin hỏi các cậu đã liên lạc với chủ cho thuê nhà chưa?"

"À. liên hệ rồi."

Gia Minh gật đầu, nói:

"Bà ấy cũng nói như những người bên cạnh, con mẹ nó. không bán là không bán."

"Ha ha, tiên sinh thật sự quá hài hước, vậy thì xin chào."

Người mặc đồ tây nói xong, nhìn qua Linh Tĩnh và Sa Sa đang ở trong phòng rồi quay đầu đi.

"Thực ra ba vị vẫn còn là học sinh phải không?"

"Đúng vậy, ba người chúng tôi là bạn tốt nên ở chung một chỗ, có chuyện gì sao?"

Gia Minh thành khẩn cười.

"ò. là thế này, bởi vì quanh đây chuẩn bị xây dựng lại, gần đây người đi đường nhiều, người xa lạ cũng rất nhiều, bên này vốn đã không ổn định, hiện giờ sợ rằng sẽ càng thêm hỗn loạn, nếu như ba vị là học sinh thì hi vọng nên sớm thuê một cho khác đi. Cậu cũng biết đây. ba vị đều là hi vọng trong tương lai của đất nước, ha ha hai vị tiểu thư bên trong lại xinh đẹp như vậy. nếu như gặp phải chuyện gì không may. vậy thì..."

"Đúng, đúng vậy. chúng tôi cùng chuẩn bị chuyển đến nơi khác đó."

Cười đến rục rờ như ánh mặt trời Gia Minh rất tán thành, gật đầu nói:

"Mọi người đều nói nơi này sắp bị phá bỏ và di dời. an ninh không được tốt lắm. chúng tôi đang định chuyển vào ở trong trường học. thủ tục xin vào cũng đã làm gần xong rồi."

"Vậy thì tốt, hẹn gặp lại. À, vẫn muốn phiền cậu liên hệ giúp với phía bên chủ nhà. cảm ơn nhiều."

"Không cần cảm ơn, đây là việc thành viên Đoàn thanh niên cộng sản như tôi phải làm."

Đôi mắt nhìn hai người đi xuống lầu. một nhóm người trong tiệm game cũng đi ra ngoài, sau đó mấy vị "đại ca" ở xung quanh đi lên.

"Chào, anh Thủy. anh Hoa."

"ừ. A Minh, bọn họ nói gì? Uy hiếp bọn em sao?"

"Một chút thôi, thành thật mà nói. thật sự cũng hơi đáng sợ. Các anh biết đó. em thì không sao. nhưng Linh Tĩnh và Hoài Sa... ô, vào trong ngồi đi. bọn em đang dùng cơm. ăn xong rồi chứ?"

Trong lúc nói chuyện. Linh Tĩnh và Sa Sa cũng lên tiếng chào hỏi mấy người ngoài cửa. Mấy người vẻ mặt vốn rất hung ác lập tức tươi cười đáp lại, sau đó khoát tay nói:

"Không cần. không cần A Minh. Linh Tĩnh. Hoài Sa. các em cứ yên tâm. chỉ cần các em vẫn còn ở nơi này một ngày thì không cần phải sợ bọn họ. mọi chuyện cứ giao cho bọn anh... Đương nhiên, nếu như thực sự xảy ra xô xát. khoảng thời gian này chỉ sợ cũng rất không ổn định, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, nếu như có chỗ nào để đi. anh đề nghị các em nên tránh qua đoạn thời gian này rồi hãy trở lại. Dù sao đàn ông như chúng ta thì không sao. chỉ sợ hai cô bé Linh Tĩnh và Hoài Sa sẽ gặp chuyện không may. Anh cũng đưa em gái anh đi nơi khác rồi, đương nhiên là chắc chắn anh sẽ không bán nhà, để xem bọn họ ai làm gì được ai!"

Lúc này ba người cũng đã ra cửa đứng, Gia Minh cười gật đầu cảm ơn, Linh Tĩnh nhìn nghiêng qua mặt Gia Minh, nhớ lại bản lĩnh của hắn liền không khỏi nhếch miệng cười, mở miệng nói:

"Cảm ơn anh Thủy. anh Hoa."

Sa Sa dựa vào cạnh cửa nói:

"Các anh thôi đi. không cần già bộ lưu manh trước mặt em, còn lo lắng thay bọn em nữa chứ. Em cảm thấy tốt nhất là các anh nộp phí bảo vệ cho em, bốn tiểu thư bảo vệ mọi người, bảo đảm Vĩnh Thịnh bang không dám tới đây gây chuyện."

Mặc dù vẫn điệu ngạo trước mặt Gia Minh, nhưng khi nói chuyện với người ngoài, Sa Sa vẫn luôn có khí thế như một chị cả, đám người ở đối diện này chưa tính là xã hội đen có máu mặt nhưng cũng là loại người nhiệt huyết sôi trào đã quen thói lưu manh hơn nữa Sa Sa rất xinh đẹp. vóc người cũng vô cùng cân đối, mọi người vẫn thường xuyên nói đùa, lúc này cũng nở nụ cười:

"Ha ha. đúng vậy... Có chỉ cả Hoài Sa ở đây. Vĩnh Thịnh bang có là thứ gì chứ, chẳng qua đàn em như chúng em cũng không thể mãi được chị cả bảo vệ. chuyện lần này giao cho chúng em đi. Chỉ cả yên tâm. chúng em sẽ không để chị cả phải mất mặt. ha ha.

"Như thế còn được, có việc gì cần hỗ trợ nhớ phải gọi đó."

Tán gẫu thêm vài câu ở cửa xong, nhóm người kia xoay người rời đi, hai người mặc đồ tây kia vẫn gõ cửa từng nhà nói về chuyện bán nhà. Vừa đóng cửa lại. Sa Sa đã nhũn mày lại:

"Thật quá đáng, rất nhiều người làm bất động sản, chưa từng thấy có người như vậy. vừa mới thông báo muốn mua nhà mấy ngày đã bắt đầu uy hiếp người ta. Gia Minh, cậu nói xem để cha mình tới giải quyết những chuyện này có được không... Chẳng qua có vé cũng không được..."

Khu vực sắp bị giải phóng xung quanh học viện Thánh Tâm này vốn thuộc về địa bàn của Vĩnh Thịnh bang, mặc dù trước mắt Sa Tú bang và Vĩnh thịnh bang đang xung đột với nhau, nhưng dù sao khu vực này đã thành hậu phương của Vĩnh Thịnh bang, nhưng nếu như Sa Tú bang cũng nhúng tay vào. sợ rằng hai bang phái sẽ toàn diện liều mạng người chết ta sống với nhau, loại xung đột với quy mô lớn giữa các thế lực xã hội đen thế này. cảnh sát sẽ xem như làm loạn rồi trấn áp.

Gia Minh cũng chỉ cười, rất lâu sau mới nói:

"Linh Tĩnh. Sa Sa, mình nghĩ... Cho dù thế nào mình cũng không hi vọng có chuyện gì xảy ra với các cậu."

Lúc này giọng nói của Gia Minh đo dự. về mặt cũng hơi khó khăn, đối với hai cô bé mà nói. khi đối mặt với chuyện lớn. nếu không phải nguy trang, rất ít khi Gia Minh thể hiện ra nét mặt như vậy. Linh Tĩnh gật đầu:

"Ý cậu là chúng ta nên chuyên đi sao?"

"Không, chúng ta ở nơi này rất tốt. ý mình là..."

Quan sát gian phòng một vòng xong Gia Minh gật đầu nói:

"Các cậu cũng biết đấy. mình từng trải qua huấn luyện sát thủ, mình có nhược điểm. mà hiện giờ lại có người dùng... ừ. dùng các cậu để uy hiếp mình. Mặc dù có lẽ hẳn không biết hậu quả sẽ thế nào. nhưng lúc này mình rất tức giận, ý mình là. mình biết đây không phải là thói quen giải quyết vấn đề tốt. mà phương pháp của mình có thể không được các cậu chấp nhận..."

"Mình muốn giết người..."

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 136

Tươi Cười Thành Khẩn (1+2).

Trời đã hoàn toàn tối, đèn đường đã sáng lên. cơn mưa bụi thỉnh thoảng xẹt qua trong luồng sáng rồi rơi trên mặt đất. từ trong phòng của một căn hộ bình thường có hai tên thanh niên bước ra, bộ quần áo Tây của hai tên này đã ướt sũng, đầu năm nay muốn lẫn vào xã hội đen kiếm ăn quá thật là không dễ dàng.

"Lương Tử, nhớ kỹ căn nhà này. nó sẽ bị cưỡng chế. vài hôm nữa sẽ có người tới đập nhà bọn họ."

Mờ dù ra, người nam đi đầu nói. tên còn lại gật đầu:

"Nhà số 54. em đã nhớ kỹ, Trí ca. trời đã không còn sớm nữa. chúng ta khi nào thì đi ăn cơm?"

"Ha ha ăn mày chỉ biết ăn thôi, nếu như lúc trưa không phải vì việc này thì chúng ta đã sớm làm xong việc, đừng tưởng rằng ra ngoài lăn lộn rất dễ dàng, đầu năm nay muốn lên chức thì không thể dựa vào độc ác mà phải dựa vào đầu óc. hơn nữa phải chuyên nghiệp, chúng ta bây giờ không phải là xã hội đen, chúng ta là công ty kiến trúc! Đi thôi, còn gần một nữa, làm xong việc về báo cáo với đại ca. lúc đó tha hồ mà ăn."

Sira sang lại quần áo một chút, người gọi là Trí ca mang theo túi hồ sơ qua đầu lại nhìn một lần:

"Thật là, tính là hôm nay sẽ thu hết tiền phòng của nhóm đầu tiên trong danh sách, ai ngờ sắp tám giờ tối rồi mà vẫn chưa xong..."

"Thế nhưng Trí ca. chúng ta bây giờ mỗi ngày đều chạy tới chạy lui thế nhưng vẫn bán được rất ít phòng, nếu như trước đây thì tốt biết bao. một cú điện thoại gọi anh em tới làm loạn một trận là xong ngay."

"Ha ha, mày nghĩ mọi việc có thể giải quyết đơn giản như vậy ư."

Lắc đầu một cái. Trí ca nói:

"Thông báo cho mọi người theo kế hoạch mà dọn nhà, những ngôi nhà thu mua giá thấp của chúng ta sắp được thông qua rồi. Kế tiếp là thiếu nợ tiền lương của nông dân, chờ khi kiếm được tiền thì mọi việc sẽ được giải quyết. Nếu như bọn ta đưa người đến gây rối thì tao đảm bảo mọi người phải ở đây chém giết tới mức máu chảy thành sông, đến lúc đó thì cảnh sát tới, báo chí cũng không dám dấu giếm việc này, đến lúc đó mọi việc không thể kiểm soát được nữa. Mày phải nhớ kỹ. không được làm bừa."

"Nếu không muốn phản hiệu quá thì trước tiên chúng ta phải biểu hiện thành ý của mình, hiện tại chúng ta mỗi ngày đều đến thăm một lần để cho bọn họ thấy được thành ý của chúng ta, sau đó để cho bọn họ biết được bối cảnh sau lưng chúng ta, chuyện đám người ở phòng trò chơi Lí Na tuy rằng họ nói rất

hùng hổ thế nhưng trên thực tế là không làm gì được bởi vì họ biết bối cảnh của chúng ta, nơi này là nhà của bọn họ. nếu như không cần đánh nhau thì bọn họ nhất định sẽ không lựa chọn đánh nhau. Nếu theo lời mày tìm người đến gây rối. thì bọn họ..."

Hắn cười nắm hai tay lại:

"Bọn họ sẽ tập hợp lại với nhau!"

"Nếu bọn họ tập hợp lại thì mọi việc sẽ không dễ làm nữa. Những người này khi gặp việc lớn thì thường không có chủ kiến, trong đám người đó người có thể ảnh hưởng tới người khác không nhiều lắm. khi có đánh nhau thì bọn họ sẽ đi đầu, người khác thì nhìn theo họ. sau đó... Chúng ta chỉ cần tiêu diệt những người này là được rồi..."

"Oa a. Trí ca. Trường đại học ở nước ngoài có dạy chương trình học làm xã hội đen nữa ư?"

Lương Tử sùng bái nhìn hắn.

"Ha ha, nếu như không phải là trước đây cha tao đi vào thì tao cần gì phải làm, mày nghĩ tao thích làm xã hội đen à."

Trí ca cười lớn, nói:

"Nhưng mà khi gia nhập cảm giác quá thật là rất tốt, đại ca cho tao đãi ngộ rất tốt. có chuyện gì thì cũng có các anh em hỗ trợ. ta nghĩ hóa ra là những thứ mà tao học vẫn có thể sử dụng khi làm xã hội đen. ha ha. Lương Tử, bọn mày bình thường còn dám nói là đọc sách vô dụng nữa không."

"Bọn em ở trong nước. Trí ca thì từ nước ngoài về, đương nhiên là suy nghĩ khác nhau rồi. Trí ca. lão đại chưa từng đối xử tốt với ai như là anh đó. tất cả mọi người đều nói Vĩnh Thịnh bang sau này là do Trí ca làm chủ."

Cái võ mông ngựa này cũng coi như là khéo. Trí ca nở nụ cười, ngay lúc đó điện thoại di động vang lên. ở đầu dây bên kia truyền tới một giọng nói rất nặng nề.

"A, Anh Hùng ca. anh tới rồi sao? ừ. là con đường này. bọn em đã thu từ nhà số ba mươi tới nhà số năm mươi bảy, vắng. vắng... Giấy phép phê chuẩn đã lấy được... Đương nhiên là phải phê chuẩn! Vâng, đề cho bọn họ càng loạn càng tốt. nhưng mà phải chú ý. chỉ phá một nửa thôi. cho hai chiếc xe nâng làm ra tiếng động thật lớn... A. thấy được rồi. thấy các người rồi."

Hai chiếc xe nâng từ con đường bên kia xuất hiện, hơn mười người trẻ tuổi cầm dù chạy tới, hai người mặt Tây trang cũng đi tới rồi gọi "Anh Hùng ca" sau đó bắt đầu nói chuyện.

"Làm gì mà lay vậy. còn tưởng rằng các người đã làm xong, ai ngờ vẫn nhờ đến bọn này. hừ, để xem bọn họ đánh chổng đống nữa không."

"Ha ha, bọn họ nào dám. Xe nâng tới rồi là tốt rồi. làm cho nó phát ra tiếng động lớn một chút, địa điểm là những căn nhà ở hai con đường phía trước, chúng ta này còn gần một nữa. mọi người cùng đi đến đó. chúng ta nhiều người thì dễ nói chuyện hơn nhiều, khi làm xong thì tôi mời mọi người ăn tối."

"Vậy là tốt rồi. tôi đặt chỗ trước, cái quán ăn bên này ăn rất ngon."

Trong tiếng cười đùa, hai chiếc xe nâng từ từ tiến tới. khi làm sập căn nhà mà người đầu tiên dời đi thì bức tường của căn nhà hai tầng bên cạnh giống như là giấy mỏng âm âm sập xuống, hơn một nửa bức tường đổ xuống, xe nâng đập một cái sau đó lại nâng lên thật cao. hung hăng đập xuống một lần nước.

Sau khi tiếng động vang lên thì ở những cửa sổ. cửa phòng của các nhà bên cạnh liền nhô ra rất nhiều đầu người, trong màn đêm họ nhìn thấy rõ ràng một màn vừa mới diễn ra.

Vinh Thịnh bang sở dĩ muốn phát triển ở chỗ này vì trước đây không lâu bọn họ đã mua một bộ phận không nhỏ đất đai ở nơi này. lúc này bọn họ khởi công xây nhà chính là cho những hộ dân xung quanh cảm thấy áp lực.

Trí ca và Lương Tử chạy tới cuối con phố bắt đầu thuyết phục những người chủ thuê nhà tiếp theo, khi chưa đi được xa thì hai người bị vỗ vai. khi quay đầu lại. họ thấy một thiếu niên có bộ dạng nhút nhát mà họ thấy ở trong phòng trò chơi đang chạy tới. trong tay còn cầm một cái ví tiền.

"Ách. khi em vừa mới ra ngoài thì thấy túi tiền này nằm trên mặt đất. em đoán là của các anh. các anh xem coi có phải không?"

"Án? Cái này... Nó là ví tiền của tôi, tôi để nó ở trong túi áo ngoài..."

Trí ca nghi ngờ sờ sờ túi tiền, sau đó nhận lấy, nói:

"Em xem. đây là thẻ CMND của anh. cảm ơn nhiều, người anh em."

Vỗ vỗ vai hắn một cái. hắn nhìn về phía người thiếu niên thấy của rơi mà không tham trước mặt này có chút thiện cảm.

"Được rồi. cậu em. cậu nhìn bên kia. bọn tôi đang bắt đầu tháo dỡ. đừng quên nói cùng chủ nhà của mình một tiếng đó. Còn nữa... Chúng tôi đã có kế hoạch thi công, đại khái là khoảng hai mươi ngày sau sẽ bắt đầu tháo dỡ đại quy mô. cậu mau về bàn với chủ nhà đi..."

"Được. em biết rồi. tạm biệt a."

Vỗ vỗ nước mưa trên tóc, thiếu niên phát phát tay sau đó quay đầu chạy về phía phòng trò chơi.

Trí ca phát phát tay, nói:

"Hắc, không nhặt của rơi. rất có lễ phép, năm nay người như thế không có nhiều, ta chỉ gặp được người như vậy trên sách vở mà thôi."

Lương Tử một bên cười đến đăm loạn:

"Nhưng mà hai cô bé đi cùng với nó rất tuyệt. em đã thấy hai lần. một người thì dịu dàng, một thì nóng bỏng..."

"Này, xã hội đen cũng phải nói đạo đức. người ta dù sao cũng đã đưa tiền cho mày. mày đừng có làm mấy cái chuyện đó."

Tri ca nghiêm khắc nói, sau đó hắn cũng cười:

"Đương nhiên... Nếu như bọn họ vẫn không chịu, ha ha... Bất quá khả năng của tao cũng không lớn. tiểu tử kia xem ra rất non. đọa một cái chắc chắn là quay đầu bỏ chạy."

Ngay lúc bọn họ cười cười nói nói, không ai thấy được người thiếu niên khi nảy nở một nụ cười.

Khi vào bên trong. Linh Tĩnh đang ở trong nhà làm bài tập. Sa Sa thì từ trên ban công chạy xuống, trong tay còn cầm một cái kính viễn vọng, khuôn mặt cô có chút hung phấn: "Thành thật khai báo. vừa rồi cậu làm gì. mình thấy cậu đưa ví tiền cho hắn, nói ví tiền ở đâu ra?"

Gia Minh liếc mắt, cười nói:

"Làm bài tập đi. phụ nữ thì cần gì biết thứ này!"

"Này. thành thật nói ra đi."

Sa Sa đá hắn một cước sau đó ngẩng đầu lên trừng mắt. Linh Tĩnh cũng quay đầu sang, nói:

"Nhớ dùng khăn lau nước trên người đi, cậu không thể để cho nước trên người làm ướt sàn nhà đâu đó?"

"Linh Tĩnh, cậu đừng có ngắt lời, cậu không hiểu kỳ ư. tớ bây giờ còn chưa biết Gia Minh biết được những gì nữa, nói cho tớ biết đi. Gia Minh, Gia Minh. Gia Minh ca ca. Gia Minh lão công, lão công lão công lão công lão công., nói đi, nói đi..."

Sa Sa giống như ong mật liều mạng bám dính Gia Minh, tới cuối cùng. Gia Minh không nhịn được nữa để khăn xuống cười đầu hàng:

"Được rồi. tớ sẽ nói cho cậu biết một thứ, tớ cũng không có làm cái gì cả, tớ chỉ đặt hai cái dụng cụ theo dõi lên người bọn họ để xác định vị trí tránh việc sau này khó tìm."

"Là đặt ở trong ví tiền ư? Được rồi, ví tiền ở đâu ra?"

"Khi chạm vào vai bọn họ thì dụng cụ theo dõi đã được đặt lên. ví tiền là do tớ trong nháy mắt đó trộm được, cậu không thấy sao?"

"Không chú ý."

Sa Sa mở trừng hai mắt. một lát sau cô chạy vào trong phòng ôm vai Linh Tĩnh cười nói:

"Thật là lợi hại a. Linh Tĩnh, nếu trong tương lai bọn mình không có tiền thì có thể đi móc túi."

"Cậu mới đi móc túi."

Linh Tĩnh cười nói:

"Tớ chỉ làm bà móc túi là được... Được rồi. đóng cửa sân thượng lại. ở bên ngoài ồn ào muốn chết, cậu làm bài tập nhanh đi. Hôm nay tớ sẽ không giúp cậu đâu..."

"Hừ. không cần cậu giúp!"

Từ bên cạnh nhảy dựng lên. Sa Sa đi tới đóng cánh cửa sân thượng lại. trong con đường tối ở đối diện, hai chiếc xe nâng đang không ngừng làm việc.

Hơn một giờ sau.

Oanh một tiếng, xe nâng lại làm sập thêm một bức tường sau đó tiến hành xử lý đơn giản những thứ trên mặt đất, "Anh Hùng ca" thì dẫn một đám đàn em đứng ở bên cạnh hàng rào chắn thi công, trên thực tế, hiện nay bọn họ không có việc gì nhiều để làm. thứ mà bọn họ cần làm chính là tạo thanh thế lớn mà thôi.

Phần lớn dân cư đã trở về nhà của mình. Lúc này bọn họ đang bàn bạc việc bán ngôi nhà đi như lời của Trí ca. Vĩnh Thịnh bang gằn đây tiếng xấu lan xa, nhưng mà có quan hệ với bên trên lại có quan hệ với cảnh sát cho nên mọi người vẫn có chút sợ. chỉ là công ty kiến trúc trả một cái giá quá thấp cho nên mọi người đều có thái độ cảm chùng.

Trong phòng trò chơi. Thủy ca. Hoa ca. Cường ca đang hung hăng nhìn về phía tiệm sách đối diện, ở bên kia, đám người Vĩnh Thịnh bang cũng đang tụ tập ở đây. trong lúc vô tình hai bên bắt đầu giằng co.

"Anh Hùng ca. anh xem bọn đối diện có phải là muốn gây rối hai không, những tên đó em đều biết, cái gì A Hoa. a Mạnh, bọn họ cũng chỉ là nhân vật nhỏ. không bằng chúng ta cho bọn chúng một trận?"

"Không, bọn họ muốn nhìn thì để cho bọn họ nhìn, dù sao chúng ta cũng muốn cho mọi người nhìn, bọn mày đừng có suốt ngày cứ đánh đánh giết giết, hãy học a Trí một chút, người ta du học trở về quá nhiên có khác, bọn mày xem gần đây kiếm được không ít đâu đó. Sa Trúc bang lần trước bị thua thiệt không dám nói không phải là do a Trí làm ư, được rồi. chờ hai người bọn họ tới đây chúng ta sẽ đi ăn tiệc, tao đã đặt chỗ ở khách sạn Lệ Tri rồi... Ha hạ đồ ăn khuya hôm nay rất là phong phú đó."

Nói đến tiệc lớn thì cả đám đều mặt mày rạng rỡ. ngay lúc này. phanh một tiếng, ở cuối con đường có một chiếc xe may đột nhiên, xẹt ra vô số tia lửa. tiếp theo là các căn hộ ở xung quanh đều tắt đi. kể tiếp ngay cả đèn đường cũng tắt luôn.

"Làm sao vậy..."

"Bị mất điện..."

"Máy biến thế hình như không hoạt động, không phải là bị mưa làm hỏng rồi chứ..

"Làm sao có thể. có phải là do ô điện bị đứt hay không..."

Khi màn đen phủ xuống, tiếng động hỗn loạn vang lên ở khắp nơi. các căn hộ đều bắt đầu mở đèn pin. ngon nển. mọi người đều đi ra ngoài nhìn xung

quanh một lát. mọi người đều nghỉ ngơi công ty kiến trúc khi làm việc đã làm hỏng dây điện, bên trong công trường hai chiếc xe nâng vẫn như trước sáng đèn lên. nhưng mà động tác của hai chiếc xe cũng đã ngừng lại. Anh Hùng ca cười cười, nói:

"Ha ha. như vậy cũng tốt, ngày mai chúng ta cố ý làm đứt dây điện cho bọn họ ngày nào cũng mất điện, nhớ lúc trước khi thành lập công ty... Việc này chính là sở trường của tao..."

Lời còn chưa dứt thì động cơ của một trong hai chiếc xe bắt đầu hoạt động, khi hoạt động tới cực hạn, ngay lúc đó một tiếng động thật lớn vang lên làm cho chiếc xe nhanh chóng thay đổi phương hướng.

Đừng nhìn chiếc xe to lớn cồng kềnh như thế mà lầm, tuy rằng việc chính của nó là dùng sức mạnh thể nhưng nếu nó tăng tốc thì thanh thể cũng rất đáng sợ. đám người của Vĩnh Thịnh bang hoảng sợ nhanh chóng bỏ chạy, khi bọn họ đang muốn chửi ầm lên thì họ thấy chiếc xe này đang lao thẳng về phía một chiếc xe khác. Trong đêm đen. dưới cơn mưa, một thanh âm thật lớn vang lên!

Lúc này mọi người dường như đã ra ngoài cửa hết. dưới sự trừng mắt của mọi người, chiếc xe này nhanh chóng lao vào chiếc xe còn lại. một tiếng nổ thật lớn vang lên. chiếc xe này đã xuyên vào buồn lái của chiếc xe còn lại!

Một tiếng động vang lên, những thanh kim loại trong cơn mưa bắn ra từng tia từng tia lửa, mặt đất xung quanh đầy những mảnh kính vỡ. Hai chiếc xe cao bốn thước va vào nhau, phòng điều khiển của chiếc xe kia hoàn toàn bị phá hủy. may mắn là người điều khiển thấy tình huống như vậy liền nhảy xuống đồng đá nên may mắn thoát chết.

Một tiếng nổ vang lên. khi chiếc xe nâng kia nằm yên trên mặt đất thì xung quanh trong nháy mắt im lặng trở lại.

"Chuyện gì xảy ra..."

Nhìn cảnh này, hơn mười người của Vĩnh Thịnh bang liền bước về trước một bước, tuy đèn của chiếc xe nâng vẫn còn sáng thế như khoang điều khiển lại là một màu đen. đột nhiên, một người chỉ về phía vị trí lúc đầu của chiếc xe nâng, hô lên:

"Lái xe ở đây. mọi người nhìn xem, có phải là..."

"Mụ nội nó..."

Lời còn chưa nói hết thì chiếc xe nâng đột nhiên sáng lên. sau đó. một tiếng động lớn lại vang lên. lần này có một bánh xe to cỡ một người đang đứng lăn ra nhanh chóng lao về phía bọn họ.

Cùng lúc đó. Trí ca và Lương tử cũng từ một căn phòng khác xuất hiện, bọn họ đang mơ ô lên.

"Sau lại bị mất điện thế này? Không phải là bọn người Anh Hùng ca làm đó chứ?"

"Ha ha, nói không chừng thật sự là vậy."

Lúc trước việc cắt dây điện cắt nước bọn họ vẫn thường làm, Lương Tử biết rõ tác phong của đồng bọn nên không khỏi nở nụ cười. Trí ca ở một bên cười lắc đầu:

"Được, được, bọn họ đang muốn đi ăn khuya đó thôi... Ân, việc hôm nay làm tới đây thôi. a. chiếc xe nâng đang chạy về phía chúng ta?"

Đầu kia của con đường, một chiếc xe đang chạy về phía này. bốn cái đèn ở trước thân xe chiếu rọi xung quanh, ở hai bên con đường, mọi người đều nhìn chăm chăm vào chiếc xe đang điên cuồng lao lên. hai người đứng ở cuối con đường biến thành hai nhân vật chính.

"Oa ác, chiếc xe này chạy thật điên cuồng. Nhưng mà Trí ca. nếu như ngồi trên chiếc xe này mà đi hóng gió trong thành phố thì quá thật là rất kích thích. Tiếng động này so với Hummer. Cadillac còn lớn hơn..."

Lương Tử vừa nói vừa nhìn về ánh đèn chói mắt phát phát tay.

Hơn trăm người trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn này. ở ban công bên cạnh thậm chí có người còn nhìn thấy hấn đang mim cười phát phát tay. một câu lảm bảm không biết là ai nói vang lên:

"Đứa nhỏ đáng thương..."

Ánh sáng nuốt chửng Lương Tử, ngay sau đó có một tiếng va đập vang lên, một thân thể đầy máu văng ngược ra phía sau, Trí ca với đôi mắt cười cứng ngắt trên mặt đang đứng chống cây dù, hấn nghiêng người nhìn, thứ hấn nhìn thấy là thân thể của Lương Tử đang nằm dưới mưa. hai chân hấn bị đứt tới tận đầu gối. toàn thân chảy đầy máu. bởi vì mọi thứ diễn ra quá nhanh nên ngay cả kêu la cũng không kịp. Hai người từ đang đứng biến thành một nắm không biết sống chết một thì đứng kinh hãi.

ÂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 137

Nửa Người Đen Tối.

Bởi vậy Trí ca chống cây dù đứng ở ven đường nên may mắn tránh thoát một kiếp, lúc này có một chiếc xe đang chạy tới. Trí ca ném cây dù đi rồi nhanh chóng chạy lại.

Xe nâng đương nhiên không thể tiếp tục phá hủy những ngôi nhà nữa, nó lúc này đã mất đi mục tiêu nên lao thẳng tới một ngã rẽ trên đường, trong chốc lát, cả con đường dài bắt đầu yên tĩnh trở lại. ánh sáng của đèn pin vẫn như trước lóe lên từ trong những căn nhà. chiếc xe nâng với nơi điều khiển bị phá hủy thì thỉnh thoảng lại lóe lên một tia lửa, một đoàn người chạy tới chỗ Lương Tử hai chân bị đứt đoạn, lúc này cả người hắn đang tràn đầy máu, có một số người của Vĩnh Thịnh bang thì đuổi theo hướng Trí ca đã bỏ chạy.

Ban đêm, trong con hẻm nhỏ, dưới mưa, hắn đang liêu mạng chạy.

Không biết người muốn giết hắn rốt cuộc là ai. hắn không biết tại sao việc vừa rồi lại xảy ra. trên thực tế. trước khi gia nhập xã hội đen thì hắn cũng đã nghe nói là người như hắn sẽ chết không được từ tế, hắn đã từng sợ. hắn là học sinh du học. mặc dù học ở một trường không hề có danh tiếng gì.

Nhưng dù sao cũng là du học sinh nên hắn vốn rất có tiền đồ. hắn có một con đường vô cùng tươi sáng, nhưng mà cha hắn lại vai nặng lãi. Lê Vĩnh Thịnh lăn lộn ở Hắc đạo nhiều năm gần đây lại thích người có văn hóa, vì vậy ép buộc hắn gia nhập công ty kiến trúc. Hắn, đã từng sợ.

Hắn sợ có một ngày khi mình tinh ngu sẽ trở thành đối tượng bị đuổi giết, sợ có một ngày cảnh sát đột nhiên mở cửa. sợ có một ngày hắn bị ép cầm dao chém người.

Nhưng may mắn là mọi việc vẫn chưa diễn ra. Lê Vĩnh Thịnh tương đối khách khí với hắn. mỗi ngày khi ra ngoài thì đều có người đi theo, khi hắn gặp chuyện thì sẽ có người tới giúp đỡ. ở trên đường không ai dám trêu chọc hắn Hắc đạo không giống với công ty chính quy. mọi việc đều phải dựa theo điều lệ mà làm việc, chỉ cần hắn thỉnh thoảng đưa ra một ý kiến là được, tất cả mọi việc đều suôn sẻ nên dần dần hắn quên mất sợ hãi, hắn thích cuộc sống như bây giờ.

Thế nhưng vừa rồi hình ảnh chiếc xe điên cuồng chạy tới và Lương Tử trong nháy mắt trở thành một người đầy máu làm cho nỗi sợ Mi bị chôn sâu trong lòng hắn một lần nữa nổi lên, hắn nghĩ rằng có người muốn giết hắn...

Trong bóng tối. chạy qua vô số con đường mưa, chạy qua vô số phòng ốc. đứng trước một căn phòng ở phía sau vách tường trong con hẻm. mở cửa sổ. không mở cửa sổ. có tiếng người, không có tiếng người...

Trong nháy mắt hắn giống như trải qua vô số năm tháng, rất nhiều ký ức xẹt qua trong đầu hắn. dường như có ai đó đang gọi hắn nhưng trong lúc nhất

thời hấn không thể phân biệt được rõ ràng, đây là lần đầu tiên hấn có cảm giác như vậy cũng là lần đầu hấn sợ hãi như vậy.

Sau đó, hấn thấy trong bóng tối mơ hồ xuất hiện một bóng người, hấn định xoay người rời đi nhưng hấn phát hiện mình không thể nhấc chân lên được.

Ngay lúc đó hấn cảm túi hồ sơ đập về phía bóng người trong đêm.

"Đừng can thiệp!"

Ngay lúc đó, đao phong thổi qua trong đêm mưa, túi công văn bị xé thành hai mảnh, mọi thứ bên trong đều bị rớt ra ngoài. Đao phong trong nháy mắt đi chuyển từ trên cổ xuống ngực hấn rồi đâm mạnh vào.

"Phốc" một tiếng, một đao lạnh lùng nhưng chuẩn xác tới cực điểm đâm thẳng vào. hình ảnh mà hấn nhìn thấy cuối cùng chính là thiếu niên thành khăn cung kính lần trước.

"Con người của ta... Chạy không nổi sợ hãi..."

Từ phía sau có tiếng động truyền tới. có người đã tới nơi này. hấn lẳng lặng quỳ gối ngồi xuống một góc trong con hẻm, máu tươi chảy ra càng ngày càng nhiều. Mưa vẫn như trước liên tục rơi xuống khắp nơi từ khi thế giới bắt đầu cho tới khi kết thúc.

Khi hấn không tiếng động xuất hiện trên ban công thì trời vẫn còn đen như trước, dốt một ngọn nến trong phòng, hai thiếu nữ bắt đầu làm việc, hai cái đầu chạm vào nhau, Linh Tĩnh dùng bút bi chỉ vào vở của Sa Sa chỉ cô làm bài tập. khi cảm thấy hấn xuất hiện thì hai người ngẩng đầu lên. Sa Sa cười rục rờ. Linh Tĩnh thì chỉ mỉm cười gật đầu. cô không nói gì thêm mà tiếp tục hướng dẫn Sa Sa làm bài tập.

cởi áo mưa ra rồi lau dọn một chút, sau đó hấn đi tắm. lúc này ở bên ngoài vang lên tiếng còi của cảnh sát, đi trước là xe cứu thương rồi tới xe của cảnh sát.

Đi tới cửa sổ trong phòng tắm nhìn xuống, hấn thấy năm sáu cảnh sát đang đậu trên con đường, một phân cảnh sát đang trông coi con đường, một phân thì đi xung quanh hỏi từ đầu tới cuối việc xảy ra. Nhưng mà, vốn đã không có đầu mối, lại có thêm một trận mưa nên họ không tìm được vật gì.

Trở lại phòng, Linh Tĩnh đã chuẩn bị cặp sách cho ba người xong, cô giọng nói một câu:

"Bài tập tớ đã làm giúp cậu. ngày mai nhớ nộp lên."

Sa Sa thì yên lặng nhìn hấn.

Không bao lâu. một gã cảnh sát làm theo lệ đến hỏi tình huống, gần khuya, ba người yên lặng nằm ngũ trên chiếc giường lớn. hai thiếu nữ một trái một phải ôm lấy hấn. da thịt ba người dính chặt vào nhau.

"Tớ rất tàn nhẫn phải không?"

Trong bóng tối truyền ra giọng nói của hắn. trên cái thế giới này thứ mà hắn quan tâm chỉ có cách nhìn của hai cô gái này, cho dù là lúc trước đã từng hỏi thì hắn cũng không nhận được hỏi thêm một lần. Hắn không nhận được có chút buồn cười.

"Dài dòng... Không được quấy rầy việc ngủ của tớ..."

Sa Sa lẩm bẩm một tiếng sau đó ngẩng đầu lên hôn vào mặt hắn một cái. Linh Tĩnh thì giống như là đang ngủ, cô ôm chặt thân thể hắn mái tóc dài của cô ma sát với phân da thịt trên ngực hắn. cô giống như là một con mèo nhỏ đang ngon giấc vậy. khi Gia Minh xoa đôi môi của cô thì cô há miệng ngậm lấy ngón tay rồi nhắm mắt lại ngủ say không hề nhả ngón tay ra.

-----oo0oo----- Sáng sớm ngày thứ hai, mưa đã từ từ ngừng lại. ở đối diện con đường là một đồng lộn xộn.

Cảnh sát kéo dây phòng hộ xung quanh đồng phế tích của hơn một nửa số nhà và khoang điều khiển của xe nâng, về phần đường vết máu ở cuối con đường thì sớm đã bị cơn mưa rửa sạch sẽ nên họ không thể làm được gì.

Một bộ phận cảnh sát vẫn còn ở nơi này tìm hiểu tình huống, dù sao đây cũng là một vụ án mưu sát. có một người chết và một người bị thương, hiện nay lại không thể tìm thấy được đầu mối nào nên họ vẫn chưa thể trở về.

Khi mang heo cặp sách chạy tới trường học thì hắn bắt gặp Nguyệt Trì Huân đang chạy bộ tới. một nam ba nữ rất là vô tội đứng một bên nhìn những cảnh sát đang bận rộn. hắn giảng dạy quá trình làm ác của mình một lần cho Nguyệt Trì Huân nghe, thiếu nữ Nhật Bản luôn trầm mặt không nhận được liếc nhìn Gia Minh một lần. sau đó chỉ lẳng lặng nghe, cô đối với vụ án này không hề có suy nghĩ gì.

Một ngày cứ như vậy trôi qua, khi hắn định cầm cả men đi tới căn tin tìm Linh Tĩnh và Sa Sa thì Đông Phương Uyên bỗng nhiên chạy tới đặt sáu trăm đồng lên bàn của hắn, nói:

"Tớ đã nghĩ kỹ, sáu trăm đồng này cậu không thể không nhận."

Nhìn vào sáu trăm đồng, Gia Minh mới thở ra một hơi, thu tiền lại, nói:

"ừ. vậy được rồi."

"Cậu muốn sao cũng được, nhưng mà..."

Đông Phương Uyên chân chờ một hồi. sau đó nói:

"Kỳ thực tớ có một việc muốn hỏi cậu."

"Cái gì?"

"Cậu biết... Giản Tô Ngôn?"

Khi thấy sắc mặt của Gia Minh khẽ biến thì Đông Phương Uyên vội phát tay:

"Cậu đừng có nghĩ nhiều, tớ chỉ hỏi mà thôi, cô Nhã Hàm nói chị ấy có quen với cậu, lần trước chị ấy cứu tớ một mạng, tớ chỉ muốn cảm ơn mà thôi, tớ biết thân phận của chị ấy có chút miễn cảm. cậu không nói cũng không sao."

Trong miệng nói nhu thế nhưng khi thấy Gia Minh gật đầu rồi đi ra khỏi phòng thì Đông Phương Uyên tức giận tới mức giậm chân, cô dờ khóc dờ cười nói:

"Này. Có Gia Minh. ít nhất cậu cũng phải nói cái gì đó chứ."

"Ác. cậu đã yêu cầu thì được..."

Gia Minh quay đầu, cầm cả men phát phát tay:

"Cô ấy là cô đầu nhỏ mà tớ nuôi từ bé."

Trong nháy mắt, khuôn mặt Đông Phương Uyên vô cùng đặc sắc.

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 138

James.

“Rốt cuộc là ai làm! Điều tra cho tao, tao quyết không tha cho nó!”

Trong căn biệt thự thuộc sở hữu của Vĩnh Thịnh bang, Lê Vĩnh Thịnh đang giận dữ nói.

Bây giờ là chạng vạng tối, ánh mặt trời giống như màu máu chiếu xuyên qua cửa sổ vào trong, trên lầu truyền tới tiếng nhạc lớn, trên TV thì đang phát tin tức về vụ án giết người ở gần Thánh Tâm học viện. Lần này, Lê Vĩnh Thịnh mất đi một trợ thủ đắc lực hơn nữa còn tổn thất một chiếc xe nâng trị giá hơn mười vạn.

Cũng khó trách hắn lại tức giận như vậy, tuy xe nâng đắt nhưng chỉ đứng thứ nhì, quan trọng là hắn bị mất đi một trợ thủ đắc lực, từ khi a Trí gia nhập vào bang hội thì hắn đã nhiều lần bày kế, trên thị trường nhà đất, hắn đã kiếm được hơn một nghìn vạn tiền lời, giữa cuộc đấu trong Hắc đạo. Vĩnh Thịnh bang tạm thời kiểm chế đáng về bề bề của Sa Trúc bang, thậm chí hiện nay còn có chút lấn áp chính là nhờ hắn.

Nhưng hiện tại, hắn cứ vậy mà mơ hồ chết đi.

Lúc này hắn đang cảm thấy rất phiền muộn, bọn đàn em đứng đối diện thì đang cúi đầu, tiếng từ TV và tiếng nhạc từ trên lầu phát ra kéo hắn ra khỏi suy nghĩ, hắn vỗ lên cái TV một cái rồi bình tĩnh nói: “Nói đi, có kết quả gì?”

“Ách, ông chủ, bên phía cảnh sát không có chút tiến triển nào.”

Một gã thuộc hạ nói.

“Lần này chúng ta muốn mua mảnh đất kia kỳ thực đã bị bài xích rất lớn, nói không chừng là một người nào đó trong con đường đó làm, nhưng mà... Đường như có chút quá mức.”

“Kịch liệt... Bài xích... Việc này làm vội như vậy thì ai cũng biết bọn họ bài xích! Chúng ta chỉ cần bình tĩnh mà làm là được!”

Lê Vĩnh Thịnh vỗ bàn rồi rống lên:

“Thế nhưng đã biết vậy thì bọn mày còn cho hai đứa nó tới khảo sát làm gì! Ai mà muốn dùng giá thấp để mua nhà của tao thì tao cũng tức giận tới chém người thôi! Bọn mày... Nói tiếp!”

“Chỉ có người có quan hệ mới có thể làm được chuyện này, kỳ thực Trí ca đã sớm làm một danh sách ghi lại những tên bắt lương trong con đường này,

trong đó có một tên gọi là a Thủy, người này trước đây làm việc ở sòng bạc Macao, sau này do giết người nên mới trở về, những tên còn lại chỉ là hạng tôm tép không đáng kể, bọn em nghĩ hẳn là người đáng nghi nhất, nhưng mà ngay lúc đó bọn em đều thấy hẳn đang đứng chung với một đám người.”

“... Hề là người có hiềm nghi thì cứ giáo huấn một lần, nhất định phải tra ra người kia là của ai! Anh Hùng, kế hoạch không thể dừng lại được, các người tiếp tục làm, a Trí đã chết thì các người tiếp tục làm theo kế hoạch của nó đi.”

Trầm mặc một lúc, Lê Vĩnh Thịnh mới nghiêng răng ra lệnh, ngay lúc này, một loạt tiếng bước chân từ cầu thang vang lên. Lê Vĩnh Thịnh quay đầu lại, hẳn thấy một gã người nước ngoài mặc quần áo Tây màu trắng, trên mặt còn mang kính mắt đang cầm một ly Hồng T từ từ trên lầu đi xuống.

“A, xin lỗi, bởi vì ở trên quá âm ĩ nên tôi muốn xuống dưới hít thở không khí một chút, tôi đã quấy rầy Lê tiên sinh nói chuyện ư?”

Một giọng nói tiếng Hán tràn ngập âm sắc nước Mỹ, mặc dù có chút quái dị, nhưng quả thật nhìn giống giới thượng lưu. Đây là một người bạn mà Lê Minh mời tới, hẳn tên là James.

Nhắc tới con trai thì quả thật hẳn có chút chán nản. Giống như những người khác, khi tham gia vào xã hội đen thì đều muốn tẩy trắng. Lê Vĩnh Thịnh hiện nay đang xây dựng một công ty kiến trúc có quy mô lớn chính là để lưu lại cho con trai một cái thân phận tương đối tốt, những việc bên ngoài thì giao cho con trai xử lý nhưng những việc trong Hắc đạo thì hạn chế không cho hẳn tham gia.

Lê Minh thì đối với kinh doanh không có hứng thú, cả ngày lồi kéo theo một đám bạn chơi bởi, lúc trước thiếu một chút nữa là hẳn đắc tội luôn cả Đông Phương tiểu thư.

Từ đó mình đã cảm không cho hẳn tham gia vào bất cứ hoạt động gì trong giới xã hội đen vì vậy hẳn lại đi tìm đám bạn không ra gì ở tầng chót của giới thượng lưu tiếp tục chơi bởi, cả ngày liên hoan, rượu chè say sưa, việc này càng làm cho Lê Vĩnh Thịnh chán nản.

Nhưng mà, đối với người bạn James mà hẳn mới quen thì Lê Vĩnh Thịnh cảm thấy rất tốt, không chỉ lời nói cử chỉ khéo léo mà còn có phong độ và cơ trí, nghe nói hẳn còn là bác sĩ du học ở nước ngoài về, hiện đang làm nghiên cứu viên của sở nghiên cứu, hẳn đứng trong đám bạn của Lê Minh giống như là Hạc giữa bầy gà vậy.

Từ khi gặp a Trí, hẳn luôn có cảm tình với những người nước ngoài, huống hồ người trước mặt này lại là một bác sĩ, nghiên cứu viên, hai ngày nay hẳn luôn luôn buồn bực không biết tại sao một người tài giỏi như vậy lại có thể trở thành bạn của con mình.

Lúc này khi thấy James thì hẳn cười cười, nói:

“Không có gì, không có gì, chỉ là nói một chút chuyện ở công ty thôi James tiên sinh không cần khách khí, cứ xem đây là nhà của mình là được rồi, không cần câu nệ gì cả.”

“Tôi thích sự lễ phép của người Trung Quốc.”

James gạt đầu cười, mấy tên đàn em đứng đối diện thì vội vàng thu hồi những bức ảnh lại, ánh mắt của James lướt qua những tấm ảnh này sau đó nhú

mày, nói:

“Ác, thật là một thủ pháp xinh đẹp, Lê tiên sinh, tôi có thể xem một chút không?”

“Ách.”

Lê Vĩnh Thịnh chần chờ một chút sau đó phát tay, nói:

“... Đương nhiên, mời xem.”

“Cảm ơn.”

Đi tới gần. James cầm hai tấm hình nhìn thoáng qua, sau đó đặt xuống, trên mặt lộ ra nét cười:

“Án, xin lỗi, khi này tôi ở trên nghe các người nói vài thứ, có một số việc, tôi không biết có nên nói hay không.”

“Xin chỉ giáo.”

Mấy người bên cạnh liếc mắt nhìn nhau, Lê Vĩnh Thịnh gật đầu nói:

“Ha hả, tôi lúc trước nghe nói các người mới mua một mảnh đất, không thể không nói, thủ đoạn của Lê tiên sinh, quả thật có chút thô bạo nên dẫn tới phản kích, mà các người bây giờ lại muốn đi tìm cư dân địa phương báo thù. Tôi nói thẳng, hành động này của các người rất ngu xuẩn.”

Hắn cao giọng nói, sắc mặt của những người xung quanh đã có chút không được tự nhiên, James mỉm cười:

“A, xin lỗi, tôi là một người nghiên cứu khoa học cho nên những định nghĩa và thuật ngữ phải rõ ràng, vì vậy rất dễ làm cho người khác phản cảm, xin thứ lỗi.”

“Ách, không có gì.”

Lê Vĩnh Thịnh cười cười, nói:

“James tiên sinh có ý kiến gì thì cứ nói ra.”

“Một đao kia rất chuẩn.”

“Án?”

“Ha hả, tôi là một khoa học gia nghiên cứu di truyền, thứ mà tôi tiếp xúc gần với pháp y, với thân phận của các vị hãn là thấy được một đao này rất nhanh, chỉ trong nháy mắt là mất mạng.”

Hắn bắt chước tư thế chém ra một đao, mấy người đứng xung quanh đều gật đầu, những người này thường dùng đao chém người nên tất nhiên là biết uy lực của một đao kia.

“Nhưng mà, dường như chúng ta cũng nên kết hợp với tình huống xung quanh, các vị nhìn xung quanh xem, người này trước khi chết thì bút, điện thoại di động, còn có những thứ khác đều rơi là tả, các vị có phát hiện hay không, trên quần áo của hắn có chút bị rách, nhưng không có tổn thương tới tính mạng.”

Cầm ảnh chụp. James chậm rãi nói:

“Trang giấy bị mưa xối nhưng cũng không khó có thể nhìn ra là chúng bị chém thành hai mảnh, bút máy bị cắt thành hai đoạn, rõ ràng nhất là cái điện thoại di động này, nó đã thành một đồng linh kiện, các vị có thể tưởng tượng ra chưa?”

Hơi dừng lại một chút sau đó hắn giơ tay lên không trung:

“Khi người chết tiến lên thì đối phương một đao chém xuống, đao phong trong nháy mắt chém túi hồ sơ của người chết ra làm hai, kể cả chiếc bút máy và điện thoại di động, để làm được việc này thì cần một lực tương đối lớn, sau đó đao phong chém vào ngực của người chết làm rách quần áo ra, nhưng vì sao miệng vết thương lại làm cho tôi ngạc nhiên? Đó là vì trong nháy mắt hung thủ đã xoay cổ tay theo hình chữ V cho nên đao phong chém vào mặt của người chết sau đó tạo thành vết thương trí mệnh.”

“Tưởng tượng một chút, có thể một đao trăm nứt ra bút máy cùng điện thoại di động thì cần bao nhiêu lực lượng, tuy rằng tôi tin tưởng các người cũng có thể làm được, thế nhưng trong lực cân vô cùng lớn các người trong nháy mắt ngừng tay lại sau đó chuyển hướng, hoàn toàn xé rách quần áo nhưng lại không tổn thương tới da thịt, việc này cần sự tính toán chuẩn xác tới cỡ nào. Đao trong tay người này hầu như đã trở thành một phần da thịt của hắn, hắn thậm chí có thể thông qua đao phong mà cảm giác được da thịt của người chết. Cho nên tôi nói một đao kia rất chuẩn, thông qua tấm hình này tôi có thể cảm giác được trong nháy mắt đó có một tia sáng lóe lên... Thật sự là quá rục rờ...”

Hắn cầm tấm hình lắc đầu cảm thán, lúc này hắn nhìn có chút giống như những khoa học cuồng nhân. Lê Vinh Thịnh và bọn đàn em đứng xung quanh thì tròng mắt há hốc mồm, thủ pháp như vậy trong nhận thức của hắn thì không ai có thể làm được.

Một lát sau James cười nói:

“Đương nhiên, đây chỉ là tôi thông qua hình ảnh để suy đoán thế giới hiện nay là thế giới của súng, cho dù đao hoa lệ như thế nào thì cũng không thể chống lại một viên đạn được, nhưng mà người có thể dùng đao đến trình độ này thì tôi tin rằng hắn là một sát thủ xuất sắc hoặc là một dong binh, chúng ta không cần thiết tới hiện trường bởi vì loại người này... hơn nữa còn có mưa che giấu thì các người không thể tìm được gì đâu.”

Mấy người bên cạnh một số thì lắc đầu, một số thì có tái hiện lại hình ảnh lúc đó, bọn họ biết giết một người thì không khó gì, nhưng cho dù thế nào đi nữa thì dùng một đao chém vào túi hồ sơ làm rách nó rồi làm rách quần áo mà không làm bị thương người thì bọn họ không thể làm được, mọi người đang thương lượng thì một người ở phía sau cầm lấy một cái gối đi tới rồi đặt lên phía sau một người khác, sau đó có một tia sáng lóe lên!

Xôn xao -- Trong sát na, căn phòng yên tĩnh lại, những sợi bông màu trắng từ bên trong bay ra, quần áo của người đó bị xé rách hết, thanh đao sắc bén thì vẫn để trên người hắn mà chuỗi đao thì đang nằm trên tay phải của James.

Phần da thịt phía dưới thanh đao không hề có một vết thương nào. Một chớp mắt kia, James đã tái hiện hình ảnh đêm qua!

Uống một ngụm Hồng Tửu, hắn nở nụ cười:

“Tôi biết bên trong có thứ gì cho nên chém ra một đao không thành vấn đề, nhưng đối phương khi xuất đao không biết bên trong cái túi có thứ gì, một chút lực lượng không chính xác cũng ảnh hưởng tới kết quả cuối cùng... Hắn rất mạnh, Lê tiên sinh, chọc vào người như vậy thì ngài nên có chuẩn bị.”

Bọn người Lê Vĩnh Thịnh đứng lên rồi dùng ánh mắt đề phòng nhìn hắn, người bị đao phong chém tới thì cả nhúc nhích cũng không dám, thật lâu sau, Lê Vĩnh Thịnh hỏi:

“Cậu là ai? Có mục đích gì?”

“Ha ha.”

Thu đao về, James lấy ra một tờ danh thiếp rồi lễ phép đưa tới:

“James? Cook, khu tự trị Pennsylvania ở Mỹ, nghiên cứu viên sở nghiên cứu Alice, xin chỉ dạy nhiều hơn.”

ĂN SÁT

Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 139

Phương Vũ Tư.

“Lúc trước nói rất đúng, tớ phải đi tập luyện đây, không hát, tớ chỉ kiểm tra thiết bị thôi, nếu như làm không tốt công tác bảo mật, thì sáu trăm đồng này sẽ trả lại cho cậu ngay lập tức... Cậu làm gì nhìn tớ dữ vậy, đừng có nhìn như vậy được không, cậu thích tớ à?”

Đi trên con đường trong sân trường, Gia Minh có chút không nhịn được nói, ở bên cạnh là Đông Phương Uyển đang hai mắt bốc hỏa, mấy ngày gần đây, đây chính là cách mà cô dùng để chống đối lại với Gia Minh.

“Đừng có làm cho người khác buồn nôn, cho dù đàn ông trên thế giới này chết sạch thì tôi cũng không... Hừ, không thèm coi trọng người như cậu.”

“Câu nói này cũ rồi...”

“Tôi thật không biết tại sao chị Tố Ngón lại quen biết với loại người như cậu... Cô dâu nuôi từ bé, cậu nghĩ tôi sẽ tin tưởng ư?”

“Ách, về chuyện cô dâu nuôi từ bé, cậu biết đó, cô dâu nuôi từ bé là việc mà cô ta không thể quyết định được, cha tớ quen biết mẹ của cô ta nên vì thế cô ấy bị bức ép trở thành cô dâu nuôi từ bé... Cậu biết tên của cô ta hơn nữa còn gọi là chị Tố Ngón, cậu và cô ta rất quen ư?”

“Hừ.”

Cô chỉ gặp Gian Tố Ngón có một lần nhưng cô rất có thiện cảm với cô ta nên cô không thể tin được khi một người có mị lực như thế lại vương vào sai lầm “Con dâu nuôi từ bé” như vậy nhưng trong lòng cô vẫn còn một tia thấp thòm, Cố Gia Minh có lực phản ứng rất mạnh, kỹ thuật máy tính lại cao siêu, dựa theo lời thầy Trần nói thì có rất nhiều chuyện liên quan tới Hoa Tulip thì cũng có bóng dáng của hắn, quan hệ này nếu không thể nào không thân thiết được.

Nói chung, có lẽ là chị Tố Ngón quá mức lương thiện, quá mức hiếu thuận nên mới đồng ý vụ cô dâu nuôi từ bé này, nhưng mà khi nghĩ hai người thì cô lại liên tưởng tới hình tượng cóc ghê và thiên nga, Cố Gia Minh quá kiêu ngạo làm cho cô giận tới nghiến răng...

Khi cô còn đang cáu giận thì một trái chuối đưa tới trước mặt:

“Tức giận thì không tốt cho sức khỏe, tớ dám cá là mấy ngày nay cậu đang nóng trong người. Ăn chuối không?”

“Ăn chuối cái đầu cậu!”

Cô chột nói:

“Được rồi, đại minh tinh Phương Vũ Tư đang ở trong hội trường, cậu đừng có làm loạn đó.”

“Tớ không có hứng thú với đại minh tinh.”

Vừa ăn chuối. Gia Minh cười nói:

“Nhưng mà Linh Tĩnh lại thích cô ta, có lẽ nên xin một chữ ký về...”

“Linh Tĩnh của cậu đang ở trong hội trường, ha ha, nhưng mà chỉ ở cùng một chỗ thôi chứ không phải là của cậu, ha ha...”

Nói đến đây. Đông Phương Uyển lộ ra bộ mặt đắc ý, cô nói:

“Tớ muốn đi lấy vài món đồ, cậu tới hội trường trước đi.”

Nói xong cô liền đi khỏi.

Bây giờ là thời gian học buổi chiều nên trong sân trường khá yên tĩnh không có nhiều người lắm, Gia Minh đem vỏ chuối ném vào thùng rác.

Trong lòng hắn đang tự hỏi rốt cuộc là Đông Phương Uyển biết được những gì mà mỗi lần đều có thể chắc chắn mình và Linh Tĩnh, Sa Sa chỉ là bạn bè bình thường.

Khi hắn đang suy nghĩ thì có mấy bóng người từ khu hoạt động của CLB đi tới, một tên mập mạp nhìn hắn vài lần sau đó giơ tay chào hỏi:

“Cố.. Cố Gia Minh!”

“Phó... Nghiêm Kiệt?”

Đối với những thứ không quan tâm thì hắn thường không để bụng, nhưng mà tập quán sát thủ làm cho hắn có thể nhanh chóng nhớ lại nhiều thứ, tên mập trước mặt này là một người mà hắn gặp khi cướp thuyền, thứ làm Gia Minh nhớ hắn chính là hắn có thể phân biệt chuẩn xác mật mã, không ngờ là có thể gặp lại hắn ở chỗ này.

“Ha ha, đã lâu không gặp. Đã lâu không gặp.”

Mập mạp kia đi tới ôm Gia Minh một cái sau đó giới thiệu với hai người bạn phía sau:

“Vị này chính là Cố Gia Minh là người bạn theo tớ cùng trải qua hoạn nạn, đây là hai người hợp tác với tớ: Đinh Kiệt, Đường Vũ.”

Khi đối mặt với bão tố trên đảo, hắn biết tên mập này rất chất phác trong làm việc và lời nói, hắn thường kể những chuyện cười rất không bỏ ích cho người khác nghe nhưng thật ra hắn rất biết cách làm quen, mấy người bạn họ làm quen một lần sau đó hắn ôm vai Gia Minh rồi để cho hai người bạn đi tìm những người khác trước, hắn thì thần thần bí bí kéo Gia Minh qua một bên nói chuyện..

“Ha ha, tôi sớm nghe được các người đều ở Thánh Tâm học viện, việc này càng dễ làm hơn. Mọi người đều là anh em nên tôi không lòng vòng, tôi nói thẳng, chuyện này... Nghe nói Phương Vũ Tư sẽ đến Thánh Tâm học viện để biểu diễn?”

***** Phương Vũ Tư là một đại minh tinh nhưng thật ra cô chỉ mới làm việc được ba bốn năm, có người nói cô ngay lúc đó gặp được một thiên tài âm nhạc, sau đó dùng giọng ca ngây thơ đến rối tinh rối mù để đi hết đại giang năm bắc rồi từ từ trở thành Ngọc Nữ trong giới ca nhạc.

Chi tiết là ngày vui thì thường không kéo dài, bởi vì Phương Vũ Tư xuất thân bản hàn nên rất khao khát tiền tài, có người nói cô không những cùng tên soạn nhạc kia quen nhau mà còn cùng vài tên phú hào có quan hệ mập mờ, vì vậy có một ngày người nhạc sĩ này do không chịu được việc vợ mình ngoại tình nên đã rời đi, do không còn ca khúc nữa nên Phương Vũ Tư với giọng ca không được xuất sắc cho lắm, mấy năm sau dần dần rời khỏi tầm mắt của mọi người, tuy rằng thỉnh thoảng còn có người nhớ tới nhưng cho dù thế nào đi nữa thì cô cũng không còn sự huy hoàng của ngày xưa.

Đây vốn là một việc sẽ xảy ra trong tương lai cũng là nguyên nhân mà Gia Minh nói cô ta không quá giống đại minh tinh, nhưng mà cũng phải nói lúc này là lúc mà cô và bạn trai vừa mới chia tay, lúc này cũng là lúc cô chuyên tâm phát hành ca khúc mới, danh tiếng của cô lúc này đang ở đỉnh cao nhất của sự nghiệp nên cũng không thể trách Linh Tĩnh, Sa Sa và Phó Nghiêm Kiệt lại coi cô là thần tượng được.

Bên trong hội trường thật to, trên vũ đài, Phương Vũ Tư đang cùng mấy người bên cạnh nói chuyện, người đại biểu giáo viên tiếp đãi là Trương Nhã Hàm, chủ tịch hội sinh viên Đông Phương Lộ và Trương Cảnh Phong - người đưa cô tới đây, trong mắt cô ba người này đều là những người có gia cảnh cực kỳ xuất sắc nên cô không khỏi có chút đố kỵ cũng có chút hâm mộ, khi nói chuyện cô thường cười một cách vô cùng thân thiết.

Tuy rằng đã dốc sức làm việc mấy năm thế nhưng tuổi tác của Phương Vũ Tư cũng không lớn, lúc này cô chỉ mới có hai mươi mốt tuổi thôi, với khuôn mặt xinh đẹp và cái lối đại minh tinh nên dù tới bất cứ nơi nào thì cũng có người nịnh hót cô, một số lão trung niên thích chơi đùa minh tinh thì đối với cô càng ngoan ngoãn phục tùng.

Mà bây giờ, Nhã Hàm thì không nói làm gì thế nhưng hai nam nhân thì cũng chỉ nói vài câu khách sáo cho có lệ, tuy rằng không tính là thất lễ nhưng cũng không hề có cảm giác thân cận, những nam nhân như vậy không phải là cô chưa từng gặp qua thế nhưng mỗi lần như vậy đều làm cho cô cảm giác không cam lòng.

Đối với Phương Vũ Tư mà nói, tuy rằng cô thích tiền thế nhưng dù sao cô cũng là phụ nữ, mà là phụ nữ thì có ai mà không hi vọng chồng mình là một người đẹp trai, lịch sự giàu có, lấy góc độ này mà xét thì Trương Cảnh Phong hoàn toàn phù hợp với yêu cầu, về phần Đông Phương Lộ.

Tuy hiện nay chỉ mới mười bảy tuổi nhưng từ nhỏ được dạy dỗ cẩn thận làm cho hần toát ra một khí thế của người đứng đầu, khi hần đứng bên cạnh Trương Cảnh Phong thì không có chút thua kém nào, kỳ nghỉ hè năm kia ở HongKong cô đã gặp hần một lần, ngay lúc đó hần rất có phong độ xuất hiện trong yến hội, lúc đó hần còn đến xin chữ ký của cô nữa, lúc đó hần đã lưu lại cho cô một ấn tượng sâu sắc, ai ngờ lần này gặp lại thì đối phương đã quên đi chuyện năm đó, hần không còn gọi cô là chị nữa mà chỉ gọi là Phương tiểu thư.

Đương nhiên, đây cũng không phải là cô đem Trương Cảnh Phong và Đông Phương Lộ trở thành đối tượng để làm chồng trong tương lai thế nhưng với người có thói quen luôn làm trung tâm mọi người của đại minh tinh lại bị đối đãi như với người bình thường làm cho trong lòng cô có một khúc mắc nho nhỏ.

Lúc này người trong hội trường không nhiều lắm, do lúc trước có nói qua nên bây giờ không có ai tới xin chữ ký của cô, sau một lát, nhạc ngừng lại. Trương Nhã Hàm và Đông Phương Lộ hỏi ý kiến của cô. Phương Vũ Tư gật đầu, nói:

“Ừ, không tệ, cô bé dẫn đầu kia tuy không có chuyên nghiệp nhưng lại rất có cảm giác.”

Nghe xong đánh giá của cô ba người đều nở nụ cười, quá thật cô bé kia không hề chuyên nghiệp nên ở trước mặt Phương Vũ Tư biểu diễn làm cho cô run run, bộ dạng rất khân trương, nhưng ở trong cái run run này cô bé vẫn có thể biểu diễn các động tác vô cùng nhuần nhuyễn, điều này ngay cả những diễn viên chuyên nghiệp cũng không làm được. Đi xuống sân khấu, cô bé kia lấy khăn lau mồ hôi trên trán ánh mắt thì vẫn luôn nhìn về phía này.

“Linh Tĩnh, em tới đây một chút.”

Trương Nhã Hàm phát tay về phía kia, một nữ sinh chạy tới, khuôn mặt cô có chút lo sợ.

Linh Tĩnh nói:

“Cô Trương, Quản lý Trương, đã lâu không gặp... Phương tiểu thư, xin chào...”

“Ân, xin chào.”

Phương Vũ Tư gật đầu cười, Trương Cảnh Phong ở một bên cũng cười nói:

“Linh Tĩnh, em thật không tốt, đã lâu như vậy sao không trở lại Bắc Âu Huyền Tượng thăm mọi người, đám người Khắc An đều rất nhớ em đó. Được rồi, vừa rồi khiêu vũ rất tốt.”

“Ha ha, cảm ơn.”

Thiếu nữ Linh Tĩnh bỏ qua sự chỉ trích, cô chỉ cười cảm tạ. Nhã Hàm nói:

“Đúng vậy, vừa rồi Phương Tiểu thư cũng khen là em khiêu vũ rất tốt.”

“Thật, thật ư?”

Được thần tượng khích lệ nên Linh Tĩnh vô cùng vui sướng. Đông Phương Lộ cười nói:

“Cậu không phải rất sùng bái Phương tiểu thư ư, hiện tại cậu có thể xin chữ ký của cô ấy, còn không mau nắm lấy cơ hội?”

“Thật sự có thể chứ? Không phải nói hôm nay...”

“Đương nhiên có thể, Phương tiểu thư nhất định sẽ rất thích. Không phải sao?”

Lúc trước yêu cầu mọi người đừng vội xin chữ ký là Đông Phương Lộ thông qua hội sinh viên đưa ra đề nghị. Nhưng mà lúc này chính hắn lại nói như

vậy.

Nhìn Đông Phương Lộ một cái, Phương Vũ Tư gật đầu nói:

“Đương nhiên.”

“Còn không mau tìm thứ gì đó để tới, lẽ nào cậu muốn Phương tiểu thư ký tên lên quần áo ư?”

Đông Phương Lộ giục một tiếng, Linh Tĩnh thè lưỡi:

“Đáng tiếc là quần áo này không phải của tớ, nếu không thì tớ cũng muốn như vậy rồi... Tớ đi lấy vớ.”

Nói xong cô liền nhanh chóng rời đi.

Nhìn bóng lưng của cô bé, Phương Vũ Tư lại nhìn về phía ba người, vừa rồi cô bé tên là Linh Tĩnh hiển nhiên đã trở thành tiêu điểm của mọi người. Trương Cảnh Phong biết cô hơn nữa quan hệ còn rất tốt. Đông Phương Lộ thì chiếu cố đặc biệt cho cô. Trương Nhã Hàm tuy không nói nhiều nhưng lại vỗ vai cô, việc này không giống như quan hệ giữa giáo viên và học sinh bình thường.

Mình thì trở thành một dụng cụ để kích lệ và ký tên, dùng để kích lệ cô bé tên là Linh Tĩnh này, cô... cô phải là rất thích cảm giác này không...

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 140

Muốn Chết (1+2) .

“... A, bạn học này, em tên là gì?”

“Em gọi là Diệp Linh Tĩnh, Phương tiểu thư.”

“Ác, một cái tên thật hay, ghi là kỷ niệm ngày diễn xuất của Phương Vũ Tư và Diệp Linh Tĩnh, được không?”

Sau khi nhận được chữ ký, Linh Tĩnh liền đem quyển vở ôm vào trong ngực, cô hưng phấn tới đỏ bừng mặt, cô liên tục cảm ơn, cô nói:

“Em thích nhất bài Văn Thi và bài Kim Dạ Vô Miên của chị...”

Thấy Linh Tĩnh hứng thú với Phương Vũ Tư như vậy nên Trương Cảnh Phong ở bên cạnh cũng chỉ nói những chuyện xung quanh chủ đề này. Đông Phương Lộ cũng phụ họa nói đùa theo. Nhã Hàm thì ở một bên chỉ huy học sinh chuẩn bị đạo cụ.

Mặc dù trọng tâm câu chuyện là những ca khúc mà Phương Vũ Tư hát thể nhưng diễn viên chính không phải là cô, ánh mắt của hai người bên cạnh luôn nhìn về phía Diệp Linh Tĩnh mà không hề nhìn cô làm cho cô không được tự nhiên, thế nhưng vì lễ phép nên cô vẫn phải duy trì nụ cười ưu nhã tự nhiên trên mặt.

Bản thân của Diệp Linh Tĩnh thì luôn hưng phấn nói chuyện với Phương Vũ Tư, biểu hiện của cô rất đúng mực của một fan cuồng nhiệt, tuy rằng bình thường cô rất lạnh nhạt thế nhưng khi đột nhiên gặp được thần tượng, hơn nữa còn có thể nói chuyện thân thiết như hai người bạn làm cho Linh Tĩnh trong nhất thời không thể khống chế tốt tâm tình của mình, huống chi còn có hai người nam nhân vô cùng ân cần đứng kế bên.

Trong khi bọn họ nói chuyện thì Đông Phương Uyển dẫn Gia Minh từ cửa hông đi đến, theo sát bọn họ còn có một tên mập mạp bộ dáng lén lút, vừa vào cửa là hắn liền dùng ánh mắt cuồng nhiệt để nhìn Phương Vũ Tư, miệng thì liên tục nuốt nước miếng.

“... Được rồi, cậu chủ yếu là nhìn cách bố trí sân khấu, xem xét vị trí, thứ hiệu quả của âm thanh... Đây, cậu có nghe tớ nói không... Được rồi. Linh Tĩnh ở bên kia, còn có đại minh tinh Phương Vũ Tư nữa, nhưng mà tớ không thích người phụ nữ kia.”

Cô bĩu môi nói lầm bầm trong miệng, lời còn chưa nói hết thì một khuôn mặt mập như heo xuất hiện trước mặt cô:

“Tôi tôi tôi... Tôi thích. Chúng ta nhanh qua đó đi...”

Gia Minh không khỏi âm thầm lắc đầu, người bạn được coi là cùng chung hoạn nạn trước đây, người mà cùng hắn ở trong công sự tránh đạn còn dám nói

chuyện với hắn lúc này có chút vô cùng chướng mắt.

Gia Minh không nhìn Phương Vũ Tư mà tự mình đi tới, trên đường đi hắn chăm chú nhìn biểu tình trên mặt của Linh Tĩnh, sau đó lại nhìn về phía Trương Cảnh Phong và Đông Phương Lộ ở bên cạnh, hắn có chút thú vị huyết sáo lên, Linh Tĩnh thì đang đó bưng mặt nói chuyện với thần tượng nên không hề chú ý tới những người bên cạnh.

Phương Vũ Tư đảo mắt liếc qua, khi đảo qua người Đông Phương Uyển thì cô hơi ngừng lại.

Nhã Hàm ở cách đó không xa gật đầu cười với Gia Minh, Đông Phương Lộ thì cười đi tới vỗ vai hắn.

“Ha ha, cậu rốt cục đã tới. Tiểu Uyển vẫn luôn nói với tôi là mời cậu tới vô cùng cực khổ.”

“Ách, có thể tưởng tượng...”

Gia Minh quay đầu lại nhìn Đông Phương Uyển hắn thấy Đông Phương Uyển hất cằm lên trừng mắt nhìn hắn.

Khi thấy biểu hiện của hai người thì Đông Phương Lộ cười nói:

“Được rồi, để chuẩn bị cho lần diễn xuất lần này nên hội học sinh của bọn tôi coi như là đã dốc toàn lực. Gia Minh, cậu xem một chút coi sân khấu bố trí như thế nào? Chỉ chút ý kiến đi.”

“Bố trí sân khấu?”

Gia Minh ngắm nhìn bốn phía sau đó ngây thơ nói:

“Cái sân khấu này lúc trước là hình trứng, bây giờ cũng là hình trứng, các người đã bố trí ư?”

“Ách.” Khuôn mặt của Đông Phương Lộ có chút bị kiềm hãm, sau đó hắn nở nụ cười:

“Gia Minh, cậu thật là hài hước, ân... Ha ha, chúng tôi cũng chỉ đặt thêm hoa cỏ các loại, còn thêm một cái màn che, ha ha, kỳ thực còn có không ít thứ định làm, vừa lúc cậu tới, chúng ta có thể thương lượng một chút, vì cậu có lên sân khấu nên chúng tôi bàn bạc và cho ý kiến thống nhất là để cho cậu tự quyết định, cậu chuyên nghiệp hơn bọn tôi mà.”

Lúc này, Trương Cảnh Phong ở một bên thân mật nhìn sang:

“Không ngờ Gia Minh cũng tham gia biểu diễn, đêm đó tôi nhất định phải đến xem, nếu là Gia Minh thì tiếc mục là áp trận phải không?”

Đông Phương Lộ cười lắc đầu:

“Áp trận đương nhiên là Phương tiểu thư biểu diễn, Gia Minh thì có lẽ là an bài ở trước Phương tiểu thư?”

Lúc này Linh Tĩnh tới đã đoạt danh tiếng của Phương Vũ Tư, lúc này Gia Minh vừa đến thì ngay lập tức trở thành trọng tâm câu chuyện, nhìn về phía nam sinh có tướng mạo bình thường này, Phương Tư Vũ không khỏi có chút nghi hoặc, người này là ai, thoát nhìn thì không có gì nổi tiếng, tại sao ai cũng quan tâm tới hắn?

Cô nào biết tâm tư của bọn người này, bây giờ là xã hội văn minh, khi tình địch gặp nhau thì vẫn phải bảo trì lễ phép và nho nhã, trong lòng Trương Cảnh Phong thì Gia Minh là địch thủ, tâm tư của Đông Phương Lộ thì càng thêm phức tạp, trong lòng hắn cũng coi Gia Minh là địch thủ, về phương diện khác hẳn lại hi vọng Gia Minh và Linh Tĩnh chỉ là bạn bình thường để cho hắn kết bạn rồi mượn cơ hội tiếp cận Linh Tĩnh.

Dù sao nam nữ có thể ở chung một chỗ thì nếu không có tình cảm nam nữ thì tình cảm của bọn họ sẽ giống như người nhà với nhau, mình muốn làm quen với Linh Tĩnh thì Cố Gia Minh sẽ là một người rất quan trọng.

Sờ sờ mũi, Gia Minh nói:

“Đừng có phiền như vậy, tôi muốn là người thứ nhất lên sân khấu, làm xong sớm thì mới tốt...”

“Cậu muốn làm người diễn thứ nhất sợ rằng không được, ngay từ đầu mà không khí bị đẩy lên quá cao thì sẽ ảnh hưởng tới những tiết mục phía sau.”

Đông Phương Lộ có chút làm khó dễ nói:

“Nếu không thì để cho cậu diễn ở giữa, tổng cộng hơn ba mươi tiết mục, xếp cậu vào vị trí khoảng mười lăm, mười sáu được không. Trước tiên là phải xem cách sắp xếp, sau đó là hiệu quả của âm thanh, bọn họ chuẩn bị sắp xong rồi. Gia Minh, chúng ta đi qua phòng điều khiển ở phía sau hậu trường nhìn một chút đi.”

Vô cùng thân thiết nắm vai Gia Minh, hai người nhanh chóng đi về phía hậu trường. Phương Vũ Tư hỏi dò:

“Bạn học đó cũng là người biểu diễn ư, không biết hắn biểu diễn thứ gì?”

Lúc này ở xung quanh Phương Vũ Tư có một tên mập mập đang hưng phấn xoa tay. Đông Phương Uyển không thích người phụ nữ chỉ biết làm giàu này nên đã nhanh chóng đi khỏi, Nhã Hàm thì cũng lui ra ngoài vài bước, Linh Tĩnh thì đang quay mặt lại giao lưu với Gia Minh bằng biểu hiện trên mặt, cô đang định trả lời thì Trương Cảnh Phong ở bên cạnh cười nói:

“Phương tiểu thư đoán thử xem?”

“Àn... Tôi nghĩ là hắn diễn tiểu phẩm. Khi tôi nghe mọi người nói hắn rất rành sân khấu này nên tôi nghĩ thế.”

Cô tự cho là mình đã đoán chính xác nên có chút tự đắc, thế nhưng Trương Cảnh Phong thì cười nhẹ, Linh Tĩnh nói:

“Không phải, tiết mục của hắn là hát.”

“Hát?”

Đều là ca sĩ nên Phương Vũ Tư có chút không tin tưởng mắt nhìn, đầu năm nay nếu muốn hát mà kiếm ăn thì không riêng gì giọng hát mà ngoại hình cũng phải đẹp nữa, nếu không thì cho dù ca sĩ có hát hay thế nào đi nữa thì cũng không thể nổi tiếng được, huống hồ loại người không hề đặc sắc như Gia Minh, cô nói:

“Hắn... Nhất định là hát rất tốt.”

“Ừ.” Trương Cảnh Phong gật đầu, nói:

“Quả thật là hắn hát rất tốt, nếu như nói...”

Mới nói được một nửa thì Linh Tĩnh ở bên cạnh nói:

“Đâu có, hắn hát rất vớ vẩn, đâu có dễ nghe như chị Vũ Tư.”

Mới nói chuyện một lát với nhau mà Linh Tĩnh bây giờ đã thuận miệng gọi chị rồi.

Lời Linh Tĩnh nói Trương Cảnh Phong cũng không thể phản bác được, hắn có chút ý xấu nhìn xung quanh, Phương Vũ Tư lần này tới Giang Hải chỉ sợ là để tìm ban nhạc Khái Niệm, nếu như cô biết chủ dàn nhạc Khái Niệm là Gia Minh thì không biết cô sẽ có biểu hiện đặc sắc như thế nào.

Nghĩ tới đây, hắn thấp giọng cười trộm, sau đó hắn không khỏi liếc mắt nhìn Linh Tĩnh, trong lòng có một chút tư vị không thể nói nên lời.

Trong chốc lát, diễn tập ở phía trên đã kết thúc, khi bọn họ mang đạo cụ đi thì Gia Minh cũng từ bên trong đi ra rồi phụ giúp khiêng một cái ghế.

Trong khi tất cả mọi người bận rộn thì Phó Nghiêm Kiệt dường như đã lấy được dũng khí nên hắn đi tới phía trước người Phương Vũ Tư nói:

“Phương... Phương... Phương... Phương Vũ Tư... A, không. Vũ Tư... Không. Phương tiểu thư...”

Khi thấy khuôn mặt của tên mập càng ngày càng ngày càng hồng, Phương Vũ Tư trong lúc nhất thời có chút buồn cười, cô khiêm tốn gật đầu, nói:

“Xin chào, có chuyện gì không?”

Có thể nhìn ra Phó Nghiêm Kiệt là một fan vô cùng cuồng nhiệt của Phương Vũ Tư, lúc này hắn vô cùng luống cuống tay chân:

“Chuyện này, tôi... Tôi... Tôi... Tôi rất sùng bái cô, rất thích cô... Cô hát rất hay... Tất cả những đĩa nhạc mà cô phát hành tôi đều có mua. Được rồi... Còn có cả áp-phích của cô nữa, tấm nào tôi cũng có mua... Mỗi buổi tối tôi đều quay, à không, đều nghĩ tới cô, tôi rất sùng bái cô. Tôi muốn... Tôi muốn...”

Mấy người bên cạnh trợn mắt há mồm nhìn tên mập mập đang vô cùng cuồng nhiệt, câu “Mỗi buổi tối tôi đều quay” làm cho mọi người đều có chút mơ màng, biểu tình của Phương Vũ Tư cũng vô cùng phức tạp. Càng lúc càng khẩn trương nên tên mập càng nói càng loạn, đúng vào lúc này, giọng nói của Gia Minh từ dưới hội trường vang lên.

“Khụ khụ... Khụ, phốc phốc, đây chỉ là thư âm thanh, thư âm thanh thôi. Mọi người không cần khẩn trương.

Giọng nói này quanh quẩn trong đại sảnh, trùng hợp là nó cấp cho Phó Nghiêm Kiệt một cơ hội để xuống đài, hấn vội vã đưa mắt nhìn xuống sân khấu, tâm tình nôn nóng của hấn dần dần bình phục lại. Phương Vũ Tư thì cầm một chai nước khoáng lúng túng uống, cô thầm hận người đại diện tại sao không tới làm cô không thể đuổi tên này đi.

Gia Minh đứng trên đài chỉ về phía Phương Vũ Tư nói:

“Bài hát này tặng cho người đáng yêu nhất xinh đẹp nhất, mê người nhất của chúng ta - bạn Diệp Linh Tĩnh...”

Những người ở dưới sân khấu này có một phần biết quan hệ thân mật giữa Linh Tĩnh và Gia Minh thế nhưng phần đông mọi người lại không biết, tất cả đều kinh ngạc nhìn qua, cho dù là nói giỡn thì lời nói này cũng quá mức dữ dội.

Da mặt của Linh Tĩnh vốn mỏng, lúc này cô đi không được mà ở lại cũng không xong, việc này làm cô hưng hãnh trừng mắt nhìn về phía Gia Minh ở phía dưới, việc này làm cho Gia Minh cười một trận.

Ngay khi Phó Nghiêm Kiệt lấy hết dũng khí quay người qua thì một giọng ca cao vút vang lên trong hội trường làm chấn động tất cả mọi người.

“Only you, có thể bạn ở Tây Kinh, only you, có thể giết yêu và trừ ma, only you, có thể bảo hộ ta, cho dù con cua hay con ngọc trai thành tinh cũng không thể nào ăn ta ...”

Sau khi hát xong thì hấn chỉ tay lên:

“OK, âm thanh rất tốt, ách... Cảm ơn mọi người.”

Hấn hát một cách thật đã ghiền, trong lúc nhất thời có vô số người ngã sấp trong hội trường, trong số đó sợ rằng cũng có Phương Vũ Tư.

Ngay khi âm tiết đầu tiên vang lên thì Phương Vũ Tư phốc một cái rồi phun hết nước trong miệng vào người Phó Nghiêm Kiệt. Phó Nghiêm Kiệt thì bị giọng hát này làm cho hấn sợ hãi tới mức trượt chân rồi bay thẳng vào người của Phương Vũ Tư, ngay sau đó, tiếng thét chói tai của Phương Vũ Tư vang lên.

Bang bang hai tiếng, không biết Phương Vũ Tư lấy đâu ra sức lực lớn như thế, sau một phen giãy giụa thì cô gái yếu ớt này đã đá văng tên mập ra ngoài, nước khoáng trong chai thì cuộn cuộn chảy lên người cô, trong lúc nhất thời một vũng nước đọng lại dưới chân cô.

Bởi hôm nay mặc bộ quần áo màu vàng bó sát người nên khi bị ướt thì thân thể cô mơ hồ bị lộ ra, cho dù ai nhìn thì cũng không nghĩ là bị nước chảy vào làm ướt mà đều nghĩ là nước chảy ra từ bên trong...

“A, xin lỗi xin lỗi... Xin lỗi, tôi giúp cô lau, tôi giúp cô lau...”

Mập mập từ mặt đất bò dậy rồi nhanh chóng lấy một hộp giấy vệ sinh sau đó xông tới.

“Không cần, không cần, tôi tự làm được!”

Trong lúc nhất thời, giọng nói Phương Vũ Tư dùng để ngăn cản tên mặt có chút bén nhọn, một lát sau, cô đoạt lấy khăn tay rồi tự mình lau chùi, nhưng mà vị trí kia quá thật là quá mẫn cảm, dưới tình huống có vô số người nhìn chăm chăm vào thì cô chỉ dám lau phần dính mập mờ hơn sau đó oán hận ném khăn tay xuống.

Khi thấy việc như vậy xảy ra thì Nhã Hàm vội vã chạy tới, cô một bên oán hận nhìn Gia Minh đang tươi cười một bên đưa Phương Vũ Tư đi phòng nghỉ.

Khi thấy Phương Vũ Tư đi xa, Phó Nghiêm Kiệt thất hồn lạc phách đứng yên tại chỗ, một lát sau hắn mới ôm cái bụng phê bị đá ngồi xuống cái ghế, thấy thân tượng bị như vậy nên khi Gia Minh đi xuống thì Linh Tĩnh vội chạy tới hung hãn đánh hắn một cái, cô nhẹ giọng chỉ trích:

“Đều tại cậu, xem cậu làm gì này!”

“Xin nhờ.”

Gia Minh vừa dựa vào người Linh Tĩnh vừa cười nói:

“Hai nam nhân ở bên cạnh nhìn chăm chăm vào cậu thì nếu tớ không nghĩ biện pháp để hấp dẫn sự chú ý của cậu thì chẳng lẽ phải làm theo cách của họ?”

“Cậu, cậu...”

Khi nghe hắn nói những lời này thì Linh Tĩnh đỏ mặt lên, cô nói:

“Đâu có, cậu đừng có đoán mò...”

Sự trách cứ vừa rồi ngay lập tức biến mất không còn sót lại chút nào.

Đi tới bên cạnh Phó Nghiêm Kiệt, Gia Minh cười hỏi:

“Ai, không có sao chứ, khi nãy tôi thấy cô ta đá cậu, thật là...”

“Nếu như cô ấy có thể không giận tôi thì tôi tình nguyện để cho cô ấy đá thêm vài cái, lần này thì xong rồi, cô ấy nhất định là hận chết tôi...”

Xoa cái bụng, Phó Nghiêm Kiệt nói một cách vô cùng cay đắng, hắn nhìn về phía Gia Minh rồi không nhịn được lắc đầu cười khò, nói:

“I phục YOU, lão đại, cậu quá vô địch, người ta hát thì đòi tiền, cậu thì đòi mạng...”

Một khúc hát của Gia Minh đã làm chấn động tất cả mọi người bên trong hội trường, trong khi mọi người còn đang chấn động thì Phương Vũ Tư cũng vì xấu hổ, mà nói là đi xử lý một chút việc riêng rồi cùng Trương Cảnh Phong rời đi. Gia Minh thì bị Nhã Hàm trừng mắt, Phó Nghiêm Kiệt oán giận. Đông Phương Uyển thì oán hận liên tục nói: “Cậu cố ý, nhất định là cậu cố ý”.

Tuy nhiên, đối với Gia Minh mà nói thì điều này chẳng là gì, có thể ở chỗ của Đông Phương Uyên và Trương Cảnh Phong mà làm cho Linh Tĩnh xấu hổ thì mục đích đã đạt được, tuy Linh Tĩnh sẽ không vì một người ngoài có chút ân cần mà thích họ nhưng mà mọi người ở chung với nhau một thời gian thì phải tạo cho những người thân có cảm giác mới mẻ mới được.

Gia Minh không phải người của bộ môn âm nhạc nên cũng không có cái gì gọi là tinh thần âm nhạc, cho dù là bị Đông Phương Uyên ép thì hẳn cũng không muốn làm cho mình nổi tiếng nhưng mà Phương Vũ Tư dù sao cũng là một đại minh tinh, có rất nhiều nữ sinh là fan cuồng nhiệt của cô trong đó có cả Linh Tĩnh, nếu mình không làm thế thì không thể thu hút sự chú ý được.

Ngày cuối cùng của khóa học mọi người đều đến hội trường để tập luyện cho nên tần suất trốn học của Gia Minh từ hai ngày cuối tuần biến thành ba ngày cuối tuần. Đối với việc này, Gia Minh không có gì để nói, nhưng mà Sa Sa thì có, có một lần Linh Tĩnh tới bây giờ tới rồi mà còn chưa về nên cô liền tới trường để tìm, trên đường trở về Sa Sa có chút tức giận.

“Mỗi ngày đều tới khuya mới về, đám người của Vĩnh Thịnh bang còn đang làm đi loạn khắp nơi, tớ và Gia Minh đều rất lo cho cậu đó, cậu có biết không? Chẳng lẽ Phương Vũ Tư còn quan trọng hơn hai người bọn tớ ư?”

“Không có, các bạn đó muốn luyện tập thêm vài lần, tớ thì không có biện pháp...”

Linh Tĩnh nói với một giọng vô cùng áy náy. Sau đó, Linh Tĩnh từ trong phòng lấy ra quyển vở có chữ ký của Phương Vũ Tư, cô nói:

“Đây, tặng cho cậu, đừng có giận nữa được không.”

“Thật chứ!”

Tuy rằng Sa Sa còn có giận nhưng thật ra cô cũng là một trong những fan của Phương Vũ Tư, khi nghe Linh Tĩnh nói vậy thì hai mắt cô sáng ngời.

Cướp lấy quyển vở, một lát sau cô nói:

“Quên đi, trả cậu này... Phía trên có tên của cậu, tớ lấy cũng không có tác dụng gì, lần sau khi thấy cô ta thì xin cho tớ một chữ ký là được!”

“Đương nhiên không thành vấn đề, nói cho cậu biết, chị Vũ Tư rất thân với tớ, hôm qua chị ấy còn ngồi tán gẫu với tớ nữa, hơn nữa chị ấy còn hỏi tình hình trong nhà, tớ nói là nhà chúng ta mở võ quán, mẹ là bác sĩ, chị ấy còn định tới đây nữa, nếu như cậu tới sớm một tí không chừng còn kịp xin chữ ký nữa đó! Ân. Tớ còn muốn xin một chữ ký cho Gia Minh nữa, ha ha...”

Trong thế giới của ba người, có lẽ là do tính cách hoặc là do Gia Minh thường xuyên quan tâm chăm sóc nên từ nhỏ tới lớn ba người không có quá nhiều tranh cãi và bất đồng, thỉnh thoảng cũng có sinh ra oán niệm, nhưng chúng nó rất nhanh biến mất.

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 141

Suy Luận Của Đông Phương Uyển (1+2) .

Trong lòng Sa Sa có chút oán hận, sau khi người của Vinh Thịnh bang chết thì bọn chúng yên lặng được hai ba ngày, nhưng mà hai ngày trước bọn chúng đã bắt đầu trở lại hơn nữa bọn chúng còn bá đạo hơn cả lần trước.

Cùng lúc đó bọn chúng còn phát ra tin tức tìm tên đã giết người của bọn chúng để báo thù. Mặt khác, người của bọn chúng tới lần này hoàn toàn là những tên côn đồ cả lơ phất phơ, ngày thường khi không có chuyện gì thì bọn chúng thường xuyên lang vãng trên đường, đám người A Thủy a Mạnh đã mấy lần xung đột với bọn chúng, tuy rằng không phải đánh nhau nhưng bầu không khí vô cùng khản trương.

Tâm thù của Linh Tĩnh và Sa Sa thì đối phó vài ba tên lưu manh thì không có vấn đề gì, nhưng bọn họ là giới nữ nên thường làm việc rất cẩn thận.

Trời ngừng mưa hai ngày sau đó bắt đầu mưa lại. Bên trong trường học, Nhã Hàm đang vô cùng bận rộn, cô phải an bài cho những biểu diễn trong ngày kỷ niệm, con nghiện của Hứa Nghị Đình đã hết nên không cần Gia Minh đóng giả phụ nữ để đến chăm sóc nữa.

Linh Tĩnh thì bận rộn cho việc múa. Sa Sa bây giờ thì đã là chủ lực của đội bóng chuyền nữ, nói chung mọi người đang rất bận rộn.

Đội trưởng của đội bóng chuyền Thánh Tâm học viện là một nữ sinh năm thứ ba tên là Đàm Tố Nghiên, vóc người đẹp, có người nói cô đã từng theo đuổi Đông Phương Lộ nhưng không có kết quả nhưng cô vẫn là nhân vật phong vân trong trường, cô không thích Sa Sa nên hai người gần đây tranh cãi rất gay gắt, mỗi ngày trở về nhà, Sa Sa luôn miệng nói mình phải làm cái gì đó để làm cho Đàm Tố Nghiên kinh ngạc.

Đối với hai cô gái ở chung này, hôm nay đối với Gia Minh như hai cô gái ghen chồng, bởi vì Đông Phương Uyển gần đây luôn dây dưa với hán, làm cho hai cô gái cực kỳ không hài lòng.

“ót, hành, dưa chua, thịt bò... Này, Cố Gia Minh, cậu đi siêu thị chính là vì những thứ này ư? Đàn ông nội trợ à? Thật đăm đăm.”

Lấy tay chỉ vào đồng thịt bò, Đông Phương Uyển nhíu mày, nói:

“Thoạt nhìn thì không tươi cho lắm, có phải là cậu mua đồ của tháng trước không? Hi hi... Sau cậu lại nhìn tở như vậy, yêu tở ư?”

Đứng ở trước quầy thịt bò ở trong siêu thị, Gia Minh thu hồi ánh mắt đang nhìn Đông Phương Uyển lại, thờ dài:

“Cậu rất rành rồi hay sao, sao toàn đi theo tở vậy, cậu đừng có đi theo sau lưng tở nữa.”

“Tở thấy thịt tươi ở đây rất được, cậu xem, có tù lạnh, ánh sáng lại đầy đủ, có phải là rất mát mẽ hay không?”

“Vậy cậu tiếp tục ở đây đi, tớ đi trước.”

Hắn nói xong liền đẩy xe đi, một lát sau ở phía sau lại truyền tới giọng nói của âm hồn bất tán:

“Bột ngọt? ở nhà cậu không có bột ngọt ư... Tớ thấy loại mì ăn liền này cũng được, làm mì sợi quá phiền phức, còn phải tự mình làm nữa... Đây, Cố Gia Minh, tớ không ngờ cậu thật sự là một người đàn ông nội trợ... Tại sao không nói chuyện với tớ... Tại sao lại nhìn tớ như vậy, yêu tớ sao?”

Gia Minh quay đầu lại nhìn chằm chằm vào đối phương sau đó nở một nụ cười:

“Tớ đoán cậu đang rất mát.”

“Đương nhiên. Tớ đang ở bên cạnh tủ lạnh, cho dù là mùa hè thì sao có thể nóng được?”

“Cậu đi theo tớ?”

“Đây. Cố Gia Minh, cậu đừng có ngậm máu phun người, tớ đi theo cậu khi nào, siêu thị lớn như vậy muốn đi đâu thì là quyền tự do cá nhân, siêu thị này là của cậu ư? Ngược lại, nhà của tớ chiếm 15% cổ phần của công ty này, tớ còn có cả thẻ khách quý, cậu có muốn mượn không... Không mượn à.”

“Tớ nghĩ gần đây cậu bị ám đầu.”

“Theo sau cậu thì sao nào!”

Khi thấy Gia Minh xoay người tiếp tục rời đi thì Đông Phương Uyển để hai tay sau lưng hưng phấn đi theo, trong lòng cô đang có cảm giác mình đang ở thượng phong.

Cô không biết là mình có bao nhiêu may mắn, nếu như là vài năm trước mà cô quấy rầy Gia Minh như thế thì sợ rằng hắn đã có ý định giết người, chỉ là hiện nay tính tình của hắn đã khác đi, hắn không dễ dàng giết người như trước nữa, tuy rằng Đông Phương Uyển rất là phiền, nhưng dù sao việc này cũng coi như là một khúc nhạc đệm nhỏ trong cuộc sống, cứ tùy cô ta đi.

“Đây. Cố Gia Minh, mỗi lần cậu trốn học là vì để về mua những thứ này ư? Nghe nói các cậu từ nhỏ đã là bạn thân cảm tình tốt tới mức giống như là người nhà phải không? Thành thật mà nói, tớ rất ước ao có được tình bạn tốt như các cậu vậy...”

“Còn tớ, từ nhỏ tớ đã không có tình bạn gì, khi còn nhỏ tớ có mấy người bạn chơi với nhau rất vui, sau đó lại phân tán ra, khi gặp lại thì tớ thấy ai cũng đặc biệt ngốc...”

“Tớ đoán bọn họ nhất định rất thích nghe câu nhận xét này.”

Gia Minh cầm hộp bích qui bỏ vào xe đẩy sau đó thuận miệng nói.

“Hừ.”

Đông Phương Uyên ngẩng đầu lên, nói:

“Có cần cho cậu biết danh sách không? Nhưng mà cho dù cậu nói thì cũng vô dụng, sẽ không có ai tin cậu đâu! Ân, dù sao thì tớ có không ít bạn, nhưng có người bạn thật sự thì quả thật là chuyên tốt, nếu như tớ có được tình cảm tốt như vậy thì tớ nhất định sẽ tận tâm đối xử tốt với cô ấy, chuyện gì cũng lo lắng cho cô ấy, làm cho cô ấy có được khoảng thời gian tốt đẹp nhất.”

“Bạn không phải là người yêu, không cần an bài cuộc sống.”

“Thế nhưng nếu như tớ thích một người thì tớ sẽ làm cho người đó sống thật tốt!”

“Cậu ám chỉ cái gì?”

Gia Minh mập mờ cười:

“Cậu thích tớ?”

“Tớ khinh bỉ cậu! Hừ! Tớ nói là cậu căn bản không xứng với chị Tố Ngôn, chị Tố Ngôn nhất định là không thích cậu, sao cậu không buông tha cho chị ấy? Cậu đã là bạn thân của Linh Tĩnh, sao cậu không để cho chị ấy đi tìm người mình thích? Thí dụ như là anh tớ. Đừng nói cho tớ biết là cậu không biết việc anh tớ thích Linh Tĩnh!”

Gia Minh quay đầu:

“Cậu nghĩ tớ và Linh Tĩnh chỉ là quan hệ bình thường thôi sao...”

“Tất nhiên là tớ biết, cô ấy và Liễu Hoài Sa không phải là... Hừ, việc này đã rất rõ ràng, cô ấy làm sao có thể thích cậu. Cô ấy cùng lắm chỉ xem cậu là bạn mà thôi, cậu biết sơ hở lớn nhất của cậu là gì không?”

“Ác?”

Gia Minh ngạc nhiên nói:

“Cái gì?”

“Là việc cậu cùng lúc làm hộ hoa sứ giả cho cả hai, cậu cưỡng chế đuổi anh tớ đi khi anh ấy tiếp cận Linh Tĩnh, thế nhưng cậu cũng vì Liễu Hoài Sa mà thi đấu. Cậu đừng có nói cho tớ biết là cả hai đều thích cậu đấy nhé, một người là vợ và một người là vợ bé à. Hơn nữa... Cậu còn có quan hệ như vậy với chị Tố Ngôn, chị Tố Ngôn làm sao có thể cho phép tình địch của mình xuất hiện được chứ, cho nên, tất cả những gì mà cậu nói đều là nói dối, mọi thứ mà cậu nói tớ đều không tin!”

Đông Phương Uyên chậm rãi mà nói, vẻ mặt rất tự tin nhưng sâu trong đôi mắt lại lóe lên một tia thấp thòm. Gia Minh nhìn nàng một lát rồi cười lác đác:

“... Cậu thật tài tình.”

Sau đó hắn đẩy xe xoay người rời đi.

“Này. Cố Gia Minh. Cậu đừng tưởng rằng cậu không nói là được, nói cho cậu biết, anh tớ sẽ không chịu thua. Linh Tĩnh và anh tớ mới xứng đôi, còn chị Tố Ngôn nữa, chị ấy nhất định là không thích cậu, cậu buông tha cho chị ấy đi. Này, còn có tiết mục biểu diễn của cậu nữa, tớ nói cho cậu biết, cậu không được làm xằng làm bậy. Nếu như cậu định làm giống như lần luận võ thì...”

Khi cô nói tới đây thì Gia Minh xoay người lại rồi đẩy Đông Phương Uyển ngã vào quầy trưng bày, nơi này là một góc chết trong siêu thị cho nên không có người tới đây, ngay lúc đó Gia Minh ấn một cái vào động mạch trên tay cô làm cho thân thể cô nhất thời trở nên mềm yếu.

“Cậu, cậu...”

Cảm thụ được ngón tay của Gia Minh đang xoa nhẹ sau gáy của mình, khuôn mặt thì càng ngày càng gần, cô hầu như có thể nghe thấy được tiếng hít thở của hắn ngay lúc đó giọng nói của Gia Minh vang lên:

“Tớ yêu cậu.”

“Kỳ thực Diệp Linh Tĩnh cũng tốt, Liễu Hoài Sa cũng tốt, Giản Tố Ngôn cũng tốt, tớ đều không thích, từ lần đầu gặp cậu thì tớ đã thích cậu rồi, tớ yêu cậu rất nhiều, chúng ta bây giờ bắt đầu trao đổi tình cảm thôi...”

Đông Phương Uyển cảm thấy mặt của mình đã nóng hổi, cô chỉ có thể thoáng nhìn thấy Gia Minh đang tiến gần lại, càng ngày càng gần...

Đột nhiên, không biết lấy sức lực từ đâu, cô bỗng nhiên hét lớn lên: “Tránh ra!” Cô đẩy Gia Minh ra thật xa.

Bộ ngực sữa phập phồng, gương mặt nóng hổi, Đông Phương Uyển nắm chặt quần áo của mình, cô đỏ mắt nhìn chằm chằm Gia Minh, đợi tới khi có người nghe được động tĩnh thì cô khẽ cắn môi rồi xoay người rời đi.

Gia Minh thu hồi ánh mắt lại rồi tiếp tục đẩy xe, trong miệng nói một câu: “Một cô bé...” Cùng lúc đó, một con búp bê hình người cao cỡ nửa người bay về phía hắn.

Mạnh mẽ xoay người dùng tay trái nắm lấy món ám khí cực lớn này, hắn thấy ở cách đó không xa có một người nước ngoài giống như thiên sứ đang mặc váy công chúa đang nhìn về phía hắn, cô tiếp tục ném một món nữa, miệng cô dùng giọng nói chứa đầy chất giọng Mỹ:

“Cố Gia Minh!”

Ngay khi giờ tay ra nắm lấy con búp bê hình người, Gia Minh thấy ở cách đó không xa có một người phụ nữ tóc vàng đang mỉm cười nhìn hắn, sau đó, con búp bê thứ ba bay tới. Gia Minh trực tiếp ôm lấy.

“Nha...” Khi hắn ôm con búp bê thứ ba thì cô bé người nước ngoài nhanh chóng lao tới, sau đó dùng toàn bộ thân thể ngã lên con búp bê.

Gia Minh ngã trên mặt đất, cô bé kia giơ tay đánh lên ngực Gia Minh, miệng thì tuôn ra một câu đậm chất tiếng Anh.

“Anh thật xấu, thật xấu, đừng có can em thích anh, em nói rồi, tương lai em nhất định sẽ gả cho anh, anh vậy mà dám cùng cô gái khác hôn môi, đánh chết anh, đánh chết anh... Oa...”

Sau đó cô bé khóc rống lên...

Trời đang có mưa bụi, trong một quán cà phê sát vách siêu thị, tiếng nhạc êm ả vang lên.

“Vừa mới tới không lâu, thói quen sai giờ vẫn chưa thể điều chỉnh được, vốn định nghỉ ngơi một ngày, ngày hôm sau mới tới tìm cậu, không ngờ bây giờ lại gặp mặt.”

Nhìn Gia Minh, Marilyn cười nói, giọng nói của cô vẫn mềm mại như những phụ nữ Giang Nam. Đương nhiên là Giang Nam thời cổ đại chứ không phải bây giờ.

“Dựa theo thời gian ở nơi này thì hai người hơn bảy giờ tối ngày hôm qua mua vé máy bay, sáng hôm nay tới Bắc Kinh, sau đó đổi máy bay rồi bay tới đây, hai người đặt phòng ở Hoa Cảnh khách sạn. Lần này hai người tới là theo chân của Joseph tiên sinh.”

Uống một ngụm nước chanh, Gia Minh thuận miệng nói ra hành trình của hai người, Marilyn có chút kính ngạc mở to mắt, hai tròng mắt xuất hiện ý cười, cô nói:

“Ân, cậu vẫn còn quan tâm chúng tôi?”

“Sắp tới thế kỷ hai mươi mốt rồi, mấy vi tính bây giờ có thể làm được rất nhiều chuyện đặc biệt là ở nước Mỹ... Biết không? Mọi việc của hai người, FBI đều có lập hồ sơ, bởi vì hành trình lần trước của hai người quả thật có chút dọa người, lần này các người lại muốn tới Trung Quốc, đây là một việc lớn nên bọn họ phải báo lên với cấp trên. Được rồi, tôi thậm chí còn thấy qua mấy cuộc thi ca hát của Heidy nữa.”

Hắn vừa nói vừa xoa đầu cô bé Heidy đang ngồi ăn kem ở bên cạnh, là con lai nên cô bé không có mái tóc vàng giống như mẹ mà có mái tóc hơi đen, sờ rất có xúc cảm.

Cầm thụ được bàn tay đang sờ trên đầu mình, cô bé không nhịn được lắc đầu, cô bé vừa nhét kem vào miệng vừa trợn mắt liếc nhìn hắn.

“Không lễ phép! Thân sĩ thì không thể tùy tiện sờ tóc của thực nữ!”

Heidy rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Chi tiếc là người trước mặt này dường như không ý thức được sự nghiêm trọng của động tác vừa rồi. Gia Minh chỉ cười cười, bàn tay thì vẫn sờ đầu cô bé. Marilyn thì cảnh giác nhìn xung quanh vài cái rồi lo lắng nói:

“Sẽ không... Không mang phiền phức tới cho cậu chứ?”

“Yên tâm đi, nếu như ở nước Mỹ thì chắc chắn nơi này bị giám sát, nhưng đây là Trung Quốc, FBI cũng không lợi hại như vậy, quan trọng nhất là tôi chỉ là một học sinh trung học.”

Sau khi sờ đầu Gia Minh còn đưa tay sờ má cô bé bóp vài cái mới buông ra, việc này làm cho Heidy rất là tức giận. Ghê tởm, chỉ ba năm không gặp mà hấn lại trở nên rất ghê tởm! Hấn không có ôn hòa như mình thường nghĩ khi ở bên Mỹ!

Nghe Gia Minh nói vậy thì Marilyn cũng yên lòng, nhìn xung đột nhỏ giữa hấn và Heidy, cô vừa cười vừa nói:

“Heidy ở New York thường xuyên nhắc cậu với tôi, nó rất nhớ cậu, đương nhiên... Tôi cũng vậy.”

“Không đúng, con đâu có nhớ! Con chỉ muốn... Kẹo đường Trung Quốc thôi!”

Heidy tức giận phản bác, hai người bên cạnh đều cười, trong chốc lát, Marilyn đã chuyển ngôn ngữ từ tiếng Anh sang tiếng Trung, hiển nhiên là cô không muốn Heidy nghe:

“Lúc về nước tôi có tham gia một việc trong gia tộc, đương nhiên là việc này không có liên hệ tới Mafia, tôi đang tiếp xúc với một số công việc sạch sẽ trong gia tộc, bởi vì việc này từ trước tới giờ luôn do Joseph quản lý cho nên tôi đảm nhiệm trợ lý của hấn, ă, tôi muốn nói những thứ này cho cậu biết.”

“Đương nhiên hai năm qua tôi làm rất tốt.”

Marilyn thân nhiên cười, cô đưa tay kéo sợi tóc tên trán ra, cô nhíu lông mày, nói:

“Vậy... Tôi nghĩ cậu cũng biết. Joseph đang đeo đuổi tôi, trong gia tộc... Ắn tôi nói về bên cha tôi, ông mong muốn tôi gả cho hấn đương nhiên, đây chỉ là đề nghị..”

Sau khi cô nói xong thì hai mắt chứa chút ý cười nhìn Gia Minh, Gia Minh uống một ngụm nước chanh rồi cười nói:

“FBI đánh giá rất cao Joseph, ba năm trước lúc cha cô tới đón thì người bên cạnh cha cô là hấn, điều này nói lên địa vị của hấn trong gia tộc cô rất cao, hơn nữa tôi còn biết đại khái là bảy tám năm trước, hấn cũng đã bắt đầu theo đuổi cô, dường như hấn cũng là một người không tệ, nếu như cô thích...”

“Tôi không thích.”

Đôi mắt cô xoay chuyển, cô nói:

“Tôi nghĩ phải nói một việc cho cậu biết.”

Gia Minh dựa vào ghế, nói:

“Cô quyết định cho dù chết cũng không quên người kia? Tuy rằng có thể hiểu được nhưng tôi thấy rằng không hề có ý nghĩa.”

“Tôi đã quên Đường.”

Marilyn cười nói:

“Hiện tại tôi chỉ muốn yên lặng nhìn Heidi lớn lên, còn có lời ước hẹn của cậu với tôi nữa.”

ẤN SÁT

Phẩm Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 142

Tạm Biệt.

“Ác.”

Gia Minh huyết gió đánh lạc hướng, lời hứa kia đương nhiên là hấn nhớ rõ, hấn nhớ cô đã từng nói: “Mặc kệ cô có phải là của tôi hay không thì tôi vẫn vĩnh viễn ở bên cô”. “Chi cần cô cần, tôi sẽ tới ngay lập tức”, tuy rằng không phải rất lưu ý, nhưng là nam nhân, hấn đối với người phụ nữ xinh đẹp trưởng thành ở trước mặt này vẫn như cũ, có thể cảm thấy một sự mê hoặc vô cùng lớn.

Ngay lúc này. Heidy kháng nghị nói:

“Không lẽ phép! Hán ngữ con chỉ mới bắt đầu học, hai người không được dùng tiếng Trung để nói chuyện.”

Marilyn nhún vai, cô quay lại nói tiếng Anh:

“Hai năm qua để không làm cho người khác nghi ngờ, chúng tôi không có tìm hiểu xem cậu đang làm gì, cũng không biết bây giờ cậu đang ở đâu. Cố, làm sao để chúng tôi tìm được cậu?”

Nghe được câu này, Heidy đình chỉ động tác quay kem ly, cô buông cái muỗng xuống, nói:

“Anh không ở chung một khách sạn với mẹ con em sao? Em với mẹ đi tới nhà anh được không?”

Ba năm trước đây khi hai người bị truy sát đã từng ở lại căn nhà mà cha mẹ Gia Minh để lại sống hơn một tháng, nhưng hiện nay hai người đang là nhân vật tiêu điểm cho nên không có khả năng tới đó. Marilyn phải mất một phen giải thích Heidy mới không làm khó dễ nữa, Gia Minh nhìn đồng hồ rồi nói:

“Bây giờ đã muộn tôi cần phải trở về, như vậy đi, đêm nay hãy ngủ một đêm thật ngon, ngày mai tôi sẽ tới tìm, được không?”

“Anh.. Anh chỉ mới ở với mẹ con em một chút thôi mà...”

Heidy nhìn hấn, viêng mắt đã có chút ướt, cô tức giận nói:

“Không được gạt người ta đó!”

Marilyn mặc dù chỉ là gạt đầu không nói gì nhưng hai mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Gia Minh, biểu tình trên khuôn mặt cô có chút phức tạp.

Sau khi chia tay, hai mẹ con cầm cây dù đi tới khách sạn ở gần đó. Gia Minh thì lên xe trở về Thánh Tâm học viện.

Thời gian đã sáu giờ tối, trời dần tối lại, Sa Sa ở nhà cô lễ đã nấu cơm rồi, nhưng mà mấy ngày nay Linh Tĩnh phải ở trong trường tập luyện nên thức ăn phải do Gia Minh nấu.

Khi đi tới dưới lầu hẳn thấy cửa phòng trò chơi đầy ắp người, một bên là a Mạnh, a Thủy dẫn đầu bọn thanh niên, bên kia là hơn mười thành viên của Vinh Thịnh bang, hai bên đang hùng hổ giăng co làm cho cầu thang hoàn toàn bị chặn lại. Gia Minh thờ dài rồi bắt đầu tách bọn người đó ra rồi đi vào trong:

“Xin lỗi, nhường đường, nhường đường, cảm ơn, hãy để cho tôi đi vào, cảm ơn...”

Cầm theo hai túi đồ mua ở siêu thị. Gia Minh đùa bỡn đám người ở phía trước, hai tên Vinh Thịnh bang không nhịn được nhường đường, nhưng mà thì hoa tay múa chân rống to lên, tay phải hẳn vung mạnh lên, mu bàn tay vỗ trúng một lọ thủy tinh trong túi của Gia Minh, hẳn quay đầu sang nói:

“Nhường đường, nhường đường... Nhường con mẹ ngươi, tiểu tử, ngươi muốn làm gì?”

“Ách, xin lỗi...”

Gia Minh giờ giờ cái túi trong tay, đang muốn giải thích thì a Mạnh nói:

“Con mẹ mày kiêu ngạo cái gì, dám tới chỗ này sủa! Hẳn chính là ở người chỗ này... Gia Minh, cậu đi vào. Tao xem bọn mày ai dám động hẳn!”

“Đúng vậy, bọn mày động hẳn thử xem...”

Ở trong mắt những người này, Gia Minh từ trước đến nay là một trong số những người thành thật vì thế bọn họ đều rống lên định giúp đỡ, người của Vinh Thịnh bang không nhiều nên bị dọa có chút cứng lại. Gia Minh mang theo cái túi nhân cơ hội này đi qua, hẳn nói:

“Cảm ơn nhiều, cảm ơn...”

Lên lầu, mở cửa, tai thì thính thoảng lại nghe được tiếng rống giận ở phía dưới, bọn họ như vậy thì hơn phân nữa là sẽ không có đánh nhau, người của Vinh Thịnh bang ít nên không dám tùy tiện đánh người, mà bên kia thì cũng không muốn làm lớn chuyện này nên hai bên cứ tiếp tục đứng đó giăng co.

Khi đi vào phòng hẳn liền ngửi được mùi rau xào, Sa Sa thì đang ở trong phòng khách xem TV, khi thấy hẳn thì cô hỏi:

“Sao vậy? Làm gì mà về trễ thế? Ha ha, đám người ở dưới đang rất ồn ào, cậu nói xem bọn chúng có đánh nhau không?”

“Xin lỗi, gặp hai người quen nên về trễ. A, đám người ở dưới rất ngu ngốc, bọn họ sẽ không đánh nhau đâu, yên tâm. Được rồi, sao Linh Tĩnh về sớm thế? Hôm nay không tập luyện ư?”

Một bên để túi xuống Gia Minh một bên nói.

“Hừ.”

Sa Sa nhìn về phía phòng bếp, tay cô đưa lên làm động tác không được làm phiền, cô nói:

“Đừng nói tập luyện, tâm trạng của Linh Tĩnh không tốt, hừ, trường học vậy mà giúp tên... Còn có Đàm Tố Nghiên, ngày mai tớ phải tìm cô ta tính sổ!”

“Làm sao vậy?”

Khi hắn đang nghi hoặc thì Linh Tĩnh mặc tạp dề từ bên trong đi ra, cô ngẩng đầu cười:

“Gia Minh đã trở về rồi à, chuẩn bị ăn cơm.”

Tuy cô cười nhưng rõ ràng là nụ cười này vô cùng miễn cưỡng, sau khi nói xong thì cô xoay người trở về phòng bếp. Gia Minh vội vã đi theo.

“Làm sao vậy?”

“Không có gì...”

“Đừng gạt tớ, nói cho tớ biết, tớ giúp cậu giải quyết”

Linh Tĩnh lắc đầu, nói:

“Không cần...”

Cô đi tới bên cạnh lò than, Gia Minh thì từ phía sau ôm lấy thân thể cô, hắn nói:

“Không phải tớ muốn can thiệp chuyện riêng tư của cậu, nhưng mà chúng ta là người một nhà, tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng dù sao thì tớ cũng là lão công của cậu, cậu thì là vợ tớ, tớ không muốn thấy cậu không vui, nói cho tớ nghe được không? Việc của vụ biểu diễn à?”

“Tớ... Oa...”

Nghe Gia Minh nói vậy thì Linh Tĩnh dựa vào vai hắn rồi cục cũng không nhịn được khóc rống lên, một lát sau cô nói:

“Gia Minh, các cậu ấy nói tớ nhảy không được tốt cho nên không cho tớ nhảy... Người dẫn đầu nhóm múa bây giờ là Đàm Tố Nghiên của lớp 12. Gia Minh, tớ đã luyện tập lâu như vậy, Phương tiểu thư còn tự mình nói tớ nhảy rất tốt, tại sao các cậu ấy có thể làm vậy...”

“Cái gì? Cách ngày biểu diễn chỉ còn hơn một tuần lễ mà bọn họ lại thay đổi người?”

Nhiều lắm, Gia Minh khó có thể tin nổi. Quả thật nói tới khiêu vũ thì Đàm Tố Nghiên chuyên nghiệp hơn Linh Tĩnh, nhưng mà lấy góc nhìn của Gia Minh thì Linh Tĩnh cho dù là đàn Dương cầm hay là khiêu vũ thì đều có sự thông minh không ai sánh bằng, đương nhiên có thể là hắn có tâm tư riêng nên có chút thiếu khách quan, nhưng mà Linh Tĩnh trong khoảng thời gian này vô cùng nỗ lực, sao lại có thể như vậy được, chuyện này quả thật là quá khó hiểu.

Lẽ nào... Là Đông Phương Lộ do theo đuổi Linh Tĩnh không có kết quả nên cố ý làm vậy... Không giống a...

“Nhất định là có quan hệ với Đàm Tô Nghiên.”

Đứng ở cửa phòng bếp, Sa Sa oán hận nói:

“Cô ta trong đội bóng chuyền không bằng tớ, nên khi biết Linh Tĩnh là bạn thân nhất của tớ nên cô ta mới làm vậy, có người nói người phụ trách trong hội sinh viên có quan hệ rất tốt với cô ta, giáo viên dạy múa cô ta cũng có quan hệ tốt, vì chuyện này Đông Phương Lộ còn cãi cọ hết một trận, nhưng cuối cùng không biết vì sao lại làm ra quyết định như vậy. Quá ghê tởm, ngày mai tớ phải đi hỏi rõ ràng xem bọn họ nói gì!”

ẤN SÁT

Phẩm Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 143

Sự Thật (1+2) .

“Xin lỗi!”

“Sao?”

Ngẩng đầu lên, Gia Minh nhìn vào khuôn mặt lạnh như băng của Đông Phương Uyển.

“Làm sao vậy?”

“Xin lỗi!”

Lúc này là bây giờ, bên ngoài trời vẫn đang mưa, bởi vì thời gian còn sớm nên bên ngoài mới chỉ có mấy người, khi thấy Đông Phương Uyển đi xuống cuối lớp, hai người bạn của cô gái liền hứng thú nhìn sang, bọn họ muốn biết vì sao hai người Đông Phương Uyển và Gia Minh lại như vậy.

“Vì sao?”

“Cậu đừng có giả bộ, chuyện ngày hôm qua cậu phải xin lỗi tớ!”

“Ừ.”

Gật đầu, Gia Minh cười nói. “Rất xin lỗi, ngày hôm qua là tớ sai.”

Với tính tình của Gia Minh, không có việc gì mà không thể đùa được, đương nhiên kể cả những việc trong bóng tối mà người khác không biết, đối với người bình thường mà nói, đùa như vậy kỳ thực cũng đủ rồi cho nên Gia Minh mới xin lỗi, khi nghe Gia Minh nói vậy, Đông Phương Uyển nhất thời có chút kinh ngạc.

“Ách...”

Vô số phương án và câu nói mà cô chuẩn bị từ trước dường như không có tác dụng gì nữa. Sau khi kinh ngạc, Đông Phương Uyển nhìn chăm chú hẳn một lúc lâu, sau đó nói:

“Ách... Không có gì...”

“Không có gì mà cậu còn muốn tớ xin lỗi, thật là...”

Gia Minh bật cười.

Đông Phương Uyển tròn mắt nhìn hắn:

“Tớ không phải là người không có lễ phép như cậu!”

Sau khi nói xong, cô xoay người tránh ra.

“Chờ một chút. Đông Phương Uyển tớ có chuyện muốn hỏi cậu.”

“Ách?”

Nghi ngờ xoay đầu lại, cô nói:

“Chuyện gì?”

Gia Minh ngẩng đầu lên, nhìn cô nhàn nhạt cười:

“Việc của Linh Tĩnh cậu biết chứ? Lúc trước danh sách biểu diễn trong chương trình của Phương Vũ Tư có tên của cô ấy, tại sao bây giờ lại gạt bỏ, đừng nói cho tớ biết là cô ấy khiêu vũ không tốt nhé, động tác của cô ấy là do tớ thiết kế, động tác của cô ấy rất chuẩn, tớ dám nói ngoài cô ấy ra thì trong trường này không ai có thể làm được như vậy, Đàm Tố Nghiên cũng không.”

Nghe hắn nói xong. Đông Phương Uyển mở to hai mắt nhìn hắn, cô nói:

“Cậu... Cậu thiết kế động tác cho cô ấy, cậu nói là... Động tác có chút sửa chữa của Linh Tĩnh lần trước được giáo viên khen không dứt miệng là do cậu sửa? Cậu.. cậu.. cậu... cậu biết khiêu vũ ư?”

“Là tớ bảo Linh Tĩnh đừng nói ra, nhưng mà việc này cũng không quan trọng. Quan trọng là vì sao tên của cô ấy bị gạt ra danh sách? Anh của cậu là hội trưởng, tớ tin rằng cậu biết tin tức này.”

“Àn, đêm qua... Quả thật là anh ấy đã nói gì đó, bộ dáng lúc đó của anh tớ rất ảo não nhưng tiếc là lúc đó tớ không có chú ý lắng nghe.”

Nhớ lại việc tối ngày hôm qua, mặt Đông Phương Uyển có chút đỏ lên, tối hôm qua cô bị động tác mập mờ của Gia Minh làm mình vô cùng sung sướng, tuy rằng cô biết đây chỉ là trò đùa dai, thế nhưng cả đêm cô cũng không thể nào quên đi việc đó được.

Về phần Đông Phương Lộ, tuy rằng tình anh em sau việc cướp thuyền được cũng cố rất nhiều nhưng mà ngày thường thì vẫn không có quá thân cận, hơn nữa tâm trạng của cô lúc đó vô cùng rối loạn, lúc đó cô làm gì mà nhớ anh mình đã nói gì nữa.

Ngay khi cô đang cố nhớ thì Gia Minh đi tới trước mặt cô:

“Nhớ ra chưa?”

“Phi.”

Đông Phương Uyển hoảng sợ, sau đó trừng mắt nhìn hắn:

“Bây giờ thì cậu nhờ cậy tớ, sau này nếu tớ có việc nhờ thì cậu không thể nói mình không giúp đâu đấy!”

Nói xong cô xoay người rời đi.

Trong mắt Gia Minh hiện lên một chút ý cười, hắn ngồi xuống nhìn trời mưa bên ngoài cửa sổ.

Một lát sau, Đông Phương Uyển với khuôn mặt âm trầm nói: “Này, cậu không định phá rối đó chứ?”

“Ai biết được?”

Gia Minh nhún vai, nói:

“Có làm hay không thì chờ sau khi có kết quả sẽ quyết định.” “Tối nay tớ sẽ đi hỏi anh tớ, cậu đừng có lộn xộn.”

“Tốt.”

Gia Minh gật đầu cười.

Khi lớp hai tan học, một bóng người xinh xắn xuất hiện ở ngoài phòng học, trong lúc nhất thời đây chính là tiêu điểm của mọi người, cô mặc một cái áo màu xanh biếc, chiếc quần dài màu trắng có chút hồng, một khuôn mặt xinh đẹp, người này là Đông Đan Văn. Đông Đan Văn dường như đang nói nhỏ cái gì đó, một bạn học quay đầu kêu lớn:

“Cố Gia Minh! Có người tìm!”

Thánh Tâm học viện năm hai Đông Đan Văn cũng là một học sinh phong vân trong trường giống như Đàm Tố Nghiê, có người nói cô cũng đã từng theo đuổi Đông Phương Lộ nhưng tất cả đều biết cô không có quan hệ gì với Cố Gia Minh cả, tất nhiên ngoại trừ một lần cướp hoa của cô trong dịp lễ ở Bắc Âu Huyền Tường.

Khi nhìn thấy bóng người kia, cảm giác của Gia Minh không phải là nghi hoặc và ngạc nhiên mà là: rất cuộc đã tới.

Đối với người gặp mặt một lần sẽ không quên như Gia Minh mà nói, đối phương nếu là nhân vật phong vân trong trường mà nói, thì chi cần thỉnh thoảng gặp mặt là có thể nhớ kỹ, hắn cũng biết đánh giá của đa số người trong trường về cô, cho tới nay, cô gái này hiển nhiên là rất nổi danh, là ngôi sao ca nhạc, minh tinh, đồng thời còn rất cố gắng.

Lần trước Gia Minh thuận lợi cướp được bó hoa của cô, tuy rằng lúc đó hơi lo lắng nhưng cô cũng không thoát khỏi mắt của Gia Minh, một người như vậy thì khi biết năng lực của Gia Minh mà không tới năn nỉ hắn thì mới là lạ, có thể hẳn nài tới bây giờ làm cho Gia Minh rất tán thưởng cô.

Nguyệt Trì Huân nhàn nhạt liếc mắt nhìn Đồng Đan Văn rồi đứng dậy nhường đường, Gia Minh cười đi ra, hắn có chút hồn nhiên gật đầu:

“Học tí...”

“Ách, tớ là hai năm cấp Đồng Đan Văn, cậu kêu tớ Đan Văn là được rồi, có một số việc muốn nói với cậu, có thể... Ách, có thể tìm một chỗ chứ?”

Gật đầu cười, Đồng Đan Văn nhìn như chuyên gia nhưng trong hai mắt cô lại có chút câu nệ, sau khi Gia Minh gật đầu thì hai người đi xuống dưới, khi đi tới phòng hoạt động của CLB thì cô nói:

“Kỳ thực... Kỳ thực đột nhiên tớ tới đây thì có chút mạo muội, tớ nói như vậy cho cậu rõ một chút, Khi cậu và Linh Tĩnh biểu diễn khúc Đông Phong Phá thì tớ cũng có ở đó, chuyện này... Diệp Linh Tĩnh là bạn thân của cậu ư?”

“Ân, làm sao vậy?”

“Ân, có một việc... Trong khi chuẩn bị cho buổi biểu diễn của Phương Vũ Tư, khi trường học muốn tìm người dẫn đầu nhóm múa thi hội học sinh đã tới tìm tớ, lúc đó tớ nghe Linh Tĩnh cũng có tham gia nên tớ từ chối, đương nhiên không phải là tớ tham gia thì Linh Tĩnh sẽ không có cơ hội, tớ biết cậu ấy khiêu vũ rất giỏi, thật đấy!”

Đồng Đan Văn có chút áy náy cười, cô nói:

“Nhưng mà, lần này Linh Tĩnh bị gạt tên, cậu biết chứ?”

“Biết.”

Gia Minh nhàn nhạt cười, chờ cô nói ra điều kiện.

“Kỳ thực Linh Tĩnh khiêu vũ rất khá, căn bản không có lỗi gì, sớ dĩ bị gạt tên tớ nghe nói là có nguyên nhân, bởi vì bọn họ tới tìm tớ, tớ vẫn từ chối, tớ nói cho cậu biết...”

Cô không có đưa ra yêu cầu trước làm cho cả hai người nhú mày, cô nói:

“Tớ biết việc này rất khó giải thích, nhưng sự thực là như thế này...”

“Thế à, cảm ơn học tỷ.”

Trong chốc lát, Gia Minh gật đầu, nói:

“Nếu như tôi có thể giúp gì...”

“Trên thực tế thì có.”

Đông Đan Văn thần nhiên cười, nói:

“Tôi muốn cậu có thể viết giúp tôi một ca khúc, không được cũng không sao...”

“Một ca khúc thì sao đủ, hai hoặc ba thì được. Gần đây không có linh cảm nên chỉ có hai ca khúc mới, rất cảm ơn học tỷ.”

Gia Minh gật đầu, nếu như cô đưa ra yêu cầu trước thì Gia Minh tối đa cũng chỉ cho cô một ca khúc, nhưng nếu cô nói ra đáp án trước thì một bài còn lại coi như là phần thưởng, dù sao thì đây cũng không phải là của hắn nên hắn cũng không đau lòng.

Hơn một giờ chiều, Sa Sa hấp tấp chạy ào vào phòng tập trong hội trường, hai người đứng cạnh bị cô đẩy ngã sang hai bên, cô nói:

“Tớ mặc kệ các cậu có phải là đang luyện tập hay không, tớ chỉ muốn tìm người phụ trách vũ đạo!”

Hội trường bây giờ chỉ có mười mấy người, thoạt nhìn thật có chút trống không, tuy rằng phía trên còn có mấy người đang tập luyện thể nhưng phần lớn thì đang ngồi nói chuyện, Đông Phương Lộ và Đàm Tố Nghiên đều ở đây, khi thấy Sa Sa đang nổi giận đùng đùng chạy vào thì tất cả đều nghi ngờ nhìn sang.

“Sa Sa đại tỷ, làm sao vậy?”

Một nam bạn học học cùng phòng với Sa Sa cười chào hỏi, hắn gần đây mới gia nhập vào hội học sinh.

Sa Sa đảo mắt qua nhìn hắn sau đó lớn tiếng nói:

“Tôi muốn biết vì sao không cho Linh Tĩnh dẫn đầu đoàn múa, là bởi vì cô ấy khiêu vũ không tốt hay là vì cái gì? Các người biết cô ấy bỏ bao nhiêu công sức để luyện tập không? Các người bảo cô ấy khiêu vũ thì cô ấy khiêu vũ, các người muốn cô ấy rời khỏi thì cô ấy phải rời khỏi à! Sao hội học sinh của các người lại đưa ra quyết định như vậy! Giấy viên vũ đạo đâu?”

“Sa Sa đại tỷ, đừng nóng giận, đừng nóng giận, việc này không phải là một người có thể giải quyết, tôi biết Linh Tĩnh khiêu vũ rất khá, thể nhưng Phương tiểu thư là đại minh tinh đó, biểu diễn không phải chỉ nhờ vào cảm giác là được. Linh Tĩnh không trải qua huấn luyện chuyên nghiệp...”

“Huấn luyện chuyên nghiệp thì làm được gì? Linh Tĩnh khiêu vũ có chỗ nào không tốt thì nói ra xem! Cả Phương Vũ Tư cũng nói Linh Tĩnh khiêu vũ rất khá...”

Nói đến đây, Đàm Tố Nghiên dường như nghe được một việc rất buồn cười nên cô hừ lạnh một cái. Sa Sa cắn răng nói:

“Nếu không thì các người so với Linh Tĩnh một lần! Để cho mọi người tới xem rồi bỏ phiếu quyết định!”

“A, bạn Hoài Sa.”

Biểu diễn còn chưa bắt đầu nên không có khả năng biểu diễn trước được, Đông Phương Lộ cười cười, vẫy tay đi tới, hắn nói:

“Kỳ thực việc này do hội học sinh quyết định, nguyên nhân có rất nhiều. Tôi biết vậy là không tốt, thế nhưng không có biện pháp, hiện tại thì...”

“Đừng có dùng những lời này để gạt người!”

“So thì so!”

Lời của Sa Sa còn chưa dứt thì Đàm Tố Nghiên đã nói:

“Tôi thấy so tài một lần là biện pháp tốt nhất, tôi không có ý kiến!”

“Tốt lắm, tất cả mọi người đều nghe thấy, khi tới lúc thi đấu thì không được lẩn tránh!”

“Thời gian địa điểm cứ tùy tiện quyết định!”

Khi thấy hai người định tiếp tục cãi nhau thì đám người Đông Phương Lộ xen vào, Đàm Tố Nghiên dường như không nhận được nói:

“Hừ, mặc kệ so thế nào thì Linh Tĩnh cũng không thể làm người dẫn đầu đoàn múa được. Cô ta không phải nói là mình được Phương tiểu thư khen ư, vì sao phải giữ bí mật! Còn nói là do Phương tiểu thư chính miệng khen... Có lẽ đó là khen ngợi cho có lệ thôi!”

“Cô nói... Cái gì?”

Giọng nói của Sa Sa đã có chút thô ráp.

Đám người của hội học sinh đã yên tĩnh trở lại, trên thực tế bọn họ cũng không hiểu việc này tại sao Đông Phương Lộ lại yêu cầu giữ bí mật, nhưng nếu như là Gia Minh thì hẳn sẽ biết, đó là vì để cho Linh Tĩnh không phải chịu quá mức đã kích. Thở dài, Đông Phương Lộ nhẹ giọng giải thích.

“Khụ... Tuy rằng đích thật là yêu cầu của bên Phương tiểu thư, thế nhưng ngay lúc đó người đại diện của Phương tiểu thư cũng có ở đây, có lẽ là do người đại diện yêu cầu. Bởi vì công ty biểu diễn yêu cầu buổi trình diễn này phải vô cùng hoàn mỹ, bọn tớ biết Linh Tĩnh khiêu vũ rất khá. Thế nhưng...”

“Thế nhưng... Phương tiểu thư từng nói Linh Tĩnh khiêu vũ rất khá a...”

Sa Sa có chút vô lực phản bác, thế nhưng giọng nói đã không còn chút lo lắng nào.

“Ân, tớ nghĩ việc gạt tên của Linh Tĩnh không phải là ý kiến của Phương tiểu thư, người biểu diễn là do người đại diện an bài...”

Đông Phương Lộ an ủi, Sa Sa còn định nói nữa thì một bóng người đi tới vỗ vai cô, cô cảm giác rất quen thuộc nên quay đầu lại, quả nhiên là Gia Minh, hẳn nói:

“Đừng nói nữa, đi thôi.”

“... Ừ.”

Chần chờ gật đầu, cô quay lại nhìn mọi người sau đó cùng Gia Minh đi ra ngoài. Đi ra bên ngoài, tìm một chỗ không người, cô mới dùng giọng nói có chút hỗn loạn nói:

“Sao.. sao lại trở thành thế này?”

“Ai biết được? Lý do có thể rất nhiều, có lẽ là thời mãn kinh của Phương Vũ Tư tới, hoặc là kinh nguyệt của cô ta tới, người phụ nữ bị đàn ông vứt bỏ thì chuyện gì cũng có thể xảy ra.”

“Sao cậu biết cô ta bị người khác vứt bỏ...”

Trùng mắt nhìn Gia Minh một cái, Sa Sa nói:

“Sao cậu lại bình tĩnh như vậy? Một chút cũng không có kinh ngạc, từ sớm cậu đã biết nguyên nhân ư?”

“Mới biết buổi sáng, không biết có thật không cho nên tớ không nói, lúc ăn cơm tớ định nói cậu không thể nói việc này với Linh Tĩnh được, ai ngờ cậu lại đi đầu mất.”

Lấy tay chỉ vào mũi cô, Gia Minh cười nói:

“Cậu a, luôn hấp tấp...”

Sa Sa cười cười, sau đó thờ dãi:

“Làm sao bây giờ? Linh Tĩnh sẽ rất đau lòng, chúng ta cần nói sự thật với cô ấy ư?”

“Không nên, cứ để cho cô ấy nghĩ hội học sinh dùng quyền làm việc riêng là được, nếu như nói việc này là do Phương Vũ Tư thì cô sẽ rất đau lòng...”

Ôm vai Sa Sa, Gia Minh có chút cười.

Hai giờ, Gia Minh đi vào phòng làm việc của Nhã Hàm, cô lúc này vừa mới tỉnh lại, trên mặt cô còn có một dấu đỏ ửng, hai mắt vẫn còn mông lung.

“A. Gia Minh a, buổi trưa chị đi tìm các em nhưng lại tìm không được...”

“Mượn điện thoại dùng một chút...”

Đi tới bên cạnh bàn làm việc cầm điện thoại lên, Gia Minh chỉ tay vào mặt cô:

“Mặt ửng đỏ rồi kia, xoa một chút đi.”

“Ác” liếc mắt nhìn vào gương, Nhã Hàm nói:

“Được rồi, Linh Tĩnh rất đau lòng phải không... Chị hôm nay mới biết chuyện Linh Tĩnh bị gạt khỏi danh sách nên đi hỏi một chút. Được rồi, em đừng có nói cho cô ấy...”

“Là ý của Phương Vũ Tư phải không? Em biết, em đang giải quyết việc này.”

“Sao?”

Gia Minh cười, nói:

“A, Trịnh tiên sinh ư? Tôi là Cố Gia Minh... Ân tôi có chuyện muốn hỏi ông. ông lần này muốn bài hát của tôi là cho Phương Vũ Tư ư... Không được, tôi từ chối viết ca khúc cho cô ta, tuyệt đối không được... Còn nữa, từ hôm nay trở đi, hễ là minh tinh có quan hệ với Phương Vũ Tư thì tôi đều cho vào sổ đen... Ha ha, làm sao có thể, tôi chỉ có thể soạn nhạc thôi, làm sao có năng lực giết cô ta, tôi chỉ cố hết sức mà thôi, tôi có thể bảo đảm chỉ cần ba bài hát là tôi có thể làm cho một người thành đại minh tinh... Ân, phiền ông chuyển lời cho Hoàng lão... Tạm biệt.”

Gia Minh đặt điện thoại xuống, Nhã Hàm ở bên kia thì trợn mắt há mồm.

ẤN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 144

Phiên Nào.

Ngồi trong phòng, Trịnh Tác Bồi nói lại những lời Gia Minh nói, Phương Vũ Tư lúc này đang rất mơ hồ khó hiểu.

Cô đi theo Trịnh Tác Bồi tới Giang Hải là để nhờ người tác giả thần bí của bản nhạc kia viết ca khúc cho mình, vốn đối phương đã đáp ứng. Nhưng mà khi nghe tới tên của cô thì đối phương lại đổi ý, thậm chí còn mơ hồ làm ra động tác muốn đuổi tận giết tuyệt cô, việc này làm cô không thể nào hiểu được.

“Cô hãy nhớ kỹ lại xem trong hai tuần này cô có đắc tội ai không, quan trọng là ngày thứ bảy lúc cô tới quán bar Lam Điều cô có đắc tội ai không.”

“Thất lễ ư...”

Phương Vũ Tư nhú nhú mày, nói:

“Cuối tuần trong quán bar có rất nhiều người, hơn nữa tôi tới có chút trễ, lúc đó ban nhạc Khái Niệm đã lui xuống hậu trường, tôi căn bản là không thấy được bọn họ, Thầy Trịnh, tôi nghĩ thầy nên nói thân phận của hắn cho tôi biết thì tôi mới có thể xác định được...”

“Không được.”

Trịnh Tác Bồi xin lỗi, hắn nói:

“Lúc trước tôi đã đáp ứng hắn là không nói thân phận của hắn cho bất cứ người nào biết, huống hồ bây giờ hắn lại đối với cô như vậy... Ân, cô nói cuối tuần cô không thấy hắn ở trên sân khấu vậy thì ở phía hậu trường thì sao?”

“Tôi đương nhiên là muốn đi vào thế nhưng...”

Phương Vũ Tư lắc đầu, nói:

“Do không có dàn xếp nên tôi không có vào được, nghe nói người ở phía sau quán bar này là xã hội đen... Đương nhiên, thầy cũng biết, mấy ngày này tâm tình của tôi không tốt lắm nên có nói một số lời khó nghe, nhưng tôi cũng không có nói cái gì quá mức, thật đó.”

Khi thấy Trịnh Tác Bồi rơi vào trầm tư, Phương Vũ Tư nói:

“Thầy Trịnh, thật sự không thể tiết lộ ư, nếu như... Nếu như tôi thật sự có làm việc gì quá mức thì tôi cũng có thể đi xin lỗi.”

Giọng điệu của cô vô cùng thành khẩn nhưng mà Trịnh Tác Bồi vẫn lắc đầu:

“Đây là việc mà tôi và Hoàng lão cùng nhau đáp ứng, a, như vậy đi, hôm nay đã là thứ sáu, ngày mai thứ bảy, ban nhạc Khái Niệm sẽ đến hát, cô đi sớm một chút là được, hy vọng có thể nói rõ ràng, cô xem thế nào?”

Thở ra một hơi, Phương Vũ Tư gật đầu, cô lại nói tiếp mấy câu, khi thấy thời gian đã trễ nên cô không cam lòng hỏi một câu:

“Trịnh lão sư, người kia... Hẳn thật sự lợi hại như vậy ư?”

Trịnh Tác Bồi nhún nhật cười, nói:

“Đáp án kỳ thực cô cũng đã biết, ca khúc Đông Phong Phá và Giang Nam mà hắn viết bây giờ đã phát hành, cô chắc cũng thấy được mức độ của nó, hơn nữa, lúc trước Hoàng lão có cùng hắn tiếp xúc qua một lần, tôi từng đề nghị Hoàng lão thu hắn làm đồ đệ, đối phương thì không có ý kiến gì, nhưng mà Hoàng lão thì lại thừa nhận là mình không có năng lực này, dựa vào mấy ca khúc mà mấy ngày nay hắn tới Lam Điều hát thì chỉ cần làm thỏa đáng thì mỗi ca khúc có thể làm cho một người trở thành nổi tiếng, tác giả của ca khúc như vậy, nói thật, tôi chưa từng thấy qua.”

Phương Vũ Tư cắn cắn môi rồi đi ra khỏi phòng. Khi nhìn vào bóng lưng đi trước mặt Trịnh Tác Bồi thu hồi ánh mắt lại, nữ nhân này mặc dù có chứng bệnh tham tài nhưng trong giới nghệ sĩ ai mà không vậy, nói một cách tương đối thì cô vẫn còn đỡ, ngày thường ít gây thù hằn, nhưng mà...

Nơi biểu diễn của cô là ở Thánh Tâm học viện, mà Gia Minh thì cũng ở trong đó, nếu như trong lúc vô tình mà cô làm ra một việc gì đó thì cũng chỉ có thể trách cô thu liễm không đủ mà thôi.

Ra khỏi phòng, Phương Vũ Tư một bên nhớ lại những chuyện xảy ra mấy hôm nay, một bên thì cùng Trương Cảnh Phong nói chuyện. Mấy ngày qua cô vẫn ở trong biệt thự của Trương Cảnh Phong, những tiệc rượu bình thường cô cũng có tham gia để làm quen những nhân vật nổi tiếng ở Giang Hải. Thánh Tâm học viện thì cô chỉ đi qua có ba lần nên trong lúc nhất thời cô không thể nghĩ tới việc của Linh Tĩnh được.

Thành thật mà nói mỗi lần đến Thánh Tâm học viện, Trương Cảnh Phong và Đông Phương Lộ thay phiên nhau nói chuyện với Linh Tĩnh làm cho cô có cảm giác mình bị bỏ rơi, nhưng dù sao cũng không phải là việc lớn gì, ngày đó không biết là do tâm tình không vui hay sao mà cô tùy tiện tìm một cái cớ là Linh Tĩnh khiêu vũ không được mà gạt tên cô ra.

Sau đó việc này cũng bị cô vớt ra khỏi đầu không hề để ý tới nữa, lúc này thì cô không thể nào đem cô gái được vô số sủng ái liên hệ với ban nhạc Khái Niệm được, bởi vậy cô vắt hết đầu óc thì cũng không biết là cô đã đắc tội với ai.

Trở lại phòng đã là hoàng hôn, cô không có mở đèn mà chỉ cầm một lọ Hồng Tửu uống một mình, một lát sau, cô cầm điện thoại ở đầu giường, do dự vài lần rồi cuộc cô cũng nhấc điện thoại lên.

“Uy. A Minh, là tớ... Đừng tắt máy, tớ muốn nói chuyện được không? Chúng ta... Chúng ta dù sao đã nhiều năm như vậy... Tớ chưa từng quên! Giới nghệ sĩ là một thế giới như thế nào chẳng lẽ cậu còn chưa hiểu sao? Chuyện xấu của cậu đều do bọn hắn nói, cậu hiểu mà... Tớ không muốn mình lại nghèo trở lại, tớ từ nhỏ đã sợ, tớ sợ mình có cảm giác không an toàn, cậu biết mà!”

“... Dương nhiên, dương nhiên tớ biết, hiện tại tớ đã có rất nhiều tiền, thế nhưng khi đi tới bước này, tớ đã bỏ ra rất nhiều, toàn bộ sinh mạng của tớ đã dồn vào trong đó, tớ làm sao có thể đơn giản mà buông bỏ hết thảy được... A Minh, không có bao nhiêu người có thể làm được như cậu nói, tớ còn muốn nhiều hơn... Người ta có thể ngồi không hưởng thụ thì tại sao tớ lại không thể, tớ nỗ lực nhiều hơn họ, tớ xứng đáng được hưởng thụ hơn bọn họ... Không, tớ không muốn rời khỏi... Ta sẽ không rời khỏi... Chúng ta ngoại trừ vợ chồng thì lẽ nào không thể là bạn ư...”

Ở bên kia điện thoại truyền tới âm thanh cắt đứt cuộc gọi, Một lúc sau Phương Vũ Tư mới đưa tai nghe trở về vị trí cũ, cô uống một ngụm rượu, nước mắt từ hai mắt cô chảy xuống.

“Có thể viết ca khúc ư? Tài hoa có thể thay cơm. Ừ... cái gì mà đàn nhạc Khái niệm... Đề là hỗn đản...”

Trong bóng tối truyền ra một giọng ni non.

***** Từ bên trong khách sạn đi tới quán rượu, cô lung lay thân thể đi tới ngã rẽ nơi hành lang, bây giờ là tám giờ bốn mươi tối.

Đi tới nơi này vốn là để tham gia một hội đấu giá, kết quả là khi đến vì tâm trạng không tốt nên khi vừa vào quán bar thì cô ngồi uống hơn nửa giờ.

Người của giới nghệ sĩ tuy rằng ai cũng biết uống, thế nhưng từ lượng của cô cũng không tính là xuất chúng, bây giờ cô đang lác lác thân người, xung quanh thì đang điên cuồng xoay chuyển, đủ loại ánh sáng trộn lẫn vào nhau tạo thành một không gian kỳ lạ làm cho cô có cảm giác đây là sân diễn.

Đi vào buồng vệ sinh, cô kéo thấp chiếc mũ che mặt lại rồi bắt đầu ới ra.

Khi cô đang nôn thì có người đi tới bên cạnh cô vuốt lưng hỗ trợ, tay còn lại thì tháo mũ của cô xuống, người này có chút lo lắng cô sẽ nhận ra mình nhưng khi nhìn thấy quần áo của cô khác với người bình thường quá xa thì người này đoán cô là một người phụ nữ thất tình, hơn nữa còn là một người điên.

Ngay sau đó một giọng nữ vang lên:

“Tiểu thư, không có sao chứ?”

Mặc dù là Hán ngữ nhưng giọng điệu lại đậm chất Mỹ, xem ra đây là một cô gái nước ngoài.

“Oa... Không, không có chuyện gì... Oa... Ha ha... Ha ha... Cảm ơn...”

Nỗ lực thờ hỗn hên, ánh mắt cô nhìn sang. Người phụ nữ này đại khái khoảng hai bảy hai tám tuổi gì đó, cô đang mặc bộ váy hoa lệ mà xinh đẹp, vóc người và đường cong cực kỳ duyên dáng, đây chính là điển hình của vóc người ma quý mà người nước ngoài mới có, thoạt nhìn tuy rằng còn trẻ nhưng khí chất của cô đã vô cùng thành thục, áng tươi cười của cô có thể làm cho nam nhân bình tĩnh trở lại, nếu như đặt ở Nhật Bản thì người phụ nữ này có thể dùng hoàn mỹ tuyệt đối để hình dung.

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 145

Hội Đấu Giá (1+2) .

Có lẽ là tình nhân mà ai đó bao nuôi... Phương Vũ Tư có chút ý xấu nghĩ. Trong lòng cô, cô ghét bất cứ người phụ nữ nào đẹp hơn mình.

Sau khi nôn mửa xong cô lại tiếp tục nôn khan, đột nhiên, ở bên cạnh có một giọng nữ vang lên:

“Phiền đã chết đi, phiền chết đi...”

Tuy rằng là tiếng Anh, nhưng Phương Vũ Tư cũng có thể nghe hiểu, rất hiển nhiên, giọng nói này có thể xem là vô cùng hoàn mỹ— cô cũng ghét bất cứ người nào có giọng nói tốt hơn cô. Cô mong muốn người này khi định hình giọng nói do không chăm sóc kỹ lưỡng mà bị hỏng mất!

“Heidy, sao rồi?”

Người phụ nữ bên cạnh dùng tiếng anh nói.

“Con ghét Gia Minh, hần nói là đi chơi với chúng ta, vậy mà lại thất hứa!”

Hai từ này chợt lóe lên trong đầu Phương Vũ Tư sau đó biến mất.

“Gia Minh gọi điện thoại tới nói là hần có công việc nên tới muộn một chút.”

“Vậy đợi hần tới là được, con ngủ một giấc trước được không? Ba năm trước hần cũng thường xuyên làm như vậy, người ta mỗi ngày đều chờ hần tới, ngày hôm sau mẹ còn nói hần đã tới! Con rất ghét hần!”

“Gia Minh thích cô gái có tính tình ôn nhu, con như vậy coi chừng hần không thích đó.”

“Hừ...”

Cô bé bực mình hừ một tiếng, Phương Vũ Tư thầm nghĩ cô bé là một tên ngốc, cô dùng nước lạnh rửa mặt rồi nói lời cảm ơn, sau đó lao đảo đi ra ngoài.

Sau khi nôn xong thì cô có cảm giác tốt hơn nhiều thể nhưng thân thể lại càng không có sức lực, ngay khi tới chỗ rẽ thì cô bị một người đụng trúng, ngay khi cô suýt ngã xuống thì được một người đàn ông ôm cô, hần nói:

“Xin lỗi, tiểu thư cô không sao chứ?”

Người đàn ông này dùng tiếng Hán nói.

Mở mắt ra cô thấy trước mặt là một người đàn ông rất có mị lực, hẳn không tính là trung niên mà đại khái chỉ hơn ba mươi tuổi thôi, nhìn một hồi, Phương Vũ Tư nhe răng cười:

“Ừ, không có chuyện gì, không có gì...”..

“Thoạt nhìn thì cô đang không khỏe, muốn nghỉ ngơi ở đâu? Cần tôi đưa về phòng không?”

“Trở về phòng? Ha há...”

Phương Vũ Tư cười lắc đầu, nói:

“Không cần, tôi đang muốn đi tới hội đấu giá, anh có thể đưa tôi tới không?”

“Hội đấu giá? Vừa lúc tôi cũng muốn đi...”

Nam nhân kia cười nói, thần sắc thì có chút chần chừ, hẳn liếc mắt nhìn về phía toilet rồi nói:

“Được, chúng ta đi qua đó.”

Khoát tay Phương Vũ Tư lên vai rồi nắm vòng eo nhỏ của cô, hai người đi về phía phòng đấu giá, trên đường đi Phương Vũ Tư hỏi:

“Tôi họ Phương, gọi Phương Vũ Tư, còn anh?”

“Joseph.”

Người nam bên cạnh trầm ổn trả lời:

“Joseph Saliere.”

“Joseph tiên sinh đến Trung Quốc là làm ăn? Hay là tới du lịch?”

“A, có một chút làm ăn nhỏ, hơn nữa thuận tiện bởi một người tới đây.”

“Là vợ của ngài?”

“Không phải, thế nhưng tôi rất muốn cô ấy trở thành vợ của tôi.”

“Ác, thật là làm cho người ta cảm động.

Hai người trò chuyện câu được câu không với nhau rồi đi vào phòng đấu giá, cuộc đấu giá kỳ thật sớm đã bắt đầu, ở nơi này tụ tập hơn một nửa số người nổi tiếng ở thành phố Giang Hải, chỗ ngồi ở trong này không tính là đầy, tìm một chỗ đặt Phương Vũ Tư đang say khướt xuống, hắn nói lời tạm biệt rồi định đi ra ngoài tìm người, ngay khi quay đầu lại thì hắn nhìn thấy người mà hắn muốn tìm đã đến, vì vậy hắn liền cười phất tay sau đó ngồi xuống.

Mở to hai mắt có chút mộng lung của mình ra, Phương Vũ Tư quay đầu nhìn lại, cô thấy hai người nữ một lớn một nhỏ đi tới, cô mơ hồ có thể nhận ra người lớn hơn là người đã giúp mình ở trong toilet, đi theo bên cạnh là một cô bé mặc áo sơ mi màu trắng, quần jean, trên đầu có một chiếc mũ quả dưa, bộ dáng rất đáng yêu, chi là khuôn mặt của cô bé có chút mất hứng.

“Này, Marilyn, Heidi, tôi đang định đi tìm hai người đó.”

“Cảm ơn.”

Cô gái tóc vàng gật đầu cười rồi ngồi xuống bên cạnh, cô bé thì ngồi ở bên cạnh cô gái tóc vàng.

“Hôm nay có rất nhiều đồ tốt, Heidi, có lẽ sẽ có cái mà cháu thích.”

“Hừ.”

Cô bé tức giận trừng mắt nhìn hắn, nói:

“Tôi không có hứng thú, tôi và mẹ vốn đi chơi với một người nhưng mà hắn lại gọi điện thoại tới nói là bạn nên tới trễ, vì vậy chúng tôi mới qua đây xem một chút.”

“A? Là bạn của Heidi à?”

“Không phải chuyện của ông!”

Mặc dù ba người nói chuyện bằng tiếng Anh thế nhưng Phương Vũ Tư ở bên cạnh vẫn có thể nghe rõ ràng, loại cảm giác nghe trộm này làm cho cô rất thích thú, tình huống mà cô nghe hiểu là người nam rất có mị lực này đang theo đuổi cô gái tóc vàng tên là Marilyn.

Tình cảm của hai người tạm thời không nói tới, nhưng cô bé tên là Heidi này hiển nhiên là không thích người khác theo đuổi mẹ của mình, nhưng mà người mà hai người chờ kia không phải là không có tới sao? Hừ hừ, loại cảm giác này thật tốt. Nguyễn người có tình trong thiên hạ... Đều không trở thành thân thuộc...

Khóc đi, khổ sở đi, đây chính là thế giới mà mình muốn, người muốn có thì vĩnh viễn người lại không thể có...

Tác dụng của cồn là tăng lên sự khó chịu và đau khổ trong lòng cô. Phương Vũ Tư một mặt nghĩ, một mặt nhìn hội đấu giá phía trước. Cô bé bên kia thở phì phò nâng hai má, Joseph và Marilyn không có gì để nói.

Về lần đấu giá hội này, mấy ngày trước Phương Vũ Tư đã xem qua truyền đơn, sờ đi cô tới nơi này là vì có không ít đồ tốt được bán. Nhưng mà cuộc đấu

giá đã diễn ra hơn một nửa nên có rất nhiều thứ đã được bán đi.

Joseph bên cạnh hiển nhiên là rất có tiền, hẳn thỉnh thoảng cũng giơ tay lên báo giá. Chín giờ, một đôi đồng hồ Thụy Sĩ kiểu tinh nhân được bán với giá tám mươi vạn, lúc này bầu không khí đã có chút nóng lên.

Tiếp theo là một bộ trang sức vô cùng quý báu, bộ trang sức này bao gồm nhẫn, vòng cổ, khuyên tai. Phương Vũ Tư ngồi thẳng người lên, ánh mắt có chút mê ly. Nữ nhân mà nhìn thấy những vật phát sáng như thế thì luôn khó có thể chống cự.

Người đầu giá ngoại trừ nói tới xuất xứ của báu vật còn nói tới giá trị của nó, đây cũng là một trong những thứ hấp dẫn Phương Vũ Tư đến xem, tuy rằng mấy năm nay cô tích lũy được hơn một nghìn vạn, thế nhưng muốn cô tung tiền như rác để mua nó thì không thể nào.

Khi chiếc nhẫn kêu giá hai trăm vạn cô cũng tham gia báo giá thế nhưng ngay lập tức bị người khác báo giá vượt qua, cô có chút tiếc nuối, nhưng thân thể cũng ngay lập tức thả lỏng.

Trong giới nghệ sĩ cô thường nghe nói có nữ minh tinh nhận được những món quà vô cùng quý giá của những phú hào, lúc đó cô từng cười nhạt khinh thường, thế nhưng đến bây giờ cô đã không còn bạn trai, vì vậy không nhận được ước ao nếu ai có thể đem bộ trang sức này tặng cho mình thì thật tốt.

Chiếc nhẫn đang có giá là hai trăm tám mươi vạn và không ngừng tăng cao, Phương Vũ Tư tựa vào ghế nhìn Joseph đang liên tục báo giá và cùng người phụ nữ bên cạnh nói đùa, cô gái tóc vàng Marilyn nhìn vào món trang sức trên màn hình mỉm cười mang theo chút thương thức và chờ đợi...

Thật là vô sỉ, phụ nữ chỉ biết lừa tiền nam nhân- Phương Vũ Tư trong lòng suy nghĩ.

Không lâu sau lúc chiếc nhẫn được bán với giá ba trăm bảy mươi vạn thế nhưng người mua không phải là Joseph mà là một tên hoa hoa công tử ở thành phố Giang Hải, người này tên là Hoàng Bình Văn, là em út của Hoàng Bình Tường và Hoàng Bình Hưng, hơn ba mươi tuổi nhưng suốt ngày ăn chơi lêu lổng, là một trong năm tên Toàn Thạch Vương của thành phố Giang Hải. Khi mua được thì hẳn cùng người phụ nữ bên cạnh đứng lên cười cười nhìn xung quanh, bộ dáng có chút đáng giận.

“Bộ trang sức này không phải là thứ tốt nhất đêm nay, một lát nữa sẽ có đồ tốt xuất hiện.”

Joseph cười cười giải thích với người phụ nữ bên cạnh, trong khi nói chuyện thì phía trước xuất hiện một màn hình lớn rồi xuất hiện một dấu chấm hỏi, nhân viên công tác từ phía sau cầm một cái bảng đem lên.

“Các vị quý khách, tiếp theo là sự kinh hi lớn nhất mà chúng tôi đem đến cho mọi người. Đây là sợi dây chuyền kim cương do Tiffany làm ra, mời mọi người xem..

Khi người bán dấu giá mở tấm vải che ra thì màn hình lớn đột nhiên xuất hiện một hình ảnh, toàn bộ giới nữ trong phòng đầu giá nhất thời có chút hít thở không thông, ánh mắt mọi người đều nhìn về màn hình trước, men say của Phương Vũ Tư trong nháy mắt tiêu tan.

“... Sợi dây chuyền này có đính hai trăm hai mươi viên kim cương, tổng cộng nặng hai trăm mười lăm ca-ra, mỗi viên kim cương được thiết kế tinh

xảo, sợi dây thì được nạm vàng nên rất sáng chói. Chỗ nối của móc khóa dùng ba mươi ba viên kim cương hình thang đính vào, tổng nặng 62, 5 ca-ra. Sợi dây chuyền này có rất nhiều chức năng, có thể tự do thu ngắn sợi dây lại, còn có thể tách ra... Sau khi được định giá thì giá khởi điểm của nó là một nghìn ba trăm hai mươi vạn — !”

Sau khi người đầu giá nói xong thì cả phòng đều vô cùng xôn xao, hiển nhiên là bởi vì món đồ này quá mức quý báu làm cho mọi người có chút trở tay không kịp. Nữ nhân thì bị ánh sáng của kim cương làm chói mắt, nam nhân thì bắt đầu đánh giá số tiền mà mình mang theo để xem mình có đủ tiền mua không.

Giới thiệu về sợi dây chuyền này tốn hơn mười phút, bây giờ gần mười giờ, đã có người bắt đầu kêu giá, người bắt đầu là một tên mập, đây là một tên nhà giàu mới nổi gần đây ở thành phố Giang Hải, có người nói tài sản của hắn đã hơn một tỷ, thế nhưng bởi vì nhân phẩm không tốt nên giới thượng lưu không ai qua lại với hắn, việc người này thích nhất là dùng tiền để chết người.

“Một nghìn ba trăm năm mươi vạn.”

“Một nghìn ba trăm sáu mươi vạn.”

Người thứ hai ra giá là Joseph, nhưng mà khi hắn báo giá thì Marilyn có chút muốn nói nhưng lại thôi.

Đối trá... Cho rằng ngại ngừng khi nhận sao, đồ yêu tiền, định nói không muốn nhưng lại tiếc nuối thật là quá đối trá... Phương Vũ Tư đỏ kị tới nghiêng răng, trong lòng mắng thảm. Toàn bộ tài sản của cô nếu không có ai đầu giá thì cô có thể mua được nhưng vấn đề là ai nhường cho cô.

“Một nghìn ba trăm tám mươi vạn.”

Người thứ ba ra giá là Lữ Nghĩa của Lữ gia, khi báo giá hắn còn khiêu khích nhìn qua tên mập.

Là một trong năm đại gia tộc ở thành phố Giang Hải, người đứng đầu hiện nay của Lữ gia là Lữ Quảng Nhân. Lữ Nghĩa là em của hắn, người này rất giỏi làm ăn, phần lớn tiền bạc của các xí nghiệp đều do hắn quản lý, thường ngày thì hắn cũng Không có ở Giang Hải, lần này trở về có người nói có một tên mập nhìn rất chướng mắt thích dùng tiền để người nên hắn tìm tới gây chuyện một phen.

“Một nghìn bốn trăm vạn!”

“Một nghìn bốn trăm hai mươi vạn!”

“Một nghìn bốn trăm năm mươi vạn!”

Trong phòng đấu giá cơ bản chỉ có ba người này thay phiên đấu giá, tuy rằng nhìn có chút buồn tẻ thế nhưng mỗi một lần ra giá thì đều làm cho những người chung quanh có chút co quắp mặt lại, mà mỗi một lần ra giá thì Phương Vũ Tư càng cảm thấy người nam nhân này rất có mị lực.

Chi tiếc là cường long cũng không thể ép địa đầu xà. Saliere gia tộc mặc dù rất có tiền thế nhưng Joseph dù sao cũng chỉ là một người quản lý, hắn vốn muốn mua hai thứ này để cho Marilyn vui thế nhưng không ngờ lại xuất hiện hai tên này, khi dây chuyền lên tới một nghìn bảy trăm vạn thì hắn thờ dài

không báo giá nữa, hẳn quay sang nhìn Marilyn cười xin lỗi.

Trong lòng Phương Vũ Tư có chút tiếc hận lại cảm thấy có chút vui vẻ, quả nhiên, trên thế giới này những thứ mà một người muốn thì thường không có được.

Sau khi Joseph rút lui thì cuộc tranh giành lúc này trở thành hai bên đối chọi, hai bên đều không chút nào tỏ ra mình yếu kém mà liên tục kêu giá, không lâu sau thì giá đã hơn hai nghìn vạn.

Khi giá được nâng lên càng cao thì thời gian đấu giá của cả hai liền dài ra, hiển nhiên là hai người đã có chút lo lắng xem tổn mấy nghìn vạn để mua thứ này có đáng giá không.

Lượn thực lực thì Lữ gia hơn tên mập này rất xa, nhưng mà đối với tên mập mà nói cạnh tranh là cuộc sống, bởi vậy sau khi giá vượt qua hai nghìn bốn trăm vạn thì sự châm chọc của hắn cũng không có dấu hiệu ngừng lại, Phương Vũ Tư khẩn trương nhìn xung quanh, một cái báo giá làm cho cô rung động, lúc âm thanh “Hai nghìn năm trăm vạn” vang lên, thì cô nghe được giọng nói của cô bé bên cạnh vang lên:

“Gia Minh!”

Giờ này khắc này cô vẫn không có tí ấn tượng nào với cái tên này, nhưng mà bị tiếng la này làm kinh động, vì vậy cô quay người nhìn sang, sau đó sững sờ: người này là một bé trai.

Đây không phải là người ở Thánh Tâm học viện hát bài “only-you” sao? Một hồi ức không tốt đẹp xẹt qua trong đầu cô sau đó cô bị cuộc chiến ở phía trước hấp dẫn.

Bên này, Heddy kéo tay Gia Minh rồi oán hận nhéo tay hắn:

“Anh! Cuối cùng! Cũng! Tới!! Em và mẹ đã đợi ở đây rất lâu!”

“Ha ha, tôi xin lỗi, tôi xin lỗi, có một người bạn gặp chuyện không vui nên tôi đi bồi tiếp cô ấy.”

Ánh mắt đảo qua ba người rồi dừng lại trên mặt Marilyn trong chốc lát, hai bên đều nở một nụ cười hiểu ý:

“Ách, hội đấu giá ư? Có thứ gì tốt không, ách, một sợi dây chuyền thật đẹp.”

“Đúng vậy, rất đẹp.”

Đối với đồ trang sức mấy trăm vạn thì Heidy không để trong mắt thế nhưng khi sợi dây chuyền hơn nghìn vạn xuất hiện thì ánh mắt của cô bé cũng không nhịn được bị thu hút. Gia Minh kéo tay cô bé cười cười, nhẹ giọng nói:

“VẬY... ĐỂ XIN LỖI VÌ ANH TỚI TRỄ, ANH MUA TẶNG EM ĐƯỢC KHÔNG?”

Những lời này Joseph không có nghe thấy, thế nhưng Marilyn thì có thể mơ hồ nghe thấy một chút, vì vậy cô vội vàng khoát tay:

“Dùng, nó rất đắt!”

Heidy vừa cười vừa nói:

“Đúng vậy, em đã học hai năm Hán ngữ nên bọn họ hồ giá em cũng có thể nghe được một chút, hơn hai nghìn vạn đó, anh đừng có nằm mơ, đi mua kẹo đường với em đi.”

Thấy cô bé hiểu chuyện, Gia Minh đưa tay sờ sờ đầu nàng, Heidy lại nóng giận:

“Thân sĩ thì không được sờ loạn đầu người khác, em cũng không phải là con nít!”

Cô bé đưa tay muốn đẩy tay Gia Minh ra thì bị Gia Minh nắm lấy cổ rồi lấy cái mũ xuống sau đó làm cho tóc của cô rối xù thì mới dừng tay.

Đánh Gia Minh vài cái, Heddy tức giận trừng mắt nhìn Gia Minh, bộ dáng của cô bé có chút giống như muốn cắn người.

Nói đến tính cách ác liệt thì Heidy sao có thể so được với Gia Minh, hắn nói:

“Này, em rất thích sợi dây chuyền đó à?”

Giúp Heidy sửa sang lại mái tóc, Marilyn nhún vai, Gia Minh cười, khi thấy Joseph đang chăm chú nhìn về bên này thì hắn nói thầm vào tai Heidy:

“Cô bé, mẹ của em có thể kêu giá không?”

“Em không phải là cô bé, mặc kệ anh!”

Heidy trợn mắt liếc nhìn hắn, sau đó lại nhịn không được từ chỗ mẹ của mình lấy thẻ bài đưa cho Gia Minh.

“Không phải là để anh dùng.”

Gia Minh cười cười rồi nói nhỏ vào tai Heidy vài câu, Joseph nghi ngờ nhìn Gia Minh, là thành viên trung tâm của Saliere gia tộc nên hắn cũng biết Marilyn lần trước được một người thần bí cường đại cứu giúp, lần này đi theo tới Giang Hải là do hắn muốn nhìn người này một lần, trước kia hắn từng nói bóng nói gió để tìm hiểu tin tức thế nhưng hai người đều rất cảnh giác không hề nói bất cứ cái gì, lúc tới Giang Hải, người đầu tiên mà bọn họ gặp lại là một học sinh? Ba năm trước đây hắn vẫn còn con nít a...

Giá đã tăng lên tới hai nghìn bảy trăm vạn, sau khi nghe Gia Minh nói xong thì Heidy mở to mắt, sau khi xác nhận lại thì cô bé đưa tấm thẻ trả lại cho mẹ mình rồi nói nhỏ vào tai cô, sau khi nói xong, Marilyn mở to mắt nhìn Gia Minh, Gia Minh chỉ cười gât đầu.

Không lâu sau, Marilyn nhìn Gia Minh rồi bất đắc dĩ cười, thoạt nhìn là cô đã đáp ứng một yêu cầu vô lý nào đó.

Phía trước, tên mập cắn răng, hô: “Ba nghìn vạn!”, trong khoảnh khắc mọi người đều ồ lên, thoáng một cái là bỏ thêm ba trăm vạn, hiển nhiên là hẳn muốn cho Lữ Nghĩa không theo nữa, Phương Vũ Tư hít sâu một hơi rồi khẩn trương nhìn về phía Lữ Nghĩa, cô nghĩ nếu có người đưa nó cho cô thì có lẽ cô sẽ hưng phấn tới mức té xỉu, ngay sau đó cô nghe được tiếng đấu giá vang lên.

“Năm nghìn vạn.”

Giọng nói này có chút bình thản lại có chút kỳ quái, bởi vì đây là một giọng nữ nước ngoài. Sau khi giá được báo ra thì cả phòng đều yên tĩnh, người đấu giá tựa hồ là đang xác định xem mình có nghe nhầm không. Người kêu giá tất nhiên không phải là Lữ Nghĩa.

Trong nháy mắt đó Phương Vũ Tư trong đầu trống rỗng, cô chậm rãi quay đầu lại nhìn qua cô gái tóc vàng bên cạnh Joseph đang đặt thẻ bài xuống rồi nhìn về phía Gia Minh đang cười.

ÂN SÁT

Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 146

Tâm Sự. (1+2) .

"Năm nghìn vạn."

Nếu chỉ là một con số thì ai cũng hiểu, nhưng mà nếu đem nó đổi thành tiền thì đủ để làm cho bất cứ ai cũng không thờ nổi. Sợ dây chuyền vốn hơn một nghìn vạn do hai tên kia cạnh tranh nhau mà giá tăng lên ba nghìn vạn, sau đó đột nhiên lại nhảy lên năm nghìn vạn thì trong nhất thời có rất nhiều người tưởng rằng mình nghe nhầm.

Trong tiếng bàn luận xôn xao xung quanh. Phương Vũ Tư trợn mắt há hốc mồm nhìn về phía Marilyn, bên cạnh Joseph cũng kinh ngạc nhìn về phía bên này, lấy bối cảnh của Marilyn thì không phải là không lấy ra năm nghìn vạn nhân dân tệ, nhưng mà thái độ của cô mới quan trọng.

Cô ấy thật sự thích sợ dây chuyền này như thế ư.. thế nhưng... Nếu như không phải là của người nam tặng thì nó còn ý nghĩa gì nữa.

Hắn suy nghĩ xem có phải là do mình rút lui mà nổi giận nên cô ấy cố ý ra cái giá này không. Theo đuổi Marilyn nhiều năm như vậy, từ khi Đường Kính Nghiêu chết, Marilyn cũng không khó tiếp cận như trước nữa, cô tham dự một bộ phận công việc của gia tộc, cũng có nói chuyện cười với hắn làm cho hắn cảm thấy mình có cơ hội.

Hai năm qua. Marilyn làm trợ lý cho hắn, đây có thể nói là sớm chiều ở chung. Marilyn cười càng nhiều, phối hợp với hắn càng thêm ăn ý, hắn có lý do tin tưởng mình là nguyên nhân của những chuyện biến này, chính bởi vậy nên bây giờ hắn mới có chút bận tâm. Nếu như Marilyn vô cùng hứng thú với sợi dây chuyền này thì khi mình ở giá một nghìn bảy trăm vạn lùi bước có bị cô ấy xem là thiếu khí phách hay không.

Thấy sắc mặt của Joseph như vậy, Marilyn chỉ nhàn nhạt nhún vai. Lúc trước khi hai người hợp tác, Joseph đã từng thấy khuôn mặt của cô như vậy rất nhiều lần, khuôn mặt này đại biểu cho câu nói "Không có gì", khuôn mặt này xuất hiện ở trường hợp này có chút kỳ quái.

Cho dù là Joseph suy nghĩ như thế nào thì hắn cũng không nghĩ tới trong lòng Marilyn lúc này chỉ là đang thích mà thôi, tình mẹ con mà cô dành cho Heidy cũng giống như tình yêu mà cô từng dành cho Đường Kính Nghiêu vậy.

Đối với tình cảm với Gia Minh, cô không thể nào hiểu rõ được, hắn thoạt nhìn chỉ mới là một thiếu niên nhưng hắn lại giống như một người trưởng thành vậy. Hắn giống như là biết được tất cả mọi thứ, làm được bất cứ việc gì. Hắn đã từng cứu cô mà cô cũng đã từng thề sẽ đem cuộc đời khi còn sống của mình giao cho hắn. Quan hệ thể xác của bọn họ trên cơ bản chỉ là nhu cầu mà thôi.

Cô thậm chí có chút nhớ cảm giác không hề có trở ngại trước kia, nhưng đây là yêu? Hay chỉ là dục vọng? Việc này cô không thể suy nghĩ rõ ràng được. Có thể là thích thì tương đối thích hợp.

Nhưng mà cho dù phức tạp như thế nào đi nữa thì nó cũng đơn giản. Cô là người của đứa bé này, cô không nên tìm thêm phiền phức cho hấn. Nghe hấn nói, làm cho hấn hài lòng, chi thể thôi là đủ.

Khi Heidi nói lại những gì mà Gia Minh nói thì quả thật là cô bị những lời này hù dọa, trên lý trí thì cô sẽ không bao giờ dùng số tiền lớn như thế để mua nó. Năm nghìn vạn nhân dân tệ, hơn sáu trăm vạn USD thì ngay cả gia tộc là Mafia chuyên cướp đoạt, buôn lậu thuốc phiện không chuyện gì không làm thì chỉ nói về tiền bạc thì họ cũng không thể nào so sánh với những đại gia tộc ở Giang Hải được, năm nghìn vạn muốn lấy ra không thể nghi ngờ là sẽ làm cho cô cảm thấy rất khó khăn. Đương nhiên, từ lúc bắt đầu thì cô đã xem mình là người bỏ tiền ra.

Nhưng mà suy nghĩ một chút thì cô thấy cũng không sao. nếu hấn muốn hồ đồ thì mình cung cấp công cụ cho hấn hồ đồ. Quan trọng là hấn thấy hài lòng là được, dù sao thì từ khi Đường Kính Nghiêu chết thì hấn và Heidi là cuộc sống mới và cũng là duy nhất của cô, không phải sao.

Trong nụ cười mím, cô gái tóc vàng giơ thẻ bài lên làm cho mọi người sợ hãi. Dường như có người không ý thức được từ khi Đường Kính Nghiêu chết đi thì cô đã kiên cường hơn, không còn u oán như trước kia nữa, thậm chí cô còn có khát khao dựa vào sức mình làm nhiều việc nữa.

Mặc dù có biến dạng nhưng đóa hoa này vẫn rực rỡ và xinh đẹp.

Giá cả nâng lên tới ba nghìn vạn thì cho dù là tên mập hay là Lữ Nghĩa thì cũng có chút do dự. khi Marilyn ra giá năm nghìn vạn thì cả hai đều ăn ý rút lui không hề nâng giá nữa.

Sau khi gõ xuống ba búa, cuộc giao dịch này rốt cuộc cũng hoàn tất, người bán đấu giá tiếp tục thể nhưng những món tiếp theo đều chỉ là một vài món thượng phẩm giá trị không cao. Thỉnh thoảng cũng có người nhìn sang Marilvn, trong đó có cả Phương Vũ Tư.

Marilyn thì thỉnh thoảng nói chuyện với Heidi và Gia Minh vài câu. Gần mười một giờ, hội đấu giá kết thúc.

Marilyn, Joseph, Heidi và Gia Minh đi ra thanh toán tiền, bỗng nhiên có một giọng nói vang lên:

"Gia Minh, sao cháu lại tới đây?"

Quay đầu lại hấn thấy Hoàng Bính Văn đang kéo tay một người phụ nữ đi tới. Gia Minh gật đầu nói:

"Ngũ thúc."

"Ha hả, mấy vị này là bạn của cháu?"

"Ân, là các cô ấy mời cháu tới tham gia hội đấu giá. Đây là Heidi, đây là Marilyn, mẹ của Heidi còn vị đại thúc này, ách..."

"Xin chào, tôi là Joseph."

Thấy Gia Minh không nói ra tên mình nên Joseph tiến lên, đưa tay ra.

"A? là Joseph của công ty Tác Lạc ở Mỹ ư? Ha ha, nghe danh đã lâu, nghe nói anh tới Giang Hải lần này là để khảo sát tình hình ở đây phải không.."

Tuy rằng bị người khác gọi là hoa hoa công tử thế nhưng dù sao thì hắn cũng xuất thân từ Hoàng gia nên ngay lập tức hắn cùng Joseph thân cận lại, hai người liên tục nói chuyện một thời gian ngắn, đứng ở phía sau Joseph, Marilyn bỗng nhiên cảm thấy có gì đó nên cúi đầu nhìn xuống, cô thấy Gia Minh mở khóa kéo túi của cô rồi bỏ một tờ chi phiếu vào.

“A?”

“Ngân hàng Thụy Sĩ, mật mã là 12345, bên trong có một nghìn vạn USD, nhớ kỹ mật khẩu đó.” Ghé sát vào tay của Marilyn nói một câu rồi Gia Minh lại cùng Heidi lúi rúi nói về chuyện ở đâu có bán kẹo đường rồi thuận miệng nói về nguyên lý khoa học của việc chế tạo kẹo đường, Một nghìn vạn USD trong mắt hắn dường như còn không bằng kẹo đường nữa.

Khẽ mở đôi môi, một lát sau cô giống như một cô bé đang mếu máo nở nụ cười.

***** Ngồi một chỗ một hồi lâu đợi mọi người đi hết, nhân viên bắt đầu thu dọn thì Phương Vũ Tư mới bắt đầu lao đảo đi ra ngoài, khi đi ra ngoài có một người nam mặc Tây trang đi đến hỏi cô có cần giúp gì không thì cô thấp giọng từ chối.

Tầng mười lăm của khách sạn.

Dựa sát vào cửa kính thủy tinh có thể thấy rõ được những gì bên ngoài, bên ngoài lúc này đang có một cơn mưa nhỏ, gió ở tầng mười lăm thổi qua làm cho cơn mưa có chút hỗn loạn, chỉnh sửa quần áo lại, cô cảm giác mình có chút lạnh.

Khi cơn say đến thì toàn thân cô thoải mái không có chút áp lực nào, nhưng khi tỉnh lại thì cô lại cảm giác mình đang rất trống rỗng.

Khi một người hạnh phúc thì thường không muốn nghĩ tới nỗi bất hạnh của mình, cô chưa chắc đã bất hạnh thế nhưng ở trước mặt năm nghìn vạn, cô cảm thấy mình giống như một tên ăn may vậy.

Cô cầu xin bạn trai trước đây viết ca khúc cho mình, cầu xin công ty nghệ sĩ làm cho mình nổi tiếng, làm bộ làm tịch dùng tiền mua người nghe đến nghe mình hát.

Cô là ai? Đại minh tinh Phương Vũ Tư, thoạt nhìn Phương Vũ Tư là một tấm biển vàng, thế nhưng chỉ có cô mới biết được mình yếu đuối biết bao.

Nếu có một ngày công ty nghệ sĩ từ chối cô thì cô không còn gì nữa, giọng của cô kỳ thực cũng không tính là tốt khi bạn trai của cô rời đi thì cô mới biết tìm một bản nhạc phù hợp với giọng của mình mới khó tìm làm sao, chính vì như vậy cô mới lặn lội đường xa chạy tới Giang Hải này để tìm người viết ca khúc, thế nhưng không ngờ đối phương lại muốn tuyệt đường của cô.

Đương nhiên không có bạn trai và người này viết ca khúc cho cô thì vẫn còn vô số người muốn vì cô mà viết ca khúc, thế nhưng nếu như chỉ là những ca khúc bình thường thì sợ rằng không bao lâu sau cô sẽ bị người khác quên mất, vĩnh viễn bị đuổi khỏi cái ghế đại minh tinh.

Sự cực khổ mấy năm qua làm cho cô càng thêm kiên định, hơn một nghìn vạn nếu như là trước đây thì cô sẽ coi đây là một con số thiên văn, thế nhưng

bây giờ cô lại muốn nhiều hơn, thế nhưng có mơ hồ cảm thấy cái ngày mà mình có thể tiện tay ném ra năm nghìn vạn để mua sợi dây chuyền kim cương sẽ không bao giờ tới.

Nhưng mà... nam sinh hát ca khúc “Only-You” là người như thế nào? Ngày đó khi nhìn thái độ của Trương Cảnh Phong và thái độ của hai anh em nhà Đông Phương thì dường như thân phận của hắn không hề đơn giản, lần này hắn lại vô cùng thân thiết với người phụ nữ có mái tóc vàng kia.

Thật hâm mộ... Năm nghìn vạn... Người có tiền... Đau đầu quá...

***** Một giờ sáng, trước phòng 1602. Joseph gõ cửa phòng, trong chốc lát, Marilyn mặc chiếc áo ngủ màu trắng mở cửa ra, bên trong vẫn như cũ là bầu không khí sôi động ngút trời.

“Đánh chết hắn! Đánh chết hắn! Đánh chết hắn...”

Các loại đồ ăn vặt rơi đầy đất, Heidy một mặt hưng phấn chơi trò chơi, miệng thì diên cuồng hô khẩu hiệu, ở bên cạnh cô bé là tên thanh niên xa lạ kia.

“Joseph - có chuyện gì sao?”

“A, không có gì, chỉ là tới đây nói tiếng ngu ngon, chuyện này... Có Gia Minh? Sao hắn lại ở nơi này?”

Quay đầu lại nhìn về phía hai người đang chiến đấu hăng hái, Marilyn cười nói:

“Hắn rất tốt, bất quá tôi đã thuê thêm một phòng trong khách sạn rồi.”

“Hắn... Ách, hắn là bạn của Heidy? Sao hai người lại quen hắn...”

Hắn một bên tươi cười một bên cẩn thận nói, mặc dù đã cùng Hoàng Bích Văn nói chuyện nên hắn biết đại khái thân phận của Gia Minh, thế nhưng đối với những chuyện xảy ra của mẹ con Heidy ở Trung Quốc lần trước hắn vẫn rất là hiếu kỳ, nhưng mà hắn luôn cho rằng người có thể giết đám người của Dương Kính Nghiêu thì không thể nào là thiếu niên này được.

“Đó là người bạn mà lần trước ở Trung Quốc Heidy đã quen.”

Marilyn cười, nói:

“Bất quá tôi biết nó sẽ không thích có người tìm hiểu việc riêng tư của nó đâu.”

“Ách, xin lỗi, tôi chỉ muốn..”

“Ngũ ngon. Yên tâm, hắn không có vấn đề gì.”

“Ách, tôi nghĩ...”

Lộ ra một nụ cười thân nhiên, Marilyn nhẹ nhàng khép cửa phòng lại, Joseph thờ dãi một hơi, về việc cô lấy ra một nghìn vạn USD để trả tiền làm cho hẳn cô cùng nghi hoặc, một nghìn vạn này không biết là từ nơi nào mà có...

ĂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 147

Phụ Thuộc. (1+2)

“Nhiều tiền như vậy? ở đâu mà có?”

Hơn hai giờ sáng, tiếng huyền não trong phòng cuối cùng cũng dần yên tĩnh lại, trên ti vi vẫn là hình ảnh của trò chơi, đồ ăn vặt chất đống, tiểu Heidy đeo sợi dây chuyền bằng đá quý trị giá năm trăm ngàn rất cuộc cũng mệt mỏi ngủ thiếp đi, gương mặt gối lên đùi Gia Minh, khoe miệng vẫn có nước miếng chảy ra. Marilyn thu dọn túi đồ ăn vặt ở bên cạnh, thấy Gia Minh đang nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Heidy liền nở nụ cười dịu dàng.

“Trông được đó, rất nhiều hả?”

Nhìn sợi dây chuyền trên cổ Heidy, Gia Minh cười nói.

“Một trăm ngàn đô la Mỹ, đương nhiên là nhiều.”

“Ồ, một chút mà thôi. Nói thật, mặc dù biết giá trị thực sự của sợi dây chuyền này nhưng tôi vẫn khó hiểu tại sao những người khác phải nâng giá tiền của mấy viên đá lên cao đến vậy, cũng như tôi vẫn không hiểu tại sao lại không thể có một trăm triệu đô la Mỹ... Thứ tiền này...”

Nhẹ nhàng lắc đầu, hần ôm Heidy bước vào gian phòng bên trong, Marilyn thu dọn rác, nhẹ giọng cười:

“Cậu cũng đừng như ông già như vậy...”

Đặt Heidy lên giường trong phòng ngủ, đóng cửa đi ra ngoài, Marilyn đang đứng trong phòng nhìn hần, nụ cười khá mập mờ. Gia Minh nhún vai thu lại hai túi rác lớn ở dưới chân, nói:

“Nhìn như vậy làm gì?”

“Rất lâu không gặp, hôm nay mới phát hiện cậu cao hơn nhiều nha. Ba năm trước mới đến chỗ này của tôi...”

Nàng so so ở trước bộ ngực mình.

“Ha ha, độ cao kia thật sự khá dễ dàng.”

Thuận miệng cười, Gia Minh đi đến bên cạnh Marilyn, người phụ nữ tóc vàng nhẹ nhàng cởi đai áo ngủ ra, áo ngủ trắng nõn trượt xuống theo đường cong thân thể mềm mại, thân thể mê người chỉ mặc đồ lót gợi cảm xuất hiện trước mắt Gia Minh. Lại làm động tác như vậy sau ba năm, hơi thở của Marilyn

rõ ràng hơi dòn dập, khuôn mặt ửng đỏ, sau đó khép hai đầu gối, dịu dàng quý xuống trước người Gia Minh.

Trong tay vẫn cầm hai túi đồ ăn vặt, Gia Minh đứng nguyên tại chỗ, cũng không biết nghĩ đến điều gì, nhìn nàng cười thoải mái.

Chuyện này cũng không xa lạ gì với hai người, hơi chần chờ, hàm răng trắng nõn của Marilyn khẽ cắn bờ môi khêu gợi, đưa tay cầm lấy quần lót của Gia Minh, chỉ là còn chưa cởi ra thì Gia Minh đã đỡ lấy tay nàng, nhẹ nhàng lắc đầu:

“Đứng lên trước đã.”

“... Ừ?”

Đôi mắt mở to, trong mắt Marilyn xuất hiện vẻ luống cuống, qua một lát mới cúi đầu đứng lên. Gia Minh cầm áo ngủ trên mặt thảm lên giúp nàng mặc lại rồi xoay người ném hai túi đồ ăn trong tay vào thùng rác ở chân tường:

“Năm ngoái tôi đã có hai bạn gái, mặc dù cũng chưa làm chuyện lớn gì, nhưng nếu như hai chúng ta không phải rất có nhu cầu, cô cũng không cần để chính mình phải thiệt thòi như vậy, được không?”

“Thiệt thòi - Tôi không cảm thấy như vậy...”

Áp úng nói xong câu này, Marilyn ngẩng đầu lên.

“Cậu... Có bạn gái sao?”

“Ừ.”

Gia Minh quay đầu lại giơ hai ngón tay lên, cười nói “Có hai người!”

“Hai, hai người?”

Marilyn mở to hai mắt nhìn, thấy Gia Minh móc ví tiền ra, đưa một tấm ảnh cho nàng:

“Tình huống kể ra cũng rất phức tạp, chẳng qua bây giờ ba người chúng tôi đang ở cùng một nơi.”

Hai người ngồi xuống ghé salon, Gia Minh chỉ vào mấy người trong hình giới thiệu.

“Bên trái là Diệp Linh Tĩnh, bên phải là Liễu Hoài Sa, bình thường đều gọi là Sa Sa, ba người chúng ta sống cùng một chỗ từ nhỏ, một năm trước thân xui quỷ khiến xảy ra một vài chuyện, sau đó liền ở cùng một chỗ, loại chuyện này... ồ, thật sự rất khó nói.”

“Không hề cãi vã sao?”

“Ồ... Quan hệ giữa các nàng còn tốt hơn so với tôi, tính ra tôi lại giống như người thứ ba...”

Gia Minh nhún vai “Ừ, thật là hai cô bé xinh đẹp... Heidy nhà chúng ta không có hi vọng sao?”

Marilyn nhàu mày, cười nhìn Gia Minh.

“Cô cảm thấy thế nào?”

Gia Minh mập mờ hỏi ngược lại.

“Ở nước Mỹ hiện giờ lưu hành chuyện mẹ con có cùng một người sao?”

Marilyn đỏ mặt, tức giận trừng mắt nhìn hấn nhưng cuối cùng cũng không nói thêm lời nào. Dưới ánh đèn vàng, trong phòng ấm áp, trên TV là hình ảnh lúc mở đầu của trò chơi, Marilyn rót hai ly cà phê, sau đó cười kể về một số chuyện lý thú của Heidy tại nước Mỹ và một số chuyện của hai mẹ con nàng trong ba năm qua.

Nói về mấy chuyện vụn vặt này trước mặt Gia Minh là thói quen từ ba năm trước của Marilyn, chỉ là quá nửa đoạn thời gian kia, hai người đều trần truồng nằm trên giường, Marilyn một mặt kể lễ thông báo, loại tình huống như vậy, có lẽ không chỉ là hiển dăng thân thể mà ngay cả những thứ thuộc về tinh thần cũng muốn chia sẻ với Gia Minh, mỗi lần Marilyn trần như nhộng, loại cảm giác cõi mờ, muốn chia sẻ không giữ lại chút nào này lại càng trở nên rõ ràng hơn.

Mà hiện giờ, uống cafe, mặc đồ ngủ bằng tơ lụa trắng noãn, nụ cười của Marilyn thân mật mà ưu nhã, đủ để nhìn ra những biến hóa đã phát sinh với nàng trong ba năm qua. Sau khi thoát khỏi ám ảnh về Đường Kính Nghiêu, nàng bắt đầu xử lý sự nghiệp của gia tộc, từ đó Marilyn bắt đầu từ từ lột xác. Trở thành một phụ nữ có khí chất cao quý, thành thực mà độc lập. Song khi thời gian tiếp tục trôi qua, Gia Minh vẫn mơ hồ nhận ra chút bất an nào đó.

Biểu hiện rõ ràng nhất là Marilyn bắt đầu uống từng ly cafe một, mỗi khi nói đến chỗ nào đặc sắc, đáng tự hào, nàng liền cầm ly lên ừng ực uống cạn, một ly, hai ly, ba ly... Cafe trong bình thủy tinh kia đã bị Gia Minh và Heidy uống không ít, uống đến ly thứ năm thì cafe trong bình đã hết, nàng cười xin lỗi:

“Tôi đi pha bình mới.”

“Ừ...”

Tình cảm của người bình thường, khi có liên quan đến chính mình, với Gia Minh vẫn luôn là một câu đố khó giải, thuần túy dùng tâm lý học để nghiên cứu là rất ngu xuẩn, nhưng hấn cũng chỉ có thể phân tích được như vậy. Quan hệ với Marilyn cũng không bình thường, ban đầu Marilyn hứa hẹn với mình như vậy là bởi vì sau khi Đường Kính Nghiêu chết đi khiến nàng không còn chỗ để gửi gắm. Hiện giờ đã qua ba năm Marilyn thoát khỏi ám ảnh về Đường Kính Nghiêu, mình lại đã có bạn gái, lên giường hay không cũng không quan trọng, nhưng thẳng thắn để điều hứa hẹn này phai nhạt đi là lựa chọn chính xác không phải nghi ngờ chút nào, chỉ là rất rõ ràng, sự thẳng thắn này của mình vẫn khiến nàng sinh ra cảm giác bị vứt bỏ.

Từ khi nghe đến chuyện về Linh Tĩnh và Sa Sa, Marilyn vẫn cố gắng biểu hiện tự nhiên, thành thực, độc lập, nàng muốn nguy trang cho mình, nhưng mà... Đang nghĩ tới đây, một tiếng “choang” vang lên từ quầy rượu bên kia, Gia Minh chống tay lên bàn trà, vô thức vọt ra ngoài.

Chỉ thấy tại quầy rượu bên cạnh phòng khách, bình cafe bị Marilyn làm rơi xuống đất, thủy tinh vỡ vụn, nước nóng văng ra bốn phía. Marilyn đứng nguyên tại chỗ, nhìn tình cảnh trên mặt đất, vẻ mặt mờ mịt mà bối rối, nước sôi chảy đến bàn chân như Ngô Sen mà vẫn như không có cảm giác gì. Thấy Gia Minh, nàng mới hơi bối rối, nói:

“Tôi, tôi... Chuyện này... Xin lỗi... Tôi không cẩn thận...”

Vừa nói chuyện, Marilyn vừa xoay người tìm đồ để dọn dẹp. Gia Minh thờ dài:

“Chờ một chút, thôi vậy, ngày mai nhân viên khách sạn sẽ đến dọn dẹp.”

“Nhưng mà...”

“Tôi chỉ nói tôi đã có bạn gái mà không phải là ám chỉ cô và Heidy nên rời đi.”

“Nhưng mà...”

Marilyn quay đầu lại, nước mắt bỗng nhiên chảy dài trên khuôn mặt cứng ngắc, sau đó liền bật cười giống như không tìm được vẻ mặt thích hợp, giọng nói cũng bắt đầu nghẹn ngào.

“Xin lỗi... Không phải tôi muốn quán lấy cậu, tôi cũng muốn có người yêu mình, nhưng mà... Nhưng mà Heidy thích cậu, tôi nói là.. Tôi cũng thích... Tôi không tìm được quỹ đạo của mình sau khi Đường Kính Nghiêu chết, tôi không tìm được vị trí của mình trên thế giới này..”

Trong lời nói không có chút trật tự nào, nàng thấp giọng khóc, chậm rãi ngồi xổm xuống mặt đất, Gia Minh bước tới bế nàng lên, sau đó đặt nàng lên ghế salon, vén vạt áo ngủ lên đưa tay vào trong.

“Tôi nghĩ cô có thể hiểu được ý của tôi, nào ngờ cô lại hiểu lầm toàn bộ...”

“Thật, thật xin lỗi... ừ...”

Kéo chiếc quần lót nhỏ từ trong váy ra Gia Minh cười:

“Cô biết không, tôi rất ít khi có tình cảm gần gũi với một người, có thể thực sự khiến tôi quan tâm, trên thế giới này cũng không quá mười người, chúng ta vốn không có liên quan gì, nhưng nếu đã thân xui quỵ khiến rồi có quan hệ với nhau... Tôi vẫn luôn xem mọi người như bằng hữu. Heidy như thế, cô cũng vậy, cô muốn xem tôi như hoa tiêu của đời mình, vậy thì rất tốt, chuyện lên giường đối với tôi đương nhiên là cậu còn không được, cô biết đấy, chỉ cần là đàn ông thì sẽ không từ chối, cho nên tôi cảm thấy... Sau này nếu như không có người khác, cô vẫn không cần mặc quần áo trước mặt tôi, có thể không?”

Đôi chân thon dài kẹp chặt lấy bàn tay đang làm loạn trong váy ngủ, khuôn mặt Marilyn đỏ bừng, đôi mắt như nước, một lát sau mới rên rĩ như đang nói mê.

“Chỉ cần... Cậu thích... ừ... Muốn thế nào cũng được...”

—000— Trong phòng ấm áp, đồng hồ điểm năm giờ sáng, Marilyn nằm bên Gia Minh co thân thể trần truồng lại, nở nụ cười mệt mỏi:

“Ừm. Xin lỗi..”

“Đừng nói như cô đang chiếm tiện nghi như vậy, người chiếm tiện nghi chính là tôi mà.”

Vừa mặc quần áo, Gia Minh đá nhẹ lên cặp mông của cô gái tóc vàng.

“Chẳng qua cũng phải nói, hình như mỗi lần chúng ta gặp nhau cũng đều chỉ lên giường... Không ở trên giường, nói chuyện cũng cảm thấy mất tự nhiên...”

“Thật xin lỗi, nhưng mà...”

Marilyn đỏ mặt, ấp úng:

“Tôi... Ba năm rồi tôi chưa từng làm...”

“Không nên nói xin lỗi, là tôi chiếm tiện nghi...”

Nhặt chiếc quần con trai mặt đất lên, mặc đồ ngủ lại cho Marilyn, Gia Minh cười nói.

“Đắp chăn kín lại, đừng để Heidi thấy bộ dạng cô thế này. Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon... Chuyện này. Heidi nhất định rất hy vọng hôm nay cậu có thể đi chơi với nó -Cậu, cậu không định nói gì với nó sao...”

“Vẫn không nên đánh thức nàng, đúng rồi, hôm nay là thứ bảy, buổi tối tôi sẽ hát tại một quán rượu tên là Lam Điền, không phải Heidi rất thích ca hát sao? Đến lúc đó dẫn nàng tới đó, địa chỉ ở đây.”

Đặt một tấm thẻ lên gối của Marilyn, Gia Minh hôn lên khuôn mặt nàng rồi xoay người bước ra cửa.

“Buổi tối gặp lại.”

“Buổi tối... gặp...”

Mang theo nụ cười, phát tay, Marilyn cầm tấm thẻ lên, không lâu sau, tiếng đóng cửa vang lên ở bên ngoài, trong nụ cười kia, nước mắt lặng lẽ chảy xuống gương mặt.

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 148

Lam Điều.

Buổi tối, quán rượu Lam Điều.

Mưa phùn liên miên không dứt trở thành chủ đề tại thời điểm giao mùa giữa xuân hạ này, quảng trường nhỏ trước quán rượu nhộn nhịp, ô dù đủ các loại, tiếng người đan xen thành một cảnh tượng huyền ảo, xe hơi chậm rãi chạy qua, hơn mười người vạm vỡ mặc trang phục bảo vệ đang duy trì trật tự trước quán rượu.

Quán rượu Lam Điều ngày thường vẫn mở cửa với mọi người nhưng đến tối thứ bảy thì chỉ có người có thể mới được đi vào tiêu pha tại nơi này, đây là quy củ được định ra từ hai tháng trước, bởi vì vào ngày này hàng tuần, ban nhạc Khái Niệm sẽ đến đây biểu diễn hai ca khúc.

Không ra Album, cũng không hợp tác với bất kỳ chuyên mục truyền hình nào, thậm chí ban nhạc biểu diễn cũng không được xem như chuyên nghiệp, có đôi khi còn xuất hiện tình cảnh một thành viên quên lời, hát lặp đi lặp lại, hơn nữa mỗi lần cũng chỉ biểu diễn hai mươi phút, bất kể mọi người kháng nghị thế nào cũng sẽ không biểu diễn thêm. Sở dĩ bị mọi người chú ý là vì ca khúc mỗi tuần thật sự là quá kinh người, phong cách thay đổi liên tục, ca từ hoàn mỹ, hầu như có thể chắc chắn rằng chỉ cần có một ca sĩ biểu diễn thì sẽ lập tức nổi tiếng. Mà khi hai ca sĩ hát lên hai bài Đông Phong Phá và Giang Nam trong ba tháng qua cũng đã chứng thực thực lực mạnh mẽ đến như muốn bùng nổ của ban nhạc Khái Niệm.

Đương nhiên, cũng có thể nói đó chính là lực lượng tích lũy trong mấy chục năm của giới ca nhạc bộc phát ra.

Từ sau khi ban nhạc Khái Niệm biểu diễn được một tháng liền có loại băng ghi âm được sao chép, truyền lưu trong thành phố Giang Hải, sau đó, ít nhất là ở thành phố Giang Hải, ban nhạc Khái Niệm dần dần có một nhóm Fan cuồng nhiệt mặc dù quy mô mấy trăm, mấy ngàn người vẫn kém xa những ngôi sao nổi tiếng kia nhưng mỗi tuần đều sẽ tụ tập đến nơi này, quy mô của nó cũng không phải là một quán rượu nho như Lam Điều có thể chứa hết được, về sau, quán rượu có Sa Trúc bang là chỗ dựa này cũng chỉ có thể mỗi tuần phải người ra để duy trì trật tự, hơn nữa quy định số người có thể vào một lần. Nhưng cho dù như vậy, rất nhiều người không mua được vé vẫn tụ tập ở bên ngoài quán rượu, chờ đến khi ban nhạc Khái Niệm biểu diễn xong sẽ đem những băng ghi âm có rất nhiều tạp âm kia về nhà nghe cả tuần.

Bước ra khỏi xe, Phương Vũ Tư vô thức kéo thấp mũ xuống, đi vào quảng trường đầy áp người cảm dù đang bàn luận ồn ào, bốn tên bảo vệ hộ tống xung quanh, người đại diện là chị Lan nhỏ giọng thông báo những chuyện sau khi đi vào.

“... Mấy người bảo vệ ở lối đi kia đã bị mua chuộc, sau khi Khái Niệm biểu diễn xong, em đi vào từ bên cạnh, bất kể đối phương là ai cũng đừng tức giận, bình tĩnh nói chuyện... Đương nhiên là chị biết em có chừng mực, dù sao chỉ cần không âm ỉ, mọi người ngồi xuống nói chuyện thì sẽ không sao cả. Đối phương hẳn là cũng không đến mức không nói đạo lý, dù sao em mới tới thành phố Giang Hải không lâu, cũng không có mâu thuẫn không thể giải quyết nào.”

“Ừ.”

“Dù sao... Chuyện này cũng không sao cả, Lưu Bị còn phải đến mời Gia Cát Lượng tới ba lần, em thích ca khúc của hắn cũng xem như đã đủ tán thưởng hắn... Chưa từng thấy ca khúc nào như vậy..”

Mặc dù nói như vậy nhưng rõ ràng chị Lan này rất bắt mắt với ban nhạc Khái Niệm, cũng chỉ là viết ca khúc, bên này đưa tiền, người viết ca khúc không phải là xong sao, hành nghề nhiều năm như vậy, nàng vẫn chưa từng thấy người có ca sĩ tìm đến cửa mà vẫn không chịu như thế. Bất đắc dĩ là đối phương không nhận tiền, hơn nữa ca khúc lại rất có tiềm chất nổi tiếng, hiện giờ cũng không phải là đang ở Hongkong, hơn nữa bên phía công ty lại rất coi trọng người soạn nhạc này, lúc này cũng không có biện pháp gì khác...

“Em hiểu, chị Lan.”

Hiểu được tâm tư của người phụ nữ bên cạnh. Phương Vũ Tư cười nói:

“Chị Lan, chỉ lái nhái nhiều hơn trước đây rất nhiều nha, lẽ nào đã có người yêu?”

“Thôi đi...”

Hai người nhỏ giọng nói đùa vài câu, chen chúc bước đến cửa mới phát hiện phía trước dường như có người đang cãi vã, nhìn kĩ lại mới phát hiện là ba người nước ngoài lớn nhỏ, người đàn ông chính là Joseph tối ngày hôm qua, bên cạnh hắn đương nhiên chính là người phụ nữ tóc vàng dùng năm trăm ngàn để mua sợi dây chuyền bằng đá quý, cô bé người lai tóc đen đứng bên cạnh mẹ mình, vẻ mặt mất hứng. Tình huống rất rõ ràng, bọn họ không có vé vào cửa nhưng lại muốn đi vào xem biểu diễn, đoán chừng cũng là nghe danh tiếng mà đến.

“Xin lỗi vị phu nhân này, người tên cổ gì đó mà cô nói chúng tôi hoàn toàn không nhận ra, chúng tôi có quy định, người muốn vào trong tối ngày hôm nay đều phải đặt vé trước... Xin cô không nên làm khó chúng tôi.”

Mặc dù nghe nói có bối cảnh là xã hội đen nhưng rõ ràng những người được phép tới đây đều đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, người phụ nữ tóc vàng kia xem ra không giàu thì cũng sang, bảo vệ ở cửa cũng chỉ có thể tận tình khuyên nhủ. Mà Joseph đứng bên cạnh người phụ nữ tóc vàng lúc này cũng đang nhíu chặt lông mày lại, đối với mấy tên bảo vệ, khí thế của hắn lúc này gần như có tính áp đảo, ánh mắt quét qua mấy tên bảo vệ như đang tìm kiếm mục tiêu để ra tay.

Trong nháy mắt đó, từ đáy lòng Phương Vũ Tư dâng lên cảm giác khó nói thành lời, một mặt loáng thoáng thấy cao hứng bởi sự ngạc nhiên của mấy người này, có tiền thì đã sao, dây chuyền giá năm trăm ngàn thì thế nào, các người cũng không kiếm được vé vào cửa. Mặt khác, thậm chí trong lòng nàng còn đang suy nghĩ, mình có muốn ra mặt nghĩ biện pháp để bọn họ đi vào theo mình hay không, thuận tiện đặt quan hệ với đối phương.

“Nhưng mà... Chính hắn bảo chúng tôi tới, Lam... Điểu... Không sai, là nơi này mà...”

Phiền não lấy tay sửa lại mái tóc, người phụ nữ tóc vàng lùi lại vài bước rồi lấy một tấm thẻ ra đối chiếu với tên quán rượu, mặc dù nét mặt phiền não nhưng bộ dáng lại vô cùng mê người. Joseph ở bên cạnh trầm giọng nói:

“Nếu thường ngày không cần vé vào cửa, tại sao hôm nay lại đột nhiên cần. Vị tiên sinh này, gọi quản lý của các người ra đi.”

“Ồ, tôi nghĩ...”

Mắt thấy Joseph tiến lại gần, nhân viên bảo vệ kia thậm chí vô ý thức lui về phía sau một bước, sau đó nhìn tấm thẻ trong tay Marilyn, nói:

“Vị phu nhân này, có thể cho tôi xem tấm thẻ của cô không?”

“Ồ? Ừ, đương nhiên có thể.”

Hơi ngạc nhiên, Marilyn đưa tấm thẻ tới, thuận miệng nói:

“Đây là hần đưa cho tôi, nếu không tôi cũng không tìm được nơi này.”

“Vậy thì không thành vấn đề.”

Kiểm tra tấm thẻ một lát, bảo vệ cười trả lại tấm thẻ cho Marilyn.

“Đã có tấm thẻ này, lúc nào mọi người cũng có thể đi vào, hơn nữa cũng có thể tùy ý đi vào phía sau sân khấu.”

“Ồ. thật sao...”

Marilyn cất tấm thẻ vào túi xách rồi nhìn Joseph, sau đó lôi con gái bước vào cửa. Phương Vũ Tư thờ dài, người giàu có tiền tỷ vẫn là người giàu có tiền tỷ, tùy tiện lấy một tấm thẻ cũng là thẻ V.I. P... Mặc dù cũng không phải nơi cao cấp gì nhưng họ có thể nhận được đãi ngộ khác biệt cũng khiến nàng hơi bực bội, nếu như mình có tấm thẻ kia thì cũng không cần phải mua chuộc những người này để lén lút tiến vào.

Thực ra tuần trước Phương Vũ Tư cũng đã đến quán rượu Lam Điều một lần đơn giản chỉ là vui chơi lúc đêm khuya mà thôi, quầy rượu đúng quy cách, sân nhảy đúng quy cách, sân khấu đúng quy cách, người phục vụ cũng đúng quy cách. Sau khi vào đại sảnh, Phương Vũ Tư và chị Lan kia lập tức chen chúc đến gần lối đi vào phía sau sân khấu, để đến lúc đó còn phản ứng kịp thời. Chẳng qua vừa mới đi được nửa đường, Phương Vũ Tư đã nói nhỏ vài câu với người bên cạnh rồi xoay người đi sang hướng khác.

Tại một chỗ cách đó không xa, nhận lấy ly rượu đỏ người phục vụ đưa đến, Joseph cau mày nói chuyện với Marilyn ngồi bên cạnh:

“Cậu bé kia... Hần thực sự hát ở nơi này?”

“Đúng vậy, nếu hắn nói thế thì nhất định là như thế.”

Nhìn cảnh tượng đám người chen chúc ở xung quanh, Marilyn cười đáp lời.

“Quy mô thật kinh người.”

Joseph lắc đầu cười.

“Nhìn bộ dạng những người bên ngoài kia, tôi thậm chí còn cho rằng đây là buổi biểu diễn của Elvis đó.”

“Hắn vẫn luôn làm ra những chuyện khó tưởng tượng.”

Đường như là chồng hay con trai mình có thành tựu như vậy, Marilyn cười đến vô cùng rục rờ. Cũng vào lúc này, một giọng nữ vang lên ở bên cạnh.

“Ồ! Joseph tiên sinh?”

Trong giọng nói vui mừng dường như vẫn còn chút nghi ngờ và không thể xác định, Phương Vũ Tư từ bên cạnh bước tới. Joseph đứng dậy, trong chốc lát vẫn còn nghi ngờ nhưng ngay sau đó đã nhận ra:

“Cô là... Phương tiểu thư? Hiện giờ cô... So với ngày hôm qua... Ủ, thật sự giống như hai người...”

“Xin lỗi, hôm qua tôi uống rượu say đã làm phiền anh. Vừa rồi tôi đứng ở bên kia nhìn thấy vẫn còn không dám chắc chắn, không nghĩ tới Joseph tiên sinh cũng yêu thích ban nhạc Khái Niệm.”

“Ra sức vì mỹ nữ là vinh hạnh của đàn ông. Mời ngồi, đứng rồi chút nữa thì tôi quên giới thiệu, hai vị này là bạn của tôi, nữ sĩ Marilyn, tiểu thư Heidy. Vị này là Phương tiểu thư, Marilyn còn nhớ chứ? Hôm qua cô ấy vẫn ngồi bên cạnh tôi...”

Dưới sự giới thiệu của Joseph, hai bên lại nói chuyện một lát. Đường như cô bé không thích nói chuyện với người lạ cho lắm, ngay cả chào hỏi cũng không, chỉ lồi kéo mẹ mình bàn luận xôn xao. Bởi vì mọi người ồn ào, Phương Vũ Tư cũng chỉ nghe thấy nàng đang oán trách người nào đó còn chưa tới, mặc dù không nghe rõ tên nhưng rõ ràng không phải là hai từ Khái Niệm. Kết hợp với chuyện ba người cũng không quá quen thuộc với ban nhạc Khái Niệm, Phương Vũ Tư lập tức nghĩ thầm, nếu có thể nhận được thẻ V.I.P này, lẽ nào bọn họ có quan hệ rất tốt với thành viên trong ban nhạc Khái Niệm?

Marilyn nói chuyện với cô bé, Phương Vũ Tư và Joseph cũng nói những chuyện trời nam bể bắc, đám người nhả nhót trong sân nhảy. Không lâu sau đã đến tám giờ, tất cả tiếng âm nhạc từ từ dừng lại dưới sự điều khiển của DJ, đám người đang điên cuồng nhảy múa cũng không tự chủ được thu liễm giọng nói, chỉ bằng hành động này cũng có thể thấy được địa vị của ban nhạc Khái Niệm trong lòng những người này như thế nào.

“Tốt lắm, các vị, đã đến tám giờ, tiết mục mọi người mong đợi từ lâu cũng chuẩn bị bắt đầu. Thời gian quý giá, ta cũng không dài dòng nữa. Tiếp theo chúng ta nhiệt liệt hoan nghênh... Khái Niệm!”

Trong chớp mắt, tiếng hoan hô sôi trào vang lên trong đám người, người đầu tiên bước ra từ phía sau sân khấu, sau đó ngã bịch xuống đất, loa ở xung quanh vang lên tiếng rít sắc bén khiến những người trong vũ trường cũng không kim được phải bật chặt lỗ tai.

“Xin lỗi... Xin lỗi. Dây điện quá nhiều, bị vướng chân...”

Tiếng nói vang lên trong loa là một giọng nữ hơi thiên về trung tính, một người ở phía sau giúp nàng gỡ dây điện quấn quanh chân ra. Nàng vịn vào giá loa để đứng lên, sự vụng về như thế khiến đám người cười vui một trận. Không lâu sau, bốn người đã đứng vào vị trí trên sân khấu, mỗi người đều mang mặt nạ

cổ quái mà buồn cười, mặc áo choàng xấu xí, nhưng vẫn có thể nhận ra tổ hợp hôm nay do ba nữ một nam tạo thành.

“Khụ. Thử âm theo thường lệ.”

Gỡ gỡ microphone, người nói chuyện chính là nam hát chính của ban nhạc trên mặt đeo mặt nạ hình trái chuối cổ quái.

“Tốt lắm, đây là ban nhạc Khái Niệm, tôi là Hương Tiêu (1), hai vị phía sau là hai thành viên Hoàng Qua (2) và Gia Tử (3) quen thuộc, ở ngoài cùng chính là khách mời Lưu Liên (4). Ừm, theo quy cũ cũ, có một số chuyện phải nói rõ ràng trước, bài hát hôm nay hợp âm khá phức tạp cho nên rất nhiều thứ đều phải lục lọi, khi hát ra đoán chừng cũng không phải rất hoàn mỹ, bối cảnh đại khái là cùng loại với Mafia. Giáo Phụ...”

Nghe thấy từ Mafia, Joseph vô ý thức nhui mày lại, Heidy lại mở lớn đôi mắt, sau đó nói gì đó với Marilyn.

“Tốt lắm, chuẩn bị bắt đầu, đúng rồi, tên ca khúc là... Nhân danh Đức Cha.”

----- (1) Hương Tiêu: Trái chuối.

(2) Hoàng Qua: Dưa leo, dưa chuột.

(3) Gia Tử: Trái cà.

(4) Lưu Liên: Trái sả riêng.

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 149

Vô Đề (1+2) .

Ánh đèn nhợt nhạt trên sân khấu nhuộm đậm khung cảnh bóng tối cổ điển, hoài cựu, lời độc thoại mở đầu tựa như nói mê xen lẫn trong khúc nhạc dạo cực dài ca khúc Nhân Danh Đức Cha có cảm giác hình tượng nhất xuất hiện trên thế giới này sớm hơn mấy năm.

Trong quán rượu, giữa cơn mưa phùn, khi tiếng ca đã hoàn toàn trải ra, ánh đèn đường lóe lên ở nơi xa, xe cộ lui tới qua lại, có đôi khi những thứ như số lượng lại nói rõ được mọi vấn đề, khi tất cả mọi người tụ tập tại nơi này đều duy trì yên lặng, chăm chú lắng nghe, đứng ở trong đó, người sẽ cảm thấy giai điệu kia hầu như bao phủ cả thành phố, bao phủ cả cái thế giới bên dưới bầu trời này.

Lại nói tiếp, những người đang đứng trong mưa này có lẽ còn may mắn hơn những người đã tiến vào trong quán rượu, cứ việc sân khấu đã bị ánh đèn biến thành hai màu đen trắng mơ hồ, nhưng trong bối cảnh xám xịt đó, thỉnh thoảng ngẩng lên nhìn thấy mấy chiếc mặt nạ hình trái cây buồn cười kia vẫn khiến không khí có thể cảm nhận được bị hòa tan đi - Thân ở giữa đám người, tạm thời không nói đến Joseph hiểu về lời ca thế nào, nhưng rõ ràng hắn cũng bị ca khúc ảnh hưởng, sở dĩ Marilyn, Heidi say mê trong đó, có lẽ lý do yêu ai yêu cả đường đi lại càng lớn hơn một chút. Mà ngồi ở bên cạnh, tâm tình của Phương Vũ Tư cũng chỉ có thể dùng rung động để hình dung.

Cũng như lần đầu tiên Hoàng lão và Trịnh Tắc Bồi nghe Đông Phong Phá, khác với người bình thường khi nghe ca khúc chỉ đánh giá đơn thuần rằng có dễ nghe hay không, có thích hay không, là một người tương đối chuyên nghiệp trong lĩnh vực âm nhạc, đồng thời với việc cảm nhận ca khúc, bọn họ còn âm thầm đánh giá sức ảnh hưởng của ca khúc này, phán đoán xem nó có được hoan nghênh hay không, có thể nổi tiếng được hay không. Thực ra phần lớn ca khúc đều dựa vào ánh mắt của những người làm âm nhạc, dựa vào tuyên truyền, quảng cáo mới có thể nổi tiếng được, song cũng có một số ca khúc, chính là loại vừa nghe đã khiến người ta khắc sâu thế này, có thể tạo ra một trào lưu mà không cần phải nghĩ ngợi chút nào. Mà các ca khúc được ban nhạc Khái Niệm đưa ra, hầu như tất cả đều thuộc về thể loại này.

Ban nhạc Khái Niệm mới thành lập được mấy tháng, đưa ra hơn mười bài hát, thực sự bán quyền biểu diễn ra ngoài cũng chưa đến một nửa, song mỗi khi bán ra một ca khúc sẽ được các công ty thu băng từ ngay tại hiện trường, sau đó dùng phương pháp nhanh nhất để đưa đến tay một số ca sĩ, Phương Vũ Tư cũng nghe qua vài bài hát nhiều lần, mỗi lần đều không khỏi hoang tưởng: Nếu bài hát này do mình hát thì sẽ tạo ra ảnh hưởng khổng lồ đến thế nào...

Nhưng không nghĩ ngợi chút nào, đối với những thứ băng từ có lẫn tạp âm, lộ ra vẻ không chân thực kia, lúc này nghe biểu diễn tại sân khấu liền khiến người ta càng rung động hơn gấp mấy lần. Tựa như người làm đá quý phát hiện ra một viên ngọc thô, năng có thể biết rõ ràng, một khi trải qua xử lý chuyên nghiệp, biểu diễn, ghi đĩa, những ca khúc này sẽ gây ra được ảnh hưởng lớn đến mức nào.

Mỗi ca khúc đều là một phong cách khác nhau, mỗi ca khúc đều khiến lòng người rung động, mỗi ca khúc đều đảm bảo sẽ được hoan nghênh. Không được, bất kể hẳn là ai thì cũng nhất định phải nói cho rõ ràng, cho dù phải hứa hẹn cùng trả giá một chút gì đó cũng không sao, chỉ cần hẳn viết ca khúc cho

minh...

Trong lòng bối vì hoang tưởng mà phập phồng không chừng, nhìn cảnh diễn xuất hơi khô khan trên sân khấu, đoạn chuyển của ca khúc, một cảm giác kỳ lạ chợt xẹt qua trong óc nàng: Động tác, vũ đạo của thành viên mang mặt nạ dưa chuột của ban nhạc Khái Niệm kia dường như hơi quen mắt... Nhưng ý nghĩ này lập tức biến mất trong đầu nàng, bởi vì thiếu nữ kia không thể hiện thêm nhiều động tác và dấu tay hơn nữa... Nàng đang đánh dương cầm, lúc này đôi tay đều đang bận rộn.

Cũng vào lúc này, một nhân viên trong quán rượu cầm hai cây kẹo đường đến đưa cho hai mẹ con Marilyn ngồi bên cạnh Phương Vũ Tư, dường như còn nói thêm điều gì đó, nhưng lúc này Phương Vũ Tư đã không còn tâm tình để ý đến.

Giai điệu tương phản không ngừng được đẩy mạnh rồi từ từ đến phần cuối, cuối cùng kết thúc với phần đồng ca, sự yên tĩnh xung quanh vẫn kéo dài một lát tựa như vẫn còn đang đắm chìm trong cảm giác hình tượng dồn dập không thể thoát ra được này. Hương Tiêu hát chính đứng trên sân khấu gõ gõ mic, ho nhẹ hai tiếng rồi nói:

“Ồ... Xong!”

“Tạm thời là như vậy, đương nhiên là hát không tốt lắm, bài hát vẫn còn có thể hoàn thiện thêm... Thứ bảy, tất cả mọi người đều cần nghỉ ngơi, tôi cũng vậy, hôm nay kết thúc ở đây, hẹn gặp lại.”

Dường như đó là phong cách nhất quán của ban nhạc Khái Niệm, chưa từng trang điểm gì nhiều, không có giải thích cần thận, cũng không để ý đến cảm giác của người nghe, chỉ đơn giản là nói xong, cầm lấy giá mic rồi rời đi. Phía dưới theo lẽ thường vẫn là ồn ào một trận, có năn nỉ, có phản đối, cũng có người đã sớm nghe tên ban nhạc Khái Niệm nhưng là lần đầu tiên đến xem, vì vậy làm ồn ào, hỗn loạn muốn xông lên, những trường hợp như thế hầu như lần nào cũng xảy ra, chỉ là quán rượu cũng đã sớm có chuẩn bị, hơn mười người đàn ông vạm vỡ vây chặt lấy sân khấu nhỏ, ai cũng không vượt qua được.

Mắt thấy ban nhạc Khái Niệm dứt khoát bước về phía lối ra, chị Lan đứng cách đó không xa ra dấu tay nhanh lên về phía bên này. Nói lời xin lỗi với Joseph và Marilyn, Phương Vũ Tư bước về phía lối đi ra phía sau sân khấu. Một lát sau, Heidi đã ăn xong kẹo đường, cảm thấy mỹ mãn nhảy xuống khỏi ghế salon rồi nhìn quanh:

“Mẹ, phòng rửa tay ở đâu?”

“Phòng rửa tay... Để mẹ dẫn đi.”

Cười bắt chuyện với Joseph - kéo tay Heidi, mẹ con hai người đi về phía phòng rửa tay ở bên kia đại sảnh, chỉ một lát sau đã biến mất trong tầm mắt Joseph.

Sau khi ban nhạc Khái Niệm rời đi, quy định hạn chế người tiến vào cũng không còn ý nghĩa gì, phần lớn bảo vệ ở cửa được rút đi, âm nhạc trở nên hơi thông thả, không ít người từ bên ngoài đi vào hỏi thăm người khác về tình hình sân khấu, trao đổi về ca khúc mới với nhau. Cứ việc tác phong độc lập độc hành của ban nhạc Khái Niệm khiến không ít người mê ca nhạc bỏ đi nhưng đến khi phong cách này trở thành thói quen, những người hâm mộ đáng tin cậy vẫn có không ít, bọn họ sôi nổi bàn luận, nếu như ban nhạc Khái Niệm tiến vào giới ca hát thì tuyệt đối có thể quét ngang hết thảy những người được gọi là

ngôi sao ca nhạc kia.

Nghe những người xung quanh tán dương và sùng bái, Joseph vừa uống rượu vang, vừa tự hỏi một số chuyện cần phải tìm hiểu trong hành trình đến Trung Quốc này, chuyện quan trọng nhất đương nhiên là rốt cuộc là ai đã cứu hai mẹ con Marilyn ba năm về trước.

Sau khi xảy ra chuyện của Marilyn cách đây ba năm, quan hệ giữa hai gia tộc Mafia Saliere và Gambino có một thời gian hòa hoãn, chỉ là hòa bình kéo dài đến tận bây giờ, rất nhiều mâu thuẫn vốn bị đè nén đã dần đi đến bên bờ bùng nổ. Mất thấy chiến tranh gia tộc lúc nào cũng có thể xảy ra, gia tộc Saliere bị vây trong hoàn cảnh xấu, đương nhiên phải tìm kiếm trợ giúp nhiều hơn, mà lực lượng thân bí đã từng cứu mẹ con Marilyn cũng trở thành một trong số những trọng điểm cần liên lạc.

Đối với hơn một tháng trải qua sau khi được cứu, sau khi trở lại nước Mỹ, hai mẹ con Marilyn đều tuyệt đối giữ bí mật. Lại nói tiếp, để giữ kín bí mật này, mẹ con hai người đều phí rất nhiều sức lực, mỗi khi có người vô tình hay hữu ý nhắc đến chuyện đó thì không khí nói chuyện với các nàng sẽ lập tức trở nên lạnh nhạt, Marilyn còn nói chuyện uyển chuyển nhưng Heidy liền từ chối rất trực tiếp, vốn là đứa trẻ hoạt bát ngay thơ liền trở nên không muốn nói chuyện với người xa lạ, ngay cả khi người thân trong gia đình nói bóng gió đến chuyện kia, cô bé cũng sẽ trực tiếp quay đầu rời đi, đoạn thời gian khi mới trở về New York, chuyện khó xử trên bàn ăn như vậy đã xảy ra đến mười mấy lần.

Rất nhiều người trong gia tộc đều nói hai mẹ con họ không quá lễ phép, nhưng cha của Marilyn dường như vẫn còn áy náy về chuyện của Đường Kính Nghiêu với con gái mình, từ đó ông ta cũng dè dặt không cho nhắc đến chuyện này nữa. Song tới khi gia tộc lại cảm nhận được nguy cơ sắp tới, chút áy náy này nay đương nhiên đã tan thành mây khói trước lợi ích của gia tộc, vì vậy mới có hành trình đến Trung Quốc của Joseph.

Nhớ lại biểu hiện mấy ngày gần đây của mẹ con Marilyn, Joseph hầu như có thể xác định rằng thiếu niên tên là Cố Gia Minh, người hát chính trong ban nhạc Khái Niệm kia chắc chắn là một trong những nhân vật quan trọng, chắc chắn Heidy đã gặp thiếu niên này trong khoảng thời gian xảy ra chuyện cách đây ba năm rồi trở thành bằng hữu. Hiện giờ mình chỉ cần điều tra bối cảnh của thiếu niên này thì sẽ hiểu được rõ ràng rất nhiều chuyện. Trong lòng nghĩ như vậy, thời gian từng giây từng phút trôi qua, cảm giác bất an mơ hồ trong lòng hắn cũng dần dâng lên.

Mười phút, mẹ con Marilyn vẫn chưa đi ra.

Xuyên qua đám người, đi tới cửa phòng vệ sinh, hắn yên lặng chờ một lát, sau đó hít sâu một hơi, đưa tay lên gõ cửa phòng vệ sinh nữ:

“Marilyn, Heidy!”

Tiếng âm nhạc vọng lại, đám người ồn ào, trong phòng rửa tay không có tiếng trả lời.

Cau mày, hắn đập văng cửa gỗ ra, cô gái mập mạp đứng cạnh phòng rửa tay trợn mắt há hốc mồm nhìn người đàn ông ngoại quốc nhanh nhẹn dùng mảnh đá văng tung cửa phòng vệ sinh một, hạ thế mấy người phụ nữ hoàn toàn bộc lộ dưới đôi mắt sắc bén như mắt ưng của người đàn ông. Bởi vì bản thân cảm nhận được sát khí khổng lồ, trong chốc lát dĩ nhiên cũng không có người nào dám mở miệng kêu lên. Cho đến khi người đàn ông kia xem hết tất cả các nơi, ánh mắt hung ác chuyển đến cô gái mập mạp, rốt cuộc mới có tiếng kêu cứu ben nhọt mà ngắt quãng vang lên.

“Cường... gian...”

Mạnh mẽ xoay người lại, Joseph không để ý tới cô ta mà xông thẳng ra ngoài cửa, người bảo vệ đầu tiên xông vào vung côn lên đập về phía đầu hắn, bị hắn một cước đá bay, người bảo vệ thứ hai nhận một quyền mãnh liệt, bị đánh vào gáy rồi ngã xiu, mang theo khí thế vô cùng mạnh mẽ, Joseph xông ra lối đi nhỏ bên ngoài phòng vệ sinh tựa như một chiến thần.

Bảo vệ cũng tốt, lưu manh cũng tốt, nhân sĩ chính nghĩa cũng được, một đám người từ hai bên bao vây tới.

Đá chân, vung quyền, oai dũng mãnh liệt, trong khoảnh khắc, bốn người vọt tới đầu tiên ngã xuống đất, đám người phía sau vẫn muốn tiếp tục xông lên nhưng lại phải dừng lại ngay lập tức, bởi vì người đàn ông trước mặt đã trực tiếp móc hai khẩu súng ra nhắm về hai đầu của lối đi.

Bởi vì những người đang chặn hai đầu lối đi lại đều là người của Sa Trúc bang nên trong chốc lát vẫn chưa có ai hét lên, hỗn loạn cũng không đến nỗi lan ra đến đại sảnh. Một lát sau, một người đàn ông trung niên mặc đồ tây tách đám người ra đi tới, nhìn khẩu súng lục kia, không khỏi nhíu mày lại:

“Vị bằng hữu kia, tại sao anh lại gây chuyện ở chỗ tôi?”

Sau khi hắn nói xong, một người đàn ông đứng bên cạnh dùng tiếng Anh phiên dịch lại một lần. Joseph hạ thấp họng súng, dùng tiếng Trung nói:

“Hai người bạn của tôi biến mất ở nơi này.”

“Hai người bạn?”

Người đàn ông trung niên nhìn về phía thủ hạ ở bên cạnh, một tên bảo vệ từ phía sau chen lên ghé vào tai hắn nói gì đó, sau đó người đàn ông trung niên hỏi:

“Bạn của anh là phụ nữ? Tóc vàng? Dẫn theo con gái của nàng?”

“Người của tôi nhìn thấy các nàng đi xuống bãi đậu xe ở bên dưới. Không có ai uy hiếp các nàng, cô bé có vẻ như còn rất vui vẻ, các nàng không chào hỏi anh trước ư?”

Hơi ngẩn ra, vẻ mặt hung ác của Joseph vẫn không thay đổi, một lát sau, hắn thu súng lục lại, lấy một quyển chỉ phiếu ra viết vài con số, sau đó xé một tờ xuống đưa tới:

“Cảm ơn, đây là bồi thường của tôi.”

Nói xong, hắn tách đám người ra rồi chạy xuống bãi đậu xe.

Bãi đậu xe ở tầng dưới cùng sáng sủa, từ khi ý thức được mẹ con Marilyn biến mất hắn đã hiểu được chuyện là thế nào, vì thế cũng không nghi ngờ lời nói của người đàn ông trung niên kia, chạy đến bên chiếc xe thuê, trên cần gạt nước có giắt một tờ giấy, quả nhiên trên đó là chữ viết của Marilyn:

Không cần lo lắng, khi thời gian đến chúng tôi sẽ trở lại.

Sau đó tiếng khởi động xe vang lên, quay đầu nhìn lại, một chiếc xe màu đen cách đó không xa chạy về phía lối ra. Ngồi ở ghế sau, Marilyn và Heidi vậy lay về phía này:

“Không cần lo lắng!”

Đó là tiếng cười dễ nghe của Marilyn, nụ cười mê người còn mang theo vẻ áy náy.

Trong chớp mắt, trong lòng Joseph trầm xuống.

Hắn nhớ rõ, khi vừa mới quen Marilyn thì nàng đã sinh ra tiểu Heidi cho người đàn ông Trung Quốc kia. Người đàn ông Trung Quốc trở về quê hương, khi đó Marilyn rất đau buồn, đóng cửa ở trong nhà không giao tiếp với bất kỳ ai. Không có bao nhiêu bạn bè. Dưới sự sắp xếp cố ý của cha Marilyn, mình chuyển đến khu biệt thự rộng lớn kia, thỉnh thoảng cũng có cơ hội tiếp cận nàng, sau khi trở thành hạn bè, thỉnh thoảng Marilyn lại nói đến Đường Kính Nghiêu ở Trung Quốc xa xôi, mỗi khi như vậy nàng đều nở nụ cười sáng lạn. Hắn từng nghĩ, có lẽ mình đã bị nụ cười đó chinh phục, có một ngày, mình sẽ làm nàng khi nghĩ đến chính mình cũng sẽ nở nụ cười rực rỡ, mê người như thế.

Ba năm trước đây, Marilyn theo Đường Kính Nghiêu đến Trung Quốc, sau đó chuyện xảy ra đã khiến tất cả mọi người không kịp trở tay, nhưng bất kể thế nào thì Đường Kính Nghiêu đã chết, sau khi đón Marilyn về New York, nàng bắt đầu chủ động tiếp xúc với công việc trong gia tộc, bắt đầu không ngừng lễ phép mỉm cười, rồi cười to. Hắn biết cái chết của người đàn ông Trung Quốc kia đã đã kích nàng rất lớn, nhưng ít ra hắn đã có cơ hội, ba năm qua hắn dùng cố gắng lớn nhất của bản thân mình để làm nàng lay động, dường như cũng có tiến triển. Chỉ là thỉnh thoảng ở chỗ không có người, Marilyn sẽ đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó rồi nở nụ cười rực rỡ mà mê người, hắn từng vô tình chứng kiến hai lần... Khi có người ở đó, nụ cười như vậy vẫn thường bị thu liễm lại... Nụ cười kia khiến hắn cảm thấy hơi hoảng hốt.

Mà lúc này chứng kiến nụ cười của Marilyn, sự sáng tỏ nào đó chợt dâng lên từ đáy lòng - Nàng muốn thoát khỏi chính mình để đến gặp người kia, cho nên nàng cười mê người đến thế. Bất kể cố gắng thế nào, cuối cùng thì mình vẫn chậm một bước, cô gái người Mỹ yêu thích Trung Quốc từ nhỏ này, sau khi Đường Kính Nghiêu chết đi, vẫn chọn một người Trung Quốc làm chỗ gửi gắm cho mình.

Trong chuyện này, có lẽ bản thân mình chưa từng có cơ hội.

Đứng im tại chỗ, hắn lẳng lặng nhìn Marilyn ngồi ở ghế sau, vài giây sau, chiếc xe lao ra màn mưa, rồi khỏi tầm nhìn của hắn.

***** Đại khái là trong thời gian bạn Joseph của chúng ta xông vào phòng vệ sinh, cố gắng kéo thấp mũ xuống, Phương Vũ Tư, tựa như một đặc vụ, đã tìm thấy phòng nghỉ ngơi của ban nhạc Khái Niệm.

Vượt qua lối đi phía trước, có lẽ do tác dụng của đồng tiền, quả nhiên mấy tên bảo vệ không ngăn cản nàng, chỉ là, khi nhìn thấy những nhân viên làm việc qua qua lại lại, trong lòng Phương Vũ Tư vẫn dâng lên cảm giác khản trương và thấp thòm cùng với kích thích, giống như loại cảm giác trong TV vẫn thường biểu diễn... Thực ra một mơ ước lớn của Phương Vũ Tư chính là trở thành diễn viên truyền hình, đáng tiếc kỹ năng diễn xuất của nàng quá kém, năm 1998 lại không lưu hành các nhóm Fan lớn, vì vậy giấc mộng này của nàng vẫn không thể thực hiện được.

Lối đi bên này yên tĩnh không có ai cả, xem ra ảnh hưởng của ban nhạc Khái Niệm rất lớn, không có ai dám đến quấy rầy. Đứng ở cửa, Phương Vũ Tư

đang do dự xem câu đầu tiên sẽ nói gì sau khi gõ cửa thì lại nghe thấy tiếng nói vang lên ở bên trong.

“... Rốt cuộc tối qua cậu đi gặp bằng hữu thế nào, chẳng qua, cậu không có ở nhà, mình và... chơi đùa rất vui về nha.”

“Cô bé người nước ngoài nào đó cùng mẹ của nàng, không nhớ rõ...”

“Lần đánh người rồi đến nhà Sa Sa đó? Là lần đưa toàn bộ mọi thứ cho cô bé kia sao? Mình nhớ rõ... Sa Sa, ngày thứ hai chúng ta còn muốn lấy tiền đưa cho các nàng đó, chỉ là các nàng đã không còn ở đó... Oa, không phải trong lúc vô tình chúng ta đã cứu được người giàu có, sau đó người tốt sẽ được báo đáp chứ? Đây chính là chuyện chỉ xảy ra trong tiểu thuyết đi...”

“Người ta đúng là người nước ngoài, nhưng chưa chắc đã là người giàu có...”

“Không sao, không sao, dù sao chúng ta cũng không cần tiền của người ta, mình còn nhớ cô bé kia rất xinh đẹp nha, đáng yêu giống như búp bê vậy...”

Trong phòng vang lên tiếng nói dứt quãng của nam nữ thiếu niên, dường như đang nhắc đến lúc nhỏ hẳn giúp đỡ một người nước ngoài gặp rủi ro, hôm nay người nước ngoài kia trở lại, trong lúc vô tình lại gặp được chuyện ly kì. Phương Vũ Tư đang muốn gõ cửa thì đã cảm thấy cánh tay đau đớn, sau đó ngã nhào xuống đất.

“Người là ai? Muốn làm gì?”

Không nhận được kêu lên đau đớn, biến cố lần này bất ngờ khiến nàng không kịp chuẩn bị, cánh tay gần như bị vặn gãy, bộ ngực cũng bị ép chặt xuống mặt đất, hoàn toàn không có bất cứ chút trì hoãn nào, ngay sau đó mũ của nàng bị lột ra, lộ ra một mái tóc dài. Thấy là phụ nữ, người đang đè nàng xuống có vẻ cũng hơi nghi ngờ, nhưng cánh tay cũng không buông lỏng chút nào.

Hành vi giống như ăn trộm bị bắt gặp, trong chốc lát Phương Vũ Tư cũng không biết phải giải thích thế nào, dù có thể rên rỉ gục trên mặt đất. Không lâu sau, cánh cửa phòng bên cạnh bị đẩy ra, một thiếu nữ mặc quần dài bước ra ngoài, giọng nói dễ nghe:

“Chú Cô, có chuyện gì vậy?”

“Phía trước có người nước ngoài gây chuyện, vừa lúc ta đi qua đây lại thấy cô gái này lên lút đứng nghe trộm ở cửa phòng của các cháu... A, có phải là người hâm mộ theo đuổi các cháu không...”

Người đàn ông phía sau vừa nói, cánh tay cũng thả lỏng hơn. Tóc tai bù xù, Phương Vũ Tư giãy dụa nâng đầu lên, trông thấy chính là khuôn mặt đang từ từ trở nên ngạc nhiên. Sau một loạt các suy nghĩ hỗn loạn, Phương Vũ Tư từ từ nhận ra thiếu nữ trước mặt, trong nháy mắt liền há to miệng, một lúc lâu vẫn chưa đứng lên được.

“A, a... Chú Cô, chú bắt nhầm người, chú bắt nhầm người rồi... Chị ấy, chị ấy là bạn chúng cháu dẫn đến, xin lỗi, xin lỗi, chị có bị thương hay không, chị Vũ Tư, ồ... Không, Phương tiểu thư xin lỗi, rất xin lỗi, chị... Ồ, rất xin lỗi...”

Luống cuống chân tay đỡ nàng đây, thiếu nữ tên Linh Tĩnh vô cùng lo lắng giúp nàng phủi bụi bặm trên người, không ngừng nói xin lỗi. Mà ánh mắt

Phượng Vũ Tư từ kinh ngạc lúc ban đầu đã chuyển thành hơi dại ra.

Trong lòng đột nhiên hiểu, đó là một sai lầm rất đáng sợ...

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 150

Hòa Giải.

“Phương tiểu thư, chị uống trà... Không cafe chứ? Ủ... Gia Minh, cafe để ở đâu? Tại sao ở đây chỉ có rượu, xin lỗi, Phương tiểu thư, chị chờ một lát nha.”

“Cafe... ở đây có sao?”

“Lần trước mình thấy có một túi mà, có lẽ bị để lên phía trên cùng, mình tìm xem.”

“Để mình tìm đi, cậu đi lấy nước sôi tới đây.”

Ngồi trước chiếc bàn tròn nhỏ, Phương Vũ Tư hơi thận trọng nhìn nam nữ thiếu niên đang bận rộn bên quầy rượu, hơi cảm thấy khó xử, nét mặt mê hoặc và rối loạn từ khi nhận ra Linh Tĩnh rồi chuyển thành khó xử như bây giờ cũng không mất nhiều thời gian, sau đó vẫn kéo dài đến bây giờ. Trong chuyện này, thiếu nữ ngồi sát bên cửa sổ cũng là một nguyên nhân rất lớn.

Từ khi Phương Vũ Tư bước vào, Sa Sa vẫn ngồi im lặng ở đằng kia nhìn nàng với vẻ mặt u ám, rõ ràng là bất mãn với nàng, lý do trong đó chỉ cần nghĩ lại là có thể rõ ràng. Phương Vũ Tư đã lăn lộn trong giới giải trí mấy năm, cũng không phải người ngu ngốc, đối với người bình thường, chỉ cần nhìn thấy sắc mặt của đối phương là có thể đoán được thái độ của họ, điều khiến nàng nghi ngờ chính là tại sao Linh Tĩnh lại thân thiết với nàng như vậy? Về phần thiếu niên tên Cố Gia Minh kia, mặc dù vẫn luôn nhiệt tình thu xếp ở bên cạnh nhưng nụ cười lại rất mập mờ khiến người ta hoàn toàn không hiểu được ý đồ của hắn, có vẻ như thiện ý, lại dường như chỉ duy trì thái độ lễ phép nhất định.

Sống trong giới âm nhạc mấy năm như vậy, bất kể thế nào nàng cũng không tưởng tượng nổi ban nhạc Khái Niệm thậm chí lại là ba thiếu niên nam nữ như vậy, nhưng sự thật phò bày trước mặt lại khiến nàng không thể không tin. Qua một lúc lâu nàng mới do dự hỏi:

“Ồ, thì ra là... Các em chính là ban nhạc Khái Niệm...”

“Ồ, ăc...”

Nghe nàng hỏi như vậy, Linh Tĩnh đứng nguyên tại chỗ, quay đầu lại nhìn Gia Minh rồi cười giấu đầu hở đuôi:

“Chuyện đó... Không phải đâu, chúng em, chúng em chỉ tới đây làm việc vặt. Mấy người của ban nhạc Khái Niệm đã tan việc rồi, ha ha, ha ha...”

“Ồ, thì ra là thế.. ha ha...” Phương Vũ Tư gật đầu phụ họa, nhưng đương nhiên nàng sẽ không tin lời nói dối như vậy, dù sao nàng cũng nghe được một phần câu chuyện ba người đã nói lúc trước.

“Chuyện đó... Phương tiểu thư, chị cũng thích nghe Khái Niệm hát ư?”

Cắm điện đun nước, Linh Tĩnh ra về vô tình hỏi.

“Ừ, đương nhiên là yêu thích, nếu không chị sẽ không... Ừ... thành thật mà nói, nhạc của Khái Niệm khiến người ta cảm thấy rất tốt, bất kể là phong cách âm nhạc thể nào cũng có thể nắm bắt được chuẩn xác, người sáng tác thực sự là thiên tài...”

Nghe thấy Phương Vũ Tư khen người sáng tác là thiên tài, Linh Tĩnh Không khỏi tự hào nhìn sang Gia Minh. Tuy rằng nhân phẩm của ca sĩ lớn không tốt cho lắm nhưng dù sao ca hát cũng là chuyên môn của nàng, mấy lời ca ngợi khiến Linh Tĩnh vui vẻ không thôi. Sau đó nàng lại nói:

“Ồ, chỉ là... Đến đây thể này đã khiến các em thêm phiền toái. Rất xin lỗi, bởi vì...”

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì. Chúng em vui vẻ còn không kịp mà, Gia Minh, cậu nói xem có đúng không?”

“Ừ, đúng vậy, đúng vậy...”

Gia Minh cười gât đầu khiến Phương Vũ Tư có cảm giác khi kẻ trộm gặp phải người đứng đầu của đám giặc cướp, thật là quý đi.

Mưa bụi lộn xộn xẹt qua cửa sổ sát bên, đèn neon ở ngã tư đường thỉnh thoảng lại rơi vào. Ở trong phòng lúc này, vẻ mặt Linh Tĩnh thân thiện, Gia Minh có vẻ như vẫn duy trì lễ phép tiêu chuẩn nhưng không khí vẫn hơi khó xử. Bởi vì trong lòng Phương Vũ Tư có quý, Sa Sa lại vẫn luôn duy trì vẻ mặt như vậy khiến tình cảnh lại càng thêm lạnh nhạt, pha cafe cho Phương Vũ Tư xong, lúc đi qua bên cạnh Sa Sa, Linh Tĩnh nhỏ giọng hỏi Gia Minh:

“Sa Sa làm sao vậy, có vẻ rất không vui.”

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì, lần trước đồng ý xin chữ ký của Phương Vũ Tư cho cậu ấy nhưng cuối cùng lại không giải quyết được chuyện gì, chắc chắn cậu ấy tức giận vì chuyện này. Cậu cũng biết đó, gần đây Sa Sa có mâu thuẫn với Đàm Tố Nghiên, tới tháng không đúng ngày, nhất định là đến sớm, ha ha...”

Gia Minh khoát tay cười, tuy rằng hạ giọng nói nhưng rõ ràng là Sa Sa cũng nghe được, nàng tức giận trừng mắt nhìn Gia Minh, Gia Minh cũng không để ý vươn tay ra vỗ hai cái thân mặt lên mặt nàng, Sa Sa hừ nhẹ, nghiêng đầu sang chỗ khác như một con mèo nhỏ đang tức giận.

“Đừng làm phiền mình...”

“Ồ, được.”

Gia Minh cười quay đầu đi.

“Phương tiểu thư, thực ra Linh Tĩnh muốn múa phụ họa cho chị trong ngày kỷ niệm thành lập trường của học viện Thánh Tâm, chị còn nhớ chứ?”

“Ừ...”

Phương Vũ Tư do dự gật đầu, thâm nghĩ rất cuộc cũng đến lúc ngã bài, cố gắng rặn ra nụ cười nhiệt tình quen thuộc, song câu nói tiếp theo của Gia Minh lại khiến nàng hơi ngạc nhiên.

“Ồ, là thế này, thực ra chúng em cũng cảm thấy Linh Tĩnh múa rất đẹp, không biết tại sao phía hội học sinh lại mạnh mẽ gạt Linh Tĩnh ra, có phải là rất không có đạo lý không?”

“Gia Minh...”

Linh Tĩnh chần chừ nói, dường như cảm thấy Gia Minh không nên đem chuyện này ra làm phiền Phương Vũ Tư, song dưới cái nhìn ngạc nhiên của Phương Vũ Tư, Gia Minh vẫn nói tiếp.

“Dù sao thì đem chuyện này ra làm phiền Phương tiểu thư là rất không lễ phép, nhưng chúng em đều là bạn tốt lớn lên từ nhỏ với Linh Tĩnh, câu ấy bị đối xử như vậy, dù thế nào bọn em cũng không thể không tức giận. Chỉ là chúng em không có gì có thể nói với Hội học sinh, bọn họ cũng đã quyết định, em nghĩ cũng chỉ có Phương tiểu thư chị là có thể giúp đỡ một chút, làm phiền chị rồi.”

Gia Minh nói xong rồi gật đầu rất cung kính, vẻ mặt vô cùng thành khẩn.

“Gia.. Gia Minh... Chuyện này... Tôi bỏ đi.”

Nghe những lời này, nhìn hai người đang đứng trước mặt, Phương Vũ Tư há miệng nhưng trong chớp lát lại không nói nên lời.

Rất cuộc là chuyện gì xảy ra, bọn họ thực sự không biết chính mình đã gạt bỏ Diệp Linh Tĩnh sao? Nhưng Khái Niệm lại tỏ thái độ như vậy, lẽ nào... Bọn họ thực sự không phải Khái Niệm? Không thể nào, mặc dù có vẻ không phải là người có thể viết ra những ca khúc kia, nhưng...

Không đúng, cô bé tên Liễu Hoài Sa kia nhìn mình với ánh mắt như vậy, rõ ràng là nàng biết, như vậy thiếu niên tên Cố Gia Minh này, còn cả Diệp Linh Tĩnh, là chuyện gì xảy ra? “Chúng ta là bạn tốt lớn lên từ nhỏ với Linh Tĩnh...” Chẳng lẽ... Hẳn đang cảnh cáo mình?

Nhìn ánh mắt chân thành của Gia Minh, thân thể Phương Vũ Tư rung động.

Không sai, hẳn cả Liễu Hoài Sa đều biết sự thực, sở dĩ vẫn giấu diếm Diệp Linh Tĩnh vì... Vì nàng sùng bái mình, cho nên bọn họ không muốn nàng phải đau lòng. Nghe nói trong học viện Thánh Tâm đều là con nhà giàu có, Cố Gia Minh này có thể khiến mấy người Đông Phương Lộ sùng bái như vậy, có thể thân thiết với hai mẹ con trong tay có năm trăm ngàn như thế, rõ ràng là đã trải qua sự giáo dục rất tốt, vì vậy lòng dạ mới thâm sâu như vậy...

Tổng kết lại tất cả những điều này, Phương Vũ Tư hít sâu một hơi, cố gắng ra vẻ tự nhiên, nói:

“Ừ, chị vẫn cảm thấy vũ đạo của Linh Tĩnh rất tốt, vừa đẹp mắt lại có linh tính, những ngày qua không thấy đến, không ngờ bọn họ thậm chí lại tạm thời đổi người. Yên tâm, chị nhất định sẽ nói.”

“Thực ra... Em múa cũng không đẹp lắm, không cần phải nói...”

Nghe thấy Phương Vũ Tư khích lệ, Linh Tĩnh đỏ mặt nói Gia Minh lập tức đứng lên, cung kính cúi người tỏ vẻ cảm ơn:

“Cảm ơn chị rất nhiều, Linh Tĩnh vẫn hi vọng được lên sân khấu biểu diễn, bài múa đều tập đi tập lại hàng ngày, mặc dù em và Sa Sa cảm thấy hơi phiền toái nhưng cũng không muốn Linh Tĩnh không vui.”

“Đâu có, có thể cùng biểu diễn với cô gái như Linh Tĩnh là vinh hạnh của chị mới đúng.”

Phương Vũ Tư cũng vội vàng đứng lên cười đáp lại. Chuyện đã phát triển đến bây giờ cũng xem như có thể giảng hòa được, Phương Vũ Tư cười rất tự nhiên. Sa Sa ở bên cạnh thấy vẻ mặt cung kính của Gia Minh liền hừ một tiếng rồi đứng lên:

“Minh đi vệ sinh.”

Nói xong câu nói lạnh lùng, nàng mở cửa bước ra ngoài.

Phương Vũ Tư sững sờ, nhưng bất kể thế nào nàng cũng không thể tức giận vì chuyện nhỏ này, ba người nói chuyện thêm vài câu, Gia Minh đứng lên nói:

“Minh cũng muốn đi vệ sinh, hai người nói chuyện tiếp đi.”

“Ờ?”

Linh Tĩnh tỏ ra ngạc nhiên, khi đưa Gia Minh đến bên cửa mới hỏi nhỏ:

“Có chuyện gì vậy? Cậu và Sa Sa đều rất kỳ lạ.”

“Không kỳ lạ mới là lạ, người ta là ngôi sao nổi tiếng đó, ngồi một chỗ với nàng khiến mình cảm thấy gò bó, mình đi xem Sa Sa trước, cậu nhớ xin chữ ký cho Sa Sa, nếu không chắc chắn là Sa Sa sẽ vẫn tức giận. Tốt rồi, còn nữa, chín giờ rưỡi sẽ chiếu phim Titanic, các cậu đừng nói chuyện lâu quá, ngôi sao đều rất bận rộn.”

“Dừng.”

Linh Tĩnh không khỏi bật cười, nói:

“Bình thường cậu rất cứng đầu, chuyện gì cũng tỏ ra không sao cả, chị Vũ Tư rất hòa nhã mà.”

“Ngôi sao nổi tiếng nha, cũng là chuyện bình thường..”

Gia Minh lẩm bẩm rồi vẫy tay với Phương Vũ Tư bên này cùng nở nụ cười sáng lạn, sau đó Gia Minh cười đóng cửa phòng lại.

Có lẽ Linh Tĩnh sẽ gò bó, nhưng cũng không sao, nếu như Phương Vũ Tư hiểu thì chắc chắn sẽ để ý đến cảm xúc của Linh Tĩnh, khiến nàng vui vẻ sao, đối với Linh Tĩnh, có thể gặp được thần tượng như vậy cũng sẽ trở thành ký ức đặc biệt tốt đẹp. Cười thoải mái, Gia Minh vòng qua khúc quanh ở thang lầu đi

xuống phía dưới quán rượu.

Bãi đậu xe yên tĩnh, ánh đèn sáng rực, Sa Sa ngồi trên lan can cách đó không xa, cầm nhánh cây bị mưa gió đánh gãy oằn hện quật xuống mặt đất. Gia Minh chậm rãi bước qua, cười nói:

“Mỹ nữ, đang buồn bực chuyện gì vậy?”

“Đừng làm phiền mình.”

“Ồ, cậu cũng biết mình rất bướng bỉnh, thích nhất là làm trái ý người khác.”

Ngồi xuống bên cạnh Sa Sa, Gia Minh vươn tay ra ôm nàng đặt lên đùi mình. Giấy dựa tượng trưng mấy cái, nhưng nàng sao có thể là đối thủ của Gia Minh, tức giận đánh lên bả vai Gia Minh, Sa Sa uất ức nói:

“Minh không muốn thấy cậu cung kính với Phương Vũ Tư như vậy.”

Đưa tay ra nhẹ nhàng vuốt ve đùi Sa Sa, Gia Minh cười nói:

“Tại sao lại như vậy?”

“Rõ ràng là chị ta đã làm sai, tại sao cậu còn muốn nhờ chị ta?”

“Vậy thì nên làm thế nào?”

“Ít nhất.. Phải khiến chị ta biết mình đã phạm sai lầm, khiến chị ta phải xin lỗi, khiến chị ta phải nói ra lý do. Lần trước hai người của Vĩnh Thịnh bang kia chỉ thuận miệng nói một câu cậu đã giết chết bọn họ, tại sao lần này lại đối xử tốt với Phương Vũ Tư như vậy... Bởi vì nàng là mỹ nữ?”

“A, bé ngốc...”

Nhéo lên mặt Sa Sa, Gia Minh cười.

“Đó là vì người của Vĩnh Thịnh bang thực sự có thể uy hiếp đến các cậu, mà Phương Vũ Tư, chị ta cũng chỉ là người bình thường mà thôi, người bình thường có khi sẽ vì một số lý do không giải thích được mà làm ra những chuyện cũng không giải thích được, sau khi làm ra những chuyện đó, có lẽ ngay cả chính chị ta cũng không nhớ được mình đã từng làm. Nếu phải so đo với những người như vậy, chẳng phải quá nửa những người buôn bán ở chợ mà chúng ta mặc cả một hồi lâu vẫn không chịu giảm giá đều đã bị mình giết rồi sao?”

Nghe Gia Minh lấy ví dụ, Sa Sa không khỏi cười lên, đánh lên ngực hấn:

“Đó cũng không phải cùng một loại chuyện, là Linh Tĩnh bị đối xử như vậy mà!”

“Đúng vậy, Linh Tĩnh sẽ rất đau lòng, nếu nói thật tất cả mọi chuyện ra, sợ rằng Linh Tĩnh lại càng đau lòng hơn, Phương Vũ Tư cũng không để ý đến

Linh Tĩnh lẩm, sờ đĩ chị ta làm như vậy, sợ rằng có thể là nguyên nhân rất ghê tởm như tới tháng hay bị bạn trai bỏ đi, vì vậy muốn nàng xin lỗi, nói ra nguyên nhân thì có ý nghĩa gì đâu? Cậu xem bây giờ, như vậy không phải là rất tốt sao?”

“Nhưng mà... Minh không muốn thấy cậu ăn nói khép nép với Phương Vũ Tư như vậy, giống như chúng ta đang cầu xin chị ta vậy...”

“Ít nhất Linh Tĩnh cũng rất vui vẻ, mình thì không sao cả, cũng không phải là bị xem thường gì đó, thực ra từ đầu đến cuối mình vẫn luôn cảnh cáo chị ta.”

Hai người nhìn nhau một lát, Gia Minh cười nói.

“Được rồi, như vậy đi, nếu như cậu không vui, lúc nào mình cùng có thể bắt chị ta tới để cậu hung hăng đánh một trận, đánh đến khi chị ta kêu cha gọi mẹ đều được, cậu muốn khuya hôm nay hay tối mai? Ừ, chúng ta có thể lộ rõ thân phận để chị ta chết được rõ ràng, cũng có thể khiến chị ta từ đầu đến cuối đều không biết là ai làm, thế nào?”

Ngồi trên đùi Gia Minh, nhìn khuôn mặt tươi cười thành khẩn kia một lúc lâu, cuối cùng Sa Sa cúi đầu cười, sau đó ôm chặt lấy cổ hắn, trong giọng nói còn ẩn chứa tình cảm khác thường.

“Gia Minh, nếu có một ngày mình phải chịu uất ức như thế, cậu cũng sẽ làm mình vui vẻ như đã làm với Linh Tĩnh chứ?”

“Đương nhiên, chuyện gì vậy?”

“Không có gì...”

Giọng nói hơi nghẹn ngào, Sa Sa ôm hắn im lặng một lát rồi mới nhẹ nhàng nói: “Su từ chưa bao giờ để ý đến sự khiêu khích của con kiến, đúng không?”

“Ồ, mình không phải sư tử, Phương Vũ Tư cũng không phải là con kiến, chúng ta đều là người bình thường mà thôi...”

“Mình rất thích cậu... Gia Minh.”

“Ừ, mình biết.”

“Hi, da mặt thật dày...”

ÂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 151

Thằng Thẩn.

Lúc ra khỏi rạp chiếu phim đã là nửa đêm, theo tiếng âm nhạc phần cuối bộ phim Titanic, đoàn người đông đúc khiến đêm mưa náo nhiệt lên trong chốc lát. Bật ô lên, hốc mắt Linh Tĩnh và Sa Sa đều đỏ lựng, chẳng qua là khác với những cô gái dùng khăn lau nước mắt ở xung quanh, biểu hiện của hai người cũng xem như mạnh mẽ hơn nhiều.

“Buồn chán như vậy, sớm biết như thế thì đã không đến xem rồi, còn không bằng xem lại Tây Du Ký một lần...”

“Ừ, về nhà xem Tây Du Ký, xem Tây Du Ký, hi, vừa rồi những người ngồi phía sau chúng ta khóc thật to, đúng không?”

“Uy, mình nói hai câu này, nói như vậy thì đúng là không có lập trường? Vừa rồi rốt cuộc là ai dựa vào người mình...”

“Cậu nói gì?”

“Ặc. Không có gì... Hôm nay mưa thật to, làm tay áo mình cũng ướt hết rồi, ha hà...”

Ba người nhìn nhau một cách cô quái, một lát sau, Linh Tĩnh và Sa Sa chỉ vào đối phương, trâm miệng một lời, nói:

“Là Sa Sa (Linh Tĩnh) khóc ướt...”

Sau một lát im lặng, trên đường vang lên tiếng cười hiểu ý nhau của ba người.

Là một kỳ tích về số lượng vé bán ra, bộ phim Titanic hoàn thành bấm máy vào năm chín bảy, đến năm chín tám bắt đầu được công chiếu ở Trung Quốc, xuất hiện ở thành phố Giang Hải cũng đã được một, hai tháng, nhưng đối với Linh Tĩnh và Sa Sa, đây vẫn là lần đầu tiên đến xem bộ phim này ở rạp chiếu phim, trước một bộ phim có sức cảm động rất lớn đối với nữ tính này, quả nhiên hai cô bé cũng không khác hơn, xen giữa tiếng khóc của rất nhiều cô gái, cũng hu hu công hiến ra rất nhiều lệ nóng.

Đương nhiên, Gia Minh bị kẹp ở chính giữa liền cảm thấy hơi bất đắc dĩ, hẳn có biết một khi xem chiếu bóng, quá nửa là những cô gái này sẽ khóc, nhưng lại hơi khó hiểu là tại sao lại phải khóc, rất bi thảm ư? Rất đáng tiếc ư? Cũng như hẳn có thể ủng hộ Linh Tĩnh yêu thích những ngôi sao nổi tiếng, nhưng hiện tại hẳn khó có thể hiểu nổi cảm giác của một fan hâm mộ là như thế nào.

Thực ra vấn đề phiền toái nhất lúc này chính là câu nói “Tôi là chúa tể thế giới này” trong bộ phim.

Đối với lần Gia Minh dạy các nàng nói câu này trên du thuyền Tinh Mộng, ấn tượng của hai thiếu nữ thật sự quá khác sâu, chỉ là khi đó bộ phim vẫn

chưa công chiếu, lúc này hẳn cũng chỉ có thể bịa chuyện rằng đó là một nguyên rủa thần bí mà lãng mạn ở châu Âu, sợ rằng bộ phim cũng lấy linh cảm từ lời nguyên này.

Bởi vì hôm nay là thứ bảy, trong tình huống chưa thông báo trước với người nhà, hai cô bé vẫn về nhà mình nghỉ ngơi, cãi nhau âm ỉ suốt dọc đường, đầu tiên là đưa Sa Sa về nhà, sau đó Gia Minh cùng Linh Tĩnh trở về Diệp thị võ quán.

Quãng đường nói dài không dài, nói ngắn cũng không ngắn, bởi vì đã ra khỏi nội thành, muốn tìm taxi ở ven đường vào lúc nửa đêm cũng khá là khó khăn, hai người cầm dù lướt qua khu phố xá quen thuộc, qua một lát, Linh Tĩnh cụp dù lại, chen đến đi chung với Gia Minh.

“Ừ. Không mang chữ ký đã hứa sẽ xin cho Sa Sa tới, lúc đi hơi vội vàng...”

Hít sâu một hơi, Linh Tĩnh cười nói với Gia Minh.

“Trên đường đi Sa Sa cũng không nhắc tới...”

“Ồ... Nói chuyện với ngôi sao nổi tiếng thế nào?”

Ôm bờ vai Linh Tĩnh, Gia Minh hỏi.

“Minh vẫn kiên trì không tham gia múa, dù sao... bị gạt ra cũng không sao cả.”

Nàng ngẩng mặt lên cười, nói:

“Có lẽ Hoàng Qua ở chung một chỗ với Hương Tiêu và Gia Tử vẫn thích hợp hơn, ha ha..”

“Ừ, chúng ta phải chọn một bài hát thật hay, đề bẹp toàn bộ những người kia xuống mới được... Chẳng qua không quay lại biểu diễn cũng đúng, ngựa tốt không ăn cỏ thừa. Sau này chúng ta không để ý đến bọn họ, để Hội học sinh cảm thán về tồn thất của bọn họ đi.”

Nhìn nụ cười của Gia Minh, vẻ mặt Linh Tĩnh chợt trở nên do dự, qua một lát mới chần chừ nói:

“Thực ra... Gia Minh, cậu và Sa Sa đều đang giấu mình vài chuyện đúng không?”

“Sao lại hỏi như vậy?”

“Chị Vũ Tư... Chị ấy vẫn luôn kín đáo nói xin lỗi... Gia Minh, Sa Sa có thái độ như vậy không phải vì chữ ký, đúng không?”

Cây dù đứng lại dưới đèn đường, ánh đèn xe hơi chợt loé. Gia Minh lắc đầu cười, vỗ vỗ cánh tay nàng, hai người tiếp tục đi về phía trước.

“Hội học sinh sẽ không đưa ra quyết định đột ngột mà không có lý do nào như vậy, trong trường hợp Đông Phương Lộ không đồng ý, Đàm Tố Nghiê cũng không thể nhờ một người bạn tốt nào đó tạm thời để nàng thay vào, thái độ của Sa Sa đối với chị Vũ Tư quá kỳ lạ, vì vậy mình cũng cảm thấy không bình thường, nghĩ đến một số chuyện...”

“Cảm thấy không bình thường từ lúc nào?”

Dựa vào bờ vai Gia Minh, ánh mắt Linh Tĩnh trong suốt, nàng thân nhiên cười.

“Chính là khi chị Vũ Tư nói xin lỗi với cậu, sau đó cậu cũng theo Sa Sa đi ra ngoài, mình đã cảm thấy càng kì lạ, lần đầu tiên nhìn thấy chị Vũ Tư, cậu đang ở trong lễ đường hát Only You gì đó, ha ha... Khiến mọi việc bị rối tung rối mù, cậu làm sao có thể gò bó như vậy được. Lại liên hệ với chuyện sau đó, khi mình cố ý nhắc đến chuyện múa phụ họa thì vẻ mặt của chị Vũ Tư dường như hơi khó xử, mặc dù không nói rõ nhưng mình vẫn nhận ra ý muốn xin lỗi của chị ấy, sau đó mình lại muốn hỏi tiếp nhưng cũng không biết thêm được điều gì, lúc đó đã gần đến giờ chiếu phim lúc chín giờ, mình liền vội vàng tạm biệt chị ấy... Cậu và Sa Sa thực sự đã biết trước rồi?”

“Ồ... Chị ta lăn lộn trong giới nghệ thuật lâu như vậy, những gì thực sự không muốn nói ra, cậu sao có thể đào sâu được thêm nữa.”

“VẬY... Thật sự là chị Vũ Tư?”

Mặc dù trong lòng đã loáng thoáng đoán được nhưng khi thấy thái độ ngậm thừa nhận của Gia Minh cũng khiến Linh Tĩnh hơi sững sờ, nói:

“Nhưng mà, không có lí do mà, tại sao chị Vũ Tư lại làm như vậy, mình chưa từng làm điều gì...”

“Ai biết được chứ? Ồ, có thể là một lí do không thể giải thích được.”

Kéo Linh Tĩnh sát lại, Gia Minh lắc đầu cười:

“Có thể chị ta vừa mới cãi nhau với bạn trai có thể chị ta vừa tới tháng, cũng có thể là chị ta vừa bị sắc nước, trong lòng nàng không vui nên cũng vô ý thức muốn người khác cũng không được vui vẻ, cuối cùng, Linh Tĩnh, Khi đó trong mắt chị ta, cậu cũng chỉ là một người qua đường bình thường, chị ta không có chú tâm nhằm vào cậu, cũng không phải kiêng dè cậu quá nhiều. Nói cách khác, giống như cậu bị dội một chậu nước lên đầu khi đang đi trên đường, thuận tay là tai bay vạ gió mà thôi”

Linh Tĩnh im lặng một hồi rồi nhẹ nhàng nói:

“Cho nên cậu và Sa Sa giấu diếm mình, bởi vì nếu biết rồi thì mình sẽ đau lòng?”

“Giấu diếm hay không cũng chỉ là chuyện nhỏ, đối với chúng ta, không phải Phương Vũ Tư cũng chỉ là người qua đường thôi sao?”

Nhìn vẻ mặt hơi ủ rũ của Linh Tĩnh, Gia Minh nói.

“Thực ra hâm mộ một người không có gì là xấu cả, mình cũng rất sùng bái Phương Vũ Tư.”

“Ặc?”

“Nhân phẩm của chị ta không liên quan đến mình, nhưng không thể nghi ngờ, chị ta từng hát mấy bài rất hay, những ca khúc này khiến cậu cảm động,

cũng khiến mình thấy rung động, cho nên chúng ta có sùng bái Phương Vũ Tư trên sân khấu. Trong mỗi con người từng bị chị ta cảm động đều có một Phương Vũ Tư hoàn mỹ, nếu con người thật không hoàn mỹ, đương nhiên cũng không liên quan gì đến Phương Vũ Tư trong lòng chúng ta, như khi chúng ta biểu diễn, có người xa lạ ở bên dưới hét lên, Hoàng Qua, anh yêu em, nào ai biết thực ra bạn Linh Tĩnh của chúng ta cũng chỉ là một nữ sinh ngây thơ chỉ biết hâm mộ mù quáng mà thôi chứ?”

Bị chọc cười, Linh Tĩnh phình má lên muốn nổi giận, nhưng ngay sau đó lại buông lỏng khí thế:

“Đúng rồi, lần này chị Vũ Tư kia tới, thực ra là muốn cậu viết bài hát cho chị ta sao?”

“Ừ.”

“Đừng viết cho chị ta, mình không hi vọng cậu vì mình mà phải sáng tác cho ai đó, dù sao vừa rồi mình cũng không trực tiếp đồng ý với chị ta... Chúng mình chưa nói đến chuyện đó.”

Gia Minh cười nhạt, nói:

“Viết một bài đi, chị ta đã xin lỗi, hơn nữa lại làm cho cậu rất vui vẻ, cậu còn xin chữ ký của chị ta, không phải sao? Một bài hát chỉ là nhấc tay mà thôi.”

“Nhưng mà...”

Linh Tĩnh hơi do dự.

“Nhưng nếu sau này chị ta lại muốn nhiều hơn nữa thì sao?”

“Mình hi vọng chị ta biết đúng mực.”

Lắc đầu, Gia Minh ánh mắt trong suốt, cười. Nhìn nụ cười kia, Linh Tĩnh cúi đầu, im lặng không nói gì.

Trong đêm mưa, kế tiếp là thời gian im lặng và dựa sát hơi dài, lúc sắp đến ngã rẽ của con đường, thiếu nữ bỗng nhiên xoay người lại, mở dù rồi chạy về phía trước.

“Ặc... Cậu muốn làm gì?”

“Mình đột nhiên muốn quay lại cảm ơn Sa Sa. Gia Minh, cậu nói với ba mẹ là hôm nay mình không về nhà được không?”

Hoạt bát xoay người lại trong mưa, bước ra một bước xinh đẹp, Linh Tĩnh phất tay, cười rục rịch. Gia Minh thờ dài bước theo nàng.

“Thôi được, để mình đưa cậu qua, lúc này xã hội loạn lạc, nếu như cậu gặp phải cướp đường, chẳng phải mình sẽ tổn thất thảm trọng ...”

“Mình cùng không phải không biết đánh nhau.”

Linh Tĩnh nhanh chóng đánh hai quyền về phía trước làm vang lên tiếng xé gió, nói:

“Đừng xem thương bà xã của cậu, mỗi ngày mình đều luyện tập, rất lợi hại nha.”

“Lợi hại cái đầu cậu!”

Vỗ vào sau gáy Linh Tĩnh một cái, Gia Minh cười nói:

“Cậu và Sa Sa bắt nạt mình thì không sao, nếu đi ra ngoài bắt nạt người khác mình cảm thấy, cảm thấy không yên tâm, mình vẫn muốn đi cùng!”

Ôm đầu, Linh Tĩnh làm bằm:

“Chuyên chế...”

“Chuyên chế thì đã sao? Còn độc tài nữa đó. Vừa mới phạm sai lầm mà còn dám mạnh miệng!”

Gia Minh giơ tay lên, Linh Tĩnh vội vàng che kín gáy, “a” một tiếng, có chút ảm ức, lại hơi ngọt ngào. Đi được rất xa dọc theo con đường quay trở lại, Linh Tĩnh nói:

“Gia Minh, để mình công cậu được không?”

Miệng Gia Minh mở lớn thành hình chữ O.

“Là cậu công mình hả?”

Linh Tĩnh cười gật đầu:

“Đúng vậy, chính là mình công cậu.”

Kinh ngạc nhìn Linh Tĩnh một lúc, khi xác định năng không phải đang nói đùa, Gia Minh liếc mắt:

“Quá mất mặt, không phải phong cách của mình, không được. Như vậy đi, cậu muốn thì để mình công cậu đến chỗ Sa Sa là được rồi.”

“Không được, mình thực sự muốn công cậu.”

“Mình rất nặng, một cô gái như cậu...”

“Tuyệt đối không nặng.”

Xông lên ôm lấy thắt lưng Gia Minh, vừa dùng sức, nàng đã nhắc hai chân Gia Minh lên khỏi mặt đất. Mặc dù vóc người Linh Tĩnh thon gầy nhưng dù

sao mỗi ngày đều luyện tập, riêng sức lực của nàng cũng lớn hơn những cậu bé cùng tuổi.

“Được rồi, để cho mình công đi. Yên tâm, mình sẽ không để cậu bị ngã...”

Sau một phen ồn ào, Gia Minh bắt đắ dĩ nằm trên lưng nàng?, sau đó ôm lấy bả vai nàng. Bên cạnh có hai người qua đường vội vã đi qua, nhìn thấy cảnh này liền trợn mắt há hốc mồm.

“Thấy chưa, không nặng chút nào. Gia Minh, tại sao cậu nhẹ thế?”

Bị hai người các cậu chà chà đạp - tuy trong lòng tùy ý nghĩ nhưng đương nhiên không thể nói như vậy:

“Thân nhẹ như yến, đây là kết quả của cả một quá trình rèn luyện... Đến cột điện kia thả mình xuống.”

“Không được, đến cuối phố mới thả...”

Nàng vui vẻ cười.

Dù sức lực lớn hơn những cô bé bình thường rất nhiều, nhưng không có kinh nghiệm công người, bước đi của Linh Tĩnh vẫn có vẻ khó khăn.

Gia Minh ôm chặt bờ vai nàng không dám lộn xộn, hết sức duy trì tư thế để nàng thoải mái nhất, thờ dài nói:

“Minh cảm thấy để mình công cậu vẫn hợp lý hơn...”

“Thay nhau, mỗi người công một con phố.”

Nghe thấy giọng nói khó xử của Gia Minh, Linh Tĩnh không ngừng cười.

“Minh chắc là đầu óc cậu đã ngờ ngẩn rồi...”

“Cho dù ngờ ngẩn cậu cũng phải nuôi mình cả đời, hàng hoá đã mua thì không được trả lại!”

“...”

Trong tiếng nói chuyện, chỉ một lát đã đến cuối phố, Gia Minh vội vàng hạ xuống đất, sau đó công Linh Tĩnh lên. Nằm trên lưng Gia Minh mở dù ra, Linh Tĩnh thở phào thoải mái, Gia Minh ở phía trước lắc đầu:

“Thế này thoải mái hơn.”

Linh Tĩnh dịu dàng cười, nằm một lát mới nhỏ giọng nói:

“Minh chỉ muốn biết, khi Gia Minh cậu công mình và Sa Sa tới đây sẽ vất vả thế nào...”

“Ồ...”

Thuần thực nâng đầu gối nàng lên, Gia Minh cười nói, “Đó là vì các cậu vẫn luôn che ô cho mình...”

ÂN SÁT

Phẩm Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 152

Tứ Giận (1+2) .

“Lại là Phương Vũ Tư giờ trò, chuyện gì xảy ra! Từ đầu mình đã thấy chị ta có vẻ mê trai lại khá đần độn, chỉ là... Tại sao Diệp Linh Tĩnh lại chọc tới chị ta chứ, kỳ lạ... Cậu trở về hỏi cẩn thận xem...”

Lúc này là sáng sớm ngày thứ hai, trời râm mát. Bởi vì đã đồng ý hỏi anh trai mình về chuyện của Linh Tĩnh giúp Gia Minh từ thứ sáu tuần trước, vừa mới sáng sớm, Đông Phương Uyển đã khoe khoang với Gia Minh trước giờ vào học, kể lại cho hần bí mật mà tất cả người địa cầu đều đã biết.

Uể oải ngẩng đầu lên, Gia Minh bĩu môi:

“Tình báo của cậu đến rất kịp thời, mình rất cảm động, mình sẽ về hỏi lại. Cảm ơn...”

Câu trả lời hơi máy móc, đó là vì hôm qua đi chơi cả ngày với hai mẹ con Marilyn quanh thành phố Giang Hải. Đại khái vì chuyện vào tối thứ sáu khiến Marilyn có cảm giác lo được lo mất, mà là một phụ nữ thành thực đã ba mươi tuổi nhiều năm không chung đụng với đàn ông, nàng cũng thực sự giống một oán phụ. Nhân lúc Heidy ngủ trưa, Gia Minh và nàng mây mưa hơn một giờ.

Buổi tối trở về, vừa mới tháo gỡ được một số khúc mắc, Linh Tĩnh và Sa Sa lại vô cùng thân mật quấn lấy hần cả buổi tối, dưới thể công mạnh mẽ như vậy, ngay cả Gia Minh có cơ sở về khí công chân chính cũng không khỏi có suy nghĩ “tự làm bậy, không thể sống.”

Chẳng qua, mặc dù đã nói trước vài chuyện với Linh Tĩnh và Sa Sa nhưng Gia Minh cũng không dự định để hai mẹ con Marilyn gặp hai cô gái. Mặc dù không có tình yêu với Marilyn, Marilyn cũng rất tinh táo trong chuyện này, nhưng con người là một loại sinh vật luôn có ham muốn chiếm hữu khó hiểu. Chuyện khiến người ta không vui, cho dù chỉ là khả năng nhỏ bé, dù sao không xảy ra vẫn tốt hơn.

Hồi tưởng lại trận xa luân chiến ngày hôm qua, trong lòng hần không khỏi than thở, Gia Minh à Gia Minh, mày thực sự là vô địch, sau đó nhắm mắt lại, tiếp tục việc mà hần làm thường xuyên nhất khi đến trường - ngủ. Mà nhìn về mặt Gia Minh, Đông Phương Uyển nhủ mày một lúc lâu:

“Không thể nào? Cậu biết rồi?”

“Mặc dù mình cũng khá cảm động với ý tốt của cậu nhưng mình vẫn không thể không nói, hiện giờ đề tài bàn tán nhiều nhất lúc rảnh rỗi của người sao Hoả chính là chuyện cũ tại sao bạn Linh Tĩnh lại bị Phương Vũ Tư chèn ép, gạt bỏ tư cách múa... Mình hơi buồn ngủ, để mình ngủ đi, cảm ơn.”

“Ặc”

Đông Phương Uyển hơi sững sờ, một lát sau mới nói:

“VẬY.. dù sao mình đã hỏi thăm giúp cậu, cậu không được quyết nợ biểu diễn vào ngày thành lập trường đó, đây là tiết mục do mình thúc đẩy, mình còn đặt cược mấy trăm đồng cho các cậu...”

“Bạn lớp trưởng lại tham dự cá cược ngầm?”

Hắn hứng thú nhìn Đông Phương Uyển. Mục đích lớn nhất khi học viện Thánh Tâm kỷ niệm ngày thành lập trường chính là để những học sinh đã tốt nghiệp quyền góp tiền, để buổi dạ hội càng thành công hơn, trong dạ hội cũng sẽ bỏ phiếu bình chọn những tiết mục hay nhất.

Đã có cạnh tranh, ngoài bình chọn ra, một số học sinh cũng sẽ tổ chức cá cược, đương nhiên loại đánh cược như thế cũng khá ôn hoà. Để dễ cao cảm giác cạnh tranh, trường học cũng mất nhắm mắt mở với chuyện đánh cược này. Có một số thầy cô cũng sẽ đặt cược cho tiết mục mình yêu thích. Chẳng qua loại chuyện đánh bạc thế này cũng không phù hợp với phong cách của Đông Phương Uyển.

“Chuyện đó ... để mọi người vui vẻ, không được sao.”

“Ừ, yên tâm đi, chúng mình sẽ lên sân khấu như đã hứa.”

“Minh thấy hát bài hát ngày đó cũng rất hay.”

“Bài nào? Đông Phong Phá?”

Liếc nhìn Đông Phương Uyển, Gia Minh thở dài:

“Only you.”

“...”

Đông Phương Uyển giật mình một cái mới cười nói:

“Cậu đừng làm loạn có được không?”

“SỰTHẬT LÀ... Minh vẫn chưa nghĩ ra.”

“Minh không tin, chỉ còn một tuần.”

“Không tin thì thôi vậy.”

“CẬU..”

Chi tay vào Gia Minh đã gục xuống bàn, sáng sớm, Đông Phương Uyển vô cùng giống một thiếu phụ đã có chồng, Gia Minh cũng chỉ quay mặt đi chỗ khác, hoàn toàn không để ý đến nàng.

Một lát sau, Đông Phương Uyên tức giận thu ngón tay về:

“Không nói thì thôi, Hừ..!”

***** Thực ra tiếp theo câu “Không nói thì thôi” chính là “Minh không tin sẽ không tìm hiểu được”. Đương nhiên không thể tùy tiện nói như vậy, quan trọng nhất là không thể nói trước mặt Gia Minh. Để Đông Phương Uyên cảm thấy may mắn chính là, vào giờ ra chơi của tiết thứ hai, nàng gặp Diệp Linh Tĩnh ở hành lang ký túc xá, lúc này đôi phương đang cầm mấy hộp phấn viết bảng đi cùng với bạn học.

Cũng không tinh là bạn bè rất quen thân, nhưng là bạn học, bản thân nó đã là một lý do để tiếp cận, bởi vì anh trai, lại thêm nguyên nhân của chính mình, vừa nhập học không lâu Đông Phương Uyên đã gia nhập hội học sinh, vẫn hay tiếp xúc, với Linh Tĩnh vốn thường xuyên giúp đỡ hội học sinh.

Biết Gia Minh và Đông Phương Uyên thường xuyên bất hòa, mấy lần ở lại viết báo tường, Linh Tĩnh cũng uyển chuyển xin lỗi Đông Phương Uyên. Mà khi đã biết tình tình Linh Tĩnh dịu dàng, chuyện tìm hiểu tên bài hát đương nhiên sẽ rơi xuống người nàng.

Trực tiếp tiến lại bắt chuyện, sau khi nói có chuyện muốn hỏi thăm, một bạn nữ khác liền chủ động cầm phấn viết trên tay Linh Tĩnh rồi đi trước. Đến một khúc quanh ở kí túc xá. Đông Phương Uyên mới nhẹ nhàng hỏi về bài hát.

“Bài hát ư? Ừ, mình và Sa Sa sẽ tới, chẳng qua có vẻ như Gia Minh vẫn chưa quyết định sẽ hát bài nào, dù sao mỗi lần chúng mình biểu diễn đều là bài hát mới, cũng chỉ có một tuần để chuẩn bị, hẳn là không thành vấn đề... Ồ, Gia Minh lại làm chuyện gì khiến cậu tức giận sao?”

Chỉ là cách gọi thân mật như vậy đã đủ để chứng minh Linh Tĩnh và Gia Minh không khác gì người một nhà, đương nhiên, bọn họ chưa bao giờ che giấu chuyện này ở trường học, Đông Phương Uyên tỏ ra hơi khó xử.

“Ồ, không có gì, mình hỏi cậu ấy tên bài hát cậu ấy nói vẫn chưa nghĩ ra, mình còn cho rằng cậu ấy chỉ trả lời cho có lệ, vẫn là Linh Tĩnh cậu đáng tin hơn Cố Gia Minh kia... Mỗi lần thấy cậu ấy mình lại cảm thấy đau đầu.”

“Ha hả, ha hả...”

Lau phấn dính trên tay, Linh Tĩnh cười phụ họa:

“Thực ra Gia Minh cũng không hư hỏng như vậy, cậu ấy chỉ hơi quái gở, người khác tốt với cậu ấy, cậu ấy sẽ... Ừ, dù sao bọn mình đã cùng lớn lên từ nhỏ, cảm thấy cậu ấy cũng không tệ lắm.”

Giọng nói mang theo oán trách, Đông Phương Uyên nhún vai nói:

“Ừ, vậy... Minh còn có việc, chào, đúng rồi, chuyện biểu diễn các cậu nhớ cố gắng nhé, mình đã đặt cược các cậu sẽ thắng đó, những lời này nói với Cố Gia Minh không có chút tác dụng nào.”

“Ha hả, không thành vấn đề.”

Phất tay, Linh Tĩnh quẹo vào khúc quanh bên ký túc xá, mở vòi nước để rửa tay. Cũng vào lúc này, phía bên kia khúc quanh vang lên giọng nói:

“Tiểu Uyển.”

“Chào, Phương Minh.”

Mà ở bên này, một thiếu nữ mặc đồ thể thao đi tới, mái tóc đuôi ngựa dài được buộc bằng một dải lụa trắng, chính là Nguyệt Tri Huân tựa như một con búp bê. Thấy nàng tới đây, Linh Tĩnh vẫy tay, cười nói:

“Huân.”

“Linh Tĩnh.”

Nhẹ nhàng gọi tên Linh Tĩnh, Huân đứng lại bên cạnh bể nước, vặn vòi nước ra rửa bàn tay không dính chút bụi bẩn nào. Linh Tĩnh cười hỏi:

“Huân, hôm nay Gia Minh không làm chuyện gì khác thường chứ?”

“Hắn chỉ ngủ.”

“Ồ, Ha há..”

Nhớ lại buổi tối hôm qua, Linh Tĩnh chân tay cũng đang bần rùn, đỏ mặt. Một lát sau, tiếng nói của Đông Phương Uyển và mấy nam sinh từ bên kia truyền đến.

“Minh nghe nói câu lạc bộ của các cậu tham gia lần thi đấu võ thuật toàn thành phố Giang Hải, hôm qua có hai trận sao? Thành tích thế nào?”

“Đừng nói nữa, hôm qua Hàn Cương Thành thua thê thảm, bởi vì trận đấu ngày hôm qua, hiện giờ đội tham gia thi đấu bọn mình đều hơi thấp thòm. Thành thật mà nói, đây là lần viện Thánh Tâm chúng ta thua thảm hại nhất từ trước đến nay, ài, dù sao từ nửa năm trước đến giờ vẫn luôn u ám.”

“Chuyện gì vậy?”

“Còn phải nói sao, bởi vì chuyện năm ngoái, trong lòng A Thành vẫn luôn bị ám ảnh, mặc dù đã khắc phục được một chút nhưng khi thi đấu đến thời khắc kịch liệt, người ta vừa nhắc chân thì hắn đã vô ý thức phòng ngự hoàn toàn không cần thiết, vốn là nắm chắc sẽ thắng...”

“Ha há..”

“Tiểu Uyển, cậu còn cười nữa. Mấy người lợi hại nhất trong câu lạc bộ võ thuật, anh cậu bạn chuyện của Hội học sinh không thể tham gia, năm ngoái Lô Kiến Xuyên bị va chạm vào cột điện như vậy, xương cốt bị gãy rất nhiều, việc tập luyện võ thuật cũng xem như chấm dứt... Mẹ nó, mỗi lần nhớ tới chuyện này mình lại muốn hung hăng chinh cho cái tên rắm chó Cổ Gia Minh lớp cậu, nếu không phải thầy Trần đã nhiều lần cấm không cho khiêu chiến...”

“Này này này, cậu cũng không nên nói như vậy, thành thật mà nói ban đầu mấy người Lô Kiến Xuyên đá bóng trứng đầu người ta, cậu dám nói hắn

không có ý sao? Minh thấy mấy người Lô Kiến Xuyên rất đáng đời!”

“Được rồi, được rồi, Tiểu Uyển, không nói đến Lô Kiến Xuyên, nhưng chuyện của Hàn Cương Thành thì sao? Hấn khiêu chiến đường đường chính chính mà. Hành động kia của Cố Gia Minh thực sự là... Hiện giờ tất cả mọi người trong câu lạc bộ võ thuật vẫn còn tức giận, nếu không phải thầy Trần vẫn cấm... Hừ, huấn luyện của thầy Trần giống như đang dạy hoà thượng, không dạy được chiêu lợi hại nào. Dù sao gần đây trong lòng không vui... Minh biết trận tranh tài kia là do Tiểu Uyển cậu quyết định thay hấn, mình chỉ nhằm vào tên rầm chó Cố Gia Minh kia mà thôi...”

Nghe đến đây, trong mắt Linh Tĩnh xuất hiện vẻ tức giận, vịn vôi nước lại, nằng lao sang khúc quanh bên kia:

“Chỉ biết mở miệng nói bậy, tôi thấy tố chất của các cậu cũng không khá hơn chút nào! Đánh không lại người ta cũng chỉ biết mượn cớ, câu lạc bộ võ thuật không còn ai sao? Có chuyện gì cũng đổ lên người Gia Minh, còn nói là đường đường chính chính khiêu chiến, không phải lần đó các cậu chỉ muốn ép hấn đánh một trận sao? Hơn nữa quy củ do tất cả mọi người đồng ý, Hàn Cương Thành không chú ý thì chỉ có thể nói đáng đời hấn! Gia Minh căn bản là không phạm quy, muốn đánh nhau đúng không? Tôi đứng ở đây, tùy tiện đấu đơn với các cậu!”

Vừa mới gấn bó keo sơn với Gia Minh tối qua, bây giờ lại nghe thấy người khác nói xấu Gia Minh, đương nhiên Linh Tĩnh lại càng tức giận hơn, khuôn mặt đỏ bừng nói liên tiếp. Rõ ràng là mấy nam sinh bên cạnh Đông Phương Uyển không ngờ được có người lại đột nhiên lao ra bên vực kẻ yếu, hơn nữa Linh Tĩnh lại là mỹ nữ, trong chốc lát cũng ngạc nhiên tại chỗ.

“Chuyện gì vậy? Không dám sao?”

Linh Tĩnh tiếp tục tiến lên, lớn tiếng nói. Đúng lúc này, tiếng chuông vào học vang lên, Phương Minh kia dẫn đầu nói:

“Đàn ông không đấu với phụ nữ... Tôi sẽ không đánh với cậu.”

Vừa nói, hấn dẫn những người khác bước qua bên cạnh Linh Tĩnh. Cuối cùng, người nọ bỗng quay đầu lại nói:

“Nếu thực sự muốn thi đấu công bằng, cậu nói Cố Gia Minh đến câu lạc bộ võ thuật khiêu chiến đi.”

Nói xong, hấn xoay người rời đi.

“Ồ. Linh Tĩnh, cậu đừng để ý đến bọn họ, là những người này quá kém cỏi, đánh thua liền kiếm cớ mà thôi. Ừ, đi học trước đi.”

Đông Phương Uyển an ủi vài câu, sau đó lại thấy Nguyệt Tri Huân lạnh lùng nhìn về phía những người đó đi xa. Đi qua bên cạnh, nàng không khỏi hơi ngạc nhiên, nhưng cũng biết Huân là bạn tốt với mấy người Linh Tĩnh, vì vậy liền xoay người rời đi.

Vô cùng tức giận, Linh Tĩnh đứng nguyên tại chỗ thờ hờn hển, gằn một năm kể từ lần đó, nàng nghe thấy không ít người nhắc đến Gia Minh, đem chuyện tranh tài lần đó ra để bàn tán đã không phải là lần đầu tiên, nhưng chuyện lần này khiến nàng rất tức giận. Chẳng qua, qua một lát, tâm tình nàng hơi ổn định lại, vẫn nhẹ giọng nói:

“Huân, đừng nói chuyện này với Gia Minh được không?”

Hơi nghỉ ngơi, Hoàn quay sang nhìn Linh Tĩnh.

“Cậu biết đấy, Gia Minh muốn yên ổn, có ghé vào tai hắn nói những lời này cả vạn lần thì hắn cũng không để ý, nhưng mình không làm được, mình sẽ tức giận, mình không hi vọng Gia Minh vì mình tức giận mà phải đi đánh nhau...”

***** 1h30 chiều, mây mù che phủ bầu trời, gió nhẹ.

Học viện Thánh Tâm luôn chú trọng việc rèn luyện ngoại khoá cho học sinh, cung cấp cho học sinh rất nhiều thiết bị, trừ có phòng sinh hoạt đặc biệt cho các câu lạc bộ, mỗi tuần cũng sẽ có ít nhất bốn tiết sinh hoạt cho các câu lạc bộ, hơn nữa trải qua xin phép, thời gian tự học mỗi ngày cũng có thể dùng để hoạt động ngoại khoá. Nhưng cho dù như vậy, đối với những người thực sự yêu thích môn ngoại khoá, chút thời gian này vẫn không đủ.

Buổi trưa ăn cơm xong, nghỉ ngơi một lát, hơn ba mươi thành viên chủ lực trong câu lạc bộ võ thuật hi sinh thời gian ngủ trưa trước giờ học, tụ tập trong phòng để tiến hành huấn luyện, trong đó hơn mười thành viên có tư cách một chỗ để bàn bạc về kế hoạch thi đấu sắp tới.

“.. Thực ra đội ngũ ngày mai phải đối mặt cũng không khó giải quyết, trừ người dẫn đội của bọn họ hơi lợi hại một chút, những người khác đều rất dễ giải quyết, vì vậy để đảm bảo thắng lợi, tôi có hai phương án. Một là Tiểu Vũ của đội chúng ta tránh né người dẫn đội của bọn họ, hẳn là sẽ nắm chắc thắng lợi. Phương Minh đánh trận thứ hai đương nhiên là không thành vấn đề, đối với người dẫn đội của bọn họ, chúng ta có thua cũng không sao cả...”

Buổi trưa luôn khá yên lặng, trong phòng luyện võ, trừ tiếng hò hét của những người đang tập luyện, tiếng nói của trưởng câu lạc bộ có vẻ đặc biệt vang dội, có khí thế, đó là một giọng nói tràn đầy tự tin. Đúng lúc này, cửa bị đẩy ra, sau đó lại đóng lại, thiếu nữ vừa bước vào cầm xích sắt trong tay, trực tiếp khoá cửa lại.

Mọi người lập tức dừng mọi động tác, nhìn hành động của người này. Người bước vào là mỹ nữ.

Khuôn mặt hoàn mỹ như búp bê bằng sứ, không tô vẽ gì, dải lụa buộc lên mái tóc đuôi ngựa ở phía sau, quần áo thể thao cũng màu trắng có hoa văn màu lam. Thiếu nữ đứng trước cửa cởi giày ra, chân ngọc xinh đẹp đeo tất da mỏng bước lên sàn nhà bằng gỗ.

“Ngày mai không cần thi đấu nữa.”

Sau đó nàng mở miệng, có lẽ bởi vì thường ngày không nói chuyện nhiều lắm, giọng nói vẫn hơi trúc trắc:

“Tôi chơi với các người.”

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 153

Trùng Phạt.

Hai giờ chiều, trường học trở nên nhộn nhạo, bò dậy từ bàn học, Gia Minh vuốt vuốt khuôn mặt, nhìn một số bạn học đang hưng phấn chạy ra ngoài. Trước cửa phòng học, Đông Phương Uyển ngạc nhiên nghe người khác kể lại, thỉnh thoảng lại quay sang nhìn Gia Minh, có thể loáng thoáng nghe thấy các nàng nói mấy từ “đánh nhau, “thích quán” gì đó.

Giờ vào học buổi chiều của học viện Thánh Tâm là hai giờ hai mươi, bình thường vào thời gian này, học sinh thường đến phòng học nói chuyện phiếm, vô cùng náo nhiệt.

Nhưng lúc này, khi càng lúc càng có nhiều người chạy đi, trong phòng học cũng trở nên vắng lặng. Đông Phương Uyển nghe người khác kể lại, quay sang bước tới chỗ Gia Minh nhưng sau đó lại dừng lại, bởi vì Linh Tĩnh đã chạy vào phòng học, kéo tay Gia Minh lôi đi.

“Không tốt, đã xảy ra chuyện, mau đi.”

“Chuyện gì vậy?”

“Là Huân, một mình cậu ấy chạy đến câu lạc bộ võ thuật thích quán!”

“Ặc...”

Chạy theo Linh Tĩnh ra khỏi phòng học, có thể thấy càng ngày càng có nhiều bạn học tụ tập đến cửa câu lạc bộ võ thuật để xem náo nhiệt. Linh Tĩnh vừa chạy vừa kể lại chuyện xảy ra vào sáng nay.

“... Đều do mấy người Phương Minh của câu lạc bộ võ thuật kia. Ủ, có thể cậu không biết Phương Minh, hẳn học năm thứ hai mặc dù tham gia câu lạc bộ võ thuật nhưng cũng có quan hệ rất tốt với Hội học sinh... Bọn họ thi đấu thua xong cũng chỉ biết mượn cớ, liên tục nói xấu cậu. ở đó, mình nghe thấy liền rất tức giận, chạy ra mắng bọn hắn, lúc ấy Huân cũng ở đó... Sau đó mình không muốn cậu tức giận vì chuyện đó nên nhờ Huân không nói cho cậu biết, nào ngờ cậu ấy lại một mình chạy đi thích quán. Sa Sa đã đi trước hỗ trợ, chúng ta cũng phải nhanh lên, ở trong đó có tới ba, bốn mươi người đó, Huân chỉ có một người, tại sao lại ngốc nghếch như thế chứ...”

“Ồ. Ba, bốn mươi người sao... Thực sự là...”

Nghe Linh Tĩnh kể lại, Gia Minh hơi nhíu mày. Đến trước khu nhà thể thao của câu lạc bộ võ thuật, đã có mấy trăm học sinh hưng phấn bao vây trước sân câu lạc bộ. Cửa đóng kín, cửa sổ cũng bị che rèm khiến không thể nhìn thấy tình hình bên trong, chỉ có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng la hét và tiếng

kêu thăm thiết truyền ra ngoài.

“Oa, thiếu nữ chiến sĩ xinh đẹp đấu với ba mươi nam nhân mạnh mẽ...”

"Nghe nói chính là Nguyệt Trì Huân kia, Nguyệt Trì Huân đó! Nàng một mình đi vào..."

“Tại sao đám người của câu lạc bộ võ thuật kia lại đáng xấu hổ như vậy, kêu lớn như thế làm gì, quả thực là kẻ ác tự thú tội!”

“Minh.. minh thấy chưa chắc đã phải là những người của câu lạc bộ võ thuật vừa làm chuyện xấu vừa tự thú tội nha...”

Có người rụt rè đưa ra ý kiến, sau đó lập tức bị vây công.

“Cái gì mà không phải, đầu óc cậu bị hỏng rồi sao, một cô gái đi vào, bên trong có ba bốn mươi người đó, vừa đóng cửa lại, vừa kêu thăm thiết, không phải đùa dai thì là gì... Ai có chìa khoá không, tại sao còn chưa mở ra...”

Không thể không nói khi xảy ra chuyện, mỹ nữ luôn được ưu ái. Bị Linh Tĩnh lôi kéo chen lên phía trước, nghe những người xung quanh bàn luận, Gia Minh không khỏi hơi buồn cười.

Trước cửa đã có nhiều thầy giáo tụ tập lại, bởi vì dùng chìa khoá cũng không thể mở cửa ra, lại nghe tiếng kêu thăm thiết ở bên trong, ngay cả hành động bạo lực là dùng ống tuýp cạy cửa của Sa Sa cũng không bị ngăn cản. Một thầy giáo hét lớn vào bên trong, một người khác quay sang những học sinh ở xung quanh để hỏi rõ tình hình, mấy người còn lại thì đang bàn bạc cách phá cửa.

“Đúng vậy a, là Nguyệt Trì Huân đi vào, học ở ban 6 của lớp 10...”

“Rất xinh đẹp, thường ngày lại không nói lời nào, nàng là người Nhật Bản, làm sao có thể nhận làm... Hẳn là không có ai khác đi vào nữa.

“Có thể là bạn gái của thành viên nào đó trong câu lạc bộ võ thuật không nha...”

Cứ việc những lời bàn luận như vậy đối với học sinh trung học vẫn khá ly kỳ, nhưng cũng không phải là không có, chần chừ một hồi lâu, mọi người lại suy đoán.

“Đúng vậy, nghe nói Nguyệt Trì Huân kia rất được hoan nghênh, còn chuyện đóng cửa lại, chưa biết chừng mọi người chia phe đánh nhau ở bên trong. Một cô gái như nàng chạy đến thích quán mấy chục người, lại đánh bọn họ thê thảm như vậy, ai có thể tin nổi!”

“Nhưng mà... Khi đi qua mình thực sự nghe thấy Nguyệt Trì Huân có ý định thích quán, nàng còn nói ngày mai câu lạc bộ võ thuật không cần đi thi đấu nữa, nàng còn nói là... Tôi chơi với các người...”

Một học sinh chứng kiến mọi chuyện từ đầu kể lại.

“Nói đùa sao, nhất định là nói đùa, những cô gái khi làm nũng cũng đều nói như thế...”

Trong học viện Thánh Tâm, chuyện học sinh yêu sớm cũng không phải là hiếm thấy, mà phong cách của câu lạc bộ võ thuật trước nay luôn là nhanh nhẹn, dũng mãnh, chỉ một lát sau, chuyện thích quán lại biến thành tranh giành tình nhân lãng nhãng.

Nhưng Sa Sa đương nhiên hiểu Huân không có quan hệ gì với những người này, vừa dùng ống tuýp cạy cửa, nàng vừa hướng vào trong hô lớn:

“Huân, cậu có ở bên trong không? Trả lời đi... Người ở bên trong nghe đây, người dám đụng đến Huân, tôi chắc chắn sẽ không tha cho các người!”

Đến khi bị Gia Minh và Linh Tĩnh lôi ra, nàng đã nhễ nhại mồ hôi.

Từ khi tiếng kêu thảm thiết từ trong câu lạc bộ võ thuật truyền ra đến khi một truyền mười, mười truyền một trăm khiến toàn trường huyền não, thời gian vẫn chưa lâu lắm. Vừa thấy Gia Minh tới đây, Sa Sa vội vàng lo lắng kéo tay hắn:

“Gia Minh, mau nghĩ cách gì đi, cho dù Huân có lợi hại hơn nữa cũng không thể đánh thắng được ba bốn mươi người, tiếp tục như vậy chắc chắn sẽ gặp chuyện không may.”

“Ồ, cứ gọi xe cứu thương trước đã, gọi nhiều hơn mấy chiếc...”

“Nhưng mà...”

Trần an Sa Sa đang lo lắng, Linh Tĩnh lấy khăn lau mồ hôi cho nàng, ánh mắt cũng nhìn về phía Gia Minh, chờ đợi phản ứng của hắn. Mà ở bên cạnh gian phòng, trong tình cảnh hỗn loạn, Đông Phương Uyển đã chỉ đạo mấy người bê bàn đến, kê lên một đài cao phía dưới cửa sổ. Bởi vì cửa sổ bên này rất cao, chỉ có làm như vậy mới có thể đập vỡ được cửa kính.

“Mọi người tránh ra một chút, tránh ra một chút...”

Từm áo ngoài lên đầu. Đông Phương Uyển nâng một chiếc ghế lên đập rầm rầm vào cửa sổ.

Bởi vì chuyện phát triển quá nhanh, Sa Sa mới chạy tới không lâu, trong chốc lát cũng không nghĩ ra phải đập vỡ cửa sổ. Đông Phương Uyển thực sự xứng với danh hiệu mạnh mẽ vang dội. Quét sạch mảnh thủy tinh trên bề cửa sổ, Đông Phương Uyển vén rèm cửa lên rồi thò đầu vào trong, sau đó liền ngơ ngẩn tại chỗ.

“Rốt cuộc bên trong thế nào rồi? Có bao nhiêu người bị thương?”

Mọi người ở bên dưới lớn tiếng hỏi. Rất lâu sau Đông Phương Uyển mới chui đầu ra nhìn xung quanh, vẻ mặt cực kỳ phức tạp.

“Ồ... Chuyện đó. Ừ, bọn họ đều... Chuyện đó...”

Lắc đầu một cách khó tin, Đông Phương Uyển hơi hoảng hốt.

“Được rồi... Nàng đang mở cửa, mọi người... Mọi người tự xem đi...”

Ở phía trước, theo tiếng xích sắt vang lên, rớt cuộc cửa cũng mở ra. Nguyệt Tri Huân xuất hiện trước mắt mọi người.

Cầm sợi dây xích dùng để khoá cửa trong tay, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như cũ, chỉ là trên thái dương gần như hoàn mỹ có thêm một vết thương màu đỏ, quần áo thể thao màu trắng cũng có thêm rất nhiều vết bẩn, bộ dạng này dĩ nhiên rất giống với nữ nhân vật chính vừa bị hãm hiếp trong TV vẫn chiếu.

“Huân! Cậu sao rồi?”

“Không có chuyện gì...”

Linh Tĩnh xông lên kiểm tra vết thương trên trán cho Huân, Sa Sa thì mắng một câu rồi trực tiếp xông qua cửa. Ngay cả khi trong câu lạc bộ võ thuật vang lên đầy tiếng rên rỉ vẫn không thể át được tiếng oán giận của mọi người, mấy người thầy giáo lại càng khó xử, hầu như đã cho rằng học viện Thánh Tâm sẽ phải mang tiếng xấu lớn nhất từ khi thành lập đến nay: Hơn ba mươi học sinh cưỡng dâm một học sinh nước ngoài...

Nhìn vào trong phòng, Gia Minh huyết sáo, quay đầu tránh sang một bên. Một lát sau Sa Sa cũng chạy ra khỏi phòng, cùng Linh Tĩnh diu Huân:

“Ặc... Ủ, chuyện đó... Chúng ta đi trước thôi. Huân...”

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy?”

Linh Tĩnh nghi ngờ hỏi.

“Ủ, đi trước đã... Đi trước đã.”

Ba người chen ra khỏi đám người bước ra ngoài, sau đó những người còn lại rối rít chen chúc lên, đến khi thầy giáo mở toàn bộ cửa ra, tiếng oán giận biến thành im lặng cùng kinh ngạc, tiếng kêu sợ hãi liên tiếp vang lên.

“Trời ạ...”

“Làm sao có thể...”

“Thật sự... Thật sự là cô ta làm sao...”

Trong tiếng bàn luận xôn xao như vậy, xuất hiện trước mắt mọi người là cảnh tượng cực kỳ khó tin.

Hoặc rên rỉ hoặc kêu thảm thiết, thân thể ngã trái ngã phải máu tươi vương vãi trên sàn nhà, bàn ghế gỗ gãy vụn, có người giãy dụa bò dậy, mặt mũi hoàn toàn sưng phù, có người kêu đau đớn, có người khóc lóc, toàn bộ câu lạc bộ võ thuật bị biến thành cảnh tượng vô cùng thê thảm.

Tạm thời không quan tâm đến chuyện mọi người suy đoán thế nào, nhưng sự thật là toàn bộ người của câu lạc bộ võ thuật đã nằm xuống, một mình Nguyệt Tri Huân đi ra ngoài. Đến khi có người tỉnh táo lại sau sự kinh ngạc này, quay đầu tìm kiếm bóng dáng kia thì Nguyệt Tri Huân đã được Linh Tĩnh và Sa Sa diu đi khuất khỏi tầm nhìn của mọi người...

***** Tiết học thứ nhất của buổi chiều.

“Cảm giác khi đánh nhau thoải mái chứ?”

“... Xin lỗi.”

“Nghe nói cô vì tôi mà chạy đi đánh nhau?”

“Cô làm tôi thất vọng, nếu như tôi tức giận thì sẽ trực tiếp chôn một quả bom bên dưới khu nhà kia... Tôi đã dạy cô cách chế tạo bom... Cô còn nhớ được bao nhiêu lời tôi đã nói?”

“... Xin lỗi.”

Thầy giáo giảng bài trên bục giảng, học sinh bên dưới bàn luận xôn xao, thỉnh thoảng có người quay lại nhìn Nguyệt Tri Huân ngồi ở phía sau, có than thở sợ hãi, có kính sợ, dù sao đây là một cô bé dùng lực lượng một người để giải quyết toàn bộ câu lạc bộ võ thuật sau đó chỉ xử lý qua vết thương trên trán là có thể lên lớp nghe thầy giáo giảng bài, tiếp tục chép bài như bình thường.

Mà trong không khí thế này, Gia Minh và Huân cố gắng che miệng khi phát âm dùng tiếng Nhật để nói chuyện với nhau. Đối với hành động bộp chộp của Huân, rõ ràng là Gia Minh rất bất mãn.

“Làm sát thủ không phải là có thể làm theo ý mình, hành động lần này của cô thực sự quá ngu xuẩn... Đoán chừng những thầy cô kia đã họp lại để quyết định sẽ xử lý cô như thế nào, cho dù cô là người Nhật Bản có chỗ dựa nhưng chắc chắn sẽ bị đuổi học.

Nghe Gia Minh nói những lời này, Nguyệt Tri Huân hơi run rẩy, ánh mắt dừng lại trên mặt Gia Minh một giây, sau đó lại cúi đầu.

“Xin lỗi...”

“Cũng không phải không có biện pháp giải quyết, hiện giờ Viêm Hoàng Giác Tỉnh và nhà các cô, Cao Thiên Nguyên đều có chút quan hệ hợp tác, tối nay gọi điện cho Thiên Vũ Chính Tắc, nhờ hắn thông qua Viêm Hoàng Giác Tỉnh để giải quyết chuyện này.”

“Vâng.”

Tâm tình nàng hơi bình tĩnh lại.

“Thích đánh nhau, tôi cảm thấy cô quá thừa hơi... Nếu đã như vậy.”

Gia Minh cau mày nhìn sân thể dục bị mây đen bao phủ.

“Tôi nhớ rõ một vòng sân thể dục là bốn trăm mét, bắt đầu chạy từ sau tiết cuối cùng, chạy một trăm vòng thì có thể nghỉ ngơi... Chạy bộ có thể giúp cô điều tiết lại tâm lý cho thích hợp.”

Nhệ nhàng, Nguyệt Trì Huân gật đầu:

“Vâng.”

ẤN SÁT

Phần Nô Dịch Hương Tiêu

Chương 154

Chạy Bộ.

Tiết thứ ba của buổi chiều thứ hai cũng là tiết học cuối cùng, theo thường lệ là giờ tự học, nhưng bất kể trường học có quy định thế nào, tên học sinh tệ hại tên gọi Cố Gia Minh cũng sẽ đặt một tờ giấy xin phép lên bàn giáo viên, sau đó thu dọn cặp sách đi về. Đông Phương Uyển đã từng lên án gay gắt với hành động như vậy, nhưng khi thời gian trôi qua, nàng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thừa nhận rằng mình không thể thay đổi được điều này.

Mây đen bao phủ cả ngày vẫn chưa tan, mùa xuân đi qua, mùa hè ảm ướt đã đến. Nam sinh tên Gia Minh cưỡi xe đạp rời khỏi trường. Đông Phương Uyển thường đứng trên ban công lầu hai nhìn theo, mùa hè năm ấy nàng mặc áo hoa màu hồng rộng rãi, váy màu lam dài đến đầu gối, mái tóc cột đơn giản, không đeo khuyên tai hay bất cứ đồ trang sức nào.

Giờ lạnh thối tởm, nàng có thể cảm nhận được thế giới này rõ ràng, nàng cố gắng tiếp cận và tìm hiểu một cuộc đời khác hoàn toàn với mình để khiến mình càng thêm trưởng thành và hiểu biết, nhưng kết quả là, ít nhất ở trước mắt, chúng ta vẫn rất khó đưa ra được kết luận, một kết luận vĩnh viễn không phải ngôn từ, cứ chỉ có thể thể hiện ra được.

Trong học viện Thánh Tâm thực ra người bỏ về trong tiết tự học như vậy có rất nhiều, căn bản đều là tham gia các hoạt động của các câu lạc bộ. Chuyện tranh luận, cãi cọ, chuẩn bị thi đấu hoặc lôi kéo quan hệ tuyệt không hiếm gặp, nhưng nhìn quanh phòng học, một bóng dáng biến mất vẫn khiến mọi người hứng thú, vì vậy lại dẫn đến thảo luận.

“Ồ? Nguyệt Tri Huân đâu rồi?”

“Chắc là bị thầy giáo gọi đi rồi, chuyện trưa hôm nay...”

“Đâu có... Cậu ấy được chiếu cố đặc thù. Thầy cô vẫn còn đang bàn bạc trong phòng để điều tra nguyên nhân đó...”

Cứ việc ít nói đến quái gỡ, không có quan hệ với người khác nhưng là một mỹ nữ hiếm thấy, vô tình Huân đã trở thành tiêu điểm chú ý của cả lớp. Vì vậy khi thiếu nữ thường ngày vẫn ngồi yên lặng ở chỗ của mình đột nhiên biến mất, mọi người lên cơn đủ loại suy đoán cùng với mất mát.

Đặc biệt là một số nam sinh đã mê mẩn sắc đẹp của nàng từ lâu nhưng vẫn không dám hành động, cho dù quái gỡ cũng được, còn học chung lớp thì ít nhất cũng có thể ngắm đã mắt. Nếu như nàng bị đuổi học rồi, vậy thì chuyện gì cũng không thể được nữa.

Nhỏ giọng bàn luận một lát, khi đó mới có bạn học phát hiện ra bóng dáng Huân phía ngoài cửa sổ, vội vàng hô:

“Nhìn kia, cậu ấy đi ra sân vận động làm gì?”

“Chạy... Chạy bộ? Làm sao có thể...”

“Lúc trưa mới giải quyết nhiều người như vậy, xế chiều lại chạy bộ, cậu ấy... Cậu ấy quá thừa hơi sao...”

Trong tiếng bàn luận đầy nghi ngờ, một nhóm người tụ tập đến bên cửa sổ khiến Đông Phương Uyển phải lấy tư cách lớp trưởng để duy trì kỉ luật, song nhìn cảnh bên ngoài cửa sổ, trong lòng Đông Phương Uyển cũng hơi khó hiểu.

Trưa nay, nàng là người đầu tiên chứng kiến cảnh tượng trong câu lạc bộ võ thuật kia, có lẽ bởi vì có người đánh trúng công tắc đèn, căn phòng vốn sáng sủa lại trở nên hơi tối tăm, Đông Phương Uyển thò đầu vào, khi đó Nguyệt Tri Huân đang tung một cú đá xoáy mạnh mẽ đánh bay một đối thủ.

Dây buộc tóc tung bay và một đồng hồ loạn trên mặt đất làm nổi bật lẫn nhau, bóng dáng thay đổi từ cực động tới cực tĩnh dường như toả ra ánh sáng chói mắt ánh mắt như nước nhìn sang, trong lòng Đông Phương Uyển đột nhiên sinh ra cảm giác sợ hãi khó nói thành lời.

Mà tình cảnh lúc này dường như cũng hơi giống như khi ở trong phòng kia, tầng mây u ám, nhân lúc mọi người đều tụ tập luyện trước lúc trời mưa, mặc đồ thể thao màu trắng, giày trắng, khuôn mặt trắng nõn, dây buộc tóc màu trắng tung bay trong gió, thiếu nữ và mọi người dường như bị ngăn cách bởi hai thế giới.

“Ồ... Đều tự học đi, đừng chạy loạn khắp nơi...”

Tâm tình hơi bình tĩnh lại, Đông Phương Uyển nhủ mày ngồi xuống, trầm nghĩ khó trách thường ngày Nguyệt Tri Huân chỉ tiếp xúc với Cố Gia Minh, tổ hợp của quái nhân và quái nhân...

Vui đầu làm bài tập với tâm tình như vậy, thỉnh thoảng nàng ngẩng đầu lên vẫn có thể thấy bóng dáng Nguyệt Tri Huân đang chạy bộ ở sân vận động. Qua hơn mười phút, tiếng bàn luận xôn xao lại vang lên.

“Vẫn còn chạy, rốt cuộc cậu ấy muốn chạy bao lâu...”

“Minh đã đếm, cậu ấy đã chạy mười vòng, có vẻ như chưa chậm lại chút nào cả..”

“Trời ạ, bốn ngàn mét... Thành thật mà nói, chạy ba vòng như vậy mình đã mệt lử rồi...”

“Khó trách một mình cậu ấy có thể đánh bại hơn ba mươi người...”

“Chẳng lẽ cậu ấy muốn mình kiệt sức mà chết sao?”

Nhìn ra ngoài qua khung cửa sổ, thiếu nữ vẫn không ngừng chạy bộ ngoài sân vận động, Đông Phương Uyển nhíu mày lại, ánh mắt cũng không khỏi bị hấp dẫn... mười một vòng, mười hai vòng, mười ba vòng...

Gần tan học, đang lúc mọi người còn ngạc nhiên đếm, Nguyệt Tri Huân đã chạy hơn mười sáu vòng. Đúng lúc này, Đông Phương Uyển nghe thấy ngoài hành lang cạnh cửa sổ vang lên câu hỏi:

“Xin hỏi có một vị tên Cố Gia Minh học ở lớp này đúng không?”

Quay đầu lại, một người đàn ông ngoại quốc cao lớn, chừng hơn ba mươi tuổi đang hỏi, phong độ của hắn khiến người ta vừa nhìn đã biết là một người thành công trên một phương diện nào đó. Nghe người đó hỏi thăm, nữ sinh ngồi cạnh cửa sổ vội vàng chỉ vào chỗ ngồi của Cố Gia Minh, đáp:

“Đúng vậy, Cố Gia Minh học ở lớp chúng tôi, nhưng mà hình như cậu ấy đã về lúc còn chưa tan học, cậu ấy ngồi ở chỗ cuối cùng kia.”

Người đàn ông ngoại quốc hơi nhíu mày:

“Xin hỏi cô có biết hắn ở đâu không?”

“À... Chuyện này tôi không rõ lắm...”

“Ừ, cảm ơn nhiều.”

Nói xong câu đó, người đàn ông đi vào từ cửa phía sau của lớp học, suy nghĩ về vẻ mặt của hắn khi nhắc đến ba chữ Cố Gia Minh, Đông Phương Uyển vội vàng đứng lên đi tới, đợi đến khi hắn muốn mở ngăn bàn của Gia Minh, nàng vội vàng ngăn lại.

“Xin lỗi vị tiên sinh này, tôi nghĩ trừ khi được sự đồng ý của bạn Cố Gia Minh, nếu không không ai có thể tùy ý xem xét đồ đạc của hắn.”

“Ừ?”

Trong nháy mắt, vẻ mặt người đàn ông trở nên khá đáng sợ, nhưng Đông Phương Uyển cũng là người khá từng trải, làm gì dễ dàng bị dọa sợ như vậy, nàng nhìn lại không yếu thế chút nào:

“Tôi là lớp trưởng, hôm nay bạn Cố Gia Minh có việc bạn nên đã xin nghỉ. Tôi nghĩ ngày mai anh có thể đến tìm cậu ấy, hoặc là anh có thể nhắn lại, ngày mai tôi sẽ chuyển lời giúp anh.”

Hai người nhìn nhau một lát, chân mày người đàn ông hơi giãn ra, sau đó hừ lạnh:

"Tốt, tôi là Joseph, nhờ cô ngày mai nhắn lại giúp tôi, tôi biết rằng.. Ừ?"

Mới nói được một câu, ánh mắt Joseph đột nhiên nhìn ra ngoài sân vận động rồi trở nên sắc bén khác thường qua một lát sau, hắn lắc đầu:

"Cảm ơn, không cần chuyển lời nữa."

Hắn xoay người đi ra cửa rồi xuống lầu, Đông Phương Uyển vẫn còn sợ hãi nhìn ra sân vận động. Nguyệt Trì Huân đang chạy qua một khúc quanh.

***** "Tết học cuối cùng ngày hôm nay mình thấy Huân chạy bộ trong sân vận động, chạy hơn mười vòng.. Thật lợi hại..."

Mùi thịt kho tiêu thơm ngon toả ra từ trong bếp, Linh Tĩnh bày bát đĩa lên bàn, thuận miệng cười nói. Sa Sa đang thu dọn quần áo trên sân thượng.

"Ồ. hơn mười vòng... Thật đáng mừng..."

Bụng món ăn ra, Gia Minh cười nói, Linh Tĩnh cũng gật mạnh đầu:

"Ừ. rất nhiều nam sinh cũng không chạy dài được như vậy, mình thấy Huân không mệt mòi chút nào, đến khi tan học cậu ấy vẫn còn đang chạy... Đúng rồi, mình rất lo về chuyện đánh nhau lần này, hơn ba mươi người đều phải vào bệnh viện, mặc dù không bị thương nặng nhưng ảnh hưởng lại thực sự quá lớn, bạn học trong lớp đều nói có thể lần này cậu ấy sẽ bị đuổi học. Gia Minh, cậu có biện pháp gì không?"

"Yên tâm, cô ấy sẽ giải quyết được."

Gia Minh cười an ủi, đang muốn trở lại phòng bếp thì trên sân thượng truyền đến tiếng điện thoại, Sa Sa kêu lên:

"Gia Minh, điện thoại đặc biệt của cậu đổ chuông."

"Cậu đi nghe đi."

Linh Tĩnh cười chạy vào bếp, Gia Minh đi vào căn phòng nhỏ của mình qua sân thượng, mấy thứ thiết bị nhỏ quái lạ, điện thoại đang reng reng kêu.

Đây là một loại điện thoại bí mật được hẩn thiết kế đặc biệt, tuy đã nói qua cho Linh Tĩnh và Sa Sa biết nhưng đây vẫn là lần đầu tiên nó đổ chuông. Mờ mấy vi tính ra, số điện thoại gọi tới được biểu hiện lên là từ Tokyo, Nhật Bản. Chờ ba giây, hẩn nhắc ống nghe lên, đầu bên kia vang lên tiếng nói chuyện.

"Xin chào, tôi là Thiên Vũ Chính Tắc."

"Tôi biết đây là số điện thoại cậu cho Huân đột nhiên gọi tới, thật sự hơi đường đột. Bởi vì đây là chuyện rất quan trọng, tôi đã suy nghĩ cả ngày, cuối cùng vẫn quyết định gọi tới, xem như... Ồ, cho cậu một sự vui mừng..."

"Là thế này, thực ra... Hôm nay là sinh nhật của Huân... Ồ, tôi vốn dự định sẽ tới, chỉ là, cậu cũng biết đấy, đây vẫn là thời điểm thăm dò lẫn nhau rất nhạy cảm, sự tồn tại của nàng có thể làm nhạt thì nên cố gắng làm nhạt, như vậy an toàn của nàng có thể được bảo đảm nhiều hơn... Ừ, tôi biết nàng thích Cổ quân, có lẽ nói là hợp nhau sẽ chính xác hơn. Cổ quân cậu cũng biết hoàn cảnh ở Nguyệt Trì gia rồi, không được tổ chức sinh nhật mỗi năm thực sự là quá bí hiểm, cho nên sinh nhật mười sáu tuổi của Huân kính xin Cổ quân có thể quan tâm nàng hơn để nàng có được một kỷ ức tốt đẹp... Cho dù là lên giường tôi cũng không để ý..."

"Thật là làm phiền cậu, xem như đây là chút quan tâm của tôi đi. Bất kể thế nào, nàng cũng là vị hôn thê trên danh nghĩa của tôi... A, bị Duy nghe thấy từ vị hôn thê, xin lỗi, tôi cúp máy đây... Chuyện của Huân phải làm phiền cậu rồi..."

Sau một đồng tap âm đầu dây bên kia vang lên giọng nữ dồn dập: "Uây, cậu chính là người Trung Quốc kia ư? Tại sao cậu biết tôi? Tôi cảnh cáo cậu nếu còn dám âm thầm theo dõi..."

"Rụp" một tiếng, Gia Minh về mặt không chút thay đổi cúp điện thoại. Nhìn bầu trời tối đen, hấn thắm mắt:

"Nhảm chán..."

Đi ra khỏi phòng, Linh Tĩnh và Sa Sa đã ngồi bên bàn ăn chờ hấn, đôi mắt tò mò đáng yêu mở lớn. Một lát sau, Sa Sa giành hỏi trước:

"Chuyện gì vậy? Lần trước Gia Minh cậu nói cú điện thoại kia rất quan trọng, đây là lần đầu tiên mình nghe thấy đổ chuông, xảy ra chuyện rất lớn sao?"

Linh Tĩnh nói:

"Có nguy hiểm không? Nếu như nguy hiểm..."

"Yên tâm."

Gia Minh nhún vai nói:

"Không có chuyện gì cả, bị một người nhảm chán phát hiện ra mà thôi, ăn cơm đi.."

Gần tám giờ tối, bên ngoài mưa nhỏ rơi tí tách, ba người ngồi chung trên ghế salon xem chương trình truyền hình nhảm chán. Mắt thấy trời mưa, Sa Sa vội vàng nhảy xuống ghế:

"A, trời mưa, phải thu dọn quần áo."

Rồi lại lập tức ngồi trở lại. "Trước lúc ăn cơm đã thu rồi..."

"Mau quên là biểu hiện khi đã già nha."

"Đâu có, nghe nói những cô gái hơi lơ mơ lại càng được yêu thích hơn."

Linh Tĩnh cười.

"Nhưng mình không thích chút nào..."

Sa Sa chống cảm buồn rầu vì hành động ngờ ngẩn vừa rồi của mình, sau đó điện thoại ở bên cạnh ghế salon đổ chuông. Đây đương nhiên là điện thoại bình thường, Linh Tĩnh nhắc ống nghe lên:

"Chào. Ồ... Chờ một chút... Gia Minh, điện thoại của cậu."

Che ống nói, nàng nói nhỏ:

"Là Đông Phương Uyển nha."

"Ừ?"

Gia Minh nghi ngờ cầm ống nghe, bởi vì biết Gia Minh và Đông Phương Uyển là một đôi oan gia ở lớp, Linh Tĩnh và Sa Sa cũng xúm lại nghe thanh âm trong ống nghe.

"À... Minh đã nghĩ rất lâu, cuối cùng cảm thấy gọi điện thoại nói cho cậu vẫn tốt hơn. Tiết học cuối cùng hôm nay có một người nước ngoài tên Joseph đến tìm cậu, rất cao lớn, mặc đồ tây, có vẻ rất hung dữ, cậu biết hắn chứ? Ừ, hắn không tìm được cậu, nhưng lại thấy Nguyệt Tri Huân đang chạy bộ trong sân vận động, hình như đi xuống tìm Nguyệt Tri Huân lúc tan học mình thấy hắn đứng ở bên sân vận động... Nay, cậu biết tại sao Nguyệt Tri Huân lại chạy bộ không? Minh vừa gọi đến trường trời đã mưa mà cậu ấy vẫn còn đang chạy, cũng sắp đủ một trăm vòng rồi, chẳng lẽ cậu ấy muốn kiệt sức mà chết sao..."

ÂN SÁT

Phẩm Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 155

Mạnh Hơn.

Hơn tám giờ, mưa vẫn không ngừng rơi, dưới ngọn đèn của quầy bán quà vặt, thiếu nữ lê thân thể mệt mỏi bước vào. Người thanh niên ngồi sau quầy xem TV vội vàng đứng lên:

“Ồ, cô...”

“Một cái bánh bao, cảm ơn.”

Người thanh niên gật đầu, vội vàng gói chiếc bánh bao cô gái muốn mua lại, chần chờ một lát rồi lại nói:

“Cô có cần dù không?”

Nhìn qua cây dù, thiếu nữ lắc đầu, móc ví tiền từ túi áo ướt sũng ra, nàng dùng ngón tay nhặt mấy tờ tiền lẻ ẩm ướt đặt lên quầy, sau đó lấy bánh bao rồi đi. Trong chớp mắt khi nàng mở ví tiền ra, người thanh niên kia thấy dường như trong đó không còn đồng nào cả.

Trong lòng hơi do dự, ngẩng đầu lên thì thiếu nữ đã ôm bánh bao ở trước ngực rồi bước ra khỏi cửa, người thanh niên ngồi xuống nhìn hình ảnh trong TV, rồi lại quay đầu nhìn màn mưa bên ngoài một lát sau, hần cần răng, cầm cây dù lên lao ra ngoài.

Bóng dáng thiếu nữ xuất hiện dưới một cột đèn đường cách đó không xa, hần đuổi theo.

“Ồ, chuyện này... Trời vẫn đang mưa... Mặc dù cô cũng đã ướt sũng, ừ... Yên tâm, xem như tôi tặng, chuyện này... Gặp lại sau...”

Dường như ánh mắt bình thân của thiếu nữ khiến người ta cảm thấy bị đè nén, cho nên hần nói chuyện rất ấp úng, sau khi đưa cây dù tới, hần cười rồi xoay người chạy trở về quầy bán quà vặt. Có thể loáng thoáng nhìn thấy một bóng người cách đó xa xa, hần không để ý, khi chạy đến mái hiên thì thiếu nữ đã cầm cây dù đi về phía con đường ở đối diện, từ từ rời xa tầm mắt hần.

***** Ánh sáng rực rỡ phát ra từ đủ loại đèn quảng cáo, bất kể thế nào thì vẫn khiến người ta cảm thấy tối tăm, đi qua con đường nhỏ giữa rừng cây là khu kí túc xá của học viện Thánh Tâm. Không có chút dấu hiệu nào, Huân dừng lại giữa con đường nhỏ, xoay người lại.

Một người cao lớn đuổi theo từ phía sau, đó là Joseph..

“Tôi nghĩ cô hẳn đã biết tôi, tôi thứ bảy đó, ở bãi đậu xe của quán rượu Lam Điều, người lái xe chính là cô!”

Mang theo cảm giác áp bách mạnh mẽ, Joseph dừng lại trước mặt nàng hai bước.

“Tôi cần biết Marilyn và Heidy đang ở đâu!”

“Tôi không biết.”

Sau câu trả lời bình thản, Huân xoay người đi. Nhưng ngay sau đó, Joseph đã lại xuất hiện trước mặt nàng, ném cây dù trong tay xuống, hấn nói:

“Vậy thì cô phải đi theo tôi!”

“Tôi từ chối.”

“Đây không phải là lời mời.”

Ánh mắt Joseph động lại.

“Cô chỉ là một cô bé, mặc dù có thể hoàn thành chạy marathon trong vòng hơn bốn giờ đủ để chứng minh cô không giống những người bình thường, nhưng tôi hi vọng cô hiểu, tôi có chiến tích thắng liên tiếp một trăm trận trên võ đài ngầm... Một khi tôi ra tay, tôi sợ cô sẽ chết.”

“... Tôi từ chối.”

Vẫn là câu trả lời bình thản, sau khi nói xong, không để ý đến Joseph đang cản đường, nàng cất bước đi về phía trước, nhưng ngay sau đó, bàn tay Jose chop về phía vai nàng.

Tay trái cầm dù và bánh bao, cổ tay phải của Huân đột nhiên cong lại, đầu ngón tay đánh về phía mạch máu trên cổ tay Joseph.

Hơi thở của tử vong ập đến!

Bịch một tiếng, dù và bánh bao bay lên không trung, thân thể Huân bắn ra ngoài, xoay tròn hai vòng trên không trung rồi rơi xuống đất, cổ tay phải run nhè nhẹ.

“Sau khi chạy bốn mươi ngàn mét mà vẫn phản ứng nhanh như vậy, là một cô bé, cô mạnh mẽ vượt xa sự tưởng tượng của tôi, công phu Trung Quốc? Nhẫn thuật của Nhật Bản?”

Cởi một nút áo ra, Joseph cười lên.

“Nếu thể lực của cô chưa bị hao hết, sợ rằng để bắt được cô sẽ phải tốn chút sức lực, chẳng qua bây giờ thì...”

Bóng người trải dài ở phía sau đột nhiên rút ngắn lại, phịch một tiếng, cột đèn bằng sắt to như cánh tay bị gập thành một góc chín mươi độ. Trong nháy mắt khi bóng đèn chớp tắt, nàng nhân cơ hội trốn vào rừng cây ở bên cạnh. Giọng nói của Joseph truyền đến.

“Tôi không muốn gặp rắc rối không thể giải quyết, vì vậy tốt nhất là cô nên đầu hàng.”

Vòng qua một cây lớn, Huân tung cước đá về phía sau lưng Joseph.

Quyết định sao...

***** Theo tiếng mưa đêm trong rừng, truy đuổi chết sống trong vòng ba phút, Huân cố nhin đau đớn trên đùi, cứng rắn vòng qua một cây ở trước mắt, sau đó là tiếng xé gió do quyền của Joseph phát ra.

Đánh nhau đến lúc này, thậm chí nàng chưa từng chạm được vào người Joseph, vừa rồi nàng đánh lên từ đằng sau song vẫn bị Joseph đỡ được, cánh tay quét ngang, chính mình bị bay ra ngoài dôi lại là sự đau đớn trên đùi.

Người này rất mạnh.

Thân thể cứng rắn như sắt thép, kĩ xảo thuần tuý dùng để giết chóc, mỗi lần đối phương đánh tới mình đều như nghe được tiếng xé gió như trên sa mạc. Hung mãnh, tàn nhẫn, không để lại đường lui, nếu thân thể mình ở trạng thái tốt nhất, nàng có thể dùng kĩ xảo Tri Anh Thiên Huyền để lần lượt xông lên, tìm kiếm nhược điểm của hắn để tấn công, nhưng bất kể thế nào, thân thể mình lúc này đang ở trạng thái yếu đuối nhất, trong thời gian ngắn nàng cũng chỉ có thể dựa vào vật cản trong rừng cây để liên tục tránh né, đây vốn cũng là điểm mạnh của một Ninja.

Mà theo như những phản ứng toàn toàn dựa vào bản năng này, nàng cũng nhận ra được rõ ràng một số thứ:

Nếu là mình của một năm về trước, gặp pha tấn công toàn lực như vậy, chưa biết chừng đã chết rồi...

Đến Trung Quốc gần một năm, mặc dù nói là nhận Gia Minh làm sư phụ, nhưng những thứ học tập chủ yếu đều do Linh Tĩnh và Sa Sa dạy. Đôi khi nàng cũng ước lượng, nếu là chiến đấu thực sự, chính mình ra tay, sợ rằng hai thiếu nữ này sẽ hoàn toàn nằm xuống trong vòng một phút. Mà dưới sự chỉ dạy đơn giản của các nàng, thường xuyên luyện tập nhất chính là công phu Trung Quốc nhìn rất đẹp mắt nhưng lại không có bao nhiêu tác dụng trong thực chiến, từ Vịnh Xuân quyền đến Thái Cực, La Hán quyền, Bát Quái chương gì đó. Không dám chất vấn phương pháp huấn luyện của Gia Minh, nhưng qua thời gian rất dài, thỉnh thoảng nàng cũng âm thầm ước lượng, rốt cuộc thì huấn luyện như vậy có được ích lợi gì.

Phương pháp đối chiếu tốt nhất đương nhiên là thực chiến, song mỗi lần đánh nhau với Gia Minh, mặc dù sau mỗi lần đối phương cũng làm bầm mấy câu như: “Hình như mạnh hơn lần trước một chút...”, “Hình như linh hoạt hơn một chút...”

Nhưng tất cả đều là cách nói không xác định. Mỗi lần đều bị Gia Minh thuận tay đánh ngã trong một khoảng thời gian giống nhau, thậm chí đánh trật khớp các đốt ngón tay. Huân vốn không thể tiến hành thực chiến nhiều hơn nữa cũng rất khó xác định có phải mình thực sự tiến bộ hay không.

Mà vào lúc này, rốt cuộc nàng mới thấy rõ điều này.

Lần lượt ngăn cản, hoàn toàn tránh né theo bản năng, những động tác trước đây nàng cảm thấy rất thần kỳ, Tri Anh Thiên Huyền càng thêm thành thạo khiến nàng hoàn toàn ý thức được: Chính mình, thực sự đã trở nên mạnh hơn.

Lực lượng của người này không hề kém với cả lúc ban đầu, nếu như mình chưa hao hết thể lực, có lẽ... có lẽ có thể tìm được nhược điểm của hắn, đánh bại hắn ư? Minh... Có thể sao...

Mỗi lần đều tránh thoát công kích của đối phương trong lúc chỉ mình treo chuông, Huân lại tự hỏi mình như thế, rõ ràng là hi vọng rất xa vời nhưng trong lòng lại không thể kiềm chế được suy nghĩ. Đối với tình huống trước mắt mà nói, tình trạng chật vật có vẻ trở nên không đáng chú ý, năng chỉ né tránh theo bản năng, trong đầu thì không ngừng nhớ tới bóng dáng Gia Minh, cách hành động của hắn, những lời hắn đã nói...

“Võ công gì đó chỉ để nói cho dễ nghe, thực ra đó chỉ đơn giản là kĩ xảo chiến đấu, từ dùng đao, dùng kiếm, dùng côn, dùng tàng đá, đến dùng súng như bây giờ. Có người nói mục đích của quyền thuật chính là để đánh bại đối phương, điều này đương nhiên không sai, nhưng ý nghĩa khi suy luận rộng ra lại rất ghê tởm, cho nên Karatedo là môn võ mạnh nhất thế giới, Teakwondo là môn võ mạnh nhất thế giới, quyền Thái là mạnh nhất thế giới, đó đều là rắm chó...”

“Võ học phát triển đến bây giờ, tác dụng chân chính là để khai thác tiềm năng của con người, chẳng hạn như người mới vào nghề như cô cầm súng nhắm vào tôi, tôi cũng có thể nhận ra động tác của cô thông qua sự vận động của cơ thể, có thể trong nháy mắt né tránh trước khi cô kịp nổ súng. Mặc dù nghe thì khó tin nhưng đích thực là chuyện có thể làm được, từ vong chính là cách thức đẩy tốt nhất, có thể khai thác tiềm năng của con người đến cực hạn, một người khi trải qua quá nhiều chuyện như vậy sẽ tạo thành phản xạ có điều kiện, cô muốn thử không... chẳng qua sau động tác tránh né, tôi sẽ giết cô nha...”

“Cho nên, theo phương diện rèn luyện tiềm năng của thân thể mà nói, hệ thống võ học mạnh nhất là công phu Trung Quốc không thể nghi ngờ, đây không phải là tự tôn dân tộc gì đó, bởi vì ban đầu tôi bắt đầu học lên từ Karatedo. Nhưng công phu Trung Quốc đã phát triển cả ngàn năm, hầu như đều liên quan đến mỗi bộ phận trên cơ thể, tay chân chỉ là cơ bản nhất, đầu, vai, gối, khuỷu tay, ngón tay, đốt ngón tay, đầu ngón tay. Như Triêm Y Thập Bát Trận, muốn hoàn toàn hiểu được thì rất khó, nhưng nếu cô có thể thực sự khống chế chuẩn xác được mỗi bộ phận trên cơ thể, không thể nghi ngờ, cô cũng có thể tạo ra hiệu quả như thế, tiếp theo... Đứng đầu là Thái Cực, đánh sau mà tới trước, lấy nhu thắng cương, người đạt đến cảnh giới này không chỉ nắm giữ được bản thân mình mà còn nắm giữ được mỗi động tác của đối phương. Ủ, khá cao siêu, tôi cũng không làm được, không nên nhắc đến...”

“Tóm lại, hết thảy các chiêu thức xinh đẹp đều chỉ có tác dụng để người ta hiểu rõ bản thân mình, sau khi hiểu rõ, đương nhiên cô có thể quên nó đi...”

Hiểu rõ bản thân mình... Quên nó đi...

Trong bóng tối, tiếng xé gió do nắm tay đánh ra lại vang lên. Xoay người lại, tránh sát qua quyền này, sau đó cánh tay quét ngang, Huân đã bước sang bên cạnh một bước. Lúc này lực lượng toàn thân năng tụ tập vào hai nắm tay, nắm đấm quét ngang về phía lồng ngực Joseph.

Nhẫn thuật, Từ quyền.

Cảm nhận được công kích, Joseph quét chân sang ngang, song khi mới đá đến giữa không trung, dường như theo bản năng cảm thấy nguy hiểm, hắn thu chân lại trong nháy mắt chật vật lui về phía sau tránh né lẩn va chạm với Huân này.

Phịch một tiếng, một quyền nhìn như nhẹ nhàng không có gì đặc biệt đánh lên một cây khô ở bên cạnh. Trong tiếng vang trầm muộn, cây khô dường như bị nổ tung từ bên trong, vụn gỗ bắn tung toé đã chứng minh vừa rồi Joseph né tránh là chính xác. Từ quyền trong Nhẫn thuật nhìn như đơn giản, bước lên một bước, bàn tay quét ngang, thậm chí đánh ra cũng không phải là phần chính diện của nắm đấm, nhưng nếu bàn về lực sát thương thì còn có uy lực hơn súng

đạn rất nhiều, nếu như đánh trúng lồng ngực cũng tương đương như cầm một cây búa sắt đập thẳng vào trái tim. Nếu như vừa rồi Joseph không lùi lại, tình huống tiếp theo sợ rằng sẽ là lưỡng bại câu thương.

Đó cũng là tức lúc bắt đầu chiến đấu đến bây giờ, lần đầu tiên Joseph lùi lại.

Chẳng qua, lâm trận mới mài gươm, có lẽ chỉ có thể tạo ra tác dụng nhất thời mà không thể thực sự đền bù được chênh lệch về thực lực. Sau một quyền này, thân thể Huân hơi run rẩy, đối mặt với cú đá xoáy tiếp theo, nàng đã không còn sức lực để tránh né. Chuẩn bị tâm lý sẽ bị gãy xương, Huân đưa tay lên bảo vệ đầu, sau một khắc, có người từ phía sau túm cổ áo nàng rồi trực tiếp ném nàng ra phía sau.

Lưng nàng đập lên mặt đất nhưng lại không đau lắm. Nơi này cách chỗ có đèn đường rất xa, trước mặt lại tối đen, cho dù có mở lớn mắt hơn nữa cũng không thể nhìn rõ tình hình bên đó, nàng chỉ có thể loáng thoáng nhận ra có hai người đang đánh nhau kịch liệt, bọt nước bắn tung toé.

Không đến một phút, Joseph, vốn vẫn cho rằng đuôi bắt nàng rất đơn giản, kêu lên đau đớn hai lần, sau đó một tiếng trầm muộn vang lên, một thân thể ngã xuống. Tiếng bước chân vang lên, có người đến bên cạnh nàng, một tay đỡ vai, một tay vòng xuống chân bế nàng lên.

Nước mưa rơi xuống mặt nàng, cảm nhận được lồng ngực ấm áp của người nọ, nàng đột nhiên cảm thấy tất cả mệt mỏi đều biến mất, chỉ là vẫn không có chút sức lực, lý do này khiến nàng có thể nằm trong lòng hắn lâu hơn một lát.

“Tôi đã thấy, làm không tồi.”

Trong cảm giác ấm áp, lần đầu tiên người nọ khen ngợi nàng...

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 156

Sinh Nhật Vui Vẻ.

Mở cửa đi vào. Huân cuộn tròn trong lòng Gia Minh, toàn thân nàng đã ướt đẫm, đôi mắt khép hờ, đôi mi còn mang theo vài giọt nước hơi run rẩy tựa như một đứa trẻ đang ngủ say.

Đứng trước cửa đá giày ra, Gia Minh bước lên sàn nhà, trực tiếp ôm nàng đến phòng tắm, sau đó đặt nàng ngồi trên bồn cầu.

“Còn cử động được không? Tôi pha nước nóng giúp, cô tự mình tắm.”

“Ừ...”

Cởi áo mưa xuống ném qua một bên, Gia Minh mở vòi nước trong bồn tắm, điều chỉnh nhiệt độ:

“Mặc dù thể chất của cô rất tốt, sẽ không đến nỗi bị cảm, nhưng tắm nước ấm một chút sẽ tốt hơn. Chuyện tiếp theo cô tự làm lấy, tôi ra ngoài trước.”

Lúc xoay người muốn đi ra cửa, nhìn nàng khom người xuống tháo giày, Gia Minh lại dừng lại. Bàn chân trái của Huân có một vết thương, sau khi chạy bốn mươi ngàn mét liền sưng tấy lên, máu chảy ra rồi kết thành vảy khiến tất dính chặt vào chân.

“Vết thương từ buổi trưa?”

“Ừ.”

Ngẩng đầu lên, nàng nhẹ nhàng gạt đầu.

“Tôi đi lấy hòm cứu thương.”

Nhìn vết thương đó, Gia Minh xoay người đi lên lầu. Một lát sau, hắn cầm hòm cứu thương xuống, lúc mở cửa ra, Huân đang cởi quần lót xuống đến đầu gối. Thấy Gia Minh vào, nàng đặt hai tay sang bên cạnh, thân thể trần truồng của thiếu nữ mười sáu tuổi phơi bày trước mắt Gia Minh không sót chỗ nào.

Sau một khắc, Gia Minh thuận tay cầm chiếc khăn lông lớn màu trắng trùm lên người nàng, che đầy ba chỗ bí ẩn nhất của thiếu nữ lại.

“Không nên tỏ ra như không có chuyện gì. Khi làm việc đó trước mặt bất kỳ người đàn ông nào.”

Ngồi trước mặt Huân, Gia Minh nhẹ nhàng nâng bàn chân bị thương của nàng lên, lạnh nhạt nói.

“Nếu là Cổ quân... Không sao cả...”

“Ồ, nếu xem tôi như đối thủ, mặc quần áo tử tế sẽ càng có hiệu quả hơn. Mặc dù trạng thái như vậy có thể khiến chín mươi phần trăm đàn ông liêu lĩnh xông lên, nhưng tương đối mà nói, nữ nhân lúc nào cũng tỏ ra căng thẳng và thẹn thùng sẽ càng kích thích ham muốn chinh phục của đàn ông, đối với cô, cũng có thể dễ dàng khống chế hơn.”

Nghe Gia Minh nói vậy, dường như Huân còn muốn nói thêm gì đó, nhưng cuối cùng nàng chỉ gật đầu, nhẹ nhàng nói:

“Vâng.”

Nâng chân nàng lên, Gia Minh bắt đầu cời tất chân ra, dưới ánh đèn, bàn chân trắng nõn và bấp chân thon dài đặc biệt mê người hơn. Bàn chân rất thon của Huân khiến người ta nghĩ đến những cung nữ dùng vải bó chân thời cổ đại, ngay cả Gia Minh cũng tưởng tượng, nếu là thời cổ đại, bị chạm vào bộ phận này thậm chí còn khiến một cô gái thẹn thùng hơn ngực và chỗ kín, rất nhiều cô gái mặc dù đã hiến dâng cả thân thể cho chồng mình nhưng vẫn không cho hẳn đụng vào bàn chân.

Ở bên cạnh, Huân chỉ lẳng lặng nhìn những hành động của Gia Minh. Nếu là người bình thường nhìn thấy chuyện sẽ khiến mình đau đớn như vậy, có lẽ sẽ vô ý thức quay mặt đi chỗ khác, nhưng nàng vẫn chăm chú nhìn bàn tay Gia Minh, vết máu khô bị chạm rãi xé ra, về mặt nàng vẫn không thay đổi, chỉ có mạch máu nhảy lên tại đầu gối mới thể hiện ra sự đau đớn của nàng. Sau đó, ánh mắt nhìn theo bàn tay kia, nhìn hấn nhẹ nhàng rửa, khử trùng, bôi thuốc, băng bó cho mình, dường như nàng muốn khắc ghi tất cả những thứ này vào trong đầu mình vậy.

Cứ việc choàng khăn tắm, nhưng khi chân Huân bị giơ cao lên, cảnh tượng giữa hai chân vẫn phơi bày ra. Mỗi khi như vậy, Gia Minh lại hơi nhú mày, hạ thấp chân nàng xuống một chút.

“Tốt rồi, chú ý không nên để chân chạm nước, tôi sẽ mang quần áo đến cửa cho cô. Tôi đi trước.”

Cầm áo mưa lên, Gia Minh xoay người vừa đi ra cửa vừa nói. Mí mắt Huân hơi run rẩy nhìn bóng dáng kia đi ra ngoài sau đó tiếng đóng cửa vang lên.

Ngồi yên như vậy một lúc lâu, ánh mắt nàng dần trở nên mờ mịt. Ném khăn lông xuống, vào trong bồn tắm, nước ấm áp bao trùm toàn thân nàng, tiếng Gia Minh lại vang lên ngoài.

“Quần áo để ở đây.”

Không lâu sau, tiếng mở cửa và đóng cửa vang lên, nàng kinh ngạc nhìn bức tường trong phòng tắm, sau đó miệng, mũi, đôi mắt, vàng trán từ từ chìm vào trong nước...

Sau khi nhô lên khỏi nước, đầu tiên là tiếng hít thở lại có vẻ như nghẹn ngào, chỉ là, giọt nước từ trên mặt nàng lăn xuống, về mặt vẫn lạnh nhạt như cũ, không có vẻ là sẽ khóc.

Ngâm mình trong nước ấm hơn mười phút, nàng bước ra khỏi bồn tắm, lau khô thân thể, sau đó trần truồng đẩy cửa bước ra. Ánh sáng trong phòng tắm

chiều rọi ra phòng khách tối đen, một chồng quần áo được đặt trên mặt đất cạnh cửa, nàng ôm lấy quần áo kia rồi bước lên lầu như u linh, đẩy cửa, lên giường, yên lặng ôm lấy con gấu trúc trên giường.

Không thể hình dung rõ ràng cảm giác trong lòng là thế nào, không thể nắm bắt được sự mong đợi trong nội tâm. Phơi bày thân thể trước mặt hắn, vốn cho rằng đó là hành động bột phát không thể hiểu nổi, có lẽ vì sự cảm kích dâng lên khi còn đang đánh nhau với người nọ, có lẽ chỉ là trò đùa tình nghịch mà cao hứng, nhưng xem Gia Minh như đối thủ, đó thực sự là chuyện mà nàng không dám suy nghĩ đến. Không phải nàng không hiểu được khái niệm của mấy từ như lên giường, thất thân, nhưng nếu là hắn, đó dường như cũng không sao cả, không phải nàng đang lừa gạt hay chiến đấu mà.

Xử lý xong những chuyện nên xử lý, hắn sẽ không ở lại nữa, vốn là sự thực phải thừa nhận theo lẽ thường.

Nhìn hắn rời đi dứt khoát như vậy, trong lòng nàng vẫn loáng thoáng có cảm giác mát mát. Tình thoảng hắn tới đây, huấn luyện rồi rời đi lúc đêm khuya, mà ẩn chứa trong đó lại có thứ gì còn khắc sâu hơn cả sự mát mát có lẽ bởi vì vừa rồi Gia Minh băng bó quá dịu dàng, hoặc là một môi và đau đốn khiến ý chí bị hạ thấp.

Bên ngoài mưa vẫn rơi, không có ánh trăng, nàng trần truồng ôm gấu trúc, không nhúc nhích nằm tại đó ngủ. Không biết đến lúc nào, nàng đột nhiên ngẩng đầu dậy, tiếng mở cửa vang lên từ dưới lầu, sau đó là tiếng bước chân, đó là nhịp bước quen thuộc không có thêm chút nguy trang nào của Gia Minh.

Gia Minh bước vào nhưng không lên tiếng, cũng không đến tìm nàng, không lâu sau, dưới lầu vang lên tiếng bật bếp ga, sau đó là tiếng va chạm rất nhỏ của xoong nồi. Nàng ngồi dậy trên giường, mặc quần áo Gia Minh chuẩn bị cho nàng, hình như đó là một bộ lễ phục dạ hội quý giá nhất mà mấy người Thiên Vũ Chính Tắc chuẩn bị cho nàng khi nàng đến Trung Quốc, đại khái vì cho rằng nàng cũng pha tham gia một số yến hội. Chẳng qua Huân đương nhiên không có tâm tình để ý đến những thứ này, cột mái tóc vẫn còn ẩm ướt thành đuôi ngựa, nàng ra khỏi phòng. Đến chỗ rẽ tại thang lầu, nàng thấy Gia Minh đang bận rộn trong bếp.

“Cố...”

“Ồ, xuống rồi sao, tìm trong tủ lạnh của cô nhưng không thấy thứ gì cả, hẳn là cô vẫn chưa ăn tối, vì vậy tôi đến nhà ăn mua một ít cơm nguội và rau xanh, làm cơm chiên trứng cho cô ăn. Làm đơn giản thôi, đừng để ý.” Quay đầu lại nhìn Huân đứng trên bậc thang, Gia Minh hơi nhíu mày. “Mặc lễ phục dạ hội mà lại trang điểm thế sao? ít nhất nên hong khô tóc, trên mặt phải thoa chút phấn, bộ dạng có thể này tôi nhìn rất không tự nhiên.”

“Ồ... Ừ.”

Hơi bối rối gật đầu, Huân vội vàng trở về phòng, lấy máy sấy tóc ra sấy khô tóc, sau đó thoa chút phấn mông lên mặt, sau đó vừa ra đến cửa lại quay lại, lấy hộp son môi chưa dùng bao giờ trong ngăn kéo ra đánh một lớp nhạt, đôi má hồng hồng khiến nàng trông không có chút mệt mỏi nào, uốn lông mi... Hơn mười phút sau nàng mới từ trên lầu đi xuống, trên bàn ăn có một đĩa cơm chiên trứng còn nóng hổi, Gia Minh ngồi trên ghế salon trong phòng khách, mở TV xem tin tức quốc tế.

Nhìn qua nàng, Gia Minh gật đầu.

“Ồ, ăn cơm đi.”

Sau đó lại chuyển ánh mắt đến màn hình TV.

Không kích lệ, trong lòng nàng có cảm giác hơi mất mát, sau đó lại cảm thấy đúng là đầu óc mình có vấn đề, thời gian dài như vậy mà hấn cũng chỉ kích lệ nàng có một lần, tại sao có thể mở miệng chỉ vì những chuyện nhỏ nhặt thế này. Chẳng qua, hấn không mắng nàng, có nghĩa là nàng trang điểm cũng không tệ lắm sao.

Ăn com chiên trứng, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn Gia Minh. Một lát sau, Gia Minh nhìn sang, hơi nhú mày:

“Chuyện gì vậy? Không ngon sao?”

“Ăn ngon...”

Mặc dù trả lời nhỏ nhẹ nhưng nàng lại cố gắng há to miệng ăn từng miếng com lớn. Dường như có vẻ hài lòng với hành động của nàng, Gia Minh gạt đầu rồi tiếp tục xem tin tức.

Mà lúc này, ngẩng đầu lên nhìn Gia Minh đang xem TV, Huân bỗng nhiên nhớ tới mấy lần đến chỗ Gia Minh, cũng là tình huống như Gia Minh và Linh Tĩnh chuẩn bị bữa sáng, Sa Sa xem TV hoặc chuẩn bị cặp sách, thỉnh thoảng cũng thấy Linh Tĩnh rửa chén bát, Gia Minh nghỉ ngơi. Loại cảm giác bình yên mà ấm áp thế này nàng chưa từng cảm nhận được khi còn ở Nhật Bản, song tình huống trước mắt không ngờ lại tương tự với cảm giác này, hấn xem TV, mình đang ăn, ăn xong rồi đem chén đi rửa...

“Tôi ăn xong rồi.”

Đứng lên, Huân đang định bung bung chén bát đi rửa thì Gia Minh lại đột nhiên gọi lại:

“Không cần rửa, tắt đèn trước, sau đó đến đây.”

“Ờ?”

Không dám làm trái ý Gia Minh, Huân đến cạnh cửa tắt đèn rồi đi đến bên bàn trà. Gia Minh cũng đã lấy một cái hộp hình tròn từ dưới bàn lên, đó là hộp bánh sinh nhật, hấn mở ra rồi cắm nến lên.

“Thiên Vũ Chính Tắc gọi điện cho tôi nói hôm nay là sinh nhật mười sáu tuổi của cô, hi vọng tôi có thể giúp cô tổ chức, vốn là không cần thiết, nhưng bởi vì chuyện của Joseph dù sao cũng phải tới đây một chuyến nên nhân tiện tổ chức luôn cho cô. Thời gian gấp gáp, cũng không phải loại bánh ngọt đắt tiền gì... Thành thật mà nói, tôi ghét bơ...”

Hấn đốt diêm, sau đó một ngọn nến sáng lên trong bóng tối.

“Ước trước, sau đó thổi tắt nến. Ừ?”

Ánh nến chập chờn trong bóng tối nàng kinh ngạc đứng đó, đột nhiên cảm thấy không thể nhúc nhích được, trong ánh mắt nàng, Gia Minh với khuôn

mặt trước sau vẫn lạnh nhạt như một vung tay đập tắt que diêm.

“Sinh nhật vui vẻ.”

ĂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 157

Mộng Xuân.

Chức bánh ngọt kia nàng ăn trong năm ngày, nhưng hần không tới nữa.

Đêm sinh nhật đó, Gia Minh thôi nển cùng nàng, cùng nàng ăn bánh ngọt, nghe nàng kể những chuyện trải qua khi huấn luyện ở nhà, kể về người cha nghiêm khắc và người mẹ đã chết đi, sau đó đợi đến khi nàng ốm gấu trúc ngủ say rồi mới rời đi. Mọi chuyện tựa như ảo giác, từ đó về sau không có ai nhắc lại nữa, chỉ có tăng cường huấn luyện. Gia Minh vẫn nghiêm khắc như trước, sau đó bắt đầu dạy nàng cách chế tạo và tháo gỡ từng loại bom cụ thể, Nàng nhớ rõ hần nói ghét bơ, vì vậy nàng ngốc nghếch ăn hết bơ bên ngoài, chẳng qua đến khi ăn hết bánh ngọt hần vẫn không đến chia sẻ với nàng nữa, đại khái bởi vì sinh nhật đã qua, nguyện vọng cũng chưa cần thiết phải thực hiện.

Ngày ăn hết bánh, nàng rửa sạch chiếc đế bằng bọt biển, lau sạch sẽ hộp giấy, sau đó gói kĩ lại như lúc ban đầu rồi đặt ở dưới giường, chuẩn bị sau này sẽ mang về Nhật Bản.

Đương nhiên, những chuyện này sẽ nói sau.

Sự kiện đánh nhau khó có thể tin phát sinh trong câu lạc bộ kia cuối cùng cũng được Thiên Vũ Chính Tác tạm thời giải quyết thông qua Viêm Hoàng Giác Tinh, trường học xử phạt Huân bằng cách ghi lỗi vào hồ sơ và thông báo phê bình trước toàn trường, nhưng cũng không có bao nhiêu trừng phạt thực chất cả. Chỉ giải quyết như không có chuyện gì như vậy khiến rất nhiều người thăm bắt mắt, nhưng người thực sự dám trực tiếp khiêu khích thiếu nữ người Nhật Bản, sau khi xảy ra sự kiện kia, trên căn bản là không có.

Mặt khác, Joseph bị Gia Minh giải quyết trong đêm mưa đến tận sáng hôm sau mới tỉnh lại, cuối cùng phải bắt đắ đi rời khỏi học viện Thánh Tâm. Mục đích chủ yếu khi hần đến đây là để xin giúp đỡ chứ không phải để tạo nên mâu thuẫn, biết người sau lưng Huân mà mẹ con Marilyn đang ở cùng kia đã hạ thủ lưu tình, hần cũng không dám khiêu khích thêm nữa, nếu như đối phương có bản lĩnh cao cường thì đương nhiên sẽ biết được ý định khi đến đây của hần, Marilyn cũng sẽ nhờ giúp đỡ, về phần kết quả thế nào, hần cũng chỉ có thể chờ đợi, dù sao chiến tranh với Gambino gia tộc cũng không phải sẽ lập tức nổ ra, trước mắt hai bên đều đang trong giai đoạn tích súc lực lượng.

Sau tháng tư, được nghỉ ba ngày vào dịp mừng một tháng năm, ngày kỷ niệm thành lập trường của học viện Thánh Tâm được tổ chức vào mừng hai tháng năm, đại khái là để các học sinh đã tốt nghiệp đều có thời gian rảnh rỗi tham gia. Ngày ba mươi thông báo tên bài hát và các yêu cầu cho Đông Phương Uyển, mặc dù đối phương hơi ngạc nhiên nhưng cuối cùng cũng đồng ý.

Ngày mừng một tháng năm, hần ở lại biệt thự Hoàng gia, nhìn từng chiếc xe hơi ra ra vào vào, nhân dịp ngày nghỉ mừng một tháng năm này, tất cả mọi người của Hoàng gia đều chọn tụ tập lại ở đây, thậm chí ngay cả Hoàng Bình Tường là bí thư tinh úy cũng trở về Giang Hải. Cho dù con đường làm quan của

Hoàng Bình Tường trong thời gian này có vẻ không thuận lợi, nhưng lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, lập tức các nhân vật cấp Thị trưởng, cục trưởng liền rối rít tới chào hỏi, biệt thự Hoàng gia trước đây có vẻ yên tĩnh trở nên náo nhiệt khác thường.

Bởi vì cũng không có người nhà đặc biệt thân cận nào, vị trí của Gia Minh tại Hoàng gia căn bản là có cũng được mà không có cũng không sao. Nhưng cũng chính vì vậy, nếu hắn đã có mặt thì những người khác cũng không có ý bỏ qua hắn, một số xã giao cần thiết vẫn không trốn thoát được, chẳng hạn như bị mấy vị chú bác gọi đến nói mấy câu, dặn dò học hành cho tốt gì đó, mà ngay cả Hoàng Bình Tường là người bận rộn cũng đặc biệt cho người gọi hắn qua, hoài niệm lại mẹ của Gia Minh, người em gái đã chết đi của hắn, sau đó động viên Gia Minh cố gắng. Dặn dò như vậy, mỗi năm đều được nghe mấy lần.

Bởi vì lực ảnh hưởng của Hoàng Bình Tường, những người đến chào hỏi đương nhiên không chỉ là người trong giới quan chức ở Giang Hải, ví như một số người quen của Trương Gia, Hàn gia, Đông Phương gia cũng đến. Hơn chín giờ, Nhã Hàm lái xe từ trường học đến, theo sau nàng là Hứa Nghị Đình về mặt hơi rụt rè.

Từ sau Khi Hứa Xương Hồng chết trong sông bạc, đây là lần đầu tiên Hứa Nghị Đình xuất hiện trước mặt người của Hoàng Gia.

“... Từ sau khi chú Hứa qua đời, tâm tình của Nghị Đình đều rất sa sút, có một lần từng muốn tự sát. Bởi vì quan hệ với nàng ở trường học rất tốt, ta không đành lòng nhìn thấy nàng như vậy, cho nên mấy ngày nay đã cho nàng ở nhờ, thực ra đây là ta không đúng, lại tự tiện làm chuyện như vậy. Bởi vì...”

“Bởi vì thẳng thắn mà nói, trước đó Nghị Đình đã bị chú Hứa làm ảnh hưởng, thực ra nàng cũng bị nghiệm nhẹ. Nhưng cũng may là không nghiêm trọng lắm, mấy ngày qua nàng vẫn kiên chế, lại thêm uống thuốc tây để điều trị nên đã không còn vấn đề gì quá lớn, hi vọng... Ừ, hi vọng đừng đưa nàng vào trại cai nghiện, mặc dù biết là để tốt cho nàng, nhưng dù sao nàng cũng chỉ là một cô bé, làm như vậy sợ rằng sẽ để lại một vết nhơ suốt đời nàng.”

Sau khi gặp mặt mấy người quản lý Hoàng gia, ở nơi không có người ngoài. Nhã Hàm hết sức thành khẩn nói ra ngọn nguồn mọi chuyện trong mấy ngày qua, hơn nữa lại còn thỉnh cầu, sau đó đương nhiên là mọi chuyện được giải quyết một cách thoải mái. Cũng phải nói Nhã Hàm là hòn ngọc quý của Trương gia, mà Hứa Nghị Đình chẳng qua chỉ là một người không quan trọng của Hoàng gia, bỏ đá xuống giếng hay giúp đỡ chẳng qua cũng chỉ là một suy nghĩ, nếu như Nhã Hàm có thể bảo đảm cho Hứa Nghị Đình, nói thế nào cũng phải cho nàng mặt mũi.

Sau khi nói rõ mọi chuyện, có người dẫn Hứa Nghị Đình đi bái tế cha nàng. Mấy ngày qua Nhã Hàm khá bận chuyện. Ngày kỷ niệm thành lập trường, tinh thần khá mệt mỏi, nàng tìm được Gia Minh đang ngồi ở một góc:

“Phù... Cuối cùng cũng giải quyết xong, vốn còn muốn nói rất nhiều nữa, này, cho chị mượn giường của em nằm ngủ đi.”

“Giường của em? Chị không tìm người sắp xếp phòng cho mình sao?”

“Xin nhờ, người ta sẽ cho rằng chị đến đây để tìm chỗ ngủ, không bằng chị trực tiếp lái xe về nhà... Uy uy uy, mọi người đều là bằng hữu, sẽ không thấy chết mà không cứu chứ, chuyện nhỏ như vậy cũng...”

“Tốt lắm, tốt lắm, sợ chị rồi.”

Gia Minh dẫn Nhã Hàm vào phòng mình, trên đường không tránh khỏi bị nàng rầy rà một trận. Vào phòng, vẫn là gian phòng đơn sơ đó, Nhã Hàm ngồi

xuống bên giường, nhìn xung quanh:

“Tính ra, đây là lần thứ hai chị vào phòng này.”

Giọng nói có vẻ hơi cảm thán.

“Ừ, sau sự kiện bị bắt cóc kia, bởi vì Hoàng Hạo Văn, chị không muốn trở lại nữa.”

Thu dọn mấy vật nhỏ trên bàn, Gia Minh cười nói.

“Chị nhớ rõ khi đó em vừa mới tốt nghiệp tiểu học, chị cũng mới từ nước ngoài trở về, còn chưa tới hai mươi tuổi, làm chuyện gì cũng đều nom nớp lo sợ... Thật là oan nghiệt nha”

Hít sâu một hơi, Nhã Hàm nhìn hẳn.

“Biết em đã bốn năm, khi đó em vẫn là một đứa nhóc. Chẳng qua gian phòng này... có vẻ như không thay đổi gì cả...”

“Em không trở về thường xuyên, cũng không có gì đáng chú ý cả.”

Nhìn quanh bốn phía, trong phòng chỉ có một chiếc giường, một cái ghế, một tủ sách, một đồng sách giáo khoa lúc nhỏ học vẫn nằm trong góc đến bây giờ, vốn có thể đóng thêm giá sách trong phòng nhưng Gia Minh không muốn. Trái tường có một tấm bản đồ thế giới, không có bất kỳ hình thần tượng mà thanh thiếu niên yêu thích nào.

“Lần đầu tiên đi vào, trên bàn có một chiếc radlo bị tháo ra, khi đó chị cảm thấy rất thú vị, một đứa nhỏ mười tuổi lại có thể tháo radlo ra, hơn nữa bài thi của em cũng hơi khác thường.”

Không chút cố kỵ tháo giày cao gót ra, đôi chân đeo tất da, quỳ xuống bên mép giường, Nhã Hàm chống cằm nhỏ lại, đôi mắt sáng long lanh.

“Khi đó thái độ của em rất tệ hại.”

“Khi đó em đang chế tạo bom.”

“Ặc?”

“Chiếc radlo kia.” Gia Minh cười.

“Thực ra là thiết bị kích hoạt và điều khiển từ xa của một quả bom.”

“... Oa.”

Kính ngạc nhìn Gia Minh một lát, Nhã Hàm cảm thán nhìn quanh gian phòng.

“Lần đó... Nếu khi đó bị chị phát hiện ra, không phải em sẽ giết chị chứ?”

“Em không biết chị học được thứ gì ở nước ngoài, nhưng nếu bị chị phát hiện ra, em nghĩ rất có thể có.”

“Trời à... Khi đó em mới mười hai tuổi, em đúng là quái vật...”

Nhã Hàm liếc mắt, Gia Minh chỉ nhún vai bất đắc dĩ. Một lát sau, Nhã Hàm đưa ra kết luận.

“Nghịch duyên... Đúng là nghịch duyên..”

“Đừng có lúc nào cũng dùng từ ngữ mập mờ như vậy có được không? Chị nghỉ ngơi đi, em đi ra ngoài trước, đến bữa trưa em sẽ gọi.”

“Ừ, chào.”

Duỗi đôi chân thon dài ra. Nhã Hàm ngồi trên giường cười ngọt ngào, sau đó lại giật bản mình như bị điện giật, tìm kiếm khắp giường.

“Uy, trên giường của em không có thứ kỳ quái gì chứ?”

“Xin nhờ...”

Khẽ thở dài Gia Minh ra khỏi phòng, đóng cửa lại. Nhã Hàm nằm trên giường cười, kéo chăn lên đắp, thoải mái nhắm mắt lại.

Qua một lát, nàng lại đột nhiên mở mắt ra, nhìn lên trần nhà, lại nhìn sang hai bên trái phải, nghiêng người ra phía ngoài, lại nghiêng người vào phía trong.

Trên giường... Có mùi của hắn.

***** Mười hai giờ, bên ngoài biệt thự Hoàng gia ồn ào, hơn mười bàn ăn được dọn ra, những người quen uống rượu thoải mái với nhau, quân gia sắp xếp chỗ ngồi, người giúp việc qua qua lại lại, bảo vệ mặc đồ tây hoặc trang phục bình thường rải rác khắp biệt thự. Đây cửa phòng ra, Gia Minh nghe thấy tiếng Nhã Hàm.

“Ừ... A... O... Không nên...”

“Ặc...” Gia Minh nhìn lên giường một cách nghi ngờ, chỉ thấy Nhã Hàm nhú chặt chân mày, chân bị đá văng ra hơn nửa, váy ngắn hơi xốc xếch, đôi chân thon dài nhẹ nhàng cọ sát vào nhau, tuyệt đối là cảnh tượng mê người khiến người ta muốn phạm tội. Hai tay nàng đang đơ đưa vô lực, dường như đang phản kháng hoặc giãy dụa, nghe được câu “không nên” kia, Gia Minh nhú mày.

“Gặp ác mộng sao?”

Lắc đầu, Gia Minh đi đến bên giường, vẽ nhẹ lên mặt nàng.

“Này, đây đi, bên ngoài chuẩn bị ăn cơm rồi.”

“Không nên... Đừng...”

Bị vỗ vào mặt, Nhã Hàm càng giẫy dựa kịch liệt hơn, hai tay liều mạng đánh Gia Minh, sau một lát, đôi tay kia bị đè xuống giường.

Tiếp theo, một giọng nói vang lên ngoài cửa:

“Cố Gia Minh, mày đang làm gì?”

Quay đầu lại, Hoàng Hạo Vân vẫn luôn có hảo cảm với Nhã Hàm đang trợn mắt há hốc mồm nhìn cảnh tượng này: Nhã Hàm ngủ trên giường Gia Minh, quần áo Nhã Hàm xộc xệch, Nhã Hàm nói không nên lời, mà Gia Minh đang đè tay nàng xuống... Tất cả những điều này nói rõ, đây là cảnh tượng mê người... Ở không, là tội ác, Gia Minh đang cường bạo cô giáo mình.

Chẳng qua, còn chưa có phản ứng phù hợp nào, mở mắt ra sau cơn mê sảng, câu nói đầu tiên của Nhã Hàm lập tức khiến hấn hoá đá.

“Anh Gia Minh... Không nên...”

“Phụt” một tiếng, hai dòng máu từ mũi Hoàng Hạo Vân phun ra...

ÂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 158

Tâm Loạn.

Cô gái chính mình mơ ước đã lâu nằm trên giường của người khác, còn nói một câu vô cùng mập mờ, phản ứng đầu tiên của Hoàng Hạo Vân là xịt máu mũi, bởi vậy cũng không khó đoán thường ngày hẳn vẫn ảo tưởng về Nhã Hàm thế nào.

Mặt khác, khi Nhã Hàm mơ mơ màng màng mở mắt ra, phản ứng đầu tiên là giãy dụa càng kịch liệt hơn. Biết nàng bị huyết áp thấp, khi ngủ dậy đều rất mơ hồ, Gia Minh dè dặt tay nàng lại:

“Này, gặp ác mộng sao? À... Cô Nhã Hàm.”

“Không... Không. Chuyện đó.. Em thực sự muốn.. Chị... Chuyện đó.. Chị xin em tha cho chị... Có thể, có thể em Không để ý đến chị... Chị, chị... Thấy xấu hổ... Chuyện đó... Chuyện đó... Ặc...”

Giọng nói đứt quãng bởi vì suy nghĩ của chủ nhân vẫn còn hơi hỗn loạn, đa phần đều không nghe rõ, chẳng qua vẫn có thể phân biệt được mấy từ, cũng không rõ ràng lắm. Chỉ là cho dù là suy đoán, mấy từ này rõ ràng còn mập mờ hơn so với câu “Anh Gia Minh, không nên.” kia. Buông tay Nhã Hàm ra, Gia Minh hơi khó xử nhìn Hoàng Hạo Vân đang đứng đằng sau, Nhã Hàm cũng hơi tinh táo lại.

“Ặc... Chuyện này... Chuyện này... Chuyện gì vậy...”

“Không có gì.. Không có gì, chị gặp ác mộng sao? Em nhớ chị hay bị huyết áp thấp, lúc tỉnh dậy thường không phân biệt được giữa thực tế và trong mơ...”

Ngồi bên mép giường cười như không có chuyện gì xảy ra, ngón tay Gia Minh chỉ vào váy Nhã Hàm. Vừa rồi giãy dụa một lát khiến váy của nàng bị vén lên, có thể loáng thoáng nhìn thấy quần lót có viền hoa ở bên trong, nghĩ đến không chỉ hẳn, chỉ sợ Hoàng Hạo Vân cũng vô tình được no mắt, hẳn không khỏi hơi tiếc hận.

Vội vàng kéo váy xuống, Nhã Hàm cầm đôi mắt kính to lớn trên bàn sách đeo lên, cúi đầu, cong gối ngồi trên giường Gia Minh, Trong chốc lát trong phòng hơi yên lặng, không khí thế này nhìn qua rất giống Gia Minh và Nhã Hàm vừa thông dâm xong thì bị Hoàng Hạo Vân bắt gặp tại trận. Cũng trong không khí này, Nhã Hàm nhớ lại tất cả mọi chuyện lúc trước, sắc mặt bắt đầu đỏ bừng, đến cuối cùng hết như bị thoa lên một lớp sốt cà chua.

“Ồ, chuyện này...”

Một lát sau, vẫn là Nhã Hàm phá vỡ cục diện bế tắc.

“Tôi... Hình như tôi gặp ác mộng, tôi... tôi muốn đi vệ sinh.”

Hít sâu một hơi, nàng bước xuống giường với khuôn mặt vẫn đỏ bừng, đeo giày cao gót vào rồi cười cười, bước ra khỏi cửa.

“Này, đến giờ ăn cơm rồi.”

“Được, được, chị sẽ đi qua ngay...”

“Trong phòng em có nhà vệ sinh mà...”

Gia Minh muốn đi theo, chẳng qua có vẻ như Nhã Hàm không định chờ hắn, sau mấy tiếng chạy thình thịch liền không thấy bóng dáng. Bên này, Hoàng Hạo Vân đang nhìn chăm chăm Gia Minh bằng ánh mắt tàn bạo, sau đó lao tới nắm cổ áo hắn.

“Mày nói thật ra! Mày và Nhã Hàm...”

Còn chưa nói xong, Gia Minh bị đẩy đến bên cửa sổ vòng tay ra đằng sau, cửa sổ đột nhiên mở ra, Gia Minh ngã xuống bãi cỏ bên ngoài, sau khi lăn vài vòng liền bò dậy.

“Xin nhờ, lý trí một chút đi lão đại, tuyệt đối không phải như anh nghĩ.”

“Nếu không phải thế thì thế nào, còn cả lần ở quán rượu tại Tân Ninh... Tao vẫn còn chưa hỏi mày...”

“Chị ấy chỉ gặp ác mộng thôi... Hơn nữa em nhỏ hơn chị ấy bảy tuổi, chúng em chỉ là bạn, anh biết đấy, bạn vong niên, bạn vong niên...”

“Bạn cái đầu mày! Tao làm thịt mày...”

Vừa muốn nhảy ra cửa sổ đuổi theo thì Gia Minh đã xoay người chạy mất hút, trong nhà này, gặp người không trêu chọc được là hắn liền bỏ chạy, không ai đuổi kịp hắn được.

***** Hơn mười phút sau Nhã Hàm mới xuất hiện, sau khi chào hỏi mấy người quen biết, nàng trực tiếp đi đến bên Gia Minh đang ngồi trong góc rồi ngồi xuống. Ngồi bàn này đều là một số thiếu niên trong Hoàng gia như Gia Minh, Hoàng Hạo Bình, Hứa Nghị Đình vừa té bái cha xong, Nhã Hàm ngồi chung có vẻ hơi không thích hợp, chẳng qua lúc này dường như nàng cũng không chú ý tới điều đó.

Lần này Nhã Hàm coi như khách, địa vị của nàng ở T tương Gia cũng không thấp, nửa phút sau liền có một người thám của Gia Minh đi tới, muốn sắp xếp cho nàng ngồi ở một bàn bên cạnh bàn ăn chính. Thấy có người muốn sắp xếp chỗ ngồi cho mình, Nhà Hàm vội vàng đứng lên cười từ chối.

“Cô à, Không cần phiền phức như vậy, mọi người đều quen biết cả, đến nơi này cũng như nhà mình mà, huống chi mọi người bên đó đều nói chuyện công việc, một cô gái như cháu cũng không biết nói gì cả. Vừa lúc Nghị Đình cũng ngồi ở đây... Hơn nữa cháu là cô giáo, bọn chúng đều là học sinh của cháu...”

Chẳng qua, nói là ngồi cùng với Nghị Đình nhưng nàng không ngồi vào chiếc ghế trống bên cạnh Hứa Nghị Đình mà lại ngồi ở bên cạnh Gia Minh. Thấy

nàng không muốn sang bên đó, đối phương cũng không miễn cưỡng nữa. Mà cách đó không xa, Hoàng Hạo Vân vừa mới vui bất ngờ lại nhìn Gia Minh bằng ánh mắt oán hận.

Lại nói, kể từ sau lần cắm trại ngoài trời rồi bị bắt cóc, Nhã Hàm cũng chưa trở lại Hoàng gia. Hi vọng cứ bị đập tắt như vậy thì không sao, song lúc này Gia Minh lại xuất hiện một cách đối lập như vậy khiến hắn vô cùng buồn bực, không hiểu được rốt cuộc mình kém thắng Gia Minh kia ở điểm gì.

Đồng thời với sự buồn bực của hắn, cảm xúc của Nhã Hàm dường như cũng đang rất mâu thuẫn, từ khi ngồi xuống, nàng vẫn chưa nói chuyện với Gia Minh, thức ăn được đưa lên, nàng chỉ im lặng dùng bữa, thỉnh thoảng gặp người quen biết mới cười chào hỏi. Trong đại sảnh rất ồn ào náo nhiệt, chẳng qua Gia Minh vẫn luôn cảm thấy có hàn khí đảo qua đảo lại quanh người. Lúc ăn được nửa bữa, Hoàng Bình Hưng bung ly rượu đến nói chuyện với Nhã Hàm.

Là cha của Hoàng Hạo Vân, Hoàng Bình Hưng vẫn luôn hi vọng Nhã Hàm sẽ trở thành con dâu mình, mặc dù Nhã Hàm không thích Hoàng Hạo Vân, nhưng đến nay Hoàng Bình Hưng vẫn duy trì quan hệ khá tốt với Trương Kính An, với Nhã Hàm, với Trương gia. Nói chuyện với nhau một lát, uống với nhau hai ly rượu, Hoàng Bình Hưng cười hỏi:

“Nghe nói quan hệ của Nhã Hàm và Gia Minh rất tốt đúng không?”

“Ha ha, đương nhiên rồi.”

Nghe há nhắc đến Gia Minh, Nhã Hàm hơi sững sờ, nhưng ngay sau đó liền cười rục rịch.

“Chúng cháu thân như chị em, ở võ quán cháu cũng là sư tỷ của nó, còn nữa, trước đây Gia Minh còn cứu mạng cháu, a a...”

Nàng vỗ đầu Gia Minh như vuốt ve con chó nhỏ, sau đó ôm vai Gia Minh, hôn mạnh một cái lên mặt hắn. Mặc dù bây giờ Gia Minh đã mười sáu tuổi nhưng dù sao tuổi tác của hai người chênh lệch khá lớn, trong mắt người khác, đùa giỡn thoải mái như vậy trái lại lại thật hơn, Hoàng Bình Hưng phá lên cười, mà mấy người lớn ở bên cạnh thấy Gia Minh chán ghét lau gò má cũng cười lên.

Hỏi xong mấy vấn đề này, Hoàng Bình Hưng cười rời đi, nói mấy câu với Hoàng Hạo Vân ở phía xa. Mặc dù cách xa không nghe được, nhưng Gia Minh vẫn có thể đọc được bờ môi, đại khái là Hoàng Bình Hưng nói:

“Không có chút tiến bộ... Tuổi tác chênh lệch nhiều như vậy, nàng và Gia Minh sao có thể...”

“Này, đừng lau nữa, trên mặt không có gì cả...”

Đang lúc quan sát hai cha con kia nói chuyện, Nhã Hàm cười kéo bàn tay đang lau mặt của hắn xuống, Gia Minh liếc mắt:

“Làm sao không có được...”

“Hừ, làm sao em biết có, em cũng chưa soi gương!”

Nhã Hàm ngẩng đầu nói không chút yếu thế.

“Đây này.”

Gia Minh tức giận chỉ vào miệng chiếc bát sứ màu trắng, bên miệng bát đã bị dính chút son môi, “Chị đột nhiên mê trai sao, đánh son dày như vậy...”

“Hừ... Mê trai thì đã sao...”

Nếu là lúc bình thường khi hai người ở chung một chỗ, sợ rằng Nhã Hàm sẽ biến chuyện này thành trò đùa, xông lên lưu lại một vết son môi nữa, nhưng đột nhiên xảy ra tình huống bây giờ, nàng cũng không dám làm điều gì thêm nữa. Mà nghe Gia Minh nói son môi của nàng quá dày, Nhã Hàm không khỏi đỏ mặt lên, nàng trang điểm lại trong nhà vệ sinh, khi đó tâm tình hơi loạn...

Nghĩ đến chuyện này, nhìn vết son môi trên mặt Gia Minh, Nhã Hàm cầm chiếc bát sứ lên ngậm chặt vào đó, sau đó lưu lại một vết môi son màu hồng trên đó, hai bên trong ngoài, xinh đẹp mê người...

Chuyện đến nước này, ngay cả Gia Minh vốn không nhạy cảm về vấn đề tình cảm cũng phát hiện ra một chút không phù hợp, mặc dù về lý trí đã sớm đoán được nhưng về mặt cảm tính lại vẫn không thể hiểu nổi, trong thời gian ngắn trong lòng cũng cảm thấy hơi mê hoặc. Nhã Hàm ở bên cạnh yên lặng ăn uống, thỉnh thoảng cười ngẩng đầu lên, không nói chuyện với hắn đến tận khi bữa tiệc kết thúc.

***** Ngã tư đường, đèn đỏ sáng lên, xe hơi dừng lại trước vạch trắng.

Nhìn thời gian đang đếm lùi, Nhã Hàm hít sâu một hơi, nhẹ nhàng ôm lấy vô lăng rồi gục đầu xuống.

Nhớ lại lúc cời quần lót trong nhà cầu, thứ nước dính dính, nhờn nhờn kia, bây giờ nàng thậm chí còn có thể cảm thấy ở giữa đôi chân vẫn lạnh lẽo, cả người mềm nhũn không có chút sức lực nào.

Lại làm mộng xuân về Gia Minh... Mày chết đi... Trương Nhã Hàm...

Gia Minh... Hắn có biết không? Mặc dù biểu hiện trên bàn ăn vẫn bình thường nhưng già bộ ngây thơ vốn là điểm mạnh của hắn, người nhạy cảm như hắn rất có thể đã biết rồi, chỉ vì không muốn mình khó xử nên mới không nói ra. Như vậy hắn sẽ nghĩ thế nào, sau này hắn sẽ nhìn mình như thế nào đây...

Còn có giấc mộng kia...

Nàng vẫn cảm thấy mình là người rất bình thường, nhưng giấc mộng kia rốt cuộc đại biểu cho điều gì? Mình thật sự thích Gia Minh sao, yêu cũng tốt, thích cũng được, nhưng mình lại không thể nói ra. Nếu như Gia Minh thật sự như trong giấc mộng kia... Cường bức mình, chỉ vì hắn thích mà ép mình làm chuyện đáng xấu hổ như vậy, cho dù mình khóc lóc cầu xin thế nào cũng không thêm để ý... Như vậy mình cũng không gặp khó khăn và lựa chọn sao.

Theo quan điểm của tâm lý học, giấc mơ thường là biểu hiện của những khát vọng của con người, lẽ nào mình mong đợi chuyện như, trong mộng kia sao...

Không thể suy nghĩ được rõ ràng, cũng không thể dễ dàng thừa nhận điều này, một lát sau, đèn xanh sáng lên, nàng nhấn ga, cố gắng tập trung tinh thần vào những hoạt động của ngày kỷ niệm thành lập trường ngày mai.

Chẳng qua... Mấy người Gia Minh biểu diễn...

ẤN SÁT

Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 159

Lễ Kỷ Niệm Thành Lập Trường.

Từ buổi sáng, dù các loại xe thể thao tiến vào cổng lớn của học viện Thánh Tâm qua con đường treo đầy băng rôn đỏ, đến bãi đậu xe trên quảng trường nhỏ, những người đã lâu không gặp nhau này lớn tiếng chào hỏi nhau. Lại nói, mặc dù lịch sử của học viện Thánh Tâm không lâu dài nhưng khi vừa thành lập đã là học viện quý tộc tốt nhất tại thành phố Giang Hải, có rất nhiều con em nhà giàu có vào học, vì vậy ngày kỷ niệm thành lập trường cũng là cơ hội tụ hội lại với nhau sau khi đã ra trường của một thế hệ sẽ nắm giữ nền kinh tế của thành phố Giang Hải trong tương lai.

Trường cũ, bạn cũ, ký ức cũ, cô gái từng thầm thương trộm nhớ và tình yêu nồng ấm lúc ban đầu, bất kể thế nào, khi mọi người nhớ lại, tất cả những ký ức đều được đính thêm một đường viền hoa xinh đẹp. Ba, năm người tụ tập lại cười đùa với nhau, nói về hiện tại, kể về những chuyện đã trải qua, thể hiện ra một mặt trường thành của mình trước mặt những bạn học nữ đã lâu không gặp. Đương nhiên, không phải là một mặt mà mọi người đang nghĩ... Tìm đến lớp học cũ, đứng ở đó nhớ lại chỗ ngồi ban đầu của mình, đương nhiên, một số con em nhà giàu hoặc mỹ nữ sẽ bị tiếp cận với nhiều cách khác nhau, chẳng hạn như, niên đệ, thì ra chúng ta từng ngồi cùng một bàn, học tỷ, chúng ta từng học ở cùng một lớp học, thì ra chúng ta từng được cùng một cô giáo dạy, dù loại như vậy, không phải là trường hợp cá biệt.

Đối với những người đã tốt nghiệp này, mục đích khi tham gia lễ kỷ niệm thành lập trường này là để nhớ lại những ký ức tốt đẹp, tạo càng nhiều quan hệ tốt trong tầng lớp thượng lưu ở thành phố Giang Hải. Mà với trường học, lễ kỷ niệm thành lập trường chỉ có một mục đích, đó là làm cho người ta quên tiền, mà trong lòng những người này quá nửa là cũng đã sớm chuẩn bị, mỹ danh gọi là: Quỹ hỗ trợ cơ sở vật chất xây dựng trường học.

Đương nhiên, cho dù một bên nguyện quên góp, một bên đồng ý nhận nhưng vẫn phải làm tốt bổn phận của mình. Vì một ngày nay, trường học đã gỡ bỏ tất cả các thiết bị, chuẩn bị một dạ tiệc long trọng, từ việc mời ca sĩ như Phương Vũ Tư đến là có thể nhận ra nhân viên nhà trường coi trọng việc này thế nào. Mà ban ngày, không ít các câu lạc bộ cũng tổ chức hoạt động biểu diễn những thành quả đã nghiên cứu được, hi vọng có thể mời được các niên trưởng đã tốt nghiệp đến chỉ bảo.

Chẳng hạn như các bạn học trong hội yêu thích mô hình máy bay và tàu thuyền bắt đầu cho bay thử máy bay mô hình tự chế, câu lạc bộ đam mê máy vi tính tổ chức xâm nhập đối kháng và đấu súng, câu lạc bộ yêu thích hoá học thiết kế mô hình phản ứng hoá học phức tạp chiếm cả nửa phòng học, về phần câu lạc bộ võ thuật vốn muốn tổ chức mấy trận đấu hữu nghị với một số tiền bối đã tốt nghiệp, song bị một mình Huân đánh bại toàn bộ như vậy, một số kế hoạch cũng đành phải tạm thời gác lại.

Dĩ nhiên, thực ra tất cả những hoạt động này đều thuận tuý vì vui vẻ, nếu như quá mức nghiêm túc liền không đạt được mục đích như mong đợi. Trên ý nghĩa mà nói có lẽ lần kỷ niệm thành lập trường này vẫn được xem là thành công. Sau buổi sáng, mô hình bay thử bị rơi hơn nửa, trong đó một chiếc đâm vỡ cửa kính lớp học, một chiếc chém đứt dây điện gây ra một trận hỏa hoạn nhỏ cạnh cánh rừng ở sau núi, sau khi dập tắt lửa, tâm tình mọi người đều khá là phấn khởi. Đốt trường nha, một chuyện tốt đẹp đến cỡ nào...

Hơn mười giờ, phần ứng hoá học không giải thích được của câu lạc bộ hoá học kia xảy ra sự cố, mấy ống nghiệm, cốc thủy tinh bị nổ tung, sau đó ngọn lửa bùng lên ở một đầu khiến mọi người sợ hãi đến gả bay chó sủa, cũng may là không có nguy hiểm gì. Chỉ suy nghĩ thuần túy trên góc độ buồn bán, nhưng mảnh lối này hấp dẫn được rất nhiều người vây xem và bàn luận vô cùng phấn khởi, vô cùng thành công, vô cùng đáng chú ý, chỉ là người trong cuộc có vui vẻ vì điều đó hay không lại khó nói.

Dưới tình huống như vậy, trái lại câu lạc bộ võ thuật lại hăng hái hơn một chút. Trong tình hình hơn mười thành viên chủ lực bị thương, lần đầu tiên Trần Cô Hạ ra tay trước mặt mọi người, nghe nói chủ lực của câu lạc bộ võ thuật khoá trước tụ tập thành một đội hơn mười người, dù đã liên thủ nhưng vẫn bị đánh đến hoa rơi nước chảy. Sự kiện này đẩy không khí ngày kỷ niệm lên một cao trào nhỏ, gần ngàn người chạy đến xem. Sau đó có người đề nghị Trần Cô Hạ đấu một trận với Huân đã gây chuyện mấy ngày trước, chỉ là Trần Cô Hạ rất mạnh, hơn nữa lại biết lai lịch của đối phương, đương nhiên sẽ không đấu với nàng.

Đến hai giờ chiều, lại là câu lạc bộ đam mê máy vi tính gây xôn xao, lúc ấy đang tiến hành đối kháng xâm nhập, một số người sau làm về công nghệ thông tin sau khi tốt nghiệp cũng hứng thú bùng bùng tham dự. Khi đó một tên mập mạp đến xem nói một câu, không biết trời cao đất rộng khiến mọi người tranh luận cùng nhạo báng, kế tiếp đương nhiên là thi triển bản lĩnh thực, cho nên mập mạp chiếm một máy tính, bắt đầu thể hiện phong cách máy vi tính cho mọi người biết.

Ngắn ngủi mười phút, mập mạp tên Phó Nghiêm Kiệt này đánh cho nhóm khiêu chiến đầu tiên hoa rơi nước chảy, hai mươi phút tiếp theo lại đánh bại thêm hai nhóm. Lúc này vẫn chưa có gì, dù sao đó là lĩnh vực chuyên nghiệp, chẳng qua khi đội thứ tư, nghe nói là rất lợi hại đi lên, mập mạp bắt đầu đề nghị xâm nhập trang web hacker hàng đầu của nước ngoài. Sau khi lựa chọn mục tiêu, chuẩn bị sẵn sàng, những người vây xem bất kể là ngoài nghề hay trong nghề đều máu nóng sôi trào, không ngừng có người hung phấn tụ tập đến.

Mặc dù khi đó máy vi tính còn chưa thông dụng ở Trung Quốc, nhưng hoàn cảnh gia đình của những người ở đây đều rất khá, những thứ công nghệ cao, bất kể là đồ chơi phòng hay khoe khoang, đều biết được một số điều tất yếu, vì vậy đại khái cũng hiểu được hacker là một loại người khiến người ta phải hăm mộ đến cỡ nào, căn bản là cùng cấp bậc với sát thủ ngoài đời thực. Phương diện quá chuyên nghiệp đương nhiên không có nhiều người xem, nhưng đến khi xâm nhập trang web hacker hàng đầu của nước ngoài điều này ở trong lòng những người khác căn bản đã được nâng lên đến tầm cỡ thánh chiến giữa dân tộc, quốc gia, dù sao trình độ công nghệ thông tin trong nước vẫn lạc hậu, thua không mất mặt, nếu thắng còn có thể thoải mái một trận. Trong lúc mập mạp liên hệ với mấy người bạn nhờ hỗ trợ, một số hacker với trình độ mới nhập môn cũng bắt đầu phở biến kiến thức về hacker cho mọi người biết.

Trang web xâm nhập lần này là một diễn đàn hacker khá nổi tiếng ở Âu Mỹ, tên là Carmen được một nhóm hacker cao thủ quản trị, nghe nói đã từng hack sập mấy trang web của Trung Quốc, trong đó còn có nữ hoàng Inte Canifornium thần bí nhất, nghe nói nửa cuối năm ngoái tâm tình của nàng không tốt, liên tục phá hoại tất cả các trang web hacker nổi tiếng nhất thế giới, đến đầu năm nay tâm tình mới có vẻ tốt hơn, tinh thoả sẽ lên tiếng ở Carmen. Nghe nói lần viết bài đầu năm nay, vị nữ hoàng vạn ác này bắt đầu có hứng thú với Trung Quốc, tự tạo một nick mới bằng tiếng Trung cho mình, còn ý nghĩa cụ thể thì khó có thể nói rõ.

Căn cứ vào dự đoán của mọi người, nếu như việc xâm nhập thực sự khiến vị nữ hoàng này ra tay, sợ rằng ở Trung Quốc cũng chỉ có vị Công Trư Bạch Tuyết xuất hiện mấy tháng trước như phù dung sớm nở tối tàn mới có thể địch lại được, đương nhiên, đây cũng chỉ thuần túy là suy đoán mù quáng mà thôi, Công Trư Bạch Tuyết chẳng qua là từng có mấy lần tấn công gây ảnh hưởng rất lớn, chưa từng có người thấy hấn thực sự ra tay.

Mà nhìn bộ dáng khoe khoang khiến nước bọt bay tung toé của hắn, không ít người cũng bắt đầu suy đoán, có phải thằng này chính là Công Trư Bạch Tuyết... Không thể nào... Một lát sau, bắt đầu xâm nhập, bạn Công Trư Bạch Tuyết - Cố Gia Minh chân chính của chúng ta đang lên mạng trong một gian phòng cách đó không đến trăm mét. Nhà Hàm về mặt mệt mỏi đang ngồi cạnh hắn, thỉnh thoảng nhìn màn hình, thỉnh thoảng quay sang nhìn hắn.

“Mất chị bị thâm quầng.”

“Chị biết...”

“Ừ, mọi việc chuẩn bị cho dạ hội đều do chị quản lý.”

Dụi mắt, Nhà Hàm nói.

“Tối qua lại ngủ không ngon.”

“Bây giờ tranh thủ ngủ một lát đi.”

Gia Minh chỉ vào ghế salon dài trong phòng làm việc.

“Người trong trường đều chết cả rồi sao? Để một cô bé phải làm nhiều việc như vậy.”

“Em mới là cô bé!”

Cười đầy Gia Minh, Nhà Hàm chống khuỷu tay lên bàn làm việc, bàn tay chống cằm, bộ dạng rất đáng yêu.

“Nhận bao nhiêu lương thì làm bấy nhiêu việc, hơn nữa chị thích cảm giác như vậy, bình thường cũng không thấy mệt, chỉ là gần đây đang suy nghĩ một việc.”

Nói đến đây, nàng nhìn Gia Minh, nhưng cuối cùng cũng không nói tiếp.

Gia Minh hơi nhú mày.

“Hừ hừ, tư xuân... Chị thích người kia, chị vẫn chưa biểu lộ với hắn sao?”

“Vẫn chưa... Ài, chị thực sự không nên thích hắn...”

“Mỗi lần nói chuyện với chị cũng đều như vậy, lễ Giáng Sinh lần trước chị cũng thờ dài như thế không biết bao nhiêu lần, cho nên em mới không muốn nói về đề tài này, mỗi lần đều như thế... Đầu đất.”

Gia Minh liếc nhìn nàng, từ khi Nhà Hàm loáng thoáng tiết lộ nàng thích một người nhưng không dám biểu lộ ra vào ngày Giáng Sinh đó đến giờ, Gia Minh đã từng kích lệ mấy lần, chỉ là có vẻ như không có tác dụng gì, có khi còn khiến Nhà Hàm nổi giận một cách “khó hiểu”, đến bây giờ, hắn cũng không muốn nói thêm nữa.

“Chị chính là đầu đất... Chị là heo...”

Thờ dài u oán, Nhã Hàm nhìn hẩn một lúc lâu, sau đó ánh mắt chuyển đến màn hình, không muốn dây dưa chuyện này với một tên đầu đất nữa.

“Chị nói này, sao em lại phải dùng tiếng Đức để nói chuyện, chị hiểu hay không thì có gì khác nhau. Em giấu diếm hai đứa Linh Tĩnh để vụng trộm mà còn dùng máy tính của chị... Thành thật khai ra, bên kia là mỹ nữ sao?”

“Đương nhiên vì để chị không hiểu được. Nàng không chỉ là mỹ nữ mà còn vừa đằm đằm vừa cời mỡ nữa...”

Gia Minh cười.

“Mau ngủ đi, năm giờ em gọi chị.”

Đang nói hùng hồn, Gia Minh thuận tay túm mái tóc nàng, lôi nàng đến bên ghế salon: “Đừng ầm ĩ, chị làm hại em không thể nói chuyện với mỹ nữ một cách bình thường được. Ngủ đi, năm giờ em gọi chị.”

Hẩn cời áo khoác đắp lên chân cho Nhã Hàm, thuật tay tăng nhiệt độ điều hoà lên. Nhã Hàm cũng đã mệt mỏi, hừ hừ mấy tiếng, đá văng giày ra:

“Không nên, bốn giờ chị phải dậy.”

Gia Minh gạt đầu, ngồi xuống bên máy tính.

“Năm giờ em gọi chị.”

“Dừng! Không hiểu được tiếng người...”

Oán hận mắng vài câu, Nhã Hàm lại cười một tiếng. Nằm nghiêng trên ghế salon, nàng an tâm nhắm mắt lại.

- Cô coi chừng, tôi đã học tiếng Trung khá ổn rồi nếu như xác định được cô ở Trung Quốc, chưa biết chừng ngày nào đó tôi có thể bắt được cô tới. Sư phụ xinh đẹp, đến lúc đó tôi muốn vui đùa với cô một chút nha.

- Chỉ cần cô có thể làm được, tôi rất vui lòng.

- A, mặc dù tiểu Kelly không còn màng trịnh, nhưng thực sự vẫn là xử nữ nha. Sư phụ xinh đẹp, cô nhất định phải chỉ dạy tôi nhiều mới được... Đứng rồi, tác dụng của bầy tỷ kia, cô có muốn biết không?

- Không cần.

- Thực ra tôi vẫn nghĩ, sư phụ xinh đẹp, cô nhất định biết rõ lai lịch của tôi sao? Bao gồm cả lai lịch của Giáo Đình Vatican và Tạo Vật Kỳ Tích?

- Chỉ là thí nghiệm sinh hoá về dị năng giả mà thôi, biết rất rõ ràng, cô muốn biết nhiều hơn sao?

- Ha ha, khó trách sự phụ xinh đẹp lại cho tiểu Kelly nhiều tiền như vậy, không cần, tiểu Kelly dũng cảm muốn tự mình... A, có chút việc, trang Web của một người bạn bị tấn công.

- Vậy thì gặp lại sau.

- Đừng mà, tiểu Kelly muốn nói chuyện với sự phụ xinh đẹp nha, đúng rồi, vì kia là một cô gái tên Natalie Anne, là người bạn đầu tiên của tôi trong suốt những năm qua nha, trên người nàng cũng có loại cảm giác giống như tôi. Có lần tiểu Kelly còn muốn hiến dâng thân thể cho nàng ta, chẳng qua nghĩ đến sự phụ xinh đẹp, tiểu Kelly đã dũng cảm kiềm chế trước sự dụ dỗ nha. Tôi nghĩ sự phụ xinh đẹp sẽ thưởng cho tiểu Kelly xứng đáng, có đúng không..

***** 3h30 chiều, dưới tình huống trang web Carmen chưa kịp phản ứng, mượn lực lượng tấn công của đối thủ để tìm được một lỗ hổng, Phó Nghiêm Kiệt xâm nhập được vào hệ thống mạng nội bộ của Carmen, hơn nữa còn để lại backdoor. Để thể hiện lực lượng mạnh mẽ của mình, nhận được càng nhiều sự ủng hộ của đồng bạn, cùng với việc tấn công trang web, hắn còn xâm nhập vào tất cả các máy tính trong phòng, sau đó đưa hình ảnh từ hệ thống giám sát vào những máy tính này, thay thế thao tác mặt biển. Sau khi đón nhận sự chú ý của mọi người như một anh hùng, hắn bắt đầu hung phần mở rộng sự ảnh hưởng ra đến sân trường, phòng giáo viên...

Sau ba phút, Carmen lần đầu tiên phản kích, chẳng qua bạn Phó Nghiêm Kiệt của chúng ta không sợ hãi chút nào, dùng thủ đoạn cực kỳ cứng rắn để chống lại. Dương nhiên, mức độ bảo mật của hệ thống máy tính trong trường tương đối yếu kém.

Vì vậy, trong lúc Nhã Hàm đang ngủ say, Gia Minh ngồi trước máy vi tính nhứ mây lại... Có người muốn giành quyền khống chế máy tính...

ẤN SÁT

Phẩm Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 160

Một Con Lóc (1+2) .

Thực ra trên thế giới này ít nhiều cũng tồn tại một loại người gọi là thiên tài.

Ví như Phó Nghiêm Kiệt.

Cứ việc bề ngoài hần xấu xí, trên rất nhiều phương diện cũng cực kỳ bình thường, hơn nữa còn có lòng hư vinh và ham muốn thể hiện mãnh liệt, nhưng không thể phủ nhận, một khi tiếp xúc đến phương diện liên quan đến máy tính, công nghệ thông tin, tên mập mạp này có thể toả sáng đủ để làm mọi người chói mắt.

Cũng vì vậy, hắn có thể dưới sự giúp đỡ của mấy người bạn, dùng nickname Siêu Nhân Giám Béo để tạo dựng lên một quy tắc ngầm cho các công ty về công nghệ thông tin ở thành phố Giang Hải, cũng có thể dùng thể sấm vang chớp giạt để xâm nhập vào hệ thống của Carmen như lúc này, hơn nữa còn tiến thêm một bước mở rộng chiến quả.

Trong nghề xem phương pháp, ngoài nghề xem não nhiệt, mắt thấy một nhóm lớn cao thủ máy vi tính liều mạng gõ bàn phím, sau khi truyền số liệu đi liền có người hoan hô xâm nhập được rồi, xâm nhập được rồi. Đại đa số những người đứng quan sát mà trong lòng đầy mong đợi, đương nhiên không thể có được cảm giác thể nghiệm chân nhân.

Song khi Phó Nghiêm Kiệt không chế toàn bộ máy tính của những người còn lại, truyền hình ảnh từ hệ thống giám sát của trường học đến từng màn hình, hiệu quả thần kỳ như vậy lập tức khiến mọi người hứng thú và tung hô.

Chỉ nói về góc độ biểu diễn, không chút nghi ngờ nào, một màn này vô cùng thành công.

Mà khi không thể nào thao tác máy vi tính của mình, những người ngồi trước máy vi tính bần rợn đến mồ hôi đầy đầu cũng chỉ có thể bất đắc dĩ đứng lên thừa nhận thất bại.

Những người này có người tốt nghiệp trường chuyên về công nghệ thông tin, có người thì vẫn còn là học sinh trong trường, đều có bản lĩnh về máy tính rất khá, một số người trong đó đồng thời với việc nhận thua còn lấy danh thiếp ra, bắt đầu lôi kéo Phó Nghiêm Kiệt.

“Ta là XX làm việc ở tập đoàn XXX, tài nghệ về máy vi tính của Phó tiên sinh đúng là tương đối hơn người..”

“Ta là XXX, không biết bây giờ Phó tiên sinh, đang làm việc ở nơi nào...”

“XXXXXXXXX”

Trong chốc lát, hoạt động đơn giản vào ngày kỷ niệm thành lập trường bị biến tướng thành chiêu dụ nhân tài. Phó Nghiêm Kiệt vừa vui vẻ thu danh thiếp, tiếp nhận sự chú ý của mọi người, vừa giúp đỡ đồng bạn thể hiện ra lực lượng càng mạnh mẽ hơn.

Mặc dù cố gắng kiểm soát hệ thống mạng của cả trường học thậm chí của thành phố là chuyện không có đạo đức cho lắm, nhưng lúc này mọi người đang vây xem cũng không thể ngăn cản, dù sao chỉ là biểu diễn, hẳn sẽ không làm ra chuyện gì vượt quá giới hạn. Mà một lát sau, rốt cuộc công kích bén nhọn từ nước ngoài cuối cùng cũng bắt đầu triển khai.

Vô duyên vô cớ tấn công trang web của người khác, đối phương không thể không có bất kỳ phản kích nào, chuyện này ngay cả những người vây xem cũng có thể hiểu. Lại nói, tất cả những người vẫn còn vây xem ở chung quanh cũng đang chờ đợi lần phản kích này, muốn xem xem lực lượng chống cự của Phó Nghiêm Kiệt mạnh đến đâu.

Mà cũng phải nói, đợt phản kích lần đầu tiên này thực sự làm người ta khiếp sợ giống như Thái Sơn đè thẳng xuống.

“... flood.. DDOS.. T rời ạ... số liệu thế này, phải vượt qua ba mươi ngàn IP ấy chứ? vẫn đang tăng lên...”

(Đã tự: flood, ddos là thuật ngữ dùng trong CNTT, ở đây dịch giả dịch là “con lũ” – mình thấy kỳ kỳ thế nào ấy, nên mạn phép sửa 1 chút =.) “Là người nào của diễn đàn Carmen?”

“Phong cách này... Californium bị kinh động rồi sao?”

Nhìn các số liệu truyền đến máy tính của mập mập, tất cả mọi người đều bàn luận rối rít, tấn công flood DDOS là cách thức tấn công mà đại đa số hacker đều yêu thích, chẳng qua có thể chinh hợp tất cả lực lượng lại trong một lần với hiệu suất như vậy, dường như có thể khiến cả hệ thống mạng sụp đổ trong nháy mắt thì không phải ai cũng có thể làm được, nữ hoàng bạo lực trên inte đương nhiên là một trong số đó, nhưng nếu thực sự là nàng..

Lợi dụng flood DDOS tạo thành lực lượng tấn công mạnh mẽ, sau khi khống chế hệ thống mạng sẽ phát tán virus với quy mô lớn, đây là chiêu thức vị nữ hoàng bạo lực này thường dùng để hạ gục, cũng chính vì sức phá hoại khổng lồ này, sau mấy lần tấn công vào nửa cuối năm ngoái, giới hacker đều có cảm giác sợ hãi với kẻ phá hoại inte không chút kiêng kỵ này.

Đến khi nhìn khuôn mặt vốn hăng hái của mập mập lại đột nhiên chây mò hôi hột và tin nhắn đồng bạn của hắn gửi tới trên màn hình, không ít người đều có cảm giác chọc phải tổ ong vô vẽ.

“Lớp tường lửa thứ nhất bị vô hiệu hoá... T rời ạ, lớp thứ hai... Quá nhanh...”

“Tôi sẽ cố gắng kiềm chế, nhưng không nắm chắc lắm, lão đại.. Còn lại giao cho anh...”

“Tất cả phản kích của ta đều bị chặn lại... T rời ạ, bên kia không phải là siêu cấp máy vi tính chứ...”

“Phát hiện đợt virus đầu tiên... Không phải là Californium đấy chứ... Máy tính của tôi đã bị dính, hi vọng có thể phá giải...”

Biến hoá trong chốc lát khiến tất cả mọi người ở xung quanh có cảm giác không nói nên lời, thiên tài gặp được thiên tài càng quái thai hơn. Chu Du gắp

Gia Cát Lượng...

Mà khi bắt đầu phát hiện dấu vết của virus, rốt cuộc những người còn lại mới bắt đầu bối rối, nếu như chỉ là hacker đại chiến thì chẳng qua cũng chỉ ảnh hưởng lẫn nhau, song gặp phải phần tử bạo lực điên cuồng thích ném loạn virus khiến cả chính họ bị liên lụy này, một khi để virus của nàng lây lan ra inte thì hậu quả liền khó tưởng tượng nổi.

Trong nháy mắt, mấy người trình độ máy vi tính tương đối cao lại ngồi trở lại trước máy tính, Phó Nghiêm Kiệt cũng buông tha khổng chế máy tính, cùng ngăn chặn tấn công của đối phương.

Cho dù lực lượng không lớn nhưng có vẫn hơn không.

Sau vài giây, một tin nhắn không thể giải thích được được gửi tới, xuất hiện trước mắt mọi người.

“Cái này... Là có ý gì?”

“Hình như là tiếng Đức, ý là...”

“Cô giáo xinh đẹp... Hình như... Tôi lại gặp cô rồi...”

“Ặc... cô giáo xinh đẹp?”

Khi mọi người rí tai thì thầm vì tin nhắn này thì trong văn phòng Nhã Hàm, Gia Minh nhìn màn hình im lặng trong ba giây, nhú mày lại.

Máy tính bị tấn công, đương nhiên là phải điều tra rõ nguyên nhân rồi tiến hành phản kích, với trình độ của hắn xâm nhập vào máy tính của Phó Nghiêm Kiệt trong lúc đối phương không có bất cứ cảnh giác nào, cũng đã biết là do câu lạc bộ máy vi tính tấn công.

Nếu như là bình thường, chỉ cần trực tiếp tung bom logic khiến những máy tính này phải giải một bài toán vô cùng dài, nhưng trong lúc Phó Nghiêm Kiệt và Kelly Denime đang đối kháng này, hắn chen vào giữa liệu có thể bị Kelly nhạy bén phát hiện ra hay không.

Nói cách khác, nếu câu lạc bộ máy vi tính bị đánh bại, địa chỉ IP vật lý bị lộ, địa chỉ của mình cũng có thể bị đối phương lần theo để tìm ra, ít nhất nàng cũng có đầu mối để tìm kiếm.

Vốn cho rằng thắng thắn với nàng cùng không sao, nhưng sợ rằng hai cô gái mạnh nhất thế giới là Kelly Denime và Natalie Anne này đã gặp nhau, còn có theo như tính cách của Kelly Denime, nếu như mình kém hơn nàng, muốn nắm nàng trong tay hoặc có được trợ giúp của nàng sợ rằng sẽ tương đối phiền phức...

Trong phòng vang lên tiếng ừ nhỏ, Nhã Hàm nhẹ nhàng trở mình trên ghế salon, Gia Minh liếc mắt, bắt đầu gõ lên bàn phím.

Mình ghét những chuyện phiền toái không cần thiết.

***** Nước Anh, 8h40, trong một căn cứ nghiên cứu quân sự, đèn báo động màu đỏ sáng lên. Mặc

váy màu tím thẫm, Natalie Anne bước ra khỏi phòng.

“Chuyện gì vậy?”

Nàng nhỏ nhẹ hỏi lão quân gia vừa đi tới.

“Nghe nói là người bạn mới quen của ngài, vị tiểu thư Kelly kia đang dùng máy tính, tiến sĩ Durand và tổ của ông ấy đã đi qua.”

“Ồ?”

Nở nụ cười mê người, Natalie Anne đi thẳng về phía trước.

“Kelly luôn làm ra những chuyện đáng vui mừng, ta qua xem một chút.”

Lão quân gia mặc áo bành tô đi theo phía sau, mặc dù không nói chuyện nhưng trên mặt hắn lại xuất hiện vẻ xem thường, cô bé không có lễ phép và giáo dục kia sao, những chuyện nàng làm ra sợ rằng không phải vui mừng mà là hoảng sợ đó...

Xuyên qua lối đi thật dài tiến vào một gian phòng đầy màn hình và thiết bị, hơn mười người mặc quân phục của nước Anh hoặc trang phục nghiên cứu màu trắng đang bận rộn trước các loại máy móc, các loại thanh âm khản trương mà âm ỉ vang lên, có tiếng hô quát, tiếng mắng chửi, tiếng máy móc hoạt động và tiếng ghé đi chuyển qua lại. Kelly Denime với làn da bánh mật khoẻ mạnh, mặc quần Jean và áo khoác lộ ra vẻ tiêu sái đang ngồi ở vị trí chỉ huy, ngón tay gõ cực nhanh lên bàn phím, mái tóc được cột thành đuôi ngựa ở sau đầu.

“Nhanh, nhanh nên... Không thể để nàng chạy thoát, bên kia đã tính được kết quả chưa... Buckley Charles, thế nào rồi... Chết tiệt, mọi người phải dùng phép tích phân bình phương hai lần...”

Một mặt khản trương đối phó việc của mình, một mặt còn có thể chiếu cố công việc hoặc sai lầm của người khác, chỉ huy đầu vào đấy, mặc dù không đến nỗi hò hét đến mặt đỏ tới mang tai nhưng lúc này ánh mắt nàng thực sự đang loè ra tia sáng cuồng nhiệt.

Đi tới nhìn màn hình máy tính, Natalie vốn không quá rành về máy tính lắc đầu bất đắc dĩ, sau đó đi tới bên một người đàn ông trung niên.

“Tiến sĩ Durand, xin hỏi rốt cuộc tình huống bây giờ là...”

“Ồ, tiểu thư Anne, tình huống là thế này.”

Durand, người đứng đầu trong viện nghiên cứu hành lễ, gật đầu nói.

“Khoảng một giờ trước, một diễn đàn hacker bên ngoài của chúng ta bị tấn công, nhưng vấn đề cũng không lớn, người giám sát cũng chỉ ghi chép lại. Lúc ấy tiểu thư Kelly đang dùng máy chủ nói chuyện với bạn liền ra tay phản kích, nhưng không lâu sau, có lẽ là tiểu thư Kelly phát hiện được một số thứ, liền ấn chuông báo động gọi mọi người tới, cũng vào lúc này lực phản công của đối phương bắt đầu trở nên cực kỳ mạnh mẽ, theo như tiểu thư Kelly nói, đối

phương... Đường như là sư phụ nàng...”

“Ồ, sư phụ nàng?”

Natalie Anne trầm ngâm một lát.

“Bây giờ chúng ta có gặp vấn đề gì không?”

“Trước mắt sợ rằng vẫn khó nói. “Ky sĩ” của chúng ta là siêu máy tính tốt nhất trên thế giới, trên lý luận mà nói, tôi có lòng tin đối phó với bất cứ khiêu chiến nào, nhưng tấn công trong vòng mấy phút đồng hồ qua của đối phương... Thành thật mà nói, chúng tôi thấy những điều chưa từng thấy, hành động của đối phương khó nắm bắt tựa như quý mị.”

Gõ mấy phím, Durand nhú mày.

“Đối phương đang không ngừng phân kích, cũng đang không ngừng trở nên mạnh mẽ, tôi chưa từng thấy một hacker có thể tăng cường tự mình nhanh chóng như vậy, hiện giờ hiển nhiên là hắn vẫn đang ở thế yếu, nhưng hắn tựa như một con bạch tuộc biến dị khổng lồ, cắn nuốt tất cả mọi thứ có thể cắn nuốt được. Tôi gần như có thể thấy cảnh tượng vô số xúc tua tạo thành vòng vây, điều này không bình thường, tựa như đối phương có thể nắm giữ tất cả các lỗ hổng trình tự trên thế giới, tựa như đối phương... là Thượng Đế...”

Tiến sĩ Durand cảm thán rồi quay trở lại với máy tính. Mười ngón tay Kelly Denime bay múa thành một đoàn ảo ảnh, làm công việc của hơn mười người, thu thập lượng thông tin khổng lồ rồi tính toán vượt qua cực hạn, nàng hơi nhích miệng phát ra tiếng lầm bầm hung phấn:

“Cần phải như vậy... Cần phải như vậy mới được...”

Trước đây chưa từng có người nào nghĩ tới, buổi chiều ngày mùng 2 tháng 5 năm 98 lại là một tai họa inte lớn nhất trong vòng 5 năm sau đó.

Trong phòng vi tính của Thánh Tâm học viện tụ tập hơn trăm con người, ai nấy đều châu đầu ghé tai, bàn luận xôn xao, mà trước máy vi tính. Phó Nghiêm Kiệt cùng với hơn 10 người khác trợn mắt há hốc mồm nhìn những số liệu trên màn ảnh, cái sắc mặt này giống như là thấy khủng long thời tiền sử chạy trên đường, hoặc là giống vịt múa ba lê.

Đối kháng với bạo lực nữ vương của diễn đàn Carmen, Phó Nghiêm Kiệt phải dốc toàn lực chống lại, nhưng cũng chỉ kiên trì được chừng 5 phút thời gian, thế cục bại vong bắt đầu xuất hiện, những điểm nối máu chốt bắt đầu bị đối phương tìm được, chắc chắn đối phương phải có một năng lực giải toán cường đại, xâm nhập từng tầng một giống như là róc cà rớt.

Dựa theo tình hình này, có lẽ chỉ trong vòng 5 phút đồng hồ, Phó Nghiêm Kiệt sẽ phải thất bại. Nhưng, khi Phó Nghiêm Kiệt mồ hôi chảy đầm đìa, chuẩn bị thôi kháng cự, thì những con số quý dị xuất hiện, tiến vào trong chiến trường.

Tuy lỗ hổng chỉ như một cái kim, nhưng mà khi chạm tới những số liệu xung quanh, cái lỗ hổng này xoay tròn với một tốc độ kinh khủng, bắt đầu bành trướng mở rộng.

Hai phút sau, Phó Nghiên Kiệt có thể xác định, cỡ lực lượng này đang hỗ trợ mình, nhưng khi hắn nỗ lực tiếp xúc với đối phương, muốn hỗ trợ đối phương, thì hắn chỉ nhận được một chữ: cút.

Sau đó, đối phương bắt đầu biểu diễn những ma thuật kinh người trên inte, chỉ ít trong vòng 10 năm tới, nhiều người sẽ coi sự kiện lần này như một thần tích.

Dòng suối này trên mạng không ngừng bành trướng, bắt đầu nuốt chửng những căn cứ trên bàn cờ, phân tích, tính toán rồi tiến công những gì mà diễn đàn Carmen có được, vô số xúc tua bắt đầu lan rộng ra, chiếm được nhiều tài nguyên hơn, đương nhiên nó cũng phải làm nhiều nhiệm vụ: phòng ngự, chủ động xâm nhập, khống chế, tiến công...

Không có bất kỳ một người nào có thể làm được chuyện này, chỉ cần năng lực tính toán cũng khiến cho những siêu cấp máy tính ngồi đây phải căng thẳng, tình huống trước mắt phảng phất như dây số liệu kia biến thành chất xúc tác, hình thành nên sức sống cho mạng inte, rồi hình thành một tư tưởng độc lập.

Inte đã hồi phục...

***** “Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy tình huống như vậy...”

“Quả thực là một tai nạn, toàn bộ mạng inte dần rụng đều bị tắc nghẽn...”

“Căn cứ vào tình hình mà nói, cái dây số liệu kia có tính công kích, có thể không ngừng mở rộng... Thoạt nhìn giống như một con siêu cấp virus...”

“Không phải virus, nó chỉ vượt xúc tua của mình có giới hạn, dừng lại ở một số hệ thống mạng riêng, thí dụ như mạng lưới quân sự, hàng không vũ trụ, bộ phận hành chính của thành phố, điều này nói rõ nó bị một người nào đó thao túng, có tập đoàn hacker nào trên thế giới làm được như vậy không?”

“Vừa rồi nhận được tin tức, nguyên nhân của sự kiện lần này xuất phát từ hoạt động kỷ niệm ngày thành lập trường của học viện Thánh Tâm ở thành phố Giang Hải, bọn họ dùng kỹ thuật hacker của mình xâm nhập vào diễn đàn Carmen nhưng lại bị phản kích, phỏng đoán sơ bộ có thể là do hành động của Californium, sau đó lại có người xuất hiện đối kháng Californium, cho nên mới xuất hiện tình huống như thế này... A, bọn họ cho rằng lần xuất thủ này giống như việc nghiên cứu trong phòng nghiên cứu siêu cấp vi tính của chúng ta, bởi vậy lúc này mới có người quen gọi điện tới đây...”

Trong một phòng nghiên cứu rất lớn, tiếng người hỗn loạn ầm ĩ, bởi trước đó không có quá nhiều chuẩn bị, nên khi sự kiện lần này phát sinh, Kelly Denime cũng lâm vào tình trạng luống cuống tay chân, mà ở giữa đám nghiên cứu viên. Phương Quốc Lâm đeo cặp kính dày cộm quay lại nói:

“Thành phố Giang Hải?”

“Đúng vậy, Thánh Tâm học viện của thành phố Giang Hải.”

Vị nghiên cứu viên kia cười giải thích:

“A, Quốc Lâm sợ rằng em còn chưa rõ, đây là một trường THPT quý tộc tốt nhất của thành phố Giang Hải, hôm nay là ngày bọn họ kỷ niệm ngày

thành lập trường, cho nên có rất nhiều người trước kia tốt nghiệp ở đây cũng trở về, trong đó có cả một người bạn cùng học trước kia của ta, tài nghệ trên phương diện inte của hắn rất tốt, chẳng ai ngờ rằng chỉ một lần thí kỹ thuật hacker giản đơn mà lại biến thành tai họa lớn như thế này... A, ta phải gọi điện thoại hỏi những người khác mới được, quy mô lần này lớn như vậy, không có siêu cấp máy tính không làm được...”

“Thành phố Giang Hải sao...”

Nhìn người nọ vội vã rời đi, Phương Quốc Lâm quay đầu, nói:

“Nhất định là nguoi, Hoa Tulip...”

Trong khoảng thời gian nửa tiếng đồng hồ ngắn ngủi, không chỉ là Phương Quốc Lâm trong viện nghiên cứu máy tính, mà khắp nơi trên thế giới đều theo dõi trường đại chiến này, này trong lúc, Kelly Fonimu đang biến hóa nhiều loại hình thức công kích, nhưng đều bị Gia Minh thoái mái hóa giải.

Với trình độ vượt khoảng 20 năm, hắn thông hiểu hầu như tất cả những lỗ thủng hệ thống hiện nay, việc này đối với hắn mà nói cũng không có nhiều khó khăn, cái cần hỏi bây giờ, là kết thúc chuyện này thế nào cho êm đẹp.

“... Dựa theo tình huống bây giờ, chỉ cần khoảng 2h nữa, những thư rác mà đối phương phát tán cũng có thể làm cho hệ thống siêu cấp máy tính này tan vỡ, hắn rốt cuộc làm thế nào khiến cho mạng inte có thể hồi phục...”

Mặc dù bây giờ còn chiếm thượng phong, nhưng Kelly Fonimu ở trong phòng nghiên cứu cũng bắt đầu phải cảm thán, hai mắt tỏa sáng, nói.

“Inte chưa hồi phục! Đây chỉ là một đoạn siêu cấp trình tự, khiến cho phương diện trí năng hóa của máy tính tăng lên mấy ngàn lần, từ ý nghĩa trên mà nói, nó giống như là chơi cờ hoặc đánh bài, mặc dù vẫn có thể hình thành phản ứng quy luật, nhưng đối phương chỉ dùng có một máy tính phổ thông, vậy mà căn cứ vào năng lực xử lý của hắn đã làm cho khả năng xử lý của máy tính đó cao hơn mấy ngàn lần...”

“Có thể làm được trình độ như vậy, một máy tính phổ thông có thể làm được ư...”

“Đối phương chỉ có một người thôi sao...”

Không đợi Kelly nói xong, tất cả mọi người đã đưa ra nghi vấn, với trình độ vi tính mà năng thể hiện mấy ngày qua, tiểu cô nương này không có chút kiêu ngạo và tự đại nào. Mà nghe bọn họ nghị luận, Kelly cũng chỉ nở nụ cười không đáng, ánh mắt quét qua mọi người.

“Tôi nói thế nào thì nhất định là như vậy. Các người đang xem một người có khả năng tấn công mạnh mẽ nhất trên thế giới này, có thể tự mình trải qua sự kiện lịch sử này, lẽ nào các người chỉ biết nghị luận nhảm chán như vậy hay sao? Nếu chúng ta không muốn thất bại bây giờ, thì phải nghĩ xem làm thế nào để đánh bại hắn... các người xem xem đi, ...”

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 161

Giáo Cuốn.

Đúng như Kelly Fonimu suy đoán Gia Minh đang tăng cường bản thân chỉ với một đoạn trình tự phức tạp, đã có thể làm cho nó nắm giữ hai chữ “quy luật”.

Từ khi tiếp xúc với thể giới này, hắn đang không ngừng cảm thụ quy luật.

Một cộng một thành 2, đây là quy luật đơn giản nhất, học cách thức giải bài tập, phương pháp số học ở trên lớp cũng có thể hình thành quy luật, học ngữ văn cũng hình thành quy luật, biết chính trị cũng hình thành quy luật.

Khi chúng ta lĩnh ngộ được những quy luật này, dần dần sẽ tiếp xúc với quy luật nhân sinh, lễ tình nhân tặng hoa cho bạn gái sẽ gia tăng sự hào cảm, làm việc nào cũng muốn có lợi ích, dẫn đo suy nghĩ khi nói chuyện với người khác, tiến thoái trong cách đối nhân xử thế.

Quy luật số học mặc dù không đơn giản, và cũng không dễ ứng dụng, nhưng mà không có cách nào tuyệt đối cả, cuộc sống con người vẫn tin vào thuật phong thủy, cho dù người đó có hiểu quy luật hay không.

Đương nhiên khi mọi người trải qua nhiều điều trong cuộc sống, thì những quy luật này càng dễ dàng hình thành những phản xạ có điều kiện trong đầu.

Đối với máy vi tính, quy luật đơn giản hơn cuộc sống rất nhiều, đây là nguyên nhân mà Gia Minh có thể lợi dụng trình tự tạo thành những quy luật đơn giản, khiến cho trong mắt người khác có cảm giác như mạng inte đã hồi phục.

Đương nhiên, nhân lực có hạn, máy vi tính cũng như vậy, nếu như chỉ đơn giản là liệu mạng, Gia Minh cũng có thể khiến cho chiếc máy tính làm gia tăng tới cực hạn để lật ngược thế hạ phong của mình, nhưng mà hắn không muốn.

Trong khi đang ngồi trước bàn bận rộn làm việc, tới gần khoảng 4h, Nhã Hàm dụi mắt, mơ mơ màng màng từ trên ghế salon tỉnh lại.

Mây liễu, thân mềm, người ngọc tỉnh lại mặt hơi hồng, Nhã Hàm khều khều tìm kiếm đôi giày bên dưới, giống như u linh đứng lên, chậm rãi đi tới chỗ ngồi bên cạnh Gia Minh, những tiếng cạch cạch vang lên trong phòng, phá hồng bầu không khí u tĩnh trong phòng làm việc.

“A... Em đang làm gì thế?”

Giống như một tiểu cô nương, Nhã Hàm nhẹ nhàng dụi mắt, nhưng cũng không thể khiến cho việc mặt mày đỡ hồng, sau một lát, giắc mộng cũng thoát khỏi hiện thức, tinh thần mới dần dần khôi phục lại:

“Xong chưa?”

“Chị cũng quá đúng giờ đấy chứ, nói bốn giờ là bốn giờ...”

“Đương nhiên, ta rất lợi hại, ha hả... Em đang vẽ tranh à?”

“Chị cho nó là cái gì thì nó là cái đó.”

“Ác, vẽ tranh thì chị cũng biết, em tránh ra, tránh ra, để chị vẽ cho em xem...”

Kéo ghế tới, Nhã Hàm tóm lấy con chuột, phảng phất biến nó thành một món đồ chơi của trẻ con, liên tục di động, nàng không ngờ rằng bức tranh xấu nhất những nỗi tiếng thế giới của nàng đang hình thành...

***** 4h40 phút, bao gồm cả Kelly Fonimu, những thành viên trong viện nghiên cứu cũng dừng công việc của mình, vô số lời nói cũng đột nhiên ngừng lại.

“Cô ấy tiến vào hệ thống từ lúc nào...”

“Không biết...”

“Tất cả trình tự..., đều không có cách nào khống chế...”

Hơn mười phút trước, Kelly Fonimu tiên đoán được dấu hiệu, lực lượng phòng ngự của đối phương không cách nào tăng cường, cho nên phát động một đợt tấn công mới, tuy rằng tiến triển chậm, thế nhưng cảm thấy đối phương đã bị áp chế, nàng cảm thấy rất hạnh diện.

Nhưng mà, chỉ sau 10 phút, tất cả trình tự lập tức mất đi sự khống chế, khi đối phương trực tiếp xâm nhập vào hệ thống mạng của siêu cấp máy tính này, đã đồng thời nhận được quyền khống chế.

Có hơn 10 người đứng quanh cái máy tính, trên màn hình lúc này đã xuất hiện những hình ảnh đơn giản.

“Ách... Đây là cái gì...”

“Quốc bảo của Trung Quốc đó... Gấu mèo...”

“Tại sao nó lại cầm gậy...”

“Ồ Trung Quốc... nó được gọi là Tỏ Hương, chính là thứ mà khi tổ tiên của họ tế tổ thường hay dùng.

“Bức tranh này thực xấu...”

Khi ánh mặt trời bắt đầu âm đạm, những làn gió ở trên sân vận động nhẹ nhàng thổi qua khiến cho con người ta thoải mái, ngồi bên cạnh Gia Minh,

Linh Tĩnh vừa mới ăn cơm tối xong lại bắt đầu cao giọng hát.

Cách đó không xa có một đôi nam nữ chừng hơn 20 tuổi, chắc là có tình cảm, xem ra cũng là người đã tốt nghiệp gấp lại, đang bàn luận xôn xao, nói cười thân nhiên. Máy thanh niên đi qua bên cạnh đang nghị luận chuyện máy vi tính, trong giọng nói mơ hồ có thể nghe được bốn chữ: Hùng Miêu Thiêu Hương.

Hơn một giờ trước, con vi rút máy tính có tên là Hùng Miêu Thiêu Hương đã lan truyền khắp mạng inte, phạm là những máy tính sưu tập dữ liệu về cuộc chiến tranh vừa xảy ra đều bị nhiễm, hơn phân nửa máy tính của những hacker hoặc là những siêu cấp máy tính của các công ty đặc thù đều bị con virus Hùng Miêu Thiêu Hương xiêu xiêu vẹo vẹo xấu xí lây nhiễm, các số liệu có liên quan lập tức bị ăn sạch, phần phức máy vi tính chỉ sau đó nửa khắc bị hủy hoại.

Tuy rằng rất nhiều viện nghiên cứu vẫn đang tìm cách khôi phục những số liệu khác, nhưng hầu như những số liệu có liên quan tới lần đại chiến này đều bị quét sạch.

Lần đại chiến làm cho những người chứng kiến cảm giác như một thân tích, rồi sau đó dễ dàng xuất thủ xóa sạch những số liệu có liên quan.

Ngoại trừ việc để lại ấn tượng trong đầu mọi người, thì những năng lực khổng lồ vừa rồi không còn cách nào hiện hữu được nữa, không có bất kỳ số liệu nào có thể khiến người khác phân tích được.

Sau khi giải quyết chuyện máy vi tính, từ trong phòng làm việc của Nhã Hàm xuất hiện đã là năm giờ chiều. Sa Sa sau khi tập luyện xong bóng chày đã về nhà tắm thay quần áo, chuẩn bị tới tham gia bữa tiệc tối kỷ niệm ngày thành lập trường. Gia Minh cùng Linh Tĩnh ở trường học ăn cơm, sau đó tập luyện lại một lần nữa.

“Không sai... Hát rất khá, cảm giác phải là như vậy, dễ dàng, vô cùng đơn giản...”

“Lần nào cậu cũng nói như vậy.”

Linh Tĩnh trợn mắt, còn Gia Minh thì cười rộ lên.

“Đó là bởi vì nó thực sự đơn giản.”

“Nhưng tớ khần trương... không biết là lúc lên sân khấu có hát được không nữa...”

“Yên tâm đi yên tâm đi, tớ đối với Linh Tĩnh của nhà chúng ta luôn có sự tin tưởng, hơn nữa đây không phải là lần đầu tiên lên sân khấu, cậu chính là Diệp Linh Tĩnh MM đã đoạt vô số giải hát mùa từ nhỏ...”

“Nhưng tớ không có lòng tin với Linh Tĩnh của nhà chúng ta!”

Cười trợn mắt nhìn Gia Minh. Linh Tĩnh toàn tâm toàn ý hát lại một lần, sau đó phun ra một hơi thở, nói:

“Lần này đầu có giống những lần trước, tiêu chuẩn rất cao, khi hát lại còn phải làm cho Phương.., đại minh tinh Phương tiêu thụ biết khó mà lui, không hề quần quít lấy cậu đòi bài hát nữa, hơn nữa dàn nhạc Lam Điền đều là là do chúng ta cùng nhau ca hát...”

Gia Minh mở trừng hai mắt:

“Thật sợ đó, nếu như...”

“Được rồi, được rồi.”

Thấy ngữ khí của Gia Minh chần chờ, Linh Tĩnh nở nụ cười, nói:

“Tớ rất khẩn trương, thế nhưng... chỉ cần dốc hết sức là được rồi, tớ không phải là chưa từng biểu diễn... nhưng nếu như hát sai thì đừng có trách tớ.”

Khẽ cười ngẩng đầu lên, mặt trời chiều chiếu lên đôi má của nàng, khiến cho chúng hồng nhạt. Sau một lát, nàng quay đầu nói:

“Ai, ngày hôm qua ở nhà, cha mẹ hỏi chuyện của chúng ta.”

Gia Minh nghi ngờ mở trừng hai mắt:

“Chuyện của chúng ta?”

ẤN SÁT

Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 162

Người Biểu Diễn.

“Đúng vậy, ba người chúng ta quá thân cận, cha mẹ đương nhiên cũng chỉ nói đùa, kiểu như sau này tớ nên tìm một người chồng như thế nào, nhất định phải giống như Gia Minh... Tớ nói tâm nguyện của cậu là muốn làm một bác sĩ ngoại khoa, mẹ tớ vui vẻ cực kỳ, còn nói lần sau cậu tới, mẹ tớ sẽ bắt cậu phải dâng trà bái sư... Cha mẹ có nói là không ghét chuyện yêu sớm, còn nói người bên cạnh nhà tớ thích tớ, mẹ tớ còn nói là nhà họ muốn có một cô dâu nhỏ gần nhà... A, nói rất nhiều, tóm lại vẫn có liên quan tới tớ...”

“Vậy cậu nói sao?”

Gia Minh cười nói.

“Đương nhiên là pha trò.”

Linh Tĩnh cười:

“Tư chất của tớ quá bình thường, làm sao sánh được với người anh minh thần võ ở bên cạnh nhà, nghĩ lại thì thấy đúng thật... tớ chỉ là một con con cóc, vù vù...”

“A...” Gia Minh cười, trầm mặc trong chốc lát.

Việc này cuối cùng cũng có một ngày ngã bài trước mặt mọi người, có lẽ ba người phải chia cách. Gia Minh sẽ bị buộc lựa chọn Linh Tĩnh hoặc là Sa Sa.

Có lẽ ba người bên đời với hai gia đình, nếu như không phơi bày tất cả, thì vẫn có thể nói dối để duy trì quan hệ này. Nhưng vấn đề lại ở chỗ hai gia đình này, đặc biệt là cha mẹ của Linh Tĩnh. Gia Minh không muốn lừa dối họ, ngẫm lại thực là có chút khổ não.

Trong lòng hần buồn bã, Linh Tĩnh tự nhiên cũng lo lắng, nhưng mà nói tóm lại, ở lớp mười mà bắt đầu lo lắng việc này, đúng là có chút sớm, sau khi hàn huyền một hồi, bầu trời đã chuyển sang màu đen. Sa Sa cầm một túi nhựa tự ngoài đi tới chỗ sân vận động. Nhìn từ xa, vóc người nàng cân xứng thon dài, mái tóc đen buộc sau gáy, nhẹ nhàng khoan thai, tràn ngập sức sống thanh xuân.

“Trời ạ. Linh Tĩnh cậu phải thay quần áo, đây là băng nhạc đệm.”

Đặt túi nhựa ở chân của Linh Tĩnh, Linh Tĩnh cười ôm thắt lưng Sa Sa, bảo nàng ngồi xuống cạnh mình, nói:

“Cảm ơn Sa Sa, a, trên người thơm quá...”

“Đừng sờ loạn, cẩn thận tớ cho cậu đẹp mặt!”

Sa Sa cười gồ lên trán Linh Tĩnh một cái, đôi bàn tay đi chuyển về phía ngực của Linh Tĩnh, Linh Tĩnh thè lưỡi:

“Về nhà thì đẹp, nếu không Gia Minh lại chiếm tiện nghi của tớ... Sa Sa câu quả nhiên rất bất công, chi biết có Gia Minh...” ” “Có vậy cậu mới khỏe...”

Sa Sa cười, bắt đầu trêu đùa Linh Tĩnh, nhưng mà nhược điểm của hai người ai nấy đều biết rất rõ ràng.

Một lát sau hai nàng mới phân thắng bại, lúc này sắc trời đã tối hẳn, tiệc tối ở phía đại lễ đường đã bắt đầu. Sa Sa cúi người xuống, đôi bàn tay vuốt dọc theo đôi chân mềm mại của Linh Tĩnh, nói:

“Hô, hôm nay huấn luyện thật điên cuồng, sau khi tắm rửa mới cảm thấy hơi mệt..”

“Chỉ là thi đấu giản đơn mà thôi, có cần phải liều mạng như thế không?”

Nếu như là ở nhà, Sa Sa lúc này đã cởi bỏ tất, đem hai chân đặt lên người của Gia Minh, bảo hắn xoa bóp.

Lúc này nàng đang tưởng tượng ra cảnh đó, Sa Sa nhìn Gia Minh cười:

“Đương nhiên phải toàn lực ứng phó mới được. Vì chuyện bạn nhảy mà Đàm Tố Nghiên mấy hôm nay không tới tập, trở nên thần bí vô cùng, nàng còn cho rằng mình đã bị cướp mất tư cách bởi Linh Tĩnh... Hừ, vậy hãy để cho tới giành chức đội trưởng đội bóng chuyền của nàng ta đi, để cho nàng ta tỉnh táo lại mới được.”

“Cậu ấy còn có hai tháng nữa là tốt nghiệp... Cậu sẽ để lại cho cậu ấy bóng ma đấy...”

“Cho nên phải nhanh một chút, sau nửa tháng nữa tớ sẽ trực tiếp khiêu chiến nàng ta, để cho nàng ta phải hạ đài... Đối với địch nhân, tớ sẽ không thủ hạ lưu tình. Uy, Linh Tĩnh cậu làm gì thế...”

Trong khi nói. Linh Tĩnh đã ôm lấy hai chân của Sa Sa, dè Sa Sa xuống, đưa tay vuốt ve đùi của nàng, cười nói:

“Để cho kỳ sỹ tớ xoa bóp cho...”

“Ngoan... A, thế nhưng... Như thế này thật kỳ quái, ha ha, nơi đó rất ngứa... Ha ha... mạnh lên một chút, Linh Tĩnh... Ha ha... Đừng can tớ...”

Vừa giãy dụa vừa cười đùa, Sa Sa vẫn bị dè xuống, để cho Linh Tĩnh xoa bóp hai chân thon dài của nàng.

Bên kia lễ đường có nhiều người, những người biểu diễn cũng đã vào trong, những tiếng nhạc truyền ra từ loa, thanh âm ôn nhu của Đồng Đan Văn đang giới thiệu chương trình. Ở sân vận động và những khu xung quanh không có đèn, cho nên ánh sáng có chút âm đạm, ngoại trừ ba người Gia Minh, chỉ còn có mấy người đã tốt nghiệp đang ngồi ở một góc hẻo lánh nào đó, tiếng nói chuyện nhẹ nhàng pha lẫn tiếng cười, có lẽ là đang nhớ tới chuyện cũ trước kia.

Khi âm nhạc từ xa vọng tới, ba người trong bóng tối chuyển sang yên lặng, trên bầu trời đêm có mấy ngôi sao thưa thớt, gió mát mơn trớn. Nhìn mấy

người ở xa xa, Gia Minh định nhìn cảm giác được, sau mấy năm nữa, ba người bọn họ có thể trở lại, dọc theo những con đường ở trường nhớ lại chuyện xưa hay không, không biết hình dạng lúc đó của ba đứa mình sẽ thế nào? Phải va chạm nhiều với cuộc sống, sinh hoạt cùng một nơi, tạo thành một tổ ấm hạnh phúc nho nhỏ, hay là vì một nguyên nhân nào đó mà phải xa nhau, rồi khi gặp lại, nhìn nhau, không biết nói gì?

Nghĩ ngợi không đầu giờ đây trở thành một thói quen của hắn, nhưng mà không nghĩ thì hắn lại cảm giác được sự phiền muộn trong đầu, có lẽ trong đời hắn đây là lần đầu tiên.

Minh... rất quan tâm, rất thích các nàng. Nhìn hai cô gái đang trò chuyện ở bên cạnh, Gia Minh cười nhạt.

Phải tham gia biểu diễn, nhưng tiết mục lại xếp tận thứ 15, cho nên ba người ngồi ở sân trường đợi cho tới khi tiết mục thứ 8 kết thúc, mới cầm túi nhựa, đi tới phòng phía sau sân khấu.

Sau khi gõ cửa, một nữ từ mặc quần áo biểu diễn mở cửa, phía trong hơi tối, cảnh tượng tương đối hỗn loạn, không gian có chút chật chội. Người mở cửa, chính là Đàm Tố Nghiên bị Linh Tĩnh thay vị trí múa.

Vừa nhìn thấy nàng, Sa Sa lập tức đi sang một bên. Đàm Tố Nghiên chần chờ trong chốc lát, nhưng cố ý đứng ở cửa nói:

“Ách... Xin lỗi, chỗ biểu diễn lần này thiếu, hơn nữa còn có Phương Vũ Tư tiểu thư muốn đi qua, các cô giáo đã nói, không phải là người trong ban tổ chức, người biểu diễn thì không được vào hậu trường, các cậu nếu như muốn tìm Phương tiểu thư ký tên.

“Thế nhưng... tớ là người biểu diễn.”

Vuốt sợi tóc chờm tai, Linh Tĩnh nói.

Đàm Tố Nghiên ngăn người, cười nhạt, cho rằng câu nói vừa rồi không đúng, nói:

“Vừa rồi có hai em gái năm thứ nhất dùng lý do này để vào... Trên danh sách tiết mục biểu diễn viết rất rõ, tớ xem một chút... a, quả nhiên không có ba người, tớ biết cậu rất sùng bái Phương tiểu thư, thế nhưng nếu như muốn ký tên, chỉ ít cũng phải...”

Nàng lời còn chưa nói hết, Đông Phương Uyển với sắc mặt có chút lo lắng đã từ bên trong trong đám người xuất hiện:

“Tớ đợi lâu lắm rồi, các cậu sao bây giờ mới tới, tớ tưởng rằng phải thả bò câu gọi các cậu đấy... Băng nhạc đệm đã mang tới chưa?”

“Ách... Mang đến rồi.”

Linh Tĩnh ở ngoài cửa giờ giờ túi nhựa trong tay.

“A, vậy mau vào đi, mau đưa băng nhạc đệm cho người phụ trách âm thanh, Cố Gia Minh cậu là người hiểu rõ việc này, cậu làm là tốt nhất”

Thấy Đông Phương Uyển nói liên tiếp, Đàm Tố Nghiên hỏi: “Bọn họ tới để đưa băng hay sao?”

Đông Phương Uyển cười cười:

“Không, bọn họ tới biểu diễn.”

Bởi những câu này quá mức tùy ý, nghe như là nói cho có lệ. Đàm Tố Nghiên lập tức cầm danh sách tiết mục lên, nói:

“Sao có thể, trên danh sách không có bọn họ...”

“Bí mật...”

Thuận miệng nói chuyện, Đông Phương Uyển đã kéo ba người Linh Tĩnh đi vào. Sa Sa hứng thú ngẩng cao đầu, khiêu khích hướng Đàm Tố Nghiên nhú lông mày.

Đứng ở cạnh cửa, nữ tử nhú mày, nhìn mấy người đi vào, ánh mắt rất là không cam lòng.

Nàng đã từng theo đuổi Đông Phương Lộ thất bại, hiện giờ vẫn có kỳ vọng như cũ, vì vậy đối với Đông Phương Uyển không nói thêm gì, nhưng mà trong mắt nàng, tình huống hiện giờ là ba người lợi dụng quan hệ cá nhân để trà trộn vào trong, đương nhiên là để gặp Phương Vũ Tư, nói không chừng trong lòng Diệp Linh Tĩnh còn mang oán hận, Liễu Hoài Sa thì lại là người không có giáo dưỡng, có lẽ sẽ làm âm ỉ lên ở trước mặt Phương Vũ Tư. Mà cái tên Cố Gia Minh kia cũng chỉ là một học sinh bình thường...

ẤN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 163

Phía Sau Sân Khấu. (1+2)

“Đưa cái bàn kia ra ngoài, đem dao cựa của tiết mục tiếp theo đến... Nhanh, những thứ kia còn chưa chuẩn bị tốt sao, đem đến đây cho tôi đi...”

Bốn người đi vào phía sau sân khấu, nhìn thấy Nhã Hàm, nàng đang bận rộn chuẩn bị cho tiết mục biểu diễn tiếp theo. Tóc dài uốn cong, mắt kính rộng kiểu cũ, ánh mắt bình tĩnh mà uy nghiêm, mười ngón tay đang nhanh chóng sửa sang lại mấy bó hoa giả, sau khi đưa cho người khác đem đi bày lên bàn, ánh mắt nàng chuyển thành nhu hòa, quay lại nhìn mấy người hơi khiêm tốn.

Sau đó lại có mấy người đem kịch bản diễn xuất chạy đến trước mặt nàng, che khuất tầm mắt nhìn sang bên này của nàng.

Đông Phương Uyển dẫn ba người đi đến bên sân khấu, bên ngoài đang biểu diễn một tiết mục ca múa. Từ nơi này nhìn ra ngoài, mấy ngàn người trong lễ đường đang đắm chìm trong bóng tối, nhìn qua hơi kính khùng. Linh Tĩnh hít sâu một hơi, nắm chặt tay Sa Sa.

Ánh mắt Gia Minh đảo qua mấy lần, cười nói:

“Tình cảnh bình thường, không thành vấn đề.”

“Không thành vấn đề là tốt rồi. Phòng thay đồ ở bên kia, đi theo mình.”

Đưa ba người đi ra phía sau, Đông Phương Uyển nhỏ giọng đồng dài, nói:

“Tiết mục của Linh Tĩnh là thứ mười lăm, những tiết mục tiếp theo cũng bị đẩy xuống dưới. Sớm biết các cậu sẽ không biểu diễn dưới hình thức ban nhạc Khái Niệm thì đã ghi tên Linh Tĩnh vào, cũng không bị Đàm Tố Nghiến chất vấn như vậy nữa, chẳng qua Đàm Tố Nghiến kia... Hừ...”

“Xin lỗi, là bọn mình tạm thời quyết định...”

Linh Tĩnh nhìn sang tỏ vẻ xin lỗi. Đông Phương Uyển cũng lắc đầu: “Minh nói cái tên thường thích làm chuyện có ý đồ xấu... Linh Tĩnh, cậu rất tốt, mình cũng không có ý nói cậu...”

Ánh mắt vô tình hữu ý quét sang Gia Minh, nhưng cuối cùng cũng không dám gây sự quá mức, trong lòng nàng, tính tình Gia Minh cổ quái, nàng cùng hơi lo Gia Minh sẽ trả lại sáu trăm đồng rồi lôi Linh Tĩnh đi mất.

Liếc mắt sang, Gia Minh vuốt vuốt mũi.

Đến lúc này, Nhã Hàm cũng đã giải quyết xong những việc vặt khác, đi về phía bốn người. Đông Phương Uyển và Linh Tĩnh cùng chào:

“Cô Trương.”

Về mặt Nhã Hàm hơi nhu hòa hỏi:

“Chuẩn bị xong hết chưa?”

“Ừ, bây giờ Linh Tĩnh đi thay quần áo, em đem băng từ đến chỗ bộ phận âm thanh.”

Đông Phương Uyển gật đầu, Linh Tĩnh móc một cuộn băng ghi âm từ trong túi ni lông lớn ra:

“Ừ, đây là nhạc đệm... Ặc?”

Nhìn mặt ngoài cuộn băng kia, nàng hơi ngẩn ra.

“Chuyện gì vậy?”

“Cái này... Hình như cầm nhầm rồi...”

Linh Tĩnh hơi chần chờ nói:

“Sa Sa, cậu lấy ở đâu vậy?”

“Ồ trên bàn sách, tôi qua cậu nghe nhạc, sau đó còn hát một lát rồi mới ngủ, không phải cậu lấy cuộn băng ra để lên bàn sao?”

Sa Sa nói.

“Chẳng lẽ... Không phải?”

Linh Tĩnh buồn bực nhíu mày:

“Không phải mà... Hai cuộn băng đều là mới, đây là nhạc đệm của một bài hát khác, mặc dù nhìn bề ngoài có vẻ không khác nhau, nhưng trên một cuộn băng có một vết xước, nhìn này, ở chỗ này... Cuộn băng của mình vẫn còn nằm trong máy ghi âm...”

“A...”

Nghe nàng nói vậy, mấy người đều ngáy ra một lát. Sa Sa nhìn đồng hồ đeo tay rồi chạy ra bên ngoài:

“Minh về lấy, xe đạp ở bên ngoài.”

Gia Minh vội kéo nàg lại:

“Không, thời gian khá gấp, để mình đi.”

Học viện Thánh Tâm rộng lớn, từ đây ra đến cổng trường, sau đó lại về nhà sẽ tốn rất nhiều thời gian. Gia Minh dự định lấy xe của Nhã Hàm đi về, chỉ là lúc này có Đông Phương Uyên ở đây, đương nhiên không thể nói rõ, chỉ có thể dùng ánh mắt ra hiệu cho Nhã Hàm.

“Ừ, chuyện đó... Để cô đi đi, dù sao cô có xe, cũng đến chỗ các em rồi. Đưa chìa khoá nhà cho cô là được.”

Nhã Hàm gật đầu, đi đến bên cạnh Gia Minh mới nhỏ giọng nói:

“Hôm qua Linh Tĩnh vẫn hơi khẩn trương, hiện giờ lại xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, em và Sa Sa ở lại với nó là tốt nhất.” Cũng không biết rốt cuộc có ý khác hay không, Gia Minh bịt môi rồi đưa chìa khoá cho nàng.

“Ồ ngay trong máy ghi âm trên bàn học, giống với cuộn băng này.”

“Ok, yên tâm.”

Nhã Hàm qươ qươ chìa khoá trong tay, cười cười rồi biến mất trong đám học sinh đang chuẩn bị biểu diễn.

***** Sau khi Nhã Hàm rời khỏi, Linh Tĩnh đi thay quần áo.

Bên dưới vạt áo chính là cái váy có hai tầng đen trắng, trên mình mặc một chiếc áo cộc tay màu đen, bên trong còn một lớp áo dài tay màu trắng, cổ áo hơi rộng một chút, trên mặt còn đeo cặp kính đen màu mực tàu, tô điểm thêm cho những màu sắc phối hợp bên trên, trong làn váy là đôi chân nhỏ trắng như phấn, mang đôi giày thể thao và một đôi tất trắng.

Chú ý đến ánh mắt mọi người, về mặt Linh Tĩnh hơi xấu hổ, sau khi hít sâu một hơi liền ngồi xuống một bàn hoá trang không có người nào.

Gia Minh giúp Linh Tĩnh buộc mái tóc xoã thành đuôi ngựa, trang điểm đơn giản, sau đó đeo thêm mấy đồ trang sức trang nhã, điều này khiến Đông Phương Uyên và mấy người phụ trách trang điểm cho những người ra biểu diễn ở bên cạnh trợn mắt há hốc mồm, bởi vì xem ra, động tác của Gia Minh có vẻ như thành thạo hơn bọn họ rất nhiều.

Thời gian từ từ trôi qua, từng nhóm người lên sân khấu biểu diễn, sau đó lại trở lại. Sau khi trang điểm xong, ba người Gia Minh tìm một nơi ở bên cạnh sân khấu để nghỉ ngơi, nói vài chuyện vụn vặt.

Mặc dù Linh Tĩnh hơi khẩn trương nhưng dù sao cũng không phải hoàn toàn chưa gặp tình huống thế này bao giờ, thật ra tâm lý cũng không luống cuống cho lắm. Lúc này, thỉnh thoảng nàng còn có thể nhìn thấy có người chi trò. Đàm Tố Nghiê đang bàn luận gì đó với người khác.

“Có phải bị hủy bỏ tư cách múa nên tới phá rối không...”

“Còn trang điểm rất xinh đẹp nữa...”

“Bởi vì nàng có quan hệ với Đông Phương Uyển sao...”

“Minh chưa từng để các nàng vào mắt...”

“Cậu dám có ý kiến với Đông Phương Lộ, Đông Phương Uyển nhưng cậu dám có ý kiến với Đông Phương gia sao...”

“Có ý kiến thì thế nào...”

Sau khi tiết mục thứ mười hai kết thúc, Nhã Hàm mới từ bên ngoài đi vào, không biết tại sao, vẻ mặt và cách nói chuyện của nàng khiến người ta cảm thấy rất sa sút.

Gia Minh âm thầm chú ý, cảm xúc của Nhã Hàm dường như hơi không tốt lắm, nàng đứng bên cạnh hắn, bàn tay nắm chặt, buông ra, nắm lại, lại buông ra, có vẻ như có lời gì muốn nói, nhưng cuối cùng vẫn chậm rãi đi đến một bên. Cũng vào lúc này, theo trong bàn luận xôn xao của mọi người, Phương Vũ Tư cùng người đại diện và mấy thầy cô giáo đi vào sân khấu.

Tình cảnh tiếp theo hơi hỗn loạn, cứ việc nhân viên của nhà trường đã cấm mọi người đến làm phiền Phương Vũ Tư như đặt câu hỏi, xin chữ kí, nhưng cho dù không đến gần, những người biểu diễn này cũng hơi chen chúc.

Đến bắt chuyện với Nhã Hàm, thân mật nói vài câu với Linh Tĩnh, Phương Vũ Tư dùng ánh mắt thể hiện sự cảm ơn với Gia Minh. Trong lúc này, Hứa Mặc tách đám người ra đi đến bên cạnh Nhã Hàm, ánh mắt hơi nghiêm túc. Gia Minh loáng thoáng nghe được mấy câu hai người nói.

“Vừa rồi tôi thấy xe của cô giống như... Có bị thương không?”

“Không có chuyện gì.”

Nhã Hàm cười.

“Đã xảy ra chuyện gì? Trước đây cô luôn lái xe rất cẩn thận.”

“Không có gì, chuyện ngoài ý muốn mà thôi...”

“Âm tình của cô không tốt lắm...”

“Tôi nói rồi, không có chuyện gì cả... Cảm ơn anh, thầy Hứa...”

Hứa Mặc theo đuôi Nhã Hàm từ lâu, đến tận bây giờ vẫn chưa hết hi vọng, nhưng bây giờ nhìn lại, có vẻ như không phải hắn làm Nhã Hàm không vui. Gia Minh âm thầm suy đoán nguyên nhân.

Không lâu sau, người biểu diễn tiết mục thứ mười bốn ra sân khấu. Là một trong những người dẫn chương trình. Đồng Đan Văn từ sân khấu đi xuống,

tiến đến nói chuyện với mấy người Gia Minh, đương nhiên cũng vì muốn cảm ơn Gia Minh đã sáng tác cho mình.

Mặc khác, Đàm Tố Nghiênn và những người biểu diễn vũ đạo của tiết mục thứ mười lăm đi về phía bên này, đây là một tiết mục ca múa tập thể. Đàm Tố Nghiênn và người múa chính có quan hệ rất tốt.

“Tránh ra, tránh ra, đây là nơi để chuẩn bị cho tiết mục tiếp theo, các cậu đừng cản trở người khác.”

“Nhưng tôi là...”

“Muốn xem biểu diễn thì xuống dưới mà xem...”

Hơi sững sờ, Linh Tĩnh thờ dài, cùng Gia Minh, Sa Sa và Đồng Đan Văn lui lại mấy bước. Là người dẫn chương trình, Đồng Phương Uyênn đã sớm nói cho Đồng Đan Văn chuyện chương trình biểu diễn bị sửa đổi, chẳng qua lúc này nàng cũng không muốn bóc trần. Đàm Tố Nghiênn xem như là tình địch của nàng, trong trường học vẫn thường đối chọi lẫn nhau, lúc này đương nhiên nàng sẽ rất vui về xem chuyện cười.

Mấy phút sau, tiết mục thứ mười bốn kết thúc, Đồng Phương Uyênn cầm một cái mic đến cho Linh Tĩnh, mắt thấy đám người Đàm Tố Nghiênn vẫn đang chờ ở đó liền nói:

“Ừ... Tiết mục của mọi người lùi lại phía sau, sẽ có tiết mục đặc biệt được biểu diễn... A, thực sự là tiết mục đặc biệt..”

“Cậu nói gì...”

Đàm Tố Nghiênn còn chưa kịp nổi giận thì trên sân khấu, giọng nói dễ nghe mà tự nhiên của Đồng Đan Văn đã vang lên.

“Tốt lắm, tiếp theo sẽ là một tiết mục đặc biệt chúng tôi dành tặng mọi người, vốn muốn mời ban nhạc Khái Niệnn gần đây rất nổi tiếng ở thành phố Giang Hải lên sân khấu biểu diễn, nhưng bởi vì ban nhạc tạm thời có việc bận, vì vậy bọn họ chỉ định một người biểu diễn thay, bạn Diệp Linh Tĩnh lớp 11 sẽ biểu diễn thay cho họ... Có lẽ mọi người còn chưa biết nhiều về ban nhạc này bởi vì bọn họ mới thành lập từ đầu năm nay, không ra album, chỉ sáng tác cho người khác. Theo như những người có thâm niên trong giới âm nhạc, bất kỳ một ca khúc nào của bọn họ đều đủ để đưa một ca sĩ nổi tiếng, đương nhiên, đó cũng chỉ là nói vậy, có hay hay không còn cần mọi người nhận xét... Được rồi, tiếp theo, xin mời Diệp Linh Tĩnh...”

“... Toàn Mợc!”

Tiếng vỗ tay vang lên, ba người đặt tay chung một chỗ, cùng hét cố gắng lên. Linh Tĩnh hít sâu một hơi, ngẩng đầu đi ra sân khấu.

Tiếng nhạc trong trẻo chậm rãi vang lên, Nhã Hàm đi tới phía sau Gia Minh, vỗ vai hấn tay trái vẫn đang nắm chặt.

Hứa Mặc đứng nhìn từ xa, ánh mắt hơi thâm trầm.

“Gia Minh, chị... Chị có vài lời muốn nói với em, có được không..”

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 164

Toàn Mộc. (1+2)

Tiếng ca nhẹ nhàng linh hoạt, từ cửa sổ nhìn ra ngoài, tia sáng từ phía trên sân khấu rơi xuống bao phủ thân hình mềm mại của Linh Tĩnh, sau đó lời ca ưu nhã của bài Toàn Mộc vang lên, trừ câu đầu tiên giọng nói còn hơi run rẩy, tiếp theo cũng đã đi vào quỹ đạo.

Giọng hát của Linh Tĩnh đương nhiên không thể so với Vương Phi được, song giọng hát trong trẻo của thiếu nữ lại có thêm vài phần tinh khiết, mặc dù không thể hiện được cảm giác thành thực trong mờ ảo còn ẩn chứa u buồn nhưng lại biểu đạt được rất tốt cảm giác âm áp của Toàn Mộc. Đứng sát bên cửa sổ, rất lâu Nhã Hàm mới nói:

“Em dạy Linh Tĩnh?”

“Ừ.”

Trong bóng tối, Gia Minh gật đầu.

Đây là một gian phòng ở cạnh sân khấu, từ phía sau tiến vào, qua cửa kính rất lớn có thể nhìn thấy rõ ràng màn biểu diễn ở bên ngoài. Ánh đèn trong ca lễ đường đều đã tắt, trong phòng cũng là bóng tối, một vài tia sáng từ ngoài cửa sổ hắt vào chiếu rọi lên bóng người và bàn ghế tựa như tạo nên một đường giới hạn bằng ánh sáng mờ nhạt.

“... Bên ngoài lộng lẫy và ánh đèn sáng lạn Anh là ngựa gỗ ở nơi thiên đường đó Chi để thỏa mãn mơ ước trẻ thơ Công em trên lưng bay lượn Giờ anh chỉ biết ở một nơi trốn tránh nhưng ưu thương Anh đã mãi mãi bị buộc lại Bất kể anh có thể ở cùng em bao lâu ít nhất có thể để em tưởng tượng sẽ cùng anh bay lượn..”

Đến đoạn chuyển của bài hát, Nhã Hàm khoanh tay trước ngực, hơi cúi đầu như đang sắp xếp ngôn từ. Qua một lát sau, Gia Minh đột nhiên bật cười:

“Có chuyện gì vậy? Có chuyện gì? Em nghe Hứa Mặc nói chị bị tông xe.”

“À... Ừ.”

Không yên lòng, Nhã Hàm vô thức gật đầu.

“Có bị thương không?”

“Không, không có...”

Nhìn khuôn mặt Gia Minh, Nhã Hàm lại chuyển ánh mắt sang bên cạnh.

“Vậy thì có chuyện gì? Có thể khiến chị vội vàng hấp tấp như vậy... Ừ, người nhà lại ép chị lập gia đình?”

Gia Minh cười.

“Lần trước chị nhờ em giúp cũng không áp úng như vậy.”

“Không phải, à... Thực ra...”

Hít sâu một hơi, dường như rốt cuộc Nhã Hàm cũng lấy được dũng khí, nàng khẽ cắn môi.

“Chuyện đó... Em... Em ở chung một chỗ với Linh Tĩnh hay Sa Sa?”

“Ừ?”

“Chị... Chị phát hiện cái này trên giường Linh Tĩnh, bị gối đầu của nó đè lên, em ở cùng một chỗ với Linh Tĩnh sao...”

Bước vài bước đến bên chiếc bàn, Nhã Hàm mở đèn bàn ra, sau đó tay trái xoè ra thật nhanh, một chiếc áo mưa màu vàng nhạt rơi xuống trước ngon đèn, ngoài bao bì có hình trái chuối, nghĩa là có hương chuối, lúc này dưới ánh đèn, hình trái chuối kia đặc biệt rõ ràng.

Nhìn vẻ mặt hơi bình tĩnh của Nhã Hàm, Gia Minh trừng mắt nhìn:

“Thực ra, thứ này cũng không phải dùng để làm chuyện đó, tác dụng của nó có rất nhiều nha, không có việc gì cũng có thể mang theo một cái trong túi quần, chẳng hạn như nếu như xe hơi của chị không có nước, lại không mang theo đồ chứa thì còn có thể dùng nó để múc nước, lại chẳng hạn như...”

“Chị không nói đùa!”

Đột nhiên, Nhã Hàm hô lớn khiến Gia Minh giật nảy mình. Hai người kinh ngạc một hồi lâu, Gia Minh nhún vai:

“Có quan trọng không?”

“Đương nhiên là quan trọng!”

Nhã Hàm lại lớn tiếng nói.

“Tại sao không quan trọng được! Các em... Các em vẫn chỉ là học sinh trung học, vẫn chỉ là... vẫn chỉ là người chưa thành niên, tại sao các em có thể như vậy... Sa Sa vẫn ở cùng với các em, nó sẽ nghĩ thế nào, hơn nữa... Hơn nữa...”

“Tốt rồi, tốt rồi, đừng kích động, thực ra nói cho chị cũng không sao cả, chỉ là chuyện thực sự hơi khó nói.”

Gia Minh giờ tay lên ý bảo nàng yên tĩnh một chút.

“Thực ra... Em, Linh Tĩnh và Sa Sa ở chung với nhau... Ba người chúng em.”

“Ừ...”

Rõ ràng là Nhã Hàm không thể hiểu ngay được những lời này, vẻ mặt hơi mơ màng.

“Em và Linh Tĩnh, và Sa Sa.”

“Há?”

“Em biết chuyện này hơi khó hiểu, muốn giải thích cũng rất tốn nước bọt, nhưng nếu suy nghĩ cẩn thận lại không phải điều đã rõ ràng sao? Chị thấy bao nhiêu học sinh, trung học ở chung như bọn em? Ở cùng một nơi, đi làm kiếm tiền, cùng mua đồ dùng trong nhà, cùng ăn cơm, dùng chung đồ đạc... Ừ?”

Gia Minh nhìn nàng gật đầu.

“Em nói là... Ba người các em.”

Lòng ngực phập phồng kịch liệt, Nhã Hàm lui về phía sau một bước, vẻ mặt khá phức tạp. Nàng tháo cặp mắt kính nguy trang xuống, có vẻ như muốn khóc, nhưng càng nhiều là khó có thể tin nổi.

“Điều đó... Làm sao có thể, các em... Cùng nhau... Lên giường...”

Hai chữ cuối cùng tựa như rên rỉ.

Chậm rãi gạt đầu, Gia Minh thở phào nhẹ nhõm.

“Ngày thi tốt nghiệp Trung học cơ sở cuối cùng đó bọn em liên hoan ở biệt thự nhà Sa Sa, uống rất nhiều bia. Chị cũng biết thực ra từ lượng của em không tốt lắm, mà tệ hại hơn là một ngày trước cha Sa Sa lại dẫn gái về nhà, cho người cho xuân được vào trong rượu vang, mặc dù không nhiều lắm nhưng bọn em đã say, sau khi uống chai rượu vang kia, ngày thứ hai tỉnh lại thì đã như vậy... vốn không muốn giấu diếm chị, nhưng chị cũng hiểu mà, chuyện thế này rất khó nói thẳng ra được, nếu chị đã biết rồi... Cũng tốt.”

Gia Minh nhún vai bất đắc dĩ, vẻ mặt mỉm cười cũng có vẻ rất thẳng thắn. Nhã Hàm lắc đầu, lui về phía sau ngồi xuống chiếc ghế cạnh bàn qua thật lâu nàng mới nói lộn xộn:

“Cũng tốt... Có cái gì tốt, các em còn... Còn chưa trưởng thành, chị nói là ba đứa bọn em... Hai bác Diệp có biết không? Cha Sa Sa có biết không? Các em... Ba đứa bọn em...”

“Ồ, đương nhiên là không biết, nhà em thì không có gì, nhưng hai bác Diệp chắc chắn sẽ phản đối chuyện đó, nói không chừng còn đánh chết em hoặc

Linh Tĩnh... Cha Sa Sa cũng sẽ không cho phép bọn em làm chuyện như vậy, nếu chỉ là em và Sa Sa thì cũng không sao... Trước mắt nói ra sẽ không tốt, chỉ có thể che giấu, mọi người đều là bạn bè, chị biết cũng không sao, hẳn là chị có thể hiểu...”

“Hiểu! Chị có thể hiểu được cái gì!”

Nhã Hàm đột nhiên ngắt đầu, tiếp tục quát lên.

“Em, nếu như chỉ có em và Linh Tĩnh hoặc Sa Sa ở cùng một chỗ cùng không sao, nhưng ba người bọn em... Chuyện như vậy sẽ không ai đồng ý, em biết tương lai các em sẽ phải đối mặt với cái gì không!”

“Đại khái là hiểu.”

Thấy thái độ của Nhã Hàm kích động như vậy, Gia Minh thôi không cười, ánh mắt trở nên bình tĩnh.

“Chúng em đã sớm chuẩn bị sẵn sàng.”

“Chuẩn bị? Các em có thể chuẩn bị cái gì?”

Hít sâu một hơi, Nhã Hàm hơi hạ giọng.

“Chị biết em rất lợi hại, em không chỉ thông thạo thứ này thứ khác, em còn có thể giết người, chuyện em muốn làm không ai có thể ngăn cản được. Nhưng hai bác Diệp thì sao? Đến khi bọn họ không cho em lui tới với Linh Tĩnh nữa, em có thể giết chết bọn họ ư? Bọn họ nuôi em lớn lên từ nhỏ, em dám bắt kính với bọn họ sao? Cho dù thông qua được bọn họ, em có có thể dẫn Linh Tĩnh đi, nhưng Linh Tĩnh sẽ chịu đi theo em sao? Đi theo em, sau này nó còn vui vẻ được sao? Các em chuẩn bị đối mặt với tất cả... Các em không đối mặt được với điều gì cả. Chị... Chị là bạn tốt nhất của các em, cho nên... Cho nên chị mới nói với em như vậy...”

“Em hiểu...”

“Em không hiểu!” Nhã Hàm nhìn chăm chăm vào mắt Gia Minh một lúc lâu, sau đó chuyển sang chỗ khác, nhẹ giọng nói:

“Các em không có tương lai gì...”

“Em không ngờ chị sẽ nói như vậy...”

Cũng nhìn chăm chăm vào mắt nàng, Gia Minh cười hơi bất đắc dĩ.

“Vậy chị phải nói thế nào, chúc bọn em hạnh phúc sao? Nhưng chị biết chuyện này sẽ khó khăn đến mức nào, em cũng biết...”

Ánh mắt nhìn quanh bốn phía, Nhã Hàm lại nói lại thêm mấy câu hơi dư thừa.

“Chị... Các em là bạn tốt nhất của chị, chị mới nói những lời này, chị không hi vọng... Không hi vọng các em...”

“Em hiểu rõ khó khăn, nhưng em hi vọng chúng em có thể vượt qua được điều đó.”

Ngắm Linh Tĩnh đang biểu diễn trên sân khấu qua cửa sổ thủy tinh, Gia Minh cười. “Chúng em chỉ có thể ở chung một chỗ, bởi vì bây giờ chúng em không rời xa nhau được.”

“Đó chỉ là mượn cớ, sớm muộn gì bọn em cũng phải tách ra.”

Im lặng một lúc lâu, Nhã Hàm mới nói.

“Đến lúc đó sẽ có người bị tổn thương nhiều hơn.”

“Có lẽ vậy, em không loại trừ khả năng này, nhưng hiện giờ chỉ có thể như vậy...”

Lại là im lặng khó tả, tiếng ca của Linh Tĩnh vang vọng trên sân khấu.

“Ngra gỗ bốn ba làm em quên vết thương lòng Nơi thiên đường tràn ngập cười vui này Nhìn ánh mắt hâm mộ của người ta Không nên giữ anh mãi trong lòng Ngra gỗ không có cánh Nhưng có thể đưa em bay lượn Âm nhạc dừng lại, em rời rời xa Anh cũng chỉ có thể như vậy Âm nhạc dừng lại, em rời rời xa Anh cũng chỉ có thể như vậy...”

Sau ba giây khi tiếng nhạc dừng lại, trong lễ đường bộc phát tiếng vỗ tay như sấm, Linh Tĩnh khom người chào, nói cảm ơn, Nhã Hàm và Gia Minh yên lặng nhìn. Bỗng nhiên, Nhã Hàm nói:

“Chia tay đi, Gia Minh?”

“Ừ?”

“Em... Em cũng nên lựa chọn, Linh Tĩnh hoặc Sa Sa, hoặc không ai cả, càng kéo dài sẽ càng đau, em phải buông tha cho một trong hai đứa nó, hoặc là... Chị... Không phải chị muốn ép em phải quyết định, nhưng mà... Chị vẫn xem mình như chị của em, chị không hi vọng em sẽ như vậy. Linh Tĩnh và Sa Sa cũng là bạn tốt của chị. Em làm như vậy cũng chẳng qua là vì cá tính bẩm sinh của đàn ông mà thôi, đàn ông vốn đa tình, em sẽ hại hai đứa nó... Chị... Chị xem mình như chị của em, chị xem mình như.. Chị...”

Sắp xếp ngôn từ một lúc lâu, liền miên cần nhần nói như vậy, dường như Nhã Hàm bỗng cảm thấy lời nói của mình không còn mạch lạc, liền giật mình tại chỗ.

“Xin lỗi... Chị không biết... Không biết tại sao lại nói như vậy, chị... Sau này gặp ở trường học cũng đừng chào hỏi chị, trước khi em nghĩ thông suốt hoặc làm ra quyết định, chúng ta không còn là bạn bè nữa, chúng ta không còn là bạn bè nữa!”

Không ngờ được bỗng nhiên nàng lại nói ra như vậy. Gia Minh nướng mảy, vòng qua cái bàn đi đến bên nàng:

“Nhã Hàm...”

“Dừng đưng vào chị. '

Trong nháy mắt khi ngón tay Gia Minh vừa chạm vào bả vai nàng, Nhã Hàm kêu lên như bị điện giật, vung tay hất tay Gia Minh ra, thân thể đưng vào chiếc bàn ở phía sau. Mấy cuốn sổ ghi chép, một quyển lịch, đèn bàn loảng xoảng rơi xuống mặt đất, cánh tay Gia Minh cứng lại giữa không trung.

“Chị có tình gây sự...”

“Em quá đa tình...”

“Em không có.”

“Em có!”

“Chị...”

Nhìn hai hàng nước mắt chảy dài trên khuôn mặt Nhã Hàm trong bóng tối. Gia Minh kinh ngạc hạ tay xuống, sau đó nhẹ nhàng thờ dài, lui về phía sau hai bước.

“VẬY... Xin lỗi.”

Gật đầu. Gia Minh đi về phía cửa phòng.

“Chị yên lặng một lát đi, em đi trước.”

Mở cửa ra. Gia Minh dừng lại một lát:

“Có lẽ chị nói đúng, không chỉ hai bác Diệp, chị tức giận, em cũng không có biện pháp gì.” Sau đó cửa phòng đóng lại, ngăn cách với thế giới náo nhiệt bên ngoài, cũng ngăn cách bóng dáng Gia Minh.

Lảo đảo đến ngồi xuống ghế, Nhã Hàm bụm mặt nhỏ giọng khóc lên.

ÂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 165

Nhã Hàm Oi Nhã Hàm. (1+2)

Đèn đường phản chiếu lên những con sóng gợn lăn tăn trên mặt nước, mặt hồ nhỏ yên tĩnh, Nhã Hàm mặc áo khoác ngồi đó không biết đã bao lâu rồi.

Thời gian qua nửa đêm, dạ tiệc kỷ niệm thành lập trường cũng đã tan. Nhã Hàm không biết mình đến đây từ bao giờ, cũng không biết rốt cuộc kết quả của dạ tiệc thế nào, cuối cùng, trong lòng nàng đã không có những vấn đề này. Đi tới công viên vắng lặng ở sau núi này, xung quanh không có một bóng người, cho dù là đèn đường cũng chỉ có mấy cột thưa thớt, nàng muốn khóc nhưng lại không khóc nổi.

Trong lòng nhớ lại một năm kia khi mới trở thành cô giáo, nàng trở về từ nước Anh, mười chín tuổi, mọi người đều nói nàng là thiên tài, xưng hô như vậy cũng không thể che giấu hết được vẻ ngây ngô và non nớt. Bởi vì quan hệ của gia đình, nàng tiến vào học viện Thánh Tâm dạy học, vừa vào làm đã giữ chức vị rất quan trọng, mọi người cũng rất khách sáo với nàng, nhưng nàng biết bọn họ bàn luận sau lưng mình, mình sợ dĩ có thể vào làm việc tại nơi này, đơn giản là làm bình hoa, có đầu tư của Trương gia, làm hay không làm cũng đều không sao cả, xem ra không ai quan tâm nàng có thể làm tốt hay không.

Cho nên nàng uốn tóc quăn, mang mắt kính kiểu cũ, thu liễm tất xấu tùy tiện trước giờ, đeo giày cao gót và tất chân thành thực, với bất kỳ ai cũng đều đối xử bình đẳng mà nghiêm nghị. Ban đầu có lẽ còn có người cho nàng là cô bé ngây ngô, nhưng sau dần liền không có, học sinh biết nàng xử phạt nghiêm khắc, thầy cô giáo biết nàng không chừa tình cảm cho ai trong những việc công, hơn nữa có chỗ dựa cũng đủ cứng rắn, không ai dám chọc đến nàng. Mỗi lần nghe thấy mọi người nói nàng là lão xử nữ, trong lòng nàng luôn khá là đắc ý.

Trong đoạn thời gian kia, đương nhiên cũng có những lúc buồn chán hay không vừa lòng, mỗi lần nàng đều đến bên hồ nước sau núi này, dưới ánh mặt trời nhìn đàn cá chép bơi lượn rồi nhao nhao lao lên đớp những mẩu bánh bao nàng ném xuống, dưới ánh trăng nhìn sóng nước lăn tăn, cảm nhận thế giới yên tĩnh này, mỗi lần đều có thể khiến tâm tình nàng yên tĩnh lại, song lần này có vẻ như lại không được.

Bây giờ nhớ lại, thực ra quen biết với Gia Minh cũng chính vào mùa hè khi vừa mới trở lại Giang Hải đó, lần gặp mặt đầu tiên mình nghi ngờ thành tích học tập của hắn, kết quả là thái độ của hắn lại vô cùng ác liệt. Ồ, sau này mới biết lúc đó hắn đang chế tạo bom. Nghi hè đi cắm trại đã ngoại rồi gặp bọn cướp, dọc đường đi hắn biểu hiện rất anh dũng lại ghê tởm, song sau rất nhiều việc ngoài ý muốn, chuyện thậm chí lại được giải quyết hoàn hảo... ở võ quán hắn biểu hiện vô cùng hèn yếu, chỉ cần là luận võ thì đều chạy trốn, nhưng không có bao nhiêu người thực sự chiếm được tiện nghi của hắn.

Nói dối, từ khi quen biết hắn đến giờ, suy nghĩ tỉ mỉ lại, thực ra mình cũng chưa từng thực sự hiểu rõ được hắn, một đứa trẻ kém mình tới bảy tuổi lại có bản lĩnh lớn như vậy, hắn biết dùng súng, giết người, hiểu biết về máy vi tính, biết sáng tác nhạc, biết đàn ghita, biết chơi dương cầm, thậm chí còn có thể đóng giả thành phụ nữ một cách hoàn mỹ, ai biết hắn còn biết những thứ gì, từ đầu tới cuối hắn chưa bao giờ thể hiện bản thân một cách hoàn chỉnh trước mặt nàng, thế nhưng nàng lại vẫn cứ thích hắn.

Cho đến tận bây giờ đều là một quá trình biểu hiện giả dối, song phân tích rõ ràng lại thấy hơi nực cười. “Không nghĩ tới sẽ thích chị...” ở trước mặt nàng, hẳn luôn thoải mái nói ra tất cả, không có chút xấu hổ hay dửng dưng nào. Đùng vậy, hẳn không biết tâm tư của mình, không biết mình thích hẳn, giữa bọn họ chưa từng có hứa hẹn gì, chưa bao giờ có trách nhiệm, bọn họ chỉ là bạn. Mà ngay khi nàng có suy nghĩ ngốc nghếch là chờ hẳn lớn lên rồi sẽ nói thẳng với hẳn, hẳn lại ngủ cùng với hai người bạn tốt, tạo dựng một gia đình, chuẩn bị đối mặt với tất cả khiêu chiến từ bên ngoài.

Nhưng cho dù hẳn có trưởng thành thì nàng vẫn lớn hơn hẳn bảy tuổi, khoảng cách về tuổi tác này không thể nào thay đổi được.

Ba người ở chung một chỗ sẽ có trở ngại... Các em nên tách ra... Là em đa tình... Tất cả những cách nói này cuối cùng đều do mình ghen tị, nhưng có một chút là chính xác, mình không muốn làm bạn với hẳn nữa... Không hi vọng hẳn chỉ đơn giản là một người bạn, nhưng hết thấy những mong đợi này cũng đã không có ngày thực hiện được, mình lớn hơn hẳn bảy tuổi, hẳn kém mình tới tận bảy tuổi...

“... Cần thận trọng lại, thực ra không phải mọi chuyện đã rõ ràng sao? Chị đã thấy bao nhiêu học sinh trung học ở chung một chỗ như bọn em...”

Nên sớm nghĩ tới những thứ này, đáng tiếc mình vẫn ngu ngơ cho rằng bọn họ chẳng qua chỉ là bạn bè, là bạn tốt nhất, sẽ không lên giường với nhau, cho rằng hiện giờ mình chỉ có thể chờ đợi, nhớ tới mình biểu hiện như một cô bé ở trước mặt hẳn, nhớ tới hẳn bỗng nhiên chậm hiểu, thậm chí muốn khơi dậy dục vọng của hẳn, vì điều này, thậm chí mình còn làm mộng xuân đáng xấu hổ ngay trên giường của hẳn. Thực ra bất kể chờ đợi bao lâu, có thể ở chung một chỗ với Gia Minh vẫn luôn không phải là mình sao.

“Mày chỉ là đồ đàn độn... Mày là heo...”

Tiếng nói ghen ngào nho nhỏ vang vọng bên hồ nước tối đen. Thê mỹ mà run rẩy, Nhã Hàm lão đảo đứng dậy, hít sâu vài hơi.

Có lẽ chưa biết chừng rất nhiều năm sau, khi hồi tưởng lại đoạn ký ức quý giá này, thật lâu trước kia, khi mình vừa mới vượt qua tuổi thiếu nữ, mình từng yêu một người kém mình tới bảy tuổi, mình thích ở bên hẳn, gọi hẳn là anh Gia Minh như một con mèo nhỏ đáng thương hại...

Nước mắt lại chảy dài trên khuôn mặt, nghĩ tới đây, nàng lại không thể kiềm chế được mà nở nụ cười, xoay người bước đi mấy bước, một người xuất hiện trước mặt nàng.

“Ô?”

“A...”

“Vù... Rầm...”

Trong nháy mắt, vô thức nghiêng người sang, ra tay. Nhã Hàm bắt được cổ tay người nọ, chân phải đá ra, một cú đụng vai vô cùng lưu loát đánh bay người đó ra ngoài. Giấy dựa mấy cái, người nọ rên rí bò dậy, lúc này Nhã Hàm mới chậm rãi bỏ tư thế phòng ngự:

“Thầy, thầy Hứa...”

Trống ở phía sau, dĩ nhiên là Hứa Mặc.

“A...”

Xoa xoa bên hông, Hứa Mặc đau đến nhe răng nhếch miệng.

“Chuyện này... Xin lỗi, tôi không cố ý... Ài, dù sao... Tôi thấy cô rất ủ rũ đi ra ngoài từ phía sau sân khấu, liền... liền đi theo xem sao... Xin lỗi...”

Vừa xoa chỗ đau trên người, Hứa Mặc vừa vội vàng xin lỗi. Nhã Hàm nhìn hấn một lát rồi yên lặng thờ dài.

“Chuyện đó... Mặc dù không biết rõ mọi chuyện lắm, nhưng mà... Cô đừng đau lòng, hấn không biết quý trọng cô chính là hấn ngu ngốc, là tổn thất của hấn, cô... Cô đừng đau lòng...”

“Anh muốn ôm tôi không?”

“Ặc?”

Bị câu nói đột ngột của Nhã Hàm hù dọa, Hứa Mặc giật mình đứng yên tại đó. Song Nhã Hàm cũng không nhắc lại, dứt tay vào túi áo khoác, nước mắt vẫn còn vương trên khuôn mặt xinh đẹp, nhã nhặn, lịch sự, nhưng ánh mắt nàng lại vô cùng lạnh nhạt. Hứa Mặc do dự chốc lát rồi chậm chậm bước qua, nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai Nhã Hàm. Song sau ba giây, Nhã Hàm vẫn đẩy hấn ra, trong ánh mắt nàng có vẻ hơi mất mát.

“Xin lỗi... Không phải cảm giác này... Nếu là hấn, cho dù chỉ là vỗ đầu tôi, mắng tôi vài câu, thậm chí là trêu chọc tôi, tôi cũng sẽ cảm thấy vui vẻ. Hấn muốn ôm tôi nhất định tôi sẽ cảm thấy rất vui, nhưng anh ôm tôi, tôi chỉ cảm thấy khó chịu, chỉ muốn đẩy anh ra nhanh một chút, tôi như vậy... Sao có thể thích anh được. Xin lỗi... Còn nữa, hấn không ngốc, mặc dù hấn không quan tâm đến tôi nhưng hấn chưa từng làm sai chuyện gì, anh đừng mắng hấn...”

Giọng nói kia lạnh nhạt, lạnh nhạt tựa như một tia sáng rơi vào hồ nước. Nhã Hàm xoay người đi dọc theo còn đường xuống dưới chân núi. Một lát sau, Hứa Mặc hô:

“Tôi sẽ không bỏ cuộc!”

Song không có câu trả lời, Nhã Hàm chỉ yên lặng bước đi, đi đến dưới ánh đèn đường, sau đó xuyên qua bóng tối, lại đi đến dưới ánh đèn xa xa...

Hứa Mặc chậm rãi đi phía sau nàng, hai người một trước một sau xuống núi. Sau khi dạ tiệc kỷ niệm thành lập trường đã tan, sân trường trở nên rất yên tĩnh, chỉ có kí túc xá ở xa xa mới còn vài gian phòng còn sáng đèn. Sau khi đi qua sân vận động, một người mập mạp có vẻ như ra ngoài đi dạo phát hiện ra Nhã Hàm rồi đi tới, đó là hiệu trưởng học viện Thánh Tâm. “Chiến tích” lần kỷ niệm thành lập trường này rất không tệ, vốn Nhã Hàm đã tốn rất nhiều công sức, mặc dù hiện giờ đã đến rạng sáng nhưng đã quen thấy Nhã Hàm liêu mạng làm việc, lúc này mập mạp vẫn không thấy Hứa Mặc ở phía sau, liền cười đi tới hỏi nàng có muốn đến xem những thống kê đang làm hay không. Song khi tới gần, thấy nước mắt trên mặt Nhã Hàm, ánh mắt hấn mới trở nên hơi khó xử. Mím cười, Nhã Hàm lắc đầu.

“Tôi thất tình, muốn nghỉ ngơi.”

Hiệu trưởng tỏ ra kinh ngạc, Nhã Hàm lạnh nhạt nói:

“Xin lỗi.”

Nàng thất tình, lòng nàng rất đau...

***** “... Khi xe lửa tiến vào thành phố xa lạ này, đó là ánh đèn neon trước nay tôi chưa từng được thấy qua... Đã có người nói cho em biết, em hát rất khó nghe, có từng khóc trong lúc em hát...”

“Cậu mới hát khó nghe đến mức khiến người ta khóc đó. Sa Sa, đánh hẳn giúp mình!”

“Được!”

“Oa... Tha mạng. Linh Tĩnh, là cậu muốn mình dùng một ca khúc để phát biểu cảm nghĩ... Đừng khinh người quá đáng nha, hai sắc nữ các cậu, đừng cho rằng mình không làm gì được các cậu...”

Rầm rầm rầm... Rầm rầm rầm...

Một nam hai nữ lăn lộn trên giường, tiến hành một trận hỗn chiến kiêu diễm long trời lở đất, chẳng qua khi trên người hai cô bé chỉ còn lại đồ lót, trận đùa giỡn cũng chỉ có thể kết thúc tại đây. Hôm nay Sa Sa tới tháng, mà dựa theo thói quen gần đây của gia đình nhỏ này, khi một cô gái đến thời kì sinh lý, cô gái còn lại sẽ cùng nàng nghỉ ngơi để thể hiện ra mỹ đức có phúc cùng hưởng, mặc dù định nghĩa về hạnh phúc và khó khăn của các nàng khiến Gia Minh hơi oán thâm. Bởi vì các nàng định nghĩa mấy ngày nghỉ qua thành ngày hưởng phúc, để ăn mừng hai thiếu nữ vị thành niên thuần khiết rốt cuộc không bị Gia Minh đùa giỡn, chà đạp, về phần những lúc khác, đương nhiên đều là những ngày chịu khổ, các nàng phải dùng thân thể để khiến bạo quân Gia Minh vui vẻ.

“Đúng rồi, lúc Linh Tĩnh lên sân khấu, chị Nhã Hàm gọi cậu ra ngoài nói gì vậy? Mình thấy ánh mắt chị ấy lúc đó có vẻ hơi khác thường nha.”

Lúc Gia Minh, xô giày, Sa Sa đang ôm Linh Tĩnh ở trên giường hỏi.

“Ồ, chuyện hơi phiền toái, chẳng qua vấn đề cũng không lớn lắm.”

Gia Minh nhíu mày, sau đó cười.

“Chị ấy phát hiện áo mưa để dưới gối cho nên đã biết đại khái quan hệ của chúng ta, các cậu cũng biết đấy, chị ấy là cô giáo nên khá tức giận về chuyện này.”

“A...”

Linh Tĩnh mở lớn đôi mắt, “Vậy... Vậy cậu nói với chị ấy thế nào? Nói cậu ở cùng mình hay Sa Sa?”

“Mình thẳng thắn.”

Gia Minh nhún vai.

“Thăng, thăng thần!”

“Ừ, mọi người cũng quen thuộc như vậy, nói là bạn bè cũng không sai, mình cảm thấy nói thăng thần cũng không sao cả, nếu như có người khác nghi ngờ thì chị ấy còn có thể che giấu giúp chúng ta.”

“Nhưng nhưng nhưng nhưng nhưng nhưng mà..”

Lời nói của Sa Sa hơi rối loạn.

“Chị... Chị Nhã Hàm phản ứng thế nào? Cậu... Tại sao cậu có thể nói thăng ra chứ!”

“Ồ, phản ứng... Rất tức giận đi.”

Gia Minh cười.

“Chị ấy cảm thấy mình đa tình, sẽ hại cả đời các cậu, còn nói ba người chúng ta ở chung sẽ rất phiền toái, tóm lại là trong thời gian ngắn sẽ khó chấp nhận, chẳng qua chờ đến khi chị ấy nghĩ thông suốt thì vấn đề hẳn là sẽ không lớn nữa. Không có chuyện gì, nghỉ ngơi cho tốt đi, mình còn phải đi làm chút việc.”

Hôn lên trán hai cô bé, Gia Minh tắt đèn rồi đẩy cửa đi ra ngoài sân thượng, âm thầm nghe trộm hai cô bé đang bàn luận xôn xao. Đẩy cửa phòng nhỏ bên cạnh ra, Gia Minh ngồi xuống trước máy tính, bắt đầu diệt virus Hùng Miêu Thiệu Hương, hoặc nói là chương trình sửa chữa, dù sao virus này chỉ vì xoá hết xấu vết cụ thể trong lần đại chiến trên inte đó, cũng không nên làm quá tuyệt tình.

Sau khi viết chương trình mất chừng hơn một giờ, dùng danh nghĩa Công Trư Bạch Tuyết để đưa lên mạng, Gia Minh bung một ly nước sôi đi lên sân thượng. Bầu trời không có nhiều sao, đèn đường căn bản đều đã bị những người đến gây chuyện đập phá hỏng hết, loáng thoáng có thể thấy một số đội tuần tra tự phát qua lại trong bóng tối để phòng ngừa người của Vĩnh Thịnh bang nhân lúc ban đêm đến cắt dây điện hoặc phá đường ống nước, ở xa xa là ánh sáng phát ra từ học viện Thánh Tâm, từng chút từng chút hội tụ lại thành vàng sáng không lồ bao vây lấy trường học, uống một ngụm nước, hẳn nhớ tới Nhã Hàm cùng với rất nhiều chuyện ngày hôm nay.

Sau lưng vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng, sau đó cách một tiếng, tiếng rung o o vang lên, dụng cụ đấm bóp đặt lên gáy hẳn, sau đó tứ chi mềm mại của Linh Tĩnh quấn quanh người hẳn.

“Làm xong rồi sao? Thoải mái không?”

“Ừ. Sa Sa ngủ rồi sao?”

“Ừ.”

Vươn một tay ra phía sau. Gia Minh nhẹ nhàng ôm nàng, hai người im lặng tựa sát vào nhau. Qua một lúc lâu. Linh Tĩnh mới nhỏ giọng nói:

“Gia Minh, cậu nói xem... Có phải chị Nhã Hàm thích cậu không?”

“A, tại sao lại hỏi vậy?”

“Không biết... Nhưng mình và Sa Sa đều cảm thấy rất có thể, cậu cũng đã nói rằng chúng ta quen thuộc đến vậy, bình thường chị Nhã Hàm lại rất thân cận, chị ấy thích bắt nạt cậu, hiện giờ cậu cũng thích bắt nạt chị ấy, ừ...”

“Ha hã, đừng nói đùa, chị Nhã Hàm lớn hơn mình tới bảy tuổi đó, nghĩ lại cũng cảm thấy không thể nào có chuyện đó.”

“Nói vậy cũng đúng, chẳng qua...”

“Không có chẳng qua gì cả, cậu nghĩ lại xem, chị Nhã Hàm du học trở về, điều kiện gia đình tốt, vừa xinh đẹp lại có phong cách, sao có thể thích một đứa trẻ như mình được. Mình đi học vẫn ngủ gà ngủ gật, không hoà hợp với mọi người, rất nhiều người đều không thích mình, tự cho mình là đúng, cổ quái khó gần, bắt học vô thuật, quan trọng nhất là mình không đẹp trai, tổ hợp như vậy cậu cũng không cảm thấy kỳ quái sao... Cậu nói xem, nếu ban đầu giữa chúng ta không xảy ra chuyện hoang đường kia, cậu và Sa Sa có thể yêu thích mình sao?”

“Ha hã, khó nói...”

Linh Tĩnh cười nhẹ.

“Hiện giờ mình cảm thấy, cho dù không xảy ra chuyện kia thì sớm muộn gì mình cũng bị rơi vào tay đại sắc lang là cậu, còn phải cam tâm tình nguyện hai cô gái thờ chung một chồng nữa.”

“Đó cũng là suy nghĩ khi cậu lấy kết quả làm nguyên nhân mà thôi, sau khi chúng ta có quan hệ thể này, mọi người thường dễ dàng nhìn vào ưu điểm để suy nghĩ, thực ra trong mắt những người khác, mình quá nửa là người chẳng ra gì.”

Hơi im lặng một lát, Linh Tĩnh ôm chặt lấy Gia Minh, lẩm bẩm:

“Không phải vậy... Bất kể thế nào mình cũng cảm thấy cậu là người tốt, cậu là người tốt nhất...”

“Ồ...”

“Còn nữa... Hôm nay mình hát thật sự không hay hả?”

“Không thể nào, mình nói đùa thôi, cậu hát rất hay.”

“Hi, cậu vẫn còn biết nói ngọt...”

Trong bóng tối, giọng hát trong trẻo kia vang lên.

“Bề ngoài lộng lẫy và ánh đèn sáng lạn anh là ngựa gỗ ở nơi thiên đường đó...”

Gió đêm mát mẻ, tiếng ca dịu dàng vang lên..

ĂN SÁT

Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 166

Tạo Vật Kỳ Tích. (1+2)

“... John ngồi cùng bàn với em là một tên ngu ngốc, phép trừ ba số mà cũng không làm được, đương nhiên, đa số các bạn trong lớp em đều ngu ngốc như vậy.. Từ khi biết nhà em là Mafia, những người đó bỗng nhiên rất muốn kết bạn với em, chẳng qua em mới không thèm để ý đến bọn họ, mẹ nói bọn họ chỉ muốn dựa dẫm vào em để có ma túy... Có mấy lần mấy người Johnny còn muốn lừa em hút, nhưng vì ông ngoại đã cho em gửi thư mùi vị mấy thứ kia trước đó nên bị em đoán được...”

Ngồi cạnh Gia Minh trên ghế salon, Heidi vung vẩy đôi chân trắng như tuyết và kể cho hắn nghe những chuyện xảy ra trong trường học, Marilyn mặc áo sơ mi trắng, quần jean đơn giản bung trái cây, món ăn nhẹ từ nhà bếp đi ra, mở to hai mắt nhìn.

“Ồ, trời ạ. Johnny học cùng lớp với con? Nó lại dám làm chuyện như vậy? Mà thậm chí con cũng không nói ra?”

“Ông ngoại sẽ cho người đến chém đứt một tay của cậu ấy.”

Heidy nháy mắt, nghiêm trang nói.

“Mẹ biết đấy, tiếp xúc với những chuyện máu tanh kia quá sớm sẽ để lại ám ảnh trong tuổi thơ của con.”

“Oh... My... God...”

Liếc mắt một cách khoa trương, Marilyn và Gia Minh đều nở nụ cười.

“Gia Minh, tốt nhất là cậu nhân lúc bây giờ để dạy cho nó những gì nên tỏ mò, những gì không nên tỏ mò. Vài ngày trước tôi phát hiện nó đang xem... Ừ, quyển sách kia tên là gì nhỉ, đúng rồi, Sơ lược về thế giới ma túy, nó mới mười hai tuổi mà thậm chí đã đặt cuốn Hắc Hậu học tại đầu giường, loại sách này sẽ làm ảnh hưởng đến tuổi thơ của nó... Có lẽ tôi nên tính toán đưa nó đi khỏi New York, sau đó mua truyện tranh về cho nó đọc...”

“Con là thiên tài.”

Nắm chặt quả đấm nhỏ, Heidi lớn tiếng kháng nghị.

“Thiên tài sẽ không xem những thứ truyện tranh nhảm chán kia, tương lai con muốn trở thành giáo phụ Mafia vĩ đại nhất”

“Giáo mẫu Mafia...”

Gia Minh cười sửa lại cho đúng.

“Có lẽ em nên trở thành một ngôi sao, mặc dù làm ngôi sao cũng không tốt lắm, nhưng dù sao cũng tốt hơn Mafia, cô giáo nói em có giọng rất tốt.”

“Ừ, em sẽ là ngôi sao nổi tiếng, sau khi có đủ lực ảnh hưởng mới tham gia vào Mafia sẽ tốt hơn, chú Billy đã từng nói, nếu là Audrey Hepburn lãnh đạo bọn họ, bọn họ sẽ hi sinh tánh mạng vì gia tộc mà không chút hối tiếc. Hơn nữa... Ngắm lại xem, một ngôi sao có được rất nhiều người hâm mộ, nhất định sẽ không ai nghĩ tới năng là giáo phụ. Không, giáo mẫu...”

Đứng trước bàn trà, Marilyn đưa tay lên nhẹ nhàng mân mê cánh môi, vẫn luôn nở nụ cười mê người.

“Có lẽ bạo lực có thể làm con thay đổi loại suy nghĩ đó, mẹ nghĩ Gia Minh sẽ rất vui vẻ đánh vào mông con, để đêm nay con chỉ có thể nằm úp sấp để ngủ...”

“Vô cùng vui lòng được ra sức.”

“Phản đối bạo lực!”

Vừa nghe nói vậy, cô bé vừa rồi còn có lý tưởng làm giáo phụ của xã hội đen đẫm máu lập tức che mông nhẩy xuống khỏi ghế salon, hô lớn khẩu hiệu.

“Bạo lực gia đình sẽ khiến trẻ em bị ám ảnh, hơn nữa thân sĩ sẽ không đánh vào mông thực nữ. Mọi người muốn thì có thể tự cảm nhận. Không thể để lại ấn tượng về bạo lực trong ký ức đơn thuần của con!”

“Nhưng chúng ta đang ở Trung Quốc, người Trung Quốc thường dạy trẻ em như vậy.”

Marilyn nhún vai không thêm để ý, Gia Minh cười dùng tiếng Trung nói:

“Có lẽ thân sĩ sẽ đánh vào mông thực nữ...”

Những lời này Heidy không hiểu nhưng Marilyn lại mở trừng mắt, khuôn mặt lập tức đỏ lên. Trùng mắt nhìn hấn, nàng đứng lên nói:

“Tôi đi chuẩn bị bữa trưa. Gia Minh cậu khó khăn lắm mới đến đây một lần.”

Cũng như đoạn thời gian hai năm về trước, sắp xếp cho hai mẹ con nàng ở trong ngôi nhà không mấy xa hoa này. Gia Minh tới mấy lần nhưng cũng không coi là nhiều, thỉnh thoảng đến nghỉ ngơi mấy giờ rồi lại vội vã rời đi, rất ít khi ở cùng mẹ con nàng trong thời gian dài. Chẳng qua Marilyn không oán trách chút nào, trái lại còn vô cùng vui vẻ, tính cách của nàng giống như một sợi tơ, tìm kiếm nơi gửi gắm tâm linh từ người nàng nương tựa vào, cho dù Gia Minh có muốn nàng ở trong căn phòng này cả đời thì có lẽ nàng cũng không có chút không vui nào. Tính cách như vậy thuộc về một loại bệnh trạng không thể nghi ngờ gì, nhưng cũng rất đơn giản, vô cùng dễ thỏa mãn.

Sau khi Marilyn vào nhà bếp, Heidy lại bắt đầu riu rít kể lể chuyện từ khi nàng vào học trung học, chuyện học sinh trong trường bắt đầu yêu đương và hút thuốc, chuyện nàng từng phát hiện một khẩu Colt có hình như con rắn ở nhà, bởi vì khẩu súng màu vàng kia quá phong cách khiến nàng không nhìn được

bắn thù một phát lên tường, sau đó cánh tay bị phản chấn bị thương, linh tinh vụn vặt, không chuyện nào giống chuyện nào.

“... Vài ngày trước trên lớp dạy về sinh lý, cô giáo phát cho chúng em mỗi người một cái áo mưa... Em bắt đầu có kinh nguyệt từ giáng sinh năm ngoái, trên sách có nói em đã có thể ân ái với người khác nha... Gia Minh, anh có ý kiến gì khi một cô gái mới mười hai tuổi mà đã lên giường không? Có cảm giác có tội không?”

Đang bị chuyện áo mưa khơi gợi lên vài suy nghĩ, Gia Minh vừa ăn trái táo mới gọt xong, vừa thuận miệng đáp:

“Ồ, hẳn là không sao cả.”

“Vậy lên giường với em được không?”

Cũng đang ăn táo, Heidy nhìn Gia Minh nói.

“Em đã tính toán thời gian, nếu làm chuyện đó lúc này rất có thể em sẽ mang thai nha, mười hai tuổi đã mang thai có phải là rất thú vị không, anh thích con trai hay con gái? Nghe nói người Trung Quốc đều thích con trai... A... Đau...”

“Ặc...”

Mờ tròng mắt, Gia Minh tức giận vẽ lên đầu Heidy một cái.

“Thôi ngay, đầu óc thiên tài của em suy nghĩ đến những thứ gì vậy, trè em... À, trè em không nên nghĩ đến những chuyện này.”

Chưa từng có kinh nghiệm dạy dỗ trè em, Gia Minh cảm thấy khá đau đầu.

“Thiên tài đương nhiên sẽ không giống những người khác. Còn nữa...”

Heidy tiếp tục cố gắng, sau đó lại hơi ù rũ.

“Còn nữa... Vừa rồi anh Gia Minh liếc mắt đưa tình với mẹ, đúng không?”

“...”

Gia Minh không phản bác được.

“Anh lên giường với mẹ...”

Cắn một trái táo, hai má nhô phình lên, Heidy buồn bã nói.

Mặc dù không tận mắt thấy Gia Minh và Marilyn lên giường nhưng cảm giác của cô bé lại tương đối nhạy cảm, một lát sau nàng mới ngẩng đầu lên nói:

“Mười hai tuổi thực sự không được sao?”

“Đương nhiên không thể.”

Nhẹ nhàng nhéo má Heidi, Gia Minh nở nụ cười.

“Vậy đến bao giờ mới có thể?”

“Anh cảm thấy...”

Vốn không có ý kiến gì với chuyện này, Gia Minh suy nghĩ một lát, miễn cưỡng xác định thời gian.

“Ít nhất là mười sáu tuổi, chẳng qua anh cho rằng, ở phương diện này bảo thủ một chút sẽ tốt hơn, đến lúc đó em phải lựa chọn cẩn thận...”

“Nếu như anh yêu thích người xinh đẹp, kêu gọi như mẹ, có lẽ em phải chờ đến mười tám tuổi mới được, đến lúc đó em đã là ngôi sao, mẹ cũng nên tặng anh cho em...”

Chống cảm lên đầu gối nhìn Gia Minh, tiểu Heidi lại rơi vào sự buồn bã khác.

“Nhưng không phải người Trung Quốc đều thích xử nữ sao, ở Mỹ, mười lăm tuổi mà còn là xử nữ đều rất ít nha...”

“Hiện giờ anh xác định, quả nhiên em xem rất nhiều sách không phù hợp với lứa tuổi...”

***** Sau khi Heidi ngủ trưa, Gia Minh nói về chuyện Heidi với Marilyn, Marilyn cũng trợn mắt há hốc mồm, quần jean mới cởi được một nửa cũng dừng lại, đôi chân thon dài cuộn lại, nơi gọi cảm giữa hai chân mơ hồ lộ ra sau lớp quần lót mỏng, cảnh tượng vô cùng mê người. Heidi đã nói sẽ gả cho Gia Minh, chẳng qua hai người đương nhiên cho rằng đó là nói đùa, chỉ là nài nỉ đoán được chuyện mình lên giường với Gia Minh, hơn nữa còn xem mình như tình địch, điều này thực sự khiến Marilyn kinh ngạc.

“Vậy, vậy, vậy... Nó, nó, nó...”

Áp úng một hồi lâu, đợi Gia Minh chỉnh lại quần áo cho nàng, mặc lại quần dài, Marilyn mới vội vàng xuống giường, muốn đi xem Heidi có nhìn lên không. Trong lúc tâm tình hỗn loạn, một ngày qua trở thành lần duy nhất không cởi quần áo khi chung đụng với Gia Minh từ khi Marilyn tới Trung Quốc. Gia Minh nói một số chuyện khác với nàng.

“Về mâu thuẫn giữa gia tộc cô và gia tộc Gambino, theo suy đoán của tôi, ít nhất phải nửa năm nữa mới đến tình trạng sống mái với nhau. Tình hình bên Mỹ tôi không tiện nhúng tay vào, cho nên nếu không có chuyện gì xảy ra với cô và Heidi thì tôi sẽ không nhúng tay vào. Mấy ngày nữa Joseph sẽ về nước, cô chỉ cần phủ nhận tất cả mọi chuyện là được, cứ nói là không gặp bất kỳ ai ở đây, cô chỉ dẫn Heidi ra ngoài giải sầu, dù sao có một số việc trong lòng tất cả mọi người đều hiểu rõ.”

“À, chuyện này...”

Marilyn đỏ mặt xấu hổ.

“Tôi và Heidy chỉ muốn đến gặp...”

“Ừ, tôi hiểu. Chẳng qua đám người đang nhìn chằm chằm vào cô bây giờ thực sự cũng hơi khó giải quyết, tính ra nguyên nhân cũng là vì tôi.”

“Một đám người khác?”

“Tạo Vật Kỳ Tích.”

Gia Minh gật đầu.

“Hắn là cô chưa nghe nói đến cái tên này, nhưng chắc là đã nghe nói đến Trí Tuệ Thiên Quốc.”

“A! Trí Tuệ Thiên Quốc?”

Marilyn gật đầu.

“Đúng là tôi đã nghe nói qua cái tên này, theo như tinh báo của chúng tôi, nghe nói đó là một tập đoàn lớn thần bí nhất của Mỹ. Nghe nói FBI và cục An toàn quốc gia đều có rất nhiều người của bọn họ, bọn họ được chính phủ ủng hộ sao?”

“Tương tự như vậy, nói hoàn toàn là một ngành thuộc chính phủ cũng không đúng, trong đó có người của chính phủ, cũng có rất nhiều người tự do, thành viên trung tâm là những nhân viên kỹ thuật như máy nhà khoa học biến thái, hacker, thành viên bên ngoài là đặc công, sát thủ. Đối với bọn họ, Mafia chỉ là những tổ chức xã hội không đáng nhắc tới. Tạo Vật Kỳ Tích lại càng bí mật hơn một chút, bọn họ thân cận với giáo đình Vatican hơn là với chính phủ Mỹ, từ khi thành lập đã cố gắng vì mục tiêu truy tìm dị năng giả, tự nhận là những kẻ tài trí hơn người đại biểu cho Thượng Đế, ha ha, thực ra cũng không khác những tổ chức tà giáo bao nhiêu.”

“Tôi đã từng nhắc tới dị năng giả rồi, thành thật mà nói bọn họ cũng chỉ là những người hơi kỳ quái là tiến hoá giả, không cần quá để ý. Chẳng qua có một số người hết lần này tới lần khác lại rất thích đem chuyện này ra để nói, dị năng giả mạnh nhất được gọi là tự nhiên tiến hoá giả, dị năng giả như vậy có khả năng phi thường, mấy trăm năm mới xuất hiện một người. Có người cho rằng mình cũng là một trong số đó, đương nhiên hiện giờ không thể nào xác định được, căn cứ chính xác duy nhất còn lưu lại cho đến bây giờ là một tổ chức rất mạnh ở châu Âu tên là U Âm Thiên Cầm, người thành lập nên nó là một tự nhiên tiến hoá giả rất mạnh, hơn nữa còn tìm được phương pháp truyền thừa dị năng của mình từ đời này qua đời khác, Tạo Vật Kỳ Tích và phía Vatican cũng có hứng thú tìm kiếm những người như vậy, sau đó tôn sùng bọn họ là thần hoặc hi vọng thông qua bọn họ để thống trị thế giới, hiện giờ bọn họ cũng vì nguyên nhân đó mà theo dõi tôi...”

“Gia Minh, cậu là... Cậu là tự nhiên tiến hoá giả?”

Gia Minh lắc đầu:

“Đương nhiên tôi không phải”

“Vậy tại sao bọn họ lại theo dõi cậu? Ồ, tôi hiểu rồi.”

Marilyn gật đầu.

“Vào năm ngoái ở Trung Quốc xảy ra một sự kiện kinh khủng gây ảnh hưởng rất lớn, một du thuyền tên là Tinh Mộng bị tấn công trên biển, một người Trung Quốc thân bí đánh lui sát thủ mạnh nhất thế giới. Gia Minh, là cậu sao?”

“Đầu mối không chỉ dừng lại ở đây.”

Gia Minh thờ dài.

“Tóm lại có rất nhiều nguyên nhân. Mà khi phân tích tất cả mọi chuyện, đại đa số người đều bởi vì tôi là một đứa trẻ nên phớt lờ đi, nhưng sau khi chuyện sự chú ý đến các phương hướng khác, bọn họ trái lại lại dự đoán rằng tôi có thể là tự nhiên tiến hoá giả, vì vậy trước tiên sẽ giám thị cô và Heidy, hiện tại lại phái người đến để đánh giá tình hình.”

Dừng lại một chút, Gia Minh bấu môi bắt đầu đi, trong mắt xuất hiện vẻ đờ đẫn:

“Là một người nước ngoài tên là James Cook, mỗi ngày đều cho người đến giám sát tôi, muốn âm thầm bày mưu đặt kế thông qua Vĩnh Thịnh bang, còn cho rằng tôi không biết chuyện gì cả...”

***** Khi ánh sáng mờ lúc chạng vạng dần tắt đi, bóng đêm phủ xuống, tiếng nhạc vang lên trong phòng khách, người trong nhà ăn cơm xong, ngồi trên salon xem ti vi.

Đối với Trương gia, rất lâu mọi người chưa từng ngồi xem TV cùng với nhau như thế, ngay cả Trương Kính An vẫn luôn nghiêm túc cũng không có lên lầu ngay sau khi ăn xong mà vẫn ngồi trên ghế salon trong phòng khách, giả bộ nhìn chăm chăm TV và nói chuyện phiếm với người vợ thứ hai của mình, ông ta nói về chuyện ở công ty, người phụ nữ mặc y phục rất gợi cảm thì nói về chuyện đi dạo phố mua đồ, mà thực ra rõ ràng sự chú ý của hai người đều nhằm vào Nhã Hàm.

Kể từ khi đi dạy học, hơn nữa sau lần trước Trương Kính Anh ép nàng lập gia đình, Nhã Hàm rất ít về nhà vào những lúc không cần thiết, rất ít yên lặng ngồi trong phòng khách xem TV, rất ít khi lộ ra vẻ mặt u buồn mà cô đơn như vậy.

Mặc váy ở nhà đơn giản, Nhã Hàm ôm gối ôm màu xanh biếc, co chân lên ghế salon, nhìn chăm chăm TV, đôi mắt vô thần, không nói một lời.

“Lại nói, mấy hôm nay công ty gặp tổn thất rất lớn...”

Liếc nhìn con gái, Trương Kính An nhú mày nói tiếp chuyện công ty.

“Một kỹ thuật viên máy tính thích lên mạng, nghe nói còn thích kỹ thuật hacker, kết quả là chiều hôm đó bị dính virus gì đó trên mạng dẫn đến toàn bộ hệ thống mạng của công ty bị tê liệt, tất cả phần cứng đều bị hỏng khiến phải ngừng sản xuất cả mười hai tiếng, sau đó vẫn không thể giải quyết được, may là sau đó có người công bố phương pháp giải quyết trên inte mới có thể khôi phục lại dữ liệu... Sớm biết như thế thì không nên triển khai tin học hóa toàn diện

trong công ty... Chẳng qua người công bố ra phương pháp giải quyết kia cũng rất thú vị, tên là Công Trư Bạch Tuyết...”

“Công Chúa Bạch Tuyết?” Mẹ hai hỏi lại.

“Không phải, là Công Trư, chính là heo thường bị giết mổ, Công Trư Bạch Tuyết.”

“Ha hả, ha hả...”

Mẹ hai che miệng cười, ngồi ở bên, mặt Nhã Hàm cũng hơi thay đổi.

“A, em nhìn xem, trong mục tin tức cũng nhắc đến rồi, loại virus này bộc phát trên toàn thế giới ngày hôm qua, rất lợi hại. Nhã Hàm, không phải con nói gần đây có học máy vi tính sao? Hacker lợi hại như vậy là tầm gương đáng để học tập đó, đương nhiên, không nên học tập hành động của hắn, ha hả..”

Trương Kính An vừa nói xong, trong mục tin tức trong TV đã xuất hiện bức tranh Hùng Miêu Thiêu Hương rất xấu xí.

“Khoảng bốn giờ ba mươi chiều hôm qua, một virus tên là Hùng Miêu Thiêu Hương đã lây lan trên toàn thế giới...”

“Ha hả, con gấu trúc kia thật là khó coi, xem ra mặc dù là một hacker lợi hại, nhưng lại là một người vẽ tranh rất kém coi.”

Mẹ hai cười nói, để khiến con gái chú ý. Trương Kính An cũng ừ một tiếng, gật đầu cười theo.

Nhìn bức tranh kia, cô gái vừa bị mẹ kể mắng là kém coi ngay người một hồi lâu, sau đó nói:

“Bức tranh kia là con vẽ...”

“Ha hả...”

“Ha hả...”

Hai người ngồi bên cạnh ngẩn người, sau đó cười khúc khích phụ họa. Một lát sau, mẹ hai nói:

“Lão gia, hôm qua em mua một chiếc đồng hồ đeo tay... vốn cũng định mua cho anh một chiếc... Chỉ là đó không phải loại dành cho tình nhân đợi lát nữa em cho anh xem...”

“Ừ”

Hiển nhiên, bọn họ không tin lời nói dối kém coi của Nhã Hàm...

ĂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 167

Đông Phương Nhược. (1+2)

Ngày nghỉ mừng 1 tháng 5 đã qua, cuộc sống dường như lại trở lại với quỹ tích vốn có, đương nhiên, thay đổi vẫn tồn tại.

Mỗi sáng sớm, ba người Gia Minh và Huân sẽ cùng nhau rèn luyện, thành viên câu lạc bộ võ thuật vẫn luôn đứng ra oai từ đằng xa trước đây đã biết điều hơn rất nhiều. Nhìn Huân chậm rãi đánh Thái Cực quyền, ánh mắt mọi người trở nên càng phức tạp hơn. Sau gần một tháng xin nghỉ, Hứa Nghị Đình lại trở lại trường học, chỉ là năng càng trở nên quái gở hơn trước đây, lúc nào cũng rầu rĩ buồn bã, rất ít khi vui vẻ, mặc dù Linh Tinh và Sa Sa đồng tình với cảnh ngộ của nàng nhưng cũng không nghĩ ra được nhiều biện pháp để giúp nàng, thỉnh thoảng gặp thì chào hỏi đã là cực hạn.

Về quan hệ với Nhà Hàm, Gia Minh cũng không nghĩ ra được biện pháp xử lý tốt. Nghe nói sau ngày lễ thành lập trường, Nhà Hàm đã chuyển về nhà nghỉ ngơi, không thể chạy đến phòng làm việc của Nhà Hàm sau giờ học để đấu võ mồm với nàng nữa cũng khiến Gia Minh cảm thấy hơi mất mát, nhưng cuối cùng cũng không thể làm gì khác được.

Về mặt khác, chuyện thu mua nhà cửa của Vĩnh Thịnh bang vẫn đang tiến hành, nghe nói đã xảy ra mấy lần xung đột với quy mô không lớn lắm ở đầu phố. Gia Minh, Linh Tinh và Sa Sa cũng đã gặp phải một lần. Một phần nhỏ dân cư đã ký hợp đồng với Vĩnh Thịnh bang nhưng phần lớn vẫn đang thủ vững. Mà trong thời gian này, James Cook vẫn tiếp tục cho người âm thầm giám sát hẳn.

Tạo Vật Kỳ Tích không có nhiều người ở Trung Quốc, những tên tiểu lâu la của Vĩnh Thịnh bang này đương nhiên không thể thực sự giám sát được Gia Minh nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy phiền toái. Nếu như người đến là người của Bùi La gia, sợ rằng Gia Minh đã sớm ra tay giết chết, song nhiều hơn một chuyện không bằng ít đi một chuyện, cho dù Gia Minh có tự tin hơn nữa thì cũng không cho rằng chỉ một mình mình có thể đối kháng được với cả một tổ chức. Sau khi trở thành kẻ địch với Bùi La gia, vẫn còn có Viêm Hoàng Giác Tinh chống đỡ chút ít, mà dưới tình huống lúc này, thật sự cũng không cần thiết ép Tạo Vật Kỳ Tích trở thành kẻ địch với mình. Còn nữa, là người được phái ra để truy tìm tự nhiên tiến hoá giả. James Cook cũng là một nhân vật lợi hại của Tạo Vật Kỳ Tích, trước khi chuyển sang kiếp khác hẳn đã từng nghe đến cái tên này, chỉ là chưa từng tiếp xúc với nhau, trước mắt đương nhiên phải lấy cẩn thận làm đầu.

Sau khi biểu diễn xong, Phương Vũ Tư rời Giang Hải, mang theo một ca khúc Gia Minh viết cho nàng - dĩ nhiên không phải là Toàn Mộc. Tương đối mà nói chất lượng của Toàn Mộc còn cao hơn bài hát kia một bậc, Gia Minh đưa nó cho Đồng Đan Văn. Trên thực tế đó cũng là một ám hiệu cho Phương Vũ Tư: Tôi không thích cô, đừng đến làm phiền tôi nữa.

Mẹ con Marilyn rời đi vào ngày mừng 5 tháng 5, lần này chuyện Joseph đến Giang Hải để đầu tư chỉ là ngụy trang, nếu hiện giờ mục đích không đạt được, đương nhiên sau khi xử lý xong một số chuyện vặt vãnh sẽ phải trở về New York. Cứ việc không tình nguyện trở về nhưng rốt cuộc tiểu Heidy vẫn hiểu chuyện, đương nhiên, có lẽ có hiềm nghi là quá mức hiểu chuyện.

“... Em không muốn đi, chẳng qua không thể để mẹ tiếp tục lên giường với anh... Đã nói rồi đó, khi nào em trở thành ngôi sao, anh phải đến cưới em nha...”

Lúc lưu luyến chia tay, cô bé lằm bằm những lời đó, Gia Minh thật sự cũng có cảm giác dở khóc dở cười. Lúc này hẳn lớn hơn Heidi bốn tuổi, song trong lòng hẳn dường như đã xem cô bé như con gái mình. Vì như lấy quan niệm truyền thống của người Trung Quốc để nói, có con gái xinh, đẹp, thông minh lại tinh quái như vậy, khả năng bệnh tim phát tác lúc tuổi già sẽ cao hơn người bình thường gấp mấy lần.

Sau khi hai mẹ con họ rời đi, sáng sớm ngày 7 tháng 5, Gia Minh gặp lại Nhã Hàm vừa trở lại trường học, mái tóc quấn cuộn sóng thành thục, mắt kính lớn kiểu cũ, nàng đi ra từ bãi đậu xe, vẫn mang vẻ mặt nghiêm khắc quen thuộc khi ở trường học. Gia Minh khoá xe đạp trong làn gửi xe rồi chào hỏi một cách hữu hảo. Nhã Hàm đứng nguyên tại chỗ, lặng lẽ nhìn hắn.

“Khỏe không?”

Bước đến gần, Gia Minh cười phất phất tay. Hô hấp của Nhã Hàm hơi rối loạn một cách rõ ràng, bộ ngực phập phồng kịch liệt, sau đó mới cứng nhắc mở miệng.

“Chị... không muốn nói chuyện với em...”

“À... Em cho là...”

“Không phải là em sai, là chị chưa suy nghĩ kĩ... Là chị cố tình gây sự, nhưng chị chán ghét sự trêu đùa và ngụy trang của em rồi, chị căn bản không hiểu được em, không biết em là người thế nào... Xin lỗi, ở trong trường học chị chỉ là cô giáo của em, em nên gọi là cô Trương.”

Hai tay buông thõng ở hai bên, hơi ngẩng đầu, vẻ mặt Nhã Hàm khá cứng nhắc. Gia Minh gần như có thể cảm nhận rõ ràng sự cứng nhắc và căng thẳng của thân thể nàng, chân chờ một lát hắn mới mím cười gật đầu:

“... Cô Trương, buổi sáng tốt lành.”

“Buổi sáng tốt lành...”

Bốn chữ đơn giản, Nhã Hàm nói xong trong một hơi, song chữ tốt lành cuối cùng vẫn còn kéo dài một chút, trong tiếng lặc cộc, nàng đi giày cao gót bước nhanh rời đi, khi rẽ vào một khúc quanh mới đưa tay lên lau khoé mắt đã ướt át.

Trong vòng bốn, năm ngày qua đã suy nghĩ nhiều lần, từ phân tích dựa vào lý trí đến khát vọng cảm tính, phòng tuyến nội tâm vốn đã được dựng lên ảm ảm sụp đổ trong nháy mắt khi vừa gặp hắn, rất nhu nhược, rất khó coi, nhưng có lẽ... Đây là kết cục cuối cùng giữa nàng và hắn đi...

Nhã Hàm, đừng khóc...

***** “Mặt trời nhô lên cao, bông hoa cười với tôi, chim nhô nói, sớm sớm sớm, tại sao cậu lại đeo thuốc nổ trên lưng, tôi đi nỗ trường học, thầy giáo không biết, kéo kíp nổ, tôi bỏ chạy, oanh một tiếng, trường học không thấy đâu...”

Giữa trưa, theo tiếng ca nhỏ nhỏ, máy bay trực thăng mô hình được điều khiển từ xa bay lên bầu trời, lượn vòng qua sân bóng chuyền, ngồi trên lan can bằng đá ở cạnh sân là Gia Minh và Huân vừa mới ăn trưa xong.

“Bộ phận điều tiết bên phải có vẻ không nhạy lắm, chẳng qua cũng không có biện pháp, tự mình làm ra, không tránh khỏi sẽ xuất hiện vài khuyết điểm như vậy, cô hiểu nguyên lý của những thứ này là được rồi...”

Sở dĩ hát ca khúc như vậy cũng là tự nhiên, dù sao làm máy bay trực thăng điều khiển từ xa này thực ra cũng là dạy Huân kỹ thuật đánh bom. Về mặt khác, Gia Minh có thể hiểu được nguyên lý và thao tác các loại máy móc cơ giới thực dụng, đối với hắn, sát thủ chính là một nghề nghiệp mà tất cả mọi thứ đều phải biết một chút. Lúc này hắn cũng đang tiến hành dạy dỗ Huân theo kiểu nhồi vẹt dựa trên lý luận đó.

“Học kỳ này vẫn còn hơn một tháng nữa, phải nắm chặt được những thứ tôi đã nói trước đây, đến nghỉ hè nghĩ biện pháp thử nghiệm thực tế, dùng xe găng máy để phá huỷ Cadillac... Đến kỳ nghỉ đông, cô có thể về Nhật Bản, khi đó có thể thông qua Cao Thiên Nguyên lấy một số vật tư quân sự để nghiên cứu, như xe tăng, trực thăng, máy bay chiến đấu đều phải hiểu biết chút ít...”

Nếu như phân loại tường tận về kiến thức vật lý cơ giới thì thực sự quá rộng lớn, uyên bác, muốn biết tường tận được những thứ này, cho dù học đến tiến sĩ cũng chưa chắc đã hiểu hết được, cứ việc chú ý về tính thực dụng đã rút nhỏ phạm vi đi rất nhiều, nhưng phạm vi này vẫn quá mức rộng lớn. Sau khi nhận được lời ra lệnh của Gia Minh vào mấy ngày trước, Huân bắt đầu không ngừng tìm đọc kiến thức về phương diện này trong thư viện, thời gian quý giá, nói chuyện với Gia Minh xong năng liền gạt đầu rời đi. Trực thăng điều khiển từ xa bay vài vòng quanh cột cờ, Gia Minh cũng đang nghĩ đến chuyện Linh Tĩnh nói vào bữa trưa.

“Buổi sáng mình gặp chị Nhã Hàm, cảm giác khi nói chuyện thật khó xử... Thành thật mà nói, mình còn tưởng rằng chị ấy sẽ mắng mình và Sa Sa một trận, nhưng chị ấy lại không nói gì, mình cũng cảm thấy rất mất tự nhiên, biết chị Nhã Hàm đã mấy năm rồi, đây là lần đầu tiên mình cảm thấy chúng mình như người xa lạ vậy...”

Gia Minh cũng đã trải qua cảm giác tương tự lúc sáng, tính cách Nhã Hàm ngoài mềm trong cứng, nhưng dù sao cũng là người trọng tình cảm, hiện giờ cũng chỉ có thể mong thời gian có thể làm nàng hiểu rõ ràng điều này, để mọi người có thể tiếp tục là bạn. Trong lòng đang suy nghĩ đến chuyện này thì một người xuất hiện từ đằng xa, sau đó đi tới, chính là Đông Phương Uyển đang vừa đến gần vừa ngửa đầu lên nhìn máy bay đang bay trên trời.

“Cậu làm? Ồ, tại sao lại đột nhiên có hứng thú với loại mô hình máy bay này?”

“Có việc gì không?”

“Thấy cậu ngồi một mình ở đây, đến nói chuyện một chút không được sao?”

Ngồi xuống bên cạnh Gia Minh, Đông Phương Uyển nhún vai.

“Dẫn một người em họ đến trường chơi, chẳng qua cũng khá phiền toái, cô bé... Đôi mắt bị tật không nhìn thấy gì cả, thân thể cũng rất yếu ớt, vừa đi được một lát đã có vẻ không thoải mái nên mình dẫn tới phòng y tế tìm cô Lý, hiện giờ chắc là đã nghỉ ngơi rồi, mình liền đi ra...”

“Sao lại nói những chuyện này với mình...”

Những là sẽ thốt ra những lời này, đây là cách nói chuyện thường dùng khi hai người chạm mặt với nhau, song ý nghĩ về cô gái bị mù ở Đông Phương gia vừa biện lên trong đầu, giữa trán Gia Minh đã giật giật:

“Mất... Bị tật?”

“Ừ.. Đúng rồi...”

Đông Phương Uyển gật đầu.

“Nghe nói hình như bà ngoại cô bé có họ về đẳng ngoại với Hoàng gia cậu, như vậy cô bé cũng được xem như là người thân của cậu, không biết cậu nên gọi cô bé là chị hay dì, ha ha... Lại nói, người thân trong nhà rất nhiều, đến hôm nay mình mới biết có một người em họ như vậy, từ nhỏ thể chất cô bé đã rất yếu ớt, bị đưa đến núi Nga Mi an dưỡng, đây là lần xuống núi đầu tiên, này này, nếu tính như vậy, chúng ta cũng là người thân thích nha, không biết mình là chị hay dì cậu...”

Gia Minh nhú mày im lặng, trong đầu gần như đã xuất hiện một cái tên, nâng tới làm gì ... “Nghe nói ngày mai nàng sẽ đến Hoàng gia chào hỏi, nàng ở trên núi từ nhỏ, chưa từng gặp người ngoài, cậu cũng đừng quá quái gở khiến nàng sợ hãi, đúng rồi, nàng gọi là Đông Phương Nhược...”

Đông Phương Nhược... Đột nhiên, cái tên này xuất hiện trong trí nhớ, mặc dù nghe qua không nhiều nhưng đúng là Gia Minh đã nghe nhắc đến cái tên này.

Đó là sau khi Nguyệt Trì gia, Cao Thiên Nguyên và U Âm Thiên Cầm lần lượt sụp đổ, Kelly Denime bốn tâu khắp nơi trên thế giới để tìm cách đối kháng với Bùi La gia. Đông Phương Lộ cũng đã trở thành gia chủ của Đông Phương gia, đưa Đông Phương gia trở thành một trong số những thành viên quan trọng nhất của Viêm Hoàng Giác Tỉnh. Trong quá trình Bùi La gia chèn ép Viêm Hoàng Giác Tỉnh đã xuất hiện mấy chuyện vô cùng kỳ quái, vừa lúc giải cứu Viêm Hoàng Giác Tỉnh thoát khỏi cục diện có nguy cơ sụp đổ, một cô gái mù tên là Nhược Nhược đã từng xuất hiện một lần trước mắt sát thủ của Bùi La gia.

Lúc đó Gia Minh cũng không tham dự vào hành động này, nhưng từ mấy lần Bùi La gia hành động rồi bị tổn thất thảm trọng đến những điều tra sau đó đều lâm vào tử cục, không tìm được bất kỳ lý do gì, vì vậy mới nói rằng tình huống hơi quỷ dị. Có mấy bản báo cáo điều tra về cô gái Nhược Nhược này, nhưng tình báo có được cũng chỉ là những chuyện đơn giản như Đông Phương Nhược có thể trạng yếu, nhiều bệnh tật, từ nhỏ đã an dưỡng tại núi Nga Mi.

Chẳng qua cũng từng có một người điều tra đã viết một báo cáo tương đối khó tưởng tượng, dự đoán rằng Đông Phương Nhược là dị năng giả do Viêm Hoàng Giác Tỉnh bồi dưỡng ra, có được con mắt tâm linh có thể nhìn rõ tất cả, thậm chí có thể xem là tự nhiên tiến hoá giả. Báo cáo này không đưa ra được chứng cứ, sát thủ làm báo cáo cũng không có bao nhiêu uy tín trong tổ chức, vì vậy bản báo cáo này chẳng qua cũng chỉ được đưa đến trước mặt Gia Minh một lần, sau khi xem đó như tiểu thuyết tự sướng liền cười trừ.

Song bây giờ nghĩ lại, chuyện này thật sự khá là không tầm thường...

Từ khi Bùi La gia mở rộng dã tâm của mình đến sau này U Âm Thiên Cầm sụp đổ, trong thế giới ngầm cũng không có bóng dáng Đông Phương Nhược.

Mà mặc dù hiệu ứng hồ điệp sau khi mình sống lại ảnh hưởng đến rất nhiều người, nhưng quá nửa cũng chỉ nằm trong phạm vi thế giới ngầm, nếu Đông Phương Nhược này thật sự là thân thể yếu, nhiều bệnh tật từ nhỏ, thanh tâm quả đục tựa như ni cô thì tại sao lúc này nàng lại đột nhiên thoát khỏi quỹ đạo lịch sử? Dù sao theo lời Đông Phương Uyển nói, vị em họ Nhược Nhược này có quan hệ nhất định với Viêm Hoàng Giác Tinh, mà khi chính mình tàn sát Hoàng gia lúc hai mươi tuổi đã từng điều tra tất cả các tài liệu liên quan đến Hoàng gia, nếu nàng đã xuất hiện trước đó một lần thì chắc chắn mình sẽ không bỏ sót...

Kết hợp tình huống trước mắt và bản thân mình đang chuẩn bị một số thứ để đối phó với James Cook, mục đích đột nhiên xuống núi của cô bé Nhược Nhược này hẳn là vì...

Sau khi tán gẫu vài câu với Đông Phương Uyển, đề tài tự nhiên chuyển đến Gian Tố Ngôn, dường như từ sau lần được cứu đó, nàng bắt đầu sùng bái cô gái Gian Tố Ngôn hoàn mỹ mà không có thật này. Mà cũng bởi vì oán giận chuyện bông hoa nhài cấm bãi phân trâu như vậy, tiếng rầy rà theo thường lệ lại vang lên bên tai Gia Minh, nào là oán giận rằng hiện giờ đã sắp đến thể kỷ hai mốt rồi, tại sao còn có chuyện hứa hôn thể này, chị Tố Ngôn chắc chắn không thích cậu, đều là chuyện cũ, không có chút mới mẻ nào. Không lâu sau, Gia Minh vốn đã sắp không nhịn được cười liễn điều khiến máy bay lao xuống.

“... Cậu biết không? Cánh quạt của trực thăng được làm từ lá sắt mỏng sắc bén như dao, với tốc độ quay này, giúp cậu cắt tóc hay làm đẹp cũng không có vấn đề gì. Tố Ngôn là con dâu nuôi từ bé của mình, liên quan gì đến cậu, cậu đừng có vô ve như con ruồi mãi thế...”

“Hừ, mình không tin cậu dám làm, cậu thử một chút xem... Oa, Cố Gia Minh, nếu cậu dám đụng đến một sợi tóc của mình thì mình sẽ giết cậu, a a a a...”

Vừa rồi còn nói rất hùng hồn, mắt thấy máy bay vẫn lao xuống mà không có chút dấu hiệu sẽ dừng lại nào, lại nghĩ đến tình hình thẳng này trước giờ vẫn rất ác liệt, Đông Phương Uyển bắt đầu ôm đầu chạy trốn chết.

“A, có giỏi thì đừng chạy, yên tâm, lần này cùng lắm cũng chỉ cắt một lọn tóc của cậu, mình rất biết chừng mực, tuyệt đối sẽ không để cậu bị hương...”

“Cố Gia Minh, mình sẽ không để yên cho cậu!”

Chạy một hơi đến cách xa đó, Đông Phương Uyển bỗng nhặt một cây gậy gỗ dưới đất lên, quát tới chiếc máy bay đang bay phía sau. Gia Minh điều khiển máy bay dừng lại, sau đó lao lên trời. Một người một máy bay bắt đầu giằng co, Đông Phương Uyển cầm gậy, vẻ mặt hưng phấn nói:

“Tới đây, có giỏi thì tới đây, dám tới mình sẽ đánh nát nó!”

“Cậu chờ xem.”

Nói thế nào thì máy bay mô hình cũng không thể linh hoạt như người được. Gia Minh điều khiển nó bay trên không trung một vòng, đúng lúc chuẩn bị lao xuống thì chiếc máy bay kia lại rơi thẳng từ trên không trung xuống, phịch một tiếng, rơi xuống ngay trước người Đông Phương Uyển. Gia Minh hiểu rằng thiết bị điều khiển bên trong rốt cục đã bị trục trặc. Đông Phương Uyển thì hơi ngẩn người, sau đó cười lớn, lao tới nhặt chiếc máy bay đã bị hỏng lên, dùng nhánh cây cố định cánh quạt lại, sau đó làm mấy dấu tay xấu xí.

“Bây giờ là của mình, hừ hừ...”

Vặn vẹo thắt lưng một cách xinh đẹp, Đông Phương Uyển cảm lấy chiến lợi phẩm chạy mất nhanh như chớp, không biết có phải là muốn tìm một góc không có người để ngược đãi cái máy bay này hay không. Gia Minh nhìn theo, sau đó ném thiết bị điều khiển sang một bên, trong đầu nhớ đến một loạt chuyện có liên quan đến Đông Phương Nhược.

Hơn mười phút sau, khi hắn chuẩn bị đứng dậy rời đi thì đầu lại đột nhiên hơi đau đốn mà không có chút dấu hiệu báo trước nào, tiếng bước chân rất nhẹ vang lên ở phía sau, không lâu sau, người kia đã tiếp cận hắn, trong nháy mắt khi thân thể bị ngón tay chạm tới, đầu óc lại đau nhói.

“Xin lỗi, xin lỗi..”

Vội vàng hấp tấp, người nọ thu tay lại.

“Mắt tôi không tốt lắm, xin hỏi có thể giúp tôi không...”

Quay đầu lại, một thiếu nữ bề ngoài thanh tú xuất hiện trong mắt Gia Minh, mặc áo vải màu trắng như những ẩn sĩ trên T V, rộng thùng thình mà thanh nhàn khiến người ta cảm thấy mát mẻ, chân đi giày vải màu lam có thêu hoa cúc vàng, tóc thiếu nữ rất ngắn, chỉ đến mang tai, nếu như không phải trên ngực nhấp nhô thì rất có thể hiểu lầm là nam sinh. Hai mắt nàng nhìn về phía trước nhưng con ngươi lại tan rã, không có tiêu cự và vẻ sáng ngời. Bờ môi nở nụ cười hơi miễn cưỡng mà rụt rè.

Nàng là Đông Phương Nhược.

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 168

Sợ Hải.

Ban đêm, Đông Phương gia.

Sau bữa tối ánh đèn trong khu biệt thự rộng lớn này sáng lên huy hoàng, Đông Phương gia hôm nay rất náo nhiệt, không phải vì ánh đèn mà là vì có rất nhiều khách khứa đến.

Nghe nói bởi vì một dự án đầu tư với quy mô lớn, mấy cổ đông hoặc người quản lý của một số tập đoàn cực lớn ở trong nước đều đã đến Giang Hải trong vòng hai ngày qua. Theo như quy mô và lực ảnh hưởng mà nói, thực lực của mấy công ty lớn này thậm chí còn lớn hơn Đông Phương gia một bậc, Lôi Khiếu Viễn - chủ tập đoàn Lôi Minh, công thương nghiệp Đường Triều - Phương Chi Thiên, những cái tên này đại biểu cho những nhân vật chỉ cần dậm chân một cái cũng đủ khiến nền tài chính trong nước phải rung động. Để nghênh đón những người này, cha của Đông Phương Lộ và Đông Phương Uyển là Đông Phương Lăng Hải và một nhóm những người quản lý của các công ty đều trở lại để bày tỏ sự hoan nghênh nhiệt liệt với bọn họ.

Chẳng qua khi nhìn thấy thầy giáo Trần Cô Hạ ở trường học cũng cùng đi với bọn họ. Đông Phương Uyển đã đoán được quá nửa là những người này đều thuộc về tổ chức thần bí gọi là Viêm Hoàng Giác Tinh kia, thậm chí địa vị còn cao hơn cả Đông Phương gia. Nhưng cũng bởi vì thế, khi nhị thiếu gia của Lôi gia không ngừng luẩn quẩn trước mặt nàng không khác gì một tảng ngọc, nàng không thể tỏ ra chán ghét một cách rõ ràng được.

Đại cục làm trọng... Loại cách nói và cảm giác như vậy có nghĩa là nàng không thích.

Còn không bằng đi cùng với người em họ Nhược Nhược kia, mặc dù cô gái nhu nhược như vậy cũng không khiến nàng yêu thích nhưng cũng còn dễ chịu hơn người luôn thích huênh hoang, tự luyến đến kinh khủng này nhiều lắm. Đáng tiếc Đông Phương Nhược thực sự quá mức yếu ớt, chẳng qua chỉ đi dạo một lúc lâu ở bên ngoài thì đã cảm thấy thân thể không khoẻ, sau khi ăn cơm xong liền về phòng nghỉ ngơi theo yêu cầu của bác sĩ. Không có người cùng lứa tuổi nào để làm lá chắn, hiện giờ muốn rời khỏi đây cũng không khỏi hơi không có lẽ phép.

“... Tiểu Uyển, sau này nếu em rảnh rỗi thì có thể đến chỗ của anh, anh sưu tầm được hơn hai trăm loại mô hình máy bay, xe hơi, tàu thuyền cao cấp nhất, hơn trăm loại trong số đó đều là loại mô phỏng có số lượng hạn chế, nếu em cảm thấy hứng thú thì có thể tùy ý chọn lựa, chỉ cần em thích anh đều có thể tặng...”

“Ồ...”

Đông Phương Uyển mở to mắt nhìn, gật đầu tỏ vẻ rất khát vọng.

“Nếu em thích tất cả thì anh cũng sẽ tặng sao?”

“Ừ, chuyện đó, đương nhiên là... Không thành vấn đề, dù sao đều là người yêu thích mô hình, cũng nên trao đổi lẫn nhau...”

Trao đổi cái đầu anh, lần sau đến nhà anh tôi không lấy toàn bộ những thứ mô hình kia trở về thì tôi không phải là Đông Phương Uyển... Âm thầm liếc mắt, nàng thực sự không hiểu tại sao Lôi gia với lịch sử khá lâu đời lại xuất hiện một đứa con trai như tên nhà giàu mới nổi như vậy. Từ buổi chiều khi nhìn thấy nàng mang một chiếc mô hình máy bay bị hỏng trở về, người này liền bám riết lấy nàng nói về mô hình gì đó, chỉ có trời mới biết nàng rất ghét mô hình.

Không yên lòng, đưa mắt nhìn quanh, tiêu điểm của mọi người trong đại sảnh tối nay là một người đàn ông trung niên tên là Lôi Khiếu Viễn, mặc dù khó người khá lớn có vẻ tục tũn nhưng vẫn có phong độ hơn xa cái tên nhìn có vẻ tuấn tú bên cạnh mình này không biết bao nhiêu lần, điều này khiến người ta phải nghi ngờ lẽ nào hai người này chính là loại cha con trong truyền thuyết kia sao. Về phần Phương Chi Thiên còn lợi hại hơn thì đã đi đến Hoàng gia để chào hỏi Hoàng Bính Tường từ chiều, mặc dù những người còn lại cũng có thân phận rất chói mắt nhưng vẫn kém hơn một bậc so với Đông Phương gia, không phải là đối tượng cần chú ý trọng điểm.

Ánh mắt xẹt qua đám người, vô tình chạm phải ánh mắt khá hài hước của anh trai, dường như hắn cũng nhận ra nàng rất chán ghét vị nhị thiếu gia nhà giàu mới nổi tên là Lôi Khánh này. Lại nói thêm, là con gái trong một gia tộc lớn như Đông Phương Uyển, bản thân cũng phải tham gia vào sự nghiệp của gia tộc để chứng minh bản thân mình, không có tư cách oán giận những người cần phải xã giao, đơn giản mà nói, nếu nhan sắc là vũ khí vốn có của bản thân các nàng, vậy thì nên rèn luyện tốt chúng. Chi là vừa trao đổi ánh mắt với nhau xong, Đông Phương Lộ liền đi về phía bên này, có vẻ như có ý định giúp nàng thoát khỏi bẽ khổ.

“Thế nào? Em gái, lại đau đầu sao?”

“À... Ừ ừ... Hơi đau...”

Nghe thấy giọng nói của anh trai, trong lòng Đông Phương Uyển hô lên mừng rỡ rồi thuận miệng trả lời theo hắn.

“A, đã biết là em vừa uống rượu là sẽ không thoải mái, dạ tiệc hôm nay lại phải uống rượu với chú Lôi, anh đã biết em sẽ phải chịu khổ, về phòng uống thuốc đau đầu rồi ngủ một giấc đi. Lôi thế huynh, tôi dẫn anh đi thăm quan...”

“Ồ... Tiểu Uyển... Khi uống rượu sẽ bị nhức đầu ư?”

“Đúng vậy, bệnh không đáng nói, cũng là bệnh cũ. Không có chuyện gì đâu, Lôi thế huynh, tôi dẫn anh đến một nơi rất hay...”

Cảm ơn lão ca, em nợ anh một lần...

Biết là tốt rồi.

Trao đổi lẫn nhau một ánh mắt, Đông Phương Uyển cười nói xin lỗi rồi vội vàng rời khỏi nơi thị phi này. Khi vòng qua hành lang phía sau, ánh mắt nàng vô ý thức nhìn những bảo vệ và vệ sĩ đứng rải rác ở khắp nơi lâu hơn một chút, mặc dù trên danh nghĩa là lực lượng của tư nhân, nhưng nghe nói có rất nhiều người đều là chiến sĩ tinh anh còn xuất sắc hơn cả đặc công, chỉ cần nhìn khí thế cũng biết đều là người chuyên nghiệp...

Nghĩ đến khi thế, Đông Phương Uyển lại không tự chủ được nhớ tới chó Napoleon, lần trước bị hai con Napoleon nhìn chăm chăm vào, nàng, Hứa Nghị Đình và Gia Minh lại có thể chỉ dùng ánh mắt để dọa bọn chúng bỏ chạy được, bây giờ nghĩ lại vẫn cảm thấy đủ thể nào cũng rất khó tin nổi. Vô ý thức bỏ qua những khả năng khác, nàng lắc đầu, quyết định ném chuyện này ra sau đầu, việc phải làm lúc này là về phòng tháo chiếc trướng kia ra, sau đó dùng kỹ thuật cao siêu của mình để sửa lại, để chứng minh rằng chuyện tên ngu ngốc Gia Minh kia không làm được nhưng mình lại có thể làm rất tốt. Đương nhiên, so sánh với một tên ngu ngốc thì có vẻ rất đáng thương, nhưng chẳng lẽ phải cho hắn là thiên tài sao...

(đá: ở chương 108 thấy ghi là loại chó “Twisted Bolivarian Dayton của Ýtali” – tên này đã thấy lạ rồi, giờ lại đổi thành chó Napoleon.. toàn giống chó lạ hoắc, chả hiểu nổi =.=) Từ bên cạnh đi lên lầu hai, khi qua phòng người em họ Nhược Nhược kia. Đông Phương Uyển nhìn qua, không có ánh đèn, đại khái là ngủ rồi. Lại nói, buổi trưa mình để nàng ở phòng y tế để cô Lý chăm sóc, nào ngờ cô Lý vừa mới xoay người đi thì nàng đã biến mất, thật sự khiến mình sợ hết hồn. Tìm khắp trường học một hồi, cuối cùng dĩ nhiên lại là tên cổ Gia Minh kia dẫn nàng đến tìm mình. Sau đó ba người còn nói chuyện với nhau một lúc, không biết tại sao, nàng cảm thấy thái độ của cô bé nhu nhược này có vẻ như thân cận với Gia Minh hơi quá mức.

“Thì ra là như vậy... Vậy em nên gọi là anh Gia Minh sao... Gọi Nhược Nhược là được rồi, sự phụ cũng gọi như vậy...”

Nhớ lại thái độ lúc đó của Nhược Nhược... Lẽ nào nàng thích Cổ Gia Minh? Hơn nữa thái độ của Cổ Gia Minh cũng không ác liệt như đối với mình, lẽ nào Cổ Gia Minh thích loại người nhu nhược như vậy?

Dừng lại, đúng là ngờ ngẩn rồi, tại sao lại nghĩ đến những điều này... Đứng trước cửa một lúc lâu, Đông Phương Uyển liếc mắt rồi chậm chậm đi qua.

***** Trong bóng tối, cửa sổ thủy tinh trên ban công mở ra, sau đó gió mát thổi vào. Đi ra sân thượng, nàng có thể cảm nhận được tất cả những vẻ sĩ kìa đều quay lại với vẻ mặt cảnh giác.

Thân thể đã yếu ớt từ nhỏ, hôm nay mạnh mẽ gắng gượng đi dạo ở bên ngoài một vòng, rất vui nhưng thực sự là mệt không chịu nổi nên uống thuốc xong liền định lên giường nghỉ nhưng lại nhện không được muốn hít gió một chút, thực ra thì gió trên núi Nga Mi mát mẻ hơn nơi này nhiều lắm, nàng cũng hít gió quen rồi, nhưng bất kể thế nào, cơ hội có thể ra ngoài thực sự là quá ít, nàng muốn cảm thụ cảm giác của trần thế nhiều hơn.

Chẳng qua, nàng vốn có thân thể còn suy yếu hơn cả Lâm Đại Ngọc nên vừa đứng được một lát đã bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, mò đến bên một cái ống nói.

“Alô.”

“A lô, Nhược Nhược, chú nghe nói hôm nay cháu rất mệt, bây giờ đã lên giường nghỉ chưa?”

“Đang chuẩn bị nghỉ, chú Phương không cần phải lo lắng, cháu cảm thấy rất tốt.”

“Ha hã, biết cháu từ sáng đã muốn được ra ngoài chơi, chẳng qua cũng không thể miễn cưỡng, tính tình đứa nhỏ Đông Phương Uyển kia hơi suồng sã, chú thật sự lo lắng nó sẽ làm cháu mệt mỏi. Đúng rồi, các cháu gặp đứa bé trai kia chưa?”

“Dạ, thấy rồi, Cổ Gia Minh.”

“Cảm giác thế nào?”

“Cháu đã thử nhiều lần, có vẻ như trên người hẳn không có dấu vết có tinh thần lực vượt xa người thường, đương nhiên là cháu chưa từng thấy người gọi là tự nhiên tiến hoá giả cho nên cũng không biết là như thế nào...”

“Nếu Nhược Nhược cảm thấy không phải, bậy thì hẳn là không phải rồi.”

Hơi dừng lại, người ở đầu dây bên kia nói.

“Xin lỗi, khiến cháu chỉ vì chuyện đó mà...”

“Không sao đâu chú Phương, chú cũng nói cháu nên xuống núi nhiều hơn, lần sau có chuyện như vậy thì nhất định phải nhớ đến cháu đó.”

“Ha ha, thời gian không còn sớm, thân thể Nhược Nhược cháu không tốt lắm, mau ngủ đi... Chú còn có việc ở bên này, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon, chú Phương.”

Sau một lát, điện thoại cúp, Đông Phương Nhược hít sâu một hơi, đứng lên tập mấy động tác thể dục theo đài nhẹ nhàng, duỗi thân, vươn ngực lên, vặn thắt lưng, sau đó đi đến bên cạnh giường lục lại trái chân đệm, ngồi ở mép giường cọ chân để dép rơi ra rồi mới chịu co chân lên giường. Nhưng đột nhiên nàng ngơ ngẩn, đôi mắt không có chút sức sống nào nhìn chằm chằm về phía trước.

Cảm giác ở phía trước là... Nước xoáy càng lúc càng lớn...

Từ vọng cảnh nuốt hết thấy...

Trên thực tế, hòng một khẩu súng ở cách nàng hai mươi phân, đang chỉ thẳng vào giữa trán nàng.

Quả nhiên là dị năng giả, cảm nhận được rồi sao...

Không biết người nọ tiến vào như thế nào, hệ thống giám sát trong phòng vẫn bật nhưng người giám sát hệ thống lại không nhìn thấy hình ảnh chân thật. Nếu có người thấy tình cảnh trong phòng lúc này, chưa biết chừng còn bị nó hấp dẫn, trên ghế salon ở sát tường, Gian Tố Ngôn mặt quần áo đen thời trang đang ngồi đó, đùi phải vắt lên đầu gối trái, tay trái chống cằm, tay phải chìa ra phía trước, súng giảm thanh chỉ thẳng vào giữa trán Đông Phương Nhược.

Mà ở trước mặt nàng, thiếu nữ mặc đồ ngủ màu trắng cũng ngồi bên mép giường không nhúc nhích, hai tay nắm lại để trên đùi, đôi mắt vô thần mở lớn và vẻ mặt cứng đờ đều biểu hiện ra: Nàng đang sợ.

Không khí trong phòng đọng lại, hòng súng vẫn không nhúc nhích trên không trung, Đông Phương Nhược chỉ biết sợ hãi ngồi im không động đậy, bóng ma của từ vọng lần đầu tiên cảm nhận được, đột nhiên phủ xuống bao phủ khắp toàn thân nàng, thậm chí nàng không dám dùng dị năng để thử dò xét, để tránh phản kích nàng không thể chịu đựng nổi. Mà lẳng lặng nhìn khuôn mặt đang tái nhợt vì sợ hãi, Gia Minh giả nữ, cũng chính là Gian Tố Ngôn, hơi nhú

mày lại, hẳn đang tự hỏi.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua...

ẤN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 169

Vấn Đề Về Đau Đầu.

Cái gọi là dị năng giả, thực ra cũng không khác người bình thường là bao, điều này Gia Minh đã sớm biết.

Di chuyển trong phạm vi nhỏ, bay lượn trong khoảng cách ngắn, che đậy tầm nhìn trong nháy mắt, ngưng nước thành băng, điều khiển ngọn lửa... Những dị năng này nói thì rất thần kỳ, đột nhiên xuất hiện trước mắt mọi người cũng có hiệu quả rất rung động, còn đối với những người đã trải qua huấn luyện đặc biệt như Gia Minh mà nói, ảnh hưởng tạo thành trên căn bản có thể bỏ qua được, cho dù đối phương có dị năng thì cũng có thể xem như hấn mang theo một loại vũ khí lợi hại, như vậy xem ra vẫn không khó đối phó.

Vi vậy, trừ tự nhiên tiến hoá giả thực sự gắn với siêu nhân trong truyền thuyết ra, khi chống lại dị năng giả Gia Minh cũng không sợ. Những dị năng giả thường phải huấn luyện nhiều hơn người bình thường một hạng mục là sử dụng tốt kỹ năng của bản thân, nhưng mình lại có kinh nghiệm phong phú hơn đối phương, trải qua huấn luyện cũng nghiêm khắc hơn vì vậy không có chút thua kém nào.

Sau khi biết tin tức về Đông Phương Nhược, hấn đã âm thầm phân tích rất nhiều, mấy trăm năm chưa chắc đã xuất hiện một tự nhiên tiến hoá giả, như vậy khả năng này có thể bỏ qua, nếu Viêm Hoàng Giác Tỉnh muốn nâng đến để thăm dò mình, vậy thì chắc chắn là nàng sẽ có một loại dị năng nào đó đủ để phán đoán cấp độ, lực lượng của mình, có khả năng nhất là nàng có thể nhận định một người có dị năng hay không, bởi vì James Cook đến để truy tìm tự nhiên tiến hoá giả, Viêm Hoàng Giác Tỉnh chắc chắn cũng sẽ tiến hành tính toán trên phương diện này.

Chuyện nhà mình, nhà mình biết, Gia Minh rất rõ ràng trạng huống của mình, nếu không có dị năng thì sẽ không sợ người khác dò xét, song sau khi tiếp xúc với Đông Phương Nhược thì một phát hiện lại khiến hấn cảnh giác. Cả quá trình nói chuyện với nhau, đầu mình đau nhói ba lần, có thể dự đoán là Đông Phương Nhược sử dụng dị năng với mình, song đây cũng là một hiện tượng rất không hợp lý.

Trực tiếp đọc được trí nhớ của người khác hoặc có thể nhìn thấy rõ ràng suy nghĩ của hấn, suy tính ra đường nhân quả, quá khứ, tương lai của người kia, dị năng mạnh mẽ như vậy chỉ có thể gặp trong tiểu thuyết. Còn lực lượng về tinh thần trong thế giới thực lại rất mơ hồ, tỷ như đoán được suy nghĩ đại khái của một người, xác định sự khác thường về tinh thần lực vốn có của con người, hoặc dùng trực giác để dò xét ra cấp bậc về lực lượng của đối phương... Một số dị năng này được xác định là có thể xuất hiện, mặc dù không biết là Đông Phương Nhược nắm giữ loại nào nhưng có thể khiến người đau đầu trong chốc lát, dị năng như vậy thực sự hơn buồn cười, thay vì quy nạp vào hệ dò xét còn không bằng xếp nó vào hệ công kích. Nhưng đương nhiên không phải Đông Phương Nhược tới để giết hấn, chỉ vì khá dễ ý đến lần nhức đầu này. Gia Minh mới tới đây một lần nữa để xem xét, hơn nữa cũng thử dò xét phản ứng của nàng.

Nếu là lực lượng dùng để công kích, công kích về tinh thần đột nhiên khiến người ta nhức đầu đúng là rất có hiệu quả, trong thời khắc mấu chốt đủ để thay đổi cục diện chiến đấu. Theo như báo cáo vừa rồi thì nàng không phát hiện được điều gì trên người mình, nhưng tại sao mình lại nhức đầu, hơn nữa... Đây không phải lần đầu tiên, năm ngoái khi ở trên du thuyền Tinh Mộng...

Lần đó ở trên du thuyền Tình Mộng còn có một tên dị năng giả hợp tác với Nguyễn Lại Triều Sang có danh hiệu là Từ Hả, dị năng của hắn là dùng sương mù màu tím che mắt người khác trong nháy mắt, lần đó mình cũng bị đau đầu trong giây lát, song hiệu quả của chút đau đớn đó cũng chỉ khiến người ta càng thêm tinh táo mà không làm ảnh hưởng đến trạng thái chiến đấu. Ký ức về lần đau đầu trước vẫn tồn tại trong đầu hắn, mãi đến tận hôm nay tình huống tương tự mới đột nhiên xuất hiện.

Đời trước cũng từng đối mặt với dị năng giả nhưng không xuất hiện tình huống tương tự, điều này nói rõ mình chỉ phát sinh phản ứng với một số loại năng lực, rốt cuộc là tại sao? Dị năng giả thuộc tinh thần hệ luôn khá nhạy cảm. Chỉ hống súng vào giữa trán Đông Phương Nhược, hắn đang chờ đợi đối phương dùng dị năng phản kích để xác minh hiện tượng kia một lần nữa. Song thời gian trôi qua nhưng Đông Phương Nhược vẫn đề nén hô hấp, hoàn toàn không dám có động tác dư thừa nào, tình huống khác thường trong đầu vẫn không xuất hiện trở lại.

Mặc dù có được dị năng thần kỳ nhưng cũng chỉ là cô bé non nớt chưa từng trải qua huấn luyện chuyên nghiệp... Tình hình giằng co hơn mười phút, Gia Minh nhú mây rồi chậm rãi thu hồi súng lại. Trong nháy mắt đó, cái trán nhả lại vì sợ hãi của Đông Phương Nhược đột nhiên giãn ra, mặc dù vẫn cảm nhận được sự sợ hãi từ ánh mắt nàng nhưng cũng đã giảm bớt đi rất nhiều.

Trong bóng tối, nàng vẫn lẳng lặng ngồi tại đó, sau mấy phút đồng hồ, dường như cảm thấy bóng dáng kinh khủng kia đã không còn ở trước mặt mình, nàng mới thử mở miệng ra dò xét thở ra một hơi, sau đó nàng ôm ngực, bắt đầu hô hấp dồn dập.

“Ôi... Ôi... Ôi...”

Ngã xuống giường, nàng vươn tay ra lục lọi trong bóng tối, cuối cùng đề một cái nút khấn cấp xuống.

Mấy phút sau, tính cả bác sĩ, Lôi Khiếu Viễn, Đông Phương Lăng Hải cùng một đám người tụ tập đến căn phòng này. Đông Phương Uyển nghe nói rồi tìm đến cũng muốn vào trong nhưng lại bị cha mình đuổi ra ngoài, rốt cuộc thì nàng vẫn chưa được xem là thành viên của Viêm Hoàng Giác Tinh.

“Nửa giờ trước tiểu thư Nhược Nhược mở cửa sổ thông ra sân thượng, người bên dưới vẫn luôn canh gác nhưng không phát hiện có người đi vào...”

“Hình ảnh từ camera giám sát đã bị thay đổi...”

“Nàng đến như thế nào, đi như thế nào đều không ai biết được...”

“Không hồ là người có thể đẩy lùi vua sát thủ... A, rất khó tưởng tượng được nàng lại là nữ..”

“Ngài đang kì thị giới tính...”

“Nàng đang cảnh cáo chúng ta...”

Trong tiếng bàn luận xì xào, chuyển qua chuyển lại qua tay mọi người là một tờ giấy có hình hoa Tulip, khi người đầu tiên bước vào căn phòng này, tờ giấy này đã được đặt ở trên ghế salon cạnh giường. Lúc này Đông Phương Nhược ngồi dựa vào đầu giường, vừa uống thuốc vừa miêu tả lại cảm giác khi đó cho

mọi người.

“... Tôi chỉ biết đó là một người rất kinh khủng... Nàng ngồi trước mặt tôi, tôi chỉ cảm thấy lúc nào cũng có thể bị giết chết... Rất đáng sợ, giống như một dòng nước xoáy, tôi bị dọa sợ đến mức không dám động đậy, cũng không dám nói lời nào. Tôi có thể xác định nàng không chỉ hù dọa, nếu như cần thiết, lúc nào nàng cũng có thể xuống tay... Chờ đã hình như tôi cảm thấy... Nàng để lại một thứ rất kinh khủng trong phòng này...”

Khi nàng ngập ngừng nói những lời này ra, trong nháy mắt cả gian phòng chìm trong yên lặng, mấy vệ sĩ lập tức móc súng ra. Vài giây sau, có người do dự giơ tờ giấy trong tay lên:

“Ồ... Thứ rất kinh khủng, chẳng lẽ là cái này? Đây là thứ duy nhất nàng để lại...”

“Không phải tờ giấy đó...”

Ngay cả khi nhìn không thấy nhưng Đông Phương Nhược vẫn có thể xác định chính xác hành động của đối phương lúc này, lắc đầu, nàng chậm rãi giơ tay lên chỉ về phía một chiếc tủ quần áo trong phòng:

“Hình như... ở chỗ đó...”

Hai vệ sĩ liếc mắt nhìn nhau, một lát sau cẩn thận mở cửa tủ ra, có vẻ đó cũng chỉ là một tủ quần áo bình thường, hai người lấy từng bộ quần áo được gấp ngay ngắn ra. Một lát sau, một vật đang nhấp nháy xuất hiện trong mắt mọi người, đó là một thiết bị điện tử dùng để tính thời gian.

“Là bom hẹn giờ, chỉ còn... Hai phút.. Mọi người chạy mau đi...”

“Là loại chưa từng nhìn thấy, không thể nào xác định.”

Trong nháy mắt, cả căn biệt thự đều luống cuống, tiếng hò hét ầm ĩ, việc sơ tán và phá bom được tiến hành đồng thời. Chỉ là người còn chưa đi hết thì đã có người đem bom ra, lái xe thể thao lao ra ngoài như bay rồi vòng đến phía sau núi nơi không có người nào.

Sau hai phút, từ trong biệt thự nhìn ra ngoài, ngọn lửa khổng lồ bùng lên giữa núi rừng khiến mọi người trợn mắt há hốc mồm, có thể tưởng tượng, nếu như quả bom này nổ ngay trong biệt thự thì sợ rằng mọi người ở đây chưa chắc đã sống được ba phần mười.

“Trời ạ, nàng thật sự muốn tuyên chiến với chúng ta sao?”

“Nếu thật sự muốn giết người thì nàng đã hẹn giờ ngắn hơn mấy phút, thời gian từ khi nàng rời đi đến khi chúng ta phát hiện quả bom kia đã quá lâu rồi...”

Nhíu mày, Ngô Khiếu Viễn phủ nhận dự đoán này.

“Còn nhớ sự kiện máy bay bị đặt bom lần trước không? Nàng cảnh cáo, chúng ta đã nhượng bộ. Chẳng qua đây là lần đầu tiên nàng thừa nhận công khai rằng mình và đứa trẻ tên Cố Gia Minh kia có quan hệ rất sâu, à, con dâu nuôi từ bé sao...”

Đông Phương Lăng Hải ở bên cạnh gật đầu cười:

“Như vậy, có thể xem Hoa Tulip và vị tiểu thư Giản Tố Ngôn kia là một người, nếu chỉ là cảnh cáo để thị uy thì hẳn vẫn có thể coi là biểu hiện thiện ý. Sau này nên dừng những điều tra bên ngoài lại, chúng ta cần một đồng minh như vậy, nếu như nàng đủ thông minh thì sẽ liên lạc với chúng ta vào thời điểm thích hợp.”

“Dĩ nhiên, có lẽ chúng ta có thể liên lạc được với nàng rồi?”

“Ừ... Ha hã, hay là có thể thực sự thử một chút?”

Trong lúc những người đứng đầu đang nói chuyện, lúc này cả Đông Phương gia vẫn trong tình huống khá hỗn loạn. Xuyên qua đám người, Đông Phương Uyển tìm kiếm bóng dáng mình mong đợi, theo như anh trai nói, tiểu thư Giản Tố Ngôn vừa đến đây, để lại một quả bom rồi sau đó lại biến mất không chút tiếng động nào...

Thật là lợi hại, có nhiều người bao vây như vậy mà có thể muốn vào thì vào, muốn ra thì ra, còn để lại một quả bom... Đứng cạnh một cái bồn hoa, Đông Phương Uyển đã tìm kiếm đến một môi, dùng hai tay chống cằm, lộ ra vẻ mặt sùng bái như thường lệ.

Mặc dù sự giáo dục từ trước đến giờ khiến nàng sùng bái lực lượng tập thể, nhưng nếu như năng lực của một người có thể đạt đến trình độ như vậy, vậy thì những thứ tập thể gì đó đã không còn ý nghĩa nữa. Tương đối mà nói, tên non nớt Cố Gia Minh kia còn lâu mới đủ tư cách! Con dâu nuôi từ bé... Cố Gia Minh quả không biết xấu hổ!

Sau cảm giác sùng bái, sự oán giận cũng dâng lên theo thường lệ, dậm chân xuống bãi cỏ, Đông Phương Uyển với tâm tình đã dần bình tĩnh lại đi về phía biệt thự. Vừa mới tháo mô hình ra, phải chứng minh mình càng lợi hại hơn hẳn. Nàng còn rất nhiều việc phải hoàn thành.

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 170

Xung Đột (1+2) .

Có một loại người, khi cảm thấy không vừa ý với cuộc sống hiện tại liền nhớ lại dĩ vãng tốt đẹp và đơn thuần, muốn thay đổi tất cả ở hiện tại khiến cuộc sống càng thêm có quy luật và trật tự, trở nên lành mạnh và hoàn mỹ hơn, Nhã Hàm chính là một người như vậy.

Khi ý thức được tình cảm thâm mến không bình thường với Gia Minh, mặc dù trong thời gian ngắn không thể quên đi được nhưng nàng hi vọng có thể trải qua đoạn thời gian này với cuộc sống càng có quy luật hơn để cuộc sống càng thêm lành mạnh hơn. Đi học, tập luyện, làm việc... Hết thầy đều được làm với quỹ đạo đã được sắp đặt trước, khiến nàng không còn cơ hội để suy nghĩ đến những chuyện khiến nàng buồn bã, thương cảm đến muốn khóc kia.

Bắt đầu từ buổi tối hôm đó, sau khi dạy học thì trở về căn biệt thự chỉ có mình mình ở, chuẩn bị đồ ăn theo tiêu chuẩn dinh dưỡng nghiêm khắc, sau khi ăn xong thì ngồi xem TV, thu dọn phòng, vừa hoạt động vừa kích thích tiêu hoá, sau đó tắm rửa, tập luyện Yô-ga trong phòng theo tiếng nhạc nhẹ nhàng, lại tắm lại một lần nữa, xử lý một số chuyện của trường lớp rồi ngồi trên giường đọc cuốn sách cũ đã rất lâu rồi chưa đụng đến, đúng mười một giờ tắt đèn đi ngủ.

Tạm thời không nói đến thời gian trần trọc, trở mình sau khi tắt đèn, sáng sớm ngày thứ hai rời giường theo tiếng đồng hồ báo thức, lúc ra cửa trời mới tờ mờ sáng, ra ngoài trường ăn sáng xong, vào trường học cất đồ đạc, sau đó mang theo giá vẽ đi tới chòi nghỉ mát cao nhất ở sau núi, từ trên cao này có thể nhìn thấy cảnh sắc bên ngoài trường.

Ánh bình minh vàng rực xuất hiện ở phía đông, bên dưới tầm mắt là những con đường nối tiếp và nhà cửa san sát, trong con đường nho nhỏ có một số ngôi nhà đã mở cửa, trên sân thượng của những hộ gia đình có nam nữ đi ra đánh răng, người bán hàng rong đẩy xe diêm tâm sáng đang nghỉ ngút khói, người bán hàng ở chợ bán thức ăn cũng đã bày hàng ra, có kẻ mặc cả với những bà chủ gia đình đi chợ từ sớm, học sinh cũng đã đeo cặp sách ra khỏi cửa, năm ba người chào hỏi nhau hoặc chạy bộ.

Đây từng là cảnh tượng Nhã Hàm thích nhất, từng con hẻm nhỏ xen kẽ, ánh mắt nhìn qua vô số ngôi nhà nhỏ thỉnh thoảng xuất hiện, thỉnh thoảng lại biến mất trong tầm mắt, nhà cửa san sát ngăn cản toàn cảnh, người vĩnh viễn chỉ có thể nhìn thấy cảnh tượng ở một mặt của ngôi nhà, phía sau sân thượng thấp thoáng của một ngôi nhà lại là cửa sổ của một ngôi nhà khác, có khi người thấy bóng người qua lại, hoa cỏ trên bệ cửa sổ và cụ già đang tưới hoa cho nó, nhưng một lát sau người đó lại vào trong phòng. Cảnh tượng thế này rất kích thích trí tưởng tượng của người khác, hình dung về cuộc sống của mọi người, những gì bọn họ trải qua, việc vặt của bọn họ, giống như đang mơ ước về tương lai của bản thân mình. Hơn nữa bởi vì là sáng sớm, tất cả những người này đều thanh thần phấn chấn, khiến tâm thần người ta rất thoải mái.

Song cho dù thế nào, bút vẽ vẫn chuyển động rồi lại dừng lại trên giá vẽ, quanh chòi nghỉ mát có một số công nhân viên trong nhà trường đi ra tập thể dục buổi sáng. Một lát sau, rốt cuộc nàng cũng phải dừng động tác lại, bởi vì nơi tầm mắt nàng dừng lại chính là ngôi nhà Gia Minh, Linh Tĩnh và Sa Sa đang ở, ba bóng người thật nhỏ đang thân mật đi ra khỏi nhà, nàng cố gắng xem như không nhìn thấy nhưng rốt cuộc vẫn không thể làm được. Gấp giá vẽ lại, nàng

yên lặng ngồi trong chòi một lát đến khi ba bóng dáng kia rời khỏi tầm mắt của nàng. Gia Minh đang đi trên đường dường như còn quay đầu lại nhìn thoáng qua, chẳng qua khoảng cách từ đó đến nơi này ít nhất cũng phải một trăm mét, nàng không cho rằng hẳn có thể nhìn thấy mình.

Ba người bọn họ ở chung...

Tâm tình hôm nay bị phá hỏng, nhưng vấn đề không lớn, sớm muộn cũng có ngày nàng vượt qua cảm giác thương cảm này. Nàng quyết định hôm nay sẽ không đi dạy để khỏi phải nhìn thấy hắn, để hắn không thấy mình rồi đến chào hỏi. Nếu thời gian có thể hòa tan tình yêu vững bền không thay đổi, thì đương nhiên cũng có thể hoà tan thứ tình bạn không biết nên đặt ở vị trí nào giữa hai người. Nên để hắn hiểu quyết tâm của mình, sau đó tình bạn giữa hai bên sẽ phai nhạt đi một cách tự nhiên sao. Minh không phải người mạnh mẽ, không thể yêu thì vẫn có thể làm bạn, là trốn tránh cũng được, mình chỉ có thể làm như vậy để đối mặt với tình huống trước mắt.

Chi là dường như trời cao cũng không muốn thành toàn cho dự định của nàng, rời khỏi phòng làm việc vào tiết thứ hai của buổi sáng, khi đi qua phòng giáo vụ, nàng nghe thấy tiếng bàn luận líu riu ở bên trong.

“Cố Gia Minh à... Là một học sinh có vấn đề, trận đấu vào ngày tựu trường năm ngoái... Ha hả, đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ rõ. Thầy Kim, không phải anh là chủ nhiệm của lớp nó sao? Nó thế nào?”

Đã sớm dựng lên phòng tuyến trong lòng nhưng khi nghe thấy người khác nhắc đến Cố Gia Minh, nàng vẫn vô ý thức dừng lại. Trong phòng giáo vụ lớn như vậy, một nhóm thầy cô đang tán gẫu, trong đó bất ngờ lại có cả Hứa Mặc, có lẽ là chính hắn đã mở đầu khi nhắc tới Gia Minh.

“Cố Gia Minh nha, không có gì đáng coi trọng, đi học luôn ngủ, thành tích căn bản là đạt tiêu chuẩn thì không thành vấn đề nhưng thi thì luôn luôn không được điểm cao, đặc biệt nhất là thứ hai, ba, năm nó đều xin nghỉ một tiết cuối cùng, ha hả, bình thường gặp nó, nó đều rất có lễ phép, mở miệng là vâng thưa thầy, nhưng quay đầu đi nó liền làm theo ý mình. Dù sao thì tôi cũng không làm gì được nó...”

“Tại sao có thể như vậy, vậy cũng quá ác liệt đi...”

Có thầy giáo ngạc nhiên nói.

“A, không thể làm gì được, mọi người cũng biết đấy, mặc dù nó họ Cố nhưng dù sao cũng là người của Hoàng gia, khi đến gia đình thăm hỏi cũng từng đề cập tới một vài vấn đề, nhưng nghe nói cha mẹ nó đều đã mất cho nên những bậc cha chú trong Hoàng gia cũng không quan tâm đến nó, ít được quan tâm, quản giáo cũng không đủ, vì vậy mới có tính cách cổ quái, quái gở như vậy đi.”

“Thực ra Hoàng gia cũng thực sự không quan tâm đến nó... Tôi nghe nói thế...”

“Lần đầu tiên tôi thấy một đứa trẻ có tính cách như vậy.”

Một thầy giáo khác cười nói:

“Chẳng qua nói không chừng với tính cách như vậy, tương lai trải lại lại được nhiều cô gái yêu thích nha, không phải trong xã hội bây giờ có câu nói

rằng, đàn ông không xấu thì phụ nữ không yêu sao?”

“Làm sao có thể.”

Một cô giáo khác cười phân bác.

Thầy Kim kia cười nói:

“Chưa biết chừng cũng thật sự là như vậy, mọi người biết không? Quá nửa số bài tập của hắn đều là do cô bé ngồi cùng bàn làm giúp.”

“Ngồi cùng bàn với nó? Chính là học sinh người Nhật Bản tên là Nguyệt Tri Huân kia?”

Chi cần là thầy cô giáo đã giảng dạy ở lớp mười, ban sáu đều khác sâu dung mạo của Huân.

“Không thể nào đâu!”

“Tại sao lại không thể, bài tập hôm nay của nó vẫn ở đây này, để tôi tìm xem, sau đó sẽ đối chiếu với bài của Nguyệt Tri Huân...”

Để chứng minh tin tức của mình thú vị, thầy Kim hăng hái bưng bưng tìm kiếm bài tập, một lát sau liền bắt đầu đọc hai bài tập của hai người lên.

“Thật thật sự nha...”

“Nam sinh sẽ không viết chữ đẹp như vậy được, hơn nữa chữ viết rõ ràng còn có dấu vết tiếng Nhật...”

“Tại, tại sao có thể như vậy được...”

“Không phải là lần họp trước có nói sẽ xử lý mấy học sinh cá biệt ư? Tôi cảm thấy rằng...”

“Đúng vậy, cứ chỉ trước nay của nó thực sự là hơi ác liệt...”

Rất khó phân tích ra một lý do gì, sau khi đọc xong, một nhóm người bắt đầu nói về việc này, thầy Kim kia lại chỉ lắc đầu:

“Không được, chuyện này không tốt lắm đâu, dù sao cũng phải nói thân phận mấy đứa nhỏ kia khá nhạy cảm, nếu như bọn chúng không làm việc gì vượt quá giới hạn... Hơn nữa xử phạt bình thường thì cô Trương đã làm nhiều nhất, năng đã nói Cố Gia Minh kia không ít lần, mỗi lần không phải là Cố Gia Minh sẽ nói “Thưa cô, lần sau em không dám nữa” rồi khi quay đầu đi, chuyện đầu lại hoàn đó sao...”

“Chuyện này... Nghe nói cô Trương là sư tỷ ở võ quán của nó... Ủ, có người nói như vậy.”

“Ồ, cô giáo Trương nàng sẽ... không đến nổi thiên vị trong chuyện này đâu...”

Bên trong đang bàn luận ồn ào, Nhã Hàm yên lặng xoay người rời đi. Hứa Mặc cũng vừa quay đầu lại, dường như nhìn thấy bóng dáng trong lòng kia

nhưng đến khi đuổi ra thì nhìn khắp nơi đều không thấy ai cả.

Trong lòng nhớ lại những lời bàn luận về Gia Minh của những người đó, nàng đi lên khu dạy học ở đối diện, khi lên lầu hai, nàng không nhìn được liếc mắt nhìn vào cửa lớp mười, ban sáu, Huân xinh đẹp trang nhã đang cầm bút ghi chép, còn Cố Gia Minh đang gục xuống bàn ngủ như thường lệ. Nhìn tư thế ngủ khá là gai mắt kia, Nhã Hàm đột nhiên cảm thấy tủi thân. Lúc này là thời gian sắp tan lớp, thầy giáo đã giảng bài xong, đang cho học sinh làm hai bài tập. Nàng bước vào như bị thần xui quỷ khiến.

“Cố Gia Minh, ngủ đủ chưa?”

Nếu như tính toán theo thời gian ngủ của những thanh thiếu niên bình thường thì Gia Minh rất thiếu ngủ.

Tối qua, sau khi cảnh cáo Viêm Hoàng Giác Tinh xong, hấn lại phát hiện ra một số chuyện khá khó giải quyết, bởi vì những chuyện này cũng hơi gấp gáp, một mình hấn xử lập tình báo và các thông tin, sau đó sửa sang, tổng hợp xong thì đã gần sáng. Việc này là vì lo trước đề khôi hoa, mặc dù bận rộn cả đêm đối với người có tinh thần và thể lực đang tràn đầy như hấn thì cũng không phải chuyện lớn gì, nhưng nếu như đến trường học mà có thể ngủ thì đương nhiên phải ngủ bù, đồng thời trong lòng cũng yên lặng phân tích các tình huống, nhưng lúc này giấc ngủ không được xem là quá quen thuộc này lại bị đánh thức.

“Đi học chỉ biết ngủ, dạy mãi mà không sửa, nhờ người ta chép bài cho em thì không sao, em còn nhờ người ta làm cả bài tập, nàng có thể giúp em cả đời được không...”

Không biết tại sao, từ sau khi biết Gia Minh và Linh Tĩnh, Sa Sa ở cùng với nhau, hiện giờ Nhã Hàm cũng cảm thấy giữa hấn và Huân cũng hơi mập mờ, lúc này nàng có cảm giác đặc biệt tức giận.

“Xin lỗi cô, lần sau em không dám...”

“Mỗi lần đều chỉ biết nói câu này, ngày mai giao bài kiểm tra cho tôi.”

“Còn nữa... Mỗi ngày sau khi tan học đều phải quét dọn phòng giáo vụ, một tuần!”

“Ặc...”

Trợn mắt há hốc mồm nhìn Nhã Hàm, chỉ là nàng đã xoay người đi ra ngoài trước, tất cả học sinh trong lớp đều nhìn hấn với vẻ há hê, Gia Minh đuổi theo:

“Dạ thưa cô... Em có chuyện muốn nói...”

“Thứ ba và thứ năm thì không sao, nhưng hôm nay là thứ tư, em muốn xin nghỉ...”

Vẫn đang trong thời gian lên lớp, ngoài hành lang không có ai cả, Gia Minh đi theo sau Nhã Hàm, biết nàng vẫn đang tức giận nên hấn cũng không nói quá thân mật.

“Tôi không nghe lý do!”

“Ặc... Chuyện này...”

Gia Minh thở dài “Em và Linh Tĩnh thay phiên nhau nấu cơm ở nhà, mỗi người một ngày, hôm nay thật sự Không được, em không đi quét được...”

Nghe Gia Minh nói ra thảng thẩn như vậy, trong lòng Nhã Hàm lại chua xót, em và nàng thay nhau nấu cơm, cùng sống, cùng lên giường, em có biết chị giúp em gánh vác bao nhiêu thứ không? Những người kia nói sau lưng chị thế nào em có biết không... Cấn chặt mỗi dưới, Nhã Hàm bước nhanh về phía trước.

“Em cứ thử không quét đi!”

“Chị biết em mà, chị đang cố tình gây sự...”

“Chị cố tình gây sự đó, em giết chị đi...”

Ánh mặt trời rất gay gắt, sau đó hai bóng dáng quyết tuyệt từ trong phòng học bước ra bãi cỏ...

***** Từ sáng hôm nay, bụng Sa Sa bắt đầu đau âm ỉ, thời gian hành kinh đã qua vài ngày, hơn nửa thân thể mình vẫn rất tốt, vốn không nên xảy ra tình huống thế này.

Có lẽ vì tối hôm qua rời giường quá nhiều lần...

Từ khi biết một mặt vẫn được che giấu của Gia Minh, thỉnh thoảng hẳn ra ngoài vào buổi tối rồi không trở lại, nàng và Linh Tĩnh cũng có thể hiểu được. Đương nhiên hiểu là một chuyện, trong lòng cũng vẫn luôn lo lắng, lĩnh vực Gia Minh có liên quan đến là một thế giới lúc nào cũng có thể gặp súng đạn, gặp phải tình huống sống chết, rất nhiều lúc các nàng đều cho rằng đó quả thực chỉ là tưởng tượng, nhưng mỗi khi Gia Minh ra khỏi nhà một cách thần bí, trong lòng luôn có đủ loại suy đoán khiến hai người rất sợ hãi.

Có một buổi tối, nàng nói đùa với Linh Tĩnh rằng mỗi lần Gia Minh ra ngoài mà không nói gì cả, không phải là gạt các nàng để đi gặp tình nhân chứ, có lẽ là Huân, có lẽ là một cô gái xinh đẹp nào khác. Linh Tĩnh trả lời là: Cho dù hẳn thực sự đi gặp tình nhân thì vẫn tốt hơn, ít nhất sẽ không gặp nguy hiểm.

Đối với khả năng Gia Minh có thể chết ở bên ngoài, các nàng càng tình nguyện muốn tiếp thu khả năng Gia Minh đi ra ngoài gặp tình nhân hơn.

Đương nhiên, nói thì như vậy, nếu Gia Minh thực sự đi gặp cô gái khác, nàng và Linh Tĩnh dĩ nhiên sẽ không vui vẻ chịu đựng.

Cũng vì thế, mặc dù không nói ra nhưng tối qua Sa Sa đã xuống giường uống nước hơn mười lần, có lẽ vì vậy mới bị cảm lạnh. Tiết học cuối cùng của buổi chiều nàng xin nghỉ học để về nhà uống thuốc, thuận tiện giúp Gia Minh nấu ăn luôn.

Lúc đi qua đầu phố, có vẻ lại xảy ra xung đột, người của Vĩnh Thịnh bang và người dân ở bên này đang đối lập với quy mô lớn, lần này xem ra hai bên đều rất tức giận, chưa biết chừng sẽ thật sự đánh nhau. Cư dân bên này bắt đầu kích động quần chúng, mà người của Vĩnh Thịnh bang cũng không ngừng tụ tập đến, căn bản là đã che kín cả đầu phố này.

“Đến đây, có giới thì chém tao đi, đừng tưởng chúng tao sợ mày...”

“Mày đừng ồn ào, mẹ nó, coi chừng tao giết cả nhà mày...”

“Có giới thì xông lên đây...”

“Cho rằng tao không dám sao?”

Tâm điểm giằng co vẫn là do nhóm người A Thủy ở bên này cầm đầu, trong đó có một nhóm người cầm vũ khí gậy gộc dang hô hô hét hét. Sa Sa đương nhiên đã thấy trường hợp như vậy không ít, sau khi mắng chửi nhau một lúc nữa thì sẽ có người bắt đầu động tay động chân. Không muốn bị dây dưa vào đó, nàng chen chúc đi dọc theo lề đường, đang muốn đi qua khu dân cư ở bên kia, một bà lão vừa thu dọn hàng quán ven đường ở cách đó không xa bị đẩy ngã xuống giữa đám người, Sa Sa dừng lại giãy lất rồi vội vàng chạy qua, lúc này nàng cũng không phát hiện ra, mấy người đứng lẫn trong đám người kia khi thấy nàng xông lên liền quay sang trao đổi ánh mắt với nhau.

“Bà đi không nhìn đường sao...”

“Chen chúc cái gì, còn không đi mau, không thấy ở đây sắp đánh nhau rồi sao?”

Mấy đồ vật rơi xuống đất, bà lão kia muốn cúi xuống nhặt thì lại bị một người đẩy đi, sau đó đá lên xe của bà lão, lập tức chiếc xe bị đổ nghiêng xuống đất, một tên muốn tiếp tục ra tay thì Sa Sa đã lao lên đẩy mạnh hắn ra:

“Mày muốn làm gì! Bà lão mày cũng đánh sao!”

“Đánh mày cũng không sao!”

Mắt thấy có người động thù, tên vừa bị đẩy ra kia cầm một cây gậy lên rồi lao đến, sau đó bị Sa Sa bắt được cổ tay, lại bị đá lui trở lại, cùng lúc đó, mấy người ở bên cạnh cũng xông tới...

***** Hơn mười phút sau, Gia Minh đi qua chỗ này, trong miệng còn đang ngậm một cây kẹo mút của Linh Tĩnh cho hắn. Trong tầm mắt hắn, một cuộc hỗn chiến đã nổ ra, tình huống không thể dàn xếp được.

Lại nói, lúc này tâm tình hắn đang khá buồn bực, là vì chuyện phải quét phòng giáo vụ sau giờ tan học... Lúc này hắn đã về nhà, dĩ nhiên sẽ không đi quét nữa.

Thực ra tình huống khá rõ ràng, Nhã Hàm cố tình gây sự, nhưng hắn lại không thể nghĩ ra biện pháp gì cả, thật sự đánh nàng một trận hoặc giết nàng? Nếu như bạn bè chỉ đơn giản như vậy thì có lẽ kết bạn cũng không còn ý nghĩa gì nữa, thỉnh thoảng khi Linh Tĩnh và Sa Sa tới tháng cũng sẽ cố tình gây sự, hắn cũng không có cách nào.

Mấy người đuổi đánh nhau dọc theo con phố, hỗn loạn đến mức không thể tách ra được, người đi đường và xe cộ đều tránh rất xa. Chặng qua trận chiến như vậy trong mắt Gia Minh lại có vẻ khá buồn cười, thờ dãi, hắn chen chúc đi qua từ bên cạnh. Đánh đi, đánh đi, đánh đến tất cả đều chết là tốt nhất. Chi là

vừa đi được nửa đường thì đã có người chạy tới chỗ hắn, đó là A Thủy, hắn bị thương ở tay, vẻ mặt cũng khá lo lắng.

“A Minh, em chờ một chút...”

“Chuyện gì vậy anh Thủy?”

“Là Sa Sa, vừa rồi nàng bị thương, bây giờ đã được xe cứu thương chở đến bệnh viện rồi.

Bịch một tiếng, một cây gỗ vụt mạnh về phía lưng Gia Minh, sau đó bị trực tiếp đánh gãy thành hai khúc, tên vừa xông lên cũng bị bắn về phía sau, máu tươi và răng cửa văng lung toé, Gia Minh vô ý thức vung một quyền về phía sau rồi thu tay lại nhanh như chớp:

Kẹo mút từ miệng hắn rơi xuống đất.

“À, chuyện đó... Em đừng quá lo lắng...”

A Thủy áp ứng nhìn ánh mắt đã trở nên hơi đáng sợ của Gia Minh.

“Sa Sa bị thương ở tay nhưng không nghiêm trọng lắm, nàng.. Ồ, nàng bị đau bụng...”

ẤN SÁT

Phẩm Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 171

Không Khí Trầm Trọng.

“Nói như vậy thì... Cô ta tự nhiên ngã xuống hay sao?”

Trong gian phòng, James phát phát tay hai cái, ánh mắt như băng nhìn về hai người trước mặt mình. Hai người đó liếc nhìn nhau, rồi một trong số bọn họ ngượng ngùng mở miệng.

“A, bởi vì... Ngài James đã nói phải bắt cóc cô ta trở về, mà không được để cô ta bị thương. Chúng tôi chỉ e rằng cô ấy thực sự có bệnh gì đó, làm chậm trễ việc điều trị... Ngài cứ yên tâm, chắc cô ấy không thể phát giác được ý đồ của chúng ta đâu...”

“Nhưng ta không có nói là sẽ động thủ ngay lúc này!”

“A... Chúng tôi cho rằng... Chuyện này... Chúng tôi cho rằng cứ quan sát mãi cũng chẳng có kết quả gì.”

Lạnh lùng nhìn hai người bọn họ, James vừa đẩy đẩy gọng kính vàng trên sống mũi, sau hồi lâu mới nụ một nụ cười nhẹ:

“Ừ, thì thôi vậy. Cảm ơn, không có chuyện các người nữa, lui đi!”

Lúc rời khỏi gian phòng, thì màn đêm đã buông phủ xuống khắp Giang Hải, dưới ánh đèn hai người bọn họ liếc nhìn nhau một cái, thấy trán đối phương đầm đìa mồ hôi.

“Chúa ơi, ánh mắt hần bảo rằng không có chuyện của các người nữa, tôi cứ nghĩ là hần sắp động thủ giết tôi rồi chứ...”

“Tôi cũng vậy thôi.”

Vừa lắc lắc đầu mà trong lòng nghĩ tới vẫn còn run sợ, tên ngoại quốc này nhìn bề ngoài thì hào hoa phong nhã, nhã nhặn ôn hòa khiến người ta thấy rất dễ gần, nhưng không ai có thể quên được, ngay đầu tuần trước, một tên Đường chủ chuyên thích gây sự lại châm chọc cái tên “khách quý” của bang này vài câu, sau đó lại còn động võ. Kết quả là chỉ với một mình James đã đánh khiến cho mười mấy tên cao thủ bậc nhất của bang hội đó phải té bò càng nằm la liệt khắp sân, xương ngón tay, ngón chân đều gãy hết. Ngày hôm đó, phòng khám bệnh của bang hội bận đến không kịp, cũng trong ngày hôm đó, tất cả mọi người mới hiểu rõ tên ngoại quốc này khi động thủ cũng tuyệt đối không phải tay mơ.

Ợi cho tinh thần trấn tĩnh lại, hai người bọn họ mới quay đầu đi vào một gian phòng, đó chính là gian phòng của bang chủ Lê Vĩnh Thịnh.

Muốn bắt giữ Liễu Hoài Sa mà không gây tổn thương nào cho nàng, kỳ thực không phải là do James ra lệnh, người thực sự phát lệnh này, trước sau vẫn

là bang chủ Lê Vĩnh Thịnh.

Bàn về chuyện tranh giành quyền lực, đấu đá lẫn nhau này, nguyên do thực sự phải cần hồi tưởng về nửa tháng trước đây.

Lúc trước khi mới tới Vĩnh Thịnh bang, James Cook tự xưng chỉ là một nghiên cứu viên bình thường của một viện nghiên cứu di truyền sinh học của Mỹ, là bạn của Lê Minh con của Lê Vĩnh Thịnh.

Hắn ta nói bởi vì đối với bộ phim giết người “Đêm mưa” cảm thấy có hứng thú nên mới ở lại giúp Vĩnh Thịnh bang bày mưu đặt kế, nhưng theo thời gian, Lê Vĩnh Thịnh mới phát hiện ra chân tướng sự thật e rằng căn bản không giản đơn như vậy.

“.. Theo như kết quả điều tra kỹ lưỡng đối với cư dân của phố Hưng Hoa, chúng tôi phát hiện một cái tên có thể nói là có vấn đề. Người này là Liễu Hoài Sa cùng thuê nhà ở đó với người khác, đều là học sinh lớp mười Học viện Thánh Tâm. Cha của cô ta là Liễu Chính, lại là thủ lĩnh của Sa Trúc bang ở Giang Hải này. Căn cứ theo đầu mối này phân tích, ông Lê à, cái chuyện đang xảy ra ở phố Hưng Hoa này, rất có khả năng kẻ thù giấu mặt của ông là Sa Trúc bang đang âm thầm tiến hành việc ngăn cản. Ví như trong Sa Trúc bang có những tay cao thủ thể này, ông Lê, tôi thấy ông đang phải đối diện với một tình huống hết sức khó khăn và nan giải đó...”

Thông qua hai ngày điều tra, đầu tiên James Cook báo cáo lên cho Lê Vĩnh Thịnh, còn về tin tức Sa Trúc bang nhúng tay vào, cứ theo tác phong xưa nay của Vĩnh Thịnh bang, e rằng sẽ lập tức bắt ngay Liễu Hoài Sa làm con tin.

Tuy rằng trước mắt không thể cùng Sa Trúc bang phân rõ thắng bại, nhưng cũng nên tuân thủ quy tắc hành xử giang hồ: Không đụng tới vợ và con người ta, thế nhưng nếu cho Liễu Chính một lời cảnh cáo thì cũng tốt.

Hơn nữa theo lời của James, đối phương bên đó lại có một tay cao thủ hành tung bí ẩn, hành động chúng ta không thể vội vàng manh động. Để điều tra hư thật bên phía đối phương, Lê Vĩnh Thịnh đã cho hắn được điều người điều tra và theo dõi quan sát nhưng sau đó, những diễn biến tiếp theo mới khiến ông ta cảm thấy bất an.

Thủ đoạn của James quá là thuần thực, hơn nữa cách bố trí người của hắn cũng quá là chuyên nghiệp. Ngoài ra, hắn lộ rõ sự quan tâm đặc biệt đến sự việc này, hình như hơn cả sự thích thú thông thường.

Hắn ta phụ trách dạy bảo những kỹ thuật theo dõi cho đám người đó, còn bản thân Lê Vĩnh Thịnh phải xuất tiền mua về những thiết bị quan sát tiên tiến.

Đồng thời hắn ta còn tùy tiện phát tiền tiêu vặt cho những người trong bang giúp đỡ hắn, đều là những con số dài đằng đặc tính bằng ngàn, vạn. Mọi người lẫn lộn là vì cái gì? Không phải là vì kiếm tiền sao? Cái cách hắn tiêu tiền như nước này chẳng mấy chốc đã khiến hắn trở thành nhân vật trung tâm của Vĩnh Thịnh bang.

Hơn nữa đời người ở trong giới hắc đạo tại Giang Hải này, có thể đạt tới vị trí như hiện tại, Lê Vĩnh Thịnh đương nhiên không phải tay mơ, hành vi của James rất nhanh đã khiến ông ta cảm nhận được đằng sau người này nhất định có một thế lực vô cùng to lớn che chở.

Ngay từ ban đầu, hắn đã cố ý tiếp cận mình và sau đó lợi dụng Vĩnh Thịnh bang để hắn đạt được mục tiêu gì đó của hắn.

Bởi vì tình huống như vậy, ông ta cũng không lo lắng đối phương có mưu đồ gì với Vĩnh Thịnh bang, trong lúc James lợi dụng ông ta, mà con gái của Liễu Chính lại có liên quan rất lớn. Ông ta cũng tìm cách lợi dụng lực lượng hùng hậu của đối phương để tiêu diệt cái gai trong mắt: Sa Trúc bang.

Tuy nhiên, điều Khiển Lê Vĩnh Thịnh cảm thấy vô cùng kỳ lạ là, trước đó đã nói qua nếu cần thiết phải bắt trời luôn Liễu Hoài Sa, James cũng không có bố trí chính thức nào, lại còn năm lần bảy lượt cường điệu về “kẻ thù trong bóng tối”.

Thời gian càng dài, Lê Vĩnh Thịnh càng cảm thấy bất an, nếu như đằng sau Liễu Hoài Sa không có người mà James đang tìm kiếm, bản thân không phải đã làm một việc công cốc hay sao? Cũng vì điều đó, ông ta mới âm thầm ra lệnh cho hai tên thủ hạ bắt trời Liễu Hoài Sa, muốn cho mâu thuẫn càng sớm trở nên căng thẳng hơn.

Chỉ là ngay lúc đó, bất kể thế nào ông ta cũng không thể ngờ được cái sự suy tính cẩn trọng này của mình này sẽ tạo ra một kết cục thế nào...

***** Cái gì? Cái cô gái tên Liễu Hoài Sa ấy đã bị đánh? Còn nhập viện nữa ư?”

“Đúng thế, có hai tên thành viên của Vĩnh Thịnh bang đánh cô ta hình như là muốn bắt trời luôn. Chúng tôi vốn muốn ra tay ngăn chặn nhưng không kịp, cô ta đã ôm lấy bụng té ngã. Hai tên kia thấy thế cũng bỏ ý định trời cô ta, hình như đã nhận được lệnh không được làm hại đến cô ta vậy”

Từ sinh mạng của thiếu nữ xem ra, có thể chỉ là một chuyện ngoài ý muốn cón con, nhưng sau khi sự việc phát sinh, lại đồng thời làm chấn động mấy nhân vật lớn, rồi sau biến hóa trở thành khúc đạo đầu của một sự kiện kinh thiên động địa. Nếu như Sa Sa mà biết điều này, cũng không rõ liệu cô ta ... Trong lúc hoàng hôn đang dần buông xuống, ở tại biệt thự của Đông Phương gia, Lôi Khiếu Viễn và Đông Phương Lăng Hải cùng nhận được báo cáo của cấp dưới, cũng ngăn người ra mấy giây, nghĩ đến những ảnh hưởng kéo theo của nó.

“VẬY... Cô gái đó hiện giờ ra sao rồi?”

“Nghe nói đau bụng rất dữ dội, vừa đến bệnh viện đã được đưa vào phòng mổ ngay, bây giờ đang còn phẫu thuật. Bởi vì bệnh viện đó không cài người của ta cho nên từ giờ đến trước khi bác sĩ rời phòng mổ chắc sẽ chẳng có tin tức gì mới... Nhưng có điều, hình như không có liên quan tới cú đánh do người của Vĩnh Thịnh bang đánh, hình như là do cô ta có bệnh trước rồi...”

“Được rồi, các người tiếp tục lưu lại bệnh viện theo dõi, tôi muốn mình là người đầu tiên biết rõ về tình hình của cô gái đó.”

Đặt ống nghe xuống, Lôi Khiếu Viễn và Đông Phương Lăng Hải đối diện với nhau, rồi sau giây lát cả hai cười gượng. Đông Phương Lăng Hải lắc lắc đầu nói:

“Chuyện này rồi sẽ phiền phức lớn đấy, tôi thà để cho cô bé đó bị bắt cóc luôn đi, sau đó người của bọn ta trực tiếp cứu cô bé ra, vấn đề sẽ đơn giản hơn rất nhiều.”

Lôi Khiếu Viễn cũng gật gù nói:

“Ừ, Tulip quá nhạy cảm, chúng ta còn chưa kịp dò xét thì cô ta đã đặt bom hẹn giờ để cảnh cáo... Ai có thể nói cho tôi biết tại sao cô gái đó lại đột nhiên đau bụng dữ dội đến thế, chắc không phải là đau bụng đến tháng chứ? Bà xã tôi cũng thường như thế...”

“A Mai cũng từng một lần có thai ngoài tử cung trước khi có thai Tiểu Lộ..”

Đông Phương Lăng Hải nhìn vai nhìn vào mắt Lôi Khiếu Viễn hai giây.

“Lúc đó cô ấy mười bảy, tôi mười tám, đều là lúc chưa biết gì, cô ấy suýt chết... Thế nào, có cảm thấy giống với tên Cố Gia Minh bây giờ không? Nhưng bây giờ hẳn lợi hại hơn tôi, một trai hai gái mà có thể sống hòa thuận đến mức độ này, tôi chưa thấy được mấy người.”

“Có thai ngoài tử cung... Con mẹ nó, ông còn lấy chuyện nguy hiểm như thế để nói đùa.”

Lôi Khiếu Viễn lắc lắc đầu phá lên cười:

“Nếu như đêm nay con bé đó xảy ra chuyện gì, có lẽ thành phố Giang Hải này sẽ máu chảy thành sông, còn như hôm nay không có chuyện gì, ngày mai nói với người ta là cô bé bị đánh một gậy, chắc hậu quả cũng tương tự nhau thôi. Ảnh hưởng của chuyện này thật sự rất to lớn rồi..”

Ngừng một chút, hắn nói tiếp:

“Nhưng mà đã đến đây rồi, cũng đã có chuẩn bị trước. Vậy thì hôm nay hành động đi, tôi sẽ gọi cho Phương Chi Thiên.”

Đông Phương Lăng Hải gật đầu.

“OK, tôi đi triệu tập thành viên tổ chức, liên hệ với cảnh sát đặc nhiệm, vốn còn định canh chừng thêm mấy ngày mới lật bài, cái bọn Vĩnh Thịnh bang... Thật sự là tự chuốc lấy...”

Nửa giờ sau, trong sân của Tổng bộ của Cục cảnh sát đặc nhiệm thành phố Giang Hải, theo tiếng chuông tập hợp, mấy trăm cảnh sát đặc nhiệm với trang bị vũ trang đầy mình tập hợp ở trong sân vận động phía trước, hơn mười chiếc xe cũng đang chờ xuất phát, một không khí nghiêm trang bao trùm. Những người đang đi dọc trên đường cũng rất tò mò quay lại nhìn.

“Sao vậy nhỉ? Có nơi nào phát sinh bạo động hay sao?”

“Có phải diễn tập không?”

“Lần cà quét tội phạm hai năm về trước cũng có trận hình thế này.”

“Lần này có nghe tin tức gì đâu, cà quét tội phạm... Còn không phải là làm qua loa cho những người ở bên trên thấy sau khi mọi chuyện đã xảy ra sao. Đoán chừng là diễn tập...”

Cũng chính lúc này, ở Cục Công An ở cách tổng bộ của đội Cảnh sát đặc nhiệm hai con phố, nhận được mệnh lệnh khẩn cấp, nữ cảnh sát Mục Thanh

Thanh vội chạy tới. Những đồng nghiệp khác không hiểu đầu cua tai nheo thế nào nhưng cũng vội vàng tập trung ở phòng họp lớn, ở phía trái bục của phòng họp, Cục trưởng đang phui phui cái mũ đội đầu của mình, nhăm mắt nhiu mày.

“Nếu như mọi người đã tụ họp đầy đủ rồi, không cần nhiều lời vô ích. Bắt đầu từ bây giờ tất cả các phương tiện liên lạc các đồng chí phải giao nộp hết, hơn nữa còn phải giám sát lẫn nhau không được để xảy ra tình huống tiết lộ bí mật. Đây không phải là diễn tập, hôm nay chúng ta sẽ kết hợp với phía Cảnh sát đặc nhiệm để bắt giữ tập đoàn xã hội đen Vĩnh Thịnh bang. Chỉ cần xác định có thể bắt được thì phải bắt giữ hết, từ những kẻ cầm đầu nhỏ trở lên, sau này đều phải chịu mức án cao nhất. Nói chung là sau lần bắt giữ này, cái tên Vĩnh Thịnh bang này sẽ không còn tồn tại ở thành phố Giang Hải nữa... Tôi nói là lần này không phải là diễn tập gì hết, càng không phải là đùa giỡn gì ở đây, không cần nói chuyện giữ cân bằng với tôi, cấp trên đã có mệnh lệnh xuống và chuẩn bị rồi. Nghe nói mệnh lệnh này là do cục Quốc An thông qua cấp cao nhất để hạ đạt, nếu như chúng ta không làm, bọn họ có thể có quyền điều động cả quân đội. Được rồi, không nói lời vô ích, bắt đầu hành động..”

Cả một bài diễn văn dài dòng khiến tất cả mọi người nghe mà cũng không hiểu lắm, quanh năm thanh trừng xã hội đen, người trong ngành đều hiểu rõ không thể hoàn toàn thanh trừng hết.

Vốn là một trong ba bang phái lớn nhất của Thành phố Giang Hải, Vĩnh Thịnh bang đột nhiên biến mất thì cũng không phải là tin tốt lành gì.

Ai cũng biết năm ngoái khi gây ra động tĩnh lớn như thế này nhưng cũng chỉ là càn quét mấy thế lực nhỏ bên ngoài, lần này thậm chí lại đột nhiên nhận được mệnh lệnh mạnh mẽ, cứng rắn thế này.

Huống chi Vĩnh Thịnh bang đã tồn tại rất lâu, có quan hệ dây dưa rất nhiều với cảnh sát, một khi chuyện lần này bị đào sâu thì không biết sẽ ảnh hưởng đến bao nhiêu người.

Tựa như một đêm trước cơn bão, hành động sấm chớp đột nhiên của Viêm Hoàng Giác Tỉnh khiến nửa thành phố Giang Hải lâm vào không khí trầm trọng. Cùng lúc đó, Linh Tĩnh mới nhận được tin tức liền vội vàng chạy đến bệnh viện, thậm chí vẫn còn đang đeo cặp sách, Gia Minh đang ngồi trước cửa phòng phẫu thuật chậm rãi chà xát đôi tay, vẻ mặt bình tĩnh.

Mặt khác, phòng giáo vụ tối đen của học viện Thánh Tâm, Nhà Hàm lẳng lặng ngồi trên một chiếc ghế dựa ở trước cửa, đang đợi tên học sinh bị phạt kia đến quét dọn vệ sinh...

ÂN SÁT

Phản Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 172

Dạ Vũ Bắt Đầu.

Khi ánh đèn giải phẫu tắt đi, người đi ra đầu tiên, tháo khẩu trang xuống là nữ bác sĩ trung niên đeo băng tên có hàng chữ “Chủ nhiệm Đoàn Tịch Nhân, ôm lấy Linh Tịch trên mặt vẫn còn nước mắt, nàng hơi ngac nhiên nhìn hơn mười người đàn ông do Liễu Chính cầm đầu đang đứng chắn ở lối đi, có người còn đang hô mấy câu như “Chúng ta ra ngoài bắt bọn chúng...”, sau đó, bác sĩ nở nụ cười bắt đầu đi.

“Ồ, đều tới rồi sao? Liễu tiên sinh, Gia Minh, cả Linh Tịch nữa, thực ra Sa Sa nó...”

“Me, Sa Sa thế nào rồi?”

Còn chưa nói xong, Linh Tịch đã nghẹn ngào.

“Nghe nói Sa Sa bị đánh nên con gọi điện thoại cho chú Liễu đến...”

Về mặt Liễu Chính cũng lo lắng muốn nói, bác gái Diệp gật đầu, giành trước nói:

“À, chỉ là viêm ruột thừa cấp tính mà thôi, vấn đề không lớn lắm, tay... Ừ, đúng là tay bị có bị thương nhưng cũng chỉ hơi thâm tím. Liễu tiên sinh, có phải ông cũng nên cho người tránh ra một chút không, đồng nghiệp của tôi không đi qua được...”

Con gái của hai nhà thân nhau như chị em, vì vậy Liễu Chính cũng từng đem đồ đến Diệp thị võ quán để chào hỏi, cũng đã gặp mặt Diệp Hàm và Đoàn Tịch Nhân một lần, chẳng qua Liễu Chính không phải là một người hào phóng không tự biết mình, ông ta hiểu Diệp gia là một gia đình gia giáo, chắc chắn sẽ không muốn có quan hệ gì với xã hội đen.

Lúc này nghe Đoàn Tịch Nhân nói vậy, Liễu Chính vội vàng vung tay để những người phía sau tránh ra. Mấy bác sĩ, y tá theo sau Đoàn Tịch Nhân vội vàng đi qua, mà trong mắt bọn họ cũng khá nghi ngờ, tại sao chủ nhiệm lại có quan hệ với đám người của xã hội đen “Ha ha, lúc nhận được điện thoại tôi đang dùng cơm với một nhóm người, sau đó liền vội vàng chạy tới, xấu hổ, xấu hổ... Mọi người tránh ra một chút, đừng gây trở ngại cho các bác sĩ...”

Bên cạnh, về mặt Gia Minh vẫn bình tĩnh nhưng bờ vai lại hơi sụp xuống. Chỉ có Linh Tịch mới có thể nhận ra hấn lo lắng hay thả lỏng, đứng bên cạnh mẹ mình thờ phào nhẹ nhõm, Linh Tịch quay đầu, le lưỡi có vẻ hơi chột dạ.

Hai người khi đứng trước mặt Đoàn Tịch Nhân cũng không được bình tĩnh, vừa rồi còn chột dạ dự đoán đến tình huống xấu nhất như Sa Sa mang thai rồi sinh non hay là mang thai ngoài tử cung.

Mà sớ dĩ Linh Tịch vẫn kiên trì muốn gọi Liễu Chính cũng bởi vì đã sớm biết Gia Minh đang điều tra Vĩnh Thịnh bang, sợ hấn trực tiếp lao ra giết người.

Mặc dù đã sớm biết năng lực của Gia Minh nhưng ở vị trí một cô gái, chuyện nguy hiểm như thế không nên để người đàn ông của mình làm.

Lúc phẫu thuật ruột thừa, Sa Sa đã bị tiêm thuốc mê, lúc này công chúa còn đang ngủ say, cho dù là hoàng tử Gia Minh hay hoàng tử Linh Tĩnh sợ rằng cũng không thể làm nằng tinh lại sớm hơn được.

Đoàn Tĩnh Nhân và Liễu Chính trò chuyện với nhau một lát rồi gọi com hộp đến cho hai đứa con lót dạ.

Trong phòng làm việc của chủ nhiệm, lúc này Gia Minh mới nhớ tới phải gọi điện thoại thông báo cho Nhã Hàm, mặc dù vốn đã dự định không đi quét dọn, nhưng bây giờ cũng có lí do hợp lý rồi thì cũng nên nói một tiếng. Chẳng qua, gọi mấy lần nhưng đầu dây bên kia vẫn không có ai nhấc máy.

“Chị Nhã Hàm phạt cậu quét dọn phòng giáo vụ?”

“Ừ... Không biết sợi dây thần kinh nào của chị ấy có vấn đề, cậu biết đấy, từ trước đến giờ chị ấy luôn thích gây khó khăn cho mình...”

Gia Minh nhún vai.

“Đâu có, chị Nhã Hàm rất tốt với cậu mà cậu còn nói xấu chị ấy, chuyện lần này... Ặc...”

Biết nguyên nhân Nhã Hàm đột nhiên trở nên khác thường trong mấy ngày qua là vì biết chuyện ba người bọn họ ở chung, Linh Tĩnh chột dạ nhìn mẹ mình và chú Liễu đang nói chuyện với nhau ở đằng trước, sau một lát mới lên tiếng:

“Đúng rồi, có khi nào chị Nhã Hàm chờ cậu ở phòng giáo vụ không... Trong cặp mình có số điện thoại của phòng giáo vụ, cậu chờ một lát.”

“Dùng, không cần...”

Gia Minh cười ngẩn nằng lại:

“Cậu đã thấy cô giáo vì phạt học sinh mà làm thêm giờ chưa, lúc này chắc chắn chị ấy không còn ở phòng giáo vụ. Không cần, không cần.”

“Nhưng mà chị Nhã Hàm...”

“Thật đó, với tính tình của chị Nhã Hàm, mình nghĩ chị ấy sẽ không giận lâu đâu, ngày mai mình đến xin lỗi chị ấy, được chưa nào?”

“Ừ.”

Linh Tĩnh gật đầu. Một lát sau, nhìn sang phía Gia Minh, nàng đẩy hộp com của mình sang, nói:

“Cậu ăn đi, mình ăn không hết, chia cho cậu một nửa, món ăn cũng hơi mặn, món thịt kho tiêu này không chuyên nghiệp chút nào cả.”

Mở miệng chê bai, nàng sẽ một nửa com của mình cho Gia Minh, ở với nhau iâu như vậy, biết lượng com của mỗi người nên Gia Minh cũng không từ chối, chỉ giờ đưa lên ngăn lại khi Linh Tĩnh muốn gấp toàn bộ thịt cho mình, chỉ là về mặt này Linh Tĩnh luôn chiếm ưu thế:

“Cậu biết mình không thích ăn thịt muốn mình béo lên sao? Thực vật có tác dụng làm đẹp, hôm nay mình ăn món này...”

“Này, này, này...”

Gia Minh bắt đầu đi tiếp nhận. Mặt khác, nhìn hai đứa nhỏ đang chia nhau thức ăn. Đoàn Tình Nhân nở nụ cười:

“Hai đứa nó từ bé đã như vậy...”

Liễu Chính cũng cười nói:

“Này, Gia Minh, các cháu ở cùng nhau đã lâu như vậy, không có lý do gì để nói người lớn chúng ta không đủ sáng suốt, cháu cũng nên xác định đi chứ?”

Ánh mắt Gia Minh ngây thơ thuần khiết.

“Chú nói là hai đứa nó đó, rất cuộc cháu chọn Sa Sa nhà chú hay chọn con bé Linh Tĩnh? Thành thật mà nói, con bé Linh Tĩnh này vừa thông minh lại vừa đáng yêu, nhất định là có rất nhiều người theo đuổi nó, mà Sa Sa nhà chú lại thô lỗ. Để tránh tương lai không ai muốn lấy nó, nếu cháu chọn con bé Linh Tĩnh thì chú phải bắt đầu sắp xếp tìm bạn trai cho Sa Sa, quen biết trước mấy năm sẽ đảm bảo hơn...”

Đoàn Tình Nhân đứng bên cạnh cười kháng nghị:

“Này này, nào có ai nói con gái mình như vậy, tôi và Diệp Hàm thấy Sa Sa rất tốt. Linh Tĩnh có vẻ ngoan ngoãn lại không thích gây sự nhưng thật ra bên trong lại rất ngang ngược, nếu nó đã quyết định thì không ai có thể thay đổi được, mà Sa Sa nhìn bề ngoài thì hiền động nhưng cũng rất ngoan ngoãn, thực ra như vậy mới giống một cô bé.”

Bên này, Linh Tĩnh đỏ mặt, khẽ cắn môi:

“Đúng vậy, nào có ai nói con gái mình như thế...”

Gia Minh vui đầu vào hộp cơm, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên cười ngượng ngùng.

***** 8h45 tối, vũ trường Tinh Quang ở phố Trung Hưng, tiếng nhạc âm ỉ dừng lại trong nháy mắt, sau đó giữa đại sảnh sáng sủa, một đám võ cảnh do hai người đàn ông mặc đồ tây cầm đầu xông vào, mỗi người đều được võ trang đầy đủ, hùng hùng hổ hổ. Một người đàn ông mặc đồ tây trẻ tuổi hơn trong số hai người bước lên sân khấu nhỏ ở phía trước, lôi tên DJ tóc xanh ra ngoài.

“Cảnh sát đây, anh có quyền giữ yên lặng, tất cả những lời nói lúc này có thể trở thành bằng chứng chống lại anh trước toà. Bởi vì anh nhuộm tóc quá khó coi, bị tình nghi làm xấu bộ mặt của thành phố Giang Hải, có thể anh sẽ phải chịu tội từ tám đến mười năm tù giam...”

“Cái, cái gì...”

Thấy hắn nói những lời kia ra với thái độ gần như ngả ngớn, tên DJ tóc xanh cũng hơi ngơ ngẩn, chỉ là đối phương cũng không thêm đề ý đến hắn nữa

mà trực tiếp gõ vào cái mic của DJ:

“Tốt lắm, công an đại lục, kiểm tra...”

Nghe hắn nói những lời này, người đàn ông mặc đồ tây tuổi khá lớn đang đứng bên cạnh nhíu mày đi tới, mà vị tỏ ra hơi ngả ngón kia lại cười rồi ôm cái mic vào lòng.

“Ha ha, xin lỗi, xin lỗi, mới từ Hong-kong trở lại, ấn tượng hơi khác sâu, lỡ lời, lỡ lời...”

Tạm thời không nói đến hắn khác sâu ấn tượng vì điều gì, đồng thời với hành động của một đám cảnh sát, hắn cũng giơ mic lên:

“Khụ, hôm nay rất xin lỗi, sợ rằng phải quấy rầy mọi người một lát... Ừ, không phải là một lát, là một người yêu thích khiêu vũ, tôi phải vô cùng đau lòng mà thông báo với mọi người rằng nơi này tạm thời bị niêm phong. Trước đó tôi vẫn luôn nghĩ xem chúng ta nên cáo biệt vũ trường này như thế nào, nhưng sau khi nghe những bài nhạc đỉnh tai nhức óc và kích thích thần kinh vừa rồi, cá nhân tôi đề cử một ca khúc với tình cảm sâu lắng, Giang Nam. Mọi người xem, tôi còn mang theo băng tới...”

Mỉm cười loay hoay với mấy thiết bị trên sàn của DJ, ánh mắt người đàn ông liếc về phía góc phòng, có vẻ như người quản lý vũ trường muốn chạy trốn qua cửa hông, nhưng cũng không sao, người hợp tác với hắn đã giải quyết... ừ, hợp tác với một người lão luyện có thể tiết kiệm cho mình rất nhiều công sức...

Sau đó, tiếng nhạc vang lên.

“Như vậy... Dạ vũ bắt đầu...”

Không chỉ là vũ trường Tinh Quang, gần như cũng vào lúc này, phạm là vũ trường, sòng bạc ngầm, quán rượu hoặc nơi nào đó thuộc về Vĩnh Thịnh bang, chỉ cần là nơi có người cầm đầu nhỏ trở lên làm quản lý, bất kể đang ở nhà hay đi trên đường, hầu như đều gặp phải cảnh sát.

Đường Hưng Hoa bên cạnh học viện Thánh Tâm, mấy người A Thủy trốn mắt há hốc mồm nhìn cảnh sát đến bắt tất cả mọi người ở công trường đi, sau đó bắt đầu hưng phấn bàn bạc xem tối nay sẽ ăn mừng ở nơi nào.

Sở dĩ có thể biết rõ ràng tất cả mọi tình huống, hành động có hiệu suất cao như thế, nguyên nhân là vì những người thần bí lẩn vào giữa cảnh sát kia. Nghe nói phần lớn đều là nhân viên của các công ty bảo vệ, song sau khi thấy hành động của bọn họ, trong lòng rất nhiều nhân viên cảnh sát đều đoán chừng được thân phận của bọn họ.

Quốc An Trung Quốc - đây dĩ nhiên không phải nơi ở của một đội bóng đá chỉ có thể khiến người ta thương cảm.

***** Hoàng hôn đã qua, bóng đêm phủ xuống, không phải làm thêm giờ sau lễ kỷ niệm thành lập trường nữa, lúc này phòng giáo vụ đã lâm vào bóng tối tịch mịch, nằng chừ ở cửa nhưng hắn không đến.

Khu nhà làm việc của học viện Thánh Tâm có kết cấu lõm vào trong, ngồi trước cửa phòng giáo vụ có thể nhìn thấy ánh sáng mờ nhạt trong khu nhà

không có bóng người nào, thỉnh thoảng có sương mù lượn lờ trong ao.

Ngồi giữa bóng tối yên lặng, nàng nhớ đến rất nhiều chuyện xưa về ma quỷ, tình cảnh đó dường như khá phù hợp với lúc này. Nàng biết mình không phải người bạo dạn, là một cô gái, nàng rất sợ những thứ đó, nhưng lúc này nàng chỉ lẳng lặng nhìn. Thì ra khi đau lòng, lá gan cũng lớn hơn rất nhiều.

Lúc này nghĩ lại, nàng không biết tại sao mình đau lòng, càng không biết tại sao mình lại cứ như vậy, tại sao cứ muốn hấn đến đây. Biết rõ hấn sẽ không tới, hơn nữa trước kia luôn che giấu những chuyện đó giúp hấn, vậy mà vừa cãi nhau đã hoàn toàn thay đổi. Mình như vậy, đúng là rất đáng ghét, hơn nữa vừa nghe thấy người khác nói đã chạy đến phạt hấn, mình đứng là giấu đầu hở đuôi.

Chi là bất kể thế nào, chi cần gặp hấn là mọi chuyện lại bắt đầu mất khống chế, mình khi đó thực sự đã mất kiểm soát “Chi cố tình gây sự đó, em giết chi đi.” Ô, Nhã Hàm à Nhã Hàm, nếu như hấn muốn giết mày thì cũng chỉ đơn giản như nhấc tay mà thôi, có lẽ hấn còn không thèm giết, mày có là gì...

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, dường như nàng đã chờ đợi cả một thế kỷ. Lần đầu tiên cử động thân thể trong vòng mấy giờ liền, nàng nhìn đồng hồ đeo tay: Tám giờ năm mươi phút.

Nhìn khu nhà không có một ai này, nàng đột nhiên cảm thấy mình phạt hấn tới quét dọn nhưng lại ở lại đây chờ hấn, trong tiềm thức cũng là vì muốn thấy hấn. Một lúc lâu sau, khoé miệng nàng nhếch lên, giọng nói tựa như cơn gió nhẹ lọt ra khỏi cổ họng.

“Ồ... Chán ghét mình ư...”

Xoay người bật đèn lên, phòng giáo vụ vốn chưa được quét dọn, nàng yên lặng sắp xếp lại đồ đạc trên bàn của các thầy cô giáo, sau đó quét dọn, dường như nàng nghe thấy tiếng bước chân ở bên ngoài, nhưng sự thật chứng minh rằng đó chỉ là ảo giác của nàng.

Cầm chiếc xô nhựa đi múc nước, giặt sạch khăn lau, nước mắt chọt trào ra khoé mi, nàng đưa tay lên lau mấy lần nhưng bất kể thế nào nước mắt cũng không dừng lại, giống như một vôi nước bị hồng van, nước không mạnh nhưng cứ chảy mãi.

Lau bàn sạch sẽ, nàng quỳ xuống mặt đất, vừa roi lệ vừa lau sàn nhà. Đây vốn là việc không cần phải làm, song trừ điều này ra, nàng không biết mình còn có thể làm gì. Múc nước, giặt khăn, quỳ xuống, lau chùi, roi lệ, nước mắt vẫn rơi...

Phía ngoài cửa sổ của phòng giáo vụ, trong bóng tối vang lên một tiếng thờ dài. Từ bên trong nhìn ra ngoài, đó là một cô gái mặc quần áo thanh nhã mà đơn giản, đương nhiên Nhã Hàm biết nàng, nàng tên Gián Tố Ngôn, sau khi bỏ qua lớp nguy trang chính là Cố Gia Minh mà nàng vẫn chờ đợi.

Cũng vào lúc này, tại biệt thự Lê gia ở một góc khác của thành phố, còi cảnh sát vang lên khắp bốn phía, từ xa đến gần. Mang theo chiếc rương da chứa tất cả gia sản của mình, lúc này Lê Vĩnh Thịnh đang chây đầy mồ hôi hột, mà Lê Minh đi ở phía sau hấn lúc này đã gần như sắp khóc, lăn lộn trong xã hội đen mấy năm, hấn chỉ học được thói ăn chơi trác táng mà không học được bất kỳ sự hung ác, tàn nhẫn nào.

Nhận được điện thoại từ các nơi báo về, một tên nằm vùng cao cấp trong cục cảnh sát cũng báo để hấn thoát đi, nhưng lúc này cho dù thế nào Lê Vĩnh Thịnh cũng không nghĩ ra một cuộc mình lộ ra sơ hở như vậy từ khi nào.

Hắn cũng muốn đi hỏi thử James Cook không lỡ lai lịch kia xem sao, nhưng tiếng còi cảnh sát càng ngày càng gần, hắn vẫn phải buông tha cho suy nghĩ này, dẫn con trai và hai gã thân tín trốn vào một căn phòng ngầm dưới đất, nơi đó có một đường hầm dẫn đến một vườn hoa ở gần đây, sau đó... Chỉ cần có thể trốn được thì vẫn còn hi vọng...

ẢN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 173

Đoán Trước Cái Chết (1+2) .

Trong tiếng ồn ào náo động, xe cảnh sát bao vây biệt thự Lê gia, từng đội đặc nhiệm từ bốn phía ủa tới. James Cook đang đứng trong căn phòng tối ở tầng ba, trong tay cầm một chén rượu vang, hần cười chế nhạo.

Thân nhiều rút khẩu súng ngắn cùng mấy con dao giải phẫu trong người ra, hần xoay người đặt mấy thứ đó lên chiếc bàn tròn ở chính giữa phòng.

Cùng với tiếng động ngày càng dữ dội hơn, ầm một tiếng, cánh cửa bị đá văng ra, ánh đèn trên máy khẩu súng máy chiếu vào phòng rồi dừng lại trên người hần.

Một lát sau, một người thanh niên dáng người cao to mặc thường phục mới bước vào, hần mở đèn lên, phất phất tay về phía sau, trên mặt nở một nụ cười xán lạn.

“Xin chào James tiên sinh, tôi là Diệp Liên thuộc tổ hành động số ba của cục Quốc An Trung Quốc.”

Vươn tay đóng cửa phòng lại, người đàn ông có cái tên hơi giống phụ nữ đó cười cười bước tới, ánh mắt của James chợt sáng lên:

“Tiến hóa giả? À... Xem ra có vẻ Hoa Tulip hoàn toàn không muốn xuất hiện.”

“Một cô gái xinh đẹp mà, nhạy cảm một chút cũng là chuyện bình thường.”

Với nụ cười dễ gây thiện cảm cho người khác, Diệp Liên ngồi xuống cạnh bàn.

“James tiên sinh không có ý định chống lại khiến những người đang thi hành nhiệm vụ là chúng tôi cũng thoải mái hơn nhiều, sau chuyện này, tới mời ông ăn cơm. Còn về chuyện Hoa Tulip, bên trên thấy rằng đã thương cô bé Liễu Hoài Sa đó thực không phải là hành động thông minh gì. Tuy cô bé ấy vào viện là vì bị viêm ruột thừa cấp tính, nhưng dù sao cũng đã bị thương, cho nên Phương tiên sinh thấy rằng cần gấp ông sớm một chút để nhắc nhở...”

Nghe hần ta nói thế, ánh mắt James xuất hiện vẻ cười cợt, ngón tay phải bất chợt động đậy, tia sáng thỉnh linh quét qua đồng tử của đối phương, một con dao mổ trên bàn bỗng nhiên bay lên không hề có dấu hiệu, phản xạ ánh sáng, đâm về phía Diệp Liên. Nhưng chỉ mới bay được nửa đường thì Diệp Liên đã gơ tay trái về phía trước cản lại.

Mũi dao cách lòng bàn tay hần hai centimet thì bất chợt dừng lại, sau đó cả con dao mổ phát ra tiếng của kim loại nghe vui tai rồi bất ngờ nổ tung.

Dưới ánh đèn, mảnh kim loại vỡ vụn phản chiếu ánh sáng lấp lánh chói mắt trong nháy mắt bắn ra xung quanh, có mảnh bắn vào cạnh giường, có mảnh

bắn vào trong tấm đệm, một chai rượu vang trên tủ rượu vỡ tan, rượu bắn tung tóe.

Sau một giây náo động, gian phòng lại trở về trạng thái tĩnh lặng, mấy sợi bông vải bay ra từ tấm đệm rách bươm, chậm chậm bay múa trong không trung.

“Không gian chấn động?”

“Ồ, một chút trò đùa nhỏ mà thôi, khiến ông phải chê cười rồi.”

Diệp Liên cười nói:

“Chính vì trò này mà bình thường chơi xúc xắc với mấy người trong đội, họ luôn bảo là tôi chơi gian, nhưng ngoài trò này ra thì hầu như chẳng có tác dụng gì nữa. James tiên sinh là chuyên gia về khía cạnh này, nếu có thời gian rảnh xin rồi vui lòng chỉ giáo nhiều hơn.. À... Thế chúng ta có thể đi được rồi chứ?”

Trong chốc lát, James tiên sinh gật gật đầu.

“Viêm Hoàng Giác Tinh. Phương Chi Thiên tiên sinh, ngưỡng mộ đã lâu, mời dẫn đường.”

***** Khi cuộc so tài về đi năng giữa hai người Diệp Liên và James bắt đầu, cha con Lê Vĩnh Thịnh ra khỏi đường hầm. Vườn hoa vào buổi tối khá yên tĩnh, xuyên qua vườn hoa có thể nhìn thấy ánh đèn trên con đường nơi xa, xe cộ chốc chốc chạy vụt qua, người đi bộ trên đường không nhiều lắm, nhưng vẫn may là không nhìn thấy chiếc xe cảnh sát nào chú ý đến bên này, hai cha con họ dẫn theo theo hai người thân tín chạy về phía bên kia.

“Cha, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy, không phải là vẫn luôn tốt đẹp sao...”

Lê Minh vẽ mặt buồn rười rượi hỏi.

“Mày im miệng lại cho tao!”

Trên đường đi, đứa con không nên thân đã liên tục hỏi nhiều lần.

Chuyện gì đã xảy ra, chuyện gì đã xảy ra...

Ông ta cũng đang muốn biết là chuyện gì xảy ra, muốn biết chuyện gì đã dẫn đến nông nổi thế này đây! Cũng với khuôn mặt buồn rầu, nỗi uất ức của Lê Vĩnh Thịnh không biết trút vào chỗ nào, bên trên trong một buổi chiều quyết định càn quét, hơn nữa mục tiêu chỉ có Vĩnh Thịnh bang, hành động nhanh chóng, tấn công nhanh gọn, dường như chỉ trong vòng một giờ đồng hồ đã nhổ sạch từ gốc đến ngọn toàn bộ Vĩnh Thịnh bang, không quan tâm đến mối liên hệ trên nhiều phương diện của Vĩnh Thịnh bang với chính quyền địa phương, với xã hội.

Dù thế nào ông ta cũng không bao giờ ngờ được, thế cuộc biến động lớn như thế này, nguyên nhân chỉ vì thù hata của ông đã đánh vào tay một cô gái.

Ra khỏi vườn hoa vẫn có thể nghe thấy tiếng còi cảnh sát, phía bên kia biệt thự, bốn người leo qua lan can rồi băng qua đường, cách đó không xa bỗng có người la lên:

“Này, người bên kia!”

Quay đầu lại nhìn, một tên đội chiếc mũ cảnh sát đang ngồi trong chiếc xe cảnh sát giao thông gần đó la lên:

“Có biết rằng băng qua đường mà không đi trên lối đi dành cho người đi bộ là rất nguy hiểm không?”

Chiếc xe cảnh sát từ từ chạy tới.

Đoạn đường này rất nhỏ, sau khi sửa hàng rào sắt, gần đây không cho người đi bộ đi băng qua, có một thời gian còn có cảnh sát bắt phạt người vi phạm, Lê Vĩnh Thịnh nói nhỏ với ba người phía sau:

“Bình tĩnh, bình tĩnh.”

Sau đó cười thật to nói:

“Xin lỗi, xin lỗi, vì đang có chuyện gấp, lần sau không dám thế nữa, lần sau sẽ không như thế nữa...”

“Có chuyện gấp thì có thể băng qua đường một cách tùy tiện như thế hả? Còn có lần sau nữa à? Sẽ gây ra tai nạn chết người đó biết không...”

Chiếc xe nhỏ chạy đến gần hơn, vừa mở cửa xe, mấy khẩu súng ngắn đã nhắm thẳng vào bốn người, tên cảnh sát phía trước phui phui cái nón.

“Lần này cảnh cáo các người, tùy tiện băng qua đường đồng nghĩa với tội mưu sát, các người... Ừ, bị bắt vì tội mưu sát”

Bốn người giơ tay lên, gương mặt đờ đẫn, chết lạng người...

***** Dưới ánh đèn vàng nhạt, hương trà thoang thoảng, trong tiếng đàn tranh ngân nga, phía trước căn phòng là hai câu đối, bên phải là “Hải nạp bách xuyên, hữu dung nãi đại.”, bên trái là “Bích lập thiên nhận, vô dục tắc cương.”

Mím cười hiền hòa, người đàn ông trung niên tên là Phương Chi Thiên đặt chén trà xuống. Ngồi ở bên kia bàn trà là tên James Cook vừa mới được mời tới, còn về bên cạnh hai người họ, Đông Phương Nhược mặc đồ trắng, hai tay đặt trên đầu gối, nhắm mắt ngồi im lặng.

“Kỳ thực hành trình của James tiên sinh luôn luôn bí ẩn, khi ngài vừa mới qua đây, người của chúng tôi không ai phát hiện ra, sớ dĩ sau này điều tra được là vì có người đã gửi cho chúng tôi bằng chứng Vĩnh Thịnh bang đã ăn cắp bí mật quốc gia, à, tư liệu đó giờ đây vẫn đang nằm trong máy tính của Lê Vĩnh Thịnh, đáng thương cho một người đến ngay cả DOS là gì cũng không biết mà lại bị gán cho cái tội phản quốc... Ừ, James tiên sinh, ngài có thể đoán được nội tình của chuyện này sao?”

Gật gật đầu, James cười:

“Hoa Tulip.”, “Ừ, tuy không có dấu hiệu tiến triển nhưng theo phân tích của chúng tôi hẳn là tiểu thư Hoa Tulip, không thể sai được. Vào khoảng thời gian hai tuần trước, chúng tôi có thể hồi tưởng lại tình huống lúc đó, một tên cầm đầu tên là A Trí của Vĩnh Thịnh bang thi hành mệnh lệnh cưỡng chế mua lại phố Hưng Hoa, trùng hợp là bà đứa trẻ có mối quan hệ mật thiết với tiểu thư Hoa Tulip cũng ở phố đó, tạm thời không để ý đến nhận được đe dọa hay uy hiếp, tên cầm đầu đó cũng đã bị giết rồi, đây cũng là cơ hội cho James tiên sinh đây gia nhập vào Vĩnh Thịnh bang. Mà sau khi ngài đến Vĩnh Thịnh bang thì tư liệu đó đã bị người khác bí mật cho vào máy tính của Lê Vĩnh Thịnh. Tôi nghĩ về điểm này, thái độ của Hoa Tulip tiểu thư rất rõ ràng.

Phương Chi Thiên uống một ngụm trà, cười thật tự nhiên:

“Cô ta yêu cầu tôi đến làm người chuyển lời hộ, James tiên sinh chắc hẳn biết rằng, năm ngoài trên chiếc du thuyền Tinh mộng, vị tiểu thư này đã giúp đỡ chúng tôi rất nhiều, và lại mà nói, chúng tôi cũng không mong rằng sẽ xuất hiện nhiều biến cố trên xã hội, càng không mong rằng giữa Viêm Hoàng Giác Tinh và Tạo Vật Kỳ Tích xảy ra bất kỳ hiểu lầm không đáng có nào, cho nên hy vọng James tiên sinh đây có thể hiểu cho. Chúng tôi gặp ngài với tất cả thành ý và thiện ý, nếu không phải vì sự cố nhỏ ngoài ý muốn, chúng tôi không hề muốn làm phiền chuyến đi tới Trung Quốc lần này của ngài.”

“Tôi đến chỉ vì muốn tìm tự nhiên tiến hoá giả mà thôi.”

“Đương nhiên chúng tôi hiểu, Hoa Tulip tiểu thư hiển nhiên là cũng hiểu, đây chính là lý do vì sao cô ấy lại giao việc này cho chúng tôi.”

Phương Chi Thiên gật gật đầu:

“Thứ lỗi vì tôi mạo phạm, James tiên sinh, theo thông tin của chúng tôi, tâm trạng của tiểu thư Hoa Tulip gần đây khá là... ừ, có thể nói là nhạy cảm, mấy lần ra tay trước, có thể nói là cô ấy đã dùng thủ đoạn sắc sảo giết chết tất cả, cô ta thậm chí đã có thể gài bom trên máy bay dân dụng để cảnh cáo hành động điều tra của chúng tôi, lần này lại dùng cách đi vòng vèo như thế rõ ràng là đã nhượng bộ một bước, giả như cô ấy thật sự ra tay... Mọi người cũng đều biết, Nguyên Lại Triều Sang đã từng ở trước mặt cô ấy tay không mà về...”

Trầm ngâm trong giây lát, James cười nói:

“Nghe Phương tiên sinh luôn gọi là tiểu thư Hoa Tulip, rõ ràng là các anh đã từng xác nhận về cậu bé Cổ Gia Minh kia?”

Ánh mắt chuyển hướng sang Đông Phương Nhược ở bên cạnh, thái độ của James trở nên nghiêm túc.

“Vị tiểu thư này khiến tôi có cảm giác rất đặc biệt...”

“Nó là cháu gái của tôi, tên là Đông Phương Nhược, chúng tôi thường gọi nó là Nhược Nhược. Tinh thần lực của nó rất mạnh, chúng tôi cho rằng ở một mức độ nào đó nó thậm chí có thể tiếp cận được với tự nhiên tiến hoá giả, có thể tiếp xúc với giác quan thứ sáu trong truyền thuyết, nhưng mà...”

Ánh mắt thoáng hiện vẻ phức tạp, Phương Chi Thiên thờ dãi:

“Hơn mười năm trước nó có thể nhìn thấy được, chúng tôi đã làm một việc vô cùng sai lầm, bây giờ... Tinh thần lực đang không ngừng ăn mòn cơ thể nó.”

Nhìn Đông Phương Nhược hồi lâu, James uống một ngụm trà mà hần cảm thấy hơi đắng:

“Hơn mười năm trước... Chúng tôi cũng từng làm một chuyện ngốc nghếch như thế.”

“Chính là vì xác định chuyện về tiến hoá giả, chúng tôi đã đón nó từ chỗ điều dưỡng về, nhưng khi cảm nhận về thằng bé tên Cố Gia Minh đó thì nó không phát hiện ra sự bất thường nào. Tuy nhiên tôi qua vị Hoa Tulip tiểu thư kia đã đi ngang qua phòng của nó, đặt một trái bom đủ giết hết tất cả mọi người ở đây để cảnh cáo, ài...”

“Giả như đối phương là tiến hoá giả tự nhiên thì cuộc điều tra lần này hoàn toàn vô nghĩa.”

James nói.

“Nhưng hiện giờ chúng tôi chỉ có thể tin tưởng vào lần điều tra này, dù sao cũng ở lĩnh vực đã biết, chúng tôi có thể khẳng định nó là dị năng giả có tinh thần lực mạnh nhất, về phương diện này, nó thậm chí có thể qua cả vị nữ hoàng đại nhân ở Bắc Âu kia. Tuy nhiên cơ thể của nó... Nói thực là chúng tôi từng nghĩ đến việc đưa nó đến Mỹ để chữa trị...”

“Tiến hóa thể chúng tôi chế tạo ra mười mấy năm trước không có trường hợp nào tồn tại sống sót được, vẫn là bên các ông tiến xa hơn.”

James lắc đầu:

“Nói thực, khi nãy ông nói cô ấy đã làm vật thử nghiệm mười mấy năm rồi, tôi thậm chí còn tưởng là các ông đã nắm được pháp môn tu chân trong truyền thuyết của Trung Quốc.”

“Ha ha... James tiên sinh khiêm tốn rồi, về mặt này các ngài vẫn đi trước chúng tôi, tôi đang nghĩ, thôi thì James tiên sinh đã ở đây, nhân dịp này có thể xem giúp cho Nhược Nhược một chút được không. Với tư cách là chú của nó, tôi xin bày tỏ lòng cảm ơn với ông.”

Mười mấy năm trước trong các tổ chức hắc ám đầu đầu cũng nổi iên phong trào thử nghiệm chế tạo tiến hoá giả, cuối cùng tuy là tất cả đều tuyên bố thất bại, nhưng mỗi tổ chức hoặc ít hoặc nhiều đều có thành quả của riêng mình. Đông Phương Nhược tuy rằng luôn bị tinh thần lực giày vò hành hạ, nhưng kể ra sống được tới ngày nay đã là một thành công không nhỏ.

Ý kiến của Phương Chi Thiên vừa là sự quan tâm tới Đông Phương Nhược, mặt khác cũng thể hiện thiện chí với Tạo Vật Kỳ Tích. Ánh mắt James chợt sáng lên:

“Là một nhà nghiên cứu, đây là việc muốn tìm cũng không được. Đông Phương tiểu thư, có thể đưa tay cho tôi xem một chút được không?”

Dưới sự theo dõi chăm chú của Phương Chi Thiên, hần ta nắm lấy cổ tay của Đông Phương Nhược giống như đang bắt mạch kiểu Trung Quốc, cảm nhận được tinh thần lực trên người Đông Phương Nhược sôi trào hỗn loạn. lát sau, Đông Phương Nhược đầu tiên nhú mày lại, sau đó mày nhú lại chặt hơn, cuối cùng thì giật mạnh tay ra tựa như nhìn thấy sự vật gì đó rất kinh khủng.

“Ngài, ngài...”

“Làm sao vậy?”

Phương Chi Thiên hỏi Còn James thì nhú mày:

“Đông Phương tiểu thư, cô nhìn thấy gì ư?”

“Tôi, tôi... Ngài...”

Đông Phương Nhược hoảng loạn lắc lắc đầu, sau hồi lâu mới sắp xếp được ngôn từ.

“Tôi... Trước đây thỉnh thoảng tôi cũng gặp trường hợp như thế này, nhìn thấy rất rõ nhiều thứ, nhưng... Đều là những chuyện nhỏ, không giống như lần này, không... Ngài, ngài sẽ chết...”

James sững sờ một chút, sau đó cùng Phương Chi Thiên nhìn nhau:

“Đông Phương tiểu thư, ai rồi cũng sẽ phải chết, cô...”

“Ngài sẽ chết ngay lập tức.”

Cơ thể Đông Phương Nhược khẽ run lên.

“Tôi nhìn thấy rồi.”

Lần này James thật sự giật mình, hẳn ta là nhà nghiên cứu dị năng giả, do vậy hẳn rất hiểu, nếu như tinh thần lực của một người đạt tới trình độ tiến hoá tự nhiên thì cái mà cô ấy nhìn thấy lúc này gần như là vận mệnh không thể thay đổi. Phương Chi Thiên hỏi trước:

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Nhược Nhược?”

“Có người... Có người vào được, hẳn... Hẳn đã giết ngài ấy, sau đó... Chúng ta... Cháu nhìn không rõ, cháu chỉ biết ngài ấy chết rồi...”

“Hắn là ai?”

James buột miệng hỏi thế nhưng Phương Chi Thiên ngay lập tức cắt lời hắn:

“Bây giờ không phải lúc hỏi câu này, Nhược Nhược nó nhìn không thấy, ông đừng truy hỏi nữa. Việc đầu tiên chúng ta phải làm bây giờ là...”

“Cháu có thể nhìn thấy.”

Đông Phương Nhược khẽ nói.

“Rất mờ nhạt, nhưng... Đó là cái tên mà lúc nói chuyện mọi người có nhắc tới...”

“Hoa Tulip?”

Cái tên đầu tiên mà James nghĩ tới chính là cái tên này, thế nhưng Đông Phương Nhược lắc đầu phủ định.

“Không, không phải.. Không phải nàng ta, là...”

Có ấy run rẩy lắc đầu, cuối cùng khẽ nghiêng răng, từng chữ được phát ra “Nguyên... Lại... Nguyên... Sang... Sang...”

Mấy âm cô quái này phát ra nghe giống như thần chú, song chỉ trong khoảnh khắc lại giống như núi băng thỉnh linh đè lên người Phương Chi Thiên và James.

Phương Chi Thiên bước về cửa sổ phía trước hai bước, phía dưới bệ bên ngoài cửa sổ có người đang canh giữ, tạm thời yên ổn. James khẽ nhắc lại:

“Là Nguyên Lại Triêu Sang... Hẳn tới rồi...”

Vua sát thủ Nguyên Lại Triêu Sang, e rằng những người bình thường khó có thể tưởng tượng rằng chỉ một mình hắn sẽ có sức phá hoại lớn đến mức nào, song đối với những người am hiểu trong cuộc, họ mới là người biết rõ một người sử dụng thành thạo công cụ trong hoàn cảnh đặc biệt có thể gây ra sức phá hoại đến mức độ kinh khủng thế nào.

Mặc dù năm ngoài hắn đã từng tay không mà về trên du thuyền Tinh Mộng, nhưng đến hôm nay cái tên đó vẫn khiến tất cả những người trong thế giới ngầm cảm thấy run rẩy và sùng bái.

Mà hôm nay, theo như Đông Phương Nhược nói, thì hắn đã đến đây rồi.

“Báo động ngay lập tức.”

Phương Chi Thiên vừa nói vừa định bấm nút báo động, đúng lúc này thì lập tức tiếng gõ cửa vang lên. Không khí trong phòng trong phút chốc bỗng ngưng đông cứng lại, tay Phương Chi Thiên ngừng lại trong không trung, ánh mắt cùng với James giao nhau.

“Chỉ có lão Lương quản gia, vừa nãy tôi bảo ông ta mang trà đến.”

Hạ giọng nói xong câu này, Phương Chi Thiên cao giọng nói lớn.

“Phương tiên sinh, là tôi, tôi mang trà đến.”

“Tuy rằng James không biết rõ lão Lương là ai, nhưng nhìn ánh mắt Phương Chi Thiên thì biết là đối phương đã giả giọng, người này hết sức khéo léo. Khẽ kéo học bản ra, Phương Chi Thiên lấy ra một khẩu súng ngắn, tiện tay ném cho James một khẩu súng khác, trong lúc đang hít thở, tinh thần và cơ thể hai người căng thẳng tột độ. Sau đó, Phương Chi Thiên nói:

“Vào đi...”

***** Lúc về đến biệt thự, Đông Phương Uyên nhìn đồng hồ trên tay, đã gần mười một giờ đêm, sau đó liếc mắt với Lôi Khánh ở phía sau, nàng thực sự cảm thấy buồn bực khi bị người này quán quýt mãi như vậy.

Từ sau khi xảy ra sự kiện nổ bom tối qua, Đông Phương Lăng Hải đã phân hầu hết người đến các biệt thự còn lại, dù sao thì bất động sản của Đông Phương gia ở thành phố Giang Hải cũng khá nhiều, cho dù thế nào cũng không đến nỗi không ở được.

Thế nhưng lúc đám người mở vũ hội vào sau đó, Đông Phương Uyên mới nhớ lại, chiếc trực thăng rách nát cướp được của Cố Gia Minh vẫn đang giữ ở đây, sau đó bị Lôi Khánh làm vương vít, anh trai lại không đến giúp một tay, nàng không thể từ chối nên chỉ còn cách nói bữa tìm một lý do nào đó để rời khỏi, ai biết rằng Lôi Khánh cũng nói là vũ hội không có hứng thú, lại còn nói không yên tâm để một cô bé như cô đi lại lúc trời tối rồi bám đuôi theo nàng tới đây.

Nhưng mà, nói thế nào thì đối phương cũng tỏ ra ngưỡng mộ mình, tuy thấy có chút phiền phức, nhưng cũng không đến nỗi quá phản cảm. Trái đường đi nàng đặt hết tâm trí vào mô hình chiếc trực thăng đó, tối qua đã tháo nó ra, một người từ trước đến nay luôn tự xưng mình là thiên tài như nàng, sau khi tra cứu rất nhiều tư liệu cũng không hiểu được cấu tạo bên trong, chuyện này thật có hơi chút buồn bực, dù thế nào đi nữa nàng cũng không muốn thua tên Cố Gia Minh cổ quái đó, làm thế nào đi nữa cũng phải sửa cho xong mới thôi.

Theo lối đi từ chính sảnh dẫn đến lầu hai, quản gia lão Lương đang cầm một bịch trà đi về phòng cuối cùng ở lầu hai. Đó vốn là thư phòng của cha, nhưng nghe nói là chú Phương Chi Thiên mượn tạm tiếp khách, một người đàn ông có tướng mạo hơi nữ tính nhưng luôn gây thiện cảm với người khác đang đứng trước cửa, Đông Phương Uyên biết ông ta tên Diệp Liên, là hộ vệ bên cạnh Phương Chi Thiên. Lúc nhìn thấy ông ta, ông ấy lịch sự chào Đông Phương Uyên, nàng cũng gật đầu cười, đang chuẩn bị đi lên lầu ba, Đông Phương Lăng Hải cũng đang từ phía trên đi xuống.

“Ừa, tiểu Uyên, tiểu Khánh, sao các con lại trở về?”

Không đợi Đông Phương Uyên nói, Lôi Khánh đã giành nói trước:

“Ồ, bác Đông Phương, tiểu Uyên nói là có một vật rất quan trọng đang để ở đây nên muốn đến lấy, cháu sợ cô ấy một mình đi lại ban đêm rất bất tiện, cho nên đã đi theo tới đây.”

“Hừ, con bé ngang ngược, nó có thể có thứ quan trọng chứ.”

Đông Phương Lăng Hải nghiêm nghị trợn mắt nhìn con gái, tức thì nói:

“Được rồi, đã đến đây rồi, tối nay hai đứa ngủ lại đây đi, hôm nay... tất cả đều rất thuận lợi, chắc sẽ không xảy ra chuyện gì đâu...”

Lúc này, lão Lương quản gia đã mang trà bước vào cửa. Đông Phương Lăng Hải vừa nói hết câu, bất thành linh tiếng sủng từ trong phòng vang lên dữ dội, đứng gần đó nghe không khỏi có cảm giác đinh tai nhức óc.

Đường như ngay trong chớp mắt khi tiếng chuông báo động vang lên trong căn nhà, tiếp sau đó, cả tòa biệt thự tối sầm lại, bên hướng tây bắc của biệt thự phát ra tiếng nổ vang trời một trận đấu đột nhiên xuất hiện, cứ như vậy mà bắt đầu...

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 174

Giao Hỏa Điểm. (1+2) .

“Rầm” một tiếng, Phương Chi Thiên phá vỡ cửa sổ, ôm Đông Phương Nhược nhảy ra khỏi lầu hai, những mảnh vỡ tung tóe trên không trung dừng lại một lát, sau đó bị cuốn ngược trở lại như dòng nước xoáy, lập tức, tiếng súng inh tai và tiếng còi báo động vang lên phá vỡ bầu trời đêm yên lặng.

“Là sát thủ của Bùi La gia, mọi người cẩn thận! Nhược Nhược chạy mau!”

Là thành viên cấp cao nhất của Viêm Hoàng Giác Tinh, bên người Phương Chi Thiên luôn có rất nhiều nhân viên bảo vệ, hai người ở gần nhất lập tức rút súng ra nhìn thẳng vào cửa sổ lầu hai, mấy chục người đi tuần tra gần đó đã nhanh chóng hành động.

Cũng vào lúc này, cả tòa biệt thự trong phút chốc bỗng cúp điện, ngay sau đó ở góc phía bắc biệt thự phát ra tiếng nổ lớn, đó là căn phòng điều khiển nguồn điện của cả khu biệt thự.

Ngắt nguồn điện rồi đột kích hành động trong bóng tối là chiêu thức sở trường nhất của Nguyên Lại Triều Sang, có lẽ chỉ có hắn mới dám làm ra những hành động lạ lùng và điên rồ như vậy.

Trong bóng tối, căn phòng ở lầu hai phát ra tiếng súng hỗn loạn và kịch liệt, James vẫn còn ở đó, còn Diệp Liên ở bên ngoài phòng cũng đã kịp thời phản ứng và gia nhập chiến đấu. Phương Chi Thiên đặt Đông Phương Nhược xuống, chuẩn bị đưa nàng rời khỏi.

Nhưng vừa chạy được hai bước thì Đông Phương Nhược bỗng nhiên dừng lại, đưa tay ra, kéo Phương Chi Thiên chạy về một bên nơi góc khuất của biệt thự:

“Chú Phương, cẩn thận!”

Sau cảm giác rung mình tê dại vì suýt bỏ mạng, viên đạn bắn ngay vào chỗ Phương Chi Thiên vừa đứng khiến cây cỏ, bùn đất bắn lên.

“Có người bắn tia!”

Sau câu nói đó, hai người ở dưới lầu tản ra, một nhóm người nhanh chóng quay lại đánh bọc sườn từ bên ngoài biệt thự, là một trong những chỗ có thể làm nơi để ngắm bắn, Viêm Hoàng Giác Tinh đã sắp xếp tay chân ở bên đó, chỉ là xem ra, vẫn bị đối phương qua mặt.

Sau một khắc, từ cửa sổ lầu hai lại có bóng người nhảy ra. Lăn người dưới đất, người đó che vết thương bị súng bắn trên bả vai rồi đứng dậy, đó chính là James Cook, vừa đứng vững được một chút, hắn ta và Phương Chi Thiên cùng hét lên:

“Người ở trên lầu là Đại Nội Trường Đốc!”

“Cẩn thận tên bắn tia!”

Nghe tiếng la của Phương Chi Thiên, James không hề ngừng lại, lại vươn người nhảy lên, rầm một tiếng phá vỡ cửa sổ căn phòng ở lầu một nhảy vào trong, cùng với Đông Phương Nhược nấp ở góc tường bên cạnh. Phương Chi Thiên cảm thấy run rẩy sợ hãi.

Đại Nội Trường Đốc và Nguyên Lại Triều Sang cùng là một trong những sát thủ cấp bậc cao nhất của Bùi La gia, đạo gần đây, mỗi khi hai người này cộng tác với nhau, đi đến đâu đều không có gì cản nổi, đánh đâu thắng đó, xem ra sau lần trở về tay không trên chiếc Tinh Mộng, lần này đối phương đã mang một đội hình có thể nói là mạnh nhất đến đây.

Sở trường của Nguyên Lại Triều Sang là ở kỹ thuật bắn súng, nếu xếp hạng trong thế giới hắc ám thì hẳn là người có hỏa lực kinh khủng nhất. Khi có hai khẩu súng ở bên cạnh, hẳn có thể dùng kỹ thuật bắn chuẩn xác và sự linh hoạt nhạy bén nhất cùng lúc áp chế hỏa lực của đám đông.

Cho dù đám đông đó có dùng súng máy tối tân nhất thì cũng giống nhau, chi cần bắt cứ một người nào lộ đầu ra nơi có thể tiếp xúc với súng đạn, trong nháy mắt đạn sẽ lập tức bay tới. Khả năng ngắm bắn như quỷ thần đó chính là kỹ thuật “áp chế hỏa lực” vô cùng nổi tiếng của hắn trong thế giới hắc ám.

Nghĩ lại vừa nãy tránh được cú bắn tia của Nguyên Lại Triều Sang. Phương Chi Thiên thầm nghĩ số mình còn may, nếu không có dự cảm nhạy bén của Đông Phương Nhược thì e rằng hôm nay hắn đã mất mạng.

Còn về Đại Nội Trường Đốc ở lầu hai thì không giống như Nguyên Lại Triều Sang, sở trường lớn nhất của hắn là hoá trang, mảnh khóc bịp người kết hợp với Nhân thuật vô cùng cao siêu và tu vi về võ thuật, lần này nếu không phải Đông Phương Nhược đã báo động trước đó rồi tập kích bất ngờ khi đối phương vừa tiến vào phạm vi hai mét, thì căn bản là ngay đến cơ hội chạy trốn Phương Chi Thiên cũng không có.

Cũng có thể có người cho rằng trong thế giới súng đạn, tu vi về võ thuật không có bao nhiêu tác dụng, nhưng thực tế đã chứng minh khi chống trả lại những cao thủ võ thuật linh hoạt trong phạm vi nhỏ hẹp thì việc dùng những vũ khí hiện đại sẽ không có bất cứ ý nghĩa nào, trừ khi là dùng lựu đạn cùng chết với địch.

Đối phương dựa vào lực lượng tinh nhuệ để tập kích tập kích bất ngờ, phe mình thì người đông thể mạnh, việc nên làm trước mắt dĩ nhiên không phải là bỏ chạy, ôm Đông Phương Nhược trở lại biệt thự từ cửa sổ bị phá vỡ, những người ở bên ngoài bắt đầu đấu súng với Nguyên Lại Triều Sang, còn ở bên trong, trên lầu hai là cảnh tượng hỗn loạn kinh hoàng, kết cấu của tòa biệt thự này vốn dĩ phức tạp, hiện giờ khi thành viên tinh nhuệ của Viêm Hoàng Giác Tinh chưa tới, chi là một Đại Nội Trường Đốc, vậy mà không có ai có khả năng bắt được hắn.

“Kê địch đang ở phòng khách số bảy trên lầu hai, Đông Phương tiên sinh đang bị tập kích, Đông Phương Uyển tiểu thư và Lôi Khánh tiên sinh cũng ở trong đó, chúng tôi không có cách nào nổ súng...”

“Diệp Liên bị thương...”

“Người ở bên dưới cẩn thận, đề phòng kẻ địch sẽ chạy trốn từ cửa sổ...”

“Hắn nhảy qua cửa sổ rồi... Chúng ta không có thể bắn trúng hắn, hắn... Hắn đi vào từ sổ phòng khách số sáu ở lầu hai, hắn giống như một con dơi...”

“Chặn hắn lại...”

“Cẩn thận lựu đạn, tản ra...”

Trong tiếng súng bắn phá, trong thời gian ngắn, tiếng cửa sổ, dụng cụ trong nhà và tiếng nổ mạnh vang lên không dứt, tòa biệt thự rộng lớn chiếm diện tích cả ngàn mét vuông đang rung chuyển dữ dội như sắp sụp đổ.

Sở trường của Đại Nội Trường Đốc là võ thuật, nhưng không có nghĩa là hắn không giỏi bắn súng, kỹ năng chiến đấu của hắn không kém Nguyên Lại Triều Sang bao nhiêu.

Nghệ tin tức về tình hình chiến đấu không ngừng được báo cáo qua ống nghe, lúc này Phương Chi Thiên đang được một số người bảo vệ ở lầu một gương cười:

“Thật là cảnh tượng xấu hổ, chúng ta ở đây nhiều người như thế mà bị hai người bọn chúng khống chế, đùa giỡn đến chóng mặt.”

“Xin đừng tự ti như thế, Phương tiên sinh, đó là bởi vì chúng ta đang đối mặt với hai gã sát thủ mạnh nhất thế giới.”

Được bác sĩ trong nhà băng bó vết thương trên vai, James lạc quan nói:

“Tình huống đột kích thế này chú trọng một kích tất trúng. Đại Nội Trường Đốc ở trong bóng tối tiến hành ám sát, Nguyên Lại Triều Sang mai phục bắn tỉa, nếu như hiện giờ đã thất bại, nhưng bọn họ cũng đang chuẩn bị rút lui, cho dù thế nào thì chúng cũng chỉ có hai người...”

Một kích không trúng, lập tức nghĩ cách rút lui, đây là nguyên tắc hành động thông thường của sát thủ, thế nhưng lúc này Phương Chi Thiên lại lắc lắc đầu:

“Không, tôi nghĩ không đơn giản như vậy, tiếng súng bên ngoài ngày càng gần hơn chứng tỏ Nguyên Lại Triều Sang đang tấn công về phía bên này. Lúc đầu tinh thần luôn trong trạng thái hưng phấn cao độ, sau đó thì suy yếu dần, cuối cùng rơi vào trạng thái cạn kiệt, thông thường sát thủ chỉ có thể bắn trúng với tinh thần tập trung cao độ trong lần tấn công đầu tiên, thế nhưng nếu từng tìm hiểu tỉ mỉ về Bùi La gia thì ngài sẽ biết, hai tên điên này... Trong vòng mười phút triển khai tấn công, bọn chúng đều có thể giữ được sự chủ động và tinh thần hưng phấn một cách cao độ. Trong trường hợp lực lượng tinh nhuệ không đồng đều, chúng ta bây giờ chỉ có thể đem hết toàn lực để áp chế bọn chúng...”

Trong lúc nói, nhận được báo cáo “Đông Phương tiên sinh bị thương”, có vài người nhanh chóng đỡ Đông Phương Lăng Hải từ trên lầu đi xuống, đi bên cạnh còn có Đông Phương Uyển và Lôi Khánh.

Trong số ba người Phương Chi Thiên, tu vi võ thuật của Đông Phương Lăng Hải mạnh nhất, có lẽ vì thế mới có thể gắng gượng chống đỡ nổi đòn tấn công của Đại Nội Trường Đốc, nhưng bây giờ nhìn lại, ông ta đang ho ra máu, máu chảy ướt đầm trước ngực. Đông Phương Uyển ở bên cạnh toàn thân run lẩy bẩy, gần như nước mắt đã ướt đầm khuôn mặt.

“Khụ... Khụ... Thời gian trôi qua khiến cơ thể không còn nhạy bén, gân cốt lâu lắm rồi không được hoạt động, suýt chút nữa hứng trọn một chiêu từ quyền của hắn, may mà nhanh chân tránh kịp... Khụ, khụ... Không sao, không có vấn đề gì lớn...”

Nhìn Đông Phương Lăng Hải không ngừng học máu, lời nói này thật không có sức thuyết phục lắm. Lôi Khánh ở bên cạnh lo lắng hỏi:

“Chú Phương, cha cháu đâu? ông ấy đang ở đâu? Có bị thương hay không..”

Nghĩ đến mới vừa rồi Đông Phương Lăng Hải đấu với Đại Nội Trưởng Đốc để bảo vệ cho hai người nên mới bị thương như vậy, thực là khiến hắn rất cảm động.

“Lôi tiên sinh luôn ở lầu ba, vì khi giao đấu ở lầu hai, trong chốc lát ông ấy không có cách nào đi xuống, nhưng...”

Đang nói thì bỗng tai nghe phát ra âm thanh:

“Cẩn thận, kẻ địch đã lên lầu ba, mục tiêu dường như là phòng của Lôi tiên sinh, bảo vệ Lôi tiên sinh rời khỏi đó...”

Phương Chi Thiên ngăn người, trong giây lát lại vang lên tiếng báo cáo:

“Chúng tôi đã bảo vệ Lôi tiên sinh xuống lầu, vị trí của đối phương...”

“Hắn vô hại rồi, mọi người hãy ngăn hắn ở lại phòng khách số mười bốn, mười lăm... không xong rồi... hắn đang muốn...”

Chưa nói hết câu thì Phương Chi Thiên đột nhiên đứng dậy, cầm lấy khẩu súng nhắm thẳng vào cửa sổ hét lên:

“Chúng ta mau chạy thôi, hắn muốn tấn công từ trên xuống...”

Phòng số mười bốn, mười lăm ở ngay trên căn phòng mà bọn họ đang ở, mà sở trường của Đại Nội Trưởng Đốc là nhẫn thuật, mượn công cụ trợ giúp có thể trực tiếp từ lầu ba xuống lầu một.

Cùng với tiếng súng bên ngoài, một bóng đen như giống như người nhện lướt qua bầu trời đêm, rầm một tiếng, một vật gì đó đập vào cửa sổ rồi bay vào căn phòng mọi người đang ở, còn bóng người kia thì đánh vỡ cửa sổ, đi vào phòng sát bên cạnh.

“Bom...”

Trong tiếng la hét ầm ĩ, vài người thành linh xông ra, lao về phía chính giữa phòng khách. Khói lửa từ cửa phòng phun ra. Cả cánh cửa bay qua phòng khách rộng rãi rồi đập vào quầy rượu. Đông Phương Lăng Hải che cho con gái, Phương Chi Thiên thì bảo vệ Đông Phương Nhược.

Biến cố lần này khiến cho phòng ngự của mọi người có chút sơ xuất. Đại Nội Trưởng Đốc cả người thâm hại từ một căn phòng khác xông ra, mặc dù những vết thương nhỏ trên người đang chảy máu, nhưng không ảnh hưởng gì đến tốc độ hành động nhanh như quỷ thần của hắn ta.

Phương Chi Thiên phản ứng đầu tiên, bắn về hướng bên đó hai phát súng. James vung tay lên, ba con dao mổ dưới sự điều khiển của dị năng, phản xạ

ánh sáng của ngọn lửa, xé rách không trung.

Thế nhưng với cú tấn công đó, đối phương chỉ cần lẩn một vòng nhanh như chớp đã ở ngay trước mặt, theo sự xoay tròn của thân thể hần, cây đao ngắn chém đứt một chân của James, người mất đi thăng bằng, vẫn còn chưa ngã xuống, thì mũi dao nhọn đã đâm thẳng vào huyệt thái dương của của hần ta.

Do có dị năng là cơ thể nhạy cảm với kim loại, khoảnh khắc nhất đao đâm thẳng tới trở nên đặc biệt lâu dài rất rõ nét, song bất kể thế nào, hần cũng không có cách nào tránh đỡ, trơ mắt nhìn ánh đao càng ngày càng gần... càng ngày càng gần... “Àm.. Bịch... Xẹt..”

Những âm thanh hỗn tạp gần như đồng loạt vang lên, viên đạn quét qua vành tai của James, ánh đao lướt qua trán hần ta, sau đó thanh đao võ sĩ bay thẳng ra ngoài, mãi đến khi ngã xuống đất hần mới nhận ra rằng mình vẫn còn sống.

Trong khoảnh khắc trước khi ánh đao đâm tới, có người khiến động tác của Đại Nội Trường Đốc chậm lại trong nháy mắt, vì thế ánh đao chỉ vừa mới trượt qua trán mà không đâm thẳng vào huyệt thái dương của hần...

Đao võ sĩ trong tay bị đánh bay đi trong nháy mắt. Đại Nội Trường Đốc phi thân nhảy ra, rơi xuống ngay trước mặt Đông Phương Uyển đang từ dưới đất bò dậy, rút súng ra. Chỗ tốt khi một mình nhảy vào giữa một đám địch nhân là người khác vì tránh bắn trúng đồng đội nên không dám bắn loạn xạ, mà mình thì có thể tùy ý nổ súng với bất kỳ ai.

Thế nhưng, có một người lại không giống như vậy.

Súng vừa rút ra, một viên đạn khác lướt qua bên sườn của Đông Phương Uyển rất chuẩn xác, sau đó bắn chính xác vào khẩu súng trong tay hần. Đại Nội Trường Đốc lại bỏ nhào ra bên hông, bóng dáng giống như quỷ mị lướt qua trong phòng khách, tiếp cận người nổ súng đứng ở cửa, đạn không ngừng bắn vào tầm thẳm, bàn, ghế. Sau đó, bóng người giao thoa.

Mũi dao ánh lên ánh lửa hừng hực rồi đâm thẳng về phía người đó dường như để chứng minh một sự thực trong thế giới hắc ám: Không ai có thể chiến thắng Đại Nội Trường Đốc khi chiến đấu trong cự li gần.

Tiếng kim loại giao đầu vang lên lanh lảnh, chỉ có ngọn lửa dữ dội chiếu sáng khắp phòng, tia lửa kéo ra từ đoàn kiếm tạo thành một đường ánh sáng thật dài trong bóng tối, rực rỡ mê người.

Trong vài giây ngắn ngủi, ánh sáng kim loại lóe lên không ngừng trong không khí, thần tốc và kịch liệt, tuy ánh sáng không đủ nhìn thấy rõ hình dạng, nhưng cũng đủ cho nhóm người Phương Chi Thiên phân biệt, lúc này chiến đấu với Đại Nội Trường Đốc lại là một cô gái mặc đồ đen. Hai bóng người không ngừng giao thoa, chém giết, tiếng kim loại văng vẳng bên tai không dứt, trong chốc lát khiến cho người khác có cảm giác hoa mắt.

Tiến công, phòng thủ, tiến công, tiến công, tiến công... Chỉ trong thồn gian mười mấy giây, Đại Nội Trường Đốc liền phát hiện, cô gái trước mặt gần như có sức mạnh và tốc độ ngang ngửa mình, còn mình thì từ đầu đến giờ đã tiêu hao rất nhiều thể lực, đối phương thì dường như chỉ chờ chờ cho quân địch mệt mỏi để tấn công.

Thế nhưng, trong những trận đấu có thể quyết định sống chết trong nháy mắt, kinh nghiệm chiến đấu trong nhiều năm trở lại đây vẫn là một ưu thế rất

lớn, dường như là một động tác giả theo bản năng. Đại Nội Trường Đốc gạt cây dao trong tay của cô gái đứng trước mặt, tung thẳng một quyền thật mạnh về phía dưới ngực đối phương, đây là một trong những điểm yếu nhất trên cơ thể con người, một khi bị một lực mạnh tấn công, ngay lập tức sẽ mất đi năng lực chiến đấu.

Một khắc sau, dao găm bị đoàn dao đánh bay ra ngoài, trên mũi dao không có một cảm giác bị tác động lực. Đại Nội Trường Đốc bất ngờ phát hiện mình bị lừa, cô gái trước mặt dường như đã lường trước được phản ứng của hắn, lúc này nàng nghiêng người, thúc thẳng vào lồng ngực không được phòng ngự của hắn. Thẳng bại đã phân.

Đại Nội Trường Đốc bị đánh bay lên, người vẫn chưa rơi xuống thì cô gái trước mặt hắn đã đưa tay vào trong áo, móc ra một cây súng máy.

Đại Nội Trường Đốc rơi xuống quầy rượu đã bị cánh cửa đập nát một khắc sau, đạn bắn tới nơi này như mưa, rượu chảy lênh láng thấm vào vụn gỗ rồi bốc cháy. Nhóm người Phương Chi Thiên ngăn người nhìn cô gái đứng trước mặt. Từ lúc cô ta xuất hiện khi này, chiến đấu với Đại Nội Trường Đốc, đến vừa rồi đánh bay Đại Nội Trường Đốc vốn nổi tiếng với cận chiến ra ngoài, sau đó cầm khẩu súng tự động lên bắn quét từ đầu đến cuối chỉ không tới bốn phút, tất cả mọi việc được cô ta giải quyết một cách gọn gàng nhanh chóng như một điệu nhảy đã tập luyện qua một lần, xuất hiện, chiến đấu, lật ngược tình thế, tất cả giống như một giấc mơ.

Súng máy điên cuồng phụt lửa, sau mười mấy giây, cuối cùng cũng bắn hết đạn, cả quầy rượu bốc cháy, một cảnh tượng hỗn độn, nhưng lại không có thi thể của Đại Nội Trường Đốc, nhưng mà cô gái đó lại không có vẻ gì ngạc nhiên lắm, ánh mắt lướt qua đám đông, điềm nhiên lấp một băng đạn khác vào súng như không có việc gì xảy ra, khuôn mặt lạnh nhạt nhưng xinh đẹp khiến cô ấy giống như một nữ hoàng trong thế giới hắc ám.

Từ một ý nghĩa nào đó mà nói, thì đây là lần đầu tiên Phương Chi Thiên và Hoa Tulip chạm mặt, đương nhiên, với Đông Phương Uyển đang đứng chết lặng người thì đây là lần thứ hai chạm mặt với nàng.

ÂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 175

Chúc Người Hạnh Phúc. (1+2) .

Mỗi khi khản trương thì sẽ có những hành động ngoài ý muốn, nhưng mà toàn bộ những phản ứng ở bên ngoài đều truyền vào trong óc, cảm giác lúc này như bị chia thành hai người, một người chiến đấu, một người dùng linh hồn đứng ở phía sau hẳn, bàng quan theo dõi tất cả, sự thoải mái cùng khản trương kết hợp hoàn mỹ, khiến cho hẳn có thể cảm nhận được trái tim đang đập, máu tươi đang chảy, thậm chí có thể cảm giác lượng máu hồng tươi đang di chuyển trong huyết quản, đây là sự hưng phấn dành cho linh hồn của sát thủ.

Lấp đạn vào súng, bốn phía tối mịt, những động tĩnh hỗn loạn từ phía xa truyền tới, đối với tập quán ám sát của Đại Nội Trường Đốc hẳn đã quen thuộc, hẳn thích cái không gian tối mịt này, bởi nó mang lại cho hẳn cảm giác an toàn nếu như có khả năng, thì đây có lẽ sẽ là tên huấn luyện viên thứ ba của Bùi La gia bị giết.

Nếu như theo đúng quỹ tích vận hành, 5 năm sau, Đại Nội Trường Đốc mới bị giết trong một lần hành động, sau đó không lâu, hẳn nguy trang và che giấu thân phận cùng hợp tác với Nguyên Lại Triều Sang, cho tới khi Nguyên Lại Triều Sang chết đi...

Vừa suy nghĩ, vừa đưa tay mở cửa phòng phía trước, sau đó tiện tay đóng cửa. Trong bóng tối có mùi máu, một vật thể màu đen từ bên cạnh bay tới, ầm một tiếng nện vào tường, thân ảnh Đại Nội Trường Đốc trong nháy mắt vọt tới trước mắt, thân hình gia tốc. Vung quyền.

Hai tay hợp lại đưa lên phía trước, thân hình Gia Minh bị trực tiếp đánh bay ra ngoài Đại Nội Trường Đốc theo sát mà lên, rút đao, nổi giận chém!

Xẹt một tiếng, đao phong đâm xuyên qua thảm, trong nháy mắt đó, Gia Minh cũng đưa tay phải chống xuống đất cả người lảo đảo xoay một vòng 360 độ, lên gối thẳng vào thân ảnh của Đại Nội Trường Đốc, chỉ trong chớp mắt Đại Nội Trường Đốc phảng phất như bị Lưu tinh đập vào, bay thẳng ra ngoài. Ngay lập tức, chân phải Gia Minh đạp lên mặt đất một cái, thân hình chưa rơi xuống đã lập tức bay lên, hướng về phía Đại Nội Trường Đốc lao tới.

Giống như chiến thuật của Đại Nội Trường Đốc lúc nãy, chỉ khác là Gia Minh cố ý để cho hẳn đánh bay, còn Đại Nội Trường Đốc lại bị người ta đánh bay. Trong lúc thân hình còn đang bay ngược, Đại Nội Trường Đốc cố gắng ngăn cản được ba quyền, nhưng mà lại bị một cú huých khuỷu tay thúc thẳng vào sườn, năm ngón tay của Gia Minh thẳng tung đột nhiên chém ra, tạo thành một vết máu nhàn nhạt ở trên trán của đối phương, sau đó là một loạt các đòn lên gối, quét chân như cuồng phong bạo vũ.

Đây là căn phòng ngủ chỉ rộng chừng hơn 10m, trong vòng hai giây Đại Nội Trường Đốc đã thối lui tới sát tường, một cái ghế trên đường đi bị nổ tung, cái thang giường sắt bị đá gãy, cái đệm bị bắn tung, lò xo bật ra, ngay cả tường phòng cũng lõm xuống, trong lúc nhất thời, công kích của Gia Minh cứ như chiến xa nghiền ép tất cả, cho dù Đại Nội Trường Đốc có sử dụng biện pháp nào đi chăng nữa, hẳn cũng bị một bàn chân bám theo như hình với bóng.

Đã trải qua vô số chiến đấu, đây là lần đầu tiên Đại Nội Trường Đốc nhìn thấy một nữ nhân xinh đẹp nham nhở sử dụng kỹ xảo chiến đấu bạo lực tới như

vậy.

Nếu như là một sát thủ đàn ông, sử dụng nữ kỹ xảo bạo lực cùng lực phá hoại thể này cũng không tính là kỳ quái, thể nhưng trong giới sát thủ, người có thể đá gãy thanh sắt dày hơn 20 inches, mỗi cú đá đạt tâm 700, 800kg thì không được mấy người.

Để đạt được lực phá hoại thể này, thì yêu cầu huấn luyện phải cực cao, lấy đi toàn bộ thời gian cuộc sống của người đó. Hơn nữa đối với cấp bậc sát thủ như Đại Nội Trưởng Đốc mà nói kỹ xảo đạt tới đỉnh có thể bù đắp cho sự thiếu hụt về lực lượng, cho dù có tay không cũng có thể chống lại vũ khí.

Nhưng mà giờ phút này, nữ tử trước mặt lại dùng phương thức bạo lực tiến hành điên cuồng oanh kích, trong tình hình này, lực lượng cùng tốc độ ứng biến phải phát huy tới cực hạn, hầu như liên kết chặt chẽ với nhau. Hắn không tìm được cơ hội rút súng, không tìm được cơ hội rút đao, k hông tìm được cơ hội chạy trốn, chỉ có thể ngẩn cản...

Khi nghe thấy động tĩnh ngày một lớn ở bên ngoài, 10 giây sau, hắn bắt đầu phản kích...

Trong phòng khách, lửa cháy khắp nơi, một đám người đang thu thập tàn cục, trong đó thương thế của James là nghiêm trọng nhất, hai chân bị Đại Nội Trưởng Đốc chém một đao kia, xương đùi hầu như đã gãy, máu tươi lúc này vẫn phun ra, nhưng chỉ mới xử lý được đơn giản. Đông Phương Lăng Hải ở một bên hỏi con gái:

“Đây chính là tiểu thư Gian Tố Ngôn mà con từng gặp hay sao?”

Đông Phương Uyển trợn mắt há mồm gật đầu. Phương Chi Thiên thì đang ra lệnh cho mọi người.

“Đại Nội Trưởng Đốc ở lầu một, phương hướng cửa hàng có một nữ nhân là đồng minh của chúng ta, chú ý không nên ngộ thương...”

“Chúng ta phát hiện, phát hiện... Bọn họ đang từ phòng ngủ đánh tới, tôi... tôi, trời a...”

Tiếng huyên náo, tiếng nổ mạnh, tiếng than sợ hãi, tiếng đồ vật và tường đổ sập thành một đống, hiển nhiên là hai người còn đang đánh nhau, không quên nổ súng và ném lựu đạn làm đẹp. Người của Viêm Hoàng Giác Tinh thỉnh thoảng có thể nhìn thấy thân ảnh hai người, nhưng không dám nổ súng bậy bạ, người ở phía ngoài thì không ngừng truyền tới tiếng cảnh báo Nguyên Lại Triều Sang đã tới gần, qua một lát, Diệp Liên mình đầy vết máu chạy tới phòng khách.

“Nguyên Lại Triều Sang từ chính diện tiếp cận, mười người mà không ai đỡ được hắn một nhát, về phần bên kia... Tiểu thư Hoa Tulip dường như chiếm thượng phong, thể nhưng.. đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy một nữ nhân đánh nhau như vậy, trước đây tôi vẫn chỉ thấy dị năng giả và đám gia hỏa đánh Hắc quyền là khủng bố như vậy...”

“Nguyên Lại Triều Sang cũng có hơn 100 ký lục ghi lại.”

Phương Chi Thiên xem xét vết thương trên người, nói:

“Về phần... phòng sách bên kia thì sao?”

“Bức tường mỏng ở phòng ngủ bị đá bay, phương pháp chiến đấu của Đại Nội Trường Đốc không hợp, nói cách khác, vị tiểu thư Hoa Tulip kia am hiểu chiến đấu hơn đối phương... còn chiếm thượng phong...”

“Trời à... Nàng là quái vật gì vậy...”

Trong tiếng than sợ hãi của mọi người, Đông Phương Uyển hiểu rất rõ lời của đối phương là như thế nào, mở to hai mắt:

“Đá, đá xuyên tường bê tông? Làm sao có thể? Giản, Giản tiểu thư nhìn bề ngoài như vậy... như vậy...”

Tâm hình của Giản Tố Ngôn thốt tha, bộ ngực thoát nhìn cũng chỉ to vừa phải, mang lại cho người khác cảm giác là một nữ tử độc lập, Đông Phương Uyển chứng kiến nàng đánh với mấy tên xã hội đen trên đường lần trước cũng không có kinh ngạc nhiều, nhưng bây giờ nghe nói nàng có thể trực tiếp đá thủng tường bê tông, đây còn có thể là người hay sao?

Nhưng mà, một lát sau Diệp Liên đã cho nàng một đáp án chính xác.

“Một nhóm người đích xác là có thể làm được, cái tường ngăn giữa hai phòng chỉ có độ dày bằng một nửa tường ngoài nếu như sử dụng lực thuần túy, ta... ta cũng có thể miễn cưỡng làm được, thế nhưng con gái mà có lực phá hoại như thế này thì ta lần đầu tiên mới nhìn thấy, huống chi nàng còn mạnh hơn nhiều... à, nàng còn xinh đẹp như vậy...”

“Nguyên Lại Triều Sang tới rồi, không cần thiết phải ngạnh kháng, chúng ta chuẩn bị đi đến ga ra.”

Nếu như là ở trên chiến trường, bất luận cao thủ gì đi nữa cũng không thể tránh khỏi loạt đạn phô thiên cái địa, mà bây giờ là ban đêm, trong biệt thự địa hình tương đối phức tạp, hỏa lực của Nguyên Lại Triều Sang tuyệt đối có thể trở thành con ác mộng của bất cứ người nào. Cho dù có hơn mười người bảo vệ ở bên người Phương Chi Thiên, thì với hắn cũng chỉ là đơn giản.

Diệp Liên đi trước, Phương Chi Thiên bảo vệ đám người đi tới ga ra, lúc này trong biệt thự đã chết 23 người, nhân thủ còn lại không đủ, đám người ở ngoài kia thì lại mất đi bóng hình của Nguyên Lại Triều Sang, phía trước chính là hành lang đi tới ga ra, Giản Tố Ngôn cùng Đại Nội Trường Đốc lại đang chiến đấu kịch liệt, hơn mười người đi đường nom nớp lo sợ, thỉnh thoảng trong ống nghe điện thoại còn vang lên tiếng than sợ hãi.

“Hoa Tulip cùng Đại Nội Trường Đốc đang ở bên đó, chúng tôi không có thể đuổi kịp, cẩn thận...”

“Phát hiện Nguyên Lại Triều Sang... ở... àm.. Á...”

Lúc mới đầu khai chiến thì áp lực còn nhỏ, nhưng mà đến lúc này, áp lực càng lúc càng lớn. Diệp Liên cẩn thận đi ở phía trước, trong biệt thự vốn âm ỉ thì bây giờ lại chuyển thành yên tĩnh. Khi vào trong một gian phòng, Đông Phương Uyển đỡ cha mình nhẹ giọng nói:

“Đi nhầm đường rồi, nếu như đi ga ra...”

“Không cần thiết phải đi chuyển, phá bức tường kia, chúng ta có thể tới được.”

Đưa tay lên bức tường phía trước, một lát sau, ầm một tiếng, gạch đá trên tường rơi xuống, tạo thành một thông đạo có thể cho hai người cùng đi. Đông Phương Uyển cùng Lôi Khánh nhìn như gặp quý, những gì chứng kiến hôm nay quả thực vượt quá sức tưởng tượng của họ.

Phun ra một ngụm máu tươi, Diệp Liên bảo mọi người tiến nhập vào một phòng bên dưới, lần thứ 2 đưa tay ấn lên bức tường phía trước, nhưng còn chưa kịp phát lực thì đột nhiên ầm một tiếng thật lớn, gạch đá bay tứ tung.

Một bóng người trực tiếp từ bên kia bay tới. Trong giây phút này, vốn Đông Phương Uyển đang đứng trước bị cha mình đẩy bay ra ngoài sau đó Đông Phương Lăng Hải bị người nọ nhất tề đánh bay, nhưng cũng đồng thời với lúc này, có một thân ảnh khác nhanh như chớp bay vào.

Gian phòng bị mất điện, có vẻ tối tăm vô cùng. Đông Phương Uyển bị đẩy bay ra bên cạnh chùng hai thước, nện thẳng vào tường, nhưng mà do lo lắng cho cha mình, nên không cảm thấy đau đớn mà nỗ lực bò lại. Chỉ thấy Đông Phương Lăng Hải đang từ trên mặt đất bò dậy, mà ở phía trước hắn, Giản Tô Ngôn đã đâm xuyên bụng của tên sát thủ.

Trong nháy mắt đó, Đông Phương Uyển bỗng nhiên nhớ lại một số sự kiện phát sinh trên đảo khi đi du thuyền Tinh Mộng, khi bão tới, nàng đi ra ngoài và bị lăn xuống sườn núi có một tên lính đánh thuê trọng thương muốn ra tay với mình thì có một thân ảnh nhanh như tia chớp vọt tới, đao phong đâm xuyên thủng yết hầu của người nọ.

Nàng vẫn cho rằng đó là cảnh tượng Hoa Tulip giết người, lực lượng cùng tốc độ đã đạt tới hoàn mỹ, nhưng mà sau đó Cố Gia Minh chỉ nói là hắn chỉ đẩy tên lính thuê kia ra. Không có sự tham dự của Hoa Tulip.

Nhưng bây giờ, khi một đao hoàn mỹ kia tái hiện, nàng biết mình đã có thể khẳng định được chuyện này. Khi đó chính chị Giản Tô Ngôn đã cứu mình.

Đám người Phương Chi Thiên nhìn cơn ác mộng Đại Nội Trường Đốc ngã về phía sau, đao được rút ra khỏi ngực hắn, máu tươi như suối phun ra, nữ tử kia một tay cầm đao đứng đó, trên quần áo đã nhiễm máu, hiển nhiên cũng bị thương, nhưng lại hiển ngang không nói một lời.

Nhìn thi thể Đại Nội Trường Đốc, nàng nhẹ nhàng phun ra một hơi thở, dùng tay trái vuốt những sợi tóc mắt trật tự trên trán, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng đào qua mọi người, xác định Phương Chi Thiên, James Cook còn sống, nàng nhân nhặt mở miệng.

“Còn chưa đi hay sao.”

Phương Chi Thiên miễn cưỡng cười:

“Chúng ta đang định...”

Lời còn chưa dứt, Giản Tô Ngôn biến sắc, ánh mắt nhìn về phía thông đạo bị Diệp Liên đánh vỡ, nói:

“Nguyên Lại Triều Sang tới rồi!”

Những lời này vừa nói ra, mọi người trong nháy mắt tán ra, đều rút súng nhắm ngay về hướng đó, một cái bóng đen bay tới, đứng trước thông đạo.

Giản Tố Ngôn cầm thi thể của Đại Nội Trường Đốc ném tới, sau đó, hai thanh Sa Mạc Chi Ưng xuất hiện ở trên tay nàng, nhắm ngay vào cửa của gian phòng kia, chỉ cần nàng bóp cò, lực đạn cũng có thể xuyên tủng tường xi măng, đây sẽ là một kích tương đối lớn, đương nhiên nàng phải xác định được vị trí đối phương đã.

(Đã: Sa Mạc Chi Ưng = Desert Eagle: loại súng lục thường thấy trong truyện đô thị: P) Mà trên thực tế, nàng thực sự có thể.

Trong thông đạo hỗn độn và đen tối một trung niên nam tử hơn 30 tuổi vô thanh vô tức lui về phía sau một bước, đây là vị trí tốt nhất, tường dày hơn một chút, Sa Mạc Chi Ưng cũng không cách nào xuyên thấu qua đó, vùng xung quanh lòng mày của hắn nhăn lại, ánh mắt nhìn thi thể phía trước, thờ dài.

Từ đáy lòng Nguyên Lại Triều Sang dâng lên cảm giác bị thất bại.

Lần ám sát này là một bước trọng yếu trong kế hoạch ám sát mà Bùi La gia khởi xướng, đám người Phương Chi Thiên, Lôi Khiếu Viễn tới Giang Hải, lực lượng tinh nhuệ của Viêm Hoàng Giác Tinh cơ bản không ở đây, chỉ có một tên Diệp Liên căn bản là không đủ chống đỡ.

Nhưng mà, bởi vì Thành phố Giang Hải là địa bàn của nhân vật thần bí Hoa Tulip, lo lắng đến thất bại lần trước, hắn mới lựa chọn cùng Đại Nội Trường Đốc nhất tề xuất thủ, ai ngờ được hành động lần này vẫn thất bại.

Tuy rằng một người ở bên trong, một người ở bên ngoài, từ đầu tới cuối hai người đều dùng phương pháp bí mật tiến hành liên hệ với nhau, Đại Nội Trường Đốc tiến nhập gian phòng, Phương Chi Thiên và đám người kia tại sao có thể thấy trước được ý đồ của hắn, mình bắn tia vô cùng chính xác, nhưng mà sao cô bé kia lại có thể cảm nhận được nguy hiểm, kéo Phương Chi Thiên né tránh, rất hiển nhiên là nữ hài tử ốm yếu kia chính là nguyên nhân sự việc...

Vốn biệt thự đầy ồn ào, bây giờ đã trở nên yên tĩnh, thỉnh thoảng còn có thể nghe được thanh âm lửa cháy bập bùng hay ống nghe điện thoại phát ra tạp âm vô ý nghĩa...

Thật lâu sau, một giọng nói khàn khàn bằng tiếng Hoa truyền tới:

“Hoa Tulip? Hay Giản Tố Ngôn?”

Họng súng thoảng đi chuyển một chút, trong đám người. Gia Minh nhàn nhạt mở miệng:

“Người có một lần cơ hội... Sát thủ kỳ thực chỉ có một lần cơ hội, người có muốn thử một chút không? Hay giống như lần trước.”

“Bây giờ, vẫn là chúng ta thua.”

Một lát sau, truyền đến tiếng trả lời của Nguyên Lại Triều Sang:

“Nhưng mà từ hôm nay trở đi, người cũng chính thức tuyên chiến với Bùi La gia, lần này người bảo vệ Phương Chi Thiên, James, thế nhưng người có thể bảo vệ được tất cả mọi người ư? Thí dụ như ba đứa bé kia, thí dụ như nữ giáo viên, lại thí dụ như...”

“Lại thí dụ như cô gái bán mì ở Hokkaido?”

Gia Minh mở miệng, trong giọng nói có sự tức giận, nhưng lại mang theo vài phần châm chọc:

“Nàng năm nay 25 tuổi, cũng đã tới lúc lập gia đình, người tình cờ gặp gỡ với nàng trong lúc chấp hành nhiệm vụ, khi đó người mới giết hai người, nhiệm vụ chưa hoàn thành người nói với nàng người là một người đánh cá, thích phiêu lãng trên sóng khi thuyền rời biển, nàng cho người ăn một bát bún cá chính tông... Lần thứ 2 các người gặp mặt là ở núi Phú Sĩ, bởi vì người nói người ở Tokyo, nàng lại một lòng muốn xem cây anh đào, đến thời gian hoa tàn, nàng ở dưới cây anh đào chờ người một ngày một đêm, đáng tiếc lúc đó người đang ở Hoàng Tân, trùng hợp không nhận được tin nhắn. Hôm đó nàng bị trộm mất ví tiền, khi người chạy tới, nàng bị cảm mạo suýt chút nữa tạo thành bệnh lao phổi, nàng thực sự là một nữ hải tử yếu đuối, Nguyên Lại quân, có cần ta nói ra tên của nàng không?”

Trong bóng tối, Nguyên Lại Triều Sang không trả lời, nhưng mà hầu như tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được một sự khiếp sợ, sát thủ kiêu kị nhất là có nhược điểm, nhưng mà vị Gian Tổ Ngôn tiểu thư này rốt cuộc là ai, lại có thể biết rõ nhược điểm của Nguyên Lại Triều Sang như thế...

Qua hai giây, Gian Tổ Ngôn trở nên lạnh lùng:

“Mọi người cũng giống nhau cả, người đừng ép ta điên lên.”

“... Từ hôm nay trở đi, ta sẽ không tham dự đến chuyện của người, nhưng nếu như nàng gặp chuyện gì ngoài ý muốn...”

Không ai ngờ tới Nguyên Lại Triều Sang lại nói như vậy, nhưng mà, thanh âm của Gian Tổ Ngôn cũng đã chuyển sang nhu hòa:

“Yên tâm, ta cũng là người thích ăn mì do nàng nấu, nhưng mà, giả như người không hi vọng nàng bị thương tổn, thì hãy nhanh chóng cầu hôn nàng, sau đó đưa nàng tới một nơi người cho là an toàn đi... Nàng chỉ là một cô gái phổ thông, không có khả năng chờ người cả đời, đợi khi nàng gả cho một người đàn ông không tốt, bị thương tổn, người có khóc cũng không cứu vãn được đâu...”

Rõ ràng hai người là hai người đối địch xa lạ, nhưng lúc này lại có cảm giác thân quen, bên kia không truyền đến sự hồi âm của Nguyên Lại Triều Sang nữa. Sau một lát, Gia Minh mới bỏ súng xuống.

Kiếp trước chỉ làm một sát thủ máu lạnh giết chóc, rất ít người mang lại cho hắn cảm giác ám áp, từ khi trở thành bạn của Nguyên Lại Triều Sang, trong một lần hành động đã cùng hắn tới quán mì kia, khi Nguyên Lại Triều Sang cảm nhận được sự ám áp từ người con gái bán mì kia, cũng là lúc Gia Minh cảm thấy sự thống khổ trong lòng của hắn.

ẢN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 176

Chuyện Đầu Đầu. (1+2) .

“Sát thủ không xứng có gia đình. Chúng ta là những người dơ bẩn...”

Nguyên Lại Triều Sang hơi cảm khái đối với những lời hắn nói ra, hắn đúng là đệ nhất sát thủ danh khí ngấp trời.

Ngay lúc đó Gia Minh chỉ lắng nghe, không cách nào lý giải, hầu chưa bao giờ có cảm giác mình cao quý, cũng không có cảm giác mình dơ bẩn. Nhưng mà hắn biết, cũng bởi vì chuyện nữ nhân kia lập gia đình đã đá kích rất mạnh tới Nguyên Lại Triều Sang, nhờ đó hắn mới trở thành sát thủ mạnh nhất.

Nhưng mà, sau khi cô gái kia lập gia đình cũng không hạnh phúc, quanh năm đã bị chồng ngược đãi. Đệ nhất sát thủ không dám ra tay, hắn hy vọng ở trong mắt của nàng, hắn đơn thuần là một người đánh cá nhu nhược, một người đánh cá không biết giết người.

Sau đó Gia Minh có qua quán mì kia vài lần, cùng cô gái nói chuyện về tình hình của Nguyên Lại Triều Sang gần đây, đương nhiên hắn cũng chỉ dám nói bừa. Sau khi Nguyên Lại Triều Sang chết, hắn mang hộp tro cốt và toàn bộ tài sản của Nguyên Lại Triều Sang tới, một súng giết chết chồng của cô gái đang say rượu, nói với nàng tất cả, từ đó về sau hắn không đi tới Hokkaido nữa.

Cuộc sống của sát thủ muôn màu muôn vẻ, nhưng mà lạnh lẽo vô cùng, chỉ có bát mì ở Hokkaido mới mang tới sự ấm áp, mang tới màu sắc của trần thế.

Những gì nên nói đã nói chúc người hạnh phúc, lão bằng hữu... lúc người hạnh phúc, cũng không còn đệ nhất sát thủ khiến ta lo lắng...

Bữa môi, hắn chuẩn bị rời đi, cùng lúc đó, ở phía sau truyền đến thanh âm như động đất của Phương Chi Thiên:

“Chuyện này... Giản Tổ Ngôn tiểu thư, có thể nói chuyện không?”

Quay đầu lại, thấy Phương Chi Thiên đang thành khẩn nói:

“Đối với sự xuất thủ của cô hôm nay, tôi đại biểu cho toàn bộ Viêm Hoàng Giác Tinh biểu thị sự cảm kích, mặt khác còn có một số chuyện, chúng tôi mong cô chỉ điểm, không biết...”

“A..”

Liếc mắt nhìn Phương Chi Thiên, trên gương mặt dính đầy bụi bặm và máu tươi nở một nụ cười mê người, nói:

“Người đã kết hôn chưa? Suất ca (anh chàng đẹp trai)?”

Thấy đối phương nói câu này, Phương Chi Thiên ngơ ngác, trong đám người. Đông Phương Lăng Hải cùng Lôi Khiếu Viễn đã hơn 40 tuổi, Phương Chi Thiên chỉ chừng 30 tuổi đương nhiên là người trẻ nhất trong đám, hẳn cũng có một số lần bị gọi là Suất ca, nhưng ở trong trường hợp này thì quá quái dị.

“Kết hôn rồi thì đừng làm phiền tới ta, ta đã có đối tượng.”

Sa Mạc Chi Ứng trong tay nàng xoay tròn vài vòng, rồi đút vào trong túi, ánh mắt Giản Tố Ngôn chuyển sang lạnh lùng:

“Ta chỉ là một thị dân (dân sống ở thành phố) nghiêm chỉnh chấp hành pháp luật, thỉnh thoảng có hỗ trợ bắt mấy tên tiểu thâu, nhưng không có nghĩa ta thích làm cảnh sát, các người chỉ cần làm tốt phận sự của mình ngăn cản Bùi La gia ở ngoài hải ngoại thì đám thị dân chúng ta vui vẻ vô cùng rồi, ta còn có ước hẹn với đối tượng của mình, bai...”

Vẫy tay tiêu sái đi ra ngoài cửa, thân hình Giản Tố Ngôn biến mất trong bóng tối cũng giống như Nguyên Lại Triều Sang rời đi, không ai có thể tìm được tung tích của nàng nữa...

Ngày mùng 10 tháng 5 năm 1998, Bùi La gia triển khai một lần ám sát đại quy mô đối với những thành viên cấp cao của Viêm Hoàng Giác Tinh, thành công hai lần, giết được một thành viên cấp cao nhất của Viêm Hoàng Giác Tinh.

Ở Giang Hải, Nguyên Lại Triều Sang đấu với Hoa Tulip Giản Tố Ngôn, lần thứ hai thất bại mà về, đặc biệt sát thủ Đại Nội Trường Đốc của Bùi La gia tử vong.

Thế giới ngầm ở Đông Á đã bắt đầu vận chuyển, sự uy hiếp đã chuyển thành xung đột vũ trang, Bùi La gia cùng Viêm Hoàng Giác Tinh đã khai hỏa.

***** Trời hơi sáng, ở bên cạnh quán cháo Bát Bào trên vỉa hè, bên cạnh cửa hàng bán hoa cũng đã mở cửa. Gia Minh mua mấy bông hoa hồng, hợp với cây Văn Trúc và Mãn Thiên Tinh gộp thành một bó, người của bưu điện đưa Giang Hải nhật báo mới ra lò tới, liếc mắt một cái, thấy tiêu đề ngay trang nhất chuyện tối hôm qua Thành phố hành động đại quy mô tấn công xã hội đen, lắc đầu cười. Không khỏi cảm thán sự phản ứng nhanh chóng của mấy tòa soạn báo này.

Đi thẳng vào cổng bệnh viện, chỉ thấy trong phòng khám bệnh khoa cấp cứu, hơn 10 người do Diệp Liên dẫn đầu đã được băng bó kỹ, đang cười cười nói nói tiến về Khoa điều trị nội trú, đám người Phương Chi Thiên đương nhiên sẽ không ở lại bệnh viện này, lý do đám người Diệp Liên tới đây Gia Minh cũng hiểu rõ.

Nguyên Lại Triều Sang vừa tiến hành ám sát thất bại sợ rằng sẽ ở lại Giang Hải, những người này tới đây âm thầm bảo vệ Sa Sa đang nằm viện, cũng là một hành động khác bày tỏ ý tốt với Giản Tố Ngôn.

Thấy Gia Minh tới đây, đám người Diệp Liên cũng chỉ trỏ, cười nghị luận một lúc lâu, đại khái là nói cho đồng bọn biết, hẳn chính là một trong ba đứa trẻ, tối hôm qua Gia Minh cùng đám người này gặp mặt, chỉ là bọn họ không biết, hơn nữa nhìn hình dạng của hẳn lúc này thì thực là... : đồng phục học sinh thì lếch thếch, tóc thì lộn xộn, bề ngoài bình thường, hơn nữa trên vai còn đeo hai cái cặp sách của Linh Tinh và hẳn, tay hẳn cầm một cái cặp lồng cháo Bát Bào, tay phải cầm một bó hoa, không mang dáng dấp của một thiếu niên truyền kỳ 15, 16 tuổi chút nào cả.

Tuy rằng độ cao không khác nhau, nhưng không có ai nghĩ tới chuyện, hẳn chính là mỹ nữ tiêu sái và cường đại Giản Tố Ngôn tối hôm qua cả.

Đối với tính cách của Nguyên Lại Triều Sang hẳn tương đối hiểu rõ, Gia Minh đại khái nắm chắc, hẳn sẽ không trở lại hạ thù với Sa Sa, nhưng mà mọi việc không có tuyệt đối, bởi vậy người của Viêm Hoàng Giác Tinh có thể tới đây hỗ trợ bảo vệ, tuy rằng ý nghĩa không lớn, nhưng Gia Minh cũng vẫn cảm kích, với hẳn mà nói, Sa Sa cùng Linh Tinh là quan trọng nhất trên thế giới này.

Trên thực tế, đối với Bùi La gia, Gia Minh tịnh không có gì hận ý gì cả, trong lòng hẳn cũng không có sự yêu nước, bây giờ nhớ lại, nếu như hẳn lúc trước nhân tâm không cứu Marilyn, không cứu Nguyệt Trì Huân, thì hẳn cũng không có cảm giác nguy cơ mà phải “tham ô” hơn 7 tỷ USD cho Kelly Denime, cũng không phát sinh một số sự kiện trên du thuyền Tinh Mộng.

Giả như một loạt phản ứng dây chuyền này không phát sinh, thì hẳn sẽ thoải mái hơn, nhưng mà nếu đã xảy ra, thì cũng chẳng có gì phải hối hận, mình đã được tự do một lần, giả như chuyện gì cũng không làm, vậy thì cuộc sống còn có ý nghĩa gì muốn nói.

Cũng là bởi vì điều này, tối hôm qua hẳn phải xuất thủ cứu đám người Phương Chi Thiên, Viêm Hoàng Giác Tinh coi chuyện của hẳn với Bùi La gia là một nhân tố hòa hoãn, giả như không có nhân tố này, Bùi La gia đã triển khai càn quét tới đây rồi.

Tiến nhập hành lang của khoa điều trị nội trú, mấy người tiểu đệ của Sa Trúc bang ngồi ngay cửa phòng bệnh của Sa Sa, hẳn chào hỏi một câu rồi đẩy cửa đi vào.

Linh Tinh đang ở bên cạnh giường bệnh mặc quần áo, mắt thấy có người vào vội vã kéo chăn đắp lên mình, nhưng khi thấy là hẳn thì mới buông xuống, nhẹ nhàng trợn mắt một cái, sau đó nói:

“Nhìn xem bên ngoài có người tới không?”

Sau đó nàng mới cởi áo ngủ, để lộ nửa người trên. Sa Sa vẫn ngủ ở giữa giường bệnh, vùng lông mày hơi nhăn lại.

“Sa Sa tối hôm qua có tỉnh dậy lần nào không?”

Đem bó hoa để xuống bàn, Gia Minh hỏi.

“Có. 11h tỉnh lại một lần, hỏi cậu đâu, tớ chỉ nói mẹ tớ bảo cậu về nhà ngủ.”

Mặc quần, đi tất. Linh Tinh ngồi ở mép giường, nhìn xem sắc mặt của Sa Sa, nói:

“Tối hôm qua... Tối hôm qua nghe mấy người bên ngoài kia nói, cảnh sát và đội đặc nhiệm, quân đội đồng thời xuất động, Vĩnh Thịnh bang trong một đêm bị tóm hết, lão đại của Thịnh bang bị bắt sau đó biến mất Gia Minh, cậu... cậu không bị thương chứ...”

“Không, chuyện này không phải tớ làm, không sao đâu.”

Quay đầu lại thấy đôi mắt của Linh Tinh thâm quầng, chắc là tối hôm qua nàng còn lo lắng cho Sa Sa mới phẫu thuật, lại còn lo lắng cho mình nên

không ngủ được, bản liền tiến lên ôm lấy vai của nàng. Linh Tĩnh cũng ngồi ở trên mép giường ôm lấy hắn.

“Yên tâm đi, tớ vẫn ở đây.”

“Ừ...”

Linh Tĩnh hừ nhẹ một tiếng, nhẹ nhàng ma sát trán vào ngực của hắn. Ôm được một lúc lâu, Linh Tĩnh bỗng nhiên cười buông hắn ra, vui vẻ nói: “Được rồi, thấy cậu không có chuyện gì tớ yên tâm rồi, tớ tới phòng làm việc của mẹ tớ đánh răng rửa mặt, còn phải ăn một bữa sáng thật nhiều!”

“Không thành vấn đề, chỉ cần cậu có thể ăn.”

“Đươngn nhiên có thể ăn.”

Từ trên giường nhảy xuống, Linh Tĩnh sôi nổi kéo mũi giấy, nói:

“Tâm tình rất tốt, cái bụng đương nhiên là lớn hơn!”

“A? Thật không?”

“Phi.”

Mắt thấy Gia Minh mập mờ nhìn bụng của nàng, Linh Tĩnh cười trợn mắt nói:

“Không phải cậu muốn tớ sinh con cho cậu đấy chứ, tớ không mang bầu ở tuổi 16 đâu, cha mẹ không đánh chết tớ mới lạ.”

Nhún vai, Gia Minh nhìn Linh Tĩnh như một cơn gió chạy đi, cười vui vẻ.

Giật rèm cửa sổ, mức bữa sáng ra bát, khi bình minh óng ánh chiếu vào trong phòng, Sa Sa a một tiếng, lười biếng mở mắt, nhìn Gia Minh bên giường, nở nụ cười ấm áp:

“A, buổi sáng tốt lành.”

“Buổi sáng tốt lành, lão bà.”

Nhẹ nhàng mà đỡ Sa Sa ngồi dậy một chút, chắc là do động tác ảnh hưởng tới vết mổ ruột thừa, Sa Sa nhẹ nhàng nhú mày. Gia Minh hỏi:

“Vết mổ còn đau không?”

“Còn, tối hôm qua khi hết thuốc tê thì bắt đầu đau đốn nhưng mà không sao đâu.”

Nàng gờ gờ nắm tay, cười nói:

“Chuyện nhỏ.”

“Hi, trên bụng bị rạch một đao vậy mà còn chuyện nhỏ, vết thương trên tay thế nào? Nghiêm trọng không?”

“Tối hôm qua tỉnh lại tớ có xem, chỉ là hơi xước một chút thôi, mẹ Diệp đã băng bó vết thương cho tớ rồi, này, cậu làm gì thế...”

Sa Sa hơi giằng co, nhưng lại không có nửa điểm miễn dịch với hành vi Gia Minh coi áo. Ôm ờ để cho hắn coi áo, để lộ một lớp băng trên cánh tay và ngực, nói:

“Nhìn đi, không có chuyện gì đâu, chẳng nhẽ cậu còn muốn mở băng vải kiểm tra hay sao, căn bản là không nghiêm trọng, nếu không phải tớ đột nhiên đau bụng, thì mấy người kia ngày hôm qua nhất định bị đá ngã... Uy uy, cậu làm gì thế còn mở hay sao...”

“Muốn nhìn xem vết mổ của cậu một chút..”

“Nhưng nơi này là bệnh viện...”

“Là bệnh viện mới cảm thấy thú vị.”

Sa Sa vừa mới phẫu thuật, vốn không có lực phản kháng gì, lúc này ngăn cản một phen, rốt cục vẫn bị Gia Minh coi bỏ toàn bộ quần áo, thấy bên cạnh tiểu phúc của nàng có một vết mổ. Sa Sa nói lầm bầm:

“Lần này nhất định sẽ lưu lại vết sẹo xấu xí.”

“Nhìn rất đẹp, tớ thích.”

Gia Minh ngẩng đầu cười nói.

“Nhưng người khác không thích.”

“Dù sao cũng chỉ có một mình tớ nhìn, tớ thích là được.”

“Thật là...”

Trong miệng tuy rằng không cho là đúng, nhưng trên mặt Sa Sa lại nở nụ cười thoải mái, hai tay đặt ở hai bên, để cho hắn nhìn cái vết mổ kia. Bởi vết đao được mở hơi nhỏ, hiển nhiên là để tránh sự đau đớn, cho nên quần nhỏ của nàng mặc hơi thấp, có thể nhìn thấy chỗ đặc thù ở hai chân.

Lúc này Gia Minh chỉ cần cần hơi kéo xuống phía dưới một chút, là có thể thấy được nơi mê người nhất, Sa Sa thấy mập mờ, sắc giọng: “Cậu còn muốn nhìn bao lâu đây.” Sau đó nàng muốn kéo chặn, nhưng đã bị Gia Minh ngăn lại.

“Tớ muốn hôn nó.”

“A... Ách, sao được, tớ vẫn còn đau, cái tên đại biến thái này... ách... a...”

Khi đôi môi nhẹ nhàng ần xuống, ôn nhu, ấm áp, sung sướng, còn có một chút tình cảm sâu sắc hiện lên, nàng dùng hai tay muốn ngăn cản Gia Minh, nhưng lúc này lại đặt ở trên đầu hắn, dần dần không cách nào nhúc nhích nữa, một cảm giác khó chịu bắt đầu dâng lên từ đáy lòng, nàng ngồi im ở đó, nhìn thiếu niên đang cúi đầu trên bụng mình, viền mắt bỗng nhiên có chút ướt ướt...

Không chỉ các nàng yêu thương hắn, mà khi ở bên cạnh hắn, người nam nhân này cũng yêu thương các nàng..

Sau một khắc, cửa mở ra.

“... về phần giường giải phẫu số 3... Ách?”

Gia Minh cùng Sa Sa đồng thời ngẩng đầu nhìn về phía cửa, Đoàn Tĩnh Nhân đang đi vào trong phòng khi chứng kiến cảnh này thì đột nhiên sững sờ tại chỗ.

Nhưng nàng cũng nhanh chóng ngăn cản mấy y tá đang muốn vào, ba người trừng mắt nhìn nhau một lúc lâu, Đoàn Tĩnh Nhân mới nháy mắt, đưa mắt nhìn sang một bên:

“Ách, chuyện này... Khụ... Khụ... Chúng ta lát nữa lại tới...”

Nàng nói xong đi ra ngoài, đóng cửa phòng lại.

Trên giường bệnh. Sa Sa cầm chân đắp, dùng thanh âm như động đất, nói:

“Cái tên chết tiệt này, tên đại biến thái...”

***** “Chuyện này... Gia Minh và Sa Sa hình như yêu nhau à?”

Tiến vào phòng làm việc, Linh Tĩnh đang rửa mặt, Đoàn Tĩnh Nhân thả kẹp văn kiện trên tay xuống, có chút khổ não hỏi một câu.

Linh Tĩnh đang rửa mặt thì dừng lại một giây, Đoàn Tĩnh Nhân đi tới cửa phòng tắm, chống tay đứng ngoài cửa, nhìn con gái rửa mặt, nói:

“Vừa rồi mẹ chuẩn bị đi thăm các phòng bệnh buổi sáng, khi đẩy cửa ra thấy Gia Minh và Sa Sa... Gia Minh đang cời y phục của Sa Sa, dường như rất cần thận xem vết mổ... A, cảm giác là lạ...”

“Ách, ha há... Ha há...”

Ngẩng đầu lên, trên mặt mang theo một chút xấu hổ. Linh Tĩnh cười nói:

“Mẹ, việc này mà cũng nói hay sao...”

“Đương nhiên là không, mẹ không phải là người ba hoa, hơn nữa dù sao Sa Sa cũng không được cha nó quan tâm lắm.”

Cười đi tới ôm vai Linh Tĩnh, nàng nhìn con gái xinh đẹp của mình trong gương, nói:

“Nhưng mà, mẹ và cha con vẫn thấy con và Gia Minh mới là một đôi, hôm qua mẹ còn cùng với Liễu Chính tỷ thí ai ngờ nhà của chúng ta thua...”

Nhận thấy thân hình con gái mình hơi cứng ngắc, Đoàn Tĩnh Nhân vội đổi giọng:

“OK, OK, mẹ biết, mẹ biết, mẹ và cha con không muốn ép duyên, chẳng qua thấy Gia Minh rất tốt mà thôi, con cũng là bạn thân của nó, vậy là bạn thân là được rồi, không nên miễn cưỡng gì cả... Ừ, chỉ là cha con muốn đem võ quán giao cho nó, bây giờ... Được rồi. Gia Minh cùng Sa Sa ở ở chung, ba người các con ở cùng nhau có ảnh hưởng gì tới người khác không...”

“Không sao đâu, mẹ.”

Linh Tĩnh cười:

“Chúng con là bạn thân, lại là người yêu, ba người chúng ta sống với nhau từ nhỏ, mẹ cho rằng tình yêu có thể hơn tình bạn hay sao? Huống chi Gia Minh cùng Sa Sa cũng sẽ không làm ra chuyện gì hồ đồ đâu...”

“A, mẹ chỉ sợ con gái yêu của mẹ trở thành kỳ đà cản mũi khiến cho họ ghét bỏ mà thôi...”

“Bọn họ dám!”

Linh Tĩnh giờ giờ nắm tay lên.

***** Gió mát khẽ thổi, chiếc xe đạp nhẹ nhàng lao đi, chạy theo con đường dẫn tới học viện Thánh Tâm.

Ngồi ở phía sau, Linh Tĩnh ôm chặt lấy Gia Minh, nói với hắn chuyện mà mẹ nàng mới nói với nàng.

“Thoạt nhìn, cả đời này tớ phải là tiểu tình nhân và tiểu lão bà của cậu rồi...”

Lần nào nói tới chuyện này, Gia Minh phần lớn sẽ không biện minh gì cả, chỉ nói:

“Xin lỗi.”

Nhưng mà lần này, không đợi Gia Minh phản ứng, nàng đã cười dùng gương mặt đập vào lưng Gia Minh một cái, nói:

“Đừng nói xin lỗi, không phải lỗi của cậu, là tớ và Sa Sa quá lấy cậu, cũng không cho cậu hối hận, chỉ cần cậu đối xử tốt với hai chị em chúng tớ là được rồi, ha há...”

Tiếng cười như chuông bạc từ trên xe lan tỏa trong tia nắng ban mai, một ngày mới lại bắt đầu.

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 177

Xương Vũ Khí Giết Người

Trong bóng tối, ánh mắt sư tử hung ác độc địa bắt đầu di động.

Phóng tầm nhìn, thấy trên thảo nguyên mấy con sư tử hung mãnh không tiếng động triển khai việc vây bắt, phía trước mấy con trâu rừng phát hiện ra sư tử, bọn chúng kết trận, những con trâu đực hình thành phòng tuyến ở bên ngoài, đôi sừng rộng chùng một thước cứng rắn sẵn sàng nghênh đón công kích.

Sư tử bắt đầu tiến công.

Qua một lúc, một con trâu rừng nhỏ bị cắn nằm trên mặt đất, nhưng mà nó vẫn không từ bỏ, một con trâu rừng khác vọt tới, đánh bay con sư tử, không bao lâu sau, bảy sư tử thất bại mà về.

“Cạch”

Thanh âm mở cửa, ánh sáng từ từ hiện lên, hơi nước, bàn tay xuất hiện trong tầm mắt chúng ta, đầu tiên là một đôi chân trắng không tỳ vết, một đôi dép in hình quả chuối đáng yêu. Đông Phương Uyển đã tắm rửa xong đi từ phòng tắm ra ngoài, nhìn chương trình Thế giới động vật trên TV, cảm thấy điều khiển từ xa tắt đi, đi được hai bước lại quay lại, bật nó lên.

Đúng chính là chương trình thế giới động vật.

Trong phòng, thanh âm máy sấy tóc vang lên, những tiếng nghị luận cùng ồn ào ở bên dưới truyền tới, sau đó tắt tiếng của TV đi.

Sự kiện ngày mùng 10 tháng 5 khiến cho Đông Phương Lăng Hải bị thương thể nghiêm trọng, từ đó về sau phải nằm viện, cũng từ đó Đông Phương Uyển bắt đầu tiếp xúc nhiều hơn với tổ chức Viêm Hoàng Giác Tỉnh.

Đây là một tổ chức lớn tồn tại trong nội bộ của Trung Quốc, thực lực thực tế lan tới cả hai mặt trận chính trị và kinh tế, cái tổ chức này hoạt động tương đối nghiêm mật, một phần là do chính phủ quy định, ví dụ như Cục quốc an, ví dụ như một số tổ chức có cơ cấu đặc thù khác.

Lực lượng bên ngoài thì tương đối rời rạc, ví dụ như các đại tập đoàn đại gia tộc, bọn họ thông qua tổ chức này thu thập tài liệu cùng tin tức tình báo, đối kháng lại nước ngoài và tự bảo vệ mình không bị xâm hại về lợi ích. Đồng thời họ cung cấp tài chính để tổ chức vận hành, có thể coi hai bên như là những người bạn cùng tiến thoái.

Trong tổ chức này, Đông Phương gia đã xây dựng Viêm Hoàng Giác Tỉnh mang hơi hướng của gia tộc, nhưng mà ở thành phố Giang Hải có một đại công ty của gia tộc, nhưng địa vị của nó trong Viêm Hoàng Giác Tỉnh chỉ ở mức trung bình.

Về phần đám người Phương Chi Thiên, Lô Khiếu Viễn, cũng là một trong những người được đưa vào trong nghị quyết tuyển chọn, họ không chỉ có thực lực kinh tế mạnh và ở phương diện chính trị cũng có ảnh hưởng cực mạnh.

Trái qua lần ám sát với quy mô lớn kia, tầng lớp cấp cao của Viêm Hoàng Giác Tinh có hai người bị giết, chuyện này khiến cho Viêm Hoàng Giác Tinh sôi sùng sục, mà ảnh hưởng nhiều nhất là Đông Phương gia, vốn nội bộ của Đông Phương gia không phải là đoàn kết, nhị bá của Đông Phương Uyên là Đông Phương Viễn Minh vốn không thích Đông Phương Lăng Hải.

Lần này Đông Phương Lăng Hải trọng thương nằm viện, biết biến cố này có thể làm cho địa vị của Đông Phương Viễn Minh tăng cao trong Viêm Hoàng Giác Tinh, vì vậy hẳn bắt đầu rục rịch.

Trong thời gian gần đây, hẳn luôn tập trung một nhóm người đi thăm các gia đình, thỉnh thoảng còn chất vấn một số chuyện trước kia do Đông Phương Lăng Hải quyết định, cũng làm khó dễ đối với Đông Phương Lộ, người thừa kế của Đông Phương Lăng Hải một phen. Tuy rằng Đông Phương Lộ thiên tư thông minh, ứng đối coi như khéo, nhưng mỗi ngày đều bị những cuộc thảo luận có ác ý bủa vây, đương nhiên là không chịu nổi.

Về phương diện khác, Lô Khiếu Viễn tạm thời còn chưa rời khỏi Giang Hải, Lô Khánh cũng vất óc tìm mưu kế nhân cơ hội làm phiền nàng.

Cha nằm viện, trong nhà lại thiếu người tâm phúc chiếu cố, trong lúc nhất thời nàng không biết ứng phó ra sao với đám Nhị thế tử này.

Nhưng mà kể từ khi biết tin tức về Viêm Hoàng Giác Tinh, nàng cũng biết tình huống trong nhà bây giờ không tốt, cho dù như thế nào cũng không thể phát sinh thêm chuyện gì nữa.

Ca ca chỉ lớn hơn mình 1 tuổi, thế nhưng tiếp xúc với chuyện của Viêm Hoàng Giác Tinh và chuyện quản lý các công ty của gia tộc sớm hơn nàng không biết bao nhiêu.

Từ nhỏ lúc hai anh em chơi đùa, anh trai của nàng thường đặc ý về những cuộc họp, từ đó hình thành nên những năng lực ứng phó của riêng mình, lúc này nàng đại khái mới hiểu sự chênh lệch của hai người là bao nhiêu.

Cho dù như thế nào đi nữa, cũng phải làm một số chuyện gì tốt...

Tốc rất nhanh khô, nàng tắt máy sấy, ánh mắt nàng nhìn về phía một cái mô hình máy bay đã tháo rời. Nàng cũng đã hiểu hết cấu tạo của nó trong vòng nửa tháng nay, nhưng mà bị một số công việc làm phiền, nên nàng không nghiên cứu được bao nhiêu, thậm chí vì nghiên cứu nàng còn thỉnh thoảng một số nhân sĩ chuyên nghiệp của gia tộc.

Đối với thứ này, nàng hiện tại có chút ý kiến, nhưng mà... phải thông qua Cố Gia Minh, điều này khiến cho nàng không thoải mái.

Hoa Tulip cũng chính là Giản Tố Ngôn đã cảnh báo Viêm Hoàng Giác Tinh không được điều tra, nhưng mà ngẫm phân tích thì có rất nhiều.

Hiện nay, người của Viêm Hoàng Giác Tinh biết, Giản Tố Ngôn chỉ liên hệ với hai người, một người là cô giáo Nhã Hàm, một người chính là tên Cố Gia Minh, người luôn nói Giản Tố Ngôn chính là cô dâu nhỏ của hắn.

Cần cứ theo những chuyện thám thính được từ cô giáo Nhã Hàm, Cổ Gia Minh có quan hệ cực kỳ mật thiết với Giản Tố Ngôn. Nghĩ tới đây, Đông Phương Uyển cảm thấy chuyện có quan hệ tới Cổ Gia Minh càng lúc càng nhiều và phức tạp.

Nghĩ tới Cổ Gia Minh mới biết người này thực sự ghê tởm, hẳn đúng là có chỗ hơn người, có quan hệ với Giản Tố Ngôn, nhưng ba chữ “cô đầu nhỏ” đã khiến cho nàng cảm thấy khó chịu, danh hiệu minh châu, hoa nhài cấm bãi *** trâu cũng không đủ hình dung sự oán giận trong lòng nàng. Bởi vì... do tâm tình này, cho nên gần đây nàng không thêm liên hệ với Cổ Gia Minh.

Nhưng mà, không để ý tới hẳn không có nghĩa là có thể bỏ qua cho hẳn, tuy rằng Cổ Gia Minh ở lớp học luôn luôn tạo cho người khác cảm giác không tồn tại, nhưng từ khi chú ý tới hẳn. Đông Phương Uyển đã vô ý quan sát động tĩnh của hẳn, gần đây có một số chuyện khiến nàng cảm thấy rất kỳ quái, cũng có chút hải lòng: Cổ Gia Minh cùng cô giáo Nhã Hàm dường như đã trở mặt...

Nó là trở mặt thì có thể có chút nghiêm trọng, nhưng quan hệ của Gia Minh và Nhã Hàm đúng là lâm vào cục diện bế tắc.

Đêm ngày mùng 10 tháng 5, Gia Minh không xuất hiện ở trước mặt Nhã Hàm, hôm sau Nhã Hàm phạt hẳn một lỗi thật nặng, nhưng khi gặp ở trên trường. Gia Minh đại khái nói là Sa Sa vị viêm ruột thừa cấp tính, đồng thời nói xin lỗi.

Ngay lúc đó, cô giáo Nhã Hàm lặng đi một chút, sắc mặt dường như nhu hòa hơn rất nhiều, hỏi thăm tình hình của Sa Sa một chút, sau đó hứa là sẽ tới bệnh viện thăm tình hình của Sa Sa, rồi không biểu thị gì nữa, vội vã rời đi.

Hôm sau, Nhã Hàm thông qua Tài vụ thông báo không tính lỗi kia của Gia Minh, bởi vì Sa Sa nằm viện. Nhã Hàm cũng hiểu với quan hệ với bọn họ, Gia Minh chắc chắn sẽ không tới trường học quét dọn, nhưng mà chuyện không dừng lại ở đây.

Nhã Hàm hoàn toàn trở thành một cô giáo mặt lạnh, khôn khéo giỏi giang, linh hoạt nhanh nhẹn, mỗi ngày đều đeo một cái kính đen thật to, mặc quần áo màu đen, tự làm mọi chuyện.

Tuy rằng dung mạo của nàng mỹ lệ, đáng người hấp dẫn bao ánh mắt, bao gồm cả Hứa Mặc ở trong đó, nhưng mà thái độ của nàng càng trở nên lạnh lùng hơn.

Nàng không tỏ thái độ đặc thù gì với Gia Minh cả, cũng không hề tươi cười, không hề nói chuyện, không hề có thần thái cô gái nhỏ đáng yêu, đương nhiên cũng không gọi hẳn là Gia Minh ca ca nữa.

Về phương diện công việc, ở trường nàng có quyền hạn cực cao, vốn nàng chỉ phụ trách một số chuyện tương đối trọng yếu, ví dụ như Tài vụ các loại, những việc này nàng muốn đẩy cho người khác làm cũng được, nhưng mà bây giờ một mình nàng gánh vác hết, mỗi việc đều phải tự mình làm, có người nói ngày nào nàng cũng làm việc tới khuya, tự biến mình thành một người sắt.

Trong mắt học sinh thì không có gì lớn, nhưng trong đám giáo viên thì thực sự trở thành cái gai, nhưng nàng có Trương gia ủng hộ, không ai dám làm gì cả.

Thời gian đã tới tháng sáu, Gia Minh với Nhã Hàm không có gặp gỡ gì cả, chuyện cũ đương nhiên có ảnh hưởng tới Nhã Hàm, những chuyện ảnh hưởng

có thể là: chuyện Gia Minh công khai ngủ trên lớp, Nhã Hàm sẽ không hỏi đến, từ một góc độ nào đó, Nhã Hàm đã coi Gia Minh là không khí, cố ý không để ý tới.

Quan hệ hữu nghị vỡ tan, mặc dù có chút thương cảm, nhưng Gia Minh cũng hiểu rõ cách nghĩ của Nhã Hàm, quan hệ của hai người theo thời gian dần dần trở nên lạnh lùng, có khi lại là một lựa chọn tốt nhất.

Mang cách nghĩ như vậy, vào một ngày đầu tuần của tháng 6, hai người mới có một cuộc gặp, đó là lúc tan học, Nhã Hàm đi cái xe cũ kỹ của mình tới bên cạnh Gia Minh, sau đó nhỏ đầu ra.

“Có chuyện muốn nói với em, được không?”

“A.”

Mở cửa xe ngồi vào bên trong, Nhã Hàm dừng xe lại, hít sâu một hơi, sau đó mới nói những gì muốn nói.

“Trong khoảng thời gian gần đây, tâm tình Hứa Nghị Đình vẫn rất không ổn, hôm trước khi chị đi tìm nàng, hình như nàng ấy lại muốn đi mua thuốc phiện, chị có nói với nàng nửa ngày, nhưng không biết có hiệu quả hay không...”

Cho dù có biểu hiện lạnh lùng thế nào đi nữa, nhưng khi ở trước mặt người bất hòa này, Nhã Hàm vẫn chỉ là Nhã Hàm, cũng không cách nào buông rơi cô gái tên là Hứa Nghị Đình kia. Nàng dùng ánh mắt lạnh lùng của mình nhìn Gia Minh qua gương chiếu hậu, bắt đầu nói tiếp.

“Cha của nàng chết đi, nàng chỉ còn lại một mình, ở trong trường học thì không có bạn bè, Hoàng gia mặc dù nói tha thứ cho nàng, nhưng trên cơ bản đã mặc nàng tự sinh tự diệt. Chị muốn nàng tới ở cùng, nhưng nàng không chịu, cho nên bây giờ không còn cách nào có thể trợ giúp cho nàng. Thế nhưng, nàng trước đây rất sợ em... à, là chị nói tới em khi già trang thành Giản Tố Ngôn... Khi đó chị lới em ra dọa, nàng đều ăn ngủ không ngon, chỉ cần em dọa nàng một chút, là nàng sẽ làm theo, cho nên chị mong em đi giúp nàng ấy một chút, chỉ cần nàng ấy không hút thuốc phiện, việc còn lại chị sẽ có cách...”

An ủi người khác không phải là sở trường của Gia Minh, nhưng mà bây giờ Nhã Hàm lại yêu cầu, hẳn đành gật đầu:

“Ừ, được, em sẽ nói với nàng, nếu như nàng lại dám hút thuốc phiện, em sẽ... A...”

“Được, cảm ơn.”

Vốn hẳn định nói một số truyện cười, nhưng Nhã Hàm lại cảm ơn, không thêm nói gì nữa, hạ lệnh tiễn khách.

“Vây... Tạm biệt, cô Trương...”

Khi mở cửa xe ra ngoài, nhìn qua cửa kính, thấy Nhã Hàm đặt tay lên vô lăng, hai mắt nhắm lại, không rõ biểu tình.

Thờ dãi, Gia Minh đi về phía trước, nhưng còn chưa ra khỏi cổng trường, Nhã Hàm đã lái xe vượt qua hẳn sau đó có một thân ảnh khác chạy tới, đó là Đông Phương Uyển, nàng mang cặp sách, biểu tình có chút nghiêm túc.

“Uy. Cô Gia Minh, có một số việc muốn nói với cậu, tìm một chỗ được không?”

“Ách? Chuyện gì?”

T trước kia, Đông Phương Uyển chưa từng có chuyện gì khiến nàng phải chính thức nói chuyện với hắn, Gia Minh trợn hai mắt, trầm nghĩ hôm nay sao ai cũng có việc.

“Được, nói ngắn gọn đi.”

Mắt thấy Gia Minh không có hứng thú gì khi nói chuyện với nàng. Đông Phương Uyển từ trong cặp sách lấy ra một số linh kiện:

“Tớ có được mấy linh kiện trực thăng của cậu, những thứ này đều do cậu phát minh ư?”

Đại khái đã hiểu được chuyện gì, Gia Minh chớp chớp hai mắt vô tội, ba phải nói:

“Ách... Làm sao vậy?”

“Cậu đăng ký độc quyền chưa.”

“Chưa...”

“Được rồi, nếu như vậy, tớ muốn mở một công ty mô hình trò chơi, nếu như cậu muốn mấy thứ này tớ sẽ mua độc quyền của cậu, có quan hệ với Đông Phương gia của chúng ta, rất nhanh là có thể xin được, không cần cậu phải làm, việc này sẽ xong. Tớ mua độc quyền của cậu, có lẽ sẽ kiếm được ít tiền trong tương lai, bản thảo sẽ được soạn thảo và mang tới cho cậu ký, chuyện như vậy, cậu không có lý do để cự tuyệt.”

Cũng hiểu tính lười nhác của người kia, Đông Phương Uyển nói một mạch xong tất cả, vốn tưởng hắn sẽ mặc kệ, nói tùy cậu, nhưng ai biết Gia Minh lại sừng sốt trong chốc lát, sau đó vừa cười vừa nói:

“Công ty đồ chơi?”

“Là công ty mô hình đồ chơi!”

Cho rằng Gia Minh cười nhạo nàng ấu trĩ, Đông Phương Uyển cao ngạo hát cảm lên, sẵn sàng đón quân địch.

“Ác.”

Gia Minh gật đầu, nói:

“Được, không thành vấn đề, nhưng mà, tớ có một cách nghĩ, không biết cậu có muốn nghe hay không...”

“Ách?”

“Chúng ta hợp tác nhé.”

“Ách... cái, cái, cái, cái gì?”

Đông Phương Uyển kinh ngạc há to miệng, trong lúc nhất thời không cách nào khép lại được.

“A, nhầm. Ý tớ là hợp tác về mô hình đồ chơi, tớ có một số sáng tạo chẳng hạn như ô tô này, xe tăng này, xe lửa này, kết cấu do tớ vẽ, cũng đồng thời làm công giúp cậu.”

“Được, được.”

Đông Phương Uyển ngờ ngạc gật đầu, thẳng đến khi Gia Minh cười đưa tay qua, nói: “Bà chủ, hợp tác vui vẻ.” thì linh hồn nàng vẫn ở trên chín tầng trời vẫn chưa trở về được. Đối với nàng mà nói, cho tới bây giờ nàng vẫn chưa thấy Gia Minh có hứng thú với chuyện gì, nay đột nhiên lại chủ động đưa ra yêu cầu hợp tác thì quá kinh ngạc.

Đương nhiên, nàng sẽ không hiểu được cách nghĩ thực sự trong lòng Gia Minh.

Trước khi dạy Nguyệt Trì Huân chế tạo bom, hẳn đã cảm thấy những xưởng thủ công thực sự phiền phức, có chút lạc hậu, chỉ có thể chế tạo bom bằng tay. Nhưng nếu như muốn làm một số đồ tiên tiến hơn thì cần phải có công cụ riêng.

Về phương diện này, Nguyệt Trì gia, Viêm Hoàng Giác Tinh đương nhiên đều có năng lực cung cấp tất cả, nhưng hẳn không muốn dựa vào bất luận lực lượng gì, bởi vì nó không có tính bí mật.

Cho tới khi sau sự kiện mùng 10 tháng 5, Hoa Tulip đã hoàn toàn đối mặt với Bùi La gia, ngày sau nếu như Viêm Hoàng Giác Tinh bất lợi, áp lực của Bùi La gia sẽ kinh khủng hơn.

Hơn nữa mấy người có quan hệ với Hoa Tulip đã bộc lộ ra ngoài ánh sáng, bản thân mình có lợi hại hơn nữa, cũng không cách nào hỗ trợ mãi cho Viêm Hoàng Giác Tinh được, trước sự tiến công của một đám sát thủ, không thể đảm bảo không ai bị thương được.

Dưới tình huống như vậy, giả sử như mình có hẳn một công ty chế tạo có công nhân hẳn hoi, thì chính là chuyện lý tưởng nhất. Có bối cảnh của Đông Phương gia, thì cho dù mình có chế tạo tên lửa đạn đạo, cũng không bị mấy cơ quan tổ chức tới điều tra.

Hắn mỉm cười, tưởng tượng ra cảnh sau khi bọn sát thủ của Bùi La gia tới thành phố Giang Hải, bị một tên lửa đạn đạo mini điều khiển từ xa oanh kích, còn về phần Đông Phương Uyển, tuy rằng nàng không thích Gia Minh, nhưng cũng biết được hẳn có một số năng lực, cho nên sau khi kinh ngạc qua đi, nàng cũng hài lòng vì lần đầu tiên hẳn tỏ ra hữu dụng.

Nhưng nàng không thể ngờ, công ty mô hình đồ chơi của nàng về sau lại biến thành một xưởng chế tạo vũ khí giết người.

ÂN SÁT

Phần Nợ Đích Hương Tiêu

Chương 178

Giấy Nợ

Nàng rời giường khi trời còn chưa sáng, gập chân chiếu gọn gàng, rửa mặt, sau đó làm bữa sáng cho mình.

Mặc dù đã bước đầu kiểm chế được cơn nghiện nhưng vào sáng sớm vẫn cảm thấy toàn thân lạnh toát hoặc nóng hầm hầm từng cơn rất khó chịu, trong cháo không có nhiều thứ khác, ăn vào luôn cảm thấy rất nhạt nhẽo, nàng cho ớt vào, sau đó lại bị cay đến ho khan liên tục.

Đây là một ngôi nhà khá đơn sơ, một phòng khách, một phòng ngủ, cạnh nhà vệ sinh là phòng bếp, trong nhà không có nhiều đồ đạc lắm, mọi thứ đều được sắp xếp rất gọn gàng trái lại lại khiến người ta cảm thấy trống trải. Dĩ nhiên cũng có thời gian ngôi nhà khá xa hoa, khi đó cha nàng vẫn còn sống, tiền bạc trong nhà cũng nhiều hơn so với những gia đình bình thường, chỉ là bởi vì nghiện ma túy mà những đồ đạc kia lần lượt ra đi. Lúc này đồ vật hiện đại nhất trong ngôi nhà này là chiếc radio đặt ở đầu giường, đó là quà cô giáo Trương tặng cho nàng.

Sau khi ăn sáng, mặt trời đã nhô lên từ phía đông, nàng đeo cặp mắt kính rọng đã hơi nhoè lên rồi mang cặp sách đến trường.

Di chứng của ma túy vẫn kéo dài như có như không, đi giữa dòng người tinh thần phần chần, vui vẻ, nàng thường có cảm giác xa rời thực tế: Giữa chốn thành thị ồn ào náo nhiệt này, nàng không tìm được toạ độ cho mình.

Không rõ ý nghĩa tồn tại của bản thân không biết tương lai rồi sẽ ra sao, không biết tại sao mình vẫn phải ăn cơm, đi học, hết thầy mọi chuyện vẫn chuyên động theo quỹ tích như trước đây một cách vô nghĩa. Sau khi chuyện với Hoàng gia được giải quyết, nàng hầu như đã từ chối tất cả ý tốt của cô Trương, cố tình muốn tách biệt bản thân mình ra... Chỉ vì nàng không biết, cho dù có sự giúp đỡ của người khác cũng sẽ đi được đến đâu...

Tới trường, ngồi học, nghe giảng, chép bài, buổi trưa đến nhà ăn ăn cơm, sau đó lại trở lại lớp học ôn lại sách giáo khoa, xế chiều tiếp tục ngồi học, nghe giảng... T hình thoảng cũng gặp cô Trương, nói chuyện với nhau trên hành lang hoặc ngoài sân vận động. Mím cười lịch sự nhưng vẫn duy trì khoảng cách mờ hồ với người khác, rất nhiều bạn học nhà có tiền nhưng lại hư hỏng khá sợ cô Trương, nhưng nàng biết cô Trương là người tốt, thời gian cai nghiện đủ để nàng khắc sâu điều này. Mỗi khi gặp nhau ở trường, cô Trương luôn hỏi han nàng, hỏi tình trạng gần đây của nàng, tâm sự với nàng, hơn nữa vừa cố gắng giúp đỡ mà không khiến lòng tự ái của nàng bị tổn thương. Chẳng qua trong thời gian gần đây, nàng có thể nhận ra sự u buồn và cô đơn qua nét mặt của cô Trương, theo lời đồn trong trường, đó là vì gần đây nàng chia tay với bạn trai, hơn nữa lại là người đàn ông kia vứt bỏ cô Trương.

Nàng không thể hiểu nổi tại sao lại có một người đàn ông nhẫn tâm làm tổn thương một người phụ nữ tốt như cô Trương, chẳng qua trong chuyện này nàng cũng không có tư cách gì để an ủi cả.

Trải qua một ngày với cảm giác như bị ngăn cách với thế giới này bởi một đám sương mù, tiết học cuối cùng là thời gian hoạt động của các câu lạc bộ, đương nhiên, kể từ khi nàng gia nhập vào cái câu lạc bộ nhỏ gồm năm người với cái tên rất dọa người kia, thực ra vẫn luôn không có hoạt động gì. Mặc dù

nàng và Gia Minh là anh em họ, nhưng kể từ sau khi cha nàng thiếu nợ Vĩnh Thịnh bang hơn mười vạn rồi được Đông Phương Uyển giúp trả nợ, quan hệ giữa hai người vẫn không thân thiết hơn chút nào cả. Mà Linh Tinh và Sa Sa cũng khá khiêm tốn, nhưng câu lạc bộ nhỏ kia thường không có hoạt động gì cả, mọi người cùng không quá quen thân, về phần cô gái xinh đẹp người Nhật Bản tên Huân kia, hai người thậm chí ngay cả nói chuyện với nhau cũng chưa được vài câu, đến tận bây giờ nàng thậm chí vẫn nghi ngờ tại sao người anh họ tính tình cổ quái kia lại có thể trở thành bạn bè với cô gái xinh đẹp đến gần như hoàn mỹ như vậy.

Bài tập phải làm đã làm xong, những thứ cần học cũng đã học, không biết nên làm gì, nàng đi đến một chiếc ghế đá bên sân vận động ngồi rồi ngắm người nhìn đám người hăng hái sôi nổi trong sân, trên TV nói thời tiết ở thành phố Giang Hải trong thời gian gần đây rất tốt. Bóng dáng cô đơn đồ dài trên mặt đất dưới ánh chiều tà, bỗng nhiên nàng ngửi được mùi hoa hồng quen thuộc, có người ngồi xuống cạnh nàng, giọng nói lãnh đạm có vẻ hơi trung tính nhưng lại ẩn chứa sức hút không gì sánh được vang lên.

“Thời gian của tôi rất gấp, vì vậy sẽ nói ngắn gọn.”

“Chị... Chị Tố Ngôn...”

Sau khi con nghiện được kiềm chế, đến nay đã gần một tháng, Hứa Nghị Đình lại gặp lại Giản Tố Ngôn.

Áo trắng đơn giản, quần tây màu đen, giày cao gót, nhưng khi Giản Tố Ngôn mặc vào lại dường như vẫn có sức hút khá đặc thù, sạch sẽ, gọn gàng, linh hoạt. Tháo mắt kính xuống, nàng mở túi xách nhỏ trong tay, lấy một tờ chi phiếu từ bên trong ra.

“Trong đó có tám vạn, mặt mã là một hai ba bốn năm sáu, em tự đổi lấy, mặc dù không nhiều lắm nhưng nếu dùng tiết kiệm cũng đủ để em học xong đại học, thậm chí là thi nghiên cứu sinh. Đến khi tìm được việc làm, những gì phải trả đều được ghi trong tờ giấy này, em phải kí tên vào.”

“A, chị Tố Ngôn, em...”

Từ khi mới quen đến giờ, trong mắt nàng, vị Giản Tố Ngôn này dường như được bao phủ bởi một vầng hào quang, một vầng hào quang khiến người ta cảm thấy thậm chí còn hoàn mỹ hơn cả Nguyệt Tri Huân. Ngoài cảm giác khiến người ta phải khâm phục thì vẫn còn có cảm giác bị đè nén, theo như kinh nghiệm trong thời gian cai nghiện, khi hai người ở cùng một chỗ, nàng chưa bao giờ có quyền lên tiếng, cảm nhận được ý tốt trong thái độ trực tiếp của nàng. Hứa Nghị Đình vô thức muốn từ chối, nhưng trong chốc lát lại không biết phải nói gì. Mà thấy nàng do dự, đối phương hơi nhíu mày lại.

“Nói như vậy, những gì tôi đưa ra em đều không muốn?”

“Em, em...”

Cảm nhận được cảm giác nguy hiểm từ lời nói của đối phương. Hứa Nghị Đình vô ý thức lấp bấp.

“Không phải tôi đồng tình với em.”

Ngừng lại một lát, Giản Tố Ngôn giải thích.

“Tiền là của Nhà Hàm, cho nên em không cần cảm kích tôi. Ban đầu em từ chối sự giúp đỡ của Nhà Hàm, tôi nghĩ em đã có quyết định của bản thân mình, chỉ là bây giờ nhìn lại, nếu như chưa có thì chúng tôi sẽ sắp xếp cho em. Từ giờ trở đi em không còn sống vì bản thân mình, em phải làm theo ý Nhà Hàm, em phải học đại học, trước khi tốt nghiệp đại học có thể đi làm thêm nhưng không được làm công việc dài hạn, sau khi tốt nghiệp em phải bắt đầu trả nợ cho Nhà Hàm, số tiền này mỗi năm sẽ tăng gấp đôi, sau năm năm em sẽ phải trả bốn mươi vạn, thời hạn trả nợ đã ghi rõ là mười năm, cao nhất là tám mươi vạn. Tốt rồi, kí đi...”

Tờ giấy nợ giống như vãn tự bản mình được đặt trước mặt Hứa Nghị Đình, nàng cầm bút, trong chốc lát trong mũi bỗng chua xót, nước mắt rơi xuống, ánh mắt nhoè đi. Giản Tố Ngôn nhìn đồng hồ đeo tay, sau đó lại nhíu mày:

“Không nên lè mè, bắt kể em khóc lóc hay ảm ỉ, tờ giấy ghi nợ này em vẫn phải kí.”

“Không, không...”

Hứa Nghị Đình lắc đầu, ngòi bút run rẩy trên mặt giấy, nghẹn ngào nói.

“Em, em chỉ muốn... Cảm ơn mọi người, cảm ơn, em... Em sẽ cố gắng trả lại tiền...”

“Ừ, vậy thì tốt.”

Gật đầu. Giản Tố Ngôn cầm tờ giấy nợ đã được kí tên lên nhìn:

“Thật khó coi, sau này phải luyện chữ nhiều hơn.”

Sau đó hời hợt cất vào túi xách rồi đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Chị Tố Ngôn, em tiễn chị...”

“Không cần, về lớp học luyện chữ đi.”

“Dạ.”

Hứa Nghị Đình gật đầu, sau đó lại cúi theo hai bước, “Nhưng mà... Gần đây có vẻ như cô Trương rất không vui, em nghĩ...”

Người ở phía trước bỗng dừng lại, sau một lát mới thở dài:

“Đó không phải là chuyện em có thể giúp được, về đi, sau khi tốt nghiệp đại học em nhớ trả lại tiền cho cô ấy là được.”

Trên thực tế, với hoàn cảnh gia đình Nhà Hàm thì làm gì sẽ để ý đến mấy vạn đồng kia. Hứa Nghị Đình cầm tờ chi phiếu kia, nhìn bóng dáng đang dần đi xa, một tay liều mạng lau nước mắt, trong tâm mắt mơ hồ, dường như nàng thấy Đông Phương Uyên lén lén lút lút trốn sau một thân cây, sau đó lại chạy đến sau một thân cây khác như một con khỉ, tiếp sau đó chạy ra cửa vào sân vận động rồi biến mất không thấy gì nữa. Với tính cách rõ ràng thẳng thắn trước

ngày của Đông Phương Uyển, tình cảnh này thực sự hơi quái dị...

***** Thực ra Đông Phương Uyển muốn đến tìm Hứa Nghị Đình.

Ban đầu khi thành lập câu lạc bộ, vì thu hút nhiều thành viên, nàng liền dứt khoát bỏ tiền riêng của mình ra để thành lập câu lạc bộ du lịch, câu lạc bộ như vậy trừ du lịch, cắm trại dã ngoại vào các dịp nghỉ lễ ra, ở trường học đương nhiên không có tiết mục gì cả. Vào tiết học cuối cùng, nàng ngồi trong lớp suy nghĩ về chuyện mình bỏ tiền riêng ra mở xí nghiệp, sau đó nhớ tới yêu cầu gia nhập của Gia Minh hôm qua, rồi lại thấy Hứa Nghị Đình đang ngồi bên sân vận động nên muốn ra ngoài nói chuyện.

Mặc dù thường ngày Đông Phương Uyển luôn cứng rắn bá đạo, bao che khuyết điểm, hơn nữa còn thích xen vào chuyện của người khác, nhưng tóm lại cũng được xem là nhiệt tình. Nàng biết những gì Hứa Nghị Đình đã trải qua, cũng từng an ủi nhiều lần, mặc dù không có hiệu quả gì, nhưng so với những bạn bè bình thường cũng nhiệt tình hơn nhiều. Lúc này nhớ tới chuyện Gia Minh yêu cầu được gia nhập công ty sản xuất đồ chơi ngày hôm qua, hôm nay còn chưa nói chuyện lần nào, nhưng Đông Phương Uyển lúc này đã tỉnh táo lại cũng hơi nghi ngờ, mặc dù tên Cố Gia Minh kia lợi hại nhưng chẳng lẽ hẳn thật sự có thể thiết kế ra mấy thứ có thể xin độc quyền kia sao? Hay là những thứ đó căn bản đều là do người khác thiết kế, chẳng hạn như... Giản Tố Ngôn.

Vừa nhắc tới Giản Tố Ngôn nàng liền nhạy cảm lên, chuyện này đúng là càng nghĩ càng thấy giống.

Vì vậy, sau khi thấy Hứa Nghị Đình ngồi cô đơn tịch mịch bên sân vận động, nàng một mặt muốn kiểm vài đề tài nói chuyện để đối phương vui vẻ hơn, mặt khác, nàng cũng muốn nói bóng nói gió để biết được vài tin tức về Gia Minh thông qua Hứa Nghị Đình. Dù sao cũng là anh em họ, mặc dù không thân thiết cho lắm nhưng chắc hẳn sẽ có vài đầu mối mà nàng không biết.

Ai biết vừa đi ra khỏi khu dạy học, vòng qua sân vận động, nàng thậm chí lại nhìn thấy Giản Tố Ngôn!

Lén lén lút lút nhìn hai người nói chuyện với nhau một lúc, sau đó Hứa Nghị Đình khóc. Giản Tố Ngôn rời đi, Đông Phương Uyển đi theo từ phía sau..

Giản Tố Ngôn không muốn tiếp xúc nhiều với người của Viêm Hoàng Giác Tinh, thậm chí cũng không muốn tiếp xúc với người xa lạ, điều này Đông Phương Uyển biết, trong lòng cũng hiểu mình theo dõi thể này không thể giấu diếm được đối phương. Vì vậy khi tới một đoạn đường không người. Giản Tố Ngôn ở phía trước đột nhiên dừng bước, xoay người lại. Đông Phương Uyển cũng đành phải xấu hổ chạy ra rồi chủ động chào hỏi:

“À. à, chào, chào chị... Em là Đông Phương Uyển...”

“Tôi biết, có chuyện gì không?”

Chị ấy nhớ mình! Tâm tình bỗng trở nên hưng phấn, song không có lời nói nào thích hợp. Đông Phương Uyển ngẩn người, nhưng ngay sau đó lại lễ phép cúi đầu:

“Chuyện đó, đêm ngày mừng 10 tháng 5 đó... Cảm ơn chị đã cứu em... Ừ, còn cả lần trước... À, còn cả cha em nữa, ông ấy là Đông Phương Lăng Hải...”

Trong lúc nàng đang khá căng thẳng nói lời cảm ơn, Giản Tố Ngôn lại nhìn đồng hồ đeo tay, sau đó lại không nhìn được nhìn sang chỗ khác... Hôm nay

đến lượt hấn nấu cơm, đặt món canh lên bếp, sau đó lại hoá trang để đến đây gặp Hứa Nghị Đình chẳng qua gần đây Đông Phương Uyển cũng có chút giá trị lợi dụng, cần phải nói chuyện với nàng vài câu... Hấn hơi buồn bực, nhủ thầm nói:

“Còn có việc gì không?”

Tỏ ý từ chối rất rõ ràng, mà nhìn bộ dạng và hành động cũng biết rõ lòng đối phương đang có việc gấp nên không muốn nói chuyện nhiều với nàng. Trong lòng Đông Phương Uyển, chuyện có thể khiến Giản Tố Ngôn cảm thấy gấp gáp thì quá nửa là tiêu diệt trùm ma túy lớn hoặc biến thành siêu nhân để bắt phần tử tội phạm, lúc này nàng có rất nhiều điều muốn nói nhưng lại không biết nói gì, suy nghĩ hỗn loạn, nàng lấp bắp hỏi:

“À... Chuyện đó, em cảm thấy... À, Cố Gia Minh có quen biết với chị ư, hấn... Hấn luôn nói lung tung... Không phải em cố ý khiêu khích ly gián, nhưng hấn luôn nói những lời không tôn trọng chị, hấn còn nói... Còn nói chị là, chị là...”

Chuyện con đầu nuôi từ bé vẫn canh cánh trong lòng nàng từ lâu, lúc này muốn nói ra nhưng lại không biết phải nói sao cho thích hợp. Chẳng qua, sau một khắc, trong mắt Giản Tố Ngôn bỗng xuất hiện ý cười hài hước, nụ cười trên khoé môi cũng rất trang nhã, lịch sự: “Em muốn nói con đầu nuôi từ bé sao?”

“À. Ừ...”

Đông Phương Uyển gật mạnh đầu.

“Đúng là vậy.”

Sau câu trả lời ngắn gọn và rõ ràng, Giản Tố Ngôn xoay người, phất phất tay:

“Chào. Đông Phương Uyển... Em gái...”

Dưới bóng cây ven đường, vẻ mặt Đông Phương Uyển như hoá đá.

ẤN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 179

Điềm Đạm

Cuối tháng sau phải thi cuối học kì, sau đó là nghỉ hè.

Mặc dù đã đồng ý cải trang để khuyên bảo Hứa Nghị Đình giúp Nhà Hàm nhưng từ đó về sau, quan hệ giữa hai người cũng không tốt hơn chút nào. Nhà Hàm Không đến Diệp thị võ quán nữa, vì vậy từ đầu tháng bảy đều không gặp được nàng.

Sau khi thi xong Huân trở về Nhật Bản, Gia Minh không chủ động gọi điện thoại nên hai người cũng không liên lạc với nhau quá nhiều, cũng là Thiên Vũ Chính Tắc gọi điện đến một lần để cảm ơn và than thở: Trận chiến ngày mùng 10 tháng 5 đó, Hoa Tulip giết Đại Nội Tướng Đốc, hơn nữa còn đẩy lùi Nguyên Lại Triều Sang lần thứ hai, loáng thoáng đã trở thành ông vua mới trong thế giới ngầm. Gần đây Viêm Hoàng Giác Tinh lại tiết lộ tin tức, phía Trung Quốc sẽ chịu mọi trách nhiệm về tất cả hành động của Hoa Tulip, xem như hắn đã có thêm một thân phận khác. Trong đó đương nhiên cũng nhắc đến một vài phương hướng gần đây của Bùi La gia.

Dưới sự hợp lực chèn ép của Cao Thiên Nguyên, Viêm Hoàng Giác Tinh và U Âm Thiên Cẩm, tổng bộ của Bùi La gia ở Nhật Bản cũng chỉ có thể lựa chọn phòng thủ, các phân bộ phân bố trên thế giới của Bùi La gia bởi vì có một số chia rẽ với tổng bộ nên tạm thời cũng chỉ án binh bất động, nhưng môi hở răng lạnh, bên phía này cũng không thể hành động quá mức kịch liệt. Cuối tháng sau có mấy người giữ chức vụ lớn trong chính phủ Nhật Bản bị giết, ảnh hưởng từ khủng hoảng tài chính vẫn chưa qua, mặc dù Nhật Bản không bị ảnh hưởng nhiều nhưng lúc này cũng đang lâm vào không khí căng thẳng. Dưới sự can thiệp với quy mô lớn của chính phủ, mặc dù mỗi lần xung đột đều có máu đổ nhưng vẫn duy trì ở mức độ nhỏ lẻ.

Những chuyện này đương nhiên đều được Gia Minh chú ý kĩ càng. Đến khi Long Đường Duy có tính tình bốc lửa lại vô cùng tò mò kia bắt đầu gào thét trong điện thoại, Gia Minh liền trực tiếp cúp máy, để Thiên Vũ Chính Tắc tự giải thích.

Cho dù có yêu sớm, ở chung, bách hợp và làm vợ bé của người khác thì Linh Tĩnh vẫn là học sinh giỏi về nhiều mặt, thành tích cuối kì của nàng đứng thứ ba của toàn khối, chiếm vị trí cực kỳ hiển hách trên bảng vàng danh dự. Tương đối mà nói, Gia Minh với thành tích mỗi môn đều ổn định ở trên dưới sáu mươi điểm đứng bên cạnh Linh Tĩnh, trong mắt các thầy cô giáo, khác biệt tựa như nô lệ và công chúa. Mà trong mắt những người cũng học giỏi về nhiều mặt, hơn nữa lại yêu thích Linh Tĩnh với bề ngoài thanh tú, rất cuộc tại sao hai người với thành tích cách xa nhau như vậy lại là bạn tốt của nhau, đó thật sự là một chuyện nghĩ mãi vẫn không hiểu được.

Mà dưới sự đốc thúc của Linh Tĩnh, thành tích của Sa Sa cũng lý tưởng hơn trước đây rất nhiều, trong kì thi này mỗi môn đều khoảng bảy, tám mươi điểm, hơn nữa không có môn nào không đạt yêu cầu, đây đã được xem như thành tích khá rồi. Bản thân nàng rất vui mà Liễu Chính lại càng mừng như điên, mở tiệc chiêu đãi Linh Tĩnh và Gia Minh, cảm ơn Linh Tĩnh đồng thời cũng thăm thía khuyên nhủ Gia Minh sau này nên lấy Sa Sa làm chuẩn, cố gắng học tập, có chí tiến thủ.

“Cố gắng học tập... Cái đâu! Minh không làm!”

Cũng như rất nhiều người cha xem con trai như rỗng, con gái như phượng, Liễu Chính với xuất thân xã hội đen cũng hi vọng nhà mình có một nữ tú tài, điều bất đắc dĩ là một mình nuôi con gái lớn lên, những người xung quanh đều là đám liều mạng lãn lộn trong xã hội đen, mà con gái từ nhỏ đã có thói quen đánh nhau, đối với sách vở, bài tập lại không có chút hứng thú nào, vốn là nếu vẫn như vậy thì thôi, ai biết từ sau khi ở cùng một nơi với Linh Tĩnh và Sa Sa, thành tích của nàng lại dần tiến bộ hơn, tính tình có vẻ như cũng điềm đạm hơn trước đây rất nhiều. Lần này thấy nàng có tiến bộ như vậy, ông ta lập tức đăng kí hai chỗ học thêm cho nàng, kết quả là một buổi chiều vào sáu, bảy ngày sau khi nghỉ hè, Sa Sa vac một chiếc ba lô lớn trên lưng đá văng cửa Diệp thị võ quán, sau đó tuyên bố bỏ nhà, bỏ học, không bao giờ trở về nữa.

Trên thực tế, chuyện Sa Sa bỏ nhà đi cũng không mới mẻ gì. Mặc dù lãn lộn trong xã hội đen cũng không thể trở thành người giàu nứt đố đổ vách nhưng Liễu Chính cũng có vài chỗ bắt động sản tại thành phố Giang Hải. Từ khi Sa Sa bắt đầu hiểu chuyện liền chạy qua chạy lại khắp mấy chỗ kia, hoàn toàn do ý thích của mình. Linh Tĩnh và Sa Sa thân nhau như chị em, trước giờ vẫn thảnh thơi ở lại Diệp thị võ quán, lần này khi hai bác Diệp gọi điện cho Liễu Chính, người cha vốn luôn cưng chiều Sa Sa kia nói không sao, để con gái ở lại đây ông ta cũng không có gì phải lo lắng gì cả.

Vậy là từ đó, Sa Sa liền chiếm lấy căn gác xếp nhỏ của võ quán, Gia Minh đương nhiên là ngày nào cũng tới chơi cờ, đánh bài, giữ bao cát cho các nàng luyện võ, điều không được hoàn mỹ duy nhất là trong nhà chỉ có một chiếc TV, chơi điện tử lâu sẽ làm trở ngại bác Diệp xem thời sự. Đến xế chiều gió mát thì đọc sách, nói chuyện phiếm trong phòng Linh Tĩnh hoặc trên gác xếp. Hai cô bé mặc quần áo mát mẻ nằm xiêu vẹo trên giường đọc truyện tranh hoặc tiểu thuyết ngôn tình, bầu trời phía ngoài cửa sổ xanh thẫm sáng rõ, mây trắng như bông, ba người nằm sát một chỗ dưới phong cảnh như vậy, cảm nhận sự yên tĩnh và nhịp đập của trái tim, đây là sự dịu dàng và lưu luyến mà Gia Minh quý trọng nhất.

Quan hệ giữa ba người đã thân mật như thế từ lâu, trong hoàn cảnh như vậy, chỉ cần không cố ý, tiếp xúc thân thể hay vuốt ve cũng sẽ không sinh ra dục vọng mãnh liệt. T rước đây khi Sa Sa tới tháng, Gia Minh cũng thử dùng tay nhẹ nhàng đặt giữa hai chân nàng khi ngủ cùng nhau, sự vuốt ve thích hợp cũng sẽ trấn an được cảm xúc hỗn loạn. Đương nhiên, trên gác xếp không phải nơi ân ái lý tưởng, mặc dù tính tình bác Diệp ôn hoà nhưng nếu 3P với con gái ông ta và một người con gái khác ngay trên đầu ông ta, ba người chắc chắn sẽ bị đánh chết không cần phải nghi ngờ chút nào.

Vì để hết sức tránh bị nghi ngờ, khá hai cô bé đọc sách rồi mệt mỏi nằm ngủ. Gia Minh đều ra ngoài. Nhân lúc buổi trưa hoặc chiều tối, Diệp Hàm thường phụ đạo võ thuật càng nhiều hơn cho Gia Minh, Bác gái Diệp đã nói “chuyện thật” của Gia Minh và Sa Sa cho ông ta song Gia Minh vẫn cảm nhận được, cho dù tương lai hẳn có cưới Linh Tĩnh hay không thì bác Diệp vẫn sẽ giao võ quán lại cho hắn, điều này khiến Gia Minh rất cảm động. Trên thực tế, ở cùng một chỗ với Linh Tĩnh và Sa Sa, thừa kế lại võ quán nhỏ hoặc trở thành bác sĩ là tương lai tươi đẹp mà hắn vẫn mơ ước.

Trên thế giới này hẳn có người thân và bạn bè tốt nhất, chỉ có người ngày đêm phải giãy dụa bên bờ sinh tử như hắn mới có thể hiểu cuộc sống như vậy quý giá đến nhường nào. Kiếp sống làm sát thủ, cho dù ở thời điểm mà hắn mạnh mẽ nhất, hẳn cũng không dám nói ngày mai mình vẫn có thể còn sống.

Thường xuyên tự do đi dạo phố, trở về căn nhà thuê ở cạnh trường vui đùa trắng đêm, hoặc xem những thứ bọn họ đã thèm thường từ lâu trong các cửa hàng. Thực ra trong một năm này, bằng các con đường, ba người đã tiết kiệm được hơn ba mươi vạn, nguồn thu lớn nhất đương nhiên là từ các bài hát ban nhạc Khái Niệm bán đi, nhưng Linh Tĩnh có dự tính càng lâu dài hơn, tương lai phải học đại học chung một chỗ, cùng nhau mua xe, mua nhà, quan trọng nhất là sợ thu vào như vậy sẽ không thể giấu diếm được cha mẹ. Nếu chưa biết lai lịch thật sự của Gia Minh, có lẽ các nàng sẽ rất tự hào khoe Gia Minh vừa biết ca hát lại vừa biết sáng tác, thậm chí là thiên tài có rất nhiều ngôi sao phải đuổi theo để nịnh bợ, nhưng sau khi đã biết rồi, trái lại các nàng lại không muốn

những sự khác thường của Gia Minh bị người khác biết được.

Thời gian như mây trôi qua bầu trời, từng ngày từng ngày vẫn đứng đưng trôi qua, mỗi ngày đều nhận được một e-mail của Heidy gửi đến từ New York, hoặc dài hoặc ngắn, kể cho hắn về cuộc sống thường ngày giống như đang viết nhật kí, xung quanh cô bé hoạt bát như một tinh linh không hề thiếu chuyện mạo hiểm và kích thích như đi bắt côn trùng chế thành tiêu bản, thăm dò một căn hầm rộng lớn dưới một ngôi nhà cũ ở vùng nông thôn. Thịnh thoảng Marilyn cũng gửi thư tới kể về chuyện liên quan đến Heidy, chuyện trong gia tộc, hoặc những chuyện lý thú ở New York, nhưng nàng không hề đề cập tới những chuyện liên quan đến Mafia, xem ra nàng không muốn gây thêm phiền toái cho Gia Minh. Cảm giác này giống như hai người bạn đang trao đổi thư từ với nhau vậy.

Từ tháng sáu đến cuối tháng bảy, kế hoạch thành lập xí nghiệp sản xuất đồ chơi của Đông Phương Uyển bắt đầu được áp dụng, xem ra trong thời gian này nàng đã vận dụng tất cả tài chính và nhân lực có thể có, sau khi rất nhiều người trong gia tộc xem xét đánh giá, lại lôi kéo nguồn tài chính từ Đông Phương Lộ và người thân thì mới có thể mua được một nhà xưởng cũ ở bờ sông. Gia Minh nhận được điện thoại rồi đến xem, khu nhà xưởng không lớn lắm vẫn còn đang sửa chữa, trong phòng làm việc đơn sơ chỉ có hai người, Đông Phương Uyển mặc đồ tây dành cho nữ có vẻ thành thực hơn và Hứa Nghị Đình đeo cặp mắt kính rộng.

Đây là lần đầu tiên Gia Minh gặp Đông Phương Uyển kể từ khi bắt đầu nghi hè, mà trên thực tế, quan hệ giữa hai người đã trở nên bế tắc từ trước khi nghi hè. Kể từ khi “Gián Tố Ngôn” thừa nhận nàng là con dấu nuôi từ bé của Gia Minh. Ngay trước mặt nàng, Đông Phương Uyển chưa từng có vẻ mặt tốt với Gia Minh, mặc dù rất khảng khái bàn luận vấn đề tiền lương tiêu chuẩn sau khi thành lập công ty sản xuất đồ chơi với Gia Minh và hỏi hắn cần những thiết bị gì, nhưng mỗi lần đều chưa nói được bao lâu thì Đông Phương Uyển đã nổi giận một cách “khó hiểu”, rồi sau đó khi ý thức được sự thất lễ của mình mới xin lỗi.

Lúc này thấy Gia Minh đi vào, Đông Phương Uyển đang bận rộn với một đống lớn tài liệu và hoá đơn liền xoẹt xoẹt viết mấy chữ rồi kết thúc công việc. Hứa Nghị Đình đang chăm chú cầm máy tính tính toán ở bên cạnh cũng ngẩng lên nhìn hắn, sau đó nhẹ nhàng gật đầu nói:

“Chào anh.”

Sau đó lại vui đầu vào công việc.

“Rất cuộc đã tới, đi thôi, mình dẫn cậu đi xem phòng làm việc của cậu.”

Ngoài xưởng bên ngoài phòng làm việc bị phủ đầy tro bụi và mùi sơn nồng nặc do công nhân vẫn đang làm việc. Gia Minh nhíu mày:

“Tại sao Hứa Nghị Đình cũng ở đây với cậu?”

“Không thể tìm được ai.”

Đông Phương Uyển mệt mỏi day trán, nhún vai nói:

“Dù sao Nghị Đình học toán cũng rất tốt, mình trả lương, hơn nữa cũng không làm trở ngại việc học tập của cậu ấy. Mình lo chuyện chính, sau đó lại dạy

cậu ấy làm những việc nhỏ, cuối cùng mình lại duyệt lại, bọn mình đã chuẩn bị tốt dự toán và kế hoạch ban đầu. Thế nào? Rất lợi hại phải không?”

“Nói như vậy, công nhân viên chính thức ở nơi này cho đến bây giờ cũng chỉ có hai cô bé là cậu và Hứa Nghị Đình?”

Gia Minh trợn trắng mắt, trong chốc lát cũng không biết nói gì:

“Nhân tài ở Đông Phương gia lớp lớp, nhà xưởng thế này thì tùy tiện tìm mấy tổ công tác nhỏ làm mấy ngày là xong, cậu phí công như vậy làm gì... Hơn nữa, nhà xưởng nhỏ như vậy cũng cần kế hoạch sao...”

“Là ba người chúng ta! Mình đã dán quảng cáo ở bên ngoài, chẳng qua mấy ngày qua có rất nhiều người đã đến nhưng chỉ cần nhìn thấy mình thì đã chạy mất, loại người không có ánh mắt như vậy mình cũng không cần. Hơn nữa chuyện nhà mình... Hừ, nói cậu cũng không hiểu, dù sao bọn họ cũng chỉ cho rằng mình cao hứng vui đùa một chút. Để vay được tiền của cha và anh trai mình, ngay cả loại điều kiện nhục nước, mất chủ quyền mình cũng đều phải đồng ý. Tất cả mọi người đều đang nhìn mình! Hoàn thành được kế hoạch to lớn này đại biểu cho năng lực của một người, làm sao mình có thể nhờ vả người khác được!”

Đông Phương Uyển cong đôi mày, mở cửa một gian phòng bên cạnh, sau đó nói như chém đinh chặt sắt:

“Mình không chỉ muốn thành lập một xưởng nhỏ! Ở đây là phòng làm việc của cậu, làm mình tổn rất nhiều tiền đó...”

Tiểu thư Đông Phương Uyển thường ngày vẫn hoàn toàn không để tiền trong mắt nhưng lúc này lại tỏ ra rất đau lòng. Gia Minh tùy tiện nhìn qua máy vi tính, bàn làm việc, máy đánh chữ, một số thiết bị dùng để cắt kim loại, hàn, chế tạo máy móc được bày đặt vô cùng xinh đẹp. Bởi vì phòng làm việc khá lớn, những thứ này cũng chỉ chiếm chừng nửa không gian, chỉ cần nhìn bốn bức tường được sơn trắng xoá, mặt đất không có một hạt bụi cũng đủ biết nơi này rõ ràng là đã được sắp xếp rất tỉ mỉ.

“Chỉ chiếc máy tính kia đã tốn ba vạn đồng của mình... Hừ, thực ra chỉ mình cậu có máy vi tính, cậu xem, bộ máy móc nhỏ này là do cậu chỉ định phải có, nhỏ như vậy mà giá cũng năm vạn còn có cái này... Cái này...”

Đau lòng giới thiệu cho Gia Minh tất cả những thứ đồ này, Đông Phương Uyển quay đầu lại:

“Những thứ cậu nói mình đều đã mua đủ, còn cần thêm thứ gì không?”

“Ừ, tạm thời không cần.”

Gia Minh gõ gõ cánh cửa sắt dày cộm rồi lại nhìn cửa sổ phòng trộm được hàn chết vào khung cửa, nếu muốn làm một vài thí nghiệm khá lớn thì hiện giờ chắc chắn không được, chờ sau này rồi hãy nói.

Mặc dù bộ dạng không chịu thua kém lúc này của Đông Phương Uyển hơi buồn cười, nhưng về việc nâng có thể duy trì xưởng sản xuất này, Gia Minh cũng không có bao nhiêu hoài nghi. Kích thước nhỏ như vậy, Đông Phương gia chỉ cần tùy tiện phái ra mấy người là có thể hoàn thành được, sau đó lại thông qua mạng lưới kinh doanh của Đông Phương gia, tuyệt đối sẽ không bị lỗ vốn, vấn đề chỉ ở chỗ, nếu Đông Phương Uyển có thể dựa vào năng lực của mình để tồn tại trong thời gian đầu thì nâng có thể được gia tộc tán thành. Một khi nâng yêu cầu hỗ trợ, Đông Phương gia chắc chắn có thể tìm được phương pháp

giải quyết hợp lý, chỉ là mức độ tán thành của gia tộc với Đông Phương Uyển sẽ giảm thấp xuống, thậm chí ảnh hưởng đến đánh giá chính thức của gia tộc sau khi nâng ra trường mà thôi.

Đối với Đông Phương gia giàu nứt đổ đổ vách, hành động lần này của Đông Phương Uyển không khác gì trò chơi trẻ con, chỉ là chí hướng của Đông Phương Uyển đương nhiên không chỉ có như vậy.

“Mình đã cho người của công ty xem rồi đánh giá, mấy chương trình điện tử cho đồ chơi cậu đưa cho mình lần thứ hai kia đều tốt hơn của nhật bản, hơn nữa chế tạo không đến nỗi quá phức tạp, mấy ngày qua mình chạy tới chạy lui sắp xếp xong tất cả mọi thứ. Hai tháng trước mình vẫn có thể nhờ mấy nhân viên quản lý đến hỗ trợ, hiện giờ nhân viên ít như vậy thì chỉ cần một người lớn đứng bên cạnh là được rồi, công nhân cũng dễ thuê, khi lượt hàng đầu tiên được đưa ra khắp cả nước, tài chính sẽ dần thu lại được...”

Đông Phương Uyển không nói thêm gì nữa, nhìn khu nhà xưởng đơn sơ vẫn còn đang được sửa chữa, nàng mím môi kiên định.

“Đến lúc đó... Chúng ta có thể ăn mừng...”

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 180

Đường Nhân Quả

Tứ Xuyên, một am nhỏ gần sông Đại Độ ở một góc bên cạnh khu du lịch núi Nga Mi.

Nga Mi thiên hạ tú, là một trong tứ đại Phật giáo danh sơn, trong cả khu du lịch có mấy chục ngôi chùa miếu lớn nhỏ, bởi vì ngành du lịch phát triển, các chùa miếu cũng thu vào số tiền hương khói không nhỏ. Chỉ là, Thanh Thủy tự ở bên cạnh khu du lịch từ trước đến giờ lại vẫn luôn vắng vẻ tịch mịch, xung quanh nơi này không có nhiều cảnh đẹp đáng để tham quan, hơn nữa bên cạnh còn có một nhà xưởng nhỏ của tư nhân, du khách lác đác, vì vậy ni am này cũng không có hương khói gì.

Chẳng qua tấm lòng có trời chứng giám, trong thời buổi rất nhiều ni cô, hoà thượng cũng chỉ lo kiếm tiền, trong am nhỏ tịch liêu này lại có người dốc lòng hương phật cũng chưa biết chừng. Tn, tri của ni am này là một ni cô hơn sáu mươi tuổi, hơn mười năm trước bà mang một cô bé bị mù thân thể yếu, nhiều bệnh tật về, nuôi nấng nấng lớn lên. Có lẽ cũng vì tấm lòng thương xót của bà ta mà những người trong các thôn nhỏ ở xung quanh mới thỉnh thoảng đến đây xin bà ta giấy phù và thuốc lá rồi để lại chút tiền nhang vàng mới miễn cưỡng giúp am ni cô này còn tồn tại.

Mặc dù cô bé không nhìn thấy gì, nhưng vừa mới hơn mười tuổi đã bắt đầu dậy thì rất xinh đẹp, khí chất nhã nhặn, lịch sự kia không có bao nhiêu thiếu nữ trong thôn có thể sánh bằng được.

Mặc dù nàng không đi xa nhưng mỗi ngày vào sáng sớm hoặc hoàng hôn cũng đều chậm rãi đi bộ quanh am ni cô, hoặc ngồi trên bậc thang trước am một lúc, lúc này thường thường sẽ có những cậu bé trong thôn ra về vô tình gặp rồi nói chuyện với nàng, hỏi xem nàng có cần giúp đỡ hay không. Cô bé không nói nhiều lắm nhưng bắt kể với ai nàng cũng đều lễ phép đáp lời mấy câu với giọng nói dịu dàng, mềm mại, vì vậy không ít cậu bé vì điều này liền cho rằng mình là bạn tốt của nàng, mơ tưởng sẽ có một ngày cưới được cô bé để tóc tu hành nhã nhặn lịch sự này về nhà. Dân quê kết hôn sớm, không để ý đến thân thể gầy yếu và đôi mắt bị tật của cô bé, năm nay thậm chí đã có người lên am để cầu hôn, hành động đường đột như vậy đương nhiên bị tn, tri từ chối.

Chỉ là, mấy tháng trước, chính là sau chuyện cầu hôn hai ngày, cô bé có tên muội là Nhược Nhược vừa mới qua sinh nhật mười sáu tuổi này đột nhiên phát bệnh nặng rồi được đưa về thành phố để chữa trị khiến những thanh niên đã đến độ ở các thôn xung quanh lo lắng không dứt, đa số mọi người đều cho rằng một vài nhà đánh liều cầu hôn dẫn đến cô gái bị bệnh nặng, mà người thanh niên đến cầu hôn kia cũng bị âm thầm đánh cho hai trận, sau mấy tháng vẫn còn phải nằm trong bệnh viện. Đương nhiên, sau một tháng Nhược Nhược đã khôi phục, vẫn ngồi tắm mình dưới ánh mặt trời mọc lặn ở trước am như thường lệ.

Một đám người tự nhận là “bạn tốt” cũng đã đến hỏi thăm tình trạng thân thể của nàng, mà một nhóm người khác cũng đã chú ý tới, từ khi Nhược Nhược trở lại, khu nhà xưởng ở bên cạnh cũng có không ít người mặc quần áo chỉnh tề hoặc xe cộ đắt tiền ra vào. Theo ông chủ nói là vì Nhược Nhược trở về mang đến phúc cho ông ta, gân đây nhận được thêm vài đơn đặt hàng, những người tới này đều là người quản lý của những công ty lớn nào đó.

Rất nhiều người thậm chí còn không biết cụ thể là nhà xưởng nhỏ này sản xuất thứ gì, cũng không có bao nhiêu hứng thú với điều này. Tuy nhiên nếu có người thực sự hiểu rõ nên tài chính trong nước nhìn thấy đội hình những người này thì chắc chắn sẽ bị dọa sợ đến hết lên. Phương Chi Thiên, Lôi Khiếu Viễn, Hàn Lạc... Đều là những người đứng ở đỉnh cao nhất trong các ngành nghề trong cả nước, mặc dù đa số đều là người đứng ở phía sau màn.

Một buổi hoàng hôn tháng sáu, tà dương như máu chậm rãi hạ xuống phía tây, cô bé mặc quần áo trắng đơn giản, hai tay ôm gối ngồi ngẩn người trên bậc thang trước am ni cô, một cậu bé chạy tới nói chuyện, nhưng mới nói được hai câu thì khuôn mặt vẫn mỉm cười của cô bé đột nhiên lộ ra vẻ đau đớn, sau đó ôm đầu ngã lăn trên đất, đau đớn đến không chịu nổi. Nghe thấy động tĩnh, lão ni cô vội vàng chạy ra ôm lấy cô bé đang nằm trên mặt đất. Cậu bé dường như bị dọa sợ rồi, ngẩng người ở đó thất lâu mới luống cuống chân tay đi về, chuẩn bị nói cho đồng bạn chuyện Nhược Nhược lại phát bệnh. Đương nhiên hẳn không biết, trên đường hắn trở về, có ít nhất năm người cầm theo đủ loại vũ khí giết người bám theo từ phía sau, chỉ cần hắn có hành động khác thường sẽ lập tức ra tay.

Vài ngày sau, cô bé Nhược Nhược đã khoẻ lại thỉnh thoảng sẽ xuất hiện ở trước am ni cô, song trong vòng hơn một tháng từ tháng sáu đến tháng bảy, sự đau đớn của nàng đã lặp lại ba lần, tới ngày mùng 5 tháng 8, nàng đang yên lặng ngồi trước am ni cô thì đầu chợt đau đớn, lão ni cô vội vàng ôm nàng tiến vào trong phòng. Trước sau, đây là lần thứ tư nàng phát bệnh.

Đêm ngày mùng 6 tháng 8, trong nhà xưởng nhỏ cạnh am ni cô, một công nhân vội vàng từ kho hàng chạy tới khu nhà trệt đơn sơ đám người Phương Chi Thiên đang ở để báo tin sau đó những người này liền lục tục tiến vào nhà kho, sau đó đi xuống hầm ngầm.

Đi qua đoạn đường hầm trắng xoá, một khu kiến trúc ngầm ở dưới đất xuất hiện trước mắt mọi người. Đây là một kiến trúc ngầm dưới đất tương tự như một khu nghiên cứu, dưới sự hướng dẫn của một nhân viên nghiên cứu mặc đồ trắng, đeo khẩu trang, đoàn người tiến vào một phòng bệnh ở bên cạnh, để những người này tạm thời lưu lại. Phương Chi Thiên một mình tiến vào phòng bệnh ở tận cùng bên trong, Đông Phương Nhược mặc quần áo bệnh nhân đang nằm trên giường, lão ni cô ngồi bên cạnh nàng.

“Nhược Nhược, có cảm thấy khá hơn chút nào không?”

Ngồi xuống bên giường, Phương Chi Thiên nhẹ nhàng hỏi.

“Ừ, chú.”

Đông Phương Nhược gật đầu nhẹ nhàng.

“Cháu không sao.”

“Ài...”

Thở phào nhẹ nhõm, Phương Chi Thiên nắm bàn tay nhỏ bé ấm áp của cô bé lên, nhẹ nhàng đặt lên trán mình.

“Có một số chuyện không nên suy nghĩ nhiều, thân thể cháu không tốt, nghỉ ngơi cho tốt mới là quan trọng nhất.”

“Nhưng mà...”

Ngón tay mềm mại của nàng cử động trên mặt đến khi khê chạm đến đôi mắt hơi ướt át của ông ta.

“Nhưng mà... Không phải những người bên ngoài đều hi vọng cháu đoán được tương lai sao... Chú như vậy, cháu rất khó xử...”

Muốn nghiên cứu nhân quả, hiểu rõ quỹ đạo của tương lai, di năng như vậy chỉ có trong truyền thuyết, song trải qua sự kiện ngày mùng 10 tháng 5. Đông Phương Nhược ở một mức độ nào đó cũng có thể nhìn thấy tương lai một cách ngắt quãng, vì vậy lập tức khiến những người đứng đầu của Viêm Hoàng Giác Tỉnh rất chú ý, mấy ngày qua có nhiều người nói chuyện với Đông Phương Nhược, tất nhiên cũng tỏ ý muốn khai quật càng nhiều tiềm lực của nàng. Có lẽ có bé quá nhạy cảm, sau khi đọc nhiều tiểu thuyết tình yêu cũng hiểu rõ được lợi ích trần trụi giữa người với người, Phương Chi Thiên cười nhẹ.

“Yên tâm đi, không sao cả, bọn họ đều là người hiểu đạo lý, sẽ hiểu những chuyện gì không thể cưỡng cầu. Luôn nghĩ đến những chuyện đó sẽ tổn thương đến thân thể, đồng ý với chú, đừng suy nghĩ nữa, được không?”

Hắn dừng lại một lát.

“Nếu như biết hậu quả sẽ như vậy, chú không nên cho cháu đi Giang Hải.

Đông Phương Nhược im lặng một lúc lâu rồi mới khê cười, nói:

“Không có, không phải trước kia chú đã nói, nếu là lĩnh vực mình yêu thích thì có thể chết vì nó sao. Cháu cũng vậy, lần này đi Giang Hải cháu đã thấy một thế giới mà người khác vĩnh viễn đều không thể thấy được, mặc dù nghĩ mãi vẫn không hiểu, tại sao mọi chuyện lại có nhiều biến hoá như vậy...”

“Vận mệnh có thể thay đổi, không phải sao?”

“Nhưng mà...”

Đông Phương Nhược nhíu mày.

“Những ngày qua cháu đã nghĩ, thay đổi rất nhiều nha, trước một khắc khi những sát thủ kia đến cháu mới thấy được, cho dù thay đổi cũng chỉ là phát sinh một phần trong những gì cháu đã biết, nhưng lúc ấy... Vị Hoa Tulip... Tiểu thư kia...”

“Ừ, Hoa Tulip?”

“Ừ, bởi vì... Cháu thấy được vị James tiên sinh kia... Bị người tên là Nguyễn Lại Triều Sang giết chết, hơn nữa không phải dùng súng bắn tia...”

Đông Phương Nhược cau mày phân tích rất khó khăn, Phương Chi Thiên vốn định ngăn cản nhưng lại nghĩ đến tính tình thực ra rất quật cường, ngoan cố của cô bé, thay vì vấn đề nàng suy tư về những vấn đề này trong lòng còn không bằng làm rõ ràng dưới sự giám sát của các thiết bị, vì vậy cũng lập tức cau mày phân tích giúp.

“Nói như vậy, cho dù không có lời tiên đoán của cháu thì James cũng sẽ không bị sát thủ ở ngoài cửa giết chết mà phải đến khi Nguyên Lại Triều sang tới. Khi đó...”

“Nhưng mà khi đó, vị... Tiểu thư Hoa Tulip kia... Chắc chắn cũng đã chạy tới...”

“Nói như vậy, nếu không có lời tiên đoán của cháu, Nguyên Lại Triều Sang sẽ giết chết James khi Hoa Tulip đã chạy đến rồi... Ủ, cô ta bị đánh bại?”

“Không. Không phải...”

Đông Phương Nhược lại lắc đầu một cách khó khăn.

“Mà là... Vị tiểu thư... Hoa Tulip kia, cô ấy... Cháu hoàn toàn không cảm nhận được cổ ấy, mặc dù lúc đó thấy ngất quăng không rõ ràng, nhưng mà ít nhất cháu, cũng sẽ có cảm giác với những người trải qua sự kiện lần đó, nhưng mà... Cháu không nhìn thấy cô ấy, nói cách khác... Cô ấy vốn không nên xuất hiện..

Phương Chi Thiên ngậy ngẩn một hồi lâu. Mà lão ni cô ngồi bên cạnh cũng nhíu mày, một lát sau chấp hai tay thành hình chữ thập, nói:

“A di đà phật.”

Đông Phương Nhược nhẹ giọng hỏi:

“Bà nội, có thể như vậy được không?”

“Hầu như không thể nào. Chẳng qua Phật giáo cũng có một loại thuyết pháp, phạm là vạn vật trong thế gian đều ở trong luân hồi, nếu dùng điều này để giải thích cho những gì con đã nhìn thấy, vậy thì...”

Bà ta dừng lại một lát.

“Vậy thì... Trừ khi cô ta đã ở ngoài tam giới, không ở trong ngũ hành, không phải người trong luân hồi. Con đang ở trong đường nhân quả này, dĩ nhiên là không thể nhìn thấy cô ta.”

Vượt khỏi tam giới, không ở trong ngũ hành.

Loại thuyết pháp này của Phật giáo thực sự cũng quá khó tưởng tượng, mà dị năng cũng không thể lên trời xuống đất, có năng lực đại não thiên cung như trong thần thoại vẫn nói, dị năng đoán trước tương lai có cần vận chuyển thông qua cái gọi là đường nhân quả hay không cũng không thể chứng thực được. Là một người vô thần, điều đầu tiên Phương Chi Thiên nghĩ tới là:

“Tự nhiên tiến hoá giả.”

Sau đó, cả gian phòng đều chìm trong yên lặng. Không lâu sau, Phương Chi Thiên cười nói:

“Nói như vậy thì nhất định cô ta là tự nhiên tiến hoá già rồi, cho nên Nhược Nhược mới không thể nhìn thấy được, chỉ là... À, tại sao mỗi lần nhắc đến tiểu thư Hoa Tulip cháu đều hơi ngáp ngừng vậy?”

“Ừ.”

Đông Phương Nhược hai đờ mặt.

“Cháu... Cháu vốn cho rằng cô ta phải là đàn ông mới đúng, bởi vì... Mọi người đều nói với cháu, cô ta lợi hại như vậy...”

“Ồ? Cháu... Cháu không thấy sao...”

Đông Phương Nhược hơi chần chừ.

“Cháu gặp cô ta hai lần. Nhưng mà... Cháu không dám nhìn nha, khi đó cô ta rất đáng sợ, căn bản là cháu không dám nhìn đến, sau đó... Sau đó không phải mọi người đều nói nàng là phụ nữ sao? À... Cùng chi là lần đầu tiên khi nghe thấy cái tên này cháu đã cảm thấy nên là một đàn ông...”

Dị năng của Đông Phương Nhược cực mạnh, nếu như nàng dùng dị năng để chứng thực đối phương không phải là một cô gái vậy thì rất đáng để cân nhắc, nhưng lúc này nghe được câu trả lời của nàng, lại nhìn một quyển tiểu thuyết ngôn tình chữ nổi đặt bên gối, Phương Chi Thiên mới hiểu ý cười. Mặc dù Đông Phương Nhược sống trong am ni cô từ nhỏ nhưng Phương Chi Thiên vẫn luôn áy náy với đứa cháu gái nhỏ này, từ khi nàng còn nhỏ, hẳn đã mua các loại đồ chơi hoặc sách vở mà người mù có thể dùng được đưa đến, lớn hơn một chút thì là sách kể về những chuyện xưa, suy nghĩ đến nàng là một cô gái nên tiểu thuyết ngôn tình lại càng được đưa đến nhiều hơn, Cho dù bị mù, một cô bé luôn sẽ có những mơ tưởng lãng mạn, điều này không có gì là lạ, nàng đi xa nhà lần đầu tiên kể từ khi lớn lên, đương nhiên sẽ tưởng tượng ra nhiều thứ. Đoán như vậy, Phương Chi Thiên cười trên chọc:

“Hơn nữa... Còn là một người rất đẹp trai sao?”

“Cháu... À...”

Đông Phương Nhược ngẩn người, một cô bé không xã giao nhiều thì đương nhiên da mặt sẽ mỏng, khuôn mặt nàng nhanh chóng đỏ lên, một lát sau nàng chu miệng lên, xoay người chui vào trong chăn:

“Hừ... Cháu không thêm đề ý đến chú!”

“Này, này, đừng có như vậy, chỉ đùa một chút nha, chú xin lỗi còn không được sao. Nhược Nhược... Này... Ừ, ngủ ngon đi...”

Phương Chi Thiên ra khỏi phòng, bắt chuyện với mấy người ở lối đi nhỏ bên kia, nói về dự đoán của Đông Phương Nhược, sau đó lão ni cô kia cũng đi ra. Một nhóm người cung kính hành lễ, sau đó Phương Chi Thiên chần chừ nói:

“Su phụ Tuệ Thanh... Tâu thể Nhược Nhược nó...”

“Kết quả trị liệu trong mấy ngày qua mọi người đều đã thấy, dị năng của nàng đúng là đã bị phát động, bị vây bên bờ sụp đổ, mặc dù vẫn có thể kiếm chế

bằng các phương pháp trước đây nhưng chúng ta đã không thể khống chế lực lượng hỗn loạn này, để khi nó càng trở nên hỗn loạn, nhiều nhất là hai năm... Đến ba năm...”

“Là... Là bị tự nhiên tiến hoá giả kia kích phát sao? Sư phụ Tuệ Thanh, ngài cho rằng Hoa Tulip có thể có biện pháp không?”

“Không nhất định, lần đầu tiên nó rời khỏi nơi ở để đến một thành phố xa lạ, bản thân điều này đã là một kích thích rất lớn, huống chi các người còn để nó dùng dị năng giúp các người làm việc.”

Ở cùng Đông Phương Nhược đã hơn mười năm, Tuệ Thanh sư thái và nàng vốn đã thân như bà cháu, nhắc đến chuyện Phương Chi Thiên lại để cô bé đi làm việc giúp mình, bà ta liền khó có thể kiềm chế sự tức giận, trong chốc lát những người xung quanh cũng đều hơi xấu hổ. Có thể nói Tuệ Thanh sư thái là một trong những người sáng lập ra Viêm Hoàng Giác Tinh, ở trước mặt bà, bọn họ cũng không dám bắt kính.

“Sau khi những thứ đó bị kích thích, vốn có thể đoán trước rằng dị năng sẽ phát sinh một số vấn đề không thể điều khiển, về phần tự nhiên tiến hóa giả hư vô mờ mịt kia...”

Bà ta dừng lại một lát mới nói:

“Nếu quả thực cô ta là tự nhiên tiến hoá giả thì căn bản không cần mượn lực lượng của Viêm Hoàng Giác Tinh, huống chi cô ta thậm chí còn quen biết với Nguyên Lại Triều Sang... Ài, mọi người trực tiếp đi hỏi thăm, thỉnh cầu cô ta giúp đỡ đi, chi là... Cũng đừng ôm hi vọng quá lớn...”

ĂN SÁT

Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 181

Thỉnh Cầu

Thành phố Giang Hải vào tháng tám nóng bức như một lò lửa khổng lồ, đi ra khỏi tiệm nước giải khát, Sa Sa cầm theo hai ly kem lớn chạy thẳng đến tiệm sách trên phố Bạch Mã đối diện. Hôm nay nàng đội mũ tennis trắng, mặc áo ngắn tay trắng, quần ngắn đều đầu gối, đi giày thể thao, mái tóc cột thành đuôi ngựa tràn đầy sức sống, làn da hơi bánh mật và vóc người thướt tha rất ưa nhìn.

Đi vào tiệm sách, Gia Minh và Linh Tĩnh đang cầm vài cuốn sách đứng trước quầy tính tiền.

“Không phải vừa nói sẽ chờ bọn mình trong quán giải khát sao? Sao lại chạy đến đây?”

Gia Minh chỉ đọc truyện tranh và tiểu thuyết võ hiệp, những tác phẩm văn học nổi tiếng ở đây đương nhiên đều là Linh Tĩnh mua, trong đó còn bí mật kẹp vào một cuốn tiểu thuyết ngôn tình cho Sa Sa. Thấy Sa Sa chạy đến, Gia Minh cười nhận lấy ly kem rồi hỏi.

“Minh ăn xong rồi mà các cậu vẫn chưa sang nên đến đây tìm các cậu.”

Sa Sa phân phát hai ly kem, sau đó hứng thú lật xem hai cuốn sách vừa mới mua vẫn còn ở trên quầy. Nữ sinh thu ngân kia trả lại tiền lẻ rồi cười nói:

“Gần đây tiệm sách của chúng tôi có chương trình khuyến mại, khi mua sách với giá trị hai trăm đồng trở nên, chỉ cần trả lời được ba câu hỏi về văn học thì sẽ được tặng một cuốn Rừng Na-uy bìa cứng và phiếu giảm giá của cửa hàng. Máy tính sẽ ra đề ngẫu nhiên, các bạn muốn trả lời chứ?”

Năm 1998 chưa có quá nhiều sách lậu, có thể tùy ý mua sách thì quá nửa đều là những gia đình có thu nhập khá giả, lợi nhuận của tiệm sách cũng không tệ lắm. Mặc dù trong nhà đã có cuốn này nhưng có tiện nghi thì không thể không chiếm chính là thiên tính của các cô gái, thương lượng một lát, Linh Tĩnh quyết định ba người mỗi người trả lời một câu, xem như thành quả của sự đồng tâm hiệp lực.

“Ừ, câu hỏi thứ nhất là, đầu câu Trương Bản sát khí sinh... Một tiếng quát tựa như sấm nổ, đẩy lui cả trăm vạn quân Tào, câu này đề ca tụng vị anh hùng nào?”

Nữ sinh thu ngân không lớn hơn Linh Tĩnh và Sa Sa bao nhiêu kia gõ lên bàn phím mấy cái rồi đọc câu hỏi đầu tiên lên. Câu hỏi này khá dễ, Sa Sa giành trả lời trước:

“Câu này mình biết, là Trương Phi!”

Nếu như ba người mỗi người trả lời một câu, đương nhiên là Linh Tĩnh có kiến thức uyên bác nhất Sa Sa không chịu thua kém trả lời trước một câu xem như đã hoàn thành nhiệm vụ, vô cùng đắc ý.

“Ồ, đúng rồi. Câu hỏi thứ hai là... về Mao Thuần. Nông thôn tam bộ khúc gồm những gì?”

Linh Tĩnh nhìn Gia Minh về vô tội đang ăn kem, sau đó cười trả lời:

“Là nuôi tằm mùa xuân, thu hoạch vụ thu và tàn đông. Gia Minh đừng ăn nữa, đến lượt cậu nha.”

“Thật lợi hại, vậy thì.. câu hỏi thứ ba khá đơn giản nha.”

Gõ mấy chữ lên bàn phím, nữ sinh đứng sau quầy gần như đã chuẩn bị lấy sách và phiếu giảm giá đưa ra.

“Câu hỏi này là... Trước câu “gió xuân thổi lại sinh” là câu gì...”

***** Bước đi trên đường ê rộng rãi ở bờ biển, Linh Tĩnh uống nước giải khát khuôn mặt vẫn chưa hết đỏ sau trận cười vừa rồi, Gia Minh đi bên cạnh nàng vừa ăn kem ly vừa chạy tới chạy lui để tránh né Sa Sa đang tấn công. Cẩm tú sách lớn, Sa Sa thân là vợ cá lúc này đang đuổi giết ông xã mình một cách tàn bạo.

“Này thì diệt cỏ không tận gốc, này thì diệt cỏ không tận gốc...”

“Này, này, a... Minh thấy không có gì sai mà, diệt cỏ không tận gốc, gió xuân thổi lại sinh, không phải mọi người đều nói như vậy sao? Cô ta cũng không nói nhất định phải là bài thơ kia, hướng gì... hướng chi không phải cũng đã lấy được sách và phiếu giảm giá rồi sao.”

(đoạn này bên nguồn bị mất nửa chương) “A lô? Ồ, Tiểu Uyên à, em đang ở đâu... Ừ, vậy thì em đến đây đi, anh hiểu... Bọn anh đang ở quán Minh Mị, ừ, rất gần... Còn nữa... A lô? A lô...”

Rõ ràng là gần đây Đông Phương Uyên vô cùng bận rộn vì chuyện công xưởng, Gia Minh chỉ có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng ồn ào ở đầu dây bên kia. Đông Phương Lộ còn chưa nói xong thì đầu bên kia đã cúp máy. Cười khổ, Đông Phương Lộ lắc đầu, sau đó lấy một túi tài liệu được dán kín từ ba lô ra đưa cho Gia Minh.

“À, đây là bệnh án trong suốt một thời gian dài của Nhược Nhược, chúng tôi... Chúng tôi hi vọng Gia Minh cậu có thể đưa cho Giản tiểu thư giữ. Đây là thỉnh cầu thành tâm của cả dòng họ chúng tôi, nếu như cô ấy có thể trị lành, chúng tôi có thể đồng ý tất cả các yêu cầu, nếu cô ấy muốn giữ bí mật về thân phận của mình, chúng tôi có thể đưa Nhược Nhược đến bất kì nơi nào cô ấy chi định. Đây chỉ là... thỉnh cầu, có thể không?”

“Tôi hiểu.”

Gia Minh trầm đự đoán các tình huống có thể xuất hiện với Đông Phương Nhược, gật đầu rồi cười nói:

“Là cái này sao?”

“Ha ha... Còn có chút chuyện hơi khó nói, nhưng... Là chuyện riêng.”

Đông Phương Lộ gật đầu, nụ cười hơi mãi tự nhiên.

“Là chuyện về Linh Tĩnh.”

Gia Minh ngậm ống hút vào miệng, không trả lời. Đông Phương Lộ thì hít một hơi thật sâu:

“Tôi thích cô ấy.”

Nước ngọt qua ống hút vào miệng, trong giây lát chiếc ly thủy tinh đã thấy đầy, trong quán cafe đầy hơi lạnh và tiếng nhạc nhẹ nhàng, quạt điện thổi gió mát tới nhưng trong chốc lát, không khí quanh chiếc bàn gần cửa sổ này lại dường như ngưng đọng lại. Đông Phương Lộ hể miệng, cố gắng lựa chọn ngôn từ, sau đó bất đắc dĩ cười lên.

“Thực ra vào Giáng sinh năm ngoái cậu đã nhận ra rồi sao? A, sau đó Tiểu Uyển lại nói Linh Tĩnh không thể nào ở chung một chỗ với cậu, tôi cũng đã tin tưởng một thời gian ngắn. Thực ra có tiền, rất nhiều chuyện quá nửa đều sẽ điều tra được, chỉ là khi đó tôi cảm thấy không cần thiết phải dùng những thủ đoạn dư thừa khi theo đuổi Linh Tĩnh, chẳng qua bởi vì chuyện về Giản tiểu thư, chuyện này đã sớm có người làm, lần này khi lấy được những tài liệu này cho cậu, tôi tình cờ thấy mấy thứ kia, về... về chuyện giữa cậu và Linh Tĩnh, Sa Sa...”

Giọng nói hơi khỏ sở nhưng Đông Phương Lộ lại không có vẻ tức giận mà chỉ nói thẳng thắn:

“Khi vừa biết chuyện thậm chí tôi đã muốn tự tay giết cậu, ừ... Đánh cậu một trận, mặc dù không biết có thể đánh được cậu hay không... Hoặc gọi Linh Tĩnh đến mắng một trận cho cô ấy tỉnh ngộ. Chẳng qua thoát nhìn, có vẻ như các cậu rất vui vẻ, Linh Tĩnh chấp nhận, Sa Sa cũng chấp nhận chuyện này, ba người các cậu sống rất hạnh phúc. Đọc những hồ sơ kia, tôi thật sự rất ước ao...”

“Mỗi người một việc, thay nhau về nhà nấu cơm, cố gắng kiếm tiền cho những kế hoạch tương lai, cậu cũng tốt, Linh Tĩnh cũng tốt, Sa Sa cũng được, ba người đều làm rất xuất sắc. Lúc Linh Tĩnh rảnh rỗi luôn thích mơ ước về tương lai, cô ấy viết ra rất nhiều kế hoạch về tương lai cho các cậu rồi vo lại ném vào thùng rác, chúng tôi cũng nhặt được hai tờ... À, không có ác ý, cậu biết đấy... Khi thấy tai từ kế hoạch kia, tôi đã biết mình không còn chút cơ hội nào..”

“Cho dù gọi cô ấy ra mắng một trận rồi sau đó biểu lộ... Chi sợ sẽ chi khiến cô ấy cảm thấy tôi rất đáng ghét... Thành thật mà nói, Cố Gia Minh cậu thật sự rất xuất sắc, nhưng Đông Phương Lộ tôi tự tin rằng sẽ không thua bởi cậu, nhưng như vậy cũng có ý nghĩa gì đâu, tôi không xen được vào cuộc sống của cô ấy, khi tôi mới bắt đầu bước đầu tiên thì mọi người đã đi đến điểm cuối rồi, ài...”

Đông Phương Lộ nhẹ nhàng thờ dài rồi ngẩng đầu lên cười, nhìn hần thành thực không khác gì một người lang thang đã hai mươi bảy tuổi.

“Tôi sẽ không quấy rầy cô ấy, nhưng tôi cũng sẽ không buông tha. Cậu đừng để tôi có cơ hội.

“Ồ.”

Nhìn ánh mắt chăm chú mà tràn đầy cảm giác áp bách của Đông Phương Lộ, Gia Minh cười thoải mái:

“Tôi biết rồi.”

Bắt kẻ đối phương có cổ găng thế nào, trong mắt Gia Minh, Đông Phương Lộ chẳng qua cũng chỉ là đứa trẻ biển thành cậu bé trưởng thành sớm mà thôi, trong lòng hẳn có cảm giác tội lỗi khi bắt nạt một đứa trẻ, giống như cảm giác khi dùng thân phận Giản Tố Ngôn thừa nhận chuyện con dâu nuôi từ bé với Đông Phương Uyên vậy.

Đến đây cũng không còn nhiều chuyện để nói nữa. Chuyện bạn bè trở thành tình địch rất hay gặp, song đã là tình địch lại cố gắng trở thành bạn bè thì hơi có vẻ quái dị. Lúc đang định rời đi, một chiếc xe dừng lại ở ven đường ngay bên ngoài cửa sổ, xuống xe cùng với Đông Phương Uyên là Lôi Khánh, nhị công tử của Lôi gia. Nhìn thấy Gia Minh, rõ ràng Đông Phương Uyên hơi ngạc nhiên nhưng ngay sau đó lại bước nhanh tới như muốn bỏ thật xa Lôi Khánh ở phía sau.

“Anh, anh nói hôm nay sẽ dẫn em đi mua quần áo, tại sao lại gặp Cố Gia Minh?”

Trong ấn tượng của Gia Minh, Đông Phương Uyên ít khi nói chuyện mạch lạc như vậy, lần này dĩ nhiên là giá bộ để Lôi Khánh nhìn. Đợi đến khi Đông Phương Lộ giới thiệu hai người Gia Minh và Lôi Khánh với nhau xong, Đông Phương Uyên nhìn Gia Minh với ánh mắt mập mờ, sau đó nói:

“Đúng rồi, không phải anh Lôi Khánh muốn gặp bạn nhảy của em sao? Người ngày mai sẽ đến dạ hội với em là Gia Minh, phải không Gia Minh?”

Thường ngày không có gì để nói với Đông Phương Uyên, nhưng dù sao hiện giờ cũng đã hợp tác với nhau, vừa rồi anh trai nàng lại thua dưới tay mình, Gia Minh cũng chỉ hừ một tiếng mà không tỏ ý kiến gì. Lúc giới thiệu với Lôi Khánh, Đông Phương Lộ đã đặc biệt cường điệu về bối cảnh Hoàng gia nhưng Lôi Khánh vẫn xem thường, hẳn đánh giá thật kĩ đứa trẻ rất bình thường ở trước mặt mình.

“Là hắn?”

“Đương nhiên rồi, anh không biết sao? Hả! là tổng giám đốc xưởng đồ chơi của chúng em, hai mô hình em cho anh xem cũng là hắn phát minh ra, lần này đến dạ hội là để lôi kéo đầu tư, đương nhiên là hắn phải đi rồi. Đúng rồi anh, sắp bốn giờ rồi, anh có định đi hay không?”

Lần này cũng không nhắc đến quan hệ mập mờ gì, về mặt nghi ngờ của Lôi Khánh cũng tốt hơn không ít nhưng ánh mắt khi nhìn Gia Minh vẫn hơi không tốt. Đông Phương Lộ cười nói:

“À, thực ra bọn anh đang muốn rời đi, bây giờ đi thôi. Gia Minh, chuyện kia rất quan trọng, xin nhờ cậu.”

“Ừ, được, tôi cũng phải đi.”

Gật đầu cười, Gia Minh cầm túi tài liệu đứng dậy. Đông Phương Uyên đi tuốt ở đằng trước, Lôi Khánh vội vàng đuổi theo sau, Gia Minh đi ở bên cạnh hắn, ánh mắt Lôi Khánh vô tình nhìn xuống dưới chân.

Mấy ngày qua hắn bày tỏ ý tốt với Đông Phương Uyên nhưng luôn đụng phải đinh mềm, thế lực của gia tộc Lôi Khánh lớn hơn Đông Phương gia, Đông Phương Uyên không dám trực tiếp từ chối nên không thể làm gì khác hơn là cứ để hắn theo đuổi như vậy. Tình trạng như vậy đã kéo dài hai tháng, Lôi Khánh vốn không quá ngốc nên cũng hiểu được chút tâm tư của Đông Phương Uyên, trong lòng hắn vừa buồn bực lại vừa không cam lòng. Hôm nay mặc dù Đông Phương Uyên chỉ nói Gia Minh là nhân viên trong công xưởng đồ chơi của nàng nhưng ai biết bọn họ rốt cuộc có quan hệ mập mờ gì hay không, nghĩ

tới đây, nhìn hai người kia đi cách mình chỉ một bước, chân hẳn hơi nhích sang phải một chút.

Ai cũng không phát hiện.

Sau một khắc, Gia Minh trượt chân ngã, chập vật nhào tới một cái bàn tròn ở phía trước.

Chuyện mờ ám thành công, Lôi Khánh mừng thầm, song còn chưa kịp mỉm cười thì khuôn mặt đã cứng lại. Phịch một tiếng, nửa người Gia Minh đập trúng chiếc bàn tròn nhỏ rồi ngã lăn ra đất, trong liếng hô của nam nữ trong bàn, hai ly cafe, đường, khăn giấy, mặt bàn và một ly kem hình thuyền trái chuối không lồ bay ập về phía Lôi Khánh...

ẤN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 182

Lão Đại Giang Hồ

Cuộc nói chuyện với Lôi Khánh lúc xế chiều không để lại quá nhiều ấn tượng với Gia Minh. Giang Hải thánng tám vô cùng nóng bức, ban đêm nóng nực lại càng khiến người ta bức bối khó chịu, ngồi trên ban công một phòng của nhà hàng, Gia Minh đang lật xem đồng tài liệu hôm nay Đông Phương Lộ đưa cho hẳn thì cửa phòng ở phía sau lưng bị mở ra, Linh Tĩnh đi tới.

Đi lên sân thượng, Linh Tĩnh ôm Cổ Gia Minh từ phía sau, thân thể thiếu nữ vừa mới tắm xong mát rượi, hai người ôm sát một chỗ cũng không có cảm giác nóng bức:

“Chuẩn bị đi xuống đi.”

“Ừ, xem xong mấy trang nữa. Sa Sa vẫn đang tắm sao?”

“Không, vừa rồi mình và Sa Sa cùng nhau tắm, cậu ấy đi xuống dưới còn mình lên tìm cậu.”

“Quá không có nghĩa khí, không thèm gọi mình...”

Gia Minh nhìn xấp tài liệu cười.

“Hai cô gái bách hợp không có nghĩa khí...”

“Hừ hừ.”

Linh Tĩnh ghé vào bên tai hẳn hừ hừ hai tiếng giống như một con mèo nhỏ.

“Đây là thứ gì? Tại sao mình đọc không hiểu gì cả. Ồ, rất giống báo cáo y học...”

Nàng vừa nói vừa lấy mấy tờ giấy từ trong túi ra lật xem, sau đó ôm Gia Minh, lắc đầu:

“Vẫn không hiểu...”

Rồi tiện tay nhét trở lại túi.

“Ừ, mình cũng không hiểu lắm, chẳng qua... Thứ này cũng được xem là bí mật cao nhất của quốc gia.”

Gia Minh thuận miệng đáp rồi cũng lắc đầu cười:

“Nếu tìm được người mua thích hợp, bán thứ này với giá mấy tỷ cũng không thành vấn đề.”

“Mấy... tỷ?”

Linh Tĩnh trừng mắt nhìn.

“Tiền âm phủ đó, đũa ngốc.”

Thấy vẻ giật mình của Linh Tĩnh. Gia Minh cười phá lên, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi đỏ mọng mềm mại của nàng, sau đó cầm túi tài liệu ném trở lại chiếc giường ở trong phòng.

“Dù sao không có chút tác dụng gì với chúng ta cả, đừng để ý đến nó. Đi ăn cơm thôi.”

Bị Gia Minh ôm lấy bờ vai, Linh Tĩnh cười đánh hấn mấy cái, đi được mấy bước, nàng lại chi vào chiếc túi trên giường nói:

“Cứ để như vậy có sao không? Ngộ nhỡ bị...”

“Không có gì, không có gì, yên tâm đi, thứ này có bị một mồi lửa thiêu cháy cũng không có gì đáng tiếc cả.”

“Nhưng mà...”

Linh Tĩnh cắn môi, đi đến bên cửa mới giãy dụa thoát khỏi vòng tay Gia Minh rồi chạy trở lại bên giường.

“Tài liệu tuyệt mật đó, cậu cẩn thận một chút có được không, tùy tiện ném như vậy, coi chừng đến lúc muốn tìm lại không tìm được.”

Nàng cũng không hỏi tường tận nguồn gốc của tài liệu này mà chỉ cẩn thận sắp xếp lại những tài liệu bên trong rồi mở tủ quần áo ra, đặt ở phía dưới một chiếc chăn, vỗ vỗ hai cái để nó khôi phục nguyên trạng, nói:

“Được rồi, như vậy hẳn là không có vấn đề rồi. Chúng ta đi thôi. Sa Sa chắc đang chờ ở bên dưới.”

Sinh nhật của một lão đại trong giang hồ thực ra cũng là dịp để tụ hội của những người trong xã hội đen, trước đây Liễu Chính luôn khiêm tốn nhưng lần này lại chọn nhà hàng lớn, đặt mười mấy bàn tiệc rượu, lí do lớn hơn là vì thế cục trước mắt ở Giang Hải. Ba tháng trước Vĩnh Thịnh bang bị Viêm Hoàng Giác Tĩnh tự tay tàn sát rồi tiêu diệt, hai cha con Lê Vĩnh Thịnh như bốc hơi khỏi nhân gian, mặc dù mấy tháng nay cảnh sát vẫn kiệt lực duy trì nhưng thế cục vẫn không ổn định hơn bao nhiêu, mà hiện giờ mức độ chèn ép của cảnh sát đã giảm bớt, cả xã hội đen đã đến đỉnh điểm của hỗn loạn.

Ân oán, báo thù, sống mái với nhau, đàm phán, tranh giành địa bàn... Khi một phần ba địa bàn của thành phố Giang Hải không bị thế lực xã hội đen nào quản lý, các bang phái còn lại cũng nhân cơ hội này bắt đầu mở rộng thế lực của mình. Các bang phái nhỏ hi vọng có được nhiều địa bàn hơn nên bắt đầu tranh chấp chết sống, một số người của Vĩnh Thịnh bang vốn đã bị giải tán cũng tụ tập, tổ chức lại để thành lập bang phái mới, đề cử lão đại mới, bắt đầu mạnh mẽ

tiếp quản địa bàn. Mà sau khi thế chân vạc cần bằng bị phá vỡ, tranh đấu giữa hai bang phải lớn con lại của thành phố Giang Hải. Sa Trúc bang và Tam Thanh bang, cũng có vẻ trở nên rõ nét hơn. Mặc dù trước mắt tất cả mọi người đều đang cố gắng thu nhận các lực lượng vốn thuộc về Vinh Thịnh bang, nhưng thế cục sau này của giang hồ thì ai cũng không thể lạc quan được. Không có tri hoãn sau đó, những gì chờ đợi hai bên tất nhiên là chém giết và tranh đoạt càng thâm thiết hơn.

Cũng vì nguyên nhân này, tiệc sinh nhật lần này không thể quá mức đơn giản được, vốn là theo ý định của Liễu Chính, tốt nhất là ba người Gia Minh, Sa Sa Linh Tĩnh không nên đến nơi này, giang hồ sống mái với nhau không được để liên quan đến vợ con, đây chẳng qua chỉ là một câu khẩu hiệu, quan hệ cha con giữa Liễu Chính và Sa Sa mặc dù không phải bí mật gì nhưng càng ít người biết lại càng tốt hơn. Chỉ là sau khi biết tình huống này, Sa Sa đương nhiên cũng có quyết định riêng của mình, nàng biết bản lĩnh của Gia Minh, mặc dù trong bữa tiệc lần này không đến nỗi xảy ra chuyện giết người, nhưng nếu Gia Minh có mặt ở đây thì cũng an tâm hơn.

Ánh nắng đã tắt trên con phố dài, Gia Minh và Linh Tĩnh đi xuống đại sảnh tổ chức yến hội. Sa Sa đã ngồi ở bên cạnh cha mình chờ bọn họ thật lâu. Sau khi chúc sinh nhật vui vẻ, ba người đến ngồi ở một chiếc bàn ở góc trong cùng của đại sảnh. Người tới chúc mừng lục tục đi vào, tám giờ tối, đại sảnh tổ chức yến hội đã đầy ắp người, ngồi bên này với mấy người Gia Minh đều là những người đứng đầu của các thế lực nhỏ, tuổi tác không lớn lắm nhưng rõ ràng là rành rĩ nhất. Đương nhiên là bọn họ không dám làm loạn trong bữa tiệc sinh nhật của Liễu Chính, chỉ là hai vị mỹ nữ đều có nét riêng biệt, Sa Sa khoẻ mạnh tràn đầy sức sống, Linh Tĩnh thì thanh lịch, dịu dàng, khi bị những người vốn tính tình thẳng thắn này nhìn thấy, chuyện tiếp cận với nhiều cách thức khác nhau dĩ nhiên là không thể thiếu.

Liễu Chính ngồi ở chính giữa nói chuyện đến nước bọt văng tung toé với các nhân vật cấp đại ca, thỉnh thoảng lại đến các bàn khác mời rượu. Nhìn thấy ông ta tới, ai ai cũng đều rất cung kính, thực sự là có vài phần khí phách của lão đại trong giang hồ. Khi Sa Sa còn nhỏ, Sa Trúc bang còn chưa phát triển như bây giờ, cũng từng ra mắt mấy sự kiện tương tự nhưng cũng không nào nhiệt được như bây giờ, sau đó nàng lại ở cùng một chỗ với Gia Minh và Linh Tĩnh, ngay cả khi chưa phát sinh quan hệ cũng vẫn ở cùng một chỗ, Liễu Chính lại cố ý để nàng tránh xa khỏi những thứ này, vì vậy ấn tượng của nàng về hình tượng trong xã hội đen của Liễu Chính cũng rất mờ nhạt. Mà lần này nàng mới thực sự thấy được khí phách của cha mình, không khỏi hâm mộ cảm giác mấy trăm người trong đại sảnh đều vây quanh ông ta như vậy.

“Oa, không biết tương lai cha có truyền lại vị trí lão đại cho mình không...”

Sắp đến chín giờ, không khí trong đại sảnh náo nhiệt sục sôi, những người lẫn lộn trong xã hội đen này lớn tiếng khoe khoang, thể hiện từ lượng kinh người, cũng có người vừa cời áo khoe sẹo với người khác vừa kể về những chiến tích huy hoàng của mình. Sa Sa uống vài chén rượu nhỏ xong khuôn mặt liền đỏ bừng, nhẹ nhàng nói chuyện với hai người ngồi bên cạnh. Linh Tĩnh và Gia Minh không khỏi nhìn nhau cười.

“Nghĩ thật hay, cha cậu hi vọng cậu nỗ lực luyện thi để thi đậu Bắc Đại Thanh Hoa, nếu cậu dám nói với ông ấy là sẽ lẫn lộn xã hội đen, coi chừng ông ấy cắt đứt chân cậu đó.”

Linh Tĩnh ngồi ở giữa cười mập mờ, hạ thấp giọng:

“Nếu Sa Sa bị cắt đứt chân thì chắc chắn Gia Minh sẽ ra mặt, không phải thường ngày cậu thích nhất đôi chân của Sa Sa sao.”

Gia Minh vô liêm sỉ gặt đầu, Sa Sa thì khê gặt một tiếng, khuôn mặt càng đỏ hơn. Phương diện thể dục năng tốt hơn Linh Tĩnh, đôi chân trải qua rèn luyện lại càng thon dài, săn chắc, thỉnh thoảng so sánh ở trên giường. Linh Tĩnh cũng không khỏi hơi thất vọng, sau đó lại hi hà đùa giỡn, mà một số cảnh tượng kiểu diễm khi đó thì đương nhiên không thể nói với người ngoài được.

Bên ngoài nhà hàng vẫn rất nóng bức, mà không khí trong đại sảnh càng nhiệt liệt, nhà hàng này không lắp đặt điều hoà trung tâm, mười mấy máy điều hoà có vẻ như cũng không làm hạ được nhiệt độ trong sảnh. Trong ba người, Linh Tĩnh vốn luôn biết điều dĩ nhiên không thể tìm được tiếng nói chung với các nhân vật của xã hội đen này, mà trong mắt Gia Minh, những người cầm dao lên rồi tuyên bố mình hung ác thể này thể khác chẳng qua cũng gì như trẻ con chơi đùa, bản thân Sa Sa cũng khá ngang ngược, nhưng ở chung với hai người đã lâu, cũng không có bao nhiêu hứng thú hoà nhập với những người này. Chín giờ rưỡi, sau một tiếng sấm rung trời, rớt cục mưa cũng rơi xuống, ba người lấy trái cây chuẩn bị ra ngoài hít thở không khí trong lành. Nhưng vừa đi tới cửa Gia Minh đã va chạm với vài người đang đi vào, sau khi nói xin lỗi rồi vội vàng tránh ra thì nài chuối trên tay đã thiếu đi một quả. Mà những người đầu sỏ ở dưới tay Liễu Chính thấy mấy người này tới, tất cả cũng đều tiến lên đón.

Tổng cộng có chín người đi vào. Gia Minh biết người đàn ông trung niên dẫn đầu, trước kia khi xem qua tình thế xã hội đen tại thành phố Giang Hải hẳn cũng đọc qua tài liệu về người này, đó là Hoa Vĩ, lão đại của Tam Thanh bang. Với tình thế trước mắt, thực lực của Tam Thanh bang mạnh hơn Sa Trúc bang, Hoa Vĩ này cũng có thể được xem như người đứng đầu xã hội đen tại Giang Hải, lần này hẳn đến giương oai tại sinh nhật của Liễu Chính cũng không có gì là lạ, chỉ là...

Nhìn bóng lưng mấy người này, Gia Minh bắt đắc dĩ bữu môi, vừa đi theo phía sau Linh Tĩnh và Sa Sa vừa bóc một trái chuối, sau đó đi tới bên thùng rác ném vỏ chuối và một số linh kiện của súng lục vào. Nghe được tiếng kim loại va chạm, Sa Sa nghi ngờ quay đầu lại, mắt thấy Gia Minh đang phồng má lên ăn chuối liền không nhịn được cười:

“Ăn nhiều như vậy không sợ nghẹn chết sao?”

Gia Minh vừa nhai vừa cười nói:

“Vậy chia cho cậu một nửa.”

Bị đồ ăn nhét đầy miệng, giọng nói của hắn thực sự hơi cổ quái. Đi đến một góc không người trong đại sảnh, thấy Gia Minh bỏ nhào tới muốn mớm cho mình ăn, Sa Sa đỏ mặt, vội vàng chạy lại kéo Linh Tĩnh chắn trước người mình.

“Thật ghê tởm, cậu chia cho Linh Tĩnh đi, mình không thèm.”

Ba người cười nói đi ra khỏi đại sảnh, mưa nặng hạt, đèn đường chập chờn mờ lung giữa màn mưa, xe cộ chạy vội qua con đường, tia chớp chói mắt trên bầu trời, gió mát thổi tới. Ba người đứng dưới mái hiên của nhà hàng hít thở không khí trong lành. Sa Sa giang tay ra cảm thán:

“Thật thoải mái”.

Một thiếu nữ cầm dù chạy qua bên cạnh ba người, ánh mắt nhìn sang có vẻ rất nghi ngờ, dường như biết bọn họ, đến khi đã đi qua mới vòng trở lại.

“À, chuyện này... Chúng ta đã gặp nhau, bạn gọi là... Cái gì đó Gia Minh, hình như cậu gọi là... Sa gì đó đúng không?”

Cô gái này khoảng mười tám, mười chín tuổi, mặc dù lớn hơn ba người một chút nhưng vẫn có vẻ rất ngây thơ. Gia Minh cười nhạt:

“À, tôi là Cố Gia Minh.”

Mà Sa gì đó lại hơi nghi ngờ:

“Chúng ta... Đã gặp nhau ư?”

“Đương nhiên là gặp rồi, Cố Gia Minh! Đúng là cái tên này!”

Vẻ mặt nàng kích động như tha hương gặp được người thân.

“Các bạn quên rồi sao? Tôi là Mục Trân Trân, chị gái tôi là Mục Thanh Thanh, lần đó... Ừ, năm 95 các bạn xây ra chuyện, tôi giả mạo cảnh sát đến lấy khẩu cung, nhớ ra chưa? Nhớ ra rồi hả? Sau đó cậu còn giúp tôi bắt tên móc túi nữa!”

Với trí nhớ của Gia Minh, bề ngoài của cô gái trước mặt cũng không thay đổi quá nhiều, hán đương nhiên vẫn còn nhớ, mà nói đến làm giả khẩu cung, Sa Sa cũng có chút ấn tượng. Cô gái kia hưng phấn nói:

“Ha hả, đó là lần đầu tiên tôi lấy khẩu cung của người khác nên ấn tượng quá sâu, mặc dù sau đó lại bị chị tôi vạch trần... Vừa rồi vừa thấy các bạn tôi đã cảm thấy rất quen, lúc ấy ba người các bạn cũng ở cùng một chỗ, bây giờ cũng đã cao lớn hơn rất nhiều nha. Ồ, các bạn không có dù sao?”

Nàng vừa nói vừa quay đầu nhìn bữa tiệc trong đại sảnh rồi cười nói:

“Tôi đi mua cho các cậu mấy cây dù. Ừ, nơi này sợ rằng sẽ không yên ổn...”

“Không yên ổn? Có chuyện gì vậy?”

Sa Sa mở lớn mắt hỏi.

Mục Trân Trân kia hơi do dự, sau đó hạ thấp giọng, thần bí nói:

“Tôi nói cho các bạn biết, thấy bữa tiệc náo nhiệt bên trong kia chứ? Đó là sinh nhật của lão đại xã hội đen. Gần đây nghe nói an ninh trật tự không tốt, hôm nay rất có thể sẽ xảy ra chuyện sóng mải với nhau, ba người các bạn là trẻ nhỏ, nên rời đi sớm một chút thì tốt hơn... Có thấy chiếc xe ở bên kia không? Chị gái tôi và vài người khác đang ở trong đó. Tôi mới từ trường cảnh sát trở về cho nên đi đến xem.”

Nói đến trường cảnh sát. Mục Trân Trân tỏ ra rất đặc ý dường như đang nói hiện giờ mình cũng đã là cảnh sát rồi... Không thể tin nổi trên thế giới lại có nữ cảnh sát ngu ngốc như vậy, Gia Minh thảm mắng ngu ngốc, người như cô thực sự là tin mừng cho tất cả sát thủ trên thế giới...

“Tốt rồi, bây giờ đã biết rồi chứ, các bạn chờ một chút, tôi đi mua mấy cây dù cho các bạn, chờ một chút nha...”

“Nhưng mà... Thật sự sẽ sống mái với nhau sao?”

Sa Sa lo lắng đuổi theo hỏi, Linh Tĩnh cũng nói.

“Cảm ơn nhiều, nhưng chúng tôi vừa mới từ bên trong ra ngoài để hít thở không khí nha...”

“À, hẳn là sẽ sống mái với nhau, chuyện đó... Ặc? Các bạn... là... từ nơi đó...”

Mới nói được một nửa thì khuôn mặt Mục Trân Trân đã cứng lại, vẻ mặt rất khó xử.

“Ừ, chuyện đó... Liễu Chính là cha tôi, hôm nay là sinh nhật của ông ấy.”

Sa Sa xấu hổ nói, vẻ khó xử trong nháy mắt lại tăng thêm. Mục Trân Trân dĩ nhiên lại gặp phải con gái của đại ma vương. Sa Sa cũng không quá để ý, lo lắng nói:

“Có cảnh sát theo dõi thì bọn họ chắc chắn sẽ không đánh đâu, phải không?”

“À, a... Ha há, ha há...”

Tia chớp xẹt qua, trong mưa gió vang lên tiếng cười khúc khích mà dứt quãng...

ÂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 183

Câu Hôn

Đi vào trong sảnh, bên ngoài mưa vẫn rơi, Sa Sa nhăn mặt, bộ dạng cũng hơi buồn bực:

“Vi sao chứ, mình không phải người xấu, tại sao Mục Trân Trân kia lại... Ài...”

Thực ra, vừa rồi ở ngoài cửa Mục Trân Trân cũng không có gì thất lễ, chỉ là sau khi biết Sa Sa là con gái của Liễu Chính thì rốt cuộc vẫn có khoảng cách. Hai bên lúng túng, khó xử nói chuyện vài câu, Sa Sa cũng không phải đứa ngốc nên có thể nhận ra vẻ mặt tự nhiên qua lời nói của đối phương. Sau vài câu không có ý nghĩa gim Mục Trân Trân vội vàng rời đi, Sa Sa cũng không còn hứng thú hóng mát nữa nên ba người quay vào trong sảnh.

Mặc dù buồn bực nhưng lại không thể tức giận với Mục Trân Trân được, dù sao nói thế nào thì cha mình cũng đúng là người trong xã hội đen, cho dù mình biết ông ấy là người cha tốt nhưng cũng không thể nói rằng ông ấy là một người tốt đúng nghĩa được. Linh Tĩnh ở bên cạnh an ủi một lát, Sa Sa nghiêng đầu hỏi:

“Gia Minh, cha mình... ông ấy đã làm rất nhiều chuyện xấu sao?”

“Chuyện xấu? À...”

Gia Minh vỗ đầu nàng như vuốt ve một cô bé, tự hào nói:

“Không nhiều bằng mình.”

“Ồ...”

Sa Sa hơi sưng sờ, sau đó bật cười:

“Nói gì vậy... Cậu đúng là...”

“Nói thật đó, mình đã giết không ít người.”

“Nhưng đều do người khác tìm đến cửa thì cậu mới giết mà, cha mình... Nếu ông ấy là xã hội đen thì chắc chắn sẽ tới chỗ của người ta để thu phí bảo vệ, đập bả đòi nợ thuê, chém người... Ủ, khi còn bé mình thấy ông ấy dẫn người đi phá nhà người ta, còn nữa... buồn lậu ma tuý... Gia Minh, chắc hẳn cậu biết chuyện này, cha mình có buồn lậu ma tuý không?”

Gia Minh cười mà không nói. Sa Sa đang sầm mặt xuống, nhìn cha mình đang nói chuyện với mọi người ở đằng trước và mấy trăm tên côn đồ, chút kích động vừa rồi đã tan biến từ lúc nào.

“Ông ấy... Quả nhiên là ông ấy có buồn lậu ma túy... Trước đây ông ấy đã nói kiên quyết không làm chuyện đó.”

“Thế giới của người lớn không đơn giản như chúng ta nghĩ, có một số việc không thể tránh được.”

Gia Minh lắc đầu an ủi.

“Thành phố Giang Hải có mấy trăm vạn người, có người hít ma túy thì chắc chắn sẽ có người bán. Nếu Sa Trúc bang không làm việc này thì sẽ có người khác làm, nếu Sa Trúc bang hoàn toàn không dính vào thì bang phải cần bản không lớn mạnh được. Thực ra cũng như Vĩnh Thịnh bang kia, người đứng đầu vào tù, bang phải giải tán, nhưng địa bàn vừa trống không thì các nhân vật nhỏ vốn kiếm cơm ở tầng dưới liền tụ tập lại với nhau để tranh giành. Nếu cậu muốn, chúng ta có thể kéo bác Liễu ra ngoài rồi đặt một quả bom nổ chết tất cả mọi người ở bên trong, sau đó lại giết chết tất cả những người của Thanh Bang kia, chẳng qua không bao lâu sau chắc chắn sẽ có một nhóm người giống như vậy nổi lên. Trên thế giới này không có người tốt, người xấu, có người đi con đường đúng đắn, có người đi con đường sai trái, đều có tỉ lệ nhất định. Trong thời gian ngắn quốc gia cũng không thể làm gì được, chỉ có thể có thái độ ngầm đồng ý rồi từ từ khống chế. Thực ra so với Tam Thanh bang luôn dụ dỗ người ta hút ma túy, bác Liễu tốt hơn nhiều lắm, chỉ khi ông ấy bán ma túy thì mới không chế chuyện làm ăn này không bị lan tràn ra ngoài... Huống chi ông ấy vẫn là một người cha tốt, chuyện này mới là quan trọng nhất, không phải sao?”

“Đột nhiên lại giống như một Triết gia...”

Nghe hắn nói một tràng, Linh Tĩnh cười nói “Chẳng qua, Sa Sa, mình cảm thấy hắn nói rất đúng nha, mình thấy chú Liễu rất tốt, như vậy là được rồi. Khi tranh cãi hay đánh nhau có thể nói cha của chị đây là lão đại xã hội đen, lúc nào cũng có thể cho hai xe đến chém người, rất thoải mái nha. Huống chi... Ha ha, cậu đã lên con tàu cướp biển của Gia Minh rồi, nhận mệnh đi thôi ha ha...”

Thường ngày Linh Tĩnh có vẻ biết điều nhưng thực ra trong lòng cũng không có khuôn phép như những cô gái khác, lúc này nàng thân mật nhéo mặt Sa Sa, trong vẻ ngả ngớn lại có chút thuần khiết không che giấu được. Khi còn bé Sa Sa rất bướng bỉnh, sau đó đạo đức quan, thái độ đối nhân xử thế cũng vì gần đèn thì sáng, dần dần bị ảnh hưởng bởi Linh Tĩnh, nếu không có Gia Minh và Linh Tĩnh, sợ rằng lúc này nàng đã trở thành một cô gái lêu lổng, bốc đồng rồi. Sợ đi nàng cảm thấy buồn bực cũng chủ yếu vì tiếp xúc với gia đình Linh Tĩnh đã lâu, sợ bị những người rất thân thuộc này ghét bỏ... Mặc dù quan hệ bây giờ rất tốt nhưng nào ai biết có thể có một ngày hai bác Diệp bị xã hội đen quấy rầy hoặc bắt gặp chuyện xấu của xã hội đen rồi đột nhiên ghét bỏ nàng hay không, lúc này được hai người an ủi khiến tâm tình nàng cũng tốt hơn nhiều.

“Được rồi, được rồi, mình biết lên nhằm thuyền giặc rồi. Ủ, mình sẽ lựa thời gian nói chuyện với cha để ông ấy rửa tay chậu vàng như trong truyện vẫn nói... Ủ, Gia Minh, có vẻ bọn họ cãi nhau rất kịch liệt, sẽ không thực sự đánh nhau chứ...”

Lúc này tại bàn ở chính giữa đại sảnh. Hoa Vĩ và Liễu Chánh đang đập bàn tranh cãi kịch liệt về chuyện gì đó, đám đàn em trong Tam Thanh bang đứng phía sau Hoa Vĩ, phía sau Liễu Chánh cũng có không ít người đang đứng, có không ít thủ lĩnh của các bang phái nhỏ cũng tụ tập tới. Gia Minh cười nói:

“Nói đùa gì vậy, bọn họ chỉ có mấy người, nếu thật sự dám động tay động chân ở chỗ này thì sợ rằng mỗi người nhỏ một ngum nước miếng cũng đủ dim

chết bọn họ. Mặc dù... Ừ?”

Nhìn Hoa Vĩ đang nói chuyện qua khe hở giữa đám người, Gia Minh hơi nhíu mày:

“Hình như bọn họ... Đang cầu hôn cậu...”

“Ặc...”

“... Cho nên mới nói, tôi cảm thấy Gia Nghĩa nhà tôi và Tiểu Sa thật sự là một đôi trời sinh. Ông cũng biết đấy, thế cục Giang Hải bây giờ cũng không ổn định, nếu không cẩn thận sẽ xuất hiện xung đột chết sống, đến lúc đó sẽ đổ máu, sẽ chết người... Tôi tin rằng mọi người đều yêu thích hoà bình, hưởng chi chúng ta cũng đã già rồi, đã đến lúc nên lo chuyện tương lai cho con cái. Ông xem, tôi đặt tên cho con của mình là Văn Nghĩa cũng vì hi vọng nó sẽ không làm những việc như chúng ta hiện giờ, nó đã thi đậu vào trường đại học trọng điểm, tôi hi vọng có thể tìm cho nó một người vợ vừa hiền lành lại môn đăng hộ đối. Sa Sa nhà ông cũng sắp sinh nhật mười bảy tuổi rồi, khi đó tôi sẽ tặng nó một chiếc xe mới, ông yên tâm, chắc chắn là loại xa xi nhất, Hoa Vĩ tôi cũng không phải là người cha vợ keo kiệt, ha ha ha ha...”

Hoa Vĩ vừa nói vừa gờ ly rượu lên cười ha hả. Trong thời điểm nhạy cảm thế này, nếu như hai bang phái lớn nhất Giang Hải kết thành thông gia thì thế cục Giang Hải đương nhiên sẽ bình tĩnh lại. Hoa Văn Nghĩa của Hoa gia năm nay mười chín tuổi, đang học tại một trường đại học trọng điểm. Sa sắp tròn mười bảy tuổi, mặc dù vẫn chưa đủ tuổi kết hôn nhưng chuyện đính hôn, thậm chí là lên giường, tạo thành một cuộc hôn nhân thực sự cũng không phải chuyện hiếm thấy gì. Trong chốc lát những người đứng đầu của các bang phái nhỏ ở xung quanh liền gật đầu đồng ý, Liễu Chính cũng gật đầu cười.

“Hoa tiên sinh nói rất hay, xã hội bây giờ hoà khí mới phát tài nha, có chuyện gì còn quan trọng hơn kiếm tiền chứ. Ha hả, mặc dù mọi người đều lăn lộn trong xã hội đen nhưng dù sao cũng đều là người Giang Hải, xã hội bây giờ nào là thất nghiệp, nào là khủng hoảng tài chính, lũ lụt bây giờ còn chưa rút nữa, nếu như lại làm ra chuyện huyền não gì thì thật sự đúng là nghiệp chướng. Địa bàn của Vĩnh Thịnh bang kia, dự định của tôi là mọi người cùng tiến vào, mỗi người quản lý địa bàn của mình là tốt rồi...”

Nói đến khi Hoa Vĩ gật đầu liên tục thì ông ta mới tỉnh bơ chuyển đề tài đi.

“À, về phần con bé nhà tôi... Ừ, cậu này chính là Văn Nghĩa sao, rất tốt rất tốt vừa nhìn đã biết là người làm chuyện lớn, ha hả... Học ngành khoa học tự nhiên của đại học Hoa Trung đúng không? Học thật giỏi...”

Chi vào thanh niên tóc một mái bóng bẩy, bề ngoài cũng xem như anh tuấn đứng phía sau Hoa Vĩ, Liễu Chính cười khích lệ. Mặc dù Hoa Vĩ, Liễu Chính và Lê Vĩnh Thịnh trước đây đều có tiếng tăm trong xã hội đen, nhưng tư tưởng nhìn con trai như rồng, con gái như phượng cũng đều giống nhau, con trai học ở trường đại học trọng điểm, hẳn đương nhiên vô cùng tự hào, lập tức vẫy tay gọi con mình tới chào bác Liễu, sau đó nói chuyện một lúc, đợi đến khi nhắc lại chuyện kết hôn thì Liễu Chính mới thờ dãi.

“Đừng nói nữa, đừng nói nữa, con bé búng binh nhà tôi đó, thành tích ở trường học không ra sao, mẹ nó qua đời sớm, tôi lại cung chiêu nó từ nhỏ, hiện giờ... Đừng nói nữa, cả ngày nó chỉ biết gây chuyện đánh nhau, tôi cũng không quản được nó. Bây giờ đừng nói là đại học trọng điểm, chỉ cần nó có thể thi đậu đại học là tôi đã thoả mãn lắm rồi...”

“Ài, cũng không thể nói vậy, cha tài sinh con giỏi nha, ban đầu khi Sa Sa còn nhỏ tôi đã nghe nói nó tính tình thẳng thắn, tôi thích người tuổi trẻ như vậy, rất có sức sống! Đừng thấy Văn Nghĩa nhà tôi có vẻ hào hoa phong nhã, thực ra thường ngày nó cũng thích chơi đùa gây chuyện, tôi tin rằng chúng nó nhất định sẽ tìm được tiếng nói chung.”

“Ài, nói thật, thực ra nghe nói con bé bướng bỉnh kia đã có bạn trai ở trường, ông nói xem thế giới bây giờ rốt cuộc là thế nào nha, con gái nhỏ tuổi như vậy cũng đã có bạn trai rồi... Chẳng qua tôi cũng không khuyên nhủ nó được, dù sao cũng sắp đến thế kỉ hai mốt rồi, xã hội bây giờ đều coi trọng tự do yêu đương...”

“Đâu có... Lão Chính, ông không nên làm theo những gì trên TV vẫn nói, trẻ con có thể hiểu được gì chứ, tự do yêu đương chẳng qua chỉ là bọn chúng vui đùa thôi, nếu thật sự kết hôn còn không phải là xem mặt, nghe lời cha mẹ sao. Sa Sa cuối cùng cũng là con gái ông, nhất định sẽ nghe lời ông. Hơn nữa chuyện yêu đương kia cũng chỉ là trẻ con tò mò mà thôi. Văn Nghĩa nhà tôi sẽ không để ý đến chuyện nhỏ nhặt như vậy. Ha ha.. yên tâm, yên tâm đi...”

Liễu Chính chỉ có một đứa con gái là Sa Sa nếu ai cưới nàng thì Sa Trúc bang đương nhiên cũng là của hắn, ý định của Hoa Vĩ là để con trai mình cưới Sa Sa sau đó hai bang hợp lại làm một, chỉ là từng bước ép sát, mà Liễu Chính cũng liên tục gạt đầu tán thành hết thảy những gì hắn nói, chỉ có chuyện cưới xin vẫn không ngưng cãi cọ. Hoa Vĩ cũng biết rõ chuyện này không thể xác định nhanh như thế được, nói chuyện xoay quanh đề tài này một lúc lâu mới cười nói.

“Ha ha, bọn trẻ có mảnh trời riêng của bọn chúng. Lão Chính, ông nói đúng, đầu tiên là phải có tình cảm... Đúng rồi, cháu gái Sa Sa đâu? Hôm nay là sinh nhật ông, chắc hẳn nó đã tới rồi chứ... Lão Chính à, chuyện này là ông không đúng, có con gái ngoan cũng không nên giấu kĩ, ông xem hôm nay có bao nhiêu người trẻ tuổi như vậy, cũng nên để nó ra ngoài cho mọi người biết mặt, để tất cả mọi người đều có cơ hội theo đuổi công bằng chứ..

Hắn vừa nói đến đây, vốn Liễu Chính định thuận miệng nói hôm nay Sa Sa có việc bận thì một tên thủ hạ của Tam Thanh bang đã ghé vào tai Hoa Vĩ thì thầm vài câu. Hoa Vĩ lập tức nở nụ cười, nhìn về phía thiếu nữ về mặt âm trầm đang đứng giữa đám người.

“Ha ha, bác đã nói rồi, đã lâu không gặp, cháu gái Sa Sa xinh đẹp như vậy cơ mà. Có lẽ cháu không nhớ bác Hoa, nhưng bác Hoa đã từng gặp cháu khi cháu còn bé. Ủ, lần này bác Hoa chuẩn bị lễ vật gặp mặt cho cháu, cháu nhất định phải nhận đó.”

Thấy con gái của Liễu Chính không ngờ lại xinh đẹp như vậy, không ít người đều ri tai thì thầm với nhau, có rất nhiều người buồn bực vì mình chậm một bước trong chuyện kết làm thông gia với Sa Trúc bang, chỉ là lần này Tam Thanh bang nhanh chân đến trước, mọi người cũng không dám nghĩ thêm về điều này nữa. Mà Hoa Văn Nghĩa kia vừa nhìn thấy Sa Sa cũng tỏ ra rất giật mình, xem ra hẳn vốn cho rằng đây cũng chỉ là một cuộc hôn nhân chính trị, nào ngờ đối phương thậm chí lại là mỹ nữ, về phần vừa rồi Liễu Chính nói Sa Sa đã có bạn trai thì cũng không có bao nhiêu người để ý, chỉ là học sinh trung học, chuyện yêu đương cũng chỉ như chơi đùa, ai cũng không cho là thật.

Chi là tiếp theo mọi việc phát triển lại nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Vốn cho rằng cho dù tính tình thiếu nữ này cũng điêu ngoa, tùy hứng như Liễu Chính đã nói thì chắc chắn cũng không nổi giận bừa bãi trong tình huống quan trọng như vậy, nào ngờ khi Hoa Vĩ đưa một hộp quà nhỏ tới nhưng Sa Sa chỉ khoanh tay, về mặt âm trầm, hoàn toàn thờ ơ. Tinh tình thế này thực sự là rất không tốt.

Sau vài giây im lặng, khi về mặt Hoa Vĩ sắp sửa thay đổi thì một thiếu niên bước ra từ bên cạnh Sa Sa, trực tiếp đẩy hộp quà trong tay Hoa Vĩ trở lại

trước ngực hắn:

“Ha ha, xin lỗi, rất xin lỗi, sợ rằng Sa Sa không thể nhận lễ vật của ông.”

Hành động này thực sự là quá to gan. Mặc dù lúc này Hoa Vĩ tỏ ra rất thân thiết dễ gần nhưng chỉ cần là người lẫn lộn trong xã hội đen, có ai không biết trước đây Hoa Vĩ thật sự là một kẻ lòng dạ vô cùng độc ác, không biết bao nhiêu người đã chết trên cánh tay đang cầm lễ vật này của hắn. Mà thiếu niên rất bình thường trước mặt này lại dám trực tiếp đẩy quả trở lại như vậy, thực sự là vô cùng to gan lớn mật.

Đám người bàn luận xôn xao, một số người suy đoán về lai lịch của thiếu niên này, số khác thì hầu như đã chắc rằng thiếu niên này sẽ phải chết.

Sắc mặt Liễu Chính đang ngồi bên cạnh hơi đổi, sau đó lại bình tĩnh trở lại. Hắn đã sớm xem Gia Minh như con rể của mình, thậm chí có thể nói như con ruột của mình, thứ nhất là quan hệ giữa Sa Sa và hắn thật sự rất tốt, nếu như Sa Sa gả cho hắn thì hắn là sẽ hạnh phúc, thứ hai là hắn cũng hiểu, mặc dù Gia Minh nhìn qua rất hèn yếu, lúc luận võ chỉ biết chạy trốn nhưng vào thời điểm mấu chốt liền rất hung ác. Nhớ lại chuyện Tào Đông Phong ngày đó, trong lúc nguy hiểm Gia Minh lại có thể bắt được con tin ngay trước mắt một đại sư kiểm đạo của Nhật Bản, sau khi để Sa Sa chạy trốn còn có thể giữ được tính mạng của mình, điều này chứng minh hắn có đủ năng lực bảo vệ mình và người nhà của mình. Còn có tính tình Sa Sa rất ngang ngược, mặc dù trước mặt Gia Minh vẫn có vẻ hô hô quát quát, nhưng bằng kinh nghiệm sống của Liễu Chính thì sao có thể không nhận ra, thực ra chuyện gì Sa Sa cũng đều nghe Gia Minh, có thể dạy dỗ đứa con gái bốc đồng của mình trở nên biết điều như một con mèo nhỏ như vậy, Gia Minh chắc chắn có bản lĩnh của mình.

Cho đến nay, Gia Minh không phải là kẻ ngốc thích ra mặt, thái độ lúc này của Tam Thanh bang đã gần như từng bước ép hôn, mặc dù về mặt lý trí thì Liễu Chính vẫn cho rằng nên từ chối dần dần, nhưng khi Gia Minh thấy chuyện có liên quan đến Sa Sa liền trực tiếp lao ra làm mất thể diện của đối phương, điều này làm Liễu Chính rất vừa lòng. Đản ông trong những thời điểm như vậy nên có chút bốc đồng, trước đây hắn vẫn cảm thấy Gia Minh rất ít khi bốc đồng, quả thực không giống một thiếu niên.

Trong lòng nghĩ vậy, hắn ngồi ở đó, thân nhiên mỉm cười nhìn tình huống trước mắt. Có thể chung đụng hoà bình, đương nhiên là rất tốt, nhưng nếu có thể thấy Gia Minh ra mặt, có lẽ cũng đáng để xung đột với Tam Thanh bang một lần.

Lạnh lùng nhìn Gia Minh một lát, Hoa Vĩ mỉm cười nói:

“Lễ vật này là ta với tư cách một người bác tặng cho cháu gái Sa Sa, không biết anh bạn trẻ này là ai, dựa vào đâu để quyết định thay cho cháu gái Sa Sa?”

“À.”

Gia Minh cười nói.

“Tôi là người đại diện của Sa Sa.”

“Người đại diện?”

Hoa Vi buồn cười nhắc lại, ánh mắt nhìn Sa Sa ở đối diện, Sa Sa chỉ hơi liếc nhìn hần, sau đó ánh mắt dừng lại trên mặt Gia Minh rồi nở nụ cười.

“Hần là ông xã của cháu, hần nói sao cháu sẽ nghe vậy, đương nhiên là có thể giúp cháu quyết định mọi chuyện cần thiết... Hôm nay bác tới nói chuyện này, ông xã của cháu ghen, cho dù hần không nói thì cháu cũng không dám nhận... Ủ, là như vậy.”

Mặc dù tính tình Sa Sa luôn rất thoải mái, nhưng nói ra lời này trước mặt nhiều người cũng không khỏi xấu hổ đến khuôn mặt đỏ bừng.

ĂN SÁT

Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 184

Một Khắc Đi Vào Lịch Sử

“Hắn là ông xã của cháu, hắn nói sao cháu sẽ nghe vậy, đương nhiên là có thể giúp cháu quyết định mọi chuyện cần thiết... Hôm nay bác tới nói chuyện này, ông xã của cháu ghen, cho dù hắn không nói thì cháu cũng không dám nhận... Ủ, là như vậy.”

Vừa nói ra những lời này, Sa Sa liền đỏ bừng mặt, Gia Minh hơi sững sờ, Liễu Chính cũng há to miệng ngồi yên tại chỗ, không thể tưởng tượng nổi con gái mình sẽ nói ra những lời như vậy vì Gia Minh, thằng bé này đúng là rất có bản lĩnh... ông ta đâu biết rằng thực ra những lời này là do Linh Tĩnh dạy cho Sa Sa trong lúc ba người thương lượng mới vừa rồi, vốn chỉ đùa rằng nếu nói như vậy thì nhất định Gia Minh sẽ rất có mặt mũi, rất vui vẻ, mà Sa Sa cũng xem thường, nhưng đến lúc này nằng thậm chí lại thực sự nói ra. Trong lòng nằng, cuộc đời nằng và Gia Minh đã buộc chặt lại với nhau, thể diện của Gia Minh đương nhiên là quan trọng nhất.

Hoa Vi quan sát phản ứng của những người xung quanh, sắc mặt trở nên lạnh lẽo, sau một lát mới bật cười:

“Ha hả, không sao, không sao, đây là quà gặp mặt bác tặng cháu, nhận lấy đi, không cần phải ngại, không có ý gì khác cả...”

Hắn lựa chọn bỏ qua không thèm nhìn Gia Minh, lại đưa chiếc hộp trong tay qua một lần nữa, ánh mắt thì nhìn sang Liễu Chính đang ngồi bên cạnh. Mọi người lẩn lộn trong xã hội đen, ai cũng cần có mặt mũi, lúc này bị một tên ngu ngốc ngăn cản chỉ là việc nhỏ, chỉ cần Liễu Chính mở miệng mọi chuyện đều được giải quyết. Chỉ là lúc này Liễu Chính chỉ vừa hài lòng vừa tò mò nhìn Gia Minh và con gái mình ở trước mặt, Sa Sa còn chưa mở miệng thì Gia Minh đã lại đưa tay ra đẩy hộp quà trở lại trước mặt Hoa Vi, một lớn một nhỏ, khoảng cách giữa hai người chỉ không đến nửa mét, hoàn toàn đối chọi gay gắt “Xin lỗi, tôi không thích.”

Ngụ ý là hắn hoàn toàn có quyền quyết định mọi chuyện thay Sa Sa.

Tình cảnh trong nháy mắt trở nên giương cung bạt kiếm, Hoa Văn Nghĩa đột nhiên muốn xông lên nhưng lại bị Hoa Vi ngăn lại. Vị lão đại oai phong một cõi hơn mười năm trong giới xã hội đen tại Giang Hải này lạnh lùng nhìn Gia Minh, hầu như ai cũng có thể cảm nhận được sát khí không lồ ẩn chứa trong ánh mắt đó, trong cả giới xã hội đen ở Giang Hải, trừ Liễu Chính ra, nào ai dám đứng trước mặt khiêu khích hắn như vậy, thằng ôn con này không sống được lâu nữa rồi! Tám người phía sau Hoa Vi tiến lên bao vây lại, đồng thời Liễu Chính cũng đứng lên, dẫn theo thủ hạ ở phía sau tụ tập đến. Trong yến hội đa số là người của Sa Trúc bang, Hoa gia tuyệt đối không dám dễ dàng ra tay, nhưng đối người bình thường, chỉ cần là ánh mắt như muốn giết người trần trụi này cũng đủ làm người ta sợ, mục đích thực sự của hắn đương nhiên là muốn Gia Minh sợ hãi. Chẳng qua, dường như tính cách không tìm không phải thường ngày của Gia Minh lại có tác dụng vào lúc này, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt lạnh lẽo của đối phương, hắn chỉ ngây ngô cười:

“Thật sự, tôi không thích Sa Sa nhận bữa quà của ông, cho nên... Ý tốt xin nhận, mà lễ vật thì xin thu về đi.”

“A... Ha ha ha ha ha ha ha...”

Nhìn Gia Minh, Hoa Vĩ gạt đầu rồi bỗng cười lên điên cuồng, sát ý không giảm bớt chút nào, trong giọng nói khàn khàn và nặng nề ẩn chứa sự giận dữ khó có thể kiềm chế được.

“Tốt rất tốt, quá nhiều là anh hùng xuất thiếu niên, đã nhiều năm rồi không có ai dám nói như vậy trước mặt ta. Anh bạn trẻ, cậu tên là gì? Ta nhất định sẽ nhớ kĩ cậu!”

“Ồ, nếu vậy thì tôi không muốn cho ông biết.”

Gia Minh cười.

“Tôi không thích một người già như ông lại luôn nhớ kĩ tên tôi.”

Lời khiêu khích này vừa thốt lên, ánh mắt Hoa Vĩ chợt trở nên hung ác, tay phải vung một cái tát ra ngoài. Trong khoảnh khắc đó, Gia Minh chợt ngửa người ra phía sau. Chỉ trong gang tấc, cái tát đột nhiên này đánh vào chỗ trống rồi cứ dừng lại giữa không trung một cách khó xử như vậy. Rất nhiều người ở xung quanh lúc này mới hiểu chuyện gì xảy ra. Hoa Vĩ muốn dạy dỗ thẳng thóc không biết trời cao đất rộng này, nhưng lại bị hấn tránh được.

Nhìn Hoa Vĩ và vẻ mặt giật mình của mọi người, Liễu Chính nở nụ cười, hẳn chưa thử bản lĩnh của Gia Minh nhưng chỉ từ con gái mình cũng có thể biết, Gia Minh không thích đánh nhau nhưng lại rất nhanh nhẹn, chỉ cần hấn trốn thì không ai có thể đuổi kịp. Mặc dù lần luận võ cực kì xấu xa khi mới vào học viện Thánh Tâm kia trong mắt người khác thì không có vinh quang gì nhưng lại bị Sa Sa xem như sự tích cực kì vinh quang rồi khoe khoang vô số lần với cha mình, nếu một tuyển thủ có tư cách tham gia thi đấu võ thuật toàn quốc còn không thể đụng đến góc áo Gia Minh trên lời đài thì chỉ với chút võ thuật của Hoa Vĩ cũng đương nhiên không thể đụng đến hấn được.

“Hừ, không nhận ra mày thực sự có tài, khó trách lại được cháu gái Sa Sa coi trọng.”

Chần chừ một lát, Hoa Vĩ thu tay phải lại.

“Tao rất muốn biết, khi mười người, một trăm người, một ngàn người đánh mày thì mày có thể tránh được hay không?”

Hắn lạnh lùng nhìn Gia Minh, Liễu Chính và những người xung quanh.

“Tao muốn xem xem, một người không thể bảo vệ nổi bản thân mình thì có tư cách gì để kết hôn với cháu gái Sa Sa. Hừ, gặp lại sau.”

Những lời cuối cùng chính là tuyên chiến vô cùng rõ ràng. Có thể tưởng tượng ra, lúc này hắn trở về, đầu tiên là tìm mấy ngàn người đến chém Gia Minh thành trăm mảnh. Nhưng vừa mới xoay người lại, Liễu Chính vẫn không nói gì, mà Gia Minh lại cười nói tiếp.

“Tôi cũng không thấy ông và con trai có thể bảo vệ được mình, ông cũng nên cẩn thận, xã hội bây giờ không ổn định lắm đâu.”

Lại là khiêu khích trần trụi, lúc này không riêng gì Liễu Chính, ngay cả Linh Tĩnh và Sa Sa cũng hơi ngạc nhiên, tại sao hôm nay Gia Minh lại tỏ ra nóng

này như vậy, rõ ràng là muốn khiêu khích, dường như không nỡ chết đối phương thì không chịu bỏ qua vậy. Mà những người còn lại hầu như đã cho rằng Gia Minh là một tên ăn chơi lêu lổng, hoàn toàn không có đầu óc hoặc căn bản chỉ là một thằng điên, chỉ là lúc này đương nhiên không thể tìm hiểu rõ ràng được.

Chẳng qua, vừa nói xong lời uy hiếp này, Hoa Văn Nghĩa đứng bên cạnh Hoa Vĩ bỗng cầm một chiếc ghế lên đập mạnh xuống đất, đôi mắt như muốn phun lửa, nghiêng đầu sang:

“Con mẹ nó, mày là cái thá gì! Có giỏi thì ra đây đấu đơn!”

Ở chỗ này, Tam Thanh bang chỉ có chín người nên đương nhiên không dám trực tiếp xung đột. Đầu năm nay mặc dù xã hội đen không có bao nhiêu đạo nghĩa giang hồ đáng nói, nhưng có đôi lúc đấu đơn vẫn là phương pháp để giải quyết vấn đề. Nghe hắn đề nghị, Gia Minh hơi sững sờ, sau đó cười nhìn sang Liễu Chính, gật đầu nói:

“Đấu đơn? Tốt, vậy làm phiền mọi người tránh ra một chút, cảm ơn cảm ơn, xin tránh ra một chút”

Nhìn hắn quơ tay cho mọi người tránh ra, Liễu Chính nhủ mày một lúc lâu, rốt cuộc cũng phát tay, dù sao ông ta cũng là người quyết định ở chỗ này, có sự đồng ý của ông ta thì trận đấu đơn này đã xem như chính thức được công nhận. Lúc này Hoa Văn Nghĩa đang giận dữ ngút trời, chỉ hận không thể trực tiếp xông lên xé xác Gia Minh thành tám mảnh, Mặc dù Hoa Vĩ kiêng dè sự nhanh nhẹn khi Gia Minh tránh thoát một cái tát của hắn lúc vừa rồi, nhưng hắn cũng biết bản lĩnh của con mình không tồi, tác phong hung ác rất giống với mình khi còn trẻ, mặc dù dùng quan hệ và tiền bạc mới thi đậu được vào trường đại học trọng điểm nhưng nghe nói ở trường cũng khiến không ít người bị thương, hiện giờ là một trong số những kẻ cầm đầu bang phái trong trường đại học, hơn nữa Gia Minh thấp hơn hắn một cái đầu, Hoa Vĩ cũng chỉ nói cẩn thận rồi chào hỏi mấy người ở bên cạnh, sau đó lui về phía sau. Mặt khác, Linh Tĩnh và Sa Sa cũng nhân cơ hội tiến lại gần.

“Tại sao cậu phải đấu đơn chứ, nếu như để người khác biết được...”

“À, chuyện có liên quan đến Sa Sa thì đương nhiên phải giải quyết một lần cho xong. Yên tâm đi, mình có tính toán của mình, lát nữa chúng ta cứ làm theo kế hoạch vừa rồi...”

Gia Minh làm việc luôn có chừng mực, bất kể dùng thủ đoạn nào nhưng cuối cùng đều hoàn thành một cách hoàn hảo, thấy hắn tỏ ra đã dự định từ trước, các nàng cũng yên lòng lui ra. Kéo tay Sa Sa, Linh Tĩnh cười nói:

“Thật hâm mộ nha, hắn chịu ra mặt vì cậu như vậy, nhất định là do cậu nói vừa rồi mình dạy cậu làm hắn rất vui về đó.”

“Đâu có...”

Sa Sa đỏ mặt.

“Mình vẫn hâm mộ lần giáng sinh đó hắn đã hát vì cậu... Hắn cũng không viết Đông Phong Phá cho mình...”

“Nhưng có vài lần hắn đã vì cậu mà chơi cho người ta không còn chút mặt mũi nào ở trên sân bóng rổ...”

Hai người trêu chọc lẫn nhau rồi nhớ lại những cử chỉ từ trước đến giờ của Gia Minh: Cho đến bây giờ hẳn đều không để ý đến người khác nghĩ về mình như thế nào, nhưng khi hai cô bé có người theo đuổi hoặc chịu một chút ươt ức thì hẳn chắc chắn sẽ ra mặt, luận võ vì Linh Tĩnh, toả sáng trong đêm giáng sinh, chơi bóng rổ vì Sa Sa, cùng với chuyện lần này... Thật sự là chủ nghĩa đàn ông đến cực điểm, chỉ là cảm giác được người che chở này rất tốt, thật sự là rất tốt...

Khi Liễu Chính quơ tay, người ngồi ở mấy cái bàn xung quanh đều lùi lại, để trống ra một khu vực. Về mặt Hoa Văn Nghĩa lạnh lẽo. Gia Minh vẫn cười lạnh nhạt như trước, gật đầu:

“Ừ, tốt lắm, chúng ta bắt đầu thôi.”

Sau một khắc, Hoa Văn Nghĩa lao lên không chút do dự. Gia Minh thì biến mất trước mặt hắn.

Loảng xoảng mấy tiếng, khăn trải bàn bị lật lên, Gia Minh tránh thoát rồi chui ra từ dưới một chiếc bàn, bộ dạng khá chật vật. Mọi người hơi sững sờ, Liễu Chính, Linh Tĩnh và Sa Sa đều bật cười, những người còn lại thì hơi ngần ra sau đó vang lên tiếng than thở. Hoa Văn Nghĩa dường như cũng không thể tưởng tượng nổi với phản ứng vừa rồi của Gia Minh, với hắn, dù thế nào đi nữa thì chỉ khi giao đấu và xác nhận mình không đánh lại được thì mới chạy trốn, thật sự không tưởng tượng nổi thắng này thậm chí lại dứt khoát như vậy, vừa rồi nụ cười của hắn nhìn như dửng dưng, nhưng thực ra lại hoàn toàn không có dự định sẽ đấu với mình.

“Hừ, đây là cái mày gọi là bảo vệ được mình sao? Tao xem mày có thể chạy trốn đến bao giờ!”

Trong cơn giận, hắn lại lao về phía Gia Minh. Gia Minh cũng chỉ cười:

“Tao cũng muốn xem ai mới có thể bảo vệ mình...”

Trong khi nói chuyện, hắn trực tiếp cầm một tô canh cá trên bàn hất sang.

Lúc trước không nói không nói là không thể dùng vũ khí, nên bây giờ đương nhiên không ai có thể nói Gia Minh không được ném canh cá. Bởi vì ở đây đều là người trong giới xã hội đen nên đồ ăn cũng chủ yếu là cay, nóng làm chủ, trong tô canh này có rất nhiều ớt, đồ tươi như máu. Hoa Văn Nghĩa không nghĩ tới hiệp thứ hai Gia Minh lại ném đồ đặc tựa như một người đàn bà chanh chua, mắt thấy nước canh đồ tươi bay tới, nếu bị nước canh này dính vào mắt thì hôm nay chỉ có thể chịu đòn, hắn nhanh chóng tránh sang bên cạnh. Nhưng thứ Gia Minh ném ra làm sao có thể tránh được đơn giản như vậy, rào một tiếng, nửa người, tính cả đầu tóc và nửa khuôn mặt của hắn đều bị nước canh xối lên, bộ dạng vô cùng chật vật.

Bữa tiệc đã bắt đầu được hơn một giờ, canh cá lúc này cũng không nóng lắm, song cảm giác nhục nhã trong chớp mắt vừa rồi thật sự khó có thể chịu đựng được. Quát khê một tiếng. Hoa Văn Nghĩa đang định xoay người lại tiếp tục xông lên thì đã nghe thấy mấy người của Tam Thanh bang quát lên:

“Mày muốn làm gì!”

Gia Minh chưa nói xong, lại tiếp tục nói thêm một câu:

“Mày đã chết...”

Chi thấy hấn trực tiếp kéo vạt áo lên, lộ ra ở bên hông hấn dĩ nhiên là chuỗi một khẩu súng, bất kể là người của Tam Thanh bang hay Liễu Chính và nhóm người của Sa Trú bang đều bị hù dọa trong nháy mắt.

Trung Quốc quản lý súng ống rất nghiêm ngặt, ai cũng không ngờ được một thiếu niên như vậy thậm chí lại mang theo súng, song dù sao hấn cũng chỉ là một thiếu niên, trong mắt mọi người, động tác rút súng của hấn khá chậm, cũng khá vụng về. Cùng với động tác của hấn, trong tiếng quát của những người của Tam Thanh bang kia, hai cha con Hoa Vĩ, Hoa Văn Nghĩa đưa tay vào ngực với động tác càng chuyên nghiệp và nhanh chóng hơn, nhanh chóng rút ra... Hai trái chuỗi, chỉ sang Gia Minh...

Xung quanh yên lặng như tờ...

Trung Quốc quản lý súng ống cực nghiêm ngặt, nhưng cũng không có nghĩa là không có con đường để tìm được súng ống.

Lần này tới tham gia tiệc sinh nhật của Liễu Chính với đội hình gồm chín người, mặc dù xác định Liễu Chính sẽ không động thủ với bọn hấn nhưng Hoa Vĩ vẫn chuẩn bị trước, hấn có súng, nhưng nếu không đánh nhau thì đương nhiên không thể mỗi người đều mang theo một khẩu, mình đem theo một khẩu, con trai mang theo một khẩu, đây thuần túy là vì đề phòng bất trắc, ai cũng không ngờ được sẽ xuất hiện biến cố như vậy, một đứa trẻ xông ra gây rối rồi châm ngòi cuộc chiến giữa hai bang phái lớn.

Bởi vì trước giờ đối thủ của Sa Trú bang luôn là Vĩnh Thịnh bang, mặc dù Gia Minh cũng đã nghiên cứu một số tài liệu về Tam Thanh bang nhưng ấn tượng cũng không sâu, lúc ra cửa nhìn thấy mấy người Hoa Vĩ hấn mới chợt nhớ ra, cho nên liền giả vờ đụng phải, vốn chỉ định tùy tiện trộm mấy thứ như ví tiền để bọn họ không thể làm chuyện gì quá giới hạn, ai ngờ lại đụng phải một khẩu súng trên người Hoa Văn Nghĩa, vì vậy liền trộm lấy rồi tháo ra ném vào thùng rác. Sau đó Hoa Vĩ nói chuyện với Liễu Chính, Hoa Văn Nghĩa khá khẩn trương trước tình cảnh như vậy nên cũng không dám không kiêng nể gì mà sờ đến khẩu súng trong ngực, vì vậy cũng không biết súng của mình đã bị đổi thành một trái chuỗi. Gia Minh đi vòng quanh một hồi lâu, khi xác định trên người Hoa Vĩ cũng có một khẩu, vì vậy mới có chuyện hấn xông đến khiêu khích Hoa Vĩ, thừa dịp hỗn loạn để đánh tráo một lần nữa. Bởi vì thời gian từ lúc đó đến giờ cũng không lâu, Hoa Vĩ vốn không quen thuộc với súng ống bằng đao kiếm nhưng dù sao cũng xem như người từng trải, thậm chí vẫn không phát hiện ra chuyện này.

Nếu là một sát thủ như Gia Minh, cho dù có người lợi hại hơn trộm được súng của mình nhưng trong nháy mắt khi rút súng hấn vẫn có thể nhận ra được, không đến nỗi nhắm một quả chuỗi vào người khác, nhưng hai cha con Hoa Vĩ trước giờ vẫn quen với việc dùng đao kiếm để cướp đoạt địa bàn làm sao có tu vi như thế được. Chi thấy Hoa Vĩ cầm trái chuỗi kia nhắm thẳng vào Gia Minh, một ngón tay còn đang tìm kiếm cò súng. Hoa Văn Nghĩa bởi vì quá khẩn trương, trái chuỗi kia lại được ù trong ngực khá lâu, sau khi rút ra, trái chuỗi đã bị hấn bóp làm hai, mà bởi vì khi vừa rút ra có cảm giác không phù hợp, trái chuỗi kia rơi khỏi tay hấn, hai tay hấn vô thức đón lấy, liền tiếp luống cuống tay chân đón hai lần mới nắm lại thật chặt được, nửa trái chuỗi bởi vì bị nắm chặt quá mà bắn ra ngoài, bẹp một tiếng, rơi xuống trước mặt Gia Minh.

Một khắc kia, nhìn tư thế và nét mặt của hai cha con, tất cả mọi người ở xung quanh đều hiểu rằng chuyện rút trái chuỗi ra giết người của hai cha con Hoa lão đại từ giờ chắc chắn sẽ trở thành giai thoại lớn trong giới xã hội đen tại Giang Hải, trở thành kiệt tác không thể phai mờ...

Đây là một khắc đi vào lịch sử...

ÂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 185

Vô Đè

Bởi vì cảm giác giết mình quá lớn, xung quanh chỉ có thể nghe thấy từng tiếng thờ đóc. Gia Minh nhìn chằm chằm vào nửa trái chuối trước mặt mình, lại nhìn về mặt đặc sắc của hai cha con họ Hoa rồi mở trừng mắt, dường như rất khó xử.

“Ồ, các người... Muốn dùng chuối để giết tôi?”

Vừa nói xong hắn đã rút khẩu súng bên hông ra nhắm thẳng vào Hoa Văn Nghĩa, đó là một khẩu súng lục với ổ tiếp đạn gồm chín viên, thân súng bằng kim loại màu xám lạnh lẽo mang theo cảm giác áp bách của tứ vong nặng nề. Chia họng súng đen nhánh về phía Hoa Văn Nghĩa, bước lên hai bước, Gia Minh rất không chuyển nghiệp mở chốt an toàn, sau đó kéo búa đánh lửa.

Tiếng cười của đám người vừa mới vang lên, song khi nhìn tư thế không chút chuyên nghiệp nhưng đã hoàn toàn chuẩn bị giết người của Gia Minh, tiếng cười lập tức dừng lại. Đây là nơi công cộng, nếu xảy ra nổ súng giết người thì tuyệt đối không tránh khỏi bị liên quan, song... Xem ra thiếu niên này là một người điên... Cũng phải, có thể được con gái của Liễu lão đại ưu ái, tại sao có thể là nhân vật đơn giản được... Mọi người nghĩ vậy, cũng không dám chắc hẳn có dám nổ súng hay không. Liễu chính cũng bắt đầu quơ tay cho Gia Minh bỏ súng xuống, có rất nhiều cách để giết hai cha con người này, nhưng nếu như giết ở chỗ này thì nửa đời sau của Gia Minh trừ ngồi tù ra thì chỉ sợ cũng chỉ còn cách chạy trốn, cho dù Gia Minh chỉ muốn dọa người khác, nhưng đã làm đến mức này, mở chốt bảo hiểm, kéo búa đánh lửa, chỉ cần hơi sơ ý một chút cũng có thể cướp cò, chết người...

Tiếng hít thở, tiếng bàn luận xôn xao, những người đứng phía sau Hoa Văn Nghĩa cẩn thận tránh sang chỗ khác. Vài giây đồng hồ sau, Hoa Vĩ buông trái chuối rất tức cười kia ra, hít sâu một hơi rồi giơ tay lên:

“Tốt tốt... Lần này tao thua, nhưng tao đảm bảo, từ nay về sau...”

Hắn còn chưa kịp nói xong thì đã cứng ngắc đứng tại đó, mấy tên đàn em ở đằng sau lại càng không dám động đậy chút nào, bởi vì ở trước mặt bọn hắn lại có hai khẩu súng đang chĩa sang.

Liễu Chính quay đầu lại nhìn rồi lập tức trợn mắt há hốc mồm, con mắt thiếu chút nữa thì rớt ra ngoài, bởi vì hai người đang chĩa súng về phía Hoa Vĩ, một người trong đó là Sa Sa con gái hắn, người còn lại dĩ nhiên là Linh Tĩnh có vẻ càng nhu nhược hơn đang đứng bên cạnh nàng.

“Ặc... Sa Sa, chốt bảo hiểm đâu?”

“Ngu ngốc, là cái này, mình giúp cậu...”

Sau mấy câu nói ngây thơ của hai cô bé, Sa Sa nghiêng người sang mở chốt bảo hiểm giúp Linh Tĩnh. Trong chốt lát mọi người xung quanh đều có cảm giác như đây không phải sự thật, một đám người lo lắng nhìn Liễu Chính, thầm nghĩ những khẩu súng này chắc chắn là của Liễu Chính, bây giờ lại bị con gái không chút kiêng dè gì lấy ra chơi, báo chí nói không sai, thế hệ sau năm tám mươi (8x)... Quả nhiên đều hư hỏng...

Sau một khắc, ba người bóp cò.

***** Đêm khuya, ngoại thành Giang Hải, trong một khu biệt thự tại lưng chừng núi.

Một chiếc taxi màu vàng dừng lại trước cổng biệt thự, trả tiền xong, mập mạp cầm theo hai túi com hộp lớn bước ra khỏi xe rồi đi thẳng qua vườn hoa, tiến vào phòng khách trong biệt thự, có năm sáu người đang tụ tập xem TV ở đây.

“Thịt bò xào, thịt bò xào... Tôi đã nói muốn ăn bò xào...”

“Com chiên trứng...”

Tình cảnh náo nhiệt như đang gọi đồ ăn trong nhà ăn, mập mạp luống cuống tay chân phân phát đồ ăn khuya cho mọi người. Cũng vào lúc này, một người đàn ông khá eo lá từ trên lầu đi xuống, cười nói:

“Thực Thần (thần ăn uống) về rồi sao, thật tốt quá, đã mua bánh bao cho tôi chưa?”

“Xia nhờ, chị cả Diệp Liên, bây giờ ở đâu còn bán bánh bao chứ.”

Mập mạp kia cười nói.

“May là ban ngày tôi ăn còn thừa lại mấy cái, anh lấy ăn đi. Lần sau đừng bắt tôi nửa đêm đi mua bánh bao nữa được không, chạy đến mấy quán bánh bao gọi cửa rất mệt”

Đón lấy chiếc bộp được ném tới. Diệp Liên lấy bánh bao bên trong ra cắn một miếng, đương nhiên, đây không phải bánh bao còn thừa lại.

“À, không thể khác được, tôi chỉ thích ăn cái này... Đúng rồi, cậu có mua chuối không?”

“Mua. Đêm hôm khuya khoắt, tại sao anh lại đột nhiên muốn ăn chuối?”

Mập mạp lấy một nải chuối từ trong chiếc túi lớn ra ném tới. Diệp Liên lắc đầu cười rồi vụn một quả xuống chia vào mọi người:

“Không phải muốn ăn, chỉ muốn thử cảm giác khi dùng thứ này để giết người... Đoàng, đoàng, đoàng...”

“Xong, đầu óc chị cả có vấn đề rồi...”

Người đang ăn com chiên trứng lắc đầu tiếu nạo, mọi người cũng cười theo phụ họa. Mập mạp có biệt danh Thực Thần kia phân phát xong đồ ăn khuya cho mọi người rồi cười hỏi:

“Chị cả, khuya khoắt thế này lại đột nhiên gọi mọi người đến đây tập hợp, sẽ đối phó với Hoa gia sao? Không quá nhanh chứ?”

Diệp Liên gật đầu cười.

“Mấy giờ trước nhận được tin từ tổ thông tin bên kia, tiệc sinh nhật của Liễu Chính xảy ra chuyện... Lúc trước không ngờ được sẽ nhanh như vậy nên cũng hơi vội vàng... Cha con Hoa Vi đã trở về, ăn xong thì chuẩn bị hành động.”

“Ồ? Xảy ra chuyện gì?”

“Bắn nhau.”

Diệp Liên đưa trái chuối trong tay lên:

“Cha con Hoa Vi mang theo súng. Bởi vì Hoa Vi hi vọng hai bang thông gia với nhau nên cầu hôn con gái Liễu Chính cho con trai hắn. Bạn nhỏ Cố Gia Minh của chúng ta trực tiếp lao ra làm mất mặt cha con Hoa Vi, sau đó Hoa Văn Nghĩ đấu đơn với Cố Gia Minh. À, mọi người cũng biết rồi, Cố Gia Minh kia được tiểu thư Giản Tố Ngôn dạy dỗ, luôn luôn không thích dùng biện pháp chậm chạp, sau khi hất một tô canh cá vào Hoa Văn Nghĩ liền chuẩn bị rút súng giết người, cha con Hoa Vi cũng rút ra... Chẳng qua bọn họ rút ra hai trái chuối... Ủ, là thế này, có thấy tôi rất đẹp trai hay không?”

Mọi người hơi sững sờ, tưởng tượng vào lúc chi mành treo chuông đó lại có người rút trái chuối ra... Oh... My... God...

“Mặc dù... Mặc dù có Giản Tố Ngôn hỗ trợ, Cố Gia Minh kia thực sự có thể có được súng thật, nhưng hắn cũng sẽ không dễ dàng lấy ra như vậy chứ? Hắn không phải tên ngu ngốc... Nhưng mà, nếu như đó là súng đồ chơi thì sẽ có người nhận ra được mới phải...”

“Nói đến điểm quan trọng.”

Diệp Liên cười đưa tay vào trong ngực rồi móc một khẩu súng ra nhắm về phía mọi người, chẳng qua những người này chơi súng đã quen, thấy chốt bảo hiểm vẫn đóng nên không tỏ ra khiếp sợ chút nào.

“Mọi người có ai cảm thấy đây là một cây súng giả không?”

Mọi người nhìn nhau kinh ngạc:

“Vậy... Hắn thật sự lấy súng thật ra? Giản Tố Ngôn cũng không thể để hắn chơi đùa như vậy nha...”

“Không chỉ Cố Gia Minh, ngay cả hai cô bé đáng yêu bên cạnh hắn mỗi người cũng có một khẩu, trong đó một khẩu nhắm vào Hoa Văn Nghĩ, hai khẩu còn lại nhắm thẳng Hoa Vi rồi mở chốt bảo hiểm, bắn không chút do dự.”

Diệp Liên cười, đột nhiên đưa tay bắm vào chiếc ghế salon ở phía sau, xoay người lại, trong tay hắn cầm một khẩu súng nước đồ chơi với hai ống phun nước không lồ. Mọi người đều ôm hộp cơm của mình chạy trốn, sau đó hai dòng nước bắn ra:

“Sau đó... Hai cha con kia bị phun nước đầy mặt... Ha ha ha ha ha ha ha... Ha ha ha ha ha... Cứu mạng... Đau bụng quá... Ha ha ha ha ha ha ha ha...”

Sau khi nghiêm trang kể xong mọi chuyện, Diệp Liên vừa rồi rất đứng đắn lập tức cười đến co quắp rồi ngã xuống ghế salon, cười lăn lộn nhét một cái bánh bao vào miệng, sau đó lại tiếp tục cười, tiếp tục lăn lộn... Mọi người đã chứng kiến hẳn đột nhiên bốc đồng thế này không ít lần, đã sớm tập thành thói quen, nhìn nhau một lát rồi mới thở dài:

“Thực sự rất giống... Súng bắn nước... Thù này kết lớn rồi. Hẳn là phía sau có Gian Tổ Ngôn tham dự, mặc dù đã sớm cảm thấy sẽ xuất hiện tình huống như vậy...”

Mọi người bàn luận một phen, Diệp Liên lăn lộn trên, ghế salon một lát, đến khi bình thường trở lại mới gật đầu nói:

“Ừ... Chắc chắn có tiểu thư Gian Tổ Ngôn tham dự, nếu không ai có thể thần không biết quỷ không hay đổi súng lục trong ngực người khác thành trái chuối được, ngoài ra muốn tạo ra một khẩu súng đạo cụ giống thật như vậy, vỏ kim loại ở bên ngoài chắc chắn là do Gian tiểu thư làm ra... Sau khi Vĩnh Thịnh bang bị tiêu diệt, chuyện xung đột giữa Sa Túc bang và Vĩnh Thịnh bang là không thể tránh khỏi, mà lực lượng của Sa Túc bang lại yếu hơn cho nên Cố Gia Minh yêu cầu Gian tiểu thư ra tay. Mà Gian tiểu thư hiểu, một khi xảy ra chuyện như vậy thì chúng ta nhất định sẽ tham dự để không chế thế cục của Giang Hải, cho nên... Đây rốt cuộc vẫn là vấn đề của chúng ta. Nếu không Cố Gia Minh vẫn luôn khiêm tốn kia sẽ không đột nhiên ngang ngược như vậy, làm mất mặt người khác mà mình cũng không có chỗ tốt gì, trái lại còn tự đưa mình vào nơi nguy hiểm... Nếu quả thực là Gian tiểu thư chuẩn bị ra tay, lạng lẽ đặt một quả bom ở biệt thự Hoa gia mới là phong cách của cô ta... Bên trên đã cho chúng ta toàn quyền quyết định, chuẩn bị hành động thôi.”

Hai giờ sáng, dưới sự dẫn đầu của Diệp Liên, bảy người lạng lẽ xuất hiện ở phía sau biệt thự Hoa gia, leo qua tường vây, sau đó dễ dàng tránh được hai tên bảo vệ đang tuần tra, chia nhau ra rồi tập hợp lại trên một sân thượng ở phía sau.

Trong Viêm Hoàng Giác Tinh, tiểu tổ do Diệp Liên cầm đầu đương nhiên không chỉ có bảy người, chẳng qua muốn đột nhập vào nhà một nhân vật xã hội đen, không chế cục diện trước mắt của Giang Hải thì bảy người này cũng đủ rồi. Trốn phía sau bồn hoa, Diệp Liên lấy ống nhòm ra quan sát tình huống xung quanh, nhỏ giọng bàn bạc các con đường đột nhập, khi ống nhòm quét qua trước công biệt thự, hẳn bỗng dừng ngăn người.

Dưới đèn đường, một cô gái xinh đẹp đeo túi xách trên tay đang lung lay lắc lư đi về phía bên này như say rượu.

Ánh mắt mơ màng, mái tóc dài tung bay, áo sơ mi trắng đơn giản, quần jean, cùng với bước chân lung lay mà lộn xộn của nàng lại có vẻ vô cùng ưu nhã, gợi cảm khiến hai tên bảo vệ đứng trước công không tự chủ được bị bóng dáng này thu hút. Một lát sau, nàng bám vào cổng lớn của biệt thự, cúi đầu xuống nôn khan mấy lần, sau đó đá mạnh mấy cái vào cổng có vẻ như rất tức giận, rồi lại vịn vào, cúi xuống nôn khan.

Nghe nói hôm nay lão đại đi tham gia tiệc của Liễu Chính rồi bị sỉ nhục, trước mắt đang là thời khắc khẩn trương của Tam Thanh bang, nhưng hai gã bảo vệ quay sang nhìn nhau, cuối cùng có một gã không nhin được, chậm rãi đi tới:

“Tiểu thư, có cần giúp gì không?”

Cô gái lui về phía sau hai bước, tức giận kêu lên mấy tiếng. Gã bảo vệ kia quay lại nhìn đồng bạn mình ở đằng sau, sau đó lại tiến lên hai bước:

“Tiểu thư, có cần giúp đỡ gì không?”

Vừa nói xong thì cánh tay hắn đã bị cô gái nắm lấy, sau đó nói ra mấy lời khó hiểu.

“Ồ, tiểu thư... Cô nói gì?”

“Tôi nói, tại sao... Tại sao...”

“Ồ... Xin lỗi, tôi nghe không hiểu...”

Bất cứ ở nơi nào thì mỹ nữ luôn được ưu ái, mắt thấy cô gái này vừa nhu nhược lại đang đau lòng, một gã bảo vệ khác cũng không nhịn được tiến lên mấy bước, đi đến phía sau đồng bạn của mình để nghe xem cô gái đang nói gì. Cô gái kia chậm rãi ngẩng lên, đặt đôi tay mềm mại của mình lên vai gã bảo vệ.

“Tôi nói là... Tại sao tính mạng con người lại yếu ớt như vậy.”

Trong lúc nói chuyện, cánh tay cô gái tùy ý di chuyển: Gã bảo vệ phía sau đột nhiên phát hiện đầu đồng bạn mình bỗng quay ngược một trăm tám mươi độ, khuôn mặt đối diện với hắn một cách rất quý dị. Cùng lúc đó, cô gái đã xông lên như quỷ mị, hai vung lên như múa Thái Cực quyền, ánh mắt lạnh nhạt và mười ngón tay bay múa kia chính là hình ảnh cuối cùng mà hắn nhìn thấy trên thế giới này.

Sợi dây kim loại vừa mảnh vừa dẻo dai trực tiếp quấn quanh cổ hắn một vòng, sau đó đôi tay cô gái giang ra sợi dây kia cắt đứt da, yết hầu, xương cổ của hắn, để lại một vết cắt trơn nhẵn như đao chém. Đến khi cô gái kia lùi lại hai bước thì đầu hắn mới lia khỏi cổ, máu tươi phun ra như suối.

“Nói rõ ràng đến như vậy... Tại sao các người đều không hiểu chứ...”

Cất bước về phía trước, nàng đưa tay lên vuốt mái tóc rối bời, đang bước qua cánh cổng sắt, dường như chợt cảm ứng được cái gì, ánh mắt nàng quét qua phía sau biệt thự rồi nghiêng đầu, nhẹ nhàng vẫy tay.

Sau bồn hoa trên sân thượng, Diệp Liên bỗng thả ống nhòm xuống, hít sâu mấy hơi rồi mới đưa ống nhòm lên. Trong tầm mắt, cô gái tên Gian Tố Ngôn vút túi xách xuống, bước về phía biệt thự ở phía trước với tư thế thong dong mà quen thuộc. Phía sau nàng, hai thi thể nằm trên đất, máu tươi lan tràn từ cửa sắt ra mặt đất xung quanh...

“Gian Tố Ngôn đến rồi, xem ra nếu chúng ta không xử lý thì cô ta sẽ tự mình giết cha con Hoa Vi. Quả nhiên đây mới là phong cách của cô ta... Không thể từ từ đột nhập nữa, trực tiếp đến phòng ngủ của Hoa Vi bằng tốc độ nhanh nhất, chúng ta bắt Hoa Vi trước, như vậy... Có lẽ còn có thể cứu được hắn...”

Sau mấy câu nói này, mấy người bên cạnh liền lao ra ngoài. Diệp Liên cầm ống nhòm lên nhìn bóng dáng ưu mỹ trước biệt thự một lần nữa rồi mới cầm súng lao xuống khỏi sân thượng..

Rạng sáng, biệt thự Hoa gia.

“... Bất kể bằng cách nào, trong vòng ba ngày phải tìm hiểu được lai lịch của thằng ranh kia cho tao... Chú ý cẩn thận một chút có thể lạng lẹ đánh tráo

súng trên người tao và Văn Nghĩa thì tuyệt đối không thể là nhân vật đơn giản được. Bảo bọn người bên dưới trong những ngày sắp tới không được làm bừa. Sa Trúc bang đã chuẩn bị khai chiến xong, chúng ta tạm thời không cần thiết phải đối đầu với bọn chúng.”

Rút một trái chuối ra trước mặt lão đại của gần một nửa thế lực xã hội đen tại Giang Hải, sau đó hai cha con đều bị người khác chĩa súng bắn nước vào, dọa cho sợ gần chết, đối với Hoa Vi, đây tuyệt đối là sự nhục nhã mà mười mấy năm nay hắn chưa từng phải chịu. Chẳng qua, có thể có địa vị như ngày hôm nay thì hắn cũng không phải loại lưu manh đầu đường xó chợ chỉ có nhiệt huyết, bốc đồng. Hoa Vi cũng hiểu được, nếu đối phương đã làm vậy mà không phải kiêng kị chút gì thì chứng tỏ bọn hắn nhất định đã có chuẩn bị trước. Vì vậy, mặc dù hận không thể lập tức bắt thẳng ranh con kia lột da, róc xương nhưng quyết định cuối cùng của hắn vẫn là tạm thời lùi một bước.

Tương đối mà nói, thực lực của Tam Thanh bang mạnh hơn Sa Trúc bang, sau lần lùi một bước này, hắn có lòng tin tuyệt đối rằng có thể chen ép chết Sa Trúc bang chỉ trong một lần, cho dù đánh đến thực lực bên mình tổn thương nặng nề thì hắn cũng phải khiến Sa Trúc bang bị xoá tên tại Giang Hải.

“Còn nữa, cái thằng Văn Nghĩa kia tinh tình quá bốc đồng, bây giờ nó đang làm gì?”

“Thiếu gia lấy hai khẩu súng ở trong phòng, hình như đang muốn...”

“Coi chừng nó! Coi chừng nó cho cẩn thận! Mấy ngày này không được để nó ra ngoài!”

Đứng trước mặt Hoa Vi là một gã đàn ông có vóc người cao gầy, vẻ mặt hơi u ám. Hắn là thủ hạ được Hoa Vi coi trọng nhất, biệt danh là Dao Tử, không chỉ có chiến tích một dao đấu với mười mấy người lúc tranh giành địa bàn, mà đầu óc hắn cũng nhanh nhẹn hơn những người bình thường rất nhiều, là một nhân vật xã hội đen độc ác nổi tiếng ở Giang Hải. Nghe Hoa Vi ra lệnh, hắn gật đầu rồi xoay người đi, lúc sắp ra khỏi cửa thì Hoa Vi, lại đột nhiên gọi lại.

“Chờ đã... Lần trước mày nói với tao chuyện em họ Dao Ba của mày vượt ngục, đã sắp xếp gì cho nó chưa?”

“Đã sắp xếp xong rồi, cảm ơn lão đại quan tâm.”

“Ra ngoài phải dựa vào anh em, có gì cần cứ nói mày sắp xếp cho nó đến chỗ chúng ta thì cũng có người để phối hợp. Thực ra tao đã nghĩ tới, để nó đến chỗ chúng ta trốn là an toàn nhất, gần đây an ninh rất nghiêm ngặt. Mày cũng không cần thể hiện sự cứng rắn trước mặt tao, tốt nhất là ngay mai dẫn nó đến đây, mày đã giúp tao nhiều chuyện như vậy, nó muốn có tiền để bỏ trốn hay thay đổi tên tuổi rồi làm việc cho tao đều được, tao có thể sắp xếp.”

“Dạ, cảm ơn lão đại, thực ra thì... Thực ra em cũng đã nói như vậy, chỉ là người anh em kia của em tinh tình khá cứng rắn, hắn nói vẫn còn chút việc phải giải quyết, là những người trước đây đã khiến hắn phải vào tù... À, hắn nói phải giải quyết xong thì mới có mặt mũi đến gặp lão đại.”

Hoa Vi gật đầu:

“Có trách nhiệm, là một người đàn ông. Mày nói với nó là lúc nào cũng có thể đến đây. Tao làm người thế nào mày cũng biết rồi, tuyệt đối sẽ không đối xử tệ với anh em của mình... Mày chú ý Văn Nghĩa nhiều hơn một chút, đừng để nó nhúng tay vào chuyện với Sa Trúc bang.”

“Dạ, lão đại.”

Gật đầu, người đàn ông đẩy cửa bước ra rồi đóng lại. Hoa Vi ngồi trên ghế suy nghĩ xem còn chuyện gì chưa chuẩn bị tốt hay không. Sau một khắc, tiếng hỗn loạn đột nhiên vang lên ở ngoài cửa, sau đó là tiếng hét của Đạo Tử:

“Lão đại, chạy... mau...”

Thậm chí đã có người đánh đến tận cửa...

Hoa Vi đột nhiên nhảy dựng lên khỏi ghế, mở ngăn kéo của chiếc bàn bên cạnh lấy một khẩu súng ra, hấn ấn chuông báo động xuống nhưng không có tiếng chuông vang lên như hấn muốn. Sau một lát tiếng động ngoài cửa liền im bật, điều này chứng tỏ Đạo Tử đã gặp chuyện không may, hấn lập tức xoay người mở cửa sổ phía sau, chuẩn bị nhảy xuống từ lầu hai. Đúng lúc này, họng một khẩu súng máy chỉ thẳng vào trán hấn. Nhảy vào từ cửa sổ là một người đàn ông dáng người khá eo lả, người này nhe răng cười với hấn.

“Thật tình cờ, cảm ơn ông đã mở cửa giúp, đưa thứ đồ chơi trên tay ông cho tôi được chứ? Đúng rồi, đừng làm đám chó mèo vô tội bị thương.”

Người kia cười rồi móc một trái chuối ra.

“Tôi dùng thứ này để đổi lại.”

Trong lòng dâng lên cảm giác tuyệt vọng, không biết từ bao giờ Liễu Chính lại có thể điều khiển một đội ngũ lợi hại như vậy, lại có thể lặng lẽ xông vào đây. Sớm biết vậy thì mình cũng nên mời một đội lính đánh thuê quốc tế mới phải... Hấn nghĩ vậy, bất đắc dĩ nộp khẩu súng sang, ghé tòm nhất là mình còn phải nhận lấy trái chuối trên tay người kia.

Vài giây sau cửa phòng cũng mở ra xuất hiện ở trước cửa là Đạo Tử cả người đầm đìa máu tươi, một tên mập mạp mặc áo đen, tay cầm dao găm giờ chân lên đá bắn lăn ra rất, trên vai mập mạp kia bất ngờ cũng có một vết thương, máu tươi vẫn đang chảy xuôi.

“Nói đùa gì vậy, chị cả, tôi bị chém, tôi bị thương rồi yêu thích hoà bình như tôi mà lại bị thương... Tôi có thể giết hấn không?”

“Trước lúc cậu nói với tôi thì có thể, bây giờ thì không được.”

“Ồ... Trời a...”

Mập mạp đá thêm một cú lên cái chân đầy vết thương kia, tàn bạo nói:

“Sau này đừng để tao gặp được mày ở bên ngoài, nếu không tao sẽ biến mày thành thịt xiên nướng...”

Nghe hai người nói chuyện với nhau, trái tim Hoa Vi hoàn toàn nguội lạnh, bản lĩnh của Đạo Tử nổi tiếng trong cả Tam Thanh bang, trên người hấn lúc nào cũng có một cây đao để đề phòng có chuyện xảy ra, song mập mạp kia dùng một cây dao găm chiến đấu với hấn nhưng Đạo Tử thậm chí chỉ chém được một nhát vào vai hấn thì cả người đã đầm đìa máu. Đám người này, rốt cuộc là quái vật được Liễu Chính mời từ đâu tới?

Bị người khác dí súng vào đầu rồi đẩy ra ngoài, trước sau hành lang rõ ràng là bảy tám tên của Tam Thanh bang đã bị đánh gãy xiu, từ thang lầu đi xuống

phòng khách, hắn nghe thấy tiếng con trai mình hét lên như phát điên:

“Cô... Cô đừng đến đây... Cô tiến lên nữa tôi sẽ nổ súng... Tôi sẽ nổ súng đó...”

Không thể biết được bên dưới đã xảy ra chuyện gì, trong lòng Hoa Vĩ vô cùng chấn động. Con trai hắn không phải là kẻ cầm súng mà không dám bóp cò, mặc dù nhiều năm qua hắn chưa thực sự giết ai cả, nhưng những chuyện như đánh người đến tàn tật, thậm chí đốt nhà người ta, cưỡng hiếp nữ sinh thì đã làm không ít, nếu có người uy hiếp hắn mà trên tay hắn lại có súng thì chắc chắn hắn sẽ nổ súng không chút do dự. Nhưng nghe tiếng hét của hắn lúc này, trên tay có súng nhưng thậm chí vì sợ hãi mà không dám siết cò, điều này chứng tỏ hắn đang vô cùng sợ hãi, bên dưới chắc chắn đã xảy ra chuyện vô cùng đáng sợ.

“Đi nhanh lên một chút! Nếu không con ông sẽ mất mạng!”

Bị người nọ đẩy, Hoa Vĩ vội vàng bước nhanh hơn đi xuống thang lầu, trong phòng khác hơi tối tăm, con trai hắn đang cầm súng đứng trong một góc hơi sáng sủa, trong bóng tối ở đối diện, gót giày chạm xuống sàn nhà tạo thành tiếng bước chân trong trẻo.

“Đừng có đến đây...”

ÂN SÁT

Phẩm Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 186

Diệt Cố

Rạng sáng, biệt thự Hoa gia.

“... Bất kể bằng cách nào, trong vòng ba ngày phải tìm hiểu được lai lịch của thằng ranh kia cho tao... Chú ý cẩn thận một chút có thể lặng lẽ đánh tráo súng trên người tao và Văn Nghĩa thì tuyệt đối không thể là nhân vật đơn giản được. Bảo bọn người bên dưới trong những ngày sắp tới không được làm bừa. Sa Trức bang đã chuẩn bị khai chiến xong, chúng ta tạm thời không cần thiết phải đối đầu với bọn chúng.”

Rút một trái chuối ra trước mặt lão đại của gần một nửa thế lực xã hội đen tại Giang Hải, sau đó hai cha con đều bị người khác chìa súng bắn nước vào, dọa cho sợ gần chết, đối với Hoa Vi, đây tuyệt đối là sự nhục nhã mà mười mấy năm nay hắn chưa từng phải chịu. Chẳng qua, có thể có địa vị như ngày hôm nay thì hắn cũng không phải loại lưu manh đầu đường xó chợ chỉ có nhiệt huyết, bốc đồng. Hoa Vi cũng hiểu được, nếu đối phương đã làm vậy mà không phải kiêng kị chút gì thì chúng ta bọn hắn nhất định đã có chuẩn bị trước. Vì vậy, mặc dù hận không thể lập tức bắt thằng ranh con kia lột da, róc xương nhưng quyết định cuối cùng của hắn vẫn là tạm thời lùi một bước.

Tương đối mà nói, thực lực của Tam Thanh bang mạnh hơn Sa Trức bang, sau lần lùi một bước này, hắn có lòng tin tuyệt đối rằng có thể chèn ép chết Sa Trức bang chỉ trong một lần, cho dù đánh đến thực lực bên mình tổn thương nặng nề thì hắn cũng phải khiến Sa Trức bang bị xoá tên tại Giang Hải.

“Còn nữa, cái thằng Văn Nghĩa kia tình tình quá bốc đồng, bây giờ nó đang làm gì?”

“Thiếu gia lấy hai khẩu súng ở trong phòng, hình như đang muốn...”

“Coi chừng nó! Coi chừng nó cho cẩn thận! Mấy ngày này không được để nó ra ngoài!”

Đứng trước mặt Hoa Vi là một gã đàn ông có vóc người cao gầy, vẻ mặt hơi u ám. Hắn là thủ hạ được Hoa Vi coi trọng nhất, biệt danh là Đào Tử, không chỉ có chiến tích một đao đầu với mười mấy người lúc tranh giành địa bàn, mà đầu óc hắn cũng nhanh nhạy hơn những người bình thường rất nhiều, là một nhân vật xã hội đen độc ác nổi tiếng ở Giang Hải. Nghe Hoa Vi ra lệnh, hắn gật đầu rồi xoay người đi, lúc sắp ra khỏi cửa thì Hoa Vi, lại đột nhiên gọi lại.

“Chờ đã... Lần trước mày nói với tao chuyện em họ Đào Ba của mày vượt ngục, đã sắp xếp gì cho nó chưa?”

“Đã sắp xếp xong rồi, cảm ơn lão đại quan tâm.”

“Ra ngoài phải dựa vào anh em, có gì cần cứ nói mày sắp xếp cho nó đến chỗ chúng ta thì cũng có người để phối hợp. Thực ra tao đã nghĩ tới, để nó đến chỗ chúng ta trốn là an toàn nhất, gần đây an ninh rất nghiêm ngặt. Mày cũng không cần thể hiện sự cứng rắn trước mặt tao, tốt nhất là ngay mai dẫn nó

đến đây, mày đã giúp tao nhiều chuyện như vậy, nó muốn có tiền để bỏ trốn hay thay đổi tên tuổi rồi làm việc cho tao đều được, tao có thể sắp xếp.

“Đạ, cảm ơn lão đại, thực ra thì... Thực ra em cũng đã nói như vậy, chỉ là người anh em kia của em tính tình khá cứng rắn, hắn nói vẫn còn chút việc phải giải quyết, là những người trước đây đã khiến hắn phải vào tù... À, hắn nói phải giải quyết xong thì mới có mặt mũi đến gặp lão đại.”

Hoa Vi gật đầu:

“Có trách nhiệm, là một người đàn ông. Mày nói với nó là lúc nào cũng có thể đến đây. Tao làm người thế nào mày cũng biết rồi, tuyệt đối sẽ không đối xử tệ với anh em của mình... Mày chú ý Văn Nghĩa nhiều hơn một chút, đừng để nó nhúng tay vào chuyện với Sa Trúc bang.”

“Đạ, lão đại.”

Gật đầu, người đàn ông đẩy cửa bước ra rồi đóng lại. Hoa Vi ngồi trên ghế suy nghĩ xem còn chuyện gì chưa chuẩn bị tốt hay không. Sau một khắc, tiếng hỗn loạn đột nhiên vang lên ở ngoài cửa, sau đó là tiếng hét của Đào Tử:

“Lão đại, chạy... mau...”

Thậm chí đã có người đánh đến tận cửa...

Hoa Vi đột nhiên nhảy dựng lên khỏi ghế, mở ngăn kéo của chiếc bàn bên cạnh lấy một khẩu súng ra, hắn ấn chuông báo động xuống nhưng không có tiếng chuông vang lên như hắn muốn. Sau một lát tiếng động ngoài cửa liền im bật, điều này chứng tỏ Đào Tử đã gặp chuyện không may, hắn lập tức xoay người mở cửa sổ phía sau, chuẩn bị nhảy xuống từ lầu hai. Đúng lúc này, hòng một khẩu súng máy chỉ thẳng vào trán hắn. Nhảy vào từ cửa sổ là một người đàn ông dáng người khá eo lả, người này nhe răng cười với hắn.

“Thật tình cờ, cảm ơn ông đã mở cửa giúp, đưa thứ đồ chơi trên tay ông cho tôi được chứ? Đúng rồi, đừng làm đám chó mèo vô tội bị thương.”

Người kia cười rồi móc một trái chuối ra.

“Tôi dùng thứ này để đổi lại.”

Trong lòng dâng lên cảm giác tuyệt vọng, không biết từ bao giờ Liễu Chính lại có thể điều khiển một đội ngũ lợi hại như vậy, lại có thể lặng lẽ xông vào đây. Sớm biết vậy thì mình cũng nên mời một đội lính đánh thuê quốc tế mới phải... Hắn nghĩ vậy, bất đắc dĩ nộp khẩu súng sang, ghé tòm nhất là mình còn phải nhận lấy trái chuối trên tay người kia.

Vài giây sau cửa phòng cũng mở ra xuất hiện ở trước cửa là Đào Tử cả người đầm đìa máu tươi, một tên mập mập mặc áo đen, tay cầm dao găm giờ chân lên đá bắn lẩn ra rất, trên vai mập mập kia bất ngờ cũng có một vết thương, máu tươi vẫn đang chảy xuôi.

“Nói đùa gì vậy, chị cả, tôi bị chém, tôi bị thương rồi yêu thích hoà bình như tôi mà lại bị thương... Tôi có thể giết hắn không?”

“Trước lúc cậu nói với tôi thì có thể, bây giờ thì không được.”

“Ồ... Trời a...”

Mập mạp đá thêm một cú lên cái chân đầy vết thương kia, tàn bạo nói:

“Sau này đừng để tao gặp được mày ở bên ngoài, nếu không tao sẽ biến mày thành thịt xiên nướng...”

Nghe hai người nói chuyện với nhau, trái tim Hoa Vi hoàn toàn nguội lạnh, bản lĩnh của Đào Tử nổi tiếng trong cả Tam Thanh bang, trên người hắn lúc nào cũng có một cây đao để đề phòng có chuyện xảy ra, song mập mạp kia dùng một cây dao găm chiến đấu với hắn nhưng Đào Tử thậm chí chi chém được một nhát vào vai hắn thì cả người đã đầm đìa máu. Đám người này, rốt cuộc là quái vật được Liễu Chính mời từ đâu tới?

Bị người khác dí súng vào đầu rồi đẩy ra ngoài, trước sau hành lang rõ ràng là bảy tám tên của Tam Thanh bang đã bị đánh ngất xỉu, từ thang lầu đi xuống phòng khách, hắn nghe thấy tiếng con trai mình hét lên như phát điên:

“Cô... Cô đừng đến đây... Cô tiến lên nữa tôi sẽ nổ súng... Tôi sẽ nổ súng đó...”

Không thể biết được bên dưới đã xảy ra chuyện gì, trong lòng Hoa Vi vô cùng chấn động. Con trai hắn không phải là kẻ cầm súng mà không dám bóp cò, mặc dù nhiều năm qua hắn chưa thực sự giết ai cả, nhưng những chuyện như đánh người đến tàn tật, thậm chí đốt nhà người ta, cưỡng hiếp nữ sinh thì đã làm không ít, nếu có người uy hiếp hắn mà trên tay hắn lại có súng thì chắc chắn hắn sẽ nổ súng không chút do dự. Nhưng nghe tiếng hét của hắn lúc này, trên tay có súng nhưng thậm chí vì sợ hãi mà không dám siết cò, điều này chứng tỏ hắn đang vô cùng sợ hãi, bên dưới chắc chắn đã xảy ra chuyện vô cùng đáng sợ.

“Đi nhanh lên một chút! Nếu không con ông sẽ mất mạng!”

Bị người nọ đẩy, Hoa Vi vội vàng bước nhanh hơn đi xuống thang lầu, trong phòng khách hơi tối tăm, con trai hắn đang cầm súng đứng trong một góc hơi sáng sủa, trong bóng tối ở đối diện, gót giày chạm xuống sàn nhà tạo thành tiếng bước chân trong trèo.

“Đừng có đến đây...”

-o0o-Trong tiếng la hét của con trai, lúc này Hoa Vi, vốn vừa từ chỗ sáng đi đến chỗ tối mới nhìn rõ ràng, một nửa khác của gian phòng khách khổng lồ này bất ngờ đều là thi thể con người, hơn nữa vẫn còn kéo dài đến tận bên ngoài, mà đang bước về phía Hoa Văn Nghĩa lại chỉ là một cô gái có bước đi rất ưu nhã.

Hôm nay - phải nói là tối hôm qua – sau khi đã xảy ra nhiều chuyện ở bữa tiệc như vậy, Hoa Vi cũng sắp xếp thêm một số người ở trong biệt thự của mình, bởi vì Đào Tử quản lý bọn họ đã lên lầu với mình nên hơn mười người với bản lĩnh không tồi này đều không có việc gì làm, bọn họ ngồi ở trong phòng khách chờ đợi. Có thể tưởng tượng, thấy một cô gái có vẻ nhu nhược như vậy xuất hiện ở cửa. Không ai nghĩ đến chuyện báo động, sau đó... Nàng tắt đèn và giải quyết xong mọi người trong nháy mắt. Hoa Văn Nghĩa lao ra và nhìn thấy cảnh đó... Ánh mắt Hoa Vi quét qua khắp nơi... Cách hắn gần nhất có một người lồng ngực lõm sâu xuống, hai người khác bị đánh gãy xương đùi, tạo thành cảnh tượng vụn vẹo, một chiếc giá inox vốn dùng để treo mũ rõ ràng đã được dùng làm vũ khí, hiện giờ nó đang nằm cách đó rất xa, hơn nữa bị bẻ cong thành một góc sáu mươi độ... Nếu nói sự phá hoại như vậy là do cô gái có vẻ ưu nhã và nhu nhược này dùng tay không tạo thành trong nháy mắt, vậy thì... Hắn đại khái có thể hiểu được sự sợ hãi của con trai mình lúc này.”

Nhưng... Chuyện này quá khó tưởng tượng. Thực ra hẳn cũng từng nghe nói có một số người như lính đánh thuê có thể đá gãy ống inox, nhưng đối với một cô gái thì chuyện này quá thực là không thể tưởng tượng nổi...

Hắn còn đang suy nghĩ miên man. Hoa Văn Nghĩa thấy cha mình bị đi súng vào đầu đẩy xuống lầu liền lập tức hét lớn:

“A..”

“Văn Nghĩa, đừng động!”

Hoa Vĩ đã nói chậm, trong nháy mắt đó. Hoa Văn Nghĩa siết cò về phía cô gái kia, cũng đồng thời với hành động này, người kia dường như có thể thấy rõ đầu đạn, nòng nghiêng người, xoay tròn, cất bước... Trong nháy mắt thậm chí nòng đã vượt qua khoảng cách hơn hai mét nhanh như tia chớp, một cái ghế bên cạnh bị nòng thuận tay vung lên, rầm một tiếng, Hoa Văn Nghĩa bị đập bay ra ngoài, xuyên qua cửa sổ thủy tinh rồi ngã xuống bãi cỏ bên ngoài, cả người đầy máu.

“Cô...”

“Đừng động!”

Mất thấy con mình gặp chuyện không may, Hoa Vĩ lập tức muốn xông lên, nhưng rút cuộc thì mạng mình vẫn quan trọng hơn, bị báng súng gỗ vào đầu, hẳn lập tức tỉnh táo lại. Lúc này hơn nửa số người trong biệt thự đã bị giải quyết, nhưng khi tiếng súng vừa vang lên, một số người canh gác ở bên ngoài cũng phát hiện ra, vây quanh nơi này lại. Trong phòng khách, người đàn ông có vẻ êo lá kia cười:

“Gián tiểu thư, chúng tôi tới trước một bước, chuyện này giao cho chúng tôi được không?”

Đặt chiếc ghế xuống bên cạnh, Giản Tố Ngôn đi thẳng đến chỗ Hoa Vĩ, mở túi xách móc một khẩu súng ra:

“Hỏi mọi người một câu... Trước cửa câu “Gió xuân thổi lại sinh” là câu gì?”

Nhìn cô gái đang từng bước đến gần, trong chốc lát Hoa Vĩ không biết nên chạy hay nên đứng lại nơi này. Khoảng cách rất gần, cô gái kia nhìn thì rất lạnh lùng, thanh lịch, nhưng nhìn tình cảnh trước mắt này, hẳn không nghi ngờ chút nào, sau một khắc nòng sẽ giết chết mình mà không có chút do dự nào. Mà những người ở sau lưng mình cũng hơi kì lạ, có vẻ như bọn họ và cô gái này không cùng đường với nhau nhưng lại rất tôn kính cô ta. Dường như những người này cố ý muốn giữ lại tính mạng cho mình, song khi thấy nòng lấy súng ra, thái độ của bọn họ dường như lại không quá kiên quyết. Nhưng nếu hiện giờ muốn chạy trốn, hẳn làm sao có thể chạy thoát được...

Bóng ma của tử vong ập đến, đầu óc Hoa Vĩ trở nên hỗn loạn. Mà nghe xong câu hỏi của nòng, Diệp Liên liền cười nói:

“Câu này tôi biết, lửa đồng thiêu chẳng rụi, gió xuân thổi lại sinh, đúng không?”

“Sai.”

Họng súng ần lên trán Hoa Ví, Giản Tố Ngón lạnh lùng nói:

“Là diệt cô không tận gốc, gió xuân thổi lại sinh.”

Không khí làm người ta không hít thở nổi, quanh biệt thự, tất cả những người còn lại đều vây đến, mấy người Diệp Liên lập tức tiến vào tư thế chiến đấu. Những người ở bên ngoài có lẽ đã quen cầm dao chém người nhưng chưa bao giờ bị súng máy chia vào, thậm chí cả tiếng kêu cứu cũng không dám phát ra. Trong nháy mắt khi nhìn thấy tình hình trong phòng khách, những người này lập tức bỏ dao xuống, giơ tay lên, có người xoay người bỏ chạy, cũng có một số to gan đứng nhìn từ đằng xa. Diệp Liên hít sâu một hơi, cười lạnh:

“Chuyện này... Tôi hiểu, nhưng mà... Giản tiểu thư, cô cũng biết đấy, lần trước chúng tôi đã bắt cha con Lê Vĩnh Thịnh và lật đổ Vĩnh Thịnh bang, hiện giờ tình hình của thành phố Giang Hải còn chưa ổn định lại, nếu như Tam Thanh bang lại biến mất, Liễu lão đại không còn bị uy hiếp thì có lẽ sẽ an tĩnh một chút, đương nhiên có lẽ còn rất vui vẻ, nhưng một khi ghé trống quá nhiều thì người muốn thượng vị cũng sẽ nhiều lên, bọn người kia chỉ vì muốn ngóc đầu dậy mà không quan tâm đến chuyện gì cả... Mà cho dù Sa Trúc bang có thống nhất Giang Hải thì cũng sẽ bị những bang xã hội đen khác khiêu chiến, cho nên cô xem có phải... Nên giữ nguyên tình trạng như bây giờ vẫn tốt hơn hay không? Tôi đảm bảo Tam Thanh bang sẽ không uy hiếp được người nhà của Liễu lão đại, cô xem...”

Im lặng một lát, họng súng của Giản Tố Ngón chỉ vào trán Hoa Ví, họng súng của Diệp Liên chỉ vào gáy Hoa Ví, trong chốc lát này, Hoa Ví bị kẹp ở giữa có cảm giác khó chịu như đã trải qua cả một đời người, sau đó mới nghe thấy giọng nói lạnh nhạt kia:

“Các anh có thể đảm bảo?”

“Quốc An sẽ theo dõi hẳn mọi lúc.”

Những lời Diệp Liên nói đó Gia Minh làm sao không biết. Nếu hẳn thực sự muốn giết hai cha con Hoa Ví thì căn bản sẽ không có tình cảnh trong bữa tiệc kia, nếu Sa Trúc bang thống nhất Giang Hải, bọn họ chắc chắn sẽ lại đối mặt với càng nhiều khiêu chiến hơn. Cho dù hẳn có vì an toàn của Liễu Chính mà lập tức quét sạch tất cả những kẻ địch mạnh hơn, nhưng như vậy sẽ chỉ biết lâm vào một vòng tuần hoàn mới càng ác liệt hơn, sớm muộn sẽ có một ngày không thể khống chế nổi. Từ đầu đến giờ đều vì chờ những lời này, hẳn cười, thu khẩu súng lại rồi xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng đang rời đi kia, Diệp Liên thở dài như trút được gánh nặng, gõ họng súng vào đầu Hoa Ví:

“Chúc mừng ông đã giành lại được mạng mình, nếu cô ta quyết tâm muốn giết người thì ai trong chúng tôi cũng không dám ngăn cản... Hiện giờ cho người của ông rời đi thôi. Thu dọn những... thi thể kia, chúng ta còn có chuyện cần nói với nhau.”

Hoa Ví sợ hãi đứng tại chỗ hai giây, đến khi bị họng súng gõ vào đầu lần nữa mới run rẩy lên tiếng:

“Các người... Các người mau đưa người bị thương đến bệnh viện, ai, ai, ai... Ai cũng không được làm loạn. Nhanh... Chuyện này... Các vị, chúng ta nói chuyện ngay ở đây sao...”

“Ồ đây đi, việc này sẽ không được ghi vào hồ sơ, chúng tôi cũng sẽ tuyệt đối không thừa nhận trước công chúng... Ừ, ngồi đi.”

Diệp Liên vừa nói vừa ngồi xuống chiếc ghế salon ở bên cạnh, chỉ về chỗ ngồi trước mặt mình. Hoa Vi hít sâu một hơi, thấy mấy tên thù hạ đờ con trai mình đi, vẫn ra dấu không nguy hiểm tính mạng thì mới yên tâm, lại hỏi tường đến đoạn nói chuyện vừa rồi, Vinh Thịnh bang sụp đổ chỉ trong một đêm, dĩ nhiên cũng là do những người thần bí này làm, trong lòng hắn không khỏi vẫn còn sợ hãi. Sau một khắc, đối phương cũng giải thích cho một phần nghi vấn của hắn.

“Thân phận của chúng tôi... Thuộc về tổ hành động thứ ba của bộ An Toàn Quốc Gia, chủ yếu chịu trách nhiệm phòng chống khủng bố, vốn là chuyện giữa các bang phái ở Giang Hải không liên quan đến chúng tôi, nhưng vấn đề là tình huống bây giờ khá khó giải quyết bởi vì... người phụ nữ vừa rồi mà chúng tôi phải ở chỗ này theo dõi, tránh cho cô ta hơi mất hứng liền đến giết chết cả nhà ông.”

Nhìn vào đôi mắt Hoa Vi, Diệp Liên cười nhạt.

“Ông có thể nghi ngờ, trong tình huống bình thường chúng tôi tuyệt đối không mang theo giấy tờ chứng minh thân phận, vì vậy ông tin hay không cũng không sao, chỉ cần ông biết rằng chúng tôi có đủ khả năng giết ông bất cứ lúc nào là đủ rồi. Vì vậy chuyện tiếp theo, tốt nhất ông nên nghe cho rõ ràng, hiểu chưa...”

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 187

Tổ Hợp Kém Cỏi

Trở về từ biệt thư Hoa gia, tẩy lớp hoá trang, sau đó quay lại khách sạn Liễu Chính tổ chức sinh nhật, tiến vào gian phòng được người của Sa Trúc bang bảo vệ tầng tầng lớp lớp thì đã là hơn bốn giờ sáng, chuyện về Hoa gia đến lúc này đã xem như kết thúc.

Từ đầu Gia Minh đã biết chuyện Vinh Thịnh bang biến mất sẽ khơi dậy giao tranh chính diện giữa hai bang phái, hẳn hi vọng Liễu Chính được an toàn, mà Viêm Hoàng Giác Tinh cần Giang Hải được ổn định. Sau tối nay, thế lực tương đối mạnh hơn là Tam Thanh bang hẳn là sẽ hết sức duy trì hoà bình bằng thái độ phòng thủ, chỉ cần bọn họ không chủ động khai chiến thì Sa Trúc bang cũng sẽ không có người gây sự đến nỗi phải giải quyết chết sống. Như vậy sẽ bảo đảm sự ổn định của thành phố Giang Hải, mà Sa Trúc bang cũng sẽ không có thêm kẻ địch lợi hại hơn nữa. Với lực lượng của một người, đây là tất cả những gì hắn có thể làm cho Sa Sa.

Ngủ bốn giờ, hơn tám giờ sáng mới tỉnh lại, Liễu Chính đã ở dưới lầu chờ ăn điểm tâm, thấy Linh Tĩnh, Sa Sa và Gia Minh vẫn còn ngủ ngon liền không khỏi cảm thán ngây ngô cũng là một loại hạnh phúc. Tối hôm qua ba người làm mất mặt Hoa Vi tại bữa tiệc như vậy, một khi Tam Thanh bang trả thù thì sẽ không phải chuyện đùa, nếu là người bình thường thì đã sớm bị dọa đến run lấy bầy, mà mình cũng vì nghênh đón chuyện Tam Thanh bang trả thù mà mất ngủ cả đêm, nào ngờ bọn chúng vẫn ngủ thoải mái như vậy.

Theo tính toán của Liễu Chính, ít nhất trước khi kết thúc chuyện với Tam Thanh bang, ba người phải từ bỏ tất cả không gian riêng của mình, bắt kẻ đi đâu đều phải có mười mấy hai mươi người đi theo, dĩ nhiên, tốt nhất là tất cả đều ngoan ngoãn ở nhà. Bởi vì liên quan đến mạng người, thái độ của Liễu Chính vô cùng kiên quyết, ba người cũng chỉ có thể bắt đắc dĩ làm theo. Lúc này Linh Tĩnh và Sa Sa đã biết Gia Minh đã giải quyết xong mọi chuyện, nhưng đương nhiên là không thể nói ra được.

Cũng may vài ngày sau Hoa Vi đã chủ động đến tìm Liễu Chính để đàm phán, thái độ rất khiêm tốn. Mặc dù vẫn hơi nghi ngờ nhưng đến cuối cùng, Liễu Chính cũng hiểu loáng thoáng rằng có nhân vật lớn đã giải quyết xong chuyện này cho mấy người Gia Minh. Cuộc đàm phán này xem như đến kịp, bởi vì sau lần đó có một vài chuyện xảy ra. Liễu Chính đã chuẩn bị sẽ khai chiến toàn diện với Tam Thanh bang, thậm chí Sa Sa còn muốn tự mình xông lên chém người. Nếu như chậm một thời gian, đoán chừng tại Giang Hải sẽ xảy ra tranh đoạt kịch liệt nhất giữa xã hội đen từ trước đến nay. Đương nhiên chuyện này sẽ nói sau, tạm thời không nhắc đến nữa.

Chuyện Hoa gia bị người viếng thăm tạm thời vẫn chưa bị truyền ra, không khí của xã hội đen tại Giang Hải vẫn vô cùng khẩn trương, một số bang phái nhỏ đang âm thầm chú ý xem có thể xảy ra đánh nhau chết sống hay không, tất cả người của Sa Trúc bang và Tam Thanh bang đều bận rộn chuẩn bị khai chiến, phía cục cảnh sát cũng vô cùng khẩn trương chuẩn bị cho việc khống chế hướng phát triển của tình hình. Liễu Chính cho người trong bang đến quanh Diệp thị vô quản để bảo vệ, bởi vì trong thời gian ngắn vẫn chưa sắp xếp được chỗ ở hài lòng cho Sa Sa, một đám người liền tạm thời ở lại khách sạn này, chơi mấy trò chơi như điện tử, đánh bài. Chẳng qua đến một buổi chiều nọ, có một người đến tìm Gia Minh, đó là Đông Phương Uyển.

“Không còn sớm nữa, chuyện cậu đồng ý với mình ngày hôm qua đã chuẩn bị xong chưa? Chuẩn bị xong rồi thì chúng ta đi.”

Mặc váy liền áo màu xanh da trời, áo khoác trắng có viền hoa, giày cao gót tru nhâ, kẹp tóc đơn giản, túi xách tay màu vàng. Đông Phương Uyển vừa hiện ngang đi tới khách sạn, có vẻ đoan trang nhưng lại không làm mất vẻ trẻ trung, nhanh nhẹn, trong vẻ đơn giản lại có chút cao nhã. Nhớ lại chuyện ngày hôm qua, rõ ràng là Lôi Khánh hi vọng có thể kết thành một đôi với Đông Phương Uyển trong dạ tiệc tối nay, chỉ là Đông Phương Uyển lại lòi mình ra làm bia đỡ đạn, lúc đó mình cũng chưa trả lời có đi hay không nhưng rõ ràng đã bị Đông Phương Uyển cho rằng đó là cam chịu. Trong lòng muốn từ chối, chỉ là sau khi Đông Phương Uyển đã làm công tác tư tưởng xong với hai người Linh Tĩnh thì hẳn đương nhiên đã không có tư cách để lên tiếng nữa.

“Dạ tiệc hôm nay rất đơn giản, cũng là buổi tụ hội do thể hệ thanh niên trẻ tuổi chúng mình khởi xướng, người lớn tuổi nhất cũng không quá ba mươi, chẳng qua cũng phải nói, rất nhiều người trong số họ đều đã có sự nghiệp, công ty của mình. Hôm nay chúng ta tới đó là vì muốn lôi kéo đầu tư và đơn đặt hàng cho công ty, cậu là tổng giám đốc kỹ thuật của công ty ta, thời gian trước mình và Nghị Đình phải loay hoay với bao nhiêu việc nhưng cũng không tìm cậu, lần này chỉ cần cậu giúp một việc nhỏ như vậy mà thôi... Bởi vì hôm nay Lôi Khánh cũng đến, nếu để hắn thấy được cậu không có ở đó, cậu nói xem hắn sẽ nhìn mình thế nào...”

Công ty trước mắt mới chỉ có ba người, vất vả cực nhọc phát triển sự nghiệp, nghe tựa như một câu chuyện xưa thật ảm áp, về chuyện Gia Minh bán phát minh cho Đông Phương Uyển sau đó trở thành tổng giám đốc kỹ thuật cho công ty của nàng. Linh Tĩnh và Sa Sa đương nhiên cũng biết, lúc ấy Gia Minh chỉ nói mình chẳng qua chỉ có tên trên danh nghĩa, nhưng lúc này nghe Đông Phương Uyển nói, thái độ hoàn toàn không để ý của Gia Minh thực sự khiến người ta không biết nói gì. Mặc dù chuyện hai cô bé gây dựng sự nghiệp nghe khá kỳ quái, nhưng các nàng vất vả cực nhọc cống hiến vì công ty mà một người đàn ông lại không giúp được gì, như vậy làm sao coi được. Sau khi thân thiết mà hữu hảo nói chuyện với Đông Phương Uyển, Gia Minh liền bị cho mượn mà không có chút chủ quyền nào.

“Giúp Đông Phương Uyển ngăn cản những con ruồi kia cho tốt, không được để Lôi Khánh kia quấy rầy cậu ấy.”

Giết chết tất cả những con ruồi thì sao...

“Nhớ kĩ sau này phải hỗ trợ công ty đồ chơi trong khả năng của mình.”

Nhưng mình chỉ biết giết người, chẳng lẽ lại để mình giết sạch tất cả đối thủ cạnh tranh...

Đem theo chút oán thầm nhỏ, Gia Minh vẫn phải lên chiếc xe thể thao của Đông Phương Uyển. Liễu Chính cho người lái hai chiếc xe đi theo phía sau, vốn bọn họ muốn lên xe của Đông Phương Uyển, nhưng đương nhiên là Đông Phương Uyển sẽ không đồng ý, vì vậy những người này đành phải bỏ qua.

“Lại nói, mình biết lái xe đã hơn một năm rồi nha, chỉ là người trong nhà vẫn không cho mình lái xe ra đường. Gần đây cha ở bệnh viện, mà mình cũng qua được kiểm tra lái xe, vì vậy mới mượn được chìa khoá xe của anh mình. Thế nào, chiếc xe này rất phong cách phải không...”

Vô số lần chiến tranh với Gia Minh, đây là lần đầu tiên Đông Phương Uyển chiến thắng, hơn nữa một sự thật khác bị phát hiện ra trước đây cũng được xác minh – quả nhiên muốn thuyết phục Gia Minh thì chỉ cần thuyết phục mấy người bạn bên cạnh hắn là được rồi - tâm tình Đông Phương Uyển vô cùng vui vẻ, trong lòng còn đang hoang tưởng đến tình cảnh sau này Gia Minh không có biện pháp nào trước mặt nàng. Gia Minh thì đang nhàm chán ngắm cảnh, nhìn qua giống như bị người đàn bà xấu xí bao nuôi, cuối cùng bắt đắ dĩ phải mang danh nam vũ công đứng đầu bảng... Mặc dù trong mắt bất kì ai, cách nhìn này

cũng nên đổi lại, dù sao Đông Phương Uyên vừa vừa có khí chất lại vừa xinh đẹp, mà từ bất kỳ mặt nào nhìn, Gia Minh cũng chỉ khiến người ta cảm thấy bình thường, không có gì đặc biệt cả.

Đông Phương Uyên mới mười sáu tuổi, đương nhiên không có bằng lái xe, chỉ là chiếc xe sport kia mang biển số chính phủ nên không có một cảnh sát giao thông nào dám tùy tiện đến kiểm tra nàg. Chẳng qua, xe thể thao phong cách vẫn duy trì tốc độ dưới 30km/h trong tình trạng giao thông rất tốt thì cũng là một chuyện đáng khinh bỉ. Ánh mắt Đông Phương Uyên chăm chú nhìn về phía trước, cẩn thận nhấn ga, cẩn thận đạp phanh, bẻ tay lái, đèn xanh vẫn còn ba giây nhưng nàg đã dừng lại trước vạch trắng, tuân thủ luật lệ giao thông đến tột đỉnh.

Bởi vì mỗi động tác của Đông Phương Uyên quá căng thẳng, dần dần, Gia Minh ngồi bên cạnh nàg cũng bắt đầu hơi căng thẳng theo, ánh mắt vô tình hay hữu ý quan sát nàg nhấn ga, đạp phanh, bẻ lái, chuẩn bị lao ra khỏi xe bất cứ lúc nào. Lại nói, tâm tình của hã bị ảnh hưởng như vậy, sợ rằng đây vẫn là lần đầu tiên, nếu biết được điều này, không biết Đông Phương Uyên có vì thế mà tự hào hay không. Nhiều lần Gia Minh cũng muốn đổi lại vị trí với Đông Phương Uyên, cho dù hã có lái chiếc xe này phóng với tốc độ 200km/h có lẽ cũng không hồi hộp như ngồi nhìn Đông Phương Uyên lái xe như vậy.

Trạm thứ nhất là cửa hàng bán quần áo, dường như Đông Phương Uyên muốn đồng bạn mình trở nên càng tuấn tú, càng chói mắt hơn một chút, nhưng khi nàg để Gia Minh thay mười mấy bộ vest xong, rốt cuộc mới chịu thừa nhận rằng đây là một nhiệm vụ khó có thể hoàn thành được. Phật nhờ cả sa người dựa quần áo, câu thành ngữ này không hề có ý nghĩa gì với Gia Minh, cho dù mặc quần áo như thế nào, Gia Minh vẫn luôn duy trì ấn tượng với người khác như “người qua đường”. Cuối cùng, chỉ có thể tùy tiện chọn một bộ để mặc, hãng hái vừa với dáng cao của Đông Phương Uyên bị đá kích.

“... Được rồi, lần này cũng không phải dạ hội rất chính thức, dù sao tất cả mọi người đều là thanh niên, cười nói vài câu là đủ rồi. Trong biệt thự có đồ nướng, có Billard, có máy vi tính, có máy chơi game, mình biết cậu không có hứng thú với chuyện về tài chính, việc này để mình làm là được, cậu xuất hiện trước mặt Lôi Khánh vài lần, sau đó muốn làm gì cũng được. Chẳng qua cậu nhất định phải chú ý đến Lôi Khánh giúp mình, những người đó giỏi nhất chính là bịa đặt sai sự thật, một khi mình và hã hơi thân cận một chút thì bên ngoài sẽ đồn đại như đó đã là sự thật vậy, rồi mấy ngày sau đó cha hã sẽ trực tiếp đến phòng bệnh của cha mình, nói nào là hai đứa trẻ tình trong như đã, đính hôn cho bọn chúng trước đi... Dù các loại cách nói. Hừ...”

“Mình cảm thấy Lôi Khánh cũng không tệ, hướng chỉ lại môn đăng hộ đối, rất xứng đôi...”

“Ghê tởm! Tên kia chỉ là kẻ ăn chơi trác táng, ngoài huênh hoang khoác lác ra thì thứ gì cũng không biết. Bạn trai của mình phải có là người có năng lực, là người đàn ông có thể đối mặt với bất kỳ khiêu chiến mà không chút sợ hãi nào. Hừ, loại người như hã cho dù có được tiếp nhận sự nghiệp của gia tộc mình thì cũng không có bao nhiêu năng lực tự bảo vệ..”

“Vị vậy mình mới nói hã và cậu rất xứng đôi...”

Nói đến chuyện khiến mình thấy ghê tởm, dường như Đông Phương Uyên cũng quên mất sự căng thẳng khi lái xe, tốc độ trở cũng nhanh hơn rất nhiều. Gia Minh nhỏ giọng làm bảm, mắt thấy Đông Phương Uyên hung hăng trừng mắt nhìn sang mới gờ tay lên cười nói:

“Nói đùa, nói đùa, chú ý lái xe đi. Mình nói là... Anh cậu rất phù hợp với tiêu chuẩn đó...”

“Đúng vậy, đáng tiếc lại là anh trai mình...”

Nhìn Đông Phương Uyển gật đầu không chút do dự, Gia Minh không khỏi không biết nói gì hơn. Cũng phải nói, mặc dù vẫn không hoà thuận với Đông Phương Uyển cho lắm nhưng Gia Minh cũng không hề xem thường nàng. Cô gái trước giờ luôn sùng bái người mạnh và tôn thờ lực lượng của tập thể này không tính là thiên tài gì, năng lực quan sát và sức sáng tạo của nàng kém hơn người anh trai nàng vẫn luôn sùng bái rất nhiều, nhưng cũng không thể không thừa nhận, trong lĩnh vực yêu thích, nàng thật sự đã cố gắng rất nhiều.

Giống như kế hoạch sản xuất đồ chơi lần này, những gì hai nữ sinh trung học là nàng và Hứa Nghị Đình cố gắng làm được, chưa nói đến có bao nhiêu thành công, nhưng lại sắp xếp mọi việc rất ổn định, hoàn toàn đi theo con đường thành công của những người đi trước, trong thời đại người người đều coi trọng đôi mắt, coi trọng sáng tạo và bất ngờ để giành thắng lợi này, nàng lại có thể tuân theo binh pháp chính đạo một cách cẩn thận tỉ mỉ như vậy, đối với một cô gái bị ánh sáng chói mắt của anh trai mình làm lu mờ, nửa tự học này mà nói, thực sự cũng có nhiều chỗ đáng quý.

Đương nhiên, cho dù có thừa nhận bản lĩnh của Đông Phương Uyển thì Gia Minh cũng tuyệt đối không đến nỗi thực sự chạy đến giúp nàng chơi đùa thành lập công ty sản xuất đồ chơi...

Bởi vì nói chuyện với Gia Minh về đề tài mình cảm thấy hứng thú nên tốc độ trên đoạn đường đi tới dạ tiệc này cũng nhanh hơn rất nhiều. Dưới ánh nắng vàng ối của một ngày sắp tắt, hai người đi đến một toà biệt thự ở ven biển. Nhìn vào trong qua hàng rào, Gia Minh có thể nhận ra rất nhiều người học cùng ở học viện Thánh Tâm, đương nhiên cũng không quen thuộc. Chủ nhà và những người khách đến trước đang đứng nói chuyện phiếm ở cửa, thỉnh thoảng có người đến liền chào hỏi chủ nhân, sau đó tiến vào bên trong.

“Người tổ chức lần tụ hội này... Ừ, chính là người hơi mập mạp kia, tên là Những người đi theo bảo vệ do Liễu Chính sắp xếp đương nhiên không được đi vào. Gia Minh và Đông Phương Uyển vừa nói vừa bước xuống xe ở trước cửa thì một chiếc xe thể thao cũng dừng lại cách đó không xa. Gia Minh nhìn qua, một thanh niên đẹp trai mặc đồ tây, tuổi chừng hai bốn, hai lăm bước xuống xe, sau đó mở cửa xe cho bạn gái mình ngồi ở phía sau, hắn đưa tay ra định nắm tay cô gái nhưng lại bị đối phương vô tình hữu ý tránh được. Bước ra từ ghế sau là một cô gái mặc váy màu tím sẫm, thanh lịch mà buồn bã, cô gái vừa xuống xe cũng nhìn thấy Gia Minh và Đông Phương Uyển đang đứng cạnh nhau.

Đó là Nhã Hàm.

Sau một khắc, Đông Phương Uyển nhích lại gần, khoác tay Gia Minh rồi nắm hắn.

“Chú ý, Lôi Khánh đã đến.”

Quay đầu lại, Lôi Khánh đang từ trong biệt thự đi ra ngoài. Gia Minh thờ dãi, cùng Đông Phương Uyển bước vào cổng...

ĂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 188

Tự Hội

Như Đông Phương Uyển đã nói, lần tụ hội này thuận tuý là thanh niên tham dự, là một bữa tiệc tương đối tự do, trong bãi cỏ ở phía sát biển có tiệc đứng, có đồ nướng, trong phòng khách có sàn nhảy, ở bên cạnh có bàn Billard, trong phòng giải trí của biệt thự có máy vi tính, có trò chơi điện tử, chơi bài, thậm chí còn có một đồng đồ chơi cho những người chưa thành niên. Người tham dự phần lớn là những thanh niên gia đình khá có địa vị, có người còn đi học, có người đã đi làm trong các công ty lớn, trong đó có người tài giỏi, có kẻ ăn chơi trác táng, có đàn ông tốt, có cô gái hư hỏng, người quen biết thì chào hỏi nhau, không nhận ra thì được người khác giới thiệu hoặc tự mình tiếp cận. Chủ đề của buổi tụ hội ngoài việc tìm kiếm bạn khác phái thích hợp thì cũng là tạo dựng các mối quan hệ khác nhau, chuẩn bị cho con đường trong tương lai của mình.

Sau khi chào hỏi chủ nhà, giới thiệu lẫn nhau, sau đó nói chuyện với Lôi Khánh lấy lệ, nhiệm vụ của Gia Minh đã căn bản hoàn thành. Lúc đi ra, trong ánh mắt Lôi Khánh nhìn Gia Minh ẩn chứa sự oán giận vô cùng lớn... Dù sao trò đùa dai trong quán cafe hôm qua của Gia Minh cũng khiến Lôi Khánh rất chật vật, đầu bị mặt bàn đập trúng, cafe, đường, kem cũng một số thứ khác bắn đầy lên mặt, chỉ là trước đó cũng có ý định khiến Gia Minh mất mặt nên hẳn cũng hơi chột dạ. Có lẽ đây cũng là nguyên nhân Đông Phương Uyển dẫn hắn đến làm bia đỡ đạn. Trong mắt nàng, Gia Minh luôn trì trệ đến bất ngờ, không hề có ý nịnh bợ hay nể tình bất cứ người nào, nếu là người khác thì sợ rằng đã bị trận dưới ánh mắt của Lôi Khánh, dù sao Lôi Khánh cũng không chỉ là một tên phá hoại vô dụng, mà sau lưng hắn còn có cả một gia tộc với lực lượng vô cùng mạnh.

Sau khi đối phó với Lôi Khánh xong, Đông Phương Uyển và Gia Minh liến mỗi người một ngã, bắt đầu tìm kiếm người có thể có trợ giúp đối với công ty sản xuất đồ chơi của mình rồi nhờ người giới thiệu. Gia Minh đi dạo xung quanh một vòng, cũng có một vài người chị họ của Hoàng gia đến bắt chuyện với hắn, chẳng qua, đối với người em họ tính cách khá quái gờ này, dường như các nàng cũng không định nói chuyện quá lâu.

Quay trở lại bãi cỏ bên bờ biển, ánh nắng đã tắt, chỉ còn chút rắng hồng cuối cùng lưu lại ở chân trời phía tây, đèn trong biệt thự sáng lên, chiếu sáng những bàn dài của tiệc đứng và các bàn đồ nướng, gió biển mang theo vị mặn làm không khí trở nên mát mẻ hơn. Nhà Hầm đang đứng rắc hạt tiêu lên cánh gà ở bên một lò nướng, người thanh niên đến đây cùng nàng vừa nói chuyện với nàng, vừa làm món nướng thê thâm không nỡ nhìn của hắn. Nhà Hầm hơi lơ đãng nhìn xung quanh, đến khi thấy bóng dáng Gia Minh thì mới quay đầu lại tập trung với món nướng và nói chuyện với người thanh niên bên cạnh.

Đứng bên hành lang hóng gió một lát, nghe tiếng nhạc vọng ra từ trong phòng. Gia Minh cầm hai xâu cá lên, gắp cho lò than bên cạnh bùng lên rồi thành thạo nướng. Trước kia hẳn quen sinh tồn nơi hoang dã, đã vô cùng quen thuộc với việc này, sau lại ở cùng với Linh Tĩnh và Sa Sa, thường xuyên làm món nướng trên sân thượng. Một lát sau, mùi thơm mê người đã lan toả ra.

Từ sau khi hiểu được tâm tư của Nhà Hầm, quan hệ hữu nghị giữa hai người đã tuyên bố kết thúc. Không thể là người yêu thì có thể là bạn, đây là quy định trẻ con không chút nghi ngờ gì. Thấy nàng đã có cuộc sống riêng của mình, Gia Minh cũng không muốn quấy rầy quá nhiều. Chỉ là thỉnh thoảng nhìn sang, cảnh Nhà Hầm cố hết sức gặm chiếc cánh gà vừa mới nướng xong cũng khiến hắn thấy hơi buồn cười. Thỉnh thoảng có người đến chào hỏi, cười cười

nói nói với nàng và người thanh niên bên cạnh, nữ có nam có. Nhìn vào phòng khách ở bên trong có thể thấy cánh Đông Phương Uyển đang trò chuyện rất vui vẻ với một số người. Đông Phương Lộ cũng đã tới, đang nói chuyện phiếm với mấy người Nương xong, Đông Phương Uyển bung theo một ly nước mời cũng đi tới, hưng phấn ra dấu OK với hắn:

“Quá tuyệt vời, lại biết thêm được nhiều người nữa. Ừ, có một người gia đình có một hệ thống siêu thị trên khắp cả nước, mình đã nói với hắn một chút về công ty đồ chơi của chúng ta, hắn nói hai ngày nữa sẽ đến xem thử, ha ha... Cậu nướng thật thơm, đúng lúc mình đang đói.”

Vừa nói, nàng vừa không chút khách sáo giành đi một nửa đồ ăn trên tay Gia Minh rồi gặm từng miếng một, sau đó lại lộ ra ánh mắt ngạc nhiên.

“Ồ, sao cậu lại nướng ngon như vậy được? Vừa rồi có một người đưa cho mình một xiên thịt bò... Rất khó ăn...”

“Đều là người làm chuyện lớn. Mình không có hứng thú với chuyện lớn mà chỉ thích những chuyện lật vật thể này.”

“Nếu tương lai cậu không làm được chuyện lớn, mình mời cậu đến làm đầu bếp cho nhà mình!”

Đông Phương Uyển hào phóng nói. Gia Minh cười, cầm một xiên cá, hai xiên thịt dê, một bắp ngô lên ném lên giá bếp lò. Đến khi Đông Phương Uyển lúng búng nói: “Mình cũng muốn một bắp ngô.” Mới ném thêm một bắp lên.

Vừa ăn vừa chờ ngô chín. Đông Phương Uyển thuận miệng nói:

“Này, cậu và cô Nhã Hàm cãi nhau sao?”

“Sao?”

“Mình thấy hôm nay hai người không chào hỏi nhau... Ừ, thực ra chưa đến kì nghỉ đã có vấn đề rồi, trước đây cô ấy không bao giờ phạt cậu, chẳng qua sau đó cô ấy lại hủy bỏ hình phạt với cậu, mình nghĩ hai người đã làm lành rồi chứ.”

“Bởi vì kết quả thi cuối kì của mình không tốt nên cô ấy quyết định sẽ không bao che cho mình trong một học kì.”

Đông Phương Uyển hơi sững sờ, sau đó xem thường:

“Dừng.. Mình không phải đùa trẻ...”

Gia Minh cười nhún vai, Đông Phương Uyển kéo ghế lại gần hắn hơn một chút:

“Này, có thấy tên đi cùng với cô Nhã Hàm kia không, nghe nói rất có thể hắn sẽ theo đuổi được cô Nhã Hàm nha. Mặc dù bây giờ vẫn chưa có tiến triển thực chất gì, nhưng thầy Hứa Mặc chưa bao giờ thành công mời được cô Nhã Hàm đi đến bữa tiệc nào, ít nhất thì hắn cũng thành công... Thầy Hứa Mặc thật đáng thương, yêu cuồng dại như vậy...”

“Ồ”

Đào mấy xâu đồ ăn trên vỉ nướng, Gia Minh thuận miệng đáp.

“Ừ, người kia là Mã Thác... Cái tên này nghe thật ghê tởm. Nghe nói gia đình hắn là xã hội đen mới nổi, cũng không có quyền thế gì. Chẳng qua nghe nói khi cô Nhã Hàm du học tại Cambridge thì hắn cũng học ở đó, mọi người đều là du học sinh Trung Quốc, đã sớm quen biết nhau, nghe nói bây giờ hắn đã là thạc sĩ, làm quản lý trong một công ty vốn đầu tư nước ngoài nào đó, gần đây trở lại Giang Hải, hai người thông đồng với nhau.”

“Dùng..”

Gia Minh cười, đưa bắp ngô đã được nướng chín cho nàng.

“Cái gì gọi là thông đồng với nhau, thật khó nghe, mà sao cậu cũng nhiều chuyện như vậy...”

Đương nhiên Đông Phương Uyển không phải người nhiều chuyện nếu không phải vì quan hệ giữa Gia Minh và Nhã Hàm thì nàng cũng không để ý đến những chuyện này. Nàng sững sờ một lát sau đó nhìn chằm chằm hắn, hiên ngang nói:

“Nhiều chuyện là thiên tính của phụ nữ, không biết sao?”

Sau đó đưa tay giành lấy tất cả mấy xâu nướng trên vỉ.

“Ừ, mấy xâu này để mình đem tặng đi, mình sẽ nói là mình nướng, đảm bảo những người đó sẽ nhìn mình bằng ánh mắt khác xưa, chưa biết chừng còn tiến thêm được một bước đến đơn đặt hàng sắp tới của chúng ta. Ha ha... Chào...”

Lại chiếm tiện nghi của Gia Minh một lần nữa, Đông Phương Uyển vẫy tay rồi chạy trốn đặc biệt mau, giọng nói cũng hung phấn khác thường. Gia Minh nhún vai, cảm thấy mình thực sự giống một đầu bếp, chẳng qua dù sao cũng không có việc gì, nướng đồ ăn để giết thời gian cũng không sao. Đặt thên vài xiên đồ ăn lên vỉ nướng, đợi đến khi đều chín, ngẩng đầu lên thì đã không thấy bóng dáng Nhã Hàm đâu, Đông Phương Uyển đang đứng trong phòng khách hăng say gặm nửa bắp ngô và cười nói với người khác, quả nửa là đang khoác lác về kĩ thuật nướng đồ ăn của mình, Đông Phương Lộ gật đầu cười với hắn.

Hắn mang đồ ăn đến ngồi lên lan can bên cạnh vườn hoa vừa ăn vừa hóng gió biển, nghe tiếng nhạc, tiếng cười nói vọng ra từ phòng khách. Trong cảnh náo nhiệt và không có quá nhiều người bên cạnh, Gia Minh cũng có thể nhớ tới vài chuyện đã trải qua, chẳng hạn như hắn từng trà trộn vào rồi giết người trong hoàn cảnh thế này vô số lần, hoặc xa hoặc gần, hoặc dùng dao hoặc dùng súng, hoặc dùng những cây tầm trúc có vẻ rất yếu ớt để đâm vào khoang miệng, cổ họng, vào mùa hè còn có thể trực tiếp đâm vào lồng ngực, nhưng việc đó yêu cầu phải cân nhắc cực kỳ cẩn thận, phải đâm xuyên qua trái tim thật chính xác, dù sao cơ thịt trên ngực khá dày, hơi chút sai lầm thì rất có thể cây tầm sẽ bị gãy. Đương nhiên, nếu như mục tiêu là người bình thường, hắn cũng có thể tiếp cận rồi tung một cú từ quyền thẳng vào lồng ngực, dùng lực lượng khổng lồ trực tiếp khiến trái tim đối phương ngừng đập.

Đang miên man suy nghĩ về chuyện này thì một người mặc đồ tím sẫm cũng đi tới từ một khúc quanh ở gần đó, sau khi thấy hắn, người này bỗng dừng lại. Đó đương nhiên chính là Nhã Hàm.

Nếu muốn làm như không nhận ra, vừa rồi Nhã Hàm chỉ cần đi thẳng qua là được, lúc này đột nhiên dừng lại một lát thì lại phải nói chuyện với nhau. Sau một lát Gia Minh đưa đồ trong tay ra:

“Cánh gà?”

“Ồ.. Chị không thích ăn cánh gà, hơn nữa...”

Ánh mắt Nhã Hàm hơi hỗn loạn trong chốc lát sau đó nàng mới hít sâu một hơi, lắc lắc hai bàn tay còn dính nước của mình.

“Hơn nữa... Chị đã rửa tay rồi.”

“Ồ.”

Gia Minh gạt đầu, đang suy nghĩ xem nên nói gì thì Nhã Hàm đã thêm vào một câu:

“Vậy thì... Cá nướng đi, chị vẫn hơi đói... Đang định ăn mấy món khác...”

Nhận lấy cá nướng từ tay Gia Minh, Nhã Hàm ngồi xuống bên cạnh hắn, cắn một miếng rồi lau đầu mỡ dính trên miệng, cười nói:

“Ừ, thật ngon, hoàn toàn không cùng một cấp bậc với đồ ăn chị nướng.”

“Vi vậy mới hỏi chị có muốn thử món cánh gà em nướng hay không.”

“Ừ...”

Nhã Hàm cười, do dự một lát rồi nói:

“À, tại sao em lại đến đây với Đông Phương Uyển, lại còn khoác tay nhau... Linh Tĩnh và Sa Sa đâu...”

Trước đây nàng từng mắng Gia Minh đa tình, mà câu nói vừa rồi rõ ràng cũng có ý đó. Gia Minh cười, kể cho nàng về chuyện Lôi Khánh, chuyện hôm nay Đông Phương Uyển đến tìm mình, sau đó là chuyện Linh Tĩnh và Sa Sa đưa đây. Đến khi nói xong tất cả những chuyện này thì vẻ mặt Nhã Hàm rất cuộc cũng tự nhiên hơn.

“Ồ, thì ra là như vậy. Lôi Khánh... Đúng là hắn không có nhiều năng lực lắm, cũng khó trách Đông Phương Uyển không thích hắn. Chi là nếu bị cản trở bởi lực lượng trong gia tộc thì sợ rằng Đông Phương Uyển cũng không thể từ chối được Lôi Khánh. Việc này...”

“Ừ, em nghĩ sở dĩ Đông Phương Uyển muốn thành lập công ty sản xuất đồ chơi kia cũng vì hy vọng có thể chứng minh năng lực của mình, để sau này không bị xem như lợi thế rồi tùy tiện vứt bỏ.”

“Đông Phương Uyển rất lợi hại, tính cách cũng rất mạnh mẽ. Có lẽ tương lai chị cũng không tránh khỏi bị đẩy ra ngoài làm lợi thế của gia tộc nha.”

Nàng quan sát phân ứng của Gia Minh, sau đó lại cười hơi mất tự nhiên, nhún vai nói.

“Ừ, tạm thời hắn là không sao. Sau chuyện về Lưu Văn Lý, người trong nhà rất ít khi nhắc tới những chuyện này, dù sao chị vẫn đang bị bệnh.”

“Em nhớ năm ngoái người nhà chị dự định đưa chị sang Mỹ để chữa bệnh, tại sao bây giờ vẫn chưa có tin gì cả?”

“Rất hi vọng chị rời đi rồi đi từ đó nhắm mắt làm ngơ, sau này cũng không có người chất vấn em về vấn đề đạo đức nữa sao?”

Nhìn Gia Minh, Nhã Hàm cười nói “Ừ... Nói đùa thôi, chẳng qua chuyện em ở chung một chỗ với Linh Tĩnh và Sa Sa thì nhất định chị sẽ phản đối, bởi vì chuyện này là không đúng, dù sao... Là không đúng...”

Gia Minh không phản bác được. Đường như Nhã Hàm cũng nhận ra lời nói của mình sẽ làm mất vui, cúi đầu im lặng một lát rồi mới nói tiếp:

“Năm ngoái phía Mỹ nói có tiền triển tới, đó chẳng qua cũng vì nhà chị mới đầu tư vào đó một số tiền lớn, bọn họ chỉ nói cho để nghe mà thôi. Đến cuối năm lại nói triển này không có tác dụng lớn lắm, còn phải nghiên cứu thêm một thời gian ngắn. Gần đây gọi điện thoại sang hỏi, họ lại nói có lẽ đến tháng mười một sẽ có đột phá. Tin bọn họ mới là lạ, dù sao chị cũng không muốn nghĩ đến những chuyện này... Huống chi hiện giờ vẫn không chế được, cảm giác tốt hơn là lo lắng khi phải thay thận rất nhiều...”

Những lời khổ sở mà yếu đuối này vừa nói ra, Nhã Hàm liền hơi hối hận, rút cuộc mình hi vọng hắn sẽ đồng tình hay thương hại đây? Gia Minh cũng không biết nói gì, cuối cùng, Nhã Hàm ăn hết cá nướng, đưa tay lên cười nói:

“Cánh.”

Gia Minh đưa cho nàng một chiếc cánh gà, Nhã Hàm cẩn thận xé ăn.

“Ồ, đúng là ngon hơn chị nướng, chiếc cánh chị nướng kia quá cứng, cũng không biết vấn đề ở chỗ nào... Đúng rồi, em còn nhớ một tên mập mập tên là Mã An chứ?”

Gia Minh nghĩ một lát rồi gật đầu:

“Là tên mập mập học trường trung học Tinh Huy kia, trước đây luôn tìm em và Sa Sa để gây chuyện, sau đó lại nhờ chị mới vào được học viện Thánh Tâm... Ồ, em còn nhớ có một lần hắn còn muốn lên chụp ảnh nude của Sa Sa...”

Nhã Hàm cười khúc khích:

“Không ngờ em còn nhớ hắn, hôm nay em thấy người đến đây với chị chứ?”

“Không phải... Chị định nói với em là tên mập mập hèn mọn ban đầu kia đã biến thành một người lùn tú như vậy chứ?”

“Làm gì có, à... Hắn là Mã Thác, là anh trai của Mã An, trước đây đã quen biết ở Cambridge, khi đó chị còn khá nhỏ, được ưu ái nhiều nhất trong số các du học sinh người Trung Quốc, hắn cũng giúp chị một số chuyện. Lần đó chị giúp em trai hắn vào học viện Thánh Tâm, sau khi hắn trở về, nghe thấy tên chị liền đến tìm. Sau đó chị cảm thấy, oa... Thế giới này đúng là hơi nhỏ...”

“Ừ... Nghe Đông Phương Uyển nói hắn đang theo đuổi chị, hơn nữa có vẻ như còn rất có hi vọng. Đáng thương cho Hứa Mặc...”

Nhã Hàm hơi chần chừ nhìn Gia Minh, muốn nói lại thôi, không biết nên nói thật để hẳn không hiểu lầm hay là nói dối để hẳn ghen, nhưng cuối cùng nàng vẫn nở nụ cười:

“Đâu có, chỉ là bạn bè bình thường mà thôi. Lần này ra ngoài cũng vì ở nhà quá lâu, bị mẹ hai của chị đá ra ngoài, không phải trước giờ em vẫn nói chị lười biếng sao? Hôm nay chiếc xe cũ của chị lại phải bảo dưỡng nên mới ngồi nhờ xe của hẳn tới đây... Ừ... À... Ừ...”

Nàng đang nói thì hốc mắt bỗng chua xót không nhận được phải cúi đầu xuống, cũng may nơi này khá tối, nàng không cho rằng Gia Minh sẽ thấy. Cũng vào lúc này, một giọng nói vang lên ở đằng xa:

“Này, Nhã Hàm, đến đây đi. May người Uyên Trinh đều ở bên trong rồi, nghe nói em đã đến nên muốn rủ em đánh Billard đó. Này...”

Quay đầu nhìn lại, Mã Thác kia đang hưng phấn vẫy tay.

“Ồ... Cũng là bạn học chị quen biết khi còn ở Cambridge.”

Nhã Hàm quay sang cười với Gia Minh.

“Em có muốn chơi không? Chị sẽ giới thiệu em với bọn họ.”

Câu này đương nhiên chỉ là khách sáo, Gia Minh khoát tay:

“Không cần đâu, em đánh Billard không tốt lắm, hướng chỉ một đũa trê lẫn vào giữa một đám người lớn các chị, có sự khác biệt nha.”

“Ha hã, thực ra chị đều ít hơn bọn họ vài tuổi, cũng xem như có sự khác biệt rồi. Chẳng qua... Chị biết em không thích lui tới với những người xa lạ này, chị đi trước đây.”

Nàng đứng đây, cầm theo chiếc cà phê mới ăn được một nửa rồi vẫy tay, “Chào.”

“Chào.”

Mang theo nụ cười, Nhã Hàm đi vài bước rồi lại quay đầu lại, nhưng cuối cùng vẫn phải xoay người rời đi, biến mất sau bức tường trắng ở chỗ rẽ của lối đi nhỏ. Gia Minh ngồi ăn rồi tự hỏi ý nghĩa cuộc nói chuyện vừa rồi, xem ra lại trở thành bạn bè, nhưng giữa hai người vẫn có một tầng ngăn cách không thể xoá nhoà được, hơn nữa sau này hẳn là nàng vẫn sẽ giữ thái độ nhìn như không thấy với mình đi. Chuyện như vậy, bất kể thế nào cũng sẽ khiến người ta thương cảm.

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 189

Người Theo Đuổi

Đêm về khuya, đống lửa trên bờ cát vẫn cháy, đại tiệc vẫn đang tiếp tục.

“Những tài liệu kia tôi đã đưa cho cô ấy xem, chỉ là... Kết quả e rằng sẽ khiến mọi người thất vọng.”

Gia Minh cầm một ly nước trái cây ngồi xuống một chiếc ghế trên bãi cỏ, vừa đến hỏi là người trước nay vẫn luôn bận rộn, Đông Phương Lộ. Nghe Gia Minh nói chuyện, hần cau mày uống một hớp rượu:

“Gián tiểu thư cũng không có cách nào ư?”

“Đúng là cô ấy đã trải qua nhiều chuyện khổ ly kỳ nhưng cũng không phải tự nhiên tiến hoá già như mọi người nghĩ, đối với phương diện dị năng, cô ấy không biết chút gì cả. Không ngờ hôm nay cậu cũng đến, nhân cơ hội này tôi cũng trả lại cậu phần tài liệu này.”

Đông Phương Lộ gật đầu, sau đó lại lắc đầu cười:

“Chuyện đó... Cậu cũng biết việc này. Ừ, dị năng già... Là như thế nào...”

“Tôi biết.”

Gia Minh thẳng thắn nói.

“Chuyện này đến bây giờ cũng không cần thiết phải che giấu, tôi cũng học được một số thứ, biết được một số thứ, là cô ấy dạy tôi... À, Viêm Hoàng Giác Tinh đúng không, tôi đã được nghe rất nhiều chuyện...”

“Có hứng thú không? Tôi có thể tiến cử cậu gia nhập.”

“Không. Không có.”

“Tôi cũng nghĩ vậy.”

Đông Phương Lộ cũng không có chút ngoài ý muốn nào.

“Chẳng qua hẳn là cậu rất lợi hại, trước đây tôi đã cảm thấy như thế, hơn mười phút trên lời đài mà Hàn Cương Thành lại không thể đụng được vào cậu,

trái lại còn bị cậu đánh lên. À, thầy Trần nói nếu cậu toàn lực ra tay mà không chút cố kỵ, sợ rằng hẳn không thể kiên trì được ba mươi giây trước mặt cậu.”

“Tôi không thích đánh nhau.”

“Tôi cũng nghĩ vậy... Nhưng ít nhất cậu có thể bảo vệ được Linh Tĩnh...”

Hắn cúi đầu cười, sau đó đứng lên.

“Chuyện này tôi sẽ thông báo với bên trên. Bất kể thế nào, xin chuyển lời cảm ơn đến Giản tiểu thư giúp tôi.”

Đông Phương Lộ nói xong liền xoay người rời đi. Gia Minh uống một hợp nước trái cây, quay đầu lại nói:

“Không Kiến Chi Trần.”

“Ừ?”

“Là mảnh vỡ của một viên xá lợi.”

Gia Minh giải thích.

“Trước kia có một hoà thượng có pháp danh là Không Kiến, nghe nói là tự nhiên tiến hoá giả, sau khi ông ta chết đi để lại một viên xá lợi, viên xá lợi này bị người khác đoạt đi rồi chia năm xẻ bảy, được một số người gọi là Không Kiến Chi Trần. Tổ Ngôn nói... Không Kiến Chi Trần có tác dụng ổn định tinh thần lực nhưng cô ấy không thể xác định là có hữu dụng hay không, vì vậy mới bảo tôi không cần nói. Ừ, nghe nói mấy năm trước ở châu Âu có tin tức về vật đó, chỉ là rất ít người biết, sau đó lại bị chứng thực là giả. Nếu như mọi người có hứng thú, hơn nữa lại dư thừa sức lực, tôi cảm thấy có lẽ nên điều tra thử xem...”

Dù sao Đông Phương Lộ cũng chưa phải là thành viên nội bộ chính thức của Viêm Hoàng Giác Tinh nên cũng không biết rõ về mấy thứ ít được nhắc đến này, hẳn hơi sững sờ rồi gật đầu:

“Được, cảm ơn!”

Đông Phương Lộ rời đi, chuyện liên quan đến Đông Phương Nhược xem như tạm thời kết thúc. Dù sao cũng phải nói, Đông Phương Nhược là đệ năng giả có khả năng tiên đoán, mặt khác, nàng lại là cháu ruột của Phương Chi Thiên, Viêm Hoàng Giác Tinh tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ mặc nàng. Nếu mình chỉ thuận miệng nói không biết cho có lệ, Viêm Hoàng Giác Tinh vốn vẫn còn chút hi vọng quá nửa là sẽ tiếp tục âm thầm điều tra mình, yêu cầu mình ra tay. Hiện giờ cho bọn họ một mục tiêu thì có thể dời đi rất nhiều sự chú ý.

Không Kiến Chi Trần kia mặc dù có vẻ khó tưởng tượng nhưng thực sự là một thứ khá kỳ lạ, trong trí nhớ của hắn, hơn mười năm sau, thứ đó được khai quật ra từ một ngôi mộ cổ, sau đó gây ra rất nhiều chuyện huyền ảo. Cũng trong sự kiện này, bọn họ gặp phải một đệ năng giả mạnh mẽ đến biến thái, khi đó Nguyên Lại Triều Sang cũng vì che chở hắn mà chết. Mà cho dù đến cuối cùng cướp được Không Kiến Chi Trần nhưng Gia Minh cũng thực sự không cảm thấy được nó có chỗ nào đặc thù cả, xem ra đó là thứ dùng cho đệ năng giả, còn trong mắt người bình thường, đó cũng chỉ là một mẫu xương của người

chết mà thôi Chẳng qua cũng phải nói, rõ ràng là Đông Phương Nhược có thể kéo dài mạng sống hơn mười năm nữa, tại sao sau khi trải qua sự kiện lần này lại đột nhiên xảy ra vấn đề chứ? Rốt cuộc là vì mình hay vì một kẻ thứ ba bí ẩn nào đó đang âm thầm động tay động chân... Nếu vì mình, vậy mấy lần đau đầu trước đây lại có quan hệ gì, chẳng lẽ nói Phương Hoàng kia cho mình sống lại, sau đó thậm chí còn cho mình lực lượng có thể miễn dịch với dị năng, hơn nữa bởi vì Đông Phương Nhược theo dõi mình nên năng cũng bị thương nặng?

Chuyện này nếu chỉ dựa vào trí tưởng tượng thì đương nhiên không thể đưa ra kết luận nhất định được. Một lát sau, Đông Phương Uyển vẫn bị Lôi Khánh bám riết kia chạy tới đây lôi kéo tấm bia đỡ đạn là hấn vào trong phòng khách khiêu vũ, mỗi câu nói đều thêm vào từ “chúng ta”, rồi lại nhắc đến vài mối quan hệ năng mới tạo dựng được để kích thích lòng trung thành đối với công ty đồ chơi của Gia Minh.

Khiêu vũ xong, Gia Minh đi đến một bên lấy nước uống, trong nháy mắt khi âm nhạc trở nên nhẹ nhàng, hấn nghe được loáng thoáng hai từ “Nhã Hàm”.

Gian phòng khách của biệt thự “... Tôi nói thật, con mẹ nó, thật khâm phục cậu, cô ta chính là một đoá danh hoa trong giới thượng lưu đó. Mấy năm từ khi cô ta trở về Giang Hải người theo đuổi luôn luôn không dứt, với ai cô ta cũng lễ phép, nhưng cũng không cho bất kỳ ai chút hi vọng nào. Hứa Mặc tuyệt đối là người theo đuổi cô ta kiên trì nhất, nhưng mà... Vừa rồi nhìn vẻ mặt cô ta khi nường đồ ăn với cậu tôi đã biết, cậu có hi vọng, cô ta tỏ ra rất thân mật với cậu...”

“Không phải chứ, như thế đã gọi là thân mật sao... Ồ, chẳng qua trong vòng hơn một tháng qua, hôm nay cô ấy cũng hơi khác...”

“Xin nhờ, sao cậu có thể so sánh cô ta với những người phụ nữ khác được. Từ nhỏ đến lớn Trương Nhã Hàm đã là thần đồng, nhảy lớp học vượt, thi đậu Cambridge, ra nước ngoài du học, cô gái như thế nếu không phải cực kỳ coi mở thì sẽ đặc biệt bảo thủ, cô ta đương nhiên thuộc loại đặc biệt bảo thủ... Cậu biết không, những năm gần đây, trừ chuyện xã giao bắt buộc trong công việc, những lần tụ tập riêng cô ta đều luôn từ chối, cái gì gọi là không cho ai chút hi vọng nào, đó chính là không cho ai bất kỳ hi vọng nào đó! Những gì một cô gái như thế theo đuổi chính là yêu đương trên tinh thần, cậu làm cô ta vui vẻ, làm cô ta hạnh phúc, cô ta sẽ hiến dâng thân thể cho cậu, cũng không giống với những cô gái tầm thường khác. Hôm nay cậu nắm tay cô ta, sau đó thì sao, ngày mai cậu chạm được vào ngực cô ta, ngày kia cô ta đã yêu cậu rồi lên giường, ít nhất thì bước đầu tiên cậu đã thành công.”

“Không phải, không phải... Tôi cũng đã nghe nói, cổ ấy không phải người như vậy... Như vậy...”

“Đương nhiên, người ở nơi này đều biết. Chẳng qua tôi đoán chừng sở dĩ cậu có thể mời được cô ta đi chơi quá nửa là vì gần đây cô ta thất tình. Ài, đúng rồi, chắc hẳn cậu đã biết chuyện Hứa Mặc theo đuổi cô ta rồi chứ, tôi biết cậu không có thù oán gì với Hứa Mặc cả...”

“Đương nhiên là tôi biết Hứa Mặc. Ban đầu những chuyện kia... Hừ, quan hệ của cậu và Hứa Mặc cũng không tốt đẹp gì, không phải ban đầu cũng bị hấn coi rẻ sao, dù sao nhà cậu cũng không bằng nhà hấn được, trước kia nhà cậu lại buồn lậu... Chẳng qua nhà hấn cũng nhiều tiền hơn nhà tôi, chúng ta có thể làm gì được chứ. Ồ... Cậu nói Nhã Hàm thất tình, là chuyện gì xảy ra?”

“Tháng năm có tin đồn Trương Nhã Hàm bị bạn trai bỏ rơi, nghe nói là sự thật. Thực ra trước đó tôi đã nghi ngờ rằng cô ta đã có bạn trai, chỉ là vẫn luôn che giấu mà thôi. Cậu nghĩ xem, tại sao một cô gái lại từ chối hẹn hò, từ chối hoa, thư tình của tất cả mọi người, là vì cô ta rất yêu bạn trai mình. Nghe nói hôm đó cô ta khóc cả đêm ở sau núi tại học viện Thánh Tâm. Hứa Mặc muốn thừa dịp đó để tấn công, kết quả là vẫn chưa từng thành công. A, không

nghĩ tới lại để cậu chiếm tiện nghi. Chẳng qua... không phải cậu theo đuổi cô ta cũng vì đã kích Hứa Mặc sao, tôi cảm thấy như vậy hơi...”

“Khó trách tôi luôn cảm thấy hơn một tháng nay cô ấy luôn rất trầm lặng, rất u buồn... À, ban đầu là vì Hứa Mặc, chẳng qua, cậu cũng biết đấy. Nhã Hàm vừa xinh đẹp mà tính tình lại rất tốt, tôi dĩ nhiên lại thật sự yêu cô ấy. Thực ra, thành thật mà nói hôm nay cô ấy không muốn đi, đã từ chối lời mời của tôi. Sau đó mẹ hai của cô ấy bắt cô ấy ra ngoài giải sầu nên cô ấy mới ngồi xe tôi đến đây. Sau đó không biết tại sao cô ấy lại trở nên vui vẻ hơn, tôi không hiểu lắm, tôi cũng không làm việc gì đặc biệt mà...”

Im lặng trong chốc lát.

“Ồ, có lẽ cô ta đột nhiên cảm thấy mặt nào đó của cậu rất hấp dẫn đi... Chuyện này rất khó giải thích, ít nhất... ít nhất thì cậu đã tiến triển được nhiều hơn những người khác, vui vẻ lên ...”

“Thành thật mà nói, nghe cậu nói vậy... Tôi thấy hơi sợ.”

“Bất kể thế nào thì cứ cố gắng theo đuổi đi, ít nhất cậu còn có hi vọng hơn Hứa Mặc, có hi vọng hơn những người khác, cố gắng hơn nữa đi. Phải biết rằng, Trương Nhã Hàm là con gái duy nhất của Trương Kính An, trước nay luôn được xem như bảo bối, nếu cậu có thể đối xử tốt với cô ta thì tương lai tất cả những gì thuộc về Trương gia đều không thể thoát khỏi tay cậu được. Đến lúc đó gia thế của Hứa Mặc lại là cái thá gì, một công ty vận tải viễn dương của nhà hắn không bằng được một phần ba Trương gia.”

“... Ài, bằng không thì dứt khoát như vậy đi... Tôi cũng chỉ nói thôi, có làm hay không là do cậu quyết định, dù sao loại chuyện này mấy thằng ranh con ở đây vẫn thường làm... Tôi đem thuốc mê đến cho cậu, chờ đến khi Trương Nhã Hàm chơi Billard mệt mỏi thì cậu mang tới. Dù sao thứ đó cũng không có tác dụng phụ, cô ta thấy buồn ngủ, chỗ này của tôi còn rất nhiều phòng trống... Bây giờ cô ta thất tình, lại có chút hảo cảm với cậu. Sáng mai cậu xin lỗi cô ta, để cô ta đánh một trận, mà nhiều người chúng ta lại biết được chuyện này, tiếp theo còn có thể thế nào nữa. Cùng lắm là... Cậu nói mình đột nhiên xúc động, để tỏ lòng ăn năn, cậu dứt khoát lấy dao chặt một ngón tay của mình là được. Trước đây tôi biết một người, bạn gái hắn vô cùng hận hắn, nhưng sau khi làm như vậy không phải là lại hoà thuận như lúc ban đầu sao. Dùng chiêu này tuy đau một chút, nhưng cho dù là Tiểu Long Nữ cũng sẽ phải cảm động... Hơn nữa, không phải cậu rất thích cô ta sao.”

“Tôi... Tôi dĩ nhiên...”

“Cũng coi như tôi làm việc thiện, để người có tình được kết thành đôi... Rốt cuộc là có làm hay không thì cậu tự quyết định đi.”

Mã Thác im lặng suy nghĩ. Phía sau cây cột, Gia Minh cầm ly nước lên uống một hơi cạn sạch.

***** Vòng qua bồn hoa, trong phòng nghỉ có năm bàn billard được đặt song song, hơn mười thanh niên nam nữ vây quanh chiếc bàn thứ hai vừa chơi vừa nói chuyện cười đùa. Cô gái đang đấu với Nhã Hàm kia cũng là bạn học khi còn ở Cambridge của nàng, tên là Lâm Uyên Trinh, lúc này nàng mặc váy màu lam xám, khuôn tai đá quý sáng lấp lánh dưới ánh đèn, rõ ràng là hình tượng tri thức thành công, chi là khí chất và bề ngoài vẫn kém hơn Nhã Hàm không ít, nàng đang cười nói với người khác một số chuyện vụn vặt về Nhã Hàm khi còn ở trường học trước đây.

Cầm hai ly nước, Mã Thác hơi do dự đứng nhìn từ đằng xa.

Lúc này mọi người đang chơi billard snooker, bóng màu đỏ đều đã vào rọ, bóng màu khác vẫn còn lại ba trái, Nhã Hàm kém hơn đối phương mười bốn điểm, nói cách khác, phải đưa được cả ba trái bóng còn lại vào rọ thì nàng mới có thể thắng được. Chẳng qua, nàng đang ngồi bên cạnh cười thân nhiên, có vẻ như Nhã Hàm không quá quan tâm đến trận đấu này. Đây cũng không phải thi đấu hữu nghị, người thua phải trả một trăm đồng cho mỗi điểm kém đối phương xem như là thắng thua thường phạt. Dĩ nhiên, chút tiền này đối với những người trước mắt cũng không đáng là gì, đều là thanh niên hăng hái, nếu như đánh cuộc trong những lần tụ hội tương tự thế này, thắng thua mười mấy, hơn trăm vạn cũng không phải không có.

Uể oải nhìn vị đàn chị đang ngắm góc độ. Nhã Hàm lại quay đầu nhìn quanh, thấy Mã Thác liền gật đầu cười, sau đó ánh mắt nàng hơi ngần ra, bởi vì phía sau Mã Thác không xa, Gia Minh đang đút tay vào túi áo nhìn sang bên này cười. Sau đó, Lâm Uyển Trinh đánh trật rồi gọi nàng lên đánh tiếp.

Quay đầu lại, nàng hơi chần chừ đứng dậy, vẻ mặt hơi hoảng hốt. Quen biết với Gia Minh không phải ngày một ngày hai, nàng cảm thấy trong ngực cười của hắn còn có ý khác. Một lát sau nàng mới hít sâu một hơi, lắc đầu cười, đi đến bên bàn billard rồi khom người xuống.

Trên bàn, trái bóng màu lam bị trái màu đen che khuất, góc độ vô cùng khó. Nhã Hàm nhắm mắt lại một lát rồi mở ra, thay đổi lại góc độ, cốp một tiếng giòn vang, bóng trắng đụng vào băng rồi bật ngược trở lại đụng chính xác vào trái bóng màu lam, bóng màu lam rơi vào rọ. Mọi người trừng mắt nhìn.

“Thật sự là quá may mắn...”

Lâm Uyển Trinh cảm thán, mọi người đều là nghiệp dư, trình độ của Nhã Hàm nàng đương nhiên biết, đột nhiên lại xuất hiện một cú đánh, với trình độ cao như vậy thì cũng chỉ cho là may mắn.

Nhã Hàm cười mà không nói gì, khom người xuống tiếp tục đánh, bóng màu hồng vào rọ, sau đó là bóng màu đen. Trận đấu kết thúc, Nhã Hàm thắng bốn điểm. Mọi người vỗ tay hoan hô, ba cú đánh cuối cùng thực sự là quá đặc sắc.

“Chuyện gì vậy, quá khó tưởng tượng.”

Lâm Uyển Trinh cười.

“Rõ ràng là trình độ của Nhã Hàm cũng chỉ xấp xỉ với mình, trước đó mấy ván mình cũng đã thấy, tại sao lần này có thể lợi ngược dòng như vậy được. Nhã Hàm, em nói đi, có phải em đã được huấn luyện chuyên nghiệp, cố ý trêu chọc chị phải không... Trái bóng màu lam kia nhất định không thể đánh vào rọ được...”

“Ồ, đột nhiên cảm thấy... Ừ, linh cảm đến...”

“Thua em rồi, thua em rồi... Đây, Mã Thác, anh tới rất đúng lúc, tiếp sức, tiếp sức, không phải trước đây anh từng có thành tích đi một cơ một trăm lẻ hai điểm sao. Chẳng qua bây giờ Nhã Hàm rất lợi hại nha, coi chừng nàng một cơ liền dọn bàn đó.”

“Ồ, tôi? Có thể không?”

Mang nước đi tới, trên trán Mã Thác đã chảy mồ hôi hột, Anh mắt hắn nhìn Nhã Hàm. Nhã Hàm cười nhún vai:

“Không sao cả, chơi thì chơi, dù sao khi còn đi học chúng tôi thua anh cũng không phải lần một lần hai.”

“Ừ, vậy thì chơi một ván. Đứng rồi, Nhã Hàm, em mệt rồi, uống nước đi.”

Hấn vừa nói vừa đưa ly nước trong tay tới.

Nhã Hàm gật đầu cảm ơn rồi nhận lấy ly nước định uống, sau một khắc, ly nước kia bị một bàn tay từ phía sau nâng nắm lại vững vàng. Cùng lúc đó, Mã Thác đột nhiên hét lên như phát điên:

“Cậu muốn làm gì!”

Bởi vì ngay trước mặt mình, mà giọng nói kia cũng rất lớn khiến Nhã Hàm bị dọa đến đột nhiên ngừng ra.

“Sao... Chuyện gì vậy...”

ẤN SÁT

Phản Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 190

Một Loại Tương Tư

“Sao... Chuyện gì vậy...”

Mã Thác đột nhiên hét lớn khiến những người xung quanh giật nảy mình. Nhã Hàm cũng sững sốt. Nàng đã từng luyện tập ở võ quán, có người đưa tay đến lấy đồ vật trên tay mình, phản ứng đầu tiên là phản xạ có điều kiện nắm chặt tay lại, quay đầu lại mới thấy Gia Minh đang đứng cạnh nàng, đưa một ly nước khác tới.

“Uống ly này đi.”

“Ừ...”

Mặc dù trong chốc lát không hiểu được chuyện gì xảy ra, nhưng nếu là Gia Minh nói, nàng lập tức gạt đầu theo thói quen rồi đổi lại ly nước với Gia Minh. Khi uống xong một ngụm nước mới phát hiện cơ bàn, billard cũng bị Gia Minh lấy đi, trên mặt hấn nở nụ cười vô hại.

“Có thể đổi người không? Cô Trương, cô đánh cũng mệt rồi, để em thay cô đi.”

Đột nhiên lao ra, không thêm bất chuyện, vô duyên vô cớ đổi lại ly nước trên tay Nhã Hàm, hơn nữa còn có tiếng hét đột nhiên của Mã Thác, trong thời gian ngắn mọi người vẫn không hiểu rõ ràng là chuyện gì xảy ra. Lâm Uyển Trinh đứng bên cạnh cười nói:

“Thay Nhã Hàm đánh sao, em trai, em là gì của Nhã Hàm?”

Gia Minh nhún vai rồi quay lại nhìn Nhã Hàm. Nhã Hàm hơi do dự rồi cười nói:

“Ừ, nó là em trai em, Cố Gia Minh. Gia Minh, Uyển Trinh là bạn học từ thời đại học của chị, khi còn ở Cambridge, chị ấy rất tốt với chị.”

“Chào chị Uyển Trinh.”

Gia Minh chào theo đúng tiêu chuẩn của học sinh ba giỏi. Mọi người bắt đầu nghĩ Trương Kính An chỉ có một người con gái là Nhã Hàm, tại sao lại xuất hiện thêm một đứa em trai, mà tính ra một gia tộc lớn như vậy, anh em họ đương nhiên có không ít, chỉ là nhìn thái độ đặc biệt thân mật của Nhã Hàm khi nói chuyện, rõ ràng là hấn rất thân cận với một chi nhà Trương Kính An. Một số người thầm ghi nhớ cái tên này, nói không chừng trong tương lai tài sản của Trương gia sẽ rơi vào tay chi thứ này đi.

Nàng giới thiệu hấn với Lâm Uyển Trinh, đương nhiên còn có cả Mã Thác đang nhìn chăm chăm vào ly nước trong tay Gia Minh. Sau khi bọn họ chào

hỏi lẫn nhau xong. Nhà Hâm cũng hơi nhúu mày, nhìn ly nước trong tay Gia Minh, sau đó lại quay sang nhìn Mã Thác, mặc dù thường ngày nàng cũng không tham gia những buổi tiệc thế này nhiều lắm nhưng dù sao cũng đã quen thuộc, thấy ánh mắt của Mã Thác và thái độ của Gia Minh, trong lòng nàng đã có suy đoán bước đầu.

“Như vậy... chơi chứ?”

Đặt ly nước lên bàn như không có chuyện gì, ngón tay Gia Minh gõ loong coong lên chiếc ly tùy tinh, cười nhìn sang Mã Thác. Mã Thác do dự một lát, sau đó gạt đầu một cách mất tự nhiên:

“Ồ... Đương nhiên rồi... Ai đánh trước?”

“Ừ, anh đánh trước đi.”

Mắt thấy Mã Thác đi tới, Gia Minh thuận tay cầm chiếc ly tùy tinh kia đặt sang bên cạnh, sau đó mới phất tay.

“Chờ một chút, phải nói trước, bình thường chơi trò này đều tính tiền theo điểm, các anh chơi bao nhiêu một điểm?”

“Một trăm...”

“Quá ít.”

Không đợi hắn nói xong, Gia Minh liền thuận miệng cắt đứt lời của hắn, sau đó lấy ví của mình ra.

“Một trăm đồng thì không vui chút nào, chị Nhã Hâm, chị nói xem nên chơi bao nhiêu...”

“Ồ, suy nghĩ cẩn thận một chút, em không mang theo nhiều tiền lắm, chị Nhã Hâm, cho em mượn một ít được không?”

Một tràng lời lộn xộn như rang đậu, Mã Thác thậm chí không có cơ hội để nói. Lúc này Nhã Hâm nhìn ly nước bên cạnh rồi lại nhìn Gia Minh, vẻ mặt nàng hơi hoảng hốt không biết đang suy nghĩ điều gì, đến khi Gia Minh gọi nàng mới kịp phản ứng, mở túi xách ra:

“Ừ... Em muốn bao nhiêu?”

Mọi người nhìn soi mói, Gia Minh cười:

“Có bao nhiêu muốn bấy nhiêu.”

Tính cả Nhã Hâm, tất cả mọi người đều ngẩn ra sau đó những người xung quanh bắt đầu bàn luận xôn xao. Nhã Hâm là con gái duy nhất của Trương Kính An, mà mọi người đều biết, Trương Kính An cực kỳ chiều chuộng đứa con gái này, làm cô giáo ở học viện Thánh Tâm chỉ là do nàng thích như vậy, nếu tính thực lực sau lưng nàng, nếu cần cô gái ôn hoà trước mặt này lúc nào cũng có thể lấy ra số tiền tính bằng tỷ. Như vậy, có bao nhiêu muốn bấy nhiêu là khái niệm gì, vay tiền cũng có thể như vậy sao?

Từ một trăm đồng tăng lên một ngàn đồng, một vạn đồng cũng không là gì, nếu không phải tiền mình kiếm được, cùng lắm là bị người khác nói mình ăn chơi trác táng mà thôi. Nhưng rõ ràng là thiếu niên trước mắt này từ đầu đã nhắm vào Mã Thác, quả thực là muốn dùng trận billard này để ép chết đối phương - điều kiện tiền quyết là trình độ của hắn cực kỳ lợi hại.

Mọi người không phải kẻ ngốc, lúc này đều đã đánh hơi được bầu không khí không bình thường. Ánh mắt đảo quanh Mã Thác, Nhã Hàm và ly nước kia. Lâm Uyển Trinh vốn muốn mở miệng nhưng cuối cùng vẫn không nói gì - nếu thực sự là ly nước kia có vấn đề, vậy thì hắn cũng đáng đời - mời người khác đến nhà chơi rồi đánh thuốc mê người ta, sau đó làm một số chuyện đốn mạt, chuyện này cũng không hiếm thấy với một số thanh niên có tiền lại không có giáo dục. Nhưng chuyện như vậy, hoặc là người tình ta nguyện, hai người dùng thuốc rồi làm chuyện gì thì cũng không ai nói gì được, hoặc là làm chuyện đó với người gia đình không quyền không thế, sau đó bồi thường một số tiền, cho dù có bị kiện ra toà cũng không sợ. Song nếu làm chuyện này với Nhã Hàm, rất khó có thể không khiến người ta liên tưởng đến gia thế của nàng... Tên Mã Thác này bị điên rồi sao...

Mặc dù xuất thân từ xã hội đen nhưng với loại chuyện này Mã Thác cũng chưa làm bao giờ, bị “Tiền lương làm việc ở học viện Thánh Tâm mấy năm nay và tiền thu nhập thêm vẫn còn thừa lại một ít, còn có hơn một trăm vạn... Mặc dù tài khoản có thể chi trước nhưng... Một trăm vạn, được không?”

Nhận lấy tờ chi phiếu, Gia Minh nhún vai:

“Cũng tạm được.”

Sau đó hắn trực tiếp ném chi phiếu lên bàn, “Anh xem, tôi đã mượn được tiền. Nếu anh không chê ít thì chúng ta bắt đầu thôi.”

Một trăm vạn.

Không còn ai cho rằng đây chỉ là một cuộc chơi hữu nghị.

Mã Thác đưa tay lên lau mồ hôi hột trên trán. Đương nhiên hắn có thể từ chối, chỉ là vấn đề ở chỗ thái độ của Trương gia đối với mình sau này sẽ như thế nào. Trước mắt mình có việc làm ở nơi khác, em trai cùng đã đi nơi khác học đại học, nhưng cha mình còn lăn lộn trong xã hội đen tại Giang Hải. Với thế lực của Trương gia, nếu bọn họ muốn trả thù vì chuyện này, với hồ sơ phạm tội của nhà hắn thì tuyệt đối không còn nơi nào có thể đi.

Đúng như Dịch Hoa Anh nói, ban đầu hắn tiếp xúc với Nhã Hàm, thứ nhất là vì Nhã Hàm xinh đẹp và gia thế của nàng, thứ hai là vì mâu thuẫn giữa hắn và Hứa Mặc, vốn không ôm hi vọng quá lớn nhưng vừa rồi Dịch Hoa Anh lại mang đến hi vọng cho hắn: Thái độ của Nhã Hàm với hắn có vẻ như tốt hơn so với Hứa Mặc, hắn có hi vọng, nhưng sau khi phân tích một lúc thì hi vọng này lại dường như lập tức sụp đổ. Nhã Hàm thậm chí có thể khốc cả đêm vì người đàn ông nàng yêu, có thể từ chối tất cả các lời mời của Hứa Mặc và những người khác, vậy thì nàng nói cười với mình cũng có lẽ gì, quan trọng nhất là có lẽ nụ cười kia căn bản không phải dành cho mình, có lẽ khi đó nàng đang nghĩ đến người đàn ông nàng yêu kia, điều này hắn cũng nghĩ đến nhưng lại không muốn nói ra.

Cho nên trong nháy mắt, Nhã Hàm và bối cảnh, thế lực khổng lồ sau lưng nàng dường như lại cách mình rất xa. Không phải chưa thất vọng, mà là chưa từng có hi vọng, tạm thời không nói có phải Dịch Hoa Anh kích động động hắn vì không vừa mắt với Hứa Mặc hay không, kết quả cuối cùng là hắn thực sự bị thuyết phục. Đánh thuốc mê là chuyện nhỏ, hắn đã nghe vô số người nói rằng đã làm chuyện này, nào ngờ đến lượt mình thì lại gặp bất trắc như vậy.

Vấn đề là hiện tại nên giải quyết thế nào, không phải không có tiền, nhưng liền lúc lấy ra một trăm vạn thì hẳn vẫn cảm thấy đau lòng, không phải hẳn không thể từ chối trận đấu này, mà là hẳn không dám. Thắng bé kia muốn thay Nhã Hàm chơi. Nhã Hàm lấy ra một trăm vạn, điều này nói rõ Nhã Hàm vốn luôn mềm lòng muốn có ý dè dặt chuyện này xuống, chỉ cần xong trận này, bất kể là thắng hay thua - nếu mình thắng thì đương nhiên còn phải đem tiền trả lại - từ nay về sau cũng xem như được dàn xếp ổn thoả.

Hắn vô thức nói thật:

“Tạm thời tôi không mang theo nhiều tiền như vậy, ..”

“Không sao, tôi tin tưởng nhân phẩm của anh. Thắng, anh có thể lấy số tiền này, nếu thua thì viết giấy nợ lại là được rồi.”

Gia Minh cười móc một đồng xu ra.

“Vậy thì mặt trước thì anh đánh trước, nếu là mặt sau thì tôi đánh, thế nào?”

Mã Thác hơi do dự nhìn về mặt khó đoán của Nhã Hàm, sau đó Dịch Hoa Anh vừa mới nói chuyện với hai người chị họ của Gia Minh bước tới từ đằng sau, ghé vào bên tai Mã Thác nói gì đó. Mã Thác cắn răng, rốt cuộc cũng gạt đầu:

“Bắt đầu đi.”

Thắng nhóc này chơi billard chắc cũng không ra sao, mình muốn thắng nó thì chỉ là chuyện nhỏ, trước cứ đánh thắng rồi xin lỗi Nhã Hàm - đương nhiên không thể nhận chi phiếu - tạm thời chi có thể như vậy, hay là mình dứt khoát thua sẽ tốt hơn?

Sau một phen suy tư, hắn quyết định mình cứ đánh thắng trước, sau đó lại nhận lỗi với Nhã Hàm thì có vẻ thành tâm hơn. Chi là hướng phát triển của mọi chuyện không cho hắn có nhiều cơ hội lựa chọn.

Kết quả khi tung đồng xu là Mã Thác đánh trước. Hắn từng tập luyện billard rất cẩn thận, từng có thành tích một cơ ăn chín mười tám điểm, tự tin rằng mình cũng không kém những tuyến thủ chuyên nghiệp là bao. Đương nhiên, cơ đầu tiên không phải ai cũng có thể đưa bóng vào rọ được, một cơ đánh ra, bóng trắng vừa nhẹ nhàng chạm vào bóng đỏ liền dừng lại, lưu lại cho Gia Minh cơ đầu tiên không có ý nghĩa gì cả.

Đi tới bên bàn, Gia Minh đánh nhẹ vào bóng trắng, bóng đỏ hơi lặn một chút, nhưng đương nhiên vẫn chưa có gì đặc sắc.

Theo tình huống này, cơ tiếp theo là có thể ăn điểm... Mã Thác trầm nghĩ rồi đánh cho bóng đỏ hơi tán loạn ra một chút, song bóng trắng gần như vẫn nằm sát bóng đỏ, trong mắt mọi người, hầu như không thể một cơ liền đưa bóng vào rọ. Gia Minh hít sâu một hơi, hay tay chống lên bàn quan sát hơn nửa phút rồi mới khom người xuống.

Trong nháy mắt, một tiếng cộp giòn vang, mười lăm trái bóng đỏ bắn ra, trái bóng đỏ bên cạnh bóng trắng đụng mạnh vào trái thứ hai, trái thứ hai đập băng rồi bắn ngược trở lại dọc theo băng, đẩy trái thứ ba ra ngoài, trực tiếp rơi vào rọ.

Điểm đầu tiên.

“Thật may mắn một trái vào rọ.”

Lâm Uyển Trinh ở bên cạnh cười nói.

Không hề do dự, Gia Minh đi đến góc bàn, khom người, bóng trắng bắn thẳng tới trái bóng màu đen có điểm cao nhất, vào rọ, tám điểm. Cú đánh này gần như thẳng tắp nên mọi người cũng không ngạc nhiên gì, đợi đến khi lấy trái bóng đen ra đặt lên bàn lần nữa. Gia Minh lại đánh một trái đỏ vào rọ.

Chín điểm.

Khi trái bóng màu đen vào rọ lần thứ hai, sắc mặt Mã Thác bắt đầu thay đổi, người xung quanh cũng bắt đầu tỏ ra ngạc nhiên. Có thêm rất nhiều người vây lại xem, ngay cả Đông Phương Uyển một mực luôn qua lại giữa phòng khiêu vũ và bãi cỏ cũng đi tới, nhìn Gia Minh đang đánh billard, nâng tỏ ra kinh ngạc.

Từ lúc đầu mình mời hắn đi đến khi mua quần áo, rồi đến bữa tiệc, bắt kể làm chuyện gì hắn đều không để lại nhiều ấn tượng về sự tồn tại của mình với người khác. Lần vào giữa đám người, hắn thật sự khá bình thường, bề ngoài và phong cách cũng không có chút đặc biệt gì, song vào lúc này, phong cách của hắn hoàn toàn thay đổi.

Ánh mắt nhìn chằm chằm lên bàn, tính toán chính xác, khom người, đánh bóng, lúc này dường như Gia Minh hoàn toàn biến thành một tuyên thủ billard chuyên nghiệp. Ngay cả bộ vest bình thường hắn đang mặc kia lúc này cũng tựa như càng trở nên cao quý, cả bầu không khí quanh bàn chỉ vì hắn mà trở nên đặc biệt mãnh liệt.

Thế này... Chính là kết quả sau khi được chị Tô Ngôn dạy dỗ sao...

Bóng đỏ, bóng đen, bóng đỏ, bóng đen... Luật snooker quy định phải đánh một bóng đỏ vào rọ, sau đó đi cơ tiếp bằng cách đánh một bóng màu khác, mà bóng màu đen có điểm số cao nhất, theo lý thuyết, điểm số cao nhất có thể đạt được trong một ván là một trăm bốn mươi bảy điểm. Đối với một tuyên thủ chuyên nghiệp, một cơ ăn được hơn một trăm bao nhiêu điểm là tiêu chuẩn để cân nhắc thực lực, mà xem thái độ của Gia Minh lúc này, rõ ràng là hắn đang hướng tới mục tiêu một trăm bốn mươi bảy điểm này. Khi bóng đen vào rọ lần thứ sáu, điểm số của hắn đã là bốn mươi tám, quanh bàn vây quanh đầy người, hai người chị họ của hắn chen chúc ở cách đó không xa đang mở trừng mắt lên hết như đang nhìn một người ngoài hành tinh.

Bốn mươi chín điểm.

Năm mươi sáu điểm...

Năm mươi bảy điểm...

Đến khi bóng đen vào rọ lần thứ mười, đạt được tám mươi điểm, rốt cuộc Gia Minh cũng đánh hồng lần đầu tiên, bóng đỏ không vào rọ, song bóng trắng dính sát vào bóng đỏ, một góc cực khó. Chỉ là, snooker với điểm số cao nhất là một trăm bốn mươi bảy điểm, trừ khi tiếp theo Gia Minh không ngừng phạm quy rồi bị trừ điểm, nếu không thì Mã Thác không có bất cứ cơ hội thắng lợi nào.

Thở ra một hơi, Gia Minh quay đầu lại vẫy tay với Mã Thác đầu đã đầy mồ hôi:

“Đến lượt anh.”

Với trình độ thể hiện ra vừa rồi của Gia Minh thì khả năng phạm quy là rất nhỏ, cho nên cơ tiếp theo, Mã Thác không thể đưa bóng đờ vào rọ.

Ôm cơ đứng đây, Gia Minh bắt đầu kết thúc công việc.

Đứng cạnh bàn, Nhã Hàm lẳng lặng nhìn hần hết như người mất hồn.

Không ai có thể tưởng tượng nổi nàng quý trọng tình cảm giữa mình và Gia Minh đến thế nào.

Chiến tranh lạnh, đã hơn ba tháng, không gặp nhau cũng gần hai tháng rồi. Ban đầu là nàng quyết định không nói chuyện, không lui tới nữa, từ đó về sau Gia Minh sống vui vẻ, hạnh phúc với Linh Tĩnh và Sa Sa, còn nàng thì nhốt mình trong bóng tối để sự cô độc và nỗi đau gặm nhấm cõi lòng.

Lượng công việc khổng lồ ở trường học không làm nàng quên đi những chuyện đó, làm việc quá sức và mất ngủ vào ban đêm kéo dài khiến bệnh tình của nàng tái phát một lần vào tháng bảy. Nằm trong bệnh viện lạnh lẽo, nàng nhớ lại tình cảnh năm ngoái khi mấy người Gia Minh đưa nàng tới bệnh viện, đó là lần Gia Minh nhiệt tình giúp mình giải quyết chuyện bị ép hôn. Mỗi ngày hần, Linh Tĩnh và Sa Sa đều thay phiên nhau đến trông nom nàng, khi đó bọn họ là bạn tốt, hiện giờ bọn họ là một người đàn ông đa tình và tích địch đáng xấu hổ. Ba người bọn họ trải qua từng ngày vui vẻ hạnh phúc, nhưng nàng chỉ có thể nhớ đến những chuyện đã qua để rồi đau lòng bật khóc... Nàng có thể làm gì khác...

Chỉ có khóc, vẫn khóc, vẫn không ngừng khóc...

Sau khi lành bệnh, người nhà không cho phép nàng xen vào bất cứ việc gì ở trường học nữa, khiến nàng có nhiều thời gian nghĩ về những chuyện đó hơn. Sau đó Mã Thác tới, đối với vị đàn anh đã từng giúp đỡ mình khi còn ở Cambridge này, nàng cảm kích hần. Ban đầu một mình nàng đến Cambridge chẳng khác gì trốn nhà đi, không có một ai trong nhà ủng hộ, những du học sinh cùng đồng hương này đã giúp nàng rất nhiều, cho nên trong lòng nàng vẫn ghi khắc những điều này.

Mã Thác có ý với nàng, nàng có thể nhận ra nhưng không thể thẳng thắn nói ra lời từ chối, như vậy cũng quá đáng ghét. Huống chi có người mỗi ngày đều đến nhà, nàng phải tiếp đón, buổi tối nhớ đến nhiều chuyện nhưng cũng không dám khóc nhiều lắm để tránh người khác nhìn thấy đôi mắt sưng húp của mình. Về điểm này, Mã Thác trái lại lại có ý nghĩa tích cực với nàng, dù sao thì nàng cùng là cô gái bảo thủ, trực tiếp nói ra câu “tôi thất tình, tôi muốn nghỉ ngơi” như đã nói với hiệu trưởng trước đó, bất kể thế nào nàng cũng không làm được.

Đến buổi tiệc với Mã Thác là chuyện nhỏ, thậm chí gặp lại Gia Minh mới là chuyện lớn nhất trong vòng mấy tháng qua của nàng. Thấy Đông Phương Uyên khoác tay Gia Minh, trong lòng nàng oán giận đến tột đỉnh - tên kia lại đa tình. Đông Phương Uyên lại cũng thông đồng với hần - tâm tình này giống như là oán trách: Em muốn đa tình thì người đầu tiên cũng phải là chị chứ. Đương nhiên cũng chỉ là nghĩ vậy.

Nàng không chịu chào hỏi với Gia Minh, trong lòng còn hoang tưởng rằng Gia Minh vốn luôn biết lẽ phép sẽ chủ động đến nói chuyện với mình - tâm tình này quả thực chính là uống rượu độc giải khát - nhưng nàng thực sự không ngờ được Gia Minh lại cho rằng không nên quấy rầy nàng nữa, cho dù hai

người đứng nướng đồ ăn cách nhau không xa nhưng hẳn vẫn không chịu đi qua, trong lòng nàng càng thêm tức giận. Cười nói Mã Thác hồi lâu, rồi lại nghĩ tới trước giờ chỉ là mình yêu đơn phương, trong lòng nàng đau khổ, oán giận ăn hết một chiếc bánh gà khó nuốt, sau khi tâm tình bình phục liền cảm thấy chỉ muốn phun ra. Đi ra từ nhà vệ sinh, nàng lại nhìn thấy Gia Minh đang ngồi bên hành lang ăn thứ gì đó, trong lòng liền không nhịn được muốn đi qua nơi đó.

Nàng cùng không phải cô gái bốc đồng, những luận lý vẫn đã ăn sâu vào suy nghĩ khiến nàng cảm thấy không nên đến gần Gia Minh nữa, bởi vì bất kể thế nào thì vẫn không có kết quả gì. Nhưng nước mắt trong hai tháng qua đã đè ép nàng đến không thở nổi, đi qua như bị thần xui quý khiến, hai loại suy nghĩ tranh đấu trong lòng, một loại nói nàng lên trở về, một loại thì nói nàng nên tỏ ra vô tình gặp được, vẫn còn chưa phân thắng bại thì hẳn đã thấy mình rồi.

Sau hơn hai tháng, rốt cuộc hai người cũng nói chuyện với nhau. Bên ngoài nàng tỏ ra bình tĩnh nhưng trong lòng lại đang kích động đến tột đỉnh, đặc biệt là sau khi Gia Minh chủ động nói rõ quan hệ với Đông Phương Uyển, tâm tính oán hận lập tức bị quét sạch sành sanh. Song cùng với cảm giác vui vẻ này, sự mong đợi, khổ sở, giãy dụa ùn ùn kéo đến, nàng không nên tới, bởi vì cho dù thế nào thì hẳn vẫn không thuộc về nàng. Chỉ là biết rất rõ rằng không nên tới nhưng nàng lại không kiềm chế được, mặc dù không kiềm chế được nhưng nàng vẫn biết rằng mình thực sự không nên tới...

Sau đó Mã Thác gọi nàng đi đánh billard vốn muốn nói “tôi không đi” nhưng thân thể lại bị suy nghĩ đã được xác định từ trước kéo lên, không có cách nào cả, chỉ có thể nói lời chào. Thời gian sau đó, trong lòng nàng như bị một sợi dây thun thô ráp cửa vào, cảm giác thô ráp kia giày xéo cõi lòng nàng, dần dần đau đớn, dần dần rỉ máu, sang trái lại sang phải... Đường như thân thể bị cắt thành vô số mảnh.

Tiếp sau đó, Mã Thác đem nước đến, Gia Minh cũng đến. Mãi đến tận bây giờ... Trận billard này hẳn vì nàng mà đánh nhưng tâm tư nàng hoàn toàn không ở đây. Nhìn Gia Minh, nàng cũng không biết mình suy nghĩ gì, thỉnh thoảng nhìn sang ly nước bên cạnh, trong nước có gì đó, là Mã Thác bỏ vào, hẳn quá ghê tởm - cho nên nàng lấy ra một trăm vạn - dĩ nhiên, nếu Gia Minh nói “có bao nhiêu mượn bấy nhiêu” không phải nhằm vào Mã Thác, có lẽ nàng sẽ lập tức gọi điện thoại cho cha để ông ấy đưa mấy ngàn vạn đến.

Nhưng đôi khi nàng lại nghĩ, có lẽ nàng nên cảm tạ ly nước của Mã Thác này, nếu không có hẳn thì Gia Minh sẽ không tới đây. Nàng nhớ tới những chuyện về Gia Minh trước đây, hẳn từng đánh nhau vì Linh Tĩnh, chơi bóng rổ vì Sa Sa, từng ca hát vì Linh Tĩnh trong đêm giáng sinh, bất cứ chuyện oanh liệt gì hẳn cũng không làm vì mình. Chẳng qua hiện giờ hẳn cũng đánh billard vì mình rồi, nàng nghe điếm số, nghe tiếng than thở kinh ngạc của mọi người, nhìn tư thế chăm chú của Gia Minh, đột nhiên nàng cảm thấy, dường như lúc này hẳn chỉ là của mình, không có Linh Tĩnh, không có Sa Sa...

Nàng cứ nhìn, cứ suy nghĩ như vậy, những ý nghĩ thỉnh thoảng ủa đến rồi lại biến mất, cuối cùng, vẫn là đau khổ đến tột cùng dâng lên, hốc mắt dần dần ướt át. Mắt thấy nước mắt sắp sửa lại rơi, nàng hít sâu một hơi, quay đầu lại nhìn ly nước kia rồi vung tay lên. Ly nước rơi xuống, thủy tinh bắn lên, chiếc ly bị đập vỡ nát. Gia Minh quay đầu nhìn sang, nàng nghiêng đầu, tách đám người ra rồi chạy đi, cũng may mọi người đều đang nhìn Gia Minh, không có ai thấy nàng khóc.

“Xin lỗi, xin tránh ra một chút, tôi muốn đi vệ sinh, xin lỗi, xin tránh ra.

Nàng nói như vậy rồi dần dần đi xa. Trên bàn vẫn còn dư lại mấy trái bóng khác màu đỏ. Gia Minh ôm cơ dừng lại, vẻ mặt không chút thay đổi, nhìn những mảnh thủy tinh vỡ vụn kia, không ai biết hẳn đang suy nghĩ điều gì...

ĂN SÁT

Phản Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 191

Kẻ Trả Thù

Nhã Hàm gạt đồ ly nước rồi thất vọng rời đi, đến khi Gia Minh dừng động tác lại thì những người khác cũng bắt đầu nhận ra.

Lúc này mọi người đều đã hiểu trong ly nước kia nhất định đã bị bỏ thuốc. Dĩ nhiên, Nhã Hàm không thể thực sự đem ly nước kia đi xét nghiệm, mà giữ lại cũng không có bao nhiêu ý nghĩa, song nếu đã bị Nhã Hàm gạt đồ, điều này có đại biểu cho nàng không muốn truy cứu nhiều, muốn chuyện này cứ dừng lại như vậy hay không? Điều này vô cùng quan trọng đối với Mã Thác và Trên bàn chỉ còn lại bốn trái bóng khác màu, mặc dù đã xác định Mã Thác thua không phải nghi ngờ nhưng trận đấu vẫn chưa tính đã kết thúc. Gia Minh ôm cơ nhìn những mảnh vụn kia một lát rồi mới quay lại lãnh đạm nhìn Mã Thác:

“Tôi cảm thấy không cần lãng phí thêm thời gian nữa, anh nghĩ sao?”

Luật snooker là nếu phạm quy thì sẽ bị trừ điểm, điểm bị trừ đó sẽ được cộng cho đối phương, nếu từ giờ Gia Minh liên tục phạm quy vậy thì hẳn vẫn có thể bị thua, đương nhiên đây chỉ là một khả năng rất nhỏ. Chuyện đến nước này rồi, ăn quyết không có ý nghĩa gì cả, nhìn vào ánh mắt Gia Minh, Mã Thác hơi do dự gạt đầu. Từ đầu đến giờ, thiếu niên nhỏ hơn hẳn đến hơn mười tuổi này thực sự mang đến cảm giác áp bách quá lớn cho hắn.

“Như vậy... Anh thiếu tôi một trăm vạn... Tôi sẽ nhớ kỹ.”

Lạnh nhạt nói xong những lời này, Gia Minh bỗng vung cơ billard lên đập mạnh xuống bàn, cây cơ lập tức gãy thành bốn năm đoạn bóng trên bàn bắn lên, một trái trong số đó trực tiếp bay ra ngoài, đập thẳng vào mặt Mã Thác.

Bóng rơi xuống mặt đất, tiếng va chạm trong trẻo với sàn nhà vang lên. Mọi người xung quanh giật mình vì hành động đột ngột này.

Chẳng qua mặc dù hành động này khá thất lễ nhưng Mã Thác cũng không dám nói gì, người bên ngoài dĩ nhiên cũng sẽ không nhúng tay vào. Thiếu niên này là em trai Nhã Hàm, hẳn phát hiện chị mình bị bỏ thuốc, cho dù có làm ra chuyện gì thì cũng không quá đáng. Mã Thác kia đúng là gieo gió thì gặt bão.

Mà quan trọng hơn là, trong một loạt các sự việc phát sinh cho đến lúc này, thiếu niên này từ đầu đã dùng phương pháp sắc bén đánh cho người khác hoàn toàn không thờ nổi, hẳn có khí thế vượt xa hoàn toàn những người cùng lứa tuổi. Một số gia tộc lớn muốn con em mình có sự giáo dục hoàn mỹ nhất, tỷ như Đông Phương Lộ, mặc dù mới mười bảy tuổi nhưng trên người hẳn đã có khí thế của một lãnh tụ, tài năng và bản lĩnh thậm chí không hề kém hơn những người trưởng thành xuất sắc. Trong mắt mọi người, Gia Minh có khí thế như vậy thì nhất định cũng là thành viên có địa vị quan trọng trong số các con em của Trương gia, nịnh bợ lôi kéo còn chưa kịp, nào ai dám vì một tên Mã Thác đáng đời mà đắc tội với hắn.

Nhìn qua Mã Thác và Dịch Hoa Anh, Gia Minh xoay người rời đi theo hướng Nhã Hàm vừa bỏ đi.

***** Đông hồ đã điếm mười một giờ, đêm dần về khuya, tiếng âm nhạc hoà lẫn vào tiếng sóng biển, gió biển cùng trở nên hơi lạnh. Đám người ở bữa tiệc không hề phân tán ra như lúc ban đầu nữa, quanh đồng lửa trên bờ biển, trong phòng khiêu vũ, phòng giải trí đều có từng nhóm tụ tập lại với nhau, các cặp tình nhân thì tìm một nơi yên lặng hoặc chào hỏi những người trong bữa tiệc rồi lái xe ra ngoài thuê phòng. Dọc theo hành lang Nhà Hàm đã đi qua, người ở bên này ít đi rất nhiều, đi qua phòng vệ sinh Gia Minh không dừng lại, bởi vì hấn biết sợ rằng Nhà Hàm sẽ không chạy đến nhà vệ sinh để khóc.

Không thấy bóng dáng Nhà Hàm ở phía trước, Gia Minh quay lại rồi đi lên lầu hai, ở cuối hành lang nhỏ trên lầu hai có một sân thượng hình bán nguyệt quay ra phía biển, cửa sổ mở ra, gió biển thổi vào. Nhà Hàm lặng lẽ đứng đó nhìn ánh sáng tinh thoảng loé lên trên mặt biển tối đen. Một nhóm người quây quần bên đồng lửa ở cách đó không xa, thật xa theo đường bờ biển là thành phố đã về đêm rực rỡ huy hoàng, bến cảng tấp nập bận rộn, vô số con tàu sáng rực neo đậu tại đó, xa xa trên mặt biển cũng loảng thoảng vài con tàu, ánh sáng từ đó phản xạ lên mặt biển lạnh lẽo mà cô đơn giống như một ngọn nến chập chờn.

“Có người bạn như vậy thực khiến người ta đau lòng.”

Gia Minh đứng lại bên cạnh nàng.

“Nhưng đó không phải lỗi của chị.”

Nhã Hàm ngẩng đầu lên không nói gì, trên mặt nàng đã không còn nước mắt nhưng vẫn dễ dàng nhận ra nàng vừa mới khóc.

“Trong nước có thuốc mê... Thực ra chủ yếu là do Dịch Hoa Anh đã kích động. Em nghe nói bọn họ có mâu thuẫn với Hứa Mặc, ban đầu Mã Thác tiếp cận chị cũng vì lí do này, về phần Dịch Hoa Anh, hôm nay hấn cố ý kích động Mã Thác làm chuyện đó. Chuyện sau đó... Chị muốn tự giải quyết hay để em làm? Nói cho cha chị hoặc mẹ hai, bọn họ có thể chính diện chèn ép những người này, còn nếu em làm, chị muốn bọn họ thế nào đều được cả. Yên tâm, sẽ không có phiền toái gì.”

“Hay là... Bỏ đi.”

Dường như Nhã Hàm căn bản không để ý đến thái độ của Gia Minh đối với Mã Thác và Dịch Hoa Anh, nàng hốt hoảng cúi đầu.

“Để chị nói cho mẹ hai là được rồi, bà ấy sẽ không cho bọn họ được sống yên ổn, à...”

Nói tới đây, nàng chợt cười lên.

“Em biết không? Phụ nữ là loại động vật rất thù dai, chuyện gì cũng đều tính toán chi li.”

“Đây không phải chuyện nhỏ.”

“Đúng vậy, không phải chuyện nhỏ.”

Nhã Hàm ngắt lời hấn.

“Nếu... Hôm nay em không tới thì sợ rằng sáng mai chị đã nằm trên giường với Mã Thác và Dịch Hoa Anh rồi, sau đó... ô, sau đó hẳn là bọn họ sẽ cho rằng chị sẽ vì chuyện đó mà gả cho bọn hắn sao? Sẽ không...”

Gió biển thổi làm mái tóc nàng tung bay, Nhã Hàm đưa tay lên vuốt:

“Chị sẽ khiến bọn họ phải chết, sau đó chị cũng...”

Thấy tâm tình nàng có vẻ không ổn định, Gia Minh vội vàng mở miệng:

“Này.”

“Ừ, không nói chuyện đó, chuyện nhỏ mà chị nói là chuyện về em, Linh Tĩnh và Sa Sa...”

Mỗi lần nói đến đây, Gia Minh đều không biết nói gì, lúc này hẳn thực sự khó có thể hiểu nổi tại sao nàng lại chuyển sang đề tài này.

“Thực ra những ngày qua chị đã nghĩ rất nhiều, cảm thấy mình xen vào chuyện của người khác quá nhiều. Linh Tĩnh và Sa Sa, hai đứa nó nguyện ý ở cùng với em cũng không liên quan gì đến chị, rốt cuộc chị cũng chỉ tức giận vì những luân lý, đạo đức kia. Dù sao đó cũng là chuyện của bọn em, các em yêu nhau là tốt rồi, các em cũng không làm bất kỳ ai bị tổn thương, chị... Ừ... Chị...”

Nhã Hàm buồn bã lắc đầu, lúc này nàng thực sự hối hận chính bản thân mình, xúc động chỉ trong nháy mắt, do dự cũng chỉ trong nháy mắt. Khóc rồi rời khỏi đám người, nàng dự định nhân cơ hội này để hoà giải với Gia Minh, hoặc là dứt khoát khuất phục hắn, khuất phục chính bản thân mình, nói với hắn chị thích em, chị yêu em, chị nổi điên, chị ghen tị, chị muốn ở cùng một chỗ với em, về phần lựa chọn nàng hay Linh Tĩnh và Sa Sa là vấn đề của Gia Minh - đương nhiên nàng không thể chấp nhận được chuyện chia sẻ Gia Minh với Linh Tĩnh và Sa Sa. Lui một bước mà nói, là người đến sau, nàng có tư cách gì để chiếm lấy Gia Minh. Linh Tĩnh và Sa Sa sẽ nhìn nàng như thế nào? Nàng cũng có lòng tự ái, đương nhiên không thể tỏ tình được, nàng nghĩ ít nhất cũng nên hoà giải, song lời vừa ra khỏi miệng thì đã biến thành oán giận và tự trách...

Tiếp theo nên nói thế nào đây.

Chúng ta giảng hoà nhé... Anh Gia Minh...

A...

“Chỉ là chị không thể làm gì khác, không thể không nghĩ đến chuyện này, không thể không nghĩ rằng... Không nghĩ rằng em đa tình. Chị biết em không sai, là chị sai lầm rồi, xin lỗi... Thật đối trá, Trương Nhã Hàm... Dù sao mà cũng không có bất cứ hi vọng nào...”

Cẩn môi dưới, nàng lắc đầu rồi xoay người rời đi. Gia Minh đứng nguyên tại chỗ, thờ dài hơi buồn bã. Vài mét ở ngoài, bóng lưng Nhã Hàm hơi run rẩy. Gia Minh quay đầu lại nhìn hình như có một người giúp việc vóc người cao to đang từ đầu hành lang bên kia đi tới bên này.

Như vậy, chuyện về Mã Thác và Dịch Hoa Anh, rốt cuộc mình có làm hay không đây, quay đầu nhìn đồng lúa trên bờ cát cách đó không xa, Gia Minh tự hỏi. So với vấn đề tình cảm phức tạp vừa trừu tượng lại gần gũi với bản thân, hẳn càng thích thực tế đơn giản mà trực tiếp, trong tình huống bây giờ, giết

hai người kia có vẻ là cách phát tiết không tệ... Không đúng!

Đột ngột quay đầu lại, hấn bước về phía Nhã Hàm hai bước, vô số hình ảnh như tia chớp xẹt qua trong đầu, trực giác của hấn cảm thấy không đúng, nhưng trong chốc lát lại không biết có phải mình bị ảnh hưởng do cuộc nói chuyện với Nhã Hàm vừa rồi hay không. Cùng lúc đó, Nhã Hàm đã đến gần người cao lớn kia, bởi vì người kia bị Nhã Hàm che khuất nên Gia Minh không thể thấy được hấn, nhưng rất rõ ràng, thân thể Nhã Hàm hơi cứng ngắc lại.

Đèn điện ở hành lang này không sáng lắm, nếu không phải Gia Minh chú ý thì sợ rằng sẽ không nhận ra được sự khác thường của hai người ở đằng kia. Song vào thời khắc này Gia Minh đã thấy rõ, người nọ đưa tay bịt kín miệng Nhã Hàm, trong nháy mắt khi hấn lao lên, người nọ lúi Nhã Hàm vào một gian phòng ở bên cạnh.

Mở cửa, đóng cửa, trong nháy mắt khi cửa phòng sắp khép kín Gia Minh mạnh mẽ xông lên, tay phải chèn vào khe hở chưa được khép kín đó. Bất kể rèn luyện thân thể mạnh mẽ đến mức nào nhưng khi ngón tay bị kẹp, hấn vẫn cảm nhận được sự đau đớn không lồ. Chẳng qua, rõ ràng hành động đó cũng khiến người ở bên trong hoảng sợ, thành công ngăn chặn cửa phòng đóng lại.

Bởi vì ánh đèn trong hành lang, mặc dù người nọ chú ý đến Gia Minh nhưng vẫn cho rằng chưa hấn Gia Minh đã phát hiện ra sự khác thường, lúc Gia Minh lao lên, tầm mắt lại bị Nhã Hàm che khuất, hấn cách cánh cửa quá gần, lúc đi vào căn bản không chú ý đến Gia Minh đang lao đến nên cũng không đóng cửa quá mạnh. Đau đớn trên tay không là gì, Gia Minh trở mình rồi trực tiếp tông cửa xông vào. Dưới ánh sáng trong phòng, hấn nhìn chăm chăm vào người có vết sẹo trên mặt đứng sau Nhã Hàm và khẩu K54 có lắp ống giảm thanh trên tay người nọ. Mà nhìn thấy hấn vừa xông vào, người bên kia lùi lại hai bước, đẩy Nhã Hàm vón dang đối mặt với hấn xoay người lại nhưng vẫn bịt kín miệng nàng.

Lần trại hè khi mới quen Nhã Hàm kia, chính là người đàn ông có vết sẹo trên mặt này và đồng bọn của hấn cướp ngân hàng, sau đó lại bắt cóc hấn. Linh Tinh, Nhã Hàm, kết quả cuối cùng đương nhiên là bị Gia Minh đánh cho gần chết, sau đó vào tù cùng với đồng bọn của hấn, không nghĩ tới chỉ vài năm mà hấn thậm chí đã ra ngoài.

Hiển nhiên Nhã Hàm cùng nhận ra người này, ánh mắt yên lặng nhìn Gia Minh. Lúc này Gia Minh cũng không dám động đậy, hấn tự tin có thể tránh được đầu đạn, nhưng hấn không tự tin có thể giải trừ vũ khí trước khi đối phương kịp uy hiếp Nhã Hàm, trong thời gian ngắn hấn chỉ có thể tỏ ra sợ hãi và chặt vật đứng đó, nhìn qua không khác gì một người thấy việc nghĩa xả thân bình thường.

“Không được nói... Đóng cửa lại...”

Chần chừ vài giây, rốt cục Dao Ba kia cũng kịp phản ứng, hòng sủng quơ quơ về phía Gia Minh. Gia Minh đưa tay đóng cửa phòng lại, sau đó giơ tay lên:

“Chuyện này... Tôi...”

“Không được nói, không được nhúc nhích, nếu không tao giết mày!”

Lúc này đã qua bốn năm, rõ ràng Dao Ba kia đã không nhận ra Gia Minh nữa, quát khê một tiếng, hấn lại chỉ sủng lục vào thái dương Nhã Hàm, tay kia buông ra khỏi miệng, siết chặt cổ nàng:

“Trương tiểu thư đúng không, cô giáo Trương đúng không... Cô còn nhớ tôi chứ?”

“Ông... Ông muốn làm gì... Āc...”

Sắc mặt Nhã Hàm hơi tái đi, sau đó lộ ra vẻ đau đớn, rõ ràng là Đào Ba đang siết chặt cổ nàng hơn.

“Ha ha, làm gì... Cô hỏi tôi muốn làm gì. Mấy năm nay ở trong tù, không lúc nào là tôi không nhớ đến cô, cô là người Trương gia, cô là cô giáo... Bởi vì có một ngày ra tù, tôi phải dựa vào đầu mối này để tìm cô. Cô biết không? Mỗi ngày tôi đều nhớ kỹ những điều này, nhớ đến bề ngoài của cô, cô quá đẹp, bốn năm, cô vẫn không thay đổi chút nào, tôi vừa nhìn là đã nhận ra cô. Cô thấy không, tôi rất nhớ cô, cô có thể cảm nhận được không... Ha ha ha ha...”

“A... Āc... Āc ặc...”

Thù hận khắc sâu mấy năm trời, hôm nay rốt cuộc cùng tìm được cơ hội trả thù, về mặt Đào Ba trở nên vận vẹo, khàn khàn cười, tay phải càng siết cổ Nhã Hàm chặt hơn. Ánh mắt nhìn Gia Minh đang đứng cạnh cửa, đôi môi Nhã Hàm run rẩy cố gắng hít thở nhưng về mặt càng lúc càng trở nên khổ sở.

Nhẹ nhàng, Gia Minh hạ tay xuống, mặc dù Đào Ba chắc chắn sẽ không dễ dàng bóp cổ chết Nhã Hàm như vậy nhưng hẳn thực sự không hi vọng bằng hữu bên cạnh mình phải chịu đau khổ. Thấy động tác khác thường của Gia Minh, Đào Ba đột nhiên quay đầu lại:

“Mày đang làm gì? Muốn chết phải không?”

“Không có gì.”

Nhìn thẳng vào đôi mắt đối phương, Gia Minh nở nụ cười thuần khiết mà vô hại như lần đi cấm trại bốn năm về trước.

“Chú... Cháu có thể thay cho chị ấy được không?”

Đào Ba bỗng mở trừng mắt lên nhìn.

“Bởi vì chị ấy là chị cháu, mà cậu ấy... Cậu ấy là bạn gái cháu, cháu không muốn bọn họ xảy ra chuyện gì. Cho nên... Chú, chú cần con tin, cháu thay cho bọn họ là được rồi, cầu xin chú...”

Gia Minh chậm rãi lặp lại lời nói năm xưa. Trong nháy mắt, dường như cảnh tượng bốn năm trước lại xuất hiện. Đào Ba chỉ súng vào Gia Minh:

“Là mày!”

Ánh mắt Gia Minh trở nên lạnh lẽo:

“Oan có đầu, nợ có chủ, là đàn ông thì đến đây! ông thả chị ấy ra, muốn đơm đầu hay giết tôi cũng được.”

“A... Ha ha ha ha không nghĩ tới, ha ha thật sự không nghĩ tới..”

Khẩu súng trong tay Đào Ba run rẩy, về mặt hấn đường như cũng trở nên điên cuồng hơn.

“Thật là tìm được chẳng tốn chút công sức, mà có tình nghĩa, có khí phách đúng không. Được, được, bốn năm trước tao đã nói mày là đàn ông, hiện giờ quả nhiên mày cũng đủ đàn ông, ha ha... ha ha...”

“Bốn năm trước là tôi lừa ông, tôi có học võ, là tôi đánh ông bị thương, không liên quan gì đến chị ấy, ông thả chị ấy đi.”

“À, có học võ, chơi tao...”

Đào Ba gạt đầu.

“Con mẹ nó, hiện tại tao cũng muốn xem xem võ công của mày có phải ngay cả súng đạn cũng không sợ hay không!”

Hắn chỉ súng vào Gia Minh, bộ dạng như sẽ lập tức siết cò vậy. Trong ánh mắt lạnh nhạt của Gia Minh, Nhã Hàm vội vàng kêu lên:

“Không... Không phải hấn ông đừng làm loạn! Bốn năm trước hấn vẫn chỉ là một đứa trẻ, hấn có thể làm được gì chứ. Mọi chuyện cần thiết đều do tôi làm! Là tôi trộm súng, nổ súng! Ông có phải đàn ông hay không, ông nói những chuyện này với một đứa trẻ làm gì, mọi chuyện đều là tôi làm!”

Nàng vừa nói, nước mắt cùng đã chảy ra nức nở:

“Gia Minh, không cần để ý đến chị.”

Cho dù đã hiểu một vài bản lĩnh của Gia Minh nhưng nàng cũng không cho rằng Gia Minh có thể tránh được đầu đạn.

Nhìn chằm chằm vào đôi mắt Đào Ba, Gia Minh gằn từng chữ:

“Không, là tôi làm.”

Đào Ba vẫn giờ súng như trước, quả nhiên hấn không định trực tiếp bắn chết người:

“A, lại là trường hợp như vậy, chúng mày đóng phim hả? Em thay cho chị, chị thay cho em, con mẹ nó, chúng mày cho rằng bây giờ ông đây sẽ nghe chúng mày sao, chúng mày đều phải chết! Vấn đề là ai chết trước! Mày có võ công, thành thật mà nói, ông đây hơi sợ mày, hiện giờ mày đang suy nghĩ gì vậy? Có phải mày muốn làm tao phân tán sự chú ý gì đó rồi nhận cơ hội giết tao như trong phim không? Tao cho mày cơ hội này, ha há, mày nhìn, bên kia có một con dao gọt trái cây, mày đến cầm nó lên.”

Có vẻ đây là một gian phòng khách nhỏ, trên bàn có một đĩa trái cây đầy ắp, bên cạnh còn có một con dao gọt trái cây. Nghe hấn nói vậy, Gia Minh đi qua cầm con dao kia lên, đứng đối mặt với hấn cách một cái bàn. Đào Ba nở nụ cười.

“Không phải chúng mày thích diễn kịch giống trong phim sao? Tranh nhau đi tìm chết à? Tao cho chúng mày cơ hội này.”

Hấn vừa nói vừa siết chặt cò Nhã Hàm hơn.

“Đặt tay lên bàn, dùng dao đâm vào. Mày đâm càng mạnh thì cô ta càng bớt đau đớn hơn, làm đi, tao sẽ là khán giả... Tao sợ mày, tay mày què rồi thì sẽ không còn vấn đề gì nữa, ha ha ha ha...”

Nhìn về mặt Nhã Hàm dần trở nên đau đớn hơn, Gia Minh thờ dài đặt tay lên bàn, giơ dao lên. Chỉ nghe Nhã Hàm giãy dụa nói:

“Không.. Ặc... Ặc... Không nên... Không nên đâm... Hấn... Ặc...”

Càng về sau, nàng há miệng nhưng không thể nói được. Gia Minh cắn chặt răng, đâm dao xuống. Mũi dao trực tiếp đâm thủng tay hấn, thậm chí còn đâm thủng mặt bàn bằng gỗ, ghim chặt tay hấn xuống mặt bàn, máu tươi bắt đầu chảy ra.

“Như vậy... Được rồi chứ...”

Cúi đầu, dường như Gia Minh đang cố gắng nhịn đau, mà Đào Ba cũng ngờ ngẩn. Hấn vốn cho rằng cho dù đối phương có đâm cũng phải do dự một lúc lâu, nào ngờ thiếu niên trước mắt này lại tàn nhẫn như vậy, trực tiếp dùng dao ghim chặt tay mình xuống mặt bàn, hấn vô thức buông lỏng cánh tay đang siết cổ Nhã Hàm. Nhìn bàn tay Gia Minh, Nhã Hàm bật khóc:

“Gia Minh... Gia Minh...”

Khẩu súng chỉ vào Gia Minh không run rẩy nữa. Đào Ba vẫn chưa buông lỏng cánh giắc, thẳng nhóc trước mặt quá tàn nhẫn. Hấn đang suy nghĩ có nên bắn một phát súng hay không, mặc dù từ từ hành hạ kẻ thù là giấc mộng đẹp duy nhất trong bốn năm qua của hấn, nhưng người tàn nhẫn như vậy... Hấn đâm xuống không chút do dự, hơn nữa thậm chí ngay cả tiếng rên rĩ cũng không có, căn bản không giống một thiếu niên...

Đang lúc cảm xúc ngổn ngang như vậy, sau một khắc, Gia Minh đột nhiên ngừng đầu lên, ánh mắt bao hàm sát khí và sự uy hiếp nhìn chăm chăm vào đôi mắt Đào Ba, tiếng quát mang theo sát khí không lồ vang lên:

“Bắn đi...”

“Đoàng!”

Sát khí mạnh mẽ đột nhiên bị Gia Minh phóng ra đến cực điểm, một tên du côn như Đào Ba làm sao có thể chống đỡ được, trong nháy mắt đó, cùng với giọng nói của Gia Minh, hấn nổ súng như bị thôi miên. Trong chớp mắt, thân thể Gia Minh bay lên đụng đổ chiếc ghế sau lưng rồi rơi xuống đất, viên đạn trí mạng xuyên qua ngực trái, hoa máu vẩy ra.

Trong nháy mắt, đầu óc Nhã Hàm hoàn toàn trống rỗng.

ÂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 192

Không Sao Là Tốt Rồi

“A...”

Tiếng thét chói tai vang lên từ miệng Nhã Hàm, tiếng hét bị ai đau đớn như đứt từng khúc ruột này khiến trong lòng Đào Ba tràn ngập khoái cảm. Bốn năm nay, đây là tiếng hét thương tâm nhất, cũng là thoải mái nhất hắn từng được nghe. Chỉ là cứ hét như vậy có thể khiến người khác phát hiện ra, bịt kín miệng Nhã Hàm, hắn lại chia khẩu súng vào nòng:

“Không được nhúc nhích!”

Đối với Nhã Hàm, hắn không muốn giết nàng nhanh như vậy, sự đau đớn hắn muốn nàng phải chịu không chỉ là như vậy.

Song, không đếm xỉa đến họng súng đang chỉ vào đầu mình, đôi mắt dường như mất tiêu cự. Nhã Hàm giãy dụa kịch liệt giống như một con báo cái nổi điên, đôi tay liều mạng vùng vẫy. Đào Ba ghi chặt tay phải nhưng tay trái vẫn chậm chạp không siết cò, đột nhiên hắn cảm thấy đau đớn, bàn tay phải đang bịt miệng Nhã Hàm bị nàng cắn thật mạnh. Thoát khỏi tay Đào Ba, Nhã Hàm vội vàng chạy đến bên Gia Minh rồi quỳ xuống, đôi tay luống cuống muốn ngăn máu tươi đang chảy trên ngực Gia Minh.

“Gia Minh... Em đừng dọa chị, làm sao có thể... Em đừng dọa chị... Tinh lại cho chị...”

“Tao xong rồi...”

Nhã Hàm liều lĩnh giãy dụa nằm ngoài dự đoán của hắn. Đào Ba lắc lắc bàn tay đang đổ máu, họng súng vẫn chỉ vào Nhã Hàm. Hắn tiến lên mấy bước, dĩ súng vào gáy Nhã Hàm:

“Con mẹ nó, cô...”

“Trò chơi kết thúc.”

Cùng với tiếng nói đột ngột vang lên, một bàn tay nắm lấy khẩu súng. Trong lòng kinh hãi. Đào Ba vội vàng siết cò, song theo động tác của hắn, cò súng trực tiếp biến mất, nòng súng, lò xo và một số phụ kiện khác rơi loảng xoảng xuống đất. Trong nháy mắt, Gia Minh vốn vẫn nằm trên mặt đất lại đột nhiên đứng dậy, thậm chí con dao gọt trái cây vẫn còn cắm trên bàn tay trái của hắn.

“Đừng sợ...”

Bị bắn trúng ngực trái mà vẫn đứng dậy được, tháo rời khẩu súng trước khi người khác kịp siết cò... Lần đầu tiên Dao Ba gặp tình huống thế này, đương nhiên, đây cũng là lần cuối cùng. Vừa lạnh nhạt nói, Gia Minh vừa thuận thể vung tay phải lên, ánh sáng lạnh lẽo loé lên, cổ họng Dao Ba bị cắt đứt, máu tươi phun ra.

“... Chỉ đau đớn một chút thôi.”

Lảo đảo lùi về phía sau hai bước dựa vào bức tường, cổ họng phát ra mấy âm thanh vô nghĩa, hẳn thực sự đã không nói ra lời, không cách nào cử động được, chỉ có thể giới trước mắt đang dần rời xa, đó cũng là câu nói cuối cùng hẳn nghe thấy trên thế giới này.

Chỉ đau đớn một chút thôi...

Cũng vào lúc này. Nhã Hàm đã kịp phản ứng lại, khuôn mặt đầy nước mắt ngẩng lên, khó có thể tin tưởng. Nhìn Gia Minh đang đứng cạnh mình, giọng nằng vẫn còn nghẹn ngào:

“Chuyện này... Gia Minh... Em...”

“Yên tâm đi, em không sao.”

Cổ cười một cách thoải mái, Gia Minh đặt con dao găm trong tay xuống, mặc dù hẳn không thể lúc nào cũng mang theo súng nhưng trong người luôn có một con dao găm.

“Em có tình ép hẳn nổ súng thì đã tính toán rất cẩn thận... Đạn không bắn trúng trái tim, chỉ cần bác sĩ đến kịp thì sẽ không nguy hiểm đến tính mạng. Ủ, chỉ là một tên lưu manh, bình thường em giết hẳn chỉ đơn giản như giết một con kiến, để hẳn bắn mấy phát... Khụ khụ... Cũng không sao...”

Máu vẫn chảy trên ngực, mặc dù cố tỏ ra không sao nhưng tiếng ho khan đột ngột vẫn nói rõ sự thật là hẳn đang bị thương. Nhã Hàm nhìn hẳn, chần chừ hai giây rồi đứng phắt dậy:

“Chị đi gọi bác sĩ!”

Nhưng lại bị Gia Minh kéo lại:

“Chờ một chút!”

“Yên tâm, tạm thời em sẽ không sao. Em không muốn người khác biết hẳn do em giết, cho nên tốt nhất là do chị lỡ tay... Cứ như vậy, chúng ta còn phải làm vài việc, từ giờ chị chỉ cần nghe em nói.”

Vừa cười, Gia Minh vừa mở túi xách của Nhã Hàm bị rơi trên mặt đất lấy một chiếc khăn ra, lại nhặt mấy phụ kiện của khẩu súng rơi vãi trên mặt đất. Sau mấy tiếng rắc rắc, khẩu súng lại khôi phục nguyên trạng, sau đó hẳn bắn một phát lên tường rồi đặt lại vào trong tay Dao Ba.

“Tự vệ giết người sẽ không phải chịu tội, cảnh sát nhiều lắm cũng chỉ hỏi vài câu mà thôi. Chị thấy em bị bắn chị nổi giận rồi mắt kièm chế, chị giỡ

đũa, cắn hẳn một phát, sau đó thuận tay lấy con dao găm trên người ra đâm hẳn một nhát. Tình hình lúc đó khá hỗn loạn, hẳn không bắn trúng chị, chị khá may mắn... Hiểu chưa? Chị cầm lấy con dao găm này, trên đó không có vân tay của em, về phần tại sao lại mang theo dao găm thì chị nói sao cũng được, dù sao chúng ta đã từng bị bắt cóc, ha hà...”

Nước mắt không ngừng chảy xuôi, Nhã Hàm bối rối chân tay đứng ở đó nhìn Gia Minh sắp xếp lại hiện trường già đầu vào đấy, sau đó cầm lấy con dao, hoàn toàn không nói nên lời. Máu tươi vẫn không ngừng chảy trên ngực Gia Minh, con dao gọt trái cây vẫn đang cắm trên tay trái hẳn, bởi vì vừa rồi Gia Minh bị bắn bay người lên nên vết thương đó lại càng rách lớn hơn... Làm xong những việc này, Gia Minh che vết thương đi đến bên ghế salon.

“Sau đó chị đỡ em lên ghế... Bây giờ chị có thể đi gọi người.”

Vừa khóc, nàng vừa lau nước mắt trên mặt rồi xoay người chạy ra ngoài cửa:

“Có ai không... Cứu mạng... Có ai không...”

Tiếng hét, tiếng khóc thê lương mà bị ai vang lên ngoài cửa, một lát sau nàng cầm theo dao găm chạy vào. Gia Minh đã nằm xuống ghế, Nhã Hàm chạy đến quỳ xuống bên cạnh hắn, trước kia nàng từng học sơ cứu nhưng lúc này chỉ biết luống cuống tay chân, hoàn toàn không biết nên làm gì. Gia Minh cười:

“Bỏ dao xuống trước đi, không cần lo lắng... Ha hà, chị khóc xấu như heo vậy.”

“Em... Em nói đùa gì vậy.”

Đại khái là câu xấu như heo khiến nàng hơi tỉnh táo lại, nàng lau nước mắt, đặt dao xuống rồi đỡ lấy ngực Gia Minh, nước mắt lại không kìm được mà chảy ra:

“Tại sao em lại ép hẳn nổ súng chứ, thà rằng là chị... Em biết không, vừa rồi chị tưởng em đã chết, thiếu chút nữa chị đã cho rằng em đã chết...”

“Em có thể thấy được quỹ tích khi hắn bắn. Có lẽ điều này khó có thể tin nhưng vừa rồi em có ý bị trúng đạn để khiến hắn hạ thấp lòng cảnh giác, đây là biện pháp đơn giản mà trực tiếp nhất.”

“Nếu không phải vì chị.

“Không liên quan đến chị.”

Cắt đứt tiếng khóc của nàng, Gia Minh nhìn lên trần nhà.

“Đây là lựa chọn của em...”

Vì vậy muốn thành một sát thủ xuất sắc, cần phải vô tình, không có tình yêu, không có nhà, không có vương bận gì mới là trạng thái lý tưởng nhất. Nếu là bình thường, mười người, trăm người Đao Ba sợ rằng cũng khó có thể khiến hắn bị thương, song chỉ cần có một người bạn bị kẹp ở chính giữa, hẳn có thể dùng máu, dùng tính mạng để đánh đổi. Cho nên Nguyễn Lại Triều Sang không dám thổ lộ tình cảm của mình, cho nên cùng với việc hắn trở thành vua sát

thù, hấn cũng gần như trở thành người hèn yếu nhất thiên hạ. Đường do mình chọn, nếu đã chọn rồi thì không thể oán trách.

May là lần này nguy hiểm nhưng không mất mạng, nếu vừa rồi là một sát thủ chuyên nghiệp thì chuyện không thể giải quyết nhẹ nhàng mà dứt khoát như vậy được. Hấn có biện pháp hữu hiệu hơn, nhưng nếu làm vậy thì con tin bị kẹp giữa hai bên sẽ phải chịu một chút thương tổn, đây là chuyện hấn tuyệt đối không hi vọng sẽ xảy ra.

Ngoài cửa dần vang lên tiếng người, Gia Minh chậm rãi nhắm mắt lại:

“Sẽ lập tức có người tới, em phải ngất đi một lát. Nhã Hàm, chị..”

“Không được ngất!”

Nhã Hàm đột nhiên khóc la.

“Em không được ngủ, không được nhắm mắt lại, này...”

“Xin nhờ, em chỉ ngất mà thôi. Mặc dù có thể cố gắng tinh táo nhưng em bị chảy nhiều máu như vậy cũng rất mệt đó. Chị là ngất thôi, không sao cả...”

“Này, không thể ngủ, em đừng ngủ, nếu em ngủ... Đừng ngủ, xin em, đừng ngủ...”

Nhã Hàm khóc lớn, đưa tay vỗ vào khuôn mặt Gia Minh khiến mặt hấn dính đầy máu.

“Làm ơn, đây không phải đóng phim, ngất là do thân thể tự động điều tiết cơ năng...”

Gia Minh khẽ sờ mở mắt ra.

Nhã Hàm khóc lớn.

“Đừng khóc được không... Sợ chị rồi, em không ngất nữa...”

Ánh mắt đảo vài vòng, Gia Minh bắt đắ dĩ nói nhỏ.

“Chị đáng sợ hơn tên kia nhiều...”

Nghĩ tới không lâu nữa còn có hai người đáng sợ khác cũng tới. Gia Minh như đầu. Linh Tĩnh và Sa Sa... Lại không thể nói về chuyện về Linh Tĩnh và Sa Sa với Nhã Hàm, a a a... Đầu đau quá...

***** Rạng sáng, bệnh viện.

Ngồi bó gối trên ghế trước phòng phẫu thuật, tâm tình Nhã Hàm hỗn loạn. Lúc này ở đây đã đầy ắp người, cha và mẹ hai, vệ sĩ trong nhà, cảnh sát, quân gia của Hoàng gia đều đã tới. Đông Phương Uyên, Đông Phương Lộ cũng đến xem tình hình. Liễu Chính cũng dẫn theo một đám người đứng đầu của Sa

Trúc bang tới, người bình thường, xã hội đen lẫn lộn với nhau. Cha nàng đang yêu cầu cảnh sát nhất định phải điều tra rõ ràng, còn đám người của Sa Trúc bang kia thậm chí nói phải tiêu diệt cả nhà Hoa Vi ngay trước mặt cảnh sát, bởi vì hôm qua Gia Minh mới kết thù với Hoa Vi, đến khi Liễu Chính về mặt âm trầm rống lên cảm miệng thì bầu không khí sôi trào mới lắng xuống được. Một lát sau lại có mấy vị cấp sở trưởng, cục trưởng tới khuyên nhủ Liễu Chính, nói trước khi chuyện được điều tra rõ ràng thì hẳn không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Linh Tĩnh và Sa Sa đương nhiên đã đến, hai cô bé thậm chí vẫn còn mặc đồ ngủ. Trên đường chạy đến, Linh Tĩnh bị mất một chiếc dép, lúc này nàng đang ngồi một bên lặng lẽ chảy nước mắt, trên người khoác một chiếc áo khoác của người lớn, yên lặng chờ đợi kết quả của cuộc phẫu thuật, vốn lúc vừa thấy Linh Tĩnh. Đông Phương Lộ lập tức cởi áo khoác của mình ra đưa cho nàng, nhưng vừa thấy là hắt. Linh Tĩnh vốn luôn biết điều, lễ phép lại cảm chiếc áo lên ném xuống đất rồi ngồi đó lau nước mắt, áo khoác trên người nàng là của một thủ hạ của Liễu Chính.

Theo tin tức của cục cảnh sát, Đào Ba mới vượt ngục trước đó không lâu, chỉ là sau khi Liễu Chính kiểm chứng lại tin tức thông qua một số thuộc hạ lại phát hiện một tin tức khác, người trợ giúp cho Đào Ba sau khi vượt ngục là một số thủ hạ của Hoa Vi. Trong chốc lát, thế cục dường như trở nên rõ ràng, mặc dù Liễu Chính không nói gì nhưng rõ ràng đang suy tính việc chuẩn bị khai chiến với Tam Thanh bang. Phía cục cảnh sát có vẻ như cũng không có cách nào, bởi vì ngay cả Trương Kính An cũng âm trầm đi tới nói chuyện với Liễu Chính, rồi lại nói chuyện với mấy người của cục cảnh sát, chuyện này chút nữa đã khiến Nhã Hàm bị thương. Trương gia chắc chắn sẽ nhúng tay làm rõ. Mẹ hai thì đang lớn tiếng mắng chửi người, hơn nữa còn nói sẽ không bỏ qua chuyện này.

Nhã Hàm bâng hoàng ngồi đó, thỉnh thoảng lại nấc lên nghẹn ngào.

Hơn ba giờ sáng, rốt cuộc phòng phẫu thuật cũng mở ra. Đoàn Tĩnh Nhân thân là chủ nhiệm ngoại khoa, khoa chấn thương dẫn đầu đi ra. Linh Tĩnh khóc chạy đến:

“Không sao chứ. Gia Minh không sao chứ mẹ...”

“Không có chuyện gì, mọi người yên tâm. Gia Minh rất may mắn, viên đạn bắn qua sát trái tim, chỉ cần trật một, hai li thì sợ rằng hậu quả rất khó nói. Hiện giờ đã phẫu thuật xong. Gia Minh cần nghỉ ngơi, bây giờ cũng không thể nói chuyện với mọi người được. Mọi người đến mai hãy trở lại, hôm nay... Muốn vào thăm cũng được, tôi cảm thấy... Sa Sa, một mình cháu vào thôi. Linh Tĩnh, này, Linh Tĩnh.

Theo bác gái Diệp nghĩ, nếu Sa Sa là bạn gái Gia Minh thì một mình nàng đi vào là thích hợp nhất, chỉ là sau khi Sa Sa đi vào. Linh Tĩnh cũng đá văng chiếc dép còn lại rồi chạy theo, bà chỉ có thể cười bất đắc dĩ rồi đóng cửa lại.

Những người lớn xác định Gia Minh không có chuyện gì xong cũng không có bao nhiêu hứng thú vào thăm bệnh. Liễu Chính đang tính toán kế hoạch giết người. Trương Kính An cũng nói với ông ta chuyện đối phó với Tam Thanh bang nhất định phải chừa cho mình một phần, cảnh sát ở bên cạnh uể oải thương lượng cách ứng đối. Trong đám người, Nhã Hàm đứng dậy nhìn cánh cửa đã khép lại kia, trên mặt đầy nước mắt có thêm nụ cười an tâm.

Hắt không có chuyện gì. Nhưng... Trong suốt thời gian từ khi Gia Minh lao vào cứu nàng đến khi hắt trúng đạn, thoát khỏi nguy hiểm rồi được đưa tới bệnh viện, nàng suy nghĩ đến tất cả những chuyện mình có thể làm vì Gia Minh, bất kể đáng xấu hổ thế nào, không có tôn nghiêm thế nào nàng cũng đều bỏ qua, nàng muốn ở chung một chỗ với hắt, cảm kích hắt, báo đáp hắt giống như các tình tiết sau khi anh hùng cứu mỹ nhân trên TV vẫn chiếu. Song... Linh

Tĩnh và Sa Sa, bọn họ tới, bọn họ đang khóc...

Tiến vào, sau cánh cửa kia, các còng đang ở cùng một chỗ với Gia Minh, mà nàng đứng bên ngoài, không ai cho rằng nàng cũng nên đi vào, không ai cho rằng nàng có tư cách này. Từ đầu đến cuối, hắn không thuộc về nàng..

Mẹ hai đến ôm lấy nàng an ủi, bác gái Diệp cũng tới an ủi nàng, lại nói, Đoàn Tĩnh Nhân cũng là sư mẫu của nàng. Đông Phương Uyển cũng đến nói vài lời. Sau đó mấy người đứng đầu của Sa T rúc bang rời đi. Không biết qua bao lâu, cha đi đến vỗ vỗ bờ vai nàng, nói thời gian không còn sớm, chúng ta trở về đi thôi, ngày mai con có thể đến gặp hắn. Nàng đứng lên, nhìn cánh cửa kia lần cuối rồi đi theo cha mình.

Đúng vậy, thời gian không còn sớm, chị phải trở về, Linh Tĩnh và Sa Sa có thể chăm sóc em, mà chị thì chị có thể chờ ngày mai danh chính ngôn thuận đến thăm em, giống như một người bạn tốt.

Hắn không sao, như vậy là tốt rồi...

ĂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 193

Linh Hồn Thuần Khiết

Nhật Bản, ngoại ô Tokyo.

Mặt trời ngả về tây, hai chiếc xe hơi đang chạy xuyên qua rừng cây trên con đường vòng vèo quanh núi. Thiên Vũ Chính Tác bề ngoài sáng lạn, mặc quần áo tennis màu trắng đang lái chiếc xe chạy đằng trước. Ngồi phía sau là Nguyệt Trì Huân mặc váy màu đỏ, nàng vẫn im lặng trước sau như một, ánh mắt lẳng lẳng nhìn đôi bàn tay trắng nõn mà tinh xảo trên đầu gối.

Lái chiếc xe chạy phía sau là một người thanh niên có làn da găm đen khoẻ mạnh, xem ra đã phơi nắng rất nhiều trong mùa hè này. Khác với Thiên Vũ Chính Tác, bề ngoài của hắn khá bình thường, trên ghế lái phụ đặt một chiếc túi du lịch màu xanh biếc của hắn. Ngồi phía sau là hai cô gái một lớn một nhỏ, bề ngoài khá giống nhau, vừa nhìn đã biết đây là hai chị em một. Lúc này người chị chừng hai mươi tuổi, mặc quần áo gọn gàng đang buồn bực chống cằm, người em gái ngồi bên cạnh cũng rất đáng yêu, mái tóc dài dùng dải lụa buộc lại thành hình nơ con bướm xinh đẹp. Nếu nói Nguyệt Trì Huân xinh đẹp nhưng lạnh lùng như một con búp bê thì nàng lại da trắng mắt sáng, bộ dạng rất biết điều, đáng yêu. Lúc này nàng đang cúi đầu hết sức chăm chú vào chiếc máy chơi game trên tay.

“Bang bang... A a... ô, lại chết.”

Lúu rúu lặp lại thanh âm của trò chơi, một lát sau cô bé phát ra tiếng than thở tiếc nuối vì trò chơi kết thúc. Người chị gái ngồi bên cạnh nhìn nàng rất bất mãn:

“Tình, cả ngày em chỉ biết chơi game. Đã chơi cả kỳ nghỉ hè rồi, cha mẹ mà biết sẽ mắng em đó... Bọn họ đều hi vọng em có thể thi đậu Đông Đại...”

“Nhưng em không thích đi học.”

Cúi đầu, cô bé không lãng phí một giây nào liền bắt đầu ván chơi mới.

“Đi học cũng không được gì cả.”

“Học xong đại học em mới có thể làm những gì mình muốn.”

Người chị nói.

Em gái ngẩng đầu lên:

“Học đại học thì mới có thể lập gia đình sao?”

“Lập gia đình, lập gia đình... Lúc nào em cũng chỉ biết có lập gia đình, em cho rằng lập gia đình rồi thì chuyện gì cũng không phải làm sao? Hàng ngày em phải giặt đồ, nấu cơm, lau nhà, quét dọn, đi chợ...”

“Những việc đó đều có người giúp việc làm.”

Lần này cô bé không ngẩng đầu lên.

“Như vậy thì ngày nào em cũng có thể chơi game.”

Người chị không còn gì để nói, chán nản ôm đầu, sau đó lại buồn bực nhìn về phía chiếc xe đang chạy ở đằng trước, tại sao bạn trai nàng lại phải ngồi cùng xe với cô gái khác chứ?

“Này. Quảng Thụ, tôi nghĩ chúng ta vẫn nên ở khách sạn...”

“Xin nhờ. Duy, thoải mái một chút đi... Cô đã nói chuyện này lần thứ năm rồi...”

Người thanh niên tên Mộ Thôn Quảng Thụ ngồi phía trước quay lại cười.

“Dù sao sớm muộn gì hai người cũng phải công khai, chỉ ở lại Nguyệt Trì gia một ngày thì có sao đâu. Huống chi tôi cũng bị lôi tới, yên tâm, tôi sẽ bảo vệ cô!”

Long Đường Duy liếc mắt:

“Tôi chỉ sợ anh không tự bảo được mình...”

“Yên tâm, yên tâm.”

Người thanh niên cười ha hả. Tầm nhìn ở phía trước đã bắt đầu trở nên trống trải hơn, ra khỏi rừng cây, hai bên đường là những sườn dốc đầy cỏ dại và ruộng lúa, xa xa phía cuối con đường, hàng rào quanh co vây quanh khuôn viên của Nguyệt Trì gia đã xuất hiện trong tầm mắt. Xe tiếp tục chạy về phía trước một đoạn, chỉ thấy có một chiếc xe dừng lại ven đường cách cổng lớn của Nguyệt Trì gia không xa, hai người đàn ông ngồi trong xe đang hướng về phía này vẫy tay. Một người trong số đó mặc áo truyền thống với đủ loại màu sắc sặc sỡ, người còn lại mặc quần tây, áo sơ mi trắng phẳng phiu, trong tay còn cầm một đóa hoa hồng, dĩ nhiên là hình tượng một bạch mã vương tử.

Nhìn thấy hai người kia, Thiên Vũ Chính Tắc dừng xe lại ở ven đường. Bước ra khỏi xe, nụ cười rạng rỡ của hắn và vẻ mặt lạnh lùng của Huân tạo thành cảnh tượng cực kỳ đối lập.

“Chào. A Hi, Vô Niệm, thật trùng hợp.”

“Ha hả, thật trùng hợp, thật trùng hợp.”

Bạch mã vương tử cầm hoa hồng tỏ ra kích động như vô tình gặp được, vội vã chiếc xe phía sau.

“Tôi và Vô Niệm đi leo núi nhưng lại bị cản đường, không ngờ lại gặp được mọi người... Ồ, lẽ nào vị này chính là Huân tiểu thư thiếu chút nữa đã được gả cho tôi? Quá xinh đẹp... Xin nhận lấy đóa hoa hồng đại biểu cho lòng ái mộ của tôi này...”

Nguyệt Trì Huân lẳng lẳng nhìn người thanh niên trước mặt, không tỏ chút thái độ nào. Thiên Vũ Chính Tắc ở bên cạnh cười nói:

“A Hi, Không phải anh chỉ thích lừa gạt những cô bé sao?”

“A... Huân tiểu thư chính là một cô bé nha, mặc dù đã sắp bước qua tuổi vị thành niên nhưng tôi có thể đảm bảo, chỉ cần trước đây chúng tôi gặp nhau một lần, tôi có thể... ô? Quảng Thụ, sao anh cũng ở đây? Oa, cô bé đáng yêu ngồi sau anh là... Không, tôi nói là vị tiểu thư xinh đẹp đáng yêu này là...”

Cùng với thái độ vui mừng của Ngự Thủ Hi, Chư Thần Vô Niệm ở bên cạnh cũng nở nụ cười phức tạp:

“Mộ Thôn Quảng Thụ? Không phải anh đang đi du lịch sao?”

“Đúng vậy.”

Mộ Thôn Quảng Thụ nở nụ cười.

“Lúc ở Hokkaido bị trộm mất ví tiền, thiếu chút nữa thì chết đói, may là gặp được Chính Tắc đang đi du lịch, lại có cả mỹ nữ, đương nhiên tôi sẽ theo đến đây. A Hi, anh lại ức hiếp nữ sinh sao?”

“Xin nhờ, anh đã thấy tôi ức hiếp nữ sinh bao giờ chưa..”

“Từ nhỏ.”

“Đó là yêu.”

Ngự Thủ Hi cường điệu như chính mình bị tổn thương, sau đó bước về phía Huân.

“Anh xem, một cô bé đáng yêu như vậy mà linh hồn lại sắp bị thế tục làm vẩn đục, không có cách nào cứu vớt được... A... Đây...”

Hắn vừa nói chuyện, đóa hoa hồng trong tay đã cắm về phía đỉnh đầu Huân như ma thuật. Trong nháy mắt đó, Huân đứng ở đằng kia, thậm chí nàng có cảm giác trước sau, trái phải đều không có chỗ để tránh. Sau một khắc, chiếc túi du lịch khổng lồ của Mộ Thôn Quảng Thụ đập tới. Ngự Thủ Hi che mắt phải, chật vật mà uất ức lui lại.

“Xin lỗi... Bởi vì lần nào anh cũng tiếp cận rồi lại vứt bỏ những cô bé như vậy, anh quá đa tình... Tôi phản ứng hơi quá độ...”

“Cái gì gọi là bỏ rơi, tôi là người kiên định với lý lẽ không nhất trên thế giới này, làm sao tôi có thể bỏ rơi cô bé mình yêu thích được... Trừ khi các nàng mất đi sự thuần khiết của một cô bé... Tôi bỏ đi, nhân sinh quan thâm ảo như vậy có nói thì loại người yêu thích ngự tỳ khổng lồ như anh cũng không hiểu được. Nếu Huân tiểu thư đã không chịu tiếp nhận tình cảm của tôi, em gái nhỏ bên này hẳn là Tĩnh sao, chào em, tôi...”

“Anh muốn cầu hôn tôi sao?”

Long Đường Tĩnh cảm thấy chơi game nhìn hần hỏi.

“Ừ?”

Ngự Thủ Hi đang khom người xuống cảm thấy khá khó hiểu, động tác này của hần và cầu hôn lại có quan hệ gì?

“Được, tôi đồng ý. Chẳng qua vài ngày nữa anh phải đến nói chuyện với cha mẹ tôi nha.”

Long Đường Tĩnh nhận lấy đóa hồng trên tay hần.

“Mặc dù chúng ta đã quyết định chuyện cả đời rồi nhưng vẫn phải nói với cha mẹ. Nếu bọn họ không đồng ý thì chúng ta có thể bỏ trốn. Chẳng qua anh phải đồng ý với tôi, trước khi trưởng thành tôi sẽ ở nhà mình, anh phải thuê người giúp việc làm việc nhà cho tôi anh phải đồng ý sẽ không bắt tôi đi học, có thể ở nhà chơi game. Còn nữa, chuyện sinh, con phải chờ đến khi tôi trưởng thành thì mới có thể.”

Giọng nói của Long Đường Tĩnh trong trẻo, lập tức líu ríu nói một tràng dài. Long Đường Duy cảm thấy rất mất mặt, vỗ vào sau gáy nàng hai cái, cô bé lập tức lộ ra vẻ mặt sắp khóc. Ngự Thủ Hi trợn mắt há hốc mồm, sau đó đứng lên, vẻ mặt ủ rũ:

“Ặc... Vô Niệm, tôi bị đá kích, chúng ta đi thôi.”

Đúng lúc này, cổng lớn của trang viên mở ra, một đám người của Nguyệt Trì gia đi về phía bên này.

“Ngự Thủ Hi.”

Cũng vào lúc này, Huân lạnh nhạt nói, Ngự Thủ Hi đã đi đến bên chiếc xe liền vui mừng quay đầu lại.

“Một ngày nào đó ta sẽ giết ngươi, và cả cha ngươi nữa.”

Lời này rất lạnh nhạt, tựa như vên vện chỉ là đang đọc bản cửu chương trên lớp học chứ không phải đang nói về chuyện giết người, nói xong, nàng xoay người đi về phía trang viên bên kia. Thiên Vũ Chính Tắc nhún vai, Ngự Thủ Hi chớp mắt hay cái ra về vô tội, vẻ mặt đau khổ nói:

“Này, xin nhờ, có thể chỉ giết cha tôi mà không giết tôi không? Này... ôi có thể phản bội nha.”

Nguyệt Trì Huân đi xa, những người của Nguyệt Trì gia kia đến gần, người thanh niên dẫn đầu nhìn theo bóng lưng Huân, sau đó cúi chào Thiên Vũ Chính Tắc:

“Thiên Vũ quân, anh vất vả rồi.”

Thiên Vũ Chính Tắc cười đáp lễ:

“Ồ, đừng khách sáo. Văn Thái Lang. Đúng rồi, lần kiểm tra trong gia tộc này, chắc hẳn anh là người đứng đầu sao?”

“Ồ không, bởi vì chú nói mấy ngày nữa Huân sẽ trở lại nên cố ý dời lại ngày kiểm tra, ông ấy quyết định cũng để Huân tham gia lần kiểm tra này.”

“Ồ?”

Thiên Vũ Chính Tắc hơi sững sốt, sau đó cười bắt đầu đi.

“Mặc dù Huân muốn trở lại Giang Hải gấp, chẳng qua... vẫn còn một thời gian ngắn kiểm tra cũng được.”

Đường như cảm nhận được điều gì đó trong lời nói của Huân, người thanh niên tên Văn Thái Lang kia lại cúi chào một lần nữa:

“Tôi hiểu ngài muốn bảo vệ Huân, nhưng hoa cỏ không trải qua mưa gió thì không thể trưởng thành thành một cây đại thụ chọc trời, chúng tôi luôn luôn coi Huân là một thành viên của Nguyệt Tri gia, cố ấy phải nỗ lực vì vinh dự của gia tộc. Chuyện này xin Thiên Vũ quân có thể thông cảm.”

“Ồ... Hiểu hiểu, không sao, tôi hiểu điều này.”

Nguyệt Tri là một gia tộc Ninja cổ xưa, đến bây giờ quan hệ trong gia tộc thực ra đã trở nên cực kỳ phức tạp, các loại lợi ích rắc rối. Nguyệt Tri Huân là con gái của gia chủ, trước đây tu vi không phải là rất mạnh, tính cách cũng cực kỳ quái gở, trước nay luôn không được người chào đón. Hiện giờ bởi vì quan hệ với Thiên Vũ Chính Tắc, có thể nói Nguyệt Tri gia đã buông bỏ Nguyệt Tri Huân để đổi lấy sự trợ giúp của Cao Thiên Nguyên, vì vậy khi Thiên Vũ Chính Tắc đưa Huân đến Trung Quốc, sau khi trở về lại dần nâng đi du lịch khắp nơi nhưng cũng không ai có ý kiến gì cả. Nhưng với những người thuộc tầng dưới của Nguyệt Tri gia, trong khi rất nhiều người trẻ tuổi đều phải luyện tập khắc khổ thì Huân lại có thể đến Trung Quốc hưởng thụ cuộc sống hoàn toàn tự do, hoặc có thể nói căn bản là đi du lịch, hơn nữa còn vì quan hệ với Thiên Vũ Chính Tắc mà rất được chú ý, đây thực sự là chuyện khiến người ta khó chấp nhận.

Trong chuyện này, có người ghen ghét Nguyệt Tri Huân, có người bởi vì sự xinh đẹp và lạnh lùng của Huân mà ghen ghét Thiên Vũ Chính Tắc, nhưng cuối cùng thì tất cả đều bị dồn lên người Huân. Hàng năm vào dịp nghỉ hè, Nguyệt Tri gia sẽ có một cuộc kiểm tra Ninja, vì vậy Thiên Vũ Chính Tắc cố ý đưa Huân đến Hokkaido để giúp nàng tránh chuyện này, một mặt không muốn nàng bị quấy rầy, mặt khác cũng không hi vọng người khác biết được sự tiến bộ thần kỳ của Huân, mặc dù bây giờ cái tên Hoa Tulip đã được lưu truyền rộng rãi trong thế giới ngầm nhưng chuyện Cố Gia Minh là Hoa Tulip. Huân đi theo Hoa Tulip để học tập vẫn được hắn giữ bí mật, ngay cả người của Cao Thiên Nguyên cũng không có ai biết.

Dù sao cho dù là Nguyệt Tri gia hay Cao Thiên Nguyên, nếu bọn họ biết chuyện này rồi làm ra chuyện ngu ngốc gì thì lửa giận của Cố Gia Minh chắc chắn sẽ rơi lên đầu hắn, cường giả có thể đẩy lui Nguyên Lại Triều Sang hai lần, thực sự hắn cũng khá kiêu dè. Hôm nay nghe được lời nói có ý khiêu khích này của Văn Thái Lang rồi lại liên tưởng đến hết thảy, hắn không khỏi thở dài bắt đầu đi, thôi được, nếu các người muốn bị ngược đãi tàn bạo thì cũng không sao, vì vậy mới nói ta ghét những gia tộc lớn thế này...

Hoặc ngồi xe hoặc đi bộ, đoàn người đi vào trang viên. Người của Nguyệt Tri gia vẫn đang nhìn Ngự Thủ Hi và Chư Thần Vô Niệm bằng ánh mắt phần mộ. Thiên Vũ Chính Tắc và Mộ Thôn Quảng Thụ chào bọn họ rồi mới đi vào, Long Đường Tĩnh thì vung vẩy đóa hoa hồng trong tay:

“Anh nhất định phải đến tìm tôi nha. A... Chị, đừng đánh em nữa...”

Nhìn theo bóng lưng đăm đăm người kia, ngồi trong chiếc “xe thể thao bởi vì chướng ngại mà phải dừng lại” kia. Ngự Thủ Hi nhún ga, sau đó chiếc xe vũng vàng chạy trên đường, rời đi nhanh như chớp.

“Có nhìn ra được điều gì không?”

Ngồi ở ghế lái phụ, Chư Thần Vô Niệm hỏi.

“Tôi thấy hai cô bé thuần khiết, hai linh hồn cũng thuần khiết...”

“Tới địa ngục đi.”

“Tôi bị Mộ Thôn Quảng Thụ đập một cái vào mặt mà anh vẫn còn nói tôi, lẽ nào quy trình giết người máu lạnh, đã làm anh mất cả sự đồng tình sao? Trời ạ, trên thế giới này chỉ có những cô bé thuần khiết mới cứu vớt được linh hồn đã sa đọa của anh...”

“Ít nói nhảm, Nguyệt Tri Huân thế nào?”

“Ồ, chưa nhìn ra.”

Ngự Thủ Hi lắc đầu, sau đó lại nở nụ cười:

“Chẳng qua nhất định phải mạnh hơn rất nhiều so với những gì đã điều tra được. Không hổ là người thiếu chút nữa đã trở thành vị hôn thê của tôi, tôi rất vui mừng.”

“Nói như vậy thì cô ta thật sự theo Hoa Tulip học tập?”

“A a, người có thể đánh bại thầy Nguyên Lại, nếu có cơ hội thì nhất định phải gặp một lần, chẳng qua đã xác định cô ta không phải là cô bé. Thành thật mà nói, dựa theo tư liệu đã điều tra, hai vô bệ tên Diệp Linh Tĩnh và Liễu Hoài Sa thực sự khiến tôi động lòng...”

“Tôi chỉ thích những người thành thực.”

Chư Thần Vô Niệm nở nụ cười khát máu.

“Có cơ hội thì nhất định phải gặp cô ta... Giản Tố Ngôn.”

ẢN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 194

Con Muốn Trở Lại

Bây giờ tối, nơi ở của Nguyệt Trì gia.

Cây cối um tùm, không khí tĩnh mịch, nơi ở của Nguyệt Trì gia với lịch sử lâu đời chiếm diện tích rộng lớn. Theo như tài liệu mà Thiên Vũ Chính Tắc có được, nơi này hiện giờ có hơn sáu trăm người của Nguyệt Trì gia đang sinh sống, trong đó có gần hai trăm Ninja có thể tác chiến, chẳng qua là một gia tộc Ninja chuyên ám sát, chú trọng ẩn nấp, nhanh nhẹn, không khí nói này bị sự yên lặng đến kỳ dị bao phủ. Dọc đường đi đến, bất kể là mọi người ăn cơm, luyện tập hoặc tùm năm tùm ba lại trò chuyện, hầu như chỉ có thể nghe được những lời nói nhỏ nhẹ, đối với hai chị em nhà Long Đường luôn thích nói chuyện, cãi nhau, trên thế giới có lại tồn tại một nơi thần kỳ thế này thật sự là khó có thể tưởng tượng. Trời tháng tám nóng bức, nơi ở của Nguyệt Trì gia bị bao phủ bởi bầu không khí yên lặng đến kỳ dị, ngay cả thân thể cảm thấy hơi nóng bức nhưng trong lòng lại toát ra cảm giác lạnh lẽo khiến người ta rất khó chịu.

“Giống như chiếc tủ lạnh ở quê nhà của chúng ta vậy... Cảm giác này thật đáng ghét...”

Nằm trên giường vung vẩy đôi chân trắng nõn mềm mại, Long Đường Tĩnh vừa chơi game vừa nói chuyện với giọng non nớt. Long Đường Duy ngồi trên một chiếc giường khác trải ga giường, sắp đặt lại các đồ vật trong túi hành lý:

“Thoái mái đi, dù sao cũng chỉ ở một đêm, ngày mai chúng ta đã đi rồi. Chẳng qua món cơm nắm táo tía hôm nay đúng là rất ngon nha.”

“Ninja thường xuyên phải ra ngoài làm nhiệm vụ, mặc dù bây giờ nhiệm vụ như vậy cũng không nhiều lắm nhưng làm cơm nắm thì đúng là vẫn có tay nghề. Nếu thích, có thể nhờ bọn họ làm nhiều hơn một chút để ngày mai mang đi.”

Trong tiếng nói chuyện, Mộ Thôn Quảng Thụ xuất hiện trước cửa.

“Bây giờ rười ở nơi này có tổ chức thi đấu tự do, Chính Tắc nhờ tôi đến gọi mọi người. Thế nào? Có hứng thú không?”

“Tại sao Thiên Vũ Chính Tắc không tự mình đến?”

“Xin nhờ. Duy, chuyện này mà cũng ghen tị sao.”

Mộ Thôn Quảng Thụ không khỏi bật cười.

“Khó khăn lắm hần mới đến đây một lần, hơn nữa lại chỉ ở một ngày, Nguyệt Trì Chính Không và mấy lão già kia đương nhiên không thể bỏ qua hần. Đến lúc xem thi đấu cô gặp hần không phải là được rồi sao? Huống chi... Có anh chàng đẹp trai như tôi đi theo cô, chẳng lẽ còn không đủ để cô quên đi cái tên Chính Tắc kia?”

“Dùng.”

Duy khẽ gật, cười hỏi:

“Tĩnh, muốn đi cùng không?”

Đáp án đã sớm được xác định, cô bé đang ngồi trên giường ngay cả đầu cũng không thèm ngẩng lên:

“Không đi, em muốn chơi game.”

***** Tính ra, chương trình huấn luyện của Ninja có rất nhiều loại, trái ngược với phương pháp huấn luyện sát thủ là để bọn họ quen thuộc với vũ khí rồi ngay sau đó phải giãy dụa cầu sinh trong bất kỳ hoàn cảnh nào, chương trình huấn luyện của Ninja lại cụ thể đến mức độ nhất định, từ rừng rậm đến đồng bằng, từ phòng tối đến dưới nước, mỗi một nơi đều có một cách thức huấn luyện khác nhau. Quanh khu trang viên của Nguyệt Trì gia này cũng có các loại địa phương để huấn luyện, vào thời gian luyện tập ban đêm, tiếng cười đắc ý hoặc tiếng đánh nhau kịch liệt thỉnh thoảng vang lên có thể nói là sự náo nhiệt, ồn ào khó có được ở nơi này.

Chẳng qua võ đạo trăm sông đổ về một biển, để đánh bại người khác thực ra cũng đều dựa vào tu vi thể thuật của mình, ngay cả ở thời buổi dùng vũ khí nóng làm chủ lực chiến đấu như bây giờ, Ninja vẫn coi trọng nhất tu luyện thể thuật, điều này và quan điểm của Gia Minh khá giống nhau. Khi thân thể mạnh mẽ đến một trình độ nhất định, cho dù trong tay đối phương có súng thì cũng không có bao nhiêu uy hiếp, mà khi chính mình cảm sung, sự nhạy cảm của thân thể sẽ có tác dụng hỗ trợ trên mọi phương diện. Chẳng qua nếu để Gia Minh đánh giá. Nhẫn thuật lại khá giống bị tẩu hoả nhập ma, bởi vì bọn họ không chú trọng huấn luyện về vũ khí nóng “quá nhiều.”

Bây rưỡi, trong sân luyện tập lớn nhất của Nguyệt Trì gia đã có gần một trăm người ngồi, phía trước là mấy gã trưởng lão do Nguyệt Trì Chính Không dẫn đầu, bên cạnh có ba người khách là Thiên Vũ Chính Tắc, Mộ Thôn Quảng Thụ và Long Đường Duy, còn lại phần lớn là các học viên tham gia thi đấu kiểm tra. Huân với mái tóc buộc cao thành đuôi ngựa, quần áo tập luyện đơn giản cũng ngồi trong đó, duy trì thái độ lạnh lùng trước nay của nàng.

Bởi vì hôm nay có khách quý là Thiên Vũ Chính Tắc đến nên Nguyệt Trì Chính Không tự mình đến đây làm chi dạy, cũng vì vậy mà tối nay có gần một nửa người chuyên môn đến nơi này luyện tập. Theo lệ cũ, sau khi các vị sư phụ phát biểu một lần, các học viên sẽ tiến hành thi đấu tự do và thảo luận trong vòng mấy giờ, được sư phụ chỉ rõ sai lầm hoặc ưu điểm, cuối cùng là sư phụ tổng kết, buổi huấn luyện kết thúc. Lời đạo đầu luôn không có gì mới mẻ, những lời này tạm thời được lược bỏ, đến khi Nguyệt Trì Chính Không phát biểu xong, bầu không khí trong sân cũng bắt đầu náo nhiệt hơn.

Sân huấn luyện tuy rất lớn nhưng không thể dung nạp được tất cả mọi người cùng tiến lên, như vậy, trên sân đều duy trì chừng mười đến hai mươi người thi đấu, những người còn lại ngồi ngoài xem cuộc chiến và phân tích đánh giá. Mặc dù một số nhân vật lớn ngồi đó khiến mọi người hơi gò bó nhưng người muốn nhận được sự chỉ dạy, muốn toả sáng cũng không ít. Sau lượt ra sân đầu tiên, không ít người, bao gồm cả Văn Thái Lang ban đầu ra cửa nghênh đón, đều nhìn về phía Huân đang ngồi ở một góc sân. Người muốn khiêu chiến nàng sợ rằng có không ít, nhưng nàng là con gái của Nguyệt Trì Chính Không, hơn nữa lại là vị hôn thê của Thiên Vũ Chính Tắc, nếu muốn khiêu chiến nàng, mọi người không thể không suy nghĩ một chút đến hậu quả.

Bóng người lần lượt thay đổi, kiếm gỗ bay múa, kiếm thuật trước nay vẫn luôn là thành phần quan trọng nhất cấu thành hệ thống võ thuật của Nhật bản. Nhẫn thuật đương nhiên cũng không ngoại lệ. Đánh được chừng hơn nửa giờ. Long Đường Duy nhàm chán đứng dậy đi ngắm phong cảnh ở xung quanh.

Thiên Vũ Chính Tắc và Mộ Thôn Quảng Thụ vẫn mim cười ngồi xem. Nhóm người thứ nhất đã đánh xong, khi nhóm thứ hai chuẩn bị ra sân. Văn Thái Lang nhìn Huân ở phía đối diện, ánh mắt ngưng tụ như đã âm thầm hạ quyết tâm, nhưng đúng lúc này, Mộ Thôn Quảng Thụ có vẻ hiền lành, vẫn ngồi bên Thiên Vũ Chính Tắc cười nghiêng đầu sang bên.

“Sư phụ Nguyệt Trì, nghe nói trong sân huấn luyện của các ngài có một quy định, chỉ cần là người ngồi đây thì tuyệt đối không thể từ chối lần khiêu chiến đầu tiên của người khác, đúng không?”

“Đúng vậy.”

Nguyệt Trì Chính Không gật đầu.

“Đây là quy tắc để đảm bảo tính công bằng khi thi đấu và khích lệ chí tiến thủ của học viên, chẳng qua, sau khi tiếp nhận lần khiêu chiến đầu tiên, những khiêu chiến tiếp sau đó có thể tự mình lựa chọn có tiếp nhận hay không.”

“Vậy thì... Tôi cũng có tư cách khiêu chiến người khác chứ?”

“Mộ Thôn tiên sinh cũng muốn thử thân thủ của mình? Chuyện này đương nhiên là có thể, anh có thể khiêu chiến bất kỳ ai ngồi ở đây.”

Nguyệt Trì Chính Không cười, lực lượng của Thiên Vũ Chính Tắc khá có danh tiếng tại Nhật Bản nhưng thân phận hắc đặc thù, sẽ không dễ dàng ra tay, mà người ngoài cũng không thể ép hấn được. Lần này hấn mang theo bằng hữu tới đây, mặc dù Nguyệt Trì gia không có bao nhiêu tư liệu về người thanh niên tên Mộ Thôn Quảng Thụ này nhưng theo như tin tức Văn Thái Lang vừa mới báo lại, lúc ở ngoài cổng hấn đã dùng ba lô đánh vào đầu Ngự Thủ Hi, điều này nói rõ đây là cao thủ cùng một cấp bậc với Thiên Vũ Chính Tắc tại Cao Thiên Nguyên. Hấn có hứng thú thi đấu, chuyện này đương nhiên là cầu còn không được, chỉ là không biết hấn sẽ khiêu chiến vị trưởng lão nào đây?

Sau một khắc, chỉ thấy Mộ Thôn Quảng Thụ vừa chiếm được sự đồng ý liền cười đứng dậy. Thiên Vũ Chính Tắc vội vàng nói:

“Này, này. Quảng Thụ, anh làm gì thế? Đừng làm loạn đó.”

“Được rồi, được rồi, tôi sẽ có chừng mực, tuyệt đối sẽ không hành hạ mỹ nữ quá mức... Hừ, nhu đạo của tôi gần đây đã vượt qua được kiểm tra, đang muốn thử một chút đây.”

Hấn chậm chậm chạy đến trước mặt Huân.

“Huân. Huân tiểu thư xinh đẹp, tôi muốn tỉ thí một trận hữu hảo về thể thuật, xin hỏi có được không?”

Ngẩng đầu nhìn hấn, Nguyệt Trì Huân nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh, không phải trước khi rời khỏi Giang Hải, Gia Minh đã nói nàng phải nghe theo sự sắp xếp của Thiên Vũ Chính Tắc sao, lúc này đương nhiên cũng phải hỏi ý kiến của đối phương. Nguyệt Trì Chính Không lại cho rằng con gái đang nhìn mình, gật đầu rất bất mãn, đến khi Thiên Vũ Chính Tắc gật đầu bắt đầu đi thì nàng mới đứng lên:

“Xin chỉ giáo nhiều hơn.”

Nhìn sang bên này, Thiên Vũ Chính Tắc mấp máy môi:

“Dùng nặng tay quá...”

“Ha hả, yên tâm, yên tâm, tôi nhất định sẽ nhẹ tay, không phải sợ. Ừ, đến đây đi.”

Cười lui về phía sau một bước, Mộ Thôn Quảng Thụ bày ra tư thế mở đầu tiêu chuẩn của nhu đạo. Tư thế mở đầu này rất tùy ý, không thể nhận ra được sự lợi hại nào nhưng ánh mắt của rất nhiều người xung quanh lại bị trận đấu này hấp dẫn, bạn của Thiên Vũ Chính Tắc đấu với Huân rốt cuộc sẽ là tình cảnh thế nào? Hầu như tất cả mọi người, bao gồm cả các trưởng lão, đều nhìn sang bên này.

Còn Huân.

Hai bàn tay nắm lại, đầu tiên là tư thế Vịnh Xuân quyền khó coi, sau đó dường như nàng nhận ra đây là cuộc tranh tài về Nhẫn thuật, vì vậy hai đầu gối trầm xuống, đổi lại thành tư thế Nhẫn thuật đã luyện tập trước đây, nhưng lại khá cứng nhắc, một lát sau, nàng lại đổi quyền thành chương, đổi đi đổi lại, đến cuối cùng, nàng đi nhiên lại buồn rầu nhìn mười ngón tay thon dài trắng nõn của mình, chân tay có vẻ luống cuống. Một năm tới đây nàng luôn luyện tập với Gia Minh, thình thoảng tiến hành thực chiến, cũng không có tư thế mở đầu cụ thể nào. Gia Minh chỉ vừa nói vừa yêu cầu đối phương ra tay bất cứ lúc nào, loại tư thế mở đầu như nhắc nhở người khác “Ta tới nha” này căn bản không có ý nghĩa gì cả.

Mấy ngày qua bởi vì Thiên Vũ Chính Tắc chỉ mới quen Mộ Thôn Quảng Thụ nên nàng cũng chỉ biết hấn là một người không tệ, thích đi du lịch khắp nơi, nhưng có thể trở thành bạn bè với Thiên Vũ Chính Tắc, hơn nữa còn có thể ra tay đánh Ngự Thủ Hi thì quá nửa cũng là một cường giả rất lợi hại sao. Trong lòng nghĩ vậy, nàng muốn dùng tư thế mạnh nhất để đối phó với hấn, nhưng lại phát hiện mình hơi gặp khó khăn. Nguyệt Trì Chính Không ngồi ở phía trước lắc đầu, đứa con gái này luôn khiến hấn không hài lòng, xem ra một năm qua ở Trung Quốc cũng chỉ uống phí ngay cả khi ý nghĩa tồn tại của nàng chỉ vì để lôi kéo Thiên Vũ Chính Tắc nhưng trong lòng hấn vẫn hơi tức giận.

Đến sau cùng, rốt cuộc nàng vẫn phải dùng tư thế Vịnh Xuân quyền khó coi. Trong mắt đám Ninja xung quanh, tư thế trong công phu Trung Quốc này thực sự là ngu ngốc đến không thể ngu ngốc hơn, mọi người âm thầm chế nhạo và thất vọng. Mộ Thôn Quảng Thụ nhìn nàng tư thế của nàng nhưng vẫn không nhúc nhích.

Hai người đứng nhìn nhau gần ba phút, đôi chân Mộ Thôn Quảng Thụ dường như đã trở nên hơi chết lạng, lưng lay thân thể, hấn bắt đầu đi lao về phía Huân. Khoảng cách dần được rút ngắn, tâm tình mọi người trở nên khẩn trương cao độ, đang đợi Mộ Thôn Quảng Thụ biểu hiện ra vũ kỹ thần kỳ trong nháy mắt.

Bóng người đụng vào nhau.

Tiếng kêu thảm thiết sắc bén quanh quẩn trong sân, Mộ Thôn Quảng Thụ bay lên, xẹt qua một đường vòng cung trên không trung rồi rơi xuống đất, rõ ràng chỉ là một cú đụng vai cực kỳ đơn giản, thắng bại đã phân. Huân khá kinh ngạc nhìn người thanh niên đang ngã trên đất, nhưng ngay sau đó nàng liền lui lại một bước, cúi người chào. Mộ Thôn Quảng Thụ vẫn ôm vai kêu thảm:

“A, vai tôi... Trật khớp rồi... A, nhất định đã trật khớp rồi... Đau quá... Đau đau đau...”

Thiên Vũ Chính Tắc bắt đầu đi tiến lên giúp hắn nổi lại bà vai bị trật khớp, sau đó lại xấu hổ đỡ hắn trở lại:

“Ngại quá, mọi người tiếp tục đi, bạn tôi không am hiểu về phương diện này lắm...”

Xuất hiện tình huống khô khan như vậy khiến tất cả mọi người không kịp phản ứng, nhưng thi đấu thì vẫn phải tiếp tục. Một lát sau, nhóm người Văn Thái Lang trước sau khiêu chiến Huân nhưng đều bị từ chối. Nhớ lại tư thế vụng về của Huân vừa rồi, mọi người không khỏi lại càng xem thường, quy định khi luận võ như vậy được đặt ra là để phòng ngừa nhiều người muốn liên hợp lại để đối phó với một người, vừa rồi đấu với Mộ Thôn Quảng Thụ Huân không phải tiêu hao chút thể lực nào, vậy mà thậm chí lại từ chối tất cả khiêu chiến của mọi người, rõ ràng là ở Trung Quốc hưởng thụ một năm, ngay cả lá gan cũng nhỏ đi - trước kia cho dù lực lượng không đủ nhưng Huân chưa bao giờ từ chối khi người khác khiêu chiến.

Mà thấy thái độ e sợ của nàng, Nguyệt Tri Chính Không lại càng thêm bất mãn.

Đến khoảng mười giờ khuya, chuông điện thoại của Thiên Vũ Chính Tắc bỗng vang lên, đi tới một bên nghe một lát sau đó hắn trở lại với vẻ khá nghi ngờ, vỗ vai Huân:

“Đến đây một chút, có tin tức từ Giang Hải...”

Về lạnh lùng chợt hoá tan, nàng đi theo Thiên Vũ Chính Tắc, đến khi Thiên Vũ Chính Tắc nói xong, trên mặt nàng xuất hiện vẻ bối rối hiếm thấy, cảm thấy điện thoại của đối phương:

“A lô... Sa Sa, mình là Huân. Hắn bị trúng đạn? Làm sao có thể...”

***** Gần nửa đêm, mọi người trong sân đều đã trở về chỗ ngồi của mình. Bên sân, Huân ngồi cúi đầu yên lặng, tư thế như vậy đã duy trì gần hai giờ từ khi nghe điện thoại xong, nhưng so với lúc trước, những người xung quanh còn bất giác cảm thấy chút gì đó lạnh lẽo.

Nguyệt Tri Chính Không đứng ở đằng trước nói chuyện, tổng kết tình hình luận võ vừa rồi và phân tích sự thiếu sót của một số người. Hắn đứng đó nói một lúc lâu, sau khi tổng kết xong liền nhân tiện nói luôn chuyện kiểm tra ngày mai.

“... Bởi vì đây là lần kiểm tra mỗi năm mới có một lần, ta hi vọng mọi người cố gắng hết sức trong lần kiểm tra này... Năm ngoái người đứng đầu là Văn Thái Lang, hi vọng năm nay có thể tiếp tục tiến bộ...”

Phát biểu, khích lệ xong. Nguyệt Tri Chính Không lại nói về những người hắn có ấn tượng. Cuối cùng, ánh mắt hắn nhìn sang Huân đang ngồi ở một bên:

“... Còn con nữa. Huân, một năm trước khi cho con đến Trung Quốc học tập, ta đã hi vọng có thể thấy được thành tích của con, nhưng hành vi sợ chiến đấu vừa rồi của con khiến ta rất thất vọng. Ninja có thể lựa chọn tạm thời tránh đối thủ lợi hại hơn mình trong lúc chiến đấu thực sự nhưng tuyệt đối không được e sợ trong khi luyện tập, hi vọng ngày mai con có thể...”

Bởi vì Huân là con gái của hắn nên lời nói cũng đặc biệt nghiêm nghị hơn so những người khác, chỉ là hắn còn chưa nói xong thì Huân đã đứng lên đi tới giữa sân, quỳ xuống:

“Xin lỗi, cha, sáng mai con sẽ ngồi máy bay trở lại Giang Hải, sẽ không tham gia buổi kiểm tra ngày mai được.”

Mọi người đều biết quan hệ của Huân và Nguyệt Tri Chính Không, xưng hắn là cha tại nơi này cũng không phải vấn đề gì lớn, nhưng cắt đứt lời nói của người lớn, hơn nữa làm trái lại ý tứ của người lớn và cấp trên, đối với Ninja, đây tuyệt đối là chuyện đại nghịch bất đạo. Lòng mày Nguyệt Tri Chính Không vênh lên, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm đưa con gái đang quỳ trước mặt mình:

“Con nói gì?”

Ngẩng đầu lên, nâng nhìn cha mình bằng ánh mắt lạnh nhạt mà kiên quyết:

“Con muốn trở lại.”

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 195

So Sánh

“Con muốn trở lại.”

Giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng quanh quần trong sân, vẻ mặt khá quái dị, Thiên Vũ Chính Tắc cúi đầu nở nụ cười hứng thú. Chưa từng bị con gái cãi lại như vậy, Nguyệt Tri Chính Không tức giận vỗ mạnh xuống chiếc chiếu bên cạnh:

“Đây mới là nơi ngươi nên ở lại!”

Nhận ra lời nói của mình hơi không thoả đáng, Huân chần chờ một lát, sau đó vẫn quật cường nói:

“Con muốn đi Giang Hải.”

Đến đây, dường như đã không cần thiết phải nói thêm gì. Nếu là bình thường, ngay cả ý định một đao bỏ chết con gái Nguyệt Tri Chính Không cũng có, chỉ là lúc này Thiên Vũ Chính Tắc đang ở đây, đương nhiên không thể làm bừa được. Hiện giờ ở nơi này có nhiều người, hẳn không thể quay lại nhìn Thiên Vũ Chính Tắc, vì vậy cũng không thấy được nụ cười quỷ dị trên khuôn mặt chữ điền kia. Hít sâu một hơi, hắn phất tay với mấy người bên cạnh:

“Bắt lại! Nhốt nó vào trong phòng không cho ra ngoài!”

Mặc dù da số người trên sân luyện võ lúc này đều là học viên nhưng bên cạnh đó cũng có một số vệ sĩ nhằm đối phó với tình trạng đột phát, những người này quá nửa là thành tích trong quá trình luyện tập không đủ xuất sắc, không thể nhận được địa vị cao nên mới trở thành người sai vặt bình thường. Nguyệt Tri Chính Không vừa phất tay, hai gã đàn ông đeo kiếm dài đã đi vào trong sân, bước về phía Huân đang quỳ ở giữa sân.

Lúc này những người ở quanh sân hoặc tiếc nuối, hoặc coi thường, hoặc nhìn có vẻ hà hê, tất cả đều lảng lảng xem tình huống này. Chỉ là khi hai người kia vừa đến gần Huân chừng ba mét, lại nằng nết nhiên chống tay lên đầu gối, lẳng lẽ đứng lên.

Hai gã đàn ông đứng lại, mọi người xung quanh kinh ngạc, sau đó tiếng bàn luận xôn xao vang lên. Khi tiếp thu sự dạy bảo của gia chủ thì đương nhiên là phải quỳ, mà nhận sự trừng phạt thì trong lòng vẫn phải mang theo sự thành kính, nhưng thậm chí lúc này nằng nết đứng lên, đó có khác gì trực tiếp phản đối lại kết quả xử lý này. Loại chuyện thế này nếu là người khác làm ra thì lập tức sẽ bị coi như phản nghịch, cho dù Huân có là con gái ruột của Nguyệt Tri Chính Không thì ảnh hưởng của chuyện này cũng tuyệt đối không nhỏ được. Quả nhiên chỉ nghe Nguyệt Tri Chính Không phần nộ quát:

“Ngươi muốn làm gì!?”

Hai gã đàn ông đã đến gần, bàn tay chụp về phía bà vai Huân:

“Huân tiểu thư, xin đừng làm khó chúng tôi.”

“Xin lỗi...”

Vẫn là giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng, trong lúc hai người vươn tay chụp tới, nàng lùi lại có vẻ chậm nhưng thực ra lại rất nhanh, sau đó ra tay mà không có dấu hiệu báo trước nào. Động tác đơn giản đến cực điểm tựa như đang bắt tay với người khác, nhẹ nhàng vung lên. Chỉ nghe hai tiếng rắc rắc, cánh tay hai người kia thậm chí trực tiếp bị vặn trật khớp, sắc mặt trắng bệch, ôm bả vai lùi lại.

Không khí đọng lại trong chớp mắt, sau đó là tiếng hét của Nguyệt Trì Chính Không:

“Bắt nó lại!”

Sau một khắc, hai người đàn ông bị đánh bay sang hai bên với tư thế khác nhau, Huân xoay người đi về phía cổng lớn. Các học viên xung quanh lục tục đứng lên.

Trình độ của Huân mặc dù không được tính là đứng đầu nhưng cũng xem như trung đẳng, cho dù vừa rồi đánh bay hai người kia đã vượt trội hơn thành tích lúc trước của nàng nhưng trong thời gian ngắn cũng không có ai hoài nghi. Văn Thái Lang quay sang nhìn người bên cạnh mình, người đầu tiên lập tức xông ra ngoài, ngay sau đó là người thứ hai, hoặc tay không hoặc dùng kiếm gỗ, chặn đường Huân lại.

Thiên Vũ Chính Tắc ngẩng đầu lên nhìn trần nhà, vẻ mặt vô tội.

Bóng người lần lượt thay đổi.

Người đầu tiên thân thể vẫn còn ở trên không trung thì đã bị Huân đẩy bay ra ngoài, kiếm gỗ của hắn cũng rơi vào trong tay Huân. Gập mạnh thân xuống, hai thanh kiếm gỗ quét trúng lọn tóc đang tung bay, kiếm gỗ trong tay Huân đã đâm trúng bàn chân một người khác, trong tiếng kêu thảm, nàng lắc mình lao ra nghênh đón người ngăn cản ở phía trước.

Tình cảnh trở nên hỗn loạn trong nháy mắt, hơn mười người qua lại ở đằng trước. Huân dùng thân thủ linh hoạt tả xung hữu đột, hơn mười người người liên hợp lại với nhau mà thậm chí không vây nổi nàng, trái lại ba, bốn người còn bị nàng phân kích đánh trúng các đốt ngón tay hoặc chỗ hiểm, lăn lộn trên mặt đất mất đi sức chiến đấu.

Mất thấy tình cảnh như vậy, người đang vây xem cuộc chiến ở xung quanh tròn mắt. Thiên Vũ Chính Tắc tỏ vẻ vô tội giống như “chuyện này không liên quan đến tôi”. Long Đường Duy cũng đang nhìn chằm chằm, đôi môi mòng khê nhếch lên, rõ ràng là chưa từng nghĩ tới vị hôn thê trên danh nghĩa của ông xã mình thậm chí lại đột nhiên hung hãn như vậy. Mộ Thôn Quảng Thụ xoa xoa bả vai vừa mới bị trật khớp, vẻ mặt “thì ra là vậy”:

“Oa, khó trách cô ấy có thể đánh bại tôi... Thật lợi hại, chiêu này là Long Quyển Thiêm sao? Lẽ nào Huân học Phi Thiên Ngự Kiếm Lưu..”

“Anh đúng là ngu ngốc!”

Long Đường Duy ở bên cạnh liếc hắn xem thường.

“Chiêu vừa rồi rõ ràng là Cửu Đầu Long Thiêm có được hay không!”

“Nhưng mà Cửu Đầu Long Thiêm phải đánh chín lần.”

“Một kích cuối cùng mới là quan trọng nhất... Này, Chính Tắc, một chiêu vừa rồi rất giống Cửu Đầu Long Thiêm đúng không?”

Đối với hai người chỉ biết đọc truyện tranh này, Thiên Vũ Chính Tắc không muốn mình mắt mặt thêm nữa, quay đầu sang một bên không thèm trả lời.

“Anh thấy chưa... Hẳn đồng ý rồi!”

Cây kiếm gỗ trong tay nàng linh hoạt như rắn, hung hăng đánh vào cổ tay hai người vừa xông lên, nghiêng người tránh được cú đá mãnh liệt từ bên trái, cùng lúc đó, công kích từ phía bên phải cũng đánh tới nhanh như tia chớp, nàng vung kiếm gỗ trong tay phải lên đỡ. Song đồng thời chém tới cũng không phải một, mà là ba thanh kiếm gỗ đánh tới như sấm chớp. Thân thể Huân bị đánh bay ngược về phía sau, chật vật lăn một vòng trên mặt đất, chỉ vừa mới miễn cưỡng duy trì được tư thế nửa quỳ, tay trái nàng chống đỡ trên mặt đất, kiếm gỗ trong tay phải đã vô ý thức đánh về phía sau. Kiếm gỗ do thanh trúc dẻo tạo thành đánh chuẩn xác vào cổ tay người nọ, rắc một tiếng, con đau thấu tận tim gan khiến người nọ buông vũ khí trong tay ra, ôm cổ tay lao đảo lui về phía sau, mặt mũi vắn vẹo. Huân ở phía trước không thèm nhìn hắn một lần, lập tức vọt sang nơi khác trước khi đám người kia kịp vây kín lại.

Đêm hè nhiệt độ đã hơi hạ thấp, trong sân huấn luyện cổ xưa, bóng người lần lượt thay đổi, kiếm gỗ chém mạnh xuống, tiếng hét lớn hoặc tiếng kêu thảm thiết vang lên. Thiếu nữ thanh lệ ra sức chạy trốn, chiến đấu, né tránh, vẻ mặt lạnh như băng và vài sợi tóc tung bay thình thoảng mon trốn bên bờ môi hoặc khuôn mặt nàng, trong nháy mắt đánh lui kẻ địch hoặc bị đánh trúng đều tựa như một bức tranh, trong vẻ u tĩnh còn bao hàm sự kịch liệt và mỹ lệ.

Hơn trăm người đối phó với một thiếu nữ vốn hẳn là cũng không hơn gì mình, không thể nào xông lên cùng một lúc, thình thoảng có người bị đánh bại, người khác lại thay vào. Nếu tại đây, vào lúc này là Gia Minh thì lực sát thương của những thanh kiếm gỗ trên tay những Ninja này sợ rằng không hơn gì cộng rơm rạ, chỉ là trước mắt Huân vẫn chưa đạt đến trình độ có thể nói là áp đảo về lực lượng như vậy. Những Ninja đã trải qua huấn luyện đặc biệt này không giống đám non tay trong câu lạc bộ võ thuật ở học viện Thánh Tâm kia, cho dù chỉ có hơn mười người tạo thành phòng tuyến nhưng xung quanh lại có càng nhiều người không ngừng bổ sung, thay thế, nàng rất khó có thể mạnh mẽ đột phá để xông ra ngoài. Không để những người này tạo thành vòng vây tuyệt đối, không lâu sau, kết quả là đã có hơn mười người bị đánh bại.

Nếu Diệp Liên hoặc Nguyên Lại Triều Sang ở nơi này có lẽ có thể kinh ngạc phát hiện cảm giác lạnh lẽo Huân mang đến cho mọi người lúc này, dĩ nhiên lại có vài phần giống với khi Giản Tố Ngôn ra tay.

Số người bị khiêng ra ngoài bởi vì mất đi sức chiến đấu trong vòng hai mươi phút tạo cho mọi người một sự rung động khó nói nên lời. Trên người Huân cũng bị mấy vết thương, thậm chí có lần đã bị đánh trúng nơi yếu hại là đốt ngón tay nhưng lại có vẻ như không làm ảnh hưởng chút nào đến hành động của nàng, nàng vẫn linh hoạt đối phó với tiến công liên tục của những người xung quanh, rồi chạy trốn, đột phá. Một số người nhìn sang Văn Thái Lang đang đứng bên sân, vô thức so sánh hai người với nhau, kết luận rõ ràng là, cho dù là hoàn toàn đối kháng bằng thể thuật thì hẳn cũng không thể đạt được thành tích cao như vậy. Trừ khi là với trình độ của mấy vị trưởng lão đang ngồi bên trên hoặc Thiên Vũ Chính Tắc thì có lẽ mới có thể dễ dàng đối phó được khi hơn mười người, hai mươi người cùng xông lên một lúc.

Hít sâu một hơi, Văn Thái Lang rút hai cây đoản côn dài chừng sáu mươi cm sau lưng ra, lặng yên gia nhập vòng chiến đấu, núp sau thân thể những đồng

bạn đề tiên lên. Với Ninja vốn nổi tiếng vì sự thần bí, đánh lên không phải là chuyện gì khó có thể chấp nhận, cho dù là tình huống bây giờ. Song vừa mới bước lên hai bước, đứng giữa những bóng người lần lượt qua lại kia, Huân lạnh nhạt nhìn về phía bên này. Trong nháy mắt này, hắn bỗng nhiên hiểu được cho dù đã chiến đấu lâu như vậy nhưng nàng thậm chí vẫn hoàn toàn nắm chắc sự thay đổi ở xung quanh.

Hơi dừng lại, sau một khắc, hắn dùng tốc độ nhanh nhất lao về phía Huân.

Lùi về phía sau tránh được hai đợt công kích, vô thức khom người xuống, một cây kiếm gỗ chém sát qua đầu. Ngay cả chính nàng cũng không hiểu tại sao mình có thể tránh được lần công kích này, song thân thể đã lại vô thức lặn xuống đất, bỏ nhào về phía trước lao ra ngoài, xuyên qua chỗ yếu nhất của vòng vây nhanh như tia chớp, trong lúc hỗn loạn, kiếm gỗ trong tay nàng bổ trúng ngực một người.

Từ sau khi chiến đấu với Joseph vào sinh nhật lần đó, đây là lần đầu tiên nàng có cảm giác “tránh né được tất cả các công kích một cách khó hiểu, “đánh trúng người khác một cách khó hiểu”. Bởi vì sau lần đó, đối thủ của nàng chỉ có Gia Minh, nhưng ở trước mặt Gia Minh, nàng luôn luôn không có bao nhiêu năng lực phản kháng.

Lần chiến đấu với Joseph kia nói rõ nàng đã trở nên mạnh hơn, nhưng mạnh đến trình độ nào thì chính nàng cũng khó có thể phán đoán, mà lần này chiến đấu với những đồng bạn vốn rất quen thuộc này mới làm nàng hiểu, một năm trước mình thế nào, mà bây giờ mình là người thế nào.

Tốc độ của bọn họ rất chậm, chiêu thức non nớt, bất kể là tấn công hay phòng thủ cũng lộ ra đầy rẫy sơ hở, một hai người xông lên mình có thể tránh né rất dễ dàng, cho dù rất nhiều lúc không thể tránh né được thì mình cũng có thể hoàn toàn đón đỡ bằng trực giác. Thì ra là, khi chính mình không có chút năng lực phản kháng nào trước mặt Gia Minh, lần lượt bị tháo rời các khớp ngón tay, lần lượt bị đánh đến khó có thể nhện được thì năng lực phản ứng của mình đã khắc sâu vào trong lòng, ngay cả là không có chút năng lực phản kháng khi đối mặt với Gia Minh thì trước mặt những người này, mình đã cao hơn bọn họ không biết bao nhiêu cấp độ.

Đương nhiên cũng có lúc thực sự không thể tránh được, bị kiếm gỗ đánh trúng quá thực là rất đau, nhưng so với khi đấu cùng Gia Minh thì những công kích như vậy có tính là gì. Mỗi quyền, mỗi cước nhìn như đơn giản của Gia Minh kia, cho dù có dùng cách thức chính quy nhất để ngăn cản thì nơi bị đánh trúng cũng đau đến xương cốt như muốn nứt ra. Mỗi lần nàng đều lo lắng xương cốt của mình có vì vậy mà bị gãy lìa hay không, nhưng dưới sự khống chế của Gia Minh, tình thế như vậy sẽ không xuất hiện. Gia Minh luôn không thích đánh đến mức nàng bị gãy xương, muốn khiến nàng không còn lực chiến đấu, chỉ cần trực tiếp tháo rời khớp vai hoặc khớp ngón tay là được rồi.

Huân luyện thực chiến với Gia Minh chính là tinh thoảng phải chịu đòn, dĩ nhiên mình có thể phản kháng, cho dù thường thường cũng không có bao nhiêu ý nghĩa, đánh đến khi mình không còn giãy dụa được nữa liền dừng lại. Không lâu sau Gia Minh lại đến đánh một lần, hắn đánh cũng không bị thương đến gân cốt, nhưng rất đau, quả thực còn đau hơn so với lần bị đánh khi gặp Gia Minh lần đầu tiên, chỉ là đến ngày thứ hai liền khỏi hẳn quá nửa. Có một lần Gia Minh còn trêu ghẹo nói nàng là cô bé Nhật Bản có thiên phú chịu đựng hành hạ, rất nhiều thứ phải đánh thì mới ghi nhớ được, mặc dù hiện giờ đã rất xinh đẹp nhưng chưa biết chừng đánh thêm mấy lần sẽ còn hấp dẫn hơn nữa... Đương nhiên nàng biết là Gia Minh nói đùa, nhưng hắn nói nàng xinh đẹp, nàng rất vui.

Bây giờ nghĩ lại mới thấy hắn nói đúng, trong suốt quá trình bị đánh đó, nàng thực sự nhớ được rất nhiều thứ vượt xa tưởng tượng của mình, thậm chí lúc này nàng còn có cảm giác, có lẽ những thứ này bởi vì bị đánh nên mới có thể nhớ được. Chẳng qua...

Đánh lui người tấn công ở phía trước, nòng mạnh mẽ ngăn cản Văn Thái Lang đánh lên từ phía sau. Lực lượng mạnh mẽ truyền đến, thân thể nòng thuận thể bay vào giữa đám người. Vô số lần chiến đấu với Gia Minh xẹt qua trong đầu, hiện giờ hắn bị trúng đạn rồi, bất kể thế nào, nòng phải trở về!

Rất nhiều công kích đồng loạt đánh tới, nòng vung kiếm gỗ trong tay đẩy lui phần lớn nhưng vẫn bị hai thanh kiếm đánh lên người. Sau một khắc, không biết là ai phát hiện đầu tiên, kiếm gỗ trong tay Huân đã không thấy đâu nữa.

Cơ hội tốt...

Văn Thái Lang không hồ là người lợi hại nhất trong số những người này, lúc này dưới sự cố gắng của hắn rốt cuộc cũng đã thành công đẩy Huân vào giữa vòng vây. Sau một khắc, mọi người trước sau nhào tới, tia lửa loé lên trên không trung, ánh sáng trong sân huấn luyện chập chờn.

Kiểm gỗ trong tay Huân ném trúng hai bóng điện treo cao trong sân huấn luyện. Cùng với tia lửa loé lên, ánh mắt của mọi người cũng bị quấy nhiễu trong chớp mắt, bị vây giữa đám người, Huân đột nhiên biến thành ảo ảnh.

Từ tối chuyển sang sáng.

Hai cây kiếm gỗ bị đánh gãy, nhóm người xông lên đầu tiên bị đánh bay ra ngoài, đồng thời cũng chặn lại những người ở phía sau. Xuất hiện trước mắt mọi người, Huân đang tung người lên nghênh đón Văn Thái Lang đang mãnh liệt xông lên nhưng lại có vẻ như đã bị lờ nhịp. Vội vàng, hắn đưa hai cây gậy lên giao nhau chắn trước mặt.

Sau một khắc, hai cây gậy bị gãy lia thành bốn đoạn rồi bay ra ngoài, nương theo thể đang xông lên, một quyền của Huân đột phá phòng ngự, đánh thẳng vào giữa mặt hắn. Văn Thái Lang bay ra ngoài, ngã lăn trên mặt đất, miệng mũi đầy máu, trong chốc lát đã không thể đứng dậy.

Thấy tình cảnh trong nháy mắt này, Nguyệt Tri Chính Không vụt đứng dậy, vẻ mặt vô cùng rung động, ngạc nhiên cùng phức tạp. Những người phía sau cũng tạm thời ngừng công kích. Mộ Thôn Quảng Thụ và Long Đường Duy thì há hốc mồm, sau đó quay sang nhìn nhau:

“Long Chùy Thiểm?”

Mặc dù Huân không dùng được đao nhưng rõ ràng là hai người đã xác định là chiêu đó. Thiên Vũ Chính Tác cũng đứng lên nhẹ nhàng vỗ tay:

“Tri Anh Thiên Huyền thật là xinh đẹp...”

Huân bị thương không ít, vừa rồi đánh gãy hai thanh kiếm gỗ, tư thế của đôi phải cũng không quá tự nhiên, một quyền vừa rồi vô cùng mạnh mẽ, thực sự giống như thiên thần... ô, phải là thiên nữ hạ phàm, lúc này tay nòng cũng đã bị thương, cánh tay run rẩy, máu chảy ra. Vẻ mặt nòng vẫn lạnh nhạt, nòng khó khăn xoay người lại chuẩn bị đối phó với đợt công kích tiếp theo.

Cho dù thực sự là chỉ khi bị đánh mới nhớ được những thứ này thì cũng chỉ có hắn mới có thể... So với hắn, các người...

Lại có là gì.

ẤN SÁT

Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 196

Giai Điệu Của Sương Mù

“Tinh... Tinh tinh, tình tình tình tình... Ừm, giai điệu này nghe thế nào...”

“Nghe hay mà”

“Hay sao? Vậy thì ghi đi, nhưng sao mình cứ cảm thấy giai điệu phía sau hơi kỳ quái thế nào, nếu như sửa lại thành tình tình tình tang... Có hay hơn chút nào không?”

“Ồ, quả thật nghe hay hơn mới rồi một chút..”

“Thôi đi, Gia Minh! Cậu đừng có nói theo mình được không vậy? Mình cần ý kiến! Ý kiến đó biết chưa? Cậu soạn nhạc tài thế nhưng lần nào góp ý với mình cũng chỉ cho có lệ. Mình cũng muốn tự tay sáng tác ra một khúc dương cầm thật hay!”

“Nhưng mà mình đều nhờ trực giác mà soạn thành nhạc mà... Vì như trực giác đang nghĩ tới một câu gì đó, trong đầu liền lập tức nghĩ xem hát như thế nào, sau đó thì một khúc nhạc hoàn thành, cái này kêu là trực giác mà... Mình hận không thể chia bớt một chút trực giác này cho cậu...”

“Chỉ chia có một chút ư?”

“Thôi được rồi, cho cậu hết...”

“Vậy còn coi được... Nghĩ cũng thật buồn, cậu là thiên tài, tôi lại là đũa ngọc..”

***** Mặc áo sơ mi rộng thùng thình, quần trắng dài đến đầu gối. Linh Tinh mặc quần áo mùa hè mát mẻ, đầu tóc rối bù đang nằm trên giường, bỗng dưng phát một tiếng ầm, đôi tay thon dài và đôi chân trần này lên theo chấn động, cây bút chì trong tay cũng quăng đi, vừa khéo đụng trúng vào cái ly trên cái bàn bên cạnh giường. Ngay sau đó, Sa Sa đang ngồi bên cạnh đang làm vội bài tập hề lập tức nhảy dựng lên.

“Á á á á... Cứu mạng a...”

Gia Minh đang ngồi ăn cam dầm ở một cái giường khác cũng ngẩng ngẩn nhìn hai cô gái đang vội vàng cứu lấy bài tập, cuốn nháp, liều mạng vuốt nước dính trên đó. Sau đó, “sói mẹ” có vẻ hung dữ hơn, chống nạnh đứng ở trên giường, còn “con cừu bé nhỏ” dường như yếu thế hơn rụt rè nằm trên giường, bốn mắt nhìn nhau, thậm chí còn phát ra tia lửa...

“Diệp Linh Tĩnh, cậu ngứa ngứa tay chân rồi phải không?”

“Tớ tớ tớ... Cậu cậu cậu tính làm gì hả...”

“Bài tập hè của mình... Không phải cậu đang nói có cảm hứng để sáng tác nhạc sao? Cậu yên tâm, lập tức có thôi!”

“Cứu mạng với!”

Linh Tĩnh vừa xoay người định trốn thoát từ phía kia của cái giường, thế nhưng Sa Sa đã nhanh chóng phóng tới, từ đằng sau ôm cứng lấy lưng của Linh Tĩnh. Trong tiếng oa oa kêu loạn, Gia Minh thở phò một hơi, chút nữa phun luôn miếng đồ ăn trong miệng ra. Tay cầm lon đồ hộp nhìn đến gần người ra, lúc này hai cô gái đang vùng vẫy giằng co trên giường. Linh Tĩnh vừa kêu vừa tìm cách trốn thoát nhưng lần nào cũng bị Sa Sa tóm được, cảm giác một trước một sau này... Ấc, rất thú vị...

Chỉ một lúc sau. Linh Tĩnh vốn đang chột dạ bị Sa Sa lật trở lại, vẻ mặt rất gian ác dè xuống dưới, bắt đầu thi hành sự trừng phạt tàn bạo. Trong phòng bệnh vang lên tiếng cầu xin, tiếng cầu cứu thậm chí cả tiếng rên rừ. Gia Minh nhìn xuống miếng vải băng quanh ngực, tiếp tục ngáy thơ mà vô tội ăn đồ ăn của mình... Không được, không được, đừng kêu mình... Mình cũng lực bất tòng tâm mà... Không lâu sau, một tiếng “két”, cửa bị mở ra, hai cô gái trên giường mới lập tức ngừng tay. Đoàn Tĩnh Nhân vừa bước vào phòng liền ngác nhìn cảnh tượng con gái yêu bị ức hiếp, thuận tay đóng cửa lại.

Từ trên giường, hai thiếu nữ ngồi dậy, đầu tóc, quần áo đều rối bù, áo sơ mi của Linh Tĩnh thậm chí còn rơi mất một cái cúc áo, dây áo ngực cũng bị lộ ra. Ai cũng cảm thấy căng thẳng. Sa Sa cười ngượng nghịu nhảy xuống khỏi giường, gơ lên cuốn bài tập bị ướt nhem, bắt đầu cáo trạng:

“Linh tĩnh làm đồ nước lên cuốn bài tập của con.”

“Tớ xin lỗi rồi mà...”

Linh tĩnh cũng ngồi dậy lúng túng xốc lại cổ áo rồi theo bản năng rụt cổ lại, thế nhưng cái động tác này càng thể hiện rõ giấu đầu hờ đuôi, vừa rồi Sa Sa vừa nắn vừa găm, lúc này mấy vết hồng hồng vẫn còn rõ ràng. Đoàn Tĩnh Nhân càng nhìn càng thấy kinh ngạc, Gia Minh đang ăn bỗng gơ tay, nói:

“Thực ra là thế này... Hai người bọn họ đồng tính..”

Lời nói có phần trắng trợn này xem ra cũng có tác dụng, bác Diệp chỉ cười cười, vỗ lên đầu Gia Minh mấy cái:

“Chớ có nói bậy, các con đó... Hôm nay con thấy khá hơn chút nào chưa?”

“Con muốn ra viện”

“Đừng có mơ!”

Cả ba người bác Diệp, Linh Tĩnh, Sa Sa đồng loạt kêu lên làm cho Gia Minh hết hồn, vội rụt cổ lại.

“Vết thương của con là do súng bắn, tuy rằng con đã rên thường từ nhỏ, tố chất thân thể tốt hơn người bình thường rất nhiều nhưng thời gian hơn mười ngày vẫn là quá ít! Yên tâm đi, việc báo danh khi tự trường chẳng phải đã có Nhã Hàm giúp rồi hay sao? Con phải ngoan ngoãn ở đây cho bác, dù sao cũng là nhà họ Trương trả tiền... Tương lai nếu con muốn làm bác sĩ thì điều đầu tiên phải làm là làm sao khiến cho bệnh nhân ở lại càng lâu càng tốt. Ha ha, bây giờ hãy tự thử nghiệm đi...”

Liếc nhìn hần, giọng điệu bác gái Diệp bỗng chuyển sang mềm mỏng, bà áp bàn tay mình lên trán hần, bắt đầu cái lệ thường mỗi ngày: kiểm tra và cảm râm.

“Đó là súng đó, tuy rằng thấy việc nghĩa nên làm, nhưng mà lần sau không được bốc đồng nữa. Không quan người bị bắt là ai, là người thân hay bạn tốt của con, việc đầu tiên cần làm là kêu người tới ứng cứu. Ngày hôm đó lúc con được đưa vào đây khiến bác lo chết được, nếu con xảy ra chuyện gì, bác biết ăn nói làm sao với cha mẹ con đây...”

***** Từ khi Gia Minh bị thương, Linh Tĩnh và Sa Sa cũng dời địa điểm hoạt động tới bệnh viện, ở trong bệnh viện vừa chăm sóc Gia Minh, vừa đùa giỡn, xem sách, làm bài tập. Trong căn phòng có hai cái giường. Gia Minh một cái, hai cô bé cũng chiếm luôn cái kia. Có khi Linh Tĩnh ở lại đây ngủ, có khi là Sa Sa, cũng có khi là hai cô gái chen chúc trên cái giường đó. Xem ra thì có vẻ khá mập mờ, người ngoài nhìn vào không tránh khỏi sẽ phỏng đoán này kia, nhưng đối với người quen mà nói, mối quan hệ gần bó của bọn họ đã có từ tiểu học, đến tận bây giờ cũng không có gì thay đổi.

Diệp Hàm và Đoàn Tĩnh Nhân đều biết Sa Sa là bạn gái của Gia Minh, cũng cân nhắc qua nếu để con gái mình ở chung sẽ không ổn, nhưng thái độ Linh Tĩnh kiên quyết, bọn họ cũng không có cách nào. Cả đời người rất khó có được một hai người bạn mình có thể hoàn toàn tin tưởng, hai người bọn họ và cha mẹ Gia Minh khi xưa cũng có quan hệ tốt đẹp như vậy, hôm nay cha mẹ Gia Minh không còn nữa, bọn họ cũng xem Gia Minh như con trai ruột của mình, nếu quan hệ giữa Linh Tĩnh và Gia Minh tốt như vậy, bọn họ đương nhiên cũng cảm thấy rất vui.

Thế chất Gia Minh rất tốt, tốt đến mức ngay cả Đoàn Tĩnh Nhân là bác sĩ mà còn thấy kinh ngạc. Diệp Hàm thì cho rằng phương pháp huấn luyện của mình có tác dụng, là kết quả mà Gia Minh phải khắc khổ nỗ lực mới có được. Cho dù Gia Minh không có ra tay đánh người nhưng quá trình huấn luyện cũng không phải vì điều đó, tinh thần võ thuật Trung Hoa không phải ở chỗ đã thương người khác, mà chính ở chỗ tu thân. Phẫu thuật được một tuần thì đã khỏi phục được tương đối, thêm vài ngày nữa, Gia Minh lại kêu gào đòi xuất viện, mỗi lần như thế lại bị Đoàn Tĩnh Nhân cảm râm nguyên cả buổi sáng, cho đến khi Linh Tĩnh ở bên cạnh học theo La Gia Anh nói.

“Người, là do mẹ hần sinh ra. Yêu, là yêu người mẹ sinh ra hần. Đến khi yêu và có thêm một trái tim nhân hậu thì không còn là yêu nữa, mà là người yêu... Sa Sa, cậu hiểu chưa? Ày, mẹ đừng đánh vào mặt con !”

Trên thực tế, ngay khi Gia Minh vừa làm phẫu thuật xong, Sa Sa và Linh Tĩnh đã khóc thê thảm suốt hai ngày liền.

Sau khi khóc, bởi vì quá trình hồi phục của Gia Minh rất tốt nên hai cô bé mới trở về trạng thái lạc quan của mình. Thế nhưng chuyện xảy ra tối hôm nọ đến bây giờ vẫn khiến Gia Minh cảm thấy áy náy.

Đó là đêm thứ sáu sau hôm phẫu thuật.

Bởi vì mấy ngày trước đó hai người đã quá bận, ban đêm cũng phải thay nhau trông nom, mỗi ngày mở chăn lên nhìn vết thương bị quần dày băng gạc của Gia Minh hoặc ngồi bên giường Gia Minh nói chuyện đều là chuyện thường xuyên. Đến ngày thứ sáu, vết thương trên ngực đương nhiên là không tốt, nhưng đối với một người đã trải qua lần ranh sinh tử vô số lần như Gia Minh, với trạng thái lúc này, chỉ cần không gặp phải đối thủ cực mạnh thì căn bản đã không còn nguy hiểm gì nữa. Đêm đó trạng thái tâm tình hỗn loạn của hai cô bé cũng trôi qua, cùng nhau ở lại chăm sóc Gia Minh. Gia Minh một giường, hai cô bé chen chúc trên một giường, tới khi nửa đêm. Sa Sa dường như có điều gì bất an, trên giường lăn qua lăn lại, việc này đương nhiên không giấu nổi Gia Minh. Nàng xuống giường uống nước hai lần, đi vệ sinh một lần, lần cuối cùng sau khi xuống giường, nàng bước đến trước giường Gia Minh, đem một cái ghế tới, sau đó nắm lấy một bàn tay Gia Minh, rồi ghé vào thành giường ngủ thiếp đi, dường như có Gia Minh bên cạnh, nàng không đột nhiên thức giấc nữa. Đến khi Gia Minh mở mắt ra nhìn, mở tóc đen của nàng đã trải ra trên ra giường, trắng ngoài cửa rất đẹp, ánh sáng bạc tràn vào trong phòng. Gia Minh vươn một tay ra vuốt nhẹ tóc của Sa Sa. Ngay sau đó Linh Tĩnh đang ở phía bên kia cũng tỉnh dậy, nghiêng người qua nhìn cảnh tượng ở bên này.

Cứ ngồi bên giường ngủ gục như vậy rất cuộc cũng không tốt. Gia Minh và Linh Tĩnh nói thầm với nhau mấy câu, sau đó Linh Tĩnh nhẹ nhàng bồng Sa Sa về giường ngủ. Linh Tĩnh vừa bước tới, khẽ đụng vào vai của Sa Sa nhưng nàng không tỉnh lại, đợi hồi lâu. Linh Tĩnh thò tay ôm lấy chân Sa Sa, tay kia luồn qua người Sa Sa - Linh Tĩnh dù sao cũng có học võ. Sa Sa cũng không nặng cho lắm, bễ nàng lên cũng không là vấn đề to lớn gì.

Đột nhiên Sa Sa hét lên một tiếng khiến cho Linh Tĩnh và Gia Minh giật nảy mình.

Khàn khàn, yếu ớt, khàn đến rất cổ, trong nháy mắt khi Sa Sa được bễ lên. Gia Minh đột nhiên cảm thấy Sa Sa nắm chặt lấy tay mình, sau đó từng giọt từng giọt nước mắt nàng rơi ra là bã, vừa nói mở những câu không rõ nghĩa, vừa hoảng loạn quơ tay về phía Gia Minh, mấy lần vỗ vào vết thương của Gia Minh. Bất kể là chân, ga giường hay là Gia Minh, chỉ cần nắm được nàng liền liều mạng kéo, cuối cùng nàng ôm lấy Gia Minh, vừa mê man nói vừa khóc thét lên.

Tình huống tương tự, trước đây Gia Minh có thấy qua một lần.

Đó là lần bị cha con Tào Đông Phong bắt cóc, khi Tào Đông Phong đánh đập Gia Minh còn Sa Sa bị trôi trên ghế, nàng ngồi trên ghế gào khóc kêu la, sau đó đeo theo chiếc ghế quỳ rạp xuống mặt đất. Lần đó Sa Sa vừa khóc cầu xin tha mạng, vừa kéo lê cái ghế từng chút từng chút đi chuyển về phía Gia Minh tạo thành một vết dài trên mặt đất. Lần đó và lần này, tình cảnh cũng giống nhau.

Bị Sa Sa đấm vài cái vào vết thương trên ngực đương nhiên rất đau. Sa Sa dường như dùng hết sức lực toàn thân để ôm chặt hán, nhưng nghe tiếng khóc của Sa Sa. Gia Minh tự nhiên cảm thấy lúng túng, không có kinh nghiệm nào có thể giúp hán đối phó với tình huống này. Linh Tĩnh nhẹ nhàng trấn an Sa Sa:

“Câu ấy gặp ác mộng..”

Giọng nàng cũng nghẹn ngào, sau đó nhìn sang Gia Minh, lần đầu tiên nàng nức nở oán trách: “Cái đồ khốn cậu..”

Không lâu sau, Sa Sa tỉnh dậy, hai cô gái lại vội vàng kiểm tra vết thương của Gia Minh. Sa Sa vừa khóc vừa xin lỗi, nói rằng cô không cố ý. Sự việc này sau đó không ai nhắc tới nữa, trên đời này có những việc chỉ nên khắc ghi, không nên nhắc tới.

***** Sau khi phẫu thuật hai ngày, Nhã Hàm đến bệnh viện, ngày thứ ba cũng tới, sau đó ngày thứ năm, thứ sáu, rồi không tới nữa, xem ra nàng phải tổ chức việc khai giảng của học viện Thánh Tâm, hoặc giả nhìn thấy khuôn mặt tiêu tụy, sau đó là vui

mừng của Linh Tinh và Sa Sa.

Lời nói cũng chỉ vậy thôi, nói cảm ơn, xin lỗi, khoảng thời gian trước kia không nên nói thế này, không nên làm thế kia, nói em còn chấp nhận một người bạn như chị không. Tình thoàng Linh Tinh và Sa Sa đi khỏi, nàng ngồi bên cạnh giường tỏ ra vô cùng lặng lẽ, ánh mắt khá phức tạp như có những lời muốn nói nhưng cuối cùng lại không nói ra được. Tình cảm giữa mình và Nhã Hàm là tình huống khó giải quyết nhất từ khi Gia Minh sống lại, không cách nào nguy trang trước mặt Nhã Hàm, sợ rằng hấn còn khó xử hơn cả Nhã Hàm. Từ mặt nào đó mà nói, qua chuyện này hấn cũng hiểu được một phần nhỏ tâm tình của Nguyễn Lại Triều Sang.

Nhưng mà bất kể thế nào, mọi người lại là bạn, tuy không có ý nghĩa gì nhưng sau này nếu có tình cờ gặp ở học viện cũng không cần tỏ ra quá lãnh đạm sao, thật là một chuyện nhảm chán... Hấn không thích cái cảm giác này, thế nhưng đao thương và kỹ năng giết người rõ ràng là không thể giải quyết được chuyện này.

Liễu Chính đang tích cực chuẩn bị khai chiến với Tam Thanh bang, thế nhưng mấy ngày sau, bên đó lại chủ động cầu hòa, Hoa Vĩ tỏ ra rất khiêm nhường. Sau khi thương lượng, Liễu Chính vốn quyết đấu một trận sống chết cũng đồng ý chuyện này, dù sao bọn họ cũng đã chứng minh được là không phải bọn họ sai khiến Đào Ba, tạm thời giải trừ ân oán giữa hai bang. Trong chuyện này có sự giao thiệp của Diệp Liên cùng những người của cục Quốc An hay không thì không phải chuyện Gia Minh còn đang nằm trong bệnh viện có thể biết được. Thù của mình thì mình phải tự trả, hấn cũng không hy vọng Liễu Chính vì hấn mà gây ra chuyện lớn nào thêm. Nếu sau này hấn điều tra ra chính là Tam Thanh bang sai khiến Đào Ba tìm đến Nhã Hàm thì chuyện giết người lúc nào cũng có thể làm được.

Buổi chiều ngày thứ ba Huân về tới Giang Hải, lúc chạy đến bệnh viện trên tay nàng vẫn quần đầy băng gạc, trên đùi có vết cũng bị thương. Hai người nói với nhau không nhiều, sau đó Gia Minh nằm trên giường xem một cuốn tiểu thuyết võ hiệp vừa xuất bản, không để ý đến nàng nữa, Huân cũng không nói gì, chỉ ngồi ở bên cạnh lặng lẽ nhìn từng động tác của Gia Minh, va ly hành lý bên trong không có nhiều đồ đạc lắm để ngay bên cạnh. Nếu lúc này có người nhìn một cách kỹ lưỡng thì có lẽ có thể nhận ra mỗi một khắc khi về mặt Huân lộ ra vẻ nhu hoà còn ẩn chứa một chút thoả mãn, cũng chỉ có ở trước mặt Gia Minh nàng mới lộ ra vẻ mặt như vậy.

Những câu nói không nhiều giữa hai người được tóm gọn như sau:

“Vết thương trên tay và chân là chuyện gì?”

“Đánh nhau với người trong nhà.”

“Luyện tập à? Tôi còn tưởng rằng Thiên Vũ Chính Tắc sẽ nghĩ cách để cô tránh lần kiểm tra đó chứ? Cố ý chịu thương phải không? Muốn che giấu thực lực?”

Lắc đầu...

“Vậy thì khiến tôi thất vọng quá đấy, đối với loại kiểm tra của nhà cô, nếu toàn lực ra tay thì cô có thể giành được toàn thắng, căn bản là một đấu một, sẽ không quần ấu cô.”

“Cố quân đang quan tâm đến tôi sao?”

“Đương nhiên là quan tâm tới thực lực của cô rồi. Chẳng qua... nếu muốn xem tôi như đối tượng đùa giỡn đầu tiên, tôi cảm thấy cô nên kín đáo một chút, tôi thích những cô gái với ý tứ kín đáo một chút.”

“Vâng...”

Sau đó mỗi ngày Huân đều đến, không nói chuyện gì với Gia Minh nhiều, chỉ là có khi mua cơm hộp, có khi gọt táo, ngược lại cùng với Linh Tĩnh và Sa Sa nói rất nhiều. Đông Phương Uyển cũng tới hai lần, công xưởng đã bắt đầu đi vào làm việc, mấy ngày trước trời mưa dữ dội, bên cạnh công xưởng bị sạt lở, cũng may vấn đề không lớn lắm, nói Gia Minh đừng quá lo, cứ an tâm dưỡng thương. Có ông trời làm chứng, trước nay chưa bao giờ mà Gia Minh lo lắng cho chuyện gì của công xưởng. Đông Phương Lộ cũng tới một lần. Linh Tĩnh cũng xin lỗi hắn, nói rằng hôm Gia Minh bị nạn tâm tình nàng hơi kích động, đáng ra không nên vứt đi áo hần xuống đất.

Sau đó, tháng Chín.

Năm học mới bắt đầu, lớp Mười Một.

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 197

Chúng Ta Bàn Bạc

Mùa hè qua đi, và rồi cũng đến lúc Gia Minh xuất viện, thời gian bước vào mùa thu năm 1998, tất cả trở lại quỹ đạo ban đầu.

Cùng với Linh Tĩnh, Sa Sa trở lại căn phòng cho thuê, cuộc sống vẫn là những chuỗi ngày lên lớp rồi tan học. Đối với cả ba người, mùa thu này qua đi rất yên bình.

Có được sự điều hòa của Quốc An, lực lượng xã hội đen thành phố Giang Hải không còn gây ra nhiều sóng gió lớn. Nguyệt Trì Gia và Cao Thiên Nguyên phải bỏ nhiều công sức để kiềm chế Bùi La gia ở Nhật Bản, lại thêm sự uy hiếp của cái tên Hoa Tulip nên tạm thời cũng không có tên sát thủ nào chán sống tìm đến Giang Hải gây loạn. Cục diện của thế giới ngầm, từ khi mới bắt đầu xung đột đến khi giao chiến ác liệt, sau khoảng thời gian nửa năm, cùng với sự can thiệp mạnh mẽ của chính phủ Nhật Bản, rốt cuộc cũng bị áp chế thành một thế cục tương đối rõ ràng. Người qua kẻ lại, tuy rằng đều không ai nhường ai, nhưng lại rất khó để phân chia thắng thua.

Mặt khác, xưởng đồ chơi của Đông Phương Uyển cũng bắt đầu có tiến triển, đợt hàng đồ chơi điện tử đầu tiên vừa tung ra thì đã thu hồi được vốn một cách nhanh chóng. Có được tám biển vàng Đông Phương gia làm nền, lại có thêm con đường tiêu thụ hàng hóa rộng lớn, việc kiếm lời trước mắt cơ bản đã được khẳng định. Câu hỏi là công ty sau này sẽ phát triển lớn đến mức nào. Đông Phương Uyển có thể khai thác được bao nhiêu tiềm năng, đây mới thực sự là thử thách mà Đông Phương Uyển cần phải đối mặt, địa vị của nàng tại Đông Phương gia sau này cũng đều được quyết định bởi điều này.

Đối với nhà máy này, trong tình huống không để ảnh hưởng đến việc học của mình, Đông Phương Uyển đã đầu tư toàn bộ công sức vào nó. Bởi vì còn phải đi học nên chỉ sau thành tích về doanh thu đầu tiên, nàng đã được phép chọn ra một số nhân viên quản lý trong tập đoàn của Đông Phương gia để giúp trông coi việc kinh doanh. Hứa Nghị Đình trở thành người thân tín duy nhất của nàng, một mặt đi học, một mặt nàng giúp Đông Phương Uyển xử lý một số việc đơn giản.

Nhờ nàng xây một phòng thí nghiệm nhưng lại không đến nhà máy được mấy lần, chẳng qua nhìn chung, trước mắt quan hệ giữa Đông Phương Uyển và Gia Minh đang trở nên tốt hơn, đặc biệt là từ khi Gia Minh giao ra mẫu thiết kế thú cưng điện tử rồi nhận được sự phản ứng tích cực trên toàn cầu. Không bị Đông Phương Uyển thỉnh thoảng rầy rà ca thán nữa, mỗi ngày đi học đều có thể nằm trên bàn ngủ qua ngày, cuộc sống của hắn trôi qua rất nhẹ nhàng thoải mái.

Sa Sa vốn là chủ lực của đội tuyển bóng chuyền, giờ đây Đàm Tố Nghiê, người thích đọ sức cùng nàng, cũng đã lên đại học, không còn đối thủ trái lại lại trở nên nhàm chán, trước giờ nàng cũng quen tự do rồi nên liền xin ra khỏi đội bóng chuyền, đôi khi phải đánh chơi cùng người khác thì mới chịu ra sân. Hoàn toàn đối lập với Gia Minh vốn không được nhiều người chào đón, trong lớp nàng luôn hoạt bát, một số môn thể thao lại rất xuất sắc, quan hệ với mọi người rất tốt, thỉnh thoảng gặp trong trường học, bên cạnh nàng luôn có rất nhiều nữ sinh líu riu nói chuyện, cuộc sống muôn màu muôn vẻ.

Về phần Linh Tĩnh, Đông Phương Lộ và Gia Minh đã ngã bài, từ đó hẳn không còn lấy những việc trong hội học sinh làm lý do để nhờ Linh Tĩnh giúp đỡ. Trong lớp, nàng cũng có một số bạn bè nhưng không nhiều lắm, đôi lúc cùng nhau đi dạo phố, mua vài quyển sách, mỗi tuần xin nghỉ hai ngày theo lịch, thay phiên cùng Gia Minh nấu cơm tối, sau khi đã hình thành quy luật thì mọi người cũng dần dần hình thành thói quen. Thành tích của nàng luôn đứng đầu trong các cuộc tổng kết cuối năm. Thỉnh thoảng nhận được vài bức thư tình rồi sau đó ném vào thùng rác.

Sở thích ngoài giờ của Linh Tĩnh là đánh dương cầm (piano). Nhà Hàm dạy nàng những kiến thức nhập môn, nhưng do khả năng lĩnh ngộ của nàng cao, cảm thụ âm nhạc tốt nên Nhà Hàm đã sớm không còn gì để dạy cho nàng nữa. Nàng mua vài quyển sách về rồi thỉnh thoảng tự mày mò, tham dự một lớp huấn luyện nhưng sau đó cảm thấy không có gì đáng để học nên từ bỏ. Nàng không đến nhà hàng Bắc Âu Huyền Tường nữa, nhưng với người bạn của Trương Kính Phong - Trần Khắc An, một nhà dương cầm- thì vẫn giữ liên lạc, thỉnh thoảng cũng xin thỉnh giáo một số vấn đề, mượn vài quyển sách. Nghe nói bây giờ Trương Kính Phong không quản lý nhà hàng Bắc Âu Huyền Tường nữa mà trở về làm việc trong hệ thống nhà hàng của gia tộc, cũng chẳng còn qua lại là mấy, như vậy cũng tránh được việc phải từ chối một cách thẳng thừng giống như đối xử với Đông Phương Lộ.

Ở trường, Nhà Hàm khôi phục nụ cười đối với Gia Minh và Linh Tĩnh, nhưng suy cho cùng thì cũng chỉ duy trì ở trạng thái bạn bè, chuyện chạy đến văn phòng của Nhà Hàm để lên mạng hoặc ngủ trưa như trước đây đã không còn nữa. Nhà Hàm vẫn giữ trạng thái làm việc tỉ mỉ cẩn thận, trước mặt bất kỳ ai cũng đều tỏ ra rất có sức sống, cũng không biết là do đã nghĩ thông rồi nên tinh thần phóng khoáng như thế hay chỉ là hồi quang phản chiếu trước khi cõi lòng thực sự nguội lạnh.

Tóm lại, thời gian cứ thế trôi qua hết tháng chín, hết tháng mười, sau lập đông tháng mười một, thời tiết trở lạnh. Một ngày tháng mười hai, Gia Minh đột nhiên nhận được tin tức.

Ngày 13 tháng 11, Chư Thần Vô Niệm đến Băng Cốc, Thái Lan.

“Thằng điên đó đi Băng Cốc làm trò gì... Không lẽ muốn phẫu thuật chuyển đổi giới tính sao?”

Với sức của một người khó mà nắm bắt toàn bộ thế giới, hơn nữa Gia Minh cũng không phải người có ham muốn chi phối gì mạnh mẽ cho lắm, nên cũng chẳng có hứng thú xây dựng một tập đoàn có sức mạnh to lớn. Kể từ khi âm thầm tạo dựng mối quan hệ hợp tác với Thiên Vũ Chính Tắc thì tình báo của Cao Thiên Nguyên đều được chuyển đến cho Gia Minh đều đặn mỗi ngày. Tin tức ngắn gọn này lẫn lộn trong những một đống những thông tin vụn vặt, số dĩ có thể gây ra sự chú ý ngăn ngừa cho Gia Minh cũng vì tên điên Chư Thần Vô Niệm đó mà thôi.

Chắc là không liên quan đến mình...

Sau khi suy nghĩ thêm một hồi, Gia Minh liền bỏ qua tin tức này, bắt đầu xem một bức khác *****
Phân bộ tại châu Á của Bùi La gia, ngoại ô huyện Ba Uy, Băng Cốc, Thái Lan.

Bề ngoài thì đây chỉ là một công trường tư nhân rộng lớn nhưng thực tế nó lại có một hệ thống thiết bị phòng ngự và huấn luyện hoàn chỉnh hơn cả một căn cứ quân sự. Nó là một khu căn cứ lớn nhất châu Á của Bùi La gia với hơn 400 tên sát thủ đủ mọi đẳng cấp. Dưới lòng của khu công trường rộng lớn này là một quần thể kiến trúc với quy mô lớn hào hoa và thực dụng, lúc này có gần một trăm sát thủ không phải làm nhiệm vụ đang sinh sống và tiến hành các hình thức huấn luyện tại đây.

Đèn gần về khuya, đây là một sân tập bắn khá vắng vẻ nằm dưới lòng đất, bởi vì đủ loại nguyên nhân, lúc này chỉ còn lại một người đang tập bắn tại đây.

Dưới ánh đèn sáng trung, xuất hiện trước mắt chúng ta là một người đàn ông cường tráng để lộ nửa thân trên, làn da ngăm đen, mái tóc đen hơi xoắn dài để ngang vai, vẻ mặt hung dữ, những sợi thịt săn chắc và hàng loạt những vết sẹo lộ lộ, tay cầm súng bắn về phía trước, trông có vẻ như Lão Tri Thâm thời hiện đại. Tuy nhiên, đôi lúc mái tóc dài của hắn đung đưa, chúng ta có thể nhìn rõ tai bên trái của hắn đã từng bị thương, lúc này đã bị mất đi một nửa.

Những tấm bia ngắm không ngừng di động ở phía trước, hai khẩu súng trên tay người đàn ông cũng không ngừng bắn, một khi đạn bị bắn hết thì lập tức thay băng đạn mới với tốc độ nhanh nhất, vỏ đạn chất thành đống dưới chân hắn, những vỏ đạn mới cũng rơi xuống đất liên tục, phản chiếu ánh sáng màu vàng tươi mỗi khi nảy lên khỏi mặt đất. Cũng không biết hắn đã tiến hành huấn luyện một cách máy móc như vậy bao lâu rồi.

Tiếng súng đơn điệu không ngừng vang lên.

Trong chớp mắt, khi khẩu súng trong tay phải hết đạn, đang muốn thay băng đạn khác thì hắn chợt cảm thấy thứ gì đó ở phía sau. Tay trái cầm súng, hắn xoay người lại nhanh như chớp, siết cò không chút do dự.

Đó là một khuôn mặt tươi cười.

Động tác không nhiều, trong khoảnh khắc khi họng súng nhắm vào trán hắn khuôn mặt vẫn tươi cười kia nhẹ nhàng nghiêng đi một chút, viên đạn xẹt qua trán hắn sau đó hắn cúi đầu, viên đạn thứ hai lướt qua đỉnh đầu hắn.

Khẩu súng trong tay trái chỉ còn hai viên cuối cùng, không chút do dự, nắm tay phải của người đàn ông cường tráng đánh tới. Hắn vung tay đỡ lấy một quyền cực kỳ cứng rắn này, sau đó, công kích như bão táp ập tới.

“Ồi, a a a a a...”

“Đừng... Đừng... Thân Khắc, tao thực sự không muốn đấu một trận không cần thiết và không có hứng thú thế này..”

“Đi chết đi!”

Đi thì đi!”

Chớp mắt đã không biết đỡ hết bao nhiêu cú đấm, đẩy ra bao nhiêu cú lên gối, người đàn ông với vẻ mặt tươi cười vốn không sờ trường về lực lượng thân thể này khá buồn bực, tiếp theo, sau một chiêu cuối cùng, thân hình của cả hai người đều nhanh chóng lùi về phía sau. Già đàn ông cường tráng ngã lộn về phía những tấm bia ngắm, lăn một vòng trên đất rồi đứng lên. Còn người đàn ông có khuôn mặt cười thì dụng mạnh lưng vào bức tường cách đó hơn một mét, sau đó đứng lên phui sạch bụi trên người. Phía sau lưng hắn gạch men trên bức tường nứt ra như mạng nhện, mảnh vụn rơi lổp đổp xuống đất.

“Sự xấu hổ khiến mày tiến bộ rồi sao. Thân Khắc? Nhưng đây cũng là việc tốt...”

Người đàn ông chau mày, tiếp đó xoa xoa áo khoác trên người.

“Mây không lạnh à? Thời tiết Nhật Bản hiện tại không tốt lắm, khi đến Thái Lan, họ nói đây là vùng nhiệt đới, không cần mặc nhiều quần áo. Tao bị lừa rồi, mây thấy đó, tao chỉ có một chiếc áo khoác mỏng manh... Thật lạnh, thế giới này đến khi nào mới không còn lạnh đây?”

Nói theo lương tâm thì cho dù giờ đã là mùa đông, ở đây cũng không mở điều hòa nhưng nhiệt độ cũng không thể xem là lạnh, chẳng qua hiểu rõ rằng đối phương từ nhỏ đã sợ lạnh nên Thân Khắc cũng không nói gì, chỉ cau mày:

“Chư Thần Vô Niệm... Mây đến phân bộ Châu Á làm gì?”

Tuy rằng về mặt danh nghĩa là vẫn là cùng một tổ chức nhưng những năm trở lại đây, các phân bộ của Bù La gia vẫn hoặc âm thầm hoặc công khai tranh đấu không ngớt. Tuy rằng Nhật Bản mới là tổng bộ, nhưng họ cũng vẫn không có thiện cảm gì với nhau. Chẳng qua Thân Khắc được huấn luyện tại tổng bộ Nhật Bản rồi mới được chuyển tới làm sát thủ tại phân bộ Châu Á nên cũng xem như có quen biết với Chư Thần Vô Niệm. Chỉ thấy Chư Thần Vô Niệm nở nụ cười:

“Tất nhiên là tìm mây để làm việc lớn rồi.”

“Muốn làm việc lớn thì tự mây đi mà làm.”

“Tất nhiên tao cũng muốn làm một mình, chẳng qua... Một người có năng lực cao siêu thì đôi lúc cũng nên trở thành một kẻ lãnh đạo, như vậy mới có thể mở rộng quy mô, nếu không thì không lẽ ngay cả việc bung trà rót nước cũng phải đích thân tao làm hay sao?”

“Nói như vậy...”

Thân Khắc cười lạnh.

“Tao là tay chân của mây?”

“Tất nhiên, sao lại không?”

Chư Thần Vô Niệm cười như lẽ đương nhiên. Mắt thấy Thân Khắc chỉ lạnh lùng cười nhưng không lên tiếng, tiếp tục cười.

“Ít nhất với hành động vừa rồi tại thành phố Hắc Hải, không lẽ mây còn muốn lãnh đạo tao sao?”

Trong phút chốc, Thân Khắc dừng bước, chậm chậm quay đầu:

“Tao không nghe nói ở thành phố Hắc Hải có hành động gì cả, tao chỉ biết, tháng trước mây muốn đến Giang Hải giết Trần Cô Hạ nhưng đã bị từ chối trong cuộc họp.”

“Chuyện gì bị từ chối? Mây đã thấy tao đưa ra loại đề xuất nhảm nhí đó sao?”

Hắn nhún vai.

“Những việc tao đã quyết tâm làm thì bọn người Ngự Thụ Thương đã bao giờ có thể hạn chế được tao chưa nào, đó là thông điệp! Là thông điệp đó, vì thế, lần này tao đến đây, chuẩn bị lãnh đạo chúng mày đi rửa mối nhục ngày xưa, thế nào? Có phải rất cảm động không?”

Thần Khắc suy nghĩ một lúc, sau đó mới hỏi:

“Muốn giết Trần Cô Hạ thì một mình mày đi được rồi, tại sao lại phải đến đây?”

“Mày hỏi đúng trọng tâm rồi đó! “ Chư Thần Vô Niệm hung phấn vung mạnh tay.

“Tao có một kế hoạch rất bốc lửa, rất kích thích, rất hưng phấn, thế nào? về việc này... Chúng ta bàn bạc một chút chứ?”

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 198

Đầu Đông

Thư viện lớn của thành phố Giang Hải.

Gió bắc thổi qua ngã tư đường, mấy ngày qua gió làm nhiệt độ hạ thấp, quá nửa người đi đường đã mặc thêm quần áo dày hơn. Khoảng mười một giờ, cánh cửa gỗ màu đỏ của gian phòng họp ở tầng trên của thư viện mở ra, hội nghị với danh hiệu “Giáo viên toàn quốc...”. “Người làm công tác giáo dục toàn quốc...” tạm thời tan cuộc. Nhã Hàm mặc áo khoác màu xám hoà vào đám người vừa tan họp bước ra ngoài, nâng lau mắt kính rồi đeo lên, trong sự xinh đẹp còn toát ra vẻ tài trí và chút thoáng buồn.

“Này, thưa cô...”

Nghe tiếng gọi, Nhã Hàm quay đầu lại, một người nước ngoài tóc vàng, mắt xanh nước biển đang đuổi theo từ phía sau, cười vươn tay về phía nàng:

“Chào cô, tôi là Roger, từ Bắc Đại tới. Vừa rồi khi ở bên trong...”

Hắn quơ tay ra hiệu.

“Tôi ngồi phía sau cô.”

“Ồ, có chuyện gì không?”

Thấy người đàn ông này nở nụ cười mê người, Nhã Hàm cũng mỉm cười lễ phép rồi gật đầu.

Đối phương không có ý tự giới thiệu về mình, điều này rõ ràng nằm ngoài dự đoán của người đàn ông, hơi chần chừ, hắn nói:

“Ha ha. à... Vừa rồi tôi ngồi phía sau thấy cô vẽ tranh vào cuốn sách, tôi thấy rất thú vị... Ồ, đừng hiểu lầm, đừng hiểu lầm, ý tôi là đây vốn là một buổi hội nghị tế nhị, chúng tôi đến đây cũng xem như đi du lịch. Xin hỏi cô là người Giang Hải sao? Tôi thấy khẩu âm của cô rất giống.”

Một người nước ngoài lại bình luận về khẩu âm các vùng của Trung Quốc một cách chuyên nghiệp, Nhã Hàm cũng cảm thấy thú vị, cười nói:

“Đúng vậy, nhưng tôi không phải giảng viên đại học, lần này tôi cũng chỉ đến nghe để học tập vài thứ. Tôi dạy trung học, học viện Thánh Tâm tại thành phố Giang Hải.”

“Thánh Tâm ở Giang Hải!”

Đôi mắt người đàn ông ngoại quốc tên Roger toả sáng, rõ ràng là cao hứng vì tìm được đề tài nói chuyện.

“Tôi đã nghe nói, các cô có một số phương pháp dạy học rất mới mẻ và độc đáo, đối với nền giáo dục của Trung Quốc, đó là một sáng kiến chưa từng có. Tinh độc lập và chủ động của học sinh của các cô hơn xa những học sinh bình thường, ồ, tôi nghĩ chúng ta có thể lựa chọn thời gian để trao đổi một chút.”

Im lặng một lát, Nhã Hàm giơ tay lên nhìn đồng hồ:

“Xin lỗi... Tôi nghĩ hôm nay tôi không có thời gian.”

“Ồ, không sao, dù sao thì tôi cũng ở Giang Hải thêm nhiều ngày nữa. Đúng rồi, đây là lần đầu tiên tôi tới đây, cô có thể giới thiệu cho tôi một số nơi thú vị không?”

“Ừ...”

Nở nụ cười khó hiểu, Nhã Hàm nhẹ nhàng gạt đầu nhưng suy nghĩ đã rời xa khỏi chuyện tiếp cận nhằm chán này. Hôm nay nàng đến đây gặp đại diện của một số trường đại học trọng điểm để bàn về một số thủ tục khi cử học sinh đi học, sau đó lại ngồi dự thính một lúc, xế chiều nàng vẫn còn có việc phải giải quyết, đang định uyển chuyển từ chối thì một giọng nói lại vang lên từ phía sau:

“Nhã Hàm, sao cô đã ra rồi, tôi tìm cô khắp nơi đó.”

Đang đi tới từ đằng sau là Hứa Mặc, mặc dù gần nửa năm qua Nhã Hàm hoàn toàn không đếm xỉa tới hấn nhưng người đàn ông cuồng dại này vẫn tiếp tục theo đuổi với tinh thần Ngu Công dời núi - ngay cả khi Nhã Hàm có bạn trai hấn cùng chưa từng buông xuôi, hiện giờ Nhã Hàm đã không có bạn trai, đương nhiên càng không có lý do để buông xuôi được - mặc dù tại hội nghị lần này cũng có bạn bè của hấn, chẳng qua chỉ cần là người biết chuyện đều có thể hiểu mục đích đến đây của hấn là vì Nhã Hàm. Lúc này thấy Nhã Hàm bị người khác dây dưa, hấn lập tức chạy tới, thái độ tỏ ra rất quen thuộc:

“Ồ, vị này là... À, tôi là Hứa Mặc, đồng nghiệp của Nhã Hàm, chào anh.”

“Tôi là Roger, tên Trung Quốc và tên nước ngoài đều gọi như vậy.”

Hứa Mặc vẫn duy trì thái độ nhiệt tình, Roger cũng duy trì nụ cười mê người, bắt tay rồi cười nói:

“Nhã Hàm?”

Hiển nhiên là hấn hỏi tên nàng.

“Ừ.”

Nhẹ nhàng gạt đầu, nàng không nói thêm gì nữa. Hai người đàn ông nói chuyện với nhau thân thiện, bầu không khí dường như rất hoà hảo. Nhã Hàm cảm thấy vô vị, đang định nói lời chào, để hai người này từ từ nói chuyện với nhau thì một cô gái mặc váy màu xanh nước biển lọt vào tầm mắt nàng.

Giữa đám người qua lại, Linh Tĩnh mặc váy màu xanh nước biển đang ôm hai cuốn sách đứng ở đằng kia, nàng vẫy tay với một người nào đó ở trong hàng lang mà tầm mắt Nhã Hàm khó có thể thấy được. Nàng đột nhiên cảm thấy căng thẳng, bình thường, đi cùng với Linh Tĩnh nếu không phải Gia Minh thì cũng là Sa Sa, hẳn là Gia Minh sao? Không kịp chờ người kia xuất hiện, nàng đã vô thức xoay người rời đi:

“Xin lỗi, tôi phải đi, em gái tôi đang chờ. Hai vị cứ từ từ nói chuyện.”

“Ồ.”

Nụ cười của Roger cứng lại. Hứa Mặc cũng hơi nghi ngờ:

“Em gái?”

Đương nhiên hẳn biết Nhã Hàm không hề có người em gái nào.

Chẳng qua, không có lời giải thích, vừa dứt lời Nhã Hàm đã bước xuống cầu thang đi đến bên cạnh Linh Tĩnh. Lại nói, khí chất của hai người rất giống nhau, chỉ là Nhã Hàm thành thực còn Linh Tĩnh thì ngậy thơ, nhìn qua cũng rất giống hai chị em gái.

“Linh Tĩnh.”

“A... chị Nhã Hàm.”

Bị vỗ vào vai, Linh Tĩnh quay đầu lại. Nhã Hàm cũng nhìn theo hướng Linh Tĩnh đang vẫy tay nhưng không có bóng dáng Gia Minh, trước quầy gửi đồ là Hứa Nghị Đình đang thu dọn đồ đạc, trong lòng nàng âm thầm thở phào rồi lại có chút mất mát, nhìn vào mấy quyển sách Linh Tĩnh đang ôm trong ngực, trên bìa có hình đàn dương cầm.

“Đến mượn sách về âm nhạc hả?”

“Tiểu sử của Beethoven.”

Linh Tĩnh giơ cuốn sách lên.

“Gặp Hứa Nghị Đình trên đường nên đi cùng nhau. Chị Nhã Hàm, chị... Ồ, chị đến đây dự hội nghị hả?”

Từ khi cãi nhau với Gia Minh, Nhã Hàm không đến Diệp thị võ quán nữa, mà chuyện ba người ở chung bị Nhã Hàm biết cũng khiến Linh Tĩnh khá lúng túng, mặc dù tình cảm vẫn thân như chị em nhưng khi đứng trước Nhã Hàm, Linh Tĩnh cũng không khỏi hơi xấu hổ.

“Chỉ đến để tạo quan hệ thôi, ồ.. Sao em mặc phong phanh như vậy? Không lạnh ư?”

Nhìn chiếc váy mỏng màu Violet của mình, Linh Tĩnh xấu hổ le lưỡi:

“Lúc sáng khi chạy bộ về em thấy cũng không lạnh lắm, nghĩ rằng buổi trưa sẽ ấm hơn nên cứ mặc vậy ra ngoài, ai ngờ trời lại đột nhiên trở gió...”

Không sao, em về nhà ngay bây giờ mà.”

“Gia Minh cũng không để ý đến em...”

Nhẹ nhàng trách móc một câu, Nhã Hàm cởi áo khoác của mình ra. Linh Tĩnh liên tục nói không cần nhưng cuối cùng vẫn phải mặc lên người.

“Chị mang theo hai cái áo khoác nữa, đừng nói nữa, mặc vào. Xe của chị ở bên ngoài, lát nữa chị đưa các em về.”

“Gia Minh ở chỗ chú Liễu với Sa Sa, em định trở về võ quán. Chị Nhã Hàm, đi qua ăn cơm với nhà em nhé?”

“À... Buổi chiều chị còn có việc...”

“Là buổi chiều cơ mà, rất lâu rồi chị không đến, mẹ em vẫn thường nhắc đến chị đó.”

Trong lúc hai người đang nói chuyện, Hứa Nghị Đình cùng thu xếp xong đồ đạc rồi đi tới chào:

“Cô Trương, “ Trước đây nàng luôn nhu nhược, tự ti, đặc biệt là sau khi cha chết đi, ngay cả ý định tự tử nàng cũng có. Chỉ là sau lần Gia Minh cho vay tiền, sau đó Đông Phương Uyển lại nhờ nàng giúp đỡ xử lý chuyện về xưởng sản xuất đồ chơi, tuy không phải là thiên tài gì nhưng trải qua quá trình học tập và làm việc. Hứa Nghị Đình cũng bắt đầu trở nên ung dung hơn. Vừa nói được mấy câu, điện thoại trong túi xách của nàng vang lên, đó là điện thoại di động Đông Phương Uyển cấp cho nàng.

“Ừ, à... Là tài liệu đó hả? Trong túi xách của mình, mình đang định buổi chiều sẽ đem đến cho cậu... Phải lập tức mang đến cho Đông Phương học trường sao? Được, mình biết rồi. Ừ... Sẽ đi ngay.”

Hôm nay được nghỉ, cũng là ngày phải báo cáo quyết toán về tiền lương cho Đông Phương Uyển. Mặc dù chỉ là một học sinh trung học có sở trường về toán học, nhưng là người thân tín quan trọng nhất. Hứa Nghị Đình vẫn rất được Đông Phương Uyển coi trọng. Dù sao thì đối với Đông Phương Uyển, thiên tài, tinh anh gì đó không phải quan trọng nhất, chỉ cần có thần tập thể, làm mọi việc theo sự chỉ huy, có thể từng bước hoàn thành yêu cầu của nàng mới là đáng quý nhất, vì vậy với một số việc Hứa Nghị Đình không đủ khả năng nhưng có thể học hỏi được thì Đông Phương Uyển luôn hết sức để nàng tiếp xúc đến. Lúc này nhận được điện thoại, nàng cười chào Nhã Hàm và Linh Tĩnh rồi chuẩn bị rời đi. Nhã Hàm vốn muốn lái xe đưa nàng đi nhưng lại bị từ chối nhã nhặn.

“Em đi taxi cũng được, dù sao cũng có người khác chi trả.”

Vẫy tay chào hai người rồi từ từ đi ra khỏi thư viện, đến khi vào trong xe taxi, nàng nhìn ra ngoài qua cửa kính. Nhã Hàm và Linh Tĩnh đang vừa cười nói vừa đi ra khỏi cửa lớn. Đối với Nhã Hàm đã từng giúp nàng cai nghiện, lòng cảm kích của nàng không thể nào nói hết được, gặp Nhã Hàm không khỏi khiến nàng nhớ tới tiểu thư Tố Ngôn đã rất lâu rồi không gặp kia, cuối cùng từ đáy lòng nàng lại dâng lên cảm giác rất kỳ quái, nàng nhớ tới anh họ Gia Minh.

Mặc dù gọi là anh họ nhưng nàng cũng không thân thiết với Gia Minh lắm. Hắn vô cùng bình thường, vô cùng quái gở, lại vô cùng độc lập độc hành, song cô Nhã Hàm có khí chất thanh cao là bạn tốt của hắn, Diệp Linh Tĩnh xinh đẹp xuất sắc là bạn tốt của hắn. Liễu Hoài Sa tràn đầy sức sống, khiến người

ta phải khâm phục là bạn tốt của hắn, cô gái người Nhật Bản vô cùng xinh đẹp tên Hoàn là bạn tốt của hắn, theo như Đông Phương Uyển nói, chị Tố Ngôn cũng là bạn tốt của hắn, mà hắn lại có thể thiết kế ra những món đồ chơi điện tử khiến gần đây Đông Phương Uyển cũng rất khâm phục, những điều này khiến người ta có cảm giác dường như tất cả những con người rất xuất sắc này đều đang xoay quanh một thiếu niên bình thường, không có chút đặc biệt nào vậy.

Cảm giác thật là kỳ quái.

Suy nghĩ như vậy một lát, sau đó nàng lắc đầu.

Không nghĩ nữa... Có lẽ đúng như Đông Phương Uyển đã nói, có người hiểu bày mưu đặt kế, có người hiểu tính toán, lên kế hoạch, có người giỏi nói dối, làm bậy, có người... luôn luôn khiến tất cả mọi người cảm thấy khó có thể hiểu nổi sao...

***** Taxi dừng lại trước công biệt thự Đông Phương gia.

Nàng trả tiền xe, sau đó nói với người giúp việc ý định khi đến đây của mình. Một lát sau, Đông Phương Lộ mặc quần áo thể thao màu lam, tràn đầy sức sống như ngày xuân ấm áp khiến người ta không có chút cảm giác bị dè dặt nào, mỉm cười đi ra đón nàng vào. Cứ việc Hứa Nghị Đình cường điệu rằng mình chỉ đưa tài liệu xong rồi sẽ rời đi nhưng rốt cuộc vẫn không cưỡng lại được giọng nói có vẻ rất tùy ý của Đông Phương Lộ.

“Không còn sớm nữa, cũng gần mười hai giờ rồi. Tiểu Uyển cũng thật là, buổi chiều đem tới thì có khác gì? Em vào đi, không sao, vừa rồi anh đã báo nhà bếp chuẩn bị thêm đồ ăn không có gì phiền toái cả... Mau vào đi, cứ đứng ở cửa nói chuyện mãi vậy sao? Cũng không phải người ngoài...”

Trên thực tế Hứa Nghị Đình cũng chỉ ghé qua biệt thự Đông Phương gia mấy lần, hơn nữa đều do Đông Phương Uyển dẫn tới, đây là lần đầu tiên nàng gặp riêng Đông Phương Lộ. Chẳng qua, Đông Phương Lộ luôn khiến người ta có cảm giác “không phải người ngoài”, có lẽ đó là thiên phú bẩm sinh của hắn.

Tiến vào phòng khách, Đông Phương Lộ vừa xem mở tài liệu vừa lấy nước cho Hứa Nghị Đình, hai người tùy ý nói chuyện phiếm. Bởi vì bây giờ Đông Phương Lăng Hải vẫn phải nằm an dưỡng, trong cả ngôi biệt thự rộng lớn ngoài Đông Phương Lộ ra thì cũng chỉ có vài người giúp việc nên cũng không khiến Hứa Nghị Đình cảm thấy gò bó, chỉ là khi nghĩ đến lúc này chỉ có mình và Đông Phương Lộ ở trong phòng, thỉnh thoảng nàng lại không tự chủ được hơi đỏ mặt. Từ trước đến nay Đông Phương Lộ luôn là bạch mã vương tử trong lòng các nữ sinh ở trường, gia cảnh tốt, đẹp trai, học giỏi nhiều mặt nhưng lại không kiêu ngạo, ngồi cùng một chỗ với một nam sinh xuất sắc như vậy không khỏi khiến người ta suy nghĩ lan man. Cũng may Đông Phương Lộ vẫn luôn vui đùa vào xem tài liệu, thỉnh thoảng có ngẩng đầu lên nhưng có vẻ như không phát hiện ra sự khác thường của nàng. Đến khi xem xong tài liệu, dường như Đông Phương Lộ phát hiện ra điều gì đó, sau khi nói Hứa Nghị Đình cứ tự nhiên liền đi lên lầu để sửa lại và fax đi.

Lúc này Hứa Nghị Đình mới thờ phào nhẹ nhõm.

Ngồi trên ghế salon uống nước, nàng thoải mái đánh giá những đồ vật tao nhã mà không quá xa hoa được bày biện trong phòng, một con chó Dalmatian toàn thân lốm đốm từ cửa đi vào, đôi mắt tò mò nhìn nàng. Cho dù đây chỉ là một con chó cưng nhưng toàn thân Hứa Nghị Đình cũng trở nên căng thẳng.

Đi đi, đi đi... Quay đầu lại, nàng gợn ly nước chanh lên trước ngực, lặng lẽ nhủ thầm.

Song con Dalmatian kia không nghe được tiếng lòng của nàng, nó chậm rãi đi tới, dừng lại trước bàn trà cách Hứa Nghị Đình khoảng một mét rưỡi, bộ dạng cầu xin nhìn nàng.

Mặt kệ nó... Đôi mắt Hứa Nghị Đình nhìn thẳng về phía trước một cách cứng nhắc. Sau một khắc, con Dalmatian kia sủa lên một tiếng, trong nháy mắt Hứa Nghị Đình chấn động toàn thân, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào đôi mắt con Dalmatian, ánh mắt sắc bén này thậm chí khiến con chó Dalmatian kia sợ đến lùi về phía sau hai bước, sau đó liền kỳ quái nhìn vào đôi mắt đối phương. Một người một chó cứ giằng co với nhau như vậy.

“Chuyện này... Ồ?”

Không biết từ lúc nào, Đông Phương Lộ đã làm xong mọi việc rồi đi xuống từ trên lầu, cảm nhận được bầu không khí khác thường, hắn cũng không khỏi sùng sốt. Mà thấy chủ nhân đi xuống, con Dalmatian đã giằng co với Hứa Nghị Đình hồi lâu kia chạy tới, sau đó bị Đông Phương Lộ vỗ nhẹ một cái:

“Tiểu Q, đi ra ngoài chơi, không được vào hù dọa người khác.”

Con chó oan ức kêu lên một tiếng rồi xoay người chạy ra ngoài. Hứa Nghị Đình uống từng ngụm nước chanh, vẻ mặt hơi khó xử. Đông Phương Lộ cười hỏi:

“Tiểu Q chỉ là con chó cưng mà thôi, sẽ không cắn người, nó làm em sợ sao?”

“Không... Không có, nhưng em sợ chó.”

Hứa Nghị Đình cười xấu hổ.

“Từ sau lần em và Đông Phương bạn học bị hai con chó napoleon nhìn chăm chăm...”

“Đông Phương bạn học... Tiểu Uyển?”

“Ừ...”

Hứa Nghị Đình gật đầu.

“Câu ấy không kể cho anh ư? Đúng rồi, lần đó anh Gia Minh cũng có ở đó.”

“À. Tiểu Uyển rất không chịu thua kém, những chuyện mất mặt thì chắc chắn sẽ không nói với anh, đặc biệt là những chuyện có liên quan đến Cố Gia Minh...”

Đông Phương Lộ mỉm cười, sau đó lại lâm vào trầm tư:

“Napoleon? Em xác định đó là chó napoleon?”

“Đúng vậy, hai con chó rất to, hơn nữa lại còn không bị xích, mà ba người bọn em lại không có chỗ nào để chạy, còn tưởng rằng sẽ bị hai con chó kia

cẩn chết rồi. Ừ... Thực ra tất cả đều do em...”

Vừa khoa tay múa chân miêu tả bộ dạng hung ác của hai con Napoleon với Đông Phương Lộ, Hứa Nghị Đình vừa xấu hổ kể lại chuyện lần đó cha mình hít ma tuý thiếu tiền, sau đó nàng bị bắt rồi được Gia Minh và Đông Phương Uyển cứu, cuối cùng chạy trốn khắp nơi.

“... Cứ như vậy, bọn em chạy vào ngôi nhà kia, những người của Vĩnh Thịnh bang thì kia đuổi theo ở phía sau. Đúng lúc bọn em cho rằng đã an toàn thì hai con napoleon kia đột nhiên lao ra từ sau một bồn hoa, vừa nhe răng với bọn em vừa chảy nước miếng rùng rùng, trên cổ bọn chúng lại không có xích, chúng em có muốn xoay người bỏ chạy thì cũng không còn kịp rồi...”

“Sau đó thì sao? Chủ nhân của bọn nó đi ra hả?”

“Không có, không hề có ai đi ra cả. Tiểu Uyển nhận ra hai con chó kia là giống napoleon của Italy, nghe nói Mafia cũng dùng loại chó này để giết người, chúng em đều vô cùng sợ hãi. Sau đó Gia Minh... Gia Minh nói nhìn chăm chăm vào đôi mắt của động vật có thể dọa chạy bọn chúng, ba người bọn em nhìn chăm chăm một hồi lâu, quả nhiên ba con chó kia đã bỏ chạy...”

Đông Phương Lộ lộ ra vẻ không thể tin:

“Dùng đôi mắt... Nhìn chăm chăm vào mắt nó?”

“Đúng vậy, em cũng đọc qua một số sách, hình như cũng có nói như vậy...”

“Ồ, anh cũng xem Thế Giới Động Vật...”

Cười bất đắc dĩ, Đông Phương Lộ lắc đầu. Đúng lúc này tiếng người giúp việc gọi ăn cơm cắt đứt sự tự hỏi của hắn, hắn cười dẫn Hứa Nghị Đình đi đến phòng ăn.

Bữa cơm đó, nàng ăn rất vui vẻ.

***** Hai giờ chiều, Trần Cô Hạ đi vào phòng khách của biệt thự Đông Phương gia. Đông Phương Lộ đang ngồi trên ghế salon nhìn nhau với con Dalmatian đáng thương. Rất rõ ràng, con chó ở thể yếu, nó rất sợ, không biết tại sao chủ nhân lại đột nhiên tỏ ra tức giận như vậy.

“Chuyện gì vậy?”

“Không có gì... Em nghe nói khi gặp phải động vật hung dữ, nhìn chăm chăm vào mắt nó có thể khiến nó bỏ chạy. Thầy Trần, có chuyện như vậy ư?”

“Động vật hung dữ... Có vẻ như Tiểu Q đã bị em dọa sợ, chẳng qua nó cũng không phải động vật hung dữ mà.

“Vậy nếu là giống chó napoleon của Italy thì sao?”

“Napoleon?”

Trần Cô Hạ nhú mày.

“Một trong số các loài chó hung dữ nhất thế giới, sợ rằng đấu với chó sói cũng không thành vấn đề, bản tính táo bạo và khát máu, nếu như đấu tay không với nó, cho dù là lính đặc công cũng có thể bị thương. Có chuyện gì vậy?”

“Em có thể dọa nó chạy được không?”

“Em có thể giết chết một con, nhưng nếu là dọa chạy... Em nói là chỉ dựa vào ánh mắt nhìn chăm chăm là có thể dọa nó chạy? Chuyện này phải so về sát khí và hung tính, nếu như đưa em tới chiến trường, sau mười năm mà vẫn không chết thì chưa biết chừng cũng có thể làm được, nghe nói một số thợ săn dày dặn kinh nghiệm có thể dùng phương pháp như vậy để chạy trốn khi gặp hổ, cũng là vì giết đủ nhiều sinh vật mà thôi...”

“Nói như vậy...”

Đông Phương Lộ gật đầu lẩm bẩm:

“Tiểu Uyển đương nhiên là chưa từng ra chiến trường...”

“Ồ, em nói gì?”

“Không có gì, thầy Trần, chúng ta bắt đầu chương trình học buổi chiều thôi.”

Đứng đây, Đông Phương Lộ mỉm cười. Không ai biết, ẩn sau nụ cười ảm áp này là cảm giác lạnh như băng kỳ dị chạy dọc toàn thân hắn, trong đó có nghi ngờ, có kích động, có run rẩy, có sợ hãi...

ĂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 199

Hoa Lửa

“Hắt xì...”

“Bị cảm rồi à?”

Bàn tay nhỏ nhắn hơi lạnh của Linh Tĩnh sờ lên trán hắn.

“Không phải, có lẽ lại có người đang nhắc tới mình, mấy ngày nay toàn như thế...”

“Là vì nhớ cậu à?”

“Thông thường là hận tở...”

“Ai thế?”

Linh Tĩnh tròn tròn mắt, sau đó Gia Minh buông tay một cách bất đắc dĩ.

“Ai biết được, người đáng nghi có nhiều lắm...”

Trong chợ bán thức ăn người qua lại nhộn nhịp, hai người đứng trước một quầy bán rau, vừa nói chuyện vừa nhìn một bà thím vẻ mặt danh đá, dầu đội khăn, chọn mấy quả dưa chuột trái mùa sau đó bỏ lên cân, cân xong trả tiền và đứng đợi thổi tiền. Khu chợ nhỏ tấp nập bởi những người nông dân, không có phương châm kinh doanh nên cũng chẳng cần để ý đến vẻ mặt của đối phương, dù sao hẳn là cũng không nhằm vào bọn họ. Vuốt vuốt mũi, Gia Minh luôn cảm thấy gần đây có chút khó chịu, cái thời tiết quỷ quái này...

Thực ra, mùa đông lại là mùa Gia Minh cảm thấy rất thích, ngược lại với thời tiết nóng bức mùa hè, vào mùa đông ba người sau khi tắm xong có thể quần chăn nằm trên giường, xem ti vi, đọc sách, trò chuyện hoặc đánh bài tú-lơ-khơ, trời trở lạnh, lúc gió rét gào thét bên ngoài cửa sổ, không gì sánh bằng cảm giác ấm áp quây quần bên nhau. Chẳng hạn như một buổi tối chạng vạng đầu đông, đèn đường vừa bật sáng, nép vào bên nhau mua thức ăn trên con phố náo nhiệt, cảm giác đi tản bộ dưới ánh đèn sáng rực, chen chúc giữa dòng, hai người có riêng một thế giới.

“Tại sao lại mua dưa leo...”

“Dưa leo rất tốt cho gan, hơn nữa chống được khối u. À, còn có thể cắt lát mỏng đắp mặt nữa.”

“Chưa từng thấy cậu và Sa Sa đắp mặt bao giờ.”

“Ha hả, phiền phức lắm, mình không thích cảm giác dính dính đó.”

“Mình thấy da của cậu rất đẹp rồi.”

“Thật sao?”

“Ừ.”

“Làm gì cười dữ vậy.”

“Vui chứ sao...”

Nhận xong tiền thối, hai người xách túi ni lông quay người đi khỏi, vừa đi được vài bước đã nghe thấy một ông chủ của một quầy hàng đang hỏi bà thím bên này:

“Này, dưa leo mới lấy về bán chạy không? Nghe nói là dưa trái mùa, nếu bán chạy ngày mai tôi cũng lấy một ít về bán.”

“Dưa leo? Bây giờ bán không chạy nữa.”

“Sao vậy?”

“Nữ sinh bây giờ đều yêu sớm...”

Đối với từ yêu sớm này rất nhạy cảm, Linh Tĩnh quay đầu lại, lát sau mới quay lại, thề lưỡi:

“Gia Minh, dưa leo bán không chạy thì liên quan gì đến việc yêu sớm?”

Gia Minh sắc mặt không chút thay đổi:

“Cậu đừng quan tâm đến bà ta, đối thủ cạnh tranh hỏi thì đương nhiên là bán chạy nói thành bán không chạy. Xem cái tính ấy thì biết ngay đây là một mục đàn bà tham lam..”

***** Vừa đi, Linh Tĩnh vừa nghĩ đến chuyện trái dưa leo, do cách suy nghĩ quá nghiêm chỉnh nên cuối cùng lại khiến cho mình rơi vào vòng lẩn quẩn, trong đầu có chút mơ hồ. Gia Minh cười giải thích hai câu, sau đó bị Linh Tĩnh ở giữa chợ rượt đuổi được hai mươi mét, cười hờn hờ ra khỏi chợ. Bên ngoài khu chợ là một con phố có khá nhiều cửa tiệm nhỏ, phía trước có một quảng trường rất lớn hình tam giác, màn ảnh lớn bên ngoài cửa hàng bách hóa đang phát quảng cáo, người xe qua lại tấp nập.

Thẳng một đường đi đến trạm xe buýt. Linh Tĩnh đột nhiên nhẩy lên, chi chiếc xe nhỏ đậu phía bên kia đường:

“Gia Minh cậu xem, đó có phải là xe của chị Nhã Hàm không?”

Khi Gia Minh nhìn về hướng bên kia, khoác áo gió màu xám, Nhã Hàm với mái tóc dài bồng bênh đang đứng bên ngoài cửa kính của một cửa hàng. Sau giấy lát, nàng cũng nhìn thấy hai người họ.

“Chị Nhã Hàm.”

Linh Tĩnh kêu lên rồi chạy về phía đó, Gia Minh chậm chậm đi theo. Đó là một cửa hàng bán thú nuôi, từ chỗ Nhã Hàm đứng nhìn vào, trong quầy hàng đang trưng bày một đôi rùa nhỏ đang bò trên đồng đá cuội rất đẹp trong cái chậu thủy tinh trong suốt.

“Thật dễ thương, chị Nhã Hàm muốn mua đôi rùa này sao?”

“À, mới chỉ xem thôi, hai người ra ngoài mua thức ăn sao?”

Đây chỉ là một câu trần thuật, không phải câu hỏi. Linh Tĩnh đang chăm chú nhìn con rùa liền gật gật đầu. Gia Minh cười lắc lắc túi nilon trong tay. Nhã Hàm liếc nhìn hấn sau đó chuyển ánh mắt hướng sang nhìn Linh Tĩnh.

“Nói đến vật nuôi em liền nghĩ đến A Sừ. Trước đây ở nhà Sa Sa chúng em có nuôi một con mèo trắng, chị Nhã Hàm vẫn còn nhớ chứ, nuôi được một năm rưỡi, khi lên trung học thì đưa nó cho chú Liễu chăm sóc, sau đó nó chạy đi mất, em thấy hơi nhớ nó.

Linh Tĩnh miệng nói, tay chỉ về phía hai con rùa đang nằm trong cửa kính.

“Chị Nhã Hàm, em thấy hai con rùa này rất đáng yêu.”

“Em cảm thấy chúng nó đáng yêu sao... Hắt xì! Vậy chị sẽ mua hai con này.”

Đưa tay lên quẹt quẹt mũi, Nhã Hàm nở nụ cười hơi cô đơn.

“Sở thích của chúng ta khá giống nhau, vừa này chị cũng thích hai con này...”

“Ồ, chị Nhã Hàm bị cảm sao?”

“Không.”

Mũi nàng hơi ửng đỏ.

“Chắc là có người đang mắng chị đó.”

“Ai mà dám mắng chị Nhã Hàm chứ.”

Linh Tĩnh cười phản đối.

“Nghĩ không ra.”

Nhã Hàm nhún vai, cười dí dỏm.

“Bởi vì người đáng nghi có nhiều lắm. Đi thôi, chúng ta vào trong mua rùa.”

Nhã Hàm đối với công việc trong trường học làm rất tích cực, chăm chỉ, những người mà nàng làm mất lòng rồi ôm thù ghét trong lòng cũng không phải là ít. Đi theo sau nàng, Linh Tĩnh quay đầu lại nhìn nhãn mũi, cười khẽ:

“Nói giống hết cậu.”

“Vì chúng mình đã thông đồng với nhau từ sáng sớm mà.”

“Thôi đi...”

***** Chọn mua hai con rùa xong, hỏi về đặc tính, cách nuôi rùa, đương nhiên là cũng mua một bộ thủy tinh có đá cuội ở bên trong để thả chúng rồi đặt cùng nhau ở ghế sau xe. Trước đó sợ nàng không khiêng được những thứ này nên Linh Tĩnh đề nghị Gia Minh cùng đi theo giúp một tay, nhưng đã bị Nhã Hàm từ chối. Thực ra chỗ này cách ngôi nhà thuê chỉ có hai trạm xe buýt, cách biệt thự của Nhã Hàm cũng không xa lắm, kể ra thì chỗ này dường như vừa khéo nằm ở giữa hai nơi. Gia Minh và Linh Tĩnh đi về phía trạm xe buýt. Nhã Hàm ngồi trong xe cửa kính đóng kín, nhìn bóng dáng hai người họ đang sóng vai bên nhau.

Lát sau, họ vẫy vẫy tay về hướng này, lên xe, đi xa dần rồi mất hút.

Hai con rùa nhỏ trong chiếc bể đặt phía sau xe bò tới bò lui một cách nhàn nhã. Thực ra Nhã Hàm không hề thích hai con rùa này, nàng không có thói quen nuôi thú vật trong nhà, chỉ là... Trong căn biệt thự lớn đó, quả thực đang rất quanh quẽ.

Con người không phải ngay từ đầu đã chán ghét thất vọng, chỉ là bởi vì đã từng rất có hy vọng, không phải sinh ra đã sợ cô đơn, sợ cũng vì đã có những lúc không cô đơn.

Một mình sống trong căn biệt thự rộng như vậy, nhất là khi đến mùa đông như bây giờ, mặc dù là có máy điều hòa, nhưng có những lúc nàng bước vào cửa, đứng ở đó, thậm chí có thể nghe thấy tiếng vọng của chính mình, ngoài nàng ra chẳng có một ai. Điều đó khiến cho nàng bất giác cảm thấy một sự sợ hãi ngấm vào tận xương tủy.

Nàng biết thứ mình cần không phải là những con vật nuôi, cũng không phải là một ai khác, mà là một người nàng luôn cố gắng quên đi nhưng lại chưa bao giờ làm được. Hôm nay đến trước cửa hàng bán thú nuôi, vô tình dừng lại ở đó, nhìn chúng nó được chải chuốt rất đáng yêu, thơ thẩn từng đôi từng cặp, vừa lúc đó Linh Tĩnh từ đầu đến, cuối cùng cũng mua được hai con rùa rất vừa ý. Mà thôi, có lẽ đặt chúng ở trong phòng có thể sẽ tăng thêm chút sinh khí... Nhưng căn phòng rộng như vậy, buổi tối có khi sẽ chúng sợ đến phát khiếp mất thôi...

Sụt sịt mũi, nàng bật cười, nhẹ nhàng gục đầu lên vô lăng, sau đó lấy khăn tay ra liềm mạng lau tất cả mọi thứ chất lòng có thể chảy ra, hơi mệt, hơi lạnh,

hơi không thoải mái, là bị cảm sao...

Nàng thử kiểm tra nhiệt độ cơ thể, may mắn là không nghiêm trọng lắm, tối nay uống thuốc rồi trùm chăn cho ra mồ hôi, hẳn là sẽ không có vấn đề gì.

Trong lòng nghĩ vậy, xe hơi chậm rãi khởi động đi về một hướng khác với chiếc xe bus vừa rồi, sau một lát liền biến mất ở cuối con đường người xe náo nhiệt.

***** Đêm khuya, Nam Trung Quốc hải.

Giờ không lớn lắm, nhưng những cơn sóng biển thì vẫn không thể xem thường, trong tầm mắt tối đen như mực, hai chiếc tàu với dáng vẻ hơi cũ nát nói đầu nhau lác lác trên biển, trên thuyền không có nhiều ánh đèn, giống như hai u hồn lang thang trên biển.

Bên trong khoang thuyền, lại là cảnh tượng rất hiện đại, những vách ngăn bằng kim loại rất chắc chắn, máy móc tiên tiến các loại, radar được điều khiển phát huy ra công năng tương ứng. Trong khoang lái, vài người đang ngồi quanh một chiếc bàn, trên bàn là một tấm hải đồ. Người đứng đầu chính là Chư Thần Vô Niệm, ba người còn lại là Thân Khắc, Bạch Na Na, và Độc Xà Nạp Tạt đã từng đến Giang Hải.

“Kế hoạch đã bàn xong rồi, đã qua mấy ngày ở cùng nhau, tôi thấy rất hài lòng, còn có gì muốn bổ sung thêm không?”

Chư Thần Vô Niệm cười thành tiếng. Thân Khắc một mực lắc đầu. Nạp Tạt đưa ngón tay lên bàn đồ vẽ vẽ, vẫn không ngừng diễn giải theo kế hoạch, nhưng kết quả cuối cùng vẫn không có thay đổi gì nhiều:

“Không có bao nhiêu phần thắng, chúng ta vẫn là đang đánh cuộc mà thôi.”

“Chúng ta hiển nhiên là đang đánh cược.”

Chư Thần Vô Niệm cười nhún mạnh.

“Rõ ràng là không thể xác định được đối phương ai là kẻ mạnh nhất, hơn nữa cô ta cũng đã đánh bại được Nguyên Lại Triều Sang, vậy bất luận là kế hoạch gì đi nữa thì chúng ta cũng đều đang đánh cược. Hơn nữa... Hành động lần này bất kể là thành công hay thất bại, nếu cãi lời cấp trên, chúng ta đều có thể trở thành kẻ thù của tổ chức, tôi nghĩ ý nghĩa của lần hành động này nằm ở chỗ... Hai giờ đồng hồ trước chúng ta đã tiến vào hải vực của Trung Quốc. Nạp Tạt, tôi từng nghe nói về sự cẩn trọng cô, nhưng tôi không hy vọng rằng sự cẩn trọng đó trở thành lý do để cô rút lui.”

Đối diện với lời nói mang đầy ý uy hiếp của Chư Thần Vô Niệm. Nạp Tạt ngẩng đầu lên, tỏ vẻ không hề yếu thế nhìn hẳn:

“Tôi hy vọng anh cũng có thể hiểu rằng, dù là đánh cược thì tôi cũng hy vọng rằng khả năng thắng cuộc có thể cao hơn một chút, anh không cần nói với tôi bằng giọng điệu đó! Nếu không tôi sẽ lập tức giết anh.”

“Ồ, tôi xin lỗi.”

Chư Thần Vô Niệm cười nhún vai.

“Trải qua sự việc lần này, tôi nghĩ tôi sẽ thích một người có tính cẩn trọng như cô.”

Ngồi bên cạnh, Bạch Na Na cúi đầu lau súng, vẻ mặt không biểu hiện thái độ gì, lặng lẽ nói một câu:

“Thằng nhóc Cố Gia Minh đó là của tôi.”

“Dĩ nhiên, chỉ cần cô thích, có gì là không được chứ.”

Chư Thần Vô Niệm tỏ ra rộng lượng, cười tươi rói.

“Nhưng mà, tuy chúng ta đã có thể xác định Nguyệt Tri Huân và Cố Gia Minh đó là đệ tử của tiểu thư Giản Tố Ngôn, lúc đó chắc chắn đã cho hai người đó một lần thử tài, nhưng người cuối cùng ép các người đến bước này, không ai khác chính là Giản Tố Ngôn.”

“Tôi hẳn là đánh không lại cô ta, về cô ta xin để lại cho anh.”

Đặt khẩu súng lên bàn, Bạch Na Na ánh mắt lạnh lẽo.

“Tôi chỉ muốn thằng nhóc đó...”

“OK, được thôi, nếu như cô muốn...”

Chư Thần Vô Niệm cười nói.

“Tôi có thể chuẩn bị cho mọi người một căn phòng ấm áp.”

Liền sau đó, Bạch Na Na bật cười, trong cái lạnh lẽo mang theo cả sự quyến rũ ma quái:

“Tại sao lại không chứ?”

Trong tiếng cười của mấy người họ, chuông báo động chợt vang lên, chạy ra khỏi khoang thuyền, một người từ đầu bên kia chạy tới, nhìn thấy nhóm người này liền vẫy tay:

“Cảnh sát biển Trung Quốc, tưởng là có thể lách qua được, không ngờ vẫn bị phát hiện.”

Người đó vừa nói vừa vổ vổ vào xung quanh khoang tàu, sau đó bước ra là những tên lính thuê công trên lưng ống phóng rốc-kết hoặc cầm theo súng máy các loại.

Nạp Tap lắc đầu nói:

“Xuất quân bất lợi...”

Chư Thần Vô Niệm thì cười cười:

“Tôi thích kiểu kích động này, đi, ra ngoài xem.”

Từ cầu thang tới boong tàu, ánh đèn sáng ngời đã rọi sang, xen lẫn tiếng phát thanh thật lớn.

“Chúng tôi là cảnh sát biển Trung Quốc, tàu thuyền không rõ lai lịch ở phía trước nghe đây, các anh đã tiến vào hải vực của Trung Quốc, mời dừng ngay tàu lại để chúng tôi kiểm tra, vui lòng dừng ngay tàu lại để kiểm tra... Chúng tôi là cảnh sát biển Trung Quốc...”

Tiếng loa phát ra lặp lại hai lần, mấy người trên tàu nhìn nhau. Chư Thần Vô Niệm nhìn chiếc thuyền hải quan ở phía trước cười nói:

“Tôi thích cảm giác này...”

Bước lên cửa cầu thang, chìa tay về phía tên lính thuê đang cầm ống phóng rốc-kết: “Này, người anh em, cái đó dùng tốt không?”

“Ông phóng rốc-kết đời M72E4 66 li của Mỹ, trang bị đạn phá giáp với tính năng cao, tốc độ hai trăm mét một giây, có thể dễ dàng xuyên thủng tấm thép dày ba mươi xen-ti, dọn sạch những rác rưởi khiến anh không vừa mắt. Trước giờ tôi rất thích, anh có muốn thử không?”

“Thật sự rất muốn!”

Ngay lập tức, dưới ánh đèn, tên đàn ông mặc chiếc áo hoa hơi điên cuồng đó nâng ống phóng rốc-kết lên, sau một tiếng “hây a...”, chùm tia sáng màu đỏ phá vỡ bầu không khí bình lặng trên mặt biển, liền sau đó, loại pháo hoa cao quý nhất phóng lên...

ÂN SÁT

Phần Nội Dích Hương Tiêu

Quyển 3

Chương 200: Mở Màn

Chương 201: Phía Trên Có Người, Người Không Thể Trêu Vào

Chương 202: Thác Loạn Trước Khi Mất Trời Lặn

Chương 203: Thời Điểm Chạy Trốn

Chương 204: Máu Lạnh

Chương 205: Ca Ngại Tình Yêu

Chương 206: Chạy Như Diên

Chương 207: Cờ Tạ Đền Rối

Chương 208: Huyết Sắc Gia Niên Hoa

Chương 209: Carnival Máu Đỏ (1-2-3)

Chương 210: Carnival Máu Đỏ (4)

Chương 211: Carnival Máu Đỏ (5)

Chương 212: Carnival Máu Đỏ (6)

Chương 213: Carnival Máu Đỏ (7 - 1)

Chương 214: Carnival Máu Đỏ (7 - 2)

Chương 215: Carnival Máu Đỏ (8)

Chương 216: Carnival Máu Đỏ (9)

Chương 217: Carnival Máu Đỏ (10)

Chương 218: Ngủ Đi

Chương 219: Bí Mật

Chương 220: Đồng

Chương 221: Trước Đêm Bão Nổi

Chương 222: Phiền Nào Của Heidi

Chương 223: Đồng Dải

Chương 224: Cô Gái Áo Trắng

Chương 225: Con Đường Đắm Máu

Chương 226: Trước Lúc Bình Minh

Chương 227: Saliere

Chương 228: Joseph

Chương 229: Gia Minh Viễn Chinh

Chương 230: Vô Đề

Chương 231: Thuật Lại

Chương 232: Nghi Ngờ, Tin Tức

Chương 233: Mafia

Chương 234: Khúc Quanh

Chương 235: Ngày Mây Mẩn

Chương 236: Điện Cường

Chương 237: Tình Yêu

Chương 238: Rời Đi

Chương 239: Cờ Đón

Chương 240: Ngờ Vực Vô Căn Cứ

Chương 241: Bóng Người Quen Thuộc

Chương 242: Phát Súng Bí Mật

Chương 243: Vô Tung

Chương 244: Khắp Trời Chi Là Gió Tuyết

Chương 245: Hém Sầu

Chương 246: Người Là Ai

Chương 247: Quyết Định Của Nhà Hàm

Chương 248: Tuyen Chiến

Chương 249: Biển Người

Chương 250: Trong Thương

Chương 251: Tập Kích Lẫn Nhau

Chương 252: Ai Là Cha Các Người?

[Chương 253: Chạy Trốn](#)
[Chương 254: Em Đã Trở Lại](#)
[Chương 255: Thất Tình](#)
[Chương 256: Quan Hệ Ban Bè](#)
[Chương 257: Tiêu Trần](#)
[Chương 258: Kích Động](#)
[Chương 259: Cảm Giác Khó Tả](#)
[Chương 260: Nu Hôn Đầu](#)
[Chương 261: Ni Non](#)
[Chương 262: Buổi Sáng Yên Bình](#)
[Chương 263: Tuyệt Kỹ](#)
[Chương 264: Vung Quyền](#)
[Chương 265: Nói Lời Từ Biệt](#)
[Chương 266: Trở Về Nhà](#)
[Chương 267: Âm Chiêu](#)
[Chương 268: Đầy Là Xe Của Ta](#)
[Chương 269: Những Chuyện Nhỏ](#)
[Chương 270: Trụ Cột Nghiêng Đổ](#)
[Chương 271: Từng Mảng Rơi Rụng](#)
[Chương 272: Phiến Toái Nhỏ](#)
[Chương 273: Gió Nổi](#)
[Chương 274: Sinh Hoạt Tự](#)
[Chương 275: Khó Xử](#)
[Chương 276: Bạt Tài Vang Dội](#)
[Chương 277: Cú Bạt Tài Gây Hậu Quả Nghiêm Trọng](#)
[Chương 278: Loan](#)
[Chương 279: Cầu Tình](#)
[Chương 280: Ban Trại Của Tổ](#)
[Chương 281: Tai Nạn Xe Cộ](#)
[Chương 282: Xung Đốt](#)
[Chương 283: Lão Hồ](#)
[Chương 284: Gặp Mặt](#)
[Chương 285: Giảng Co Ở Hành Lang](#)
[Chương 286: Phiến Nào Gắn Đây](#)
[Chương 287: Đánh Cuộc](#)
[Chương 288: Từ Lạng Bạt Thiên Cản](#)
[Chương 289: Bị Theo Dõi](#)
[Chương 290: Chó, Mèo](#)
[Chương 291: Chim Sẻ](#)
[Chương 292: Bá Tước](#)
[Chương 293: Phân Tích](#)
[Chương 294: Đánh Giá](#)
[Chương 295: Bóng Lưng](#)
[Chương 296: Dũng Đưa](#)
[Chương 297: Hát Nhỏ](#)
[Chương 298: Dũng Là Phụ Nữ](#)
[Chương 299: Gặp Lại Phương Vũ Tư](#)

ẢN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 200

Mở Màn

“Này này này, đã nghe nói gì chưa? Mấy hôm trước trên nam hải có thuyền buôn lậu được trang bị ống phóng rốc két, thậm chí còn bắn chìm cả tàu của cảnh sát biển đó.”

“Minh cũng xem tin tức, nghe nói là thuyền buôn lậu từ Hàn Quốc hay Thái Lan gì đó, chắc chắn, thật là quá ngông cuồng, bảy người đã chết đó, đến giờ vẫn chưa truy tìm được bọn buôn lậu...”

“Làm sao có thể tìm được, đoán chừng cũng đã lên bờ rồi. Cha mình có công ty ở Hongkong, nghe nói mấy ngày gần đây cảnh sát bên đó đang càn quét dân nhập cư trái phép với quy mô lớn, đã xảy ra nhiều lần đọ súng giữa cảnh sát với bọn buôn người và buôn lậu ma túy nhưng vẫn chưa xác tìm ra được đám người kia. Có khi nào bọn họ trực tiếp tới Quảng Đông hay nơi nào khác không...”

“Trung Quốc không phải là nước Mỹ, ai muốn chạy nội địa làm gì chứ...”

“Dù sao vẫn khá hơn Hàn Quốc, Thái Lan. Hơn nữa chưa chắc đã là dân nhập cư trái phép, mình thấy khả năng rất lớn là bọn buôn lậu ma túy.”

Giữa trưa, bầu trời hơi u ám, trong lớp học khá náo nhiệt, bảy tám nam sinh chụm đầu nói chuyện phiếm với nhau. Gục bên bệ cửa sổ, Gia Minh nhìn xuống đám người đang hoạt động bên dưới sân vận động, hai đầu sân bóng là hai sân bóng chuyền đơn giản. Sa Sa buộc tóc đuôi ngựa, tràn đầy sức sống đang đánh bóng chuyền, thỉnh thoảng lại quay sang vẫy tay về phía bên này.

“Này, Cố Gia Minh.”

“Ừ?”

Quay đầu lại, Đông Phương Uyển đang đi sang bên này, nàng ngồi xuống chỗ ngồi của Huân:

“Hỏi cậu một chuyện?”

“Chuyện gì?”

“Nghĩ đồng cậu đã có dự định gì chưa?”

“Nghĩ đồng? Làm ơn, làm sao mình biết được... Hôm nay mới là mùng 2 tháng 10.”

“Cũng chỉ còn hơn một tháng nha. Là thế này...”

Đông Phương Uyên hơi ngập ngừng.

“Trước mắt mới chuẩn bị được bước đầu, câu lạc bộ du lịch chúng mình dự định đi du lịch Hongkong một tuần vào dịp nghỉ đông, gần như cả lớp đều đi, dọc đường đều không phải bỏ tiền. Ủ... Trong lớp cũng chỉ có cậu và Huân không tham gia câu lạc bộ du lịch nha. Cậu xem, cậu là cổ đông của công ty đồ chơi. Hứa Nghị Đình cũng đi cùng, gọi cả Diệp Linh Tĩnh, Liễu Hoài Sa cùng đi cũng được, như vậy cũng xem như hai câu lạc bộ chúng ta cùng đi du lịch. Đúng rồi, chắc là Huân sẽ phải về Nhật Bản sao?”

“Oa.”

Gia Minh than thở.

“Thật hào phóng, tất cả đều không phải trả tiền, đi Hongkong du lịch một tuần... Cậu thật lắm tiền nhiều của.”

“Mỗi học kỳ đều đi một lần!”

Đông Phương Uyên hất hàm lên khá tự đắc.

“Chỉ cần mình có thể trả được. Lần này đi Hongkong, nghỉ hè đi châu Âu, sau đó là Mỹ hay Nhật Bản cũng được... Thực ra lần này đi Hongkong cũng vì khai thác thị trường bên đó, mình nhờ cha mình giới thiệu cho một số mối quan hệ. Hơn nữa... Dự định của mình không chỉ là mời mọi người đi chơi không thôi, đây là đầu tư lâu dài, cậu xem, lớp chúng ta có hơn năm mươi người, trong đó gần hai mươi người trong nhà đều kinh doanh với quy mô tương đối, hơn nữa còn là học ở Thành Tâm, ai biết được bạn bè mình là người thế nào. Hiện giờ mỗi năm mình đều mời bọn họ đi chơi, đến khi bọn họ tốt nghiệp đại học, chỉ cần giữ được mối quan hệ tốt với một vài người trong số đó thì mình thu hồi lại đầu chi gấp trăm lần...”

“Ồ, vậy tại sao mình phải đi, mình ở Hoàng gia cũng không có địa vị gì. Hoàng Hạo Bình có hi vọng hơn mình nhiều.”

“Đề nghị bộ cậu nha, công ty đồ chơi của chúng ta không chỉ buôn bán lời được chút tiền là đủ để có tiếng nói trong Đông Phương gia, mình nhất định phải phát triển nó thật nhanh chóng mới được. Một năm này mình sẽ đặt nền móng vững chắc, sang năm sẽ bắt đầu đưa ra loại hình sản phẩm thứ hai. Cậu làm ơn chăm chú một chút được không, công xưởng cậu cũng không thêm đi, ủng hộ bao nhiêu thiết bị mình đã mua cho cậu.

Chần chừ một lát, Đông Phương Uyên nhún vai bất đắc dĩ:

“Hơn nữa, chủ yếu nhất là lần này Lôi Khánh cũng muốn đi theo. Hơn nữa năm nay hán đều ở lì tại đây, mình đã sắp phiên chết rồi, nếu cậu đi, việc quan trọng nhất là phải làm bia đỡ đạn cho mình.”

“Tim Hạo Bình không được sao?”

“Mình muốn tìm tên hâm hấp lộn chết không sợ nước sôi.”

Trong mắt Đông Phương Uyển xuất hiện ý cười. Gia Minh cười liếc mắt sang:

“Để xem tình hình thế nào đã, nếu Linh Tĩnh và Sa Sa muốn đi chơi thì mình sẽ đi.”

“Quá khoa trương, cậu là bạn hay là bảo mẫu của bọn họ vậy?”

“Minh là tên mặt trắng nhỏ (trao bao) được hai cậu ấy bao nuôi.”

Đông Phương Uyển cười khúc khích rồi vỗ vai Gia Minh, không biết tại sao, đây là lần đầu tiên Đông Phương Uyển vỗ vai Gia Minh nhưng cảm giác lại khá tự nhiên:

“Quyết định xong thì nói cho mình.”

Nói xong nàng đứng dậy rời đi, Sự bận rộn và tôi luyện trong nửa năm qua khiến trên người nàng đã có vẻ thông dong và thành thực của một người phụ nữ thành công. Gia Minh không khỏi lắc đầu, tạm thời không nói loại thành thực này đối với bạn cùng lứa tuổi có phải là một sự bất đắc dĩ khi sinh ra trong một gia tộc lớn hay không, nhưng Đông Phương Uyển thân ở trong đó rõ ràng là luôn cảm thấy đầy đủ và thoải mái, nàng đang bước đi trên con đường mình muốn đi, hơn nữa còn cảm thấy hạnh phúc.

Sau khi nói chuyện xong, Gia Minh tiếp tục gục xuống bệ cửa sổ nhìn Sa Sa đang đánh bóng chuyền, một lát sau. Linh Tĩnh xách theo một túi nilon cũng xuất hiện bên sân bóng. Thấy trận đấu vẫn đang tiếp tục, nàng quay lại vẫy tay về phía khu dạy học bên này, đợi đến khi Gia Minh đi xuống liền đưa cho hắn một trái táo đỏ chót đã được rửa sạch, trên tay nàng cũng đang cầm một trái.

“Vừa rồi mình mua ở bên ngoài, thật đẹp nha, mình cũng mua cho Sa Sa một trái ngoài ra... Còn có nước giải khát cho bọn họ uống. Mình phát hiện ra mình thực sự rất có thiên phú làm quản lý đội bóng nha.”

“Chính là nữ sinh đứng bên ngoài liều mạng la hét cổ gắng lên, sau đó còn phải đưa khăn lau, nước giải khát như trong mấy bộ phim hoạt hình sao? Mình thấy thiên phú như vậy ai cũng đều có.”

“Hừ, không thèm nói với cậu... Sa Sa, đập rất hay!”

Thấy Sa Sa đập bóng ghi điểm, Linh Tĩnh nhảy lên hét lớn. Sa Sa vừa lui về phía sau vừa quay đầu lại vẫy tay, Linh Tĩnh giơ trái táo lên cho nàng thấy, nhưng ngay lập tức sắc mặt lại thay đổi:

“Cẩn thận!”

Mắt tập trung khi đang thi đấu, bị như vậy cũng không thể trách ai được, kết quả là Sa Sa bị chảy máu mũi. Gần đây thời tiết khô hanh, mà Sa Sa lại quen ăn kiêng nên trong người khá nóng. Linh Tĩnh mở một chai nước ra rửa mặt cho nàng, sau đó để nàng ngồi ngửa mặt lên ở bên cạnh sân vận động. Chỉ là trong chốc lát vẫn không có dấu hiệu gì là sẽ ngừng chảy máu. Gia Minh vội vàng chạy đến phòng y tế để xin bông.

Bởi vì đang là buổi trưa nên trên đường đi đến phòng y tế rất im ắng, cửa phòng khép hờ. Gia Minh đến gần và nghe thấy tiếng nói chuyện của y tá Lý

Vân Tú vọng ra.

“... Tốt nhất là nên đến bệnh viện, dù sao thì trước đó cô cũng có bệnh, mặc dù chỉ là cảm vặt nhưng rất có thể sẽ khiến bệnh tình trước đây tái phát. Ừ, để tôi lấy thuốc cho cô..”

Lúc gõ cửa, Gia Minh mới nhận ra người còn lại trong phòng là Nhã Hàm. Ngồi trước bàn, nàng đang day day thái dương, mũi cũng hơi ửng đỏ, tay kia thì đang cầm khăn tay, rõ ràng là để lau nước mũi do bị cảm.

“Mời vào.”

Lý Vân Tú nói. Gia Minh mở cửa ra, thấy hần đi vào phòng. Nhã Hàm đang ngồi bên trong rõ ràng là hơi không được tự nhiên. Lý Vân Tú cười nói:

“Có chuyện gì?”

“Ồ, cô Lý, em muốn xin bông y tế, một người bạn bị chảy máu mũi.”

“Chờ một chút, hần nhìn lên nữ sinh thay đồ sao?”

Vừa đi vào trong phòng lấy bông y tế, Lý Vân Tú vừa nói đùa. Thực ra tuổi của nàng cũng xấp xỉ với Nhã Hàm, thường ngày không thích trang điểm thành già dặn, hơn nữa tính cách cũng rất khiêm tốn, có danh tiếng rất tốt trong trường. Gia Minh cười, nhỏ giọng hỏi Nhã Hàm đang ngồi bên cạnh:

“Bị cảm?”

“Không sao, không nặng lắm.”

Nhã Hàm nhẹ nhàng trả lời.

“Rất có thể sẽ khiến bệnh thận của chị tái phát, tốt nhất là nên đến bệnh viện...”

“Chị biết tự lo cho mình!” Gia Minh còn chưa nói dứt lời thì đã bị Nhã Hàm đột nhiên lên tiếng cắt đứt. Lý Vân Tú vừa mời từ phòng trong đi ra có vẻ cũng nhận ra động tĩnh ở bên này. Dừng lại một lát, giọng Nhã Hàm trở nên nhu hoà hơn.

“Không sao cả...”

Gia Minh thờ dài bất đắc dĩ, nhận lấy bông y tế do Lý Vân Tú đưa cho rồi xoay người rời đi, đến khi ra ngoài còn loáng thoáng nghe được hai người nói chuyện với nhau:

“Tôi nghe nói cô Trương và hần xem như là sư tỷ đệ há?”

“Trước đây học võ ở cùng một võ quán, gặp thì chào hỏi thôi, cũng không quá quen thuộc...”

“Ồ...”

***** 3h50 chiều ngày 2 tháng 10 năm 1998, Chư Thần Vô Niệm đang vô cùng buồn bực.

Lần này tới Giang Hải ngoài bốn người thuộc về Bùi La gia là bọn họ ra, thực ra còn có một đội lính đánh thuê quốc tế bao gồm hơn bốn mươi người. Đội lính đánh thuê này tham gia sự kiện du thuyền Tinh Mộng vào năm ngoái, sau đó số người giảm đi nhiều, bọn họ luôn hoạt động ở một vài nơi gần biên giới Trung Quốc. Sở dĩ lựa chọn bọn họ bởi vì quá nửa thành viên đều có địch ý với Trung Quốc, hơn nữa bọn họ hiểu rõ Trung Quốc, đa số đều biết tiếng Trung, như vậy cũng dễ dàng che giấu tai mắt người khác hơn.

Vừa tiến vào hải vực Trung Quốc đã bắn chìm một chiếc tàu hải quan nhỏ, mặc dù Chư Thần Vô Niệm là một kẻ điên nhưng cũng không phải là tên lỗ mãng khốn kiếp, sau đó hai chiếc thuyền hoặc tiến hoặc lùi, dọc đường đều rất cẩn thận. Cuối cùng khi đến cách bờ biển Giang Hải hơn một trăm dặm, đội ngũ gần năm mươi người này rốt cuộc hơi thả lỏng được một chút, bọn họ chia làm ba tổ, một mặt vì giảm bớt sự chú ý, mặt khác mỗi tổ đều tiến hành điều tra để chuẩn bị tốt phương án rút lui của riêng mình, dù sao muốn rời khỏi đất nước Trung Quốc rộng lớn thế này cũng là một chuyện rất khó khăn.

Chẳng qua, trên thực tế mọi chuyện cũng không thuận lợi như bọn họ nghĩ, lần xảy ra chuyện ngoài ý muốn đầu tiên thực sự là tràn đầy nét đặc trưng của Trung Quốc.

Trong ba tổ, tổ có số người tương đối ít bao gồm nhân viên thông thạo về nguy trang và thiết bị điện tử, trưa nay bọn họ đã đến học viện Thánh Tâm, hơn nữa còn tiến hành thăm dò địa hình bước đầu, việc này rất thuận lợi. Chẳng qua tổ thứ hai khi ngồi xe lửa để tới đây lại gặp phải chút phiền toái, những người này căn bản đều là chiến sĩ trải qua trăm trận, thân thủ nhanh nhẹn, cảm giác nhạy cảm, nhưng có lẽ có thể nói là thuật nghiệp có chuyên công (mỗi người đều có sở trường của riêng mình), khi bọn họ tiếp nhận sự kiểm tra ngẫu nhiên của hai cảnh sát tuần tra trong nhà ga chật chội thì túi du lịch bọn họ mang theo cũng bị người khác thuận tay xách đi.

Vì vậy, khi Chư Thần Vô Niệm dẫn đầu tổ thứ ba nhận được điện thoại, hần im lặng đến nửa phút rồi mới rống lên một cách khó tin.

“Nói, nói đùa gì vậy! Bọn mày là lính đánh thuê, là lính đánh thuê đó! Vậy mà lại bị một tên trộm vặt trộm mất hành lý, trời ạ, trời ạ, chờ một chút... Trong chiếc túi kia có súng không?”

“Một nửa là súng, một nửa là các dụng cụ cứu thương.”

“Trước đây gặp phải chuyện như vậy thì chúng mày xử lý thế nào?”

“Tìm tên trùm xã hội đen tại khu đó, bắt hắn phun ra.”

“Rất tốt, thì ra bọn mày bị như vậy đã không phải lần đầu... Tao thích làm như vậy, nhưng hiện giờ chúng ta không có thời gian, chúng mày lập tức rời khỏi nhà ga, đến học viện Thánh Tâm để chuẩn bị trước.”

Lần trước mấy người Thân Khắc đã ở lại Giang Hải nhiều ngày, chuẩn bị lúc nào cũng có thể hành động, kết quả là bị Hoa Tulip lôi ra, trở thành đối tượng để tập luyện của học sinh của nàng, bị đánh đến cảm đầu bỏ chạy, vì vậy, trong tình huống không rõ ràng hệ thống tình báo của Hoa Tulip ở nơi này

rộng lớn đến mức nào. Chư Thần Vô Niệm không dự định sẽ từ từ tiếp cận, dù sao ở Giang Hải hẳn cũng có một vài người liên lạc bí mật có thể tin tưởng, chỉ cần bọn họ do thám được những tình báo cần thiết, nắm bắt được điểm quan trọng thì có thể dùng thủ đoạn sấm sét để giải quyết mọi chuyện trong một lần. Chỉ cần có thể giết được Hoa Tulip sớm một chút, cho dù có làm loạn ở Giang Hải đến long trời lở đất thì trong thời gian ngắn Viêm Hoàng Giác Tinh cũng không phản ứng kịp.

Hắn thích chính là cảm giác như như thế, một bên không hề biết rõ tình hình, một bên không kịp đối phó, ầm ầm đánh tới, giao đấu, kết thúc.

“Được, chúng tôi sẽ lập tức đến mục tiêu trước, xin hỏi đến khi nào mới tụ tập lại với nhau?”

“Tao không biết.”

Bị nhắc đến vấn đề này, Chư Thần Vô Niệm tức giận cúp điện thoại cái rầm, tay kia thì liên tục vỗ lên vô lăng, chỉ là lúc này xung quanh đều là tiếng còi xe, không ai cần hẳn phải bấm còi thêm vào.

Hơi ngơ ngẩn nhìn về phía trước, trong bầu không khí đầy khói bụi, xe hơi xếp thành một hàng dài, lúc này bọn họ đang dừng lại ở một ngã tư cách học viện Thánh Tâm chừng bốn cây số, phải chịu đựng nỗi khổ do tắc đường.

“Hơi sai lệch so với kế hoạch ban đầu của chúng ta... Khi chúng ta đến Thánh Tâm thì đã là giờ tan học hoặc tiết tự học cuối cùng, vị trí của mấy mục tiêu chủ yếu sẽ không dễ xác định như những lúc khác...”

Ngồi bên ghế lái phụ, Độc Xà Nạp Tap nói.

“Một nửa số vũ khí của chúng ta đã bị trộm mất, nếu như làm không tốt thì nửa đêm hôm nay công an Trung Quốc sẽ lục soát toàn bộ thành phố... Con me nó, tại sao lại xảy ra chuyện như vậy, chúng mày đã từng đánh mất vũ khí của mình trên đường đi bao giờ chưa? Mày? Và cả mày nữa?”

Trong xe lúc này chỉ có bốn người bọn hắn ngồi với nhau, đợi đến khi ba người còn lại đều tức giận lắc đầu. Chư Thần Vô Niệm mới oán hận mắng:

“Bọn người này thực sự là sự sỉ nhục của giới lính đánh thuê!”

Thần Khắc gật đầu, trầm giọng nói:

“Vi vậy chúng ta không có thời gian, nhưng để khống chế một hai mục tiêu chủ yếu thì có thể được. Hoa Tulip chắc chắn sẽ xuất hiện... Nếu cô ta không ra, thời gian một buổi tối đủ để chúng ta giết sạch tất cả đám người trong trường học.”

“Đúng, đúng.”

Chư Thần Vô Niệm cao hứng gật đầu.

“Chỉ cần nghĩ thôi đã khiến người ta hưng phấn rồi, không phải sao?”

Sau một khắc, còi ô tô lại gào thét dưới sự nổi điên của hắn.

Cùng lúc đó, trước cổng học viện Thánh Tâm, mập mạp tên Phó Nghiêm Kiệt đeo túi đựng máy vi tính trên lưng, hít sâu một hơi rồi cất bước đi vào bên trong.

“Lần này nhất định phải bắt được người... Công Trư Bạch Tuyết...”

Bốn giờ hai mươi phút chiều, Gia Minh vừa ra khỏi trường học thì đã nhận ra có người theo dõi mình. Mùa đông trời tối khá sớm, ánh nắng chiều có vẻ như cũng sắp tắt.

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 201

Phía Trên Có Người, Người Không Thể Trêu Vào

Buổi chiều ngày mùng 2 tháng 12, tổng bộ Sa Trúc bang.

“Lão đại, lão đại, mau ra đây nhìn, xem chúng em mang tới thứ gì này...”

Nghe thấy tiếng kêu của thủ hạ, Liễu Chính đang ở trong nội sảnh chơi mạng chược, có chút không kiên nhẫn chạy ra:

“Lộn xộn cái gì đó, Lão Tử đang sắp được Thất Xảo Đối, tốt nhất là chúng mày cho tao xem cái thứ hữu dụng một chút.”

“Đương nhiên là hữu dụng, tuyệt đối hữu dụng, hôm nay ở trạm xe lửa, có một tiểu tử móc trộm một cái túi, sau khi xem hắn bị dọa đến chết khiếp, nên mang tới cho chúng em, mau đến nhìn xem.”

“Vật gì vậy, người ngoài hành tinh? Ách...”

Đi tới gian ngoài, Liễu Chính liếc mắt nhìn thấy những thứ trong túi đồ, đầu tiên là ngẩn ra chừng 5 giây, sau đó chỉ vào nói:

“Đồ chơi?”

“Không, tất cả đều là thiệt, ông trời của tôi, anh em, cái linh kiện này có phải là rất quen hay không, đó chính là linh kiện súng tự động MI 6A2 của nước Mỹ, còn cái này, trông thì có vẻ cũ, nhưng tuyệt đối là hàng đã trải qua trăm trận là AK47, cái chuôi súng lục này, chính là khẩu A80. 9 li tự động của Tây Ban Nha bắn được tới 15 phút, ngắn gọn thực dụng... Còn cái này...”

Mặc dù hiện giờ thế giới xã hội đen của Trung Quốc chỉ dùng khảm dao, nhưng một số “người điên” hoặc là người có địa vị cao, thỉnh thoảng cũng nhìn thấy khẩu 38 cũ kỹ, cho nên, số súng ống trước mặt này có thể khiến người khác kích động vô cùng. Sau khi được giới thiệu xong, Liễu Chính đã đi tới, cảm mấy khẩu súng chậm rãi thưởng thức.

“... Súng cũng có, mà còn có cả mấy thứ dụng cụ để chữa bệnh, nào là trị liệu ngoại thương, băng gạc, thuốc tê các loại, cái gì cần có đều có, chắc là để đề phòng có người nào đó bị trúng đạn. Được rồi, còn có cả sổ tay du lịch và bản đồ, bọn họ có đánh dấu, nhưng mà phía trên là ngôn ngữ Hàn quốc, chúng ta lại không có ai hiểu thứ ngôn ngữ này... Lão đại, tiểu tử kia có phải là đã trộm được túi đồ của đám lính đánh thuê rồi hay không?”

“Mẹ nó, nặng thế này, không biết tiểu tử kia làm sao có thể lấy đi mà thân không hay quý không biết.”

Mặc dù những thứ này đúng là vô cùng hữu dụng với hắc đạo, nhưng sắc mặt Liễu Chính lại có chút âm trầm:

“Còn cười, cái vấn đề này rất lớn, nếu quả thật là lính đánh thuê, nói không chừng chẳng bao lâu nữa chúng sẽ tìm tới cửa, bàn đồ và sổ tay ở đâu, cho ta xem một chút...”

“VẬY... Lão đại, chuyện này có nên báo cảnh sát hay không...”

Liễu Chính đang loay hoay xem cái gì đó, đại khái trầm mặc khoảng hai phút, mới phát phát tay.

“Bây giờ thì không, kiểm tra một chút, nếu như trong túi không có gì đặc biệt, thì bọn chúng cũng không thể tìm tới ngay đâu. Nếu đối phương thực sự không tìm tới, thì nhóm hàng này chúng ta sẽ lấy, mặt khác... không có ai biết tiếng Hàn quốc ư? Các người chẳng phải là đã nói mình đã chém người ở bên Hàn Quốc rồi mới trở về hay sao...”

“Em trước kia ở Thái Lan...”

“Em ở Myanmar...”

“Thủ hạ của em có một người từng tới Hàn quốc, nhưng mà nó không biết chữ...”

Những người xung quanh hai mặt nhìn nhau.

“Thật là.”

Liễu Chính oán hận mắng một câu, liếc nhìn bàn đồ cùng sổ tay du lịch, trên đó có rất nhiều chỗ được đánh dấu. Nhưng hắn quan tâm không nhiều lắm, nói:

“Bọn họ hiện tại đã đánh mất dụng cụ giải phẫu, rất có khả năng là sẽ tới bệnh viện thu mua... Đây Mãnh tử, mày có biết Diệp phu nhân ở nơi nào không, chính là mẹ của Linh Tĩnh ấy, bà ta là chủ nhiệm khoa ngoại, người lập tức dẫn người qua đó, nếu phát hiện chuyện gì không ổn thì báo cảnh sát, nếu như không có gì không thích hợp thì thôi, đừng dọa đến người ta. A Hồ, mày có người quen ở Cục cảnh sát nên thả một chút tin tức ra ngoài, nói mấy thứ linh tinh sẽ không sao đâu, dù sao mấy thứ này chúng ta cũng sẽ không bỏ. Tiêu Mạnh, ở đây...”

Hắn cảm mấy bức ảnh nói:

“Đây hình như là ảnh của học viện Thánh Tâm mà, mày mau dẫn người qua đó, xem Sa Sa. Linh Tĩnh. Gia Minh mấy đứa bé này thế nào, không có chuyện gì thì chờ kinh động chúng nó, mong... là mục tiêu của đám lính đánh thuê này không phải là học viện Thánh Tâm.”

“Chắc là không trùng hợp như vậy đâu.”

Bên cạnh có một tiểu đầu mục nói:

“Có khi họ chỉ là muốn tới du lịch.”

“Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất... Không có chuyện gì thì đừng đánh động, nếu có việc phải báo ngay cho cảnh sát, quan trọng nhất là không để cho máy đưa Sa Sa có chuyện gì, hiểu chưa. Lập tức đi đi, còn nữa, mau tìm một thằng biết tiếng Hàn quốc tới đây, mà trên này đánh dấu hình như còn dùng tiếng Nhật, tìm cả thằng biết tiếng Nhật nữa... Chúng ta lập tức đi đến cục cảnh sát nói phong thanh một chút, bọn người này không thể đùa được...”

Ở cửa trường học thủ tục đăng ký đơn giản, Phó Nghiêm Kiệt đi vào cổng trường.

Trong lòng có chút khẩn trương, nhưng nét mặt lại tự nhiên vô cùng, hần mang theo một cái túi to, bên trong không chỉ có máy vi tính, mà còn có những hộp nhỏ đựng thiết bị, cùng với rất nhiều đồ ăn vặt, hôm nay tới đây, hần đã chuẩn bị xong tất cả để kháng chiến lâu dài.

Hơn nửa năm nay sau khi kỷ niệm ngày thành lập học viện Thánh Tâm, vốn hần muốn làm một sự kiện lớn, công kích trang web để gây tiếng vang, ai ngờ kết quả lại mang tới một đại phản kích, đến cuối cùng Bạch Tuyết Công Trư phải tham gia chống đỡ, thần cấp vi-rút máy tính “Hùng Miêu Thiêu Hương” khiến cho cả cộng đồng máy tính thế giới đều biết. Hiện giờ, Phó Nghiêm Kiệt đã coi chuyện này chính là chuyện nhục nhã nhất trong cuộc đời hần, bởi vì hần chính là mối lừa gây họa.

Từ nhỏ bởi vì thể hình mập mạp, cho nên ở nhiều phương diện hần không xuất sắc, không được ai coi trọng, nhưng mà, Thượng Đế đóng một cửa, rồi mở một sổ, câu này rất có đạo lý.

Từ khi tiếp xúc với máy vi tính, hần mới phát hiện ở phương diện điện tử, tin tức có thiên phú kinh người, ở lĩnh vực này, năng lực của hần có thể khiến cho mọi người phải than lên sợ hãi, sau đó cái tên “Siêu Nhân Giám Béo” đã nổi tiếng được nhiều công ty ở thành phố Giang Hải mời làm việc.

Khi đối tác đã đưa tiền, hần sẽ tận tâm để bảo vệ hệ thống mạng của họ, hần thu tiền không nhiều lắm, tiền cũng không quan trọng với hần với hần cái khiến hần thích đó chính là quy tắc do hần đặt ra có thể khiến người khác có cảm giác kính nể.

Bởi vậy, cái sự kiện trong ngày thành lập trường chính là sự kiện cản trở đầu tiên của hần, hần bội phục Bạch Tuyết Công Trư, nhưng đồng thời hần cũng coi đối phương là địch thủ lớn nhất kiếp này.

Trong hậu kỳ của trận chiến tranh mạng này, người khác không có đất tham gia, Phó Nghiêm Kiệt cũng không tham gia, nhưng hần không hổ là thiên tài, trong khi Bạch Tuyết Công Trư đang nỗ lực ngăn cản sự phát triển của virut “Hùng Miêu Thiêu Hương”, hần đã làm rất nhiều công việc.

Sau đó kết hợp rất nhiều đầu mối, hần khiếp sợ phát hiện, Bạch Tuyết Công Trư trong truyền thuyết rất có khả năng chính là người ở trong học viện Thánh Tâm. Dựa vào những số liệu mạng thu được, thì rất có thể nó tới từ một máy tính phục vụ ở một khu vực công cộng.

Vào năm 1988, máy tính và mạng inte bắt đầu phát triển, phí sử dụng mạng rất đắt, nhưng mà Thánh Tâm học viện lắm người nhiều của cho nên có thể lắp mạng cáp quang, xây dựng mạng LAN có tốc độ cao, vì vậy trải qua hơn nửa năm chuẩn bị chu đáo, Phó Nghiêm Kiệt đã có cảm giác, mình xuất thủ sẽ nắm chắc phần thắng.

Kế hoạch là thế này, Hần thiết kế được một trang bị nhỏ vô cùng đặc thù, rồi tìm tới phòng server. Đầu tiên hần sẽ dùng thiết bị của mình truyền một loại virut khiến cho toàn bộ hệ thống mạng tê liệt, khiến cho mỗi máy tính trong mạng LAN đều bị nhiễm, khả năng phá hoại của virut không lớn, mà đây cũng chỉ là hành vi mang tính khiêu khích của hần.

Sau khi máy tính đã bị nhiễm, hắn sẽ phát ra một tín hiệu cảnh báo, nói đây không phải là một hành vi ngang ngược, mà chỉ là một hành động “luân bản” của hào hữu. Sau đó, hắn sẽ lập cái trang bị đặc thù của mình trong phòng server, điều này sẽ khiến cho loại virus kia không thể nào diệt được, chí ít với sự hiểu biết của hắn thì là không thể nào, chỉ có cách duy nhất là ngưng hoạt động phòng server hoặc là tháo dỡ, làm lại.

Nếu như Bạch Tuyết Công Trư phát hiện ra sự thật này, hắn sẽ phải tới đây. Phó Nghiêm Kiệt đương nhiên có thể bắt được đối phương, giả như đối phương gọi điện thoại cho nhân viên phòng server tháo dỡ, thì hắn cũng đã quản lý được toàn bộ tín hiệu trong mạng nội bộ của học viện Thánh Tâm, chỉ cần xác định được có người tới, hắn có thể tìm hiểu được đầu mối có liên quan tới Bạch Tuyết Công Trư.

Trong suy đoán của hắn, có thể hành động trong phòng server, chắc là một thầy giáo hoặc một nhân vật tương đương như vậy.

Đương nhiên, kết quả xấu nhất là Bạch Tuyết Công Trư lúc này đã không ở học viện Thánh Tâm thì phạm vi của hắn thu hẹp lại ở những người có thân phận trong học viện.

Nếu như thực sự Bạch Tuyết Công Trư không có ở đây, phạm vi của hắn lại thu hẹp thêm một bước, đó là những học sinh đã tốt nghiệp của trường, có quen biết với những giáo viên trong học viện Thánh Tâm.

Để đánh trận đánh ác liệt này, hắn đã quyết định mai phục trong học viện Thánh Tâm một ngày đêm một đêm.

Thời gian lúc này khoảng vào tiết thứ 2 của buổi chiều, trong sân trường im ắng, mập mập lén lút đi xuyên qua khu ký túc xá của trường học, sau đó tới một rừng cây nhỏ ở phía ngoài của trường, nơi này cỏ dại mọc thành bụi, phòng điện và phòng server của trường đều xây dựng ở đây.

Nếu nhìn từ xa, thì đây chỉ là ba căn phòng nhỏ được xây dựng bằng bê tông, đại khái là không thường xuyên có nhiều người tới, cho nên trên tường đã phủ rêu xanh. Bên ngoài có một vòng dây thép gai bao quanh, trên cửa có những tấm biển như “Người không phận sự miễn vào” “Điện cao áp nguy hiểm”. Thấy xung quanh không có ai, Phó Nghiêm Kiệt tìm một công cụ mở khóa trong túi, sau đó tiến lại gần.

Bất ngờ, cửa không khóa.

Trong lòng có chút buồn bực, nhưng mà ngẫm lại cũng hiểu, ở đây không người nào tới, hơn phân nửa là nhân viên bảo vệ ngại phiền phức, cho nên không khóa cửa.

Từ bờ tường dây thép gai đi vào cửa cũng chỉ cách khoảng 1 thước, hắn cẩn thận chuyển mình, không thể lại một vết tích nào trên tường.

Trong phim, đặc công thường làm như vậy, bọn họ không lưu lại dấu vết nào cả, sau khi đi tới cửa phòng server, hắn thấy cửa cũng không khóa.

Cảm ơn cái thói xấu lười biếng của nhân loại! Bởi vì Phó Nghiêm Kiệt lo lắng nhất là hắn không mở được cửa.

Việc vào phòng server cũng tương đối thuận lợi, hắn thuận thực lên mạng, bắt đầu thủ xâm nhập, qua hơn 10 phút, về mặt của hắn hiện lên sự kinh ngạc.

Đã có người động chân động tay vào hệ thống mạng, hơn nữa thủ pháp cũng tương đối cao minh.

Sau khi suy nghĩ mấy phút, hắn kiểm tra lại những thiết bị có liên quan, có kết luận sơ bộ.

Đối phương đã ở phòng server cài thủ đoạn, từ nay về sau hắn có thể khống chế hệ thống camera từ xa, khống chế inte, thủ pháp cực kỳ cao minh, chuyện này nếu không phải là Bạch Tuyết Công Trư làm, thì cũng khẳng định là một cao thủ.

Nhiều loạn hệ thống quản lý camera hắn cũng thường làm, sau khi suy nghĩ một chút, hắn lén lút sửa đổi lệnh, thu xếp lại đồ đạc của mình, hắn lắc mình ra cửa.

Khi chưa ra tới cửa chỗ tường dây thép gai, hắn nghe thấy tiếng người từ một bên truyền tới, hắn vội vã nấp vào một chỗ trong phòng máy, lúc này muốn đi ra ngoài cũng không kịp, chỉ còn cách nấp trong căn phòng này mà thôi.

Mang tâm trạng thấp thỏm, hắn nghe thấy bên cạnh truyền đến những thanh âm y y ô ô, hắn liếc mắt nhìn trộm, phát hiện hai học sinh yêu sớm đang hôn nhau.

Trong lòng thầm mắng một câu, lại thấy hai người này không có ý rời đi, Phó Nghiêm Kiệt lén lút di chuyển về phía sau, phát hiện có một chiếc thang cuốn có thể bò lên mái nhà, phòng này chỉ có một tầng, cao chừng 3m, phía trên có một bể nước lớn, hắn suy nghĩ một chút, dọc theo thang cuốn bò lên trên mái nhà, sau đó ghé vào mái nhà đầy rêu xanh nhìn hai người bên dưới.

Do nói này ở trong rừng cây, cho nên bên trên cũng không có nhiều gió lạnh. Gà Mỡ Béo đặc công lập tức quyết định ở nơi này chờ đợi Bạch Tuyết Công Trư hoặc là hacker cao thủ tới đây.

Thấy hai học sinh, kia sau khi hôn, người con trai kéo người con gái vào trong, mắt thấy cửa không có khóa, hắn cười xấu xa vài tiếng, kéo người con gái mặt đỏ bừng tiến vào.

Nhưng dường như người con gái có chút xấu hổ không muốn tiến vào phòng server, cho nên không chịu lại đi. Nam sinh đẩy nàng vào tường, sau đó lại hôn một lần nữa, hoại hành ép bạn gái này khiến cho một người không có bạn gái như Phó Nghiêm Kiệt phê phán không ngớt.

Trong lòng thầm mắng gian phu đâm phụ, thì bỗng nhiên có một thân ảnh xuất hiện ở ngoài lưới sắt, người này mặc trang phục màu xám, thân hình có chút gầy gò, biểu tình nghiêm túc, thoát nhìn trông như là nhân viên bảo vệ.

Mắt thấy ở bên trong có hai người đang hôn, hắn đi đến, trực tiếp kéo cánh cổng lưới sắt, hai học sinh kia bị giật mình, đồng thời ngoảnh mặt nhìn hắn nói:

“Người, người là ai? Muốn làm gì!”

“Cửa là do người mở?”

Người đàn ông trước mắt hiển nhiên là công nhân bên ngoài, khẩu âm có pha giọng Quảng Đông, nam sinh kia hiển nhiên là cũng có chút bối cảnh, kế hoạch săn hoa bị phá hỏng, hắn bèn kéo nữ sinh về phía sau mình, ưỡn ngực mà nói:

“Cái gì là do chúng ta mở, khi chúng ta tới nó đã mở rồi.”

Nam từ về mặt nghiêm túc này rất có thể chính là Bạch Tuyết Công Trư, Phó Nghiêm Kiệt ở trên lầu lén lút bò dậy, tới một vị trí gần hơn nghe trộm, chỉ nghe nam từ kia nói:

“Các người đã vào bên trong?”

“Vào, vào rồi thì thế nào? Tránh ra, chúng ta muốn đi, người cho người là ai, người không phải cảnh sát, có tư cách gì mà chất vấn ta như vậy!”

“Có thật là đã vào hay không?”

“Tránh ra!”

Trong lúc bên dưới cãi nhau, Phó Nghiêm Kiệt chậm rãi rút máy vi tính ở trong túi xách, chuẩn bị làm một số công việc mà hắn đã dự kiến. Đang tiến hành động tác chậm rãi, đột nhiên có một con rết dài hơn 10 cm từ hắn bên chân bò tới, máy vi tính đang cầm trên tay bị rơi xuống đất, hắn vô ý thức vẩy hai tay, sau đó dùng cả tấm thân mập mạp ôm lấy máy vi tính, không ngờ bên dưới toàn là rêu xanh, cho nên trượt chân.

Lúc này, nam sinh, phía dưới đang la hét ầm ĩ, mắt thấy nam từ sắc mặt nghiêm túc bất thiện chậm rãi đến gần, hắn bèn lấy một con dao bấm ở phía sau lưng giơ lên phía trước, nữ sinh ở phía sau bật khóc:

“Xin lỗi chú, lần sau chúng cháu không dám...”

“Người muốn làm gì, ta cảnh cáo người, chớ làm loạn! Phía trên ta có người! Người không thể trêu vào ta...”

Vừa mới nghe xong câu này, nam từ bỗng nhiên cá kinh, ngẩng đầu lên, nhưng mà đã chậm, khoảng đất trong bức tường dây thép gai không rộng, một bóng đen mang theo tiếng kêu sợ hãi từ trên trời giáng xuống:

“Á”

Âm Sự kiện diễn ra quá bất ngờ, nam sinh dường như chuẩn bị vung dao đâm tới, nhưng khi hắn chuẩn bị xuất thủ, thì mập mạp nặng gần 200 cân đã bay tới, sau một khắc, nam từ nghiêm túc thể hình gầy gò chỉ thò được cái đầu ra ngoài, trong miệng học máu tươi, không biết là đã gãy mất bao nhiêu cái xương.

“Chuyện này... Người... Người... phía trên cũng có người... A... Ách... Hơn nữa... Còn là một mập mạp...”

Tiếng khóc nức nở từ trong rừng cây phía bắc trường vọng ra, nam sinh cùng nữ sinh, ngo ngác nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lúc nhất thời, nói năng có chút lộn xộn...

ÂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 202

Thác Loạn Trước Khi Mặt Trời Lặn

Bốn giờ rưỡi chiều, trên quảng trường trước học viện Thánh Tâm.

“Tiểu Dạng! Hôm nay đã nộp phí bảo hộ chưa...”

“Mạnh ca, anh cũng biết nơi này...”

“Ác, ta biết đây không phải là địa bàn của Sa Trúc Bang chúng ta, nhưng mà làm ăn thì luôn luôn phát triển mà, đến đây đi, đến đây đi, mọi người đã quen nhau như vậy rồi, mà thấy hay là nên nộp một chút...”

“Thôi xin đại ca...”

“Ha ha, nói đùa. Hôm nay mà có nhìn thấy người nào kỳ quái không, chừng khoảng 10 người, trông rất có năng lực đánh nhau, lại còn mang theo túi lớn, túi nhỏ...”

“...”

Mặt trời dần chuyển về tây, hơn 10 thành viên của Sa Trúc bang làm như vô ý tới chỗ này, sau đó phân tán ra khắp nơi trên quảng trường. Người đi đầu là một tên tiểu cái, sau đó là Tiểu Mạnh, một trong những người phụ trách có địa vị gần với Liễu Chính ở Sa Trúc bang, thoạt nhìn thì hẳn cũng hào hoa phong nhã, trên miệng lúc nào cũng nở nụ cười, nhưng lại tuyệt đối âm hiểm độc ác.

Lúc này đã là tiết cuối cùng của buổi chiều, có lẽ đây là tiết tự học cho nên ở cổng trường thỉnh thoảng có một vài học sinh đi qua.

Đạo qua phía ngoài cổng trường một vòng, sẽ thấy mục tiêu xuất hiện trong tầm mắt, đây là một quán nhỏ đối diện với quán trường, có mấy người mang theo túi du lịch đang ngồi bên trong cười đùa, mà ở xung quanh đó nếu như nhìn kỹ sẽ thấy có rất nhiều người lạ mặt.

Những người này xem ra đều có sở trường về nguy trang, nhưng dù sao cũng không gạt được Tiểu Mạnh, một người trong số họ hình như là cảm bức ảnh nào đó, đang đối chiếu với những học sinh đi ra khỏi cổng trường...

Nhưng mà, khi Tiểu Cái phát hiện ra bọn họ, bọn người này cũng phát hiện thấy tình hình không ổn.

“Không đúng lắm, thằng kia là ai? Công an Trung Quốc?”

“Không giống... Tựa hồ là xã hội đen ở đây, thu phí bảo hộ...”

“Cảm giác không tốt... lần này chúng ta di chuyển rất nhanh, chẳng có trở ngại gì mà vào được Trung Quốc. Viêm Hoàng Giác Tinh có lẽ không phát hiện được, nhưng Hoa Tulip không thể không phát hiện ra chúng ta.”

“Đương nhiên là có khả năng đó, nhưng bây giờ việc chúng ta cần làm là xác định vị trí của nhân vật trong mục tiêu. Người vừa xuất hiện là Cố Gia Minh, Trần Cô Hạ, Nguyệt Trì Huân và Diệp Linh Tinh còn có cô giáo Trương Nhã Hàm nữa. Bọn Độc Long vào trong đó đã 2 giờ, chỉ đơn giản là dò xét quanh quanh, không có khả năng bị phát hiện...”

“Lúc nãy chúng ta đã xác định tình hình trong trường học là bình thường, vậy mà mới chỉ hơn 10 phút sau chúng ta đã bị người khác phát hiện một cách ngoài ý muốn, bọn họ tuy không có khả năng phát hiện tất cả mọi chuyện để rồi hành động... nhưng mà chúng ta cũng nên gọi cho Độc Long một lần nữa để xác định lại tình hình trong trường... A, chờ một chút, ta nghĩ ta biết vì sao họ tới rồi...”

Đội hình hơn 40 người được phân phối các loại vũ khí hạng nặng, trải qua chiến trường tàn khốc của vùng đất Trung Đông. Có người thậm chí còn tham dự những trận đánh ác liệt, chỉ cần một tiếng trống thổi cũng khiến tinh thần của bọn họ trở nên sôi sục, bọn họ tuyệt không sợ hãi những cảnh sát, băng đảng xã hội đen trong cái thành phố này.

Một người trong đó phất tay, chỉ về phía trước bảo:

“Nhìn xem, người kia, ở trạm xe lửa ta đối với hắn rất có ấn tượng. Rất hiển nhiên... Hắn đã trộm túi của chúng ta.”

Người mà tên lính đánh thuê kia đang nói chính là tên tiểu đầu, bởi học viện Thánh Tâm có hiềm nghi rất lớn cho nên Liễu Chính phải đi tìm người cái tên tiểu cái này.

Vốn tên trộm kia cầm túi vũ khí đã bị dọa cho chết khiếp, lúc này lại bị ép tới đây, nhìn thấy chính chủ thì sợ hãi tới mức sắc mặt tái nhợt. Có thể ở Trung Quốc mang một túi vũ khí lớn đi lại, vậy thì người đó chính là kẻ giết người không chớp mắt...

Đáng sợ hơn là, còn chưa kịp xoay người chạy trốn thì đối phương đã phát hiện ra hắn, lại thêm một gã đàn ông nhìn như vô tình đang đi tới chỗ của hắn.

Cái lạnh trong nháy mắt đã lan khắp toàn thân, hai chân hắn run lên không biết là nên quỳ xuống xin lỗi hay là nên xoay người chạy trốn. Sau một khắc, một bàn tay đã vỗ lên vai của hắn mang theo nụ cười hữu hảo.

Tiểu Mạnh tiến lên nghênh đón nói:

“A, xin chào, xin chào, ta không có ác ý.”

Thấy người kia đi tới, hơn 10 người trên quảng trường đã phát hiện ra tình huống bên này cho nên đều tập hợp lại. Tiểu Mạnh đi tới trước mặt tên lính đánh thuê, gật đầu cười:

“Là như vậy, vị bằng hữu này của ta hôm nọ ở trên xe lửa không cần thận cảm nhằm đồ của các vị, cho nên chúng ta muốn tìm các người. Chúng ta có thể trả lại những thứ đó, các người thấy thế nào... Xin yên tâm, ngoại trừ chúng ta ra, không có người nào khác biết chuyện này.”

Tiểu Mạnh nói rất lưu loát, nhưng này người không hiểu, hơi nhíu nhíu mày, trong lúc nhất thời không mở miệng. Mạnh long không đánh lại rắn ở đất nhà, lần này bọn họ tới đây tương đối vội vã, chuyện túi xách nếu có thể giải quyết thì sẽ miễn đi rất nhiều phiền phức.

Nhưng mà mọi người đều là người lẫn lộn cõi đời, luôn dựa vào thực lực nói chuyện, không có khả năng người bên này nói chúng ta hòa giải, người bên kia đã nói ok, không thành vấn đề, sau đó đổi bên lại đi con đường của mình.

Bọn họ có thể đem túi trả lại, khẳng định là hy vọng kết giao bằng hữu, sau đó kiếm một chút lợi ích. Nhưng mà để có được giao tình, hai bên cũng cần giải quyết không ít vấn đề.

Bên này tỏ thái độ tươi cười và khoan dung, Tiểu Mạnh tươi cười xán lạn nói lời xin tha thứ, ánh mắt đã nhìn xung quanh một lần, sau khi nhỡ kỹ hình dáng của những người này, ước định sự lợi hại của bọn họ, trong lúc vô ý, hần nhìn thoáng qua tấm ảnh trong tay người đàn ông kia...

“... Bởi vì không biết các người ở chỗ này, cho nên túi vẫn còn đặt ở tổng bộ bang hội của chúng ta, a, quên nói cho các người biết, chúng ta thuộc Tam Thanh Bang ở thành phố Giang Hải, đại ca của chúng ta là Hoa Vĩ, tuyệt đối là người rất nhiệt tình, rất mến khách, rất thích nói chuyện nghĩa khí, lần sau nếu như các người trở lại Giang Hải, chúng ta nhất định sẽ chém tung quả dưa hấu của các người!”

Ngữ khí có dấu hiệu biến chuyển vậy mà chỉ trong một giây, Tiểu Mạnh đã đột nhiên rút khảm đao ở phía sau, chém vào đầu người đang đứng. Nhưng mà, đối phương đương nhiên cũng không phải là loại người bị ngôn ngữ có thể lừa gạt, lập tức vung tay tóm lấy tay của Tiểu Mạnh, cầm cái khảm đao đang chém tới. Sau một khắc, Tiểu Mạnh lập tức thúc đầu gối, người kia cũng hung hăng đá một cái.

Trong mắt những người xung quanh, chuyện này mới chỉ xảy ra trong chớp mắt. Tiểu Mạnh vung đao chém người, thúc đầu gối, sau đó thân hình hai người lập tức tách ra.

Trong lúc đám lính đánh thuê còn đang bất ngờ, thì Tiểu Mạnh đã chạy ra xa, các thành viên hắc bang lập tức từ bốn phương tám hướng kéo tới, hơn 10 thanh khảm đao sáng loáng, lấp lánh bóng trời chiều đồng loạt vung lên.

Lúc này, người trên quảng trường nói nhiều cũng không nhiều, nói ít cũng không ít. Những cửa hàng ở xung quanh còn đang mở cửa, thấy bên này có cảnh xã hội đen đánh nhau, người ở đó lập tức chạy tứ tán, có người lại đứng ở xa xa xem náo nhiệt.

Trong sự hỗn loạn có tiếng trẻ con và nữ sinh hét lên chói tai, hơn 10 người của Sa Trúc bang thân kinh bách chiến cầm đao, hung hãn xông tới, bộ dáng độc ác vô cùng.

Nhưng mà, 10 người này không phải là đối thủ của đám lính đánh thuê, mấy người ở đầu lập tức dính đòn, thỉnh thoảng còn có người phun máu, văng vào những cửa hàng bên cạnh.

Mạnh Hồ không dịch nổi “bầy lang”, khảm đao chém loạn cũng khiến cho hai, ba người của đám lính đánh thuê bị chém trúng, tạo thành những vết

thương máu me be bết.

Tiểu Mạnh bị một cước đá bay phun ra một ngụm máu, từ trên mặt đất bò dậy, việc đầu tiên hắn làm là ngoắc tay cho một thủ hạ bảo đi báo cảnh sát, sau đó lấy điện thoại di động, trốn trong một cái ngõ gọi cho Liễu Chính.

“Lão đại, đã xảy ra chuyện... Những người này đang ở công trường học viện Thánh Tâm. Tuy rằng không biết bọn họ có mục đích gì, thế nhưng em trông thấy một người trong số họ cầm tấm ảnh của Sa Sa, chúng em đánh nhau với họ, do có nhiều người ở đây nên họ không dám dùng súng, nhưng họ rất lợi hại, bên mình không ăn được. Lão đại, mau nhanh phái người tới đây. A, còn nữa, em đã báo cảnh sát, tốt nhất là làm cho cảnh sát nổ súng, giết toàn bộ bọn chúng...”

Gọi điện thoại xong, hắn móc từ trong túi ra một cái băng vải, nhanh chóng cột khảm đao lại, lau máu trên miệng, hai mắt lộ hung quang.

“Mẹ nó... Lần này tao đứng sau lưng chúng mày, chém cho chúng mày cả đời gặp bạn thân... Chém...”

Hắn theo mọi người tiến lên, nhưng mới tiến được một nửa, đã thấy một tên lính đánh thuê trong cửa hàng tiến tới, trong tay cầm một cái súng lục, “Phốc” một tiếng, một người bị bắn tung ra sau, không ngờ bọn này lại dám dùng súng trước mặt công chúng.

Đối với người bình thường, đứng trước một khẩu súng, khảm đao đương nhiên là không có tác dụng, máu tươi tung tóe, lại một người nữa bật ra sau. Phía trước có người ăn đạn, Tiểu Mạnh ở phía sau đương nhiên cũng bắt đầu sợ hãi ra lệnh bỏ chạy tứ tán. Xoay người chạy vào con hẻm nhỏ bên cạnh. Tiểu Mạnh nghiêng đầu nhìn ra, nhưng họng súng của người kia đã nhắm ngay vào hắn, sau đó, nổ súng.

Trên vai hắn phảng phất như nhận một kích của búa tạ, cảm giác choáng váng đột nhiên kéo tới, trước mặt hắn trở nên đen kịt.

Trên quảng trường, những người xung quanh lập tức liêu mạng bỏ chạy, tên thanh niên trộm túi ở trạm xe lửa chạy đầu tiên, cách nơi này thật xa hắn mới dám quay đầu lại nhìn cảnh tượng máu tươi tung tóe ở phía sau, nhưng đột nhiên một chiếc xe con ở đầu chạy tới, trực tiếp tông thẳng vào hắn.

Thân thể nặng nề đập xuống đất, xương cốt toàn thân dường như đã không còn, bên tai dần không còn nghe được âm thanh. Cảnh tượng trước mắt hắn chỉ còn lại có một màu xám, nhưng mà chiếc xe con kia cũng dừng lại trước mặt hắn, một gã nam nhân mặc áo màu vàng có hoa văn bước xuống, móc từ trong lòng ra một khẩu súng.

Có mấy người chạy tới chỗ hắn, nhưng mà một dòng máu tươi phụt ra, thân hình một người bay lên, nam tử mặc áo hoa đang tóm một gã cầm đao, hỏi cái gì đó, mãi sau, những lời đó mới hình thành được một câu hoàn chỉnh: “Các người là ai, vì sao công kích chúng ta?”

Nam tử này đương nhiên là Chư Thần Vô Niệm kẹt xe nửa ngày mới tới được, tiến độ tương đối chậm hơn so với hai đội ngũ đi trước, bây giờ mới xuất hiện ở trên quảng trường trước cổng học viện Thánh Tâm.

Lý do mà các thành viên Sa Trúc bang tới đây thì rất đơn giản, nhưng mà không ai biết vì sao Tiểu Mạnh lại chém người, đẩy hai bên vào tình trạng người sống ta chết, hỏi được vài câu. Chư Thần Vô Niệm cảm thấy lãng phí thời gian, thuận tay đem họng súng chỉ về mấy bên bảo vệ đứng trước cổng trường không xa. Một lát sau, những cánh cửa chậm rãi được đóng lại.

“Ta có chút thương cảm, có chút mệt mỏi, nhưng ta không muốn nhiều lời, vấn đề bây giờ là các người thất bại, lập tức rời đi, hoặc là tiếp tục gây chuyện, khiến cho sự việc không thể cứu vãn... Các vị, chúng ta bắt đầu đi...”

Hai tiếng súng vang lên, nhân viên an ninh trong phòng bê bết máu, cánh cổng lập tức bị dừng lại, trên quảng trường tan tác, súng tự động, súng lục, lựu đạn, đủ loại vũ khí được đeo trên người, trên tay.

Trước khi cảnh sát tới, 6, 7 chiếc xe hơi gào thét phóng vào học viện Thánh Tâm, sau đó cổng lớn được đóng lại, mấy chiếc rương sắt được mang ra, mấy tên đánh thuê bắt đầu bố trí một lượng bom, địa lôi lớn, xây dựng lên một phòng tuyến.

Mặt trời chiều ngã về tây, trong vườn trường vang lên tiếng cảnh báo, thỉnh thoảng truyền đến tiếng thét chói tai sợ hãi...

Bên ngoài học viện Thánh Tâm, xe taxi đỗ xuống, Gia Minh xuất hiện.

Trong ngõ hẻm có chút tối tăm, dần dần xuất hiện một nam một nữ hai, từ khi Gia Minh bắt đầu rời khỏi trường, hai người bọn họ đã theo rất sát. Thấy hần chỉ đi chợ mua thức ăn, nở nụ cười vô hại trả giá với đại thẩm bán thức ăn, đi dạo một vòng, sau đó xách theo mấy cái túi quay lại. Lúc này, hai người còn đang đợi lệnh, quyết định xem lúc nào triển khai hành động đối với mục tiêu.

“Thật là một cuộc sống nhàn hạ...”

Dựa vào tường, nữ tử có vóc người tuyệt đẹp, thần tình cương nghị nhìn cửa sổ ở tầng hai một ngôi nhà, vừa cười vừa nói.

“Thích không, sau khi chuyện này chấm dứt, chúng ta có thể sống một cuộc sống như vậy, ha ha...”

“Người? Hay là thôi đi... Người biết không? Từ khi ta sinh ra, cuộc sống đã bắt đầu bằng chiến tranh, quốc gia ta không có tiểu hài tử chơi bởi nhàn hạ, tất cả mọi người đều bị cuốn vào một trường chiến tranh, rất nhiều người đã chết, sống hôm nay thì không biết mặt trời ngày mai như thế nào. Cho nên mỗi khi nhìn thấy trẻ con, ta đều muốn thế, nếu như đứa trẻ này đột nhiên có một ngày mất đi cuộc sống như vậy, nó chắc là sẽ chết, chỉ có sống con người mới biết mình phải đi trên con đường như thế nào... Người nói xem, trải qua lần này đứa bé kia còn sống được hay không? Nếu như hần mất đi một thứ gì đó, hần có bước lên con đường báo thù không? Người không cảm thấy cách nghĩ như vậy rất có ý tứ ư? Một đứa bé, nhiều đường đời...”

“Ách... Ta không biết... Tại sao người lại đột nhiên trở nên đa sầu đa cảm...”

“Không có gì... Ta chỉ là ghen tỵ mà thôi, liên hệ với bên kia xem tình hình như thế nào? Ta nghĩ bọn họ cũng đã tới rồi, Bạch Na Na tiểu thư.

Nam tử gật đầu, cầm bộ đàm nói:

“... Mục tiêu đã trở về nhà, hiện tại đang chuẩn bị cơm tối, tình hình bên các người thế nào?”

“Gặp phải một chút ngoài ý muốn, nhưng mà không sao, chúng ta đã tiến vào trong rồi. Bạch Na Na tiểu thư đang tới chỗ các người, tất cả nghe theo chỉ thị của nàng.”

“Được... Xem ra chúng ta còn phải đợi một chút.”

Đem bộ đàm dút vào trong túi, nam tử gạt đầu cười cười, đột nhiên vào lúc này, có một thanh âm vang lên từ phía sau:

“Ác, nếu còn ở đây thì không bằng đến nhà của ta uống chén trà.” Thanh âm này chính là của nam hài kia hơi khàn khàn, hiển nhiên là bắt chước theo cách nói của những người này.

Không kịp hỏi nhiều, nam tử đột nhiên rút đao, xoay người trong chớp mắt vung đao, đá chân nhưng mà không trúng cái gì cả, đột nhiên thân hình hắn mất cân đối, ngã xuống. Nữ tử ở phía sau không phản ứng kịp, thì thân hình đồng bạn của nàng đã như trái pháp bay tới ngã xấp xuống vị trí phía sau hai thước, dường như đã hôn mê bất tỉnh.

Sau đó, nữ tử mới nhìn rõ bộ dáng người này.

Hai người bọn họ đi theo nam hài này nửa ngày, lúc này hắn vẫn tươi cười đứng trong bóng tối, trên người đeo tạp dề, trên tạp dề có hình phim hoạt hình, giờ này khắc này, nàng có cảm giác cảnh tượng này quý dị không nói nên lời.

Chậm rãi đi tới chỗ nàng, nam sinh nhìn như vô hại đã mở miệng, dùng tiếng Thái chính tông, nói:

“Này, mỹ nữ tỷ tỷ, có thấy công phu Trung Quốc chưa? Ta có mấy chiêu người nhất định sẽ rất thích... Hoan nghênh tới Trung Quốc.”

Phía trên ra lệnh, nam hài này phải do Bạch Na Na bắt sống, mà là một thành viên lính đánh thuê, kỹ xảo của nàng cao hơn người khác, nàng lui lại phía sau, rút chủy thủ bên người, lập tư thế phòng ngự, nam sinh trước mặt này dừng bước, nhìn đao trong tay của nàng, thân hình trở nên buồn bã vô cớ.

“Người không ngoan, lại làm khó cho ta...”

Đột nhiên, thân hình của nam hài này quý mị xuất hiện ở phía trước hai thước, đứng ở trước mặt nàng.

Động tác kia thật sự là quá nhanh. Sau một khắc, đao đã vung lên, đầu gối húc vào không khí, thân hình nam hài kia đã tránh được. Một tay nàng bị giữ, giằng ra không có hiệu quả, nàng lập tức xuất một loạt công kích có thể khiến người khác tử vong như: khuỷu tay, chém, liên hoàn chém, nhưng mà chỉ hai giây sau đó, thân hình nàng đã lặng im, hai tay nàng đã bị đối phương tóm được, bắt chéo sau lưng, một lực đẩy tới, đầu gối nàng không tự chủ được quý xuống mặt đất phía trước, đùi phải cố gắng nhấc lên, duy trì ở tư thế nửa quý.

Biến cố xảy ra trong chớp mắt khiến cho nàng không định hình được tình hình ra sao. Một đứa bé... Không, phải nói hắn là một thiếu niên thì làm sao có lực lượng có thể đánh được mình. Còn chưa kịp phản ứng, đối phương đã không lưu tình chút nào đập một cước vào sau lưng của nàng, hậu quả của chiêu này, nàng có thể rõ ràng đoán được.

“Không...”

Sau một khắc, hai tay bắt chéo sau lưng của nàng đã rũ xuống, những thanh âm “cách cách” vang lên, sự đau đớn kịch liệt, hai cánh tay của nàng đã bị trực tiếp bẻ gãy, mất đi năng lực hoạt động. Nhưng mà tất cả vẫn còn chưa xong, nam hài cúi người, một tay nắm lấy hàm dưới của nàng vặn một cái, sau đó

mới vỗ tay xong xuôi.

“Ta biết người có mang bom, đây chỉ muốn tốt cho người mà thôi, tự sát là không đúng, chết cũng không được lên thiên đường. Hơn nữa ta còn có rất nhiều lời muốn hỏi các người, đợi lát nữa ta sẽ chinh lại cảm cho các người, phải nhớ kỹ là không được trái lại, nếu không thì ta sẽ gõ rụng răng của các người. Đương nhiên... Giả như người bây giờ nguyện ý nói với ta mục đích của các người tới đây thì càng tốt... Ách, ta chỉ biết người sẽ không nói... Chờ một chút...”

Đường như nhận được tín hiệu gì đó, thiếu niên tên là Cố Gia Minh giật ống tay áo, sau đó cầm điện thoại nói:

“Alo, a, chú Liễu... Cháu là Gia Minh đây, cháu đã về đến nhà, đang chuẩn bị nấu cơm. Cháu mua hai con chim bìm bịp, dự định giết chúng, cháu cũng không biết sao mùa này lại có chim bìm bịp... Sa Sa? Cậu ấy còn chưa về, có chuyện gì sao... có chuyện à? Chú đừng giấu cháu, alo, chú Liễu... Alo! Alo!”

Rống lên vài tiếng, dường như đối với phương đã bị trạng thái lo lắng vây quanh lên trực tiếp cúp điện thoại. Bỏ ống nghe điện thoại Gia Minh lắc đầu, hướng về một bên nói một tiếng:

“Tiểu Mạnh ca, ra đi.”

Sau khi nghe được tiếng gọi, trong bóng tối bên cạnh. Tiểu Mạnh bịt vai khó khăn đi ra, nửa người bên trái của hắn dính đầy máu, sắc mặt có chút tái nhợt:

“... Gia Minh, chuyện này... Em thế nào...”

Nhàn nhạt cười cười, Gia Minh nhìn về phía hắn, nói:

“Anh giữ bí mật cho em, em tin tưởng anh, được không? Đừng nói cho chú Liễu.”

“Ách...”

Chần chờ một chút mà, Tiểu Mạnh gật đầu, Gia Minh nói:

“Rất cục có chuyện gì xảy ra?”

“Ta... Ta không rõ ràng lắm, họ họ mai phục ở trước cổng học viện Thánh Tâm, ta thấy một người trong số họ cầm ảnh của Sa Sa...”

“Đi theo em, trước tiên phải lấy viên đạn ra, băng bó một chút.”

Không chần chờ quá nhiều, Gia Minh gật đầu, đưa hai tay tóm lấy chân của một nam một nữ nằm dưới đất, cứ như vậy kéo bọn họ dọc theo hèm nhỏ đi về phía trước, nói: “Rất muốn cùng hai người các người tâm sự một chút...”

Hoàng hôn, hèm nhỏ, máu tươi, người bị thương, trên mặt đất đi động, thân hình của đôi nam nữ rên rỉ, khung cảnh băng lãnh và quỷ dị...

Màn đêm phủ xuống.

Trường học trong. Phó Nghiêm Kiệt mở mắt, rừng cây tối om, gió lạnh từ trước mặt thổi tới...

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 203

Thời Điểm Chạy Trốn

Trong trường học, Phó Nghiêm Kiệt mở mắt ra, rừng cây tối tăm, gió lạnh thổi vào mặt.

Lòng ngực có cảm giác khó chịu, ý thức vẫn còn mơ hồ, sau một lát do dự hắn mới phát hiện có một thân thể bị mình đè lên trên. Một lát sau, mập mạp phịch một tiếng nhảy dựng lên khiến lưng dựng phải hàng rào đã rỉ sét ở đằng sau.

“Này, này này này...”

Tuy rằng hoàng hôn đã phủ xuống nhưng trong rừng cây vẫn còn một chút ánh sáng, hai hàm răng mập mạp run rẩy lập cập, chỉ thấy người trên mặt đất có vẻ như chân tay đã hơi vắn vẹo, máu tươi từ khoe miệng chảy ra thành vũng trên mặt đất, lúc này đã đông lại thành màu đỏ sẫm, mà đôi nam nữ vừa mới hôn nhau ở đây cũng không thấy đâu nữa. Đứng nguyên tại chỗ luống cuống chân tay một lúc, hắn tự tay tiến lại dò xét hơi thở của người nọ, sau đó lại thử sờ vào động mạch cổ, rất rõ ràng, người này đã chết.

“Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ...”

Một mình giữa đêm tối, trong chốc lát mập mạp gần như bật khóc. Luống cuống tay chân a a ô ô bên cạnh lưới sắt một lát, hắn vội vàng sửa sang lại đồ đạc của mình, chiếc máy tính xách tay của hắn này là phiên bản dùng cho quân đội, vừa rời rơi từ rơi từ bên trên xuống theo hắn nhưng vẫn không bị hư hỏng. Len lén chạy ra khỏi cánh cửa sắt rồi trốn vào một chỗ khuất trong rừng cây để kiểm tra lại túi hiệu, hắn lấy điện thoại ra bấm số của bệnh viện.

“A lô, a lô, a lô...”

Đợi một lúc lâu vẫn không gọi được, xem ra lúc rơi từ trên cao xuống thì điện thoại đã bị hỏng rồi.

Xem ra người nọ đã chết, có đưa đến bệnh viện cũng không còn ý nghĩa, mập mạp nghĩ vậy, về phần gọi điện đến 110 để tự thú là chuyện không thể nào, trước đây hắn dùng danh nghĩa Siêu Nhân Giảm Béo để vơ vét tài sản của các công ty làm về mạng, trên ý nghĩa nào đó cũng xem như là phạm pháp, hắn cũng không kính sợ cảnh sát như những người bình thường mà trái lại thậm chí còn rất ghét. Lần đầu tiên giết người, hắn tâm tình hỗn loạn, về mặt đau khổ đi về phía rừng cây, hứng thú đối với Công Trư Bạch Tuyết cũng đã biến mất sạch sẽ.

Hắn đi về phía trước như người mất hồn rồi lại hốt hoảng dừng lại, có lẽ không thể ra ngoài từ cửa chính, nếu bị phát hiện rồi bị bắt thì phải làm thế nào, chỉ là học viện Thánh Tâm xây dựa vào núi nên cũng không có cửa sau, ngoài tường vây cao vút ra thì cũng là vách núi dựng đứng, cần răng, rớt cuộc hắn vẫn quyết định ra ngoài bằng cửa lớn. Xuyên qua rừng cây, có người nổ pháo trong sân trường, có người gầm thét hoan hô, nghe thấy những thanh âm này, trong lòng hắn đau khổ khôn xiết.

Ra khỏi mảnh rừng cây rậm rạp, rắng chiều ở phương tây vẫn đỏ rực, vì không để ngoài khác bất gặp, hắn đi dọc theo phương hướng im lặng để ra khỏi trường, thỉnh thoảng thấy bóng người xuất hiện liền lập tức ẩn nấp đi, trên ngực hắn vẫn dính đầy máu tươi, lúc này đương nhiên không thể để người khác nhìn thấy. Còn chưa lén lút đi đến được sân trường, từ rất xa đã nghe thấy tiếng còi cảnh sát vang lên bên ngoài trường, hắn giật nảy mình: Không tốt, hai học sinh kia báo cảnh sát!

Nhìn qua sân trường rộng lớn kia, cảm giác tuyệt vọng trào dâng trong lòng hắn. Dù thế nào cũng không dám đi qua cổng lớn bên kia rồi, dường như lại không có nói nào có thể trốn được, hắn thất tha thất thểu bước đi trong khu rừng cây tương đối thưa thớt, đột nhiên, có thứ gì đó nắm lấy chân hắn giật nảy mình cúi đầu nhìn xuống, đôi mắt hắn chút nữa lòi ra ngoài.

Đó là một gã mặc y phục cảnh sát, trên người đầy máu tươi, có vẻ như chỉ còn lại chút hơi tàn, nếu lúc này Phó Nghiêm Kiệt còn chút tinh táo thì tất nhiên có thể phát hiện ra tất cả vết thương trên người người đàn ông trước mặt này đều là do súng bắn, song lúc này hắn đang chìm đắm trong cảm giác sợ hãi vì mình vừa mới giết người, trong đầu đều là bộ dạng vụn vẹo khi chết đi của người kia. Sau một khắc, hắn hét lên một tiếng, sau đó cả toà núi thịt lao ra ngoài như một toa xe lửa.

Tùng gốc cây xẹt qua trước mắt, tiếng gió rít bên tai, mập mập liều mạng bỏ chạy. Đột nhiên, một bóng người từ bên cạnh lao tới, hắn không kịp phản ứng lại nữa, bàn tay nhỏ bé trắng nõn như ngọc vươn ra nắm lấy cổ áo hắn, bóng dáng màu trắng đó lấy thân thể hắn làm trục xoay tròn ba trăm sáu mươi độ, ánh sáng lạnh loé lên!

Rầm! Đầu mập mập đụng phải một cây khô ở phía trước.

Mơ mơ màng màng, ánh mắt hắn chuyển sang bên cạnh. Đó là hai người một cao một thấp, người hơi thấp là một thiếu nữ xinh đẹp, khuôn mặt xinh đẹp mà thanh cao khá lạnh nhạt, nhìn qua tựa như một con búp bê bằng sứ hoàn mỹ đến mức khiến người ta không thể hít thở nổi, vừa rồi rõ ràng là nàng lao tới trước, xoay tròn ba trăm sáu mươi độ trong nháy mắt rồi đâm một con dao găm vào cổ người đàn ông cao lớn đang đuổi theo từ phía sau.

Rừng cây tối tăm, đầu óc không tinh táo, vì vậy hình ảnh đó cũng khiến hắn cảm thấy hơi khó tin. Sau một khắc, thiếu nữ rút dao ra, máu tươi từ cổ người đàn ông phun ra như suối, cứ phun, cứ phun, cứ phun...

“Ặc...”

Máu mũi chảy ra, trong nháy mắt, mập mập lại ngất xiêu.

***** Học viện Thánh Tâm lúc này đã lâm vào cục diện hỗn loạn khổng lồ.

Cũng phải nói, có thể xây dựng một trường học lớn như vậy, thu hút được hơn tám mươi phần trăm con em nhà giàu vào nhập học thì hệ thống an ninh của học viện Thánh Tâm tuyệt đối là có quy mô nhất định, nhân viên bảo vệ phần lớn đều là quân nhân giải ngũ, thậm chí còn có cả lính đặc công giải ngũ, ở Trung Quốc này, bọn họ đối phó với một vài bang xã hội đen thì chắc chắn không có vấn đề gì. Chỉ là, số đĩ vừa rồi ngay từ lúc bắt đầu đã tan tác như núi đổ, một mặt bởi vì hoả lực của đối phương quá mạnh mẽ, thứ hai cũng là vì lực công kích của đám người Chư Thần Vô Niệm thực sự quá kinh khủng.

Cho dù đã từng là bộ đội, đã từng là lính đặc công nhưng một đội ngũ chưa từng trải qua quá nhiều chiến tranh so với một đội ngũ thường xuyên phải

giấy dựa cầu sinh trong máu lửa, đây tuyệt đối là hai khái niệm khác nhau. Mặc dù trong học viện Thánh Tâm cũng có một số người có thể kiếm được súng ống bằng con đường hợp pháp nhưng cũng không thể thực sự phát cho mỗi nhân viên an ninh một khẩu, hơn nữa bởi vì mấy năm qua chưa từng xảy ra chuyện lớn gì nên khi chuông báo động vang lên thì những nhân viên bên trong cũng căn bản không có đủ sự cảnh giác, chờ đến khi nhóm người Chư Thần Vô Niệm đánh tới như sấm vang chớp giật thì hết thầy cũng đã muộn.

Một đội ngũ chỉ có hơn bốn mươi người thì không thể hoàn toàn khống chế được cả trường học với mấy ngàn học sinh, và giáo viên. Khi tiếng súng vừa vang lên, bắt đầu độ súng với nhóm bảo vệ đầu tiên, đám lính đánh thuê liền xem khống chế khu dạy học, khu nhà hoạt động của các câu lạc bộ, mấy lối ra vào của khu kí túc xá là việc chính, đương nhiên là cũng có người đi đến nơi khác để bắt mấy người theo kế hoạch trước đó của bọn họ, trong đó bao gồm Trần Cô Hạ của Viêm Hoàng Giác Tinh, Nhã Hàm, Linh Tĩnh, Huân, mà những chuyện phát sinh trong quá trình đó đương nhiên là không giống nhau. Tóm lại, trong khoảng thời gian một hai giờ trước khi bóng đêm phủ xuống này, cả sân trường đều bị vây trong tình cảnh hỗn loạn.

Lung bắt, bao vây, chiến đấu, chạy trốn, ẩn nấp... Trên thực tế, từ khi tiếng súng bắt đầu vang lên đến khi có người bị bắn chết ngay trước mắt mình, có lẽ đại đa số mọi người vẫn còn chưa hiểu được chuyện gì xảy ra, ban đầu một số bảo vệ cũng vì vậy mà mất mạng. Hơn bốn mươi người đương nhiên không thể khống chế được mấy khu nhà với phạm vi lớn như vậy, sau khi lối ra vào của các khối kiến trúc chủ yếu bị khống chế, giáo viên, học sinh ở những nơi khác bắt đầu như chim lạc đàn, từ chạy trốn, kêu cứu, tìm một nơi để ẩn nấp, chuyện gì cũng có, cũng có người giết chết một số lính đánh thuê đi phân tán rồi cướp được vũ khí, sau đó liền tự mình chạy trốn hoặc tổ chức mọi người chống cự lại.

Cho đến hơn hai mươi phút sau, rất nhiều người rốt cuộc mới hiểu rõ tình cảnh không thực tế này không phải chỉ có trên phim ảnh, mà ngay lúc này đang rõ ràng rành rành phát sinh, ở ngoài đời thực. Sau khi mười mấy người muốn chạy trốn ra ngoài từ cổng lớn bị bắn chết, tình cảnh hỗn loạn cuối cùng cũng bắt đầu ổn định trở lại, bọn lính đánh thuê đã khống chế được mấy khu nhà có quy mô lớn nhất, sau đó phân tán người đi lục soát các nơi, những kẻ bắn tia ở điểm cao nhắm thẳng vào mỗi người muốn chạy trốn, một nhóm người dựa vào các kiến trúc phức tạp để ẩn nấp rồi triển khai đối kháng, cũng có một vài nhóm ven theo tường vây quanh trường học để tìm cách thoát đi...

***** Hoàng hôn đã tắt hẳn, tiếng súng lác đác và tiếng kêu cứu từ rất xa truyền đến, trong rừng cây sau núi có mấy người đang tắt tã chạy về phía trước, người cầm đầu chính là Đông Phương Lộ trên mặt có một vết máu, theo sau hắn là khoảng hơn mười học sinh, hai người Đông Phương Uyển và Linh Tĩnh cũng ở trong đó, hắn chậm rãi đi tới trước mặt mọi người.

“Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy...”

Một học sinh, trong số đó sợ hãi hỏi.

Đông Phương Lộ phát phát tay:

“Im miệng!”

“Chúng ta không thể thoát ra từ nơi này được..”

“Im miệng...”

Trong tiếng mắng nhỏ, bức tường bao quanh học viện xuất hiện trong tầm mắt mọi người. Đông Phương Lộ chần chừ một lát rồi nói:

“Chúng ta ra ngoài từ nơi này.”

“Không thể nào, bức tường này rất cao...”

“Bên ngoài là vách đá đó...”

“Rất dốc, ít nhất cũng phải mười mấy mét...”

Học tại học viện Thánh Tâm đã lâu, cũng quen thuộc với địa hình xung quanh, đầu tiên là bức tường vây trước mắt này cao hơn ba mét, bên ngoài không chỉ có vách đá dốc nguy hiểm mà còn có một bức tường gạch và một con đường hào lách nữa, nếu người bình thường trượt xuống mà không có cách nào làm giảm tốc độ lại thì có thể bị ngã chết, một số người trong đội lập tức hơi do dự. Đông Phương Lộ còn chưa kịp nói chuyện thì Linh Tĩnh đã hít sâu một hơi, lao tới bức tường phía trước rồi tung người nhảy lên, đập vào bức tường một cái, sau đó đã nắm được vào chỗ cao nhất của bức tường, động tác của nàng nhanh nhẹn hoàn toàn không giống với Diệp Linh Tĩnh vẫn luôn biết điều và học giỏi thường ngày.

Mắt thấy nàng đã leo lên được, Đông Phương Lộ gật đầu:

“Đây là nơi duy nhất có thể đi ra ngoài lúc này, ai muốn ra ngoài thì tôi sẽ kéo lên, nếu không muốn đi thì tôi cũng không còn cách nào khác.”

Hắn vừa nói vừa xoay người nhảy lên theo Linh Tĩnh, sau đó xoay người lại cúi nửa người về phía bên này, vươn một cánh tay ra, mặc dù Linh Tĩnh không nói chuyện nhưng cũng vươn một cánh tay về phía bên này. Bức tường khá cao, động tác vừa rồi của bọn họ không phải là ai cũng làm được.

Đi theo sau Đông Phương Lộ đương nhiên là Đông Phương Uyên, nàng gọi một tiếng “anh” rồi nhảy lên chụp được tay hắn, mặc dù mọi người biết rằng nhảy ra ngoài từ nơi này rất có thể sẽ bị ngã gãy chân nhưng vẫn còn tốt hơn là bị giết, vì vậy lập tức có một nữ sinh, bị bệnh sợ độ cao nhảy lên chụp được tay Linh Tĩnh. Nhưng còn chưa kịp kéo ai lên thì đã nghe thấy tiếng hét từ cách đó không xa, sau đó là tiếng súng vang lên, bức tường loé ra tia lửa vàng óng ánh.

“A...”

Theo một tiếng hét chói tai, nữ sinh, đang được Linh Tĩnh kéo tay kia buông lỏng tay ra rồi rơi trở lại mặt đất. Sức nặng ở bên này đột nhiên biến mất. Linh Tĩnh lập tức mất thăng bằng rồi trượt xuống dọc theo vách núi, đôi tay nàng nắm chặt vào bụi cỏ nhỏ bên cạnh, sau một khắc chính là cảm giác đau rát rất sâu sắc, nàng duỗi hai chân ra cố gắng làm tốc độ chậm lại nhưng cảnh vật trước mắt vẫn trôi qua vùn vụt, trong nháy mắt liền trượt xuống khỏi độ cao mười mấy mét.

“Linh Tĩnh... Tiểu Uyên, mau lên đây!”

Đạn bắn vào bức tường làm toé lên hoa lửa, một tên lính đánh thuê mang theo súng máy đuổi đến càng lúc càng gần. Trên bức tường không có nơi nào để mượn lực. Đông Phương Lộ cố gắng hết sức nhưng trong chốc lát vẫn không thể kéo được em gái mình lên. Đông Phương Uyên cũng sợ hãi hết lên, hai

chân liều mạng đập vào tường. Nhưng đột nhiên dường như tia lửa do đầu đạn phát ra vừa xẹt qua chỗ bàn tay hai người đang nắm lại với nhau, sau một khắc, Đông Phương Uyên hét lớn:

“Anh! Buông! Buông ra đi!”

Mắt thấy thấy lính đánh thuê đã chạy tới, hơn mười người dĩ nhiên bị dọa đến không dám động đậy. Đông Phương Uyên buông tay ra rồi rơi xuống mặt đất, Đông Phương Lộ thì rơi xuống bên ngoài học viện Thánh Tâm. Soạt một tiếng, đôi tay hấn nắm chặt lấy bụi cò trên vách đá dốc đứng trước khi bị trượt xuống, khi ngẩng đầu lên thì một khuôn mặt xa lạ xuất hiện trên bức tường, người đó giờ súng chỉ vào hấn.

“Anh, chạy mau đi... A...”

Cùng với tiếng hét của Đông Phương Uyên, tên lính đánh thuê đang leo lên tường bị kéo trở lại, họng súng bị lệch khỏi mục tiêu xả đạn lên bầu trời, tiếp theo đó là tiếng kêu đau đớn của Đông Phương Uyên.

“Tiểu Uyên...”

Đông Phương Lộ chấn động toàn thân, sau đó không tự chủ được bị trượt xuống dưới. Hấn quơ tay liều mạng nắm lấy cò đại và đá vụn nhưng trong chớp lát vẫn không làm nên chuyện gì, trong nháy mắt đã trượt gần đến đỉnh chóp bức tường ở phía dưới, sau đó cả người hấn hung hăng nện xuống mặt đường...

Tên lính đánh thuê xuất hiện trên đầu tường, hấn giờ súng chỉ xuống phía dưới dò xét một lát rồi lại nhảy trở lại vào bên trong.

“Không phải bị súng bắn trúng, không phải bị súng bắn trúng... Thời gian không phù hợp, thời gian không phù hợp, hấn là nòng chì bị đá trúng. Không sao... Tiểu Uyên không sao...”

Tên con đường ở bên dưới, hai người ngồi song song với nhau. Đông Phương Lộ lắc đầu rồi lẩm bẫm tự phân tích một mình, Linh Tĩnh ngồi thờ đốc một lát rồi quay sang Đông Phương Lộ:

“Cảm ơn anh đã cứu tôi. Anh không sao chứ?”

“Ồ, không sao...”

Hấn lắc đầu.

“Tôi không sao, “ “Tại sao lại xảy ra chuyện như vậy, nhiều người cầm súng như vậy, lại còn giết người... Đây cũng không phải là đóng phim...”

Nước mắt trào ra, đôi tay bị cây cò cào xước của Linh Tĩnh run lên nhẹ, vừa rời dọc đường đi nòng cò về bình tĩnh nhưng thực ra căn bản đã sợ đến không nói nên lời. Đông Phương Lộ lắc đầu, vừa rời mọi người đang tham gia hoạt động của câu lạc bộ, đến lúc sắp ra về thì tiếng súng đột nhiên vang lên, sau đó có người xông tới bắn chết người. Đông Phương Lộ cũng theo bản năng dẫn theo mấy người bên cạnh mình chạy trốn - mặc dù hấn đã biết quan hệ giữa Linh Tĩnh và Gia Minh nhưng lòng ái mộ vẫn không hề giảm bớt, chỉ cần thấy Linh Tĩnh thì hấn luôn quanh quẩn ở gần đó, cho nên lần này đã vô tình cứu được nòng.

Hai người ngồi thêm một lát rồi Linh Tĩnh nhịn đau đứng dậy:

“Chuyện này... Nếu như không còn chuyện gì. Sa Sa vẫn còn ở trong đó, tôi đi tìm người để nghĩ cách.”

“Tôi cũng muốn cứu Tiểu Uyên... Điện thoại và thiết bị liên lạc trong trường đều không dùng được, nhất định là bọn họ đã phá sóng, nhưng ở bên ngoài thì có thể gọi được.”

Đông Phương Lộ cũng đứng lên.

“Cho nên, nếu như gọi điện cho Cố Gia Minh thì chúng ta sẽ cùng đi, có thể không?”

“Há...”

Nghe hẳn nói những lời này. Linh Tĩnh lập tức quay đầu lại, sững sờ đứng nguyên tại chỗ...

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 204

Máu Lạnh

Ánh đèn sáng rực, rất nhiều xe cảnh sát đã tụ tập ở trước cổng lớn của học viện Thánh Tâm, người cầm đầu đang cầm loa cố gắng kêu gọi lính đánh thuê ở bên trong đầu hàng, những cảnh sát còn lại thì bắt đầu bao vây cả học viện Thánh Tâm lại. Từng cỗ xe hơi liên tục tụ tập tới đây từ khắp các phương hướng, những người bước xuống xe quá nửa đều là người giàu có có con em đang học trong học viện này, nghe thấy tin tức liền dẫn theo từng đám vệ sĩ đi tới. Mà sau đó không lâu, mấy chục chiếc xe đầy ắp người do Liễu Chính dẫn đầu cũng lục tục chạy đến, ban đầu là mấy trăm người rồi đến hơn một ngàn người, hầu hết người của Sa Trúc bang đều đã tụ tập đến đây, có người cầm dao được bao bọc cẩn thận, có người mang theo súng săn tụ tập lại trên quảng trường, trong thời gian ngắn đã khiến cho phía cảnh sát đau đầu không thôi.

“Làm ơn đi. Liễu lão đại, tôi biết tâm tình của ông nhưng tình huống thế này sẽ khiến chúng tôi rất khó xử.”

Kéo Liễu Chính ra, cục trưởng cục cảnh sát đã đến đây từ trước cau mày lại, thương lượng để Liễu Chính cho một số thủ hạ đi về trước, thái độ khá khiêm tốn. Thực ra hắn cũng không cần phải khiêm tốn như vậy, chỉ là từ sau khi nhóm người Diệp Liên ra mặt giải quyết chuyện mâu thuẫn giữa Tam Thanh bang và Sa Trúc bang, trong suy nghĩ của những người này. Sa Trúc bang quá nửa là có được sự chống đỡ của Quốc An, cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.

“Trường trung học Thánh Tâm là một trong số những nơi quan trọng nhất của thành phố Giang Hải chúng ta, hiện giờ đã bị phần tử khủng bố khống chế, tất cả mọi người đều đang nhìn vào nơi này. Ông nhìn những phóng viên kia xem, nếu để bọn họ chụp được hình có người cầm dao kiếm trên quảng trường thì chuyện này...”

“Ai con mẹ nó dám chụp bừa tôi sẽ trực tiếp chém chết hắn! Để tôi xem có toà soạn báo nào dám đăng bài bừa bãi hay không!”

Đôi mắt đỏ bừng, sau khi quay sang phía đám phóng viên ở xung quanh rộng lớn vài câu, tâm tình Liễu Chính mới hơi ổn định lại.

“Con gái tôi vẫn còn ở trong trường, đến giờ vẫn chưa có tin tức gì. Tôi chỉ muốn biết tình hình bên trong rốt cuộc là thế nào rồi!”

“Vốn là chúng tôi dự định trực tiếp xông vào nhưng tốc độ của bọn chúng quá nhanh. Mặc dù bên trong cổng lớn có đặt rất nhiều bom nhưng cũng không phải vấn đề quá lớn, vấn đề thực sự là bọn chúng đã khống chế được mấy toà nhà dạy học và kí túc xá, hơn nữa còn cảnh cáo rằng chỉ cần phát hiện có cảnh sát đi vào thì sẽ lập tức bắt đầu giết người hàng loạt, vì vậy đến bây giờ chúng tôi vẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ. Một vài chỗ quanh trường học thỉnh thoảng vẫn có học sinh trốn được ra ngoài nhưng cũng không nhiều lắm, trong đám lính đánh thuê có bắn tía, hiện giờ bọn chúng đã tập trung vào hầu hết những nơi có thể thoát ra ngoài được, người trốn ra được càng ngày càng ít...”

“Không cho cảnh sát đi vào sao? Tốt, tôi sẽ cho người của tôi trực tiếp xông vào, để xem đám bắn tía kia có phong tỏa được hết chỗ này hay không!”

“Liễu lão đại! Ông cũng biết đây là chuyện điên rồ!”

“Tôi muốn cứu con gái tôi!”

Liễu Chính rống lên một câu, sau đó cục trưởng cục cảnh sát cũng gầm lên: “ Ông lý trí một chút cho tôi. Liễu Chính, ông cũng hiểu, ông giúp tôi tôi cũng giúp ông! Xúc động không giải quyết được chuyện gì cả.”

Những lời này khiến Liễu Chính tỉnh táo lại một chút, bất kể thế nào, một bên là xã hội đen, một bên là cảnh sát, đối phương đã rất nể mặt mình rồi. Sừng sốt một hồi lâu, Liễu Chính quay đầu lại:

“Được, người của tôi sẽ không ở lại đây nữa, chỉ cần có việc thì ông cứ nói thẳng, chuyện bên trong xin nhờ ông.”

“Ông yên tâm.”

Gật đầu, nhìn Liễu Chính xoay người rời đi, cục trưởng kia cũng thờ phào nhẹ nhõm rồi xoay người bước về phía những người giàu có đang tụ tập ở đằng kia, trên đường đi hắn nói với một cảnh sát:

“Đuổi hết những phóng viên kia đi. Bảo bọn họ những gì không nên nói thì tuyệt đối không được nói lung tung.”

Bên kia, Liễu Chính đi về phía mọi người ở phía sau, dặn dò một gã phụ trách trong bang:

“Cho các anh em tản ra. Mọi người... Vậy trường học lại, dừng tụ tập một chỗ. Đứng rồi, đã có tin tức của Tiểu Mạnh chưa?”

“Vẫn chưa có tin gì của Tiểu Mạnh. Đứng rồi, người của chúng ta đã đến ngôi nhà thuê kia nhưng không tìm được Cố Gia Minh, không biết hắn đi đâu.”

Liễu Chính im lặng một lát rồi nói:

“Nói các anh em chú ý một chút, đứa nhỏ kia có chủ kiến của mình, đoán chừng cũng đang tìm người hỗ trợ. Nó không có trong nhà là tốt rồi.”

***** Mặt khác, trong trường học.

“Cái gì? Chạy mất?”

Đứng bên cạnh cửa sổ trong lễ đường sáng trưng. Chư Thần Vô Niệm mở trừng mắt lên nhìn, trong lễ đường, mười mấy học sinh, ôm đầu ngồi chen chúc vào một chỗ, có nữ sinh, vẫn đang khóc hu hu nhưng Chư Thần Vô Niệm cũng không ngăn cản, hắn thích loại thanh âm này.

“Chúng mày không bắt được Nguyệt Tri Huân là chuyện tao đã lường trước, cho nên tao nói chúng mày dẫn theo nhiều hơn vài người, cô bé gọi Diệp Linh Tĩnh kia có tay có chân, cô ta có thể nhân cơ hội chạy trốn trong lúc hỗn loạn, chuyện này cũng có thể hiểu được, dù sao chuyện như vậy hôm nay cũng không phải mới xảy ra lần đầu tiên, nhưng còn người tên Trương Nhã Hàm... Không phải nói cô ta bị bệnh sao? Tại sao cô ta có thể chạy mất được?”

“Không rõ lắm, người của chúng ta vẫn đuổi theo sát Nguyệt Tri Huân, cô ta đã bị thương, hẳn là trốn không thoát. Còn Trương Nhã Hàm... Người của

chúng ta đã xác định cô ta phát bệnh khá nghiêm trọng, suốt buổi chiều đều nằm trong phòng y tế, nhưng khi người của chúng ta bắt đầu hành động thì cô ta và nữ y tá trong phòng y tế đều không thấy đầu nữa.”

“Nữ y tá?”

Chư Thần Vô Niệm nhú mày.

“Đúng rồi, khi chuông báo động vừa vang lên, nghe nói Trần Cô Hạ là người đầu tiên có hành động đúng không?”

“Đúng vậy, khi chuông báo động vừa vang lên thì hẳn đã phát hiện người của chúng ta, vì vậy hẳn mới có thể kịp thời bứt ra. Khu phụ cận kí túc xá kia khá lớn, mà hiện giờ bọn họ lại có được vài khẩu súng, chúng ta chỉ có thể từ từ bức bọn họ ra ngoài, chẳng qua, tôi đảm bảo bọn họ sẽ không trốn thoát được.”

“Ồ, tao biết... Đúng rồi, đưa hình nữ y tá kia cho tao xem một chút, tao đang nhớ đến một người rất có thể cũng là thành viên của Viêm Hoàng Giác Tinh. Từ lúc chúng ta xông vào đến bây giờ mới chỉ hai ba phút, lối ra vào của khu nhà bên cạnh sân vận động cũng bị chúng ta canh giữ, cho dù bọn họ có thể trốn được nhưng dẫn theo một đồng bạn bị bệnh thì cũng không thể thoải mái chạy trốn được, rất có thể bọn họ vẫn còn ở bên trong, nghĩ cách bắt cho bằng được...”

***** Đau đớn, thờ đốc. Trên vai được băng bó dày đặc. Tiểu Mạnh với sắc mặt tái nhợt đang ngồi trên chiếc ghế salon rách nát, bên cạnh hắn, một đôi nam nữ đã ngất xỉu trên mặt đất, máu tươi tràn ra khoe miệng, tứ chi vốn nên bình thường thì lúc này đều đã trở nên vận vẹo. Nghĩ đến chuyện vừa mới xảy ra, cho dù hẳn là người lòng dạ độc ác nhưng lúc này cũng không nhịn được muốn nôn ra, vừa rồi, ngay trước mắt hắn, tay chân hai người này bị trực tiếp bóp nát từng tắc từng tắc một, lúc này xương cốt của bọn họ đã hoàn toàn nát vụn.

Không biết là Gia Minh sử dụng phương pháp gì, từ lúc hắn cầm mấy cây châm vào gáy hai người này, bọn họ không chỉ không thể la lớn mà thậm chí ngay cả ngất đi cũng không được. Chẳng qua, ý chí của hai người này thực sự rất kiên cường, bị tra khảo như thế mà bọn họ cũng chỉ khai ra mấy cái tên, rõ ràng là không tiết lộ quá nhiều bí mật.

Đây là một ngôi nhà cũ nát cách ngôi nhà mấy người Gia Minh thuê không xa, trước đây Vĩnh Thịnh bang mua ngôi nhà này, chủ nhà đã dọn đi rồi, nhưng không lâu sau thì cha con Lê Vĩnh Thịnh đều mất tích. Vĩnh Thịnh bang bị giải thể nên kế hoạch cũng bị gác lại, vì vậy nơi này trở thành một ngôi nhà hoang. Lúc này tiếng còi cảnh sát truyền tới từ nơi xa. Gia Minh đang loay hoay với chiếc TV cũ kĩ ở đằng trước, cố gắng tìm kiếm tin tức mình cần qua chiếc TV nhập nhằng đầy nhiễu, mặc dù không rõ ràng lắm nhưng cũng có thể biết được học viện Thánh Tâm đã bị khủng bố khổng chế.

“Tin hiệu xấu thế này nói rõ bọn họ đã dùng thiết bị điện tử để phá tất cả các loại sóng vô tuyến... Chư Thần Vô Niệm, thật khôn kiếp...”

Về mặt không chút thay đổi, Gia Minh quay đầu lại nhìn ngôi trường sáng sủa ở đằng xa, mặc dù nói là nơi này ở bên cạnh trường học nhưng khoảng cách với cổng lớn vẫn có chừng mười phút đi bộ. Vừa rồi khi tra khảo hai tên lính đánh thuê này, hẳn thực sự không ngờ được đối phương thậm chí lại trực tiếp khống chế cả trường học như vậy.

“Hai người này đã tàn phế, mặc dù tra khảo thêm một thời gian thì còn có thể hỏi ra được một số chuyện nhưng chúng ta không còn thời gian nữa...”

Nghe Gia Minh lạnh nhạt nói, Tiểu Mạnh ngẩng đầu lên, chỉ thấy Gia Minh lấy một khẩu súng từ trong túi ra, lắp ống giảm thanh vào rồi nỏ hai phát không chút do dự, hoa máu vẩy ra, trên trán hai người đang nằm trên mặt đất xuất hiện hai cái lỗ chuẩn xác.

Trước kia khi hắn bắt đầu lăn lộn trong xã hội đen cũng từng được nghe truyền thuyết về những tên đại ca của xã hội đen máu lạnh, kể về những hành động điên cuồng của bọn họ, từ đó về sau hắn cũng thấy rất nhiều người máu lạnh, ngay cả chính hắn cũng luôn nỗ lực để trở nên lòng dạ độc ác như vậy. Nhưng vào lúc này, nhìn bộ dạng tùy ý của người thiếu niên trước mặt, hắn mới hiểu được cái gì gọi là giết người không chớp mắt.

“Nghe bọn chúng nói còn một người đàn bà tên Bạch Na Na sắp đến đây, vốn định ở lại chờ cô ta nhưng hiện giờ đã không có thời gian, tình huống trong trường học rất khẩn cấp. Anh Mạnh, anh có thể đi được chứ? Em đưa anh đến chỗ cảnh sát, chú Liễu hẳn là sẽ lập tức đến đó, sau đó anh có thể đến bệnh viện.”

Một mặt nhét lại khẩu súng vào trong túi, Gia Minh vừa thuận miệng nói chuyện, giọng hắn rất lạnh nhạt. Nhìn về mặt mỉm cười nhu hòa của hắn, trong chốc lát Tiểu Mạnh hầu như cảm thấy cả thế giới này đều hơi không thực tế. Trước đây Gia Minh thường xuyên cùng Sa Sa đến gặp Liễu Chính, bọn họ cùng gặp hai người không ít lần, trong mắt những lão đại đã quen với lưỡi dao dính máu này, thiếu niên tên Cố Gia Minh có tính tình rất tốt, mặc dù thoát nhìn thì rất yếu đuối nhưng dù sao cũng rất lễ phép, mở miệng là anh Mạnh, đại ca, đối với ai cũng đều rất kính trọng, vì vậy bọn họ cũng rất thích hắn, có một lần mọi người còn nói đùa rằng nếu tương lai Hoài Sa gả cho hắn, còn không biết hắn sẽ bị bắt nạt như thế nào, chuyện dự đoán như vậy cũng thường xuyên trở thành chuyện vui đùa trong tầng lớp cao tầng của Sa Trúc bang, thỉnh thoảng thậm chí ngay cả Liễu Chính cũng tham dự vào.

Mà mới vừa rồi thôi nhìn thấy hắn thông dong tra tấn, dùng tay không bóp nát từng tác xương cốt của hai người này, vẻ mặt vận vẹo của bọn họ khiến ngay cả Tiểu Mạnh cũng thay đổi sắc mặt, song Gia Minh vẫn duy trì vẻ mặt mỉm cười thân nhiên bình thản, khiêm tốn, lễ phép, đưa ra từng vấn đề trong tiếng xương cốt vỡ vụn. Hơn nữa nhìn động tác giết người nhẹ nhàng như giết một con kiến của hắn. Tiểu Mạnh mới biết được, chuyện vui đùa mà trước đây bọn họ vẫn nói, lúc này nghĩ lại mới thấy ngu xuẩn biết nhường nào.

Từ ghế salon đứng dậy, hắn cười cười thử thăm dò:

“Anh rất hoài nghi em có phải là Cố Gia Minh của trước đây hay không...”

“Ồ, có một số việc nhất định cần phải ngụy trang, nếu không thì sẽ rất phiền toái.”

Gia Minh gãi đầu, cười cười hơi khó xử, hình tượng này đã hoàn toàn trùng hợp với Cố Gia Minh trước đây.

“Anh Tiểu Mạnh nhớ giữ bí mật giúp em là được rồi, cảm ơn... ồ, chờ một chút...”

Thấy Gia Minh kéo tay áo ra nhìn đồng hồ đeo tay. Tiểu Mạnh cũng tiến lên:

“Chuyện gì vậy?”

“Ừ, trên người Linh Tĩnh và Sa Sa đều có thiết bị phát tín hiệu để em tìm kiếm bọn họ dễ dàng hơn, chỉ là tín hiệu trong trường bị quá nhiều, chỉ có thể ở khoảng cách gần thì mới nhận được. Là hướng này... Linh Tĩnh đã đi ra. Cảm ơn anh...”

Hắn vừa nói vừa đi ra ngoài từ cửa sau rồi đi theo hướng túi hiệu phát ra, Tiểu Mạnh cũng vội vàng chạy theo. Ra khỏi con hẻm không có người nào kia, xe cảnh sát hú còi chạy qua như bay, Gia Minh cầm tai nghe vào đồng hồ:

“A lô... Linh Tĩnh, đi ra rồi à... Sa Sa thế nào rồi... Đừng khóc, mình lập tức đến ngay, không sao, khôngs ao, mình đến rồi cậu quay lại đi...”

Vừa đi vừa nói chuyện, đi qua khúc quanh ở đằng trước, trong buồng điện thoại ở bên kia đường, Đông Phương Lộ và Linh Tĩnh cũng đang quay đầu nhìn sang bên này. Vừa thấy hắn, Linh Tĩnh lập tức ném ống nghe xuống rồi nhào tới ôm chặt lấy Gia Minh, sau đó khóc lớn:

“Hu hu. Gia Minh... Mình không biết bọn họ muốn làm gì... Bọn họ có súng, vừa xông vào đã bắn chết người, hiện giờ cả toàn bộ trường học đã bị bọn họ chiếm... Lúc ấy rất loạn, mình không tìm được Sa Sa, điện thoại trong trường học cũng không gọi được... Chúng mình trốn ra được, mấy người Đông Phương Uyển vẫn chưa chạy thoát thì có người đã nổ súng... Hu hu. Sa Sa đâu... Sa Sa đang ở đâu? Gia Minh, tại sao lại xảy ra chuyện này...”

Nhẹ nhàng vỗ về an ủi Linh Tĩnh, Gia Minh gật đầu với Đông Phương Lộ đang đi tới:

“Cảm ơn cậu đã cứu Linh Tĩnh.”

Nhìn hai người đang ôm nhau, về mặt Đông Phương Lộ lúc này lại bình tĩnh ngoài dự đoán. Thờ dài, hắn gật đầu với Gia Minh:

“Tôi muốn đi vào cứu Tiểu Uyển, có thể dẫn tôi cùng vào được không?”

“Ừ?”

“Linh Tĩnh chưa nói gì với tôi, nhưng tôi biết cậu chính là Hoa Tulip. Giản Tố Ngôn, ồ, có vẻ như Linh Tĩnh cũng không biết thân phận này của cậu...”

Linh Tĩnh cố gắng nín khóc, ngẩng đầu lên:

“Gia Minh, Hoa Tulip, Giản Tố Ngôn là ai?”

Gia Minh cười:

“Tôi không rõ tại sao cậu lại nói như vậy.”

“Không lâu trước Hứa Nghị Đình đã nói với tôi một chuyện, lần đó đi cùng với Tiểu Uyển và cô ấy, cậu chỉ dùng khí thế đã dọa chạy được hai con chó napoleon. Thân thù có thể học tập nhưng sát khí thì không được, lần trước tôi bởi vì chuyện của Tiểu Nhược nên đã nhờ cậu giúp, cậu nói Giản Tố Ngôn không phải tự nhiên tiến hoá giả nhưng đã trải qua rất nhiều chuyện ly kỳ. À... Hơn nữa nhìn qua thì Giản Tố Ngôn khá cao, cậu lại hơi thấp, nhưng đó là vì cô ấy là phụ nữ mới khiến người ta có ấn tượng hơi khác mà thôi. Tôi đã hỏi những người khác, nếu không để ý đến ấn tượng ban đầu thì chiều cao của hai người thực ra không hơn kém bao nhiêu...”

Hắn dừng lại một lát rồi nói tiếp:

“Yên tâm, tạm thời chỉ có tôi biết dự đoán này, tôi chưa nói cho bất kỳ ai cả.”

“Nghe cậu nói vậy, có vẻ tôi nên giết cậu để diệt khẩu.”

“Vậy có thể đưa tôi vào trong trường học chứ?”

Đông Phương Lộ hít sâu một hơi.

“Ít nhất vừa rồi tôi đã cứu Linh Tĩnh.”

Bầu không khí giữa hai bên hơi yên lặng, qua một lát Gia Minh mới gạt đầu:

“Trước tiên phải nói trước, tôi không dám chắc cậu có thể còn sống đi ra ngoài... Đám người đang ở trong trường học lúc này do một người Nhật Bản tên là Chur Thân Vô Niệm cầm đầu, nếu đã biết cái tên này đại biểu cho điều gì rồi thì bây giờ cậu hối hận vẫn còn kịp, về phần tin tức này, tốt nhất là cậu nên nhân lúc bây giờ để gọi điện thoại báo cho người của Viêm Hoàng Giác Tinh, tôi phải đi về thay quần áo... Linh Tĩnh, cậu và anh Tiểu Mạnh đi tìm chú Liễu, nhất định không được về nhà...”

Hắn nói xong liền cùng Linh Tĩnh và Tiểu Mạnh xoay người rời đi, sắc mặt Đông Phương Lộ hơi đổi, nghĩ đến tầm quan trọng của cái tên Chur Thân Vô Niệm này, hắn vội vàng chạy đến buồng điện thoại ở bên cạnh.

Mấy phút sau, Gia Minh mặc áo khoác màu xám lại xuất hiện ở đầu đường bên kia, hắn đi tới, thuận tay ném cho Đông Phương Lộ một bộ quần áo tối màu:

“Mua ở quán ven đường, không đắt lắm nhưng màu sắc rất phù hợp, trong áo còn có một khẩu súng, tôi hi vọng cậu có thể dùng được. Tại sao lại nhìn tôi như vậy, cậu cho rằng tôi sẽ không quay lại nữa?”

“À, súng lục tôi biết dùng... Tôi nghĩ rằng cậu sẽ cải trang thành Gian Tố Ngôn rồi mới đến đây, cậu biết đấy... Thân phận kia của cậu bây giờ gần như đã trở thành thần thoại trong Viêm Hoàng Giác Tinh, em gái tôi đã thấy mấy lần nhưng tôi vẫn chưa gặp lần nào, ha ha...”

“Cậu cho rằng tôi là thiếu nữ chiến sĩ xinh đẹp sao? Nói cải trang là có thể cải trang ngay được? Hiện giờ tình hình trong trường học mỗi giây đều phát sinh biến hoá mới, chúng ta có thể suy nghĩ xem nên tiến vào từ đâu...”

Không để ý đến ý trêu đùa ẩn trong lời nói của Đông Phương Lộ, Gia Minh nhíu mày nhìn đây núi ở trước mặt, sau đó đi về phía trường học.

“Phải đi vào rồi, tôi hi vọng cậu có thể theo kịp...”

Trong màn đêm, tầm mắt hướng lên bầu trời, ngôi trường bị ánh đèn xung quanh chiếu vào trở nên đặc biệt sáng ngời, ở xung quanh, xác loại xe cộ tạo thành một tuyến phong tỏa, mấy chiếc trực thăng bay vòng quanh trên không trung. Trong trường học, giáo viên và học sinh bị bắt thành con tin bị tập trung trong phòng học và sân vận động, có người khóc, có người bàn luận, có người lo lắng, cũng có người hi vọng xa vời rằng có thể trốn thoát nhờ sự quen thuộc với địa hình trong trường học của mình, còn trong khu vườn trường rộng lớn, có người lục soát, có người đuổi giết, có người chạy trốn, có người ẩn nấp, có

người triển khai phân kích, tiếng súng thỉnh thoảng vang lên xé rách bầu trời đêm khiến mỗi người nghe thấy đều căng thẳng. Cảnh sát cũng tốt, xã hội đen cũng tốt, người giàu có cũng tốt, quan chức cũng tốt, giáo viên cũng tốt, học sinh cũng tốt... Đối với rất nhiều người ở Giang Hải, đêm này thực sự là một đêm không ngủ tràn đầy máu tanh và hỗn loạn...

ÂN SÁT

Phẩm Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 205

Ca Ngợi Tình Yêu

Đại khái là một bộ phận dây điện đã bị cắt đứt trong lúc hỗn loạn, lúc này một số khu nhà đang chìm trong bóng tối. Dưới ánh sáng mờ nhạt chiếu vào, nàng co chân ngồi trong góc một gian phòng, xé rách ống quần làm băng gạc băng bó vết thương đang đổ máu trên bàn chân, bên cạnh là khẩu súng máy đã hết đạn, miệng nàng đang ngậm chiếc dao găm vẫn còn dính máu. Sau khi băng bó xong, nàng thuận tay lấy hai chai rượu cồn trên kệ ở bên cạnh, mở nút chai ra rồi dùng đất bịt chặt miệng bình lại. Tiếng lục soát ở bên ngoài và giọng nói như thần kinh của Chư Thần Vô Niệm trên loa phóng thanh truyền đến.

“... Hôm nay chúng ta đoàn tụ lại với nhau vì một chuyện đặc thù thế này, trong trường hợp đặc thù thế này, bằng một cách thức đặc thù thế này, theo như cách nói của người Trung Quốc, đây chính là duyên phận của tôi và mọi người. Để mọi người đều cảm nhận được sự chân thành, cũng là để thể hiện ra sự kích động và niềm vinh hạnh của tôi, bây giờ tôi đặc biệt dành tặng mọi người một ca khúc hết sức tuyệt vời của nước Pháp. “Tình yêu là điểm tựa của cuộc sống vĩnh hằng”, để chúng ta vừa nghe bài hát này vừa ca ngợi tình yêu, ca ngợi thế giới có tình yêu này. Tốt lắm, chúng ta bắt đầu thôi.”

Tiếp đó, đan xen giữa mấy câu nói “Thứ này phải làm thế nào”, “Vị bạn học kia... Là cô đó, mỹ nữ, làm phiền cô hát giùm bài hát này. Ừ, cảm ơn, vô cùng cảm ơn...” và tiếng khóc bị đè nén của cô gái là giai điệu nhẹ nhàng mà giàu cảm xúc bao trùm cả trường học. Tiếng súng, sự giết chóc, tiếng khóc cùng với một giai điệu nhẹ nhàng, nghe thực sự có vài phần điên cuồng. Đám người đang bó tay hết cách ở bên ngoài đều trợn mắt há hốc mồm, cục trưởng cục cảnh sát nện mạnh một quyền lên nóc xe:

“Con mẹ nó... Thằng điên này...”

Nhưng ngay sau đó, một người bộ dạng hơi êo lá xuất hiện bên cạnh hắn, người này nhìn vào sân trường rồi gật đầu đồng ý:

“Ừ, nhận xét của ngài rất chính xác. Vương cục trưởng... Người này thực sự là tên bệnh hoạn tâm cỡ thế giới. Lần này chúng ta gặp phiền toái lớn rồi...”

Mà trong rừng cây ở sát bên trường học, Đông Phương Lộ mặc trang phục màu xám nghe thấy tiếng nhạc liền ngẩng đầu lên:

“Nói đùa gì vậy? Thằng này bị điên...”

Cố Gia Minh đang đi bên cạnh hắn gật đầu, vẻ mặt không chút thay đổi, chỉ là rõ ràng hắn đồng ý với quan điểm của bên kia:

“Ồ, nói không sai... Ca ngợi tình yêu...”

Lúc này hai người đã đến gần một con đường nhỏ xuyên qua rừng. Sau một khắc, Đông Phương Lộ chợt cảnh giác, theo bản năng đưa tay nắm lấy bả vai

Gia Minh, nhưng cũng trong nháy mắt này, Gia Minh đã trực tiếp xông ra ngoài. Cảm giác từ cực tĩnh chuyển sang cực động tựa như một tia chớp xẹt qua bầu trời, chỉ nghe một tiếng rầm vang lên, một thùng cáp điện cao hơn đầu người ở bên cạnh con đường nhỏ bị lồm xồm, ánh đèn trong toàn khu vực chớp tắt. Tűy ý lui về phía sau một bước, thả tay xuống. Gia Minh mới lạnh nhạt nói ra nửa câu sau cùng:

“... Cho chúng ta đoàn tụ lại với nhau...”

Tiếng kêu ngắt quãng theo tia lửa vang lên từ trong hộp dây cáp điện, trước mặt Gia Minh, một tên lính đánh thuê miệng tràn ra máu tươi chậm rãi trượt từ nơi bị đánh lồm vào kia xuống mặt đất.

“... Tôi cảm thấy đây là một ca khúc rất tuyệt vời, nó mang đến cho tôi cảm giác của thành thị. Nếu mọi người thương thức cẩn thận thì có thể dễ dàng phát hiện ra, dường như chúng ta đang ở trong một quán cafe nói đầu đường ở Tokyo, bên trong có rất nhiều người, mọi người nói chuyện với nhau nhỏ nhẹ mà lễ phép, bên ngoài trời đang mưa lâm thâm, xe cộ chạy chậm chậm qua ngã tư đường, cần gạt nước dong đưa... Đèn xanh, đèn đỏ thay đổi, đám người chen chúc, có người cầm dù, có người dùng cặp công văn che đầu mình chạy chậm chậm, các cô gái dừng lại trước cửa thủy tinh dưới mái hiên một lát, nói đùa vài câu rồi lại chạy đi... Tóm lại, mấy ngàn, mấy vạn người khác nhau đang trải qua cuộc sống của mình tại thành phố này, giữa sự chật chội, chen chúc đó mọi người lại có thể cảm nhận được một cách chân thực rằng mình là một thành viên tạo nên thành phố này, mọi người sinh sống cùng một nói với nhau... Tôi thích những người phụ nữ đi giày cao gót, đeo tất chân vừa mới tan việc, bộ dạng hơi bối rối trong mưa càng làm cho các nàng trở nên gợi cảm hơn... Tôi ghét những cô bé, ghét nhất là lỵ không... Xin lỗi, đây chỉ là một số cảm nhận cá nhân của tôi, xin mọi người xem như không nghe thấy...”

Lời nói xen lẫn tiếng nhạc của Chư Thản Vô Niệm tiếp tục vang lên. Dường như để chứng minh cho lời nói của hắn, phía ngoài cửa sổ chớp lạt này, những người đang lục soát có vẻ như cũng càng ngày càng đến gần hơn, sau một khắc, tiếng kêu gọi đầu hàng vang lên.

“Nguyệt Tri Huân, chúng tôi biết cô ở bên trong đây nhà này, mau ra đầu hàng, nếu không thì chuẩn bị cảm nhận đạn rốc két đi!”

Cột sáng xuất hiện, ầm một tiếng, khu nhà hai tầng nhỏ ở bên cạnh bùng lên hoá hoa lửa hủy diệt:

“Đó, tôi thích cảm giác như vậy... Tiếp theo, chúng ta tiếp tục...”

Theo chấn động kịch liệt, một gian phòng nhỏ lại bị sóng chấn động và ngọn lửa hủy diệt. Cẩn chặt rặng, nằng cầm bình rượu lên mạnh mẽ xông ra ngoài.

Gần như trong nháy mắt khi cửa phòng bị mở ra, hai người ở phía trước cũng nhắm vũ khí đến đây, một người khiêng ống phóng rốc két, tên còn lại cầm súng lục. Nguyệt Tri Huân bỏ nhào ra ngoài, oanh một tiếng, cột lửa vàng óng ánh lướt qua ngay sau lưng nằng rồi bắn vào gian phòng phía sau, sau đó tiếng nổ vang, sóng chấn động quét qua.

Một tay chống lên mặt đất, thân thể nằng tạo thành một quỹ tích ly kỳ trong lúc bóng tối và ánh sáng giao hoà. Chai rượu bị ném ra, tên còn lại vô ý thức giơ súng lên bắn, sau một khắc, trận mưa lửa do rượu còn tạo thành phủ xuống.

“Tránh ra!”

Ném ống phóng rốc kết xuồng, người nọ bỏ nhào tới đồng bạn vẫn đang nổ súng, hai người ngã văng ra ngoài, cánh tay, đầu vai, sau lưng đều bị dính lửa. Ngay cả khi bị đồng bạn đè xuống mặt đất, cánh tay vẫn đang bị ngọn lửa thiêu đốt nhưng người cầm súng kia vẫn nhắm thẳng vào Huân đang chạy trốn không ngừng nổ súng.

Trong tiếng súng đoàng đoàng, vô số cành lá gãy rụng, từng mảng tường bị bong ra theo sát bóng dáng thiếu nữ đang chạy trốn kia. Trong chốc lát nàng đã đến khúc quanh tại một dãy nhà khác, chỉ cần vòng qua đó thì súng đạn ở bên này không còn uy hiếp được nàng nữa.

Tiếng súng từ một đầu khác của lối rẽ vang lên!

Lại là hai người khác ngăn cản trên con đường nàng đang bỏ chạy.

Trong nháy mắt đó, thân thể đã lao qua lối rẽ, vẫn duy trì tốc độ lao về phía trước nhưng tay trái nàng lại đột nhiên nắm lấy ống nước bên cạnh bức tường, dường như thân thể và tay trái bị chia thành hai phần hoàn toàn khác nhau, một phần tiếp tục lao về phía trước, một phần kéo về phía sau, nhưng rốt cuộc tay trái vẫn chiếm ưu thế, bước tiếp theo của nàng đạp lên không trung.

Đầu đạn từ phía trước bay vụt qua, trong nháy mắt đó, thân thể thiếu nữ lấy tay trái làm trục, vẽ ra một nửa vòng tròn bao hàm lực lượng và vẻ đẹp, trực tiếp bật lên sân thượng của lầu hai.

Trong hoàn cảnh hơi tối tăm, sự thay đổi liên tục của Tri Anh Thiên Huyền và tốc độ cao được phát huy đến cực hạn. Đầu đạn nổ vang sau lưng nàng, thuy tinh, bệ cửa sổ, gạch men trên lan can không ngừng vỡ vụn, phía trước, một trong số hai người vừa chặn đường kia cũng chạy tới, nhảy lên bắt được lan can lầu hai rồi bật lên sân thượng. Cùng lúc đó nàng cũng lao đến.

Một quyền nặng nề mang theo tiếng xé gió đánh tới, tay phải nàng đỡ lấy một quyền này, hết sức nắm chặt cánh tay này, sau đó tay trái nàng cũng nắm vào bả vai người đàn ông rồi bay lên một cách quỷ dị. Cùng lúc đó, một cú quét chân mãnh liệt của người hấn cũng xẹt qua bên dưới. Bắp đùi bị quét trúng giữa không trung, nàng mất đi trọng tâm, chỉ có thể cố gắng nắm thật chặt lấy cánh tay của đối phương.

Cảm giác trong nháy mắt đó tựa như quái thú đại chiến với hồ điệp (bướm bướm). Hai bóng người lần lượt thay đổi ở cùng một chỗ. Huân đang ở giữa không trung đạp mạnh vào vách tường của gian phòng bên cạnh để mượn lực xoay trở lại, một cú lên gối nặng nề trúng vào mặt người đàn ông, ngay sau đó, thân thể người hấn đánh vỡ lan can rồi rơi xuống bên dưới, mà bả vai Huân cũng trúng một quyền nặng nề, thân thể bay ngược lại đánh vỡ cửa phòng. Hai giây sau, phía bên kia dãy nhà truyền đến một tiếng vang, là âm thanh cửa sổ bị đập vỡ.

Hai người vừa mới đập tắt được ngọn lửa kia vốn định đánh bọc sườn từ phía sau, nhưng lúc này lại thấy nàng chạy trốn theo một hướng khác, một người trong đó nhanh chóng đuổi theo, trong chốc lát đã tiến vào một công viên được xây dựng trong rừng cây. Người nọ bắn liên tục, tuy hấn bắn không trúng phát nào nhưng rõ ràng là tốc độ của Huân đã bắt đầu chậm lại.

Khoảng cách bị rút ngắn cực nhanh, bóng dáng thiếu nữ đột nhiên biến mất trước mặt người nọ, ngay sau đó công kích từ bên trái ập tới. Người nọ trở tay nổ súng. Huân chật vật tránh ra, vốn muốn chuyển từ phòng thủ sang tấn công nhưng lại biến thành suy nghĩ vụng về, vô duyên vô cớ bị rút ngắn khoảng cách. Giờ súng tiến lại gần thêm hai bước, một tiếng trầm muộn đột ngột vang lên, người nọ đứng nguyên tại chỗ.

Nửa viên gạch rơi xuống mặt đất, bên gốc cây ở bên cạnh hẳn một cô bé không biết đã nấp ở đây từ bao giờ đang cầm nửa viên gạch còn lại, đôi môi nàng khẽ nhếch lên, trong mắt có vẻ sợ hãi, sau đó nàng liền theo bản năng lùi lại phía sau.

Hắn xoay người lại muốn nổ súng giết người nhưng đúng lúc này, Huân lại xuất hiện. Đối với Trì Anh Thiên Huyền, vị trí này thực ra là không lý tưởng, khoảng cách quá gần, nguy hiểm sẽ tăng thêm, chỉ là người kia nổ súng hai lần nhưng thậm chí không bắn trúng được nàng. Sau một khắc, hẳn nghe được cô gái bên ở bên cạnh hô:

“Ông ông ông... ông không được cử động, còn cử động tôi sẽ nổ súng!”

Trong nháy mắt, trong tay cô bé cầm nửa viên gạch này thậm chí cũng có một khẩu súng.

Toàn thân người nọ cứng ngắc, cảm giác đau đớn trên đầu bắt đầu truyền đến. Huân vọt ra từ phía sau cái cây, tức đi vũ khí của hắn. Chầm chậm giờ tay lên, trên trán người đàn ông bắt đầu chảy máu, vừa rồi thiếu nữ kia nện viên gạch khá mạnh.

Thở dốc từng ngum, hẳn đột nhiên cảm thấy thiếu nữ đứng bên cạnh mình hơi quen mắt, chỉ nghe hai người gật đầu chào nhau:

“Sa Sa.”

“Chuyện này... Huân, rốt cuộc là... Chuyện gì xảy ra...”

“Minh cũng không biết... Ồ, khẩu súng này...”

“À, ha ha, là khẩu súng Gia Minh làm, may là mình có mang theo.”

Dưới cái nhìn của người đàn ông, thiếu nữ nở nụ cười.

“Rất giống súng thật nha.”

Sau đó, nàng siết cò.

Cùng với tiếng xẹt xẹt, hai dòng nước chuẩn xác bắn vào mặt hắn...

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 206

Chạy Như Điên

Gió lạnh thổi qua, lần thứ hai hắn tỉnh lại, tiếng ca du dương đang phiêu dăng trong không khí.

Không lâu trước bị đung vào gốc cây khiến trán và sống mũi hắn vô cùng đau đớn, hắn vịn vào thân cây, lưng lay lắt lư đứng dậy. Ánh đèn ở phía trước chiếu rọi tới qua kẽ hở của rừng cây, xa xa gần gần vẫn vang lên một số âm thanh ồn ào náo động, tiếng ca nhuộm đậm cả không gian chung quanh tựa như một bữa tiệc cuối năm.

Hắn đứng ở đó thờ đốc và hồi tưởng lại những chuyện đã xảy ra trước đó một lúc. Không sai, mình đến tìm Công Trư Bạch Tuyết, sau đó... Đè chết người. Cảnh sát tới, mình... hình như mình thấy có một người chết, sau đó liều mạng chạy về phía bên này, có người nắm lấy cổ áo mình bay múa tựa như diều viên xiếc, tiếp sau đó... Dao găm đâm vào cổ một người khác, máu tươi phun ra như suối...

Có phải là... Không quá thực tế hay không...

Ánh mắt hơi ngây ngốc nhìn sang bên cạnh, mặc dù trong rừng khá tối nhưng vẫn có thể thấy rõ ràng trên mặt đất có người hay không, quả nhiên, không có thi thể gì đó. Hắn vỗ gương mặt mình, tỉnh lại đi Phó Nghiêm Kiệt! Những thứ này đều là ảo giác, không hù dọa mà được!

Nghĩ đi nghĩ lại, quay qua quay lại nhiều lần, trên mặt đất không có thi thể, điều này rất rõ ràng, nhưng trên người mình có máu, xem ra người kia thực sự đã bị mình đè chết, hơn nữa đôi cậu nam nữ kia cũng thực sự báo cảnh sát. Chẳng qua... Những gì mình thấy sau đó quá nửa chính là ảo giác - bắt kẻ là có phải hay không, hiện giờ mình đã là kẻ giết người, cảnh sát sẽ đến đây để bắt mình, những cảnh sát kia tại sao không đi bắt người xấu mà lại bắt người tốt như mình làm gì chứ... Đương nhiên, hắn cảm thấy hiện giờ mình cũng không tính là người tốt lành gì, suy nghĩ vô cùng hỗn loạn.

Lại nói, mặc dù trên inte hắn là Siêu Nhân Giảm Béo, một tên gần như ác bá tại Giang Hải, nhưng từ bản chất mà nói, mập mạp này chẳng qua cũng chỉ là một tên đáng thương nhất gan sợ phiền phức và có lòng hư vinh quá mức mà thôi, mặc dù đã từng trải qua sự kiện du thuyền Tinh Mộng nhưng lần đó hắn cũng không tham dự vào những tình huống quá mức máu tanh, bây giờ nghĩ lại có vẻ càng giống một lần đi du lịch mạo hiểm đầy kích thích hơn. Hôm nay chính mình rõ ràng đã giết người, nghĩ đến hậu quả sau đó, mình sẽ bị truy nã toàn quốc vì tội danh giết người, trong lòng hắn thực sự bối rối đến tột đỉnh.

Cứ việc rất nhất gan, khiếp nhược nhưng bởi vì rất chán ghét cảnh sát, những suy nghĩ như sau khi giết người thì phải đầu thú hoàn toàn không tồn tại trong đầu hắn. Hơi tỉnh táo lại, hắn nghĩ đến rốt cuộc nên chạy trốn như thế nào, không phải vị thân hacker Mitnick cũng từng chạy thoát dưới sự truy nã của FBI sao, đầu tiên là phải nghĩ cách rời khỏi Giang Hải, trong phim còn có tình huống nào nữa?

Đầu tiên, nhiệm vụ thiết yếu là thoát ra khỏi học viện Thánh Tâm, lập tức rời khỏi Giang Hải, sau đó không được liên lạc với bất kỳ người quen nào, phải trốn biệt trong nhà không được ra ngoài, đương nhiên bây giờ không thể vội vàng treo tường ra ngoài, trước tiên phải thay quần áo khác, để tránh bị chó

nghiệp vụ đánh hơi ra thì tốt nhất là xịt thật nhiều nước hoa để che giấu mùi của mình, những thứ này chỉ có... Đi mượn...

Mày đã giết một người, từ bây giờ mày chỉ có thể tin tưởng được chính mình, dưới lực lượng khổng lồ của quốc gia, mày không có cơ hội để tiếp tục phạm sai lầm, mày một thân một mình bước lên con đường chiến đấu, trở thành một đấu sĩ, cuối cùng mày sẽ giành thắng lợi.. Mang theo tâm tình phức tạp, hẳn tự khích lệ chính mình, chỉ là sự sợ hãi vẫn chiếm phần lớn suy nghĩ.

Lén lén lút lút đi về phía trước, trong tiếng ca phiêu dãng, trường học lúc này khá yên lặng, người có thể bắt thì phần lớn đã bắt được rồi, những người còn lại đều ẩn nấp ở những nơi rất khó phát hiện ra, cho dù rất nhiều người vẫn đang hành động nhưng tất cả đều được làm trong yên lặng. Không bị người phát hiện ra, tiếng súng vang lên từ rất xa... Học viện Thánh Tâm đang chiếu phim sao? Hẳn ảo não nghĩ thầm.

***** Vẫn là một gian phòng tối đen, trên mặt đất đặt một số bình rỗng. Huân đang ngồi đó đổ thuốc tủy vào bên trong, chế tạo thành từng quả bom. Sa Sa ở bên cạnh nhìn nòng, lại nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó thở dài:

“Vẫn còn ngheu ngao hát, thật khó nghe... Tên diễn này là ai vậy... Vô duyên vô cớ, tại sao lại gây ra chuyện này, rất giống lần trên du thuyền Tinh Mộng đó... Cậu nói xem liệu Gia Minh có tìm được chúng ta không?”

Dùng lại một lát, nàng cầm chiếc bông tai đưa lên trước ngực, nói:

“Gia Minh đã nói trong thứ này có thiết bị phát tín hiệu, mình ở đâu hẳn cũng có thể tìm được. Huân, bây giờ hẳn vẫn chưa tìm đến đây, có thể nào...”

“Sẽ không.”

Lạnh nhạt ngắt lời Sa Sa, nhưng vẻ mặt Huân lại hơi thay đổi ánh mắt nàng nhìn thẳng về phía trước.

“Đề không chế nơi này, bọn họ dùng một số thiết bị để phá sóng, vì vậy Cố quân mới chưa tìm đến đây được, mình nghĩ hiện giờ nhất định là hẳn đã tiến vào... Người đang ngheu ngao hát kia là Chư Thần Vô Niệm, là một tên bệnh hoạn, mặc dù hẳn rất lợi hại nhưng người còn lợi hại hơn hẳn cũng đã bị Cố quân đánh bại hai lần... Cố quân sẽ không sao...”

Nói xong những lời này, nàng cúi đầu tiếp tục đổ thuốc tủy vào bình.

“Nhưng mà tên bay đạn lạc..”

Sa Sa mới nói được nửa câu liền nhận ra nói như vậy không tốt, vội vàng đổi đề tài.

“Huân, cậu biết tên kia là ai, vậy hẳn là cậu cũng biết mục đích đến đây của bọn họ chứ...”

“Bọn họ... Chư Thần Vô Niệm đến đây để đánh bại Cố quân...”

Trong phòng lâm vào yên lặng trong chốc lát, Sa Sa nhìn ra phía bên ngoài vẫn yên tĩnh như trước:

“Huân, vết thương của cậu có nghiêm trọng không? Nếu như có người tới đây thì chúng ta nên chia nhau ra chạy trốn... Mình nghĩ bây giờ chúng ta nên bàn bạc một chút.”

“Chúng ta sẽ không tách ra.”

Huân nhìn Sa Sa.

“Cậu đi theo sau mình là được.”

“Nhưng nếu như vậy...”

“Mình sẽ bảo vệ cậu. Nếu mình không làm được... Hấn sẽ không bỏ qua cho mình...”

Hiển nhiên là nàng đang nhắc đến Gia Minh, bầu không khí lại lâm vào yên tĩnh. Sa Sa cúi đầu, hơi do dự nói:

“Thực ra... Huân, cậu tự nguyện muốn tới Giang Hải sao?”

Bàn tay giữa không trung bỗng dừng hẳn động, sau đó tất cả thuốc tủy đều đổ xuống bàn tay trái của nàng. Đặt thuốc tủy xuống đất, nàng hít sâu một hơi, do dự nhìn Sa Sa một lát rồi cuối cùng mới gạt đầu nói:

“Xin lỗi...”

“Tại sao lại xin lỗi?”

Sa Sa nhìn nàng khó hiểu, sau đó lại phối hợp theo nói:

“Gia Minh đó, hấn rất ít khi nhắc đến chuyện về cậu, chẳng qua cũng có vài lần hấn nói đến, hấn nói cậu bị một người tên là Thiên Vũ giết đó đấy tới, bởi vì nguyên nhân như vậy... Cảm giác bị trở thành con cờ chắc là rất khó chịu, mình biết cậu rất ít khi đi dạo phố, rất ít tiếp xúc với người khác. Gia Minh hấn... Cũng không quan tâm nhiều đến cậu.”

“Ồ... Hấn...”

Trong bóng tối, đôi mắt trong suốt của nàng đột nhiên mất đi tiêu cự, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng, trái tim nàng đập rất nhanh, qua một lúc ánh mắt mới trong suốt trở lại, tay phải hơi nghiêng, thuốc tủy được rót chính xác vào trong bình thủy tinh:

“Thực ra mình tới đây là để lời Cổ quân xuống nước.”

“Ừ?”

“Nếu không phải vì Cổ quân dạy mình thì có lẽ... Bù La Gia cũng không xem hấn là kẻ địch, cũng không có... chuyện Chư Thành Vô Niệm đến đây...”

“Thiên Vũ quân đương nhiên cũng hi vọng mình làm như vậy, nhưng mà mình... Mình chỉ... Mình...”

Đôi môi hé mở, trong chốc lát dường như nàng không tìm được từ ngữ thích hợp. Ánh mắt Sa Sa đảo qua, nhẹ nhàng cắn môi dưới:

“Chuyện đó... Huân, cậu thích Gia Minh sao?”

“Mình không xứng...”

Không có bao nhiêu do dự, Huân đáp mà không chớp mắt chút nào. Không ngờ được nàng sẽ nói nghiêm trọng như vậy, Sa Sa hơi khó xử, sau đó nở nụ cười:

“Ha hả, mình chỉ cảm thấy... Chỉ cảm thấy cậu. Ừ... Tên kia cũng không phải nhân vật lớn gì, có gì mà xứng với không xứng, ha hả... Mình xem xem có ai đến đây không.”

Nàng nói xong liền xoay người bỏ đến bên cửa sổ, nằm ở đó nhìn cẩn thận một lúc lâu, khi quay đầu lại lại thấy Huân đưa một quả lựu đạn tới, nàng không khỏi sợ hết hồn:

“Ặc, cái này...”

“Cách dùng rất đơn giản, kéo chốt này ra, trong khoảng cách gần thì không ai có thể sống sót. Mình giữ lại một quả... Khi có chuyện gì thì mình sẽ chắn trước mặt cậu, nếu như mình không bảo vệ được cậu, không thể trốn thoát được thì dùng nó.”

Tiếng Trung không lưu loát lắm và khẩu âm của Huân khiến người ta có cảm giác lúc này giọng nàng lạnh nhạt tựa như đang nói về một chuyện nhỏ bé không đáng kể.

“Dùng để bọn họ uy hiếp được hần, được không?”

***** Đẩy cửa ra, tâm tình mập mạp khá phức tạp.

Đã chuẩn bị tâm tình chạy trốn sau khi giết người, dọc đường tới đây hần trốn trốn tránh tránh, không gặp ai cả, song toàn trường lúc này khiến người ta có cảm giác tương đối kỳ dị. Tiếng nhạc vừa rồi đã dừng lại, tiếng còi cảnh sát truyền đến từ thật xa dường như chưa lúc nào ngừng nghỉ, tiếng đoàn đoàn thanh thoảng vang lên khiến hần có cảm giác rất xấu, hần còn nhìn thấy một dãy nhà nhỏ sụp đổ đang cháy bùng bùng, mặc dù một mục cố ý tránh né song suốt dọc đường lại không gặp một ai cả, chuyện này cũng không khỏi hơi kỳ dị. Càng kỳ dị hơn chính là, có đôi lúc hần thậm chí còn cảm thấy rất nhiều ánh mắt đang âm thầm nhìn chằm chằm vào mình khiến toàn thân hần nổi da gà.

Hần nào biết rằng, người còn ở trong trường học lúc này nếu không phải bị tập trung tại khu dạy học thì chính là phân tán ra để ẩn nấp, có gần hai mươi tên lính đánh thuê đang lùng tìm khắp nơi, trong đó có mấy người đã bị giết, lúc này không đụng phải bọn họ thì chỉ có thể nói là vận may của hần rất tốt. Mà trong số những người đang ẩn nấp kia, dọc đường có ít nhất hai người phát hiện ra một tên mập mạp đang lén lén lút lút, bởi vì không có ai biết hần, hơn nữa khoảng cách lại khá xa nên cũng không có ai gọi hần, đó cũng là nguyên nhân tại sao hần lại cảm thấy có người đang nhìn chằm chằm mình.

Bởi vì cảm thấy kỳ quái, hắn hầu như theo bản năng đi tới khu giáo viên ở có ánh đèn khá dày đặc. Còn chưa bị bọn lính đánh thuê phát hiện, hắn thấy được một khu nhà ở hai tầng, hắn né tránh cửa sổ, đứng là rất quý dị, một người cũng không có, một căn phòng trong số đó thậm chí còn chưa đóng cửa. Sau khi nhìn thấy bên trong có một tủ quần áo lớn, hắn lập tức đi vào, rồi không lâu sau lại chán nản đi ra - rất rõ ràng, người ở nơi này là một người gầy.

Mò tới căn phòng thứ hai, hắn rất may mắn khi tìm được nguyên bộ đồ dùng mình có thể dùng được, quần áo khá vừa người, thậm chí ngay cả quần lót cũng có, hơn nữa còn tìm được nước hoa dùng cho nam giới hắn cần, chỉ là trên đợc đường đến đây đều rất ly kỳ, đồ đạc trong phòng khá hỗn loạn, dường như có người ngoài hành tinh hoặc quỷ quái đến đây quấy rối, sau đó chỉ trong một đêm tất cả mọi người đều biến mất.

Mang theo đủ loại suy đoán và lo sợ không thể tưởng tượng nổi, hắn nhanh chóng cởi quần áo, suy nghĩ thêm một lát, hắn cởi luôn cả quần lót ra, cảm nước hoa lên xịt liên tục lên người mình. Thời tiết mùa đông khiến hắn lạnh đến run rẩy, nhưng muốn qua mặt đợc cảnh sát thì không thể để lại chút dấu vết nào, hắn quyết định thiêu hủy toàn bộ quần áo có mùi của mình, hắn cũng không hiểu quá rõ phương pháp điều tra của cảnh sát, vì vậy phải càng thêm cẩn thận - đáng tiếc không có thời gian, nếu không hắn còn muốn tắm nữa, bởi vì nghe nói chỉ cần qua nước thì cho nghiệp vụ sẽ không thể đánh hơi đợc.

Xịt xong nửa người trên, đang tiếp tục mãnh liệt xịt nước hoa vào giữa hai chân thì một tiếng rầm vang lên, cửa đột nhiên bị đập tung ra, có người dùng loại tiếng Trung quái dị quát lên:

“Không đợc động đây!”

Mập mập ngẩng đầu lên, tư thế cứng ngắc tại chỗ, mà bóng đen mang súng đang đứng ở cửa cũng ngơ ngẩn nhìn tên mập mập trần truồng đang mãnh liệt xịt nước hoa vào hạ thân của mình này.

Hai người đứng đó mắt to trừng mắt nhỏ hai giây, vẫn là bóng đen cầm súng đang đứng ở cửa kịp phản ứng lại, hắn đứng đưa họng súng cảnh giác nhìn khắp trong phòng xem còn có ai khác hay không, sau đó chậm rãi bước về phía mập mập, về mặt rất nghi ngờ.

Cùng lúc đó, trong bụi cỏ ở phía trước căn phòng này hai mươi mét xuất hiện hai bóng đen, bọn họ đang đi qua nơi này. Ánh mắt thoáng nhìn qua. Gia Minh giờ khẩu súng có ống giảm thanh lên, siết cò.

Một tiếng “chiu” nhỏ vang lên, mập mập thấy đợc cảnh tượng quý dị nhất, ghê tởm nhất, kinh khủng nhất, và cũng là khó hình dung nhất trong cuộc đời này, ngay trước mắt hắn, nửa cái đầu của người nọ nổ tung tựa như một quả dưa hấu bị đập vỡ, đầu đạn xẹt qua đỉnh đầu hắn, tóc, mảnh vụn của đầu lâu hỗn hợp với vô số chất lỏng sệt sệt văng đầy lên mặt, lên cổ hắn. Sau đó thân thể kia đổ về phía hắn, hắn gơ tay ra đỡ theo bản năng, vừa vận dụng vào đầu người nọ, đôi tay lập tức dính đầy máu thứ ngọc ngậy ghê tởm...

Cô...

Ác...

“A...”

Tiếng thét kinh người xé rách bầu trời đêm yên tĩnh, con người mập mập lòi ra đôi tay quơ quơ, sau đó từ cửa lao ra ngoài tựa như một chiến xa (xe

chiến đấu)! Vừa điên cuồng chạy vừa liều mạng la hét.

Vốn dĩ bị tiếng hét này làm giật nảy mình, Gia Minh định thuận tay nã thêm một phát súng nữa, chỉ là nhìn thấy một tên mập mạp trần truồng lao ra ngoài, hai người đang núp trong bụi cỏ cũng ngáy ngẩn tại chỗ. Nhìn hấn chạy càng ngày càng xa, rất lâu sau Đông Phương Lộ mới ấp úng hỏi:

“Đây... Đây là có chuyện gì?”

“Rất rõ ràng, một người đàn ông... Ặc, đang trần truồng chạy...”

“Ặc, chuyện này... Tôi cũng thấy, nhưng tại sao lại là lúc này...”

“Trong phòng có hai người đàn ông, rất rõ ràng... Người bị tôi bắn vỡ sọ bị đồng tính luyến ái, đây là một vụ hiếp dâm... Rất nhiều lính đánh thuê đều quan hệ đồng giới. Trần Cô Hạ không nói cho cậu biết sao?”

“Ừ... Không có...”

“Cậu nên học hỏi để tăng thêm nhiều kiến thức hơn...”

“Ặc...”

ẢN SÁT

Phẩm Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 207

Cô Ta Đến Rồi

Đi vào trong phòng, Chư Thần Vô Niệm cầm trong tay một cuộn băng nhạc vừa mới tìm được, ông nói điện thoại trên bàn vang lên tiếng xin chỉ thị đại loại là “có giết hay không...”. Thân Khắc đứng bên cửa sổ dùng ống nhòm quan sát tình huống dưới quảng trường nhỏ.

“Chuyện gì vậy?”

Đối với hắn, mục đích chủ yếu khi tới đây là để giết Gián Tố Ngôn, nếu có thể thuận tay giết luôn Trần Cô Hạ thì đương nhiên là không còn gì tốt hơn, tất cả chuyện còn lại đều giao cho những người khác chịu trách nhiệm. Hắn thuận miệng hỏi một câu, chỉ thấy Thân Khắc bỏ ống nhòm xuống, quay lại nhìn hắn nói:

“Có một tên mập mập đang trần truồng chạy ở bên dưới.”

“Ồ... Là loại tao yêu thích sao?”

Lời như vậy đương nhiên là không có ai tin. Chư Thần Vô Niệm thuận miệng trả lời rồi đến bên cửa sổ cầm ống nhòm lên nhìn, sau đó hắn lập tức sững sờ.

“Oa, thật sự là có một tên mập mập... Thật là hào phóng, dưới thời tiết như thế này...”

Sự khâm phục thể hiện rõ ràng qua lời nói.

“Rất có thể người này chính là con mồi để thu hút sự chú ý của chúng ta, trên mặt và thân thể hắn dính đầy thứ gì đó...”

“Nhìn qua có vẻ nhầy nhầy, lại là ở trên mặt, mày đúng là thằng Thái Lan cô lậu quả vẩn... Dựa theo cách nói của người Nhật Bản chúng tao, đó gọi là bắn lên mặt...”

“Ít nhất có một nửa là máu.”

“Đương nhiên là máu, lượng lớn như vậy vừa nhìn đã biết là XXX rất nhiều lần, nếu như là mày, liên tục XXX, cuối cùng phun ra chắc chắn cũng đều là máu...”

Nhìn bộ dạng quan sát cẩn thận của Chư Thần Vô Niệm, trong chốc lát Thân Khắc cũng không biết nói gì, yên lặng nghe những lời khâm phục của hắn.

“Đây chính là tình yêu nha, có thể vì tình yêu mà không chỉ quên tình, thậm chí còn quên rất nhiều máu, ít nhất có một bên là người rất mãnh liệt, quả là tình yêu đồng tình vẫn bền vững hơn một chút. Bắn tia...”

Khoé miệng nhếch lên nụ cười khó tả, Chư Thần Vô Niệm cảm ống nghe lên.

“Bất kể có phải vì để thu hút sự chú ý của chúng ta hay không, giết hẳn trước rồi tính sau... Để hẳn được chết vì tình yêu đi.”

Sau một khắc, tiếng súng vang lên.

***** Trong đêm đông gió lạnh, mập mạp vẫn trần truồng chạy rất nhanh nhẹn và dũng mãnh.

Trên lầu năm của khu kí túc xá ở bên trái, choang một tiếng, cửa sổ thủy tinh vỡ vụn, máu tươi vẩy trên mặt đất, ở trên nóc một dãy nhà khác, một người mang theo súng bắn tia ngã xuống phía dưới, đương nhiên trước khi rơi xuống đất thì hẳn đã mất mạng rồi.

Sau giây lát yên lặng, tiếng súng kịch liệt đột nhiên vang lên, hoả lực của hơn mười người nhắm thẳng vào góc một toà nhà. Chư Thần Vô Niệm nở nụ cười:

“Có cao thủ tới, chăm sóc hẳn cẩn thận!”

Sau một khắc, tiếng thủy tinh vỡ vụn vang lên, từ phòng phát thanh bên trái lễ đường cao chòm bốn tầng lầu này, Chư Thần Vô Niệm thậm chí trực tiếp phá vỡ cửa sổ nhảy xuống.

Gió lạnh ùa vào, T hân Khắc theo bản năng bước tới, thò đầu ra ngoài nhìn, tốc độ rơi xuống của Chư Thần Vô Niệm đột ngột giảm xuống ở giữa không trung rồi hạ xuống đất an toàn, sau đó hắn dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới nơi đang bị hoả lực bao phủ.

Gió thổi qua, tư thế chạy bộ của Chư Thần Vô Niệm có vẻ hơi quái dị nhưng tốc độ lại nhanh nhẹn đến khác thường, trong nháy mắt hắn đã chạy đến bên bồn hoa ở phía trước, bật người nhảy lên bậc thềm cao hơn hai thước rồi chuyển qua khúc quanh ở bên cạnh. Tuy rằng động tác của hắn nhanh chóng lưu loát nhưng những lính đánh thuê này cũng có thể làm được như vậy, chỉ là nếu quan sát kỹ càng thì sẽ khiến người ta có cảm giác vô cùng quái dị, dường như thỉnh thoảng luôn có một người vô hình nào đó đẩy hoặc kéo hắn lại một chút, điều chỉnh thân thể của hắn đến tư thế tốt nhất.

Vệt sáng từ ống phóng rốc két xẹt qua bầu trời đêm, nơi vốn đã bị đầu đạn điên cuồng chà đạp kia lập tức nổ tung, ngọn lửa bốc lên cao tới ba mét, đá vụn bay tán loạn, chỉ là người có thể dễ dàng tìm ra vị trí của hai tên bắn tia trong đêm tối thì đương nhiên sẽ không đứng nguyên tại chỗ sau khi nổ súng xong. Theo sát Chư Thần Vô Niệm, mấy tên lính đánh thuê đánh bọc tới.

Lúc này Chư Thần Vô Niệm đã chạy đến sát bên khu nhà, hắn nương theo tốc độ cao để nhảy lên, bám vào một ống nước bên cạnh bức tường rồi bật mình lên sân thượng của lầu hai, sau đó lại đập mạnh vào lan can bên sân thượng, tiếp tục bám vào ống nước để nhảy lên tầng thượng.

Đưa tay ra sau lưng rút hai khẩu MP5 ra rồi đi đến sát bên bờ của tầng thượng, song vừa định nhô đầu ra xem tình hình ở bên dưới thì cảm giác nguy hiểm chợt ập tới, hắn theo bản năng dừng bước, mái hiên ở phía trước nổ tung, đầu đạn từ súng bắn tia gần như xẹt quá sát trán hắn bay thẳng lên bầu trời

đêm, gạch vữa vỡ vụn đập vào mặt đau rát.

Sau một khắc, hắn không chút do dự nhảy xuống dưới.

Tia lửa loé lên từ hai tay, hắn điên cuồng xả đạn về phía một gian phòng bên phải, cho dù nhảy từ trên tầng thượng của lầu hai xuống nhưng khi rơi xuống đất hắn cũng chỉ quay cuồng rồi lăn vào một bụi cỏ mà không bị chút thương tích nào. Cùng lúc đó, đám lính đánh thuê cũng đã lao về phía bên này.

Tiếng chiến đấu kịch liệt lại vang dội dưới bầu trời đêm ***** Sóng chấn động hỗn loạn, đầu đạn bay ngang, gạch vữa vỡ vụn văng tung toé, vô số đồ vật bị xoắn thành mảnh nhỏ, nơi nơi tràn đầy nguy hiểm. Đông Phương Lộ cúi người xuống thấp nhất có thể, bám sát theo bóng dáng đang đi ở đằng trước, ẩn nấp, trốn tránh đám lính đánh thuê đang đuổi theo ở phía sau. Lần đầu tiên tự mình tham dự đến cuộc chiến đấu thế này, hắn thực sự có cảm giác không hít thở nổi.

“Phía trước là khu dạy học, phần lớn mọi người đều bị nhốt ở bên trong, người của bọn họ không đủ nên chỉ có thể canh gác ở các cửa ra vào quan trọng, nếu Đông Phương Uyên không bị nhốt ở bên trong thì có thể đang bị nhốt ở mấy khu nhà khác. Vừa rồi Chư Thần Vô Niệm ở phòng phát thanh, nghĩa là rất có thể nàng đang bị giam tại lễ đường...”

Nấp ở một bên, Gia Minh thuận tay ném khẩu súng bắn tia cho Đông Phương Lộ, sau đó rút hai khẩu súng lục giắt bên hông ra, lạnh lùng nhìn sang:

“Tôi đưa cậu đến đây, cậu giúp tôi giữ bí mật, cậu nghĩ sao?”

“Ừ...”

Hít sâu một hơi, Đông Phương Lộ gật đầu.

“Tôi sẽ giữ kín bí mật này.”

“Rất tốt, có vẻ như chúng ta đã tìm được tiếng nói chung.”

Gật đầu, Gia Minh đứng lên.

Đối mặt với rừng súng mưa đạn, hắn giơ súng lên, siết cò.

Xuyên qua hai tấm cửa sổ, cách đó mười mấy mét, trên trán hai tên lính đánh thuê vừa vọt lên xuất hiện hai lỗ máu. Động tác siết cò còn chưa kết thúc thì hắn đã lăn trên mặt đất, ngay sau đó lại một tên lính đánh thuê ngã gục, một tên khác vừa nhay ra thì cánh tay đã xuất hiện hoa máu. Trong chớp mắt, bọn lính đánh thuê vừa xông tới đã chết gần một nửa, những kẻ còn lại vội vàng né tránh khắp nơi. Có đôi khi hỏa lực mạnh cũng chỉ đại biểu cho sự huyền ảo, để trở thành một đội ngũ chuyên nghiệp nhất, bọn họ càng phải dựa vào thực tế để cân nhắc thực lực của đối phương.

Trong nháy mắt hai khẩu súng xả hết đạn, băng đạn rơi ra, còn chưa chạm xuống đất thì hai băng đạn khác đã được lắp vào. Đông Phương Lộ đang lén lút rời đi ở cách đó không xa, tận mắt thấy kỹ năng dùng súng thần kì như vậy, gần như là trong khoảnh khắc khi Gia Minh vừa xuất hiện thì tiếng súng của những người khác đã hoàn toàn tắt ngấm, hắn chỉ nghe nói một người có được năng lực như vậy, đó là kỹ năng áp chế hỏa lực của vua sát thủ Nguyên Lại

Triều Sang.

“Bây giờ... Cậu từ phúc cho mình đi...”

Quay sang bên này nhìn hấn một lần, sau đó Gia Minh biến mất tại một góc tối.

Một đám lính đánh thuê đuổi theo sát về phía bên này.

Nói đùa gì vậy... Lao vào một góc tối khác. Đông Phương Lộ nắm chặt khẩu súng trong tay, sắc mặt tái nhợt, chân tay luống cuống. Từ nhỏ hấn đã rất có thiên phú với mọi việc, từ những việc như kinh doanh, dùng người, quản lý đều nhận được vô số khen ngợi, nhưng trên chiến trường thì hấn vẫn chỉ là một kẻ non nớt không có chút kinh nghiệm nào. Trong chớp mắt, sự áp bách của tứ vong từ bốn phương tám hướng ập tới...

Nhưng... Tại sao lại chỉ đuổi theo mình...

Trong khi Đông Phương Lộ đang khóc không ra nước mắt, giọng nói hung phấn khó có thể kiềm chế của Chư Thần Vô Niệm cũng vang lên trong điện thoại:

“Áp chế hoá lực, thực lực như vậy... Là cô ta đến rồi...”

***** Ông ông ông ông ông ông...

Âm thanh như tiếng muỗi vo ve từ bốn phía truyền đến quanh quần trong đầu, dường như còn nghe được tiếng súng, tiếng người quát tháo nhưng lại không cách nào xác định rõ được, nàng nằm co quắp trong góc chứa đầy đồ vật hỗn tạp, toàn thân không có chút sức lực, bức tường lạnh như băng khiến nàng cảm thấy vô cùng khó chịu, trán rất nóng nhưng toàn thân lại cảm thấy rất lạnh, từ cổ trở xuống, hạch bạch huyết dường như đều căng phình lên rất khó chịu. Cuối cùng bệnh lại tái phát, trong lòng nàng tự hiểu.

Trong tầm mắt, ánh sáng quét qua quét lại, cố gắng lắm mới tập trung được tinh thần, rốt cuộc nàng cũng có thể thấy được y tá họ Lý, lúc này cô ta đang dẫm lên một đồng hồ đặc vuran đầu lên cửa sổ thông gió để nhìn ra ngoài. Một lát sau, tiếng ồn ào ở bên ngoài có vẻ càng kịch liệt hơn, Lý Văn Tú vội vàng trở lại ngồi xuống bên cạnh nàng, đầu tiên là dùng vải bạt trùm lên người cả hai, sau đó mới đưa tay sờ lên trán lạnh như băng của nàng:

“Tôi đã nói cô nên đến bệnh viện từ sớm, bệnh thận tổng hợp rất ngoan cố, hơi sơ xuất một chút là sẽ tái phát... Nếu cô chịu đi bệnh viện từ sáng sớm thì bây giờ đã không bị nhốt ở chỗ này.”

“Nếu vậy... Coi như đáng đời tôi đi...”

Gục đầu lên bức tường lạnh lẽo, Nhã Hàm gượng cười, đến khi Lý Văn Tú giải thích rằng mình không có ý đó thì nàng mới yếu ớt hỏi:

“Cô Lý, bên ngoài có chuyện gì vậy?”

“Vẫn không rõ ràng lắm, vẫn còn có người đang lục soát. Vừa rồi... Ặc, có một tên mập mạp trần truồng vừa la hét vừa chạy về phía bên này, sau đó bắt

đầu đánh nhau, tôi không biết có nên nhân cơ hội trốn ra ngoài hay không...”

“Xin lỗi đã làm liên lụy đến cô...”

“Không có, tôi biết tên diên đang nghêu ngao trên loa phát thanh kia, khi còn ở Nhật Bản tôi đã phá hỏng chuyện của hắn, có lẽ mục đích tới đây lần này của hắn cũng vì giết tôi, là tôi làm liên lụy đến cô mới đúng. Chẳng qua... Tiểu thư Giản Tố Ngôn là bạn cô, cô ấy sẽ đến cứu cô... À...” Vừa nói ra mấy lời này. Lý Vân Tú lập tức khó xử ngậm miệng lại, mặc dù mình thuộc về Viêm Hoàng Giác Tinh nhưng cũng không có bao nhiêu người biết, mà mình lại không phải người làm về phương diện kia thì tại sao có thể biết được cái tên Giản Tố Ngôn... Nguy rồi, phải giải thích thế nào đây.

Chỉ là lúc này Nhã Hàm cũng không hề phát hiện ra điều gì không đúng, nhớ đến chuyện giữa mình và Gia Minh, nàng nhắm mắt lại, nước mắt tràn ra khoé mi.

“Chúng tôi cãi nhau...”

Rất lâu sau nàng mới nghẹn ngào nói.

Bầu không khí trở nên trầm lắng, đột nhiên, tiếng mở cửa vang lên...

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 208

Huyết Sắc Gia Niên Hoa

Tiếng súng không ngừng vang lên ở phía sau, nhớ lại những thứ đã được huấn luyện, hần liên tục chạy zích zắc, lách qua một cái cửa sổ nữa, hần trốn ở phía sau tiện tay nỏ hai phát súng, vết thương trên tay do đá vụn bắn vào đau rát, hần dừng lại một lát, đối mặt với thực tế là mình vẫn còn sống, hần cảm thấy rất nghi ngờ và may mắn mà lúc này lại phát hiện hỏa lực từ phía sau có vẻ ít đi rất nhiều, hoặc là nói căn bản chỉ có một hai người đuổi theo từ phía sau.

Lẽ nào đều bị mình tiện tay bắn chết rồi?

Đây là một thế giới thực tế, trước đây khi Trần Cô Hạ dạy hần cùng thỉnh thoảng nói đến một số tin đồn vụn vặt thú vị, trong một số ví dụ đặc thù, đúng là có tình huống vận may có thể áp đảo tất cả, mấy tên tay chân nhai nhép lại có thể giết chết ông trùm một cách khó hiểu. Chẳng qua, trong thế giới vài vài tỷ người, vài chục năm chưa chắc đã xuất hiện một lần kỳ tích. Đông Phương Lộ vốn sống rất có lý trí đương nhiên không có lý do gì để cho rằng mình sẽ có được may mắn như vậy. Quả nhiên, một lát sau, tiếng súng tắt hẳn, tiếng bước chân dần tới gần nơi này.

“Tôi nghĩ không cần thiết phải ẩn nấp... có ý giả bộ chật vật, có ý nhường, nếu tôi không hiểu sai thì cô định một mình khiêu chiến tôi sao? Không, hoặc là nói tiếp nhận khiêu chiến của tôi... A, thực ra cô có giết hết bọn họ cũng không sao, tôi và bọn họ cũng không quen thuộc lắm...”

Rốt cuộc là hần đang nói gì vậy...

“Tại Bùi La Gia ở Nhật Bản có hai người tôi rất khâm phục, một người là Nguyên Lại Triều Sang, năng lực ở khắp mọi mặt của hần đều rất cân bằng, tôi từng đấu với hần một lần, rõ ràng là có vẻ như trên mọi phương diện tôi đều chiếm ưu thế nhưng đến cuối cùng tôi lại không thể không thừa nhận thất bại. Người thứ hai là Đại Nội Trưởng Đốc hợp tác với hần hầu như đã rèn luyện thân thể đến cực hạn của con người, đặc biệt là sự linh hoạt và tốc độ, thân thủ của hần khiến người ta phải thán phục, tôi cũng từng đấu với hần vài lần, lợi dụng dị năng, tốc độ của tôi rõ ràng là có thể vượt qua hần nhưng đến cuối cùng trái lại lại thua vì tốc độ quá nhanh. Rõ ràng là một người bình thường nhưng lại rèn luyện thân thể đến mức không thua kém bất kỳ người có dị năng nào... Từ đó trở đi, tôi quyết định quên đi đi năng của mình, sau đó lại đánh một trận với hần chỉ là trước khi kịp làm điều đó thì hần đã chết...”

“Cho nên lần này tôi từ Nhật Bản đến đây, mặc dù rất mạo muội nhưng tôi cũng biết, nếu không dùng phương pháp này thì căn bản không thể khiến cô xuất hiện được... Trần Cô Hạ không quan trọng, về phần cô gái tên Lý Vân Tú kia, cho dù cô ta đã từng lừa tôi một lần khi còn ở Nhật Bản nhưng tôi cũng không đến đây vì cô ta, tôi chỉ hi vọng có thể xác minh xem tu vi của mình đã đạt đến trình độ như mong đợi hay chưa... Ồ, mặc dù cô đã biết thân phận của tôi nhưng nếu là trong trường hợp chính thức mà thân thánh thể này, tôi nghĩ tôi vẫn nên tự giới thiệu một lần. Chào cô, tôi là Chư Thần Vô Niệm...”

Niệm con mẹ ngươi, ta không phải Hoa Tulip chó má gì đó, ngươi nhận lầm người...

“Xin chỉ giáo nhiều hơn...”

Lời nói lạnh nhạt phiêu đảng trong không khí, có lẽ nhưng kẻ điên đều có điểm tương tự nhau, lúc này Đông Phương Lộ chợt phát hiện giọng nói điên cuồng mà tinh táo của Chư Thần Vô Niệm rất giống với cách Gia Minh nói chuyện với mình giữa rừng sủng mưa đạn. Còn chưa kịp suy nghĩ nhiều thì trong chớp mắt, cùng với một tiếng âm vang lên, bức tường sau lưng vỡ tung ra.

Mạnh mẽ lao về phía trước, gần như đồng thời với hành động này của hắn, lại một tiếng rầm vang lên. Đông Phương Lộ vội vàng quay đầu lại, một cái bàn phá nát cửa sổ bay tới, hắn vội vàng giơ tay tai lên đỡ. Chư Thần Vô Niệm vọt sang, chiếc bàn lớn bị đá thành mảnh vụn bay đầy trời.

Bị chiếc bàn lớn đập vào khiến Đông Phương Lộ lập tức cảm thấy hai tay đau đớn như bị gãy lìa, thân thể hắn nương theo lực lượng đó bay ra ngoài, một nửa là do quán tính, một nửa là do thân thể mất khống chế. Chẳng qua, lui lại phía sau như vậy cũng không tranh thủ được bao nhiêu thời gian, Chư Thần Vô Niệm đã lao tới như hình với bóng.

Giơ tay lên đỡ theo bản năng cũng chỉ khiến cảm giác đau đớn trên cánh tay càng thêm sâu sắc, gần như trong chớp mắt, bụng hắn trúng một quyền, cánh tay bị trúng bốn quyền liên tiếp ở cùng một chỗ, gần như đã sắp gãy lìa ra, quyền tiếp theo, má phải không có chút phòng ngự nào lại linh trọn một cú nặng nề.

Rầm một tiếng, Đông Phương Lộ bay lên.

Máu tươi từ da dầy trào ra khiến hắn tinh táo lại một chút, chân trái mất đi thăng bằng mượn lực đá về phía đầu Chư Thần Vô Niệm, song chi trong khoảnh khắc này, chân trái hắn linh một cú khuỷu tay mãnh liệt, lồng ngực trúng một cú đá, thân thể bay ngược về phía sau.

“Mày không phải Gian T ổ Ngôn...”

Trong bóng tối, giọng nói của Chư Thần Vô Niệm tuy lạnh nhạt nhưng lại ẩn chứa sự giận dữ khó nói hết được. Máu tươi phun ra, Đông Phương Lộ rơi xuống mặt đất, giãy dụa một lát nhưng vẫn không thể đứng lên, trơ mắt nhìn Chư Thần Vô Niệm từ từ tiến tới, rút khẩu súng trên người ra.

“Nếu như vậy, mày nên... Ồ...”

Còn chưa nói xong thì Chư Thần Vô Niệm đã dừng lại, sau đó bay vọt về phía sau như u hồn, sau mấy lần dịch chuyển đã quay trở lại gian phòng lúc trước hắn đứng. Cùng lúc đó, tiếng súng máy vang lên, trong bóng tối, đầu đạn đuổi theo sát thân thể Chư Thần Vô Niệm, sau đó người cầm súng máy kia chạy đến bên người Đông Phương Lộ.

“A...”

Đề nên cảm giác ngai ngái trong cổ họng, lại giãy dụa thêm mấy lần nữa, rốt cuộc Đông Phương Lộ cũng lắc lư đứng lên được. Cùng lúc đó, người đang đứng trước mặt hắn cũng siết cò súng quét ngang bắn về phía trước. Một lát sau đạn bắn hết, Chư Thần Vô Niệm từ sau một bồn hoa hung mãnh lao tới, hai bóng người va chạm với nhau, người cứu Đông Phương Lộ kia lui về phía sau hai bước. Chư Thần Vô Niệm cũng mượn lực bay ra ngoài, rơi xuống mặt đất lăn lộn mấy vòng khiến tro bụi bay mù mịt.

Cơn gió kỳ dị thổi qua khiến tro bụi tán hết, Chư Thần Vô Niệm đang ngồi xồm xuất hiện trước mắt, một tay hấn chống đầu gối, cánh tay còn lại vung vẩy trên không trung, khoẻ miệng lộ ra nụ cười khát máu.

“Rất tốt, cuối cùng cũng có chút thú vị...”

Ánh đèn từ rất xa vẫn quét qua, trong gió đêm khô hanh, người bên này vút khẩu súng trong tay xuống, bước lên một bước bày tư thế nghênh chiến...

***** Tiếng mở cửa khá thô bạo, không lâu sau, một tiếng rầm vang lên, rõ ràng khóa cửa đã bị đối phương dùng cách thô bạo phá hỏng.

Dự cảm xấu dâng lên từ đáy lòng, Lý Văn Tú nín thở, lo lắng nhìn sang Nhã Hàm ở bên cạnh, chẳng qua lúc này Nhã Hàm đã cực kỳ suy yếu, co quắp ngồi ở đằng kia, cũng không thể phát ra bao nhiêu thanh âm nữa. Đây là một gian phòng chứa đồ rất lớn của trường học, lúc trước hai người bỏ tới đây theo đường ống thông khí, lúc này đang trốn dưới tấm vải bạt bản thiu, cũng chỉ có thể yên lặng hi vọng đối phương sẽ không lật tung nơi này lên.

Toàn bộ căn phòng bị lục lọi một lần.

Chi là rõ ràng vị thần may mắn đã không đáp lại khẩn cầu của Lý Văn Tú, sau khi mở cửa, tiếng loảng xoảng bắt đầu vang lên. Mặc dù chỉ có một người nhưng lại như đang lục soát với quy mô lớn, mấy chiếc ghế bị đá văng trên mặt đất, đồng hồ vật hỗn tạp bị lật tung. Một lát sau, tiếng chuột đột nhiên vang lên trong phòng. Lý Văn Tú theo bản năng bịt chặt miệng mình, tay kia thì bịt miệng Nhã Hàm, ngay sau đó tiếng súng đoàn đoàn vang dội trong gian phòng chứa đồ, đến khi thấy rõ ràng đó là con chuột, người kia mới dùng thứ ngôn ngữ mà Lý Văn Tú không hiểu mắng một câu.

Hình như là tiếng Thái...

Trong lòng nghĩ như vậy, tiếng lục soát bên ngoài vẫn vang lên, dần dần đến gần đây. Chừng năm phút sau, người nọ ồ một tiếng như phát hiện ra thứ gì đó, sau đó hấn đạp lên đồng hồ hỗn tạp đi thẳng về phía này. Tinh thần Lý Văn Tú căng thẳng, nằng chọt hiểu rõ cuộc mình đã bỏ sót thứ gì.

Vết chân do mình dẫm lên đồng hồ vật để nhìn ra ngoài qua cửa thông gió làm sao có thể giấu diếm được những người này.

Toàn thân căng thẳng, bầu không khí như đông lại. Lý Văn Tú lên lút đưa tay rút một con dao phẫu thuật ở ngang hông ra, giấu vào trong tay áo. Sau một khắc, tấm bạt bị lật ra, hai bên rút cuộc cũng đối mặt với nhau.

“Đi ra!”

Chi hòng súng thẳng vào hai người, người nọ nói bằng loại tiếng Trung ngược ngệu, đến khi thấy rõ khuôn mặt Nhã Hàm, người nọ mím cười lấy điện thoại ra nói một tràng bằng tiếng Thái, sau đó bên kia cũng có hồi âm. Đến khi người này nói “đi ra” lần thứ hai thì Lý Văn Tú mới bắt đắ đờ Nhã Hàm đứng dậy, khản trương nhìn hấn.

Đeo khẩu súng lên người, người nọ lấy hai chiếc còng tay ra, đầu tiên là còng hai tay Nhã Hàm về phía sau, sau đó lại bắt Lý Văn Tú xoay người lại, muốn còng tay nằng. Tay phải Lý Văn Tú chọt động, ánh sáng lạnh, loé lên, sau đó nằng xoay người lại cầm dao phẫu thuật đâm tới.

Thủ đoạn không chuyên nghiệp, tốc độ cũng không nhanh, tên lính đánh thuê kia tùy ý lui về phía sau rồi đá bay Lý Vân Tú ra ngoài. Thân thể nàng dựng vào bức tường, còn chưa kịp phản ứng thì đối phương đã xông lên chộp lấy tay phải của nàng rồi bẻ quặt ra sau lưng, keng một tiếng, con dao phẫu thuật rơi xuống đất.

“A... A...”

Cánh tay bị vặn ra sau lưng vô cùng đau đớn, Lý Vân Tú không tự chủ được quỳ rạp xuống, thân thể dán chặt vào bức tường bản thiêu, nàng giãy dụa mấy cái nhưng cũng chỉ có thể vô lực nắm lấy cổ tay đối phương, không dùng sức được thì cũng không có bất kỳ tác dụng gì.

Mắt thấy Lý Vân Tú kêu lên, Nhã Hàm suy yếu hét lên một tiếng:

“Buông cô ấy ra.”

Sau đó trực tiếp đánh tới. Nếu là bình thường có lẽ còn có chút năng lực phản ứng. Nhưng đã bị bệnh đến mức này, hơn nữa hai tay còn bị còng về phía sau, nên cú va chạm này hoàn toàn không có chút ý nghĩa thực tế nào, bị tên lính đánh thuê kia đẩy nhẹ, nàng liền ngã nhào xuống đất. Còng tay Lý Vân Tú xong, tên lính đánh thuê kia đột nhiên cảm thấy không đúng, có chất lỏng dính dính chảy xuống khoeo môi hắn.

Bất tri bất giác, trái tim đập nhanh một cách khó hiểu, hô hấp cũng trở nên dồn dập, một tay hắn vẫn giữ chặt Lý Vân Tú, tay kia theo bản năng đưa lên môi lau, đó là máu, không biết vì nguyên nhân gì mà hắn thậm chí lại chảy máu mũi.

Bất kể thế nào thì Lý Vân Tú cũng là mỹ nữ. Nhã Hàm khá ốm yếu, có vẻ lại càng phù hợp với tiêu chuẩn của một mỹ nhân mảnh mai, chẳng lẽ gần đây đã nhìn quá lâu, lúc này vừa nhìn thấy mỹ nữ đã không kiềm chế được? Tên lính đánh thuê suy nghĩ một lát rồi nhìn vết máu trên tay cười tự giễu, chỉ là khi hắn chuẩn bị dẫn người đi mới phát hiện đầu cũng bắt đầu choáng váng, toàn thân lун rẩy, tim đập như trống trận.

Tình thịch tình thịch... Rốt cuộc là chuyện gì vậy? Đột nhiên xuất hiện tình huống khác thường, bất kỳ ai cũng sẽ cảm thấy không đúng. Cùng với tiếng tim đập mãnh liệt, hắn mới giật mình phát hiện ra mạch máu trên tay cũng căng phồng lên rất đáng sợ, trong thời gian ngắn không thể biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra nhưng có lẽ bởi trực giác nhạy cảm, hắn lập tức phát hiện ra cánh tay mình đang bị Lý Vân Tú nắm chặt lại, mặc dù không biết là chuyện gì xảy ra nhưng...

Vội vàng rút tay lại, nhưng cánh tay hắn đang bị Lý Vân Tú nắm thật chặt, căn bản không thể rút ra được, hắn đá mạnh vào ngang hông Lý Vân Tú, chỉ là lúc này Lý Vân Tú dĩ nhiên lại cắn răng chịu đựng, đến khi hắn cảm khẩu súng lên muốn siết cò thì mọi việc đã muộn, dường như vào giờ khắc này, tiếng lòng căng thẳng lúc này đột nhiên nổ tung.

Nhã Hàm đang nằm trên đất yếu ớt mà kinh hãi nhìn cảnh tượng này, tên lính đánh thuê kia đột nhiên chảy máu mũi, run rẩy, sau đó hung hăng đá Lý Vân Tú một cước, đến khi cảm súng lên, đôi mắt hắn thậm chí đã đỏ sẫm như máu, gân xanh trên trán nổi lên, há miệng phun ra máu tươi.

Lắc lư mấy lần, người kia ngã rầm xuống đất. Lý Vân Tú cố gắng nhịn sự đau đớn bên hông, hờn hên đứng dậy nói, “Nhanh... Nhanh tìm chìa khoá...”

“Chuyện... Chuyện gì vậy...”

Bò tới bên cạnh tên lính đánh thuê, Nhã Hàm đã bị cảnh tượng mới vừa rồi dọa sợ đến ngây người, lúc này trên mặt, trên tay tên lính đánh thuê kia dính đầy máu tươi, tựa như tất cả các mạch máu trên người hắn đều đã nổ tung. Nhã Hàm không phải người không có kiến thức về y học, cho dù lúc này đã phát bệnh rất nặng nhưng nàng vẫn có thể tự hỏi, tình huống chết đi quý đi như vậy nàng chưa từng nghe nói đến.

Quay đầu lại nhìn Lý Văn Tú, chỉ thấy nàng vẫn đang thờ đốc kịch liệt, trên trán đầy mồ hôi hột, nhìn thi thể kia lắm bảm:

“Không ngờ thực sự có thể như vậy...”

Ánh mắt chuyển qua chiếc điện thoại, nàng mới chợt phản ứng lại:

“Không tốt, hắn đã báo cho đồng bạn của mình. Nhã Hàm, chúng ta phải lập tức chạy trốn, nhanh...”

Lao ra khỏi cửa, tiếng người đã truyền đến từ một khúc quanh, hai người vứt bỏ giày cao gót rồi chạy về một hướng khác của hành lang...

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 209

Carnival Màu Đỏ (1-2-3)

Ánh sáng từ xa chiếu tới, không gian đen tối bị chia thành hai nửa sáng tối, trong không khí truyền tới tiếng cười của Chư Thần Vô Niệm:

“Rất tốt, rất cục cũng có chút ý tứ... Trần Cô Hạ...”

“Đi.”

Không nhiều lời vô nghĩa, Trần Cô Hạ chỉ Đông Phương Lộ phát phát tay, ý bảo hấn rời đi, đối với điều này Chư Thần Vô Niệm không phản ứng gì.

Từ lúc nhỏ tới giờ, Đông Phương Lộ luôn khắc khổ rèn luyện, phải nói là cũng có chút thành tựu, thể nhưng bây giờ hấn đau đớn vô cùng, nhưng vẫn còn giữ được năng lực hành động, hấn hơi chần chừ, sau đó che ngực chạy về phía hướng của Trần Cô Hạ chi, khi quay đầu nhìn lại, thì hai thân ảnh đã giao thoa với nhau ở một chỗ.

Chư Thần Vô Niệm chủ công, Trần Cô Hạ phòng thủ, lan can đá bên cạnh luống hoa bị đập nát thành mấy khúc, Chư Thần Vô Niệm xuất thủ, làm cho những người đứng xem đều cảm thấy có chút hoa cả mắt, thật là khó có thể tưởng tượng được nếu như mình là Trần Cô Hạ, thì sẽ có cảm giác như thế nào.

Một khắc sau, Trần Cô Hạ cùng Chư Thần Vô Niệm đồng thời trúng chiêu lui ra phía sau.

Hành lang tối mờ, do lúc này đuổi theo nhau nên bây giờ có nhiều chỗ hỗn loạn.

.....

“Người không đủ nhanh, không đủ nhanh, không đủ nhanh, không đủ nhanh...”

Trong nháy mắt ngăn cản được 3 quyền như gió, quyền thứ 4 đã hung hăng đâm thẳng vào tiểu phúc, mặc dù có thể mượn lực đẩy lực, nhưng mà hấn vẫn cảm nhận được sự đau đớn vô cùng.

Cho nên hai gó của hấn hợp lại, cùng nhau ra sức đẩy quyền đầu đang điên cuồng của Chư Thần Vô Niệm ra ngoài, nhưng mà tay của hấn lại thuận tiện đẩy một vòng, đập thẳng vào đầu vai của Trần Cô Hạ, làm cho hấn lao đảo lui lại phía sau hai bước.

Không cho Trần Cô Hạ thời gian thờ đốc, công kích tiếp theo đã như gió lan tới.

“Quá chậm, quá chậm, quá chậm, quá chậm, quá chậm, quá chậm...”

Trong trời đêm, tiếng nói cười vẫn điên cuồng như cũ. Chư Thần Vô Niệm công kích như cuồng phong bạo vũ, tốc độ cao kinh người. Trần Cô Hạ ngăn cản đầu vào đây, nào là móc, bao, dầy, thỉnh thoảng có một số công kích không kịp chống đỡ, bị đánh thẳng vào người, nhưng mà thần sắc hắn không có nửa điểm biến hóa.

Lúc này ở trước mắt người xem, Chư Thần Vô Niệm như một người biểu diễn tú cầu, mau lẹ, thuần thực, thỉnh thoảng tiến công, mỗi một lần công kích hẳn đều có chuẩn bị, toàn thân biến thành một lợi khí giết người, ánh mắt người xem đôi khi còn không theo kịp động tác xuất thủ của hắn.

Gió đang thổi bốn phía, đột nhiên ngừng lại, cả người Chư Thần Vô Niệm mất đi cân đối, bị Trần Cô Hạ đánh một đòn.

“Chậm ư...”

Bịch một tiếng, Chư Thần Vô Niệm rơi thẳng xuống đất, bụi vung lên, Trần Cô Hạ không ngừng đuổi tới.

Tình thế trong nháy mắt nghịch chuyển.

Là nguyên lão cấp võ sư của Viêm Hoàng Giác Tinh, Trần Cô Hạ không chỉ am hiểu lý luận tri thức và tu vi bản thân kinh nghiệm thực chiến của hắn tuyệt đối không thể xem thường, trước kia khi còn ở Nhật Bản bị mọi người vây công trọng thương mà hắn vẫn còn có thể chạy thoát đã chứng minh thực lực của hắn.

Lúc này thương thế đã khỏi hắn tuy rằng không theo kịp được tốc độ công kích của Chư Thần Vô Niệm, nhưng mà hắn cũng không hoảng loạn, thỉnh thoảng xuất thủ đánh lại.

Nhu thuật là một môn võ học xuất phát từ Ấn Độ, nhưng lại được Nhật Bản phát dương quang đại, bắt, đá hoàn toàn là dùng nhu thắng cương. Chư Thần Vô Niệm đương nhiên hiểu được quy luật này, khi cánh tay của hắn bị chế trụ, hắn liền ra sức triển khai phản kích, nhưng mà, Trần Cô Hạ đương nhiên không bỏ lỡ cơ hội như vậy, cho nên hai người đồng thời lĩnh đòn ngã lăn trên đất.

Trên mặt đất, bụi bay bốn phía, không ngừng phát ra thanh âm bịch bịch, thân hình hai người quay cuồng, đứng từ xa nhìn lại trông như hai con cá không ngừng quẫy trên mặt nước.

Ngay cả cá khi thân hình hai người đã ngã, lực phá hoại vẫn rất kinh người, một đoạn lan can bằng đá vừa gãy lập tức bị cuốn vào, ầm một tiếng hóa thành hai nửa bay ra. Trong vòng mấy giây, thân hình hai người đã di chuyển qua một khoảng cách hơn 10 thước, hung hăng lao vào bức tường của căn phòng.

Trong trận chiến toàn lực này, một tay của Chư Thần Vô Niệm đã thành công thoát khỏi trói buộc, nhưng mà cái tay vừa thoát, cái cổ đã bị chế trụ... Trần Cô Hạ một mặt không ngừng chế trụ cánh tay của đối phương, một mặt triển khai công kích mãnh liệt, nhu thuật so đấu, sợ nhất là để đối phương có thể hoạt động bàn tay, như vậy thì chỉ có nước chịu chết.

Trận chiến nguy hiểm này mới chỉ diễn ra được hơn 10 giây, vậy mà bụi đã bốc lên mù mịt, thân hình Trần Cô Hạ đột nhiên bay ngược ra sau, một lúc sau mới đứng dậy ôm ngực, thò ra một hơi. Đối diện với hắn, Chư Thần Vô Niệm đã im lặng đứng lên, hơi có chút chật vật, tay phải cầm tay trái kéo một cái,

chỉ nghe “cách” một tiếng, đã chỉnh lại được cánh tay trật khớp của mình.

“Rất tốt, kỹ xảo rất tuyệt, thiếu chút nữa thì người giết được ta, ha ha ha ha...”

Hắn cười nhẹ, nhẹ nhàng phất phất tay, trong làn bụi bặm, gương mặt hắn trở nên như ẩn như hiện.

“Như vậy... thời gian khởi động cho nóng người đã kết thúc, để biểu hiện tôn kính với lực lượng vừa rồi của người. Kế tiếp, ta sẽ toàn lực ứng phó.”

***** Trong ánh sáng, Lý Văn Tú dẫn theo Nhã Hàm, không ngừng chạy trốn những tiếng la ở phía sau càng lúc càng gần.

Từ xa nhìn lại, trên hành lang của một căn nhà, ánh sáng đã bị tắt, đó là bởi vì đi qua chỗ nào, Lý Văn Tú đều tắt đèn, việc này không chỉ làm cho đối phương không nhận ra phương hướng của mình, mà còn tránh được súng của đối phương.

Mặc dù bị đèn đã bị tắt, nhưng bây giờ, thời gian nàng chạy trốn được cũng không còn nhiều.

Hai tay của nàng sờ phía sau, vũ khí duy nhất nàng có thể dùng bây giờ, là một con dao giải phẫu, lúc này nàng chỉ kịp cầm con dao này mà thôi, nhưng mà dưới tình huống này, nó không phải là vũ khí công kích hữu hiệu.

Nàng chỉ có một ý nghĩ là phải làm sao cho mình tiếp cận được với đối phương, lúc đó sẽ dùng con dao này, nhưng mà cách nghĩ này chỉ có thể thực hiện khi đơn độc chạy trốn, nhưng bây giờ ngoại trừ Nhã Hàm, lại còn có 2 người ở phía sau đuổi theo.

Kích phát tiềm năng của bệnh nhân, trị hết ngoại thương, đây là dị năng của Lý Văn Tú, với năng lực này, nàng có thể trở thành một bác sĩ ngoại khoa rất tốt, nhưng với loại bệnh của Nhã Hàm, nàng vẫn bất lực, nhưng mà, là một thành viên của Viêm Hoàng Giác Tỉnh, nàng đã dùng dị năng của mình để thử nghiệm giết người, lúc này chính là lần thử nghiệm đầu tiên.

Dem dị năng vô hại phát huy tới mức tối đa, trực tiếp tác động tới trái tim và não bộ, làm cho tốc độ tan vỡ của tế bào nhanh hơn kích phát hết tiềm năng, khiến cho đối phương không cách nào tiếp nhận được, dẫn tới vỡ tim, bại não mà chết.

Lần này thí nghiệm này được cho là thành công, cũng là lần đầu tiên nàng giết người, nhưng mà tình cảnh lúc này không cho phép người ta thương cảm, mặc quần áo màu trắng, nàng cùng với Nhã Hàm không ngừng chạy về phía trước.

Tiến vào trong phòng thể dục chật hẹp, sau đó lại chạy xuống hành lang của tầng 1, đúng là phải cảm ơn địa hình phức tạp của sân vận động, hai nàng mới có khả năng không cho 2 tên lính đánh thuê phía sau bắt kịp.

Khi đi qua hành lang của tầng 1, Lý Văn Tú chạy trước nghiêng đầu nhìn về khu ký túc xá cách đó không xa, đột nhiên, tiếng súng vang lên. Nhã Hàm kêu “A” một tiếng, vừa quay đầu lại, đã thấy Nhã Hàm té ngã, vốn là nàng bị bệnh tình hành hạ, nay lại chạy trốn trong một thời gian dài, ngã lần này không cách nào dậy nổi nữa.

Lý Văn Tú nắm chặt dao giải phẫu, chạy tới dìu Nhã Hàm.

Hai gã lính đánh thuê cầm súng chạy tới, hòng súng nhắm ngay vào hai người.

Chắc là vì nguyên nhân đồng bạn bị chết, hai mắt của 2 người này hiện lộ hung quang, vốn phải nổ súng, nhưng hai người này lại dùng tiếng Thái nói với nhau vài câu, một người trong đó đá thẳng vào bụng của Lý Vân Tú, làm cho nàng đau đớn ngã trên mặt đất.

Một người cầm súng đi lên dí thẳng vào đầu Lý Vân Tú, đau đớn ngẩng đầu lên, nàng nhìn thấy hòng súng đen ngòm, tên lính đánh thuê thì nhìn nàng với ánh mắt độc ác, ở sau lưng của hắn, ánh đèn của sân vận động đột nhiên chiếu lên bức tường.

Khi ánh sáng này quét qua, phạm vi xung quanh được chiếu sáng, có thể nhìn thấy một bức tranh đẹp mắt...

Đây là... bức tranh cuối cùng mình có thể nhìn thấy hay sao? Trong đầu hiện lên một ý nghĩ, vốn muốn nhắm hai mắt lại, nhưng mà đột nhiên nàng lại nghi ngờ mở ra...

Sau một khắc, không có tiếng súng nào vang lên.

Một bóng đen chắn trước ánh sáng, máu tươi bắn tung tóe!

Chắn trước luồng ánh sáng là một bóng người, trong tầm mắt của Lý Vân Tú chỉ lóe lên một cái, đã thấy máu bắn xa tận 2 thước. Dội thân hình của 2 tên lính đánh thuê ngã xuống, một người mặc áo choàng xám đứng quay lưng về phía nàng, hắn thu hồi chùy thủ. Nhã Hàm nhìn thấy người này thì đột nhiên nghẹn ngào, há miệng mà không phát ra âm thanh gì, nước mắt cũng không rơi, chỉ đứng đó.

Giản Tố Ngộn...

Ý nghĩ này xẹt qua trong đầu của Lý Vân Tú, cái tên này nàng đã được người ta nhắc tới vô số lần, tuy rằng nàng là thành viên của Viêm Hoàng Giác Tinh, chưa chính thức tiếp nhận nhiệm vụ, nhưng mà là một Dị năng giả, địa vị tương đối siêu nhiên, cho nên có thể lui tới với các thành viên khác. Với lại đám người Diệp Liên khi đứng trước một mỹ nữ như nàng, thì cũng chẳng thể giữ miệng được hoàn toàn, cho nên nàng cũng biết đôi chút.

Khoảng hơn 1 năm trước danh hiệu Hoa Tulip nổi lên, người này đã từng cứu toàn bộ thành viên của du thuyền tình mộng, dưới sự vây công của mấy trăm lính đánh thuê vẫn dấy lui được vua sát thủ Nguyên Lại Triêu Sang, đồng thời cướp được thuyền của đối phương phát tín hiệu cầu cứu, sau đó đánh nhau với đội ngũ được võ trang đầy đủ trên một hòn đảo, cứu được anh em nhà Đông Phương gia mà lông tóc không hao tổn gì, còn giết hơn 10 người của đối phương.

Người này có thể ung dung đi chuyền trong mưa bom bão đạn, có thể thoải mái đón đỡ đối phương, thậm chí có thể giết chết Đại Nội Trường Đốc trong sự vây công của Nguyên Lại Triêu Sang, bức lui vua sát thủ.

Mà quan trọng nhất là, mỗi thời khắc trọng yếu, nàng đều bảo trì được sự ung dung bình tĩnh của mình. Theo như Diệp Liên nói, thì nàng là một nữ tử hoàn mỹ, cường đại, mỹ lệ, ưu nhã, tất cả các đặc điểm đều có thể khiến cho người khác động lòng. Tuy rằng Lý Vân Tú chưa tận mắt chứng kiến, nhưng trong đầu nàng cũng nghĩ rằng, nữ tử này là một người hoàn mỹ.

Tới lúc này, nàng mới chân chính được nhìn thấy nữ tử hoàn mỹ.

Người này từ trên trời giáng xuống, dễ dàng giết chết hai gã lính đánh thuê, Nhã Hàm không kịp được nước mắt, mà “Giản Tố Ngôn” lại nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo ốm yếu của Nhã Hàm, khi hai thân hình tiếp xúc với nhau, tiếng khóc đã bật ra nơi cổ họng của nàng, kèm theo tiếng khóc là tiếng tim đập, chúng tỏ những nỗi sợ hãi, ủy khuất, chua xót khổ sở đã được phát tiết, điều này làm cho viền mắt của Lý Vân Tú đỏ lên.

Cảm giác là tương đối kỳ diệu, ở trong mắt Lý Vân Tú, thường ngày cô giáo Nhã Hàm tương đối kiên cường độc lập, ở trường học, nàng không bao giờ nhắc tới thân phận của mình, còn về những mặt khác, nàng lại có năng lực xuất sắc, cái tên Trương Nhã Hàm có thể khiến cho người khác kính phục từ trong nội tâm.

Trong công việc thì nàng tương đối nghiêm khắc, nhưng không việc gì có thể khiến người khác xoi mói, lại là người có lễ phép, cuộc sống cá nhân rất bình thân, vì vậy mà nàng được rất nhiều người ái mộ, nhưng cho tới bây giờ nàng đều cự tuyệt toàn bộ những lời tỏ tình của người khác, người ta cũng chưa đồn thổi gì về những mối tình của nàng. Đối với một cô gái 21 tuổi, đây thực sự là một con người hoàn mỹ.

Lúc này Nhã Hàm cùng với nàng chạy chốn trốn chết, cho dù sức khỏe không tốt, bệnh tình chuyển biến xấu, mệt mỏi tới vô lực, nhưng Nhã Hàm chưa bao giờ để lộ mình đang đau đớn, suy yếu, sợ hãi, oán giận, nàng lúc nào cũng cắn chặt răng để không ngã, nàng không muốn liên lụy tới bạn bè, điều này thật sự khiến người khác kính nể.

Vậy mà trước mắt, Lý Vân Tú liền phát hiện, Nhã Hàm kiên nghị độc lập không còn thấy đâu cả, chỉ còn một Nhã Hàm đang khóc nghẹn ngào, trên mặt hiện đầy nước mắt, thân thể run rẩy, dùng hết sức của mình mới đứng được.

Thoạt nhìn, trông nàng như một người con gái nhỏ nhìn thấy mẹ của mình, những lớp vỏ bên ngoài trong nháy mắt đã sụp đổ.

Ở nơi này, chỉ nghe “Giản Tố Ngôn” nhẹ giọng nói:

“Được rồi, không có chuyện gì... Chúng ta trước tiên tìm một chỗ an toàn đã...”

Thanh âm dường như có chút kỳ quái... Giọng nói trung tính? Lý Vân Tú đột nhiên nhớ tới những gì mà Diệp Liên miêu tả, nhưng mà lại cảm thấy khác xa với tưởng tượng của mình. Đột nhiên, người kia quay đầu lại, dùng ánh mắt nhàn nhạt nhìn nàng một hồi, rồi cục bắt đắc đi nhún vai, đưa tay ra phía sau.

Há to miệng, Lý Vân Tú trong nháy mắt hóa đá.

“Được rồi, cô giáo Lý, đi từ từ...”

Dao giải phẫu của nàng đã bị Gia Minh đoạt mất, đương nhiên khi hắn rút dao, nói chuyện thì Lý Vân Tú mới hoàn toàn tỉnh táo, tâm tình vô cùng hỗn loạn.

“Chuyện này... Người người người... Thế nào...”

“An yên tĩnh một chút, cô giáo Lý, tôi cũng mong cô nên hiểu rõ, không cần hỏi vì sao, đừng hỏi tại sao tôi làm vậy, những chuyện vừa rồi, tôi không

hì vọng có người khác biết, cũng không hì vọng có thêm người phải chết, có được không?”

Lý Vân Tú xoa xoa hai tay, nằng hít sâu mấy hơi thở, nỗ lực tiêu hóa hiện thực, nhìn ánh mắt của Gia Minh, câu nói đầu tiên của nàng là:

“Ách, đây là... Uy hiệp ư?”

“Không, chỉ là cảm kích và tạ ơn mà thôi, đương nhiên, giả như cần phải...”

Gia Minh tiếc nuối nhún vai.

“Mời...”

Ở trước mắt Lý Vân Tú, Nhã Hàm vẫn dần dựa nước mắt, hai tay đột nhiên chấp lại, nói:

“Cô Lý, xin cô giữ bí mật giúp hần, được chứ?”

“Ách... A...”

Trong nháy mắt, Lý Vân Tú bỗng nhiên tỉnh ngộ, sờ dĩ hần thỉnh cầu nàng, là vì nàng mang đã dẫn theo Trương Nhã Hàm chạy trốn, nếu như không thì hần chẳng do dự mà giết mình, cho nên nàng khẽ gật đầu, còn chưa kịp nói. Gia Minh đã cười đứng lên, dao giải phẫu tiện tay ném một cái.

Quang mang chợt lóe lên, một gã lính đánh thuê mới từ hành lang hơi lao ra, đã bị dao giải phẫu ghim vào cánh tay, sau một khắc, tay phải của Gia Minh đưa lên, một tiếng nổ đéct tai, ngực người kia máu tuôn xối xả, thân hình bay xa ra phía ngoài, thứ nằm trong tay Gia Minh, rõ ràng là “pháo bò tui” với mỹ danh Sa Mạc Chi Ứng.

Đứng chắn trước mặt Nhã Hàm, dường như đây là chuyện vô cùng nhỏ bé với Gia Minh, hần vươn tay về phía sau, kéo thân hình vô lực của Nhã Hàm, tay phải thì cầm súng, đi trong hành lang.

“Rất nhiều chuyện trước đây, em xin lỗi, lúc chị hết bệnh, xem sẽ trò chuyện một lần với chị, xem... có... biện pháp gì giải quyết không...”

Câu nói này lọt vào tai của Nhã Hàm, vốn nàng đã suy yếu và vô lực, thì nước mắt lại một lần nước trào ra, lý trí lúc này rất khó mà phân tích mọi chuyện, nàng đang bệnh, rơi vào hiểm cảnh, được Gia Minh tới cứu, trong lòng của nàng đã áy náy và hối hận. Lúc này nghe xong Gia Minh nói, rất xin lỗi... đây là nói mát ư, trò chuyện một lần? Trò chuyện cái gì... Hần muốn đánh nàng, mắng nàng ư?

Hiện giờ Gia Minh một tay ôm Nhã Hàm, một tay cầm súng đi về phía trước, trên thân hình hần tỏa ra một cỗ khí chất lạnh lùng và khản trương, còn Nhã Hàm thì bị bệnh làm cho hồ đồ, trong lúc nhất thời không thể nghĩ ra nguyên nhân vì sao hần phải giết người. Nàng lúc này cho rằng Gia Minh đã không chịu được nàng nữa, sẽ ra tay giáo huấn nàng, sự sợ hãi làm cho cái đầu của nàng loạn lên, nghĩ tới chuyện bị đối đãi thô bạo... nhưng chẳng nhẽ... Gia Minh lại đối với nàng như vậy?

Roi da, ngựa gỗ, ngọn nến, nghiêm phạt nàng quỳ trên mặt đất, cởi hết quần áo đánh đòn làm cho nàng không dám khóc, không dám nói... Nhưng khi

nhìn thấy Gia Minh đang ôm mình, thì nàng cũng có chút hối hận, ở bên cạnh hắn, nàng không cảm thấy mình mệt, trong lúc nhất thời, đầu óc của nàng toàn là sự hoang tưởng, lại có chút chờ mong, tự trách, chuyện gì đặc sắc cũng nghĩ ra được cả...

Lý Vân Tú đi sát theo sau, khi đi qua một lối rẽ, thấy ở nơi này có thi thể một gã lính đánh thuê, hiển nhiên chính là người vừa bị Gia Minh bắn chết, tình trạng vô cùng thảm liệt.

Nàng là bác sĩ, tinh thông giải phẫu, khi ở Nhật Bản còn ở trong nhà xác thực tập một thời gian, cho nên đối với người chết có lực miễn dịch tương đối mạnh.

Nhã Hàm vốn tinh táo, nhưng khi nhìn thấy Gia Minh thì lại chẳng biết gì, chỉ biết nhìn Gia Minh, những chuyện khác nàng chẳng thấy gì cả. Còn Gia Minh thì quay đầu nỗ luôn hai phát súng, làm cho 2 tên lính đang đuổi theo sợ hãi phải ẩn nấp, hẩn bình tĩnh di chuyển ra sân vận động.

“Hiện tại tình huống không tốt lắm, động tĩnh bên này lớn, phần lớn người trong trường học sẽ đổ tới đây, đặc biệt là Chư Thần Vô Niệm... Em sẽ tìm một chỗ cho các người trốn đi, rồi nghĩ biện pháp kéo họ ra xa nơi này, Sa Sa bây giờ vẫn ở trong trường, bọn Chư Thần Vô Niệm lại phá sóng, trong lúc nhất thời em cũng không tìm được nàng, cũng không mong muốn nàng có chuyện, cho nên em phải tìm cách phát tín hiệu ra mới được...”

Những câu nói này vốn là để cho Nhã Hàm nghe, nhưng mà chỉ có Lý Vân Tú gật đầu, nói tới tình huống của Sa Sa, ngữ khí của Gia Minh nhạt đi, dường như hẩn chẳng có gì sót ruột, thân hình Nhã Hàm cũng hơi chấn động một chút, sau đó nàng vươn hai tay, ôm thật chặt lấy Gia Minh...

Đi vào sân vận động, Gia Minh nhìn đồng hồ đeo tay, một âm thanh vang lên, hẩn ấn ấn vài cái, một điểm đỏ lập tức lóe lên, ngay cả những nơi đã bị phá sóng, vẫn có thể hoạt động. Lúc này có 2 gã lính đánh thuê đuổi tới. Gia Minh không do dự, đóng cửa của sân vận động lại.

“Tích”

Một thanh âm vang lên, toàn bộ sân vận động tắt điện, rơi vào trong bóng tối, một vài tên lính đánh thuê nhận được tin tức từ các nơi khác vọt tới, không lâu sau ẩn mình vào không gian hắc ám này.

Ở một nơi khác, Huân và Sa Sa đang liều mạng chạy trốn ở phía sau các nàng, có mấy bảo vệ đang cầm vũ khí chống trả bọn lính đánh thuê, đây là những bảo vệ mà Đông Phương Lộ âm thầm đưa tới gần trường, mà ở trong một góc của một căn phòng khác, có một mập mập đang sợ hãi run rẩy, hoang mang bỏ tới một cửa sổ.

Ở ngoài trường học, cảnh sát và người nhà của học sinh đang nghị luận chuyện bọn lính đánh thuê đã đưa ra yêu cầu “2 tỷ USD cùng với 5 chiếc trực thăng” làm tiền chuộc, cùng lúc đó. Diệp Liên dẫn tiêu đội hành động của Viêm Hoàng Giác Tinh tới, âm thầm lên vào trong trường...

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 210

Carnival Màu Đỏ (4)

“Lại nói tiếp, thực ra tớ rất muốn được như Linh Tĩnh.”

Liếc mắt nhìn nàng, Huân cẩn thận treo một trái bom nhỏ ở trên cửa.

“Năm ngoái, Gia Minh và Linh Tĩnh bị nhốt ở trên thuyền, phiêu lưu trên biển mấy ngày, chỉ có hai người bọn họ.”

Hơi khom người, Sa Sa cẩn thận từng li từng tí đi theo phía sau Huân, nhẹ giọng nói chuyện. Hai cô gái lúc này có chút chật vật, quần áo bị rách mấy chỗ, vết máu loang lổ, toàn thân dính đầy bụi, thỉnh thoảng lại nằm xuống khi có tiếng súng vang lên, cửa kính thỉnh thoảng lại vỡ vụn, hai người né tránh một lúc, sau đó mới đi chuyển ra cửa phía sau.

“... Chuyện của bọn họ, tớ vẫn rất ước ao.”

Há miệng, thân hình Sa Sa lao ra cửa, nhưng mà ngay lúc này, vôi vữa ở bức tường phía trước lập tức rơi xuống lá tã. Huân bỗng dừng quay người, kéo năng chạy nhanh qua đoạn hành lang này, tới một nơi an toàn phía trước mới dừng lại.

Nhẹ nhàng phủi bụi trên đầu, thân hình Sa Sa hơi run lên, sau một lát, nàng mới cầm chặt đôi hoa tai để lên ngực đây cũng là đồ trang sức duy nhất nàng mang trên người ánh mắt cảnh giác nhìn bốn phía, nói:

“Huân, cậu nói... Hắn có tới không, nếu như tín hiệu đã bị phá...”

Cầm tay Sa Sa cúi người đi về phía trước, trong bóng tối. Huân nhẹ nhàng gạt đầu, ngữ âm nhẹ như không tiếng động. Sa Sa chỉ mơ hồ nghe được một âm tiết ngắn gọn:

“Tới.”

Ngữ âm tuy nhẹ, nhưng không có chút nào do dự hoặc chần chờ.

***** “Hiện nay có thể xác định, Nguyệt Tri Huân và Liễu Hoài Sa chúng ta muốn tìm đúng là ở trong mấy tầng của khu nhà này, nhưng mà có người của Trần Cô Hạ đi cùng các nàng...”

Cách đó không xa, trong bóng tối rồi đột nhiên lóe lên một ánh lửa, trong tiếng súng, một lính đánh thuê cầm súng trở về, hấn dùng tay lau mồ hôi và vết máu trên mặt. Nói xong, hấn giơ súng tự động lên, chỉ vào một góc tường, bắn một trận, sau đó có một người nữa trở về, thân hình người này có vẻ cao

to.

“Hai cô bé này cực độ giáo hoạt, mấy người của chúng ta đã bỏ mạng, bây giờ có người đi theo, nếu như không nên bắt sống...”

“Phải bắt sống.”

Không đợi hắn nói xong, nam tử có biệt hiệu “Thần Khắc” đã cắt ngang, nói:

“Bằng không trận chiến đấu này không có bất kỳ ý nghĩa gì cả.”

“Đó chẳng qua chỉ là cách nhìn của mấy người các ngươi...”

Thay một băng đạn mới, tên lính đánh thuê kia không do dự, nói:

“Ở trên chiến trường, sống được mới là chuyện quan trọng nhất, ta phải phụ trách đội viên của ta, bắt cóc ở trường học thì chỉ cần có con tin là đạt được mục đích, từ trước tới giờ, ta nghĩ chúng ta đã làm rất nhiều chuyện không có ý nghĩa... Chúng ta đã tổn thất 14 nhân thủ, mà không đạt được cái gì cả...”

Lần tiến nhập học viện Thánh Tâm này, lính đánh thuê cùng sát thủ đều có mục đích giống nhau, đối với mấy tên sát thủ thì hành động lần này của họ đã phân bội lại quyết định của tầng lớp cấp cao của Bùi La Gia, đám người Thần Khắc thì muốn rửa sách si nhục đã theo Chư Thần Vô Niệm khiêu chiến cực hạn của mình, để bọn họ xứng với 2 chữ điên cuồng. Nhưng đám lính đánh thuê cũng có lý trí, mọi người liều mạng là vì tiền, hiện giờ chỉ cần làm xong mọi chuyện, rồi chạy trốn, là về sau có thể sống cuộc sống giàu sang sung sướng.

Muốn thực hiện được điểm này thực ra không khó lắm, giống như trên du thuyền Tinh Mộng lúc trước, thành phố Giang Hải là một thành phố phát triển nhất của Trung Quốc, học viện Thánh Tâm là nói mà các con em nhà giàu tụ tập, trường học quá lớn, cho nên với khoảng 40, 50 người thì không cách nào khống chế toàn bộ được cả.

Mà bọn họ cũng không cần làm như vậy, chỉ cần có mấy trăm con tin ở trong tay, bọn họ cũng có thể đạt được tiền chuộc của mình. Bởi vậy, nếu như không phải do đám người Chư Thần Vô Niệm yêu cầu, bọn họ sẽ không phân tán nhân thủ tác chiến, không bị tổn thất như bây giờ.

Bọn họ đương nhiên đã nhận được một khoản thù lao, nhưng mà sự tình phát triển đến bây giờ, bọn họ một là không thể thực hiện lý tưởng bắt con tin đòi tiền chuộc, hai là bắt sống Nguyệt Trì Huân đâu phải dễ, khó trách tên đầu mục của lính đánh thuê lại oán giận như vậy. Thần Khắc chỉ nhân nhạ liếc mắt nhìn hắn nghe thấy động tĩnh ở tầng dưới cùng, hắn rút hai khẩu súng lục ra.

“Ta không muốn nói tình huống bây giờ là do vận khí hay vô năng.”

Thanh âm bộ đàm vang lên Thần Khắc lạnh lùng liếc nhìn hắn một cái, nói:

“Ta chỉ biết là, chúng ta đã chuẩn bị lâu như vậy, đi xa như vậy, vượt biển để hành động, cho nên phải bắt sống các nàng. Ngươi không được, ta tới.”

“Người...”

“Người biết Hoa Tulip, trong sự kiện Tĩnh Mộng, các người không chính thức đối đầu với hắn... Đó là người vận khí của các người.”

“Chư Thần Vô Niệm sẽ giải quyết nàng...”

“Đây là các nghi của người?”

Cười lạnh lùng, thân hình Thân Khắc trong nháy mắt xông ra ngoài, biến mất trong bóng tối, đầu mục lính đánh thuê há mồm, tổ chức lính đánh thuê của bọn họ thường ngày tiếp xúc với Thân Khắc tương đối nhiều, đối với Bùi La Gia cũng tương đối quen thuộc, cái tên vừa mới nghe được khiến hắn choáng váng.

Đệ nhất sát thủ của Bùi La Gia là Nguyên Lại Triều Sang và những Đệ năng giả do có đãi ngộ vô cùng đặc thù, nhưng Đệ năng giả cũng chỉ là bình thường so với người này, mặc dù cấp bậc sát thủ có phân cấp, nhưng Hoa Tulip nếu có thể hai lần bức lui Nguyên Lại Triều Sang, cái tên diên Chư Thần Vô Niệm này có thể thắng hay không còn phải chờ kết quả mới biết, chần chờ một lát, hắn một lần nữa cảm lấy bộ đàm.

“Tiểu tổ số 3... Mục tiêu tập trung vào hai thiếu nữ Nguyệt Tri Huân cùng Liễu Hoài Sa tránh phát sinh giao chiến với người khác, phát hiện mục tiêu lập tức báo cáo vị trí, phải bắt sống... Không tiếc tất cả!”

Nói xong câu này, trong bộ đàm vang lên thanh âm của Độc Xà Nạp Tạt:

“Tổng bộ gọi toàn thể giới, phát hiện vị trí mục tiêu Trương Nhã Hàm, trong phòng chứa đồ ở phía tây của sân vận động, đã khống chế thành công, không đúng... Bỏ câu xám đã chết, những người khác nhanh chóng tiếp viện...”

Trong nháy mắt, hầu như tất cả lính đánh thuê đều vô ý thức quay đầu nhìn về phía sân vận động, lần này, vì để đối phó với Hoa Tulip mà bọn họ đặt ra năm mục tiêu, hiện giờ chưa thành công khống chế người nào, bây giờ mới bắt được một người đã bị chặt mất, lại liên tưởng tới một loạt việc xảy ra từ khi tiến vào thành phố Giang Hải, thì mới thấy thực sự là vận khí quá kém, cũng may là sau mấy phút, bên kia lại truyền tới tin tức.

“Đã bắt được Trương Nhã Hàm và một người khác của Viêm Hoàng Giác Tinh là Lý Văn Tú, Arbil, Lôi Ứng đang ở bên cạnh cửa của sân vận động...”

Nghe được tin tức này, đám lính đánh thuê đều thở dài một hơi, mà ở trong một vị trí khác, Chư Thần Vô Niệm đang mỉm cười.

Đối diện với hắn là một lão nhân bị rên nhét vào miệng, toàn thân hắn dính đầy mồ hôi đất cát, vết máu loang lổ, trên trán dính cả bụi bẩn. Chư Thần Vô Niệm có một đệ năng quý dị là thao túng sức gió, cho nên cái mạng già của lão này xem ra đã được quyết định rồi...

Nhưng, thanh âm trong bộ đàm lại vang lên:

“Ngoài ý muốn... Arbil, Lôi Ứng đã chết... Trương Nhã Hàm, Lý Văn Tú chạy thoát...”

... Chuyện ngoài ý muốn có thể xảy ra, nhưng lúc này lại quá nhiều, tiếng súng thỉnh thoảng vang lên, thanh âm của Nạp Tạt trong bộ đàm không

ngừng truyền đi.

“... Hắc Thần đã chết... Dích... cũng chết... Chiến Hồ chết... Hồng Linh bị thương... địch nhân ở trước sân vận động... chỉ có một người... mặc áo choàng màu xám, trùm đầu, che mặt, cao chừng khoảng 1m6, khớp với mục tiêu, tiến nhập sân vận động... Hồng Linh, Đổ. Lan đã đuổi theo... Chờ một chút... Hồng Linh đã chết... mất mục tiêu...”

Từ khi không chế được trường học cho tới bây giờ, đám lính đánh thuê tổn thất khoảng 10 người, vậy mà chỉ trong có mấy phút, theo như lời Nạp Tạt nói, thì đã có 7 tên được huấn luyện qua chiến trường tàn khốc đã chết, nó như một bản tin tuyên cáo tử vong đã xuất hiện. Đặc biệt, cái câu “Chờ một chút”, đã làm cho cái sân vận động chìm vào trong bóng tối, đứng từ xa nhìn sang, nó mang lại một cảm giác kinh khủng không nói nên lời, làm cho trái tim của con người trùng hẫng xuống.

Nửa phút sau, thanh âm Nạp Tạt mới vang lên.

“Phương án C2, thu hồi chiến tuyến, các vị bây giờ là 21h 6 phút, ngày mùng 2 tháng 12 năm 1988...”

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 211

Carnival Màu Đỏ (5)

“Hoa Tulip xuất hiện...”

Khi nghe thấy trong bộ đàm vang lên câu nói này. Thân Khắc đang đi cũng bị dọa kinh sợ đứng lại, hệ thống truyền tin bây giờ cũng yên tĩnh, lính đánh thuê vốn phân tán bây giờ bắt đầu tập trung về vị trí sân vận động.

Mà ở bên cạnh hắn, tiểu tổ số 3 cũng ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, cho nên tận lực đề cao cảnh giác, không muốn dây dưa cùng với cảnh sát, bắt đầu toàn lực lung bắt 2 cô gái làm con tin.

“Phát hiện mục tiêu ở vườn hoa nhỏ phía tây, đang đi tới ký túc xá số 39...”

“Phát sinh giao chiến, bọc đánh từ hai cánh...”

“Nguyệt Trì Huân bị thương nhẹ... Mọi người chú ý, cần phải bắt sống...”

Cần phải bắt sống, nếu không có con tin thì chẳng có ý nghĩa gì cả, mặc dù tổ chức lính đánh thuê này đều là lão binh tham chiến nhiều năm, sử dụng những vũ khí cường đại nhất.

Nhưng mà bọn họ cũng biết rằng, trên thế giới này đúng là có những chi tiết nghịch thiên giống như trong phim, thí dụ như Nguyên Lại Triêu Sang có thể dùng kỹ thuật bắn súng như quỷ thần của hắn áp chế người khác, đã từng thoát hiểm trong bao nhiêu lần sinh tử..

Mà hôm nay Hoa Tulip, không hề nghi ngờ cũng là một trong những nhân vật làm nên những chuyện như vậy.

Tiếng súng giao tranh tuy rằng kịch liệt, nhưng mà số lượng người đuổi theo thực tế chỉ chừng 4, 5 tên, mục đích là muốn dùng hỏa lực để uy hiếp, dồn 2 thiếu nữ đang chạy về một hướng, phối hợp với nhau vây bắt.

Mặc dù được Gia Minh nghiêm ngặt huấn luyện, nhưng ở trên phương diện kinh nghiệm thực chiến. Nguyệt Trì Huân không thể so sánh với những lão binh này được. Khi bị đám lính đánh thuê phát hiện, nằng mang theo Sa Sa liều mạng chạy trốn, tới gần một gian phòng ở của học sinh, Thân Khắc đột nhiên từ trong bóng tối xông ra.

“Đứng lại!”

Ánh sáng từ phía xa không chiếu được tới nơi này, đột nhiên ở trên hành lang, dưới mái hiên, bên cạnh bồn hoa có 5, 6 khẩu súng đã chia vào người

nàng, tạo thành một vòng vây hình tròn.

“Không muốn chết thì giờ tay lên...”

“Ném xuống súng, ném xuống súng..”

“Bỏ vũ khí xuống...”

Những tiếng Trung cứng ngắc, những tiếng Thái xì xỏ, tiếng Anh hơi chuẩn cùng một lúc vang lên, thân hình Sa Sa khẽ run, tóc đuôi ngựa tán loạn, mồ hôi trên mặt khẽ rơi, nhưng trên mặt nàng lại hiện lên vẻ kiệt ngạo, nàng nhìn mấy người đứng xung quanh, không nói gì. Huân nhẹ nhàng kéo nàng ra phía sau mình.

Nói là bỏ vũ khí xuống, nhưng thực ra chỉ có duy nhất Huân cầm một khẩu súng, tình huống của nàng không được tốt như Sa Sa.

Những vết bầm những vết máu, quần áo rách rưới, vết thương chi chít biến nàng từ một Nữ Oa thuần khiết thành một cô bé lợ lem. Do khăn trương nên hồ hấp của nàng hơi gấp, đôi mi lạnh lùng nhúu lại, nàng hơi hắt cằm lên, đứng phía trước Sa Sa, một lát sau, mới ném khẩu súng chỉ còn một viên đạn duy nhất đi.

Trong nháy mắt, đám người của Thân Khắc tiến lên hai bước, nhưng sau đó thì dừng lại.

“Tới đây đi...”

Một giọng nói vang lên, trong tay của Huân lúc này đã cầm một trái lựu đạn, ngón tay đã kéo chốt, chỉ cần buông ra, lựu đạn sẽ trực tiếp nổ, khiến cho những người xung quanh biến thành những mảnh nhỏ.

Nếu như mục đích chiến đấu là tiêu diệt địch nhân, thì họ sẽ không do dự nổ súng và né tránh, nhưng nếu để bắt làm con tin, thì sự tình đúng là rất khó giải quyết, chỉ ít... cũng phải mất nhiều thời gian. Cục diện đã rơi vào trường hợp bế tắc, sau một khắc. Thân Khắc định nói gì đó thì trong bộ đàm vang lên một thanh âm.

“Hans gọi... Hoa Tulip, cô ta... ầm.....”

Tiếng súng vang lên, thanh âm của người nọ dừng lại. Thân Khắc thảm kêu không tốt, danh hiệu Hans chính là một trong những lính đánh thuê tọa trấn ở Đại lễ đường, đây chính là tâm điểm của lần hành động này, hẳn quay đầu, thấp giọng hô:

“Nap Tạt, làm sao vậy?”

“Như ngươi muốn... Hoa Tulip đã vòng qua sân vận động, hẳn đã tới...”

Đại Lễ đường cách sân vận động chừng 4. 500 mét, đa số mọi người lúc này đang chú ý tới hướng sân vận động, không ai ngờ cô ta lại quỷ không hay, thần không biết lên tới, Thân Khắc còn chưa kịp nói, từ trong bộ đàm đã vang lên tiếng súng và những thanh âm hỗn loạn:

“Nàng ở khán đài trên tầng 2... cánh phía tây bọc đánh...”

“Chặn nàng lại, chúng ta phải chặn nàng lại...”

“Cô ta đã lên tầng 3, quá nhanh... cô ta là con khi ư... Cô lang, dùng hỏa lực ngăn chặn cô ta, chúng ta lập tức tới đây...”

“Cô lang, Cô lang... Cô lang!”

Không có thanh âm nào của Cô Lang hồi âm, trong những âm thanh hỗn loạn, có tiếng người kêu gọi đầu hàng “Cô lang trúng đạn, chặn vị trí cầu thang, mục tiêu của cô ta là tầng 4...”

“Ngăn cô ta lại, phòng 302... cẩn thận bom..”

“Cô ta đập thủng tường, hiện giờ không có cách nào xác định vị trí, bằng, bằng, bằng, bằng, àm...”

“Khụ, khụ... Hần ở hành lang số 309, từ cửa sổ nhảy ra ngoài... tầng 2, không đúng, hẳn lại lên... A.....”

Ở gần phòng phát thanh của tầng 4, chính là trung tâm kiểm soát không lưu của Nạp Tap, tín hiệu phá sóng đều là do những thiết bị ở đây gây ra.

Thần Khắc cắn răng, trầm giọng nói:

“Nạp Tap, không còn quá nhiều thời gian nữa đâu, chúng ta đã tóm được Nguyệt Tri Huân và...”

Một lát sau, bên kia mới truyền đến thanh âm bình thản của Nạp Tap:

“Yên tâm, ta sẽ tận lực tranh thủ thời gian. Chư Thần Vô Niệm đang tới đây...”

Thanh âm kia vang lên trong bối cảnh tiếng súng hỗn loạn, gần gần xa xa, rất hiển nhiên từ khi xuất hiện, mục tiêu đề nhất đã chuyển sang phòng điều khiển, trong những thanh âm hỗn loạn, thì có thể đoán là hình như không có bất kỳ ai có thể ngăn cản được nàng. Thần Khắc bỗng đứng quay mình, bắn một phát súng, bụn xẹt qua tóc, đi vào phía rừng cây, nói: “Không muốn chết thì để xuống!”

Nhưng mà không có hiệu quả, ánh mắt của Huân không chớp, chỉ lạnh lùng nhìn hắn. Sau một khắc, cánh tay của nàng hơi nhấc lên, mấy tên lính đánh thuê vô ý thức lui lại phía sau một bước. Thần Khắc cũng giơ tay, lần thứ 2 giương súng.

Máu tươi từ trên thân hình Huân bắn ra ngoài, thân hình nhoáng lên, lựu đạn đã được mở, chỉ trong một chớp mắt, nàng cố gắng ném lựu đạn về phía địch nhân.

Thân hình to lớn của Thần Khắc như một con báo săn mồi, đột nhiên xông ra ngoài.

Ai cũng biết quý trọng tính mạng của mình, cầm lựu đạn uy hiếp người khác thì ai cũng làm được nhưng mà kéo chốt rồi ném ra thì ít. Muốn bắt con tin, hiện tại chính là cơ hội.

Khi trúng đạn, lực đạo của Huân không được chuẩn nữa, lựu đạn bay thật cao qua đỉnh đầu mọi người, phá vỡ những gì ở xung quanh. Thân Khắc đã xông lên phía trước, dựa theo kinh nghiệm của hắn, uy lực của trái lựu đạn này đã không có khả năng lan tới đây.

Khi trái lựu đạn nổ, sức ép ùn ùn kéo tới, mảnh đất phía sau bị tàn phá kinh người, hắn vô ý thức quay đầu, ánh mắt cũng hơi gọn, cả một phòng học lớn đã bị lật tung, trái lựu đạn này phải nói là một quả tên lửa đạn đạo mới đúng!

Àm Theo luồng sức ép lan tới, là một vật thể màu đen, nó bay như một trang giấy, trong nháy mắt đã mang theo thân hình hắn bay ra 4, 5 mét, cách đó không xa hai thiếu nữ đồng thời bị luồng khí ép cho bay ngược lại 2 mét...

....

....

Ông, ông, ông... Thân thể hơi giật mình, trong ánh mắt có một chút hoảng hốt, màu máu, màu lửa hơi động lại một chút.

Xương cốt toàn thân như vỡ nát, chỉ cần một động tác cũng khiến cho não bộ chấn động, thanh âm, hình ảnh đều mất đi cảm giác chân thực, hắn thờ đốc vài lần, sau đó máu xông lên, ho khan kịch liệt, cổ sức dầy ván gỗ trên người ra.

Không biết trải qua bao nhiêu lâu, cảnh tượng mới bắt đầu rõ ràng. Phía trước vốn là một phòng học lớn, nay đã biến thành phế tích, thỉnh thoảng còn những thi thể đen cháy, qua một lúc lâu, hắn mới ý thức được thứ kia là thứ gì.

Rất hiển nhiên, hai thiếu nữ này đã nhận được một lượng chất nổ lớn của Lý An mang tới, các nòng di chuyển từ phía bên kia, biết đám lính đánh thuê đã đuổi kịp, nên đã làm ra hành động cuối cùng, nếu không phải bên mình muốn bắt sống, thì đã không rơi vào cái bẫy này...

Hắn hơi giật mình, nhìn sang phía bên cạnh, hai thiếu nữ đã cố gắng bò dậy, đỡ nhau đi xa, hắn lật mình một cái, nhưng mà khí huyết toàn thân dâng lên, dùng lực để ngăn đầu mà cũng khiến cho ngực đau đớn muốn cầm súng, nhưng súng trong tay đã bị thổi bay, một chân còn bị tẩm bê tông đè xuống, không nhấc lên được, qua một lát, hai thiếu nữ đã biến mất trong tầm mắt của hắn.

Khi Nguyệt Tri Huân ném lựu đạn, hắn cũng muốn bắt người, phản ứng nhanh, phi được xa, nên thương thế không nghiêm trọng, đương nhiên đám lính đánh thuê sẽ phải chết.

Từ trong bộ đàm truyền ra âm thanh hỗn loạn, không biết bên Đại Lễ đường kia đã xảy ra chuyện gì, một lúc sau, hắn mới ngồi dậy, gõ gõ vài cái vào bộ đàm, bên kia truyền tới một thanh âm làm cho hắn giật mình.

Đó là một giọng nói lạnh lùng trung tính:

“Đã nổ rồi...”

....

“Đã nổ rồi...”

Khi thanh âm này vang lên, cũng là lúc Chư Thần Vô Niệm chạy tới được trước đại lễ đường, hấn bỗng đứng dừng lại, ngẩng đầu lên, từ trên trời những tới những thanh âm “ông, ông, ông”, ba chiếc trực thăng trò chơi được điều khiển từ xa phi vờ cửa kính phía trước.

“Các người đều... trở về nhà thay quần áo đi...”

Sau một khắc, một tiếng nổ thật mạnh phá vỡ cả tòa nhà lớn, từ trên cửa sổ của một tầng cao, có một người bỏ nhào xuống, từ xa nhìn lại, cảnh tượng thực hoành tráng.

“Đến đây-----”

Nhìn vụ nổ từ xa, Thân Khắc học ra một ngum máu tươi, thảo bộ đàm xuống, đập vỡ tan tành. Hấn rút súng lục, đi về phương hướng của Huân và Sa Sa vừa đi.

Cùng lúc đó, những học sinh bị bắt trong Đại Lễ đường chạy tứ tán, trong đó có Đông Phương Lộ, hấn đang tìm Đông Phương Uyên...

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 212

Carnival Màu Đỏ (6)

Ánh đèn tắt ngúm, trần nhà, vách tường đều gặp phải chấn động khổng lồ, thủy tinh vỡ vụn, một chiếc đèn bằng thủy tinh khổng lồ từ trên đỉnh lễ đường rơi xuống khiến những con tin trở nên hỗn loạn, vôi vàng chạy trốn khắp nơi - vừa rồi Hoa Tulip quấy rối một trận, hơn nữa trải qua vụ nổ khổng lồ này, lúc này bên trong lễ đường cũng không có bao nhiêu lính đánh thuê có thời gian đi khổng chế bọn họ, dù sao trong giáo học lâu, cửa ra vào được canh gác cẩn thận ở bên kia vẫn còn hơn ngàn con tin nữa.

Vụ nổ phá hủy hết phần lớn hệ thống điện, khắp trong lễ đường đều trở nên hỗn loạn, con tin chạy trốn khắp nơi. Đông Phương Lộ mới vừa trà trộn được vào đang cố gắng kéo từng người hấn có thể gọi tên lại để hỏi thăm tung tích của em gái mình. Đa số người nếu không phải nói không nhìn thấy thì cùng là không có thời gian để ý đến hấn, chẳng qua đến khi ngăn cản lại người bạn học thứ mười lăm, rốt cuộc nữ sinh vốn đã vô cùng hoảng sợ nhưng lại ngưỡng mộ hấn từ lâu cũng nói ra một tin tức hữu dụng.

“Tiểu Uyên... Chúng tôi định bỏ trốn từ phía sau nhưng khi ra đến hành lang lại gặp phải một người mang súng, chúng tôi bị dọa đến phân tán nhau ra chạy, hình như Tiểu Uyên mặc quần áo hoá trang trốn ở trong phòng đạo cụ, tôi thì chạy trở về, may mắn người kia không đuổi theo chúng tôi, hu hu... Đông Phương Lộ, chúng ra nên làm gì bây giờ...”

“Tìm chỗ nào đó nấp đi chờ chuyện này đi qua... Hiện giờ bọn họ cũng không còn hơi sức để ý đến mọi người... Cô đừng kéo tôi...”

“Hu hu... Anh đừng đi...”

“Đừng kéo tôi...”

“Hu hu...”

“Xin cô, đừng kéo tôi nữa!”

Đứng ở phía trên nhìn xuống tình cảnh hỗn loạn bên dưới, Chư Thần Vô Niệm đi thẳng lên lầu bốn. Khói mù âm đạm bao phủ cả tầng lầu, sau khi nổ tung, gió lạnh, từ bốn phía thổi vào, tiếng gió rít quanh quần trong hành lang, trong phòng, không ít nơi đã bốc cháy, ngọn lửa đang hùng hực thiêu đốt. Mấy tên lính đánh thuê đang thất tha thất thiêu đi lại, rất rõ ràng, Hoa Tulip vừa đi qua nơi này.

Hắn âm trầm nhìn qua vài lần, rất rõ ràng là những thứ đã được bố trí tại nơi này đều bị phá hỏng, đoán chừng Nạp Tap đã lãnh ít dữ nhiều. Vừa nghe thấy có chuyện khẩn cấp thì hấn liền lao thẳng đến đây, nào ngờ vẫn còn chậm một bước. Chẳng qua cho dù hành động của đối phương có nhanh hơn nữa thì hấn là vẫn chưa chạy được quá xa, hấn lập tức xoay người đi xuống lầu, nhưng vừa đi đến tầng thượng của khán đài liền thấy Đông Phương Lộ ở bên dưới, hai

người nam nữ đang do dự chạy chậm chậm về phía sau lối đường.

Với tình huống trước mắt, đuổi theo Hoa Tulip mới là việc quan trọng nhất, tên đã lừa hấn rồi! sau đó lại may mắn thoát được này không có bao nhiêu tác dụng. Chẳng qua nếu như khiến Trần Cô Hạ phải mạo hiểm tính mạng đi cứu người... Chư Thần Vô Niệm vậy tên lính đánh thuê ở đằng sau lại, nói:

“Bắt lấy người ở bên dưới kia, đó là con tin rất hữu dụng cho bọn mày.”

Gật đầu, tên lính đánh thuê kia vác súng đuổi theo.

***** “Khụ, khụ khụ...”

Từng tia sáng lọt qua kẽ hở của rừng cây, cùng với tiếng ho khan, hai thiếu nữ diu nhau lao đảo đi qua con đường nhỏ ở trong rừng. Cánh tay thiếu nữ xinh đẹp mà lạnh lùng đang chảy máu, bên cạnh, thiếu nữ với khuôn mặt đơ bản nhưng kiên nghị cau mày lại, chân trái bước đi không được tự nhiên cho lắm, nâng suy yếu nói.

“Huân, chúng ta... Vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy... Chúng ta không đặt bom trong căn phòng đó mà... Tại sao lại có...”

“Ồ trường học mình... Có học cách chế tạo bom với Cổ quân...”

“Ồ, Gia Minh hấn...”

“Khu nhà kia tạm thời không có ai ở, Cổ quân đã nói với cô Trương, vì vậy chúng mình có thể để một số thứ ở bên trong.”

Mắt nhìn thẳng, giọng nói lạnh nhạt, một lát sau nàng mới nói tiếp.

“Không chỉ là chế tạo bom đơn giản, thuốc nước sát trùng, còn có một phần thuốc nổ đen, Nitro glyxerin.

Màn đêm không trăng, tất cả những tiếng động lớn dường như đã cách rất xa, bước đi trên con đường nhỏ, giọng nói lạnh nhạt như không thềm để ý đến bất cứ thứ gì tựa như đang quanh quẩn bên một giếng nước, khiến người ta có cảm giác quái dị như đang từ từ ngấm mình vào trong nước. Sa Sa mở miệng nhưng rốt cuộc cũng không thể nói thêm gì, chỉ là cảm giác dâng trào trong lòng kia thực sự khó nói nên lời.

Từ khi Gia Minh thẳng thắn bộc bạch về bối cảnh sát thủ với các nàng, hai cô bé cũng từng lên bàn bạc nhiều lần, cuối cùng quyết định không can dự gì vào chuyện này, suy nghĩ như vậy không phải xuất phát từ Linh Tĩnh vốn biết điều, chu đáo mà là xuất phát từ Sa Sa có cha là xã hội đen. Cũng vì quyết định này, trong cuộc sống hàng ngày của ba người, Gia Minh ở trong lòng hai cô bé càng giống với một thiếu nam đã chơi đùa với nhau từ bé, thường ngày hơi tri độn nhưng lại không hề thiếu sự ân cần hơn.

Từ việc rất đáng tin cậy trong những thời khắc máu chót, hấn vẫn là người mỗi lần đùa giỡn luôn phải nhận thất bại, cuối cùng luôn thoả hiệp đối với yêu cầu tùy hứng của hai cô bé, có giặt quần áo, có nấu cơm, mỗi sáng sớm mùa đông đều bỏ dậy chuẩn bị bữa sáng.

Bạn trai chung.

Thậm chí nhiều lúc nghĩ đến quan hệ trước mắt của ba người. Sa Sa và Linh Tĩnh đều không cảm thấy Gia Minh chiếm tiện nghi quá lớn, dù sao trước mặt các nàng thì hẳn quá dễ nói chuyện, lần ngoài ý muốn ban đầu kia không phải lỗi của hắn, sau đó là các nàng cứng rắn đòi ở chung một chỗ với hắn. Bởi vì quá hiểu nhau, thay vì nói ba người là bạn trai, bạn gái khác thường, có lẽ nói đây là mấy anh em hoặc chị em bình đẳng lẫn nhau còn hợp lý hơn. Trong suy nghĩ của hai cô bé, có lẽ càng nhiều là vì Gia Minh luôn rất nhân nhượng và nhường nhịn, đều không cho rằng hai nàng ngủ cùng với hắn chính là hắn chiếm tiện nghi.

Cũng vì như vậy, đối với khái niệm Gia Minh là sát thủ thì trong lòng Linh Tĩnh và Sa Sa đều không có hình dung cụ thể cho lắm - sự kiện du thuyền Tinh Mộng kia, cứ việc Linh Tĩnh cũng tham dự nhưng vì lúc nào Gia Minh cũng ở bên cạnh nàng, sau này nhớ lại cũng chỉ cảm thấy càng giống một lần du lịch hơn, hình ảnh máu tanh khi Gia Minh giết người trái lại lại mờ nhạt như không có - song ngay lúc này, khi Gia Minh không có bên cạnh, trải qua cả một đêm giết chóc, bom nổ lớn như vậy, rồi lại nói chuyện với Huân, Sa Sa bỗng cảm thấy con người mà Gia Minh vẫn ẩn giấu trong bóng tối kia mạnh mẽ đến mức nào, thậm chí có vẻ không phù hợp với thế giới thực này.

Thiếu niên thường ngày chỉ là một học sinh bình thường, luôn ân cần chu đáo với các nàng, một người bạn tốt thanh mai trúc mã, lại âm thầm dạy người khác những thứ có liên quan đến bạo lực và giết người như đao, súng, thuốc nổ, thậm chí còn đánh bại sát thủ mạnh nhất trên thế giới, cảm giác thật lạ lẫm. Chẳng qua nghĩ nghĩ lại, cảm giác trước đây ép hắn đi mùa thức ăn mình ngồi trên ghế xem TV, cầm gỏi đuối đánh hắn trên giường sau đó giành được thắng lợi thực sự là vô cùng thoải mái...

Tâm tình đối lập, nhẩn nhẩn đau đớn trên đùi. Sa Sa không kìm được nở nụ cười.

Đúng lúc này, Huân ở bên cạnh cứng đờ người lại, sau đó lập tức thúc Sa Sa nhào vào một bụi cỏ ở bên cạnh, giữa không trung, nàng xoay người vung tay.

“Đi!”

“Đoàng!”

“Rắc!”

Cùng với tiếng súng, đầu đạn xẹt qua người nàng đánh gãy một nhánh cây ở đằng sau. Cùng lúc đó, phi đao vừa lướt đi loé lên ánh sáng lạnh, xẹt qua bên cạnh tên lính đánh thuê rồi đâm thật sâu vào một thân cây khô.

Tiếng súng không ngừng vang lên giữa màn đêm, bóng người chớp động. Huân vọt thẳng tới người kia, dùng tốc độ cao nhất tránh được hai viên đạn, đôi tay đưa ra đỡ lấy một quyền nặng nề đang tới, mười ngón tay mở ra như hoa lan trực tiếp nắm chặt lấy cổ tay của hắn.

“Thịch” một tiếng, trong nháy mắt khi cánh tay va chạm với nhau, thân hình Huân hơi ngừng lại, thân thể không tự chủ được xoay tròn.

Từ lồng ngực đến cổ họng đều là vị mẫn mẫn khó chịu, đầu óc choáng váng, nàng thực sự đã đánh giá thấp lực lượng của đối phương, cho dù là hai bên đều đã bị thương, cho dù đã dùng cách thích hợp để giảm bớt lực lượng của đối phương nhưng nàng vẫn không nên lựa chọn đón đỡ một quyền nặng nề này. Thân thể không tự chủ được xoay tròn rồi bắn lên, nàng theo bản năng vươn tay ra, cùng lúc khi đối phương chia họng súng tới, nàng rút dao găm đang cầm

trên thân cây ra, một cú chém xuống vô cùng thuận tay.

Hoa máu từ cánh tay cầm súng của Thân Khắc vẩy ra, khẩu súng rơi xuống, đồng thời đầu gối hấn cũng hung hăng đụng trúng bụng thiếu nữ đã mất đi thăng bằng khiến nàng bị đá bay ra ngoài.

Từ lúc đầu nổ súng, sau đó là xông lên, né tránh, vung quyền, vung đao, lên gối đến khi thiếu nữ bị đánh bay ra ngoài, súng lục rơi xuống đất cũng chỉ ngần ngụi hai ba giây. Huân đụng mạnh vào một thân cây khác ở gần đó, khoé miệng tràn máu tươi. Thân Khắc đang muốn xông qua thì Sa Sa ở bên cạnh đã mạnh mẽ lao tới.

Tay phải bị trúng một đao, hấn tùy ý vung tay trái lên đón đỡ cú đâm thẳng tuy mạnh hơn những người cùng lứa tuổi nhưng không tạo thành bất cứ uy hiếp gì cho hấn này, sau một khắc, thiếu nữ không chút do dự rút dây lưng ra, quật đầu có khoá kim loại về phía đầu hấn.

Nếu là bình thường thì công kích như vậy chẳng khác gì trò đùa với Thân Khắc, song người bị thương nặng nhất trong vụ nổ là hấn phải đối mặt với người bị thương nhẹ nhất là Sa Sa, trong chốc lát hấn cũng chỉ có thể chật vật nghiêng người tránh. Khoá dây lưng xẹt qua trán hấn mang theo một chùm hoa máu, sau đó quấn chặt lấy tay hấn. Sa Sa còn định quét mạnh chân đánh tới hai chân hấn nhưng cùng với một quyền phần nộ của Thân Khắc, mặt nàng bị đánh trúng, thân thể cũng bay ra ngoài.

Cảm giác đau đớn từ thái dương truyền đến, Sa Sa vừa mới rơi xuống đất thì Huân đã nhảy dựng lên, thuận tay cầm lấy một cành cây khô đánh tới. “Rắc” một tiếng, cành cây kia đập vào tay đối phương rồi gãy lìa, thù dịp này. Huân xoay người đi theo Sa Sa lao đảo chạy trốn vào vùng bóng tối ở phía trước.

Đuổi theo hai bước, Thân Khắc lại quay trở lại nhặt khẩu súng lên rồi mới tiếp tục bám theo...

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 213

Carnival Màu Đỏ (7 - 1)

Hành lang lúc sáng lúc tối, hơn 10 người lão đảo cùng chạy về phía sau.

Mang theo cảm giác đau đớn khó có thể ức chế ở ngực, đó là hậu quả do trúng chiêu của Chư Thần Vô Niệm, xương cốt chỗ này hình như đã gãy rời hết cả, vốn tưởng là mình chăm chỉ, được huấn luyện khá lâu thì sẽ không quá kém, bây giờ nhìn lại mới biết, những chiến sĩ đứng đầu thế giới này quả thực là quá kinh khủng.

Lúc này, lại nghĩ tới thiếu niên nhỏ hơn mình 1 tuổi kia, theo như điều tra của Viêm Hoàng Giác Tinh, thì đó chỉ là một thiếu niên phổ thông, cha mẹ đã mất, sống nhờ vào Hoàng gia, cho nên tính cách có chút cao ngạo, sống cuộc sống đơn giản.

Nhưng thật sự khó có thể tưởng tượng, một người như vậy, mà lại có có lực lượng kinh khủng, bức lui Nguyên Lại Triều Sang, giết chết Đại Nội Trường Đốc, mỗi một việc đã xảy ra, chỉ cần nhớ tới, là có cảm giác kinh người.

Nhớ lại chuyện mình thích Diệp Linh Tĩnh, thì không khỏi lắc đầu cười khổ, ngẫm lại thì đúng là mình đã ở bên bờ sinh tử không biết bao nhiêu lần.

Đám người chạy trốn có phần hỗn loạn, khi đi qua ngã rẽ, phía bên đường đối diện truyền tới sự rối loạn, có mấy người muốn chạy ra ngoài thì gặp phải lính đánh thuê, mà đã gặp họ thì họ không nhân từ bao giờ.

“Bên kia... Bên kia có người cầm súng, nổ súng vào chúng ta...”

“Cửa trước cũng đã có người canh giữ...”

“Nhanh nào, đi bên này...”

Người người đều sợ hãi giảm thấp thanh âm xuống, nhỏ giọng nói, nữ sinh đã sợ đến mức khóc ồ lên, rất nhiều người thậm chí bị dọa đến mức chân mềm nhũn, không còn khí lực và dũng khí để chạy tiếp.

Đột nhiên, tiếng súng vang lên ở phía trước, tia lửa xẹt qua trần nhà của hành lang, khiến cho vôi vữa rơi xuống là tả, ở chỗ rẽ của hành lang có người dùng tiếng Trung cứng ngắt, tàn bạo quát:

“Trở lại!”

Tiếng thét chói tai, tiếng kính hồ đột nhiên lại vang lên, hơn 10 người phía trước đột nhiên chạy người trở về, mấy nữ sinh đi theo Đồng Phương Lộ

thì nắm chặt lấy tay của hắn, xoay người muốn chạy trốn. Đông Phương Lộ cũng gạt mạnh tay của những người này, nhanh chân chạy trốn vào trong một gian phòng.

Đoàn người vừa thét lên chói tai, vừa chạy trốn về phía sau, những người thảm mến nhau muốn gọi lên mấy tiếng để theo nhau đi cùng, nhưng mà do sợ hãi, nên chỉ còn cách chạy nước mắt đi theo đoàn người.

Tiếng súng từ phía trước ép tới, xua đám học sinh trở lại phòng khách. Đông Phương Lộ đóng cửa lại, kéo rèm cửa, muốn chờ đám người này đi. Nhưng suy nghĩ một chút, nghĩ rằng nơi này không an toàn, cho nên chân chờ trong chốc lát, hắn trèo lên một cái bàn để leo lên đường ống thông gió.

Bò trong đường ống được khoảng 20 mét, hắn tính toán mở nắp thông gió thứ 3, chỉ thấy bên dưới là phòng chứa đồ, trong này còn có nhiều trang phục biểu diễn của công chúa, vương tử, hơn nữa còn có các loại áo dài, các loại trang phục già trang gấu xám, thỏ trắng đặt lung tung trong phòng.

Đột nhiên, cửa phòng bị đá văng, hắn vội vã che nắp lại, thấy một gã lính đánh thuê cầm súng tự động cẩn thận đi vào, hiển nhiên là tiếng kêu vừa rồi của Đông Phương Lộ bị hắn nghe được.

Nhìn qua nắp cống, hắn thấy tên lính đánh thuê cẩn thận quan sát tình hình trong phòng, nhìn đám quần áo, sau đó dường như bị cái gì đó hấp dẫn. Đông Phương Lộ nhìn theo hướng đó, chỉ thấy phía trên cửa sổ thủy tinh đã bị đập nát vụn, đồ đạc bên dưới lộn XỘN hiển nhiên là có người đi qua nói này.

Chẳng lẽ... em gái mình đã chạy qua nơi này...

Trong lòng đang có suy nghĩ như vậy, thì tên lính đánh thuê kia đã tiến lên, đập chân vào cánh tay của con gấu xám, trong nháy mắt, chỉ thấy cánh tay của con gấu xám kia run lên, tên lính đánh thuê hiển nhiên là cảm nhận được điều gì đó không thích hợp, thay đổi hòng súng. Đông Phương Lộ đẩy nắp cống ra, lao người xuống!

“Chạy mau!”

Bạch Rằm Bóng đen chợt bỏ nhào xuống, trong nháy mắt, thân ảnh kia đã ôm tên lính đánh thuê đập thẳng vào tường phía sau, con gấu xám cũng nhảy dựng lên, liều mạng chạy ra cửa.

Ở trước mặt Chư Thần Vô Niệm tuy rằng Đông Phương Lộ không chịu nổi một kích, nhưng nếu như chiến đấu cùng với tên lính đánh thuê này, thì chênh lệch không tính là xa, lần này hắn lại là người chủ động, cho nên chỉ trong mấy giây tên lính đánh thuê đã bị đánh tới mức chân tay luống cuống. Đông Phương Lộ không có súng cho nên đánh thêm vài cái rồi bỏ chạy theo con gấu xám.

Mà lúc này, tên lính đánh thuê cũng chưa phát hiện ra, con thỏ trắng lớn trên mặt đất bỗng nhiên cử động, nhưng mà do Đông Phương Lộ đã liều mạng chạy ra ngoài cửa, hấp dẫn được sự chú ý của hắn cho nên tên lính đánh thuê hung hăng mắng một câu, lập tức đuổi theo ra ngoài.

Con thỏ trắng bò dậy, chạy ra ngoài cửa, nhìn thấy bóng lưng của tên lính đánh thuê đang điên cuồng đuổi theo. Trong bóng tối, mơ hồ truyền ra tiếng khóc của con thỏ trắng:

“Anh...”

Phía bên kia đường như có động tĩnh, con thỏ trắng lại chạy ngược trở về, biến thành một tư thế cổ quái, bất động...

Đông Phương Lộ cùng gấu xám không chạy được xa bao nhiêu.

Khi chạy qua một cây cột trong hành lang, từ phía sau cây cột đột nhiên xuất hiện một cái bóng sừng, đập thẳng vào hắn, khiến cho hắn nằm ngay xuống đất. Sau đó người nọ cầm sừng chỉ vào con gấu xám, tên lính đánh thuê bị Đông Phương Lộ đánh hồi nãy chạy tới muốn bóp cò, nhưng bị tên lính này ngăn lại.

Phun ra một ngụm máu tươi, một nửa khuôn mặt của Đông Phương Lộ đã sưng lên, con gấu xám kia thì giờ tay, hai chân to lớn run rẩy, hai tên lính đánh thuê dùng tiếng Thái nói chuyện với nhau vài câu, một gã dùng tiếng Trung nói:

“Người là ai? Nói!”

“Các người... xin thả nàng, nhà của ta có tiền, có thể trả cho các người, ta cũng nguyện ý làm con tin của các người...”

Từ trên mặt đất bò dậy, Đông Phương Lộ dựa vào tường đứng vững, hắn cũng hiểu tiếng Trung của đám này không được tốt, cho nên bây giờ dùng tiếng Anh lưu loát nói chuyện.

Hai tên lính đánh thuê kia cũng thay đổi ngôn ngữ, dùng tiếng Anh nói chuyện, hỏi:

“Người là ai?”

“Xin các người thả nàng... Á...”

Lời nói còn chưa dứt lời, Đông Phương Lộ đã bị thúc vào bụng một cái, làm cho hắn đau đớn gập người xuống.

“Ta ghét nhất bị là có người ở trước mặt ta đặt câu hỏi! Người là ai! Nói!”

“Ta là... người thừa kế Đông Phương gia ở thành phố Giang Hải, ta có khả năng bảo người nhà gửi tiền chuộc cho các người... Các người thả nàng...”

Lính đánh thuê tới Giang Hải lần này chính là vì tiền, Đông Phương gia là một thế lực có ảnh hưởng lớn nhất ở thành phố Giang Hải, trước khi đi, bọn họ đã điều tra, không cần quan tâm tới số lượng lớn con tin, mà chỉ cần tóm được một số con tin quan trọng để có tiền là được.

ÂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 214

Carnival Màu Đỏ (7 - 2)

Thấy thân phận của người này, sắc mặt của hai tên lính đánh thuê cũng dịu lại một chút, một người trong đó lạnh lùng cười nói:

“Chúng ta đã tóm được người...”

“Các người vẫn chưa...”

Lật tay đứng thẳng, trong tay trái của Đông Phương Lộ đã có một thanh chủy thủ, để ở trên ngực của mình, nói:

“Không ai sẽ trả tiền cho người chết, chỉ trả tiền vì sự bình an, có một mình ta làm con tin là đủ rồi, hoặc là chúng ta sẽ sống mái với nhau... Các người lựa chọn đi...”

“Đề đao xuống!”

Tên lính đánh thuê lúc này đập Đông Phương Lộ một báng súng, trầm giọng nói.

“Nàng chính là thân nhân quan trọng nhất của ta.”

Liếc mắt nhìn gấu xám, Đông Phương Lộ nói:

“Nếu như nàng có thể vì ta mà chết, ta cũng có thể làm vậy, các người đừng hoài nghi quyết tâm của ta...”

“Ta nói đề đao xuống!”

Tên lính đánh thuê nói lớn.

“...”

“Cút chó...”

Tên lính đánh thuê kia không nói nữa mà chìa họng súng thẳng vào gấu xám, sau đó đưa tay lên, gạt bay khăn trùm của con gấu xám, khiến cho Đông Phương Lộ và tên lính đánh thuê đều ngẩn người.

Đây chính là một khuôn mặt “heo” bị dọa tới mức sắc mặt trắng bệch, trên mặt loang lổ vết máu, chính là tên mập mạp Phó Nghiêm Kiệt. Hai gã lính

đánh thuê nhìn sang khuôn mặt anh tuấn của Đông Phương Lộ, lại nhìn sang tên “hèn mọn” chặt vật không nói nên lời.

Đông Phương Lộ nháy mắt, chủ thủ loảng xoảng “keng” một tiếng rơi xuống đất, trợn mắt nhìn mập mạp.

“Cái này... Chuyện này...”

“Ta... dừng, dừng...”

Mập mạp kia nhìn thấy họng súng chỉ thẳng vào hắn, chỉ liều mạng lắc đầu, hắn nghe không hiểu tiếng Anh mà ba người nói, lúc này vừa khóc vừa nói ba câu tiếng Anh mà hắn biết:

“No... Don't.. Á, ...”

“Người quan trọng nhất với người, đúng là *** chó...”

Trong tiếng Anh, từ “nam” và “nữ” là hai từ đơn khác xa nhau, bởi vậy mà từ “nàng” trong miệng Đông Phương Lộ đã làm cho tên lính đánh thuê khắc sâu ấn tượng, hắn đưa họng súng chỉ thẳng vào trán Đông Phương Lộ, nổi giận quát:

“Ta ghét nhất đám đồng tính luyến ái các người..”

***** “Đi nào “ Tiếng súng vang lên, thân hình của Huân nằm lăn trên đất, Sa Sa cũng bị một cước đá bay ra ngoài, nàng đau đớn bò dậy, hai mắt đỏ bừng nhìn người đàn ông to lớn cách đó không xa.

“Đi nào...”

Tiếng nói lại vang lên, cánh tay của Huân lại trúng một súng, bây giờ người nàng đầy máu tươi, hầu như đã không còn sức mà bò dậy, nằm im trên mặt đất, Sa Sa thì đưa tay lau nước mắt, cắn răng nói:

“Ta không đi...”

“Đi được không?”

Chỉ thẳng họng súng vào thiếu nữ đang nằm gầy dựa trên mặt đất, Trần Khắc nở một nụ cười, lúc này hắn cũng chặt vật như vậy, trên cánh tay thì đầy máu, vụ nổ đã khiến hắn bị thương nhiều chỗ, trên mặt cũng đầy vết máu, nhưng mà thương thế cũng không nghiêm trọng như bề ngoài nhìn vào, cho nên hắn mới có thể bắt được hai thiếu nữ này.

Nếu như muốn chống lại Hoa Tulip, thì nhất định phải lưu lại một con tin hắn cũng biết Sa Sa không có sức lực, nhưng lại là một con tin tương đối lý tưởng, bởi vậy mà hắn không muốn thương tổn Sa Sa, về phần Nguyệt Tri Huân, nàng đi theo Hoa Tulip học tập, một quả bom vừa rồi, một nhát đao kia, dọc đường còn sắp xếp những bẫy ngầm, mức độ nguy hiểm của nàng vô cùng cao, hắn không muốn lưu người này lại. it nhất cũng phải khiến cho nàng trọng thương mới được.

“Ta sẽ đổi tôi với ngươi. Nguyệt Trì Huân tiêu thư.”

Hắn cười, nói từng chữ một.

Sa Sa ở bên cạnh quát lên:

“Ngươi cách cậu ấy xa một chút!”

Bỗng dừng họng súng thay đổi, bằng một tiếng xẹt qua mái tóc của Sa Sa, một số sợi tóc bay toán loạn. Sa Sa vô ý thức rụt cổ lại, dường như bị sợ hãi làm cho ngầy người. Thân Khắc cười nói:

“Muốn chết phải không? Ngươi!”

Sau đó lại chuyển họng súng sang người đang nằm trên mặt đất.

“Ta bảo ngươi đứng cách cậu ấy xa ra một chút!”

Sau một khắc, Sa Sa lại rống lên. Thân Khắc nghiêng đầu.

“Nếu như ta nói không thì sao?”

Lại một tiếng súng vang lên, cánh tay phải của Huân vốn đang cử động để bò dậy thì lúc này đã ngã xấp xuống, đưa tay bịt vết thương trên tiểu phúc, hô hấp dồn dập, không còn cách nào bò dậy được nữa.

“Đi mau...”

Trong không gian yên tĩnh, một thanh âm yếu ớt vang lên, quanh quẩn trong không khí, chỉ có Thân Khắc tươi cười, chỉ có tiếng hô hấp của Huân, có Sa Sa trợn to hai mắt, mở đôi môi.

Đột nhiên, nàng nhắm hai mắt lại cố sức kêu lên:

“A a a a a a...”

“A, ngươi...”

Thân Khắc còn muốn nói, nhưng đột nhiên lại ngẩn người, Sa Sa trợn hai mắt đỏ như máu, trong tay đã có một quả lựu đạn, đi tới chỗ của hắn.

“Ta nói rồi... Ngươi nên cách nàng xa một chút, bây giờ thì chúng ta đành chết ở chỗ này...”

Nàng khịt mũi, lệ rơi đầy mắt, nói:

“Chúng ta phải chết ở chỗ này...”

Hai người cách nhau chỉ chừng 2 thước, nếu như Sa Sa kéo chốt lựu đạn, thì hẳn rất khó chạy đi, nếu như nòng do dự thì hẳn còn có thể né được, thế nhưng... Hẳn cũng không tin một người chưa được huấn luyện lại dám kích nổ một trái lựu đạn, nữ hài tử này rất cuộc... ý niệm này mới chỉ lóe lên được trong đầu, thì Sa Sa đã kéo chốt lựu đạn, vọt tới chỗ của hắn.

“Chạy...”

Khi thân hình hắn bay ngược ra phía sau, thì hòng súng cũng thay đổi, cùng lúc đó, một thân ảnh màu xám chen giữa hai người. Sa Sa trực tiếp vọt vào lòng người ấy, từ phía sau nhìn lại, giống như là hai người đang ôm nhau.

Tiếng súng vang lên, nhưng mà hai đạo thân ảnh kia phảng phất như bất động, cứ ôm nhau đứng đó, không có một cử động, cảnh tượng này giống như là đang cực động biến thành cực tĩnh, phảng phất như đã qua một khoảng thời gian cực lâu rồi...

ẤN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 215

Carnival Màu Đỏ (8)

“Đừng sợ, đừng nhúc nhích..”

Trong bóng tối, nàng cảm nhận được một ánh mắt quen thuộc, một thân hình màu xám hiện ra, nhìn nàng cười xin lỗi.

Tay phải của nàng bị hấn nắm chặt, còn tay trái của nàng thì kéo chốt lựu đạn, chỉ cần có một động tĩnh nhỏ là hấn sẵn sàng ném nó, nhìn bàn tay kia, nàng cảm nhận được sự kiên định và tin tưởng...

Khi nàng nhìn thấy đối phương thì ánh mắt nàng đã nhòa, nàng không muốn chết, cũng sợ chết, khi kéo chốt lựu đạn, nàng cảm nhận được sự khổ sở chua xót dâng lên, cái thứ lạnh như băng này lúc nào cũng có thể nổ, khiến cho nàng và những người khác biến thành những mảnh thịt vung vãi xung quanh. Ánh mắt nàng nhìn đối phương, ở bên đối diện kia, trong tay người cao lớn vẫn là một khẩu súng, họng súng vẫn chỉ sang bên này.

“Bùm” tiếng đạn xẹt qua bầu trời đêm, thiếu nữ bị trọng thương có hết sức cần vào tay của địch nhân, làm cho khẩu súng rơi xuống đất, thiếu nữ bị đá bay, sau đó dùng đầu gối thúc bay khẩu súng, tuy rằng trông rất chặt vật, nhưng động tác lại tương đối chuẩn xác.

Từ vị trí của Sa Sa có thể nhìn thấy rõ động tác giờ súng của đối phương, rồi thấy thân hình nhiễm máu của Huân bị đánh bay, nhưng mà Gia Minh vẫn quay lưng, dường như không thêm để ý chút nào, chỉ chăm chú cầm trái lựu đạn, ung dung mà kiên định, không có nửa điểm rung động.

Sau khi Huân bị đánh bay sang một bên, Thân Khắc không chần chờ, tiếp tục vọt tới bên này, hấn ngưng tụ toàn bộ lực lượng, đâm một quyền vào gáy của Gia Minh.

Không né tránh, quyền kia đâm thẳng vào gáy của Gia Minh, nhưng thân hình của hấn chỉ lung lay một chút, ngay sau đó, một... quyền khác của đối phương lại tiếp tục được tung ra, chân đá điên cuồng như hình với bóng phủ xuống.

Từ xa nhìn lại, thân hình của Thân Khắc cao hơn 2m, nhưng khi đối mặt với một đối thủ kém mình 40cm, hấn đã phải toàn lực xuất thủ.

Thoạt nhìn đối phương đánh đâm như kiểu đánh lộn đầu phố, giống như đồng cát không có năng lực phản kháng, nhưng lực lượng lại lớn tới mức làm cho tiếng gió rít lên, làm cho người khác phải giật mình.

Sa Sa chảy nước mắt, mắt nhìn thân hình quen thuộc bị đánh đâm liên tục, máu tươi từ trong miệng hấn tràn ra, nhưng mà vẫn tươi cười ung dung như cũ, chỉ vươn hai cánh tay che chắn, không chút nào lay động hoặc buông lỏng.

Chỉ trong thời gian mấy giây ngắn ngủi, nhưng tiếng “bịch bịch” cứ như cuồng nhưng mà đột nhiên một tiếng “cách” nhỏ vang lên, khoe miệng của Gia

Minh trào máu, cuối cùng thân hình cũng gấp lại theo hình cung.

“Bích” một tiếng, sau một khắc, thân hình cường tráng cao hơn 2m kia đột nhiên bay ngược ra ngoài...

....

“Người đánh cái gì vậy, ta đột nhiên phát hiện hóa ra người rất yếu... không biết có phải là Tiểu pháo tháp Thân Khắc không nữa..

Lau máu ở bên miệng, Gia Minh nhàn nhạt nở nụ cười.

Chỉ là hành động của hắn phối hợp với cái áo choàng thì có phần hơi đen tối. Đối diện với hắn, Thân Khắc đã đứng lên, phun ra một cái răng gãy, thân hình ở trạng thái phòng ngự cao nhất.

Gia Minh không thèm để ý chút nào, mà cúi đầu nhìn kỹ cái răng gãy kia, nói:

“Nếu như người đã giác ngộ mà tới, thì lúc này khi người đánh ta, người cũng đã hiểu được một số điều... . Thế nhưng, hiện giờ ta chắc chắn người chẳng thông minh thêm chút nào, vẫn không nắm bắt được thứ mà người muốn... vẫn giống y như trước, người con gái số... 1368?”

“Người quả nhiên là kẻ phân bội Bùi La Gia..”

“Có lẽ là vậy, nhưng mà không giống như người suy nghĩ.”

Gia Minh nhàn nhạt cười cười, nói:

“Rất nhiều năm trước, khi người còn huấn luyện ở Nhật Bản, người con gái kia cũng ở đó, hai người các người bàn luận với nhau kế hoạch rời khỏi Bùi La Gia, nhưng mà người con gái đó lại lừa dối người, rồi tới kỳ thí luyện, nàng muốn giết chết người, thế nhưng cuối cùng lại bị người giết chết, bởi vì thân thù của người không tệ, mà tâm tình của đám người kia đêm đó lại tốt, cho nên mới đưa người tới bộ phận Châu Á, đây là một truyện cười được lưu truyền trong nội bộ Bùi La Gia, chính vì vậy mà người mới được gọi là tiểu Thân Khắc thuần khiết?”

Tiến thêm một bước, Thân Khắc lúc này mới nhìn thấy rõ gương mặt đối phương, trong mắt hắn hiện lên sự kinh ngạc. Gia Minh móc ra một khẩu súng, ném xuống đất, nói:

“Nếu người đánh không thắng, súng lại không có, vậy thì ta cho người cơ hội quyết chiến công bình.”

Nói xong, hắn chỉ một ngón tay ra phía bờ tường xa xa, nói:

“Chúng ta qua bên kia.”

“Gia... Gia Minh..”

Sa Sa đuổi theo ra hai bước, sau đó nhìn thấy Gia Minh quay đầu lại cười:

“Yên tâm.”

Trận quyết chiến này tiến hành chưa được bao lâu, thì từ phía bức tường kia truyền tới tiếng thét của Thân Khắc, sau đó là tiếng súng gầm vang, khoảng 1 phút sau, Gia Minh xoa tay, từ phía sau bức tường xuất hiện, Sa Sa thì cẩn thận nâng thân hình đầy máu của Huân dậy, đối với tình huống trước mắt, nàng chẳng biết làm gì cả.

“Tớ tới đây.”

Đi tới bên cạnh hai người, Gia Minh nhẹ giọng nói, một tay tóm lấy chân của Huân, một tay thì ôm lấy thân hình đầy máu của nàng, nói:

“Cô làm rất tốt.”

Thân hình suy yếu, mềm mại không xương của Huân nằm trong lòng Gia Minh nghe thấy câu nói này, thì ánh mắt mở ra nhìn hẩn, hình như là đang hoài nghi xem mình có nghe nhầm hay không.

Trong lúc đang yếu ớt thế này, vậy mà trông khuôn mặt đầy máu của nàng vẫn có sự thanh lệ mê người, một lát sau, nàng mỉm cười, trong đó là sự sung sướng và sự thả lỏng.

Nàng khó khăn cự mình, muốn cho thân hình mình tiếp xúc gần hơn với Gia Minh, chỉ có trong thời gian này, nàng mới có thể danh chính ngôn thuận làm như vậy...

Nhưng mà, điều mờ ám này rõ ràng làm đối phương có chút bất mãn.

“Này, bị thương thì chớ lộn xộn, nằm im.”

“Cậu... cậu ôm cậu ấy thế này đương nhiên là cậu ấy khó chịu, cậu ấy bị súng bắn đầy, máu lại còn chảy nhiều, cậu còn mắng cậu ấy..”

Sa Sa khóc nức nở, luống cuống tay chân đỡ lấy đôi chân của Huân, nói:

“Cậu ôm cho tử tế một chút.”

“Ách... Thế nhưng... tớ vẫn đang ôm, cậu không phải không biết..”

“Thế nhưng cậu ấy đang bị thương nặng..”

Sa Sa nói.

Gia Minh cẩn thận điều chỉnh vị trí của Huân trong lòng mình, tiếng súng ở phía trước đã trở nên nhiều hơn đại khái là người của Viêm Hoàng Giác Tinh đã bắt đầu cùng lính đánh thuê bắn nhau, chắc là giải cứu con tin, loại chuyện này không phải là sở trường của hẩn, sở dĩ hẩn có thể đầu đá lung tung, là vì hẩn không quan tâm tới những chuyện như giải cứu con tin này, hẩn chỉ làm những việc có quan hệ tới hẩn...

“Ai. Gia Minh..”

Đi ra thật xạ Sa Sa mới hơi nghi ngờ quay đầu lại:

“Chẳng phải cậu quyết đấu với người kia hay sao? Sao lại nhanh như vậy..”

“À, là hấn quá kém.”

Khi viên đạn xé tung lồng ngực, toàn bộ thế giới đều trở nên băng lãnh, giống như cái thế giới lạnh lẽo này vốn ở trong não của hấn.

Hấn lảng lảng nằm ở trên mặt đất, điều cuối cùng mà hấn nhìn thấy chỉ là sự đen ngòm, máu chảy ra từ huyết quản, hấn cảm nhận được nó đang tuôn ra từ yết hầu của mình. ., đây là sự sống cuối cùng mà hấn cảm nhận được.

Trước đây, hấn từng nghe nói, giây phút cuối cùng này rất dài, dài tới mức một chớp mắt có thể nhớ lại cả một đời người, hấn cũng nhớ lại những chuyện trước đây rất lâu.

Người có danh hiệu 1368, chính là người con gái đã cho hấn tất cả, bọn họ đã từng mong muốn được cuộc sống tự do. Nhưng khi đó, hấn chỉ là một thiếu niên ngây thơ mộng tưởng, khi kế hoạch âm mưu của hấn bị phát hiện, vì để che giấu bản thân, hấn đã mật cáo tới Huấn luyện viên, rồi tự mình giết chết... người con gái kia...

Vì vậy hấn còn sống, sau khi người con gái kia chết đi, câu chuyện phản bội trở thành câu truyện cười lưu truyền trong Bù La Gia. Nhưng mà cho dù như thế nào, tiểu thần Khắc thuần khiết vẫn luôn để nghe hơn với danh hiệu nhu nhược, phản bội.

Từ đó về sau hấn không tiếp xúc với người con gái nào cả, nam nhân cũng không. Khi Chư Thần Vô Niệm phản bội lại nghị quyết của tầng lớp cấp cao ở Bù La Gia, trong tim hấn có cảm giác như mình được giải thoát, phảng phất như sắp thoát khỏi tất cả.

Nhưng mà người kia cũng nói đúng, trước kia mình chưa từng giác ngộ, đáng nhẽ thì mình phải ném lựu đạn trước mới phải, đã trải qua bao nhiêu năm rồi, chuyện cũ vẫn là một chuyện canh cánh trong lòng, hấn vẫn chỉ là một nam nhân nhu nhược...

“Cho dù em có sợ hãi cũng không sao, bởi vì anh sẽ mang theo em chạy trốn..”

Xin lỗi a...

“Sao lại bị phát hiện... Chúng ta đi mau... hai chúng ta..”

Xin lỗi a...

“Ta chết... chẳng nhẽ người lại sống tốt hay sao..”

Ta không...

Tất cả những thứ trước kia chỉ đổi lại được một ánh mắt chăm chọc, hẳn cho muốn công bình quyết đấu, vậy mà khi mình xông lên, đối phương lại ung dung móc ra một khẩu súng tự động giống y như lần đó mình làm với nàng, đầu tiên là kinh ngạc, lập tức chột...

Gió đêm thổi tới, trong tiếng nước nở, tiếng súng thê lương vang lên.

Hơn mười phút sau, một đạo nhân ảnh bỗng dung xuất hiện ở bên này, trên chiếc áo có màu sắc và hoa văn rực rỡ, thân tình Chư Thần Vô Niệm hơi có chút cô đơn.

Lần hành động này của hắn phải nói là mạo hiểm, thắng bại chỉ 50%, cục diện trước mắt thành ra như thế này, chỉ có thể nói là vận khí của hắn quá kém, cũng may mà hắn đã dự liệu trước, mới bỏ tiền ra thuê đám lính thuê kia tới...

Đó là đám đồng bạn mà Thần Khắc mang tới, hắn chưa từng thừa nhận, nhưng mà chuyện này cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Cúi đầu nhìn thi thể của đồng bạn, đang muốn ngồi xỏ mũ xuống, đột nhiên một cảm giác kỳ quái dâng lên, hai chân đang định ngồi đột nhiên phát lực, bay lên khỏi mặt đất.

Thanh âm của súng ngắn đột nhiên vang lên, xẹt qua vị trí mà Chư Thần Vô Niệm vừa đứng, bắn tung một mảng tường, vừa dùng súng bắn trả. Chư Thần Vô Niệm vừa quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một bóng đen mặc áo choàng xám như u linh chạy dọc theo rừng cây tới đây.

Hắn đã từng nghiên cứu cách hành động của Hoa Tulip, cũng rõ tính cách có thù tất báo của người này, bởi vậy Chư Thần Vô Niệm đã sớm hiểu, hắn sẽ tìm tới mình, cho dù có lập tức về Nhật Bản, thì đối phương cũng nhất định sẽ tìm tới.

Ở trong tình hình này thấy đối phương xuất hiện, mặc dù bị hóa lực áp chế, nhưng trên mặt hắn lại xuất hiện nụ cười, chạy vào khu nhà trước mặt.

Đây là những gian phòng học cũ kỹ, ở giữa có một hành lang thật dài, hai bên đều là lớp học, hắn đi vào, đối phương cũng đuổi tới, phía trước chính là một cái cửa sắt đã bị khóa, Chư Thần Vô Niệm thảm máng một câu, quay đầu lại đã thấy trên vai đối phương có một khẩu súng phóng rốc két.

Ầm một tiếng, hắn đập tung cánh cửa phòng bên cạnh, rồi một tiếng động lớn vang lên, lửa và một luồng sức ép vọt tới. Chư Thần Vô Niệm đập vỡ cửa sổ chạy ra ngoài.

Lao qua hai cái cửa sổ, bóng người màu xám đã xuất hiện ở chỗ rẽ của căn phòng phía trước, chưa kịp nổ súng thì Chư Thần Vô Niệm đã đập một cái cửa sổ khác nhảy vào trong.

Đọc theo hành lang tràn ngập lửa chạy về phía trước, hắn đã tính, khi lao tới cửa sẽ gặp Hoa Tulip, ở chỗ rẽ này có thể giảm thấp mức độ nguy hiểm của hóa lực đối phương, nhưng mà hắn còn chưa tới cửa, đã nghe thấy tiếng thủy tinh vỡ vụn, khi hắn đá tung cửa phòng, thì đối phương ở bên kia đã vọt tới.

Ầm một tiếng, cánh cửa gỗ cũ kỹ đồng thời nhận 2 đòn nghiêm trọng, hóa thành những mảnh gỗ vụn bay khắp bầu trời.

Một bóng đen như đạn pháo lao ra, Chư Thần Vô Niệm đá một cú có uy lực kinh người, đá trúng cửa gỗ, muốn liều mạng cùng với người áo xám kia,

nhưng mà hắn cảm thấy mình đã trúng một người cá, lực đạo của cú đá bị trượt đi, sau một khắc, hai người đồng thời bay lên.

Đây chỉ là một cú xông tới thuần túy của đối phương.

Ầm một tiếng, thân hình hai người đã phá vỡ cửa phòng tạo thành một lối đi bên cạnh. Trong lúc thân hình đang ở trên không, Chư Thần Vô Niệm chỉ cảm thấy đối phương đã đưa tay kéo áo mình, thân hình người nọ lộn trên không một vòng, khi rơi xuống, hai tay của hắn đã đặt trên vai mình.

Hai người lao vào đánh nhau, trong phòng giương gỗ, dụng cụ khác đều vỡ vụn, khi thân hình bị ép vào chân tường, hai tay của Chư Thần Vô Niệm mở rộng ra, hất mạnh hai tay của đối phương đang đặt trên vai mình, nhưng mà người nọ lại thuận thế, hạ khuỷu tay xuống để ngăn cản, tiếp theo đó lại là một hồi cuồng phong bạo vũ.

Vên vện chỉ trong hai ba giây, những tiếng rầm rầm rầm rầm rầm rầm liên tục vang lên trong phòng, lúc thì là mặt đất, lúc thì là giường tủ, lúc thì là ván gỗ, lúc thì là địch nhân.

Bỗng nhiên, kèm theo tiếng ầm là một tiếng xé gió, trong gian phòng như có một con lốc, không khí xung quanh nén lại. Chư Thần Vô Niệm tung cước đá bay người áo xám ra ngoài, đập thẳng vào bức tường, làm cho vô số gỗ vụn rơi xuống rồi bay lượn trong khắp gian phòng, cửa sổ thủy tinh phía sau lập tức hóa thành bụi phấn.

Đường như trong phòng có một quả bom nổ, nếu như người bình thường mà nhìn thấy loại lực lượng siêu nhiên này có lẽ phải kinh sợ nửa ngày, nhưng mà hai người trong phòng lại không có ai do dự, Chư Thần Vô Niệm móc ra 2 khẩu súng ngắn. Gia Minh cũng trực tiếp lấy một khẩu, hai người đồng thời nhảy tránh đạn, bóp cò liên tục trong không gian chỉ cách nhau chừng 3, 4 thước.

Ầm...

Vô số vụn gỗ, tạp vật vì sức gió trong phòng mà bay lượn, trên vách tường, đất đá, vôi vữa bay tung tóe, Gia Minh chạm vào cửa sổ thì Chư Thần Vô Niệm cũng đụng phải cửa ngoài. Hai người lại nhanh chóng chạy sang một gian phòng khác, cửa sổ, cửa chính bay tơi tả...

...

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 216

Carnival Màu Đỏ (9)

“Rốt cục cũng thắng thần xuất hiện rồi ư!”

Trong ánh lửa lóe sáng, vôi gạch tung tóe, vừa nổ súng, Chư Thần Vô Niệm vừa cười ha hả.

Kèm theo những tiếng súng vang lên từ xa, nhiều đội cảnh sát tiến nhập học viện Thánh Tâm, đi trên con đường lớn dẫn vào trong trường, họ tìm kiếm xung quanh, cảnh giác nghiêm mật, các xe cấp cứu liên tục lao theo sau.

Đầu tiên là giải cứu những người bị thương, sau đó là an ủi bảo vệ những cô cậu học sinh khóc sụt mướt ra ngoài.

Viêm Hoàng Giác Tinh nắm lấy thời cơ nghĩ cách cứu viện đã có hiệu quả, đương nhiên vẫn có một số trường hợp thương vong ngoài ý muốn nhưng mà không nói cho công chúng biết.

Những tên lính đánh thuê kéo tới nơi này, một phần vì vụ nổ, một phần vì bắn nhau, một phần vì Gia Minh nên đã chết không ít, lúc này họ đã tìm cách rời đi, dựa vào địa hình phức tạp trong học viện Thánh Tâm mà kháng cự, lẩn trốn ra ngoài.

Mà ở phía cảnh sát và Viêm Hoàng Giác Tinh cũng đang cố gắng khống chế, không cho trận chiến lan vào trong thành phố.

Ở bên ngoài trường, cha mẹ học sinh lo lắng đứng đợi, bởi vì bên trong trường quá nguy hiểm, nên họ chỉ còn cách đứng ở đây. Nhà nào có bối cảnh đều mang theo một lượng vệ sĩ lớn, hoặc những lão đại xã hội đen như Liễu Chính thì điều động toàn bộ nhân thủ, có vài người quen biết còn đang nói chuyện trên đường.

Trong đội ngũ này có người thì mang theo súng, đa phần là những tên xã hội đen, người khác thì cầm khâm đao, xích sắt, có người thậm chí còn mang theo súng săn.

Trong mắt ai nấy đều lộ hung quang, sẵn sàng giết chết nhân vật nào bắt mình từ trong trường chạy ra, bởi vì lúc này giới hắc đạo tại thành phố Giang Hải đã treo giải thưởng, giết được 1 người thưởng 50 vạn.

Nghĩ tới tình cảnh trước mắt, hơn nữa người trong học viện Thánh Tâm có bối cảnh tương đối lớn, phía cảnh sát cũng không làm khó dễ gì cả, trên thực tế có một số bộ phận còn được giới hắc đạo thưởng.

Hể cứ người nào trong hỗn chiến mà giết được, một gã lính đánh thuê, thì cục cảnh sát sẽ loan tin, không cần người này tự đi lĩnh, đám người Liễu Chính sẽ tự mình cảm chi phiếu tới cửa cảm ơn, đương nhiên đó là chuyện sau này, chúng ta tạm thời không nói tới làm gì.

Nhưng mà, tuy rằng không có thái độ gì với chuyện này nhưng Cục trưởng Cục Cảnh sát cũng tìm tới đám người Liễu Chính, nói rằng các người cầm con thi không sao, súng sẵn cũng không nói làm gì, nhưng mà phải mặc cho đường hoàng, đừng khiến cho người khác sợ.

Nhóm người bị thương đầu tiên xuất hiện, nhóm ký giả tranh nhau lao vào lấy tin tức, làm cho tin tức bị truyền ra, người bên ngoài trường loạn xà ngầu, người nào thấy con mình còn trong đó thì muốn đi vào, người nào mà là nhân vật có bối cảnh thì lao vào nói với đám cảnh sát:

“Ta là tổng giám đốc tập đoàn Hường Đông, là bạn tốt của Cục trưởng các người...”

“Vấn đề xảy ra là do ta phụ trách, người không nhìn thấy đám người phía sau của ta ư? Bọn họ đều là những lão binh, thân kinh bách chiến...”

“Nếu không có chuyện gì thì để ta đi vào, ta cảnh cáo người, ta muốn đích thân nói chuyện với Hác cục trưởng của các người...”

Khi đã khống chế nhất định được cục diện, có lẽ vì làm gương cho binh sĩ. Hác Cục trưởng tự mình tới hiện trường, phối hợp với một đám cảnh sát hùng hậu, nghĩ cách cứu viện, rút lui, có người nào đó nói với hắn một câu, hắn vội vã di chuyển sang phía quảng trường, thấy một nam tử đẹp trai tên là Diệp Liên mang theo Đông Phương Lộ mặt mũi bầm dập đang đi tới.

Mà bên cạnh hắn còn có một con thỏ và một con cẩu hùng, người mặc trang phục thỏ là em gái của Đông Phương Lộ - Đông Phương Uyển còn về phần người mặc trang phục cẩu hùng là ai thì hắn không biết, nhưng trông khuôn mặt có chút mập mạp.

“Cảm ơn anh, Diệp tổ trưởng. Tiểu Lộ, Tiểu Uyển các cháu có khỏe không?”

Là một đại gia tộc lớn nhất thành phố Giang Hải, cho dù là Cục trưởng Cục Cảnh sát cũng phải tìm cách nịnh bợ, thỉnh thoảng đến Đông Phương gia uống trà ăn cơm, vì vậy mà Hác Cục trưởng tự cho mình là chú của anh em nhà Đông Phương, hai bên bắt chuyện, Diệp Liên gật đầu:

“Vận khí còn tốt nên tới kịp thời, thiếu chút nữa thì xảy ra chuyện không mong muốn.”

Hắn chỉ chỉ Đông Phương Lộ, nói:

“Hắn bị thương không nhẹ, chủ yếu là nội thương, hai người kia chỉ bị thương ngoài da, mau chóng đưa tới bệnh viện, tôi còn có việc, đi trước.”

Hắn nói, phát phát tay chuẩn bị đến trợ giúp những đồng bạn khác thì một gã cảnh sát chạy tới, nói:

“Báo cáo Hác cục trưởng, bên khu nhà cũ của học viện đánh nhau rất lợi hại, nhưng không phải người của chúng ta, hiện tại vẫn chưa biết hai bên đánh nhau là ai, chúng ta có phái một tiểu đội đi vào, nhưng mà có 3 người đã hi sinh vì nhiệm vụ, những người còn lại đã rút lui, hiện tại đang bao vây bên ngoài, xin chờ chỉ thị.”

“Không phải người của chúng ta?”

Hác cục trưởng xoay đầu lại, kỳ quái nhìn liếc mắt nhìn Diệp Liên.

“Đi xem.”

Hai người gật đầu, mang theo một đám cảnh sát đi tới, ba người Đông Phương Lộ cũng lên đi tới một xe cứu thương cách đó không xa, những học sinh trong trường được giải cứu lúc này liên tục xuất hiện.

Trong sự kiện Tinh Mộng lần trước, ba người này cũng bị bắt làm con tin, chỉ là Phó Nghiêm Kiệt không có ấn tượng gì lắm, sau đó mọi người cũng không có liên hệ gì với nhau cả, bây giờ lại gặp nhau trong cái đám hỗn loạn này.

Nhớ tới câu nói Nghiệt Duyên, Đông Phương Uyển ngồi ở bên anh trai để cho bác sĩ xử lý vết thương trên tay, nhìn bộ mặt mập mạp của Phó Nghiêm Kiệt, thấy hấn đang nhìn sang bên này, biết hấn hiểu lầm ánh mắt của mình cho nên cô nàng cũng tương đối xấu hổ, khi ánh mắt hai người chạm nhau, Phó Nghiêm Kiệt bỗng nhiên cười lớn một tiếng.

“Ha ha, xin chào, còn nhớ tôi không... lại gặp mặt.”

“Ách... Xin chào, xin chào...”

Hai người giống như một người máy tự động bắt tay. Đông Phương Uyển kỳ quái nhìn thoáng qua, nói:

“Sao lại kỳ lạ nhỉ... Đây, lại gặp mặt, ha há, ba người chúng ta thật đúng là có duyên...”

“Ha há, ha há...”

“Có duyên, có duyên...”

“Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì...”

Hác Cục trưởng nhìn khu nhà 6 tầng cũ kỹ sau rừng cây đã bị cảnh sát bao vây, trước khi học viện Thánh Tâm được thành lập, nơi này vốn là một trường học, sau khi chuyển thành học viện quý tộc, thì nơi này được quy hoạch lại, cho nên có rất nhiều hạng mục được xây dựng, khu nhà này không được dùng tới nữa nhưng vẫn lưu lại, thỉnh thoảng ở bên trong vẫn vang lên tiếng súng.

“Hác cục trưởng, Tiểu Phương và A La đã hi sinh vì nhiệm vụ... Chúng ta bây giờ không có biện pháp xác định xem bên trong rốt cuộc là ai đứng về phe chúng ta, cho nên... thực ra kỹ thuật bắn súng của họ rất chuẩn Tiểu Phương và A La vừa tiến vào thì đã ngã xuống, còn nữa, bọn họ... dường như chỉ có hai người...”

“Hai người... cầm loa tới.”

Viên cảnh sát kia gật đầu, cầm tới một cái loa. Hác cục trưởng đứng ở phía sau một xe cảnh sát, nói lớn:

“Người bên trong nghe đây, các người đã bị bao vây, lập tức bỏ vũ khí xuống, ra ngoài đầu hàng, chúng là cảnh sát thành phố Giang Hải...”

Nói xong, tiếng súng vẫn vang lên như cũ, không có chút nào đáp lại, mấy giây sau Hác cục trưởng lại bắt đầu gọi, cho tới lần thứ ba định nói thì Diệp Liên ở một bên đây hần ngã bỏ nhào, nói:

“Cẩn thận!”

Một tiếng súng vang lên, cửa sổ thủy tinh ở tầng 3 vỡ tan, Diệp Liên cùng Hác cục trưởng ngã trên mặt đất, cái loa đã bị bắn thủng.

ẤN SÁT

Phản Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 217

Carnival Màu Đỏ (10)

Không gian bên trong tối om, từ xe cảnh sát nhìn vào chỉ thấy một cái bàn học cũ kỹ, bức tường thì bị phá hỏng lỗ chỗ, đây là những chiếc bàn cũ được học viện Thánh Tâm loại bỏ, cho nên phía trên bạm đầy bụi, không gian tối tăm bụi bặm này chính là chiến trường, thỉnh thoảng có một làn gió thổi tới, mang theo mùi thuốc súng.

Ầm một tiếng, lại một tia lửa sáng lên, một cái động lớn hiện lên giữa bức tường ngăn 2 phòng, một cái bàn học cũ bay tới, một thân ảnh nhanh chóng tránh né, súng đạn điên cuồng trút xuống.

“Ha ha... bắn không trúng, bắn không trúng. Hoa Tulip!”

Thân ảnh ở trong làn đạn kia lao đi như tên bắn Chư Thần Vô Niệm cười lao ra khỏi phòng, thỉnh thoảng giơ tay đánh trả:

“Tới đây giết ta đi. Nguyên Lại Triều Sang bị hòa lực của ngươi áp chế, nhưng ta lại biết rõ nhất cử nhất động của ngươi, ngươi có tin không? Tới đây...”

“Dựa vào dị năng, rất rất giỏi ư?”

Tung người nhảy sang một bên, tránh khỏi làn đạn, Gia Minh trốn sau một đồng hồ nói.

“Không phải là giỏi, mà là ta dựa vào năng lực của mình, cũng giống như vũ khí mà thôi, chỉ là vũ khí của ta chính là thân thể.”

Trong lúc Gia Minh đang đuổi phía sau, thì hắn lại nhảy vào một phòng học khác.

“Vũ khí không có lực lượng, chỉ tùy thuộc vào người dùng nó như thế nào!”

Vừa nổ súng, Gia Minh vừa đuổi theo.

“Vậy thì thể hiện năng lực khi giết Đại Nội Trưởng Đốc của ngươi đi, hướng ta chứng minh đi!”

Hắn vươn tay, đẩy cánh cửa ngăn cản làn đạn dày đặc.

Không trả lời, sau một khắc, hắn bỗng dừng xoay người, ở vách tường phía sau truyền tới một tiếng động lớn, tường nhà cũ kỹ bị đánh thủng, xuất hiện một lỗ có đường kính chừng 1 thước, hắn cũng lập tức đưa tay đâm vào đó.

Đón đỡ, tất cả đều yên tĩnh lại.

Tiếng gió thổi nhẹ nhàng lướt qua lỗ thủng, trong chốc lát, Chư Thần Vô Niệm nở nụ cười:

“Gió nói cho ta biết người đang ở đâu, tới đây, đừng lãng phí thời gian.”

Sau khi nói câu này, động tĩnh phía trước lập tức im bật, trái tim hắn thoáng trùng xuống. Chư Thần Vô Niệm thầm giật mình, dùng hết toàn lực, nhưng chỉ cảm thấy thân ảnh kia luôn phiêu phù bất định, hiển nhiên là đối phương có rất nhiều kinh nghiệm đối chiến cùng với Dịch năng giả.

“Nếu không chịu tới, vậy thì chúng ta tâm sự cũng được...”

“Người bị thương. Ta nhìn thấy máu của người, nhưng thành thật mà nói. Ta không ngờ người chính là đứa trẻ kia, hóa ra tất cả mọi người đều bị người che giấu..”

“Là Tiến Hóa giả tự nhiên? Có lẽ người cũng là người được cải tạo...”

“Ta nghĩ ta có thể hiểu sự giận dữ của người...”

“Đang yên lành ở nhà, vậy mà lại bị người tìm tới cửa, bắt bạn gái và những người trọng yếu của người, phải chăng rất là tức giận?”

“Ta biết người muốn cái gì... cuộc sống bình thường, cho dù người có bối cảnh thế nào đi nữa, người cũng chỉ muốn cuộc sống bình thường, đúng không?”

“Cũng được cũng được. Đã trải qua nhiều năm như vậy rồi, người biết ta buồn khi nghĩ tới chuyện gì không?”

“Đó là mỗi người các người đều cảm giác mình vô tội. Nguyên Lại Triêu Sang cũng tốt. Đại Nội Trưởng Đốc cũng tốt, người mới bị người giết - Thân Khắc cũng tốt. Bạch Na Na cũng tốt, bao gồm người... Mỗi người các người đều cảm giác mình vô tội, các người nghĩ các người có thể có lựa chọn khác, cho dù là chết...”

“Nhưng cuộc sống lạ là như vậy, các người có quá khứ của mình, thì tất nhiên sẽ có một tương lai, có lực lượng như thế nào sẽ phải đối mặt với những hậu quả tương ứng như thế.”

“Các người đã từng có lựa chọn rồi đi tới bước này, các người chỉ biết oán giận khi chúng ta tìm tới cửa, phá hoại cuộc sống yên bình của các người, nhưng cuộc sống luôn phát triển, hầu như hậu quả đều xuất phát từ chính lựa chọn của các người...”

“Từ những sự kiện trước kia người dựng lên, người ta có thể cảm nhận được sự cường đại của người, ta cũng nhìn thấy, nhưng đồng thời... Ta thấy được sự sợ hãi của người...”

“Ta và người không giống nhau, ta không có sự hãi, bởi vì cho tới bây giờ ta luôn biết mình muốn cái gì, phải đối mặt với cái gì, ta không có cảm giác mình vô tội...”

Lời còn chưa dứt, tiếng súng lại vang lên, bức tường lại thủng một lỗ, một tảng bê tông lớn bay ra ngoài. Chư Thần Vô Niệm nhảy sang bên cạnh, ở chỗ động khẩu, ánh lửa đạn bay tới tấp như pháo hoa. Thừa dịp Chư Thần Vô Niệm còn chưa ổn định, khẩu súng ngắn của Gia Minh chuyển hướng vào trong phòng. Chư Thần Vô Niệm cười to trốn vào phía sau.

Đột nhiên vô số sức gió từ cửa tràn vào, những làn gió siêu tự nhiên này đã thổi tung bụi trong gian phòng, trong giây phút đó, mọi tâm nhìn đều bị che khuất, thậm chí ngay cả hô hấp cũng chịu ảnh hưởng, thanh âm của Chư Thần Vô Niệm lại vang lên: “Đi tìm chết đi!”

Bịch---- Bịch---- Trong làn mưa bụi, Chư Thần Vô Niệm vừa tránh đạn, vừa vọt tới bên người Gia Minh, nghiêng người quét vào chân của đối phương, thân hình Gia Minh hơi nghiêng, đưa khẩu súng ngắn ra đỡ, nhất thời hai bên đều lui về phía sau hai bước, sau đó tiếng gió lại từ bốn phương tám hướng kéo tới.

Bụi che khuất tầm nhìn, sức gió nhiễu loạn thính giác, chỉ trong khoảng nửa khắc đã có hơn 10 đợt công kích, thân hình của Gia Minh cũng đã lui lại tới vị trí giữa phòng học, hấn nhấc tay, tóm một cái bàn đập thẳng vào người Chư Thần Vô Niệm làm cho nó vỡ tan đồng thời, hấn tung một chân đá ra ngoài.

“Không nhìn được, xem người có thể ngăn bao lâu!”

Chư Thần Vô Niệm tung người, nhảy về phía sau.

“Không cần ngăn cản.”

Thấy trọng quyền của Chư Thần Vô Niệm lao tới. Gia Minh cũng xuất thủ, hấn quay đầu đi, tránh thoát được một kích của đối phương, tay trái của hấn lập tức tung ra.

Trong lòng cá kinh, thấy động tác lên gối của mình bị đối phương dùng nhu lực làm tan mất, Chư Thần Vô Niệm không hiểu, đối phương nhìn không được thì sao có thể cảm nhận được chiêu số của hấn, cho nên hấn vội vã thu quyền về, nhưng Gia Minh đã theo sát mà tới.

Đôi bên liên tục trao đổi quyền cước, thoáng cái đã hơn 50 chiêu, thân hình hai người như mưa, như gió. Chư Thần Vô Niệm cảm thấy bản thân hấn như bị dính vào trong một vùng bùn, muốn tránh không được, muốn đánh không xong, chỉ cần hấn hơi dùng lực lượng một chút, lực lượng của bên kia đã yếu đi, đợi cho hấn giảm thì đối phương lại dồn lực ngàn cân đè tới.

Lấy sở trường tiếp sở đoán, biến ảo được gần như hoàn mỹ, đây là... Thái Cực!

Trong lòng Chư Thần Vô Niệm mới hiện lên cái ý niệm này thì vạt áo trước ngực đã bị đối phương xé rách, sau đó, cảnh tượng đất trời đột nhiên xoay chuyển.

Ầm một tiếng, bức tường hoàn chỉnh phía sau lập tức vỡ tan, Gia Minh kéo thân hình Chư Thần Vô Niệm hung hăng đập vào tường.

“Thật ra người...”

Xuất cước như điện, thân hình Gia Minh tăng tốc lượn vòng, hung hăng đá vào bụng của Chư Thần Vô Niệm.

“cùng hồi tiếc...”

Song quyền nện xuống như sấm:

“Nguoi thống khổ, nguoi bất đắc dĩ, nguoi tự hủy. Làm gì có trò gì mà nguoi chưa dùng tới, bởi vì...”

Hắn kéo thân hình Chư Thần Vô Niệm, lại một lần nữa đập xuống, đồ đạc bay tung tóe.

“Bởi vì nguoi là một con quái vật do Bù La Gia tạo nên!”

Sau khi Gia Minh nói xong, từ trong đám bụi bặm bên kia truyền tới tiếng mắng của Chư Thần Vô Niệm, tiếng gió đột nhiên vang lên, song quyền của Gia Minh đã tung ra. Chư Thần Vô Niệm không ngăn cản, mà đưa tay tóm lấy vai của Gia Minh, ánh mắt gắt gao nhìn hắn.

Trong đám bụi bặm, có thể mơ hồ nhận ra, khuôn mặt vốn tuấn mỹ của Chư Thần Vô Niệm lúc này đã trở nên vô cùng dữ tợn, tràn ngập tơ máu:

“Ta không phải quái vật! Nguoi đi... chết đi!”

Theo tiếng kêu to, Gia Minh đột nhiên cảm thấy một luồng lực lượng cực lớn truyền vào trong cơ thể, sau đó, trong não của hắn xuất hiện sự đau đớn, không giống như lúc bị sức gió nén ép, cảm giác đau đầu đột nhiên kéo tới.

“Ách...”

Hiện giờ, chiến đấu đã trở nên thâm liệt hơn trước rất nhiều. Chư Thần Vô Niệm lúc này không triển khai phản kích vô ý thức, mà sức gió từ cơ thể của hắn tràn ra, như những quả bom làm cho đồ đạc trong phòng bắn tung lên, đột nhiên hắn phun ra một ngụm máu tươi, thân hình bị Gia Minh đá bay ra ngoài.

“Không, không có khả năng... Nguoi là cái gì...”

Trong bụi bặm, mơ hồ truyền đến thanh âm kinh ngạc như động đất của Chư Thần Vô Niệm, hiển nhiên hắn đã phát hiện ra điều gì đó không tầm thường, Gia Minh lắc lắc đầu, lau vết máu trên mặt, sau đó che ngực ho khan một tiếng.

“Đối mặt với hiện thực đi, nguoi là quái vật, điều này không sai, về phần ta... có lẽ là thợ săn quái vật...”

***** Ở phía bên dưới, đèn của xe cảnh sát biển ảo, mọi người vây kín khu nhà chú ý xem động tĩnh, thỉnh thoảng họ còn nghe thấy những tiếng đối thoại mơ hồ truyền ra, đương nhiên... tiếng sùng sục nhiều hơn rất nhiều.

Đột nhiên, mọi người kinh ngạc nhìn lên những đám bụi ở tòa nhà.

“Đây là cái gì...”

“Chẳng nhẽ có người đang dọn vệ sinh?”

“Hai người, sao động tĩnh lại lớn như vậy...”

Trong những tiếng nghị luận, Diệp Liên há miệng ra:

“Cái này hẳn là...”

“Diệp tổ trưởng, rốt cuộc là cái gì? Người biết?” Hác cục trưởng hỏi.

“Ách... Không phải chắc chắn nhưng tin tình báo chưa đủ, cho nên hiện giờ mới ở trong giai đoạn sau đoán... Trước tiên cứ xem đi, nếu quả thật là người kia, tình huống phía trên có thể như thế này... Cho dù như thế nào cũng không nên tới gần, tạm thời không nên tiến hành công kích gì cả...”

Hắn không chịu nói rõ, Hác cục trưởng cũng không dám hỏi, xung quanh khu nhà hiện giờ có hơn 10 chiếc xe con, mười mấy cảnh sát có võ trang đầy đủ, đạn đã lên nòng, chỉ chờ xông vào, bầu không khí vô cùng căng thẳng. Qua một lúc sau, đột nhiên có người hô một tiếng:

“Nhìn xem... Phía trên có người!”

Vừa ngừng đầu lên đã thấy từ trên tầng 6 có người thả mình nhảy xuống, ngay sau đó lại là một thân hình nữa.

Từ độ cao như vậy mà nhảy xuống thì đó là hành vi tự sát, hai đạo thân ảnh xẹt qua, nhưng mà khi tới tầng 2, đạo nhân ảnh phía trước lại quý dị ngừng lại một chút, sau thời gian ngắn ngủi như chớp mắt, người phía sau đã rơi xuống, ầm một tiếng, hai thân ảnh rơi xuống cái sân trước khu nhà.

Yên tĩnh.

Hai nhân vật làm não loạn bên trong, tự dung nhảy lầu, đề rồi chết như vậy hay sao? Mới có nghi vấn như vậy, nhưng một trong hai đạo nhân ảnh đã cựa quậy.

Xoát một tiếng, cảnh sát đồng loạt giơ súng, trong tầm nhìn của họ, có một thân ảnh mặc đồ xám chặm rãi đứng lên, trong nháy mắt đó, họ như nhìn thấy tử thần trong truyền thuyết.

“Thao túng sức gió... ở giữa không trung ngừng một chút, sau đó... Người kia là...”

Diệp Liên vô ý thức nhìn bầu trời, sau đó nhìn về phía một thân ảnh đang sống, một người đã chết, còn Hác cục trưởng thì rút súng lục, dùng ánh mắt xin chỉ thị nhìn hắn, sau một lúc, người mặc áo choàng xám ngoáy ngoáy cổ, xoay người chặm rãi đi tới khu vực chưa được bao vây.

“Diệp tổ trưởng, chúng ta...”

“Này, ta biết người là ai, có thể nói chuyện không?”

Khi Hác cục trưởng còn chưa hỏi xong, Diệp Liên đã lớn tiếng hỏi.

Không có trả lời, người nọ như một bóng ma chạy dọc theo rừng cây, đi qua hai gã cảnh sát đang mang súng, họ cũng nghi hoặc không biết ý kiến của

cấp trên là như thế nào.

Trong chốc lát, Diệp Liên phát phát tay:

“Đề cho hắn rời đi, buông súng.”

Đám người này mới buông súng.

Dưới sự chú ý của mọi người, nhân ảnh kia chậm rãi biến mất trong rừng cây. Diệp Liên hô một tiếng:

“Cảm ơn nhiều, có bất cứ phiền phức gì cứ nói nha.”

“Người nọ là ai vậy...”

“Hắn mặc áo choàng, ta không nhìn thấy, người có nhìn thấy không?”

“Không thấy hình dạng của hắn...”

“Làm cái gì vậy, hai người các người đứng gần hắn nhất...”

Trong khi mọi người đang nghị luận, thì Diệp Liên đã thu ánh mắt trở về, sau đó hít một hơi, trên mặt nở nụ cười thân thiết:

“Hác cục trưởng, chúc mừng ông, người trên mặt đất là Chư Thần Vô Niệm, là phần tử khủng bố quốc tế, nếu như ông vì hắn mà thăng chức, thì phải mời khách đó nha.”

“Ách... Thật...”

Hác cục trưởng ngẩn ngơ, một lát sau mới hỏi:

“Vậy người áo đen kia.”

“Tốt nhất đừng truy cứu người này, hắn tức giận rất khủng khiếp. Nhưng mà tôi có thể nói cho ông biết, nàng chính là Hoa Tulip.”

Trong bóng đêm, cảnh sát khấn trương tiến lên kiểm tra cổ thi thể, lúc gần cuối, quân cảnh đặc công đi kiểm tra lại khu vườn trường một lần, tiếng súng dần tan biến, lính đánh thuê chết hay sống rất khó nói, nhưng mà cho dù có được trốn ra khỏi trường học, thì bọn họ cũng không tiết lộ tin tức với bên ngoài.

Đám cha mẹ học sinh thì sau khi nhận được con mình, người thì hoan hô, người thì khóc, sau đó nhanh chóng rời đi.

Lúc Liễu Chính gặp Sa Sa, Huân rồi đem họ tới bệnh viện, đám côn đồ mới dần dần rời đi, chúng linh tiên đi ăn khuya, sau đó túm năm tùm ba chia vào các phòng...

Trong bóng đêm, mây ngũ sắc xuất hiện, ngày 2 tháng 12 năm 98 dần qua đi, một ngày mới lại đến...

ÂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 218

Ngủ Đi

Sáng sớm, trong ánh ban mai, Linh Tĩnh bước ra từ một chiếc xe nhỏ trước cửa bệnh viện của bác Diệp. Gia Minh ngồi ở ghế lái nhỏ đầu ra nói:

“Sa Sa và mọi người đang ở bên trong, thương thể của Huân tương đối nặng, hiện giờ không biết có thể bị nguy hiểm hay không, tớ còn có chút việc muốn làm, phải lập tức đi ngay, bảo các nàng đừng lo lắng, được không?”

“Thế nhưng... cậu...”

“Tớ không sao, tên lợi hại nhất đã bị giết rồi, cậu có thấy tớ bị chút thương thể nào không? Có một số việc phải giải quyết cho xong, ngoan nào.”

“Thật là.”

Mắt thấy Gia Minh không có chuyện gì, Linh Tĩnh giờ giờ quả đầu nhỏ, sẵn giọng:

“Đáng ghét, đừng dùng khẩu khí người lớn nói chuyện với tớ, tớ thấy cậu kiêu căng không dám đi vào thì có, gần đây cậu liên tục bị thương, lại bị trúng đạn, nếu đi vào nhất định bị mẹ lái nhái chết... Được rồi, tớ đi vào với mấy người bên trong, cậu nhớ mua điểm tâm sáng tới.”

“Dạ, Linh Tĩnh đại nhân.”

“Đi đi...”

Liếc mắt, Linh Tĩnh xoay người đi vào trong bệnh viện, Gia Minh đưa mắt nhìn nàng tiến vào, sau đó mới nhả chân ga lao đi.

Đứng cạnh cửa bệnh viện lén lút nhìn ra, Linh Tĩnh thấy chiếc ô tô đã đi, sau đó mới quay người, hít sâu một hơi, vỗ ngực một cái, tận lực thả lỏng tâm tình, tạo nét mặt tươi cười đi trấn an Sa Sa và Huân.

Mấy phút sau, chiếc xe con dừng lại ở một căn hộ. Gia Minh lên tầng hai, mở căn phòng cũ mà cha mẹ hắn trước kia đã ở, đây mà một khung trời nhỏ, chính là trụ sở bí mật của hắn ở thành phố Giang Hải.

Đi vào trong buồng cầm một hộp thuốc lớn, sau đó đổ đầy nước nóng vào một cái bình, hắn đi ra ngoài ngồi xuống ghế sa lông, bỏ áo khoác, một tầng băng dày đặc từ vai tới ngực của hắn hiện ra. Lúc này đã là tháng 12, trên ngoài băng gạc còn có quần áo giữ ấm, máu tươi đã ướt sũng lớp ngoài, từ vai tới bụng nhuộm một màu đỏ tươi.

Suy yếu dựa vào ghế sa lon, hít sâu một hơi, hần bắt đầu rời tầng vải bông một, sau khi bò y phục, thấy hơi lạnh, hần đi ra ngoài đóng cửa, nếu như trước đây, cho dù trời có tuyết rơi, hần cũng chẳng cảm thấy lạnh lẽo gì.

Bản thân bị thương, hơn nữa trải qua chiến đấu kịch liệt, máu đã chảy rất nhiều, cho tới bây giờ hần đã suy yếu tới mức không chịu nổi nữa.

Nếu như mà Chư Thần Vô Niệm có thể kiên trì thêm một thời gian, không bị chính dị năng của mình phản phệ thì sợ rằng người nằm xuống lần này có lẽ là hần.

Suy yếu mở hộp thuốc, sau đó cầm khăn mặt nhúng vào trong chậu nước ấm làm cho hần cảm thấy đỡ lạnh, hần bắt đầu vệ sinh, khử độc, khâu vết thương, đại khái là trải qua hơn nửa giờ, điện thoại trong phòng vang lên.

“A lô.”

“Còn nghe được thanh âm của người là tốt rồi, ta là Thiên Vũ Chính Tắc.”

Người đầu dây bên kia tỏ ra vui mừng:

“Ta tin rằng người sẽ không thua tên biến thái Chư Thần Vô Niệm.”

“Nếu như người hỏi thăm người kia. Hần đã chết.”

“Mấy giờ trước, người của chúng ta bên đó báo cáo là có người xâm nhập học viện Thánh Tâm, chỉ là lực lượng của chúng ta ở Trung Quốc quá yếu, có đi cũng không có tác dụng gì, không lâu sau người của chúng ta gọi điện tới, nói là tiểu thư bị trọng thương, còn người thì không sao. Ta nghĩ bây giờ người có thể nghe điện thoại, cho nên mới điện thoại tới đây.”

Thiên Vũ Chính Tắc ở bên kia cười cười, nói:

“Những người khác có khỏe không? Người biết ta nói tới hai bạn gái của người.”

“May mắn, không có chuyện gì.”

“Vây là tốt rồi. Chuyện Chư Thần Vô Niệm đột nhiên đến Thái Lan, đích xác là sơ sót của chúng ta, kỳ thực ở trong nội bộ của Bùi La Gia không lâu trước đã có quyết nghị, không cho phép thành viên của tổ chức ra tay với người, chúng ta không nghĩ tới Chư Thần Vô Niệm lại không tuân thủ mệnh lệnh này. Người biết đấy, ta không nói tốt cho Bùi La Gia mà chỉ nói sự thực.”

“Ta có một phần tư liệu.”

Gia Minh ngừng lại một chút, hần đã xử lý vết thương xong, buông kim, cầm lấy băng gạc.

“Về tình huống của người nằm vùng của Bùi La Gia trong nội bộ các người, phương pháp liên lạc, người liên lạc, trình độ ảnh hưởng... ta rất khó có căn

cứ chuẩn xác, nhưng cũng có thể xác nhận...”

“Như vậy tốt quá.”

Sau một lát, Thiên Vũ Chính Tắc tán thưởng.

“Nếu như các người muốn động thủ, ta mong là chậm một chút.”

“Ách? A... Chúng ta đương nhiên không sẽ lập tức tiến hành thanh trừ toàn bộ, dựa theo tiếng Trung Quốc mà nói, như vậy sẽ đánh rần động cỏ...”

“Đại khái khoảng hai mươi ngày sau, ta sẽ đi Tokyo một chuyến. Mong rằng các người có chuẩn bị, đừng để sự kiện này ảnh hưởng.”

Dường như bị hàm nghĩa trong câu nói của Gia Minh hù dọa, Thiên Vũ Chính Tắc sững sờ một chút, nói:

“Người muốn theo chân bọn họ? Chuyện không dễ làm như vậy đâu, ta biết người rất tức giận, thế nhưng ở Tokyo là chỗ của bọn hắn, không phải Giang Hải, ta mong rằng người có thể suy nghĩ một chút.”

“Ta đã suy nghĩ.”

“Ta nghĩ biện pháp tốt nhất của chúng ta là có thể công bình nói chuyện một chút, ta đã nói tình hình của người với tầng lớp cao tầng ở bên này như Viêm Hoàng Giác Tinh, U Âm Thiên Cầm, người có thể đem lực lượng của người cho chúng ta mượn, chúng ta cùng nhau đối phó Bùi La Gia... Người không biết đâu, lực lượng của Bùi La Gia quá cường đại, mặc dù trước mắt hắn không có cách bắt người, nhưng người cũng không thể tưởng tượng được gốc rễ của cái tổ chức sát thủ đã tồn tại được mấy trăm năm nay đâu...”

“Tin tưởng ta, ta hiểu rõ Bùi La Gia hơn người, ta đối với nó thân thiết và quen thuộc, thậm chí còn hơn các người, hơn Viêm Hoàng Giác Tinh.”

“... Người xuất thân từ Bùi La Gia?”

Không đợi Gia Minh trả lời, Thiên Vũ Chính Tắc cười cười:

“A, xin lỗi, ta không nên hỏi điều này, thế nhưng ta vẫn đang nghĩ, chuyện này một người làm không ổn lắm, chúng ta chỉ muốn biểu đạt thành ý của mình...”

Thiên Vũ Chính Tắc liú riu nói ở bên kia, bên này Gia Minh trầm mặc tự băng bó cho mình, sắc mặt hắn tái nhợt và lạnh lùng:

“Được rồi, thẳng thắn mà nói, trong thời gian này ta có nhiều chuyện phiền phức cần giải quyết, chỉ cần có chuyện ta sẽ có trách nhiệm xuất hiện hỗ trợ. Người hiểu chưa.”

“Cái này... Quy tắc là như vậy, có quan hệ lợi ích nhất định, mới có thể bảo đảm mọi người tập trung với nhau. Lấy lực lượng của người thì sẽ mang lại sự tự do tuyệt đối cho chính người, nhiều nhất là đôi lúc người chỉ cần xuất thủ một chút là được. Người biết... Nếu như người nguyện ý, trong Cao Thiên

Nguyên có mấy nữ hài tử rất đẹp, các nàng sẽ không phiến người, cũng không ép người ký vào giấy kết hôn... thế nhưng lại nguyện ý làm tình nhân của người, lời đàm tiếu bên ngoài họ không để ý tới, chỉ cần thành viên trong nội bộ thừa nhận là được... Bậc cha chú có địa vị trọng yếu trong Cao Thiên Nguyên đều chấp nhận đương nhiên, chỉ cần người vui là được.”

Bên này không có tiếng trả lời. Một lát sau, Thiên Vũ Chính Tắc bắt đầu đi nói:

“Ha hả, người Trung Quốc đối với người Nhật Bản có lẽ sẽ có phản cảm nhất định, nhưng mà Viêm Hoàng Giác Tinh chỉ làm việc cho quốc gia các người, danh tiếng bên ngoài của Viêm Hoàng Giác Tinh rất tốt, có lẽ người cũng suy nghĩ xem có nên trở thành một phần tử trong đó không.”

“Người biết không? Thiên Vũ quân, ta đã từng tham gia tổ chức...”

Qua một hồi lâu. Gia Minh mới nói:

“Cho nên kiếp này, ta sẽ không tham gia bất cứ tổ chức nào nữa, không nghe bất cứ mệnh lệnh của một người nào.”

“Nhưng chỉ ít Viêm Hoàng Giác Tinh...”

“Cho dù là Viêm Hoàng Giác Tinh.”

Thiên Vũ Chính Tắc trầm mặc một lúc rồi mới nói:

“A, ta hiểu rồi, ai cũng có sự cố chấp của mình, xin lỗi. Ta sẽ không đề cập tới chuyện này nữa. Hai mươi ngày? A, cũng sắp tới Lễ Nô-en, ta sẽ an bài tất cả cho người.”

“Chuyện của ta ta sẽ làm, các người tự mình làm tốt chuyện của mình là được, tới lúc đó ta sẽ tới tìm các người.”

“Ách... Được, bảo trọng. A, Duy ra rồi, ta phải cúp máy đây...”

Trong loa truyền tới giọng nói của Long Đường Duy, sau đó cúp máy.

Trong một căn phòng ở Nhật Bản, Long Đường Duy đã tắm rửa xong, dường như là đã nghe trộm câu chuyện một lúc, bây giờ lao tới nói:

“Là Hoa Tulip ư? Là Hoa Tulip ư? Em muốn nói chuyện với hấn, em muốn hỏi xem vì sao hấn phải điều tra em...” Thiên Vũ Chính Tắc sợ hãi vội vã cúp máy.

“Ai, đừng làm rộn đừng làm rộn hôm nay em đừng chọc tới hấn hấn đang nổi nóng, hấn mà điên lên lại đi giết người...”

“Nổi nóng? Làm sao vậy?”

“Khụ, cũng mấy người tìm tới nhà của hấn, được rồi, hai mươi ngày nữa hấn sẽ đến Tokyo một chuyến, em cứ chuẩn bị cho tốt, tới lúc đó kiểu gì cũng gặp mặt, dù sao hình như hấn cũng biết em.”

“Thật không? Quá tốt!”

Long Đường Duy cười nhảy dựng lên, một lát sau mới nhớ tới chuyện gì đó, nói:

“Ách, hần tới Tokyo làm gì, báo thù ư?”

“Ừ.”

Thiên Vũ Chính Tắc gật đầu cười, nói:

“Chắc là hần sẽ mang tới cho người khác một phần quà giáng sinh thật to.”

Đầu dây điện thoại bên này, Gia Minh từ từ đặt tai nghe xuống, một lát sau, hần mới tự thì thào.

“Nếu đã biệt ly, cả đời không qua lại với nhau cũng tốt... Vì sao còn phải làm cho ta hận người...”

Những lời này, dường như là quan hệ chân chính của Gia Minh với Bùi La Gia...

***** Không lâu sau, Gia Minh đã xử lý xong thương thế đi tới bệnh viện, hần đi tới phòng của Sa Sa, trên đường còn phát hiện mấy trạm gác ngầm, đều là đặc công của Viêm Hoàng Giác Tinh, phòng bị nghiêm mật như vậy, cho dù đám lính đánh thuê ở trường học có tới cũng không có vấn đề gì.

Tiến nhập phòng bệnh, Sa Sa được băng bó toàn thân một cái chân bị cố định đặt lên giá, Linh Tĩnh thì ngồi ở trên ghế bắt chuyện, nét mặt hai cô gái đều có sự mệt mỏi, nhưng mà không muốn ngủ, mắt thấy Gia Minh vào, câu nói đầu tiên của Sa Sa là:

“Bị bác Diệp mắng một trận, cậu bây giờ mới đến.”

“Ha ha... Không có chuyện gì mà tự chui đầu vào lưới đó là đũa ngọc.”

Gia Minh đóng cửa lại, hít một hơi, nói:

“Tớ có chuyện muốn nói thật với các cậu.”

“Ách...”

Linh Tĩnh và Sa Sa nhìn nhau, sau đó cau mày nói:

“Đâu có...”

Gia Minh không khỏi bật cười:

“Thực ra hôm nay tớ có trúng một phát đạn, nhưng mà vấn đề không lớn, vừa rồi sợ các cậu lo lắng nên không nói, bây giờ đã băng bó rồi, nên mong các cậu giữ bí mật, nhột quá, nhìn xem...”

Hiểu là chuyện này không có khả năng giấu được hai người bên cạnh mình, Gia Minh vén áo, để cho các nàng nhìn băng vải trắng nõn, tình cảnh bây giờ khác xa cảnh tượng khi nãy cả trăm lần, thoạt nhìn giống như vết thương sắp lành.

Linh Tĩnh cùng Sa Sa há to mồm nhìn một hồi, sau đó kéo vào kiểm tra, hỏi nhiều lần có phải là không có chuyện gì hay không, đợi cho khi Gia Minh xác nhận, hai nàng liền tiếp tục ra những câu oán giận Gia Minh không biết thương bản thân mình.

Các nàng cũng biết Gia Minh có bí mật, oán giận thì oán giận, nhưng nếu bảo Gia Minh nói rõ, thì đương nhiên hắn sẽ không nói. Nghe hai người nói như vậy, Gia Minh cười ngồi ở bên cạnh Linh Tĩnh, lẳng lặng nghe.

“Này. Gia Minh, cậu mệt lắm không? Buồn ngủ thì bên kia còn một cái giường bệnh đấy.”

“A, Sa Sa đại nhân và Linh Tĩnh đại nhân còn đang lái nhái... tớ không muốn chết nên phải ngồi nghe, không phải, không phải... Ha ha...”

“Thật là, tớ đâu có lái nhái.”

“Đúng vậy đúng vậy...”

Trong những câu nói đó, Gia Minh nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, một lát sau, hắn đã dựa vào Linh Tĩnh mà ngủ say. Linh Tĩnh cười giả, để tất trắng co chân lên sô pha, ngáp một cái mỉm cười trò chuyện nguy hiểm hôm nay với Sa Sa. Đồng thời nàng đỡ Gia Minh nằm xuống, để đầu hắn lên đùi mình, yêu thương vuốt ve những vết thương nhỏ trên người của hắn.

“A, thật buồn ngủ... Linh Tĩnh, cậu cũng lên giường ngủ đi... A...”

“Ừ, tớ biết... Nhưng không sao, nếu không tớ lại đánh thức hắn a... Hắn hôm nay quá mệt rồi...”

Mang theo sự buồn ngủ, những thanh âm nhỏ nhẹ cứ ngắc ngứ vang lên trong phòng bệnh, không bao lâu sau, căn phòng trở nên yên tĩnh.

Cũng không biết bao lâu, Đoàn Tĩnh Nhân đi ngang qua, đẩy cửa phòng, nhìn vào bên trong, thấy Gia Minh đang nằm trên đùi con gái mình, còn con gái mình thì co ro ngồi ngủ.

Trước kia nàng còn tưởng rằng Gia Minh và Sa Sa có quan hệ yêu đương, bây giờ thấy cảnh này thì trong lòng cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng mà sau một lát, nàng mới bắt đầu đi lác đác, có thể ba người bạn này đã vượt khỏi giới hạn quan hệ nam nữ, mình không thể là một người cổ hủ để con mình khinh thường được.

Nàng cầm tới hai cái chăn một cái đắp lên người thiếu niên đang ngủ trên đùi con gái mình, sau đó lại nhẹ nhàng đắp cho con gái, mặc dù rất nhẹ, nhưng Linh Tĩnh vẫn thức giấc, hai mắt ngái ngủ hơi mở một cái, sau đó lại nhắm lại, lẩm bầm một tiếng:

“Mẹ...”

“Ngủ đi.”

Nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt con gái, Đoàn Tĩnh Nhân ôn nhu cười cười:

“Ngủ đi...”

Trong chốc lát, cửa phòng đã được đóng lại, trong căn phòng bệnh ảm áp, có ba người đang ngủ...

ẢN SÁT

Phản Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 219

Bí Mật

“Mỗi lần đều là các con, mỗi lần đều là... Từ khi Gia Minh lên 10 tuổi, ba đứa các con có chuyện gì mà chưa gây ra không, không đánh nhau thì bị người ta bắt cóc, hiện giờ thì nhìn đi, ngay cả phần tử khủng bố quốc tế cũng bị các con mang tới, các con thấy đã không trốn lại còn ngốc nghếch liều mạng xông lên, các con có biết Nguyệt Tri Huân thiếu chút nữa thì chết hay không!”

Sáng sớm, mang theo cơn tức giận. Đoàn Tĩnh Nhân bỏ qua hình tượng dịu dàng thường thấy, đứng ở trong phòng gào thét, làm cho những bác sĩ y tá đi qua đều ghé vào nhìn, có người che miệng mỉm cười, nghị luận với nhau.

Ở trước mặt nàng, Gia Minh và Linh Tĩnh trông như là học sinh tiểu học đứng im, Linh Tĩnh lấp bắp nói:

“Mẹ, chuyện không liên quan tới chúng con...”

“Đúng vậy, là bọn họ tự tìm tới...”

“Không được tranh luận!”

Đoàn Tĩnh Nhân phất phất tay, nói:

“Một lần có thể nói là ngoài ý muốn, lần thứ 2 có thể nói là không may mắn thế nhưng lần 3, lần 4 thì nhất định các con có vấn đề, lẽ nào các con là thám tử Conan!”

Nói vậy thì cũng không khác gì nhiều lắm... Gia Minh trầm nghĩ, nhưng đứng trước mặt nữ nhân này, hẳn cũng không dám tranh luận. Sa Sa nằm trên giường lo lắng việc Gia Minh bị đạn bắn, lấy hết dũng khí muốn nói:

“Bác Diệp...”

“Bị thương thì nằm yên cho ta! Không cho nói!”

“Ách...”

Sa Sa bị dọa đến rụng cổ, tối hôm qua khi bị thương đưa tới đây. Bác Diệp cái gì cũng tốt, hóa ra là chờ khi ba người tập trung mới tiến hành oanh tạc tập thể...

“Hừ. Diệp Linh Tĩnh, đừng tưởng rằng lúc đó con không có ở trường học thì thoát, dù sao bất cứ ai trong các con có chuyện ta đều tìm 3 đứa gây phiền phức! Cổ Gia Minh, con còn cười, cười này! Cười này!”

Đoàn Tĩnh Nhân vươn ngón tay dài của mình đi vào trán Gia Minh 2 cái, nói:

“Cả đời người ta chưa chắc đã trọng thương 2 lần, vậy mà các con liên tục tới bệnh viện, các con tưởng rằng luyện hoa quyền trúc tú (quyền mềm chân yếu) ở võ quán là rất giỏi hay sao! Ta mặc kệ lần này nguyên nhân có phải là do các con hay không, các con phải tự mình nghĩ lại cho ta, lần sau nếu như còn bị thương tới đây, ta sẽ không tha cho các con!”

Tối hôm qua mệt quá thiếp đi được một lúc, từ khi đám người Gia Minh tỉnh lại là bị mắng cho tới bây giờ. Thấy đã đủ, Đoàn Tĩnh Nhân nói:

“Bây giờ thì đi ăn sáng đi, ăn sáng xong tìm bác sĩ Lê, bảo bác sĩ hỗ trợ khám vết thương cho các con, tốt nhất là sau này các con chú ý một chút!”

“Thế nhưng... Mẹ...”

Nghĩ đến việc Gia Minh trúng đạn, Linh Tĩnh cau mày muốn nói, mắt thấy Đoàn Tĩnh Nhân nhường mày, Gia Minh vội vã che miệng nàng:

“Ha hả, tốt, được, bác Diệp, chúng cháu đi ăn sáng đây... Ha hả...”

“Ư. ư...”

Mắt thấy Linh Tĩnh giãy dụa bị kéo ra khỏi phòng, Đoàn Tĩnh Nhân vừa tức giận vừa lắc đầu.

“Cậu làm gì thế, tớ không phản ứng gì cả mà là vì vết thương của cậu, tại sao cậu không khám luôn trong bệnh viện.”

Bị lôi ra khỏi phòng bệnh, Linh Tĩnh nhú mày oán giận, Gia Minh cười cười, kéo nàng tay:

“Yên tâm đi, trong khi cậu và bác gái nói chuyện tớ đã đi tìm bác sĩ rồi, với lại không phải lần đầu chúng ta tới đây, không bị thương gì nặng thì không nên phiền mọi người, không sao đâu... Tớ bị trúng một viên đạn, nhưng mà bây giờ đã khỏe, đói bụng muốn chết rồi, đi ăn sáng đi, cậu xem tớ đói tới đi không vững rồi này...”

Trên hành lang, bác sĩ y tá lui tới không ngớt, hai người cầm tay nhau, đi ra cổng bệnh viện...

Việc thì không có nhiều, nhưng mà nói là đi ăn sáng, nhưng thực chất là đã gần trưa, sắc mặt Linh Tĩnh vẫn tái nhợt, đi tới một cửa hàng ăn ngoài cổng bệnh viện. Gia Minh nói chuyện với ông chủ:

“Cho cháu sườn lợn kho tàu...”

Nghe thấy vậy thì Linh Tĩnh che miệng vọt sang một bên, làm bộ muốn nôn.

“Sao vậy?”

Gia Minh cười đi tới:

“Không phải là có rồi đấy chứ?”

Linh Tĩnh hung hăng đánh hấn một cái.

“Cậu còn nói, hôm qua nhìn những cảnh đó... sườn lợn kho tàu, không được, hôm nay không ăn thức ăn, Sa Sa không ăn thịt được!”

Bác Diệp vốn là chủ nhiệm khoa ngoại, dưới sự sắp xếp của nàng, những bác sĩ trong bệnh viện đã cho Sa Sa và Linh Tĩnh nhìn những cảnh máu chảy đầm đìa. Gia Minh thích ăn, nhưng mà Linh Tĩnh không chịu nổi, chắc là còn bị ảnh hưởng lâu dài.

“Sa Sa ăn cháo là được, tớ muốn ăn...”

“Không được ăn. Sa Sa ăn cái gì chúng ta ăn cái đó... Ừ. ăn cùng loại, cái này gọi là tội liên đới.”

Dưới sự cưỡng bức của Linh Tĩnh. Gia Minh không thể làm gì khác hơn là cười chọn mấy món họ có thể ăn được, sau đó ngồi vào bàn nói chuyện một lúc đợi họ mang thức ăn lên. Linh Tĩnh nhú mày:

“Được rồi. Gia Minh, hôm qua tớ đã nghĩ, bây giờ cậu bị Đông Phương Lộ và Tiểu Mạnh biết thân phận, có thể mang tới phiền phức gì hay không. Tiểu Mạnh thì còn đỡ, thế nhưng Đông Phương Lộ... Lúc đó cậu không thừa nhận cũng được mà!”

“Ha hả, yên tâm đi, không có việc gì.”

“Cậu còn nói thế.”

“Cô bé ngốc, cậu nghĩ xem, nếu như lúc đó tớ không thừa nhận, thì có còn cách trực tiếp giết bọn họ, bằng không sau này họ tìm hiểu ra được, thì phiền phức sẽ lớn hơn nhiều, hiện tại... Tiểu Mạnh chắc chắn không dám nói, về phần Đông Phương Lộ, a... Hấn sẽ không nói.”

Linh Tĩnh bắt mắt chu môi, trợn mắt, quay người nói:

“Được rồi, tớ là cô bé ngốc, sau này không cho phép cậu chạm vào tớ... Không được cởi quần áo của tớ...”

“.. Nữ hiệp..”

Gia Minh vội vàng cười cầu xin tha thứ đợi cho Linh Tĩnh vui lại mới lên tiếng:

“Kỳ thực Đông Phương Lộ, nói như thế nào đây... À, nếu như dựa theo miêu tả trong tiểu thuyết, hấn chắc chắn là một người anh hùng và kiêu hùng, tuy rằng bây giờ còn nhỏ, nhưng không đơn giản, ngay lúc đó hấn cứu cậu, tớ đã biết mình không thể động tới hấn, nếu như không thừa nhận với hấn chuyện này, sau này hấn dùng những lực lượng khác điều tra, thì phiền toái sẽ nhiều hơn...”

“Như vậy hẳn cũng không dám bảo rằng hẳn sẽ không nói?”

“Hẳn sẽ không nói.”

Gia Minh lắc đầu:

“Thứ nhất tớ vẫn còn sống và đã cảnh cáo hẳn, thứ hai... Hẳn có dã tâm rất lớn, bí mật này nếu như công khai, hẳn chẳng chiếm được lợi ích gì cả, nhiều lắm là được người khác khen ngợi một vài câu, nếu như giữ bí mật thì đây có thể là một canh bạc với hẳn, hẳn giúp tớ giữ bí mật, tớ thiếu hẳn một lần, sau này nếu như hẳn đưa ra yêu cầu gì, tớ sẽ phải đồng ý với hẳn.”

Linh Tĩnh gật đầu, sau đó lo lắng nói:

“Hẳn có thể đưa ra yêu cầu quá đáng hay không?”

“Ha hả, hẳn cũng không phải đũa ngọc.”

“Vậy ý của cậu cho rằng tớ là đũa ngọc? Hừ, sau này không được chạm vào tớ...”

“A, Nữ hiệp...”

Linh Tĩnh cố ý thể hiện hình dạng tức giận, Gia Minh đồ dành một hồi, đương nhiên là chuyển từ tức giận sang vui vẻ, lúc này, com nước rót cục đã bung tơi, trong lúc ăn com, trong lòng Gia Minh hiện lên một hình ảnh khác.

Lý Vân Tú.

Mặc dù Dị năng gia vô cùng ít, nhưng cho dù kiếp này hay kiếp trước, con gái ở trong Viêm Hoàng Giác Tinh đều không quan trọng, bởi vậy tình huống của nàng ra sao hẳn cũng không rõ ràng lắm.

Đối với tính cách và nhược điểm của nàng, hẳn cũng không sự phán đoán tương đối chuẩn xác, lúc đó nàng đồng ý giữ bí mật, nhưng mà câu nói suông thì không thể tin được. Sau một hai ngày thì nàng có thể do dự, nhưng qua một thời gian, khẳng định nàng sẽ báo cáo với Viêm Hoàng Giác Tinh... phải giết nàng ư.

Trên thực tế, dưới tình huống hiện nay, cho dù thân phận của mình bị Viêm Hoàng Giác Tinh phát hiện, cũng không có vấn đề gì nhiều, vì một việc nhỏ mà giết người thì sẽ mang tới phiền phức không đáng có, không cần phải như vậy... A, bảo Đông Phương Lộ đi xử lý đi, hẳn chắc là am hiểu chuyện này.

Nghĩ như vậy, sự lo lắng cũng giảm đi, nhưng hẳn lại nghĩ tới một vấn đề khác.

Nhã Hàm...

....

Trương gia biệt thự.

Làm nữ nhi bảo bối của Giang Hải Trương gia, Nhã Hàm đương nhiên sẽ không ở bệnh viện như Sa Sa, Linh Tĩnh. Để điều trị cho nàng, Trương gia đã chuẩn bị một hội đồng chữa bệnh, đồng thời mời mấy danh y có tiếng ở một vài quốc gia, hi vọng có thể nhanh chóng chữa khỏi bệnh cho con gái, cho dù bệnh tình có chuyên biến xấu cũng có thể cứu chữa kịp thời.

Lúc này, nữ tử kiên cường nho nhã, tính cách độc lập đã trở nên tiêu tụy, gương mặt có chút phù thũng, nằm trong một phòng đầy dụng cụ y tế, hai mắt nhắm nghiền, có thể nhìn thấy trong sự thống khổ của nàng khi hai lông mày cứ nhíu chặt.

Bên ngoài căn phòng thủy tinh, bác sĩ và y tá đang đi tới đi lui, Trương Kính An đứng ở trước cửa sổ cùng bác sĩ trưởng nói chuyện, mẹ hai của Nhã Hàm thì ở bên cạnh khẩn trương nghe ngóng, qua một hồi lâu, thầy thuốc kia gật đầu tránh ra, một gã người giúp việc đi tới nói:

“Lão gia, phu nhân, bên ngoài có người muốn đến thăm Nhã Hàm tiểu thư, hần nói hần là học sinh của Nhã Hàm tiểu thư...”

“Nói cho hần biết lúc này cô Trương không có cách nào gặp hần được.”

Trương Kính An nhíu mày, chặn câu nói tiếp theo của người giúp việc.

“Là Cố Gia Minh... A, được, tôi đi từ chối hần.”

“Chờ một chút. Cố Gia Minh?”

Mẹ hai ở bên cạnh phát phát tay, sau đó nhìn về phía Trương Kính An, Trương Kính An nói:

“Làm sao vậy?”

“Tên này em có ấn tượng, năm ấy trên du thuyền Tinh Mộng, Nhã Hàm có giới thiệu với chúng ta một tiêu nam hài.”

Mẹ hai nói:

“Nhã Hàm có quan hệ rất tốt với hần, nghe nói hần còn là sư đệ ở võ quán mà Nhã Hàm luyện tập, nói chuyện rất lễ phép, sau đó hần mất tích, Nhã Hàm khóc lóc không ngừng ép chúng ta rời bến đi tìm...”

“A, là chuyện này sao.”

Trương Kính An lúc này cũng đã nhớ ra, gật đầu:

“Nghe nói hần là con cháu trực hệ của Hoàng gia, chỉ là phụ mẫu thân đã chết, không địa vị gì, lúc đó ta còn nhớ rõ, ngay cả em trai của mình Nhã Hàm cũng không đối tốt như vậy...”

“Vậy... cho hần lên gặp Nhã Hàm?”

“Gặp thì có gì hay.”

Trương Kính An thờ dài, nói:

“Cũng được, em nói chuyện với hấn một chút. Nhà Hàm bạn thân cũng không nhiều, trong nhà nhiều anh em họ như vậy nhưng nó lại không thân với ai, tôi còn phải nói chuyện với bác sĩ, thuận tiện xem nước khác có cách điều trị nào tốt hay không...”

“Được.”

Mẹ hai gạt đầu, sau đó lau viền mắt đỏ ửng do khóc nhiều, nhìn người giúp việc, nói:

“Dẫn hấn lên đây đi, đừng chậm trễ.”

Không lâu sau lúc, dưới sự hướng dẫn của người giúp việc. Gia Minh cầm một bó hoa trắng tinh, xuất hiện bên ngoài phòng bệnh, nhìn qua một tấm thủy tinh trong suốt cản trở mình gặp người con gái đang ngủ say...

ÂN SÁT

Phẩm Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 220

Đông

Tích tích tích...

Đêm khuya, tiếng thiết bị điện tử vang lên trong phòng, sau khi bác sĩ ra khỏi phòng bệnh, bên giường chỉ còn lại mẹ hai mặc váy ngủ đang tỉ mỉ đắp chăn cho nàng, một vài y tá đi qua bên cửa sổ.

“Bác sĩ nói buổi tối con sẽ tỉnh, đúng là đã tỉnh rồi.”

“Ồ, mẹ hai...”

“Cha con vẫn liên tục liên hệ với bên Anh và Mỹ, vừa rồi ông ấy ra ngoài nghe điện thoại, chắc là một lát nữa sẽ vào.”

Vừa nói, vị mẹ hai trên danh nghĩa nhưng thực ra lại không khác gì chị gái của nàng này ngồi xuống bên giường.

“Bây giờ cảm thấy thế nào, có đói không? Có khát nước không? Nhìn con giống như đột nhiên mập lên một vòng vậy.”

Vươn ngón tay ra chọc chọc vào khuôn mặt sưng phù đến khi làn da bị lõm thành một lỗ nhỏ, bà ta mới chậm rãi rút tay lại:

“Có đau không?”

“Không đau.”

Nằm trên giường lác đầu một cách suy yếu, Nhã Hàm miễn cưỡng nở nụ cười.

“Không khác bình thường là bao, chỉ là không có sức lực, hơi phù...”

“Nhưng rất khó coi.”

“Không sao cả, dù sao cũng không có ai đến đây cả...”

Nhã Hàm cười yếu ớt.

“Ừ.”

Mẹ hai nhún vai, một lát sau mới nhớ ra.

“Ai nói không có ai đến đây, lúc chiều học sinh, của con có đến thăm con đó.”

“Ồ?”

“Là đứa nhỏ tên Cố Gia Minh, vừa là học sinh vừa là sư đệ của con đó. Khi đó con còn đang ngủ, cha con không cho nó vào, nhưng mẹ thấy hai đứa con có quan hệ rất tốt nên mới gọi nó vào. Nó mang một bó Cẩm Chương lớn đến cho con, mẹ để người ta cấm ngoài phòng khách đó.”

Về mặt trở nên hơi phức tạp, nàng mở miệng nhưng dường như trong chốc lát lại không biết nên nói gì cho phải.

“Hắn... Đi rồi?”

“Đương nhiên là đi rồi.”

Mẹ hai gật đầu.

“Mẹ nói chuyện với nó một lát, đứa nhỏ kia cũng không tệ lắm. Ài, khiến mẹ thấy khó hiểu chính là mặc dù nó chưa ra dáng gì cả nhưng khi nói chuyện lại hoàn toàn không có cảm giác dè dặt, gò bó như những học sinh bình thường. Cũng vì như vậy mà con và nó mới là bạn bè được sao?”

“Ừ...”

Nhã Hàm cười, chậm rãi nói:

“Hắn đó, luôn thích tỏ ra người lớn, trẻ con nha, rất thích tỏ ra trưởng thành... Hắn có nói gì không?”

“Ồ... Chỉ hỏi mấy chuyện đơn giản như tình hình của con thế nào rồi, đến bao giờ mới có thể bình phục, còn nói khi nào con đỡ hơn sẽ đến thăm.”

“Đến khi đỡ hơn...”

“Ha hả, mẹ còn nghe ngóng tin tức về bạn trai con từ nó, kết quả là nó cũng không rõ lắm, còn tưởng rằng quan hệ của bọn con tốt như vậy thì ít nhất nó cũng phải biết được chút ít chứ. Có phải đứa nhỏ này cố ý giấu giếm hay không?”

Đối với vấn đề như vậy, Nhã Hàm đương nhiên là chỉ trừng mắt mà không thềm trả lời, nhưng trong lòng lại ngôn ngang trăm mối, sau một lúc lâu mới nhỏ giọng nói:

“Mẹ hai, lấy gương cho con được không? Con muốn xem bộ dạng hiện giờ của mình...”

“Ừ.”

Mẹ hai gật đầu rồi lấy hộp trang điểm từ túi xách ra đưa mặt gương đến trước mặt nàng.

“Thực ra cũng chỉ có vẻ suy yếu hơn mà thôi, khuôn mặt hơi sưng phù nhưng lại càng đáng yêu hơn nha.”

“... Thật xấu.”

Nhìn một lát, Nhã Hàm đưa ra kết luận với tình trạng lúc này của mình.

Bộ dạng xấu như vậy cũng bị hấn thấy rồi... Trong lòng dâng lên cảm giác mất mát và buồn bã loáng thoáng. Thực ra ở trước mặt Gia Minh, vào lần muốn đào hôn kia, bộ dạng trần như nhộng sau khi tắm xong cũng bị hấn nhìn thấy hết rồi, sau đó còn đánh nhau trong chăn với hấn một trận, nhưng khi đó mình rất tự tin về bề ngoài, bị người khác nhìn thấy cũng không có gì là không hài lòng cả, sau đó trái lại lại không có ai để ý cả. Lúc này lại bị hấn thấy mình xấu như vậy, tâm tình nàng không khỏi hơi ủ rũ.

Chờ khi đỡ hơn lại đến sao... Hi vọng có thể mau khỏi...

Đến khi hơi buồn ngủ thì Trương Kính An mới đẩy cửa phòng bước vào, vẻ mặt rất vui mừng. Mẹ hai đứng dậy nghênh đón ông ta, câu đầu tiên ông ta nói chính là:

“Có tin tốt, cuối cùng thì bên New York cũng có tiến triển...”

***** Vốn định nhân dịp thời gian này nói chuyện thẳng thắn với Nhã Hàm một lần, có một số việc nói rõ ràng, biết rõ ràng sẽ tốt hơn. Nhưng mặc dù hiểu đạo lý đó nhưng trong lòng hấn thực ra cũng chưa nghĩ ra được biện pháp nào để giải quyết cho tốt, có lẽ chính ý định này của mình mới là không chừa lại đường lui nào cả.

Chuyện tình cảm không thể giải quyết dứt khoát bằng dao thương súng ống được, đối với hấn vẫn luôn là chuyện đau đầu. Đi đến Trương gia, Nhã Hàm đang ngủ trái lại lại cho hấn có thêm thời gian suy nghĩ, trong lòng lại có thêm nhận thức mới đối với sự hèn yếu ban đầu của Nguyên Lại Triều Sang.

Rời khỏi Trương gia, thời gian kế tiếp phần lớn đều ở trong bệnh viện, đưa cơm cho Sa Sa, mỗi ngày đều đến thăm Huân một chút. Thân thể bị trúng ba viên đạn, Huân bị thương khá nghiêm trọng, mặc dù tổ chất thân thể rất tốt nhưng cũng phải cần một thời gian ngắn thì mới khỏi hẳn được.

Linh Tĩnh đến đây còn nhiều hơn so với Gia Minh, bởi vì sự kiện lần này, thời gian tiếp theo học viện Thánh Tâm cho nghỉ học, mỗi ngày Linh Tĩnh đều đến bệnh viện trông nom, chạy tới chạy lui giữa hai phòng bệnh của Sa Sa và Huân. Huân vốn luôn lạnh lẽo và lạnh lùng nhưng khi ở cùng một chỗ với Linh Tĩnh lại nói rất nhiều - trước này nàng luôn bị Linh Tĩnh quát quýt lấy nhờ dạy tiếng Anh, chỉ là khi ở cùng một chỗ với Gia Minh thì lại là một bộ dạng khác, thường thường là Gia Minh sẽ nhanh chóng gọt táo, thỉnh thoảng nói thêm vài câu, đại khái là những chuyện về thế giới ngầm. Đề tài thực sự rất bạo lực, chẳng qua dưới ánh nắng ấm áp chiếu vào. Gia Minh thuần thực gọt vỏ trái táo đỏ chót, sau đó tách thành bốn miếng, không ai có thể nghĩ tới bọn họ thậm chí đang nói đến những chuyện cấm kỵ như vậy.

Thực ra cũng phải nói, rất ít khi Gia Minh có hứng thú gọt táo, thường thường là Linh Tĩnh gọt được một nửa rồi đưa cho hấn, càng nhiều thời gian khi hai người ở chung một chỗ, chỉ hỏi thăm ân cần một chút rồi không hề nói thêm điều gì nữa, sau đó tự mình nhìn ngắm sắc trời hoặc âm u hoặc sáng sủa, nhìn lá cây rơi rụng khỏi cành, nhìn cây tùng rụng đưa theo gió. Trời đã vào đông, trong phòng bệnh chăm sóc đặc biệt sạch sẽ sáng sủa, điều hoà duy trì cho không khí luôn ấm áp, nhưng khi nhìn tình cảnh bên ngoài lại cảm thấy hơi hiu quạnh.

Cũng không phải Gia Minh không hoặc không thêm nói chuyện với Huân, chỉ là mọi người đều có bối cảnh trong thế giới ngầm, hẳn cảm thấy nói những chuyện vụn vặt không hề có ý nghĩa gì cả, đó cũng là thói quen tập thành từ nhiều năm nay. Cũng phải nói, Gia Minh biểu hiện ra mặt ngoài ánh sáng nhiều hơn rất nhiều so với mặt trong bóng tối, cũng càng ngày càng thuần túy hơn. Có đôi khi nhìn dưới góc độ một người bình thường, mình thực sự là đù ngu ngốc, lại khó gần, đương nhiên không dám có ý kiến nhưng quá nửa là trong lòng cũng nghĩ như vậy - suy nghĩ như thế một hồi không khỏi khiến hắn bật cười. Linh Tĩnh và Sa Sa khiến hắn càng ngày càng giống người bình thường hơn.

Chi là, rất nhiều năm sau khi nhắc lại đoạn chuyện cũ này, chi là những thời khắc đơn giản thế này lại khắc sâu vào trong tâm khảm nàng nhất, khi đó cũng vì một số lý do mà mình tiếp cận với Gia Minh, sau đó tiếp xúc với cũng thường là mặt bóng tối, máu lạnh của Gia Minh, sau lại mong có được thứ gì đó bình thường nhưng bởi vì hai mặt thiện và ác của Gia Minh phân chia quá rõ ràng nên nàng cũng không dám thể hiện bất cứ điều gì không cần thiết, chuyện này sẽ bị cho rằng không phù hợp trong thế giới ngầm, cố gắng theo sát bước tiến của hắn. Cũng chỉ có trong thời gian như vậy nàng mới có thể cảm nhận được một mặt bình thường của Gia Minh.

Chẳng qua rất nhiều năm sau khi nhớ lại, quan hệ giữa hai người từ thuần túy là bóng tối dần trở nên bình thường, trở nên có thể nói chuyện phiếm giống như những người bình thường thực sự đã trải qua thời gian quá dài và nhiều biến cố, đã trải qua quá nhiều chuyện máu và lửa, vui mừng và nước mắt... Chuyện này sẽ nói sau, tạm thời không nhắc đến nữa.

Ngoài cuộc sống bình thường này ra, âm thầm. Gia Minh đã bắt đầu chuẩn bị cho hành trình đến Tokyo không lâu sau của mình, nhớ lại tất cả các tin tức liên quan đến Bùi La Gia mà mình biết rồi phân tích, tổng hợp, dự đoán tất cả nhưng biến hoá có thể xảy ra. Trong lúc này hắn cũng chia sẻ rất nhiều tin tức cho Thiên Vũ Chính Tắc để hắn tiến hành xác minh nhất định và sửa đổi, vết thương do súng bắn cũng dần tốt lên trong đoạn thời gian này.

Chi là đứng trên phương diện của Thiên Vũ Chính Tắc, trước mắt cũng không tán thành chuyện Gia Minh đến Tokyo để trả thù. Lực lượng của Bùi La Gia mạnh mẽ, đặc biệt là hiện giờ đã chuẩn bị tốt phòng ngự, cho dù danh tiếng và thực lực của Hoa Tulip có cao hơn cả Nguyên Lại Triều Sang thì cũng không thể một thân một mình xông thẳng và tổng bộ của Bùi La Gia rồi lại thoái mái thoát thân được. Đối với Thiên Vũ Chính Tắc, Gia Minh đánh lui Nguyên Lại Triều Sang hai lần, giết Đại Nội Trưởng Đốc, Chư Thần Vô Niệm đã thể hiện được thực lực mạnh mẽ của hắn, đặc biệt là lần này nhận được tin tình báo về Bùi La Gia lại càng làm cho hắn hiểu được giá trị khổng lồ của Gia Minh, bất kể là xuất phát từ thiện ý hay suy nghĩ về lợi ích thì hắn cũng hi vọng trước mắt Gia Minh có thể bình an.

Nghỉ ngơi hơn mười ngày, vốn có thể chất rất tốt, vết thương do súng bắn của hắn cũng dần dần phục hồi như cũ. Bởi vì đã quyết định đi Nhật Bản nên hắn lại đến Trương gia một lần nữa, chi là lần này Nhã Hàm lại cũng đang ngủ, mẹ hai kia tiếp hắn một lúc, nói rằng bệnh tình của Nhã Hàm đã chuyển biến tốt đẹp, hơn nữa sắp tới lại chuẩn bị sang Mỹ để chữa trị. Gia Minh suy nghĩ một thời gian ngắn rồi quyết định dứt khoát chờ hai người đều an toàn trở về rồi mới tính tiếp.

Bất kể thế nào, những thứ như súng ống mới là lĩnh vực mà hắn am hiểu nhất.

Chi là, vài ngày sau, một cuộc điện thoại của Thiên Vũ Chính Tắc lại làm rối loạn tất cả các kế hoạch của hắn.

“Về chuyện của Chư Thần Vô Niệm lần trước, trước mắt Bùi La Gia đã có phương án xử lý bước đầu, vốn bọn họ cũng không có ý định như vậy, nhưng nghe nói... Vị cô giáo Trương Nhã Hàm kia sắp tới chuẩn bị sang Mỹ?”

“Ồ, liên quan gì đến cô ấy?”

“Những năm gần đây tổng bộ Bùi La Gia và các phân bộ khác luôn tồn tại mâu thuẫn, chẳng qua bởi vì không có xung đột về lợi ích quá lớn với phía Mỹ nên bọn họ vẫn duy trì quan hệ tương đối tốt đẹp với phân bộ tại Bắc Mỹ. Cậu cũng biết đấy, lực lượng của Bùi La Gia ở Bắc Mỹ phần lớn đều tập trung tại nước Mỹ. Bọn họ phân tích lần hành động của Chư Thần Vô Niệm lần này rồi đưa ra quyết định, hiện giờ chắc chắn cậu đã xem bọn họ là kẻ địch. Hoà hoãn không được, vừa lúc lại nhận được tin tức này cho nên bọn họ quyết định... À, người của tôi vừa nhận được tin tức ngày hôm nay rồi lập tức tiến hành điều tra, hình như vị tiểu thư Trương Nhã Hàm kia đã lên máy bay ngày hôm qua?”

Rầm một tiếng, Gia Minh đập máy. Trong một gian phòng tại Tokyo, Thiên Vũ Chính Tắc nghe tiếng tút tút kéo dài trong điện thoại rồi không khỏi nụ cười, bất kể thế nào, cho dù người bên Mỹ có ra tay thì cũng không thể huy động toàn bộ lực lượng của cả một tổ chức, đối phó với bọn họ an toàn hơn so với trực tiếp xông vào tổng bộ của người ta nhiều lắm.

“Chúc may mắn, Cố quân. Tôi ở nơi này phối hợp với cậu.”

Tự nhủ những lời này xong, hắn lại gọi thêm một cú điện thoại khác, thuận tay cầm xấp tài liệu hắn đã bỏ ra hơn mười ngày để sửa sang lên:

“A lô... Thiên Vũ Chính Tắc... Mời các vị lão đại tập hợp đi, tôi có một phần tài liệu rất thú vị muốn cho mọi người xem. Ừ, ha ha... Quà giáng sinh sớm, nhất định mọi người sẽ thích.”

ĂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 221

Trước Đêm Báo Nổi

Cao ốc chọc trời, dòng xe đông đúc, dưới những nhà lầu hai bên đường là những biển quảng cáo lớn với màu sắc sặc sỡ. Giáng sinh sắp đến, đám người hối hả hai bên ngã tư đường đều đã mặc thêm áo khoác dày. Mặc đồ tây dày cộm, nhân viên văn phòng cầm theo cặp công văn có vẻ rất vội vàng, mỹ nữ ăn mặc hợp thời trang kết bạn đi dạo phố, người mặc trang phục hip hop, thiếu niên đội mũ vận động viên, thành phần tri thức bùng cafe đứng lại trước quầy báo mua một tờ báo, trả tiền rồi lại vội vã bước đi, da trắng, da đen, da vàng, tóc đen, tóc vàng, tóc nhuộm đủ mọi màu sắc, ặc, còn cả đầu hói... Dòng người dừng lại ở ngã tư đường chật chội, đến khi dòng xe như nước thủy triều đi qua, đèn xanh cho người đi bộ sáng lên liền vội vàng sang đường, sau một lát lại bị dòng xe tách ra.

Các cửa hàng xa gần cũng bắt đầu sửa chữa và trang hoàng cho lễ giáng sinh, đối diện với ngã tư đường, một tấm biển khổng lồ dành cho lễ giáng sinh đang được chậm rãi kéo lên, màu sắc sặc sỡ khiến người ta đặc biệt chú ý. Bầu trời sáng rõ, từ bên cạnh nhìn sang, từng toà cao ốc chót vót như đao đường như cắt bầu trời thành hình thang dài mảnh, vây quanh tấm biển quảng cáo này tạo thành một không gian hẹp hòi, trăm vạn người chen chúc trong ngã tư đường tựa như một thung lũng, đợi chờ, ghé qua, dừng lại, tựa như từng tế bào chấp nối từng đồ vật, từng đoạn cuộc đời lại với nhau, duy trì sức sống đạt dào cho thành phố tựa như một con thú khổng lồ này.

Ngày 19 tháng 12 năm 1998, nước Mỹ, New York, Manhattan, một trong những nơi phồn hoa nhất trên thế giới.

Mặc y phục bệnh nhân trắng noãn mà mỏng manh, chân đi một đôi dép lê, khuôn mặt trái xoan, mái tóc được buộc thành đuôi ngựa đơn giản ở sau đầu, cô gái có khuôn mặt tiêu chuẩn của một mỹ nhân phương đông đang đứng bên hành lang, đôi tay nhẹ nhàng dựa vào cửa sổ thủy tinh trong suốt ngăn cách toàn bộ không gian này với bên ngoài, nhìn tất cả mọi thứ diễn ra ở dưới ngã tư đường. Bởi vì bệnh tình trong thời gian này, về mặt vốn đã suy yếu của nàng càng trở nên tái nhợt hơn, nhưng đôi mắt có vẻ lại linh động hơn một chút, trên người nàng đã không còn sưng phù, gầy đi như vậy càng khiến nàng có vẻ thon thả và mỏng manh hơn trước đây.

Đây là một bệnh viện nằm trong khu vực phồn hoa nhất của Manhattan, nói là bệnh viện, không bằng nói là trung tâm nghiên cứu lại càng chuẩn xác hơn. Sở nghiên cứu kiểm chữa bệnh này đã nổi danh từ lâu, nhưng không giống những bệnh viện bình thường, càng nhiều thời gian bọn họ chỉ phụ trách nghiên cứu và phát triển, nếu bệnh nhân muốn được vào đây chữa bệnh thì ngoài việc phải trả rất nhiều tiền ra, hơn nữa còn phải có được gia thế không tệ. Cũng vì như vậy nên mặc dù bệnh viện này không tiếp nhận nhiều người đến trị liệu nhưng lại có thể xây dựng ở một nơi đất đỏ nhất trên thế giới, có được thiết bị tốt nhất và hoàn cảnh chữa bệnh hoàn mỹ nhất.

Nàng đến đây từ hai ngày trước, thực ra, trước khi đến đây thì bệnh tình của nàng cũng đã không chế được, thân thể đã không còn sưng phù, đang tiến vào giai đoạn khôi phục. Chỉ là bệnh thận tổng hợp vốn là một trong những bệnh ngoan cố nhất, một lần chuyển biến tốt đẹp cũng không có ý nghĩa là bao, bởi vì không bao lâu sau nó có thể tái phát chỉ vì một nguyên nhân nhỏ nhỏ, chẳng hạn như cảm lạnh - đây là bệnh khó có thể tránh khỏi của những bệnh

nhân vốn có sức đề kháng kém. Trương Kính An vội vàng đưa nàng đến đây cũng vì tìm kiếm phương pháp trị liệu tận gốc.

Hành trình lần này thực sự hơi vội vàng với nàng, trước đó cha nàng đã liên lạc với phía New York, sau đó liền kiên quyết đưa nàng lên máy bay. Cũng không phải nàng oán trách gì với sắp xếp như vậy, chỉ là trước đó... Nàng còn đang chờ người kia.

Thôi được, thôi được, chữa trị xong lại gặp hấn sau...

Quan hệ giữa Nhã Hàm và cha mình, kể từ sau khi lâm vào chiến tranh lạnh từ mấy năm trước, đến bây giờ vẫn chưa có chuyển biến tốt đẹp. Mặc dù hiểu cha rất quan tâm đến mình nhưng qua chuyện về Lưu Văn Lý mấy năm trước, nàng cũng biết rõ ràng một điều, đến lúc cần thiết, lấy lợi ích của gia tộc làm đầu, cha mình vẫn có thể ép mình phải gả ra ngoài. Cũng vì biết quan hệ trong đoàn thời gian này không hài hoà nên lần này chỉ có mẹ hai đến New York với nàng, Trương Kính An thì vẫn ở Giang Hải, mỗi ngày đều gọi điện thoại sang hỏi thăm tình hình.

Nhã Hàm đã ở Anh ba năm nên cũng không có gì là không thích ứng với hoàn cảnh ở Mỹ, hơn nữa hai ngày qua đều ở trong bệnh viện làm kiểm tra, tiêm thuốc, căn bản không hề ra bên ngoài. Trong thời gian này, mẹ hai đã chuẩn bị xong kế hoạch mua sắm và du lịch tại Mỹ nhân dịp Giáng Sinh, nàng cũng dự định tạm thời quên đi phiền não để thoải mái vui vẻ tại New York một lần, làm đúng như lời mẹ hai nói, mua sắm và dạo phố mới là linh đan diệu dược tốt nhất để chữa trị hết thảy mọi bệnh cho phụ nữ.

Nhìn cảnh tượng dưới ngã tư đường một hồi, nàng lại bước đi dọc theo hành lang. Trên tầng lầu này quá nửa đều là phòng nghiên cứu, gần một nửa còn lại là phòng bệnh, tuy ít người nhưng vẫn coi như là có, dọc cả hành lang, tính cả y tá vừa mới đi qua bên người, có khoảng bốn, năm người. Đi qua một cửa phòng, nàng loáng thoáng nghe thấy có người ở bên trong dùng tiếng Anh nói gì đó, khẩu âm hơi khác so với người Anh nên trong chốc lát nàng cũng không nghe rõ lắm. Đúng lúc này, phịch một tiếng, cánh cửa kia bị đẩy ra khiến nàng ngã xuống đất.

Đi ra khỏi phòng là hai thanh niên vẻ mặt khá bất thiện, đang kích động đẩy cửa bước ra ngoài. Vừa thấy Nhã Hàm bị đụng ngã xuống đất, bọn họ không khỏi sững sờ, sau đó hai người quay sang nhìn nhau, một người trong đó dùng tiếng Anh chát vắn. Lần này Nhã Hàm nghe được rõ ràng, hai người này cho rằng nàng đứng bên cửa nghe lén bọn họ nói chuyện, người nọ vừa nói vừa nắm lấy vạt áo của Nhã Hàm kéo nàng lên.

“Nói, rốt cuộc cô là ai!”

“Tại sao lại nghe lén...”

“Là ai sai cô đến, người của gia tộc Gambino? Hay gia tộc Profaci...”

“Các người... Đang nói gì vậy! Buông ra!”

Đại khái là hai người này đã quen thói ngang ngược, nhưng Nhã Hàm cũng không phải một cô gái có thể mặc cho người khác bắt nạt, lúc này không dẫn theo vệ sĩ, nàng chấp hai tay lại đánh mạnh vào khuỷu tay người nọ, đến khi người nọ buông tay ra nàng liền chộp lấy bả vai và cổ áo của hấn, bàn chân quét qua, hai tay kéo mạnh quật ngã hấn xuống đất.

Chuỗi chiêu thức đơn giản này rất lưu loát, nhưng vì mới khỏi bệnh nên toàn thân thực sự không có chút sức lực nào, nàng lùi về phía sau một bước, đầu

ốc hơi choáng váng. Một người khác thấy đồng bạn mình bị đánh ngã liền muốn xông lên, nhưng đúng lúc này, một người khác chen lại vào giữa hai bên.

“Này này... Rốt cuộc có chuyện gì, có gì từ từ nói, có gì từ từ nói...”

Người kia giang tay chặn hai người sắp xông lên lại, vóc người hắn cũng không cao lớn, chỉ khoảng một mét bảy, đầu đội mũ thể thao màu vàng, nhưng trong chốc lát lại ngăn cản được cả hai người kia lại, luôn miệng nói:

“Có gì từ từ nói, là hiểu lầm, là hiểu lầm, có gì từ từ nói. Đừng đánh tôi...”

Trong lúc nói chuyện, hai người kia dứt khoát xông về phía tên vừa mới xen vào để động thủ, song người này chỉ lắc lư vài cái liền tránh được rất dễ dàng, đến khi một người trong số đó muốn bắt lấy Nhã Hàm thì hắn mới kéo áo tên kia lại. Trong thời gian ngắn, người nọ lôi kéo và né tránh nhìn như không có bất kỳ phương pháp gì nhưng hai tên kia lại không thể đến gần Nhã Hàm được, cũng không thể khiến hắn bị chút thương tổn nào. Nhã Hàm nhìn một lát rồi nhận ra bộ phép của người này rõ ràng là võ học Trung Quốc, mặc dù nhìn có vẻ rất rối loạn nhưng hiển nhiên là lợi hại hơn mình nhiều lắm.

“Không nên đánh tôi... Có gì từ từ nói. Tôi đếm đến ba, chúng ta cùng nhau dừng tay, dừng tay có được không, tôi đếm này... Ài... Bịch!”

Trong lúc đó, vừa nói xong, trò khôi hài ồn ào như giữa chợ này cũng hạ màn trong nháy mắt, người nọ đột nhiên đánh ra, hai người còn lại ngã xuống đất. Người nọ giơ tay lên cười ha hả rồi giang tay ra, đây là một người da vàng khoảng chừng hai mươi tuổi, thân thể không mập mạp nhưng khuôn mặt lại rất tròn, nhìn qua có vẻ cầu tài khiến người ta có cảm giác như lớn đầu nhưng không trưởng thành:

“Tôi đã nói là hiểu lầm, không nên đánh nữa... Ặc.”

Sau tiếng mắng là một khẩu súng nhắm thẳng vào giữa trán, người thanh niên Trung Quốc kia giơ tay lên. Nhưng cũng đúng lúc này, một cánh tay vươn ra nắm chặt lấy khẩu súng. Xuất hiện phía sau tên mặt tròn kia là một người đàn ông ngoại quốc cao lớn mặc đồ tây, tay cầm một bó hoa, hấn nhủ mày:

“Có chuyện gì?”

“À...”

Hiển nhiên bọn họ biết nhau, khẩu súng bị giữ lại, tên thanh niên người ngoại quốc kia hơi luống cuống.

“Jo... Joseph tiên sinh, cô gái này nghe lén chúng tôi nói chuyện...”

“Tôi không nghe!”

Nhã Hàm nhìn chằm chằm vào mắt hắn nói.

“Đâu có.”

Người thanh niên có bộ dạng cầu tài kia cũng giơ tay lên nói.

“Là bọn họ mở cửa không cần thận nên đừng ngã vị tiểu thư này, lại còn vu cho cô ấy nghe lén.”

Người đàn ông tên Joseph nhìn qua mấy người, sau đó gật đầu với Nhã Hàm:

“Xin lỗi, là bọn họ không đúng... Nói xin lỗi!”

Nửa câu sau rõ ràng là nói với hai người ngoại quốc.

“Nhưng... ồ... Xin lỗi.”

“Xin lỗi...”

Hiển nhiên là hai người rất sợ người đàn ông tên Joseph, hơi do dự một lát liền không tình nguyện nói xin lỗi. Joseph kia cũng không nói nhiều, cầm bó hoa bước vào phòng rồi đóng cửa lại. Ngoài cửa, thanh niên bộ dạng cầu tài gật đầu với Nhã Hàm, dùng tiếng Trung nói:

“Người Trung Quốc?”

Nhã Hàm gật đầu nhẹ nhàng.

“Thật trùng hợp, không nghĩ tới lại gặp được người Trung Quốc ở nơi này, tôi cũng vậy. Cô có thể gọi tôi là Man Đầu (bánh bao), quê ở Bắc Kinh.”

Man Đầu cười đưa tay rạ Nhã Hàm cũng cười khẽ rồi bắt tay một cách tượng trưng:

“Cảm ơn.”

Thanh niên tên Man Đầu đứng đối diện dường như vẫn muốn nói thêm nhưng cô gái xinh đẹp trước mặt chỉ gật đầu rồi xoay người rời đi, hần đưa tay lên giải đầu khó hiểu, một lát sau, hần nhìn sang hai bên rồi không khỏi cười tự giễu.

Đi đến bên cạnh, hần lấy một chiếc MP3 từ trong ngực ra rồi ấn vào một nút trên đó:

“Lão đại, xuất hiện chút chuyện nhỏ, đã tiếp xúc được với mục tiêu nhưng điều thất bại chính là có vẻ như cô ta không có hứng thú nói chuyện với em. Mỹ nữ quá nhiên là mỹ nữ, em đoán có lẽ do em thể hiện võ học quá cao siêu khiến cô ấy cảnh giác theo bản năng... Còn nữa, tại sao người của Mafia cũng ở trong bệnh viện này? Vừa rồi em thấy Joseph của gia tộc Salieri, mặc dù hần luôn quản lý những chuyện kinh doanh công khai nhưng có thể gây ra ảnh hưởng với nhiệm vụ lần này của chúng ta hay không?”

“Hần là không.”

Sau một lát, đầu bên kia vang lên tiếng nói chuyện.

“Người ở trong phòng là em trai của Joseph, thời gian trước hần bị trúng đạn, bởi vì Joseph cũng có cô phần trong viện nghiên cứu này nên mới vào đây để chữa trị. Chẳng qua xét thấy trước kia cậu nói bẽ ngoài và khí chất của mình có thể khiến nam nữ đều xiêu lòng, đối với kết quả mỹ nữ không thêm để ý

đến cậu vừa rồi, tôi đại biểu cho toàn bộ thành viên của tổ chống khủng bố thể hiện sự xem thường thành khẩn và khinh bỉ nhiệt liệt...”

“Dừng... Anh Quốc Hoa, em chỉ thấy chúng ta không cần phải lo lắng vô cơ như vậy, cô ta chỉ là một cô gái hoàn toàn không có kẻ thù nào, vừa ra nước ngoài một lần đã phải sắp xếp nhiều người như vậy đi theo bảo vệ. Em cảm thấy, chỉ cần mình em ở đây, cho dù là bảo vệ nguyên thủ quốc gia cũng không có vấn đề gì, để lấy lòng một Hoa Tulip thôi mà cần phải phiền toái vậy sao?”

“Không sai.”

Trong ống nghe vang lên tiếng cười ha hả của Thôi Quốc Hoa:

“Vi vậy hiện giờ mấy người Quốc Lâm đều ra ngoài đi du lịch, mà nhiệm vụ vinh quang, vất vả như vậy cậu lại phải làm. Man Đầu bạn học, nếu quả thật gặp phải nguy hiểm thì cậu tự cầu phúc cho mình đi.”

“... Mọi người quá đáng xấu hổ.”

“Trước kia khi ra nước ngoài đều phải làm nhiệm vụ, hiện giờ vất vả lắm mới có chút thời gian rảnh rỗi thì đương nhiên phải thả lỏng một chút... Ha hà, thực ra mấy người Quốc Lâm đang căn cứ vào tình báo của cậu để điều tra tin tức có liên quan đến Bùi La Gia ở Bắc Mỹ, về phần Hoa Tulip, những năm này cậu đều ở Mỹ, nếu không tự mình nhận thức một lần thì sợ rằng rất khó lý giải được, chẳng qua nếu chúng ta đang ở New York, hơn nữa lại nhận được lệnh như vậy, thì cố gắng làm cho thật tốt đi. Lần này xảy ra sự kiện tại Giang Hải, đây là cơ hội tốt nhất để chúng ta biểu đạt thành ý với Hoa Tulip, người kia... Tôi cũng rất muốn gặp cô ta...”

“Nếu là mỹ nữ.”

Man Đầu liếc mắt.

“Em cũng muốn gặp để trao đổi với cô ta một lần.”

Trong lúc hai người đang dùng thiết bị chuyên dụng để nói mấy chuyện nhằm chán thì tại sân bay Kennedy cách Manhattan chừng hai mươi cây số về phía đông nam, một chiếc máy bay từ Trung Quốc đến hạ cánh xuống đúng giờ, không lâu sau, một cô gái mặc áo khoác không cổ màu trắng, đeo kính râm màu hồng nhạt bước ra khỏi cửa lớn của sân bay, trên tay xách theo vali nhỏ, thuận tay vẫy một chiếc taxi lại.

“Sheraton Tan (khách sạn Sheraton ở Manhattan).”

Lạnh nhạt mở miệng, là khẩu âm thuần túy của New York, tài xế đưa xe chạy ra đường quốc lộ. Trong xe, cô gái tháo kính râm màu hồng nhạt xuống, đó là khuôn mặt tinh xảo, thanh tao lịch sự mà bình thản, tràn đầy mỹ cảm của phương đông của Giản Tố Ngôn, chỉ khi nàng khẽ chau mày mới làm lộ ra vẻ sắc bén, tựa như tầng mây yên lặng nhất trước cơn bão...

ĂN SÁT

Phần Nô Địch Hương Tiêu

Chương 222

Phiên Nào Của Heidi

Đây là một trường trung học khá bình thường tại New York.

Giờ lạnh, thổi qua ngã tư đường trong một buổi chiều đông, từ bên ngoài nhìn vào trong trường học qua tường rào, đang là thời gian tan học, đám học sinh đang ra khỏi lớp học, có người đeo cặp sách, cầm theo sách vở, có người đạp xe đạp vội vàng đi qua bên cạnh sân vận động để về nhà, trên sân bóng có đã hơi úa vàng kia đang có một trận đấu, bên cạnh có một đám trẻ tụm năm tụm ba hoặc nói chuyện phiếm hoặc hò hét cổ vũ, tương đối mà nói, khán đài đơn giản do mấy chiếc ghế xếp thành bên cạnh sân có số người xem với quy mô lớn nhất, cả nam lẫn nữ tổng cộng chừng hơn mười người, đều là học sinh trong trường, nhìn qua tuổi tác có lớn có nhỏ, có da đen cũng có da trắng, lúc này đang vừa xem trận đấu vừa nói chuyện.

“Las Vegas? Tốt, hai năm trước mình từng đến đó, nơi đó rất đẹp, các cậu thực sự muốn đi sao? Mình biết một sòng bạc, mình từng thắng được một số tiền ở đó... Thành thật mà nói, nơi đó rất tốt.”

Gần tới lễ Giáng sinh, đa số trường học tại Mỹ đều cho học sinh, nghỉ đông, trường trung học này cho nghỉ tương đối muộn nhưng cũng chỉ muộn hơn hai ngày. Nếu nói trường trung học cơ sở ở Mỹ có không ít học sinh ngoan nhưng khi lên học trung học phổ thông thì cũng đã đến thời kỳ phản nghịch, khát vọng cá tính, khát vọng khoe khoang, khát vọng sự tài giỏi, khát vọng độc lập, vừa được nghỉ bọn họ liền bắt đầu bàn bạc chuyện kết bạn đi du lịch trong dịp Giáng Sinh.

Du lịch không có phụ huynh đi theo, trên thực tế cũng tương đương với một hoạt động ghép đôi bình thường, giữa một thành phố xa lạ, những người quen sẽ nhanh chóng tạo dựng được hảo cảm. Tại nước Mỹ, chuyện học sinh trung học cơ sở, trung học phổ thông có quan hệ khác giới đã quá quen thuộc, đương nhiên, có lẽ trong số đó cũng có người bảo thủ, tựa như giữa bất kỳ cộng đồng người nào cũng đều tồn tại một số kẻ lập dị, điều này không thể phủ nhận.

Lúu rúu bàn luận một lúc, cuối cùng thì ý định của mọi người đều thiên về Las Vegas, mấy tên nam sinh vô tình hay hữu ý nhìn về một thiếu nữ đang ngồi giữa đám người, một thiếu niên da đen có vóc người cao lớn nói:

“Vậy thì quyết định đi Las Vegas. Heidi, cậu nghĩ sao? Sao cậu không phát biểu ý kiến gì?”

Hắn vừa nói vừa nhìn ra sân vận động theo tầm mắt của cô bé, dường như muốn tìm ra thứ gì ở đó, một lát sau, ánh mắt hắn chăm chú vào một thiếu niên da trắng đang chạy.

“Ồ. Las Vegas? ừ...”

Ánh mắt vì suy tư mà hơi lơ đãng của thiếu nữ ngưng tụ, sau đó tùy ý nhún vai.

“Được, sau Giáng Sinh sẽ đi đến đó.”

Tiếng Anh trong trẻo, động tác nhún vai tùy ý ẩn chứa vẻ hoạt bát và độc lập đặc biệt của trẻ em Mỹ. Nghe thấy lời nói khẳng định của nàng, mấy thiếu niên xung quanh nở nụ cười tựa như thờ phào một hơi, mọi người bắt đầu nhiệt tình bàn luận những chi tiết trong chuyến du lịch này, chuyện xem như đã được xác định.

Trong đám người, thiếu nữ được đa số người chú ý đến khoảng mười bốn, mười lăm tuổi, nếu ở Trung Quốc sợ rằng vẫn chỉ có thể xem như một cô bé, nếu ở Nhật Bản thì là một lolita, lúc này, bởi vì vẻ độc lập toát ra từ nàng nên cũng có thể miễn cưỡng xem như một thiếu nữ.

Cô bé có mái tóc màu đen, cũng không phải đen nhánh tựa như một thác nước, tóc nàng được thả tùy ý ở sau đầu, cũng không dài lắm, chỉ đến ngang vai, thỉnh thoảng sợi tóc tung bay lên liền có cảm giác như mây như gió, nàng mặc áo màu tím đơn giản, quần dài có bốn túi nhỏ, đi giày thể thao màu hồng có viền trắng, bộ ngực đã hơi nhô lên nhưng cũng không rõ ràng lắm, đặc biệt là trong trang phục mùa đông lại càng khiến thân hình nàng hơi gầy guộc, nhưng lại càng trở nên đáng yêu hơn. Ăn mặc giản dị lại thêm nụ cười rất hồn nhiên lúc nào cũng đọng trên môi của nàng khiến người ta cảm thấy rất yêu thích, có vẻ vừa độc lập vừa có chủ kiến, lại ẩn chứa cả vẻ dịu dàng đặc biệt của phương đông, điều này có lẽ có liên quan đến di truyền do nàng là con lai.

Thiếu nữ có tên Heidy Đường không chỉ là con lai, mồ côi cha, đồng thời nghe nói gia đình cùng có bối cảnh là Mafia, điều này khiến mặc dù nàng mới vào lớp mười nửa năm nhưng đã nhận được vô số ánh mắt ưu ái của các nam sinh khác, cũng không có bất kỳ cô bé tự cho mình là tài giỏi dám thể hiện sự bất mãn ngay trước mặt nàng, về phần những nam sinh này để ý đến nàng cũng không phải vì bối cảnh sau lưng nàng mà là bởi vì lực hấp dẫn không lồ do khí chất vừa mâu thuẫn lại rất vui vẻ hoạt bát hoà quyện lại với nhau.

Đương nhiên, nếu như lực quan sát của chúng ta có đủ thì có lẽ có thể tìm thấy bóng dáng của cô bé mặc váy lam lù lũi thôi, di chân trần, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng bản mỗi ngày đều chờ Gia Minh ở bên xe mì xào tại Giang Hải mấy năm trước, chẳng qua nói tóm lại, nàng đã trưởng thành hơn rất nhiều, đôi mắt vẫn tinh khiết và trong suốt như xưa nhưng đã không còn vẻ mê mang và bất lực như khi đó, vẻ cố ý làm nũng và bám riết lấy người khác đã không còn lộ ra chút nào. Trong khi chúng ta, bao gồm cả Gia Minh, không hề chú ý đến, cô bé năm nào kia đã dần dần trưởng thành.

“Heidy.”

Hiểu rằng rất nhiều lúc nàng luôn hoạt bát nói chuyện với mọi người nhưng trong một vài thời khắc đặc thù - thường là những lúc nàng đang cố gắng tự hỏi - cũng sẽ trở nên yên lặng, mắt thấy những người xung quanh lại bắt đầu bàn bạc. Amy ngồi cùng bàn với nàng, quan hệ giữa hai người không tệ, nghiêng người sang:

“Nghĩ gì thế? Cậu đang nhìn ai? Bill? Winslow?”

“Ồ? Minh đang nghĩ...”

Heidy cười.

“Minh muốn đến Trung Quốc du lịch.”

“Trung Quốc? Tại sao lại là nơi đó? À... Bình thường cậu luôn thích những thứ thuộc về Trung Quốc, nhiều lần mình thấy cậu đọc sách viết về Trung Quốc, nghe nó cậu còn biết cả tiếng Trung nữa?”

“Còn đang học.”

Nàng cười trả lời bằng tiếng Trung, đến khi Amy lộ ra vẻ mặt không hiểu gì cả mới nhún vai.

“Đùa thôi, ha hả, đúng rồi... Minh biết Winslow, hẳn là đội trưởng đội bóng đúng không?”

“Là đội phó mới được tuyên gần đây, là người đá bóng rất khá, vóc người khá cao lớn kia. Minh còn tưởng cậu đang nhìn hẳn đó, cậu nhìn kia, chính là chỗ đó, hẳn tới... A, cẩn thận!”

Amy còn chưa nói xong. Heidy quay đầu lại liền thấy một trái bóng đang bay nhanh tới, thiếu niên da đen ngồi phía trước cúi đầu xuống theo bản năng, quả bóng đập thẳng vào trán Heidy rồi bắn lên cao.

“A, a, a...”

Đôi tay cô bé vốn đang ngồi trên ghế quơ quơ trên không trung, sau đó ngã phịch xuống bãi cỏ ở đằng sau. Đám nam sinh xung quanh hơi sững sờ, mấy cô bé thì che miệng muốn cười, sau đó vẫn là Amy chạy đến trước tiên:

“Heidy, không sao chứ?”

Lời còn chưa dứt, Heidy vừa ngã xuống đất đã tròng mắt đứng dậy, hung hăng vuốt mái tóc rối loạn và khuôn mặt, sau đó là quần áo, nam sinh bên kia hét lên:

“Ngoài ý muốn.”

Không để ý xem nàng có nghe được hay không, hẳn liền chậm chậm chạy tới nhặt bóng rồi chạy đến bên sân, đặt bóng xuống sát thật mạnh.

Trái bóng bay qua gần nửa sân mặc dù lực đá cũng không có bao nhiêu nhưng thủ môn lúc này vẫn còn hơi sững sờ, trái bóng bay chuẩn xác vào gôn.

“Sau này đừng để tôi thấy cậu đá bóng như vậy nữa! Nếu không tôi sẽ đá vào mông cậu!”

Sau khi giờ nắm đấm lên lớn tiếng hét, đôi tay Heidy giao nhau, mím môi rồi dựng ngón giữa lên. Giữa sân bóng, người nọ giang tay ra có vẻ không biết làm sao cả, người xung quanh cũng nở nụ cười. Đi tới khán đài, Heidy xoa xoa trán rồi thuận tay đeo cặp lên:

“Minh đi trước, chào.”

“Chào...”

“Nhớ kỹ thời gian, chuẩn bị cho tốt đó.”

“Biết rồi, biết rồi.”

Phất phất tay, Heidy đi thẳng ra cổng trường, bên đường đã có một chiếc xe hơi hiệu Honda màu bạc của nữ rất rộng rãi, thoải mái dừng lại, một phụ nữ mặc áo khoác màu trà, mái tóc buộc cao có vẻ rất độc lập đang đứng bên cửa xe. Gật đầu, Heidy ngồi vào ghế lái phụ, sau đó ném cặp sách ra ghế sau.

Một lát sau, người phụ nữ ngồi vào ghế lái xe, xe hơi chậm rãi chạy ra đường.

“Được nghỉ rồi?”

“Dạ.”

“Vừa rồi mẹ thấy con bị bóng đập trúng, có đau không?”

“Không đau.”

“Xin lỗi, hôm nay mẹ đến muộn, phải bàn một số chuyện với người của công ty Reiter.”

“Không sao...”

“Gia Minh đến Mỹ.”

“Ừ... A!”

Ánh mắt đang nhìn ra cửa sổ lập tức được thu hồi, Heidy hô lên kinh ngạc rồi quay sang nhìn mẹ mình, chỉ thấy Marilyn xùy cười.

“Đùa con thôi, xem bộ dạng lơ đãng của con xem...”

“Con muốn đi Trung Quốc...”

Nàng lăm lăm nói, Marilyn ở bên cạnh nghiêng đầu sang chỗ khác:

“Nhưng chúng ta không thể gây thêm phiền toái cho hấn.”

“Con biết... Cho nên sau Giáng Sinh con sẽ đi Las Vegas...”

“Las Vegas? Con muốn đi du lịch sao?”

“Ừ, đi cùng với bạn học của con.”

“Một đám trẻ? Không được, mẹ phản đối!”

“Con đã đồng ý rồi.”

“Không được, con muốn du lịch mẹ có thể dẫn con đi. Con không thể đi một mình...”

“Không phải một mình.

“Chính là một mình, mẹ nói là so với một mình con đi cũng không khác gì.”

“Con đã đồng ý, mẹ từng dạy con nếu đã đồng ý với người khác thì không thể đổi ý.”

“Đó là Đường Kinh Nghiêu đã dạy con, huống chi ngay cả lời hứa của mình hẳn cũng không giữ được. Gia Minh cũng từng nói với con, đôi ý là đặc quyền của phụ nữ. Con nghe ai?”

“Mẹ không nên dạy con như vậy, như vậy là không đúng.”

“Dù sao con cũng không được đi.”

Tiếng thảo luận kịch liệt trong xe kéo dài suốt dọc đường, trời chiều ngả về tây, chiếc xe hơi kia chạy đến một khu trang viên khổng lồ bên bờ biển, vừa tới nói, Marilyn đang lái xe chợt ngăn người. Cảm nhận được sự rung động của xe, Heidi nghi ngờ nhìn sang mẹ mình, sau đó lại nhìn về phía trước.

Lúc này, bên bồn hoa phía ngoài cửa lớn của trang viên có một thiếu niên phương đông bề ngoài rất bình thường, mặc một chiếc áo lông cũng bình thường không có gì đặc biệt hết như bề ngoài của hắn, bên cạnh có một vali nhỏ, đang nhàm chán ngồi đó, dường như tiết trời khá lạnh, thỉnh thoảng hắn lại đưa tay lên túm chặt cổ áo. Bởi vì hắn là người phương đông, cử chỉ như vậy có vẻ lại càng nhà quê hơn, một gã cao lớn mặc đồ tây đứng bên công đang nhìn hắn nghiêm túc mà bất thiện.

Xe hơi chậm chậm dừng lại.

Cửa xe mở ra, mặc áo khoác màu trà, giày cao gót màu bạc, nàng vươn hai chân ra ngoài, lúc chạm xuống mặt đất dường như còn hơi run rẩy, bên kia, tiếng cửa xe vang lên loảng xoảng, có vẻ như cô bé quá kích động nên trong chốc lát lại không thể mở cửa xe ra được, sau đó mới phịch một tiếng lao ra ngoài.

“Ồ... Chờ mọi người thật lâu.”

Thiếu niên đứng dậy.

“Không có người quen nào cả, có thể ở đây vài ngày không?”

“Nơi này cũng là nhà của cậu.”

Tận lực đè nén sự kích động, Marilyn nói vô cùng nhỏ, dường như đang sợ chút động tĩnh lớn sẽ khiến cảnh tượng trong mơ này bị xé nát. Chỉ là ngay sau đó, Heidy đã hoan hô lao đến, bịch một tiếng ôm chặt lấy thiếu niên, rào rào mấy tiếng, hai người đồng thời ngã vào bồn hoa phía sau lưng...

ĂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 223

Dông Dài

Ban ngày tại New York, ánh nắng luôn khiến người ta cảm thấy không đủ, nhưng khi trời chiều ngả về tây, từ bên bờ biển nhìn ra, từng đám mây đỏ rực lướt qua những cao ốc chọc trời khôn cùng của thành phố này liền đủ để người khác sinh, ra loại tâm tình kính sợ rất khó nói nên lời. Xe hơi đi qua công lớn của trang viên, Gia Minh ngồi ở phía sau nhìn cảnh tượng này. Heidy quý gối trên ghế phụ, đôi tay ôm lấy chỗ tựa lưng, đôi mắt sáng long lanh nhìn hấn.

“Anh ở lại đây bao lâu?”

“Ồ... Phải xem tình hình thế nào đã.”

“Tình hình gì?”

“Bí mật... Ồ. Marilyn...”

“Cái gì?”

Heidy còn chưa kịp biểu đạt sự tức giận, hầu như trong nháy mắt khi Gia Minh gọi tên mình, Marilyn quay đầu lại như phản xạ có điều kiện, sau đó rầm một tiếng, đầu xe đụng phải đài phun nước trên quảng trường trước trang viên. Bởi vì chạy khá chậm nên cú đụng xe này cũng chỉ khiến mẹ con Marilyn bị hù dọa một lần, cũng không xảy ra vấn đề gì cả.

“Ồ, tôi chỉ cảm thấy... Vừa rồi cô lái xe có vẻ không tập trung, ừ, hơi sai lệch...”

Gia Minh giang tay, Marilyn ở đằng trước trừng mắt nhìn, im lặng vài giây rồi đỏ bừng mặt, nở nụ cười. Thấy có người đi tới, nàng liền đẩy cửa xe bước ra ngoài. Gia Minh và Heidy cũng xuống xe theo. Người phụ nữ mặc áo khoác màu trà cúi người nhìn chỗ bị xe đụng hỏng, sau đó bất đắc dĩ đứng bên đầu xe vuốt tóc, cười nhún vai, giày cao gót nhẹ nhàng gõ mấy cái trên mặt đất, đây là thói quen khi nàng do dự hoặc không biết phải làm thế nào, nhưng lúc này lại tràn đầy vẻ gọi cảm và cuốn hút.

“À... Tommy, đem chiếc xe này đi sửa giùm tôi được không?”

Đưa chìa khóa cho một người đàn ông da đen cường tráng vừa đi tới, nàng cười nói.

“Tôi có khách.”

“OK.”

Người da đen lại ra đầu tay ok một cách thân mật nhưng ánh mắt lại không nhìn được nhìn Gia Minh thêm vài lần. Khu trang viên này cực kỳ rộng lớn, ngay phía trước là biệt thự chủ thể chiếm diện tích lớn nhất, xung quanh có rất nhiều biệt thự hoặc nhà nhỏ với những kiểu dáng khác nhau, nhìn như một thôn nhỏ hoặc căn cứ quân sự vậy. Vào ban đêm, xa xa gần gần có thể thấy không ít người đi lại, rất nhiều người trong số đó vừa nhìn là biết đang tuần tra, nhưng người này phần lớn đều là thành viên nội bộ của gia tộc Mafia Saliere.

“Đi thôi, dẫn cậu đến chỗ tôi và Heidy, ừ, chính là ngôi nhà nhỏ ở bên kia.”

Nhìn theo hướng Marilyn chỉ, đó là một ngôi nhà nhỏ hai tầng ở ngay vị trí trung tâm, hơi nhỏ so với những kiến trúc xung quanh nhưng nếu chỉ có hai người ở thì thực sự là rất rộng. Heidy đã sớm vội tay chạy về phía trước, trong lúc này, nam nữ ở quanh đó đều nhìn qua bằng ánh mắt hứng thú, xem ra họ đều khá tò mò khi mẹ con Marilyn lại có một vị “bằng hữu” như vậy.

Từ sau khi Đường Kinh Nghiêu chết, Marilyn vốn sống rất khép kín đã tham gia vào chuyện kinh doanh của gia tộc, bắt đầu giao thiệp với nhiều người hơn. Hơn mười năm trước nàng là hoa khôi được rất nhiều người theo đuổi và lấy lòng trong trường đại học, trên thương trường lại hành xử khéo léo, bản lĩnh xử lý mọi việc thuận lợi đã có trụ cột, chỉ là về phương diện giao thiệp cá nhân lại có rất ít bằng hữu chân chính, cho dù đối với Joseph được gia tộc Saliere vô cùng coi trọng cũng luôn duy trì một khoảng cách rõ ràng. Gia Minh đã nghe Heidy nói về chuyện này, nào là nói cho người ta á khẩu lúc đàm phán, chú Joseph bị mẹ từ chối như thế nào, những chuyện như thế cũng không phải cá biệt.

Đi tới trước cửa ngôi nhà nhỏ, lúc vào cửa. Gia Minh nhìn thoáng qua về phía sau, chỉ thấy trước cửa biệt thự chính cách đó không xa có một ông già vóc người hơi mập mạp, mặc đồ tây đang tiễn một người khách ra ngoài, ánh mắt nhìn sang bên này. Marilyn quay đầu lại nói:

“Vào đi.”

Sau đó cũng nhìn thấy người nọ, liền gật đầu từ xa.

“Cha cô?”

“Ừ, cha tôi.”

Victor Saliere, hiện đang làm giáo phụ của gia tộc Mafia này, chẳng qua thân phận này cũng không khiến Gia Minh phải có thêm bất kỳ suy nghĩ dư thừa nào, gật đầu, hẳn theo Marilyn đi vào nhà, sau đó đóng cửa lại.

***** Bữa tối được gọi tới từ một nhà hàng Trung Quốc ở bên ngoài.

Vốn là Marilyn định tự mình nấu, biểu diễn kỹ thuật nấu ăn của mình cho Gia Minh thấy một lần, nhưng thứ nhất là đã muộn, thứ hai là trong nhà căn bản không còn bao nhiêu thực phẩm tồn trữ, cuối cùng sau khi quyết định “ngày mai sẽ đi mua thật nhiều”. Marilyn vẫn phải gọi điện gọi đồ ăn ở bên ngoài. Bữa cơm của ba người cũng rất vui vẻ, hệ thống sưởi và ánh đèn ấm áp, ba người ngồi quanh chiếc bàn ăn đơn giản, cũng không biết tình cảnh này nên gọi là “mẹ hiền và các con” hay là “thực nữ và người chồng nhỏ bé cùng con của bọn họ” sẽ thích hợp hơn.

Sau khi ăn cơm xong thì thay phiên nhau tắm rửa, Gia Minh và Heidy cuộn chân lông ngồi quay sang TV chơi game, một lát sau Marilyn cũng mặc váy

ngủ màu trắng đi ra, ngồi cuộn đôi chân trắng nõn ra đằng sau trên ghế salon vừa sấy tóc vừa nhìn hai người chơi game. Chừng chín giờ có tiếng chuông cửa vang lên, Marilyn đi ra mở cửa. Giữa tiếng trò chơi và tiếng kêu to hưng phấn của Heidy còn có thể loáng thoáng nghe thấy thanh âm phía ngoài cửa. Marilyn chỉ hé mở cửa ra, dường như không có ý muốn mời người nọ vào, nhưng vẫn có thể thấy người đang đứng ngoài cửa là Joseph đã từng chạm mặt với Gia Minh.

“Tôi có thể vào không...”

“Xin lỗi, đã muộn...”

“Nghe nói cô có khách đến chơi...”

“Một người bạn Trung Quốc, anh đã gặp...”

“Lần đó hấn chưa nói tiếng nào đã đưa cô đi, như vậy rất nguy hiểm...”

“Đó là tự do của tôi.”

“... Tôi chỉ quan tâm đến cô.”

“Cảm ơn...”

“Tôi muốn biết mục đích tới đây của hấn... Mặc dù chỉ là đưa trẻ nhưng hấn... Nguy hiểm...”

“Tôi không nghĩ vậy... Đó là tự do của hấn, không liên quan gì đến anh...”

“Phải đảm bảo sự an toàn của gia tộc...”

“Hấn làm bất kỳ chuyện gì... Tôi chịu trách nhiệm.”

“Hiện giờ gia tộc Gambino...”

“... Tôi biết rồi.”

Thanh âm của hai người loáng thoáng truyền đến, sau đó giọng nói vẫn dè dặt trở nên âm ỉ lên. Lần trước ở Giang Hải, hành động trực tiếp mang Marilyn và Heidy đi để lại ấn tượng rất xấu cho Joseph, chỉ là thái độ của Marilyn rất kiên quyết nên hấn cũng không thể nói thêm gì được. Hai người đứng ở cửa nói chuyện chừng năm sáu phút, sau đó Marilyn đóng cửa lại, thân thể bị gió bên ngoài thổi vào đến lạnh run cuộn tròn trên ghế salon, ôm một chiếc gối ôm vào trong ngực.

“Lạnh quá...”

“Sao không cho hấn vào, nhất định phải đứng ở cửa nói chuyện ư?”

“Từ trước đến giờ mẹ đều không cho chú ấy vào, bởi vì chú ấy muốn theo đuổi mẹ nha.” Cầm tay chơi game, Heidi cười đáp lời.

“Lần trước khi trở về từ Trung Quốc, mẹ và chú ấy cãi nhau một trận, sau đó mẹ không cho chú ấy vào nhà nữa, ông ngoại nói bởi vì mẹ rất nhát gan, sợ nếu để chú Joseph vào nhà thì sẽ yêu chú ấy.”

“Thật vậy sao?”

“Dừng, tiếp tục chơi game của con đi...”

“Là ông ngoại nói, chuyện này không liên quan đến con.”

Ba người mỗi người một câu nói đùa, không ai nhắc đến những chuyện quá mức nhạy cảm, chẳng hạn như vì sao Gia Minh lại đến, cho dù là Heidi, sau khi tiếp xúc với Gia Minh lâu như vậy cũng hiểu được chuyện này quá nửa là điều cấm kỵ, nàng không nên hỏi, cho dù hỏi thì quá nửa cũng sẽ làm mất vui. Marilyn ngồi ở đằng sau, thỉnh thoảng nhận lấy tay chơi game của Gia Minh hoặc con gái mình rồi bị đối thủ ngược đãi tàn bạo một trận trên màn hình, nhẹ nhàng nói chuyện vui cho đến tận... đêm khuya...

***** Làm đi làm lại một chuyện nhiều lần sẽ dần trở thành thói quen, cũng như quan hệ giữa Marilyn và Gia Minh, thân xui quý khiến xảy ra lần đầu tiên, bởi vì quan tâm đến cảm giác của đối phương mà có lần thứ hai, lần thứ ba, đến cuối cùng, ý nghĩa của chuyện đó đã sớm trở nên mơ hồ, chỉ là sau khi đã quen với một số việc liền trở thành sự chứng minh lý do tồn tại của mình với đối phương. Vì vậy, khi cửa phòng bị mở ra lúc nửa đêm, thân thể mềm mại mặc váy ngủ kia chen chúc vào trong chăn thì Gia Minh cũng không hề cảm thấy mất tự nhiên.

“Có thể cho tôi ngủ nhờ ở đây được không?”

Trong bóng tối, người phụ nữ nhỏ giọng nói.

“Trước kia cô đều không mặc quần áo tiến vào.”

“Nếu cậu muốn nhìn... Có thể bật đèn.”

“A... Thế này là tốt rồi.”

Hai người ôm chặt lấy nhau, đặt tay lên người đối phương nhưng rất lâu sau vẫn không hề có động tác gì khác, qua một lúc người phụ nữ mới nói nhỏ:

“Lần này đến vì chuyện rất quan trọng sao?”

“Tới giết một số người.”

“Ô...”

Gương mặt cọ sát vào nhau trong bóng tối. Marilyn phát ra thanh âm thoải mái. Nàng cũng không để ý lắm đến câu trả lời của Gia Minh, một lát sau

mới hỏi:

“Giết bao nhiêu người? Sẽ ở lại một thời gian chứ?”

“Giết đến khi bọn chúng sợ... Xây ra một số chuyện.”

Nhẹ nhàng, bàn tay kia vuốt ve dọc theo đường cong trên lưng của người phụ nữ xuống phía dưới, qua bờ mông, bắp đùi, sau đó chậm rãi vén làn váy lên luôn vào khu vực thần bí nhất:

“Đã ướt như vậy...”

“Lúc tám... vẫn còn chưa khô...”

“Ồ, bốn, năm giờ sáng rồi...”

“Ồ, ô... Không biết tại sao từ khi gặp lại cậu liền đã như vậy...”

“Vì vậy mới bị tông xe?”

“Ừ... Từ lúc đó... Đến bây giờ...”

Mang theo tiếng thở dốc nho nhỏ, nàng cong người lên để đối phương cỡi chiếc quần lót mỏng manh ra dễ dàng hơn, sau đó bàn tay kia lại đưa vào. Không lâu sau, Gia Minh nở nụ cười:

“Nếu tôi nói là... Khuya hôm nay tôi vẫn phải ra ngoài làm việc, cô sẽ thế nào?”

Do dự một lát, nàng cắn môi dưới, nói nhỏ:

“Ừ... Dùng tay... Giúp tôi một lần... Được không...”

ĂN SÁT

Phần Nô Địch Hương Tiêu

Chương 224

Cô Gái Áo Trắng

Manhattan, hai giờ sáng.

Hàng dãy nhà cao tầng đứng hai bên con đường, những tiếng ồn ã của thành phố vẫn cứ vang lên, ánh sáng của những bóng đèn kéo dài trên con đường, dòng xe cộ vẫn liên tục di chuyển như mắc cửi, người đi đường cũng chỉ ít hơn ban ngày một chút, người lang thang, tên ăn mày mặc những bộ quần áo cổ quái xuất hiện nhiều hơn.

Một xe cảnh sát đứng ở ven đường, hai cảnh sát đang cầm cốc cà phê trò chuyện, cốc cà phê vẫn còn bốc hơi nóng, không biết tại sao, mọi người đều vờ ý thức dừng lại, vươn tay, ngẩng đầu nhìn về phía những tòa nhà cao tầng.

Những bông hoa tuyết từ trên bầu trời hạ xuống.

Gần tới Lễ Nô-en, đây là đợt tuyết đầu tiên trên bầu trời New York.

Trong một nhà hàng có tên là “Thánh John” nằm ở bên cạnh một ngã tư, nhìn qua những tấm cửa sổ, những người đang ngồi bên trong vui mừng nhìn những bông tuyết bay bên ngoài, âm nhạc tương đối êm đềm nhưng bầu không khí lại có chút khô khan. Đợt tuyết đầu mùa này đã mang lại sức sống cho nhà hàng, trên mặt mỗi người đều hiện lên một nụ cười, nói về tuyết chính là một chuyện vô cùng tuyệt vời.

Nhà hàng này rộng chừng 400 m2, có lắp đặt những thiết bị chiếu sáng chuyên nghiệp, khách nhân vào đây 10 người thì có 8 người thích thú, có cả trai lẫn gái, nhưng đa phần đều là những người trẻ tuổi, họ tới từ những công ty bên cạnh, những người làm việc suốt đêm. Có người tới nơi này chỉ để uống cà phê, cũng có những người không biết đi nơi nào, mà cũng sắp tới Lễ Nô-en cho nên tới đây thường thức rượu. Thỉnh thoảng có mấy người đẩy cửa đi vào, phủi những bông tuyết trên vai, đứng trước quầy hàng gọi đồ.

Bên cạnh cửa sổ trong góc, có một thiếu nữ mặc áo trắng đang ngồi, trên đầu có đội một cái mũ tennis Knaak, bên dưới cái mũ là một khuôn mặt tinh xảo của người phương đông, trên tay nàng cầm một cuốn sách, im lặng xem sách. Chiếc áo khoác màu trắng được vắt ở một bên ghế, bộ y phục bằng len chỉ đủ để giữ ấm, bó sát lấy vóc người.

Ngoài cửa sổ, tuyết rơi hoàn mỹ dường như dung nhập vào người của nàng, nàng mặc một chiếc quần màu than chì, gác hai chân lên nhau. Trên bàn có đặt một ly cà phê, nhưng chắc là gọi đã lâu, nên đã lạnh nhưng mà nàng cũng không ngại, thỉnh thoảng buông sách, nhâm nhi một chút cà phê, mỉm cười nhìn ra ngoài cửa.

Mặc dù đây là thủ đô của thế giới - New York, nhưng mà một thiếu nữ Trung Quốc hoàn mỹ như vậy xuất hiện, cũng thu hút sự chú ý của người khác.

Một gã chừng 30 tuổi, mặc trang phục nhà hàng, là một nam nhân có tướng mạo rất thu hút, cầm một cốc cà phê nóng khác đi tới, nhẹ nhàng đặt trước mặt thiếu nữ, đôi chén cà phê nguội.

Thiếu nữ kia hơi ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn hắn:

“Tôi không có yêu cầu phục vụ.”

“Cà phê của cô đã lạnh, đây là chén cà phê miễn phí”

“Được.”

Cũng không kinh ngạc nhiều, thiếu nữ gạt đầu, sau đó lại nhìn xuống, lát một trang sách, thản nhiên nói:

“Cảm tạ.”

Có chút khó nói, nam tử nghĩ thầm, có lẽ là nàng ta đã quen như vậy, cho nên hắn kéo một chiếc ghế, ngồi xuống nói:

“Nếu như cô không ngại, tôi xin tự giới thiệu một chút, ta là Sam Elliott, là đầu bếp của nhà hàng này, cô là người Trung Quốc?”

Cười cười, nữ tử khép sách lại, ngẩng đầu:

“Nếu như anh là đầu bếp của nhà hàng này, thì xin mời trở lại phòng bếp đi.”

Đầu bếp này cười cười, không để ý tới câu nói của nàng, vẫn tiếp tục hỏi:

“Người Nhật Bản?”

Lắc đầu, nữ tử đưa mắt nhìn về phía những bông tuyết rơi ngoài đường, dòng xe cộ vẫn lui tới như trước, hoa tuyết rơi xuống mặt đất là tan đi, nhưng đường như nó cũng mang tới hơi lạnh, trước mặt nàng đầu bếp kia vẫn tươi cười nói chuyện.

“Vậy thì cô chính là người Trung Quốc, tôi đã tới Trung Quốc nhiều lần rồi. Bắc Kinh, Hongkong, Hàng Châu, Trung Quốc rất đẹp...”

“Cảm ơn.”

Nữ tử uống một ngụm cà phê, sau đó mỉm cười thảnh thản nói:

“Tôi rất ghét nước Mỹ, nếu như có khả năng, tôi muốn mình không tới nơi này.”

***** Nếu như lấy góc độ nghệ thuật mà nhìn, thì đây đúng là một gian phòng tuyệt mỹ, đương nhiên, nếu dùng tính thực dụng mà nói, thì ánh sáng, trang trí phương tiện hiện đại, giá sách, kệ văn kiện, tất cả đều mang phong cách của nước Mỹ.

“... Castro tiên sinh tôn kính, để bày tỏ lòng cảm kích với ngài, lần này Ngự Thủ tiên sinh phải chúng tôi tới, ngoài trừ cảm ơn ngài, còn mang tới bức thư nói về kế hoạch hợp tác tiếp theo của chúng ta. Mọi người đều biết, Cao Thiên Nguyên của Nhật Bản, Viêm Hoàng Giác Tinh của Trung Quốc cùng với U Ám Thiên Cầm của Bắc Âu đã tiến hành hội họp, rồi liên kết sơ bộ, thế cho nên hiện nay bộ phận Châu Á của chúng ta đang phải ở giai đoạn phòng thủ, Nhật Bản phải ổn định, khi đám người kia hành động, chúng ta phải áp chế được bọn họ...”

Dường như hẳn nhớ tới cái gì đó, dừng lại một chút rồi nói:

“Trung Quốc có một câu danh ngôn, là môi hở răng lạnh, bởi vậy Ngự Thủ tiên sinh mong rằng mọi người có thể gác lại thành kiến khi xưa, Châu Úc cùng với Châu Âu, mong rằng Castro tiên sinh có thể cùng Ngự Thủ tiên sinh hiệp nghị...”

“Về chuyện này, trước khi các người lên máy bay, Ngự Thủ tiên sinh đã nói chuyện với ta, tuyệt đối không có chuyện gì đâu.”

Ngồi ở bên trong Castro tiên sinh cười nói:

“Nhưng mà, có một số chuyện trong tổ chức cũng có những cách nhìn khác nhau... Nếu đi tìm căn nguyên nguồn gốc, thì Bùi La Gia trước đây có tên là Tử Sắc Bồ Đề, bắt nguồn từ Trung Quốc, trải qua mấy trăm năm phát triển thành một tổ chức có quy mô trên toàn thế giới như hiện nay, rất hiển nhiên, ở phương diện khác, cũng xảy ra những thay đổi căn bản. Bùi La Gia ở Bắc Âu thì đám người Pháp chiếm đa số, mà hiện nay, họ đã tự chủ trương phát triển thành những chiến sĩ chủ nghĩa tự do Corsica độc lập, chúng ta cũng biết Corsica là mảnh đất thần thánh, nó là một quốc gia độc lập, đối với tinh thần của bọn họ, ta rất bội phục, nhưng cũng phải thừa nhận, bọn họ không hề xứng danh với cái tên sát thủ, mà ở Bắc Mỹ, việc kinh doanh của chúng ta chỉ là giết người, người cũng biết, chúng ta thậm chí còn tham dự vào chính trị...”

Mâu thuẫn nội bộ trong Bùi La Gia rất nặng nề, mặc dù phân bộ nước Mỹ cùng bản bộ Nhật Bản có quan hệ tốt, nhưng đương nhiên họ cũng không vừa mắt nhau, hẳn nói tới Corsica tự do, chúng tôi hẳn không có hảo cảm với tâm tình lãng mạn của người Pháp.

Trong mắt hẳn đám ngu xuẩn này chỉ có dùng cách đó để biểu đạt tư tưởng của mình mà thôi. Sau vài lần hợp tác không thoải mái, hai bên đều trở mặt. Nam Mỹ cùng Bắc Mỹ cũng có chút xung đột, bộ phận Châu Úc thì độc lập, không muốn liên quan tới ai, cũng chẳng mong ai liên quan tới hẳn...

Đương nhiên, những thứ này đều là việc nhỏ, khi nào cần liên kết thì mọi người vẫn liên kết, dù sao thì họ cũng phải đối mặt với quá nhiều nguy cơ. Lần trước khi định giết James giá họa cho Viêm Hoàng Giác Tinh thất bại. Tào Vật Kỳ Tích đã liên tục tìm Bùi La Gia gây phiền phức... sau khi nói chuyện hai bên đã đi tìm những thứ “thực tế” hơn.

“Còn về phần Trương Nhã Hàm, chúng ta không muốn giết nàng, đối với một sát thủ mạnh như Hoa Tulip mà nói, chúng ta vẫn duy trì sự kính nể, nhưng mà từ khi Chư Thần Vô Niệm tự ý hành động, đôi bên đã không còn mấy thiện cảm. Mặc dù Viêm Hoàng Giác Tinh một mực bảo vệ cho người này, nhưng vị tiểu thư Hoa Tulip kia cũng không có ý muốn hợp tác với Viêm Hoàng Giác Tinh. Nàng là một người tự do chân chính, bởi vậy, chỉ cần có một người làm con tin, từ đó về sau chúng ta có thể chiếm thế chủ động tương đối, đương nhiên... Nếu như nàng giết tới Nhật Bản, chúng ta chỉ có thể giết chết nàng, nhưng dù sao việc đó sẽ rất phiền phức, cho nên không tất yếu thì...”

“Điểm này chúng ta cũng rõ, nhưng theo những gì mà chúng ta biết. Viêm Hoàng Giác Tinh lần này phản ứng tương đối nhanh, dường như trước khi vị Trương tiểu thư kia đến Mỹ, bọn họ đã có người ở nơi này, triển khai bảo vệ cho nàng.”

Castro cười:

“Đương nhiên, không cần lo lắng, một chút lực lượng bảo vệ này, chúng ta không để vào mắt, dù cho cái vị Thủ Quốc Hoa, Thôi tiên sinh có danh hiệu là Bất Tử ở đây... thì cũng nên nhớ rằng đây là nước Mỹ, nhiều chuyện hán không làm được.”

“Chúng ta đương nhiên hiểu lực lượng ở nước Mỹ.”

Sứ giả Nhật Bản phụ họa cười theo:

“Hơn nữa, Viêm Hoàng Giác Tinh ở nước Mỹ, chắc cũng không phải là nhân sĩ được hoan nghênh?”

“Ha hã, bình thường là vậy, nhưng sau sự kiện lần trước, FBI cùng Cục Quốc An Tạo Vật Kỳ Tích có địch ý với chúng ta rất lớn, bọn họ vận dụng ảnh hưởng trong chính phủ, muốn cho hai tổ chức này giúp đỡ, đương nhiên... ta cũng thích bọn họ nhúng tay vào.”

Nhè răng cười, điện thoại trên bàn vang lên, nam nhân tên là Castro cầm lên, sau một lát úp máy nói:

“Trên thực tế, người của chúng ta hiện giờ đang tiến hành thăm dò sơ bộ, ta nghĩ ngày mai chúng ta có thể hành động. Đến lúc đó, Độ Biên tiên sinh có thể mang theo Trương tiểu thư quay về Nhật Bản, ta nghĩ đây chắc là một chuyến lữ trình vui vẻ...”

***** Hoa tuyết vẫn bay như trước, trong nhà hàng, đầu bếp vẫn đang nói.

“Vậy thì chúng ta có điểm giống nhau rồi, ta hận New York...”

Công bình mà nói, đây đúng là một nam nhân có mị lực, cho dù mạo muội tới gần, nhưng nụ cười rất thành khẩn, cách nói chuyện cũng không đáng ghét như người khác, tướng mạo thì không phải là hoa hoa công tử, nếu như bình thường, thì đa số phụ nữ sẽ cười mà phụ họa gật đầu theo, một số ít có khả năng trở thành hoa si. Nhưng mà, khi hán nói tới chữ hận New York, thì ánh mắt nàng kia nhìn chằm chằm vào chiếc xe dừng ở ven đường, cười đứng lên, thuận tay cầm áo gió, đem tiền đặt ở trên bàn.

“Có người nói, tin tưởng vào Chúa, thì tất cả mọi tội lỗi đều được tha thứ.”

Thấy nàng nói như vậy, nam tử bỗng nhiên có chút mê hoặc, vô ý thức gật đầu, lúc này mới thấy trên tay nữ tử là một quyển Thánh Kinh, nhưng mà, thoát nhìn đã biết nó là Thánh Kinh được in lậu, điểm này vừa xem là hiểu ngay.

“Ca ngợi Chúa.”

Âm thanh đó giống như là châm chọc, nhưng ngoại trừ câu nói này ra, những thứ khác của nàng đều hết chỗ chê, nàng khoác áo gió, trực tiếp đi ra ngoài cửa, hoa tuyết đầy trời.

Nam tử há to miệng, hơn nửa ngày mới bắt đắc dĩ thở hắt ra, một gã phụ vụ nam đi tới thu dọn đồ đạc, cười nói:

“Sam? Người cũng bị cự tuyệt ư?”

“Thình thoảng cũng phải có.”

Sái cười, ánh mắt không tự chủ được chuyển hướng ra ngoài cửa sổ, thấy thiếu nữ Trung Quốc kia đang đi dọc con đường, hoa tuyết rơi lên chiếc mũ tennis và áo khoác của nàng trông thật lung linh.

Phố xá vẫn như trước, đèn đường sáng trưng, hai cảnh sát vẫn ở góc đường nói chuyện phiếm, cách đó không xa một chiếc xe nhỏ mở cửa xe, một người bình thường cầm một cốc cà phê ngồi vào trong xe, dường như đang muốn lái đi.

Phía trước cửa sổ, nữ tử dừng bước, dường như nhớ lại cái gì đó, đi tới bên cạnh chỗ người kia dừng xe, lúc này người kia đã vào trong xe, cô gái phủ một cái gì đó lên cửa xe, trông giống một thứ gì đó hình tròn. Trong nháy mắt, sắc mặt và động tác của người bên trong xe dường như có chút cổ quái.

Bọn họ đang nói gì đấy?

Trong lòng không tự chủ được sinh ra nghi hoặc, từ phía sau nhìn lại, chỉ thấy cô gái kia dường như giật mình, cửa xe đột nhiên vỡ nát, hẳn còn chưa kịp định hình xem chuyện gì xảy ra, thì cô gái đột nhiên cởi khóa áo gió, trên tay nàng lúc này là 2 khẩu súng tự động, một cây nhắm thẳng vào người ngồi sau tay lái, một khẩu bắn thẳng vào đầu một người Mỹ đang từ cửa sau của xe lao tới.

Cả đời hẳn chắc chắn là sẽ không quên được cảnh tượng này.

Trong sát na, khi tiếng súng vang lên, người bên trong nhà hàng cũng có thể nghe rõ, cách một cái cửa sổ thủy tinh, trong hoa tuyết đầy trời, đầu người kia như dưa hấu vỡ nát, máu chảy tung tóe, họng súng kia không chút do dự bắn thẳng xuống phía dưới, đạn đi tới đâu là người nọ bị xé nát thành những mảnh nhỏ, vô số huyết nhục bắn khắp nơi, tạo thành những vệt màu đỏ trên mặt đất.

Mấy giây sau đó, chiếc xe con đã bị bắn phá điên cuồng, trông nó méo mó bẹp dúm, hai người bên trong xe bị bắn tới mức máu thịt bầy nhầy, có một người trốn thoát, nhưng mới chạy được vài bước đã bị dòng xe cộ dụng bay ra ngoài, sau đó là những thanh âm hỗn loạn vang lên, một tai nạn giao thông lớn ngoài ý muốn đã xảy ra.

Đưa tay chống vào mui xe, thân hình cô gái kia bay qua chiếc xe con, hạ xuống trước mặt người muốn chạy trốn, lúc đó, hai gã cảnh sát mới kịp phản ứng...

Mới qua canh ba, những người đang ngủ bị tiếng súng đánh thức, bàn chuyện về tiếng súng ở nước Mỹ thì có nói suốt ngày, nhưng tiếng súng dày đặc như thế này thì cho dù ở New York cũng hiếm khi thấy.

Cầm lấy ống nghe điện thoại mini, bên trong truyền ra thanh âm của Thời Quốc Hoa:

“Man Đầu, mau ra đây...”

“Cái gì...”

Từ cửa phòng bệnh xông ra ngoài, ánh đèn xuyên qua những cửa kính chiếu vào hành lang sáng rực, hắt đi tới trước cửa sổ, khi nhìn xuống phía dưới thì kinh ngạc há to miệng.

Phía dưới bệnh viện, con đường lớn lúc này đã bị dòng xe cộ hỗn loạn làm tắc, hơn 10 chiếc xe va chạm với nhau, ở ven đường đối diện, có một chiếc xe bị nổ đang cháy bùng rực, trong một khoảng không gian nhỏ, có một người Mỹ cả người đâm máu đang cố gắng bò dậy chạy trốn, thỉnh thoảng lại ngã xuống, phía sau hắn một bạch y nữ tử đang chậm rãi đi theo, trong tay mang 2 khẩu súng tự động, trông nàng giống như là đi từ trong ngọn lửa ra ngoài, cảm giác lạnh lùng làm cho người xem cũng phải cảm thấy run rẩy.

Hoa tuyết bay múa đầy trời.

Tiếng thét chói tai ở trên đường phố không ngừng vang lên, bởi vì vụ tai nạn xe cộ này nên mọi người chạy trốn khắp nơi, người Mỹ đâm máu kia cố gắng bám vào một chiếc xe đứng đây, nữ tử phía sau giơ súng, bóp cò.

Theo tiếng súng, máu bắn tung tóe, toàn bộ bàn tay của người kia bị bắn thành thịt nát, trong tiếng kêu thảm thiết, hắn thống khổ lăn lộn trên mặt đất, tay còn lại đang bịt đoạn tay đã cắt tới bả vai, máu tươi không ngừng chảy ra.

Có lẽ do hắn khỏe mạnh, nên không bị ngắt đi, hai chân hắn dậm mạnh lên mặt đất, vô ý thức lùi bức, cô gái kia vẫn chậm rãi đi theo hắn.

Trong tình hình này, một số người con gái trong những xe ven đường đã chạy trốn nhưng mới chạy được vài bước đã nôn mửa liên tục.

Bên cạnh đó không xa, một chiếc xe cảnh sát cũng bị bắn cho nát tươm, hai cảnh sát cầm súng trốn ở phía sau xe, dùng bộ đàm liên hệ với tổng bộ:

“Trên đường XX xảy ra vụ bắn nhau, đã có người chết...”

Tuyết lớn, trên đường ô tô húc nhau nằm lăn lóc, máu tươi văng khắp nơi, xe cộ thì bốc cháy, tình cảnh y hệt như ngày tận thế. Vậy mà cô gái kia vẫn ung dung đi lại. Mặc dù ở nước Mỹ đã lâu, nhưng đây là lần đầu tiên Man Đầu (Bánh mìn thầu) nhìn thấy cách giết người như thế này.

Nam nhân kia mới đi được vài bước, cô gái kia lại giơ súng lên, trực tiếp bắn nát một cái chân của đối phương, khi đạn lan tới bắp đùi, thì hắn đã không còn chút khí lực nào nữa ngã xuống, tiếp theo đó là chân còn lại, tay còn lại, vai...

“Chuyện này... Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra...”

ẢN SÁT

Phẩm Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 225

Con Đường Đắm Máu

“Cậu chẳng phải muốn xem Hoa Tulip sao, đây cũng là lần đầu tiên ta chính diện nhìn nàng...”

Thanh âm của Thôi Quốc Hoa truyền tới:

“Trương Nhã Hàm ngày hôm trước đột nhiên tới đây, hôm nay nàng đã ở chỗ này đại khai sát giới, chúng ta đúng là đã đánh giá thấp tin tức của nàng, hơn nữa... cũng đánh giá thấp tính cách của nàng. FBI và Cục Quốc An phen này phiền não rồi...”

“Người kia... Là sát thủ ở phân bộ Bắc Mỹ của Bùi La Gia?”

“Chắc vậy, bọn họ rất chuyên nghiệp, hiện giờ mới chỉ tới đây nghiên cứu địa hình và điều tra hoàn cảnh, chúng ta cũng không phát hiện điều gì khác thường... Nhưng hiển nhiên bọn họ không thoát được sự giám sát của Gian tiêu thư, được rồi, cô ấy là mỹ nữ đấy, Man Đầu, không phải cậu có hứng thú với nàng đấy chứ..

“Ách... Quên đi. Em nghe nói Diệp Liên thích nàng, mọi người đều là huynh đệ... chuyện tìm chết như thế này cho hắn đi làm là được rồi...”

Bên này đối thoại, bên kia vẫn tiếp tục bắn giết, thi thể của người đàn ông kia đã bị bắn nát thành đồng thịt nát, đáng sợ dị thường. Cô gái kia lại giấu hai khẩu súng tự động vào trong áo gió, lui lại vài bước, sau đó kéo một người trong xe ra làm bia, xông ra ngoài...

Ở phía xa xa, tiếng còi xe cảnh sát hú lên liên tục, nhưng mà đã chậm.

“Thời gian này thật tốt, hôm nay có thể ngủ ngon giấc rồi.”

Thôi Quốc Hoa nhàn nhạt nói:

“Bắc Mĩ Bùi La Gia lần này sẽ bị đánh cho đầu óc choáng váng, điều này thật tốt, FBI cũng phải tăng ca... Ha ha, làm cho ta nhớ lại thời gian lúc nàng ở thành phố Giang Hải chuẩn bị giết người, chúng ta không cách nào ngủ được, may mà có Diệp Liên theo nàng chứ không thì...”

“Đúng vậy, kể tiếp, sợ rằng sẽ có rất nhiều người ngủ không ngon...”

Man Đầu cảm thán lên tiếng, đạo nhân ảnh kia đã biến mất trong hoa tuyết đầy trời, để lại ở phía sau một cảnh tượng kinh khủng vô cùng...

***** Trong bóng tối, giữa hành lang vang lên những thanh âm cộp cộp. Heidy ôm gối, thân hình

cong lại như con mèo, khi đi qua phòng mẹ mình, nàng còn cẩn thận bỏ dép, đi chân trần để tránh phát ra tiếng.

Những người ngủ không ngon, hiện giờ bao gồm cả nàng.

Một lát sau, nàng đi tới chỗ rẽ ở phòng khách, đi dép vào, thân hình đứng thẳng, sửa sang lại váy ngủ, thuận tiện vuốt ve lại mái tóc. Lúc này, nàng muốn hình tượng của mình trở nên khả ái, đáng yêu, người ở trong phòng kia chắc chắn là thích một cô gái đáng yêu.

Khi trở lại nước Mỹ, quan niệm thẩm mỹ khiến nàng có chút mê hoặc, ở trong trường học nàng có tính cách độc lập, hơn nữa có một phần dã tính nhất định.

Đây chính là tính cách do sự ảnh hưởng của gia tộc và kết quả từ sự giáo dục của mẹ nàng. Đáng yêu và vô tri, ấu trĩ có thể khiến người khác thích, khi mà mình không phải là người ngực to mông lớn.

Vô ý thức sờ bộ ngực nhỏ dưới lớp áo, hiện giờ nàng đã 14 tuổi, đã phát dục từ lâu, thân hình cũng cao gần 1m5, nàng đứng chung với Gia Minh trông rất xứng đôi.

Điều này làm cho nàng nghĩ mình có thể kéo gần khoảng cách với Gia Minh, hẳn chỉ lớn hơn mình có 3 tuổi mà trước kia, có một khoảng thời gian hẳn còn tằm cho mình, để dành cho mình ngủ.

Nghĩ tới những chuyện này, cảm giác ám áp đồng thời cũng làm cho nàng cảm thấy mình bị si nhục, bởi vì hình bóng của Gia Minh lúc đó quá to lớn, thậm chí làm cho nàng có cảm giác hẳn là cha mình, đương nhiên, nàng không hi vọng Gia Minh trở thành cha của nàng.

Được rồi, phải thừa nhận, bộ ngực của nàng còn nhỏ hơn những cô gái cùng tuổi của nước Mỹ một chút, có thể là những gien không tốt cho người cha Trung Quốc truyền cho nàng, nhưng mà Gia Minh lại thích như vậy.

Nàng ôm chặt chiếc gối, một lần nữa chuẩn bị tâm lý, hiện giờ đã khoảng 4h sáng, mình cứ nói là mình không ngủ được, mình chỉ ôm hẳn ngủ một giấc, mình mơ màng, mình... Nàng đưa tay cầm vào ổ khóa, thấy cửa đã bị khóa.

“Gia Minh. Gia Minh... Mở cửa đi...”

Nhẹ nhàng gõ cửa, nhẹ nhàng gọi nhỏ, nhưng mà cho dù làm như thế nào, bên trong cũng không có bất kỳ thanh âm nào truyền ra... Có phải là hẳn ngủ quá say hay không, không đúng, chẳng nhẽ mẹ mình ở bên trong...

Nghĩ tới đây, nàng sững sốt một hồi, nếu như sự tình đúng như nàng nghĩ, Gia Minh là dâm oa (trẻ con dâm dăng), mẹ là dâm phụ, hai người bọn họ như vậy, vậy phải làm thế nào...

Những ý nghĩ đặc sắc liên tục hiện ra trong đầu, chân của nàng cũng không nhàn rỗi, mở cửa phòng bên cạnh, đi lên sân thượng.

Đây là một biệt thự có hai tầng, sân thượng được xây rất lớn, hai cái lan can của hai phòng chỉ cách nhau khoảng 1m, nếu như mà ngã xuống thì... Tốt nhất là đừng ngã, nàng ném gối, bò lên trên lan can, sau đó xiêu vẹo đứng ở bên trên, chiếc váy ngủ đơn bạc chập chờn theo gió.

Lúc này, ở trong trang viên cũng có người tuần tra, nhưng không có ai nhìn thấy nàng, nàng tung mình nhảy một cái, không tiếng động hạ xuống lan can của Gia Minh.

Ở trường, Heidy cũng học thể thao, tập cầu thăng bằng, lúc này vì yêu mà hành động, đương nhiên sẽ biến mình thành một tiểu chiến sĩ.

Không thể để cho hai người các người hài lòng! Còn chuyện về sau... nàng không muốn nghĩ tới, khi đẩy cửa sổ vào phòng, nàng nhanh chóng lao tới cái giường lớn, nhưng mà... lại vô hụt.

Thấy trên giường không có ai. Heidy há hốc mồm, sờ sờ chần đệm, nó lạnh như băng, điều này đã nói rõ Gia Minh không ngủ ở chỗ này, nếu Gia Minh ra ngoài thì làm gì phải khóa trái cửa, nàng lén lút ra cửa, chân trần chạy tới phòng của mẹ mình, trong lòng nàng đang kích động vô cùng.

Heidy rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Nàng cũng không phải đứa ngốc, ở năm 95, mặc dù tuổi còn nhỏ, đơn thuần ngây thơ không hiểu chuyện, bị ảnh hưởng của Gia Minh, nhưng chuyện của mẹ nàng và Gia Minh, nàng cũng thoáng biết một chút, khi trở lại nước Mỹ, dần dần trưởng thành, nàng lại càng hiểu rõ, “đại khái” là mẹ nàng đã ngủ cùng với Gia Minh.

Khi đó, trong trí nhớ của nàng, Gia Minh lớn hơn, nhưng mà chỉ có nàng và mẹ nàng sống nương tựa vào nhau, nên nàng không thể trách cứ mẹ mình được.

Đồng thời, theo những gì Gia Minh biểu hiện, thì đúng là mẹ mình “câu dẫn” Gia Minh. Khi nghỉ hè trở lại thành phố Giang Hải, gặp mặt Gia Minh, nàng mới phát hiện, nàng với Gia Minh thực ra rất hợp. Trong lòng nàng đã hạ quyết tâm, nếu như bây giờ mẹ mình ngủ với Gia Minh, thì khi mình lớn lên, mình sẽ “câu dẫn” để biến Gia Minh thành của mình.

Bởi vậy, trong sự tưởng tượng của nàng, mẫu thân nàng chủ động, hơn nữa có vẻ đẹp thành thực, nam sinh ở trường nhìn thấy còn phải chảy nước miếng, nếu như Gia Minh không hành động, vậy thì là đứa ngốc rồi, cho nên đầu tiên là nàng tìm tới phòng của Gia Minh, nếu như Gia Minh chủ động mời mẹ mình ngủ, thì dường như có điều gì đó khác với tích cách của hắn... Nàng không biết phân tích chuyện này ra sao, nhưng mà nàng rất tức giận...

Nhẹ nhàng tóm ổ khóa, cửa phòng của mẹ nàng thường không khóa, vì vậy mà khi nàng đẩy cửa vào phòng, hai tay chống nạnh tức giận dậm chân, nhưng sau đó lại ngán cả người.

Trong phòng ngủ không có ai.

Hai người bọn họ... bỏ mình... hẹn hò với nhau...

ẤN SÁT

Phần Nô Dịch Hương Tiêu

Chương 226

Trước Lúc Bình Minh

Marilyn cười đứng lên, để chén rượu xuống, hướng Gia Minh nghênh đón:

“Đại khái bởi vì hôm nay cậu tới đây, Heidy nó không ngủ được, lúc này còn nói cậu không có ở trong phòng.”

“Sao vậy được... Ác, vừa rồi tôi đi vào phòng vệ sinh...”

Gia Minh gật đầu, đang muốn nói, thì lại bị TV hấp dẫn. Marilyn nhìn lại, chỉ thấy Heidy cầm điều khiển từ xa, đang xem đoạn tin tức mà nàng vừa xem.

Tuyết bay, máu chảy, áo trắng

Vừa nghe TV nói, Heidy quay đầu nhìn Gia Minh:

“Gia Minh, anh vừa này... đóng giả thành con gái?”

Vụ việc giết người thảm liệt như vậy, Heidy không chú ý, lại chú ý tới người con gái. Marilyn há miệng, nhìn Gia Minh, sau đó lại nhìn con gái, dường như muốn phân bác suy luận này, nhưng mà, lúc này nàng cũng có suy đoán giống như của con gái mình.

Ở thành phố Giang Hải các nàng đã chứng kiến trong mấy lần bắn nhau, phong thái ung dung của Gia Minh đã để lại ấn tượng quá sâu, bây giờ lại liên hệ với chuyện Gia Minh “ra ngoài” trong đầu các nàng đều nghĩ tới, chỉ có Gia Minh mới có năng lực làm những chuyện như thế này.

“Ác...”

Mang ánh mắt than thở, Gia Minh không trả lời, đi tới bên người Heidy ngồi xuống, nhìn xem tin tức. Marilyn cũng đi tới, gác hai bắp chân khiêu gợi, ngồi một bên.

Đêm vừa rồi hai người ngủ ở cùng nhau, Gia Minh đương nhiên sẽ không chỉ dùng ngón tay làm cho nàng thỏa mãn sau khi làm một lần, hẳn bí mật rời đi. Marilyn mặc dù mệt mỏi rã rời, nhưng lại không buồn ngủ, nàng xuống phòng khách ngồi.

Ở thành phố Giang Hải, tất cả mọi chuyện nàng đều nghe theo sự sắp xếp của Gia Minh, nhưng mà ở New York lại khác, Gia Minh ra ngoài làm việc, nhất định sẽ không đơn giản, trong lòng nàng lo lắng, nhưng cũng không yêu cầu người nhà thám thính điều gì cả.

Cho nên nàng chỉ còn cách ngồi xem TV, nào ngờ chừng 3h sáng, một tin tức kinh khủng lại xuất hiện trên TV.

Mặc dù hình ảnh không rõ, nữ tử sát khí đầy người kia có khí chất khác hẳn với Gia Minh, nhưng mà nàng vẫn nghĩ tới Gia Minh, bởi vì 3 năm trước đây, có một nam hài đã mang tới tử vong cho vô số người, cũng tương tự như cô gái trong đoạn tin này.

Không hy vọng con gái mình tham dự vào việc này, nhưng nếu nàng đã thấy, bây giờ có ngăn cũng không có gì ý nghĩa, nếu như nói tới giết chóc, ba năm trước nó cũng chứng kiến rồi.

Nàng hi vọng nó không bị nhiễm những thứ không tốt này, nhưng sống trong một gia đình hắc đạo, có rất nhiều chuyện không cách nào tránh khỏi.

Ba người ngồi xem TV, ánh mắt của hai mẹ con luôn dán vào Gia Minh đang chăm chú, thấy hắn gật đầu cười cười:

“Không sai, rất lợi hại đúng không? Nàng tên là Giản Tố Ngôn, là sư phụ của tôi.”

Hóa ra là sư phụ... Hai mẹ con nhìn nhau, trong lòng không còn nghi hoặc nữa, Heidy gật đầu:

“Cô ấy tên... Giản Tố Ngôn ư? Thật là lợi hại, có thể cho em quen cô ấy không?”

“Không nên sùng bái những điều không tốt, nữ nhân mà bạo lực sẽ không có người thích, tương lai không biết gả cho ai.”

Đưa tay gõ một cái ở trên đầu Heidy, Gia Minh cười nói:

“Huống chi cô ấy cũng không tới nơi này, lần trước khi em và mẹ tới thành phố Giang Hải bị anh bắt có chú Joseph chạy tới trường tìm anh gây phiền toái, kết quả là làm cho cô ấy tức giận, tính tình của cô ấy rất táo bạo, lần trước đánh người, giả như chú Joseph không lễ phép với nàng, thì nhất định sẽ bị nàng giết chết. Cô ấy không thích nói tới chuyện lấy chồng, xem trên TV là được rồi.”

“Cho em đi gặp cô ấy đi, gặp nơi nào cũng được, anh bảo cô ấy dạy cho em công phu Trung Quốc.”

“Không được học điều này, em biết hát, khiêu vũ là đủ rồi, lần trước anh đưa cho em nhiều bài như vậy, chẳng nhẽ em lại cô phụ kỳ vọng của anh với em hay sao?”

“Không nên cốc vào đầu em.”

Xoa xoa cái trán, Heidy nói:

“Em có quyền lựa chọn những gì mình thích.”

“Ở trung Quốc, trẻ ngoan mới được cưng chiều.”

“Nhưng nơi này là nước Mỹ.”

“Nhưng anh là người Trung Quốc, em có ý kiến gì với sự hi vọng của anh hay không? Hà?”

“Em... A, đau quá...”

“Có ý định gì gặp anh phải nói, không nói thì làm sao anh biết được? Anh muốn em nói ý kiến của mình...”

“Anh đâu có lớn hơn em bao nhiêu... A..”

“Còn có ý kiến gì không? Còn có ý kiến gì không? Em nói đi, nói đi...”

“Người đâu cứu mạng...”

Ngoài cửa sổ, hoa tuyết lông ngỗng vẫn rơi xuống, trong phòng ấm áp, tiếng cười đùa vang lên khắp nơi. Marilyn nhìn con gái đang bị đuổi theo, không khỏi nở nụ cười. Hai người đùa giỡn một trận, tới khoảng 4h30, Heidy xui lơ nằm trên ghế sa lông, cam chịu dâng mông cho Gia Minh xử lý, trong miệng lại cười khanh khách.

Gia Minh nhìn một lúc, nói:

“Quên đi, đã bốn giờ rồi. Heidy và cô đi ngủ đi, tôi thay quần áo ra ngoài chạy bộ, rèn luyện một chút, thuận tiện xem cuộc sống xung quanh, được rồi trang viên này có chỗ nào không thể tới không?”

Với năng lực của hần thì có chỗ nào không tới được, nhưng hỏi như vậy chỉ là lễ phép mà thôi, Marilyn cười lắc đầu. Heidy thấy ra ngoài chạy bộ, cũng xoay người đứng lên:

“Em cũng không ngủ được, mang em ra ngoài chạy bộ đi, hôm nay tuyết rơi, ai u.”

Giương khuôn mặt, sau đó bị đánh một cái lên trán đang muốn nói tiếp thì Gia Minh đã nói:

“Vậy thì chúng ta đi thay quần áo. Marilyn, còn có? Một buổi tối không ngủ rồi, cô cũng nên nghỉ ngơi.”

“Tôi nằm một chút rồi làm bữa sáng chờ các người trở về.”

“Được.”

Gật đầu, Heidy chạy trước lên phòng, Gia Minh cùng Marilyn đi theo phía sau. “Gia Minh, anh nhanh lên một chút nhé.”

Ném lại những lời này, tiểu cô nương lao vào phòng mình, ầm một cái đóng cửa lại. Khi Gia Minh mở cửa phòng mình, thì Marilyn đã cười đi vào nói:

“Làm sao vậy?”

Hai người đơn độc ở một chỗ, nhất định là có chuyện mập mờ, nhưng mà hiển nhiên đây không phải thời gian mập mờ. Marilyn không lên tiếng, cười nhìn hần tay phải của hần đã thò vào giữa hai chân của mình, chạm tới địa phương thần thánh. Gia Minh cười lên một tiếng.

“Vừa rồi tôi rất lo lắng, Heidy sẽ phát hiện.”

Nhẹ giọng nói chuyện, nàng đã đi tới cái giường vốn lộn xộn, Gia Minh cũng đi theo, vén chăn lên, cái váy của Marilyn đã bị kéo xuống, để Gia Minh cởi quần con, còn Gia Minh cởi áo ngủ. Một lát sau, thanh âm như động đất của Heidy đã vang lên ngoài cửa.

“Em đã xong rồi... Mau ra đây, mau ra đây, mau ra đây...”

Mang theo những thanh âm uyên chuyển, tiểu cô nương giống như một cái máy phát thanh ở bên ngoài hưng phấn gọi...

***** Khi tỉnh lại, mặt trời còn chưa mọc, dường như tối qua mình ngủ không được ngon, hình như nghe thấy thanh âm gì đó rất lớn. Nheo nheo đôi mắt, vém rèm cửa sổ, nàng mới phát hiện, tuyết bên ngoài đã bay lá tả.

Đây là chính là một khoảng thời gian trước khi bình minh lên, đẩy cửa phòng bệnh, ra khỏi phòng, nàng mới phát hiện hành lang vốn vắng vẻ lúc này có mấy người đang đứng, một người tên gọi là Man Đầu cùng với những người khác đang hưng phấn nói gì đó. Mẹ hai thích ngủ nướng cũng đã mặc quần áo chỉnh tề, đứng ở đây, thấy nàng xuất hiện, vội vã chạy tới.

“Nhã Hàm, còn sớm như vậy con đã dậy rồi, có phải tiếng động lớn quá không?”

“Dạ, chuyện gì vậy?”

“Đại sự kiện, đại sự kiện a... Nhã Hàm con nhìn bên dưới xem.”

Lúc này mẹ hai biểu hiện rất hưng phấn, khi nàng nhìn xuống phía dưới qua cửa sổ thủy tinh, chỉ thấy con đường mới thông xe được một nửa, một nửa thì bị cảnh sát vây lại, dường như là có một chiếc xe nổ tung thì phải, giữa không trung có hai chiếc trực thăng đang bay vòng quanh.

“Làm sao vậy? Tai nạn giao thông?”

“Nói đùa, Nhã Hàm, con thấy vụ tai nạn nào có ảnh hưởng lớn như vậy hay sao, là vụ án giết người đấy.”

Mẹ hai hưng phấn gât đầu:

“Đại khái là vào khoảng lúc 2h... trong chiếc xe kia có 4 người cao lớn vạm vỡ, chúng ta đoán là họ buôn lậu thuốc phiện, hoặc làm những loại chuyện xấu gì đó... Sau đó có một cô gái đi tới, mặc áo khoác màu trắng, hoa tuyết bay múa đầy trời... ném một trái lựu đạn lên xe, sau đó móc ra 2 khẩu súng...”

Khoa tay múa chân một chút đủ để diễn tả các loại tư thế “rất lớn rất to rất dài”:

“Hai khẩu súng máy nhà đạn liên tục, người kia giống như là chiến sĩ tới từ tương lai, nhắm ngay vào những người trong xe quét qua, bạch bạch bạch... một người phản ứng tương đối nhanh, thấy tình hình không ổn muốn cầm súng lao tới, thế nhưng đã chậm, hẳn trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, toàn bộ thì thể không lồ nằm im, một người muốn mở cửa xe, nhưng bị cô gái kia đá một cái, ngay cả kính chắn gió của xe cũng bị vỡ nát... Sau đó hai người ở trong xe trực tiếp bị đánh chết, có một người chạy được, nhưng không chạy được xa, cô gái kia mang theo súng, chậm rãi đi phía sau của hắn, thỉnh thoảng lại giơ

khâu súng lên, bóp cò một cái, cho tới khi người kia biến thành thịt vụn... Bên kia có hai cảnh sát Mỹ trốn ở cảnh phía sau xe, không dám ngẩng đầu lên. Thật tuyệt vời, thật tuyệt vời, đúng là nước Mỹ có khác...”

Thấy mẹ hai hung phấn thêm mồm thêm muối kể xong câu chuyện, Nhã Hàm nhủ nhủ mày, nhìn phía dưới nói:

“New York trị an quá kém thì phải.”

“Đúng vậy đúng vậy, New York trị an thật sự là quá kém, bắn nhau như vậy lại để phát sinh, cảnh sát căn bản không có biện pháp, hôm nay chúng ta ra ngoài phải mang theo toàn bộ vệ sĩ mới được... Được rồi, cô gái giết người kia hình như là người Trung Quốc đó, thật là thật lợi hại, quả thực làm rạng danh tổ quốc...”

Xây ra bắn nhau, thì nói là New York trị an không tốt, do người Trung Quốc làm, thì lại nói là rạng danh tổ quốc, lập luận ăn khớp tới mức này thì đúng là chỉ có một.

Bỗng dưng, Nhã Hàm nghiêng đầu:

“Người Trung Quốc?”

“Đúng vậy, nghe nói còn là một cô gái Trung Quốc rất đẹp, chừng 20 tuổi, rất ung dung giết người, rời đi trước khi cảnh sát tới, căn bản không ai bắt được nàng, vóc người xinh đẹp, khí chất cũng tốt, thật lợi hại...”

Khu phố bên dưới vẫn tiếp tục ồn ào, hoa tuyết vẫn bay, mặt trời sắp hiện, trong hành lang, mẹ hai vẫn hung phấn nói về sự kiện này, ở bên cạnh, Nhã Hàm thất thần, ánh mắt mê ly nhìn xuống phía dưới.

ÂN SÁT

Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 227

Saliero

“Đã bị người ta đi trước một bước rồi..”

Trước khi bình minh lên, trong một căn phòng đơn giản, có mấy người đang xem những hình ảnh mà TV đang chiếu, trong đó có một trung niên người Mỹ tên là Castro tiên sinh, cũng có hai gã sứ giả ở bản bộ của Bùi La Gia phải tới, trên TV đang phát lại vụ án giết người, thực chất nó là liên hoàn của những vụ tai nạn giao thông, nổ xe, máu chảy, tuyết bay, lạnh lùng và điên cuồng chỉ trong mấy phút.

“Cô gái này... nghe đồn chính là Hoa Tulip?”

Castro tiên sinh quay đầu, đương nhiên là hỏi hai gã người Nhật Bản nhưng phải một lúc hai người này mới kịp phản ứng, chân chừ mở miệng.

“Ách... Nguyên Lại tiên sinh đã hai lần giao thủ với nàng, thế nhưng chưa từng chính diện giao thủ bao giờ, còn về phần người khác, ách..”

Hắn có chút khó khăn, nói:

“Phàm là những ai gặp tiểu thư Hoa Tulip đều đã chết.”

“Đều đã chết..”

Castro lặp lại câu nói này, thực ra là một thành viên trong hàng ngũ cấp cao của Bùi La Gia, hắn đương nhiên biết việc này, sự kiện của Hoa Tulip ở Châu Á đã làm rung chuyển toàn bộ thế giới hắc ám, chỉ là bản thân chưa có kinh nghiệm, nên cảm giác không được tốt.

Bây giờ nhìn những hình ảnh trong TV, nhìn trang phục của cô gái, trong lòng hắn có một tư vị khác, hắn nhíu nhíu mày:

“Nếu như thực sự là cô ta, thì bên Châu Á đã để lộ tin tức thì cô ta mới tới nhanh như vậy được.”

Hai gã người Nhật Bản nhìn nhau, sau đó có chút xấu hổ nói:

“Chúng ta biết điều này..”

“Ha hã, hiện giờ không phải lúc nói chuyện này, mà chuyện chúng ta cần xem xét đó chính là tại sao người của chúng ta mới tới New York đã bị phát hiện.”

Castro cười cười, không muốn làm khó hai người kia:

“Cần cứ vào những tin tức tình báo và video giám sát thu lại được, bốn người của chúng ta không để lộ gì nhiều, hôm nay là lần đầu tiên họ tiến hành nghiên cứu địa hình, thậm chí còn chưa tiếp xúc tới khu vực của cái bệnh viện kia, cứ như vậy... tại sao vị Hoa Tulip tiểu thư kia có thể biết rõ vị trí của họ..

“Không có bất cứ dị thường nào ư?”

“Không có bất cứ dị thường nào, biểu hiện của bọn họ lần này, bình thường như bao người khác..”

Castro cầm điều khiển từ xa, nói:

“Các người nhìn xem, tổng hợp các hình ảnh... ô tô đi thẳng, đợi đèn đỏ, sau đó rẽ vào một quán mua thức ăn khuya, sau đó.. , cô gái kia đi ra, hàng ngày chúng ta đều thấy hàng trăm sự kiện bình thường như thế này, chẳng nhẽ vì bọn họ liếc mắt nhìn khu nhà trong bệnh viện, Hoa Tulip đã biết ý định mà giết người?”

Trong khi mọi người còn đang nghi hoặc, hần quay đầu nói:

“Điều này không bình thường.”

Đương nhiên không bình thường, tất cả mọi người biết những người đi chuyến này đều là nhân vật lợi hại, làm sát thủ khó khăn, nhưng phát hiện sát thủ còn khó khăn hơn. Muốn xác định sát thủ trong trăm ngàn người, không phải là chuyện có thể nói là làm được. Thế nhưng sự tình lần này quá mức kỳ hoặc, phản ứng của đối phương quá nhạy cảm, vậy...

“Sau sự kiện Tinh Mộng, đã từng có người cho rằng, cô gái này là kẻ phản bội của Bùi La Gia, sự kiện 7 tỷ long trời lở đất kia cũng là do nàng làm, đương nhiên phải có những suy luận lô-gic trước đó mới có thể kết luận. Thế nhưng kết quả điều tra lại phủ nhận giả thuyết này, không có khả năng..

“Cần tiến hành điều tra lần thứ hai.”

Trầm mặc một lúc lâu, Castro mới nhìn vào màn hình TV, nhiều lần tự hỏi bốn người kia đã để lộ ra sơ hở gì, nhưng sau đó vẫn kết luận là không có:

“Nếu như không có khả năng đó, vậy thì... cô ta phải là người hiểu rõ Bùi La Gia, không chỉ hiểu rõ bản bộ Nhật Bản mà trong bốn người bọn họ, cô ta cũng phải biết một số chuyện nội tình, đương nhiên khả năng này quá đáng sợ, khó có thể tin..

Điều này cũng phải, các phân bộ của Bùi La Gia cũng đã có thời gian phân liệt, cho dù quan hệ ngoại giao của phân bộ nước Mỹ và bản bộ Nhật Bản không được tốt, thì những chuyện nội tình luôn được giữ bí mật.

Bùi La Gia tuy rằng tài lực rất nhiều, thế nhưng tài khoản ở Ngân hàng Thụy Sĩ thì cũng chỉ có những nhân vật như Ngự Thủ Hi ở Nhật Bản, Castro ở nước Mỹ mới có thể biết được, cho dù cô ta là kẻ phản bội, thì cũng không có khả năng biết được nhiều điều như vậy.

Nếu quả thực có liên quan tới nội bộ của tầng lớp cấp cao, đây đúng là một chuyện đã kích mang tính khủng khiếp, trong phòng lúc này không ai dám nói. Castro trầm ngâm một trận, mới cười lắc đầu:

“Quên đi, việc này ta sẽ nói chuyện với Ngư Thủ tiên sinh, còn bây giờ, chúng ta muốn động thủ thì vị Hoa Tulip tiểu thư kia chắc chắn sẽ nhúng tay.”

“Như vậy..”

“Đây là sự khiêu khích và miệt thị nghiêm trọng nhất với chúng ta.”

Castro gật đầu, nói:

“Xin đừng quá lo lắng, nếu như đã hứa, chúng ta nhất định sẽ giao Trương tiểu thư cho các người, chuyện tiếp theo chúng ta sẽ dùng lực lượng cao cấp nhất... Chúng ta cũng muốn cho người Trung Quốc biết, nơi này là New York, không phải Giang Hải của Trung Quốc..”

***** Sáng sớm.

Tuyết vẫn rơi không ngừng, nhưng mức độ thì nhỏ hơn tối hôm qua rất nhiều, đi ra ngoài cửa, thấy New York bị trận bão tuyết này bao phủ một tầng mỏng.

Tuyết ở New York nhìn đi nhìn lại vẫn có mùi vị thế tục, trắng không được thuần túy, trong trang viên của gia tộc Mafia Saliere, một chiếc xe dọn tuyết từ từ lăn bánh, dọn dẹp sạch sẽ toàn bộ số tuyết mới phủ, cũng bởi vì tuyết này chưa thể đắp người tuyết được, khiến cho cô bé rất là thất vọng.

“Roi nữa đi, nữa đi, roi tiếp vài ngày nữa mới đẹp.”

Đưa tay ra, hít một hơi lạnh, Heidy quay đầu, nói:

“Gia Minh, anh còn ở lại lâu không?”

“Chắc là lâu.”

“Thật tốt quá.”

Lúc này sắc trời đã hoàn toàn sáng rõ, hai người ăn bữa sáng, sau đó Heidy dẫn Gia Minh tản bộ trong trang viên. Marilyn ở trong nhà chuẩn bị đồ đạc, hôm nay nàng cùng với Gia Minh, Heidy đi shopping.

Ở một căn nhà phía xa xa, trên hoa viên có thể nhìn thấy mấy trăm người có cả trai lẫn gái, lực lượng Mafia đảm nhiệm cảnh giới cũng lên tới cả trăm người, những người thân tín mới có khả năng bước vào trong trang viên này.

Lễ Nô-en sắp tới, những người này không thể thiếu những đêm cuồng hoan được, từ tối cho tới sáng, họ đi khắp các địa phương, tới sáng thì người nào người nấy quần áo xốc xếch, kể cả nữ nhân cũng mang hơi rượu, người da đen có, người da trắng cũng có, họ mỉm cười mập mờ chào nhau.

Mafia lấy gia tộc làm chế định, để quản lý cho tốt, những người được mời tới đây ai cũng có liên quan một chút tới “nghiệp vụ” của họ.

Trong này bao gồm cả những tên rác rưởi, kỹ nữ, buôn lậu thuốc phiện, sòng bạc, thậm chí có cả những cảnh sát, chính khách, đương nhiên, các đại

nhân vật thì không ai tham dự vào những cuộc tụ hội như thế này, ở đây phần lớn là những nhân vật khéo nịnh nọt, giỏi về giao tiếp, hoặc là bạn lên giường trung, cao cấp.

Mặc dù Marilyn nói, Gia Minh có thể đi bất cứ chỗ nào, nhưng thực ra, có một số chỗ không thể tới được, một số người như Marilyn, Joseph thì đương nhiên có quyền đi khắp nơi. Nhưng đối với Marilyn, nếu như không có chuyện gì quá quan trọng, nàng cũng không thêm tới những nơi như thế.

Ở đây có những thành viên chủ yếu của gia tộc Saliere, chẳng hạn như bố già Victor Saliere, năm nay sáu mươi ba tuổi có ba con trai một con gái. Marilyn đứng thứ 3, phía dưới có một em trai.

Nhưng đáng tiếc nhất là, người con gái duy nhất lại có thiên phú hoạt động Mafia trời cho, còn ba con trai từ nhỏ đã ngổ ngược, kiêu ngạo ương ngạnh, cho tới bây giờ không biết thu liễm là gì, các bữa tiệc tối như Carnival thường là kiệt tác của bọn họ.

Con gái Marilyn nhu thuận từ nhỏ, nhưng lại nhu thuận quá mức, trong lúc học đại học đã sinh con cho một nam nhân Trung Quốc, cuộc đời bị hủy diệt.

Sau đó lại xảy ra sự kiện năm 95, tuy rằng bắt đầu hạn chế việc tự bề mình, bộc lộ tài năng giao tiếp không tệ lắm, nhưng mà không muốn tham gia vào những việc hắc ám trong gia tộc.

Hiện nay Gia tộc Saliere đã quyết định bồi dưỡng Joseph, một võ sĩ xuất thân từ trong Hắc thị Quyền đàn (đấu trường của hắc đạo), hiện giờ đang phụ trách đại bộ phận công việc của Gia tộc Saliere, lão Victor vẫn mong con gái mình có thể gả cho hắn từ đó về sau sẽ yên tâm giao toàn bộ sản nghiệp cho hắn.

Nhưng mà sau khi Đường Kinh Nghiêu chết, Marilyn không có tâm tình tiếp nhận người đàn ông khác, đáng nói là, trong cuộc hành trình tới thành phố Giang Hải, tất cả các dấu hiệu đã cho thấy Marilyn đã có người bầu bạn, bây giờ nhìn lại, ngoại trừ dùng sức mạnh, thì không có khả năng nào xúc tiến hôn nhân cho nàng.

Đương nhiên Joseph không thể nào quản lý mọi chuyện được, Gia tộc Saliere cũng sẽ bồi dưỡng người kế nghiệp, đó chính là một anh họ của Marilyn, có biệt hiệu là “Vương tử” Charles.

Richardson cũng có một số người ủng hộ tương đối trong gia tộc Saliere, nhưng cũng không phải chỉ là loại dựa vào bối cảnh, hắn có quan hệ với nhiều nhân vật trong tầng lớp cao cấp, ba anh em của Marilyn cũng chỉ đứng ở một bên hắn mà thôi.

... Về chuyện của Mafia thì Gia Minh biết không nhiều lắm, ngoại trừ đại gia tộc Gambino biết một chút tin tức, những chuyện còn lại từ khi hắn quen Marilyn mới bắt đầu điều tra, đương nhiên, hiện nay tình hình của hai nhà cực kỳ khản trương, bên yếu lại là Saliere, các loại đấu đá trong gia tộc cũng không ngừng nảy sinh.

Đi theo Heidy thăm trang viên, thấy thỉnh thoảng có một số người chào hỏi Heidy, thuận tiện tò mò hỏi thân phận của Gia Minh, mỗi khi có người đùa giỡn nói là có phải bạn trai của nàng không, Heidy liền cười gạt đầu, Gia Minh thì thẹn thùng.

Trên thực tế, hắn không vì những chuyện như thế này mà quần bách, hắn thấy quan hệ của Heidy và những người này không quá thân mật, liền âm thầm ghi tạc trong lòng, thỉnh thoảng giả vờ vô ý hỏi Heidy nói mấy câu, hiểu rõ thêm thể cục nội bộ của gia tộc Saliere.

Thời gian hẹn Marilyn là 8h30 sáng, đi theo Heidy tới bờ biển, nghe nàng liu riu nói chuyện, sau đó thì trở về, Gia Minh thấy một chiếc Limousine dài đi vào cổng. Victor cùng với mấy vị lão nhân xuất hiện, đón một trung niên nam tử diện mạo tầm thường đi vào trong nhà chính.

Trong khi Gia Minh còn đang suy đoán thân phận của người trung niên kia, thì đột nhiên có người chắn trước mặt hắn nói:

“Cố Gia Minh phải không? Joseph tiên sinh muốn mời ngươi qua đó một chuyến.”

“Chúng ta không rành, ngươi tránh ra!”

Với sự thông tuệ của Heidy, thì nàng cũng biết quan hệ của Joseph và Gia Minh không tốt, nàng cũng biết nội tình. Joseph thích mẹ của mình, nhưng mẹ mình lại lên giường với Gia Minh, tuy rằng chưa khẳng định được. Dù cho chú Joseph không biết nội tình, thì hai người cũng có những mâu thuẫn không thể điều hòa. Gian tình của Gia Minh và mẹ mình, Heidy đã coi đó là “chuyện nhà”, chỉ có thể giải quyết nội bộ, nhất trí chống lại chú Joseph muốn làm khó dễ Gia Minh, vậy mới là một lòng đối ngoại.

Mắt thấy người đàn ông kia tỏ ra khó khăn, không tránh ra, Gia Minh cười cười:

“Ta đi.”

Nhìn theo phương hướng của người nọ chỉ, ở dưới một mái hiên của một căn biệt thự cách đó không xa, Joseph đang ngồi uống trà, thiện ý gật đầu, theo như Marilyn nói, đây là chỗ ở của Joseph.

Đây là một biệt thự được thiết kế rất cổ quái, mái hiên rất lớn, cây leo bò ở bên trên đã khô, mái hiên được làm bằng gỗ, cây cột sơn màu đỏ. Hôm qua Gia Minh nhìn thấy nó đã cảm thấy có chút buồn cười, sau đó Gia Minh giới thiệu vài câu, hắn mới biết Joseph không thường ở chỗ này, vì muốn theo đuổi Marilyn, nên mới cố ý thay đổi biệt thự này theo hướng phong cách Trung Quốc.

Nhưng mà người cải tạo có lẽ cũng không phải là người dụng tâm, cho nên nó chẳng mang dáng dấp gì cả, nhưng mà cũng khó trách hắn để Gia tộc Salieri tận tâm tận lực bồi dưỡng, thì tán gái là một trong những mục tiêu cao nhất.

Đối với người này Gia Minh có chút hảo cảm, dù sao hắn thích Marilyn là thật, giả như Marilyn thích hắn hai người kết hợp cũng coi như một việc thuận lý thành chương, nhưng quan trọng nhất là tâm tư của Marilyn, nếu nàng lựa chọn cuộc sống như hiện nay thì Gia Minh cũng vui vẻ tiếp nhận một người bạn tình trưởng thành khiêu gợi.

Gia Minh không ngại, nhưng tâm tình của Heidy lại có chút tức giận. Khi bước lên sân nhà bằng gỗ, trên tường có treo rất nhiều khung ảnh nhỏ, trong đó Gia Minh có biết mấy người, phần lớn là ảnh của những người nổi danh trong lịch sử Mafia, có thể được coi là biểu tượng của xã hội đen hiện đại như: Don Vito Corleone (1) - là “bố già” cường đại nhất của xã hội đen trong những năm 20, 30 của thế kỷ 19, ông trùm MBA Mafia Al - Capone (2), Charlie Luciano (3) được xưng là cha đẻ của tội phạm có tổ chức, trong đó nổi danh nhất là một người có tên là Joseph, Joseph Charles Bonanno (4), là một trong những thành viên của Mafia Ý lưu vong tới Mỹ sau chiến tranh thế giới thứ II, sau đó thống lĩnh toàn bộ chi bộ Mafia nước Mỹ. Gia Minh còn nhớ hắn có một nick name rất hay, là Joe Bananas.

“Mời ngồi, uống cà phê không?”

Cười gờ gờ tay, Joseph đứng lên. Gia Minh có thể thấy trong mắt của hắn ân mang tơ máu, chắc là có chuyện nên cả đêm qua hắn không ngủ, đương nhiên, lấy khí độ của người này, chắc không chỉ vì chuyện của mẹ con Marilyn...

“Khi ở Trung Quốc chúng ta đã gặp mặt, a.. đừng giận. Heidi, sẽ không làm mất thời gian của Gia Minh đâu, chỉ có một một ít chuyện mà thôi.

Chú ý tới tâm tình Heidi, Joseph vừ cười vừa nói.

ĂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 228

Joseph

Để có thể đạt được vị trí của Joseph trong giới Mafia hiện nay, chắc rằng hắn đã trải qua vô số kinh lịch, nhưng mà khi Gia Minh và Heidy ngồi xuống, sắc mặt của Joseph không có gì khó chịu, hắn cười cười, giơ tay lên, nhưng dường như tìm lại được đề xuồng bàn.

Sắc mặt của Heidy bắt thiến nhìn hắn, Gia Minh thì cười cười, ánh mắt nhìn sang ban công của một biệt thự bên cạnh. Marilyn đang nhô đầu ra nhìn sang bên này, ánh mắt chuyển sang lạnh lùng, nổi giận đùng đùng thụt lại, chắc là không lâu nữa sẽ tới.

Đối với Gia Minh mà nói, hắn đại khái có thể hiểu sự khó xử của Joseph, hắn muốn dùng góc nhìn người lớn nói chuyện về Marilyn, nhưng mà Gia Minh đâu phải là người lớn, việc này đúng là hơi không tốt, hắn sẽ bị mọi người ghét. Joseph thoáng chần chờ một chút, hắn nhấp một hợp cà phê, rất cục mớ miệng.

“Ách, kỳ thực... cậu là Cố Gia Minh phải không? A... cậu cũng hiểu, tôi muốn nói, chúng ta coi nhau như bằng hữu nói chuyện ngang hàng có được không?”

Mắt thấy Heidy muốn nói, hắn phất phất tay:

“Tôi biết nói chuyện thế này rất mạo muội, cũng biết Marilyn không thuộc về bất cứ ai, chúng ta không có tư cách can thiệp vào quyết định của nàng, thế nhưng... cậu cũng hiểu, nàng lại có rất nhiều người quan tâm, tôi... có thể không được tính, nhưng mà nàng còn có cha nàng, hiện tại cậu đã biết về gia đình này, tôi muốn nói... nếu như cậu hiểu tất cả, mà cậu hiểu chứ?”

“Ừ.”

Hai tay đút trong túi áo, Gia Minh dùng sắc mặt chân thành gạt đầu, mấy thứ này hắn đương nhiên hiểu. Marilyn có thích Joseph hay không chỉ là việc thứ nhì, mà quan trọng nhất là nội bộ Mafia có quan hệ rất rộng. Với vị trí của Joseph hiện nay, trong mắt đám người Victor, nam nhân đứng sau Marilyn phải có cái bóng, nếu như người này mà giống như Đường Kính Nghiêu thì gia tộc Saliere bất lợi, tổn thất như vậy không ai muốn cả.

Mắt thấy Gia Minh gạt đầu, Joseph dường như trút được gánh nặng thở ra một hơi:

“Như vậy, không biết lúc nào có thể...”

“Ông nói với tôi, tôi sẽ nói lại với cô ấy, kết quả tôi cũng không biết.”

“Cô ấy? Người là nói ‘cô ấy’?”

Joseph cảm thấy kỳ quái với cách xưng hô của Gia Minh, trên mặt hắn hiện lên thần sắc nghi hoặc, Heidy liếc mắt nhìn Gia Minh, sau đó dùng hai mắt sáng như đuốc nhìn Joseph, nhún vai cười rộ lên.

“Đúng vậy.”

Gia Minh thẳng thắn gật đầu:

“Tính tình của cô ấy rất xấu, tôi chỉ phụ trách nói với cô ấy mà thôi.”

“Ách...”

Nhớ lại những gì trải qua ở thành phố Giang Hải, nhất là sau khi giao thủ với thiếu nữ Nhật Bản kia, rồi bị người ta đánh ngất xỉu trong rừng tới một ngày một đêm. Trong lúc mơ màng, hắn nhận ra người đó là nữ, nhưng mà lực lượng mạnh như vậy mà của một nữ nhân thì...

Nhìn Gia Minh ở trước mặt, hắn liền tưởng tới chuyện Gia Minh cùng với Marilyn triền miên trên giường, hắn rùng mình, lắc đầu:

“Tôi là nói...”

Lời còn chưa nói hết, thanh âm lạnh lùng của Marilyn đã vang lên:

“Tôi mặc kệ anh nói cái gì. Heidy, Gia Minh, chúng ta đi.”

Khi gọi Gia Minh, thanh âm của nàng trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Xuất hiện ở bên ngoài lan can, Marilyn mặc một chiếc váy màu lam, đai lưng buộc trên cái eo nhỏ nhắn, mảnh khảnh, mái tóc vàng óng của nàng được chải vuốt tỉ mỉ. Mặc dù hơn con gái mình tận mười mấy tuổi, nhưng mà một cô gái hơn 30 như Marilyn vẫn mỹ lệ vô cùng. Vóc người nàng cao gầy, tính cách độc lập, nhưng lại mang tới cho người khác cảm giác ôn nhu. Khi nàng nhìn Gia Minh, sự ôn nhu đó không hề giấu diếm.

“Marilyn, tôi không...”

“Tôi mặc kệ anh muốn làm gì.”

Nhìn về phía Joseph, biểu tình của Marilyn lại lạnh như băng:

“Tôi không hy vọng các người dùng bất cứ lý do gì quấy rầy bạn của tôi.”

Một khi mà nữ nhân đã quyết định, có giải thích đến mấy cũng không có tác dụng gì. Joseph bắt đấm đĩ vuốt tay, sau đó, ánh mắt cũng lạnh lùng nhìn về bên kia.

Nơi đó có 3 nam 1 nữ mặc trang phục khác nhau đang đi về bên này.

Dẫn đầu là một gã mặc quần áo màu trắng, tướng mạo đẹp trai, cao ngạo, trên mặt có một nụ cười đối trá và xán lạn, bên cạnh hắn là một nữ nhân mặc trang phục thời trang, mái tóc đỏ như lửa, mặc quần áo bó sát người, giày đen cao cổ, cho dù bây giờ là mùa đông cũng khiến người khác cảm thấy bóng bóng vô cùng.

Đi theo phía sau nàng là hai gã đàn ông một da đen, một da trắng, người da đen mặc quần áo trông như một lưu manh đường phố, người da trắng bên cạnh hắn cao gần 2m, vóc người vạm vỡ, thần tình nghiêm túc. Còn chưa đi tới gần, người mặc quần áo màu trắng đã nở nụ cười, giang hai tay ra.

“Úi, úi, xử lý xong chưa? Joseph, đã lâu không gặp, xin chào? Lại tò tính với Marilyn thất bại hay sao? Không phải ta đã nói rồi sao, ngươi chỉ tốn thời gian thôi, ha ha ha ha... Nhưng mà không sao, ta vẫn thưởng thức ngươi.”

“Vây thì thật xin lỗi, ngoại trừ đối với việc đó ra, ta không còn hứng thú với chuyện khác, Smith... các ngươi hôm nay tới đây, ta dám chắc rằng tối hôm qua các ngươi ăn phải thứ gì đó không tốt, cho là mình không chết được hay sao?”

Joseph đứng lên, vừa cười vừa nói.

“No. No. No... Joseph thân ái, ta nghĩ ngươi nhất định là hiểu lầm cái gì đó, lần này chúng ta tới đây là có thiện ý, ngươi nhìn xem. Tiểu Cao Đế đã về hưu, bây giờ có thể nói là John, ngươi gần đây cũng biết, hắn rất hữu hảo, phản đối bạo lực... Này, Marilyn tiểu thư, buổi tối có rảnh cùng nhau ăn cơm không? Còn có Heidy tiểu thư, a, tiểu cô nương càng ngày càng xinh đẹp...”

Thấy mấy người này tới gần, thủ hạ ở xung quanh lập tới bu lại, giống như là lâm đại địch, Gia Minh kéo tay Heidy nói:

“Đi.”

Nhưng mà còn chưa đi được vài bước, người mặc quần áo màu trắng đã tiến lên đón, dường như muốn ôm Heidy một cái. Gia Minh thờ dãi, đứng ở phía trước.

“Ác?”

Hai tay đang mở cửa người nọ dừng lại một chút, nói:

“Heidy? Đây là người bạn mới của cô sao? Người đồng hương?”

“Em có thể cầm cốc cà phê đánh hắn không?”

Heidy từ sau cầm tay Gia Minh, lên tiếng hỏi, bởi vì có Gia Minh ở đây, cô bé này chẳng sợ hãi gì cả.

“Ách...”

Smith nghe thấy Heidy nói vậy thì không khỏi sửng sờ một chút.

Trong lòng có chút buồn cười, lắc đầu. Gia Minh kéo nòng muốn đi qua người của Smith, cùng lúc đó, nữ tử tóc đỏ rời khỏi vị trí của mình:

“Này, người đồng phương đều không có lễ phép như vậy ư?”

“Người Trung Quốc.”

Trầm mặc trong chốc lát, Gia Minh ngẩng đầu nói:

“Nói đúng ra là người Trung Quốc, mẹ ta nói cho ta biết, không nên nói chuyện với nữ nhân có “thuốc trừ sâu” trên người... cô có phải ở trong rừng ra không? Tại sao lại có thuốc trừ sâu trên người?”

Ngữ âm có chút trúc trắc, nhưng cũng có thể khiến người khác hiểu, trong lúc nhất thời bọn người Joseph đều nở nụ cười. Marilyn biết chuyện của Gia Minh, cho nên lúc này mừng rỡ ở một bên xem cuộc vui, mấy người Smith gật đầu:

“Ác, người Trung Quốc... Thật là tàn khốc, lẽ nào hẳn biết công phu Trung Quốc? Joseph, thằng nhóc này là con nhà ai? Ta muốn giáo huấn nó một chút.”

“Xin lỗi, ta thấy các ngươi cản đường của hắn.”

“Ác? Là thế này phải không?”

Smith cười cười, vỗ vỗ vai của nữ tử tóc đỏ, nữ tử tóc đỏ cũng gật đầu cười, lui về phía sau một bước, khi Gia Minh và Heidi đi ngang qua thì bỗng nhiên đưa tay, một khẩu súng lục màu vàng lấy thế sét đánh không kịp bưng tai nhắm ngay vào trán của Gia Minh.

Cùng lúc đó, những thanh âm lách cách đồng thời vang lên, người da đen và da trắng sau lưng Smith cũng đồng thời rút ra hai khẩu súng lục. Những thủ hạ đứng xung quanh Joseph đã rút súng tự động, hơn 10 họng súng vây 4 người thành một vòng tròn.

Bầu không khí ở trong nháy mắt trở nên căng thẳng.

Cho dù là Joseph hay Smith, thân hình cũng cứng ngắc. Marilyn ở bên ngoài cũng căng thẳng, khẩu trang vô cùng.

Dưới họng súng đen ngòm, Gia Minh kéo Heidi đi thẳng, không liếc mắt nhìn cây súng của đối phương lần nào.

Smith cười phát phát tay:

“Ha ha, hiểu lầm, hiểu lầm, thu súng lại đi, tính khí của ta có chút nóng nảy. Joseph, ngươi cũng hiểu, chúng ta tới đây không phải để sinh sự, đều thu súng lại đi.”

Nghe hắn nói vậy, hai tên phía sau thu súng lại, nữ tử tóc đỏ thì quay súng một vòng, nói:

“Ngoài ý muốn, ta cũng chỉ không khống chế được tâm tình mà thôi, ngươi cũng biết... mỗi tháng đều có vài ngày như vậy, còn nữa.. Này...”

Hướng về phía Gia Minh hô một tiếng, đợi Gia Minh quay đầu, nữ tử làm tư thế nổ súng, dùng đôi môi đỏ mọng hôn gió một cái, quyến rũ vô cùng:

“Ta nhớ kỹ gương, bảo bối.”

“Đồng ý.”

Nhún vai, Gia Minh không thể nói gì hơn cả.

“Lão đại, đầu mỗi mới đã tới.”

Theo giọng nói, một tập tư liệu được ném xuống trước mặt Thôi Quốc Hoa:

“Từ đâu tới?”

“Từ bên Saliere tới đây.”

Phương Quốc Lâm sửa sang lại máy vi tính trên bàn, thuận tiện mở phần tài liệu kia ra xem:

“Thật là kỳ quái, theo như tin đặc biệt ở trong nước, điều tra kết quả là... Có Gia Minh đã biến mất...”

“Có Gia Minh biến mất?”

Nhìn qua tài liệu kia một chút, Thôi Quốc Hoa nheo mắt, nói:

“Hắn đã tới nước Mỹ?”

Phương Quốc Lâm gật đầu:

“Nơi nhập cảnh không có tư liệu của hắn chắc là nhập cảnh phi pháp, mặt khác, cái tên Gian Tố Ngôn cũng không tìm thấy trong tư liệu của Cục xuất nhập cảnh, tư liệu trong máy tính đã bị sửa, nhưng mà có thể khẳng định, chắc chắn Gian Tố Ngôn đã đi máy bay tới đây, chúng ta tạm thời chưa tìm được chỗ ở của nàng.”

“Ta dám khẳng định là nàng ta không thích người khác điều tra nàng ta đâu.”

Lầm bầm một câu, Thôi Quốc Hoa nói:

“Lần này hai chị em các nàng ấy cùng tới đây... chẳng nghề lại đi du lịch?”

“A, lão đại, cái tên Cố Gia Minh này chẳng phải nói Gian Tố Ngôn là cô đầu nhỏ của hắn hay sao? Không phải chị em, là vợ chồng đó?”

“Chuyện này mà các người cũng tin, tin tức vớ vẩn ở đâu chẳng có...”

Sau khi xem qua tài liệu kia một lần, Thôi Quốc Hoa cười nói:

“Giản Tố Ngôn xuất thủ lúc gần sáng, Cố Gia Minh biến mất khỏi thành phố Giang Hải, chạng vạng hôm qua xuất hiện trong trang viên của Saliere, a, các người sắp xếp những tài liệu này lại, ta cảm thấy có một cái gì đó rất kỳ quái...”

“A, em cũng thấy kỳ quái, lão đại, khi tin tức Cố Gia Minh biến mất, em đột nhiên nghĩ, Cố Gia Minh biến mất, Hoa Tulip xuất hiện, lẽ nào Cố Gia Minh chính là Giản Tố Ngôn?”

Phương Quốc Lâm cười lắc đầu:

“Làm sao có thể, nam nhân đóng giả nữ nhân, lại còn giả tới mức mê hoặc người thiên hạ thì không có khả năng, huống chi một đứa bé có thể đánh bại Nguyên Lại Triều Sang, trừ phi hẳn là Tiên Hóa giả tự nhiên...”

Suy nghĩ một chút, Thôi Quốc Hoa lắc đầu:

“A, vẫn có thể xem như là một loại suy đoán tuy rằng khả năng rất nhỏ, nhưng mà... chúng ta có cần báo cáo lên trên cái phân tích này không?”

“Thôi cho qua.”

Lắc đầu như đinh đóng cột, Phương Quốc Lâm liếc mắt nói:

“Em không muốn bị mọi người coi là thăng ốc đầu...”

Âm thanh hỗn độn, đầu người chen chúc nhau, đây là nơi phần hoa nhất tại khu giải trí hòa nhạc Manhattan, khắp tầng một đều là những máy chơi game cỡ lớn, tầng hai là những hoạt động gần như trò ném bóng.

Theo như lời của Marilyn thì dưới tầng ngầm còn một sàn thi đấu quyền anh không phép, nhưng thông thường phải chờ đến rất khuya và phải là người có một số mối quan hệ nhất định mới được phép vào tầng thi đấu ấy.

“Có thể mở những cuộc thi đấu quyền anh tại Manhattan thì ắt hẳn phải có vài nghị viện viên đứng sau lưng, theo lời họ thì đây là sàn đấu quyền anh tốt nhất ở New York, nghe nói trước đây Joseph cũng đã từng thi đấu tại đây... Gia Minh, sao cậu biết nơi này? Cậu có muốn đi xem thử không? Buổi tối tôi đưa cậu vào xem”

“Nếu không phải vừa rồi cô nói thì tôi cũng không biết, có điều vừa rồi đi ngang qua một khu giải trí lớn như vậy, tôi nghĩ Heidi cũng sẽ thích... nghe cô nói thì hình như bên dưới rất thú vị, cô đã từng xuống đó rồi à?”

“Chưa, nhưng tôi nghe nói, mười trận thì có đến chín trận có người bị đánh chết.”

Cứ thể nói chuyện, hai người hiện đang đứng bên cạnh những chiếc máy chơi điện tử cỡ lớn.

Cô gái lai Mỹ mặc chiếc áo ni bó sát người, mái tóc buộc kiểu đuôi ngựa trông rất phong độ cá tính đang đứng trên một trong những chiếc máy chơi game được làm theo mô hình một chiếc xe mô tô thi đấu, người cúi khom, ánh mắt sáng rực nhìn thẳng về phía màn hình.

Theo như những gì đang hiển thị trên màn hình, tốc độ của chiếc mô tô đã lên tới 230km/h, lướt bay như gió, như điện chớp vượt qua hết tất cả đối thủ. Gia Minh nhìn lướt rồi huýt một tiếng sáo.

“Ồ, không ngờ nó ấy lại có năng khiếu như vậy..”

Marilyn cười bảo:

“Mùa hè năm nay, nó tốt nghiệp, mọi người đã tổ chức một cuộc thi chơi game, Heidi đã giành chức quán quân.”

“Đúng vậy, đúng vậy.”

Vừa lái xe, cô gái vừa đắc ý quay đầu lại nói:

“Lợi hại chứ?”

“Ồ chỗ chúng tôi đây là những thứ không được hoan nghênh, còn bị la rầy nữa. À, cô phải cẩn thận đó.”

“Rắc..” âm thanh vang lên sau cú va chạm trên màn hình, chiếc mô tô không kịp chuyển hướng chạm vào những thanh chắn ven đường, cả xe và người đều bay ra khỏi đường ray, tay lái mô tô võ mông rồi lại tiếp tục đứng lên, rồi lại võ mông quay đầu lại tìm xe của mình. Sau đó lại bị một đối thủ khác phía sau không chút nề tình chạy thẳng lên đâm ngã xuống, bánh trước bánh sau thì nhau cán lên người...

“Tội nghiệp..”

Gia Minh và Marilyn nhìn nhau cười, cô nàng game thủ Heidi đáng thương cuối cùng cũng đã tìm lại được chiếc mô tô của mình, cô nhanh chóng chạy vượt lên. Cũng đúng vào lúc này, hai chiếc máy bắn tia bên cạnh cũng đang trống chỗ. Gia Minh xóc xóc những đồng tiền chơi game trên tay nói:

“Chơi không?”

“Bắn súng?”

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 229

Gia Minh Viễn Chính.

Marilyn nháy mắt tinh nghịch. Gia Minh đột nhiên cười, nhún vai:

“Phải, bắn súng.”

“Nếu anh thích!”

Gật đầu, Marilyn liền đi về hướng máy chơi game, cầm lấy súng, hai thiếu niên người Mỹ mặc bộ đồ hip-hop xông lên. Nhanh chóng chiếm lĩnh vị trí:

“Ái chà, cô gái, trò này không thích hợp với em.”

“Trò chơi bạo lực đấy.”

“Ha ha ha...”

Hai người đứng trước màn hình bật cười, ném tiền xu vào máy, sau đó một trong hai người thắc mắc ngoái nhìn về Gia Minh, một người có độ tuổi không chênh lệch lắm với họ, nói:

“Ồ, người Trung Quốc à.”

Người kia cũng quay đầu lại nhìn qua một lượt:

“Ăn mặc quê mùa thật..”

Vừa ném ra những lời đánh giá vừa rồi, hai người thiếu niên liền tập trung vào trò chơi của mình. Marilyn và Gia Minh nhìn nhau, cô gái tóc vàng nói:

“Thật muốn giết sạch chúng đi..”

“Thật trùng hợp, tội mình nghĩ giống nhau thật.”

“Câu cảm thấy ý kiến này thế nào, trong túi tôi có một khẩu súng.”

“Hả.”

Gia Minh ngăn người. Sau đó giờ tay từ chối, hai người liền bật cười.

Hai thiếu niên người Mỹ tuy nhìn có vẻ rất giang hồ, nhưng không thể không thừa nhận rằng khả năng chơi game của họ rất tệ, hiệp một vẫn chưa qua đã bị những xác chết màn hình vây trước bỏ sau cắn chết, dường như cả hai còn muốn tiếp tục, nhưng ý thức được rằng phía sau lưng Gia Minh và Marilyn đang nhìn họ.

Họ cảm thấy hơi mất mặt, nên lại nhìn về phía màn hình hội ý gì đó.

Marilyn vung vẩy túi xách, thái độ bất cần cô nhún vai cười rồi tiến về phía họ, cô cười bảo:

“Về nhà uống sữa đi nhóc.”

Cầm khẩu súng trên máy, Gia Minh cũng đi theo cô tiến về phía hai thiếu niên, bỏ tiền xu vào.

Tiếp đó chỉ thấy họ hai tay cầm súng, nhắm thẳng vào màn hình, khẩu súng giờ cao bằng thân người. Ánh mắt, tầm nhắm và cả mục tiêu cùng nằm trên một đường thẳng.

Có thể cảm nhận được bầu không khí căng thẳng. Gia Minh tự động né sang một bên, tư thế cầm súng của Marilyn lúc này quả thực rất giống hình ảnh minh họa tư thế cầm súng trong sách giáo khoa.

“Ái chà, được huấn luyện bài bản thật.”

“Yên tâm, không thua cậu đâu.”

Marilyn nhún mày cười, ngày thường trong mắt mọi người Marilyn có chút tự do lạnh lùng, trên giường ngoài sự gọi cảm, dịu dàng còn có chút cuồng nhiệt cháy bỏng, lúc này trông cô lại còn có một sự nam tính rất cuốn hút, cô gái sống trong gia tộc xã hội đen quả nhiên không phải dạng yếu đuối đáng thương.

Tuy nhiên, nhớ lại đến cảnh tượng đêm Gia Minh cứu hai mẹ con cô trước đây, trên mặt Marilyn hiện ra chút gì đó yếu đuối, tiếp đó cô gật đầu nói:

“Bắt đầu nào.”

“Ừ”

Gia Minh vội vàng cầm súng lên, nhắm vào những xác chết trên màn hình bắn xối xả.

Khoảng thời gian năm 98, những chiếc máy chơi game cỡ lớn như vậy đã xuất hiện khắp nơi. Nhưng ở Trung Quốc, cho dù là thành phố lớn như Giang Hải, những chiếc máy chơi game như vậy cũng lắm chỉ có thể xuất hiện tại Nhại Bá, Quyển Hoàng mà thôi.

Tuy rằng họ cũng xây nên một khu chơi game có quy mô lớn như vậy. Gia Minh, Linh Tĩnh và Sa Sa cũng chỉ đi một lần, thời gian ấy Gia Minh giống

như một cô thiếu nữ nổi điên vậy.

Trong cuộc sống lúc trước tất nhiên cô cũng có một số khái niệm về những thứ này nhưng suy cho cùng thì cũng chẳng đụng đến gì nhiều, lúc này cầm súng, đột nhiên liền cảm thấy bối rối không biết là thế nào.

Nhưng về phần Marilyn, cô chơi có vẻ rất nghiêm túc, hơn nữa bắn phát nào trúng phát đó, phần lớn xác chết đều bị cô hạ gục, tuy chỉ là một trò chơi, nhưng Gia Minh có thể thông qua chi tiết nhỏ nhất này nhận ra rằng Marilyn đã bỏ rất nhiều công sức về việc nghiên cứu bắn súng.

Gia Minh dường như chơi không tập trung lắm, nhưng dưới sự yểm hộ của Marilyn họ vẫn có vẻ kiên trì đến hiệp đấu thứ tư, một hiệp có mức độ rất khó mới bị hạ gục.

Đây đã là một thành tích rất tốt trong trò chơi ấy, hai thiếu niên người Mỹ đứng phía sau chẳng thốt lên lời, sau khi nhân vật game của Gia Minh bị hạ gục. Marilyn vẫn rất hưng phấn tiếp tục duy trì cho đến khi hiệp đấu thứ 4 sắp kết thúc mới bị Boss hạ gục.

Vừa quay đầu lại thì phía sau Heidy đang chạy về hướng họ, cô cười và đưa tay ra hiệu “OK” nói:

“Sang hiệp mười rồi, hai người qua bên kia xem kỹ lục mới của tôi đi... Hả, hai người chỉ chơi đến hiệp 4 thôi sao?”

Gia Minh và Marilyn phẩy phẩy tay, cô gái đưa mắt nhìn hai vòng rồi chạy đi ném tiền xu vào máy. Tiếp đó cô lấy hai khẩu súng, trò chơi bắn tỉa ấy sử dụng loại súng lớn hơn những trò chơi thông thường, ngón tay của Heidy phải cố vươn lắm mới có thể chạm vào báng súng, xem ra có chút gì đó khó khăn.

Gia Minh và Marilyn lúc này còn có chút xem thường hai người phía sau, lúc này đột nhiên có chút gì đó xem thường Heidy, đứng sang một bên chờ xem Heidy bị chê cười.

Năm phút sau, mọi người bắt đầu tập trung tại đó. Mười lăm phút sau, xung quanh tụ tập đầy những người đang muốn xem náo nhiệt. Trong đám người, cô gái người lai hai tay cầm súng, tay nắm chặt báng súng, những xác chết trên màn hình liên tục bị hạ gục.

Ba mươi phút sau, trò chơi thuận lợi chuyển sang hiệp tiếp theo, tên của Heidy sừng sững hiện hách đứng đầu trên bảng xếp hạng, cô gái hoạt bát liên tục bóp cò súng suốt nửa tiếng đồng hồ, tặc lưỡi:

“Mệt quá à.”

Không thể phủ nhận rằng cô thực sự rất có tài năng. Gia Minh kéo Heidy sang một bên nghỉ ngơi, mua chút đồ ăn. Nghỉ ngơi một hồi, Gia Minh nhìn ra phía con đường tuyết đang thưa dần, một lúc sau, đứng lên bảo:

“Anh đi nhà vệ sinh một chút, nhớ để miếng pizza cho anh đó.”

“Không đê! Anh không đi nhanh lên thì em ăn hết đó! “ Cầm nĩa lên, Heidy cười tuyên bố. Gia Minh cũng chỉ còn biết cách cười xòa, đi về phía góc hèm, cũng đúng lúc này, một vài người đàn ông mặc những chiếc áo mùa đông đang tiến về phía công khu giải trí.

Trên suốt đường đi đến nhà vệ sinh, Gia Minh nghịch chiếc đồng hồ điện tử trên tay, màn hình đồng hồ không lớn lắm. Những cảnh tượng được màn hình camera ghi lại tại từng góc của khu giải trí đều lướt qua. Một phút sau, hắn đẩy cửa đi ra.

Chen chúc trong đám đông, hắn men theo khu hành lang đi vào phía trong, ngón tay của hắn nhẹ nhàng lướt trên màn hình chiếc đồng hồ điện tử, tiếp tục cài đặt những hoạt động của máy.

Ngay ngã rẽ tại ngã tư khu hành lang, phía trên, đang treo tấm biển “Không phận sự miễn vào” lồ lộ trên đó.

Một nhân viên bảo vệ của khu giải trí đang đứng phía trước cổng, nhưng lúc này tay hắn đang nhấn vào chiếc tai nghe, dường như đang nói điều gì, lúc sau, ánh mắt hắn chuyển sang một hướng.

Tại trung tâm giám sát, một chiếc camera gần đó dường như sắp bị rơi ra ngoài, lúc này chiếc camera đang nhắm thẳng xuống đất, không thể nào theo dõi được. Người bảo vệ nói vài câu rồi đi về phía chiếc camera cách đó vài mét. Gia Minh đi thẳng xuyên qua con đường ấy, đeo lên một đôi găng tay thuận lợi.

Là một trong những cứ điểm của Bùi Gia La tại Mỹ, khắp mọi con đường ngõ ngách trong khu giải trí đều rất phức tạp, xung quanh đều là những căn phòng đóng kín mít, những cảnh ghi trên đang lướt qua trên màn hình.

Không nhanh không chậm, từng bước ung dung, vừa đi thẳng về phía con đường, Gia Minh vừa lấy trong túi ra một sợi dây thép nhỏ, nhìn lướt qua màn hình đồng hồ, anh dừng ngay bên cánh cửa phòng bên cạnh, thò sợi dây thép nhỏ vào khe chia khóa, về mặt như trở về nhà của mình vậy.

Cửa phòng mở ra, anh đi thẳng vào bên trong, ngay giây phút cánh cửa đóng lại, hai người bảo vệ da đen xuất hiện tại ngõ rẽ của hành lang. Anh chuyển đổi một hình ảnh khác trên màn hình đồng hồ rồi nhìn lướt quanh phòng.

Căn phòng rất lớn, bố trí rất đẹp, máy sưởi ấm vẫn còn đang mở, trên bàn phòng khách nệm vẫn chưa cháy hết, những bình rượu tây đắt tiền, trên sàn nhà rơi đầy những chiếc áo khoác, đồ lót, dấu vết cứ nổi dài cho đến bên cạnh phòng ngủ, bên trong phòng tắm vọng ra tiếng nước, nhòm vào bên trong, một tên mập khỏa thân đang từ từ ngồi dậy trên giường, hắn đang mặc quần áo.

Trong chốc lát, hắn vươn tay vớ lấy con dao ăn, đi về phía phòng tắm đang vọng ra tiếng nước, ngay khoảnh khắc cánh cửa được mở ra, hắn cũng vừa hay đi đến phía trước cửa, chạm mặt một cô gái tóc vàng vừa tắm xong toàn thân không mảnh vải.

Không một tiếng la hét, con dao đâm trực tiếp vào cổ họng của đối phương, giây phút tiếp theo, hắn quay người đi về phía cánh cửa phòng ngủ đang mở.

Phòng tắm vọng lại một âm thanh, một xác chết đang nằm trên bồn tắm.

“Ôi, em yêu, sao vậy.. , hà..”

Mười mấy giây sau, Gia Minh đẩy cửa đi ra, tiếp đó đóng lại, toàn thân từ trên xuống dưới chẳng có gì khác so với lúc mới bước vào, ánh mắt điềm tĩnh nhưng lạnh lùng, những bước chân ung dung nhưng tự tiện, anh đi về phía bên trong sâu hơn...

ĂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 230

Vô Đề.

Heidy kháng nghị đầu tiên:

“Tại sao lại đi lâu như vậy? Pizza đã lạnh hết rồi.”

“Việc riêng tư cá nhân.”

Vỗ vỗ đầu nàng, Heidy chu mỏ kháng nghị, thấy Marilyn cũng dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn sang, mới cười nói:

“Đồng hồ đeo tay không cẩn thận bị rơi vào trong bồn cầu, khi thò tay vào lấy thì không thấy, sờ soạng một hồi trong đó làm cho cái tay bị kẹp, phải mất rất nhiều thời gian mới rút ra được... A, Pizza mùi vị không tệ.”

Hắn vươn cánh tay phải tóm lấy một mẫu bánh Pizza ném vào trong miệng, Heidy và Marilyn cùng nở nụ cười khùng bố.

“Buồn nôn...”

Nói xong câu này, Marilyn nở một nụ cười.

“Này, thật là trùng hợp, lại gặp mặt, Marilyn, Heidy, còn có vị... trẻ con Trung Quốc này nữa.”

“Tôi đã từng nuôi một con mèo rất xấu, nó tên là Jane.”

Miệng nhai Pizza, Gia Minh cười nói một câu.

“Cái gì?”

“Sau đó nó ngã từ trên cây xuống chết.”

Giống như đang lằm bằm một mình, không để ý tới nữ tử kia nói, Gia Minh tiếc nuối nhún vai. Mấy người trước mắt hơi sững sờ một chút, một người đàn ông thò tay vào trong áo, góc áo hơi mở, một cái băng sừng lục lọi ra, ánh mắt nhìn chăm chú vào Gia Minh. Nữ tử tóc đỏ cười cười, nhìn Marilyn:

“Ta đoán sai rồi, băng hữu của cô toàn là người không biết lịch sự như vậy sao? Có thể bọn họ ngu xuẩn, không hiểu thế cục trước mắt?”

Hôm nay vì đi chơi với Gia Minh, Marilyn đương nhiên, không mang theo vệ sĩ bên mình, đối phương nắm được tin tức tình báo, đến đương nhiên

không có ý tốt gì, nhưng mà... thấy Gia Minh cúi đầu nghiên cứu Pizza, sau đó lại nhìn sang cái bóng súng của người kia, Marilyn không khỏi có cảm giác buồn cười. Trung Quốc có một câu nói tên là gì nhỉ? Trước mặt Quan công múa đại đao? Đường Kính Nghiêu đã từng dạy cho nàng câu này.

“Cò dự định làm gì? Jane. Có cảm giác mắt mát khi Smith mời ta, hay là vì ta cự tuyệt người đàn ông mà cô yêu tới phát cuồng nên có cảm giác khó chấp nhận?”

Từ khi Marilyn bắt đầu tham gia vào công việc kinh doanh của gia tộc, có không ít nam nhân bày tỏ tình cảm với nàng, trong chuyện này, hoặc bởi vì nàng xinh đẹp, hoặc bởi vì nàng có bối cảnh, hoặc bởi vì nàng có một gia tộc giàu có.

Smith ở gia tộc Gambino sờ dĩ cũng có dây dưa, đại khái là bởi vì Joseph mê luyến Marilyn mong muốn thu được Marilyn để đá kích Joseph, kết quả đương nhiên là chỉ nhận lấy sự hờ hợt của Marilyn.

Nhưng mà bây giờ, sau khi nói ra câu đó, biểu tình của Jane có vẻ mất tự nhiên, nàng với Smith đúng là có chuyện, nhưng mà biết bây giờ đối phương đang chiếm thượng phong, tức giận chẳng giải quyết được gì cả, nên điều chỉnh tâm tình, lập tức cười nhạt.

“Đường Kính Nghiêu đùa bỡn cô. Joseph muốn đùa bỡn cô. Smith cũng chỉ muốn đùa giỡn cô đều làm xấu mặt Joseph. Ta có cảm giác mắt mát, nhưng mà cũng tốt, nếu cô đã nghĩ như vậy, thì ta mời ba vị đi một chút... Tiểu tử Trung Quốc, ta nhớ rất kỹ ngươi, buổi sáng hôm nay, ngươi có ấn tượng gì không?”

Gia Minh ngắt lời:

“Bất cóc?”

Nữ tử nhíu mày:

“Không sai.”

“Ta sẽ dùng lực phản kháng.”

“Cứ phản kháng, không sao.”

“Ta biết.”

Gia Minh gật đầu, lẩm bẩm:

“Ta càng phản kháng các ngươi càng hung phấn.”

“Như vậy...”

Thấy Gia Minh nói câu này, mấy người xung quanh đã đề phòng, nhưng không ai ngờ tới một biến cố đột nhiên phát sinh, một tiếng “âm” thật lớn vang

lên, làm cho toàn bộ tòa nhà dường như là dao động, đèn trên trần nhà bay nháy loạn xạ, vô số vòi chữa cháy được phun xuống như mưa.

“Nổ rồi...”

“Cháy rồi...”

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 231

Thuật Lại

Ồ xung quanh, người ta đã phục hồi tinh thần sau sự khiếp sợ, có người thất kinh kêu lên, sau đó điên cuồng nhào ra phía cửa, lúc này, nữ tử tóc đỏ cùng với 4 người đàn ông kia đã rút súng ra, bốn người đàn ông bảo vệ xung quanh cô gái, có lẽ bọn họ cho rằng gia tộc Saliere có âm mưu tập kích họ.

Nhưng mà, trong tình cảnh hỗn loạn này, bọn họ không dám tùy tiện nổ súng làm tổn thương người vô tội, sau một lát, bọn họ mới ý thức được, cần phải ra khỏi tòa nhà này.

Tiếng kêu hỗn loạn, Gia Minh chỉ vào một cái bàn, cùng mẹ con Marilyn đẩy qua một bên, vòi phun nước trên trần nhà vẫn tiếp tục phun xuống, đoàn người đã náo loạn không còn trật tự gì cả. Heidy được bảo vệ ở giữa, tránh cho việc nàng bị những người chạy trốn xô ngã rồi dẫm lên.

Do di chuyển tương đối chậm, một lát sau. Gia Minh bế ngang Heidy, trốn dưới cái bàn. Marilyn la lớn:

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Không biết, khủng bố tập kích đây. Trung Đông đây. Saddam Hussein đây. Al-Qaeda đây...”

“Sao xảy ra chuyện như vậy được...”

“New York mà... chuyện gì mà không xảy ra được...”

Lần trong đám người sơ tán, phải mất mấy phút mới ra được ngoài, cách đó không xa, tiếng xe cảnh sát vang lên liên tục, cô gái tóc đỏ lẫn trong đám người, đang nhìn xung quanh, thấy mấy người Gia Minh đi ra, nhưng mà do cảnh sát đã tới, bọn họ không dám hành động trong ánh mắt của mọi người, dưới sự bảo vệ của mấy vệ sĩ, biến mất trong tầm mắt của Gia Minh.

***** Tầm trưa, hoa tuyết mới ngừng rơi, đi trên đường cũng không cảm thấy quá lạnh, bầu trời New York vẫn tinh thoàng có gió tuyết, trên TV đang có bản tin về bão tuyết khắp nơi.

Căn phòng đã bị lựu đạn và lửa thiêu rụi thành một đống hỗn độn cảnh sát đang tới tấp kiểm tra thi thể, thanh lý hiện trường, một số cảnh sát xem lại video giám sát, bắt đầu tiến hành phân tích.

Khoảng 1 h chiều, một chiếc xe dừng lại bên ngoài, hai người mặc thường phục đi xuống, một người vóc dáng cao gầy, phải cao tới khoảng 2m, người bên cạnh hẳn chỉ cao chừng 1m7, dáng dấp nhả nhận, trông giống như là nhân viên của một công ty nào đó.

Cảnh sát trưởng sắc mặt nghiêm túc từ bên trong ra đón:

“Các người là...”

“FBI, tôi là Denis Lavant, vị này chính là thám tử Michelle Phillip, tôi nghĩ bọn họ đã giới thiệu chúng tôi qua điện thoại với ông... Trên thực tế chúng tôi đang tới San Francisco nghỉ ngơi, ách, tôi nói là.. đi du lịch.” Từ trong người lấy ra một tấm giấy chứng nhận, nam tử cao lớn tên Denis giới thiệu. Michelle tướng mạo nhã nhặn không lên tiếng, lấy ra giấy chứng nhận cho người kia xem, quan sát bốn phía.

“A, tôi là Tim, Tim Robbins, người phụ trách khu vực này.”

Bắt tay hai người, cảnh sát trưởng dẫn họ đi vào trong:

“Ồ đây bên ngoài biểu hiện giống như chỗ ăn chơi, trên thực tế... lại là một nơi thi đấu của giới xã hội đen, thứ sáu hàng tuần đều tổ chức một lần, tôi nghĩ các ông cũng biết, bởi vì chúng ta đã từng tiến hành điều tra nơi này, sau đó bị buộc ngừng lại, bởi vì bên trong cũng có người của các ông.”

“Đúng, không sai, nhưng mà chuyện kia đã chấm dứt, lúc trước tiến hành điều tra Tom... Cách...”

Nhẹ nhàng bẻ ngón tay một cái, thám tử kia nhú lông mày:

“Đã chết. A, đương nhiên là tự sát.”

“Ách...”

Cảnh sát trưởng vuốt tay, không dám đề cập tới chuyện này nữa, sau đó dẫn họ đi vào hành lang phía sau, do lúc sáng phun nước, cho nên bốn phía lúc này đều ướt sũng, thỉnh thoảng có vài cảnh sát đi ngang qua, không khí bên trong rất là âm lạnh, sau một lát, cảnh sát trưởng tận lực chuyển hướng trọng tâm câu chuyện.

“Đi bên này. Ách, tôi nói đơn giản 1 chút, vụ án xảy ra lúc 10h45’, trong vụ này chỉ có một vụ nổ duy nhất, nhưng mà uy lực của vụ nổ lại tương đối mạnh, toàn bộ hành lang cách đó 20m đều bị sụp đổ, 8 người bị chết, 5 người bị lựu đạn nổ tan tành, thi thể của 3 người còn lại thì tương đối hoàn chỉnh. Trong số này có một người tên là Gary Đặng, hẳn là một gã hắc thị quyền thủ. Tuy rằng thứ hạng không cao, nhưng để đối phó 10 người bình thường cũng không có bất kỳ vấn đề gì, hẳn bị một đòn nghiêm trọng, bị người ta bẻ gãy cổ... có thể nói là mình bẻ cổ gã, hẳn không kịp tiến hành bất cứ sự phản kháng nào...”

Nói đến đây, hẳn có chút khó có thể tin lắng đầu, thám tử Michelle đeo kính nhú mày:

“Gãy cổ? Đây chính là một đòn nghiêm trọng chính diện, chẳng nhẽ không bị đòn nào khác?”

“Không có, thi thể của hắn còn hoàn chỉnh, kiểm tra rất nhanh, ông cũng biết, pháp y nước Mỹ của chúng ta rất tốt... kết quả kiểm tra sơ bộ là, trước khi chết, thân thể của hắn vẫn còn khỏe mạnh, không dùng bất cứ dược vật gì, không ngũ với cô gái nào, hẳn mạnh tới mức có thể giết chết được một con trâu, sau đó... hẳn bị giết mà không phản kháng được.”

“Chuyện phiền phức...”

Hai gã FBI nhìn nhau, viên cảnh sát trưởng ở bên cạnh bổ sung:

“Được rồi, dựa theo pháp y nói thì cổ của Gary Đặng bị nát bấy, theo lý thuyết thì bị kẹp sắt kẹp mới có thể như vậy, nhưng thông qua kiểm tra vết thương lại cho biết, hẳn bị người ta dùng tay bẻ, lực lượng hoàn mỹ tập trung vào một điểm, cho dù hẳn không chết, cũng bị một kích này hủy diệt, sống chẳng được bao lâu nữa.”

“Lý Tiểu Long tái thể ư? Hiện trường ở đâu?”

“Ông có thể nhìn.”

Chuyến qua một khúc quanh, bức tường phía trước bị nổ mà vỡ nát, một đám cảnh sát đang cẩn thận từng li từng tí kiểm tra xung quanh, tìm kiếm xem có gì hữu dụng không, có lẽ do cảnh sát tới nhanh, nên hiện trường cơ bản hoàn chỉnh.

“Trọng tâm của vụ án là ở trong gian phòng kia, ông cũng biết, ngoại trừ nơi này là một nơi thi đấu, thì bọn họ vẫn còn rất nhiều trò vớ vẩn khác, không thể nói, hậu trường của bọn họ rất rộng.”

Viên cảnh sát trưởng đeo khẩu trang, bịt kín mũi, dẫn hai người vòng qua những thi thể cháy đen trên mặt đất, thỉnh thoảng nói:

“Người thuê phòng này là một ông chủ tư nhân, bối cảnh rất mơ hồ, nhưng cũng có thể coi là một thương nhân, trong phòng của hắn có đặt một vài thứ, xem qua một lượt thì là những văn kiện của công ty, hắn thường tới đây xử lý công việc, chuyện này cũng không lạ, mỗi người ở nói này hầu như đều có một gian phòng như vậy, chỉ cần có đủ tiền.”

“Vụ án xảy ra ngay sau khi người này tiến vào trong phòng, hai gã vệ sĩ của hắn đứng ở ngoài cửa, trên video có ghi lại cảnh này, hai gã vệ sĩ của người này có vẻ chuyên nghiệp, trên người của bọn họ đều có súng... Không lâu sau lúc camera rời sang chỗ khác, chỉ trong nháy mắt này, thân hình của họ đã ngã xuống đất, hung thủ còn để lại một quả lựu đạn dưới thi thể của họ, làm cho họ bị nổ tung... thành những mảnh nhỏ, những gì chúng ta mới nhìn thấy... thông tin về họ đại bộ phận đều ở trong này...”

“Allen Eckehart, thương nhân...”

Trước cửa phòng cháy đen, mấy cảnh sát đang bận bịu rời đi một giá sách, phía sau là một gian mật thất, không thể mở cửa một cách bình thường, họ chỉ còn cách phá cửa. Thi thể ở phía trước nằm cách đó không xa đã bị nổ tung một phần, một gã pháp y đang khám nghiệm.

“Đây là cái gì?”

Đẩy kính mắt, thám tử tên là Michelle nhìn vào hướng của mật thất, viên cảnh sát trưởng nói:

“Rất hiển nhiên, đây là một gian phòng bí mật, người phụ trách ở đây không giải thích gì cả, sau đó còn nói đây là nơi bí mật, chỉ cần có tiền, thì ai cũng có thể có một gian phòng như vậy. Ngay cả những người phụ trách cũng không biết cách mở, nhưng mà trên kia có cả dấu vân tay của hung thủ, chứng tỏ

hung thủ đã đi vào, bên kia có một chuyên gia mở khóa đang tìm hiểu, ha ha...”

“Như vậy... Vị Eckehart tiên sinh này đâu? Tình hình của hắn bây giờ như thế nào?”

“Đã chết, giống như một miếng thịt bò, ta thích.”

Thấy Michelle nói như vậy, tên pháp y có tố chất thần kinh thép, cầm lấy con dao rạch rạch mấy nhát trên thi thể, nói:

“Tổng cộng có 23 vết thương, người ra tay đúng là một thiên tài... Không, tôi nói hắn là một cao thủ, không hề nghi ngờ, dao đầu tiên là ở trên cổ, hung thủ từ phía sau lấy tay bịt miệng hắn, lực rất mạnh...”

Viên pháp y đứng dậy, dùng hết sức mô tả lại cảnh tượng lúc đó, hắn vòng tay, sau đó bỏ thanh chùy thủ từ tay kia chém tới:

“Các ông không tưởng tượng được đâu, xương của nạn nhân đã bị trật khớp, đối phương mới chỉ lấy tay để ở cổ hắn, mà lực lượng dường như đã làm méo cả khuôn mặt, sau đó, dao đầu tiên của hắn *** đứt yết hầu của nạn nhân, vết thương rất sâu, máu phun ra xa hơn một thước, sau đó là bắp đùi, vai, trên dưới toàn thân, giống như đối phương đang ghim nạn nhân vậy. Liên tục đâm hơn hai mươi dao, vậy mà nạn nhân không thể phát ra động tĩnh gì, cho dù là rất nhỏ, đây chính là một kiệt tác hoàn mỹ. Bên này còn những mảnh nhỏ tôi nhìn không kỹ, nhưng mà thi thể hoàn chỉnh đã xem rồi, sạch sẽ lưu loát, người tới tuyệt đối là một cao thủ, thật hy vọng có thể gặp hắn, thưởng thức tác phẩm của hắn cũng là một loại hưởng thụ...”

Michelle dùng khẩu trang bịt miệng, lẳng lặng nghe lời hắn nói, sau đó nói:

“Ellen, có ai biến thái hơn ông không?”

Tên pháp y làm một động tác là khó có thể biết được, sau đó nói:

“Người tới rất lợi hại, tôi thách FBI các ông bắt được hắn, cược không?”

“Tôi cược bảy phần.”

“Hai người này là bạn học đại học, bọn họ đã quen nhau từ trước, cho nên không nên đánh cuộc với hai người thì hơn.”

Viên thám tử giải thích, sau đó nói:

“Vậy thì cho tôi xem video giám sát một chút, tôi tin chắc rằng nó đã bị người ta đục tay đục chân từ trước rồi.”

“Được, đi theo tôi.”

Viên cảnh sát trưởng đi ở phía trước, dẫn viên thám tử đến phòng giám sát và điều khiển. Michelle thì lưu tại hiện trường:

“Ách, căn cứ theo chuyên gia của chúng tôi kiểm tra sơ bộ, thi tin tức không bị chỉnh sửa, tất cả vẫn bình thường, chỉ là... nó bị người khác âm thầm tiến hành điều khiển, đối phương chắc chắn có thời gian nghiên cứu từ trước, từng bước xâm nhập vào bên trong, chỉ là hiện giờ chúng ta không rõ, hắn sử

dụng kỹ thuật gì để khống chế toàn bộ hệ thống...”

Đi thẳng tới phòng giám sát và điều khiển, mười mấy màn hình đang hoạt động, có mấy tên cảnh sát đang nghiên cứu, sau khi giới thiệu qua thân phận, một viên cảnh sát bắt đầu giới thiệu toàn bộ những video có bên trong.

“Hệ thống camera của tòa nhà này tương đối hoàn chỉnh, theo lý thuyết thì sẽ không có góc chết, hình ảnh không bị người khác sửa chữa, nhưng mà theo như tuyến đường mà đối phương xâm nhập, lại phát hiện những dấu tích bị khống chế khó mà bị phát hiện, đầu tiên là ở chỗ này...”

“Bên cạnh con đường vào có một vấn đề nhỏ, người điều khiển rất nhạy cảm, phán đoán ra có vấn đề, đã bảo vệ sĩ đi xem, nhưng chỉ trong thời gian mấy giây ngắn ngủi, hung thủ đã vượt qua...”

“Tất cả những video này không bị thay đổi gì, nếu như không phải chúng ta biết kết quả, thì sẽ không phát hiện ra mấy video này có gì không bình thường, từ bên ngoài đi vào tới phòng này, có thể chọn rất nhiều con đường, ông cũng nhận thấy, bên này có người đi lại, bên này, bên này cũng có, cho nên hung thủ sẽ lựa chọn con đường này, khi camera quay sang phía khác, hấn đi ra, khi camera quay tới chỗ rẽ... không có ai, hấn nhanh hơn camera một bước, ở lối đi này có tận hai cái camera, ông xem, nó cũng không có ai...”

“Chúng ta lại nhìn màn hình tiếp theo, ông xem, phía trước có một camera đang quét trở lại, hai người da đen đang đi ở hành lang kia, sau đó... camera quét tới, chúng ta không nhìn thấy ai, ở nơi này có một cái cửa phòng... bên trong chúng ta phát hiện hai cô thì thể. Sau 42 giây, người da đen xoay đi chỗ khác, ông nhìn xem, chú ý quan sát, có một điểm mờ lại xuất hiện trong màn hình, nó đang di động, hai người kia đã chết, cũng dùng 13 giây để vượt qua hành lang phía trước...”

“Ở đây, người vệ sinh gặp điểm mờ kia, nhưng mà khi đến đây... người vệ sinh không chết, không biết tại sao hung thủ lại tránh được người làm vệ sinh. Hấn ở chỗ này dừng lại một chút. Sau đó đi đến bên này, từ chiếc camera ở hành lang này, chúng ta có thể nhìn thấy một người, hấn tên là Gary Đặng.. hấn biến mất mà trên màn hình lại không có ai, thì thể của hấn được chúng ta phát hiện trong phòng này, dường như là bị hung thủ ném vào đây. À, cuối cùng, hung thủ ẩn mình trong phòng này, người thương nhân cùng vệ sĩ đi tới, có thể nhìn thấy rất rõ...”

Toàn bộ phòng giám sát và điều khiển im ắng, tên FBI kia trầm mặc, viên cảnh sát trưởng chấp hai tay sau lưng đi tới đi lui, chỉ có thanh âm giải thích của viên cảnh sát kia vang lên, làm cho bầu không khí lại càng thêm im lặng.

Mặc dù chuyện này bọn họ đã suy luận rất nhiều lần từ trước, nhưng mà bây giờ nghe đồng bạn nói ra, cũng không khỏi cảm thấy lạnh hết cả người.

Trên màn hình giám sát, toàn bộ khu nhà vẫn rất nhiều người, hành lang nào cũng có người đi chuyển, mà cũng chính bởi vì vậy, mới tạo nên cảm giác lạnh gáy.

Rõ ràng là có người đi tới, nhưng lại im lìm ghé qua từng nơi, giống như một u linh không bị bất cứ thứ gì phát giác, cảm giác quỷ dị càng khác sâu.

Ung dung, chính xác, biến hoá kỳ lạ, lãnh khốc, giả như đối phương thích, thì cũng có thể đang ở ngay sau lưng họ đâm một nhát rồi...

Trong lúc nhất thời ai cũng có cách nghĩ như vậy, viên thám tử kia nhìn lại màn hình trong phòng một lần, sau đó gật đầu nói:

“Không sai, hẳn ở trong này...”

Lời còn chưa dứt, tiếng súng đột ngột từ bên ngoài hành lang vọng vào, sau một khắc, tiếng nổ lớn làm rung chuyển cả tòa nhà. Khi đám cảnh sát cuống quýt rút súng, viên thám tử tên là Denis giống như một con báo chạy ra khỏi phòng giám sát và điều khiển lao tới chỗ thanh âm vang lên.

Nơi xảy ra động tĩnh, chính là nơi đã bị nổ lần trước.

Phía trước, bụi bốc lên mù mịt, bốn phía có cảnh sát cầm súng chạy tới, từ trong đám bụi kia cũng có cảnh sát rút ra, đang định vọt vào, thì bộ đàm lại vang lên, hẳn chạy theo một con đường khác.

Tiếng súng mơ hồ vang lên, trải qua mấy hành lang gấp khúc, hẳn tiến vào trong phòng khác, lao tới cửa sổ đối diện, đây chính là một gian phòng nhỏ, ở con đường cách đó không xa, hai bóng người quen thuộc còn đang bồi hồi, chính là Michelle cùng anh bạn bác sĩ pháp y, một người trên tay cầm súng, còn một người cầm dao giải phẫu, chạy sang ven đường.

“Làm sao vậy?”

“Cửa mật thất đã mở, sau đó...”

Michelle giơ súng, nhún vai:

“Có một người ở trong đó ném lựu đạn, sau đó xông ra ngoài, cậu đoán xem là ai?”

“Ai?”

“Chính là vị lão bằng hữu mà chúng ta không tóm được.”

Denis sững sờ một chút, tên bác sĩ biến thái Ellen đứng đưa dao giải phẫu:

“Ta cũng có ở đây, đại khái chính là hắn.”

“Zhuang Amir... Bùi La Gia...”

Sau một lát, Denis gật đầu:

“Đây là nơi của Bùi La Gia, bọn họ tới hủy dấu vết... Lập tức thông báo cho người phụ trách chuyện Hoa Tulip của Cục Quốc An, có thể chúng ta phải phối hợp với họ...”

Chào Ellen xong, hai gã thám tử FBI đi ra một chỗ không người, Ellen dùng điện thoại, bấm một dãy số, sau một lát, thanh âm đã vang lên.

“Alo... James... tiểu tử Zhuang Amir bị triệu hồi, hiển nhiên Bùi La Gia đã bắt đầu cảm thấy sợ hãi Hoa Tulip... Không có gì, chỉ là nói cho cậu biết chuyện này, vừa rồi đừng phải hắn không bị thương, đúng là một việc đáng ăn mừng...”

ÂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 232

Nghi Ngờ, Tin Tức.

“Giáng sinh thật náo nhiệt...”

“Thành thật mà nói, ta thích bầu không khí hiện tại...”

Ban đêm, sắc trời tối om, gió lạnh ngoài cửa sổ gào thét, trong biệt thự ở vùng ngoại ô Mahattan, hệ thống lò sưởi mang tới cảm giác ấm áp, tương phản trong ngoài khiến cho con người cảm thấy thích thú.

Đây là một biệt thự xây dựng theo kiểu Trung Quốc, các loại gia cụ cũng là những tác phẩm của những đại sư, trong đại sảnh lúc này rất ồn ào, có 6, 7 người đang đi lại, có người ngồi trên ghế, nhân nhả chơi vi tính, có người thưởng thức rượu vang đỏ quý giá trong tủ rượu, có người ngồi xem TV đang đưa tin về vụ nổ, cũng có người xem báo.

Người cầm đầu chính là Thôi Quốc Hoa, người ngồi vi tính chính là thiên tài vi tính mới gia nhập tiểu tổ được 1 năm Phương Quốc Lâm, người mang khuôn mặt trẻ con chính là Man Đầu, đang ngồi xem tạp chí phụ nữ, đáng tiếc đây là mùa đông, thời trang toàn là mùa đông, cho nên hẳn không có cơ hội thưởng thức người ta mặc áo rộng cổ...

“Vốn cho rằng Giáng tiểu thư tối hôm qua... Không, phải nói là sáng hôm nay mới gây ra vụ nổ, sẽ im lặng cho đối phương thờ một chút, ai ngờ lại tiếp tục gây ra chuyện lớn như vậy...”

Buông tờ báo, Thôi Quốc Hoa lắc đầu cười cười, hẳn cũng cảm thấy ngoài ý muốn nhưng nếu suy nghĩ kỹ lại, thì cô gái Hoa Tulip này đúng là luôn thích hành động mạnh.

“Đây mới là cá tính.”

Man Đầu than thở một tiếng:

“Nhưng mà như vậy có gì tốt, cô ta đang ép hai bên đi tới đường cùng, nơi này chính là New York.”

“Thật là, thần thông của người ta lớn.”

Phương Quốc Lâm ngẩng đầu lên nói:

“Nếu cô ta đã làm, thì nhất định có cô ta lý do, nói không chừng người ta có năng lực khiến cho Bù La Gia Bắc Mỹ một trận long trời lở đất! Đương

hiện... hiện giờ vẫn chưa xác định là do cô ta làm...”

“Cô ta còn là người hay sao?”

Man Đầu nhú lông mày, trong lòng nhớ tới cảnh tượng chết chóc trong trên phố sáng sớm hôm nay, chợt lắc đầu:

“Tôi thấy không phải là nàng, có Zhuang Amir xuất hiện, địa bàn lại là địa bàn của Bùi La Gia.”

“Nhưng vì sao Cổ Gia Minh lại ở chỗ này, quá trùng hợp.”

Man Đầu đang xem những đoạn video ám sát, từ trong hình ảnh có thể nhìn thấy Gia Minh cùng mẹ con Marilyn trong đó.

Người khác có thể không chú ý tới điểm này, nhưng Viêm Hoàng Giác Tinh đang âm thầm giám sát hai mẹ con này, cho nên biết các nàng hôm nay đi chơi, liên hệ với vụ nổ, cho nên có cảm giác quái dị.

Đặt laptop lên bàn trà, Phương Quốc Lâm ngồi thẳng thân thể, quay sang nhìn mấy người xung quanh, phán đoán:

“Theo như tôi thấy, đây chính là tác phẩm do Cổ Gia Minh và Giản Tố Ngôn phối hợp, bởi vì video giám sát này cũng không chính xác, họ đã dùng một phương pháp nào đó khiến cho camera bị chết. Tiến vào, giết người, xuất hiện, hầu như không có ai phát hiện ra cô ta. Con đường đi chính xác tới cực điểm, nếu như chỉ có một người là Giản Tố Ngôn, thì làm sao có thể quản lý toàn bộ camera được, trong khi đối phương cũng canh phòng nghiêm mật. Chúng ta đều biết, Gia Minh có kỹ thuật vi tính rất tốt, chắc là do Giản Tố Ngôn dạy cho hắn, hắn nắm toàn bộ tình hình, Giản Tố Ngôn hành động, phối hợp như vậy rất là hoàn mỹ.”

Cái suy đoán này rất hợp lý, mọi người liếc mắt nhìn nhau, Thôi Quốc Hoa cười cười, đưa tay gạt đầu chỉ vào hình ảnh Cổ Gia Minh đang chơi game:

“Người này rất lợi hại, không đơn giản.”

Kiều Quốc Duệ bưng hai chén rượu vang đỏ tới đây, đưa một chén cho Thôi Quốc Hoa. Thôi Quốc Hoa khoát tay áo, ý bảo không uống, sau đó đưa chén rượu cho Phương Quốc Lâm, Man Đầu cũng muốn uống, nên đưa tay ra.

“Tự mình đi lấy đi.”

“Trọng sắc khinh bạn!”

Man Đầu giờ ngón giữa.

“Thực ra từ đầu đã có đầu mối.”

Kiều Quốc Duệ ngồi xuống, nói:

“Lần thi đấu bóng rổ của hắn trong trường học, trình độ vi tính, cùng với... lần luận võ mà Đông Phương Uyển tiếc hận, theo như suy đoán của tôi, hắn

một mực che giấu, làm một đứa trẻ 15, 16 tuổi, hẳn làm rất xuất sắc, chắc là đồ đệ do Giản Tổ Ngôn tự mình dạy dỗ. Cứ theo tiến trình này, hẳn có thể trở thành Giản Tổ Ngôn thứ 2.”

“Oa a...”

Mấy người bên cạnh than thở một tiếng, đồng thời cũng bày tỏ sự đồng ý. Man Đầu lại nhìn vài lần:

“Đáng tiếc hẳn không đẹp trai, Giản Tổ Ngôn thật xinh đẹp... Diệp Liên thích cô ta?”

“Cho nên hẳn mới có ưu thế, hẳn không bộc lộ, mới có bao nhiêu người quan tâm tới hẳn, ...”

Trầm mặc một lúc, Kiều Quốc Duệ nói, sau đó lại lắc đầu:

“Đương nhiên, việc hẳn giỏi hơn Giản Tổ Ngôn là rất nhỏ, với tính cách mà hẳn biểu hiện ra ngoài, thì cũng chưa trải qua nhiều sinh tử cho lắm, cho dù mai sau cũng khó mà bằng sự phụ được. Hiện tại tôi rất mong chờ, hi vọng trong mật thất có cất giấu gì đó mang lại cho chúng ta vui mừng...”

***** Từ cửa sổ nhìn ra ngoài, toàn bộ trang viên gia tộc Saliere có một màu xanh vàng rực rỡ, bên tòa nhà kia đang cử hành yến hội long trọng, thỉnh thoảng có các loại xe VIP tới, khách nhân cũng lục tục kéo tới.

Ngồi ở trước ti vi, mặc bộ quần áo công chúa, Heidy đang chán ngán xem Kinh Thiên Trụ, cùng Uy Chấn Thiên đại chiến, thỉnh thoảng quay đầu, nhìn phía Gia Minh đang bận rộn, trước mặt của hẳn có một cái máy vi tính, bên cạnh có rất nhiều rất trắng, trên đó không biết là vẽ những thứ gì. Gia Minh làm việc này từ chiều, tới giờ vẫn chưa dừng lại, nàng cũng không dám đến quấy rầy hẳn.

Mẹ nàng thì đang ở trong bếp bận rộn bởi Gia Minh nói không tham gia yến hội, cho nên nàng quyết định ở nhà làm cơm. Thỉnh thoảng Heidy nghiêng đầu nhìn sang cảnh tượng náo nhiệt bên ngoài, sau đó chấp hai tay sau lưng, đi một vòng, khi qua chỗ Gia Minh, nhìn vào đồng hồ giấy và máy tính. Gia Minh lúc đó mới quay đầu lại.

“Muốn đi ra ngoài chơi?”

“Ách... Không...”

Heidy có chút miễn cưỡng lắc đầu, sau đó ngồi xuống bên cạnh hẳn cầm lấy tờ giấy: “Những thứ này là cái gì a?”

“Là quy luật.”

“Cái gì quy luật?”

“Con người muốn làm chuyện gì, cũng phải có quy luật.”

“Anh muốn đối phó ai?”

Heidy tò mò hỏi:

“Người xấu ư?”

“Không có người xấu, chỉ có địch nhân.”

Gia Minh cười cười, cảm thấy mình nói điều này có chút thâm ảo, nên nói tiếp:

“Ra ngoài chơi đi, một lát nữa anh mới làm xong, làm xong sẽ đi tìm em.”

“Ách...”

“Ha hả, đừng giả bộ nghiêm chỉnh.”

Gỡ một cái lên trán của nàng, Heidy ôm đầu nhảy ra:

“Hừ, thế nhưng mẹ đã làm cơm tối.”

“Không có sao, muốn đi ra ngoài thì ra ngoài.”

Marilyn từ phòng bếp nhô đầu ra, nói:

“Đi ra bên ngoài ăn cũng được, chú ý, không được ăn tôm, da của con bị dị ứng, còn nữa, không được uống rượu.”

“Biết rồi.”

Tuy rằng tư tưởng của nàng trưởng thành hơn trẻ con Trung Quốc, nhưng ở tuổi này thì ai vẫn hiếu động, thích náo nhiệt, thấy đã được cho phép, Heidy liền quyết định đi ra ngoài đứng trước mặt Gia Minh nói:

“Các người nhớ kỹ phải ra ngoài tìm con đó.”

Sau đó, cao hứng bưng bưng chạy ra cửa.

Trên tivi phim hoạt hình vẫn đang chiếu, thanh âm vọng ra, tiếng bàn phím tí tách vang lên, thỉnh thoảng Gia Minh cầm bút viết một từ.

Khoảng chừng mười phút sau đó, Marilyn bung một đĩa thức ăn xuất hiện, đó là một miếng thịt bò rắc tiêu, trứng gà... trông tương đối ngon miệng:

“Ăn cơm.”

“A, xong bây giờ, cô ăn trước đi.”

Sau khi lên tiếng, Gia Minh vẫn tiến hành làm việc, không biết qua bao nhiêu lâu, hẳn mới để bút xuống, sắp xếp đồng giấy trên bàn nhìn những đĩa thức ăn, mới biết Marilyn chưa ăn:

“Trên cơ bản đã xong rồi, xin lỗi.”

“Không sao, ta thích, trước đây Đường Kính Nghiêu... Ách...”

Nàng đại khái nhớ lại sự tình trước đây, sau đó lại dừng lại. Gia Minh gật đầu:

“Ăn đi.”

“Ừ.”

Sau đó, trong phòng vang lên tiếng dao nĩa đụng vào nhau, thỉnh thoảng hai người nói mấy câu, đại khái là đồ ăn hợp không hợp khẩu vị, có ăn được hay không, hôm nay vốn định nấu mấy món Tây, nhưng lại thôi.

Khi gần xong bữa, Marilyn mới ngẩng đầu lên:

“Kỳ thực... Kỳ thực... Gia Minh, chuyện của tôi mang lại cho cậu phiền phức hay sao?”

“Ách?”

“Sang hôm nay.”

Nàng ngừng lại một chút, rồi nói:

“Kỳ thực cậu vẫn rất kiềm chế, nếu như không phải tôi... và gia tộc, cậu sẽ không cố ý như vậy, đúng không?”

Trên thực tế, lấy tính cách của Gia Minh, thì việc hôm nay chống lại thái độ khiêu khích của mấy tên ở gia tộc Gambino là không có.

Tuy rằng không đánh nhau, nhưng Marilyn đã cảm thấy có gì đó không đúng, nàng nói câu này khiến cho Gia Minh cười cười:

“Chắc không phải vậy.”

Marilyn rõ ràng không tin hắn nói:

“Vậy cậu...”

“Tôi cần một thân phận.”

“Cái gì?”

“Nói đúng ra, Cố Gia Minh cần một thân phận.”

Gia Minh gật đầu, nói:

“Một thân phận phải cụ thể, hình tượng, lợi hại, hơi chút thăng thấn, khiến cho người khác giảm sự... hoài nghi, có lẽ hơi phiêu lưu.”

Nửa câu nói sau hẳn nói như tự nhảm. Marilyn sững sờ một chút, sau đó lắc đầu nói:

“Tôi không hiểu.”

“Không cần hiểu, đây chỉ nói cho người có tâm, nói đơn giản, cho dù có người nào đó hoài nghi tôi lợi hại, vậy thì tôi cứ lợi hại một chút, bọn họ đã cảm thấy, thì cho họ thấy, tôi quả nhiên đã đoán đúng, tôi rất NB, chỉ cần biết rằng tôi chính là tôi, Gia Minh vẫn chính là Cố Gia Minh, vậy là đủ rồi.”

ẢM SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 233

Mafia.

Nói về Mafia một chút.

Mafia có nguồn gốc từ đảo Sicili của Ý cùng với đảo Corsica của Pháp, mới đầu là những tổ chức phi pháp, tới cuối thế kỷ 20, đầu thế kỷ 21, chúng trở thành những tổ chức xã hội đen nổi tiếng thế giới, ở Nhật Bản có Yaku Zha, Hongkong Trung Quốc có hội Tam hợp (tổ chức thần bí chống Mãn Thanh của Thiên Địa Hội), ở Colombia có tổ chức của trùm buôn thuốc phiện nổi danh thế giới.

Đầu thế kỷ 20, Mafia lan tới nước Mỹ, chúng lấy gia tộc làm hệ thống, sau đó phát triển với quy mô cường thịnh, tuy rằng tới những năm 70, 80 bị Cục điều tra liên bang tấn công làm tan rã một bộ phận thế lực, nhưng cho tới bây giờ, chúng vẫn có năng lực và ảnh hưởng như cũ, kinh doanh bao gồm buôn lậu, thuốc phiện, giết người, ám sát cùng những loại nghiệp vụ khác.

Hôm nay, lấy New York làm trung tâm, trong nước Mỹ có hơn 10 chi Mafia lớn nhỏ, trong đó nổi tiếng nhất có năm đại gia tộc, theo thứ tự là gia tộc Gambino, gia tộc Bu Yanuo, gia tộc Profaci, gia tộc Jienuo Wiessee cùng với gia tộc Lô Thiết Tư.

Trong đó gia tộc Gambino có thế lực cường đại nhất, trong lịch sử của Mafia Mỹ, cho dù bị đánh hay đánh người, thì họ đều có dấu ấn. Ví dụ như một người xuất thân từ gia tộc Mafia cổ xưa nhất của Ý, đã trở thành thủ lĩnh của Mafia Mỹ, có biệt hiệu là Joe Bangnas - tên là Joseph Bonanuo, sau đó bị Karo Gambino đánh bại, mà vị Karo Gambino này, cũng chính là “Bố già” trên truyền hình vẫn chiếu.

Tương đối Gambino mà nói, thế lực của gia tộc Saliere không tính là cường đại, đôi bên có rất nhiều mâu thuẫn không hóa giải được, nhưng mà cũng không phải địch nhân số một. Là một đệ nhất gia tộc, Gambino có năng lực chèn ép Saliere, nhưng đồng thời họ cũng khiêu chiến hoặc bị khiêu chiến ở nhiều lĩnh vực khác, cho nên không cách nào đuổi tận giết tuyệt gia tộc Saliere.

Trong khi đó, gia tộc Saliere cũng bắt đầu liên hệ khắp nơi, cùng các thế lực khác tỏ thành ý, đồng thời cảnh cáo gia tộc gia tộc Gambino:

“Ta có bằng hữu, người muốn đụng vào ta, người khác chưa chắc đã đồng ý, cho nên đừng có làm chuyện điên rồ.”

Sau nhiều năm giao tiếp, ai cũng hiểu, John D'Amico là một người nham hiểm, dưới nguyên tắc lợi ích, hẳn thích hòa bình, nhưng cũng giỏi dùng biểu tượng hòa bình để mê hoặc người khác, sau đó trong một lúc đối phương sơ hở, tung một kích giết chết tất cả đối thủ.

Đêm nay ở trong trang viên Saliere cử hành tiệc tối, cũng là vì lý do như vậy.

“Ta nhớ kỳ yến hội lần trước, là ở...”

Đi qua một con đường, mái tóc vàng kim của Marilyn đung đưa, nhớ lại chuyện nhiều năm trước.

Đi bên cạnh nàng, Gia Minh nói ra đáp án:

“Năm 92. Đúng không?”

“Ách...”

“Năm đó. Goldie bị bỏ tù, Tiểu Cao Để tiếp quản vị trí của hắn.”

“Ừ, Không sai. Năm ấy Heidi mới được có 7 tuổi, kỳ thực tất cả mọi người đều thờ dài một hơi. John Goldie tính cách rất cao ngạo, làm cho địch nhân của hắn phải lo lắng, nhưng cũng vì cao ngạo mà bị đi tù... Heidi có thể không nhớ rõ, trước đó khi chúng ta ra ngoài, đều phải có một đám người theo, cho nên tôi mới ghét ra ngoài. Sau khi học xong tiếng Trung Quốc, tôi tới Trung Quốc một tháng, ở Bắc Kinh...”

Marilyn vừa nghĩ vừa nói, đối với khoảng thời gian ru rú ở trong nhà, nàng không nhớ nhiều lắm, nói đến Đường Kính Nghiêu, lập tức ngậm miệng, cười nói:

“Xin lỗi.”

“Vẫn còn nhớ rõ?”

“Nhớ kỹ.”

Marilyn gật đầu:

“Tất cả mọi chuyện đều nhớ rõ, nhưng mà lại không có cảm giác. Rất kỳ quái đúng hay không?”

“Không rõ ràng lắm.”

Gia Minh lắc đầu:

“Ồ phương diện này ta không hiểu...”

“Cứ nói cách nhìn xem nào.”

“Nói đi, nếu như trong yến hội có ai không vừa mắt, cô nói tới tôi, tôi giết hắn.”

Bất đắc dĩ vuốt tay:

“Chuyện này tương đối đơn giản.”

“Câu ấy.”

Marilyn tiếc nuối thờ dài, nở nụ cười:

“Thật đúng là không hiểu tâm lý con gái, đôi khi giống như một người gố...”

Gia Minh cười cười, không nói gì, về những chuyện này hắn đã trải qua huấn luyện, nhưng mà... dù sao huấn luyện chỉ là kỹ xảo giết người...

Bây giờ hai người đã tới nơi tổ chức bữa tiệc, thời gian đã là hơn 8h tối, các tân khách cũng đã đến đông đủ. Lần này có phần lớn là những đầu mục xã hội đen, những người quan trọng rất ít. Gia Minh nhìn thấy như vậy thì chỉ muốn phóng lựu đạn, cho đám này loạn thành một đồng.

Lựu đạn... Đạn đạo... vũ khí sát thương quy mô lớn cứ xoay tròn trong đầu hắn, mới tiến nhập phòng khách, mấy người quen của Marilyn đã đi tới. Sau một lúc, Marilyn đã thực sự bị lôi cuốn vào cuộc nói chuyện với họ...

“Tháng trước Wesley đã mua một cái xe Hummer quân dụng, mã lực mạnh, bình quân một km tiêu hao 1 lít nhiên liệu...”

“Ta đoán công dụng duy nhất của chiếc xe đó chỉ là đi chơi...”

“Hals chuẩn bị đầu vào công việc từ thiện, hắn chuẩn bị làm một trung tâm bảo trợ trẻ em.”

“Nghe nói hắn trước đây giết người không chớp mắt, định mở lò sát sinh trẻ con hay sao? Ha ha...”

Ở thế kỷ 20, trong giới Mafia đã không còn cái tên “Bố già” như trong phim, trong tiếng âm nhạc vang lên, mọi người xung quanh đều nói chuyện với nhau, đương nhiên, nếu như cẩn thận lắng nghe, thì sẽ thỉnh thoảng tiếp tục được với những câu chuyện mà người bình thường không nghe được.

Nhưng mà không ai dám nói tới Gambino, cũng không nói tới John D'Amico. Nơi đây không phải là một nơi tự do nói chuyện về quan hệ của Gambino cùng Saliere, không ai tỏ thái độ chính thức, nhưng mà, mọi người đều hiểu, không thể để cho hai gia tộc lâm vào cuộc chiến tranh toàn diện.

Marilyn đứng nghe một lát, thấy những người nói với mình toàn là những chuyện vặt vãnh, trong việc kinh doanh của Mafia, xử lý những công việc vặt lại là công việc kiếm ra tiền nhiều nhất.

Ở New York, phần lớn những công việc này là do Mafia lũng đoạn bởi vì làm việc vặt mà bị giết, đó là chuyện xảy ra như cơm bữa. Bình thường Marilyn ở trước mặt Gia Minh luôn tỏ thái độ ngoan hiền, nhưng giờ lại có phong cách ung dung, duy trì sự lịch sự, ứng đối vừa phải, sau khi nghe họ hàn huyên một hồi, Gia Minh làm một dấu hiệu là rời đi, Marilyn lên tiếng xin lỗi, kết thúc câu chuyện lập tức đuổi theo hắn.

“Ách, xin lỗi...”

“Không cần phải xin lỗi.”

Gia Minh cười nói.

“Cậu mới là khách nhân của tôi”

Gia Minh nhún vai:

“Tôi còn tưởng tôi là chủ nhân.”

“Không sai, chi cần cậu thích.”

“Nữ nhân ngu xuẩn...”

Marilyn đi bên cạnh, chỉ một lát là lại có người tới chào hỏi, đối với họ, Saliere đối với gia tộc Gambino có thể yếu thế, nhưng lại vẫn là một trong những đại gia tộc, họ không đặc tội được.

Marilyn muốn đi theo hắn, nên Gia Minh chỉ đi một đoạn rồi lại dừng lại, đối với yến hội, bản thân hắn không có hứng thú, người tham dự yến hội có bối cảnh gì cũng chẳng khiến hắn quan tâm, cũng chẳng có kính nể.

Chỉ chốc lát sau, Marilyn đã ứng phó xong với ba lượt người tới hỏi, ngồi xuống bên cạnh Gia Minh, thì Joseph lại cầm chén rượu đi tới:

“Cảm giác với New York thế nào?”

“Rất ồn ào.”

“Không sai, đôi khi tôi cũng cảm thấy như vậy.”

Joseph cười cười:

“À, nghe nói sáng hôm nay mấy người ra ngoài gặp một chút chuyện ngoài ý muốn?”

“Đúng vậy.”

“Tôi nghĩ điều này rất bình thường, theo như thống kê, thì cứ 8 giây ở New York có một tội xảy ra... A. Charles, đã lâu không gặp, cuộc sống ở bờ Tây thế nào...”

Trong khi nói chuyện một gã nam tử tóc dài đã đi tới ngồi xuống, Joseph lên tiếng chào hỏi, người nọ cười cười:

“Kinh doanh ở Los Angeles không tốt lắm, người Tây Ban Nha càng ngày càng kiêu ngạo, mấy hôm trước có mấy người da đen đi trên đường vô cớ bị bắn chết, bọn họ không thích người da đen tiến vào địa bàn của họ, hiện giờ tình hình rất căng, sắp tới Lễ Nô-en, lại còn chuyện của John D'Amico, xem ra ta sắp phải về rồi... A, vị này chính là...”

“Marilyn cùng bạn của Heidi, Cố Gia Minh từ Trung Quốc tới. Gia Minh, vị này chính là Charles, chúng ta gọi hắn là vương tử.”

“Xin chào, tôi là anh họ của Marilyn.”

Sau khi bắt tay Gia Minh, Charles cùng Joseph nói chuyện về chuyện của gia tộc Gambino. Một thời gian sau, thấy cha của Marilyn - lão Victor đi tới phòng khách của yến hội, rồi đi sang bên này. Joseph cùng Charles hiện giờ đang là hai người phụ trách quan trọng của gia tộc. Nghĩ tới họ sắp có chuyện bàn luận, Gia Minh đứng dậy chuẩn bị rời đi, mới đi được vài bước, một đạo thân ảnh từ bên cạnh chạy tới, kéo tay hắn lại, người này chính là Heidi.

“Cuối cùng cũng tìm được anh, em còn tưởng anh với mẹ không tới.”

Nhìn đám người Joseph phất tay một cái, nàng lôi Gia Minh, lén lén lút lút đi sang phòng khách:

“Em dẫn anh đi xem đồ tốt.”

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 234

Khúc Quanh.

“Nhìn xem... ở đây, còn có ở đây, ở đây... Rất nhiều đúng hay không?”

“Đây là những khẩu súng kiểu mới, M4 của công ty Colt, bắt đầu phân phối cho lục quân và hải quân, dùng loại 5. 56mm, loại súng này có độ chuẩn xác cũng không tệ lắm, em rất thích hình dáng của nó, bằng bằng.. ha ha...”

“M16... nhưng mà nghe nói hay bị hỏng, nạp đạn khó, nòng súng dễ bị tắc, dưới khí trời ác liệt thì khó sử dụng, không đề cử...”

“Nếu nói tới M16, phải nói tới loại súng tự động kinh điển AK47, rất tuyệt, nhưng mỗi tội trông nó xấu...”

“Còn nữa, đây chính là một khẩu Colt măng xà, là loại súng ngắn tốt nhất trên thế giới, nòng súng rất dài...”

Nhìn những khẩu súng sáng choang được trưng bày trong phòng, lại nhìn khẩu Colt măng xà mà Heidi vô cùng yêu thích, hấn há miệng, không biết nên nói gì cho phải.

Lúc này Heidi nói là dẫn hắn đi xem đồ tốt, ai ngờ lại lên lút kéo hắn tới đây, bảo hắn xem những khẩu súng, cho dù hắn giết người vô số, nhưng cũng không thích Heidi sử dụng thứ gì, nếu Heidi là con gái, mà thích những thứ này, vậy...

“Ách. Heidi, làm sao em biết điều này...”

“Em xem sách, đôi khi hỏi người ta, nhưng mà bọn họ không nói cho em nhiều, chú (em trai của Marilyn) em cũng quản em, cho nên thỉnh thoảng em lên lút tới xem một lần.”

“Ách...”

Đang muốn nói, thì đồng hồ trên tay báo một thanh âm, cúi đầu nhìn thoáng qua, lại ngẩng đầu lên, thấy Heidi đã buông khẩu Colt chạy đi, trong miệng nói:

“Được rồi, được rồi...”

Cô bé cầm lấy một chai rượu đỏ, sau đó lại mang tới hai ly thủy tinh, nói:

“Chú em nói, rượu vang đỏ tốt nhất là loại rượu năm 82, hôm qua chú em uống một chén. Gia Minh, chúng ta uống sạch nó được không.”

“Anh bị say rượu, hơn nữa... mẹ em có cho phép em uống không?”

“Ách...”

Đưa lưng về phía Gia Minh, Heidy rót rượu vào chén nói:

“Bình thường là không, thế nhưng khi gặp chuyện vui thì không sao, vậy... Hai chúng ta uống một chén?”

“Được rồi, một chén. À, nhớ kỹ là phải đem chai rượu để vào chỗ cũ, đừng cho hẳn phát hiện.”

“Biết rồi biết rồi. Nào, trước tiên uống một chén, sau đó làm...”

Đem chén rượu cho Gia Minh, Heidy ngồi ở ghế đối diện, trông như là hai người bạn đang tiếp nhau. Bên ngoài yến hội long trọng, bên trong hai người ngồi một chỗ, ý nghĩa tương đối đặc thù...

Không muốn phá hỏng hứng thú của Heidy, Gia Minh lắc lắc chén rượu, nhẹ nhàng ngửi một hơi, suy nghĩ xem nên thuyết phục như thế nào để Heidy bỏ sở thích sùng ông. Mặc dù hẳn không có tư cách nói lời này, nhưng mà nếu Heidy vẫn thích thú chúng, thì kiểu gì cũng ảnh hưởng tới tương lai, mình cần phải nói thực.

“Ách...”

“A!”

Thấy Gia Minh nhìn chén rượu một lúc lâu, Heidy nhấp một hớp rượu, sau đó nhảy dựng lên:

“Còn cái này nữa.”

“Cái gì?”

“Chú em đặt nó ở trong nhà, em đã lên xem rồi.”

Heidy nói, mở ngăn kéo, sau đó sờ soạn ở bên trong vài cái:

“Chú em tưởng rằng người khác không tìm được hay sao, nhưng lúc đó bị em vô ý phát hiện.”

Heidy bỏ lên trên bàn một túi nhựa, trong đó có chứa chất bột màu trắng.

“Ồ trường học em có quen mấy người, Hans nói đem nó bán đi, thì sau này nhà chúng ta không thiếu tiền tiêu, đi du lịch Las Vegas vào mùa đông. Gia Minh, anh có lấy một túi không?”

Đối với Heidy mà nói, có thể mời Gia Minh đi ra ngoài du lịch, dường như là một chuyện rất hào hứng, thấy cô bé vui vẻ như vậy, Gia Minh đành cần

thận mở túi nhựa, lấy ra một chút bột, dùng răng nếm thử, một lát sau, hần thờ dài, đóng túi nhựa, nói:

“Đây là Hê-rô-in có độ tinh khiết cao...”

“Đúng, em biết, thời còn trung học, chú em còn cầm nó để hút, sau khi bị em phát hiện, nếu như nói cho ông nội thì sẽ bị chém đứt tay... thứ này ông nội không cho phép chứa trong nhà nhưng mà chú em không nghe lời... Ách, Gia Minh...”

Trong lúc nói chuyện. Heidy phát hiện biểu tình của Gia Minh có chút dị thường, hần đẩy túi Hê-rô-in qua, nói:

“Cất nó đi, sau này không được chạm vào thứ này, được không?”

“Được...”

Heidy vô ý thức ứng một câu.

Nàng không biết nên làm thế nào cho phải, đưa tay cầm lấy túi thuốc phiện, mắt thì nhìn Gia Minh, từ khi biết Gia Minh đến bây giờ, Gia Minh chưa bao giờ dùng ánh mắt như vậy nhìn nàng, rất là phức tạp, làm cho nàng cảm thấy có chút bất an:

“Em... em...”

“Còn nữa, không đụng tới súng nữa, có được không?”

Cho tới giờ khắc này, nàng mới chợt phát hiện, hóa ra Gia Minh coi việc giết người đơn giản như com bữa lại không thích những thứ này, trong lòng có chút hoảng loạn:

“Được, nhưng vì sao...”

“Bởi vì... anh không hi vọng em thích mấy thứ này...”

Vỗ vỗ gương mặt Heidy, Gia Minh an ủi cười. Nhưng trong lòng bỗng nhiên có chút hiểu được tâm sự của Heidy, có thể là nàng cũng không thích, nhưng do hoàn cảnh cuộc sống của nàng như vậy, lại có quan hệ với mình, có quan hệ với Marilyn, sống trong một gia tộc Mafia lúc nào mà chẳng nhìn thấy chúng.

Bởi vì mẹ nàng cũng có chút địa vị ở gia tộc Saliere, cho nên việc tiếp xúc của nàng không khó khăn gì, nhìn mãi thành quen, quen rồi mới thích. Minh chưa nói với nàng. Marilyn có thể đã nói, nhưng chắc là nói không được nhiều, mà quan trọng nhất là, khi còn 10 tuổi, mình đã từng giết một đám người trước mặt nàng, điều này đã kích thích tâm lý của trẻ con.

Hiện giờ, sắc mặt của Heidy bình thường, không khóc cũng không sợ, cũng chỉ có thể nói, từ nhỏ cô bé này đã sùng bái mình, cho rằng sự kiện kia là một chuyện bình thường rồi.

Trải qua những chuyện như vậy, lại sống trong một gia tộc đầy súng ống, việc tiếp xúc với thuốc phiện chỉ là chuyện đơn giản, việc thích súng là điều

đương nhiên, bởi vậy nàng mới kéo mình tới đây, coi như là hai đứa trẻ trao đổi những món đồ chơi mà thôi.

Lúc bình thường cô bé này thông tuệ khá ái, coi việc giúp đỡ người khác là chuyện tốt, nhưng sợ rằng lớn lên sẽ khác, nàng có thể coi việc hít thuốc phiện là chuyện ngu xuẩn nhưng chưa chắc đã coi việc buôn bán thuốc phiện là chuyện xấu, bởi vì nàng toàn tiếp xúc với những người như thế này...

Trước kia, cô bé đã từng nói với mình là muốn trở thành “Giáo mẫu” của Mafia, mình và Mafia còn tưởng rằng nàng đang nói đùa, nhưng hiện tại xem ra...

“Em... Em... Chuyện này... Gia Minh, anh không vui sao?”

“Anh không thích chúng, từ từ em sẽ hiểu, mấy thứ này không có gì tốt.”

“Em biết không tốt, em không hít chúng... Chỉ đem chúng ra đổi tiền...”

“Đó cũng là sai, các thầy cô đã dạy, hít thuốc phiện và buôn lậu thuốc phiện đều là phạm pháp.”

Đôi ranh giới của thiện ác, quan niệm của mỗi người không giống nhau, trong lúc nhất thời Gia Minh cũng không biết cách nào để giáo dục Heidi cả, không khỏi có chút đau đầu.

“Thầy của chúng em là đồ vô tích sự...”

Thiếu nữ 14 tuổi bây giờ tràn ngập tâm tình bị phản bội, lúc này dường như muốn “đem lý ra cãi”, nhưng nhìn thấy ánh mắt của Gia Minh, rốt cục vẫn phải cúi đầu:

“Xin lỗi, sau này em không động tới mấy thứ này nữa...”

“Ừ.”

Sờ sờ tóc Heidi, lần này tiểu cô nương không có lắc đầu bày tỏ kháng nghị, chỉ im lặng ngồi uống rượu, sau đó ngẩng đầu lên cười cười. Gia Minh cũng khẽ nhấp một cái, sau một khắc, sắc mặt hần đột nhiên thay đổi.

“Đừng uống!”

Khẽ quát một tiếng, hần đưa tay đoạt lấy cái chén trong tay Heidi, uống một hớp nhỏ, nhịu mảy, rồi lại thử mỗi chén một ngụm nhỏ, sự nghi hoặc càng cao.

Trong chén rượu của mình đã bị hạ thuốc mê, nhưng trong chén của Heidi lại bình thường, thuốc là do ai bỏ, do ai bỏ... Hiện tại xem ra chỉ có hai khả năng, thứ nhất, chú của Heidi lúc nào cũng để 2 cái chén trong mật thất, đồng thời thả thuốc ở một cái chén, để phòng tình huống bất ngờ phát sinh, khả năng thứ hai là do Heidi, nhưng vì cái gì...

“Sao, làm sao vậy?”

Heidy có chút bối rối hỏi thăm.

“Chúng ta nên đi ra, chú của em có lẽ sắp trở về...”

Ti mi quan sát lắng nghe, xác định xung quanh không có người giám thị, Gia Minh bỏ chén rượu, kéo tay Heidy, từ trong mật thất đi ra ngoài, khi rời khỏi phòng, đồng hồ đeo tay lại rung vài cái, cách phòng khách ở phía trước cũng không còn xa.

“Tới chỗ mẹ đi, được không? Anh còn có một số việc, phải lập tức đi ra ngoài, em nói với mẹ một tiếng.”

Thấy Heidy vẫn còn luống cuống tay chân trong lòng Gia Minh cười thầm, đại khái xác định được suy đoán của mình, tám chín phần mười thuốc mê là do Heidy bỏ, vậy thì mới bối rối như vậy.

Buồn cười thì buồn cười, nhưng mà cảm giác lại khó tả lại dâng lên, bây giờ giáo dục không còn như trước kia, rốt cuộc nên nói cái gì bây giờ... trên đường vừa đi vừa suy nghĩ vậy..

...

Không lâu sau, tiểu cô nương có chút thất hồn lạc phách đi vào phòng khách, dạo qua một vòng thì tìm được mẹ mình.

“Gia Minh... Gia Minh, anh ấy...”

Hít mũi một cái, đột nhiên, nàng oa một tiếng khóc rống lên:

“Anh ấy không thích con...”

ÂN SÁT

Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 235

Ngày May Mãn.

Đêm, sân bay quốc tế Kennedy ánh đèn sáng rực.

Các loại xe đủ mọi kiểu dáng chen chúc qua lại, mọi người với đủ mọi màu da, quốc tịch khác nhau, xách theo đủ loại hành lý đi ra đi vào, thỉnh thoảng lại có máy bay hạ cánh hoặc cất cánh đưa vô số người đến rồi lại rời đi thành thị phồn vinh náo nhiệt này. Là một trong những sân bay lớn nhất trên thế giới, sân bay quốc tế Kennedy chưa bao giờ vắng vẻ, bất kỳ ngày nào, bất kỳ thời gian nào nó cũng tràn đầy sức sống do quy tắc và trật tự của con người tạo ra khiến người ta phải than thở.

Trong đại sảnh rất ồn ào, người tiến vào, người rời đi, người chờ đợi, trên màn hình là bảng thông báo thời gian và số hiệu của từng máy bay sắp cất cánh và hạ cánh, tiếng thông báo bằng tiếng Anh tiêu chuẩn không ngừng vang lên giữa dòng người vào ra, tràn vào giữa đại sảnh ồn ào náo nhiệt, ở gần một góc của đại sảnh có một nhóm người đang đưa tiễn, được đưa tiễn là hai người phương đông mặc đồ tây màu đen, từ bề ngoài và thỉnh thoảng bọn họ lại cúi chào, chúng ta có thể biết hai người này là người Nhật Bản.

“Lần này tới đây, nhận được sự chiếu cố của các vị, xin chuyển lời cảm ơn của tôi đến Castro tiên sinh một lần nữa.

“Độ Biên tiên sinh không cần khách sáo. Castro tiên sinh cũng nhờ tôi chuyển lời, lần này không thể bắt được vị Trương tiểu thư kia đúng theo kế hoạch từ trước, thật sự xin lỗi, hi vọng hai vị hiểu. Chúng tôi rất coi trọng hành động lần này. Amir tiên sinh vốn đang thi hành một nhiệm vụ khác cũng đã được triệu tập trở lại, về phần Gian Tố Ngôn, chúng tôi sẽ có câu trả lời hoàn mỹ cho tổng bộ, xin hãy tin tưởng năng lực của chúng tôi.”

“Tôi nghĩ thành tích trước nay của các vị đã đủ để chứng minh điều này. Những lời của Castro tiên sinh tôi sẽ truyền đạt lại cho Ngự Thủ tiên sinh.”

Người Nhật nói chuyện quá lễ phép, bên này vừa khom người thì một người Mỹ trong số đó cũng phải khom người theo. Hàn huyền một lát thì đã đến giờ lên máy bay, hai người đi vào, mấy người Mỹ đến đưa tiễn mới thờ phào nhẹ nhõm rồi liếc mắt nhìn nhau.

“Tôi rất ghét người Nhật Bản không có khiếu hài hước...”

“Bắt đầu có chút hào cảm với người Pháp...”

“Anh nói xem tại sao bọn họ không quỳ xuống hành lễ luôn đi... Arigatou gozaimasu (Cảm ơn nhiều)...”

Đưa khách lên máy bay, chuyện vẫn còn chưa xong, mấy người nói đùa vài câu rồi chuẩn bị rời đi. Mà ở nội bộ sân bay, hai gã người Nhật Bản vừa mới đi qua nơi kiểm tra hộ chiếu, còn chưa đi được bao xa thì đã bị một cảnh vệ của sân bay ngăn lại.

“Xin lỗi, hai vị tiên sinh, mời đi sang bên này. Bởi vì hộ chiếu của các vị ẹ ằng có chút vấn đề nên xin các vị đi qua xác nhận lại. Mời đi theo tôi.”

“Có vấn đề?”

Hai người quay sang nhìn nhau, trong lòng đột nhiên nảy sinh sự cảnh giác, mặc dù bọn họ thuộc về tổng bộ Bùi La Gia nhưng cũng chưa tính là sát thủ trong biên chế mà càng giống với nhân viên hành chính nội bộ hơn, tương đối mà nói, bọn họ có lí lịch trong sạch, không hề có bất kỳ dấu vết không trong sạch nào, lần này tới đây, cứ việc Bùi La Gia làm giả hộ chiếu cho bọn họ nhưng cũng là thông qua bộ ngành của chính phủ để có được, lẽ ra nên không có vấn đề gì mới phải. Chuyện ngoài ý muốn này thực sự quá bất ngờ.

Cảnh vệ kia thấy hai người không chịu đi nhưng cũng không hề tỏ ra tức giận, chỉ gật đầu:

“Không phải vấn đề gì lớn, chỉ cần xác nhận một lần là được rồi. Xin yên tâm, sẽ không làm mất quá nhiều thời gian của các vị.”

Trong sân bay được bảo vệ rất sâm nghiêm, hai người vô thức nhìn quanh bốn phía, dường như có thể loáng thoáng thấy những người khả nghi đi theo ở gần đó nhưng trong chốc lát lại rất khó có thể xác định. Đi theo cảnh vệ kia, hai người dùng ánh mắt trao đổi ý tứ với nhau, trong lúc vẫn còn do dự thì một tiếng súng nhỏ đột nhiên vang lên từ phía sau, hai người quay đầu lại, chỉ thấy trên trán một người Mỹ cao lớn xuất hiện một lỗ máu. Lối đi yên tĩnh một giây, sau đó một cô gái hét lên chói tai, tiếng kêu cứu của đám người vang lên như nổ tung, bối rối chạy trốn khắp nơi.

Sau một khắc, giữa những âm thanh hỗn loạn lại có thêm tiếng súng nổ rất nhỏ vang lên, trên trán tên cảnh vệ của sân bay đi sau hai người cũng xuất hiện một lỗ máu, máu tươi và óc văng ra xa hơn một mét, tằm thủy tinh bên cạnh lối đi bị bắn nứt ra như mạng nhện.

Chuyện phát triển đến nước này, có thể gây ra loại chuyện này giữa sân bay, đương nhiên là sát thủ của Bùi La Gia phát hiện ra điều gì không đúng rồi chạy đến cứu viện bọn họ. Chen chúc chạy giữa đám người hỗn loạn ra phía cửa sân bay, trong chốc lát lại có hai người ngã xuống, khác với những người khác là hai người này đã kịp rút súng ra nhưng vẫn không thể thoát khỏi vận xui bị bắn chết. Người nọ nã súng chuẩn xác rồi lại lần vào giữa đám người đang bỏ trốn, trong chốc lát dĩ nhiên không ai có thể phát hiện vị trí cụ thể của hắn.

Chạy ra khỏi cửa lên máy bay, chỉ nghe một tiếng súng nổ ở một góc của đại sảnh cách đó không xa, trong nháy mắt, cả đại sảnh đều rối loạn, trong đám người hỗn loạn vẫn có thể phân biệt được rất nhiều người đang mai phục ở nhiều hướng.

Cũng vào lúc này, một gã sát thủ vừa rồi đến tiền bọn họ chạy tới:

“Đi theo tôi, có người sẽ dẫn dắt sự chú ý của bọn họ đi nơi khác, chúng ta bị FBI theo dõi rồi!”

Tiếng súng nổ vang thu hút phần lớn lực chú ý của các đặc vụ, đám người vừa hét ầm ĩ vừa chạy trốn tứ phía cũng khiến bọn họ căn bản không thể nào tập trung chính xác vào mục tiêu được. Thình thoảng lại có người trúng đạn ngã xuống, cảnh tượng như vậy khiến tình hình càng trở nên hỗn loạn. Hai người Nhật Bản vừa chạy vừa cởi áo khoác, làm rối tóc, ném vali trên tay xuống - trong đó cũng không có thứ gì quan trọng, kế hoạch của nội bộ Bùi La Gia đương nhiên không thể bay qua đến bay đi trên bầu trời dưới hình thức văn kiện được. Ba người chạy đến cửa hông của sân bay, nhân lúc hỗn loạn bọn họ cùng hiểu được đại khái chuyện gì xảy ra.

“Tư liệu về các anh đã bị người khác tiết lộ cho FBI, bởi vì chúng tôi tìm được một kẻ hở của sân bay nên mới phát hiện ra chuyện này, bây giờ chúng ta phải rời khỏi đây thật nhanh... Yên tâm, đám FBI ngu ngốc kia không thành vấn đề...”

Lúc này, bởi vì trong sân bay có hỗn loạn, khu vực xung quanh cũng trở nên rối loạn, từng chiếc xe hơi vàng chạy đi, không ít người xách theo hành lý chạy thẳng qua ngã tư đường. Nơi ba người chạy ra không có nhiều người lắm nhưng mấy chiếc taxi đã sớm chạy đi, tên sát thủ chạy ở phía trước đi đến gần một chiếc xe, giờ súng ngắn có ống giảm thanh lên, hết lớn:

“Xuống xe!”

Bởi vì khoảng cách hơi xa, người mập mạp ở trên xe vừa thấy vậy liền hoảng sợ đóng chặt cửa xe, điên cuồng nổ máy lao ra ngoài, mà sát thủ kia cuối cùng vẫn không nổ súng. Mắt thấy nơi này có nhiều người, hắn cất khẩu súng vào trong ngực, động tác của hắn rất nhanh nên cũng không có ai khác thấy được, đi đến ven đường, hắn oán hận mắng một câu:

Nhưng ngay sau đó một tiếng ầm vang lên, chiếc xe vừa rồi điên cuồng bỏ chạy ngược chiều nên đâm nhau với một chiếc xe tải khác.

Mắt thấy bên này có nhiều người, một chiếc taxi tà tà chạy tới rồi dừng lại cách chỗ ba người khoảng hai mươi mét. Ba người vội vàng chạy tới, sát thủ kia mở cửa xe ra rồi vọt vào ghế lái phụ, hai tên người Nhật ngồi ở ghế sau. Cũng vào lúc này, một người đàn bà béo vừa trốn ra từ trong sân bay đang đứng vẫy tay ở cách đó khoảng mười mét:

“Chờ một chút chờ đã, cho tôi đi cùng với, cho tôi lên, cảm ơn...”

“Trong sân bay xảy ra chuyện gì vậy, thế nào rồi?”

Thấy người đàn bà béo gọi ầm ĩ, lái xe taxi tò mò nhìn vào sân bay. Tên sát thủ ngồi bên ghế lái phụ quan sát xem FBI có đuổi theo không, sau đó vung tay lên:

“Tôi không biết trong sân bay xảy ra chuyện gì, nhưng tôi biết hôm nay là ngày may mắn của anh... Mau lái xe!”

“Được rồi.”

Không để ý lắm đến tài xế, ánh mắt sát thủ kia vẫn đang nhìn về phía đại sảnh của sân bay. Song cùng với tiếng đáp lời của tài xế, sau một khắc, hắn chỉ cảm thấy cánh tay cầm súng của mình bị kéo mạnh, thân thể cũng nhào về phía ghế bên cạnh. Siết cò theo bản năng, đầu đạn qua ống giảm thanh bắn thủng một lỗ trên cửa sổ, hắn nhanh chóng quay đầu lại, trong lúc gấp gáp cũng chỉ thấy nửa khuôn mặt của người đàn ông đội mũ kia và tia sáng phản xạ lại từ cây đao dài vừa được rút ra từ dưới ghế ngồi, lưỡi đao sắc bén không chút lưu tình chém xuống cánh tay hắn.

“... Hôm nay đích xác là ngày may mắn của ta.”

“A...”

Tiếng hét thảm chí quanh quần ở trong xe mà không truyền ra ngoài được. Người đàn bà béo đã chạy đến bên taxi, vươn tay lên gõ cửa xe:

“Xin cho tôi vào, xin cho tôi vào, xin...”

Bỗng nhiên, đôi tay đang đập cửa xe của bà ta cứng lại trên không trung, về mặt vô cùng kinh khủng, lui về phía sau hai bước rồi ngã xuống đất, há to miệng.

“Ách... A...”

Tiếng thét kinh hãi của người đàn bà vang lên, mọi người ở gần đó đều nhìn sang, chiếc taxi dừng lại ven đường lắc lư điên cuồng làm phát ra những tiếng rầm rầm. Bởi vì là ban đêm, những người đứng hơi xa một chút thì không thể thấy rõ trong xe xảy ra chuyện gì, nhưng người đàn bà béo ở ngay bên cạnh lại thấy vô cùng rõ ràng, trong chiếc xe đóng kín cửa này, một người đàn ông đang cầm dao không ngừng chém vào ba người còn lại, khuôn mặt vặn vẹo vì đau đớn của người đàn ông Nhật Bản dán lên cửa kính, bàn tay không ngừng cào lên cửa. Máu tươi vung vẩy khắp trong xe, khuôn mặt vặn vẹo dán sát vào cửa sổ trong suốt, từ bên ngoài nhìn vào, tất cả đều tựa như địa ngục đầy máu tanh...

ĂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 236

Điên Cường.

Tường rào cũ kỹ, rác thải chồng chất như núi cùng với tiếng động ồn ào thỉnh thoảng vang lên, đây là một khu xử lý rác thải nằm ở ngoại ô New York.

Bởi vì đêm đã khuya, lúc này cũng không còn nhiều người làm việc, trừ một số xe thu gom rác thải thỉnh thoảng nhanh chóng chạy vào thì căn bản không còn động tĩnh quá lớn. Ngã tư đường phía ngoài trừ một kẻ lang thang say rượu bước đi lảo đảo, đèn đường tối tăm tựa như cảnh tượng tĩnh lặng trong một bộ phim kinh dị. Trong tình cảnh như thế, một chiếc xe hơi chiếu đèn sáng ngời chợt xuất hiện tại một đầu của ngã tư đường, lọt vào tầm mắt của chúng ta, lao nhanh đến với tốc độ vô cùng cao.

Tốc độ vượt qua cực hạn 180km/h, xe taxi mang theo đủ loại rác rưởi trên đường ầm ầm lao đến, xẹt qua bên cạnh kẻ lang thang kia khiến người nọ bị dọa cho sợ đến ngã co quắp trên mặt đất, chai rượu cũng rơi vỡ đánh phịch một cái, đến khi hấn lảo đảo bò dậy muốn mắng người thì chiếc xe taxi kia đã chạy thẳng vào cửa lớn của khu xử lý rác thải không có người nào canh giữ kia, biến mất không thấy bóng dáng.

Xuyên qua sân bãi xóc nảy mà quanh co của khu xử lý rác thải, xe taxi dừng lại trước trước đống rác thải đang chờ xử lý khổng lồ. Bình thường, lượng lớn rác thải sẽ thông qua thiết bị vận chuyển công kênh để đưa đến hố to ở phía trước, sau đó bị tẩm sát to lớn nặng máy chục tấn để nát, những thứ rác rưởi không thể tiếp tục sử dụng này sẽ bị nghiền ép thành khối cứng rắn như bánh khô của quân đội, sau đó tiến hành xử lý bước tiếp theo. Chỉ là vào lúc này, thiết bị vận chuyển và máy nghiền ép khổng lồ đều không hoạt động, gần đó có một chiếc đèn hồng khiến taxi bị bao phủ trong ánh sáng chập chờn lúc sáng lúc tối.

Cách đó không xa, trong phòng làm việc ở tầng thứ nhất của khu nhà làm việc bốn tầng cũ kỹ, hai nhân viên làm việc đang nói chuyện phiếm với nhau đứng lên nhìn về phía chiếc taxi đột nhiên chạy tới này. Cửa xe mở ra, một người đi về phía bên này, một gã nhân viên cũng tiến lên.

“Này, người là ai? Nơi này không cho phép người không phận sự tiến vào... A, trời ơi...”

Đi đến lối vào, hấn mới nhìn rõ bộ dạng người vừa mới đi ra từ chỗ tối, đầu đội mũ kéo sụp xuống, toàn thân dính đầy máu hết như tên sát nhân trong phim kinh dị, chỉ là hấn cũng không phải mấy tên du côn non tay có thể dễ dàng bị hù dọa, lập tức rút súng ngắn từ trong ngực ra nhắm thẳng vào đầu người đàn ông trước mặt:

“Này, dừng lại! Mày muốn gây chuyện sao? Có biết nơi này là xí nghiệp của D'Amico tiên sinh hay không, tao nghĩ mày chưa từng biết chết là gì...”

“Dừng lo.”

Đường như không hề thấy được họng súng đang chỉ vào mình, người nọ nhét một tay vào túi áo, không nhanh không chậm đến gần hấn.

“Tôi chỉ đến xử lý một số rác rưởi.”

Lời vừa dứt, tay phải của hắn vung mạnh ra ngoài đánh mạnh vào khuôn mặt tên đang cầm súng, chiều cao của hai người hơn kém nhau gần một cái đầu nhưng tựa như bị búa sắt đánh trúng, người đàn ông người Mỹ cao chừng một mét tám này còn chưa kịp nổ súng thì đã ngã rầm xuống đất.

Tên còn lại ở trong phòng làm việc vội vàng giơ súng lên, sau một khắc, một viên đạn chuẩn xác đánh vỡ tấm kính thủy tinh trước mặt, bắn vào gáy hắn. Trong trời đêm chỉ nghe một tiếng thủy tinh giòn vang rất nhỏ, trong sân bãi xử lý rác thải, tiếng động như vậy không hề làm bất kỳ ai để ý cả. Ném súng giảm thanh sang một bên, kẻ cả người đẩy máu tươi kia đi vào bên trong phòng làm việc, một lát sau, cùng với tiếng máy móc khởi động, thiết bị vận chuyển và máy nghiền ép khổng lồ bắt đầu hoạt động.

Rác rưởi không ngừng rơi vào trong hầm.

Trong tiếng tạp âm của máy móc, hắn đi đến mở cửa taxi, ném mấy người máu thịt lẫn lộn từ bên trong ra ngoài. Có lẽ là bình thường đã từng trải qua huấn luyện và người hành hung cố tình nương tay nên hai thân thể bị chém không biết bao nhiêu dao kia vẫn còn ý thức, khi bị ném lên thiết bị vận chuyển, người Nhật họ Độ Biên lập tức “A” lên một tiếng.

“Mày... Mày đang ép tất cả mọi người đến đường cùng.. Hoa Tulip, mày làm việc không hề để lại chút đường lui nào... Chúng tao sẽ không bỏ qua cho mày, không bỏ qua cho mày. Mày cho rằng mình rất lợi hại phải không? Lợi hại cũng chỉ là một mình mày... Những người mày quan tâm đều sẽ chết, sát thủ sẽ không ngừng tới, mày có thể bảo vệ được bao nhiêu người, mày có thể bảo vệ được bao lâu... Mày sẽ hối hận, mày sẽ hối hận!”

Giọng nói của hắn trở nên run rẩy vì đau đớn đến tột độ, tiếng nguyện rửa ác độc vang lên giữa trời đêm nhưng người đang chậm rãi đi theo máy vận chuyển kia lại không hề có chút xúc động nào: “Nếu như tao không bảo vệ được, chúng mày cứ việc giết đi.”

“Mày... Mày...”

“Chúng mày cho rằng uy hiếp được bọn họ sẽ làm tao sợ, sau đó thỏa hiệp, cầu hoà với chúng mày? Tao cho chúng mày biết, chúng mày cứ việc, có lẽ tao không cứu được tất cả bọn họ nhưng chúng mày cũng không cứu được chính mình. Tốt nhất là người của Bùi La Gia chúng mày nên cầu nguyện mình không hề có bất cứ thứ gì mà mình trân trọng, từ giờ trở đi, tao thấy một người của chúng mày liền giết một người, tra ra một người liền giết một người. Tao muốn xem xem chúng mày có năng lực bắt Nguyễn Lại Triều Sang mỗi ngày đều đi theo bảo vệ hay không.”

Máy vận chuyển mang theo tiếng rên rỉ đau đớn kéo dài, khuôn mặt đã được hoá trang của người kia hiện lên nụ cười:

“Bùi La Gia ở Nhật Bản cũng tốt, phân bộ tại Bắc Mỹ cũng được, những thứ tao biết được còn nhiều hơn rất nhiều so với sự tưởng tượng của chúng mày, hai bên chúng ta cứ việc làm đến khi một bên không chịu đựng được nữa thì mới thôi. Trước đây chúng mày đều cố ý gây thù chuốc oán, lần lượt cho người đến, tao chỉ là một người, cũng chỉ có vài người đáng để trân trọng, chúng ta xem ai có thể giết được nhiều hơn.”

“Là chúng mày ép tao đến bước đường này.”

Thân thể phải thừa nhận đau đớn khổng lồ, mắt thấy hố đen phía trước kia càng lúc càng gần, sự sợ hãi toát ra từ đôi mắt hai người Nhật Bản càng

trở nên kịch liệt hơn, không chi vì sắp chết đi mà còn vì hàm nghĩa trong lời nói của người này, hẳn căn bản là một tên điên!

Bất kể là trong thế giới thực tế hay thế giới ngầm, quy tắc đơn giản chỉ là lợi ích làm đầu, cuộc chiến giữa các tập đoàn lớn như Viêm Hoàng Giác Tinh và Bùi La Gia, Cao Thiên Nguyên và Bùi La Gia, U Âm Thiên Cẩm và Bùi La Gia... Thực ra vẫn duy trì khác chế và điểm mấu chốt, bởi vì một khi chuyện không phát triển đến mức không thể hoà hoãn thì hai bên vẫn muốn giữ vững hoà bình, lui một bước mà nói, cho dù mọi việc đã đến mức khiến người người oán trách thì một khi giao chiến, hai bên vẫn có thể ngồi lại để hoà đàm. Song chỉ vì uy hiếp đến người mà hẳn trân trọng, tên điên trước mắt này liền đẩy sự việc theo chiều hướng không để lại chút đường lui nào.

Trung Quốc có câu ngạn ngữ, ngang ngược sợ lỗ mãng, lỗ mãng sợ liều mạng, lúc trước bất kể là Hoa Tulip thể hiện ra năng lực lợi hại đến mức nào thì tổng bộ Bùi La Gia không thực sự có một ai sợ nằng, bởi vì cuối cùng thì nằng cũng chỉ là một con người, lực lượng của một người có lớn hơn nữa thì cũng không thể đối kháng được với cả một tổ chức, chi cần nằng có người phải quan tâm thì cuối cùng vẫn sẽ phải khuất phục. Song nếu ngay từ đầu đối phương đã tỏ thái độ chúng ta cứ việc giết đến cùng thì kết quả sẽ là một cuộc chiến vô vị không hề có người thắng. Lui một bước mà nói, với hiện trạng Bùi La Gia đang phải đối mặt với nhiều kẻ địch như bây giờ, đây là một cuộc trao đổi hoàn toàn lỗ vốn, một kẻ không hề kiêng kỵ Nguyên Lại Triều Sang, đây tuyệt đối là một kẻ địch đáng sợ.

Máu tươi và thống khổ khiến tầm mắt nhoè đi, trong lúc đó, hẳn cảm thấy có một bàn tay lau máu tràn trên mắt hẳn, lại mở mắt ra, thiết bị vận chuyển đã đến gần phần cuối cùng. Gỡ xuống chiếc mũ lụp xụp, người kia lau sạch hoá trang trên mặt để hai gã người Nhật Bản thấy được nụ cười lạnh, vừa quen thuộc vừa xa lạ của thiếu niên kia, bọn họ từng suy đoán đến rất nhiều người, nhưng lại chưa từng đoán được...

“Tao chính là Hoa Tulip, đến bây giờ cũng chưa hề có ai là Gian Tố Ngôn cả.”

“Độ Biên, tao biết mày không có nhiều người thân, nhưng hình như... ở nông thôn quê nhà của mày, mày còn có bà cố nội rất tốt với mày sao, ngoài ra, Y Đằng, mày có người thân, chúng mày không phải sát thủ chính thức, vì vậy mày có vợ, năm nay con mày... Tao nghĩ là hai tuổi rồi hả? Cô bé hẳn là rất đáng yêu. Chúng mày có thể yên tâm, tao không có bất kỳ cố kỵ nào cả, lần sau đi Nhật Bản tao sẽ đưa bọn họ xuống. Đừng kích động, không chi là chúng mày. Bùi La Gia cũng không phải bền chắc như thép, có lẽ đến lúc nào đó khi người chết đã đủ nhiều thì hai bên chúng ta cũng có thể có cơ hội ngồi suy xét lại sai lầm bắt đầu từ ngày hôm nay.”

“Mày...”

Trên thiết bị vận chuyển, hai thân thể vẫn còn sống đột nhiên trở nên kích động nhưng tay chân hầu như đều bị chặt đứt, máu cũng chảy gần hết rồi nên căn bản không thể có động tác gì quá mạnh được, hai cỗ thân thể rơi xuống hố đen đầy rác rưởi, rất lâu sau mới vang lên tiếng hét khàn khàn:

“Mày sẽ không có kết quả tốt được.”

“Cứ việc nguyện rửa tao đi..”

Một lát sau, tám sát không lồ đè xuống dưới hố, ánh đèn chập chờn lúc sáng lúc tối chiếu lên bóng dáng cô độc này...

***** Tẩy đi lớp hoá trang, rửa sạch vết máu trên người và thiêu huỷ quần áo đã mặc, lúc trở lại gần

trang viên của gia tộc Salieri thì bữa tiệc cũng đã tan, hấn trốn trong bóng tối nhìn từng chiếc xe đủ mọi kiểu dáng dừng ở bên ngoài trang viên, trong đó có rất nhiều người theo dõi, đều là người chuyên nghiệp. Xem ra cảnh sát, FBI thậm chí là Viên Hoàng Giác Tinh. Bùi La Gia đều có người ở nơi này.

Mọi người không phải kẻ ngu, quả nhiên, chỉ qua một ngày đã có người chú ý tới bên này. Nói là gặp một người của Bùi La Gia liền giết một người nhưng trước mắt không thể ra tay được, hưởng chi tính lại, hôm nay đã đuổi giết ba trận, giết người cũng đủ nhiều rồi, đứng nhìn một lát, hấn lén lút trở lại trang viên, tiến vào biệt thự của Marilyn.

Đã rất muộn, không biết Marilyn và Heidi đã ngủ chưa, hấn đi vào phòng tắm rửa ráy lại thân thể một lần nữa. Đang định sửa sang lại tất cả mọi việc xảy ra hôm nay thì bên ngoài chợt vang lên tiếng gõ cửa:

“Gia Minh. Gia Minh... Đã về chưa? Em có thể vào không?”

Là giọng của Heidi, xem ra cô bé thấy đèn trong phòng vẫn sáng.

“Ồ... Vào đi, anh đang tắm, ra ngay thôi.”

Cửa phòng không khoá, bên ngoài chỉ cần đẩy là sẽ mở ra. Hấn nhanh chóng tắm rửa xong rồi đi ra ngoài, trong phòng tắt đèn, qua ánh đèn từ xa xa chiếu vào. Heidi mặc váy ngủ màu trắng ôm gối đầu ngồi trên giường nhìn hấn, đã khóc đến hốc mắt đỏ bừng lên...

ĂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 237

Tình Yêu.

“Chuyện gì vậy?”

Ánh sáng hắt ra từ phòng tắm khiến bóng hắt đổ dài trong phòng, nhìn Heidy đang ngồi trên giường, Gia Minh nghi ngờ hỏi. Bởi vì đèn bên ngoài bị tắt đi, ánh sáng trong phòng tắm hắt ra ngoài trở thành tia sáng yếu ớt trong căn phòng, lúc này Heidy mặc váy ngủ màu trắng trở nên khá nhỏ bé, ánh mắt có vẻ rất ngoan cường nhìn sang hắn, hốc mắt sưng đỏ, xem ra đã phải chịu uất ức không nói nên lời gì đó, lại có vẻ rất đáng yêu khiến người ta không nhịn được mà cảm thấy đau lòng.

“Anh ghét em.”

Yên lặng nhìn hắn giọng nói của Heidy hơi nghẹn ngào, Gia Minh không khỏi hơi sững sờ:

“Ách...”

“Anh ghét em.”

“Anh không có. Heidy”

“Anh có.”

Ngồi ở đằng kia, dường như Heidy đã nhận định là như vậy, ôm chặt chiếc gối vào lòng, tái diễn nhận thức của mình, giọng nói cũng trở nên nghẹn ngào hơn. Gia Minh cười bước đến bên giường vỗ đầu cô bé.

“Tại sao anh lại ghét em chứ?”

“Bởi vì anh không thích em đụng đến súng!”

Dường như để che giấu sự nghẹn ngào, giọng nói của Heidy trở nên to và trong trẻo hơn rất nhiều, nhưng sự khổ sở ẩn chứa trong đó cũng càng trở nên rõ ràng. Vừa nói, nàng vừa đưa tay lau nước mắt trên mặt, ánh sáng từ bên cạnh chiếu lại, cánh tay của cô bé trơn bóng mà nhẵn nhụi tựa như màu trắng bạc của ánh trăng:

“Anh cũng không thích ma túy.”

“Không ai thích những thứ đó cả.”

Hắn đưa tay lau nước mắt tràn ra khoé mi cho Heidy nhưng nước mắt kia lại chảy ra càng nhiều hơn.

“Anh cũng không thích.”

“Vậy sau này em cũng không thích.”

Đến lúc này, Heidy đã không thể dè nén được sự ghen ngào.

“Anh đừng ghét em được không?”

“Anh không thích những thứ kia, nhưng mà, Heidy... Anh chưa từng ghét em mà.”

“Anh có!”

“Khụ. Ặc... Được rồi, anh sẽ không ghét em nữa.”

“Oa...”

Tiếng khóc òa lên, Heidy ném gối xuống rồi lao tới ôm chặt lấy Cố Gia Minh. Trong chốc lát trong phòng chỉ còn lại tiếng khóc của Heidy, ôm hắn y y ô ô khóc vài phút. Gia Minh liền không thể không đẩy Heidy ngồi trở lại giường:

“Chỉ vì chuyện này mà khóc cả buổi tối?”

“Đương nhiên.”

Vẫn đang lau nước mắt nhưng khoé môi nàng đã mỉm cười.

“Anh đột nhiên bỏ đi, em đi tìm mẹ, mẹ nói là em không đúng, còn mắng em nữa, sau đó mẹ lại nổi giận với chú Joseph, em khóc trở về.”

Cô bé cười.

“Thật xấu hổ, rất nhiều năm rồi em chưa khóc... Lần này bọn họ sẽ chê cười em.”

Cô bé người Mỹ mười bốn tuổi trưởng thành khá sớm, sự bối rối, luống cuống trong lòng trước đó rốt cuộc cũng vui đi, lúc này nàng liền lo lắng đến vấn đề về hình tượng của mình. Cô gái cao chừng một mét năm trước mắt đang trải qua thời kỳ chuyển đổi giữa cô bé và thiếu nữ, thân thể bên trong lớp váy ngủ cũng bắt đầu trở nên thon thả, cân đối, trong tư tưởng mơ hồ thỉnh thoảng lại dề lê ra chút gì đó trưởng thành nhưng lại không khiến người ta chán ghét, mà trái lại càng trở nên đáng yêu. Gia Minh vỗ đầu nàng, cô bé lập tức kháng nghị, đây có thể xem như chủ đề vĩnh hằng giữa hai người.

“Đúng rồi. Gia Minh, anh muốn tương lai em làm gì?”

“Trước kia nghe mẹ em nói, em có thiên phú ca hát, em lại xinh đẹp như vậy, anh nghĩ tương lai em có thể làm ngôi sao ca nhạc.”

Ngồi trên chiếc ghế bên giường, Gia Minh cười nói.

“Đúng vậy, em hát rất hay nha.”

Ôm gối đầu, Heidy ngẩng đầu lên.

“Em giành được rất nhiều giải thưởng, có cuộc thi ở trường, có cuộc thi ở Manhattan, còn có một lần em đứng thứ hai toàn New York, còn có, còn có...”

“Trước kia anh đã nói rồi mà, anh đều xem qua inte rồi.”

“Nhưng em không thích hát lắm...”

“Tại sao vậy?”

“Không biết, hát hay, được người vỗ tay khích lệ em cảm thấy rất vui vẻ, nhưng chỉ cần nghĩ đến sau này vẫn phải hát liền cảm thấy ư ờ oài... Mẹ tìm giáo viên dạy nhạc riêng cho em, mỗi sáng sớm đều phải luyện giọng, a a a a, mỗi ngày đều phải a, mệt chết em mất...”

Nàng nói dứt lời liền hơi thấp thòm nhìn Gia Minh, thấy Gia Minh vươn tay ra sờ đầu mình, nàng liền điên cuồng xoa cho tóc rối như sư tử để tỏ ý kháng nghị.

“Xin lỗi, không nghĩ tới lại khiến em cảm thấy áp lực.”

“Không phải vậy nha, nếu anh Gia Minh nói hát là tốt...”

“Không có, anh chỉ nghĩ rằng em thích mà thôi, nếu như không thích thì đương nhiên sẽ để tự em lựa chọn, chỉ là...”

Gia Minh bật cười.

“Trước đây em muốn là giáo phụ Mafia?”

“Chuyện đó, ha ha...”

Heidy cười khúc khích.

“Hồi còn học trung học có một số người rất xấu, một số tên da đen tại khu Haring thành lập thành hội này hội kia. Có một lần một bạn nữ ngồi cùng bàn em bị bọn chúng bắt nạt mà không dám nói gì, bọn chúng còn tới lớp học đòi bắt người, em đứng lên cãi nhau với bọn chúng, sau đó thi... Ừ, chú Joseph nghe nói đến liền đánh gãy chân bọn chúng. Từ đó về sau bạn học trong trường có việc gì liền đến nhờ em giúp, em cũng cảm thấy rất vui nha.”

“Sùng bái chú Joseph?”

“Nào có, anh Gia Minh còn lợi hại hơn đó. Lúc rảnh rồi mẹ thường kể cho em, thực ra người của gia tộc Gambino rất sợ anh, bởi vì chuyện của em và mẹ ở Trung Quốc lần đó, người của Gambino đều sợ anh, đám người chú Joseph cũng muốn gặp được anh, giống như đêm hôm đó, ô...”

Bỗng nhiên nàng bị che miệng lại. Gia Minh cười nói:

“Lại nói đến đêm hôm đó.”

“Ừ.”

Heidy chu miệng gât đầu. Trong phòng im lặng một lát, cô bé nói:

“Gia Minh, anh lên giường đi.”

Gia Minh cười lắc đầu.

“Có sao đâu! Ba năm trước anh còn tắm cho em, còn ôm rồi dỗ dành em ngủ mà!”

“Em đã lớn rồi.”

“Hôm nay em... Muốn ngủ với anh.”

Trong bóng tối, sắc mặt Heidy hơi đỏ lên.

“Anh đã nói không ghét em nữa.”

“Không được.”

“Anh đã nói sẽ không ghét em nữa rồi!”

Heidy lớn tiếng nói.

“Đó là hai chuyện khác nhau.”

“Em thích anh!”

Sau tiếng hét đột ngột, trong phòng lại trở nên yên tĩnh, Heidy ngồi đó, ưỡn ngực, thờ đờn đập, Gia Minh bình tĩnh nhìn nàng. Một lát sau, vẫn là Heidy ưỡn khuất cúi đầu xuống:

“Em thích...”

“Cho nên em mới cho thuốc mê vào rượu của anh?”

Vẻ mặt Heidy hơi cứng lại, sau một lát chớp mắt lại co rúm, xuất hiện dấu hiệu sắp khóc:

“Em... Em... Bọn họ nói dùng thứ đó xong có thể làm bất kỳ điều gì mình muốn, em sợ, anh... Anh và mẹ luôn ở chung một chỗ, cũng không biết đã làm những chuyện gì!”

Lần này đến lượt vẻ mặt Gia Minh mất tự nhiên, ngũ vớ mẹ của người ta, hiên giờ lại bị vạch trần nên có hơi khó xử cũng là bình thường, trong chốc lát hẳn cũng chỉ có thể cố gắng tỏ ra người lớn:

“Vậy cũng không thể làm loạn được, huống chi... Anh lớn hơn em rất nhiều, giống như chú của em...”

“Anh chỉ lớn hơn em có ba tuổi!”

“Không phải thế.”

Gia Minh thành thực nói.

“Thực ra anh còn lớn hơn cả mẹ em.”

“Anh cũng không phải yêu quái.”

“Anh là.”

“Anh...”

Đối với hành vi có hiềm nghi là nói bậy của Gia Minh này, rõ ràng là Heidy cảm thấy không cam lòng. Chi là, là một tiểu thực nữ, chuyện buộc đàn ông lên giường thế này làm đến bây giờ cũng đã là cực hạn, tức giận ngồi trên giường một lát, nằng nặc lấy gối đầu ném vào tên đầu heo Gia Minh không hiểu được phong tình rồi bước xuống giường.

“Em đi ngủ, không thềm nghe anh nói nữa!”

“Tiện thể đóng cửa giùm, cảm ơn.”

Gia Minh buông tay ra, nhìn Heidy thờ phỉ phỉ chạy ra ngoài mới thở phào, loại chuyện này thực sự là rất phiền não.

Tắt điện phòng tắm, hần xoay người đi lên giường, trong đầu tự hỏi về một loạt vấn đề khi đến Mỹ lần này, đây là chuyện càng làm người ta đau đầu hơn so với tình yêu nhỏ nhỏ của Heidy, bây giờ hẳn còn chưa thể nghĩ rõ ràng được, lực lượng của một người có hạn, không có gì chắc chắn, hiện giờ cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước. Đang suy nghĩ lan man, ngoài cửa bỗng vang lên tiếng két nhỏ nhỏ, tay phải hần chợt giơ lên, khẩu súng trong tay đã nhắm thẳng vào cửa, sau một khắc cánh tay lại thả xuống nhanh như chớp, khẩu súng đã không còn thấy đâu nữa.

“Ồ... Heidy, em lại quay lại làm gì...”

Cô bé kia nhẹ nhàng đóng cửa lại, bành bạch đá văng dép, sau đó đưa tay vén váy ngủ, trực tiếp lột ra. Ánh đèn chiếu vào qua cửa sổ, trên thân thể trắng nõn nà của Heidy chỉ còn lại vền vện chiếc quần lót nhỏ, nàng đứng đó thờ đốc đôn đập vài giây, sau đó cúi đầu xuống, ngay cả chiếc quần lót nhỏ cũng cời ra rồi nháy rầm lên giường, ôm chặt lấy ngang hông Gia Minh.

“Heidy!”

Thân thể trần truồng chưa hoàn toàn dậy thì của cô bé dán sát vào người hắn, giọng nói của Gia Minh đã loáng thoáng mang theo chút nghiêm khắc. Với lực lượng của Gia Minh, muốn mạnh mẽ đẩy nàng ra đương nhiên là rất đơn giản nhưng lại khó tránh khỏi khiến Heidy đau đớn, hắn ngồi đó nhìn Heidy yên lặng đá văng chắn ra, sau đó chui người vào. Sau một khắc, ánh mắt Gia Minh đột nhiên chuyển ra bên ngoài, tiếng bước chân rất nhẹ vang lên.

Chỉ chốc lát sau, cửa lại mở ra, bóng dáng quen thuộc nhìn hai bên hành lang rồi nhẹ nhàng lách vào, sau đó lại nhẹ nhàng đóng cửa lại... Tiếp sau đó, đèn sáng lên.

“Gia Minh, Heidy nó... Ách...”

Dưới ánh đèn sáng sủa, Marilyn mặc váy ngủ cứ ngây ngẩn đứng bên cửa như vậy, thân thể hơi run rẩy, trong mắt dần xuất hiện vẻ tuyệt vọng...

ẢN SÁT

Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 238

Rời Đi.

Đèn sáng lên, sau đó tất cả mọi thứ trong phòng hiện ra rõ ràng, quần lót, đôi dép bị đá bay và cô bé người lai đang ôm chặt lấy thắt lưng Gia Minh, thò đầu ra ngoài. Marilyn kinh ngạc đứng ở đó, mở miệng nhưng trong chốc lát lại không biết nói gì cả. Không thể tin tưởng nổi, nàng lui về phía sau hai bước rồi dựa phịch vào cánh cửa, đôi tay bụng chặt lấy bộ ngực đang phập phồng kịch liệt.

“Hai người...”

“Mẹ, mẹ...”

Thò đầu ra khỏi chăn, đôi vai trần trắng nõn của cô bé cũng lộ ra ngoài, trong đôi mắt xuất hiện vẻ kinh hoàng và không biết phải làm gì:

“Mẹ, sao mẹ lại... Ách, mẹ nghĩ sai rồi, không phải như mẹ nghĩ... Con chỉ.. chỉ là nói chuyện với Gia Minh... Ừ, nói chuyện...”

“Nói chuyện...”

Marilyn lắc đầu, ánh mắt không biết nên dừng lại ở nơi đâu, thỉnh thoảng quay sang nhìn Gia Minh lại thấy hắn đang giấu đầu hờ đuôi gờ tay lên như để chứng minh mình chưa hề chạm tới Heidy, nàng cúi đầu xuống không nói lời nào, cũng không biết đang suy nghĩ gì, trong chốc lát lồng ngực như bị một tảng đá khổng lồ đè ép, muốn lớn tiếng khóc lên nhưng rốt cuộc vẫn không phát ra được. Heidy nhẹ nhàng cắn môi dưới, cuộn chân ngọc nguyệt... Sau đó cúi người xuống mép giường, đôi tay trần vươn ra lấy quần áo của nàng.

Quơ quơ mấy lần, chiếc quần lót nhỏ cũng đã nằm trên tay nàng, sau đó chui vào trong chăn hoạt động tứ chi một lát. Bởi vì động tác của cô bé nên phần lớn chiếc chăn đã bị nàng kéo về phía mình, nửa người mặc đồ ngủ của Gia Minh cũng lộ ra ngoài, hắn thở dài, ánh mắt hơi phức tạp nhìn Heidy, sau đó nhìn sang Marilyn, cuối cùng lại nhìn ra cửa sổ.

Từ động tĩnh của Heidy ở trên giường, trong phòng hoàn toàn chìm trong yên tĩnh.

Mặc quần lót vào, Heidy tiếp tục quơ tay với lấy váy ngủ, song chiếc váy kia bị ném quá xa, quơ tay một lúc lâu nhưng vẫn không với tới được, nàng khẽ cắn môi vươn tay ra xa hơn một chút, trong nháy mắt nửa người trên đều lộ ra khỏi chăn trừ cánh tay và bờ vai, ngay cả bộ ngực mê người đang dậy thì cũng lộ ra bên ngoài hơn nữa. Marilyn mở lớn miệng, Heidy vội vàng kéo chăn lại, bò lên giường rồi khấn cầu:

“Mẹ...”

Đứng nguyên tại chỗ run rẩy vài giây, Marilyn nhìn sang bên này, trong lòng nguội lạnh, đưa tay lên lau khoé mắt rồi nhẹ nhàng đi đến nhặt váy ngủ lên,

lộn lại cho đúng chiều rồi lại không nói một lời đi đến bên giường. Heidy định đưa tay lên đón nhưng Marilyn đã trực tiếp chụp váy ngủ lên đầu nàng, sau khi xò xong hai tay nàng lại kéo váy ngủ xuống phía dưới cho Heidy rồi đưa tay vào trong chân lạng lẽ sửa sang lại cho tốt.

Mặc xong váy ngủ, Heidy bước xuống từ trên giường, đi dép vào:

“Ách, chuyện này... Con trở về phòng ngủ...”

Thấy không ai đáp lại, nàng phối hợp mở cửa đi ra rồi lại khép cửa lại, ngoài hành lang vang lên tiếng bước chân dần đi xa.

Marilyn cứ ngồi ngây ngẩn bên giường như vậy. Gia Minh day day trán:

“Ồ, tôi và...”

“Tại sao cậu lại làm thế?”

Marilyn nhỏ nhẹ ngắt lời hắn, giọng nói kia tựa như đã chết.

“Heidy mới có mười bốn tuổi.”

Gật đầu, ánh mắt Gia Minh khá phức tạp nhưng vẫn không nói gì. Marilyn bỗng đứng dậy:

“Cậu muốn thế nào? Ngủ với tôi là được rồi, tại sao còn dưng đến nó!”

Tiếng nói như phát điên quanh quẩn trong phòng, Gia Minh nhìn đôi mắt Marilyn rồi cười bất đắc dĩ, mà người phụ nữ cũng bật khóc, vừa khóc vừa kéo đai lưng của váy ngủ, sau đó nàng bắt đầu cời nịt ngực, tiếp theo là quần lót, từng cái từng cái... Đến khi giầy cũng bị đá văng ra, nàng cứ trần truồng đứng bên giường như vậy.

“Thân thể này cậu muốn thế nào cũng được mà, muốn thế nào cũng được mà, chỉ cần cậu nói thích, tôi sẽ làm tất cả, tại sao lại còn dưng đến Heidy chứ, tại sao ngủ với tôi rồi cậu vẫn còn dưng đến Heidy chứ!”

Nàng vừa nói vừa bò lên giường, kích động nhích lại gần, bắt đầu cời bỏ quần áo của Gia Minh.

“Rốt cuộc là cậu muốn gì? Tôi vẫn luôn cố gắng mà, tôi nghĩ cậu không thích làm chuyện này lắm, tôi vẫn cố hết sức để cậu vui vẻ, tôi nghĩ cậu sẽ xem Heidy như con gái mình, cảm giác nó là con gái khiến cậu thấy kích thích sao? Tôi cũng có thể gọi, cha...”

“Đừng như vậy.”

Nhấc tay lên, Gia Minh đẩy nàng ra. Ngồi tựa vào thành giường, Marilyn không hề che dấu những bộ vị bí ẩn trên cơ thể, hai tay giang ra đặt ở mép giường nhìn hắn.

“Tôi chưa từng chạm đến Heidy...”

Ánh mắt tuyệt vọng của Marilyn không hề thay đổi, dường như vẫn đang chờ Gia Minh giải thích tiếp. Chi là không có nhiều lời giải thích, đứng dậy cài nút áo lại, hần nói:

“Chẳng qua cũng không quan trọng lắm, sau này... Heidy sẽ nói cho cô...”

Hai người ngồi ở hai mép giường giống như vợ chồng cãi nhau, trong phòng hoàn toàn yên tĩnh lại. Marilyn rõ ràng là không hài lòng với lời giải thích yếu ớt này, nàng từ từ quay lại run rẩy nhặt quần áo trên mặt đất lên, run rẩy mặc vào từng cái, vừa nguội lạnh lau nước mắt vừa đi ra cửa. Cửa mở ra rồi lại đóng lại, trong phòng chỉ còn một mình Gia Minh ngồi suy nghĩ về vấn đề vừa hoang đường lại vừa đau đầu này...

ĂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 239

Cô Đơn

Tỉnh dậy, mơ một giấc mơ đẹp.

Trong giấc mơ, rốt cuộc Gia Minh và mẹ cũng tách ra. Gia Minh thích nàng - đây là chuyện đương nhiên - trong giấc mơ thánh khiết, nàng mặc váy cưới trắng muốt cùng Gia Minh bước vào giáo đường rộng lớn, giống như các tình tiết trên truyền hình, bọn họ kết hôn, sau đó sống chung một chỗ vui vẻ và hạnh phúc, cùng Gia Minh, cùng mẹ. Dĩ nhiên, Gia Minh lợi hại như thế thì đương nhiên còn có thể có những hồ ly tinh khác thích hắn, nhưng Tiểu Heidy đã dùng dung mạo và trí tuệ của mình để đánh bại bọn họ, cuối cùng khiến bọn họ phải tự ti, mặc cảm rời đi.

Nghĩ đến đây nàng rất vui vẻ, tỉnh lại, trên khoé miệng vẫn còn nụ cười thoả mãn.

Chui ra khỏi tấm chăn mềm mại, nàng dụi mắt, tuyết rơi tán loạn ngoài cửa sổ thật nhiều, gió bắc rít lên, bầu trời u ám, song trong gian phòng chỉ cách một bức tường lại rất ấm áp, cảm giác như vậy thật thoải mái. Vùng vẫy đôi chân, nàng nhẹ nhàng bước xuống giường, không đi giày, lén lén lút lút mở cửa đi ra ngoài.

Không thể làm người khác phát hiện ra, nàng muốn xem trước phản ứng của Gia Minh và mẹ, có phải là đã cảm sẵn roi chờ nàng ở trong phòng khách để phạt quỳ hoặc đánh nàng hay không.

Mặc dù trước đây chưa bao giờ bị đối xử như vậy nhưng lần này thực sự là chuyện lớn đã xảy ra. Ít nhất... Là chuyện quan trọng nhất trong cuộc đời nàng, nên cẩn thận, phải cẩn thận...

Lén lút đi đến cửa phòng Gia Minh, nàng gục xuống thềm, dán sát tai vào cửa phòng. Nghe như vậy một lúc lâu nhưng bên trong vẫn không có chút động tĩnh nào, trong lòng nàng không khỏi thất vọng. Nàng biết Gia Minh rất lợi hại, lúc này lại đang chốt dạ nên không dám đẩy cửa ra nhìn. Lại lén lút đứng lên, nàng muốn qua phòng mẹ nghe ngóng một lát, đi tới chỗ thang lầu lại nghe thấy tiếng làm bữa sáng vang lên ở bên dưới lầu, vừa nghe liền biết đó là động tác của mẹ.

Cẩn thận thò đầu ra, khi xác định Gia Minh không có trong phòng khách nàng mới lén lút đi xuống, trốn sau ghế salon trong phòng khách nhìn vào bếp, chỉ thấy Marilyn vẫn mặc chiếc váy ngủ tối qua, đang chiên trứng gà một cách máy móc, từ xa nhìn lại, sắc mặt nàng hơi tái nhợt, ánh mắt cũng không có tiêu cự. Xem ra mẹ và Gia Minh đã thực sự tách ra, Heidy nghĩ thầm.

Đang ngồi nhìn, đột nhiên phịch một tiếng, hình như chiếc xèng nấu ăn trong tay Marilyn hất hơi mạnh, trứng gà bắn lên, dầu ăn nóng hồi văng lên ngón tay nàng, chiếc xèng kia keng một tiếng rơi xuống mặt đất. Nàng hơi bàng hoàng lùi về phía sau một bước rồi ngồi xồm xuống đất, đưa tay muốn lấy cái xèng kia nhưng lắc lư bàn tay mấy lần rồi lại đưa ngón tay bị dầu bắn trúng vào miệng nhẹ nhàng mút, nước mắt bỗng chốc tràn ra khoé mi.

Heidy trốn ở đằng kia nhìn mẹ mình vừa rơi lệ vừa ngồi xuống mặt đất, lau nước mắt, tiếng khóc bị đè nên vang lên nhỏ nhỏ, bỗng cảm thấy hơi đau lòng. Không có Gia Minh, mẹ nàng cũng rất đau khổ, nhưng mà... Chuyện như vậy... Nàng suy nghĩ một lát rồi lại lén lút lên lầu.

Khi xuống lầu lần nữa, Marilyn mắt đỏ bừng đang tiếp tục làm bữa sáng, cánh tay đảo qua đảo lại một cách máy móc, nhìn thấy Heidy đi đến mới nghiêng đầu vào phía trong, đưa tay lau khoé mắt:

“Dậy rồi?”

Nhẹ nhàng cắn môi, Heidy gạt đầu rồi lặng lẽ đi đến cầm tay phải của mẹ mình, lấy thuốc phòng ra bôi cho nàng. Mùi thơm của trứng tươi trong chảo bốc ra, Marilyn kinh ngạc nhìn con gái mình, thật lâu sau mới nghe thấy nàng nói:

“Mẹ, con cũng thích Gia Minh.”

Nở nụ cười phức tạp, Marilyn ôm con gái vào lòng. Mùi khét bốc lên, Marilyn cầm lấy cái xèng, Heidy thoát khỏi lòng mẹ mình:

“Con đi xem Gia Minh đã dậy chưa.”

“Không cần gọi.”

“Anh ấy dậy rồi?”

“Hắn đi từ tối qua.”

“Ách...”

Đột ngột quay đầu lại, sắc mặt Heidy trở nên trắng bệch.

“Tại sao... Tại sao lại...”

Trong tiếng bước chân rầm rầm, cô bé chạy thật nhanh lên lầu, sau một lát tiếng mở cửa vang lên.

“Gia Minh...”

Tiếng gọi không ngừng truyền xuống, Marilyn kim nén nước mắt cho bữa sáng ra đĩa, cô bé chạy thật nhanh xuống lầu, nhìn mẹ mình khóc hô:

“Không thể nào! Nhất định là anh ấy chỉ ra ngoài, anh ấy có rất nhiều việc...”

“Hắn đã dọn đồ rồi.”

“Con đi tìm anh ấy!”

Heidy vừa nói vừa chạy ra mở cửa nhà, gió bắc mang theo bông tuyết tràn vào. Marilyn vội vàng kéo nàng lại:

“Bên ngoài lạnh như vậy, con mặc đồ ngủ...”

“Con muốn đi tìm anh ấy!”

Bị mẹ mình kéo lại, Heidy ngồi sụp xuống tại chỗ khóc lớn, nàng không phải đứa ngốc, nhìn thấy bộ dạng của mẹ mình, nghe giọng nói của mẹ thì trong lòng đã bắt đầu lo lắng, biết chuyện trở nên lớn rồi. Ngồi khóc một lát, thấy mẹ cũng đang lau nước mắt, nàng mới ngen ngào nói:

“Vậy khi nào anh ấy mới trở lại..”

“Không biết...”

Giọng Marilyn cũng nghẹn ngào, đi qua ôm lấy con gái mình.

“Có lẽ sẽ không trở lại...”

Trong phòng, trong chốc lát chỉ còn lại tiếng khóc của Heidy. Marilyn ôm nàng an ủi:

“Đừng khóc, là mẹ không tốt...”

“Không phải vậy!”

Heidy cắt đứt lời nói của nàng, khóc thêm một lát mới nước mắt lưng tròng nhìn mẹ mình.

“Là lỗi của con, con làm anh ấy tức giận, đáng ghét, anh ấy đi rồi, bởi vì tối qua con cố ý gài bẫy anh ấy...”

Nàng cố gắng hít sau một hơi, khóc rờn:

“Anh ấy không chạm vào con, con nói con thích anh ấy, kết quả là anh ấy bắt con về phòng ngủ, lúc ra cửa con nhìn thấy mẹ đi đến liền vội vàng chạy vào phòng anh ấy, cố ý cởi quần áo ra để mẹ thấy, anh ấy giận con...”

Nhìn con gái mình, đôi môi Marilyn hơi run rẩy, một lát sau mới quay ra nhìn bông tuyết ngoài cửa sổ mà không biết phải làm gì.

“Con, con nói thật sao...”

“Xin lỗi, con không dám.” Heidy khóc.

“Mẹ tìm anh ấy trở lại đi, anh ấy đi đâu rồi, sau này con không dám nữa, mẹ tìm anh ấy trở lại mắng con, đánh con, mẹ tìm anh ấy trở lại đi, con không dám nữa...”

“Không trở lại được.”

Một lúc lâu sau, nàng vuốt ve khuôn mặt của con gái, trên khuôn mặt tái nhợt lộ ra nụ cười buồn bã.

“Không trở lại được... Không phải lỗi của con, là lỗi của mẹ, mẹ không tin hẳn... Là lỗi của mẹ...”

Hoà lẫn vào tiếng gió tuyết ở bên ngoài, thanh âm kia tựa như sợi dây mảnh lúc nào cũng có thể đứt, khàn khàn mà buồn bã, dần dần biến mất, chỉ còn lại tiếng khóc hối hận của cô bé loáng thoáng mà mê mê vọng lại...

Sáng sớm ngày 21 tháng 12 năm 1998, một cơn bão tuyết phủ xuống New York, mây đen sà xuống thấp, sắc trời u ám, gió bắc rít gào xuyên qua từng góc ngách của thành phố. Tuyết bay đầy trời, tầm nhìn trong thành phố bị giảm xuống thấp nhất, trên đường, tiếng còi xe vang lên inh ỏi, ngay cả khi tất cả các tài xế đều giảm tốc độ xuống chậm nhất nhưng trong thành phố vẫn không tránh khỏi xảy ra vài vụ tai nạn giao thông, trong bản tin sớm lúc 7h30, tất cả các đài truyền hình của New York đều đưa rất nhiều tin liên quan đến sự kiện tuyết rơi nhiều này.

“Ai da, tại sao New York lại như vậy chứ.”

Bồn bệ trắng toát, trong góc phòng có một cây cảnh xanh biếc, phòng bệnh được bố trí tinh xảo, người phụ nữ xinh đẹp mặc quần áo kín kẽ nhưng vẫn tỏ ra rất xinh đẹp lông lẩy vừa xem ti vi vừa quay sang nói chuyện với cô gái đang ngồi trên giường bệnh.

“Thế này cũng quá không có đạo lý rồi, mỗi ngày nếu không phải tai nạn giao thông thì cũng là bắn nhau, khuya hôm trước đó, giết người trên đường không khác gì trong phim, hôm nay lại có tuyết rơi lớn như vậy, vậy mà mẹ còn cảm thấy đây là một nơi tốt, kế hoạch đi dạo hôm nay lại phá sản rồi.”

“Xem như không may mắn đi.”

Cô gái trẻ tuổi mặc y phục bệnh nhân ngồi trên giường cười cười.

“Không phải Trần tiên sinh vẫn nói gần đây Mafia đang mâu thuẫn với nhau sao? Người tên Man Đầu kia ngày hôm qua cũng nói, người ở phòng bệnh số mười bốn kia chính là Mafia đó.”

Trần tiên sinh mà cô gái nói là đội trưởng đội vệ sĩ của các nàng, nghe nói trước kia từng là lính đánh thuê, thật sự rất có tài, có rất nhiều mối quan hệ, bình thường luôn thích kể những chuyện lý thú giống như truyền thuyết mà ít ai biết đến cho mọi người nghe để thể hiện sự uyên bác của mình, về phần người có tên Man Đầu thì đương nhiên là tên mập mập có khuôn mặt non nớt mới quen ngày hôm trước.

“Mẹ lại thích nghe chuyện về Mafia.”

Người phụ nữ trang điểm ti mi hứng thú nói:

“Là Mafia đó, con đã gặp giáo phụ bao giờ chưa, thật sự muốn đến Hollywood tìm Marlon Brando để xin chữ ký. Dù sao bệnh của con cũng khá hơn nhiều rồi, chúng ta lựa thời gian đến Hollywood chơi thì thế nào?”:

“Đó cũng chỉ là diễn viên, không giống với đời thực, thực ra chuyện xấu xa gì Mafia cũng làm, buôn người, thu tiền bảo vệ, giết người, buôn thuốc phiện, cho dù là người nhặt rác ở New York cũng có thể bị bọn họ giết chết đó.”

“Con cũng biết chuyện này sao?”

“Con đương nhiên...”

Vừa nói được nửa câu thì bỗng dừng lại, vẻ mặt cô gái mặc đồ bệnh nhân trở nên phức tạp, người phụ nữ bên cạnh tò mò hỏi:

“Chuyện gì vậy?”

“Không có gì, chỉ là... À, không có gì.”

Nàng nhớ rõ ràng, những chuyện về Mafia, trùm ma túy tại Colombia đều là những chuyện thú vị người kia kể cho nàng, khi đó mình sắm vai cô giáo nghiêm khắc trong trường, mỗi khi rảnh rỗi người kia thường đến phòng làm việc vốn luôn được cho là cấm khu của mình, dùng máy tính của mình, ăn đồ ăn vặt của mình, chiếm chỗ ngồi của mình, ngủ trên ghế salon của mình, nhớ lại thật sự hơi ỳ khuất, còn có cảm giác chỉ có hai người ở chung một gian phòng. Cảm giác như vậy... Một đi không trở lại...

“Nhớ tới tên phụ lòng kia?”

Đang chìm trong suy nghĩ, đối phương đã dán sát mặt lại, nàng bị giật mình một chút, không khỏi cười oán giận:

“Mẹ hai!”

“Không! Nghĩ! Đến! Hấn!”

Vẫy vẫy tay, mẹ hai nói.

“Người mẹ thích khi còn trẻ không phải cũng như vậy sao, con nghĩ về hấn thế này, hấn lại nghĩ về con thế khác. Sau khi mẹ được gả cho cha con, hấn vẫn luôn tới tìm mẹ, hừ, mẹ mới mặc kệ hấn, để hấn hối hận đi. Nói cho con biết, đàn ông đều là đồ đê tiện, con muốn có được hấn thì biện pháp duy nhất là đừng để hấn cảm thấy hấn có được con.”

“Hừ.”

Nàng dẫu môi.

“Con sẽ nói cho cha, mẹ có người đàn ông khác...”

“Mẹ có được con tim của hấn, mặc dù hiện giờ mẹ cũng không có gì đặc biệt cả.”

Kiều ngao cười, mẹ hai thẳng thắn nói.

“Nhưng cha con lại có được mẹ, cha con mới là người đàn ông thích hợp nhất với mẹ. Nếu trước kia ở cùng một chỗ với người đàn ông kia thì cuối cùng sẽ vẫn phải chia tay, càng ở gần nhau lại càng không chịu được.”

“Nói vậy thì mẹ yêu cha con hơn?”

“Con bé như con mới tin tưởng vào tình yêu, đó là một trong số các lý do hai người đến với nhau, nhưng nếu muốn sống cùng nhau thì tình yêu lại không có bao nhiêu ý nghĩa cả, hai người không có tình yêu trái lại lại càng dễ dàng sinh hoạt với nhau hơn. Chẳng qua sau khi hai người sống cùng nhau một thời gian dài, cảm giác quen thuộc đối phương, xem đối phương như chính bản thân mình mới là thoải mái nhất.”

“Dừng.”

Nàng liếc mắt sang.

“Mẹ hai, mẹ còn chưa già mà sao đã nói chuyện như bà già vậy?”

“Không già mới là lạ, mười năm trước mẹ còn là người kiên quyết phản đối đồ trang điểm, hiện giờ thì cả ngày đều phải sống dựa vào đồ trang điểm.”

Nàng vỗ vỗ khuôn mặt vẫn mịn màng.

“Cho nên tốt nhất là con nhanh chóng đánh răng rửa mặt đi, chúng ta ra ngoài ăn sáng, hôm nay còn phải đi mua sắm.”

Mặc dù hai người trên danh nghĩa là mẹ kế và con chồng nhưng lại thân như chị em ruột, những vấn đề về tình cảm mẹ hai luôn rất thẳng thắn, hai người thường trao đổi với nhau khi ở cùng một chỗ, rất nhiều chuyện ngay cả Trương Kính An cũng không biết nhưng Nhã Hàm lại biết rõ ràng, ví như thời gian yêu đương giữa mẹ hai và bạn trai của bà ta trước đây, chuyện hai người vẫn vương không dứt, người đàn ông nghèo túng kia đến tìm, mẹ hai vốn tính tình nóng nảy đều mắng hấn rồi đuổi đi, thiếu chút nữa còn gọi bảo vệ ra đánh người, là Nhã Hàm ra mặt khuyên nhủ đối phương, lần cuối cùng người đàn ông kia mắng mẹ hai có mới nới cũ, ngay bản yêu phụ, tham tài sản của Trương gia, mẹ hai uất ức bật khóc, lại là Nhã Hàm trực tiếp tỏ thái độ, nói tài sản của Trương gia thuộc về nàng, rốt cuộc cũng đuổi được người đàn ông kia đi. Chẳng qua thấy đối phương vẫn kiên trì dự định đi đạo phở, Nhã Hàm không khỏi nhăn mặt lại.

“Không phải chứ, tiết trời thế này mà vẫn muốn đi dạo?”

“Phải đến hai siêu thị ở con đường bên cạnh, hai nơi đó thật lớn, buổi sáng một chỗ, đến chiều một chỗ, một ngày là xong, nhanh lên một chút đi, mề neho, con còn già hơn mẹ sao?”

“Ách... Được rồi.”

Cô gái mặc y phục bệnh nhân gập đầu bắt đầu đi rồi đi vào nhà vệ sinh, cầm bàn chải đánh răng lên phết kem đánh răng, một lát sau khuôn mặt của mẹ hai lại xuất hiện bên cửa:

“Con lấy bàn chải đánh răng của mẹ... Rớt cuộc thì cái tên trốn trong chăn của con rồi đánh mẹ ngất xỉu kia là ai mà khiến con bị bỏ rơi lại vẫn nhớ mãi không quên được hẳn nha? Từ hôm qua đến giờ con bắt đầu thấp thỏm, nói ra đi, mẹ cũng không vì chuyện lần đó mà đến tìm hẳn gây phiền phức!”

“Ách... Ha há, lại nhầm rồi, mẹ hai, mẹ đánh thêm một lần đi.”

“Dừng.”

Trùng mắt nhìn, mẹ hai phất tay rồi ra khỏi nhà vệ sinh. Nhã Hàm mấp máy miệng, đổi lại bàn chải đánh răng rồi ngẩng đầu lên, trong gương hiện ra khuôn mặt xinh đẹp mà cô đơn...

ẤN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 240

Ngờ Vực Vô Căn Cứ

Tiếng còi xe cảnh sát rú lên liên tục, bao trùm toàn bộ New York, con đường đã bị tuyết bao phủ, rất là náo nhiệt. Chỉ là mới sáng sớm, xe cảnh sát đã bao vây toàn bộ nơi này, người được phép ra vào, ngoại trừ cảnh sát New York, còn có một bộ phận điều tra viên của FBI trước đây chỗ này là nơi nhân viên làm việc, hiện giờ đã bị phong tỏa, mấy gian phòng phía ngoài để lấy lời khai của những nhân chứng quan trọng, những người còn lại thì yêu cầu không được rời đi, cảnh sát canh họ giống như canh tội phạm chứ không phải là người bị hại.

Tuyết lớn bay lớn, một chiếc xe thể thao Cadillac màu đen gào thét mà đến, trong nháy mắt đã đến gần, tưởng chừng như đâm thẳng vào mấy chiếc xe cảnh sát đang đỗ, cho tới khi còn cách nhau mấy cm, chiếc xe mới phanh kit một tiếng dừng lại. Một nam tử mặc tây trang, cao lớn đẹp trai từ trong xe đi ra, phanh một tiếng đóng cửa xe, trên mặt lạnh lùng vô kể.

Hai gã cảnh sát đứng bên ngoài nhìn nhau, giả dạng như không nhìn thấy, tùy ý cho hắn đi qua.

Nam tử kia đi thẳng tới một loạt các gian phòng, đẩy cửa đi vào, bên trong chính là những công nhân vệ sinh, mắt thấy hắn vào, tất cả đều đứng dậy cúi mình vái chào:

“Smith tiên sinh.”

“Chúng ta tôn thất bao nhiêu?”

Một gã công nhân cúi đầu:

“Đại khái khoảng trên dưới 200kg...”

“Rốt cuộc là ai làm?”

“Bill không thấy rõ, hắn bị người ta tát một cái ngất xỉu, hiện giờ đang hỏi hắn.”

“Không thấy rõ!”

Smith gật đầu lập lại:

“Lúc đó các người ở đâu? Việc lớn như vậy, các người lại báo cảnh sát, hơn nữa cảnh sát lúc này còn gọi điện thoại cho ta, các người biết thằng chết tiết Eisen nói gì trong điện thoại không? Smith tiên sinh, nhà máy của ông đã chết mấy người, chúng ta còn phát hiện chùng trên dưới 200kg hê-rô-in, xin hỏi có

phải của các ông không... Ông ác, nó nói giống như đó là 200kg bột mì không bằng...”

“Chúng tôi...”

Trên mặt mấy người trực ca tối hôm qua đều thấp thòm, đêm qua lạnh như vậy, sau khi xử lý xong công việc của nhà máy là bọn họ đi ngủ, nào ngờ lại xảy ra chuyện lớn như vậy, trong lúc nhất thời họ không biết nói thế nào cho phải:

“Là... Là người khác báo cảnh sát, cảnh sát tới đây rất nhanh, sau đó bọn họ kiểm tra đồng rác này... Bọn họ không cho phép chúng ta liên hệ với bên ngoài, thực tế là, cảnh sát đã phát hiện Hê-rô-in từ trong đồng rác từ trước, chúng tôi, chúng tôi.

“Các người!”

Nghiến răng nghiến lợi phun ra cái từ này, nhưng mà bây giờ mà xử lý thì đúng là ngốc hết mức, nét mặt của hắn biến hóa nhiều lần hít sâu một hơi, mở cửa phía sau.

Một gã cảnh sát xuất hiện ở cạnh cửa:

“Này. Smith tiên sinh, ông đã tới rồi hay sao, buổi sáng tốt lành chứ? Nơi này là do ông quản lý?”

Nở một nụ cười, Smith quay người sang nói:

“Này. Eisen, chúng ta thật là có duyên, hôm nay khí trời thật tốt, cho nên tâm tình cũng tốt, thật trùng hợp, nơi này cũng do tôi quản lý.”

“Đã chết bốn người, còn có một người... Ác, có thể là công nhân của ông, dù sao cũng làm người làm công ở nơi của ông... Hắn bị người ta tát một cái ngất xỉu, còn một... công nhân khác, bị trực tiếp bắn chết, ở giữa đầu, ông cũng biết, lấy góc độ chuyên môn mà nói, đó là một pha súng thật đẹp. Còn ba người công nhân khác có thân phận không rõ ràng, bọn họ bị ném vào máy ép hơn trở thành một cái bánh bích quy, tôi nghĩ sau khi xem xong ông sẽ đi ứng với bánh bích quy 3 tháng. Đó là thực phẩm rác rưởi, gần đây tôi có khuyến mọi người là không nên ăn.”

Tên cảnh sát gọi là Eisen kia rõ ràng muốn gây khó dễ với Smith, lúc này có chút há hê nói:

“A, đương nhiên cũng khó nói. Mafia trước đây thường làm loại chuyện này, đem người muốn giết ném vào ép thành bánh bích quy, tôi là nói... có thể ép người Mỹ thành bánh, chuyện này lâu lắm rồi mới xảy ra, ha ha.”

Eisen cười lớn vỗ vỗ vai Smith. Smith thì cười rộ lên, ánh mắt nhìn chằm chằm vào đối phương, trong mắt đã có một tia hòa khí, thu tay về, đối phương cũng thôi cười:

“Là như vậy, chuyện này nếu như phát sinh ở nơi do ông quản lý, tôi nghĩ tôi muốn mời ông hiệp trợ điều tra...”

“Đương nhiên, hiệp trợ cảnh sát phá án là trách nhiệm của mỗi công dân.”

“Mặt khác, trong ba người bị ép thành bánh bích quy kia, có một người mang rất nhiều Hê-rô-in, theo như phỏng đoán sơ bộ của chúng tôi, số Hê-rô-in đó ước chừng 200kg, bây giờ chúng tôi hoài nghi ông có liên quan tới số thuốc phiện này...”

“Ông có ý gì!”

Lớn tiếng nói, Smith đi tới một bước:

“Người khác gây chuyện trong nhà máy của tôi, còn giết công nhân của tôi, các người lại cho tôi có tội, đây là việc mà cảnh sát các ông thường làm hay sao?”

“Chỉ là hoài nghi, chớ khẩn trương.”

Eisen cười vuốt tay:

“Việc tìm ra nguyên nhân, chứng cứ, xử lý vụ việc là chuyện của cảnh sát, nếu như chúng tôi quyết định khởi tố ông, ông đương nhiên có thể gọi luật sư biện hộ, chứng minh ông vô tội, ông hãy ở nơi này chờ một chút, sau đó chúng tôi đưa ông tới cục cảnh sát, từ nay về sau nếu có chuyện cần hiệp trợ, xin ngàn vạn lần đừng từ chối.”

Hắn cười chuẩn bị rời đi, nhưng mới đi được hai bước, lại quay đầu: “A, được rồi, ông bây giờ có quyền giữ im lặng, thế nhưng... Xin lỗi, tôi nghĩ cái câu này ông đã nghe quá nhiều, nhiều tới mức lỗ tai cũng ngứa ngáy, tôi cũng không muốn nói nhiều, nhưng mà vẫn phải nói cho ông biết, ông lái xe quá nhanh, hóa đơn phạt đã đặt trước căn gác, nhớ kỹ là phải tới nộp tiền phạt, tạm biệt... Smith tiên sinh.”

“Cút chó!”

Vung tay lên, gập một cái vào cánh cửa, tên cảnh sát đang đi dưới tuyết rơi phía xa xa nhún vai, biến mất ở khúc quanh của con đường.

Cùng lúc đó, đồng rác to ở giữa sân đang được xử lý, có một đám đông đang xúm lại, máu thịt bầy nhầy không còn phân được rõ nữa, nhưng mà vẫn có thể tiến hành kiểm tra. Hơn nữa, tối hôm qua FBI hành động ở phi trường đã gặp phải sự phản kháng, cho nên tình hình bây giờ không cần kiểm tra nhiều, công việc chỉ là suy đoán và dự đoán.

“Hai người Nhật Bản, một người Mỹ, căn cứ theo lời khai của những người ở sân bay, thì họ đã bị bắn nát, xe cũng giống, cho nên chắc chắn là hai người này, vấn đề hiện tại là xác định xem người làm là ai, Viêm Hoàng Giác Tinh? Tạo Vật Kỳ Tích? Hay là tên Hoa Tulip liêu lĩnh thích giết người.”

Hai trăm ký Hê-rô-in này chắc là của gia tộc Gambino, nhưng mà không căn cứ, cho nên họ sẽ không nhận tội!”

Đứng ở bên cạnh cái hồ to, số nhân viên của FBI hiện giờ là 226, có cả Michelle - Phillip. Lúc trước bởi vì Hoa Tulip đã làm chấn động Trung Quốc, cho nên phụ trách sự kiện lần này chính là hai tổ, nhưng mà ngoài trừ Denis cùng Michelle tới đây, còn có một nam một nữ khác, bốn người đứng ở chỗ này, phân tích khả năng.

“Tôi nghĩ có thể là Hoa Tulip.”

Điều tra viên Denis nói:

“Đương nhiên, nếu như chỉ căn cứ vào tin tức ngày hôm qua có được, thì đúng là phong cách của nàng.”

“Nếu như do nàng làm, chuyện này có chút quá đáng.”

Michelle nhíu nhíu mày:

“Dựa theo những gì đối tác cho biết, tuy rằng Hoa Tulip là người Trung Quốc, nhưng tin tình báo lại cho thấy, hai bên chẳng có liên quan gì cả, Hoa Tulip là người tự do. Tình thế bây giờ đang mẫn cảm, không có người nào đối phó với nàng. Theo như tôi thấy, sáng sớm hôm qua nàng làm một trận, chắc là muốn uy hiếp Bùi La Gia Bắc Mỹ, khiến cho họ phải lùi bước. Hiện giờ lại giết thêm 2 người Nhật Bản không quan trọng để làm gì, chỉ để làm hả giận cho sự kiện ở thành phố Giang Hải kia thôi hay sao?”

“Không sai, làm như vậy cái được không bù đắp đủ cái mất.”

Bên cạnh một gã điều tra viên gật đầu:

“Hai người Nhật Bản này là sứ giả đi tới New York, giá trị của họ không lớn, nhưng giết chết bọn họ, thì sẽ khiến cho đối phương không còn thể diện gì cả, phân bộ Bùi La Gia ở Mỹ cũng sẽ không từ bỏ ý đồ. Làm những chuyện như thế này chứng tỏ Hoa Tulip đã điên rồi, nếu không hẳn sẽ không làm như vậy. Tôi nghĩ có thể là do người khác làm, cố ý học theo phong cách của Hoa Tulip, theo như tên bị ngắt kia nói, người đánh hẳn là một người đàn ông. Lấy lực lượng của Hoa Tulip đương nhiên là có thể đánh ngắt một người lực lưỡng, nhưng nếu như là nam nhân... hợp tác với Hoa Tulip, thì chỉ còn lại đứa trẻ Cố Gia Minh ở Trung Quốc, tuy rằng không loại trừ khả năng bản thân hẳn rất tốt, thế nhưng... chắc không đến được trình độ này...”

“Thuốc phiện đến từ gia tộc Gambino, quan hệ của gia tộc Gambino cùng Saliere hiện giờ đang căng thẳng, mà Cố Gia Minh lại có quan hệ với hai mẹ con nhà Saliere.”

Trong gió tuyết, một nữ điều tra viên nói:

“Đây là một mối liên hệ... ta có thể nhận ra, tuy rằng hai trăm kg thuốc phiện sẽ mang tới cho gia tộc Gambino một chút phiền toái, thế nhưng lấy thủ pháp giết người của Hoa Tulip mà đánh giá, thì hơi khó hiểu, nàng hoàn toàn có thể đi giết chết Smith, tân nhiệm giáo phụ John - D'Amico, thế mới gọi là phát rồ. Khi mà Hoa Tulip và Bắc Mĩ Bùi La Gia xung đột, thì ai có lợi nhất?”

“Không sai, ở nước Mỹ, chỉ có liên quan tới tiền mới có xung đột với Bùi La Gia, cho nên ta nghĩ, khoảng 70% là do Tạo Vật Kỳ Tích làm, Hoa Tulip... không tới 30%...”

Ở chỗ đổ rác, những điều tra viên của FBI đang phân tích tình huống, ở trong trong một gian phòng, Castro đang cùng Ngự Thủ Thương nói chuyện:

“... về chuyện của Độ Biên quân đúng là chúng ta đã thất trách, ta sẽ chịu trách nhiệm về chuyện này, đối thủ là ai, chúng ta nhất định sẽ tìm ra.. a, hẳn đã tới, ha ha... Hai năm trước hẳn ở chỗ này chơi đùa, hai chúng ta cũng đoán không sai... Trung Quốc có một câu châm ngôn, anh hùng xuất thiếu niên... Ừ,

tạm biệt...”

Cúp điện thoại, trên mặt của người phụ trách Bùi La Gia Bắc Mĩ hiện lên sự khinh khỉnh, sau đó cười nhìn về phía bàn đối diện:

“Ngư Thủ tiên sinh đã bảo ta hỏi ngươi, Zhuang... chuyện tối hôm qua, bọn họ nghĩ có thể là Hoa Tulip, ngươi cho rằng thế nào?”

“Tôi cũng chỉ mới trở về không lâu, đúng vậy.”

Phía đối diện truyền tới thanh âm nhàn nhạt, nhu hòa giống như nữ nhân:

“Nhưng mà căn cứ vào những chuyện trước mắt, sự tình lần này có chút bất đồng.”

“Ta cũng cảm thấy như vậy, xin nói tiếp.”

“Không có mục đích, cũng không có lợi.”

Zhuang Amir ngừng lại một chút, nói:

“Hai lần trước Hoa Tulip xuất thủ có mục đích rất rõ ràng, lần đầu tiên nàng ở đầu đường bán giết, thể hiện năng lực của nàng, việc ung dung giết chóc, đã thể hiện nàng đã nắm trong tay toàn bộ sự việc. Lần thứ hai nàng lấy đi những tư liệu kia, tuy rằng nó hơi cũ, nhưng trải qua sắp xếp và nghiên cứu, thì ai cũng biết nó sẽ mang tới những hậu quả không ngờ, đây mới là một uy hiếp lớn hơn. Lần thứ ba này, nàng chẳng có bất cứ lý do nào xuất thủ với bọn Độ Biên tiên sinh, mặc dù nàng ta muốn bọn họ chết, thì chỉ cần âm thầm thông báo cho FBI là đủ rồi, ... Chuyện kỳ quái hơn nữa là nghe nói nàng ta ném Hê-rô-in của gia tộc Gambino trong đồng rác thì thực sự quá buồn cười... Mặt khác, với ý kiến cá nhân, tôi thấy, khi bọn Độ Biên tiên sinh chết, tuyệt ở trên xe đó vắng khắp nơi, Hoa Tulip là một nữ sĩ mĩ lệ, nàng sẽ không bao giờ để máu dính vào người mình, nếu để bị dính máu, thì đối với nàng ta chẳng khác nào một sự khinh bỉ.”

“Cách nghĩ của chúng ta không mưu mà hợp.”

Castro cúi đầu, trong chốc lát cười cười nhìn phía đối diện:

“Chú ý Tạo Vật Kỳ Tích, đảm bảo là chúng ta lúc nào cũng có thể ra tay với họ, chúng ta không thể bị họ biến thành một đám ngu ngốc được.”

Càng là người thông minh, thì lại là những người điên nhất, bởi vì họ phải nghĩ nhiều chuyện làm việc cho chu đáo, đôi khi lại bị những suy nghĩ đó làm khuất mắt tầm nhìn của mình.

***** “Một chén cà phê nóng, cảm ơn.”

Đứng ở trong nhà hàng, hẳn nghĩ tới những chuyện vừa xảy ra, day day cái trán có một số việc không biết kết quả như thế nào, mình cũng chẳng phải loại người thông minh tuyệt đỉnh, muốn bố cục, chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm, lại phải hiểu tính cách của người khác mà làm việc.

Khi hẳn được trọng sinh, thì có rất nhiều người trên thế giới này đã chết đi, rất nhiều chuyện và quyết sách, hẳn đều có thể tính toán và nghiên cứu, đây chính là ưu thế lớn nhất của hẳn.

Nếu như Kelly Denime có thể giúp mình nghĩ biện pháp thì tốt rồi. Kiếp trước, hẳn chỉ là sát thủ đơn thuần, đối với hoa bách hợp Kelly Denime thông minh tuyệt đỉnh này, trong lòng hẳn luôn có sự kính nể.

Nghĩ vậy, trong đầu hẳn bỗng nhiên lại hiện lên thân ảnh của hai mẹ con Marilyn. Marilyn đối với hẳn rất tốt, hẳn đương nhiên biết, nhưng đối với Heidy... thì hẳn lại có cảm giác phản bội, nếu như không muốn làm cho nàng thương tâm, thì chỉ còn cách rời đi.

Đương nhiên, nói như vậy cũng là dối trá, mình đi, nàng đương nhiên sẽ bị thương tâm, nhưng nói chung là hẳn nhắm mắt làm ngơ... Có thể khi Heidy tới tuổi thanh xuân, sẽ tìm kiếm được bạn bè của mình... có thể lên giường với người khác... Trong đầu hẳn lúc này hẳn lại nghĩ tới cảm giác lên giường với Marilyn, quả nhiên có chút không được tự nhiên.

“Cậu.”

“Cảm ơn.”

Nhận lấy túi nhựa đựng đồ ăn, khi quay đầu lại đã thấy hai mẹ con Nhã Hàm cùng với vệ sỹ xuất hiện phía trước tòa nhà. Nhã Hàm mặc áo gió, khuôn mặt nho nhỏ, cả người bị bọc kín, bên cạnh bọn họ còn có một mập mạp hi hi.

Thời tiết như vậy còn đi dạo phố, nữ nhân thật là nghịch thiên... Cảm thán một tiếng, hẳn đi ra khỏi quán ăn nhanh, vừa đi vừa ăn, vừa theo sau các nàng...

***** “Ai, Nhã Hàm, Nhã Hàm, con mau tới đây, con cảm thấy cái dây chuyền này như thế nào? Do thợ làm rất khéo, rất đẹp mắt, chỉ có 13 ngàn. Không đắt.”

Do gió tuyết lớn nên số người ở trong siêu thị trung tâm Mahattan lúc này không tính là nhiều, đương nhiên, nó chỉ so sánh với số lượng người lúc bình thường tới đây mà thôi.

Hơn nữa, nói là siêu thị, nhưng mà xung quanh lại có rất nhiều cửa hàng, có một số cửa hàng hiệu ở mặt đường.

Hôm nay, đoàn người dừng lại trong một quán đồ trang sức, chỉ có mẹ Nhã Hàm là mua sắm cuồng nhiệt đứng đó gọi tới gọi lui, mập mạp biệt hiệu Man Đầu ở bên nói chuyện..

Hai người này đúng là ngu tầm ngu, mã tầm mã, thời gian trong ngày toàn ngồi nói chuyện phiếm được. Còn Nhã Hàm thì ngồi ở hàng ghế trong cửa hàng, chống cằm nhìn về phía ngoài, vốn nàng không phải là người thích mua sắm, gần đây lại càng không có tâm tình mua sắm.

“13. 000, là USD sao?”

Nghe thấy mẹ hai gọi, Nhã Hàm nghiêng đầu hỏi.

“13 nghìn USD, ta cảm thấy không đắt.”

Mẹ hai nhíu lông mày khoe khoang, lấy thực lục của Trương gia, đương nhiên không coi số tiền này vào đâu:

“Hơn nữa mẹ hai nghĩ dây chuyền này rất hợp với con đó, con thử nhìn xem có đẹp không?”

Nhìn mẹ hai đem dây chuyền đeo trên cổ, Nhã Hàm không khỏi cười một tiếng, nhưng trong lòng cũng hiểu, mẹ hai làm như thế này, là muốn cho không khí được vui vẻ.

Man Đầu nhìn mấy lần nói:

“Không đâu, cái dây chuyền này làm cho người ta có cảm giác là rất mộc mạc, tôi nghĩ cái dây chuyền này rất xứng đôi với Trương phu nhân.”

“Vẫn là cậu nói đúng. Man Đầu, có tiền đồ, ta thấy cậu rất có khả năng.”

Nữ nụ cười, mẹ hai giảm thấp thanh âm xuống:

“Này, nói thật đi, ta thấy cậu tốt như vậy, có phải là muốn tán tỉnh Nhã Hàm không? Thăng thần nói với ta đi.”

“Ách, ha há...”

Man Đầu đỏ mặt, không khỏi lúng túng cười vài tiếng:

“Ách, tôi nghĩ cái dây chuyền này rất thích hợp Trương tiểu thư, ách, cô, cô cô... Cô nghĩ thế nào?”

“Chớ giả bộ, thành thật nói cho cậu biết, Nhã Hàm vừa thất tình, nếu như cậu có thể làm cho nó hài lòng, tôi sẽ giúp cậu.”

Nhỏ giọng nói xong câu đó, nàng nghiêng đầu đi:

“Oa, thật đẹp. Nhã Hàm, con nhìn xem, viên bảo thạch màu xanh lam này rất hợp với con... Phiền cô lấy hộ tôi cái dây chuyền này, còn cái này nữa, gói vào... Nhã Hàm.”

ÂN SÁT

Phẩm Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 241

Bóng Người Quen Thuộc

Cười đi tới kéo tay Nhã Hàm, đang muốn lôi nàng qua, thì thấy Nhã Hàm dường như bị cái gì đó kích thích, đứng thẳng lên, ánh mắt nhìn ra ngoài điếm, sau đó tránh tay của nàng, đi thật nhanh ra ngoài.

“Làm sao vậy? Con nhìn thấy ai à?”

Theo Nhã Hàm đi tới bên ngoài cửa hàng, chỉ thấy phía trước là một quảng trường có cái đài phun nước, có rất nhiều người đi qua đi lại, muốn tìm kiếm một người trong đám này thì quả thực là quá khó khăn.

Đứng ở đó nhìn một lúc lâu, Nhã Hàm thất vọng lắc đầu:

“Con, có lẽ là nhìn nhầm rồi.”

“Ban ngày con suy nghĩ nhiều, đêm nằm mộng là điều đương nhiên bây giờ còn nhìn thấy ai cũng như nhìn thấy người kia.”

Mẹ hai chỉ tiếc rên sất không thành thếp vỗ nàng một cái:

“Đã nửa năm rồi, con hết hi vọng rồi...”

“Thế nhưng... nếu thật là hắn...”

“Bảo con nói con lại không nói, chuyện ban trai ta cũng đã nói chuyện với con... Đến đây, đừng nghĩ tới hắn nữa, theo ta vào chọn đồ trang sức, đừng làm hỏng hứng thú của ta!”

Bất mãn lên tiếng, mẹ hai kéo nàng đi vào trong, nàng cũng không kháng nghị nữa, chỉ cần mình thấy đồ trang sức nào đẹp, thì đều mua hết, sau đó giao cho vệ sĩ phía sau, hai người lại tiếp tục đi dạo qua cửa hàng khác.

Nhưng mà, cứ nhìn dọc theo con đường này, Nhã Hàm có chút không yên lòng, thỉnh thoảng lại nhìn xung quanh, cố gắng tìm kiếm một thân ảnh quen thuộc.

Từ khi nghe thấy tin tức vụ giết người trên đường, trong lòng nàng luôn có một dự cảm, đó là Gia Minh đã tới New York, mà cũng chính vì suy đoán này, đã khiến cho nàng khó có thể xác định xem, bóng hình vừa rồi có phải là Gia Minh hay không, hay chỉ là ảo giác của mình.

“Tới đây, tới đây, tới đây. Cởi quần áo, cởi quần áo, để cho mẹ hai nhìn vóc người của con...”

Chưa kịp phản ứng thì đã bị mẹ hai kéo vào trong phòng thay đồ, đưa tay cởi cúc áo của nàng.

“Con không thích bộ này đâu, không cần...”

“Con không thích nhưng ta lại thích, bộ lễ phục màu tím này chẳng phải rất hợp với con hay sao? Mặc vào đi mặc vào đi, ta không lừa con đâu!”

“Thời tiết này mặc nó sẽ bị cảm đấy.”

“Ồ đây có hệ thống sưởi hơi, hơn nữa suốt ngày con suy nghĩ chi khiến cho người thêm ốm mà thôi, nó còn nghiêm trọng hơn bị cảm, cứ làm theo lời ta nói, thay quần áo đi, hấp dẫn một đám tiêu tử tới theo đuôi con đi... Ha ha, nhanh cởi ra cho ta!”

Trong phòng thay đồ chật chội, áo khoác, nội y, quần, áo giữ ấm bị lột ra hết, rồi ném xuống đất, giày cao gót bị đá qua một bên, để lộ hai chân thon dài, Nhã Hàm vừa từ chối, vừa đưa tay cù vòng eo của người phía trước.

“Ha ha, con lại dám phản kháng, con gái bất hiếu, con gái bất hiếu...”

“Aha, phi lễ...”

Giống như là hai chị em đùa giỡn, những thanh âm hi hi ha ha cứ vang lên trong phòng thay đồ, do dùng tiếng Trung cho nên người bán hàng nước Mỹ không rõ là đã xảy ra chuyện gì.

Man Đầu cùng một đám vệ sĩ sắc mặt không đối đứng ở bên ngoài, hai tay hẩn chấp sau lưng, nhìn trời, phảng phất như đã đi vào cõi thần tiên.

Sau một khắc, bỗng hẩn phốc một tiếng, đưa tay bịt mũi, máu từ trong mũi tràn ra, còn chưa kịp làm phản ứng tiếp theo, thì một vệ sĩ đã đưa khăn tay cho hẩn, hai người cổ quái nhìn nhau.

“Cảm ơn.”

“Không cần.”

Một lát sau, cửa phòng thay quần áo đã mở, một người mặc bộ quần áo màu tím xuất hiện, những người xung quanh đều mở to hai mắt nhìn.

Cách cửa thủy tinh, mấy đôi trai gái tới đây mua sắm thả chậm cước bộ, quay vào trong cửa hàng nhìn Nhã Hàm chi trò rồi trò chuyện với nhau. Đóng cửa phòng thay quần áo, nhìn qua gương, Nhã Hàm trông như một bức tranh.

Lấy màu tím đậm là chủ đạo, màu trắng ưu nhã phụ họa, thân hình hoàn mỹ của Nhã Hàm được thể hiện tuyệt đối, vòng eo mảnh khảnh có một chiếc dây buộc, chiếc váy không giống như lễ phục rộng thùng thình, mà ưu nhã ngắn gọn, mang phong cách đông phương.

Hơn nữa, do nàng mới lành bệnh, do trong lòng có suy nghĩ mà sắc mặt u buồn, hơi tái nhợt, nhưng lại giống y như mỹ nhân cổ điển đông phương vậy.

“Đến đây đi đến đây đi, con nhìn xem, con có thấy ánh mắt của mẹ hai lợi hại không nào, thật là mê chết người...”

Vui tươi hơn hờ kéo Nhã Hàm đẩy tới gần chiếc gương, nhìn bóng hình như tranh vẽ, Nhã Hàm nghiêng đầu bất đắc dĩ cười cười. Đột nhiên, một thân ảnh xẹt qua trước mắt, nàng mạnh mẽ quay người sang, chỉ thấy bên ngoài cửa kính toàn người đi lại, đại đa số họ đều nhìn sang bên này, mà đạo thân ảnh kia, cũng chỉ thoáng qua, không tìm thấy dấu vết.

Vừa suy nghĩ nhiều thành ảo giác sao...

“Làm sao vậy?”

Hai mắt mẹ hai cũng nghi ngờ tuần tra nhìn vào đám người ngoài kia, sau đó, cũng a một tiếng:

“Man Đầu, những người ngoài kia... có phải là Mafia không, tại sao hần lại chạy ra từ bệnh viện? Nha, hần thấy chúng ta.”

Trong tầm mắt, có một chiếc bàn đang để nhiều túi nhựa, một thanh niên tóc vàng nước Mỹ dẫn theo hơn 10 người đang tụ tập ở đó, trong đó có hai người. Nhã Hàm cũng biết họ.

Hôm trước, chính là đám người này cho rằng Nhã Hàm nghe trộm, cũng vì vậy mà nàng biết Man Đầu.

Về phần thanh niên tóc vàng, hần cũng vì chuyện này mà nhập viện, hiện thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn Nhã Hàm, sau đó lại cúi đầu xuống, coi như không dám chào hỏi “người quen”.

Hiện giờ, hai nhóm người cách nhau không xa, lúc Nhã Hàm từ trong phòng thay quần áo xuất hiện, ánh sáng của nàng dường như ảnh hưởng tới bên kia.

Đám người Mafia đều nhìn sang bên này, còn huyết sáo, nhận thấy ánh mắt của hai mẹ con, thanh niên tóc vàng tỏ thái độ là người quen, giơ tay lên cầm ly cà phê, nói với bên cạnh câu gì đó, sau đó cùng hơn chục người đi tới bên này...

***** Mặc dù vô cùng sùng bái bộ phim Bồ già, nhưng mà mẹ hai cũng chẳng có ấn tượng gì tốt với chuyện Mafia chủ trì công đạo cả, bây giờ thấy đối phương mang theo người đi tới, thì không khỏi có chút khẩn trương:

“Hắc, Mafia tới rồi, có cần báo cảnh sát hay không.”

“Tôi thấy không cần đâu, họ không dám công nhiên làm chuyện xấu...”

Man Đầu ở bên cạnh tươi cười, nhẹ giọng nói.

“Chuyện xấu? Làm chuyện xấu gì...”

Mẹ hai đảo mắt hai vòng, trong miệng lại nói:

“Có bệnh thì ở trong bệnh viện là được rồi, ra đây làm gì, mẹ con chúng ta chỉ đi mua sắm mà thôi, một đám đàn ông to lớn tới cửa hàng làm gì, biến thái... Trần tiên sinh, những người này không biết có ý đồ bất chính gì không, nghe nói Mafia rất thiện chuyện bắt cóc... Được rồi, Nhã Hàm, con mau vào thay quần áo cũ đi..

Xoay người một cái, hai nữ nhân lại đi vào trong phòng thay quần áo, sau một thời gian họ lại xuất hiện. Nhã Hàm đã thay lại bộ trang phục mùa đông, về phần đám người Man Đầu, cũng đã bắt đầu tiếp xúc với nhóm người kia, hai bên đang nói chuyện với nhau, sau khi giới thiệu, có người nói thanh niên tóc vàng tên là Robert, đại khái là do thương thể trên người chưa khỏi, sắc mặt vẫn còn tái nhợt. Sau khi giới thiệu xong, người dẫn đầu mời hai cô gái đi uống cà phê.

“Chuyện ngày hôm trước thực sự rất xin lỗi. Neil và hai người bạn họ cũng là khẩn trương quá độ, tạo nên một chút hiểu lầm với Trương tiểu thư, nếu như không ngại, chúng ta cùng đi uống cà phê chứ? Coi như là xin lỗi chuyện hôm trước đi?”

Mặc dù nói trong đám xã hội đen, không phải ai cũng là người xấu, thế nhưng cùng Mafia uống cà phê, ai biết có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hay không, mẹ hai cười cười:

“Ha hã, xin lỗi, tôi còn có chuyện...”

“Không sao đâu, đi uống một chén là được rồi.”

Nàng còn chưa nói hết, Nhã Hàm không biết suy nghĩ cái gì, trong lúc bất chợt liền đáp ứng, cắt ngang lời cự tuyệt của nàng.

Robert nở nụ cười, đưa tay ra mời, ý bảo nữ sĩ đi đầu, ánh mắt bình thản quét qua đám người một vòng. Nhã Hàm gật đầu, tiến lên...

ẤN SÁT

Phản Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 242

Phát Súng Bí Mật

“Nếu nói như vậy, hóa ra Robert tiên sinh, là kinh doanh thương thuyền, địa điểm kinh doanh là ở đâu?”

“Ở nhiều nơi lắm. Argentina này, Brazil này, Colombia này, Châu Á thì có Ấn Độ, Myanmar, đều đã đi qua rồi...”

“Thật là lợi hại.”

“Tiếp theo chúng tôi chuẩn bị tới Trung Quốc mỹ lệ rộng lớn để kinh doanh...”

“Thật không?”

Trên bàn cà phê, thoạt nhìn Nhã Hàm cùng Robert trò chuyện với nhau thật vui, ở một cái bàn khác, đám người mẹ hai, Man Đầu đang châu đầu ghé tai nói chuyện.

“Này, có thật không đấy, cái tên đầu củ cái kia đã đi được nhiều nơi như vậy à?”

“Tôi thấy là thật, bọn họ kinh doanh thương thuyền chỉ là giả, thật ra chính là buôn lậu, bán thuốc phiện, buôn bán người các loại...”

“Củ cái đầu chết tiệt...”

Nghiến răng nghiến lợi chửi một câu, mẹ hai chuyển hướng nhìn sang phía Man Đầu:

“Cậu nói Nhã Hàm không phải là có hứng thú với hắn đấy chứ.”

“Tôi thấy không phải, Trương tiểu thư dường như có dự định khác...”

Mấy người ở bên này dùng tiếng Trung Quốc bàn luận xôn xao, những thành viên của Mafia thì thỉnh thoảng nghi ngờ nhìn sang, nhưng mà thấy bốn gã vệ sĩ đi bên cạnh nhanh nhẹn đứng mạnh, trên người của bọn họ cũng đều mang theo súng, cho nên không dám làm điều gì xằng bậy. Nhưng mà trong lòng họ cũng lo lắng vô cùng, đám Mafia kia chỉ là hạng lưu manh, thua kém 4 vệ sĩ không ít, chỉ nhìn bề ngoài, khí thế của bốn người này đã cao hơn một bậc.

Bên cạnh, một mặt cùng Robert nói chuyện có lệ, mặt khác, Nhã Hàm nghi ngờ nhìn bốn phía xung quanh, sau đó xoay đầu lại cười. Không bao lâu sau, một đám thù hằn của Robert có cả trai lẫn gái mặc trang phục kỳ quái xuất hiện, dẫn đầu là một người mặc áo da đen, là một mỹ nữ tóc dài màu đỏ, thấy Robert, họ đi thẳng tới bên này.

“Này. Robert.”

Nữ tử phát phát tay, ngữ điệu rất là quyến rũ, nhưng ánh mắt lại vô ý thức nhìn sang chỗ Nhã Hàm.

“Này. Jane, tôi nghĩ thời gian mà chúng ta hẹn nhau còn một khoảng thời gian nữa.”

“Tôi không phải là một cô gái hay tới muộn.”

Ngồi xuống... một cái bàn khác ở bên cạnh, cô gái cởi chiếc áo đen vắt lên ghế, để lộ vóc người xinh xắn, hai tay để lên mặt bàn gỗ gỗ, liếc nhìn trái phải:

“Đây là... bạn gái mới của anh? Đông Phương mỹ nhân.”

Robert không nói gì, Nhã Hàm cười đứng lên:

“Tôi nghĩ tôi phải đi, tạm biệt, cảm ơn tách cà phê.”

“Tạm biệt.”

Robert gật đầu nói.

Mắt thấy bầu không khí đôi bên có gì đó không ổn, đám người của mẹ hai cũng lập tức đứng lên, nhưng mà chưa đi được hai bước, đã thấy cô gái màu đỏ kia mang người tới cản.

Sắc mặt Robert biến đổi, nói:

“Để cho các nàng đi, chúng ta trò chuyện.”

“Tôi nghĩ anh vẫn chưa trả lời vấn đề của tôi.”

Hít sâu một hơi, mỹ nữ cười cười:

“Bạn gái? Giới thiệu một chút đi?”

“Xin tránh ra.”

Nhã Hàm nói với giọng nói lạnh lùng.

Robert cùng Jane đồng thời liếc mắt nhìn nàng, chỉ thấy Jane cười đứng lên, ở trên bàn nhẹ vỗ một cái:

“Lập lại lần nữa xem nào, tôi gần đây có chút dị ứng với người Trung Quốc, cô muốn tôi điên lên hả? Vị tiểu thư này! Lẽ nào cô cũng biết công phu

Trung Quốc, có thể lấy một địch mười!”

Tình tình của nàng lúc này hiển nhiên là không tốt, những câu nói về sau thì như là rỗng lên.

Mẹ hai vợ vàng kéo Nhã Hàm, đầu lĩnh vệ sĩ họ Trần tiến lên một bước, đứng ở phía trước, Robert cũng phanh một tiếng, vỗ mạnh xuống bàn đứng đây.

“Jane, gọi cô tới đây cho đôi bên một cơ hội! Cô muốn đánh nhau ở đây ư? Cô nghĩ rằng tôi sợ cô sao?”

“Cơ hội? Hừ hừ...”

Jane cười nhạt hai tiếng, ngón tay chỉ thẳng vào ngực đối phương:

“Anh bị người khác bắn một súng đúng không? Hiện giờ tôi nói cho anh biết, người nổ súng chính là người của chúng tôi, vậy thì thế nào? Anh nói cơ hội... Đừng cho là tôi không biết, chuyện phát sinh sáng sớm hôm nay ở khu xử lý rác, hai trăm kg bạch phiến, anh nghĩ rằng chúng tôi không biết ai làm sao, FBI đang tập trung tư liệu về gia tộc Saliere các người, anh bây giờ còn dám nói chuyện này không có quan hệ với gia tộc Saliere các người hay không?”

“Hai trăm kg bạch phiến?”

Trên mặt Robert cũng hiện lên sự không thể tin tưởng.

“Giã bộ, cổ mà giã bộ đi. Nói cho các người biết. Gambino cùng Saliere, không để yên! Nếu muốn yên thân, thì bây giờ thẳng thắn nói chuyện, sau đó bảo anh trai của người là Joseph tới nói chuyện với ta! Không tới lượt loại tiểu lâu la như người ở trước mặt ta khua môi múa mép!”

“Tiểu lâu la? Ta thấy người cũng chỉ là hạng kỹ nữ bán thịt cho Smith mà thôi, nếu như ta là tiểu lâu la, người tính là cái gì? Trong mắt của ta, người chỉ là một món đồ chơi mà thôi...”

Robert cười cười:

“Nhưng mà nếu như các người thực sự đánh mất 200 kg bạch phiến, ha ha, thì ta cũng thực sự tiếc nuối, ha ha ha ha...”

Hai người cãi nhau ầm ĩ, đám người Nhã Hàm ở bên cạnh cũng biết chuyện gì đã phát sinh, đầu súng, hai trăm kg Hê-rô-in, Gambino cùng Saliere...

Đây chính là hai gia tộc Mafia đang đàm phán sống chết với nhau, mẹ hai cũng đang thấp thòm trong lòng. Nhã Hàm là người đầu tiên bước đi:

“Tránh ra cho ta đi ra ngoài.”

Jane nghiêng đầu, còn chưa nói hết, thì phía trước đã có người đưa tay ngăn nàng lại, trong nháy mắt đó, Nhã Hàm cũng quay đầu cười:

“Cô có hứng thú với công phu Trung Quốc đúng không?”

Đột nhiên, nam tử phía trước đã trúng một quyền, lực đạo của quyền này không lớn, nhưng tiếp sau đó, Nhã Hàm đã vung chân đá một cước thật mạnh, làm cho tên nam nhân này sụp xuống, thống khổ lăn cuộn cuộn trên mặt đất. Liễu Âm Thối - kỹ thuật Phòng Lang đã được nâng thể hiện một cách tuyệt vời.

Cho dù trước đây đã được trải qua rèn luyện nhưng mà do bệnh nặng mới khỏi, mới có thực hiện hai động tác, năng đã cảm thấy mình hết sức, đang muốn ra đòn tiếp theo, thì một thân ảnh lao vọt tới:

“Không nên đánh nhau, không nên đánh nhau, mọi người đừng kích động...”

Sau khi có tiếng la như vậy, hai tên đang định xông tới chỗ Nhã Hàm đã bị đẩy ngã xuống đất.

Sau một khắc, bốn gã vệ sĩ đã vén áo lên, nữ tử kia cũng đưa tay tìm kiếm bên hông, tất cả mọi người bắt đầu rút súng, lập tức trong không khí vang lên những “Phốc” “Phốc” “Phốc” “Phốc”, cánh tay của nữ tử chấn động, chỉ khoảng nửa khắc, súng ống của đám người bên nòng đã bay loạn khắp nơi, bao gồm cả súng của nòng. Ba gã rú đầu tiên đã văng súng, đập thẳng vào tường, rơi xuống trên mặt đất.

Nữ tử tóc đỏ đứng ở một bên, cánh tay run rẩy, cảm thấy không cách nào tin được chuyện vừa xảy ra.

Một khẩu súng bay xa 5, 6 mét, đập thẳng vào trên bàn, trên bàn đó có một mạp mạp đang ăn chén lớn mì, đột nhiên phanh một tiếng, một cái gì đó đập vào trong bát, nước nóng văng khắp nơi, hần sợ hãi nhìn một chút, thấy là một khẩu súng, lại quay đầu nhìn sang đám người bên ngoài, sắc mặt lập tức tái mét.

Hần ứng lên, xoay người bỏ chạy, nhưng lại đụng phải một cái bàn té ngã xuống đất, hần tiếp tục bỏ chạy trốn chết, người xung quanh mắt thấy động tĩnh lớn như vậy, cũng nhìn sang bên này, sau một lát, bỏ chạy như châu chấu, ở nơi trở nên yên tĩnh vô cùng.

Lại một tiếng động vang lên, một cái mũ của một tráng hán đứng bên cạnh Jane bay lên, khi sắp rơi xuống, lại có một thanh âm nhỏ khác vang lên, tất cả mọi người kinh ngạc nghiêng đầu sang chỗ khác, cái mũ liên tục bay lên bay xuống chừng 5, 6 lần, để lại đúng 6 vết đạn mới tinh.

Đám người bỏ chạy thì rối loạn, đám người bên này cũng lạng ngắt như tờ, tất cả nhân thủ bên gia tộc Gambino không dám cử động, kỹ thuật bắn súng chuẩn xác thế này, thì cũng có nghĩa là lúc này đối phương có thể bắn chết nửa số người trong bọn họ, số còn lại do thiếu đạn mới thoát mà thôi.

Đợi cho cái mũ bay xuống trên mặt đất, mọi người đều đưa mắt nhìn về nơi bắn ở một khúc quanh có một cái áo được khoác lên một chậu cây, chỉ thấy cành lá của nó vẫn còn lay động, không cách nào biết ai đứng sau đó.

Đám người xung quanh dần dần rời đi, thì có một người đột ngột xuất hiện, đứng ở một cái quầy hàng cách đó không xa, giả bộ uống cà phê, Joseph tươi cười nhìn sang bên này, sau đó, chậm rãi đã đi tới.

“Hừ.”

Thoảng bình phục tâm tình, nhìn Joseph đang đi tới. Jane mặc áo đen mờ đôi môi, hàm răng khê cắn ngón tay cái của mình, quay sang tràn ngập mê

hoặc nhìn Robert cười:

“Bây giờ ai là tiểu lâu la, ai là kỹ nữ? Không phải người nói ta ư? Có lẽ phải đợi anh của người tới mới hiểu được?”

Biết là chuyện này có Joseph đứng ở sau lưng, cảm giác sợ hãi của đám người này mới giảm đi không ít. Joseph là đối thủ của Smith, bị hắn đánh bại cũng chẳng có gì mất mặt cả.

Nhưng đối với Robert, thấy anh trai mình xuất hiện, thì có chút á khẩu không trả lời được, với hắn mà nói, bản thân hắn không giải quyết được chuyện này, phải để cho anh trai xuất hiện, thì đúng là một loại vũ hội ư?”

“Này, sao vậy, nhiều người như vậy định mở vũ hội ư?”

Khi Joseph đi tới, Nhã Hàm đẩy mạnh đám người ở phía trước, chạy sang phía bồn hoa kia, mẹ hai gọi một tiếng “Nhã Hàm!”

Sau đó cùng đám người Man Đầu đuổi theo thật nhanh, trong nháy mắt, mấy người này đã biến mất trong tầm mắt của hai đám Mafia.

Sau khi chuyền qua được khúc quanh, Nhã Hàm đưa mắt tìm kiếm trong đám người phía trước, lúc này có nổ súng, làm cho đám người chen nhau đi thang máy xuống, mấy tên bảo vệ đang chạy ngược lên. Bỗng nhiên, hình như có một bóng hình quen thuộc nào đó đập vào mắt, nhưng khi nhìn kỹ lại không thấy, nàng chạy nhanh về cái thang máy kia (thang máy cuốn thường dùng trong siêu thị), lẩn vào trong đám người.

Chen chúc với làn sóng người trên thang máy, Nhã Hàm len vào giữa, liều mạng tiến về phía trước, ánh mắt nàng tìm kiếm, trong lòng nôn nóng bất an, dường như muốn bật khóc, ở phía sau cách đó không xa, mẹ hai và đám người Man Đầu cũng đang liều mạng chen chúc tới đây, nhưng mà do bọn họ nhiều người, thân hình lại to lớn lên tiến rất chậm.

Mẹ hai thấy vậy thì giờ đám túi xách, vẫy vẫy gọi to:

“Nhã Hàm! Nhã Hàm! Chờ ta một chút! Chờ ta một chút!”

ÂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 243

Vô Tung

Gia Minh, cái con người nhu nhược này...

Nghiến răng nghiến lợi, lời nói đã lên tới lưỡi rồi nhưng không cách nào phát ra được. Mẹ hai và những người khác đều theo ở phía sau, Gia Minh nếu như đã thực sự tới New York, thì tất nhiên hẳn có việc muốn làm, nhưng mà bây giờ, cho dù thế nào đi nữa, nàng cũng muốn gặp hẳn một lần dù chỉ gặp mặt không nói gì cũng được, chí ít cũng để cho nàng xác định được, hẳn thực sự đã tới...

Đoàn người phía trước vẫn đang chen chúc nhau, phía sau có tiếng súng truyền tới, các loại tin tức như Mafia đang sống mái với nhau truyền tới như một cơn bão, sự hoảng loạn càng lúc càng lan nhanh, mọi người dọc theo thang máy cuốn chạy trốn chết, có người lớn tiếng la lên liên tiếp, phía sau dường như có cảnh vệ duy trì trật tự, nhưng mà tác dụng không đáng là bao.

Thanh âm của mẹ hai không ngừng vang lên ở phía sau, nhưng nàng không dám dừng lại, cho dù như thế nào, nếu như Gia Minh muốn trốn, thì nàng sẽ không tìm thấy được.

Trong sự nhốn nháo, Nhã Hàm liều mạng chen vào cầu thang đi xuống, nhiều lần thiếu chút nữa bị người ta chen ngã xuống đất, khi xuống tới tầng một, nàng đưa mắt tìm kiếm trong đám người, trước trước sau sau, toàn là những người không quen biết, nàng không cách nào tìm thấy nhân ảnh kia. Khi quay đầu nhìn sang lên lầu, thấy mẹ hai cố sức khua tay, những túi xách trong tay lắc la lắc lư, tầng 2, tầng 3, toàn là những khuôn mặt xa lạ, không có người đó...

Cố Gia Minh, người đừng cho ta tìm được người...

Đối với chuyện Gia Minh có ở chỗ này hay không, trong lòng nàng cũng không dám chắc, chỉ là nàng tha hương ở nước khác, từ hôm qua nàng bắt đầu mới thấy bóng hình của Gian Tố Ngôn ở nơi này, cho nên trong đầu mới nghĩ tới chuyện, Gia Minh đã ở đây. Gia Minh lợi hại thế nào thì nàng không biết, nhưng mà khi nghe thấy tiếng súng, cảm giác của nàng cực kỳ mạnh mẽ, bóng người kia không ngừng hiện lên... điều đó đã khiến nàng liều lĩnh chạy xuống.

Đám người mẹ hai đã xuống tới cầu thang cuối cùng, nàng quay đầu lại, ở trong đám người ngỡ ngàng đi vài bước. Cách đó không xa, một thân hình cao gầy đang quay đầu lại nhìn...

***** “A lô. Zhuang...”

“À, sao người gọi loạn như vậy, bị phát hiện à?”

“Không có, hai gia tộc Mafia sống mái với nhau, siêu thị hiện giờ đang rối loạn, tôi hiện tại đang đi theo phía sau của Trương Nhã Hàm, nàng ta bây giờ

chỉ có một mình, những vệ sĩ và tên mập mạp của Viêm Hoàng Giác Tinh đang ở phía sau...”

“Cẩn thận Giác Tố Ngôn. A, ngươi là một người theo dõi tốt nhất, ta không hi vọng mất ngươi...”

“Phụ cận không có người khả nghi. Lần này tình huống rất hỗn loạn, rất khó nắm chắc toàn bộ tình huống. Zhuang, tôi có 15 giây an toàn...”

“Ngươi muốn...”

“Không sai.”

“Có nắm chắc không?”

“Có.”

“OK, chúc may mắn...”

Đối thoại ngắn gọn, hần tiến nhanh về phía trước, đám vệ sĩ kia mới đi được nửa thang cuốn. Nhã Hàm vẫn đứng ở đó ngỡ ngàng, nhìn xung quanh, tay phải hần đưa vào trong áo, 6 mét, 5 mét, 4 mét, 3 mét, tới gần...

Khi còn cách nhau chừng 2 mét, chỉ cần cất một bước là chạm được vào phía sau đối phương, bên cạnh là một cây cột, là góc chết mà đám vệ sĩ không nhìn thấy được tình hình, hần định rút súng ra, đột nhiên thân hình hần cứng ngắc.

Gác cửa hần đã bị người ta ấn xuống một cái, sau đó, nhẹ nhàng vòng qua cổ của hần, vòng ngược trở lại, thoát nhìn như là kéo khóa. Tất cả chỉ xảy ra trong nháy mắt, bộ đàm mini trên tai của hần đã bị gỡ ra, hần chỉ kịp đưa tay dè lên cổ, máu tươi từ trong đó chảy ra, không cách nào khống chế được.

Sức sống của cơ thể hình như đã bị rút hết, nữ tử chỉ cách mình có 1 mét, nhưng lại dường như xa tít chân trời, nữ tử ngỡ ngàng quay đầu, nhìn sang một bên, hần lao đảo lui ra phía sau vài bước, sau đó dựa lưng vào cây cột, nhẹ nhàng ngồi xuống, máu tươi từ đó tuôn ra...

Một thân ảnh khác đang đi theo hướng ngược lại, từ trong bộ đàm nói chuyện.

“A lô? Zhuang?”

“Ngươi là ai... Ai thế nào?”

“Hần a, ngươi chú ý nghe...”

Trầm mặc một trận, một lát sau, trong đám người vốn đang nhón nháo bỗng nhiên có một tiếng thét chói tai:

“Có thể khiến một cô gái kêu lên như vậy, ta nghĩ chắc là cô ta đã thấy rất nhiều máu, còn hơn xem phim kinh dị, ngươi cảm thấy thế nào?”

“Ngươi là ai? Muốn thế nào?”

“Người các người muốn đối phó, ta muốn nói chuyện với các người.”

“Nói chuyện gì?”

“Thí dụ như hai bên chúng ta tuyên chiến, hay hòa đàm...”

Qua đoạn đối thoại này, người bên kia đại khái đã biết, bộ đàm mini đã bị Gia Minh đoạt được.

Loại đàm phán vô vị như thế này, kết quả chẳng có gì đáng nói cả, chỉ sau một lát, Gia Minh ném chiếc bộ đàm mini xuống đất, dẫm vỡ, quay đầu nhìn lại đám người đang rối loạn phía sau.

“Hãy cùng với thám tử lừng danh Conan phá án...”

Lắm bầm một câu, hần xoay người gia nhập vào dòng người hỗn loạn, đi ra ngoài cửa lớn.

***** “A...”

Khi tiếng thét chói tai vang lên được một khắc, mẹ hai cũng mấy tên vệ sĩ đã chạy tới bên cạnh Nhã Hàm:

“Con chạy đi đâu vậy, rốt cuộc nhìn thấy ai. Con nói...”

“Con, con sợ rằng... đã nhìn nhầm rồi, con không biết... Con không thể nói...”

Chân tay có chút luống cuống lắc đầu, tiếng thét kinh hãi lập tức gây sự chú ý của mọi người, khi quay đầu lại, chỉ thấy một người dựa vào cây cột trong đại sảnh, tay trái đè chặt cổ, máu tươi vẫn chảy ra, hai mắt trợn trừng, hiển nhiên đã chết, có lẽ là... không còn khả năng khả năng cứu trị nữa.

“Nhã Hàm, chúng ta dừng... cách xa nhau...”

Nhìn thân hình dựa vào cột, lại nhìn Nhã Hàm, mẹ hai lập bắt nói chuyện, ở xung quanh, những khác người vội vàng đứng lùi ra xa. Có người hiểu kỳ nhiệt tâm xông tới, đám người Man Đầu cũng xông tới, ngồi bên cạnh hần.

“Người làm sao vậy? Rốt cuộc là thể nào?”

Lớn tiếng hỏi, nhưng mà đối phương hiển nhiên không có khả năng trả lời. Nhẹ nhàng cạy một ngón tay trên cổ của đối phương, thấy máu tươi lập tức phun ra. Lại thấy tay của người này còn đứt trong áo, hần đưa tay nhẹ nhàng gạt một cái, thấy tay của người này còn cầm một khẩu súng. Man Đầu bị dọa tới mức nhảy lùi lại hai bước: “Oa ác...”

Mắt thấy đối phương có súng, hần không muốn xen vào nữa, lấy một cái khăn tay lau máu, hần đi trở lại bên cạnh hai cô gái:

“Ách, hình như là... bị người ta cắt cổ, trên tay của hần có súng, hơn nữa... khi ở trên thang cuốn tôi có ấn tượng với người này, hần hình như định tiếp cận Trương tiểu thư, Trần tiên sinh có ấn tượng không?”

“Không sai, ta cũng có ấn tượng, người này định tới gần tiểu thư.”

Phàm là người được huấn luyện chuyên nghiệp, đương nhiên đều có phương pháp ghi nhớ của mình. Trần tiên sinh nhớ lại một phen, gật đầu.

Mẹ hai có chút bối rối nói:

“VẬY... VẬY là có ý gì?”

“Tức là người này có ý định gây bất lợi với tiểu thư, nhưng có người âm thầm ra tay với hắn, cứu tiểu thư... Người này rất lợi hại...”

“Sao sao sao... Tại sao có người muốn giết Nhã Hàm?”

Đột nhiên nghe tin tức này, mẹ hai sốt ruột kêu lên.

“Không nhất định là muốn giết người, rất có thể là bắt cóc...”

Trần tiên sinh giải thích việc này, Nhã Hàm ở phía sau đột nhiên giãy khỏi hai tay của mẹ hai, chạy tới trước mặt người bị giết chết mặt đất, máu tươi vẫn tuôn ra, nhưng nàng không có biểu hiện sợ hãi hoặc buồn nôn, mà ánh mắt không ngừng nhìn những người ở xung quanh.

“Nhã Hàm, con...”

“Mẹ hai, các người đừng tới đây!”

Mắt thấy mẹ hai muốn đuổi theo, Nhã Hàm chạy ra bên ngoài, vẫy tay lớn tiếng hô.

Mẹ hai thấy vậy thì sợ hãi kêu lên:

“Ta bắt kẻ hắn là ai! Con đừng có chạy lung tung! Con đang gặp nguy hiểm!”

“Con không gặp nguy hiểm, các người đừng tới đây! Hắn sẽ bảo hộ con!”

Lớn tiếng nói, trên mặt nàng lo lắng tới mức sắp khóc, một lát sau. Nhã Hàm đã khóc nức nở hô:

“Đừng có theo con, con sẽ trở lại, xin mẹ hai đừng, con chỉ xin mẹ lúc này... hắn sẽ bảo hộ con, con sẽ không có việc gì, con muốn gặp hắn các người đi theo con hắn sẽ không xuất hiện, con rất nhớ hắn, xin mẹ hai...”

Nói đến đây. Nhã Hàm đã lớn tiếng khóc lên, nước mắt từ viền mắt tuôn rơi, mẹ hai tựa đầu nghiêng qua một bên, đưa tay lau miệng mũi, ánh mắt nhìn thẳng vào nàng, cấp tốc nói:

“Con cũng biết, ta không phải mẹ ruột của con... Nhưng ta lại coi con như em gái của mình, cho dù con gái ta sinh ra cũng không bằng... Cho nên nếu

như con dám xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn...”

Nàng bỗng đứng rống to hơn:

“... Ta sẽ chết cho con xem!”

“Cảm ơn mẹ hai.”

Nhã Hàm nở nụ cười, đưa tay lau nước mắt, xoay người chạy ra ngoài cửa.

Thấy nàng chạy đi, mẹ hai luống cuống nói chuyện:

“Sao lại như vậy cơ chứ, ở nước Mỹ chúng ta có đắc tội với ai đâu... Rốt cuộc là chuyện gì vậy!”

“Yên tâm, Trương tiểu thư nhất định không có chuyện gì.”

“Đúng vậy, yên tâm đi.”

Ở bên cạnh, Man Đầu cùng Trần tiên sinh vội vã an ủi nàng.

Phía trước, dòng người chen chúc.

Đẩy cửa ra, Nhã Hàm lao vào trong bầu trời gió tuyết.

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 244

Kháp Trời Chỉ Là Gió Tuyết

Gió gào thét, dòng xe cộ xuyên toa, người đi lại hai bên đường đều vô cùng khản trương, bởi gió tuyết quá ác liệt, mà thân hình của những người đi lại này cũng không được rõ cho lắm, Nhã Hàm đứng ở trên con đường nhìn một hồi, nhưng mà nàng không nhìn thấy bóng hình mà nàng muốn thấy.

Cô Gia Minh, người đừng để ta tìm được người...

Vẫn nghiêng răng nghiêng lợi như cũ, lại còn mang theo sự úy khuất, nàng đưa tay vuốt mái tóc rối bời, đi nhanh sang một hướng khác.

Nếu đối phương vì nàng mà giết người kia, vậy thì chắc chắn hắn luôn đi bên cạnh mình... Ta chỉ muốn nhìn thấy người mà thôi, không cần phải nói chuyện, cũng không muốn dây dưa với người, chỉ cần xác định được là người đã đến, vậy mà cũng không cho, hơi quá đáng rồi... Trong lòng úy khuất, nhưng ánh mắt nàng luôn nhìn bốn phía xung quanh... Người muốn đi theo ta, nhưng lại phải ẩn trốn, ta cũng không tin là không tìm được người!

Chỉ cần nhìn được một cái là tốt rồi, chỉ cần như vậy là mình sẽ cam tâm tình nguyện quay về bệnh viện, không bao giờ... xuất hiện trên đường phố gây phiền toái nữa...

Ở con đường đối diện, một thân ảnh mặc áo choàng màu xám đi tới một cửa hàng, trong tay vẫn cầm một cái túi gì đó, dường như hắn đi tới chỗ phương hướng của Nhã Hàm, khi đi qua một chiếc xe nhỏ đỗ ở ven đường, hắn đưa tay gõ cửa.

Một lúc lâu sau, trong xe mới có người mở cửa, trước sau đều có người đi ra, ba nam một nữ, vẻ mặt đều có vẻ bị hù dọa:

“Chuyện này, có chuyện gì sao?”

Qua một lúc, nam nhân đeo kính mở miệng nói trước.

“Tổ Ngôn tỷ bảo ta mang tới cho các người, cẩn thận còn nóng.”

Đưa túi thực phẩm tới, Gia Minh cười cười:

“Tỷ ấy nói cảm ơn mọi người, nhưng cũng đừng để bản thân quá mệt mỏi.”

Thái độ của hắn rất ung dung, Kiều Quốc Duệ cẩn thận nhận lấy cái túi, đợi cho Gia Minh gật đầu rời đi, mới gọi một tiếng:

“Gia Minh tiểu đệ.”

“Sao?”

“Có thể gặp mặt Tổ Ngôn tỳ của cậu không?”

“Ách.”

Sững sờ một chút, Gia Minh lắc đầu.

“Tổ Ngôn tỳ nói, vẫn chưa tới lúc làm quen nhau.”

“A.”

Có chút tiếc nuối gật đầu, Kiều Quốc Duệ cười cười:

“Nếu vậy thì khi nào cần hỗ trợ, cứ nói là được.”

Đóng cửa sổ xe, thân ảnh của Gia Minh cũng biến mất trong gió tuyết. Kiều Quốc Duệ mở túi ra, nói:

“Tới đây, tới đây, tới đây, mỗi người một chén, ôi, nóng quá... còn có một hộp thức ăn, chúng ta là những người đầu tiên của Viêm Hoàng Giác Tinh ăn đồ do Giản Tổ Ngôn mang tới, mọi người đừng khách khí.”

“Có cần lái xe đi theo Trương Nhã Hàm không?”

“Ngô, không cần.”

Kiều Quốc Duệ cảm lấy một cái, cắn một miếng hết một nửa, rồi nói:

“Cố Gia Minh theo ở phía sau, thì lúc nào Giản Tổ Ngôn cũng có thể xuất hiện, cô Trương sẽ không có vấn đề gì đâu. Có đồ ăn là tốt rồi, ta đoán là cô Trương cũng sắp về thôi...”

“Man Đầu nói Trương Nhã Hàm đang tìm Giản Tổ Ngôn, hình như là Giản Tổ Ngôn không chịu xuất hiện gặp nàng, vì sao a?”

“Đảm bảo tính thần bí mới là sự uy hiếp, người không phát hiện Cố Gia Minh cũng không chịu hiện thân ư? Hai người bọn họ hiện ở một nơi bí ẩn nào đó, giả như họ đi gặp Trương Nhã Hàm, vậy thì sẽ mất đi tính bất ngờ, chuyện xấu lúc nào mà chẳng thể xảy ra. Ta nghĩ tên Gia Minh này chắc chắn đã được huấn luyện nghiêm chỉnh, cái này phải gọi là dưới tay tướng mạnh sẽ không có binh hèn, đúng không?”

“Là vợ giỏi sẽ không có chồng yếu?”

Ngồi ở vị trí tài xế, Phương Quốc Lâm cười nói:

“Chẳng phải là Giản Tổ Ngôn là cô đầu nhỏ của Gia Minh hay sao?”

“Chuyện này mà người cũng tin à?”

Ba nam nhân ở xung quanh đồng thời nở nụ cười, một người ở phía sau nói:

“Vậy tại sao Cố Gia Minh và Giản Tổ Ngôn lại không chịu gặp mặt Trương Nhã Hàm dù chỉ một lần? ở cùng nơi với nhau, gặp mặt nhau đâu có sao, với lại mấy người này là bạn bè thân thiết cơ mà.”

Khi Giản Tổ Ngôn lần đầu tiên có tên trong hồ sơ của Viêm Hoàng Giác Tinh, khi đó nàng chính là bạn thân của Trương Nhã Hàm khi đi du học.

Bởi vì nhìn quan hệ hai người, tạm thời không ai hoài nghi gì cả. Kiều Quốc Duệ lắc đầu:

“Cái này thì không rõ lắm, giữa các nàng có chuyện gì chẳng?”

“Các nàng có phải là hoa bách hợp hay không...”

Trên mặt Quốc Thanh lộ ra thần sắc cổ quái:

“Hai nữ nhân, một người thì giận đối khốc lóc đòi gặp mặt, một người thì cho dù thế nào cũng không chịu xuất hiện... Không thể nào, các người nhìn xem, tại sao nàng không chịu gặp mặt, mà lại cho Cố Gia Minh đi theo.”

Phanh một cái, Phương Quốc Lâm đập vào đầu của Dư Quốc Thanh:

“Làm sao có thể, tư tưởng của người thật xấu xa, Giản Tổ Ngôn nàng... Giản Tổ Ngôn nàng tại sao có thể là người như vậy.”

Phương Quốc Lâm vốn sùng bái Giản Tổ Ngôn, nên không cho phép ai nói như vậy.

Nhưng mà sau một khắc, mọi người đều cảm thấy có lý. Kiều Quốc Duệ nói:

“Ai. Quốc Lâm, người không thể không nhìn một phía được, đây chỉ là suy luận hợp lý thôi. Quốc Lâm, người có nghĩ tới chuyện bây giờ người sùng bái Giản Tổ Ngôn, chẳng qua là có liên hệ với tâm tình của người mà thôi hay không, cô nhân có câu “hoa bách hợp thường rất xinh đẹp”. Thơ của Mộ Dung đã nói như thế nào “khi mùa xuân tới, hoa bách hợp “hoang dã” vẫn ở chung trong một sơn cốc sinh trường môn môn”, ai nha, người đừng đánh ta, ha ha...”

“Ta thấy các người căn bản là càn quấy!”

Sắc mặt Phương Quốc Lâm bất thiện nói:

“Hoa bách hợp, hoa bách hợp, tại sao các người không nghĩ, Trương Nhã Hàm khốc như vậy là do thích Cố Gia Minh!”

“Vậy thì không có đạo lý, điều này ai mà chẳng suy luận được.”

Dư Quốc Thanh vừa cười vừa nói:

“Người xem. Trương Nhã Hàm và Giản Tố Ngôn là hoa bách hợp, cho nên Trương Nhã Hàm mới coi Cổ Gia Minh như em ruột của mình, thỉnh thoảng khi Giản Tố Ngôn không có bên cạnh... Trương tài liệu chẳng phải là có thời gian năng biến mất hay sao? Các nàng thông qua Cổ Gia Minh để liên lạc, chẳng phải là thuận lý thành chương hay sao.”

“Vậy thì Trương Nhã Hàm thích Cổ Gia Minh chẳng phải là càng thuận lý thành chương hay sao!”

Phương Quốc Lâm kháng nghị nói.

“Ta không cảm thấy...”

“Ta tin tưởng hai nữ nhân này là hoa bách hợp, bởi vì, các nàng đã là người trưởng thành...”

“Ừ, ta cũng hiểu họ là hai người đồng tính luyến ái, Cổ Gia Minh bây giờ mới mười sáu tuổi, bọn họ sao có thể có tình cảm khắc cốt minh tâm mà khóc rống lên như vậy? Ta nghe nói tình cảm đồng tính mới là bền vững.”

Kiều Quốc Duệ vuốt mình cằm, suy ngẫm:

“Quốc Thanh, khi trở về, ngươi chuẩn bị viết báo cáo phân tích đi nha.”

“Không phải chứ, lão đại...”

Trong thùng xe vang lên tiếng còi, Phương Quốc Lâm cẩn thận một câu:

“Ta nghĩ Cổ Gia Minh rất tốt đấy chứ.”

Khi ba đồng bạn của hắn đều quay đầu nhìn hắn, hắn mới quay đầu đi, quyết định không hề để tới ba tên này, bên kia con đường, thân hình ủ rũ của Nhã Hàm xuất hiện, bốn người đưa mắt nhìn nhau.

Đi một chút rồi lại dừng, ánh mắt khi thì dừng lại, khi thì lướt qua những gì ở xung quanh từ xa nhìn lại. Nhã Hàm giống như một con mèo con bị bỏ rơi, có chút bất lực, có chút ngơ ngẩn, đã qua 10 phút rồi, nàng vẫn chưa tìm được người kia, mặc dù trời mưa tuyết rất lớn, nhưng mà mọi người trong xe vẫn nhìn thấy khuôn mặt thất vọng chán chường của nàng.

Trong chốc lát, đạo thân ảnh kia lại nhìn qua một bên, ba gã đàn ông trong xe đồng thời gật đầu:

“Là hoa bách hợp.”

Trong tiếng cười hỗn tạp, Gia Minh đứng cách đó không xa, hắn chọn một vị trí tương đối, có thể nhìn thấy Nhã Hàm, nhưng mà mỗi khi Nhã Hàm nhìn sang phía hắn hắn đều nấp sau thân hình của người khác.

Xuyên qua con đường này, là tới một ngõ nhỏ ít người đi lại, cách đó không xa, Nhã Hàm cô đơn ngừng lại, bỗng nhiên quay đầu, Gia Minh vội vã lao

vào một chỗ lõm của con hèm, không bao lâu, nàng rút cục thất vọng quay đầu lại, sau đó, ôm gối ngồi chồm hồm xuống.

Một người, cô đơn, ngồi xồm trong gió tuyết ở đầu đường Mahattan.

Khoảng chừng một phút đồng hồ sau, có một chiếc xe nhỏ ở ven đường dừng lại, người đi tới là mẹ hai của Nhã Hàm, đứng ở bên cạnh cửa xe, cầm găng tay.

Nhã Hàm từ trên mặt đất đứng lên, hai người nhìn nhau một hồi, mẹ hai mới mở miệng: “Không tìm được à?”

“Xin lỗi, có thể là con... nhìn lầm rồi...”

“Quên hẳn đi.”

Mẹ hai cười cười, vươn tay:

“Chúng ta đi trở về.”

“Dạ.”

Trong chốc lát, chiếc xe lao vào trong gió tuyết, biến mất không thấy. Gia Minh lắc đầu, bắt đắc dĩ cười, nụ cười này không biết là hẳn đang cười chính mình hay cười người khác, khi đi qua ngã rẽ của con đường, hẳn bỗng nhiên sững sờ một chút.

Ở đối diện con người, có một nữ tử tóc đỏ, mặc áo da đen, mang theo một nhóm người đang đứng đối diện với hẳn bởi vì Joseph xuất hiện, cho nên tâm tình của nàng tương đối là khó chịu, hơn nữa, rất hiển nhiên... Nàng nhận ra Gia Minh...

Đôi bên lúc này chỉ cách nhau chừng 3, 4 mét, nữ tử tóc đỏ bỗng nhiên dừng lại, mọi người ở phía sau của nàng cũng dừng lại, nữ tử cùng Gia Minh nhìn nhau mấy giây, nàng lấy tay vuốt sợi tóc đỏ, nở nụ cười:

“Một mình?”

Gia Minh nhún nhún vai:

“Đi dạo phố.”

“Bắt hẳn... cho ta.”

Nữ tử tóc đỏ đưa tay chỉ vào Gia Minh, nói:

“Ta muốn hẳn chết!”

Quay người lại, Gia Minh bỏ chạy.

ÂN SÁT

Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 245

Hẻm Sâu

Hai chiếc xe cảnh sát dừng lại ở phía ngoài khu mua sắm, tiếng còi cảnh sát kéo dài khiến người ta thấy yên tâm hơn. Hai anh em Joseph và Robert ngồi trong nhà hàng ở bên đường đối diện nhìn tình cảnh hỗn loạn đang dần được dẹp yên đó.

Chuyện lần này, bởi vì sự xuất hiện của tay súng thần bí và Joseph khiến bên phía Gambino gia tộc không chiếm được bất kỳ ưu thế nào, nhưng đương nhiên cũng không bị tổn thất quá lớn, nếu hai bên đã không muốn liều mạng với nhau, lại không muốn nhượng bộ, đương nhiên là chỉ có thể ai đi đường nấy, xem đó như một cuộc va chạm không hề có chút ý nghĩa nào.

Đối với việc Robert tự tiện tổ chức lần đàm phán này, vốn là Joseph không đồng ý lắm, nhưng mọi người cùng nhau lớn lên từ nhỏ nên hẳn cũng hiểu tính tình người em trai này của mình luôn bốc lửa, vậy mà lần này sau khi bị trúng đạn, thậm chí lại có thể chủ động hẹn đối phương tới hòa đàm thì đã xem như biểu hiện rất tốt rồi. Điều bất đắc dĩ là tối qua Gambino gia tộc cũng xảy ra một chuyện lớn, hai bên đều nổi nóng, căn bản không có ý định muốn hòa đàm.

“Tối hôm qua khu xử lý rác thải do Smith quản lý kia có mấy người bị chết, trong đó có một người là thủ hạ, một người khác là người Mỹ, ngoài ra còn có hai khách du lịch Nhật Bản, bị ném vào máy nghiền rác thải rồi bị nghiền nát...”

“Loại chuyện thế này trước đây bọn họ vẫn thường làm, người của mình bị chết... Có phải là xử lý phản đồ hay không?”

“Hẳn là không phải, có người báo cảnh sát trước, đến khi hẳn kịp phản ứng lại thì cảnh sát đã bao vây cả khu xử lý rác thải, trong đó còn có cả FBI, có vẻ không đơn giản. Sau đó bọn họ còn tìm ra 200kg thuốc giảm đau, căn bản có thể xác định là gia tộc Gambino cất giữ ở khu xử lý rác thải kia. Chuyện này thật quái lạ...”

Lắc lư ly cà phê trong tay, Joseph thờ dãi nói.

“Con khốn Jane kia nói FBI điều động tư liệu của chúng ta.”

“Không biết tin tức truyền ra như thế nào nhưng tóm lại là sự thật...”

Châm một muỗng thuốc, Joseph lắc đầu.

“FBI cho rằng chúng ta có liên quan đến chuyện đó. Smith bây giờ vẫn ở cục cảnh sát để hiệp trợ điều tra nên Jane mới có thể ngang ngược như vậy.”

“Chuyện lớn rồi...”

“Chiến tranh toàn diện sẽ không xảy ra, dù sao cũng sắp đến thế kỷ 21 rồi, năm gia tộc lớn cũng không hi vọng chuyện như vậy xảy ra. Ai phá hủy quy củ thì sẽ phải chịu chèn ép của tập thể.”

Gậy tàn thuốc, Joseph dừng lại một lát rồi nói tiếp.

“Nhưng là xung đột ngầm sợ rằng sẽ gia tăng nhiều hơn, trong khoảng thời gian này em nên cẩn thận, với tính cách của nữ nhân viên Jane kia thì nói không chừng sẽ lại ra tay với em lần nữa. Đúng rồi... Điều tra tư liệu về chúng ta, không phải là..”

Đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, vẻ mặt Joseph cứng lại. Robert tò mò hỏi:

“Chuyện gì vậy?”

“Không có gì, không có gì. Anh đã kể cho em chưa, người bạn đến từ Trung Quốc của Marilyn và Heidi hiện giờ đang ở trong trang viên, ách.”

Hắn nói được hai câu liền lắc đầu cười, chuyển đề tài.

“Đúng rồi, hôm nay em sắp xếp rất tốt.”

“Ừ?”

“Người bắn súng lợi hại kia là em tìm từ đâu đến? Lúc nào giới thiệu cho mọi người cùng biết đi.”

“Người bắn súng?”

Robert hơi sững sờ.

“Không phải do anh tìm tới sao?”

Sau một giây, hai người đồng loạt mở trừng mắt nhìn nhau.

“Không phải là em?”

“Không phải anh? Ồ!”

Suy nghĩ một lát, Joseph cười nói:

“Vậy còn cô gái Trung Quốc kia? Anh có ấn tượng với cô ta, là người của cô ta? Cô ta là ai?”

“Không rõ lắm, lúc còn chữa bệnh trong bệnh viện em chỉ nghe nói là một trong số những người tài trợ cho bệnh viện, hẳn là trong nhà rất có tiền.”

Robert gật đầu.

“Trò về em sẽ điều tra.”

***** Gió tuyết gào thét trên đường phố ở Manhattan, một nhóm người đang điên cuồng đuổi chạy.

Thiếu niên Trung Quốc mặc áo lông màu vàng xám chạy ở đằng trước, phía sau là một đám người đàn ông mặc đồ tây đang đuổi theo, da đen, da trắng đều có. Chạy thật nhanh qua một tòa nhà phủ đầy tuyết, lướt qua sạp báo, thùng rác ở ven đường, tất cả những vật nhỏ đập vào mắt đều bị thiếu niên ném về phía đám người đang đuổi theo từ phía sau. Trong tiếng chửi bới âm ỉ, thỉnh thoảng lại có một vài người tách khỏi đám người đang truy đuổi để chạy đường tắt đón đầu, nhưng rốt cuộc đều bị đối phương linh hoạt trốn được hoặc chạy vào lối rẽ ở gần đó khiến người chặn đường tốn công vô ích.

Chốc lát sau, một chiếc xe Jeep lao vùn vụt tới từ đằng sau gia nhập vào đội ngũ đang truy đuổi, trên xe có một cô gái tóc đỏ, mặc đồ da bó sát người đang vô cùng hưng phấn quơ chiếc đai lưng trong tay khiến nhiều người đi đường phải ghé mắt nhìn sang, phong cách trương dương khi chạy xe như vậy ở khu Brooklyn thì quá quen thuộc nhưng ở Manhattan, những năm gần đây cũng không thường gặp lắm. Tốc độ của con người có nhanh hơn nữa cũng không vượt được xe hơi, nhưng ở khu Manhattan này có rất nhiều cửa hàng, có thể nói là bốn phương thông suốt, thỉnh thoảng hẳn lại chạy vào một khu mua sắm ở bên cạnh, thường thường bị đuổi theo hơn mười phút mới vọt ra từ cửa sau, lúc đó chiếc xe Jeep kia lại vọt vàng đuổi theo.

Truy đuổi như vậy kéo dài hơn nửa giờ, đoàn người cuối cùng cũng dồn thiếu niên kia vào một hẻm sâu giữa mấy khu nhà, người truy đuổi từ hai bên lao tới vây thiếu niên vào một góc.

“Ha ha” - Cô gái tóc đỏ đứng trên xe cười nói:

“Chạy đi, chạy nữa đi.”

“Tôi cũng muốn chạy, chỗ này... Không tốt lắm...”

Hắn ngẩng đầu nhìn bốn phía, chỉ thấy bên phía trên có một cô gái thò đầu ra từ cửa sổ, mắt thấy hắn nhìn sang liền đóng rèm cửa lại. Mọi người thấy tình cảnh như vậy liền cười lên ha ha.

Trong tiếng cười, thiếu niên bỗng lao sang bên cạnh. Người đàn ông đứng đó không ngăn cản, rầm một tiếng, hắn phá vỡ cửa sổ của một ngôi nhà, gió tuyết gào thét lùa vào, đôi vợ chồng đang xem TV trong phòng giặt này mình, có người chạy vào phòng khách, vừa kịp lấy lại tinh thần thì đã có vô số người mặc đồ tây đen trèo vào từ cửa sổ.

“Này này này... Các người muốn làm gì? Tôi... Tôi sẽ báo cảnh sát!”

Người đàn ông chủ nhà cầm lấy ống nghe điện thoại vung vẩy gào thét như đang cầm một khẩu súng, chỉ là không ai để ý đến hắn, tất cả mọi người lao ra phòng khách, tông cửa tiếp tục đuổi theo ra ngoài.

Lao ra khỏi ngôi nhà, thiếu niên chạy ra phía đầu con hẻm, nhưng còn chưa chạy tới thì chiếc xe Jeep đã quẹo vào con hẻm lao thẳng tới, thành viên của gia tộc Gambino cũng ùn ùn đuổi theo ở phía sau. Hai đầu đều có người truy đuổi, hẳn lại chạy về phía lối đi nhỏ giữa hai khu nhà lầu, sau đó dẫm lên đồng rác rưởi ở cuối lối đi rồi bật người lên bức tường thấp ở đằng trước, đám Mafia cũng đuổi theo tới. Phía trước cuối con hẻm nhỏ chính là đại lộ, có lẽ đã bạc

bội với sự chạy trốn trơn trượt của hắn, có người rút súng ra, đoán một tiếng, đầu đạn bắn vào bức tường Gia Minh vừa leo lên, cũng vào lúc này. Gia Minh trực tiếp lao ra khỏi con hẻm.

Đám người phía sau ồn ào, có vẻ như đang trách cứ người kia không nên nổ súng bừa bãi trên đường, đó chẳng qua chỉ là một đứa trẻ mà thôi... Vừa lao ra khỏi con hẻm, chiếc xe Jeep lại quẹo sang đuôi tới đây, Gia Minh trực tiếp chạy sang bên đường đối diện, phía trước lại là một con hẻm sâu, chỉ là lối vào khá hẹp, xe hơi không lách vào được.

Chạy thẳng vào bên trong, đám người phía sau cũng đuổi theo tới, chiếc xe Jeep chặn lại đầu con hẻm. Chạy được không xa hắn liền phải dừng lại, phía trước là ngôi nhà hai tầng lấp kín con hẻm, hai bên là nhà lầu cao vút nhưng bên cạnh lại không hề có cửa sổ mở ra, xem ra không có ai phát hiện chuyện gì xảy ra ở đây. Quay đầu lại, hơn mười tên Mafia thờ hồng hộc ngăn ở đằng trước, có người vẫy tay:

“Chạy, chạy nữa đi...”

Bước đi kiêu ngạo, cô gái tóc đỏ nhìn thiếu niên đứng núp trong bóng tối cười nói:

“Hoan nghênh tới New York, xem ra không còn đường chạy nữa, ở lại vui vẻ đi.”

Nhìn bốn phía. Gia Minh gật đầu, vẻ mặt dường như còn mang theo ý cười nhưng hắn ở trong bóng tối nên không ai thấy rõ lắm. Jane còn muốn lên tiếng thì tiếng điện thoại di động đã vang lên, nàng lấy điện thoại ra nghe:

“A lô? Smith... Ủ, xử lý một chút việc, chuyện nhỏ mà thôi... Được, tôi sẽ tới ngay. Ủ, chào, hai mươi phút nữa tôi sẽ đến.”

Cúp máy, cô gái cười nhìn đám thù hạ xung quanh rồi chỉ vào Gia Minh:

“Thằng nhóc này giao cho mọi người, phải chăm sóc nó cẩn thận. Phải nhẹ nhàng, không nên gây tai nạn chết người, tôi chỉ muốn đánh gãy hai tay, hai chân nó mà thôi. Ha ha ha ha...”

Cười lên quyến rũ, nàng ra dấu tay “chào” với Gia Minh rồi xoay người bước ra đầu con hẻm. Đến khi chiếc xe Jeep chạy đi thì một đám người mặc đồ tây mới quay sang nhìn nhau.

“Này. Tom, mày thích làm chuyện này, mày đến đi.”

“Nói đùa gì vậy, tại sao không phải là mày? Tao không thích ra tay với đứa trẻ như vậy.”

“Hans, tao nhớ việc đánh gãy chân mày thành thạo nhất, quả thực giống như dê non mà không đau...”

“Động thủ với nó? Mày đang xem thường tao sao? Đến đây, chúng ta đấu đơn...”

“Chỉ là đề nghị mà thôi...”

“Chúng mày làm ơn đi, nếu Jane đã nói thì dù sao cũng phải làm, chúng mày muốn bị cô ta ghét sao? Làm xong chuyện này rồi về nhà cho sớm. Jemiy vẫn còn đang chờ tao.”

“Vậy mày đi đi...”

Một đám người nhao nhao ồn ào, cuối cùng tên vừa mới nổ súng với Gia Minh bị đẩy ra. Đây là một tên da đen lực lưỡng, tên là Billy, cạo trọc đầu, hần vừa đi về phía Gia Minh vừa nói:

“Này. New York vui về chứ? Người Trung Quốc, tao thật không hiểu tại sao người Trung Quốc bọn mày đều muốn đến Mỹ, bây giờ rơi vào tình cảnh này... Hi vọng mày có thể nhớ kỹ bài học này.”

Mắt thấy hần đi tới, hơn mười người bên này đều quay sang nói chuyện với nhau, dù sao đánh gãy chân cũng không phải chuyện hay ho gì, cũng không có tên biến thái khát máu nào muốn đi xem cả. Vài giây sau, thanh âm của Billy đột nhiên im bật, một tiếng rầm vang lên, mấy người quay đầu lại, bóng tối vẫn là bóng tối, bóng dáng thiếu niên vẫn ở đó, mà người đàn ông tên Billy lại nằm dưới chân hần không nhúc nhích chút nào.

“Ách, tiếp theo là ai? Các người làm ơn nhanh lên một chút được không?”

Trong con hẻm sâu, đám người bên này ngậy ngẩn, trong chốc lát bầu không khí trở nên yên lặng như tờ.

ẤN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 246

Người Là Ai

“Sớm đã nói con bị hoa mắt, con lại không tin, ban ngày nghĩ nhiều, ban đêm nằm mộng, con làm cho ta sợ muốn chết, mấy ngày kế tiếp chúng ta không đi dạo phố, tuyệt lớn như vậy, hôm nay ta gọi điện thoại cho cha con, chúng ta sẽ nhanh chóng trở về, dù sao bệnh viện này cũng đã kiểm tra xong, chúng ta không thể ở lại nước Mỹ an dưỡng được, trở về... Tim của ta bây giờ còn đang đập thình thịch đây này...”

Nữ nhân này nói liên thanh, cho tới khi xe con dừng ở bên cạnh đường của bệnh viện, cửa xe mở ra, tiến vào trong tòa nhà, vào trong thang máy, mẹ hai đều không ngừng nói, chuyện hôm nay quả thực đã khiến nàng quá sợ hãi.

Trở lại trong phòng bệnh, Nhã Hàm dường như vẫn còn hoảng hốt, mẹ hai vừa nói, vừa ném toàn bộ những túi đồ mua được lên giường, sau đó chạy vào trong phòng vệ sinh tháo trang sức. Sau một lát, nàng trở ra, trên mặt còn dính nước, tóc đang buộc cũng bị tháo xuống. Tuy rằng, nàng ta thường nói mình bây giờ phải dựa vào son phấn, nhưng lúc này không son phấn gì cả trông cũng chỉ như một nữ nhân 30 tuổi mà thôi.

Đi tới trước giường, nàng đưa tay sờ trán Nhã Hàm:

“Không có sao chứ, có muốn ta gọi bác sỹ tới xem hay không, ta nghĩ con hãy ngủ một giấc đi, ngủ xong là tốt liền, ngoan nào, con ngủ đi, không nghĩ gì cả, ta đi ra ngoài trước.”

“Mẹ hai, đừng lo lắng, con không sao.”

Ngồi ở bên giường, Nhã Hàm cười cười, nhưng chỉ nhận được sự khinh thường của đôi phương:

“Lời nói chẳng có sức thuyết phục gì cả...”

Khi mở cửa, Nhã Hàm lại bỗng nhiên từ trên giường nhảy xuống, đi ra bên ngoài, mẹ hai nhìn lại, thấy đám người Man Đầu đang nói chuyện phiếm, thì hỏi Nhã Hàm:

“Làm sao vậy?”

“Ách, không có chuyện gì... Man Đầu, người có thể vào một chút không?”

“Man Đầu?”

“Ta?”

Tất cả mọi người đều dùng ánh mắt cổ quái nhìn sang, Man Đầu cũng đưa tay ra chỉ chỉ mình, đợi cho Nhã Hàm gật đầu, hẳn mới a một tiếng, do dự vào phòng.

Cửa phòng nhẹ nhàng đóng lại, mẹ hai nhìn vệ sĩ hai bên: “Không được nghe trộm đấy.” Sau đó, đi nhanh về phòng của mình.

Trong phòng có chút vắng vẻ, tuyết vẫn rơi ngoài cửa sổ, bầu không khí có vẻ âm trầm, ánh sáng trong phòng không đủ nên hơi tối, Nhã Hàm gật đầu:

“Tùy tiện ngồi đi.”

Sau đó chỉ một cái tù đứng ở bên cạnh:

“Cà phê? Hay nước trái cây?”

“Ách, nước trái cây...” ʹ

Ngồi xuống ghế sa lông, Man Đầu nghĩ bầu không khí dường như có chút quý dị, chẳng lẽ nữ nhân này tìm không được người, nên muốn câu dẫn mình trên giường? Nhưng mà nữ nhân này có quan hệ với Giản Tố Ngôn, tuy rằng rất có lực mê hoặc, nhưng cũng rất phải suy nghĩ.

Sau khi nghĩ lợi lung tung, hẳn nhìn Nhã Hàm, thấy trên mặt nàng chẳng có chút gì khản trương, nên đã hiểu, chuyện hương diễm như thế tuyệt đối không tới phiên mình, bằng không thì nàng lại đơ đờ ra thế kia, hơn phân nửa là...

“Nước chanh.”

“A, cảm ơn.”

Đặt nước trái cây xuống trước mặt Man Đầu, Nhã Hàm ngồi ở ghế đối diện, hai người ngơ ngác nhìn nhau, Man Đầu cũng chỉ cốc nước nhấp môi.

Nhã Hàm nhẹ giọng hỏi:

“Man Đầu, người rốt cuộc là người thế nào.”

“Hử?”

Hắn trợn mắt lên, trông rất ngây thơ thuần khiết.

“Người rất lợi hại, có thể đánh nhau, còn có thể bắn súng, biết người muốn đối phó ta hôm nay là Mafia mà chẳng sợ chút nào. Người có ý tiếp cận chúng ta, người rốt cuộc là ai?”

Dùng ngữ khí mềm mại. Nhã Hàm ngẩng đầu lên, nói:

“Người muốn đi theo ta, dù sao cũng phải nói cho ta biết chứ?”

Ừng ừc. Ừng ừc...

Giờ cái cốc, Man Đầu uống một hơi cạn sạch, sau đó cười đứng lên:

“Xin lỗi, ta đi ra ngoài nghe điện thoại.”

***** Gió tuyết gào thét, thiên địa cô độc, một chiếc xe Jeep đang đi dọc sơn đạo, tuyết đọng đầy thân xe, sau một lát, tài xế dừng lại, nữ tử tóc đỏ xuống xe, đi thẳng lên sườn núi.

Một gã thủ hạ đi theo bên người, thỉnh thoảng nói đùa vài câu, mắt thấy sắp tới biệt thự trên sườn núi, cô gái lấy ra một cái điện thoại di động, bấm một dãy số.

Trong một con hẻm của Manhattan, tiếng chuông vang lên, gió tuyết hỗn loạn thổi vào điện thoại tạo nên những thanh âm nức nở, có vẻ quý dị, điện thoại di động rơi trên mặt đất, máu tươi chảy tràn lan, thi thể ngổn ngang đầy đất.

Tiếng bước chân rất nhỏ vang lên, một thân ảnh mặc áo choàng màu xám ném cây gậy, ngồi xỏm trước cái điện thoại hứng thú nhìn máu tươi đang chảy, cho đến khi tiếng chuông đột nhiên ngừng lại.

“Cứt chó, đang làm gì mà điện thoại cũng không nghe..”

Trên sườn núi, nữ tử tóc đỏ hận mắng một câu, lúc này nàng đã đi vào trong biệt thự, vào phòng khách. Smith ngồi ở ghế sa lông chính giữa, xung quanh có mấy tiểu đầu mục trong gia tộc đang ngồi, ngồi xuống bên cạnh Smith, nàng quỵến rũ cười:

“Này, không có sao chứ.”

“Cảnh sát không có chứng cứ, với lại chuyện này rõ ràng ta bị người khác hại, có thể thế nào, đơn giản là tên tạp chủng Eisen có ý muốn làm khó dễ ta mà thôi.”

Nhiu mà, Smith nói:

“Hôm nay em đi đàm phán với Robert? Tình hình thế nào?”

“Bên kia cũng muốn hòa giải cùng chúng ta, em cho hắn một bạt tai.”

Đi tới bên cạnh quầy bar rót một chén rượu, Jane cắn cắn môi.

“Nhưng mà sau đó Joseph xuất hiện, hơn nữa bọn họ còn an bài một xạ thủ rất lợi hại... Nói tóm lại, không đánh nhau tại chỗ, nhưng chuyện cũng không giải quyết được... Chuyện này em sẽ lo tiếp.”

“Joseph? Xạ thủ?”

Smith cau mày:

“Ta muốn biết rõ quá trình xảy ra vụ việc.”

“OK.”

Jane gật đầu, đem tình hình hôm nay nói lại từ đầu, nàng cũng không có giấu diếm sự kinh ngạc của mình, tất cả sự việc đều được nói ra.

Smith gật đầu, cùng mấy người xung quanh thương lượng một hồi, nhận thấy cũng chưa có thiệt hại gì cả nên không nói gì. Sau chuyện này chính là những sự vụ mà gia tộc cần giải quyết, khoảng chừng hơn một giờ sau, tới giờ cơm trưa, Smith hỏi:

“Được rồi, bọn Tom đâu? Không theo em trở về sao?”

“Gọi điện thoại nhưng bọn họ không nghe, có trời mới biết họ chạy đi đâu.”

Jane nhún vai:

“Hôm nay có gặp tên tiểu tử Trung Quốc.”

“Tiểu tử Trung Quốc?”

“Chính là tên tiểu tử mà chúng ta gặp ở nhà Marilyn đó, em nói là em đã nhớ kỹ hắn.”

Jane cười cười:

“Em và Tom muốn bắt hắn, nhưng tiểu tử này thật là giáo hoạt, chúng em phải đuổi theo hơn 1 giờ, sau đó bị chúng em chặn lại. Ngay lúc đó em nhận được điện thoại của anh, nên nhanh chóng trở về, bây giờ chắc là... tiểu tử kia đã chết rồi.”

“Như vậy không tốt, điều này sẽ làm căng thẳng tình hình của hai bên.”

Smith dường như trách cứ nói:

“Hơn nữa đó là du khách Trung Quốc, hiện tại sự ảnh hưởng của Trung Quốc dần tăng trên thế giới, du khách mà xảy ra chuyện, bọn họ sẽ tạo áp lực lên chính phủ, chúng ta cũng không nhận được kết quả tốt.”

“Em đã làm rồi, vậy thì làm sao?”

Ngữ khí của Jane đã có vẻ hạ thấp, đối với Smith gần đây tấn công Marilyn để đả kích Joseph, nàng rất là ghen ghét, bây giờ lại thấy Smith bênh vực bạn của Marilyn nàng càng tức tối, nhưng còn chưa nói hết câu, đã thấy Smith vung tay tát một cái.

“Ba” một cái, thanh âm bạt tai vang lên trong phòng, những người ở bên trong đều thức thối đi ra ngoài, Smith chỉ nàng nói:

“Ta nói cho cô biết, trong công việc nên thu liễm tư tâm của cô! Nếu như không phải cô đã lên giường với ta, mà dám nói chuyện với ta như vậy, thì cô đã chết rồi!”

Ngừng lại một chút, Smith tiếp tục nói:

“Cho dù thế nào cũng phải gọi điện thoại cho họ về ăn bữa trưa, nếu như đã xong, vậy thì chúng ta phải chuẩn bị tốt để khai chiến với Saliere.”

Nhìn Smith, Jane lau máu bên khoe miệng, không nói một câu ngồi ở trên ghế sa lon, lấy điện thoại di động ở trong túi xách, mắt thấy nàng ủy khuất ngồi bần thần Smith đoạt lấy điện thoại di động, bấm một dãy số.

Sau mười mấy giây đồng hồ, điện thoại đã được nhận.

“A lô? Ách... Ừm... ừm...”

Điện thoại đã nhận chừng 1 phút, Smith chỉ nghe được những thanh âm vụn vụn, ánh mắt của hắn trở nên trầm tư, không biết suy nghĩ cái gì.

“Ách, bọn họ tới đâu rồi.”

Trong lòng Smith đang nghĩ tới chuyện phải giảm bớt quan hệ với Jane thì một lát sau, Jane mở miệng hỏi.

Không trả lời ngay, Smith ngẩng đầu, ánh mắt phức tạp học ra một hơi thở, sau đó đưa điện thoại di động trở lại, nhìn về phía nữ nhân nói:

“Các người... Tổng cộng có bao nhiêu người?”

“Ách, hai người Hans bọn họ cùng em đã trở về, bên phía Tom có chừng 20 người, tổng cộng là 23 người.”

Jane ngớ ngàng hỏi đáp.

“Hai mươi ba... Hai mươi... Cô nói là đã chặn được tên tiểu tử Trung Quốc kia?”

“Đúng vậy. Manhattan... cạnh con đường số 6 có một ngõ cụt...”

“Một mình hắn?”

“Đương nhiên là một mình! Rất cuộc làm sao vậy?”

Ý thức được sự tình không đơn giản, Jane đứng lên hỏi.

Sau một khắc, Smith xoay người, phát tay, một cái bạt tai vang dội làm cho nàng ngã sấp xuống ghế, Smith ở trong phòng lớn tiếng rống lên:

“Không sai, hắn chỉ có một người, chúng ta bên này có 20 người! Cô là một con kỹ nữ tự đại, lúc này ta gọi điện cho cảnh sát! Hai mươi người, không

nhiều không ít, bọn họ đều đã chết! Ngay sau khi cô rời khỏi, họ đã chết trong ngõ hẻm.”

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 247

Quyết Định Của Nhà Hàm

Tiếng gõ cửa lại vang lên, khoảng 10 phút sau, Man Đầu mới đi vào, đợi hần uống xong một ngụm nước, Nhà Hàm mới hỏi:

“Nói chuyện điện thoại xong chưa? Có thể nói không?”

“Có thể.”

Man Đầu gật đầu, nở nụ cười:

“Cấp trên nói là có thể nói thẳng với cô, rất tốt, tôi cũng không cần phải nhiều lời. Đơn giản mà nói, tôi là thành viên của tổ chức Viêm Hoàng Giác Tỉnh, thực chất nó nằm trong Cục Quốc An của Trung Quốc, giống như FBI của Mỹ mà cô vẫn thường thấy trong phim ảnh. Tôi là một đặc công, trong một lần hành động, thân phận bại lộ, cho nên mới đi theo các người.”

“Đặc công?”

Nhà Hàm mở to hai mắt:

“Tại sao phải theo tôi?”

“Giống như hôm nay ở siêu thị, cô gặp nguy hiểm.”

“Sao lại là tôi? Có người muốn giết tôi à?”

“Không phải giết, mà là bắt cóc, nguyên nhân chủ yếu là bọn họ muốn dùng cô để đối phó với Gian Tô Ngôn.”

Nhà Hàm ngẩn người, trong mắt bỗng nhiên hiện lên thần thái dụ dỗ:

“Đối phó nàg? Nàng đã tới đây?”

“Không sai, kỳ thực cô đã gặp nàg rồi, chỉ là cô không biết mà thôi.”

“Chính là cô gái giết người sáng sớm hôm trước?”

Nghe thấy mấy câu này, Man Đầu cảm thấy cô gái trước mắt mình đã thay đổi, thần thái trong mắt đã trở lại tự nhiên, trên mặt hiện một nụ cười. Lại

nhớ tới suy đoán Giản Tố Ngôn và Trương Nhã Hàm đồng tính luyến ái, không khỏi cảm thán hoa bách hợp thật là ác, mình ngay cả bạn gái còn chưa có, thật là lãng phí tài nguyên của xã hội...

Trong lòng tiếc hận như vậy, nhưng trên mặt lại chẳng biểu hiện gì cả, gật đầu nói:

“Không sai, người đó chính là Giản Tố Ngôn tiểu thư, sơ dĩ cô ấy xuất thủ, là vì trên xe toàn là những sát thủ được phái tới để nghiên cứu địa hình, chuẩn bị tiến hành bắt cóc cô. Sau đó... thật bất hạnh, bọn họ đã gặp người không nên gặp gỡ.”

“A. Ha hả...”

Nhã Hàm cười cười:

“Tính cách của nàng, gần đây rất táo bạo...”

“Được rồi, vị tiểu huynh đệ Cố Gia Minh kia cũng đã đã tới, sự kiện trong siêu thị hôm nay chính là do hắn làm, khi cô chạy đi tìm người, nhưng mà không phát hiện ra hắn. Thực ra hắn vẫn đi theo phía sau của cô, chỉ là cô không phát hiện mà thôi.”

“Hắn vẫn đi theo ta?”

Nhã Hàm vừa cười vừa nói:

“A, hắn... Hai người bọn họ, ách, bọn họ có liên hệ với các người à? Tôi là nói... Giản Tố Ngôn nói với các người là, cô ấy tới bảo vệ tôi?”

“Chuyện này không phải, chúng tôi vẫn muốn chính thức gặp mặt Giản Tố Ngôn tiểu thư nàng đã giúp chúng tôi rất nhiều sự tình, chúng ta không biết biểu thị sự cảm ơn bằng cách nào, nên mới tới đây bảo hộ Trương tiểu thư. Suy cho cùng, đây chỉ là phương thức mượn hoa hiến phật, biểu đạt một chút thành ý mà thôi. Được rồi, cô với Giản tiểu thư có quan hệ rất tốt, nếu như lần sau gặp nàng, không biết có thể nói với nàng một chút...”

“Vô dụng.”

Nhã Hàm cắt ngang câu nói của hắn:

“Chỉ cần nàng đã quyết định, tôi thuyết phục không được nàng bất cứ chuyện gì. Các người nên biết, tính cách của nàng không tốt, lại là người theo chủ nghĩa vô chính phủ, nhưng mà nếu nàng đã giúp các người, thì các người còn vội vàng làm gì? Chẳng phải nàng có hảo cảm với các người hay sao? Các người nhưng ngàn vạn lần đừng đi tìm nàng, lần trước ta có chuyện chọc nàng tức giận người xem, tới bây giờ nàng còn chưa chịu gặp tôi.”

Do nói dối, Nhã Hàm không khỏi đỏ mặt, Man Đầu cũng chỉ gật đầu cười cười. Sau một lát, Nhã Hàm ngẩng đầu lên:

“Tôi không gây cho nàng thêm phiền phức gì đấy chứ?”

“Thực sự mà nói, ta cho rằng nếu như hai người là bạn bè, thì sẽ không có khái niệm bằng hữu, nhưng mà từ khi phát sinh chuyện khủng bố tập kích

học viện Thánh Tâm, đúng là đã xảy ra rất nhiều chuyện.”

Man Đầu gật đầu, nói:

“Cô đã là bạn tốt của Giản tiểu thư, vậy thì từ chuyện kia, cô cũng biết, có một nhóm người chuẩn bị gây bất lợi cho Giản tiểu thư. Sau sự kiện học viện Thánh Tâm, chúng tôi phát hiện, cô ấy chuẩn bị tới Tokyo - Nhật Bản đại náo một hồi, bởi vì nơi đó chính là tổng bộ của đối phương.”

“Nhật Bản? Chủ nghĩa quân phiệt? Chủ nghĩa chủng tộc?”

“Không, không có quan hệ gì với quốc gia dân tộc cả, thuần túy là một tổ chức mà thôi.”

Man Đầu nở nụ cười:

“Khi nàng đang chuẩn bị, thì cô lại tới nước Mỹ trị bệnh, thực ra bên Mỹ cũng có một phân bộ của tổ chức này, nhận thấy họ sẽ gây bất lợi cho cô, Giản tiểu thư liền bỏ qua Nhật Bản, đầu tiên đi tới nước Mỹ, mục đích là vì bảo vệ cô. Nói tới chuyện này cũng rất tự hào, một tổ chức có lực lượng trải rộng khắp thế giới, nhưng mà ở thành phố Giang Hải, mỗi lần hành động của họ đều bị giết tới mức hoa rơi nước chảy mà về, nếu như không phải bởi vì không đối phó được Giản tiểu thư, bọn họ cũng sẽ không vất óc tìm mưu kế hạ thủ với những người bên cạnh của tiểu thư.”

“Hóa ra... Là bởi tôi...”

Nhã Hàm thì thào tự nói. Hai người lại ở trong phòng nói thêm một hồi. Man Đầu đem toàn bộ những chuyện có liên quan tới Giản Tố Ngôn nói ra, Nhã Hàm tỉ mỉ lắng nghe, thỉnh thoảng thở dài than một tiếng, cho dù nàng có nghĩ như thế nào, cũng không ngờ, Cố Gia Minh nhìn như tầm thường lại biết quá nhiều chuyện không tầm thường như vậy.

Tương đối mà nói, cái tâm tư nho nhỏ của nàng thực ấu trĩ tới tột đỉnh, khoảng chừng qua hơn nửa canh giờ, nàng gật đầu, đưa Man Đầu ra cửa:

“Cảm ơn người, nếu như không có gì ngoài ý muốn tôi muốn đặt vé máy bay trở về trước đêm hôm nay, tôi không thể ở lại đây gây thêm phiền toái cho cô ấy được.”

“Đêm hôm nay? Thời gian trị liệu của cô còn hai ngày mà?”

“Theo dõi thì được cái gì? Đơn giản chỉ là để tham khảo mà thôi, kỳ thực cái này cũng không phải bệnh nan y, ở trong nước cũng có người trị được, nếu như làm không tốt, sẽ phải đối thận mà thôi.”

Nhã Hàm kiên định cười:

“Cho dù như thế nào, đêm nay tôi không thể không đi.”

“Được, tôi sẽ báo cáo cấp trên, trừ bảo tiêu của cô, sẽ có một nhóm người tin cậy hộ tống cô an toàn về nước. Đương nhiên đám người tin cậy này bao gồm cả tôi.”

Man Đầu chỉ chỉ mình, nở nụ cười:

“Nhưng mà tôi đoán rằng, cô tự động bỏ mấy ngày trị liệu, Trương phu nhân sẽ khó mà đồng ý.”

“Khóc với mẹ hai một hồi là được.”

Nhã Hàm vừa cười vừa nói, mở cửa, đợi cho Man Đầu đi ra ngoài trước, sau đó nàng nhìn đội trưởng đội vệ sĩ, nói:

“Trần tiên sinh, phiền ông đặt hai vé máy bay đêm nay về thành phố Giang Hải được không? Tôi nhớ là hình như 1h30 có một chuyến thì phải?”

“Đêm hôm nay đi?”

Trên mặt của Trần tiên sinh hiện lên sự nghi hoặc:

“Tuyệt hôm nay rất lớn, tuy rằng trên TV nói là vẫn bay, nhưng mà tình hình sẽ không tốt, hơn nữa... ý của phu nhân...”

“Ngay bây giờ tôi sẽ đi nói với mẹ hai, không thành vấn đề, tôi có lý do trọng yếu không đi không thể, ông cứ đi đặt vé máy bay trước đi, tôi sẽ nói với mẹ hai trong khoảng thời gian nhanh nhất, máy bay cũng không có vấn đề gì, nếu như hôm nay dừng bay, thì mai sẽ bay.”

“Được, tôi lập tức đi.”

Trần tiên sinh gật đầu, bước đi, Nhã Hàm muốn đi tìm mẹ hai, thì Man Đầu bỗng nhiên nghiêng đầu tới:

“Có một vấn đề muốn hỏi một chút.”

“Cái gì?”

“Vi sao cô không nghi ngờ? Những gì tôi nói cô đều tin hết sao?”

“Ta không biết người có nói thật hay không, nhưng ta biết, người sẽ không hại ta.”

“Lẽ nào bởi vì tôi trông thành thật thuần hậu? Vì vậy mà cô tin tưởng tôi?”

“Không phải, bởi vì người biết sự lợi hại của nàng.”

“Ách...”

Trên mặt Nhã Hàm hiện một nụ cười như tỏa nắng:

“Nếu như người muốn hại ta, thì người có thể ở bên cạnh ta lâu như vậy sao? Người đã sớm chết rồi.”

Nghe Nhã Hàm tràn ngập lòng tin nói như vậy, Man Đầu nghiêng đầu sừng sốt nửa ngày, sau đó bất đắc dĩ gạt đầu:

“Cũng đúng...”

“1h30 sáng mai bay, nói cách khác, tối đa chỉ còn 12h đồng hồ nữa, là mục tiêu sẽ thoát khỏi tầm kiểm soát của chúng ta, đến lúc đó một lượng lớn người của Viêm Hoàng Giác Tinh sẽ bảo vệ bên cạnh nòng. Nói cách khác, trừ phi đánh bom tự sát, hoặc dùng tên lửa quân đội không kích, thì chúng ta không còn cách nào lưu vị Trương tiêu thụ kia ở lại nước Mỹ được...”

Trong phòng, Zhuang Amir hai tay giao nhau, báo cáo tình hình lại với Castro.

Ở bàn đối diện, Castro cầm tờ giấy mà đối phương đưa cho, khó khăn nói:

“Đương nhiên không thể làm chuyện như vậy được, cho nổ máy bay sẽ khiến cho chính phủ Mỹ tiến hành đàn áp chúng ta, nhưng mà... kế hoạch khác của cậu có gì khác không?”

“Khác ở chỗ không cần cho nổ máy bay.”

“Ác, thật tốt.”

Castro tán thưởng lặp lại một lần:

“Không cần cho nổ máy bay.”

“Nếu để nòng rời đi, thế diện chúng ta bị mất hết, sẽ không góc đầu lên được trước bàn bộ Nhật Bản.”

Zhuang Amir nói:

“Mà Al đã chết, bây giờ chúng ta không còn người điều tra được nội tình của Viêm Hoàng Giác Tinh và Hoa Tulip, làm cho tôi cảm thấy đáng sợ là Hoa Tulip dường như biết rõ nhất cử nhất động của chúng ta, bằng không nòng không có khả năng giết chết Al đơn giản như vậy, hẳn là người theo dõi tốt nhất. Kế hoạch trước mắt nhìn thì như điên cuồng, nhưng mà biểu hiện chỉ là bang phái sống mái với nhau mà thôi. Tôi trọng yếu là, đây mới là binh pháp chính đạo, ở trên địa bàn của chúng ta, cái kế hoạch này có thể đối phó bất cứ người nào, đánh đâu thắng đó, không gì cần nói... Ngài cũng nên hiểu, cẩn thận là tốt, nó là một kế hoạch tốt nhất.”

“Ha hả.”

Trầm mặc một lúc, Castro ngẩng đầu lên, nói:

“Nếu như đối phó với ai cũng dùng kế hoạch thế này, vậy thì tôi còn cần cậu làm gì?”

“Cần tôi thuyết phục ngài dùng kế hoạch này.”

“OK.”

Lúc này, Castro thẳng thắn gạt đầu:

“Vậy hãy làm đi, thời gian rất cấp bách.”

Bên kia, khi Castro quyết định thực hiện kế hoạch, trong một quán cà phê bên cạnh bệnh viện của Nhã Hàm, Gia Minh dùng đánh máy vi tính, nhíu mày.

“1h30 sáng... Chẳng phải là đêm hôm nay hay sao... Thật là hao tâm tổn trí...”

ẢN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 248

Tuyên Chiến

Bảo tuyết khiến ranh giới giữa ban ngày và ban đêm trở nên mơ hồ, không biết từ lúc nào đèn đã sáng lên, bóng đêm phủ xuống.

Tại cửa sau của phân cục cảnh sát số 5 của Manhattan, mấy chiếc xe hơi dừng lại phía dưới cột đèn, hơn mười người trước sau bước ra khỏi xe, cầm đầu là một người da trắng chừng bốn, năm mươi tuổi, vẻ mặt rất lạnh nhạt nhưng lại khiến người khác có cảm giác rất ôn hòa, đi bên cạnh là Smith, Jane và những người của gia tộc Gambino khác.

Sau khi Smith lấy điện thoại đi động ra gọi một cuộc, khoảng vài phút sau, một người đàn ông mặc thường phục mở cửa sau ra nghênh đón những người đang đứng dưới mưa tuyết này.

“Xin chào D'Amico tiên sinh, gần đây ngài vẫn khỏe chứ? Smith, Lawlor, Louis, Jane...”

Người nọ chào hỏi với gần như tất cả mọi người trước mặt. Jone D'Amico tiến lên bắt tay với đối phương, nở nụ cười:

“Xin chào. Jonas Rhys, thực ra tôi hi vọng có thể nhanh chóng đến xem thi thể những người đã chết.”

“Đương nhiên, đã sắp xong rồi, lúc nào ngài cũng có thể đến xem thi thể bọn họ.”

Trong lúc nói chuyện thì Jonas đã dẫn đám người đi theo tiến vào từ cửa sau. Trong thành phố với nhân khẩu lên tới hơn mười triệu người này, mỗi cục cảnh sát đều gánh vác một trọng trách cực kỳ quan trọng, vì vậy, cho dù chỉ là phân cục nhưng tòa nhà ở đây cũng có quy mô tương đối lớn. Trên đường tiến vào, Jonas chào hỏi những người xung quanh, có người gật đầu đi qua không có gì ngạc nhiên cả, cũng có người tò mò nhìn về phía đám người bọn họ vài lần. Chỉ một lát sau, đám người đi đến trước thang máy, sau đó chia làm hai nhóm đi xuống tầng ngầm thứ hai.

Qua một lối đi thật dài, bên cạnh có phòng giám định pháp y, phòng cấp cứu, phòng giải phẫu... cuối cùng là nhà xác.

“Thực ra chiều này bác sĩ pháp y đã đến đây, nguyên nhân cái chết cũng khá rõ ràng, chỉ là dựa theo trình tự, ngày mai mới có thể nhận được báo cáo pháp y, khoảng ba, bốn ngày sau mới tổ chức tang lễ được, mà ngày đó lại là giáng sinh...”

“Hi vọng có thể sớm hơn một chút, Jonas tiên sinh.”

“Đương nhiên, tôi sẽ hết sức phối hợp với pháp y.”

Sĩ quan cảnh sát kia gật đầu, sau đó dẫn mọi người vào nhà xác. Bởi vì đang là ngày đông giá rét, nhiệt độ của nhà xác cũng không khiến người ta cảm

thấy lạnh hơn. Một lát sau, sĩ quan kia bấm mã số mở thiết bị làm lạnh ở xung quanh rồi đưa hai mươi một thi thể ra trước mặt mọi người.

“D'Amico tiên sinh ngài có thể xem, đây là báo cáo khám nghiệm bước đầu, hai mươi người, nguyên nhân tử vong đều khác nhau, lưỡi dao, vật cứng... Có thể là bị gãy gỗ đập vào đầu... Có hai người bị bẻ gãy cổ, một người lồng ngực bị lực rất lớn đánh vào, hầu như cả lồng ngực đều lõm vào, còn lại là bị bắn. Chúng ta có thể thấy trong cùng một thời gian có rất nhiều người ra tay, mà điểm kì lạ nhất là, có bảy người bị bắn chết, tất cả bọn họ đều bị chính súng của mình bắn. Hiện trường không còn vết máu nào khác, không có dấu đạn dư thừa nào cả...”

“Không thể nào...”

Smith nhíu mày:

“Bọn họ có hai mươi người, hơn nữa mỗi người đều mang súng, cho dù có nhiều người mai phục hơn đi nữa thì cũng không thể vừa lao ra đã cướp được súng của bọn họ rồi giết chết. Chuyện này...”

“Cho nên chúng tôi cũng cảm thấy rất khó hiểu...”

Sĩ quan Jonas kia gật đầu, vén tấm vải phủ một thi thể lên, nói:

“Mọi người xem, Tom, các anh biết hấn rồi đó. Ừ, cho dù là tôi cũng biết rõ, năng lực chiến đấu của anh ta rất không tồi, sự thực chứng minh rằng lúc đó hấn có rút súng ra nhưng tay phải lại bị người khác bẻ gãy một ngón, sau đó bị xoay ngược súng lại bắn thẳng vào huyết thái dương, một phát mất mạng, mà súng của hấn cũng chỉ nổ một phát, hơn nữa khẩu súng vẫn còn cầm trong tay mình.”

Nhìn về mặt mọi người, Jonas dừng lại một lát rồi nói tiếp:

“Tôi nghĩ hấn là mọi người cũng biết điều này có nghĩa là gì, trong nháy mắt khi hấn rút súng ra, có người dùng tốc độ nhanh nhất lao tới, một tay cùng nắm vào khẩu súng của hấn tay kia đánh gãy các đốt ngón tay, sau đó nổ súng... Bởi vì tuyết rơi quá lớn, súng của bọn họ lại lấp ống giảm thanh nên người bên ngoài đại lộ không chú ý đến những tiếng nổ nhỏ này.”

“Quá khó tưởng tượng.”

Một người đứng bên cạnh nói:

“Tom cường tráng như một con trâu, không ai có thể một đấm đánh gãy tay hấn được, hơn nữa hấn còn chưa kịp nổ súng đến một phát.”

“Không, có người có thể.”

Im lặng một lát, Smith gật đầu:

“Joseph có thể, hơn nữa... Mọi người nhìn lồng ngực Donald xem, hoàn toàn bị lõm xuống, xương ngực gãy hết, đây là đánh từ bên cạnh, không phải dùng gậy, đây là một cú quét chân với lực lớn nhất. Quyền thủ đứng đầu chân chính có thể đá gãy cột đá, thậm chí đánh thủng tường... Joseph có thể làm được

như thế.”

Jonas cũng gật đầu:

“Nhưng vấn đề là hấn không thể nào giết hai mươi người trong chớp mắt được, cho dù có đến hai mươi Joseph mai phục ở đó thì cũng không dám đảm bảo những người này vừa rút súng thì đã bị khổng chế, sau đó vẫn ngược súng lại bắn chết bọn họ.”

“Trên đời không có chuyện gì là không có lí do cả.”

Đến lúc này, John D'Amico vẫn một mực xem báo cáo và nghe ý kiến của người khác mới mở miệng nói:

“Sờ dĩ có thể khiến chúng ta cảm thấy nghi ngờ, điều này chứng minh rằng đối phương làm quá hoàn mỹ.”

“Vậy thì chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Smith hỏi.

D'Amico im lặng một lát rồi nói:

“Thằng bé người Trung Quốc bị đem làm mồi như kia, lai lịch của hấn đã điều tra rõ ràng chưa?”

“Đã điều tra, chỉ là một người bình thường, không thể điều tra kĩ lưỡng hơn. Sau sự kiện về Đường Kính Nghiêu, chính phủ Trung Quốc rất đề phòng chúng ta, vì vậy tin tức phía bên kia không linh thông lắm.”

Smith trì hoãn:

“Chỉ là nghe nói hấn là bạn ở Trung Quốc của mẹ con Marilyn là chuyện mấy năm trước đó.”

“Mấy năm trước, chuyện đó là do ta điều tra, còn nhớ chứ?”

D'Amico gật đầu.

Mấy năm trước hấn đã là một trong những người quản lý cao tầng nhất của gia tộc Gambino, vì vậy khi Goldie nhỏ thoái vị, hấn mới thuận lý thành chương trở thành giáo phụ mới:

“Chuyện kia do chính phủ Trung Quốc chủ đạo, đặc biệt là từ tình huống mấy năm nay của gia tộc Saliere đến xem, đã tâm với Trung Quốc của chúng ta quá lớn nên đã khiến chính phủ Trung Quốc cảnh giác, về phần Đường Kính Nghiêu, có lẽ cũng do chính phủ Trung Quốc đã sớm phát hiện manh mối nên mới âm thầm giải quyết hấn, nhân tiện cứu luôn mẹ con Marilyn...”

Đi qua từng thi thể, D'Amico nhẹ nhàng gõ lên hòm đựng thi thể:

“Hiện giờ, năm gia tộc lớn sẽ không cho phép bộc phát chiến tranh toàn diện.”

Mọi người nhìn chằm chằm hắn mà không nói gì, ai cũng biết, đây là lúc hắn chuẩn bị đưa ra quyết định.

“Tôi vừa mới tiếp nhận vị trí này nên không thể khiêu khích mọi người, muốn cố gắng biểu đạt thiện ý, lời kéo bọn họ là nguyên tắc không thay đổi, nhưng hai mươi người đã chết, nếu cứ im lặng như vậy thì sau này tôi sẽ không có bất kỳ địa vị đáng nơi nào tại Mỹ, tất cả mọi người sẽ biết, John D'Amico là một kẻ hèn nhất...”

“Cho nên... Tôi biết mọi người đã chuẩn bị xong, bắt đầu hành động từ bây giờ, trước khi bọn họ kịp phản ứng lại, tôi muốn lão Victor phải trả giá xứng đáng. Tôi cho các người hai ngày, tối ngày thứ hai, cũng là đêm giáng sinh, tất cả mọi hành động đều phải dừng lại. Đến lúc đó, hắn là chúng ta đã nhận được lời khuyên dừng tay của các gia tộc còn lại, ngày 24 là giáng sinh, tôi sẽ đi xin lỗi lão Victor.”

Chín giờ tối.

Thành phố sáng rực ánh đèn, xe cộ qua lại không dứt, nhìn qua cửa sổ bám đầy tuyết, New York ban đêm đầy ánh đèn, điểm xuyết thêm những bông tuyết đầy trời cũng trở nên khá thanh nhã.

ĂN SÁT

Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 249

Biến Người

Tiếng nhạc nhẹ vang lên trong phòng, Nhã Hàm và người phụ nữ nàng gọi là mẹ hai đang sắp xếp đồ đạc trên giường, phần lớn đều là đồ trang sức mua khi đến Mỹ, chỉ là nhìn lại cũng thực sự nhiều đến kinh người.

“Mẹ thật hận hôm nay tuyết rơi nhiều nhưng lại không khiến máy bay không thể cất cánh. Mẹ cũng thật xui xẻo, lại thực sự đồng ý với con. Này này, Nhã Hàm, cầu xin con đó, cho dù con nhất định phải trở về thì cũng phải đưa ra được lý do hợp lý chứ, ít nhất khi bị cha con mắng thì mẹ còn có lý do để giải thích...”

Vừa sắp xếp lại đồ trang sức, mẹ hai vừa không vui cần nhằn. Có lẽ bởi vì nàng là mẹ kế nên đối với yêu cầu nghiêm túc của Nhã Hàm, đến bây giờ nàng đều không có biện pháp từ chối.

Có thể tưởng tượng, lần này nàng xem như người chịu trách nhiệm đưa Nhã Hàm đến Mỹ, nếu như cứ trở về như vậy, với sự hàm dưỡng của Trương Kính An thì sẽ không xuất hiện tình huống đánh đập mắng chửi, nhưng nếu không có lý do hợp lý thì trong lòng chắc chắn sẽ không vui, có lẽ lại phải hết sức lấy lòng trong một thời gian ngắn. Đặc biệt là nàng lại là mẹ kế, bị nói rằng có ý gây bất lợi cho việc chữa bệnh của Nhã Hàm mới là điều kiêng kỵ lớn nhất.

Hiểu sự khó xử trong lòng nàng, Nhã Hàm đi tới thân mật ôm nàng từ phía sau:

“Được rồi, con biết rồi, mẹ hai, nhưng mà thực sự không thể nói ra lý do được. Mạng người quan trọng, sáng nay chúng ta còn gặp phải vụ án giết người đó, đây chính là lý do tốt nhất nha. Con sẽ thuyết phục cha.”

“Chúng ta có vệ sĩ, một mực ở trong bệnh viện thì sẽ không sao cả, hưởng chi sự kiện kia vẫn chưa điều tra rõ ràng được. Con ở thêm vài ngày, bệnh viện có thể đưa ra phương pháp trị liệu càng tốt hơn...”

“Vi vậy con mới nói nguyên nhân thực sự không thể nói ra nha...”

“Được rồi, được rồi, sợ còn rồi. ài...”

Liếc mắt nhìn nàng, mẹ hai cười bất đắc dĩ:

“Kiếp trước đúng là thiếu nợ con!”

“Tốt lắm, mẹ hai, mẹ sắp xếp lại những bảo bối của mẹ cho tốt đi, con đi xem tình hình giao thông.”

Nàng cười bước ra cửa, bên tai vẫn nghe thấy tiếng nói thầm của mẹ hai: “Tại sao máy bay không ngừng bay chứ...”

Trong lòng nàng không khỏi buồn cười.

Đứng bên hành lang, ánh đèn từ phía ngoài chiếu lên cửa thủy tinh khổng lồ, người xe như nước, ánh đèn chiếu qua không ngừng, ngay tại thành phố này, nghĩ đến Gia Minh vẫn luôn đi theo mình, trong lòng nàng dường như được giải thoát, ngay cả đồng hành lý nặng trĩu đã chuẩn bị từ sáng sớm kia cũng không thêm để ý đến.

Chi là, rốt cuộc em núp ở nơi nào chứ... Ánh mắt tìm kiếm khắp nơi nhưng cuối cùng vẫn không có thu hoạch gì, nàng loáng thoáng nghĩ: “Sau khi trở về, chẳng nhẽ em cũng không có lí do gì để không gặp chị nữa sao..”

“Đêm qua mơ một giấc mơ, trong mơ gặp rất nhiều cánh rừng, đường nét rất giống nhau, hơi âm trầm, cho nên hôm nay tôi cảm thấy khá buồn bực...”

Ngất mũi, Kiều Quốc Duệ nhìn một người đi đường, thuận miệng nói.

“Tôi cũng cảm thấy hơi buồn bực.”

Thôi Quốc Hoa nhíu mày, cầm ống nhòm lên nhìn những ngôi nhà ven đường:

“Chẳng qua đã nằm mơ thì đầu óc lúc nào cũng đều u ám, có điểm tốt gì đâu, từ bao giờ anh bắt đầu tin vào điều này?”

“Chưa nói đến tin hay không, chỉ là cảm thấy sẽ phiền toái, dù sao phải đợi đến khi Trương tiểu thư lên máy bay thì chuyện mới coi như yên ổn, không phải sao?”

Trong tổ của Thôi Quốc Hoa, Kiều Quốc Duệ với nhiều mưu trí được xem như một trong những người sớm nhất hợp tác cùng hẳn hai người bắt đầu hợp tác với nhau từ khi còn huấn luyện, thẩm thoát đã gần hai mươi năm, đến bây giờ khi Thôi Quốc Hoa lên làm đội trưởng, người trong nhóm có chết đi, có chuyển công tác, rời đi, nghỉ hưu, trải qua vô số ranh giới sinh tử, vẫn tiếp tục được đến bây giờ thì không thể không nói là một loại duyên phận hay số mệnh, cũng vì vậy những thành viên cao tầng của Viêm Hoàng Giác Tinh đều nói hai người bọn họ là một đôi uyên ương bỏ mạng. Đây chỉ là trêu chọc, chỉ là đến hiện giờ cũng có một số chuyện khiến người ta cảm thấy thương cảm.

“Sau khi trở về nước sau nhiệm vụ này, cậu cũng nên kết hôn với Á Lệ đi chứ?”

“Ừ.”

Kiều Quốc Duệ gật đầu, nói:

“Cô ấy chờ đợi mình như vậy, nên lần này trở về, tôi sẽ đăng kí kết hôn với cô ấy.”

“Trương lão nói với tôi rằng cậu có thể chuyển đến làm bàn giấy ở nội bộ hoặc cho cậu làm chức vị cục trưởng ở bên ngoài.”

Thôi Quốc Hoa cười nói:

“Ông ấy nói, mọi người đều là người mình, ưu đãi lắm mới để cậu đi.”

“Ha hả, sau đó lại bắt đầu tham ô giống như những người chúng ta đã tự tay bắt?”

“Người mình cá, chỉ cần khiêm tốn một chút, trên dưới một hai tỷ tôi có thể giúp cậu ém đi được.”

Thôi Quốc Hoa nhún vai, người đàn ông bên cạnh cũng nở nụ cười.

“Cả đời bắt giặc, lúc gặt ra đi nhưng khi tiết tuổi già lại không giữ được?”

Hắn lắc đầu:

“Tôi sẽ không đi.”

“Đã liều chết nhiều lần như vậy, vì quốc gia làm nhiều việc như vậy, cậu nên có được. Nếu không lẽ nào lại để anh và Á Lệ ở ngôi nhà thuê hai phòng? Tương lai con của anh lớn cũng phải ra nước ngoài du học nữa.”

Thôi Quốc Hoa vỗ vai hắn:

“Hơn nữa đây là quy củ của tiểu tổ chúng ta, sau khi kết hôn sẽ phải lùi về tuyến sau. Khổng Tử đã nói, con người không thể quá mức cao thượng, nếu không anh nói những người khác phải làm sao bây giờ? Giống như con bé Quốc Lâm kia, chẳng lẽ anh cũng hi vọng tương lai cả đời cô bé cũng như chúng ta, đến cuối đời vẫn ăn rau củ, đậu hũ?”

“Ý của Khổng Tử là không nên lấy một người quá hoàn mỹ làm tấm gương cho mình, mà không phải khuyên tất cả mọi người làm sai.”

Hắn liếc mắt nhìn sang, nói:

“Lại nói, cậu lui xuống rồi sẽ tham ô ư?”

“Đương nhiên.”

Thôi Quốc Hoa hiên ngang nói:

“Tham ô khi ở vị trí này thì quá nghiêm trọng, nếu bị quốc gia cho rằng mình tiết lộ bí mật thì sẽ trở thành kẻ địch của cả quốc gia. Đến khi lui xuống, phía trên có người che chở, kiếm chút tiền cũng là chuyện đương nhiên mà. Toàn thân tôi có nhiều vết thương như vậy, cần phải mua ghế massage tốt nhất, trời lạnh, trời nóng còn phải đi gặp bác sĩ, mua thuốc men, cần có điều hòa nhiệt độ, nếu kết hôn còn phải tìm người trông trẻ chuyên nghiệp. Kết hôn xong sẽ có nhiều chuyện hơn, con tôi đương nhiên phải đi du học nước ngoài, nào là Cambride, Harvard, chỉ cần nó thi đậu được thì tôi sẽ cho đi, còn phải cho tiền để nó tìm bạn gái. Sau khi hi sinh thì cũng phải có chút đền bù, không phải tôi đang lo lắng từ bây giờ sao?”

“Khoác lác, cứ khoác lác đi.”

Kiều Quốc Duệ nhìn hấn xem thường, sau đó lại lắc đầu:

“Vẫn là câu nói kia, tôi sẽ không lui lại tuyền sau, tôi và Á Lệ đã sớm bàn bạc, sau khi kết hôn tôi sẽ vẫn làm việc của mình, tôi mới có ba mươi tám tuổi, làm thêm mấy năm nữa rồi về hưu cũng được.”

Thôi Quốc Hoa hít sâu một hơi, vẻ mặt trở nên nghiêm túc hơn:

“Cậu phải suy nghĩ cho vợ mình, cậu đi làm việc nguy hiểm như vậy, cô ấy sẽ thế nào?”

“Chỉ là có thêm giấy đăng kí kết hôn mà thôi, cho dù không kết hôn thì chúng tôi vẫn ở chung một chỗ.”

Kiều Quốc Duệ liếc mắt sang:

“Còn anh đó, nếu điều kiện tiên quyết khi sống chung với Minh Quyên là anh không gặp nguy hiểm thì cậu nên lui về tuyền sau sớm một chút đi. Thành thật mà nói, Minh Quyên chờ cậu đã nhiều năm như vậy, cậu lại không thêm gặp cô ấy một lần, Á Lệ đã lên án không chi một lần.”

“Chuyện không thể gánh vác được trách nhiệm thì tôi không làm... Chẳng qua anh nên lui xuống đi.”

Đưa ống nhòm lên nhìn ra ngoài một lát, Kiều Quốc Duệ đã có dự định của mình không thêm nói với hấn nữa. Thôi Quốc Hoa lại chậm rãi nhú mày lại, nói:

“Đám người kia muốn làm gì?”

“Cái gì?”

Cũng cầm ống nhòm lên, Kiều Quốc Duệ ngắm về phía bệnh viện Nhã Hàm đang ở:

“Người phụ nữ kia... Mafia? Bọn họ tới nơi này... Xem ra chúng ta nên báo cảnh sát...”

***** Bước trên quảng trường đầy bông tuyết, cầm đầu chính là cô gái tóc đỏ tên Jane.

Loại tổ chức như Mafia bề ngoài thì không để ý đến quy củ, luật pháp nhưng trong nội bộ lại có quy tắc tương đối nghiêm mật, ít nhất về chuyện giết người vẫn luôn bị khống chế nghiêm khắc, bởi vì hành động ám sát cá nhân có thể dẫn phát cả một cuộc chiến, nhưng cuối cùng thì bọn họ vẫn là xã hội đen nổi tiếng nhất trên thế giới.

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 250

Trọng Thương

Ánh sáng bên trong thang máy vừa tắt, điều đầu tiên xuất hiện trong đầu mỗi người chính là đã bị trúng phục kích của gia tộc Saliere. Nhưng mà, tham dự vào hành động như thế này rõ ràng không phải là người mới vào nghề, không cần đợi nhắc là đã có người mở cửa kiểm tra phía bên trên thang máy, leo lên đỉnh thang máy, mở đèn pin chiếu sáng. Trên dưới thang máy đều tối đen, thang máy chưa đi đến lầu hai thì đã ngừng lại, lúc này mấy người bạn từ bên trong bò ra, đang cạy cửa thang máy ở lầu hai.

“***, rốt cuộc là có chuyện gì vậy?”

“Chúng ta bị phục kích hà...”

“Cẩn thận...”

Trong lúc hoảng loạn, bên trong buồng thang máy toàn là tiếng kêu la nho nhỏ. Một lát sau, tất cả mọi người đều đã leo lên đến đỉnh thang máy, cửa thang máy ở lầu hai đã được cạy ra một chút. Những người ở phía dưới nhìn về phía hành lang, cái mà họ nhìn thấy được chỉ là một mảng tối đen, ngoại trừ ánh sáng xe trên đường phố hắt vào cửa sổ, trong hành lang không nhìn thấy được bất cứ một bóng người nào.

“Không phải phục kích, cả tòa lầu, không... Hình như cả khu phố này đều đã cúp điện rồi...”

Nói xong câu đó, vẫy tay rồi để cho người bên cạnh cạy mở cửa thang máy ở lầu ba, thế nhưng vừa cạy được một khe hở đủ để một người chui qua thì ánh đèn khẩn cấp đã chiếu vào:

“Có ai bị kẹt trong thang máy không? Người... Charles!”

Người cầm chiếc đèn chính là thành viên của Saliere, vừa may lúc này lại quen với mấy người bên cạnh. Giữa tiếng kêu kinh ngạc, những người bên này ngay lập tức bắn liên tiếp mấy phát súng, trong bóng đêm, tiếng súng làm chấn động mấy tầng lầu từ trên xuống dưới. Việc đã đến nước này, mọi người cũng không do dự nữa, một nhóm người xông lên lầu ba, một nhóm khác xông vào lầu hai, bắt đầu bao vây đường chạy trốn của Robert.

Trong chốc lát, tiếng súng liên hồi từ ngoài đường vang lên, nghe từ xa giống như đang có chiến tranh bùng nổ trong thành phố New York. Rẽ vào khúc quanh kế tiếp ở cửa thang máy, qua cửa kính cỡ lớn nhìn xuống dưới. Jane thấy một viên đạn rốc két mang theo đuôi lửa dò rọc bắn từ khu nhà lầu đối diện xuống ngã tư đường. Giữa trời tuyết rơi, ngọn lửa sáng rực kia cực kỳ bắt mắt, sau đó là tiếng nổ mạnh vang lên.

Nàng vô thức cảm chiếc bộ đàm ở trước ngực lên.

“A lô, có ai có thể nói cho tôi biết rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì không? Cảm ơn.”

***** Chiếm diện tích khá lớn, kết cấu bên trong của tòa nhà này thực ra có thể nói là khá phức tạp.

Ngoại trừ những lối đi nhỏ dẫn đến các phòng nằm độc lập nhau, lối đi lớn thông nhau chia bên trong thành bốn khu vực nhỏ như hình chữ điền. Khác với nhóm người do Jane dẫn đầu vừa từ trong thang máy xõng ra, nhóm người của Nhà Hầm đứng gần hành lang ở mặt bên ngoài có thể nhìn thấy rất rõ cảnh tượng ở con đường phía dưới. Chiếc xe hơi bên đường nổ tung có lẽ được xem như một tai nạn giao thông đang xảy ra, thế nhưng khi hơn mười chiếc xe từ hai bên đường lao ra, tiếp theo là đủ loại đạn bắn ra từ các ngôi nhà ở xung quanh ngã tư đường, sau đó thì bị sức của mười mấy người áp chế. Nhìn xuống đám người đang tháo chạy hỗn loạn ở phía dưới. Robert há hốc mồm, trong lòng hiểu ra, bất kể thế nào thì chuyện này cũng không phải là Mafia có thể gây ra được, cho dù là gia tộc Gambino cũng không ngoại lệ.

Giờ phút này, những thù hạp của mình bắt đầu xõng ra giao chiến với những kẻ đang xõng vào, mặc dù lí trí nói cho hắn biết gia tộc Salieri không có khả năng có được đội hình như thế để đối phó với mình, vậy mà khi thù hạp ở bên đó nhận ra Jane với mái tóc đỏ, kết luận đưa ra khiến hắn không khỏi có chút choáng váng, đặc biệt là khi gần một nửa số người từ trên xe lao xuống rồi ủa vào tòa nhà này, trong lòng chợt xuất hiện cảm giác gần như tuyệt vọng. Cùng trong lúc này, nhóm người của Nhà Hầm dưới sự chỉ huy của Man Đầu cũng đang đi tìm đường rời khỏi đây.

“Đám người của Bùi La Gia điên rồi, tôi dám thề rằng, bọn chúng đều điên hết rồi... Đề bắt một người mà chúng huy động mấy chục sát thủ, ám sát tổng thống của một quốc gia cũng không cần nhiều người đến thế. Đùa cái gì chứ, bọn chúng định sau này trở thành lính đánh thuê hết sao...”

Đi bên cạnh, Man Đầu vừa cảm một chiếc cặp da màu đen, miệng vừa lẩm bảm phàn nàn. Vừa nãy Nhà Hầm cũng có nói đại khái rằng lý lịch của hắn không hề đơn giản, lúc này trong lòng tuy có nghi vấn nhưng cũng biết rằng đây không phải là lúc truy hỏi, nhìn hắn từ trên người rút ra một khẩu súng. Trần tiên sinh nói:

“Chúng ta bây giờ không thể nào đi xuống dưới.”

“Nhìn tình hình bên dưới là biết rồi.”

Man Đầu nhún vai.

“Nếu ban đầu tùy ý tìm một vị trí ở lầu ba nhảy xuống thì cũng không chết được, nhưng bây giờ ở bên ngoài đã bị bọn chúng khống chế. Bị vây chặt rồi, việc đi đến bãi đỗ xe căn bản là đừng có nghĩ tới, bây giờ chúng ta chỉ có thể dựa vào điều kiện ở đây kiên nhẫn đợi cảnh sát tới, khoảng chừng hơn nửa tiếng nữa... Dù sao thì đây cũng là nơi nghiên cứu, phòng thí nghiệm, phòng nghiên cứu gì gì đó cũng nhiều, ai nhìn thờ tốt có thể nhảy vào trong nước giả dạng làm tiêu bản, ha ha... cẩn thận!”

Lời nói đùa bất ngờ thốt ra, trong hoàn cảnh áp lực căng thẳng vào lúc này thì quả thực có hơi chút ớn lạnh. Câu bông đùa đó chưa nói xong thì có một bóng người xuất hiện phía trước, rút súng chĩa về phía này, cùng lúc đó Man Đầu hét lên, mấy tên bảo tiêu đã đẩy mẹ con Nhà Hầm vào phòng bên cạnh, sau đó, tiếng súng vang lên.

Trong tay vẫn cầm chiếc cặp da màu đen, Man Đầu vẫn đứng bất động ở đó. Trần tiên sinh đầu tiên lộ đầu ra, chỉ thấy giao lộ ở nói xa bóng người đó ngã xuống đất, người thanh niên tuổi còn khá trẻ, bộ dạng cầu tài một tay cầm súng, đang siết cò một cách chậm rãi bắn về phía khúc quanh bên này, mỗi lần

tia lửa lóe lên đều khiến cho những người đang muốn xông ra vội vàng lui lại.

“Đi!”

Chỉ nói một câu hết sức ngắn gọn, nhóm người Nhã Hàm đang ở dưới sự bảo vệ của vệ sĩ rẽ sang một con đường khác. Không lâu sau, Man Đầu cũng lui về, thay đạn một cách thuận thực:

“Không biết là ở đâu tới, những người này không chuyên nghiệp, nhưng nếu xét về khía cạnh thời gian, người chuyên nghiệp ngay lập tức liền có thể lên ngay lầu ba, tìm một căn phòng nào đó ẩn náu thôi.”

Khoảng cách giữa ba tầng lầu không bao nhiêu đó có thể bỏ qua không chú ý, tai nghe thấy tiếng súng ở tầng trệt ngày càng quyết liệt, nghĩ đến đám sát thủ của Bùi La Gia đã xông lên, mấy người đẩy cánh cửa phòng thí nghiệm ở bên cạnh ra, chạy vào trong đó. Lẽ ra một tòa nhà hiện đại như vậy phải có hệ thống phát điện dự phòng khẩn cấp, nhưng xem ra người của Bùi La Gia đã động tay động chân vào đó và làm mất tác dụng của nguồn điện dự phòng rồi, trong phòng thí nghiệm tối đen như mực, ánh sáng của đèn pin lướt qua phòng thí nghiệm trước mắt rất lớn, đủ các loại thiết bị, máy móc bày biện khắp nơi trong phòng, thậm chí ngay cả bề chứa tiêu bản khổng lồ mà Man Đầu vừa mới nói đùa cũng có mấy cái.

Đặt mấy cái túi lên chiếc bàn nằm chính giữa, màn thầu kéo kéo dây khóa ra, tiếng bước chân vang lên ngoài cửa.

Bước vào là Robert và mấy tên thù hạ, mấy tên này soi đèn pin vào nhóm người Nhã Hàm ở giữa phòng, nhưng bên này súng đã nhắm thẳng vào bọn họ. Cho đến khi có ánh sáng chiếu qua, nhìn thấy rõ tình hình bên này thì Robert mới sững sờ, sau đó quơ tay đóng cửa phòng lại.

“Tôi không biết các người là ai, nhưng với tình hình bây giờ... Lực lượng của các người không đủ, người của chúng tôi cũng không có đủ, tôi nghĩ là chúng ta nên hỗ trợ lẫn nhau. Các người thấy sao?”

“... Tắt đèn đi.”

Không chần chừ nhiều, Man Đầu bỏ súng xuống, mắt thấy đã đạt thành liên minh. Robert phát phát tay cùng vài tên thù hạ tiến ra chính giữa. Man Đầu lấy từ trong túi ra một thứ gì đó giống như màn hình máy tính, trong chốc lát, trong phòng thí nghiệm xuất hiện tia sáng màu đỏ.

“Thiết bị cảm biến nhiệt?”

Robert liếc mắt nhìn, nói nhỏ, Man Đầu gật gật đầu, đặt cái màn hình đó xuống bàn để tránh bên ngoài nhìn thấy tia sáng đỏ này. Nhóm người bắt đầu trốn xuống dưới các bàn thí nghiệm hoặc sau các thiết bị thí nghiệm.

“Trời đỏ tuyệt lớn, lại cúp điện, thứ này dùng rất tốt...”

Trả lời nhỏ giọng, dưới cái nhìn trợn mắt há hốc mồm của Robert và mọi người. Man Đầu lấy từ trong chiếc cặp da một số linh kiện, lắp vào khẩu súng dài hơn một mét, có vẻ như còn nặng hơn cả súng bắn tia. Lắp ráp ra một khẩu súng cực kỳ phức tạp, sau đó hần lắp một viên đạn xuyên thép chín ly vào. Giữa tiếng lẩm bậm tự nói, khuôn mặt vốn có vẻ khá cầu tài này đột nhiên khiến người ta cảm thấy rất dữ tợn.

“***, giết tao đi... Đến đây...”

Tiếng súng bên ngoài trước đó rất quyết liệt bỗng dừng trở nên tĩnh lặng. Trong phòng thí nghiệm hoàn toàn yên lặng, lát sau một bàn tay mềm mại đưa tới vỗ vỗ vào vai Man Dầu, chính là Nhã Hàm đang từ từ nhích lại gần.

“Man Dầu, có thể đưa tôi một khẩu súng không?”

Trong ánh sáng hồng nhạt, nàng nói rất nhỏ giọng.

***** Jane chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ gặp phải một việc kỳ lạ như thế này.

Chọn lựa hành động báo thù này, cố nhiên có nhân tố cá nhân của nàng ta trong đó, nhưng vẫn phải có được cái gật đầu của Smith, thậm chí là cả John D'Amico. Bên mình chiến ưu thế tuyệt đối, ai ngờ rằng khi tiến vào thì gặp phải cúp điện, lúc cạy cửa thang máy để vào trong lầu ba, thì vận rủi bắt đầu giáng xuống.

Chống cự gặp phải ở phía trước cũng không quyết liệt lắm, song khi tiếng súng vang lên liên hồi ở bên ngoài tòa nhà, tiếng nói đầu tiên xuất hiện trong máy bộ đàm lại là tiếng người kêu cứu trong đại sảnh, tiếng kêu cứu vang lên không quá ba giây thì đã im bật, tiếp theo đó dòng người hoảng loạn tràn lên lầu hai, nhiệm vụ của những người này vốn là ngăn không cho nhóm người của Robert lên lầu ba, thế mà cùng với tiếng kêu cứu hốt hoảng trong máy bộ đàm thì phòng tuyến trong vòng nửa phút đã bị đánh tan, bốn người bị giết chết, mấy người còn lại vội vàng chạy thoát thân, rồi sau đó đối phương cũng đã lên được tầng ba.

Trong bóng đêm, tinh thần hoảng loạn, trong lúc nhất thời dường như ngay cả mục đích đến đây lần này đã bị lãng quên. Đương nhiên, bây giờ nói về việc truy sát Robert không còn ý nghĩa nữa, bởi vì điều Jane và Robert nghĩ đến đầu tiên không khác gì nhau, bên mình đã bị trúng kế, rơi vào phục kích của đối phương. Nhớ lại hai mươi người chết một cách kỳ lạ vào trưa nay, lúc này Jane đã không còn chút nghi ngờ gì về chuyện gia tộc Saliere có được một lực lượng như vậy, xem ra bọn họ đã tìm được sự giúp đỡ rất lớn cho nên mới dám tùy ý nổ súng ném bom ngay trên đường phố New York.

Trong tình huống gần như hai mặt đều có địch, đám người này đang tìm kiếm con đường có thể chạy thoát, tiếng súng dữ dội liên hồi đa phần là do người của mình ở bên này trong lúc hoảng sợ bắn lung tung, mấy người bên cạnh bị bắn chết. Hai mươi người đồng loạt xông tới, chỉ trong thời gian rất ngắn có mấy phút chỉ còn sáu người sống sót, họ tìm một căn phòng ẩn náu, chốc lát sau lại lén lén lút lút chạy ra, họ mới phát hiện tình hình có vẻ như trở nên rất bất lợi.

Giả sử những người này đều là trợ thủ của gia tộc Saliere, vậy thì người mà chúng cần đối phó chỉ có mấy người của mình, tiếng súng vẫn cứ vang lên, suốt dọc đường bọn họ chạy trốn lại bất ngờ phát hiện ra rất nhiều thi thể của nghiên cứu viên, bác sĩ và bệnh nhân, cũng có nghĩa là đám người này rõ ràng chẳng ở bên phe nào, họ chỉ là muốn giết tất cả những người ở đây.

Trong lòng vẫn còn đang kinh hãi, mới vừa đi tới cửa một căn phòng, cùng với tiếng súng bắt chợt vang lên, một đồng bạn bên cạnh bị bắn bay lên, năm người còn lại chạy cuống cuồng vào các căn phòng ở hai bên. Jane vừa cảm súng, còn chưa kịp đứng dậy thì một tiếng súng vang lên ở bên tai, bức tường ngay trước mặt nàng bị bắn xuyên quạ gạch đá bắn tung tóe vào mặt. Nàng lau vết máu trên mặt, quay đầu lại, chỉ nhìn thấy viên đạn xẹt ngang qua, phá tan bức tường còn lại rồi không biết là bay đến đâu. Bầu không khí trở nên yên tĩnh một lát, đồng bạn trong căn phòng đối diện cầm súng lao ra, nhưng tiếng súng vẫn

không vang lên, mấy người còn lại tiếp tục từ trong phòng chạy ra, nhìn cái xác chết ở phía cuối hành lang.

Mấy người vừa nãy từ bên kia chạy tới, rõ ràng là phát súng vừa rồi bắn chết đồng bạn của bọn họ. Lúc này đầu của người đó bị nổ tung, vết đạn nhìn mà sợ trên bức tường không khó thấy, viên đạn thậm chí xuyên qua mấy bức tường rồi mới bắn vỡ đầu người này.

“Hắn là một khẩu súng được cải tiến đặc biệt, dùng đạn xuyên giáp đặc chế, mới có được hiệu quả như thế.”

Một gã vô cùng cuồng nhiệt với súng ống đứng bên cạnh nòng nuốt một ngụm nước bọt, khô khốc nói:

“Nhưng mà muốn không chế được quỹ tích của đầu đạn sau khi xuyên qua mấy bức tường thì người này thực sự rất lợi hại.

Jane hít một hơi thật sâu:

“Tôi chỉ muốn biết hắn là ai, có phải là người ở bên phe chúng ta hay không...”

Ngay sau đó, sự thực hiển nhiên đã giải đáp nghi vấn của nòng, một tiếng rầm vang lên, đá vụn bắn tung tóe, đạn liên tiếp xuyên qua mấy bức tường rồi bắn trúng vào người đồng bạn bên cạnh nòng, trong phút chốc, máu và thịt bắn lên đầy đầu đầy cổ nòng...

Trong phòng thí nghiệm, ô-mi-chi-éc súng cảm biết nhiệt, Man Đầu giờ khẩu súng lớn lên, điên cuồng bắn tứ phía, ánh sáng đỏ chiếu vào khuôn mặt méo mó của hắn ta, tất cả mọi người đều trốn cách hắn rất xa. Trong bóng tối, loáng thoáng có tiếng còi báo động của cảnh sát, và rõ ràng nhất tất nhiên là tiếng súng bắn xả chống cự kịch liệt trong khu phố. Bọn sát thủ của Bùi La Gia vừa đuổi giết thành viên của Viêm Hoàng Giác Tinh, vừa dựa vào luồng giao thông đang tắc nghẽn, dùng hỏa lực tinh chuẩn ngăn cản cảnh sát vừa đến New York. Chỉ là Hoa Tulip được cường điệu về mọi phương diện kia cho đến bây giờ lại vẫn còn chưa xuất hiện...

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 251

Tập Kích Lấn Nhau

Tiếng vỡ vụn của cửa sổ, các loại dụng cụ thủy tinh liên tục vang lên, không ngừng làm chấn động màng nhĩ của tất cả mọi người. Nhã Hàm tay nắm chặt khẩu súng cùng với mẹ hai trốn sau những thiết bị thí nghiệm lớn, đạn bay ngang dọc trong không khí, tia lửa bắn tung tóe khắp nơi, gạch, vữa vụn trên bức tường phía sau lưng thỉnh thoảng lại là tả rơi xuống.

Trong phòng, kéo đồng hồ đo nhiệt năng. Man Đầu dùng khẩu súng lớn có chút dọa người, đang không ngừng di chuyển, lấp đạn vào rồi bóp cò, lửa bùng lên trong nháy mắt, đạn phá thủng bức tường, công kích đối thủ ở cách mấy căn phòng bên cạnh, uy lực quả thực kinh người. Bọn vệ sĩ của Robert và Nhã Hàm ở bên này không ngừng bắn trả lại kịch liệt, di chuyển giữa những cái máy thí nghiệm chật hẹp. Mặt bên hông sát hành lang của phòng thí nghiệm là những cửa sổ rất lớn để thuận tiện cho nhân viên thí nghiệm ở bên ngoài quan sát tình hình bên trong, lúc này rất nhiều cánh cửa đã bị đạn bắn vỡ tan tành, nơi tầm mắt có thể nhìn tới, cả tầng lầu đều đã trở thành tử vực nguy hiểm nhất.

Bên ngoài tòa lầu, cùng với tiếng súng đạn chiến đấu, là tiếng còi báo động loáng thoáng của cảnh sát vọng lại, dường như có tiếng kêu gọi đầu hàng, nhưng trong tích tắc lại im bật. Nhã Hàm lẩm bẩm:

“Nửa tiếng đồng hồ, nửa tiếng đồng hồ...”

Cầm lấy cổ tay của mẹ hai rồi cố gắng xem giờ từ chiếc đồng hồ dạ quang kiểu nữ sành điệu:

“Còn, còn mười lăm phút nữa, chỉ còn mười lăm phút nữa...”

Đó là thời gian Man Đầu dự tính, chỉ là lúc này mỗi giây phút trôi qua đều quá chậm chạp...

Nàng vươn thẳng người lên một chút rồi nhìn ra bên ngoài tòa lầu nơi mà lửa đạn vẫn đang không ngừng diễn ra, đúng lúc này, đạn của súng máy bắn ra khiến thiết bị bên cạnh tóe ra những tia lửa và âm thanh chói tai. Nhã Hàm sợ hãi đến mức liên tục lùi về phía sau, mẹ hai kéo nàng từ phía sau:

“Con cẩn thận đấy!”

“Trốn vào đi!”

Man Đầu nói nhỏ, rồi kéo theo súng cảm biến nhiệt từ chỗ cách đó khá xa bò qua thật nhanh, vùng người dậy bắn một phát, sau đó lại nằm sấp xuống. Đạn và bóng người bay qua bay lại như con thoi tạo ra nhiệt lượng, không ít ngọn lửa đang bốc cháy cũng khiến máy cảm biến bị quá nhiệt, lúc này trên màn hình hiển thị đã bị mờ đi, hẳn ta chỉ có thể dựa vào cảm giác và kinh nghiệm không ngừng bắn trả lại, độ chuẩn xác giảm đi, nhưng cây súng bắn tia sau khi

được chế tạo lại này vẫn có thể tạo ra uy lực rất khủng khiếp. Ít ra là cho đến bây giờ đám sát thủ đó vẫn chưa thể nào tiến đến đây được.

Vừa lắp một viên đạn xuyên giáp vào trong khoang súng thì trên màn hình bất ngờ hiện ra một điểm sáng rất rõ rệt. Man Đầu vô thức chia súng sang bên cạnh, một viên đạn róc kết vụn qua hành lang phía ngoài, sau đó ánh lửa lóe lên, một tiếng nổ kinh hoàng kèm theo sóng chấn động quét ngang mỗi góc của phòng thí nghiệm.

***** Không chỉ trong tòa lâu của Sở nghiên cứu, vào giây phút này, trên con đường cái bên ngoài cảnh tượng cũng vô cùng náo nhiệt. Hoa tuyết bay đầy trời, những chiếc xe không có người tắc nghẽn hết cả con đường, vài nói có xe bị nổ đang bốc cháy hừng hực trong bão tuyết, tiếng súng nổ hỗn loạn không ngừng vang lên.

Không thể không thừa nhận rằng cảnh sát New York làm việc chưa có hiệu quả, trong năm phút xảy ra náo động, chiếc xe tuần tra đầu tiên chạy đến đầu phố, nhưng mà viên cảnh sát đầu tiên thì đang trốn sau xe hoảng hốt hét:

“Chúng tôi là... Los Angeles, không... Cảnh sát New York.”

Chiếc loa cầm trong tay ngay sau đó liền bị một viên đạn không biết từ đâu bay tới làm nổ tung, chiếc xe cảnh sát thì bị hỏa lực mãnh liệt công kích, trong ba phút đã nổ thành một khối cầu lửa. Có lẽ viên cảnh sát vừa được điều từ Los Angeles tới này lúc này đã có nhận thức hoàn toàn mới và sâu sắc về tình hình trị an ở New York.

Từ lúc đó về sau, xe chi viện của cảnh sát không ngừng đến, phong tỏa khu vực xung quanh đó, ước tính có hơn một trăm nhân viên cảnh sát núp sau xe tạo thành phòng tuyến ngoài, triển khai hỏa lực giăng co với phần tử khủng bố trong khu phố. Lúc này khoảng hai mươi tên sát thủ vẫn đang ở trong khu phố, tên nào cũng đã trải qua hàng trăm trận chiến đấu, núp sau vô số chiếc xe làm công sự che chắn bọn chúng, vừa đối phó với thành viên của Viêm Hoàng Giác Tinh thỉnh thoảng quấy rối, vừa phải chống cự với hỏa lực ở hai đầu phố, nhưng vẫn ngăn cản đám cảnh sát ở hai bên đường rất hiệu quả.

Mặc dù trước đó thành viên của Viêm Hoàng Giác Tinh mai phục trong các tòa nhà ở hai bên đường thỉnh thoảng vẫn có thể công kích phá rối nhưng lúc này bọn họ đã rơi vào tình cảnh khá quẫn bách. Bùi La Gia điều động lực lượng vượt quá so với dự tính trước đó, tính cả bọn người ở dưới phố, người trong bệnh viện và những người đang truy sát bọn họ, đoán chừng phải hơn tám mươi người. Bất kể xét trên ý nghĩa thực tế hay truyền thống, sát thủ luôn đại biểu cho hành động một mình, ẩn núp và khó dò, cho dù là ám sát tổng thống của một nước thì cũng chỉ là một, hai sát thủ lành nghề hành động, điều động tới mười mấy tên sát thủ đến bắt một người, điều này đã tương đương với một cuộc chiến tranh.

Những tòa nhà tối đen ở hai bên đường, tầng dưới vốn là siêu thị và cửa hàng các loại, tầng trên là văn phòng của các công ty lớn nhỏ. Khi cúp điện, tiếng súng bắt chợt vang lên, một số người hoảng loạn bỏ chạy khỏi tòa nhà, cũng có một số người bị kẹt lại trong đó, trong lúc sợ hãi đi tìm chỗ ẩn nấp, mà khi bọn sát thủ của Bùi La Gia xông vào truy tìm nhân viên tiêu đội của Viêm Hoàng Giác Tinh thì ở đây chỉ có mỗi tiếng súng, trong màn đêm có vẻ huyền ảo mà tĩnh lặng, thỉnh thoảng loáng thoáng vang lên tiếng tiếng kêu cứu hoặc là tiếng hét của phụ nữ liền trở nên đặc biệt đáng sợ.

“***, tôi nghe nói... Sát thủ lợi hại nhất ở Mỹ Zhuang Amir là một tên rất thích binh pháp Tôn Tử...”

Vứt cây súng trong tay, trốn vào phòng tối, Kiều Quốc Duệ vừa thở gấp vừa nói với Thôi Quốc Hoa.

“Lấy mạnh đè yếu, lấy nhiều áp chế ít, như vậy mới chính là binh pháp chính đạo, tên này bình thường rất biến thái, bây giờ lại chạy đến để thỏa mãn lý tưởng quân sự của mình. Làm ơn, cứ cho là mấy lần hành động trong thời gian một ngày của Hoa Tulip xem như thay mặt toàn bộ nhân dân thế giới giáng cho bọn chúng một ách phạt tai, khiến cho Bùi La Gia ở Mỹ rất mất mặt, nhưng hẳn là sát thủ...”

Lời nói tuy âm ỉ nhưng cũng tỏ ra hơi chút thán phục, dấu sao thì quá nhiều sát thủ cùng lúc ra tay như thế cũng không phải là chuyện dễ dàng gặp được.

“Nhưng cho dù thế nào đi chăng nữa, làm hành động này rất có hiệu quả, không phải sao...”

Từ trong cửa sổ tối đen nhìn xuống con đường phía dưới, Thôi Quốc Hoa nói.

“Đột nhiên ập tới khiến cho tất cả đều không kịp trở tay, sau đó trực tiếp giải quyết việc này, tuy tất cả sát thủ đều mất đi ưu thế ẩn nấp nhưng cộng thêm sức phá hoại của những tên này cũng đủ khiến cho tất cả mọi người phải đau đầu. Nếu là một thành phố loại trung ở trong nước thì lực lượng này dường như có thể tiêu diệt bất cứ một cơ quan chính phủ nào. Chỉ là... Gián Tố Ngôn đến bây giờ vẫn chưa xuất hiện, không biết là cô ta đã có chuẩn bị gì.”

“Vậy thì... Man Đầu bọn họ chết chắc rồi...”

“Trừ phi Gián Tố Ngôn có thể biết trước tất cả, nhưng mà...”

Kiều Quốc Duệ lắc đầu.

“Lúc này tôi chỉ hy vọng cô ta không nên xuất hiện trong tình huống này. Kế hoạch của Zhuang Amir khẳng định là sẽ nhân cơ hội lần này ép Gián Tố Ngôn xuất hiện, sau đó giải quyết tất cả mọi việc chỉ trong một lần, đây cũng chính là binh pháp chính đạo... Bùi La Gia ở Nhật chịu thiệt quá nhiều với những chuyện của Hoa Tulip, Nguyên Lại Triều Sang hai lần bị bức lui, Đại Nội Trưởng Đốc và Chư Thần Vô Niệm tất cả đều chết trong tay cô ta, một khi giết chết Gián Tố Ngôn, liên minh Nhật Mỹ chắc chắn sẽ tiến xa thêm một bước, đến lúc đó những phân bộ khác của Bùi La Gia sẽ tự nhiên đoàn kết lại... Mà chỉ cần Gián Tố Ngôn không xuất hiện, trước đó tôi đã ra lệnh cho Man Đầu, nếu tình hình trở nên không thể cứu vãn, cuối cùng hẳn sẽ giết chết Trương Nhã Hàm...”

Không nói gì, Thôi Quốc Hoa gật đầu.

***** Lửa cháy cuộn cuộn, khói bốc lên mùn mịt, vô số giấy, plastic thậm chí là cả sắt thép vụn bay tả lả trong không trung, sau đó ập xuống đầu mỗi người.

Do nấp ở vị trí rất tốt, hai mẹ con Nhã Hàm không bị thương gì nhiều, hai ba người bên cạnh ít nhiều cũng bị thương. Man Đầu từ dưới đất bò lên, ném cái máy cảm biến nhiệt đã bị nổ tan qua một bên, đặt khẩu súng bắn tia với uy lực khủng khiếp xuống rồi lấy ra một khẩu súng khác bắn dữ dội ra bên ngoài, những người còn lại cũng nổ súng ra phía ngoài cửa sổ theo bản năng. Do có quá nhiều dụng cụ thí nghiệm bị đánh phá, lại thêm vụ nổ vừa rồi, lúc này dưới đất cháy lênh láng đầy chất dịch ngâm tiêu bản.

Vừa bắn súng, Man Đầu, người bê vết máu, vừa nói nhỏ:

“Mọi người lại đây, chỗ này không thể tiếp tục nán lại được, chúng ta phải từ bên hông xông ra, nhanh...”

Tiếng súng rít rít lướt qua phòng, lửa bùng lên, đạn bắn ra tia lửa. Robert lăn lộn mấy lần trên mặt đất, nhích lại gần:

“Chúng ta không nên ra ngoài, chúng ta...”

“Chúng ta nhất định phải ra ngoài! Đương nhiên anh có thể chọn cách ở lại!”

Hiện giờ đã bị ống phóng rốc-kết bắn phá, có nghĩa là đám sát thủ này có thể tùy tiện bắn phá lần nữa, Man Đầu hừ nhẹ một câu. Mấy tên vệ sĩ bảo vệ hai mẹ con Nhã Hàm đẩy họ cùng nằm sấp xuống. Robert chỉ chỉ dụng cụ thí nghiệm bên cạnh, hét:

“Cái đó... Có lẽ dùng để lọc... Mặc kệ nó là thứ máy chết tiệt gì, tôi chỉ biết thứ này thông nhau hai tầng trên dưới, có thể dùng ống dẫn của nó để đi đến tầng hai! Trước tiên chỉ cần lấy súng bắn vỡ tấm vách ngăn của nó!”

“Tôi bắt đầu thích phòng thí nghiệm này rồi...” Man Đầu hơi sững sờ. “Chúng ta trượt xuống lầu theo ống dẫn đó sao... Lầu hai, hi vọng không có quá nhiều người mai phục...”

***** “Lầu hai? Hi vọng chúng ta chuẩn bị đủ nhiều người..”

Đây là một bãi đậu xe ba tầng cách chỗ đang giao chiến không xa, một chiếc xe thể thao màu bạc yên lặng nằm trong bóng tối, Zhuang Amir đang ngồi trên ghế lái. Từ vị trí này có thể thấy súng đạn giao hòa tại lầu ba của bệnh viện và tình huống chiến đấu của cảnh sát và sát thủ tại hai đầu đường.

Đúng như lời đồn mà Kiều Quốc Duệ được nghe, là sát thủ mạnh nhất của nước Mỹ, niềm đam mê lớn nhất của Zhuang Amir là kiến thức quân sự. Chúng ta không cần thiết phải đánh giá thiên phú ở phương diện này của hắn, nhưng không thể nghi ngờ, trở thành một tướng quân mới là lí tưởng lớn nhất thời niên thiếu của hắn, sau này lại thần xui quỷ khiến trở thành sát thủ nên lí tưởng đó mới chỉ có thể trở thành mơ ước.

Sát thủ là nghề nghiệp thần bí mà cô độc, xác định mục tiêu, mưu tính sách lược, một kích giết chết mục tiêu rồi nhanh chóng bỏ chạy, từ mặt quân sự mà nói, hành động như vậy có thể quy thành phương pháp dùng mưu, đánh kỳ, lấy ít thắng nhiều, song trong kiếp sống làm sát thủ, chuyện như vậy đã làm quá nhiều rồi. Hành động lấy ít thắng nhiều trong quân sự như vậy dĩ nhiên có thể khiến lòng người phấn chấn, song cũng như lời Kiều Quốc Duệ, binh pháp chân chính chính là lấy mạnh thắng yếu, lấy nhiều thắng ít mới là vương đạo, lúc này ngồi trong xe, hắn mới cảm thấy mình thực sự giống một vị tướng quân.

Đương nhiên, hắn cũng không phải kẻ không có lí trí, sở dĩ sắp xếp như vậy với hành động lần này cũng không phải chỉ để thỏa mãn niềm đam mê quân sự nho nhỏ của hắn, mà là đã trải qua một quá trình phân tích, kế hoạch như vậy có tỉ lệ thành công cao nhất. Dĩ nhiên chỉ có một điều khiến hắn bất ngờ, điều động nhiều sát thủ như vậy để giết Hoa Tulip, nguyên bản hắn dự định bắt đầu hành động khi Trương Nhã Hàm đang trên đường đi, như vậy mới là phương pháp khiến đối phương không kịp trở tay tốt nhất, không ngờ ngay trước đó lại nhận được tin tức Mafia muốn động thủ với sở nghiên cứu này, cho nên phải hành động sớm hơn.

Một khi sở nghiên cứu bị công kích, có Viêm Hoàng Giác Tinh bảo vệ, Trương Nhã Hàm chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng đồng thời cảnh sát

cũng sẽ xuất động, nếu khiến cục cảnh sát New York, thậm chí là FBI, cục An ninh quốc gia tham gia vào thì biến số sẽ tăng lên rất nhiều. Vì vậy địa điểm công kích mới đổi lại thành nơi này, bởi vì đây là nơi ở tạm thời của Trương Nhã Hàm, nói không chừng Hoa Tulip còn có chuẩn bị gì ở đó, chỉ là...

Cho dù đã có chuẩn bị nhất định thì chắc chắn sẽ không ứng phó nổi chiến thuật biển người áp đảo như vậy, khi Trương Nhã Hàm gặp nguy hiểm tính mạng, năng cũng sẽ phải xuất hiện thôi.

“Hoa Tulip vẫn chưa xuất hiện sao?”

“Vẫn chưa, mục tiêu lúc này đang ở lầu hai, có vẻ như muốn chạy đến bãi đậu xe ở tầng hầm, Kiếm Xi và Đào Phong đã đi chặn bọn họ lại..

“Đã qua mười bảy phút, không cần nương tay nữa, khiến bọn họ cảm nhận được áp lực thực sự để ép Hoa Tulip xuất hiện!”

“Nếu giết chết mục tiêu thì sao?”

“Nên tỏ vẻ muốn giết chết nàng, nếu sơ ý giết chết thật thì cũng không sao cả. Ta nghĩ Hoa Tulip sẽ ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này, bắt kẻ nàng đang ở đâu!”

Hắn buông ống nói ra, nhìn về phía tầng lầu lửa, đạn chẳng chịt.

“Trừ khi cô ta không có ở đây...”

Nếu như cô ta không có ở đây...

Vậy thì sẽ ở đâu chứ...

Cấp tốc tự hỏi vấn đề này, ngón tay hắn gõ gõ lên vô lăng. “Cạch, cạch...” thanh âm như có như không vang vọng trong xe. Mấy phút sau, điện thoại vang lên giải đáp nghi vấn trong lòng hắn.

“A lô... Ủ, ta ở đây... Người nói gì!?”

Đột nhiên, ngón tay hắn cứng lại giữa không trung, qua một lát, người bên kia lặp lại một cách lộn xộn tin tức đó:

“Castro tiên sinh đã chết...”

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 252

Ai Là Cha Các Người?

Castro tiên sinh đã chết rồi.”

Âm thanh trầm thấp từ trong điện thoại phát ra.

“Mười phút trước, hơn năm mươi sát thủ được trang bị đầy đủ xông vào căn cứ phân bộ, chúng tôi không biết là họ làm cách nào biết được vị trí chỗ này, nhưng mà... Castro tiên sinh đã chết trên đường rút lui, bọn họ hẳn là Tạo Vật Kỳ Tích, có người đã nhìn thấy James...”

Ồ trong xe ngay người ra gần cả nửa phút, hẳn đưa tay quay hạ cửa sổ xe xuống để gió lạnh thổi vào:

“Có dấu vết liên quan đến người tên Hoa Tulip không?”

“Chuyện này... Chúng tôi không có tài liệu chi tiết về Hoa Tulip...”

“Tôi nói là sơ lược thôi!”

Bỗng nhiên, Zhuang Amir hét lên.

“Làm ơn cho tôi một sự dự đoán được hay không! Chúng ta ở đây hành động biết bao nhiêu người, để cho căn cứ trống hoác không có người, cũng vì mục đích giết cô ta! Bây giờ lại để cô ta quay lại giết mình! Đưa ra một dự đoán có được không!”

“Chuyện này...”

Tinh thần có hơi chút hoảng loạn, Zhuang Amir lúc này đã có dự tính của mình, bên đó xem ra không chắc chắn lắm, lát sau, thuận theo lời nói của hắn ta.

“Hình như... Có một nữ sát thủ Hoa Tulip nửa hư nửa thực, nhưng mà không có cách nào xác định được...”

Ném điện thoại cái rầm, Zhuang cầm bộ đàm lên:

“Tất cả mọi người nghe đây, kế hoạch thay đổi, giết chết mục tiêu và tất cả kẻ địch trong tòa lầu, chuẩn bị rút lui.”

Vừa nói dứt câu, ấn nút bỏ máy bộ đàm xuống, thì bên đó cũng có người ấn phím nói chuyện:

“Nhưng mà... Chúng tôi đã bắt được mục tiêu rồi, có cần giết chết không...”

“Sao, bắt được rồi?”

***** Trong bãi đỗ xe ở tầng hầm của tòa lầu.

Trong bóng đêm, tình hình căng thẳng đến mức nghẹt thở, vài tia sáng chiếu theo hướng của tiếng súng nổ, tập trung ở một góc ở mặt hông của bãi đỗ xe.

“Bỏ súng xuống, mau bỏ xuống!”

Cùng với tiếng kêu gào, bóng người từ ba hướng vây kín, người không nhiều, chỉ cỡ bốn tên sát thủ. Vậy mà chỉ một tiếng hét của tên sát thủ cầm súng tiểu liên, lúc này Man Đầu vừa ngồi xuống chỗ lái, chậm chậm giơ tay lên, ném khẩu súng trong tay ra khỏi xe.

Giờ khắc này, cửa xe vẫn chưa đóng, Man Đầu và Trần tiên sinh ngồi ở hàng ghế phía trước, Nhã Hàm và mẹ hai vừa ngồi vào hàng ghế sau, Robert máu me nhuốm đỏ cả nửa người lúc này đang ngồi trong chiếc xe ở phía sau, hai người khác vẫn chưa kịp vào, cũng phải giơ tay lên. Nói về số lượng người thì phe mình vẫn chiếm ưu thế, nhưng tình hình trước mắt, những người bệnh tật bị thương già yếu bên phe mình chẳng có tác dụng gì. Điều qua trọng là, trên mũ xe của chiếc xe cách đó không xa, một tên sát thủ đang chia ống phóng rốc-kết nhắm thẳng về phía bên này. Bọn họ hiện giờ đã vào trong xe, ngay cả lửa cũng không dám bật, chỉ với một viên đạn hỏa tiễn bắn ra, chắc chắn rằng không có bất cứ một sự may mắn nào xảy ra.

“Mẹ nó...”

Lúc này cũng đã bị thương, Man Đầu trên người vẫn đang chảy máu thẫm mẫm một câu, giả như chỉ có mỗi mình mình thì lúc này sẽ nhào ra ngoài, có thể may mắn thoát chết, nhưng hai người phụ nữ ở phía sau nào có thể theo kịp. Phía trước ánh đèn pin của cây súng trên tay tên sát thủ quá chói, cứ quét qua quét lại vào mắt hấn, trong lòng không khỏi lo lắng.

Kiều Quốc Duệ đã dự tính tình hình xấu nhất có thể xảy ra, khi mà bản thân cũng không có cách gì để đảm bảo sự an toàn thì sẽ liều mạng ngọc đá cùng vỡ, bất luận thế nào cũng không thể để cho Bùi La Gia nắm được yếu điểm để uy hiếp Hoa Tulip, bây giờ... đến lúc rồi sao...

Trong lòng nghĩ như vậy, tên sát thủ đang cùng với đồng bọn nói chuyện bên cửa xe, tiếng nói trong tai nghe dĩ nhiên là không nghe thấy, nhưng lại có thể nghe được hấn ta nói chuyện, có lẽ hấn đang nói chuyện với Zhuang Amir, người chỉ huy hành động lần này, qua thiết bị liên lạc.

“Ừ, được, chúng tôi đang ở bãi đỗ xe. Bọn họ thoát ra ngoài từ điểm ở đúng như dự đoán...”

“Không vấn đề gì, mọi người có thể qua đây, tình hình đã được khống chế..”

“Tôi và Eisen, Tony, Anhur đang ở đây, nếu chúng dám làm cản thì trước tiên đạn hỏa tiễn trong tay Eisen sẽ biến bọn chúng thành lợn quay...”

“Tốt...”

Cuộc nói chuyện vừa hoàn tất, thì hình như bên kia đã xuống chi thị. Tên này tiến đến hàng ghế phía sau, đem họng súng nhắm ngay Nhã Hàm:

“Cô, ra đây!”

Sớm đã nghĩ đến tình huống này, Nhã Hàm khuôn mặt trắng bệch không tỏ ra quá sợ hãi, nhìn về phía mẹ hai đang hét to:

“Không, các người muốn làm gì!”

Lúc vừa định kéo Nhã Hàm lại, thì cô ấy quay đầu lại nói nhỏ mấy câu an ủi.

“Yên tâm, sẽ có người đến cứu chúng ta, con biết chắc chắn thế.”

Nói nhỏ xong, hít một hơi thật sâu, nằng từ trong xe bước ra.

“Bên này!”

Dùng họng súng ra hiệu đi về phía trước, Nhã Hàm liếc tên sát thủ đó một cái, do ánh đèn phía trước quá chói mắt, nằng chột nghiêng nghiêng đầu:

“Các người không được làm càn với họ! Không thì nhất định sẽ chết rất thê thảm!”

“Bớt nói nhảm đi! Đi!”

Tên sát thủ đi súng vào lưng đẩy đi, Nhã Hàm sửa lại bộ quần áo xốc xếch rồi đi về phía trước, chốc chốc lại quay đầu lại nhìn.

“Bên này, tiểu thư, mời đi đến xe bên kia và ngồi xuống!”

Cùng với giọng nói của người đó, khoảng cách dần dần xa ra. Năm bước, mười bước... Man Đầu nhắm mắt lại, người hơi run run, một mặt vì ánh đèn chói mắt ở phía trước, ngoài ra, tay của hắn đặt hơi thấp xuống. Súng trên người không chỉ là một khẩu, nếu rút ra, thì ngay phút đầu tiên hắn đã có thể giết chết cô gái ở trước mặt mình, nhưng bản thân hắn cũng sẽ không thoát khỏi cái chết... Mồ hôi trộn lẫn với máu chảy xuống, trong lòng có một chút do dự, ánh đèn phía trước quá chói, tên đó sẽ không cảm nhận được ý đồ của mình.

Mười lăm bước, Nhã Hàm đi đến bên cửa sau chiếc Suy cũ kỹ rồi dừng lại.

“Vào đi!”

“Này, tôi thấy chiếc Chrysler màu đỏ bên cạnh đẹp hơn, có phải không?”

Giọng nói cao vút lạ thường phát ra từ chính miệng tên sát thủ đang chiếu đèn pin vô cùng chói mắt trước mặt, nghe có chút hơi giống như nói đùa, tên sát thủ cầm đầu trong bốn tên liếc hắn một cái:

“Này. Tony, bây giờ không phải lúc...”

Trong bãi đỗ xe, tinh thần của Man Đầu đột nhiên trở nên căng thẳng, với trực giác của một đặc công như hắn, cả không gian như ngưng đọng lại trong thời gian không đến nửa giây, trong nháy mắt đem đến một cảm giác nặng nề tâm tối không gì sánh được.

Lát sau, bỗng phát ra một tiếng súng nổ kinh hoàng, viên đạn hình con thoi giống như hàng ngàn hàng vạn ngôi sao băng xẹt qua không gian xung quanh.

“Người không phải là Tony...”

“Đúng... Vậy...”

Giữa tiếng súng rít gào, có thanh âm kinh hãi, có giọng nói thong dong, ánh sáng chói mắt không còn chiếu vào người trong xe nữa, hai khẩu súng trong tay tên đó vung lên. Tên sát thủ vẫn còn đứng ở bên cạnh chiếc xe hầu như bị bắn nổ tung thành đồng thít vụn, tên vác ống rốc-két trên mũi xe thì bị bắn bay ra ngoài, một viên đạn hóa tiễn cùng bay theo hắn sau đó đáp xuống trần nhà của bãi đỗ xe, đá bay tung tóe, dù thứ đồ đặc ở tầng trên không ngừng rơi xuống. Người ở ngay bên Nhã Hàm lúc này toàn thân đã chi chít vết đạn, ngã xuống một bên.

Trên xe.

Trong nháy mắt, tinh thể nghịch chuyển, ba tên sát thủ đã lìa đời. Man Đầu kịp thời phản ứng lại, vịn mạnh chìa khóa cố gắng khởi động xe, mẹ hai ngôi ở đằng sau vẫn chưa hết bàng hoàng, sợ hãi. Nhã Hàm nhìn xung quanh, tên sát thủ đột nhiên phản chiến đang tiến tới. Cũng vào lúc này, cách mấy chục mét ở bên ngoài có tiếng súng vang lên, đạn ở bắn vào những chiếc xe gần đó khiến tia lửa lóe lên không chừng. Nhiều tên sát thủ đã chạy tới.

Đạn trút xuống điên cuồng, lúc này còn muốn chạy về chiếc xe của Man Đầu thì rất phiền phức. Nhã Hàm vẫn còn đứng ở đó nhìn tên đàn ông người Mỹ bước tới bên cạnh. Đè thấp người nằng xuống, tên sát thủ phản chiến thuận tay phải thì thẽ gục trên xe thể thao ra rồi mở cửa xe cửa xe.

“... Bởi vì chiếc xe kia của người ta không có chìa khóa.”

Giọng nói này đối với Nhã Hàm rất quen thuộc, dường như muốn giải thích nguyên nhân của lời yêu cầu khi trước với tên đã chết. Trong lúc nói chuyện, nằng bị đẩy vào ghế lái phụ của chiếc xe thể thao, còn người đàn ông thì nhảy vào chiếc ghế lái, đóng cửa xe cái rầm.

Đánh lửa, động cơ trong nháy mắt đã khởi động.

“Chú ý đóng kỹ cửa sổ, thắt dây an toàn, hít thở thật sâu, hét lên cũng không sao, chiếc xe thể thao này từ lúc khởi động đến khi tăng tốc lên 100km/h chỉ cần ba giây.”

Trong khi nói, chiếc xe thể thao lao đi như tên lửa. Cũng vào lúc này, một viên đạn hóa tiễn bay tới vọt qua chỗ khi này chiếc xe đỗ lại, hất tung chiếc Suy ở bên cạnh.

“Em lấy nhân cách của bộ dạng lúc này để đảm bảo...”

Trong lúc nhất thời, dường như có thể nghe thấy tiếng xé gió tương tượng, giọng nói quen thuộc đó cứ loáng thoáng bên tai khiến cho nằng cảm thấy

như bị ảo giác. Xe thể thao chạy với tốc độ cao nhất khiến nàng bị ép chặt vào ghế, nàng vội vàng kéo dây an toàn ra thắt lại. Người đàn ông lái xe ngồi bên cạnh dường như hơi ngạc nhiên với động tác lưu loát của nàng, bắt giác huýt gió. Quay đầu lại, Nhã Hàm thấy ngọn lửa cháy rừng rực ở phía sau nhanh chóng rời xa, chiếc xe của Man Đầu chạy như bay rẽ sang một hướng khác.

Chiếc xe thể thao trong nháy mắt dường như trượt trên đường rồi rẽ qua hai khúc quanh cực gấp, trong đêm, xe cộ trên đường xẹt qua vùn vụt, còn chưa kịp lấy hơi thì chiếc xe đi vào đường cụt lao thẳng vào bức tường phía trước với tốc độ nhanh nhất.

Khoảng cách mấy chục mét đối với chiếc xe thể thao này mà nói chẳng qua chỉ là chuyện trong chớp mắt, không kịp hét lên nữa, nàng nhắm chặt mắt lại.

Ầm...

Đó là tiếng nổ mà phải ở một góc ngã tư đường mới nghe thấy, sớm đã chuẩn bị mìn để phá hủy bức tường bên ngoài bãi đỗ xe, một chiếc xe thể thao hứng phải vô số đá vụn, gào thét lao ra!

Với tốc độ cao như vậy, cho dù không đụng vào bức tường, đụng vào đá cũng đủ chết, nhưng trong xe chỉ nghe thấy tiếng đập nặng nề, cửa kính thậm chí vẫn chưa vỡ. Lại mở mắt ra, cảnh tượng phố xá trong đêm tối ở trước mắt nhanh như chớp biến mất. Bọn sát thủ của Bùi La Gia cũng đã không chế được khu phố ở phía sau tòa lầu, nhưng xe bị tắc nghẽn ở đây vẫn chưa nhiều, tiếng còi báo động của cảnh sát ở hai đầu khu phố vang lên, dọc theo lối đi dành cho người đi bộ ở bên kia đường đã thông thoáng được đôi chút, chiếc xe thể thao chạy đi như bay.

Đạn bay thẳng vào cửa xe, lập tức bị kính chống đạn làm văng ra.

Quay đầu lại, đạn róc kết khiến mấy chiếc xe hơi ở phía sau liên tiếp nổ tung.

Phía trước bị xe cảnh sát phong tỏa, ngay cả lối dành cho người đi bộ cũng bị rất nhiều xe chặn lại. Trái róc kết thứ hai khiến những chiếc xe ở phía trước nổ tung, mạnh mẽ bề lại, xe thể thao lao như bay vào một tòa cao ốc.

Toàn bộ ba tầng dưới của tòa cao ốc là bãi đậu xe, trong chiếc xe thể thao màu bạc trên lầu hai, Zhuang Amir đang nói qua bộ đàm:

“Ngăn hấn, bất cứ giá nào cũng phải ngăn hấn lại! Cái gì? Anh nói gì? Nói lớn một chút, tôi không nghe rõ!”

Ngẩng mạnh đầu lên, một chiếc xe thể thao màu đỏ lao lên lầu ba dọc theo lối đi xoắn cách chỗ hấn không xa.

“Không phải nói nữa, tôi đã nhìn thấy! Áp dụng phương án C, chặn hấn lại!”

Trong lúc nói chuyện, hấn vội vàng khởi động xe thể thao, còn chưa kịp lăn bánh thì trên đầu đã nổ vang, chiếc xe thể thao màu đỏ kia phá tan lan can lầu ba, trực tiếp bay lên cầu vượt ở mặt bên, tia lửa do xe thể thao xẹt qua lan can bắn tung tóe ngay trên đầu hấn.

Gió tuyết đầy trời!

Chiếc xe màu bạc lao ra như bay, nhắm về phía lầu ba!

Cầu vượt vòng qua một vòng lớn, bởi vì thời gian quá gấp nên cảnh sát chỉ khống chế giao thông tại mấy khu quảng trường ở quanh đó, còn chưa kịp chặn dòng xe đang chạy ở nơi này. Chiếc Chrysler màu đỏ trực tiếp lao lên cầu, sườn xe cọ sát vào thành cầu làm bắn ra tia lửa, sau một giây, chiếc xe đã được khống chế lao vào giữa dòng xe chạy, liên tục vượt lên. Đứng sau, bởi vì đột nhiên có một chiếc xe lao vào khiến một vụ tai nạn với quy mô nhỏ xảy ra. Một lát sau, một chiếc xe màu bạc khác lại lao sang rồi lại nhanh chóng chạy về phía trước, để lại phía sau một vụ tai nạn với quy mô lớn hơn.

Nhã Hàm quay đầu lại, thân thể dán chặt vào ghế dựa. Trong tầm mắt, tốc độ chiếc xe vẫn không ngừng tăng lên, lướt qua khúc quanh ở nơi xa, xa hơn nữa là một ngã tư hỗn loạn, tuyến đường chính của New York.

Áp úng, không biết nên nói gì, người lái xe lấy bộ đàm ra đặt lên trước mặt, sau đó ấn một nút, tiếng nói chuyện ồn ào từ bên kia truyền đến.

“Rốt cuộc là ai, tôi muốn có câu trả lời chắc chắn, hần có phải Hoa Tulip không!?”

“Chúng tôi... Không thể xác định được. Hần giả mạo Tony, câu cuối cùng Jeshua nói mà tôi nghe thấy là, người không phải Tony...”

“Trừ Hoa Tulip ra, tôi nghĩ không ai có năng lực như thế...”

“Hần chạy về phía ngã tư. Kiêu, Johnny... Hai người ngăn hần lại!”

Mặc dù không rõ người đang nói chuyện là ai nhưng Nhã Hàm cũng loáng thoáng hiểu được, những người này lại vẫn sắp xếp người chặn ở đằng trước. Sau những tiếng nói chuyện ồn ào, trong bộ đàm yên lặng một lát, ngã tư ở đằng trước đã ngày càng gần, dòng xe ở phía trước đông đúc, các loại cây cối ven đường, đèn điện sáng trưng, các tòa cao ốc tạo thành cảnh đêm bận rộn của New York, nàng không thể phân biệt được đâu có thể là kẻ địch. Chậm rãi, người đàn ông lái xe đưa tay ra, dè xuồng nút nói chuyện của bộ đàm.

Sau đó, bao gồm cả bộ đàm của Zhuang, trong bộ đàm của tất cả mọi người vang lên một giọng nói, đó là giọng nói hơi trung tính, lạnh nhạt lại mang theo chút ngọt ngào của Giản Tố Ngôn.

“Ai là cha của các người? Zhuang?” Đầu bên kia vang lên nụ cười thân nhiên. “Đúng là ta.”

Ngã tư đường, đèn giao thông bắt đầu đếm ngược, ngay khi ánh đèn bắt đầu chuyển đổi, đèn xanh ở bốn cột đều sáng lên, ngay sau đó là vô số tiếng còi và tiếng xe va chạm nhau vang lên.

Một chiếc xe thể thao màu đỏ lao ra khỏi khu vực va chạm bằng tốc độ nhanh nhất, chạy thẳng về phía cầu Manhattan huy hoàng trong đêm, phía sau nó, vô số bóng tuyết bị cuốn lên dưới ánh đèn làm lộ ra vẻ đặc biệt thể lương...

ẤN SÁT

Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 253

Chạy Trốn

Hoa tuyệt bay lượn, hai bên là tầng tòa cao ốc chọc trời với ánh đèn huy hoàng. Chiếc xe thể thao màu đỏ lao vùn vụt trên đường phố New York, trong nháy mắt đã vượt qua hai chiếc xe đang trước, lách sang làn đường bên cạnh, gần như cọ sát vào chiếc xe ở sát bên, nếu như ở bên ngoài sợ rằng còn có thể nghe thấy tiếng gió rít khi hai chiếc xe lướt qua nhau. Vận mạnh vô lường, chiếc xe hơi chạy với vận tốc hơn 150km/h xoay ngang ra rồi trượt trên đường.

Phía trước, một chiếc xe hơi nhắm thẳng vào sườn chiếc xe đã xoay ngang ra này lao tới.

Ánh đèn rọi thẳng vào, trong chốc lát đã gần như khiến người ta không thể mở mắt.

“A...”

Không nhìn được hết âm lên, trong nháy mắt khi hai chiếc xe chuẩn bị va chạm với nhau. Nhà Hàm nghiêng mạnh đầu sang, trong lúc nghiêng đầu nâng thấy ánh đèn kia đã gần đến ngay trước mặt mình.

Kết...

Chi trong gang tấc, chiếc xe thể thao lao nhanh như chớp vào con đường rẽ bên cạnh, chiếc xe lao đang lao tới vội vàng phanh lại, sau đó phía sau lại trở nên hỗn loạn. Chưa hết kinh hãi, Nhà Hàm thờ hồn hèn từng ngum, dựa chặt lưng vào ghế, trong mắt nâng, vô số ánh đèn vụt qua.

Trước đó, ngã tư đường đèn xanh ở bốn cột đều sáng kia chỉ là mờ đầu, tiếp sau đó, tình cảnh truy đuổi chỉ gặp trong phim đều lần lượt xuất hiện ngay trước mắt nâng. Đương nhiên, nếu là người xem thì sẽ rất kích thích, nhưng khi mình trở thành nhân vật chính trong hiện thực, mọi chuyện chỉ khiến người ta cảm thấy kinh khủng. Tốc độ hạn chế của xe hơi tại New York là từ 55 - 65 km/h, nguyên nhân do số lượng xe quá nhiều, tai nạn cũng là chuyện rất thường xảy ra. Cứ việc tuyệt rơi nhiều làm giảm bớt lưu lượng xe nhưng lại khiến đường trơn hơn, khi chiếc xe thể thao của gặp tại mỗi ngã ba, ngã tư, điều này tuyệt đối không khiến người ta cảm thấy kích thích, có chăng chỉ là sự liều mạng.

Vô số xe cộ ở bên cạnh vừa lướt qua liền bị bỏ thật xa, thân thể thỉnh thoảng lại ngã trái ngã phải. Bởi vì chiếc xe lượn lách với tốc độ rất cao giữa dòng xe, mỗi một lần vượt qua đều gần như là bồi hồi giữa làn ranh sinh tử, chỉ cần hơi mất khống chế với tốc độ thì chiếc xe có thể va chạm với bất kỳ một vật thể ở bên cạnh nào, mà với tốc độ cao như vậy, chỉ cần hơi va chạm thì có lẽ cả chiếc xe sẽ bay lên.

Đặc biệt là dưới thời tiết tuyết rơi nhiều thế này, lực ma sát của bánh xe bị giảm xuống rất nhiều, mỗi một lần của gấp chín mươi độ, thậm chí là góc của còn nhỏ hơn nữa, chiếc xe liền bị trượt về phía trước mười mấy mét. Đây là lần mạo hiểm mà trước đây nâng chỉ có thể thấy trên TV, mỗi lần của sang như vậy, thân thể nâng lại bị văng mạnh sang một bên do lực li tâm, mỗi lần đều cho rằng chiếc xe đã không thể khống chế được nữa nhưng lại thuận lợi chạy

được vào con đường tiếp theo. Cứ việc đã sớm tự nhủ rằng không phải sợ, nhưng mỗi lần lướt sát qua đầu từng chiếc xe lại khiến nàng sợ đến sắc mặt trắng bệch, không nhìn được la hoàng lên.

Chuyện như vậy, bất kể là trải qua bao nhiêu lần cũng không thể quên được... Thầm nghĩ như vậy, nàng lại nhìn sang người nam nhân bên cạnh, tóc vàng thưa thớt, môi mỏng, mũi cao, đó là một khuôn mặt mình hoàn toàn không quen thuộc, cũng không có chút sức hút nào. Chỉ là, trong tình huống đang hành động thế này, ánh mắt kia lại khiến người ta có cảm giác vô cùng sắc bén và đáng tin cậy. Hẳn không nhìn nàng mà chỉ chăm chú nhìn con đường phía trước, nắm vô lăng, tay phải thỉnh thoảng lại bẻ mạnh sang, chuyển hướng xe với tốc độ khiến người ta hoa cả mắt, tất cả đều giống như một chương trình máy tính được lập trình sẵn, chính xác mà ung dung. Cảnh tượng như vậy trấn an lòng nàng.

Trong bộ đàm đặt ở phía trước thỉnh thoảng vẫn vang lên tiếng nói của những người xấu kia.

“Mày trốn không thoát, Giản Tố Ngôn! Đây là New York, không phải Giang Hải!”

Có lẽ là bị chuyện gì đó kích thích, câu đầu tiên vang lên trong bộ đàm lại là một câu uy hiếp hoàn toàn vô nghĩa. Lúc ấy xe đang chạy qua cầu Manhattan, bởi vì hơi rảnh rỗi, bên này đương nhiên là nở nụ cười lạnh.

“New York? Ý mày là New York là địa bàn của chúng mày? Zhuang, Castro vừa chết, đối mặt với thực tế đi!”

“Bất kể là Castro đã chết thế nào thì hiện giờ cũng chỉ còn một mình mày chiến đấu, không ai giúp được mày cả!”

“Đưa hơn nửa lực lượng của phân bộ tại Mỹ ra để đối phó tao, chỉ có thể nói là mày rất ngu ngốc.. Tình huống bây giờ rất tốt, chính phủ Mỹ theo dõi bọn mày, FBI và cục An ninh quốc gia theo dõi bọn mày, Trí Tuệ Thiên Quốc không vừa mắt với bọn mày. Nói đến chuyện giết lão đại của bọn mày, Tao Vật Kỳ Tích làm việc hiệu suất thật kinh người, bây giờ còn có Viêm Hoàng Giác Tinh... Ừm, kết minh, tại sao Bùi La Gia tại Nhật Bản lại ám sát James? Giết hẳn rồi thực sự có thể vu oan cho Viêm Hoàng Giác Tinh sao? Bây giờ vẫn còn đi nịnh nọt Ngự Thủ Thương... Bọn mày đó.”

“Vậy thì chúng ta cứ nhìn xem.”

Nhắc đến chuyện này, giọng của Zhuang cũng trở nên đặc biệt âm trầm. Trên thực tế, Tao Vật Kỳ Tích thuộc về nước Mỹ, cho dù lần đó James đi Giang Hải đúng là đứng ở phía đối lập với Viêm Hoàng Giác Tinh nhưng chỉ vì vậy mà ám sát hẳn thì thực sự là quá trẻ con, hành động của Bùi La Gia tại Nhật Bản đương nhiên là để kéo phân bộ tại Mỹ xuống nước. Điều này mấy người Castro, Zhuang không phải là không hiểu, nhưng nếu bên này có ý định muốn hợp tác thì một số chuyện nhỏ cũng chỉ có thể quên đi. Nhưng bị nói ra lại là chuyện khác, lúc này bộ đàm trực tiếp kết nối với cả mạng lưới liên lạc, bị tất cả các sát thủ nghe được, tâm tình của hắn trở nên càng khó chịu hơn.

Tình huống hai bên đều rất khâm trọng, vì vậy những lời này cũng cách nhau những đoạn thời gian khá dài. Zhuang nói vừa tinh táo lại vừa âm trầm, mà bên này lại có vẻ trêu chọc, chế nhạo. Khi nói xong những điều đó, người nam tử mở cửa sổ ném bộ đàm ra ngoài, sau đó lại của gấp.

Đuổi xe quay ngược lên phía trước!

Trong nháy mắt đó, người nam tử rút súng ra, trong lúc chiếc xe xoay ngang, hắn liền siết cò. Trên đường, chiếc xe thể thao xoay tròn hai vòng như

con quay rồi lại khôi phục phương hướng ban đầu. Nhà Hàm choáng váng, la hét rồi quay đầu lại nhìn về phía sau, một chiếc xe hơi đuôi theo bị nổ tung thành một quả cầu lửa khổng lồ, sau đó lại bị đâm bắn lên.

Từ đầu đến giờ, cuộc truy đuổi liêu mạng đã diễn ra hơn bốn mươi phút trong thành phố New York, thỉnh thoảng có thể thấy xe cảnh sát hú còi ầm ĩ rồi lại bị hất ra, xe của sát thủ chặn, đuôi trước sau, có người thậm chí còn thò đầu ra ngoài bắn tới, đầu đạn bắn vào sườn xe phát ra tiếng kêu ghê tai. Đây tuyệt đối là một buổi tối hỗn loạn nhất tại New York... Trong lòng nàng nhớ lấy điều này.

Qua cầu Manhattan tiến vào khu Brooklyn, sau đó lại dẫn theo một nhóm lớn truy binh tiến vào khu Queens, vô số đèn đường thấp thoáng, những khu nhà với ánh đèn huy hoàng xẹt qua rồi nhanh chóng bị bỏ lại phía sau, sau đó không lâu chiếc xe lại chạy trở lại Manhattan. Đây trời là tuyết, Nhà Hàm quay đầu lại nhìn rồi phát hiện một thứ gì đó ở phía trên những tòa nhà.

“Cái, cái, cái... Cái kia là...”

Trong nháy mắt, nàng bị phát hiện của mình dọa sợ, muốn nhắc nhở nhưng lại sợ khiến người bên cạnh bị phân tâm, vừa nói được vài từ liền ấp úng ngậm miệng lại. Ghé đầu ra phía sau nhìn một lát thì bên cạnh mới vang lên tiếng nói:

“Đây không phải tin mới.”

“Ách...”

Quay đầu lại, chân phải người nam tử ở bên cạnh lại đạp mạnh, tốc độ chiếc xe lại tăng lên, chỉ thấy hán cũng không quay đầu lại, nói:

“Đây là địa bàn của bọn chúng, chiếc trực thăng vẫn đi theo chúng ta kia cũng là của bọn chúng, nếu không bọn chúng làm sao có thể xác định vị trí của chúng ta dễ dàng như vậy được?”

“Vậy... Chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Hiểu sự hiện hữu của mình cũng không giúp được gì, nàng vẫn cẩn thận hỏi một câu. Đoạn đường này, xe của đám sát thủ vẫn luôn bám sát ở đằng sau, lúc này lại biết thậm chí còn có trực thăng mạo hiểm bám theo giữa trời đầy tuyết, nếu không phải đèn xanh, đèn đỏ ở mỗi ngã tư đều sáng tắt hỗn loạn một cách khó hiểu thì có lẽ rất nhiều vòng vây đã không thoát được rồi. Mà bây giờ, xe làm sao có thể chạy nhanh hơn trực thăng được...

Một lát sau, bên cạnh vang lên tiếng trả lời ngắn gọn:

“Chúng ta tiếp tục chạy.”

***** Mấy phút sau, cầu Washington.

Bắc ngang hai bờ sông Hudson, là một trong các cửa ngõ của New York, cầu Washington vẫn luôn hạn chế xe vào, không hạn chế ra. Gần đến nửa đêm, ánh đèn xanh vàng giao nhau làm nổi bật toàn bộ cây cầu treo hùng vĩ, đồ sộ, trong đêm tuyết, xe cộ qua lại nườm nượp, chỉ là đầu cầu bên này lại đột nhiên có mười mấy chiếc xe cảnh sát đậu hai bên đường, còi xe kêu vang, dàn trận sẵn sàng nghênh đón.

Chiếc xe thể thao lao đến như bay, giữa dòng xe đông đúc, tốc độ hơi giảm một chút nhưng vẫn không ngừng vượt lên trước, phía sau, chiếc trực thăng vẫn theo sát như trước. Mất thấy xe thể thao đang lao đến, xe cảnh sát bắt đầu di động.

Hai trăm mét, một trăm mét, năm mươi mét, khoảng cách rất ngắn trong nháy mắt. Nhà Hàm ngừng thở chờ đợi hai bên va chạm với nhau nhưng chiếc xe thể thao thậm chí trực tiếp vượt qua được đầu cầu, lúc quay đầu lại mới thấy những chiếc xe cảnh sát nhanh chóng lao ra chặn đầu cầu lại.

Xe hơi lao vùn vụt trên cầu, đổi mắt nhìn lại, trong màn đêm mênh mông đầy tuyết, hai bên bờ sông Hudson là cảnh đêm New York mỹ lệ, mặc dù chưa quen thuộc với New York lắm nhưng nàng cũng từng đến nơi này một lần khi đi dạo phố với mẹ hai. Qua khỏi cầu Washington cũng đã rời khỏi phạm vi thành phố New York, đi tiếp nữa chính là tiểu bang New Jersey.

Trên bầu trời, chiếc trực thăng vẫn theo sát đằng sau, phía trên con sông rộng lớn, ngoài tuyết bay đầy trời thì cũng chỉ còn có nó.

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 254

Em Đã Trở Lại

Xe vượt qua cầu Washington rồi chạy thẳng về phía tây, tốc độ vẫn giữ vững như trước, len lách giữa dòng xe tiến về phía trước, chỉ là cả xe ở ở đằng sau đều đã bị bỏ lại nên chạy vững vàng hơn rất nhiều. Chiếc trực thăng vẫn bám theo ở phía sau, một lát sau, xe thể thao rời khỏi thành phố, chuyển lên đường cao tốc. Bông tuyết bay phấp phới, cần gạt nước ở đằng trước lắc lư, một cái đã bị gãy, lúc này đang lung lay mạnh. Trái ngược với tình cảnh hỗn loạn và đáng sợ hơn một giờ trước, lúc này tất cả dường như đều trở nên tĩnh lặng.

Người bên cạnh vẫn là dung mạo kia, có vẻ khác rất xa so với Cố Gia Minh khá bình thường, hơi kỳ lạ, lại hơi cổ quái kia, cho nên hiện giờ nàng trái lại lại không biết phải làm sao, hai tay nắm dây an toàn, thỉnh thoảng nhìn hắn, thỉnh thoảng nhìn ra ngoài, thỉnh thoảng lại nhìn về đằng trước, không biết nên nói gì bây giờ. Điều hòa nhiệt độ trong xe hơi nóng, có lẽ bởi vì ảnh hưởng do những cú va chạm lúc trước, nhưng nàng lại không dám mở miệng nói em mở điều hòa lạnh xuống một chút đi - đây cũng không phải đi du lịch, cần gạt nước bị bẻ gãy lên cửa kính lách cách.

Cũng không biết qua bao lâu, vẫn là người bên cạnh mở miệng nói chuyện:

“Nếu thấy nóng thì có thể mở cửa sổ ra một chút cũng được.”

“Nhưng phía sau còn có trực thăng đuổi theo...”

“Một chút là được, bọn họ không bắn chuẩn được đến mức đó.”

“Ừ.”

Gật đầu, nàng hạ cửa kính xuống một chút, gió lạnh, lập tức ủa vào. Lúc này đã rời khỏi khu vực thành thị, hai bên đường nhà cửa dần ít hơn, mặc dù trong tầm mắt đều vẫn là nhà cửa nhưng rõ ràng là không phần hoa bằng New York. Có người mở đầu nói chuyện, tâm tình hơi cổ quái của Nhã Hàm cũng bình tĩnh trở lại:

“Bộ dạng hiện giờ của em thật kỳ quái...”

“Không có cách nào khác, người Mỹ đều là bộ dạng này.”

“Em chỉ nói vậy.”

“Ha ha...”

Hai người đều nở nụ cười nhưng sau đó lại không tự chủ được chuyển ánh mắt về phía trước. Hồi tưởng lại ban đầu hai người không bị chút ngăn cách nào, tình cảnh hiện tại thực sự khiến người ta cảm thấy mất tự nhiên, trong nháy mắt, Nhã Hàm chợt oán giận mình, ban đầu nếu như mình không nói ra thì bây giờ...

“Những ngày qua có bị sợ hãi không?”

Xe thể thao chạy vững vàng vượt qua những chiếc xe ở trước mặt, người nam tử mở miệng.

“Cũng hơi sợ.”

Nhã Hàm suy nghĩ một lát.

“Từ đầu tháng mười hai đến giờ cứ như trong phim vậy, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy?”

“Em cũng bị dọa sợ rồi...”

Gia Minh nhìn sang bên cạnh, bẻ tay lái rồi lại bẻ trở lại, nhíu mày.

“Đang yên ổn ở nhà, đột nhiên lại bắt cóc, giết người, còn phải chạy đến Mỹ làm nhiều việc như vậy. Giống như... giấc mộng gặp phải rất lâu trước đây lại quay lại...”

Đối với giọng nói hơi cảm thán của Gia Minh, Nhã Hàm không hiểu được nhiều lắm, nàng quay đầu nhìn về phía sau:

“Chiếc trục thăng kia vẫn bám theo, phải làm sao bây giờ?”

Gió lạnh thổi vào một lát, nhiệt độ bên trong đã hạ xuống, nàng lại đẩy cửa kính lên.

“Hãy diệt nó.”

“Dùng cái gì?”

Nhã Hàm nở nụ cười.

“Ông phóng rốc két?”

“Ha hã, em không mang theo thứ đó.”

Gia Minh lắc đầu.

“Không xa phía trước hẳn là có trạm thu phí chúng ta đi qua đó rồi tính tiếp.”

“Chiếc xe này có thể đi qua được sao?”

Mặc dù biết bản lĩnh của Gia Minh rất nhiều, nhưng chiếc xe này đầy vết đạn, muốn vượt qua kiểm tra theo lẽ thường thì chắc chắn sẽ gặp phải rắc rối, huống chi bên trên còn có một chiếc trực thăng vẫn bám sát. Mắt thấy Gia Minh mỉm cười, trong lòng nàng cũng hơi hiểu ra. Một lát sau, trạm thu phí cực lớn với mười sáu làn xe xuất hiện ở phía trước, đây cũng là trạm kiểm soát xe cộ ra vào New York quan trọng. Bởi vì tuyết rơi nhiều, xe cộ đi qua trạm thu phí ít hơn rất nhiều. Nhà Hàm tìm kiếm làn xe trống không rồi chỉ sang một bên:

“Chỗ đó, chỗ đó, chỗ đó! A... Bị người khác chen vào rồi... Những chiếc xe này đi thật chậm...”

Trong lòng nàng gấp gáp, lại quay đầu nhìn chiếc trực thăng kia, còn chưa quay đầu lại thì chiếc xe thể thao lại tăng nhanh tốc độ, đột ngột lách sang bên cạnh, chen vào trước đầu một chiếc xe tải. Lúc quay đầu lại, chiếc cần chắn đang chậm rãi hạ xuống.

“A...”

Rầm!

Chiếc xe đâm gãy cần chắn rồi lao qua trạm thu phí Nhà Hàm quay đầu nhìn lại, chỉ thấy mấy nhân viên thu phí đang hồn hển lao ra ngoài. Trước đây nàng từng thấy chuyện trốn phí thể này trên TV, cũng cảm thấy rất phản cảm, nhưng lúc này trong lòng lại mơ hồ cảm thấy kích thích, không khỏi bật cười lên khiến thân thể nàng hơi gấp về phía trước. Gia Minh nói:

“Ngồi cho vững.”

“Ách, cái gì...”

“Chúng ta phải cắt cái đuôi ở phía sau.”

“Nhưng đó là trực thăng...”

Còn chưa nói xong thì Gia Minh đã mở một chiếc nắp vuông ở phía trước ra, đè nút đỏ trong đó xuống.

NO (nitric oxide)...

Chi kịp thấy chữ tiếng anh phía trên nút màu đỏ, còn chưa kịp suy nghĩ ý nghĩa của nó thì áp lực đã lập tức ép nàng sát vào ghế ngồi. Đường như trở lại vài giây khi chiếc xe này vừa khởi động, chiếc xe lại tăng tốc cực nhanh.

Trong tai có thể nghe thấy tiếng rít điên cuồng của bánh xe...

Ánh mắt nàng quét qua chiếc đồng hồ ở trước mặt, tốc độ cấp tốc tăng lên hai trăm, hai trăm hai mươi, hai trăm bốn mươi, hai trăm sáu mươi km trong vòng vài giây đồng hồ... Chiếc xe thể thao màu đỏ lao ra ngoài như tên lửa, trong nháy mắt đã đột phá vận tốc 300km/h, hơn nữa vẫn còn tiếp tục tăng lên. Quay đầu lại một cách khó khăn, bông tuyết bay cuồng loạn ở phía sau gần như cuộn thành một con lốc, chiếc máy bay loáng thoáng trên bầu trời kia bị bỏ xa

trong chớp mắt.

Hết thấy đều bị bỏ lại phía sau, bao gồm cả khoảng không gian bên ngoài cũng dường như bị kéo dài ra...

***** Tốc độ gần như điên cuồng, khi chiếc xe thể thao màu đỏ rời khỏi đường cao tốc thì đã rẽ vào con đường không biết dẫn tới đâu, vẫn duy trì tốc độ như vậy, trong chốc lát sau, trước mặt lại xuất hiện ba con đường khác nhau, chiếc xe quẹo vào con đường phía bên trái, tốc độ giảm xuống còn 180km/h, thỉnh thoảng có xe hơi chạy ngược chiều, thoáng qua rồi biến mất.

Mấy phút sau, hai bên đường dần trở nên hoang vu, xa xa gần gần có thể thấy ánh đèn từ các nông trại. Bây giờ đã là mùa đông, những thứ cần thu hoạch đều đã thu hoạch, khắp nơi đều là cỏ dại, tuyết phủ đầy, mờ mờ ảo ảo có vẻ rất hoang vu. Mặc dù so với Trung Quốc, nước Mỹ đất rộng người thưa, nhưng mới rời khỏi New York hơn một giờ mà trước mặt lại xuất hiện nơi hoang vu như vậy thì thực sự cũng khiến người ta khó tin nổi. Nhã Hàm nhìn ra cửa sổ, nói:

“Đây là nơi nào vậy?”

“Nước Mỹ, một nơi nào đó của New Jersey, tên cụ thể thì em cũng không rõ.”

Hắn cau mày, đạp ga mấy lần nhưng tốc độ lại vẫn giảm dần, lúc này đã loáng thoáng nghe được tiếng lạch cạch do chiếc xe phát ra. Gia Minh cắn răng:

“Chiếc xe này sắp không chịu nổi rồi...”

“Sắp hỏng sao?”

“Chạy từ từ thôi, gia tốc bằng khí NO khiến xe bị hư hại quá lớn, hơn nữa nó đã bị giày vò cả đêm, đạn, bom, có thể gắng gượng được đến giờ đã là rất tốt rồi.”

Gia Minh cười, nụ cười vốn thuộc về hắn, lại thêm khuôn mặt của người Mỹ lại trở nên khá hèn mọn, cổ quái.

“Nó cũng không phải là Mark 5.”

Nhưng bất kể thế nào, tốc độ hiện giờ cũng rất khó nói là chạy từ từ được, nhưng so với lúc trước thì tốc độ bây giờ đã chậm hơn nhiều lắm rồi. Nhã Hàm hơi chần chừ:

“Mẹ hai của chị liệu có sao không?”

“Hắn là sẽ an toàn hơn chúng ta, người tên Man Đầu kia có thể đảm bảo được, hướng chỉ quanh đó còn có đồng bạn của hắn, cảnh sát cũng chạy đến rồi... Chị có mang theo điện thoại di động không?”

“Không mang theo.”

Nhã Hàm xoa xoa đôi tay trống trơn, sau đó cười chỉ chính mình.

“Trừ chính mình, thứ gì chị cũng không mang theo cả.”

“Vây cũng không sao, em có mang theo đồ có thể gọi điện thoại được... Ừ, bị vỡ rồi. Chờ chúng ta tìm được chỗ có thể liên lạc thì lại gọi cho bọn họ vậy, có lẽ sẽ gặp thị trấn hay khách sạn nào đó...”

Nhã Hàm gật đầu:

“Vây sau đó thì sao?”

“Chuyến bay hôm nay không thể đi nữa, tránh để bọn chúng nổi điên... Sau đó sẽ sắp xếp cho mọi người bí mật về nước. Đúng rồi, bệnh của chị...”

“Bác sĩ nói cần quan sát thêm hai ngày nữa, chị là có vẻ như bọn họ cũng không nắm chắc được bao nhiêu... Hơn nữa đã xảy ra chuyện như vậy, bệnh viện đó coi như đã xong rồi... Em sẽ về nước cùng chị chứ?”

Thấy Nhã Hàm nhìn sang, Gia Minh cười xấu hổ:

“Ách, em vẫn còn chút việc cần làm...”

“Ách...”

“Chẳng qua hẳn là rất đơn giản, có thể cùng nhau về nước, đương nhiên chỉ là có thể, hơn nữa... Bởi vì... Nguyên nhân như vậy, chị biết đó, không thể để mẹ hai của chị thấy em.”

“Tiểu quý nhất gan...”

Nhã Hàm liếc hắn sau đó lại cúi đầu nói:

“Trước đây em đến Mỹ rồi sao?”

“Trước đây... Con đường vừa rồi em đã từng đi qua, nhưng chưa tới nơi này, em cũng không biết nó dẫn tới đâu.”

“Vây mà em còn đến đây?”

“Không khống chế được mà.”

Gia Minh bật cười.

“Chị cho rằng em là thần tiên sao, xe hơi tăng tốc bằng NO nhanh không khác gì tên lửa, chị cần dụng phải thứ gì đó là chết chắc rồi. Bên kia đường không tốt lắm, chị cần dụng phải một cục đá cũng có thể khiến chiếc xe bay lên, em chỉ có thể lao theo lối này.”

“Chị thấy em cũng không sợ.”

“Cố gắng quên đi mà thôi.”

Thuận miệng trả lời một câu, thấy Nhã Hàm tỏ ra trầm tư, hần vội cười nói.

“Trước kia đã nói với chị rồi mà, em là sát thủ.”

“Không phải chuyện đó.”

Nàng ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào hắn.

Trước kia chị chỉ cảm thấy em là một đứa bé rất lợi hại, mà bây giờ... Chị cũng không biết nên nói thế nào, em trở nên... Trở nên rất kỳ quái...”

“Em...”

Gia Minh đang định trả lời thì lại nghe thấy mấy tiếng cạch cạch của động cơ, cuối cùng thì chiếc xe cũng hoàn toàn dừng lại ở ven đường. Gia Minh thử nổ máy vài lần, đá máy đá rồi quay đầu lại nhìn Nhã Hàm:

“Hông rồi...”

***** Tuyệt rồi rất nhiều, ven một con đường ít ai lui tới ở New Jersey, một chiếc xe thể thao màu đỏ đầy vết đạn lẳng lặng dừng lại. Dưới ánh đèn màu cam, một người Mỹ bộ dạng hèn mọn đang cúi đầu vào máy ở trước xe, bên cạnh hắn, một cô gái xinh đẹp người Trung Quốc đang quay qua quay lại, hà hơi ẩm và hai tay, thỉnh thoảng lại nhàm chán đá tuyết ven đường.

“Xe hông rồi sao?”

Giọng nói thanh thúy, cô gái lớn tiếng nói.

“Xem ra hông hắn rồi, chẳng qua vẫn phải thử xem sao.”

Nam tử không quay đầu lại, nói.

“Em thật sự biết sửa xe sao?”

“Biết chút ít.”

“Chị vẫn tưởng rằng lần trước là em mò mẫm lại sửa được chiếc xe của chị trước mặt Hứa Mặc chứ... Còn bao nhiêu điều về em mà chị không biết?”

“Thực ra em là người từ tương lai đến.”

“Khoác lác!”

Cô gái trừng mắt xem thường, gật đầu nói.

“Cố ý nói khoác!”

“Nói thật chị lại không tin.”

Nam từ cổ gắng phui tuyết trên linh kiện, cầm cây búa lên gõ vài cái rồi lại quay đầu lại.

“Nếu chị thấy lạnh thì trở lại xe đi, đừng ở đây thêm phiền nữa.”

“Không trở lại.”

Cô gái hà chút hơi ấm vào lòng bàn tay mình, sau đó, nam từ tiếp tục sửa xe, nàng đi tới đi lui vài vòng ở bên cạnh. Cũng không biết nghĩ đến chuyện gì, nàng chớp cười lên, ngồi xuống ven đường cười đến ngất nghẻo, nam từ đứng đây nhìn cô gái đang cười ngốc nghếch ở bên cạnh:

“Đầu chị bị đập vào bồn cầu hả?”

“Ha ha, chị buồn cười không nhịn được, vừa rồi em... Ha ha, còn nhớ rõ không? Vừa rồi em...”

Nàng một tay ôm bụng, một tay chỉ tới, cười đến gập người xuống, “Vừa rồi em nói... Chị xong rồi, ha ha... Em xong rồi... Em xong rồi. Ha ha...”

Nam từ nhìn nàng một lúc lâu, vẻ mặt không chút thay đổi, sau đó lại tiếp tục vùi đầu vào sửa xe. Cô gái cười thêm một lát, sau đó mới khó khăn ngum lại.

“Này, em không thể trở lại bộ dạng ban đầu sao? Như bây giờ nhìn rất mất tự nhiên nha...”

“Chị cho rằng em làm ảo thuật sao, dễ như vậy? Nơi này thậm chí cả nước cũng không có.”

“Trong két nước có nước nóng, dưới đất có nước lạnh...”

“Ngu ngốc...”

“Cố Gia Minh, em... A...”

Lời còn chưa nói xong thì đã thấy đối phương nhào đến, trong chớp mắt này, nàng còn cho rằng hẳn tức giận. Hai người nặng nề ngã xuống bụi cỏ ven đường, ngay sau đó, nàng thấy được ánh mắt vô cùng nghiêm túc của đối phương, hẳn chỉ về phía đồng cỏ khô héo bị phủ đầy tuyết ở đằng trước:

“Nhanh, tìm chỗ nào đó tùy tiện nấp đi, không nên đến gần chiếc xe này.”

Cách đó không xa, trên bầu trời đầy tuyết xuất hiện ánh sáng mờ hồ.

Chiếc trực thăng kia thậm chí lại tìm được con đường này, theo con đường tìm đến đây...

Không hề do dự, nàng bò về phía xa. Lúc quay đầu lại thấy Gia Minh lấy một chiếc túi trong xe ra, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa xe lại.

Không lâu sau, chiếc trực thăng đã đến gần, đèn pha trên trực thăng rọi xuống chiếc xe hơi nằm ven đường.

Nàng nằm trong một bụi cỏ cách đường cái chừng hai mươi mét, cố gắng lấy tuyết phủ lên người, thân thể lạnh, đến phát run. Đã không thấy bóng dáng Gia Minh đâu nữa. Trên bầu trời, chiếc trực thăng kia dừng ngay phía trên chiếc xe, một lát sau hình như cửa máy bay mở ra.

Trong tiếng gió tuyết, một tiếng nổ vang lên!

Sau đó, cột sáng màu da cam từ trên không trung lao xuống, bởi vì bắn từ trên máy bay, quá rốc két này trật khỏi chiếc xe rồi nổ tung ở một nơi gần đó. Chiếc máy bay nhanh chóng bay vòng, chiếc súng máy bên cạnh máy bay nổ liên hồi, bao trùm mỗi nơi trên mặt đất khiến bùn đất, tuyết đọng bị bắn lên tung tóe. Trên cánh đồng, một bóng dáng vụt ra, quay đầu nổ một phát súng rồi chạy về phía rừng cây rậm rạp ở gần đó.

Trực thăng đuổi theo sát phía sau.

Gục trên tuyết đọng, nàng lẳng lặng chờ, dần dần, chiếc trực thăng rời xa, tiếng súng cũng rời xa. Năm phút... Mười phút... Không gian xung quanh trở nên yên lặng, nàng nằm úp sấp ở đó, trong chốc lát bỗng không biết nên nghĩ gì, nên làm gì, chỉ có tuyết đọng lạnh đến xương tủy, cảm giác sợ hãi từ từ dâng lên. Nhìn cánh rừng nơi máy bay và người cùng biến mất, thỉnh thoảng nàng lại giãy dụa, nắm chặt đôi tay.

Không gặp hấn, trong lòng hơi oán giận, vừa gặp rồi thì hết thân lại trở nên không biết nói gì. Vừa rồi nhìn hấn sửa xe, hơn một giờ trước gần như đã cận kề với cái chết, cùng với tất cả những chuyện trước đây, đều trở nên không hề quan trọng nữa, song trong nháy mắt hấn lại biến mất.

Nàng hiểu hấn rất lợi hại, song loại “lợi hại” này có thể đến mức nào, một người làm sao có thể đối kháng với cả một chiếc máy bay, nàng cũng không rõ lắm... Lúc này nàng mới hiểu, thì ra chờ đợi một người lại cô độc và sợ hãi đến vậy...

Bầu trời vẫn đầy tuyết, ở ven đường cách đó không xa, ánh đèn màu cam trong chiếc xe thể thao vẫn ảm áp mà cô đơn như trước, nàng nhìn ánh đèn đó nhưng vẫn không dám đi qua. Nếu chiếc trực thăng kia trở lại thì chắc chắn sẽ đến kiểm tra chiếc xe kia, nhưng trốn ở nơi này cũng không có bao nhiêu ý nghĩa, nếu bọn chúng quay lại thì có trốn ở đây cũng chắc chắn bị bọn họ phát hiện... Nhưng nàng lại không dám đi, nếu hấn quay lại...

Không đeo găng tay, cùng với thời gian sợ hãi kéo dài từng giây từng phút, trong lớp tuyết đọng, tay chân nàng dần dần tê cứng. Không biết đến bao giờ, nàng chợt quay đầu lại, một bóng dáng xuất hiện bên cạnh nàng.

“Chờ lâu rồi phải không?”

Trong gió tuyết, nàng nghe thấy người kia nói.

“Em đã quay lại...”

ÂN SÁT

Phẩm Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 255

Thất Tinh

Trong tuyết rơi, con đường tĩnh lặng, trong chiếc xe, có duy nhất một chiếc đèn màu cam đang chiếu sáng.

“Em nghĩ chúng ta nên đi tìm một nơi nào đó...”

“Chị không muốn đi, chân như nhũn ra.”

“Điều hòa không có, càng ngày càng lạnh.”

“Bên ngoài lạnh hơn cho nên chị kiên quyết không ra!”

“...”

Trong chiếc xe thể thao, có một nam một nữ đang ngồi, Gia Minh đã tháo xuống lớp nguy trang trên mặt, bây giờ không còn xe cộ nào đi qua đây nữa, Nhà Hầm cởi bỏ giày, đi tắt ngồi trên ghế, cảm giác đông cứng trên mình còn chưa hết, nằng nhẹ nhàng xoa hai tay, nhìn thiếu niên có diện mạo bình thường bên cạnh, cười tán dương.

“Trông bây giờ thuận mắt hơn đấy, Gia Minh bạn học.”

“Em cũng biết trông em bây giờ tương đối đẹp trai... Nhưng mà hiện nhiên đẹp trai cũng chẳng giải quyết được chiếc xe này...”

“Chị nghĩ chiếc xe này rất tốt đấy chứ.”

Cười dựa lưng vào ghế, nói:

“Chị rất mệt mỏi, muốn ngủ, em đừng tắt đèn...”

“Điện cũng sắp dùng hết rồi, đến lúc đó nhất định sẽ tối, em nghĩ chúng ta có thể chặn một chiếc xe lại... Người Mỹ đều rất nhiệt tình hiếu khách.”

“Cho nên mới có máy bay đuổi theo chúng ta từ New York tới đây?”

“A, đừng làm rộn.”

“Không có xe!”

“Có thể đi tới, phía trước nhất định sẽ có chỗ nào đó đặt chân.”

Gia Minh nhìn nàng, nói:

“Em công chị nha.”

“Không nên, em thấp hơn chị...”

Bữa mới, Gia Minh bắt đầu cười:

“Em biết là so với người khác em thấp hơn, nhưng so với chị, em lại cao hơn một chút xíu.”

“Từ khi biết em, em đã thấp hơn chị.”

Nhã Hàm nằm ở đó, nhìn trần xe, nói:

“Chùng nào em mới cao lên đây.”

“Vốn chị coi em như một tiểu hài tử, nhưng mà có lúc, em không giống... Kỳ thực rất sớm... rất sớm trước đây cũng không phải...”

Nàng im lặng nằm đó, ánh mắt mê ly, thanh âm nhẹ nhàng như đang nói mơ:

“Chúng ta vẫn là bằng hữu nha... Có Gia Minh...”

Ở một bên, Gia Minh cười cười:

“Đương nhiên... vẫn là bằng hữu tốt nhất.”

“... Khi chị còn rất nhỏ, cha chị chỉ biết làm việc, rất ít trở về nhà, trong biệt thự, chỉ có chị với mẹ, ngoại trừ những bức ảnh còn lại, bây giờ chị đã không còn nhớ được hình dáng của mẹ như thế nào.”

Nằm ở nơi đó, thanh âm Nhã Hàm vang lên, nhẹ nhàng ôn nhu:

“Khi mẹ mất, chị mới chỉ có 8 tuổi... Cha và mẹ tuy cưới nhau, nhưng bản thân không có cảm tình, với tâm lý của chị, chị cũng nhận ra, chưa có khi nào cha chị thương yêu mẹ chị thật. Tang lễ qua đi, cha trở về nhà nhiều hơn nhưng đối với một gia đình bình thường mà nói, nó lại là quá ít, bắt đầu từ khi đó, chị nấc liên tục...”

“Cũng không biết là bệnh gì cả, từ khi chị 8 tuổi, thì đã nấc liên tục nhiều năm, em biết không? Chị giống như là bị cảm, hơn 10 giây lại nấc một lần. Chị vốn bị bệnh thận, trong nhà đã tìm rất nhiều bác sĩ, được rồi, sau khi trở về, chị cho em xem. Lúc đó, chị cũng đã tới bệnh viện khám, nên vẫn còn một video lưu lại: Có một tiểu cô nương mặc trang phục công chúa ngồi ở đó, một tay bị ốm, cứ một khoảng thời gian lại nấc một tiếng, thoạt nhìn rất ngây ngô...”

Nhờ lại hình ảnh trong video, Nhã Hàm nằm đó, bắt đầu bắt chước biểu tình của mình khi nấc, khi nàng trưởng thành, dung mạo rất thanh tú, cái biểu tình đó trở thành một mị lực hấp dẫn rất nhiều người.

“Đương nhiên, không phải khi nào chị cũng nấc, khi ngủ thì khá hơn một chút, muốn nhịn cũng có thể nhịn mấy phút. Nhưng mà, người không bị thì không cảm nhận được cái cảm giác khủng bố này đâu, trên bụng đột nhiên cứng lại, sau một thời gian thì rất đau, nhưng mà đại khái là do vận động nhiều, nên bụng của chị bây giờ rất rắn chắc, mỗi lần soi gương, chị đều thấy nó rất đẹp, ha ha.”

Nàng cười, quay đầu ngắm Gia Minh, nói:

“Muốn xem không?”

“Ách...”

Hai người đối diện nhìn nhau trong chốc lát, Gia Minh nhún vai:

“Ách, chị tiếp tục...”

“Hừ.”

Nhã Hàm đắc ý cau mũi, nằm ngửa cho thoải mái, tiếp tục nói:

“Tâm bệnh... sau khi bác sĩ kiểm tra, nói là tâm bệnh, kỳ thực cũng chỉ là bệnh tinh thần, trị không khỏi được, mà quan trọng là phải gỡ bỏ từ trong lòng, nói là do cha về nhà quá ít, sau khi mẹ chết chị mới có vấn đề, từ đó cha lại trở về nhiều hơn một chút, nhưng vẫn ít, có một khoảng thời gian, chị nhìn ba chị có cảm giác rất xa lạ... Một năm sau đó, cha cưới mẹ hai.”

“Hắc hắc, gầy teo, biểu tình rất nghiêm túc, đấy chính là biểu hiện của mẹ hai khi đó, trong chuyện cổ tích mẹ kể đều là người xấu, khi đó mẹ hai giống như Hắc Quả Phụ, chị bị người hù dọa khóc nhiều lần... Kỳ thực cha với mẹ hai cũng không có tình cảm gì, hai người giống như là bằng hữu của nhau, căn bản không phải tình lữ. Từ đó về sau, mỗi ngày mẹ hai đều dẫn chị đi tìm thầy thuốc, Bắc Kinh này, Trường Sa này, thậm chí châu Âu này, lúc nào cũng bay tới bay lui, chị nói với mẹ hai là không, nhưng mà mẹ hai vẫn dẫn chị đi. Hơn một năm sau đó, sáng sớm một ngày, khi chị đang mơ mơ màng màng đánh răng rửa mặt, uống sữa tươi, bỗng nhiên phát hiện, hóa ra mình đã không còn nấc nữa.

“Bác sĩ nói... trong tim chị thiếu tình cảm, bây giờ đã cảm nhận được một thứ gì đó.”

“Sau đó, khi tới Cambridge mấy năm, mỗi ngày chị đều viết một trang nhật ký dài, cho dù mưa gió cũng không bỏ, đôi khi mọi người đi ra ngoài chơi, nhưng tới tối là chị trở về viết nhật ký, cuối cùng thì mọi người gọi chị là thiếu nữ nhật ký, ha ha.”

Nàng nở nụ cười, sau đó bèn trong khoang xe yên tĩnh lại, hai người phảng phất như có thể cảm nhận được hơi thở của nhau qua tai.

Không biết qua bao lâu, Gia Minh dường như mới kịp phản ứng, “Ừ” một tiếng. Nhã Hàm quay đầu đi, mở miệng:

“Còn em, Gia Minh?”

“Ách? Cái gì?”

“Chẳng phải em có lời muốn nói với chị sao.”

Sau khi nói xong câu này, trong xe lại trở nên yên tĩnh.

Một lúc lâu, Gia Minh mở miệng nói:

“Em không biết nên nói cái gì.”

Ở bên cạnh Nhã Hàm lặng lẽ nhìn hấn.

“Từ khi em 10 tuổi, ở trên thế giới em có ba bằng hữu, Linh Tĩnh, Sa Sa, chị, thế nhưng... thế nhưng...”

Hấn chần chờ một lát, ánh sáng bên trong xe chập chờn vài lần điện rút cục cũng dừng hết, sau đó, trong xe tối om, qua một lúc lâu, hấn mới cắn răng nói ra được:

“Thế nhưng... em không biết mình phải nói cái gì cả... Cho dù như thế nào, có một số chuyện em đã sai, có một số chuyện em không sai, nhưng mà chuyện đã xảy ra một lần em cũng chỉ có thể làm thế này, em không giải thích được, xin lỗi... Mấy thứ này, thật rất khó...”

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 256

Quan Hệ Bạn Bè

Trong bóng tối, bên kia bỗng nhiên truyền đến tiếng cười khê thoai mái của Nhà Hâm:

“Nhu vậy là đủ rồi. Gia Minh... Nếu như em giải thích nhiều, chị sẽ rất tức giận.”

“Ách?”

“Đây mới là em mà chị biết, không quan việc gì cả, vẫn chỉ luôn nghĩ chuyện mình muốn, thậm chí em có thể chạy tới nước Mỹ giết nhiều người như vậy, nhưng mà em cũng chẳng giải thích cho bản thân mình... Chị ghét nhất những người hay giải thích cho mình, bởi vì chuyện này, đó là do chị đã sai, bởi vì...”

“Á, vậy chẳng phải chị đang tâng bốc em sao?”

Trong bóng tối, tiếng cười của Nhà Hâm thoảng dừng lại, sau một lát, thanh âm của nàng trở nên trầm thấp, nhẹ nhàng:

“Bởi vì... Gia Minh, chị đổ kị, chị đổ kị với Linh Tĩnh cùng Sa Sa, tuy rằng các nàng cũng là bạn thân của chị, nhưng chị đổ kị vô cùng, đôi khi nhớ tới, đổ kị tới mức cơm cũng ăn không vô, hít thở cũng không được, chỉ biết khóc... Trong nửa năm qua, chị cố tình gây sự, nhưng mà em vẫn không nhân nhượng với chị...”

Nàng hít một hơi, thanh âm bắt đầu trở nên to hơn:

“Mấy ngày nay chị nghĩ tới những chuyện đã làm, đột nhiên nghĩ, nữ nhân thật là không thể sùng ái, giống như trước đây, em luôn nói chị là tiểu hài tử, luôn luôn khi dễ chị, ở chỗ nào cũng không buông tha cho chị, kết quả khiến cho chị không dám nói, cho dù nó chỉ là một câu, chỉ có thể để cho em khi dễ...”

“Em đâu có đâu?”

Gia Minh kháng nghị nói.

“Có, là ai mỗi lần chạy đến phòng làm việc đều dè chị trên mặt đất? Là ai chiếm lấy sô pha của chị? Là ai mắng chị ngu ngốc? Giảng sinh năm ngoài, khi nói chuyện với em, em còn cầm gối đánh chị một trận, chiếm tiện nghi đá lên cái mông của chị, còn buộc chị gọi em là Gia Minh ca ca...”

“Này, em vẫn còn nhớ, lần đó là do chị đánh em, nên em mới hoàn thù, hơn nữa ca ca chính là do chị gọi.”

“Không phải em đánh chị, thì sao chị gọi.”

Nhã Hàm thờ phì phì ngừng lại một chút, sau đó ổn định tâm tình, nói:

“Dù sao em cũng rất xấu, có một khoảng thời gian chị rất sợ em, đôi lúc em lại nói chị tốt, khiến cho chị cảm thấy mình đang làm đúng, nếu như ngay lúc đó em mắng chị, bảo chị dừng lại, hoặc là hù dọa chị, chị cũng không gây chuyện trong nửa năm vừa rồi... nói tới, vẫn là chị sai...”

Gia Minh bĩu môi, gật đầu nói:

“Cứ nhìn thấy chị là em lại muốn đánh, cái này đúng là sở trường...”

“Em dám! Sau đó em đối với chị rất tốt, đã khiến cho chị tha thứ cho em, muốn được... Ừ...”

Nàng suy nghĩ một chút, nói:

“Muốn được giống như Linh Tĩnh và Sa Sa.”

“Vậy chúng ta bây giờ tính là cái gì?”

“Giáo viên và học sinh.”

“Không phải bằng hữu tốt nhất ư?”

“Em muốn làm bằng hữu của chị làm cái gì?”

Không biết từ lúc nào, đầu của Nhã Hàm đã nhẹ nhàng nhích lại gần, ngả lên trên vai của Gia Minh, có chút mập mờ, một lát sau, nàng cười cười:

“Ài, thật buồn ngủ, em đừng quấy rầy chị, chị muốn ngủ... Mượn vai dùng một chút không sao chứ?”

“Xin cứ tự nhiên.”

Gia Minh nhìn không gian tối om ngoài cửa xe, chẳng thấy xe cộ nào đi lại trên con đường này cả:

“Nhưng mà buổi tối sẽ rất lạnh, chị định ngủ lại ở trong xe?”

Không trả lời câu hỏi này của hắn. Nhã Hàm nằm nghiêng ra, sao cho mình được thoải mái, qua một lát, trong xe vang lên một tiếng nói mơ hồ, thống khổ.

“Chị thất tình... Gia Minh...”

Không có hệ thống sưởi hơi, không có ánh sáng, ngoài cửa sổ hoa tuyết bay như mưa, hắn lẳng lặng ngồi ở đó không tiếng động gõ xuống cái nệm bên

người, thân hình mềm mại của Nhã Hàm nhẹ nhàng nhích lại gần.

Bàn tay đang gỗ của hắn ngừng lại, Nhã Hàm tóm lấy tay phải của hắn, biến nó thành một cái gối, thân hình vô ý thức tựa hẳn sang bên này.

Đối với Gia Minh mà nói, thời tiết thế này không là cái gì, nhưng đối với Nhã Hàm thì khác, bệnh nặng mới khỏi, sau đó lại trốn chạy trong tuyết, hai chân đã sớm bị lạnh, tuy rằng sau khi lên xe có ấm hơn một chút. Nhưng mà theo thời gian, nhiệt độ bên trong xe vẫn không ngừng giảm xuống, nàng đang ngủ say cảm thấy lạnh, đương nhiên là chui sang phía Gia Minh.

Đối với quan hệ thân thiết của hai người mà nói, việc tiếp xúc này kỳ thực tính không là cái gì, lúc cãi nhau ầm ĩ, kiểu gì chẳng đụng chạm tới nhau. Quan trọng là do tuổi tác hai người có sự chênh lệch, đây đó có chút ngưng nghịu, nhưng nếu chuyện đã vạch trần, thì lúc này Gia Minh hơi cảm thấy có chút khó khăn. Đương nhiên, đây chỉ là một khó khăn nho nhỏ.

Một ánh đèn của chiếc xe tải từ phía sau chiếu tới, lướt qua chiếc xe, người trong buồng lái hiển nhiên là có liếc mắt nhìn sang bên này, nhưng mà không có ý dừng xe, ánh sáng dần dần biến mất vô tung vô ảnh.

“Úm...”

Khi chiếc xe trở nên tối om, Nhã Hàm nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng, lập tức, thân hình do lạnh cuộn lại, đôi chân thon thả đã cuộn lên ghế ngồi, hai chân đi tất cọ cọ vài cái, bởi vì cảm thấy lạnh nên mới tìm chỗ nào ấm để rúc, sau khi cọ vài lần mà không cảm thấy được chỗ nào thoải mái, nàng chỉ còn cách gác chân lên nhau.

Mắt thấy nàng co ro nhiều lần. Gia Minh bắt đắc dĩ thở ra một hơi, nhẹ nhàng tránh khỏi tay của Nhã Hàm, sau đó cởi áo khoác, đắp lên đôi chân nhỏ của nàng. Khi hai chân nàng đã ấm, nhưng lại cảm thấy gối đầu của mình biến mất Nhã Hàm mơ mơ màng màng ôm tới, trong miệng nói mớ.

“Úm... Lạnh... Gia Minh đừng nhúc nhích...”

“Khoác vào rồi sẽ không lạnh...”

Thấp giọng nói, hắn kéo áo đắp lên hai ống tay của nàng, sau đó buộc lại, xác định nàng không làm rơi được nữa, hắn mới thôi. Nhã Hàm vẫn nói mê:

“Lạnh... Gia Minh...”

“Đừng... Cởi sạch... y phục... Chị lạnh...”

Đang buộc áo khoác cho nàng, Gia Minh cảm thấy hơi sững sờ, lập tức dờ khóc dờ cười vỗ vỗ lên lưng của nàng.

Trong bóng tối. Nhã Hàm dường như mơ mơ màng màng mở mắt, thấy không gian tối om, lại thấy có một bàn tay đang vuốt ve lưng của mình, nghe thấy một thanh âm nhẹ nhàng: “Ài. Ngủ đi, ngủ đi., nàng ôm lấy vật thể ấm áp đó, lần thứ hai chìm vào giấc mộng.

“Ngủ đi...”

Qua một lúc lâu, thanh âm của Gia Minh mới ngừng lại, tay phải đặt ở phía sau lưng của Nhã Hàm, dường như ôm trọn lấy cả thân hình đối phương, trong chốc lát, hần cười cười, nhắm mắt ngủ thật say.

Lúc tỉnh lại, sắc trời hơi sáng lên, hoa tuyết vẫn đang tiếp tục bay, một chiếc xe hơi gào thét lao qua làm cho hần mờ mắt, buổi tối hôm qua không ai dám dừng xe ở đây, bởi vì cái bộ dáng của chiếc xe lúc này quá dọa người.

Nhẹ nhàng lấy hai tay của Nhã Hàm ra, chỉ đặt thân hình của nàng nằm hần xuống ghế.

Không bao lâu, bên trong xe truyền ra một tiếng “Phanh”, ngay sau đó, tình hình có chút hỗn loạn. Nhã Hàm đang chặt vật lao ra. Đợi khi nàng ổn định lại, đã thấy bóng hình mà mình cấp bách tìm kiếm xuất hiện ở trước xe, nàng buông tay rời áo khoác mà Gia Minh đã buộc, cấp tốc xỏ giày, ra khỏi xe.

“Em muốn chết sao! Mặc có mỗi bộ quần áo mà dám ra ngoài!”

Nỗi giận dùm dùm đem áo lông nhét vào trong tay Gia Minh, bởi động tác quá lớn, nên chiếc giày thể thao đi ở chân bị hất bay sang ven đường. Đợi khi Gia Minh mặc áo lông, nàng mới nhảy lò cò đi tới, kiểm tra giày.

Bịch một tiếng, nàng ngã xuống con đường tuyết đọng.

“Ha há...”

Nhìn không cất tiếng cười, Nhã Hàm thờ phỉ phỉ bò dậy, hung hăng xỏ giày, tròn mắt nhìn Gia Minh, nhưng mà nàng lại... bật cười.

“Em có ý gì, nếu không phải vì em thì chị đâu có bị ngã, em còn cười, chị trở mặt với em!”

Trong miệng tàn bạo nói lời uy hiếp, nhưng trên mặt lại chẳng có biểu hiện độc ác nào. Gia Minh phe phẩy tay:

“Không, chẳng qua em thấy mỹ nữ đúng là mỹ nữ, ngã mà cũng đẹp như vậy, ha há... Uy, đừng đá loạn, em không cười, không cười, chị cẩn thận không lại trượt một lần nữa...”

Lúc này sắc trời vẫn còn hơi xám như trước, mặt trời không biết có xuất hiện hay không, vòng quanh xe thể thao đuổi đánh một trận, Nhã Hàm đưa tay sửa sang lại mái tóc mất trật tự, nàng lúc này mặc một chiếc áo thể thao màu xám giữ ấm, đôi hài thể thao màu trắng, cao trên 1m65, đúng là có mị lực. Tính cách độc lập, thân hình duyên dáng, trên khuôn mặt đồng phương xinh đẹp tràn ngập sự tao nhã, tuy rằng không có phấn son nhưng đã có sự hồng nhuận trên khuôn mặt nửa năm không có sức sống.

“Oa, xe thể nào mà lại biến thành cái dạng này, thật là thê lương...”

Tối hôm qua do không thanh thân, nên nàng không quan tâm tới chuyện khác, bây giờ mới nhận ra, tuy rằng chiếc xe có hệ thống chống đạn, người bên trong không sao, nhưng mà trên thân xe thì chỉ chít vết đạn, đèn xe trước sau, biển số xe, cửa sau toàn là vết đạn, thê lương vô cùng.

Vừa than thở, vừa coi đây là kỳ tích. Nhã Hàm quay đầu lại:

“Vậy chúng ta làm sao bây giờ?”

“Đương nhiên là không đứng ở đây rồi, khi còn tối, người ta không chú ý, nhưng bây giờ đã sáng, nếu mà thấy một chiếc xe như thế này, khẳng định người ta sẽ báo cảnh sát.”

Gia Minh cười nói:

“Tìm một chỗ nào đó ăn sáng.”

“Chỗ nào?”

“Ở đây có hai hướng, tùy tiện chọn một là được rồi, chúng ta rời khỏi chiếc xe này, nói mình là du khách Trung Quốc, muốn tìm tới một địa phương nào đó có người.”

“Nói như vậy? Cái tổ chức Bù La Gia này chính là tổ chức xã hội đen lợi hại nhất trên thế giới?”

“Chuẩn xác một chút thì là sát thủ.”

“Thật là phiền phức, lại là Nhật Bản...”

Sáng sớm, đi trên con đường thanh thoảng có những hàng cây thấp, bình thân nói chuyện trải qua, Gia Minh đơn giản giải thích, Nhã Hàm mới đại khái hiểu, dịch nhân của Gia Minh như thế nào, tại sao hẳn phải sang đây.

Vốn cũng chỉ là thuận miệng hỏi, trong lòng cũng không chờ mong Gia Minh cho nàng biết sự thực của chuyện này, nàng cũng là nữ tử xuất thân trong một đại gia tộc, biết là nam nhân có nhiều điều phải giữ bí mật với người khác.

Nếu thích Gia Minh, thì Gia Minh có quyền bảo lưu bí mật cho riêng mình, hơn nữa, yêu ai yêu cả đường đi, nàng cũng sẽ tha thứ cho Gia Minh nếu Gia Minh như vậy. Đương nhiên, khi nghe thiếu niên bên cạnh thuận miệng nói về những đen tối của giới xã hội đen, nàng khiếp sợ nghi ngờ nhìn sang.

“Ách, việc này... Sao em lại thẳng thắn nói cho chị biết...”

Sự nghi ngờ trong lòng nàng, Gia Minh đương nhiên hiểu, thân nhiên cười, xoay đầu lại:

“Bởi vì chị muốn biết, nó chẳng phải là đại sự gì cả, biết cũng không sao.”

“Linh Tĩnh và Sa Sa các nàng cũng biết ư?”

“Á...”

Lắc đầu, nói:

“Các nàng không rõ ràng lắm, nhưng mà lần này tới nước Mỹ, em có nói với các nàng là có quan hệ với sự kiện ở trường học, có người muốn xuất thủ với chị, Linh Tĩnh bảo em mau chóng tới đây, còn Sa Sa thì bảo em là giết sạch bọn chúng, ha ha...”

Thấy Gia Minh nói Linh Tĩnh và Sa Sa quan tâm tới mình như vậy, Nhã Hàm cúi đầu áy ngại cười, trên mặt hiện lên sự hài lòng, nói:

“Nói như vậy, chị là người duy nhất biết thân phận của em hay sao?”

“Các nàng không muốn biết, cho nên em không nói, nhưng mà Huân lại biết.”

“Chị chỉ nói trong ba người chị, Linh Tĩnh, Sa Sa là được rồi.”

Đối với hai thiếu nữ, vừa là tình địch, vừa là bằng hữu này, nàng cũng không có gì bất mãn.

Bây giờ, thậm chí nàng còn cảm thấy sự thân thiết, những chuyện mà Linh Tĩnh và Sa Sa không biết, nàng lại biết, điều này khiến cho nàng cảm thấy rất là thỏa mãn.

Đua chân đá tuyết cầu trên đường, nàng nở nụ cười:

“Nói như vậy, Huân là đồ đệ của em, thảo nào mà trong trường học nàng chỉ nói chuyện với mình em, cũng chỉ nghe lời của em... vốn chị còn tưởng rằng, do quan hệ của nàng với Linh Tĩnh tốt...”

Nói tới đây, nàng không khỏi trợn mắt nhìn Gia Minh:

“Nhưng mà em thật là tuyệt tình, có biết không? Một băng sơn mỹ nhân như vậy, ở trường học có bao nhiêu bạn nam theo đuổi, nàng chẳng động tâm, chỉ đối với một mình em, em nói gì nàng nghe nấy. Cũng chỉ vì nghe thấy người ta nói bậy trong lần thi đấu võ thuật, mà nàng chạy đi tìm, một mình đánh mười mấy người, còn bị thương. Vậy mà ngay cả một câu cảm ơn em cũng không nói, lại bắt nàng tới sân vận động chạy, còn dính mưa... Không ai như em cả...”

Không có để ý với việc Nhã Hàm trách cứ, Gia Minh lắc đầu:

“Nhưng mà tính cách như vậy không được, điều tối kỵ chính là vì chuyện không quan trọng mà tức giận, tự dung đi tìm đánh người khác, đó chỉ là hành động của trẻ con, nếu em mà tức giận, em sẽ đi tìm họ phóng hỏa, ném lựu đạn cho họ chết hết...”

“Nam nhân bạo lực...”

Nhã Hàm liếc mắt nhìn hắn nói:

“Chị biết em chẳng để ý tới người khác nói như thế nào, nhưng mà người bên cạnh em lại mất hứng, lần đó, khi có người nói xấu em, xiu chút nữa Linh Tĩnh cũng đi đánh nhau. Em thì không sao, nhưng người bên cạnh em họ cảm thấy bị vũ nhục, chỉ vì họ quan tâm em nên mới như vậy.”

“Em cũng biết, cho nên khi có người theo đuổi Linh Tĩnh, em chạy đi hát, có người muốn tán tỉnh Sa Sa, em đi chơi bóng rổ... Nhưng Huân thì em không có tâm tình như vậy, em mặc kệ nàng nghĩ như thế nào, nhưng những chuyện không nên làm thì đừng làm, việc này không tính là gì, nhưng mà chuyện tương lai nàng phải làm, chỉ cần sai lầm một chút, là chết.”

Bị câu nói này của Gia Minh ảnh hưởng, Nhã Hàm trầm mặc một trận, trải qua một đám cây. Gia Minh nhẹ nhàng vỗ, Nhã Hàm hét lên một tiếng liền xông ra ngoài, nhưng tốc độ không xa, tuyết rơi đầy người, cười mắng vài câu, nàng nói:

“Em định cho Huân đi làm loại chuyện đó sao, cô bé này chị rất thích, chị là nói... chắc là do có quan hệ với em, nên thái độ của nàng đối với chị rất tốt, thỉnh thoảng còn trò chuyện, chào hỏi một chút, nhưng đối với người khác thì không bao giờ. Hơn nữa chẳng phải em nói, người Nhật Bản kia chỉ coi Huân là một mỹ nhân kế, nàng không nhất định phải tham dự vào chuyện này đấy thôi?”

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 257

Tiểu Trấn

“Nhưng đó là con đường do chính nàng chọn, mỗi người đều có biểu hiện và chứng minh dục vọng của mình.”

Đi tới phía trước, Gia Minh cười vuốt tay:

“Nhưng mà có thể không có nguy hiểm quá lớn, tình cảnh bây giờ của Bùi La Gia cũng không tốt, châu Âu có một tổ chức tên là U Âm Thiên Cầm đã liên thủ với Trung Quốc, ở Nhật Bản họ cũng có địch nhân, hơn nữa chuyện lần này ở nước Mỹ lại không thành công, quan hệ của đôi bên chắc chắn sẽ suy giảm... A di đà phật, thật mong là thế giới này về sau sẽ hòa bình, thiện tai thiện tai.”

Gia Minh ở ven đường chấp tay thành hình chữ thập, Nhã Hàm cười đuổi theo:

“Vậy em còn ở nước Mỹ làm gì, chúng ta mau trở về thôi.”

“Còn có một số chuyện, ở nước Mỹ em có hai người bạn, gia đình của các nàng đang gặp phải chuyện phiền phức, trước tiên giúp họ một chút.”

“Chưa từng nghe nói tới em có bạn bè gì ở nước Mỹ cả...”

Nhã Hàm nhú nhú mày:

“Nam hay nữ?”

“Ha há, nữ...”

“Ách...”

Nhã Hàm ngẩn người, trong lòng mẫn cảm nghĩ, không lẽ người này ở nước Mỹ lại có thêm 2 lão bà đấy chứ, mặc dù biết khả năng này không lớn, nhưng mà trong lòng vẫn nghi vấn muốn hỏi.

Còn đang suy tư, thì Gia Minh đã vươn tay, vẫy một chiếc xe đang lao tới từ trong gió tuyết, chiếc xe dừng lại.

Mở cửa sổ, một người da đen chừng trên dưới 40 tuổi, hình dạng bình thường nhô đầu ra nói:

“Hắc, có phiền phức ư?”

***** Trong tuyết rơi, chiếc xe đang tiến về phía trước, Nhã Hàm cùng Gia Minh ngồi ở phía sau, hàng hai cái đầu đen chụm vào nhau nói chuyện, làm cho người nước Mỹ cách Trung Quốc nửa vòng trái đất hơi có chút ngạc nhiên.

Mặc dù mấy ngày này trải qua nhiều bão táp, cơ hồ là từ trong mưa bom bão đạn trở ra, nhưng không phải không thừa nhận, đại đa số người Mỹ vẫn giúp người xa lạ, vậy xe, thoải mái nói chuyện vài câu, hai người được đối phương cho lên xe. Đương nhiên, có lẽ trong chuyện này cũng do dung mạo của Nhã Hàm. Gia Minh chắc chỉ là hàng được bồi thêm mà thôi.

Hai gã người da đen này là hai chú cháu, người trung niên lái xe gọi là Marcus, thanh niên bên cạnh xem ra chỉ hơn hai mươi tuổi, tên là Mike. Hiện giờ, hắn đang nhiệt tình nói chuyện với Nhã Hàm về tình hình xung quanh, trên mặt lúc nào cũng nở nụ cười, người này nói Tiếng Anh lưu loát kinh người, do đã ở nước Anh một thời gian nên Nhã Hàm có khả năng nghe tốt, thỉnh thoảng còn ưu nhã cười trả lời vài câu, khiến cho có thể hiểu ý cười to.

Dù sao Nhã Hàm cũng là tiểu thư nhà giàu, ở phương diện đối nhân xử thế đã học đủ, nói chuyện có thể khiến cho người ta có cảm giác thân thiết, lại duy trì được khoảng cách đôi bên.

Từ lúc lên xe, lúc nào Nhã Hàm cũng nắm lấy tay phải của Gia Minh, thỉnh thoảng nhìn sang phía thiếu niên đang ngắm phong cảnh, nếu như không phải mục đích của nàng quá kinh người, thì có thể nam tử phía trước cũng sẽ phát hiện, mục tiêu của nàng chỉ là thiếu niên bình thường bên cạnh mà thôi.

Nhã Hàm và Gia Minh giới thiệu với hai người Mỹ da đen rằng, họ là hai chị em, tới New York nghỉ phép, nào ngờ tối hôm qua bị người dẫn đường lừa lấy tiền rồi chạy mất, ném bọn họ ở bên ngoài, không có cả chỗ gọi điện thoại...

Lời nói dối này có chút ly kỳ, nếu như cẩn thận suy nghĩ chi tiết trong đó, đương nhiên có thể phát hiện ra chỗ không đúng, nhưng mà cứ chỉ của Nhã Hàm thì duyên dáng, Gia Minh lại trông như một thiếu niên ngây ngô, hai người phía trước không hoài nghi nhiều, chỉ chuyên tâm mắng kẻ dẫn đường là vô lương.

Sau khi nói chuyện một hồi, Gia Minh cùng Nhã Hàm đã biết đại khái, con đường này bình thường không có xe cộ đi lại, ở gần chỉ có một cái thôn hẻo lánh mà thôi.

Sở dĩ xe có không nhiều, là bởi vì gần đây có... một con đường khác lớn hơn cho nên con đường này dần dần heo hút. Trong tiếng cười nói, thời gian trôi qua cũng nhanh, bọn họ đã tới được một tiểu trấn.

Con đường kéo dài thẳng tắp, những ngôi biệt thự chỉnh tề ngay ngắn sắp hai bên đường, trước biệt thự còn phát hiện ra có người đang dọn tuyết đọng. Ánh sáng của từng căn nhà chiếu ra, phối hợp với lúc trời vừa sáng, mang lại cho con người ta một cảm giác bình an, một số đứa trẻ cầm tuyết đuổi nhau y như trong phim.

“Bên này mùa đông tương đối lạnh nhưng mà cũng đã lâu không có tuyết rơi lớn như vậy, tôi nghĩ chỗ này sẽ thích hợp với hai người, tiểu trấn rất đẹp, chỗ chúng tôi còn có loại bia tốt nhất nước Mỹ.”

Khi Mike quay đầu lại nói những lời này thời, thì Gia Minh nghĩ hắn là một người lùn trong truyền thuyết, chỉ có Ái Nhân mới giới thiệu rượu với người khác. Thấy Nhã Hàm mỉm cười, hắn cũng quay đầu, đóng cửa xe, nhìn sang phía đối diện bắt chuyện tốc độ xe đi chậm dần, phía bên kia có một gã cảnh sát da

trắng tằm tuổi của Mike, đang nhìn sang bên này cười bất chuyên.

“Này, chú Marcus, Mike, khí sắc không tệ, các người... Ách, hai vị này là...”

“A, là bằng hữu của tôi...”

Vốn còn có chút bận tâm Mike đem chuyện của hai người nói ra, vậy thì sẽ khiến cho sự tình phức tạp, nào ngờ Mike chỉ đại khái giới thiệu tên của hai người một chút. Cảnh sát kia xem ra là người quen của Mike, lập tức cùng hai người chào hỏi, sau đó quay sang hàn huyên với Mike.

Sau một lúc. Mike quay sang nói:

“Vinylon chính là người bạn mà tôi chơi từ nhỏ, là người tốt. Hiện tại đang làm cảnh sát, nhưng chuyện gì cũng làm theo pháp luật, các người không có hộ chiếu, rất nhiều chuyện sẽ trở thành phiền phức... Ách, tôi là nói, nếu như các người cần, chúng tôi cũng có thể đi báo án, nhưng mà vụ án kiểu thế này nước Mỹ có vô cùng nhiều, báo cũng chỉ phí sức mà thôi. Tôi nghĩ hai người đêm qua cũng chưa ngủ, một gian phòng ấm áp thích hợp hơn với hai người, các người cũng có thể gọi điện cho bạn ở New York, khách sạn ở phía trước...”

Mike nói, chỉ vào một tòa nhà 3 tầng cũ kỹ ở phía trước.

Thoạt nhìn hẳn cũng không tính là đứn ốc, Trung Quốc hàng năm đều có rất nhiều di dân tiến nhập nước Mỹ, một khi bị cảnh sát phát hiện, hậu quả đương nhiên là trục xuất. Gia Minh thuận miệng tuy rằng không phải không hợp lý, nhưng hẳn cũng đã nghĩ trước một loại khả năng, sẵn sàng trợ giúp hai người. Chỉ chốc lát sau, ô tô dừng lại ở ven đường, hai chú cháu dẫn Gia Minh và Nhà Hầm vào khách sạn.

“Giới thiệu một chút, đây là khách sạn duy nhất của bốn trấn, cũng có thể coi nó là tửu quán, quán cà phê, nơi tụ hội... Ha hả, ai quản nó làm gì, đừng tưởng nó không phải là khách sạn có sao, nhưng tôi có thể bảo đảm, nó có cảm giác như ở nhà. Ngoài trấn có một nhà máy bỏ hoang, còn có Cá Cự cổ bảo, có từ trước chiến tranh nam bắc, có một cái hồ đẹp. Cũng bởi vì phong cảnh nơi này đẹp, cho nên thường có người New York tới đây nghỉ phép, hơn phân nửa là học sinh và người trẻ tuổi, thỉnh thoảng cũng có người tới đây chiêu đãi khách nhân, ở đây bài trí rất tốt, đương nhiên, hiện phần lớn nó không có khách, các người có thể tùy ý lựa chọn.”

Sau khi Mike sinh động như thật giới thiệu xong, 4 người tiến vào trong khách sạn, tầng 1 được bố trí thành quầy khách sạn và quán cà phê, có những chiếc ghế ngồi sạch sẽ, quầy bar thật dài, có một chiếc TV lớn đang chiếu trận đấu bóng rổ.

Bên trong có cả một siêu thị nhỏ có đồ dùng và thức ăn, có mấy dân cư của tiểu trấn đang ngồi ở trong điểm nói chuyện phiếm, phần lớn lão đầu râu bạc.

Khi họ nghe tiếng chuông cửa vang lên, những người này quay đầu chào hỏi Marcus, hướng Mike ý bảo giới thiệu hai người mới tới. Mike thuận miệng giới thiệu thân phận hai người một chút, đến bên cạnh quầy bar thay hai người làm thủ tục.

Đại khái là bởi vì có quan hệ với Mike, nên không có chuyện kiểm tra hộ chiếu, bảo hai người tùy ý ký tên là được, một nữ nhân trông rất béo dẫn theo mấy người đi lên lầu, đồng thời tăng bốc về khách sạn của mình.

“Đây là những gian phòng tốt nhất ở Bắc Mỹ, đảm bảo ấm áp và tự nhiên, mang lại cảm giác như ở nhà, có thể so sánh với Waldorf hiện giờ các gian phòng không có mấy người, các người thật may mắn. Này, Trương tiểu thư, cô chọn phòng nào? Ha ha ha ha...”

Mặc dù không đầu không đuôi vừa nói chuyện khi thì cười to, nhưng bà chủ béo Monica cũng không làm cho kẻ khác cảm thấy phản cảm, công bình mà nói, trong khách sạn bài trí rất công phu, ánh sáng ấm áp, các loại hình trang trí đủ màu sắc như vàng nhạt sắc, phần hồng mang lại cho người ta cảm giác như ở nhà.

Chỉ chốc lát sau, mấy người đã đi tới hai gian phòng cuối hành lang, bà chủ béo mở cửa, sau đó đưa hai chiếc chìa khóa cho Nhã Hàm.

“Đây chính là hai gian phòng tuyệt nhất, có sân thượng rất đẹp, thoải mái mà hương thụ.”

Bà chủ béo nói xong là xoay người rời đi, Mike cười nói:

“Muốn chọn phòng nào cũng được, bên trong có điện thoại, tôi nghĩ các người trước tiên nên tắm rửa, nghỉ ngơi một chút. Tôi sẽ gọi Monica chuẩn bị đồ ăn cho các người, bà chủ làm món thịt bò rất ngon, bây giờ nghỉ ngơi thật tốt, buổi chiều tôi sẽ sang thăm hai người.”

Hắn nói xong, vẫy tay đi xuống. Trong hành lang chỉ còn lại hai người là Nhã Hàm cùng Gia Minh, hai người bật cười, chọn một gian phòng, mặc dù không tính là lớn vô cùng, nhưng không khí bên trong đúng là mang lại cho người ta cảm giác ấm cúng, sân thượng nhìn ra ngoài đường và một rừng cây, tương đối đẹp.

Đóng cửa phòng, Nhã Hàm theo Gia Minh vào một gian phòng, sau đó nhẹ nhàng ngồi xuống bên giường, nhìn Gia Minh nói:

“Chị muốn biết tình hình của mẹ hai.”

“Được, em lập tức liên hệ.”

Từ trong phòng tắm xem xét một lần, Gia Minh nói:

“Bên trong có áo tắm rất dày, chị có thể tắm trước, tắm nhanh không lạnh.”

“Chị không muốn tắm, chị muốn biết mẹ hai hiện giờ vẫn bình an.”

Cởi áo khoác, tháo giày, Nhã Hàm vặn mình nằm ở trên giường, nhìn chằm chằm vào Gia Minh.

Chi thấy Gia Minh nhún vai, cầm lấy điện thoại bên giường, sau đó từ trên người lấy ra một bọc công cụ nhỏ, cười nói:

“Không phải là không cho chị gọi, nhưng mà điện thoại chẳng phải là thứ tốt lành gì, cần phải thay đổi một chút, đại khái mất khoảng mười mấy phút.”

“Ác, vậy thì chị đi tắm trước, khi nào liên hệ được với mẹ hai thì gọi chị.”

“Nhất định.”

Mắt thấy Gia Minh tháo tung điện thoại ra, Nhã Hàm từ trên giường bò dậy tiến vào phòng tắm, thanh âm cời quần áo vang lên, sau hai ba phút, cửa phòng tắm lại mở ra, Nhã Hàm thò một cái đầu ra cửa, cổ tay trắng như tuyết, gõ một cái vào cửa gỗ:

“Ai, Gia Minh, cầm giùm chị đôi dép.”

“Ác.”

Lấy đôi dép của khách sạn ở gần cửa mang tới, khi Nhã Hàm đưa tay nhận, Gia Minh có thể nhìn thấy cái gáy trắng như tuyết. Nhã Hàm đứng ở cửa nhìn hẩn thật lâu, hỏi:

“Gia Minh, em nói phải ở lại nước Mỹ làm chuyện kia mất bao nhiêu lâu?”

“Không xác định.”

Gia Minh lắc đầu, nói:

“Nếu như là mấy chuyện như giết người... thì khuya hôm nay em có thể trực tiếp đến New York, nhưng mà làm như vậy sẽ khiến tình hình loạn hơn, đương nhiên cũng có biện pháp giải quyết khác, nhưng mà có chuyện... A, sau này giải thích với chị sau.”

“Ác.”

Nhã Hàm cười, đóng cửa phòng tắm, chi chốc lát sau, nàng có thể nghe thấy thanh âm bên ngoài, Gia Minh đang dùng giọng của Giản Tố Ngôn, nói chuyện với người bên kia “Alo... James tiên sinh...”

Nước nóng chảy trên thân hình trần truồng của nàng, nàng nhắm hai mắt lại, cảm thụ sự tồn tại của người kia, đã lâu rồi cảm giác không được như thế này...

Tắm rửa hoàn tất, nàng thắt khăn tắm đi ra ngoài, đã nghe thấy Gia Minh dùng giọng thật của mình, dùng tiếng trung, nói chuyện điện thoại.

“Alo, tôi tìm Thôi Quốc Hoa... Ừ, Cố Gia Minh... Tố Ngôn tỷ vẫn theo dõi chặt hành động của Bùi La Gia, tôi và Nhã Hàm tỷ ở cùng một chỗ... Vị trí cụ thể không thể nói. Tố Ngôn tỷ đã thông báo...”

Nhìn qua cửa sổ thủy tinh ở sân thượng, có thể nhận ra tuyết bay toán loạn, trong căn phòng ấm áp. Nhã Hàm mặc áo tắm bò lên giường, dưới áo trắng để lộ hai chân dài trắng như tuyết.

“Xuy... Ngạo mạn... Không... Đánh... Thảo... Cáo... A...”

Gia Minh nói mật khẩu, sau đó hẩn cầm điện thoại, lắc mình ngã xuống giường.

“Bùi La Gia ở Nước Mỹ lần này rốt bị đánh hồng hình tượng bệ vệ, chủ yếu vẫn là Tạo Vật Kỳ Tích... Vì sao Tạo Vật Kỳ Tích tham dự? Ách, tôi không biết, còn tưởng rằng Tô Ngôn tỷ đã thương lượng xong với các người, quan hệ của nàng cùng Tạo Vật Kỳ Tích không rõ ràng lắm... Lấy tính cách của nàng, tôi nghĩ chắc nàng cũng có ám chi một chút... Tạo Vật Kỳ Tích làm sao có thể bỏ qua cơ hội như vậy... Ừ, tôi muốn biết tình hình mẹ hai của Nhã Hàm, cô Trương kia... Không có chuyện gì là tốt rồi. Nhã Hàm tỷ muốn nói chuyện với cô ấy... phiền thông báo nhanh một chút, cảm tạ...”

Nói xong điều này, Gia Minh cười đem ống nghe đưa cho Nhã Hàm, đưa tay tiếp nhận, Nhã Hàm ngồi dậy, chỉ vào mũi Gia Minh nói:

“Em là tên lừa gạt!”

Trong chốc lát, trong điện thoại vang lên thanh âm của mẹ hai.

“Con rốt cục đi đâu vậy... Làm ta sợ muốn chết, còn tưởng rằng con bị bắt đi chứ... Viêm Hoàng Giác Tinh là ai vậy, ban đầu ta còn tưởng là đang đóng phim chứ... Dù sao ta cũng không thích nước Mỹ, con bây giờ ở nơi nào, lúc nào mới có thể trở về, chúng ta mau đi trở về nhà...”

“Mẹ yên tâm đi, mẹ hai, không có chuyện gì.”

Bị mẹ hai hỏi tới tấp nửa ngày, Nhã Hàm thật vất vả mới cướp được quyền lên tiếng:

“Con được một người rất lợi hại cứu con... Nói chung rất lợi hại, con nghĩ là so với Hắc Hiệp cũng không kém bao nhiêu đâu, mẹ đừng lo lắng... Được, con đang ở với người kia... Thật tốt? Dù sao mẹ cũng biết...”

Nói đến đây, Nhã Hàm đỏ mặt liếc mắt nhìn Gia Minh đang bận rộn ở bên cạnh, ở trước mặt của hắn nói như vậy, mình thật là không biết xấu hổ... Nhưng mà mặc kệ nó, dù sao mọi người cũng đã biết rõ ràng, không biết xấu hổ sẽ không xấu hổ...

“Không thể nói cho mẹ biết con đang ở đâu... Đứng, không thể nói... Mẹ hai đừng nhầm chán như vậy, bảo mấy người Viêm Hoàng Giác Tinh hộ tống mẹ về trước cũng được, con không có chuyện gì đâu... Hắn lợi hại như vậy, sao con có thể bị gì được... Nếu không thì mẹ đi Hollywood chơi, tìm thần tượng mà xin chữ ký, à, nhớ mang theo một đoàn vệ sĩ, hắn không cho chữ ký thì giết hắn sau đó đưa hắn lên giường... Con mặc kệ, dù sao bây giờ con cũng không trở về được, đại khái... con làm sao mà biết được, nhìn tình huống, nhìn tình huống, con suy đoán là chắc phải qua Lễ Nô-en...”

ẢN SÁT

Phản Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 258

Kịch Động

Cầm điện thoại lẩn qua lẩn lại, Nhã Hàm nói chuyện với mẹ hai thực là nhiệt tình, sau đó làm một cái dấu im lặng, ngoảnh qua chỗ khác nói chuyện thầm kín. Một lát sau, bà chủ Monica mang đồ ăn tới, đặt trên một cái xe đẩy nhỏ. Gia Minh đi ra mở cửa phòng, trên người mặc một bộ quần áo cũ, nhưng hiển nhiên đã giặt xong từ lâu.

“Em giặt nhanh như vậy?”

Nhã Hàm nói:

“Tắm như chiến đấu.”

Gia Minh cười trả lời, đưa tay vạt vải che trên xe đẩy, những món ăn xuất hiện, có 4 tảng thịt bò, trứng gà, bánh mì, canh ngô cùng với cà phê, hai phần cơm:

“Bữa sáng thịnh soạn như vậy sao.”

“Đại khái là làm theo kiểu của bữa trưa.”

Mặc áo tắm dây, Nhã Hàm cười nhún vai:

“Vậy thì còn chần chờ gì nữa? “À, cần một mỹ nữ ăn với em thì hoàn mỹ, nghề nghiệp tốt nhất là giáo viên.”

“Như em mong muốn.”

Gật đầu, Nhã Hàm cười đến xán lạn, đẩy chiếc xe nhỏ:

“Nhưng mà tại sao phải là giáo viên?”

“Em là học sinh, mà như vậy mới dụ hoặc... á, khụ khụ...”

“Đi tìm chết đi!”

Cười tung một cước, nhưng đương nhiên không thể đá được Gia Minh, nhưng mà do cổ sức, chiếc dép bay ra ngoài, bị Gia Minh tóm được, “Oa ác” một

tiếng, chân trần của nàng hạ xuống thắm.

“Đưa chị dép... Á... um...”

Lời còn chưa nói hết, Gia Minh đã cúi mình, nắm lấy chân trần của nàng, đưa dép giúp nàng xỏ vào. Nhã Hàm thoáng cái đã im lặng, không biết vì sao, chẳng bị Gia Minh sờ sờ lại tê dại. Đợi khi Gia Minh vén rèm xong, quay đầu lại, nàng mới thò tay véo véo cái chân một cái, sau đó đẩy xe qua.

Khi rèm được vén lên, cảnh tuyệt bên ngoài cửa sổ, ánh mặt trời chiếu vào, một chiếc bàn nhỏ, hai chiếc ghế đặt hai bên, thật lung linh, điều này khiến nàng phải hít một hơi.

“Ách... Thật xinh đẹp, chúng ta ở chỗ này bao nhiêu lâu? Gia Minh?”

“Không biết, hẳn là một hai ngày nữa? ” “Vừa rồi chị gọi điện thoại cho mẹ hai, mẹ hai nói là sân bay đóng cửa, chắc phải mấy ngày nữa mới hoạt động lại được.” ’

“Hình như chị đã yêu nơi này rồi.”

Trong tiếng cười nói, hai người ngồi vào hai cái ghế, bắt đầu bữa ăn tối qua hai người không ăn gì, cho nên bây giờ ăn như hổ như sói. Nhưng mà, khi thấy Gia Minh đánh chén hết hơn phân nửa thực vật trên bàn. Nhã Hàm mới cười, cắt một miếng thịt bò, hai cái bánh mì đưa tới.

“Đúng là hơn Bát Giới.”

Vừa húp canh ngô, nàng vừa nói.

“VẬY em không khách khí.”

Ngay cả khi đối phương mang tới đồ ăn thêm cho mình, Gia Minh cũng không khách khí chèn hết. Khi ngồi uống cà phê, Nhã Hàm vẫn còn ăn chậm chậm, hỏi một câu hỏi nghi vấn: “Hôm qua em nói là có hai bằng hữu bị phiền phức...”

“Ừ, nhà bọn họ là Mafia.”

Thân nhiên gật đầu, Gia Minh đại khái nói qua các thế lực Mafia ở New York, chuyện xung đột của Gambino cùng Saliere:

“Nếu như chỉ là tạm thời, thì chuyện rất dễ bãi binh, chị cũng biết, em là sát thủ, chị cần tìm tới John - D'Amico, bằng một cái... đảm bảo Gambino sẽ nằm im hơn nửa năm...”

Khi hóa trang thành Gián Tố Ngôn, sự lạnh lùng kiêu ngạo, hạ thủ vô tình, nói những câu này sẽ khiến cho người khác cảm thấy áp lực, nhưng với hình dạng bình thường như thế này mà nói. Nhã Hàm chẳng có chút khẩn trương gì hết, cô quái bật cười:

“Thật là, trông em như thế này mà nói mình là sát thủ, chị còn tưởng em là người nghiện chơi game cơ chứ.”

“Không có cách nào cả, nguy trạng như vậy mới tốt, hơn nữa còn phải diễn cho thật xuất sắc...”

Hắn sờ sờ mũi:

“Nhưng mà biện pháp này chỉ trị ngọn không trị được gốc, kỳ thực Gambino ngã xuống cũng chẳng tác động mấy, em lo lắng là...”

“Là Bùi La Gia?”

Gia Minh sững sờ một chút, sau đó cười nói:

“Nếu dựa theo tình hình hiện nay mà nói. Bùi La Gia chắc chắn phải biết các nàng là bạn của em, nhưng mà hiện tại Bùi La Gia... A, lúc trước Castro cho Zhuang Amir rất lớn quyền lực, nếu Castro chết, Zhuang sẽ trở thành người quản lý thế lực bên Bắc Mỹ, người này thích xem “Tôn Tử binh pháp”, bên Bắc Mỹ khẳng định sẽ thu liễm lực lượng, nếu như em đi rồi, hắn cũng không muốn báo thù sớm, nhưng mà khi hắn ra tay thì... hắn biết Hoa Tulip...”

Nếu đã quyết định đem sự tình nói cho Nhã Hàm biết. Gia Minh cũng không giấu diếm, đây không phải là một tin tức quan trọng trong giới xã hội đen, huống chi ý nghĩa của Nhã Hàm khác với Linh Tĩnh, Sa Sa.

Đối với hai cô bé này, Gia Minh muốn bảo hộ các nàng, đối với Nhã Hàm, hắn chỉ lấy quan hệ bằng hữu bình đẳng để tỏ thái độ, năng lực của hắn kỳ thực không mạnh, hơn nữa, mình trọng sinh mang theo kiến thức khoa học kỹ thuật của 20 năm sau, kỹ xảo giết người cũng chỉ trong khoảng thời gian đó, xử lý công việc toàn theo kinh nghiệm. Huống chi, trên thế giới này mà không có một bằng hữu nào để chia sẻ, vậy thì thực là buồn chán.

“Nói như vậy, chúng ta có cần Tạo Vật Kỳ Tích hỗ trợ một chút không?”

Nhã Hàm nghi hoặc theo nói.

“Hình như cũng chỉ có biện pháp này, bây giờ Tạo Vật Kỳ Tích đang áp chế Bùi La Gia, Trí Tuệ Thiên Quốc cùng FBI nước Mỹ và Cục Quốc An có quan hệ quá sâu, dưới tình hình này, nếu có Tạo Vật Kỳ Tích tham gia, với tính cẩn thận của Zhuang, hắn sẽ không gây chuyện.”

Gia Minh gật đầu cười cười:

“Nhưng mà... Em thực sự không muốn có quan hệ gì với những tổ chức này...”

Nhã Hàm ăn xong miếng thịt bò cuối cùng, uống một ngụm canh ngô:

“Nói chuyện cứ như ông già...”

“Thiếu nhân tình, thì sau này sẽ không tốt, em thực sự không muốn tham gia vào những chuyện này, nhưng mà có một số việc chính em cũng biết là không thể không làm..”

Hắn tự giễu cười cười.

Nhã Hàm nhú mày:

“Vây làm sao bây giờ... Hay là bảo Viêm Hoàng Giác Tinh hỗ trợ, em thiếu Viêm Hoàng Giác Tinh nhân tình, Viêm Hoàng Giác Tinh thiếu Tạo Vật Kỳ Tích, hai bên mà liên kết với nhau, chẳng phải là Bù La Gia sẽ không dám động thủ hay sao? Em đã nói Viêm Hoàng Giác Tinh cũng không tệ lắm.”

“Thiếu nhân tình của bọn họ, kết quả cuối cùng sẽ là gia nhập vào tổ chức của họ. Nhưng mà, đây không phải là chuyện trọng yếu, trọng yếu là...”

Gia Minh uống một ngụm cà phê nói:

“Sư phụ em đã nói với em, cho dù là chết, đời này cũng không được gia nhập bất cứ tổ chức gì, không được để bất cứ người nào ra lệnh cho mình, kỳ thực sư phụ em ở Bù La Gia có đãi ngộ rất cao, chuyện phải làm không tính là nhiều, thời gian rảnh rỗi cũng có, có thể quan chuyện của mình, không thích làm gì thì không cần làm... Nhưng mà người vẫn làm phân, chính là muốn tự do...”

Dường như bị ảnh hưởng bởi câu chuyện này của Gia Minh, Nhã Hàm cười cười, trong lòng nghĩ không ra biện pháp gì tốt, sau một lát, hỏi:

“Hai cô gái kia có quan hệ gì với em vậy... Đây là chị thay Linh Tinh, Sa Sa hỏi em!”

Gia Minh cười:

“Mấy năm trước em cứu hai người đó, sau đó thì quan biết, khi đó em mới 13, con gái nàng bây giờ vừa tròn 14, chị suy nghĩ gì vậy? Ha ha, chỉ là bạn bè mà thôi.”

Nghe Gia Minh nói như vậy. Nhã Hàm mới yên lòng, ái ngại nói vài câu, hai bên đùa vui một lát nữa mới thu dọn đồ ăn, theo như Monica nói là chỉ cần để ra ngoài cửa là được. Bởi vì tối hôm qua ngủ không được ngon giấc, hai người đều muốn ngủ bù. Gia Minh nói chúc buổi sáng tốt lành, rồi trở về phòng mình. Đột nhiên cửa phòng phía sau bị đẩy ra, Nhã Hàm đứng ngoài cửa nhìn hẩn, sau đó chạy hai bước vọt tới, khuôn mặt đỏ rực.

“Sao, làm sao vậy...”

Gia Minh lui ra phía sau một bước, vô ý thức nghiêng người đề phòng.

“Chị... Ách... Chị...”

Nàng nói lấp bắp, hít sâu một hơi để bình tĩnh lại nhưng không được:

“Ách... Vì tiền của chị... Hình như là để ở chỗ này... A... A... Không có sao... chị nhớ lắm, xin chào, buổi sáng tốt lành, ngủ ngon giấc...”

Phốc phốc vài tiếng, Nhã Hàm chạy như bay ra ngoài, mắt khoảng hai giây rồi khép cửa phòng lại, đứng ở bên ngoài.

Ngoài cửa, Nhã Hàm mặc áo ngủ màu trắng, ngơ ngác đứng một hồi, sau đó mím môi, toàn tâm toàn ý bịt tai cho mình một cái:

“Ngu ngốc, hoa si... người có bệnh à...”

Đẩy cửa vào phòng, nàng chạy hai bước đã nhào lên trên giường, khi đắp chăn nàng vươn tay, cời áo tắm ném xuống mặt đất. Nghiêng đầu nhắm mắt lại, một lát sau lại xoay người, ánh sáng bên ngoài quá mức chói mắt, nàng lại xoay trở về.

Cứ như vậy vài lần nàng quần chăn xuống giường, nhảy nhây nhảy nhây đến phía trước cửa sổ kéo rèm cửa sổ, lại xoay người nhảy, nhưng ầm một tiếng, thân hình nàng ngã lăn xuống đất, phần trên trần trường hiện ra.

Trong phòng ảm áp, lại không có người nào sẽ thấy, nàng tức giận nhặt chăn lên, một lúc lâu sau mới bò lên giường, trong lúc nhất thời, nàng không biết làm thế nào để ngủ được.

“Trương Nhã Hàm, nguoi chết đi...”

Trong bóng tối, có thanh âm lẩm bầm của con gái, ở gian phòng bên kia. Gia Minh đã tiến vào trong giấc mộng.

Khoảng chừng hai canh giờ sau, Nhã Hàm mới ngủ được, còn Gia Minh mở mắt, bò dậy, thời gian đã là buổi trưa...

ĂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 259

Cảm Giác Khó Tả

Cảm giác thế này đúng là khó hình dung.

Lúc tỉnh lại, đại khái đã chừng ba giờ chiều, trong chăn đệm mềm mại, gian phòng ấm áp, có người nào đó hình như bỏ một số món đồ vào bên cạnh nạng, kéo chăn đắp đôi chân đang hờ của mình.

Làm xong điều này, người nọ đi ra ngoài kéo rèm cửa sổ, bật áo tắm dưới đất bỏ vào phòng, khi người đó ra cửa, nạng mơ hồ nhận ra người này chính là Gia Minh.

Nạng im lặng nằm đó, ôn nhu cười rộ lên, sau một lúc, nạng chống tay ngồi dậy, đệm chăn rơi xuống, nửa người trần truồng hiện ra, sau đó nạng mới nhẹ nhàng kéo chăn lên, đi vào trong phòng tắm, có chút tức giận.

Cái tên bại hoại này... Bộ quần áo của mình vốn để trong phòng tắm, bây giờ lại mang cả khăn tắm vào trong đó, rõ ràng là muốn mình không mặc quần áo chạy tới chạy lui mà.

Đối với hành động này của Gia Minh, nạng vừa tức giận lại vừa cười cười, nhưng mà lúc này đương nhiên là không có ai, không mặc quần áo cũng chẳng sao. Nạng định xốc chăn xuống giường, thì lại nhìn thấy những thứ mà Gia Minh đặt trên giường, nạng mới ngỡ người ra.

Một bộ quần áo mùa đông được gấp thật chỉnh tề đặt ở đó, không biết lúc nào, thiếu niên kia đã thức dậy, còn ra cửa hiệu bên ngoài tiểu trấn mua những thứ này, thay nạng an bài xong tất cả, sau đó lại lên lút biến mất...

Trong phòng im ắng, nạng cảm nhận được thứ gì đó thật mềm mại, thật ấm áp, giống y như trong ký ức, khi nạng sống những năm tháng tuyệt vời cùng với mẹ của mình, từ khi mẹ nạng mất, nạng không còn cảm nhận được cảm giác này nữa...

***** Mặc quần áo tử tế, đi giày tất đoàng hoàng, đội một cái mũ thật to, thoạt nhìn trông rất áp áp. Nạng còn mặc một chiếc quần màu nâu, giày thể thao giữ ấm, làm hiện rõ vóc người thanh tú xinh đẹp.

Gia Minh người này cái gì cũng tốt, chỉ là năng lực thâm mỹ lại trung bình...

Mang theo oán niệm, nạng đi tới gõ cửa phòng của Gia Minh, nhưng mà chờ rất lâu, cũng chẳng có động tĩnh gì. Bĩu môi xoay người xuống lầu, thấy Gia Minh đã ngồi bên cạnh bàn cà phê từ lâu, đang cùng thanh niên tên là Mike trò chuyện với nhau thật vui, thấy nạng xuống, hẳn đứng lên phất phất tay.

“Cuối cùng cũng dậy. Mike đã ở nơi này chờ chị lâu rồi, em đi gọi đồ ăn sau đó sẽ mang tới.”

“Ừ.”

Cười ngồi xuống vị trí của Gia Minh, nàng nói:

“Các người nói cái gì đó?!”

“Ách. Có quan hệ tới một chuyện của Trung Quốc, nghe nói... Trương tiểu thư là giáo viên?”

Nhã Hàm và Mike bắt đầu nói chuyện với nhau, Nhã Hàm chỉ đáp cho có lệ, tiểu tử da đen thì càng nói càng lưu loát. Một lát sau, Gia Minh cầm một cái khay tới, đặt đồ ăn trước mặt Nhã Hàm, ngồi xuống bên cạnh nàng.

“Trò chuyện gì vậy?”

“Thì nói chuyện các người vừa nói đó.”

Gia Minh mở to hai mắt nhìn:

“Không phải chứ, chị cũng có hứng thú với chuyện này sao?”

“Cảm thấy hứng thú cái gì, chẳng phải các người đang nói chuyện Trung Quốc hay sao?”

“Ách...”

Gia Minh sững sờ một chút, sau đó hai nam nhân nhìn nhau cười:

“Không sai, không sai... Chính là chỗ này, chúng ta lúc này còn gọi chị là cô giáo, ha ha...”

Thấy hai người cười quỷ dị, Nhã Hàm bảo trì thái độ khách sáo với nam nhân da đen, nhưng lại liếc mắt, trợn trừng nhìn Gia Minh, rồi vùi đầu vào ăn:

“Không thèm quan các người cái gì... thần bí hề hề...”

Đại khái là bởi vì trọng tâm câu chuyện lúc này quá mức hấp dẫn, hiện giờ Nhã Hàm đã tới, cho nên không thích hợp nói tiếp. Tính cách Gia Minh vốn ít nói, cho nên Mike bây giờ toàn đặt sự chú ý lên người của Nhã Hàm, thỉnh thoảng nhìn ra trời tuyết bên ngoài.

Mike tìm mấy câu chuyện để nói, còn Nhã Hàm lại liếc mắt nhìn Gia Minh, thấy hắn không chú ý, nên chỉ trả lời vài ba câu cho có lệ, câu chuyện trên bàn ăn vẫn tiếp tục, nhưng mà trong lòng nàng lại cảm thấy khó chịu.

Theo như những gì tên Mike này nói, thì hình như hắn định mang Gia Minh và mình ra ngoài trời, vậy là hôm nay thêm một cái bóng đèn, bởi vì nàng định ngồi cùng với Gia Minh để nói chuyện.. Đột nhiên tiếng chuông cửa vang lên, tên cảnh sát da trắng hôm qua đi tới, chào hỏi Mike, sau đó cầm một chén rượu ngồi xuống.

“Này. Wynilon tan việc rồi à?”

“Đúng vậy, mới tan.”

Hôm qua không nhìn kỹ hai người Nhã Hàm và Gia Minh, lúc này ngồi ở đối diện, người này nhìn không được nhìn nhìn Nhã Hàm vài lần, sau đó không yên lòng nói:

“Có xem tin tức không?”

“Tin tức gì?”

Mike nhún vai:

“Tôi bận cả sáng, chẳng kịp xem gì cả.”

“Đêm qua New York rất náo nhiệt, xảy ra trận bắn nhau quy mô lớn nhất từ trước tới giờ, họ phong tỏa 3 con phố ở Manhattan, sau đó dùng ô tô đuổi bắn nhau trong vòng 1 giờ. Một chiếc xe thể thao lao lung tung ở New York, sau đó trực tiếp lao qua cầu Washington... Mike, cậu có tin, với giao thông ở New York, có ai có thể đi với tốc độ hơn trăm km trên giờ không?”

Với cách nói chuyện hưng phấn của hắn, quả nhiên, Nhã Hàm ngẩng đầu lên, chột dạ nhìn Gia Minh. Gia Minh thì trợn to hai mắt, giống như là quá ngạc nhiên vô hại.

Khi tên cảnh sát nói xong chuyện, Mike cũng là há to miệng:

“Làm sao có thể, chỉ có Thượng Đế mới có thể làm được như vậy, kiểu gì kết quả cũng là người chết xe hủy!”

“Vậy hắn chính là Thượng Đế.”

Wynilon vuốt tay, nói:

“Dịch nhân ở phía sau không biết tình hình, cho nên không chỉ chiếc xe thành công lao ra khỏi New York, mà còn bắn rụng một chiếc trực thăng, ở rừng cây phía nam, chúng tôi phát hiện xác của chiếc xe kia, cùng với nó là xác của chiếc trực thăng. FBI từ New York tới vẫn ở trong rừng cây, có thể là người lái xe đã bỏ trốn... về phía chúng ta...”

Hắn vừa nói chuyện vừa dùng ánh mắt nghi ngờ chuyển hướng về phía Gia Minh cùng Nhã Hàm, hai người nhìn nhau, Gia Minh nói:

“Không thể nào, anh tưởng chúng tôi làm ư?”

“Ách, chuyện này, các người...”

“Thôi xin đi, Wynilon, bọn họ chính là bạn của tôi.”

Người da đen bắt đầu kháng nghị lên tiếng:

“Tuy rằng bọn họ cũng gặp phải một chút phiền toái... Nhưng mà cậu thử tưởng tượng xem, họ chính là người đã gây ra sự kiện ở New York được sao?”

Nhã Hàm tuyệt đối dịu dàng ôn nhu, khiến cho người khác triu mến, không giống như người xấu. Còn về phần Gia Minh, hắn tạo thành một khái niệm hoàn mỹ là: người này không thể nào làm bất cứ chuyện gì.

Wynilon nhìn hai người, sau đó nở nụ cười:

“Ha hả, nếu như là các người, tôi có một đề nghị là đừng có bắn nhau với FBI ha ha...”

“Ừ.”

Gia Minh tượng gậy đầu:

“Chỉ cần anh không rút súng, tôi đảm bảo là tôi chỉ giết mấy tên FBI.”

Mấy người nhất tề cười rộ lên, trong chốc lát, người da đen hỏi: “Rất cuộc là chuyện gì? Mafia tập trung bắn nhau hay sao?”

“Tạm thời không rõ ràng lắm.”

Wynilon lắc đầu:

“Tôi chỉ là một cảnh sát nhỏ, làm gì biết được nhiều chuyện như vậy, nhưng mà trước kia Mafia sống mái với nhau đâu có quy mô như vậy. Hơn nữa, nơi đó lại là New York, không phải Chicago những năm 30, chúng tôi thảo luận ở đồn không biết có phải bọn buôn lậu thuốc phiện Colombia hợp tác với hội Tam hợp của Trung Quốc hay không. Những tên trùm thuốc phiện thường nhiều tiền, nhưng lại vô não, nhưng mà chuyện này không thích hợp với phong cách của hội Tam hợp, bọn họ thích làm việc trong bóng tối hơn.”

Đang nói chuyện này, thì tiếng chuông cửa lại vang lên, ba gã da đen thân hình cao lớn còn trẻ tiến vào, vừa nhìn thấy Wynilon cùng Mike, người dẫn đầu kia cau mày đi tới, Wynilon và Mike lập tức đứng lên.

“Này. Mike, đúng là vui mừng ngoài ý muốn có khi cậu cần trở về... có một chút chuyện giữa hai chúng ta.”

Hắn dừng lại ở bên cạnh bàn, hai tay ôm ngực, thân hình cao to rắn chắc tạo ra áp lực cho người khác, hắn đưa mắt nhìn xung quanh, dừng lại trên mặt Nhã Hàm vài giây, nhưng mà giọng nói chẳng có thiện ý chút nào.

“Đừng làm nhiều chuyện không hay, Jia Moer.”

Wynilon vỗ bàn nhẹ nhàng:

“Chuyện của người và Mike chẳng qua là bởi vì Jessica, hiện tại Jessica không theo người, cũng không theo Mike, chuyện của hai người chưa xong được ư?”

“Việc này không có liên quan tới Jessica, đây là chuyện của đàn ông.”

Jia Moer nói:

“Chuyện của chúng ta cần phải giải quyết, người muốn nhúng tay vào ư? Wynilon? Lấy thân phận cảnh sát?”

“Nếu như người thích.”

Wynilon một bước không lùi.

“OK.”

Jia Moer gật đầu, đứng ở bên cạnh bàn, trông như bố già chỉ vào Mike, nói từng chữ một:

“Người là một người nhu nhược.”

Gia Minh nghiêng đầu qua một bên, buồn chán bĩu môi.

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 260

Nộ Hôn Đầu

“Vị vậy mới nói tôn nghiêm của đàn ông đúng là thứ tốt...”

Gần đến hoàng hôn, đi trên con đường nhỏ bông tuyết bay đầy trong thị trấn, Gia Minh than thở như đang chế nhạo, cạnh hắn là Nhã Hàm vẫn luôn đá cầu tuyết suốt dọc đường. Đèn đường đã sáng lên, ánh sáng màu cam dịu dịu chiếu sáng ngã tư đường, người đi đường đã không nhiều lắm, cửa sổ từng nhà đều đã sáng đèn.

Chỉ có hai người bọn họ, không có Mike, không có Vynilon, không có nhiều người quen biết nào khác.

Trận khiêu chiến lúc chiều được Mike tiếp nhận mà không chút lo lắng gì. Theo như những gì bọn họ nói để phán đoán, nguyên nhân của chuyện này rất đơn giản, chẳng qua chỉ là xung đột nhỏ khi tranh giành tình nhân mà thôi, sau đó lại biến thành hai người đàn ông phải đấu với nhau một lần thì mới có thể kết thúc được. Mà sau đó được Vynilon giải thích thì bọn họ cũng hiểu được toàn bộ tình huống, trong thị trấn nhỏ này thực ra có rất nhiều quân nhân giải ngũ, cũng có một số là người đã từng là thành viên tinh anh trong bộ đội đặc công, hơn nữa phần lớn lại đều là người da đen. Cũng vì vậy, trong mắt những người này, quả đấm có lẽ càng dễ giải quyết vấn đề hơn so với luật pháp, bởi vậy thị trấn nhỏ này có tập tục thượng võ đặc sắc, một khi bọn họ trong trấn có xung đột gì với nhau liền ước hẹn vào đúng thời gian đó của ngày hôm sau sẽ tìm một chỗ đấu với nhau một lần.

Vynilon lớn lên ở thị trấn này từ nhỏ, mặc dù trở thành cảnh sát nhưng cũng đã quen với tập tục này, dù sao đánh một trận công bình liền giải quyết được mọi chuyện cũng đơn giản hơn là ghen ghét nhau không dứt nhiều lắm. Mike vừa đồng ý thì chuyện đã coi như được xác định, chiều ngày hôm sau hai người sẽ đấu với nhau một trận tại một công xưởng bỏ hoang bên ngoài thị trấn. Gia Minh cũng tán thành phương pháp giải quyết như vậy, chỉ là...

Vừa bị nói nhát gan thì đã không chịu được, đây mới là nguyên nhân khiến hắn cảm thán, lợi dụng nhược điểm như vậy, hắn đã từng giết không ít người.

“Được rồi, chị biết em chưa bao giờ quan tâm đến những chuyện nhảm chán như vậy, đúng không?”

Bước đi bên cạnh hắn, Nhã Hàm cười nhẹ, vốn Mike và Vynilon định dẫn bọn họ đi tham quan thị trấn nhỏ này nhưng Nhã Hàm lấy lý do không thoải mái để ở lại trong khách sạn, đến khi hai người rời đi thì mới cùng Gia Minh ra ngoài, xem như chút tính toán nho nhỏ trong lòng nàng. Chẳng qua thị trấn nhỏ này cũng không có nơi nào đáng để tham quan cả, một vài cửa hàng ở đây căn bản đều đã đóng cửa do tuyết rơi nhiều, không có người từ bên ngoài đến, có thể cảm thụ có lẽ cũng chỉ có bầu không khí ám áp trong thị trấn nhỏ này mà thôi.

“Chị biết bí quyết bắt bại khi chửi nhau với người khác là gì không?”

Gia Minh quay đầu lại hỏi.

“Là gì?”

“Chính là không bao giờ xem lời nói của đối phương trở thành thứ to tát gì, nếu chị để ý thì nhất định sẽ thua.”

“Em đừng xem mắng chửi như học vấn Olympic để nói có được không?”

“Nhưng mà rất hữu dụng đối với các nữ sinh như chị nha.”

“Chị cãi nhau với người khác bao giờ!”

Nhã Hàm bật cười, kháng nghị.

“Lo trước để khỏi họa nha.”

Thị trấn không lớn, đi qua hết mấy ngã tư thì cũng chỉ có thể vòng trở lại. Sông núi ở xa xa gần gần đều đã bị tuyết phủ, lúc này màn đêm đã buông xuống nên chỉ có thể nhìn thấy mờ mờ. Hai người bước đi lững thững dưới đèn đường, đến đầu thị trấn lại phát hiện có một siêu thị nhỏ liền với trạm xăng vẫn đang mở cửa, trong siêu thị, ông chủ trung niên đang nghiêng mình xem TV trên tường. Hai người đẩy cửa tiến vào, ông chủ quay đầu lại nhìn.

Uống nước ngọt, mang theo ghế, hai người đi đến trước mấy giá sách. Nhã Hàm chọn một cuốn sách tiếng Anh có tên “Nước hoa - câu chuyện cũ về một sát thủ”, nàng có hứng thú với nó chỉ vì hai từ “sát thủ”. Gia Minh ngồi bên cạnh xem mấy bộ truyện tranh như “Super Man”, “Spider Man”, càng xem càng thấy truyện tranh của Mỹ không đẹp mắt như truyện tranh Nhật Bản. Sách ở nơi này lấy thực dụng làm chủ, truyện tranh và tác phẩm văn học cũng rất ít, trong góc có rất nhiều tạp chí khiêu dâm, Gia Minh cũng chẳng buồn nhìn đến, cuối cùng hắn lấy một cuốn sách dạy nấu ăn xem rất chăm chú. Nhã Hàm tùy tiện liếc sang, thấy hắn không xem tạp chí khiêu dâm mà lại đọc sách dạy nấu ăn liền không khỏi tròng mắt xem thường.

Trong siêu thị không lớn lắm, thời gian cứ trôi qua từng giây từng phút như thế. Nhã Hàm xem tiêu thuyết. Gia Minh thỉnh thoảng lại đi qua đi lại, ông chủ vẫn chăm chú xem TV, chiếc TV treo trên tường đang chiếu bộ phim City of Angels do Nicholas Cage đóng vai chính bấm máy xong hồi tháng tư. Khi bộ phim chiếu đến một nửa, ca khúc chính “Angle” do một ca sĩ nữ trình bày nhẹ nhàng vang lên. Nhã Hàm không nhận được cuốn sách trên tay xuống. Gia Minh đang đọc tạp chí ở bên cạnh cũng quay đầu lại.

“Dành trọn thời gian để đợi chờ Cho một lần thứ hai...”

Một lần đốn đau để rồi mọi thứ sẽ nên ổn thỏa Mãi mãi một lý do Cảm thấy rằng chẳng bao giờ là đủ...

Khó khăn làm sao để vượt qua giây phút cuối cùng của kiếp sống Cần chút lơ đãng...

Một sự giải thoát nhẹ nhàng Kỳ niệm...”

Giọng nữ uyển chuyển du dương, hoàn mỹ như âm thanh của thiên nhiên, trong chốc lát, dường như cả siêu thị đều bị bao phủ bởi sức hút của tiếng ca này, trong đêm tuyết rơi an tĩnh mà ấm áp thế này, tiếng ca như vậy tuyệt đối có thể khiến mọi người đều bị cảm nhiễm. Trong TV, nhân vật nữ chính một mình cô đơn trong căn biệt thự tìm kiếm Seth, mà Seth lại đang ở ngay phía sau nàng...

“... Trong vòng tay thiên sứ Lượn lơ đâu đây...”

Nơi căn phòng lạnh lẽo tối tăm này Và...

Khi lòng em sợ hãi chốn vĩnh hằng Em bị níu lại Từ những mảnh ký ức tĩnh lặng mơ màng Là lúc... Em nằm gọn trong vòng tay thiên sứ...

Và...

Em sẽ tìm thấy chút niềm ủi an nơi ấy...” (*) Mấy phút sau, tiếng ca dần dần nhỏ đi, nhân vật nữ chính ngủ an tường trong vòng tay Seth. Nhã Hàm nói:

“Nicholas Cage... Là phim gì vậy...”

“City of Angles.”

Gia Minh thuận tay chỉ về phía giá để băng đĩa. Nhã Hàm thuận tay rút cuộn băng hấn chỉ ra:

“Hình như trong khách sạn có đầu quay băng... Chúng ta mua về xem được không, bài hát này thật hay nha.”

“Ách...”

Gia Minh cười cười, sau đó nhún vai tỏ vẻ đồng ý.

***** Nếu đã quyết định trở về xem phim thì bông ngô, hạt dưa và nước ngọt không thể thiếu. Nhã Hàm hưng phấn mua một túi đồ ăn vặt lớn trong siêu thị, sau đó hai người trở lại khách sạn. Lúc này mới khoảng tám giờ tối, dưới đại sảnh khá náo nhiệt, hai người vào phòng Nhã Hàm, đóng cửa lại, sau đó bày đồ ăn vặt ra rồi bắt đầu xem phim. Nhã Hàm tắt đèn, hai người ngồi trên chiếc ghế salon mà buổi trưa đã ngồi ăn cơm, ở giữa đặt một bàn nhỏ đầy đồ ăn vặt, chẳng qua Gia Minh thấy, đây giống như một đoạn ngắn của tiệc trà tại Trung nam Hải.

“Chị không thấy vậy sao?”

Gia Minh nói suy nghĩ của mình cho Nhã Hàm. Nhã Hàm đập túi bông ngô lớn lên đầu hấn, cười nói:

“Ăn đồ ăn của em đi.”

Nội dung, tình tiết của City of Angels không có gì mới cả, một thiên sứ đến bệnh viện đón linh hồn những người chết rồi yêu một bác sĩ, sau đó hấn quyết định trở thành người, nữ bác sĩ bị tai nạn chết chính là khúc chuyện ngoặt nhâm nhi nhất. Mà khúc “Angle” kia và diễn xuất tuyệt vời của Cage, đối với nghệ thuật diễn xuất, thứ so sánh cụ thể nhất thực ra chỉ là diễn xuất tốt hay không, song trừu tượng như thiên sứ, thần thì con người lại khó có thể đo lường cụ thể được, chẳng qua Nicholas Cage lại thực sự biểu đạt được mặt phi nhân loại của thiên sứ ra. Đây dĩ nhiên là một khái niệm không chủ lưu nào đó, song so với vô số các vị “thần” trong các bộ phim vì không thể thoát khỏi nhân tính mà trở nên hơi xơ cứng. Nicholas Cage đóng vai Seth đủ để người xem có cảm giác tiếp cận với thần.

Chẳng qua, tạm thời không nói đến bộ phim thế nào, đối với Gia Minh mà nói đều không có bao nhiêu sức hấp dẫn. Ngồi trong bóng tối xem phim tâm lý với Nhã Hàm, hẳn nhằm chán suy nghĩ đến những chuyện khác, thỉnh thoảng lại nói vài câu cho có lệ với Nhã Hàm, thường thường đều là phân bác lại.

“Ài, đôi mắt Nicholas Cage thật đẹp nha...”

“Lúc trợn lên hơi đáng sợ.”

“Thiên sứ mặc đồ đen... Quá đẹp trai, vóc người của hắn cũng rất đẹp...”

“Đối với một thiên sứ mà nói, chỉ không cảm thấy lông ngực của hắn quá nhiều sao?”

“Như vậy mới có nam tính, đứa trẻ da lông ngắn như em thì biết gì... Người Mỹ thật khó hiểu, em nói xem, nếu cô gái kia đã yêu Seth thì tại sao còn muốn lấy người bác sĩ kia chứ?”

“Chị xác định rằng nói chuyện về tình yêu với một đứa trẻ da lông ngắn là một lựa chọn có lý trí sao?”

“Dừng...”

Cởi giày ra, Nhã Hàm cuộn chân ngồi trên ghế salon. Đến khi nhân vật nữ chính bị chết do tai nạn giao thông, nàng ngồi đó yên lặng xem hết phần cuối, không biết có âm thầm khóc trong bóng tối hay không. Khi bộ phim kết thúc, nàng ngồi trong bóng tối hồi:

“Này, nếu nhân vật nữ chính đã chết, lên thiên đường, thì tại sao Seth không chết theo nha? Dù sao trước đây hắn cũng là thiên sứ, chết cũng đâu có gì phải sợ, hơn nữa còn có thể đến thiên đường để gặp nhân vật nữ chính... Này, ngủ quên rồi?”

Nói xong cả nửa phút, Gia Minh ngồi bên cạnh có vẻ như đã gục xuống ghế ngủ rồi. TV đã hoàn toàn trở thành màu đen, không có chút ánh sáng nào, ở khoảng cách như vậy không thể thấy rõ vẻ mặt Gia Minh được, nàng tức giận quỳ gối trên salon, rướn người qua chiếc bàn rồi quơ quơ tay trước mặt hắn:

“Này, chị đang nói với em đó, bộ phim hay như thế mà lại ngủ...”

Nhìn khuôn mặt đang ngủ của Gia Minh trong khoảng cách gần. Nhã Hàm có cảm giác thất bại, chỉ là tại sao lại có cảm giác như vậy thì chính nàng cũng không rõ lắm. Cũng vào lúc này, Gia Minh vô si mở mắt ra:

“Bởi vì đây mới là ý nghĩa mà bộ phim muốn truyền tải nha, tích cực, lạc quan, luôn biết tiến tới. Chị học hỏi cho tốt...”

Chỉ là cảm thấy bộ phim nhằm chán chứ cũng không buồn ngủ lắm, bốn mắt nhìn nhau. Nhã Hàm nở nụ cười:

“À, còn tưởng rằng em đã ngủ quên rồi...”

Nàng định ngồi trở lại ghế salon nhưng lời còn chưa nói hết, mà thân thể vẫn duy trì tư thế như vậy.

Dần dần, nụ cười rớt cuộc cũng tắt, nàng nhẹ mím môi, hít sâu một hơi, sau đó cúi xuống hôn lên môi Gia Minh.

Bóng tối, trong phòng yên lặng, nụ hôn đầu giữa cô giáo và học sinh, hơn kém nhau bảy tuổi xảy ra...

ÂN SÁT

Phẩm Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 261

Ni Non

Một nụ hôn rất thuần túy.

Trong bóng tối, chỉ là hai đôi môi chạm vào nhau, không hề có thêm hành động nào khác, đều cảm nhận được hơi thở của đối phương, chỉ là đôi môi Nhã Hàm hơi run rẩy tựa như hồ điệp vẫy cánh, chần chờ mà e lệ.

Một lát sau, hai đôi môi tách ra.

Không gian yên ắng, ve mặt Nhã Hàm phức tạp, dần dần miễn cưỡng nở nụ cười, nhưng nước mắt lại từ từ rơi xuống, giọng nói mềm nhẹ mà nghẹn ngào:

“Xin lỗi, chị không muốn tranh giành gì với Linh Tĩnh và Sa Sa, chị chỉ... không kiếm được...”

Nàng vẫn quỳ gối trên ghế, chỉ ngẩng mặt lên cao hơn:

“Chị biết tình cảm của em với Linh Tĩnh và Sa Sa, biết rằng chắc chắn em và hai đứa nó sẽ không tách rời nhau, bọn em cùng nhau lớn lên từ nhỏ, chị lại chỉ là người đến sau, nhưng có một số việc chị vẫn không nhận được. Chị và em cãi nhau nửa năm, người đau khổ nhất cũng là chị... Chị không hiểu tại sao mình lại thích một người nhỏ hơn đến bảy tuổi, nhưng nửa năm nay chị khóc còn nhiều hơn cả hai mươi năm trước...”

“Chị muốn cho em biết, nhưng em lại nói chuyện gì cũng đều biết... Nhưng nếu em biết thì tại sao lại không nói gì với chị...”

Trong tiếng nấc nghẹn ngào, dường như cảm thấy như vậy hơi cổ quái, nàng lại không khỏi cười bất đắc dĩ.

“Dù sao... Chị cũng không định tranh giành gì với hai đứa nó, chị chỉ hi vọng em sẽ tốt với chị... Chị không quản được nhiều như vậy, em xem chị như bạn bè cũng được, cô giáo cũng được, chị... ơ...”

Lời còn chưa dứt thì đôi môi đã bị che lại, lần này cũng là Gia Minh chủ động ôm lấy nàng. Trong bóng tối vang lên tiếng hôn môi rất nhỏ và tiếng thở dốc không dứt, vài giây sau, Gia Minh mới thở dài:

“Chị còn nói thêm nữa thì em sẽ cảm thấy mình là một tên khốn...”

Nhã Hàm dựa vào vai hắn điều chỉnh hơi thở:

“Yêu chị đi...”

Rồi nước mắt trào ra mãnh liệt.

“Có thể ư?”

“Em... Em còn nói như thế, chị đã không nhận được nữa...”

Nàng cố gắng đè nén giọng nói ghen ngào.

“Em muốn chị khóc lớn lên trước mặt em sao?”

Chuyện đã phát triển đến nước này thì cũng không cần nói thêm nhiều lời vô nghĩa, đồ ăn trên chiếc bàn nhỏ rơi đầy xuống đất, cùng với tiếng” A” nhỏ của Nhã Hàm vang lên. Gia Minh nhẹ nhàng bế nàng lên. Lúc đầu hai người quen biết nhau thì tuổi tác cách biệt quá lớn, mà với vóc người như vậy, Gia Minh vẫn luôn khiến người ta có cảm giác như một đứa trẻ, vì vậy hành động ôm công chúa hơi lạ lẫm thế này cũng là lần đầu tiên. Nằm trong lòng Gia Minh, Nhã Hàm khoác tay lên cổ hắn, nói nhỏ:

“Trước đây chị gọi anh Gia Minh, nằm mơ thấy em ôm chị, cảm thấy thật tức cười... Không ngờ lại thực sự có một ngày như vậy. Chị cảm thấy mình giống một đứa trẻ...”

“Đối với em... Lớn nhỏ đều không sao...”

Gia Minh nhẹ giọng đáp rồi đặt nàng xuống giường, mà nửa người trên cũng bị kéo xuống.

“Thật sự có thể ư?”

Đưa tay luồn vào mái tóc mềm mại của nàng, nhìn vẻ mặt quyết tâm muốn khóc cho hắn xem. Gia Minh mỉm cười vuốt ve gáy nàng.

“Em nói là bệnh của chị...”

“Ách...”

Thân thể cứng đờ, sau đó nàng nói nhỏ.

“Bác sĩ nói... Không quá kịch liệt thì sẽ không sao...”

“Ừ...”

“Dù sao... Cũng sẽ như vậy... Em đừng hòng mượn cớ...”

“Nhưng chị siết chặt như vậy, em làm sao cởi quần áo cho chị được..

Ngân người ra, nàng xấu hổ buồng lòng đôi tay đang siết chặt Gia Minh, sau đó buồng thông xuống hai bên người, đôi mắt nhìn thẳng lên trần nhà, lòng ngực phập phồng kịch liệt thể hiện ra nội tâm hồi hộp của nàng.

“Giống như một con ếch đang chờ giải phẫu...”

“Em đừng trêu chị...”

Nhã Hàm ghen ngào, một lát sau nàng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu.

“Chị... Trước đây chị chưa từng làm chuyện này... Em nhẹ nhàng một chút được không...”

“Ừ.”

Trong bóng tối, lục lọi hôn, lục lọi đụng chạm, nàng cố gắng thả lỏng thân thể đang căng thẳng. Đôi tay kia chậm rãi cời từng cúc áo, cời chiếc áo lông khoác bên ngoài, chiếc áo lông màu hồng mặc bên trong, cời chiếc đai lưng ngang hông ra. Bị bàn tay kia chạm đến đùi, nàng theo bản năng kẹp chặt lấy nó, sau khi hít sâu một hơi rồi mới thả lỏng ra. Phối hợp với hân chậm rãi cời quần dài ra, cời chiếc áo ngực lúc trưa hân mua cho nàng, đến cuối cùng cả chiếc quần lót màu trắng do hân mua cho cũng bị cời ra, thân thể trần truồng thuần khiết phơi bày trước mặt hân...

Thiếu niên nhẹ nhàng kéo chăn trùm lấy cả hai người.

Tất cả đều tiến hành trong bóng tối, có đôi khi cảm giác trên da thịt khiến nàng không hít thở nổi, trong lòng vừa thấp thòm vừa khản trương, nơi da thịt tiếp xúc với nhau có cảm giác nóng hổi. Nàng nằm đó, thân thể căng thẳng, đón nhận lần đầu tiên trong đời, bị một người đàn ông khơi dậy tâm tình cổ quái. Khi cái tay kia không thành thật trượt xuống giữa hai chân nàng, dục vọng trong nàng trào dâng cuộn cuộn.

Ngay cả khi cắn chặt hai hàm răng nhưng tiếng rên ri rất nhỏ vẫn không kìm nén nổi mà phát ra từ cổ họng, thân thể trong chăn nóng hổi. Nàng nhe nhàng nắm lấy bàn tay đang làm bậy kia nhưng lại không ngăn cản được bất kỳ hành động nào, cảm xúc kịch liệt của cơ thể chợt bộc phát, toàn thân dường như mất hết sức lực, không còn làm được động tác nào nữa. Trong đầu đang hỗn loạn có nhiều thứ muốn kháng nghị, cũng vào lúc này, đôi chân vốn khép lại bị nhẹ nhàng tách ra trong lúc không thể kháng cự, lúc này thân thể nàng vốn cảm nhận được nhưng không dám chủ động đón nhận mới ôn hòa dè lên...

Không lâu lắm, rốt cuộc giữa hai chân đã có cảm giác đau đớn bị kiềm nén đến mức thấp nhất, cảm giác như sắt thép, như lửa nóng từ đáy lòng trở dậy, tiếng rên ri không thể kiềm chế được mà vang lên, thứ gì đó tiến vào cơ thể nàng, hoặc là nói, nghi thức có ý nghĩa lớn lao trong suốt cuộc đời nàng rốt cuộc cũng hoàn thành.

Hai người ôm chặt lấy nhau, không còn chút ngăn cách nào, nàng nhẹ giọng bật khóc...

***** Có lẽ đây cũng chưa phải lần chung đụng hoàn mỹ gì, chẳng qua nếu chỉ đánh giá bằng cảm giác và ý nghĩa đối với bản thân mình, lần chung đụng này gần như là hoàn mỹ. Từ đầu đến cuối đều ôm chung một chỗ bằng một tư thế, nàng cảm thụ được mỗi lần thân thể kia vận động trên người mình, cảm nhận được cảm giác đau đớn từ khi mới bắt đầu cho đến khi dần dần giảm bớt, cuối cùng còn cảm nhận được rõ ràng hân bắn thứ gì đó vào trong cơ thể nàng. Từ lúc ban đầu hưng phấn đến khó có thể ức chế đến cuối cùng, trong lòng nàng lại sinh, ra cảm giác ấm áp

như vợ chồng đã nhiều năm, cảm giác như vậy, quá nửa là Gia Minh cố gắng nhẹ nhàng và trấn an nàng.

Cho dù thân thể mệt mỏi nhưng cảm giác thỏa mãn vẫn tràn ngập cả nội tâm, hai người ôm nhau ní non trong chốc lát rồi mới ngủ. Sau đó nghĩ lại, câu đầu tiên của nàng dường như hơi ngốc, hơi u oán, cũng hơi hối tiếc, câu nói kia là:

“Chị sẽ không tranh giành gì với Linh Tĩnh và Sa Sa...”

Nói xong câu đó, cảm thấy mình thật sự ngu ngốc, nàng lại nói thêm:

“Vì vậy... Em không được bội bạc với chị, không cho phép em sau lần này... Liền xem như không quen biết chị...”

Lời như vậy đương nhiên khiến Gia Minh khó trả lời, hấn chỉ biết ôm chặt lấy nàng. Dựa vào bờ vai hấn, nàng lẩm bẩm:

“Liệu chị có mang thai không?”

“Không biết nữa...”

“Em có muốn chị sinh con cho em không?”

“Ừ...”

Đối với những người khác, lần đầu tiên lên giường đối với một cô gái có lẽ rất cổ quái, vốn dĩ hai người đều hiểu nhau rất rõ nên cũng không hề tồn tại vấn đề như vậy, có lẽ đều là người bảo thủ sao. Khẽ ừ gật đầu, Gia Minh hơi do dự:

“Nhưng mà...”

“Chị hiểu... Bình thường em không thích qua lại với người khác, nhưng thực ra lại là người rất có tình cảm... Em hi vọng mình sẽ là một người cha bình thường...”

“Nhưng nếu nói như vậy... Cả đời chị cũng không thể sinh con cho em...”

“... Xin lỗi.”

“Không sao...”

Nhã Hàm cười.

“Chị hiểu, hơn nữa... Chị không để ý đến người khác nói gì, nhưng sinh con xong vóc người sẽ thay đổi, bây giờ chị vẫn là tinh nhân của em, cũng không hi vọng em sẽ chán chị nhanh như vậy... Gia Minh, em nói xem, người cam tâm tình nguyện làm tinh nhân trên thế giới này đều giống như chị sao...”

“Chị không phải.”

“Nhưng làm bạn tốt nhất trên giường... Cũng như vậy cả...”

Nhã Hàm cố gắng chống đỡ cơn buồn ngủ, ni non nói.

“Vì tiền, vì tình yêu, từ hôm nay, Trương Nhã Hàm là tình nhân của Cố Gia Minh.”

Không cách nào đáp lại câu nói như vậy, Gia Minh cũng biết rằng mình không cần trả lời. Mở to đôi mắt mông lung. Nhã Hàm tìm được đôi môi Gia Minh, hôn nhẹ, nói:

“Chị... Không cần... Bạn bè cũng tốt, tình nhân cũng được, chỉ cần em tốt với chị là chị thỏa mãn rồi... Những thứ như tôn nghiêm, người khác nhìn vào, đánh giá chị đều mặc kệ. Gia Minh, đồng ý với chị một chuyện được không?”

“Ừ?”

“Chúng ta đều vẫn rất trẻ, thời gian còn rất nhiều, chị lớn hơn em sáu tuổi nhưng cũng chỉ có hai mươi ba, con đường phía trước gặp phải những gì chúng ta đều không biết, nhưng mà... Nếu một ngày em thấy có thể, mà chúng ta vẫn ở chung một chỗ, để chị sinh, con cho em, được không?”

“... Ừ.”

“Hôm nay chị... thật hạnh phúc...”

Thấp giọng ni non, nằm trong lòng Gia Minh, Nhã Hàm mỉm cười rồi chìm trong giấc mộng ngọt ngào...

ẤN SÁT

Phẩm Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 262

Buổi Sáng Yên Bình

Trời gần sáng, thời gian yên tĩnh nhất của một đêm, hần tinh dậy từ trên giường.

Ánh đèn đường phía ngoài lọt vào phòng qua khe rèm cửa, không biết tuyết còn rơi không, bên cạnh là cô gái làn da mịn màng mà ấm áp đang ngủ say.

Xuống giường, vào nhà vệ sinh đánh răng, tắm rửa sơ qua, hần tắt đèn nhà tắm rồi ra khô phòng. Ánh đèn ở hành lang được điều tiết mờ xuống như ánh hoàng hôn, lúc đi xuống lầu dưới vừa vặn gặp được bà chủ khách sạn mập mạp vừa ngủ dậy.

“Dậy sớm như vậy à, chàng trai trẻ thật có tinh thần.”

“Vâng, dậy sớm ra ngoài tập thể dục.”

“Đây là thói quen tốt, cậu sẽ gặp rất nhiều người đó... Đúng rồi, lúc nào thì quay lại, tôi chuẩn bị bữa sáng cho hai chị em cậu, muốn ăn gì?”

“Ừm, sữa tươi, trứng gà, chân giò hun khói, sandwich, bơ, bánh ngọt, sao cũng được...”

“Đều là những thứ nhiều chất béo, Trương tiểu thư sẽ thích chứ?”

“Chị ấy không kén ăn, hơn nữa có ăn gì thì cũng không béo, hưởng chi hiện giờ chị ấy đang cần bổ sung dinh dưỡng...”

“Thật là một cô gái khiến người ta phải hâm mộ...”

Nói chuyện với nhau vài câu, trong giọng nói hâm mộ của bà chủ, Gia Minh đi ra ngoài. Đèn đường vẫn chiếu sáng như trước, tuyết đã rơi ít hơn, có vẻ cũng sắp dừng lại, gió lạnh khiến người ta cảm thấy khoan khoái thoải mái. Hần hít sâu không khí tươi mới buổi sáng sớm, nhưng ngay sau đó lại đưa tay lên day day thái dương.

Từ sau lần đầu tiên gặp dị năng giả dẫn phát cơn nhức đầu từ sau khi sống lại, cảm giác đau đớn này dường như đang dần tăng lên bằng tốc độ nhất định nào đó. Từ sau lần bị Đông Phương Nhược thử dò xét, cảm giác đau đớn thỉnh thoảng lại càng thêm rõ ràng hơn. Đến bây giờ, cảm giác đau đớn thỉnh thoảng xuất hiện vẫn chưa tạo thành trở ngại gì, mỗi lần vào sáng sớm, khi thân thể có cảm giác đạt đến đỉnh, thì nó lại xuất hiện mà không có chút dấu hiệu báo trước nào, từ thời gian một chớp mắt rồi biến mất lúc ban đầu kéo dài đến một giây, hai giây, cho đến bây giờ, thời gian đau đớn đã kéo dài đến mười giây rồi mới biến mất.

Mặc dù hần cũng hiểu biết chút ít về y học, thông thạo nhất về ngoại khoa nhưng dấu hiệu ban đầu của bệnh não hần cũng biết, cảm giác đau đớn thể này

tư như phản ứng khi người bình thường sử dụng sử dụng bộ quá độ, không đến mức thông khổ, không tính là quá khó chịu, nhiều khi còn khiến hắn càng thêm tinh táo, nhưng nếu cứ phát triển tiếp theo tình hình thể này, có lẽ một ngày nào đó nó sẽ thành trở ngại... Hơn nữa, cùng với sự xuất hiện của cảm giác đau đớn này, một số biến hóa rất khó nhận biết của cơ thể dường như cũng dần trở nên rõ ràng hơn.

Cũng phải nói, kiếp trước hắn đã bốn mươi tuổi, thương tổn tích lũy qua rất nhiều năm đã khiến thân thể bị ăn mòn đến khó tưởng tượng nổi, sau khi sống lại, trải qua rèn luyện những năm gần đây ít đi rất nhiều lỗi rề, với phương pháp rèn luyện có hiệu quả nhất, thân thể thiếu niên này trừ chiều cao và thể trọng khiến lực lượng thân thể chưa thể đạt tới đỉnh cao nhất, thực ra phương diện linh hoạt và nhạy cảm đã đạt tới, thậm chí là vượt qua thời kỳ đỉnh cao nhất của kiếp trước. Trong mắt rất nhiều nhân viên nghiên cứu về thể năng của con người của Bùi La Gia, loại trạng thái này gần như đã là cực hạn của người bình thường, song trong vòng một năm này, cùng với cảm giác đau đầu dần tăng lên lại khiến hắn chợt nhận ra tổ chất ở khắp mọi phương diện của cơ thể dường như đang từng bước vượt qua cực hạn này.

Cảm giác của con người thường rất đặc biệt, thường thường dễ dàng đánh giá bản thân mình dựa vào những gì đã trải qua. Có lẽ là cảm giác sinh ra do ưu thế quá rõ ràng khi mình đối mặt với người của Bùi La Gia, nhưng bất kể thế nào, nếu đã có cảm giác như thế thì có lẽ cũng đúng là vậy. Mấy ngày qua hắn đã suy nghĩ rất nhiều, chiến đấu ở Giang Hải, chiến đấu ở Mỹ, cho dù bởi vì mình hiểu quá rõ kẻ địch mà chiếm được ưu thế nhưng rất nhiều lúc hắn đều có cảm giác dễ dàng hơn so với tưởng tượng, mỗi lần ra tay, nổ súng, những tình huống tránh né của kẻ địch đều hiện lên rõ ràng trong đầu, phản xạ khi gặp nguy hiểm cũng trở nên nhanh chóng mà chính xác hơn.

Có thể tiếp tục đột phá cực hạn, quả thật là chuyện khiến người ta vui vẻ, nhưng cùng với cảm giác đau đầu kì lạ dần tăng lên lại khiến hắn thầm lo lắng. Nếu quả thực có thể đột phá cực hạn thân thể, lẽ nào điều này chứng minh mình có thể trở thành dị năng giả? Nếu Phương Hoàng có thể giúp mình sống lại thì biến thành dị năng giả cũng không phải là chuyện không thể, nhưng rốt cuộc dị năng đó là gì? Thân thể được cường hóa thêm một bước, hay là dị năng chung cực có thể thông qua đường nhân quả mờ mịt khiến tất cả mọi việc đều đạt được kết quả lí tưởng - vận may?

Minh vẫn chưa thể cảm nhận được sự tiến hóa của thân thể, khả năng... chưa đến mười phần trăm, nhưng dù sao vẫn tồn tại...

Vừa chậm chậm chạy, hắn vừa tự hỏi về những vấn đề của cơ thể. Có lẽ vì thị trấn có nhiều quân nhân giải ngũ, cho dù lúc này là mờ sáng tuyết vẫn rơi nhưng đã thấy không ít người rèn luyện buổi sáng ở ngã tư. Chạy được không lâu liền gặp thanh niên da đen Mike đang chạy ngược chiều, hai người bắt chuyện với nhau, Mike nói lát nữa sẽ đến tìm Nhà Hòm. Gia Minh nói vài câu cho có lệ, nghĩ thầm đến lúc này rồi mà còn muốn tán gái, coi chừng chiều nay quyết đấu sẽ bị đánh cho bò ra đất đó. Hắn cũng không ghen tỵ mà chỉ cảm thấy buồn thay cho người này, vừa mới hâm mộ một cô gái không lâu thì cô gái kia đã bị mình coi hết quần áo, cảm giác này cũng khá đặc biệt.

Chạy tách ra khỏi Mike, lại tiếp tục chạy về phía trước, có vẻ như hai cột đèn đường bị hỏng, ven đường có một cái hố lớn khiến hắn thiếu chút nữa thì ngã xuống, sau khi nhảy qua rồi nhìn lại mới thấy một người đang nói vọng ra từ trong hố:

“Ừm, sửa chữa khẩn cấp, cẩn thận.”

Một cô gái da trắng mặc đồ như gấu xám cũng chạy qua bên cạnh, nói:

“Bác Jerry, nên đặt biển cảnh báo.”

“Biết rồi, đặt ở trên xe.”

Người thợ trung niên vừa nói vừa chạy đến chiếc Bread cách đó không xa để lấy đồ. Lúc hắn vòng qua góc đường phía trước, một thanh niên đạp phịch xuống con đường đầy tuyết ở trước mặt. Người này rất cường tráng, hôm qua khi Moer thách đấu với Mike hắn cũng đứng ở bên cạnh, lúc này hắn mặc rất phong phanh, một chiếc dây thừng buộc ngang eo, đầu kia buộc vào một cái lốp xe hơi, đang không ngừng nhảy cóc, phương pháp nhảy cóc kéo theo phụ trợ thể này chính là một trong các phương pháp huấn luyện thể năng của bộ đội đặc công.

Gia Minh nhìn qua, người nọ cũng ngừng đầu lên, dường như đã nhận ra du khách người Trung Quốc mình đã gặp ngày hôm qua, chỉ là Gia Minh là bạn của Mike, người nọ thấy hắn đang chậm rãi chạy bộ thì liền tỏ ra khinh thường một cách rõ ràng. Hắn đạp mạnh hai chân, thân thể kéo theo chiếc lốp xe nhảy về phía trước, giữa không trung tạo nên tiếng gió rít rõ ràng, đồng thời hắn cũng vươn hai tay ra, chia ngón cái xuống phía dưới.

Bởi vì động tác khinh thường rõ ràng đó, Gia Minh quay đầu lại ngậy ngốc nhìn hắn, mà hắn cũng quay đầu sang tỏ vẻ khiêu khích. Lớn lên trong thị trấn từ nhỏ, mỗi ngày hắn đều huấn luyện thể này, con đường này đã quen thuộc đến mức nhắm mắt lại cũng có thể đi được, đến góc đường hắn không do dự xoay người sang chín mươi độ rồi nhảy mạnh sang bên cạnh hàng rào của một ngôi biệt thự.

Xẹt qua ánh mắt cao ngạo và xem thường của thanh niên kia, lốp xe kéo theo tuyết đọng trượt nhanh tới...

Rầm!

“A...”

Bung bửa sáng vào phòng, mặt trời đã mọc lên, hắn kéo rèm cửa ra nhìn xuống ngã tư đường phủ đầy tuyết, cô gái mặc áo ngủ màu trắng đang nằm dựa lưng trên giường, chân bông vừa dày vừa mềm mại đắp đến đùi làm lộ ra bắp chân và bàn chân trắng nõn ở cuối giường. Nàng đeo cặp mắt kính gọng đen không biết kiểm ở đâu được, đang lật xem một cuốn tiểu thuyết mua cùng với băng video ngày hôm qua.

Thấy hắn đi vào, cô gái gấp sách, gỡ cặp kính xuống lẳng lẳng nhìn hắn.

“Bà chủ nói em đi ra ngoài từ lúc năm giờ sáng, chị còn tưởng rằng em đã bỏ lại mình chị ở nơi này rồi.”

“Ha hã, sáng sớm ra ngoài tập thể dục rồi gặp một số chuyện, có người ngã xuống hố... Chị nên ăn trước, vừa rồi bà chủ khách sạn nói chị xuống dưới nhưng không chịu ăn sáng trước, đói chưa?”

“Chờ em đó.”

Nàng cười làm lộ ra hàm răng ngà trắng muốt rồi ngồi thẳng người dậy.

“Đói muốn chết rồi, đều là lỗi của em...”

“Em sờ xem.”

“Ừ.”

Vốn là Gia Minh chỉ nói giỡn, chẳng qua khi Nhã Hàm cười kéo chần ra một chút thì chuyện này liền thuận theo tự nhiên. Hắn thò bàn tay vào trong chần, sau đó luồn vào trong áo ngực. Thân thể Nhã Hàm hơi run rẩy, sau đó cười khanh khách:

“Lên trên một chút.”

Rồi đưa tay ra nhận lấy khay thức ăn.

“Rất tốt, không có chút thịt thừa nào.”

“Đã nói rồi, bởi vì thường hay nắc cục nha, khi đó cho em xem em lại không dám xem.”

“Sớm một ngày hay chậm một ngày đều không sao cả, chờ chị ăn xong em sẽ xem kỹ.”

“Nghĩ thật hay.”

Cuối cùng vẫn là thiếu nữ vừa mới trải qua sự đời, mặc dù lúc này trong lòng đã ngàn theo trăm thuận Gia Minh nhưng vẫn không chịu nổi trêu chọc quá nhiều, nàng đỏ mặt, cười nói:

“Là ai ngã xuống hồ vậy?”

Chia bữa sáng thành hai phần một nhiều một ít, hai người ngồi trên giường cùng ăn và uống sữa tươi. Gia Minh kể chuyện tên gốc kia ban đầu khinh bỉ hắn, sau đó lại bị rơi xuống hồ, cuối cùng nhờ có một đám người lôi lên rồi đưa đến bệnh viện nhỏ trong thị trấn để băng bó khiến Nhã Hàm cười ngặt nghẽo, chút nữa đánh đổ cả sữa tươi lên giường.

Ăn xong bữa sáng, mở TV xem tin tức, Gia Minh đem đồ đã ăn xong xuống dưới rồi lên hỏi nàng:

“Sáng nay có muốn đi dạo trong thị trấn một chút không?”

“Ừ... Không được.”

Nhã Hàm lắc đầu.

“Chị cảm thấy mệt muốn chết...”

Con người chuyền hai vòng, Gia Minh nhìn nàng hỏi:

“Vẫn còn đau à?”

Nhã Hàm trừng hắn khuôn mặt đỏ lên:

“Chuyện đó... Sáng nay chị tắm nước nóng... Ừ, không đau, chỉ hơi xót một chút... Em cười gì mà cười, đều là do em cả...”

Mắt thấy Gia Minh dè xuống nụ cười ghê tởm, nằng không khỏi thẹn thùng, lớn tiếng nói:

“Dù sao... Ừ, chỉ là không có sức lực và tinh thần thật sự muốn nằm trên giường thế này cả ngày...”

Gia Minh nhíu mày:

“Bệnh thận của chị.”

“Không phải như thế này...”

Chuyện liên quan đến thân thể, Nhã Hàm lại lớn tiếng nói.

“Bác sĩ nói là có thể, chỉ cần không quá... quá kịch liệt là được, bệnh của chị cũng đã khá hơn nhiều rồi...”

“Đừng gấp, em cũng chưa nói là có việc gì.”

Cười dè bà vai Nhã Hàm lại, Gia Minh nói.

“Bệnh của chị vừa mới tốt lên không lâu, gần đây thân thể vẫn khá yếu, mà sau khi làm chuyện đó thì người nào cũng đều mệt cả, chẳng qua chị phản ứng hơi quá mà thôi... Ừ, sau này phải kiểm chế, ha ha...”

Hắn nói đến đây liền không khỏi cười lớn lên. Nhã Hàm tức giận dấm hấn hai cái, đá hấn một cú thì hắn mới cười nhảy ra ngoài.

“Đừng làm rộn, chị đừng xuống giường nữa, nghỉ ngơi một buổi sáng thì sẽ khỏe hơn.”

“Thực ra cũng không mệt lắm, chỉ hơi uể oải hơn bình thường một chút, muốn nằm lý trên giường...”

Nhã Hàm nhún vai.

“Chị nằm trên giường đọc sách là được rồi... Sáng nay em định đi đâu vậy?”

“Em cũng không ra ngoài, dù sao cũng không có việc gì cả, ở lại với chị.”

Nghe hắn nói như vậy, Nhã Hàm nở nụ cười ầm áp, không nói gì nhưng khoe miệng lại tràn đầy thỏa mãn. Nàng nhích người sang bên cạnh để Gia Minh lên nằm cạnh nàng nhưng Gia Minh chỉ đứng bên cạnh, nhún vai nói:

“Chị cứ nằm đi, cũng không phải là ngủ, chẳng lẽ chị còn muốn ngày mai vẫn không rời giường nổi sao... Hôm nay chúng ta đã làm, nhanh nhất thì cũng phải đến ngày mai. Em đi giặt quần áo đã thay ngày hôm qua rồi phơi khô mang đi cho dễ... Ha ha, ở trong phòng cùng chị sẽ rắc rối, chị là sắc nữ...”

Lần này Nhã Hàm cũng không phân bác gì, chỉ từ trên giường ngồi bật dậy:

“À... Chuyện đó để chị làm đi, chị...”

“Ít nói nhảm, ngoan ngoãn nằm trên giường cho em.”

Gia Minh cười đắp chăn lên cho nàng rồi đi vào nhà tắm, một lát sau tiếng hát dương dương tự đắc của hắn vọng ra. Nhã Hàm đeo mắt kính lên rồi mở cuốn tiểu thuyết ra, không tự chủ được cười ra nước mắt, nàng tháo mắt kính ra để lau nước mắt, sau một lát lại vừa cười vừa tiếp tục rơi lệ. Nước mắt kia chảy ra mắt kính, rơi xuống cả trang sách, nàng lấy khăn tay nhẹ nhàng lau đi. Chừng mười phút sau, Gia Minh đã giặt xong mấy bộ quần áo của hai người rồi đến đây lấy đồ ăn vặt, nàng vội lau khô mắt kính rồi đeo lên.

Tiếng TV bị giảm xuống thấp nhất, Nhã Hàm ngồi trên giường đọc từng trang sách, Gia Minh ngồi trên ghế vừa cắn hạt dưa vừa ngắm phong cảnh bên ngoài. Không lâu sau, Nhã Hàm ngẩng đầu lên:

“Này, em chuyển đến chương trình mình thích rồi vặn lớn âm thanh lên một chút đi.”

“Không làm ảnh hưởng đến chị chứ?”

Gia Minh quay đầu lại.

“Không sao cả.”

“Ừ.”

Gia Minh nhún vai rồi mở TV lớn hơn, chọn một bộ phim hoạt hình, quay đầu lại nhìn Nhã Hàm:

“Mắt kính rất đẹp nha, tìm được ở đâu vậy? Chị cũng không mang theo thứ gì cả..”

“Sáng nay chị muốn xem sách nên mượn bà chủ.”

Nhã Hàm tháo mắt kính ra nhìn một lát, sau đó trừng mắt xem thường.

“Thanh niên trí thức hai mươi năm trước đều đeo loại kính này... Em đang châm chọc chị phải không?”

“Đâu có, em thấy chị đeo nó thực sự rất đẹp. Ừ, có vẻ rất tài trí, còn có vẻ nghiêm túc khiến người ta không nhìn được nghĩ đến... Ha ha... Không nói nữa, em xem TV...”

“Hừ...”

Tiếng TV, tiếng lật sách, tiếng hai người nói chuyện thình thoảng vang lên trong phòng, ngoài cửa sổ tuyết đã ngừng rơi, buổi sáng từ từ trôi qua trong không khí ẩm áp mà yên ả như vậy...

ẤN SÁT

Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 263

Tuyệt Kỳ

Ở trong phòng cả buổi sáng, Mike tới một lần, sau đó không lâu liền loảng thoảng nhận ra sự thân mật giữa Gia Minh và Nhã Hàm, mặc dù không thể ngờ được hai người là tình nhân nhưng quá nửa cũng cảm thấy mình là người chen ngang.

Lúc Mike tới, Nhã Hàm vội chạy vào nhà tắm thay lại y phục mùa đông kín đáo, đến khi thanh niên da đen cuồng dại nhưng không có kết quả, rời đi thì nàng mới nằm xuống giường tiếp tục đọc sách. Đến giữa trưa tinh thần đã tốt hơn, dù sao bệnh của Nhã Hàm đã tốt lên, mà tố chất thân thể của nàng cũng khá hơn người bình thường, nghỉ ngơi một thời gian liền khôi phục lại.

“Buổi trưa ăn cơm, đến xế chiều ra ngoài xem mấy người Mike đấu nhé?”

Đứng trước gương sửa soạn qua loa y phục, Nhã Hàm hỏi.

“Ừ, dù sao người ta cũng đã cho chúng ta đi nhờ xe, lại giúp chúng ta nhiều như vậy. Huống chi em vẫn cảm thấy hấn thích chị... Một người đáng thương, không đi cỗ vũ thì thật nhẫn tâm...”

“Dừng...”

Nhã Hàm lườm hấn.

“Em còn nói mát nữa, hấn sống ở một quốc gia tự do dân chủ, chỉ là một người tốt mà thôi.”

“Ừ, hấn là người tốt, em hiểu...”

“Ha hả, mặc kệ em...”

Trước kia khi nàng và Linh Tĩnh, Sa Sa vẫn hòa thuận với nhau, Gia Minh thường dạy nàng kĩ xảo từ chối người tốt, lúc này đương nhiên nàng cũng biết Gia Minh chỉ nói đùa. Sửa sang y phục xong, hai người đi xuống lầu, ăn xong bữa trưa liền ra khỏi khách sạn. Tuyệt đã ngừng roi hấn, bầu trời có vẻ lạnh lẽo nhưng trong sáng, con đường, nóc nhà, ngọn cây đầy tuyết đọng.

“Tuyệt đã ngừng roi, xem ra máy bay rất nhanh sẽ thông hành trở lại, hấn là sẽ không ảnh hưởng đến việc chúng ta về nước sau giáng sinh.”

“Không biết bây giờ mẹ hai thế nào.”

“Bà ấy không sao, sáng nay em gọi điện hỏi thăm, trừ tính tình hơi nóng nảy thì không có vấn đề gì lớn... Ha ha, mẹ hai chị thật thú vị.”

“Thú vị? Cũng đúng, hơn ba mươi tuổi rồi mà tính tình vẫn như một đứa trẻ.”

“Không phải chị cũng vậy sao?”

“... Không thêm đề ý đến em nữa... Thực ra khi mẹ hai mới được gả về luôn im lặng. Ít nói, sau này mọi người quen thuộc rồi bà ấy mới nói nhiều như vậy. Thật hoài niệm mẹ hai ngày đó...”

“Lúc cha chị cưới bà ấy thì không biết tính cách của bà ấy sao?”

“Cha biết, nhưng chị không biết, hơn nữa bọn họ cưới nhau không phải vì tình yêu. Mẹ hai rất kính sợ cha, đương nhiên không dám cảm râm trước mặt cha... Hơn nữa trước khi mẹ hai được gả đến cũng không phải người có tiền, có lẽ do đột nhiên bị gả về trong nhà nên bà ấy cảm thấy chuyện gì cũng phải nghiêm nghị thì người khác mới tôn trọng mình. Thực ra mẹ hai vẫn muốn sinh con cho cha, tốt nhất là con trai để kế thừa sự nghiệp của gia tộc, chỉ là cha vẫn không đồng ý.”

“Tại sao lại vậy?”

“Đó là vấn đề giữa cha và mẹ ruột của chị, đám cưới của cha mẹ vì mục đích hợp tác, ông ngoại cũng có cơ nghiệp rất khá ở Bắc Kinh, không biết bọn họ bàn bạc thế nào, ông ngoại yêu cầu nếu như cha mẹ sinh, con thì nhất định phải ưu tiên cho đứa trẻ này thừa kế Trương gia, vốn cũng chỉ xem như hiệp định bằng miệng nhưng không biết tại sao cha lại vẫn quyết tâm như vậy...”

Nàng ngẩng đầu lên.

“Ừ, nếu nghĩ như vậy, có thể nào bọn họ đã nảy sinh cảm tình khi chung sống với nhau hay không...”

“Chuyện của người lớn ai biết đâu được, khi đó chị vẫn còn nhỏ.”

“Thực ra trong ấn tượng của chị, hai người bọn họ cũng không thân mật lắm, luôn chỉ có mình mẹ ở nhà với chị.”

Nhã Hàm hít sâu một hơi.

“Đứa trẻ mà bọn họ sinh ra chính là chị, bởi vì là con gái nên định sinh thêm một đứa nữa. Nghe nói mẹ có mang thai thêm một lần nữa nhưng lại bị sảy thai, từ đó về sau cũng không mang thai nữa, cũng vì chuyện này mà khi còn bé chị đã bị bồi dưỡng để làm lãnh đạo trong mấy năm liền. Không lâu sau thì mẹ mất, chị lại bị tật nấc cục, khi đó chị không thích cha, chuyện gì cũng đều mâu thuẫn với ông ấy, ông ấy cũng chỉ còn cách không cho người ta dạy chị những thứ kia nữa. Chẳng qua sau đó chị có nghe nói, sau khi hạ táng mẹ, ông ấy đi thất ống dẫn tinh...”

Nói câu được câu chăng, bông tuyết tinh thoảng rơi xuống từ những cây ven đường, nếu rung động mạnh liền có từng tảng lớn rơi xuống. Gia Minh nhặt một cục tuyết lên cho vào miệng, nói:

“Đến bác sĩ nói lại là lại có thể sinh nở được.”

“Đúng vậy, chẳng qua cha không có ý định đó. Chị biết ông ấy là người khá nghiêm túc, bảo thủ, chuyện gì đã đồng ý thì sẽ làm bằng được, nhưng thực ra chị lại càng hi vọng mẹ hai có thể sinh con cho cha. Nhiều lần suy nghĩ muốn nói với cha nhưng quan hệ với cha trong mấy năm nay không hòa thuận lắm, bây giờ nghĩ lại, nguyên nhân phần lớn đều do chị.”

Gia Minh quay sang nhìn nàng, nhú mày tò mò:

“Tại sao lại đột nhiên hiểu ra?”

Nhã Hàm mỉm cười.

“Vui về nha, liền dễ dàng nhớ tới chuyện này, thật sự muốn sửa đổi những gì không đúng, làm sai trước đây. Thực ra trước đây chị cũng khá quan hệ, quan hệ với rất nhiều người đều không tốt lắm, thái độ đối với người nhà cũng rất lạnh nhạt, cũng vì hận bọn hắn luôn nhòm ngó địa vị của cha, mâu thuẫn với cha nhiều năm như vậy...”

Nàng vung vung nắm đấm.

“Hôm nay là ngày đầu tiên bạn Trương Nhã Hàm bắt đầu một cuộc sống mới, cần phải làm một tình nhân tốt, đương nhiên cũng phải cố gắng càng dùi dẳng hơn, càng biết chiều lòng hơn...”

“Còn nói tình nhân tình nhân làm em đau lòng... Có muốn tương lai em tìm một người làm công tác tư tưởng cho chị hay không...”

“Đúng vậy, đúng vậy, cho em đau lòng chết đi...”

Mặc dù đang nói về đề tài tình nhân nhưng nụ cười trên khóe môi Nhã Hàm vẫn tươi rói. Dường như trở lại khoảng thời gian trước đây khi chưa có sự ngăn cách, hai người một lớn một nhỏ luôn cãi nhau ầm ĩ. Chẳng qua hôm nay Gia Minh đã cao bằng Nhã Hàm, mặc dù vẫn có vẻ hơi trẻ con, nhưng hẳn là không lâu sau sẽ vượt qua Nhã Hàm. Đương nhiên, có lẽ khi đó nhìn hai người vẫn không giống tình nhân của nhau, đối với bọn họ, thực ra tình cảm không chút kiêng kỵ như chị em hoặc bạn thân lại càng nhiều hơn.

Đi thẳng về phía trước, không lâu sau liền ra khỏi thị trấn, có thể thấy được khu nhà xưởng bỏ hoang bị tuyết phủ đầy ở xa xa. Trận đấu tay đôi của Mike phải đến chiều mới tiến hành, nhưng dù sao cũng không có việc gì để làm, hai người liền quyết định đến đó chờ trước. Còn chưa tới gần thì đã nghe thấy tiếng nhạc đĩnh tai nhức óc vọng tới từ xa.

“Thật là một sở thích khó có thể khiến người ta khen ngợi được...”

Bùi môi nói một câu, hai người đi về phía trước. Trước cửa nhà xưởng đã có mấy người nam nữ đang đứng nói chuyện, xem ra là thanh niên trong thị trấn - đương nhiên, thực ra chỗ đó cũng không tính là cửa. Toàn bộ một mặt của nhà xưởng đều mở rộng, bên trong là không gian hình chữ nhật, bên dưới trống trải, hành lang đi lên tầng thứ hai vẫn còn nguyên vẹn, nhìn giống như một sân bóng rổ trong nhà, nóc nhà lợp ngói bị thủng mấy chỗ nhưng đều là mấy

lỗ nhỏ không đáng nói. Bên trong trừ hơn mười người nam nữ ra còn có một chiếc máy nghe nhạc cũ kĩ, đầu máy, TV, bàn, mấy bồn rửa và một số đồ vật linh tinh khác, bên cạnh treo hai bao cát, có hai người đang hăng hái tập luyện, một cô gái buộc dây băng màu vàng trên đầu, người còn lại là thanh niên da đen Moer đã khiêu chiến Mike ngày hôm qua. Vóc người hẳn cường tráng, cao hơn Mike chừng nửa cái đầu, lúc này đang đánh cho bao cát rung động thỉnh thoảng.

Trong đó cũng có hai người trung niên khoảng hơn bốn mươi tuổi, thân thể rất cường tráng, hẳn là quân nhân giải ngũ. Một trong hai người đang đứng bên bao cát nhìn Moer tập luyện.

Âm nhạc ầm ĩ, thoạt nhìn đây là một cuộc tụ hội của thanh niên trong thị trấn, hơn nữa cũng hoàn toàn chào đón người bên ngoài, bởi vì khi Gia Minh và Nhã Hàm đi tới rồi gặt đầu với người bên cạnh, bọn họ cũng thiện ý gặt đầu chào lại, hoàn toàn không có ý định ngăn cản. Hai người nhìn những thứ được bày biện trong nhà xưởng, sau đó đem ghế đến bên bồn rửa sưởi ấm tay. Chẳng qua đối với người ngoại quốc, hai người luôn thu hút sự chú ý của người khác, một lát sau, thanh niên da đen Moer thôi không luyện quyền nữa, mím cười đi tới.

“Chào những người bạn.”

Hắn cười vươn tay về phía hai người, hai người cũng đứng lên bắt tay. Thái độ của người này hữu hảo, cũng không giống giả vờ.

“Đừng để ý, tôi và Mike có một số mâu thuẫn, chẳng qua cũng không có gì cả, ở nơi này của chúng tôi, có mâu thuẫn, đấu tay đôi một trận đã thành lệ cũ, đánh xong liền không để mọi chuyện trong lòng nữa. Hai vị cảm thấy ở đây thế nào?”

“Ừm, rất tốt...”

Hai bên nói chuyện với nhau vài câu thì cô gái buộc khăn trên đầu kia cũng đi tới, sau đó lại có thêm hai người nữa đi tới. Gia Minh cũng hiểu, những người này quá nửa là đến vì Nhã Hàm, đương nhiên, trong lòng mỗi người đều yêu cái đẹp, chuyện này cũng không có gì to tát. Cô gái buộc khăn trên đầu là bạn gái của Moer, tên là Shirley, có vẻ cũng có ý định muốn so sánh với Nhã Hàm, các cô gái khi đối mặt với nhau đều như vậy cả, cũng không phải chuyện lớn gì. Vóc người cô gái này rất săn chắc, nếu như đánh nhau thì sợ rằng Sa Sa, Linh Tĩnh, Nhã Hàm đều không phải đối thủ của nàng.

Đầu năm nay, một người Mỹ nếu không phải thực sự muốn tìm hiểu về Trung Quốc thì đều có chút hiểu lầm tương đối về quốc gia phương đông này, chẳng qua, trước mặt mỹ nữ thì đương nhiên không thể hỏi những vấn đề thấp kém như “Xin hỏi, ở đất nước các bạn sau khi đi vệ sinh xong đều dùng dây thừng để 'vệ sinh' ư?”, mà trong mắt những người Mỹ này, kỹ xảo truyền kỳ nhất của Trung Quốc không chút nghi ngờ chính là công phu. Một lát sau, đề tài liền được chuyển đến phương diện này, có người trêu ghẹo hỏi Nhã Hàm có biết công phu hay không. Nhã Hàm mở trừng mắt, chỉ Gia Minh.

“Tôi không biết, nhưng em trai tôi có học.”

Gia Minh trừng mắt nhìn Nhã Hàm đang mím môi cười, mà lúc này đám người Moer cũng đã ồn ào đề nghị Gia Minh biểu diễn. Gia Minh nói là chỉ học võ công cho vui, hiện giờ cũng đã quên gần hết, làm sao so sánh được với bọn họ. Nhưng đám người này đều khá tò mò với công phu Trung Quốc, cô gái tên Shirley kia nói chi là biểu diễn một chút thôi thấy Gia Minh vẫn còn là thiếu niên, nàng liền hứng thú tò mò ý muốn đối luyện với hắn.

“Yên tâm, đừng xấu hổ, chúng tôi sẽ không làm cậu bị thương, biểu diễn một lần thôi...”

Mấy người ồn ào yêu cầu, Gia Minh bắt đắc dĩ đứng dậy, muốn âm thầm bắm Nhà Hàm một cái nhưng nàng đã sớm trốn sang bên cạnh. Thấy có chuyện thú vị, hơn mười người ở gần đó cũng đứng lên tụ tập sang bên này. Đương nhiên bọn họ sẽ không cho rằng Gia Minh biết công phu Trung Quốc cao thâm gì, phần lớn mọi người chỉ muốn tham gia náo nhiệt, dường như cả hai người quân nhân giải ngũ cũng khá có hứng thú với “công phu Trung Quốc”.

“Ách, được rồi, nếu nhất định phải biểu diễn.”

Gia Minh nhìn những người xung quanh.

“Tôi sẽ biểu diễn một tuyệt kỹ cho mọi người xem, chị xác định thật sự muốn thử sao?”

Bị Gia Minh nhìn chằm chằm vào. Shirley loáng thoáng cảm thấy hơi chột dạ, sau đó mới gật đầu cười:

“Đúng vậy.”

“Tốt, chuẩn bị bắt đầu, mời... Ủ, chờ chút đã...”

Gia Minh vừa nói vừa đứng tẩn giữa đám người, ước chừng vài giây sau hắn mới hít sâu một cách khoa trương, nắm thật chặt nắm tay trái lại rồi duỗi ra thong thả mà trang trọng, sau đó nghiêm túc nhìn cô gái đứng trước mặt:

“Chị chuẩn bị xong chưa?”

“Ừ, xong rồi.”

Bởi vì vẻ mặt Gia Minh thực sự quá nghiêm trang, Shirley không nhận được đề cao giọng, vẻ mặt cũng rất nghiêm túc.

“OK, vậy thì... Nắm lấy tay tôi.”

Gia Minh nắm chặt tay trái rồi gật đầu nói.

“Hà?”

“Nắm lấy tay tôi.”

“Ừ.”

Cô gái gật đầu rồi vươn một tay ra nắm tay Gia Minh:

“Là chỗ này hả?”

“Tùy chị, chỉ cần xác định mình đã nắm được. Chị xác định là mình đã nắm được rồi chứ?”

“Xác định.”

“Thực sự xác định?”

“Thực sự.”

“Tôi cảm thấy chị nên dùng hai tay thì tốt hơn, không sao, dùng hai tay cũng không sao, quan trọng là chị nắm chặt.”

Bởi vì Gia Minh nói chuyện quá nghiêm trang, bầu không khí cũng trở nên khắt khe hơn. Liên tục xác nhận mấy lần, nhìn như sân khấu biểu diễn ảo thuật, mọi người đều nín thở chờ xem tuyệt kỹ khiến tay mình thoát khỏi khống chế của Gia Minh.

“Tốt lắm, chị xác định mình đã nắm chắc, chuẩn bị, một, hai, ba, coi chừng!”

Trong nháy mắt đó, Shirley nắm chặt tay trái của Gia Minh, Gia Minh vung tay phải lên tát vào trán nàng, bởi vì mùa đông, âm thanh vang lên đặc biệt trong trẻo.

Đám người bị hành động này làm ngây ngẩn, Shirley vẫn nắm chặt cánh tay trái không hề có cử động gì khác của Gia Minh, thật lâu sau mới ngây ngẩn đầu lên. Gia Minh đưa tay phải lên gỡ đầu, mở trừng đôi mắt vô tội nhìn nàng...

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 264

Vung Quyền

Lửa vẫn cháy hùng hực trong mấy chiếc bồn sắt, phía ngoài nhà xưởng là thị trấn nhỏ tuyết trắng phủ đầy, giữa sân nhỏ hình chữ nhật này, hai thanh niên da đen đang đấu tay đối với nhau. Đánh nhau với trình độ thể này không có giá trị quan sát với Gia Minh, lúc này hắn và Nhã Hàm đang đứng dựa vào tường. Nhã Hàm đang liên tục đấm hắn, thỉnh thoảng lại ôm bụng khom lưng cười đến không thở nổi.

“Này, này... Vui lắm hà...”

Gia Minh liếc nàng, cũng không nhịn được nở nụ cười theo.

“Cả nửa tiếng rồi mà chị vẫn như vậy, có người điếm huyết cười của chị sao? Không đi xem Mike đánh nhau với tên kia sao... Cho dù như thế, chị cười thì cười, tại sao lại còn đánh em...”

“Chính là... Chính là em điếm huyết cười chị, ha ha đau bụng quá.”

Nhã Hàm gập người xuống, cười đến vô cùng rực rỡ. Chẳng qua, cho dù là mỹ nữ nhưng nếu cười liên tục hơn nửa giờ cũng thực sự hơi khoa trương, mấy người đứng gần đó đều nhìn nàng với ánh mắt kính nể.

“Chị... Chị vừa thấy vẻ mặt nghiêm túc của em thì đã biết em muốn làm việc quái dị... Nhưng không ngờ em lại vô si như vậy, ha ha... Chị nhớ lại trận luận võ giữa em và Hàn Cương Thành...”

“Hàn Cương Thành? Là ai vậy?”

“Không phải chứ, em quên rồi?”

Nhã Hàm nhịn cười, nhìn hắn bằng ánh mắt cổ quái.

“Lần đó bọn họ đá bóng vào đầu Linh Tĩnh, em lên võ đài nhỏ nước miếng vào mặt người ta, đá một cú khiến nhà người ta đoạn tử tuyết tôn, cuối cùng còn lấy bình xịt phòng biến thái ra phun người ta để quảng cáo đó.”

“Ồ, lâu như vậy rồi, ai còn nhớ được nữa... Lần đó xem như hắn may mắn, nếu em thật sự đánh thì một quyền là hắn xong rồi...”

“Ha hà, ấn tượng của chị về lần đó rất khắc sâu. Vừa lúc thầy Trần Cô Hạ mới đến trường học, chị dẫn theo ông ấy đi xem, em hết trốn lại tránh, chị còn phải cố gắng nói tốt cho em trước mặt ông ấy, nói em phẩm đức tốt, không thích đánh nhau, vì vậy mỗi lần đánh nhau cũng chỉ biết trốn, thầy Trần còn

tin là thật. Lúc ấy ông ấy nói, không thích đánh nhau là đức tính tốt, còn kích lệ tư chất và căn cơ của em không tệ, kết quả là không bao lâu sau em đã nhỏ nước miếng vào mặt người ta rồi... Hừ hừ, tên lừa gạt em...”

“Chuyện này em cũng không lừa chị!”

“Nhưng có một số việc khác em lừa chị, hơn nữa... Linh Tĩnh và Sa Sa cũng quen biết em rất lâu thì mới biết em biết võ, ban đầu hai đứa nó đều rất che chở em. Như lần đấu với Hàn Cường Thành đó, bọn nó còn tưởng rằng em sẽ bị đánh, đều lo lắng vô cùng đó.”

“Nhưng em không hề có ác ý...”

“Tóm lại... Là em sai...”

Sau khi tổng kết lại, Nhã Hàm lại không chút kiêng kỵ đánh lên lưng Gia Minh. Dưới tình huống như vậy, giảng đạo lý với phụ nữ là không hề có hiệu quả, chẳng qua lực lượng của nàng không lớn, có đánh thì cũng chỉ như đâm lưng. Hai người cãi nhau âm ỉ, người bên ngoài chỉ thấy giống như hai chị em tình cảm rất tốt. Mặt khác, lúc này Mike đã bị đối thủ đánh ngã, sau đó lại quật cường bò dậy.

“Này, có vẻ Mike không đánh lại Jia Moer, chúng ta có cần giúp gì không? Nếu không em sang chỉ hấn một chút.”

Dù sao cũng cảm kích với sự trợ giúp của Mike, Nhã Hàm đề nghị.

Gia Minh cười lắc đầu:

“Đây là tục lệ của bọn họ, sau khi đánh một trận, bất luận thắng hay thua thì mọi người cũng quên đi những mâu thuẫn trước đây. Em thấy nên chờ bọn họ đấu xong rồi em đến xử lý vết thương giúp hấn, phương diện này em rất thành thạo.”

“Ừ.”

Nhã Hàm gật đầu, sau đó lại cười hỏi.

“Em thực sự muốn trở thành bác sĩ ngoại khoa sao?”

“Cũng không nhất định, chẳng qua bây giờ ngừng lại, em thấy mình thực sự có khả năng trên phương diện này. Bác gái Diệp... Ồ, bà ấy cũng thấy rằng em rất khá. Chuyện gì vậy? Làm bác sĩ không tốt sao? Hiện giờ mọi người đều mong con mình tương lai sẽ trở thành bác sĩ, luật sư mà.”

“Không có gì, chi là...”

Nàng liếc mắt.

“Rất khó tưởng tượng ra bộ dạng nghiêm trang khi làm bác sĩ của em.”

“Thực ra em vốn rất nghiêm trang được không.”

“Không cảm thấy lời này rất không có sức thuyết phục sao?”

Đôi tình nhân quan hệ vừa mới bước qua một giai đoạn khác nói những chuyện vụn vặt, nhớ lại những chuyện đã qua, hi vọng về tương lai, nhằm chán gây chuyện với nhau... Tóm lại, mặc dù với tâm lý thành thực của Gia Minh nhưng lúc này cũng không tránh khỏi liếc mắt đưa tình với Nhã Hàm. Chẳng qua trong hoàn cảnh thế này, đương nhiên vẫn còn một số chuyện khác có thể nói, nhìn chằm chằm vào trận đấu, thỉnh thoảng xuất hiện một vài chiêu lợi hại. Nhã Hàm vốn rất hứng thú với luyện võ liền hỏi Gia Minh phương pháp đối phó thích hợp.

“Ồ, chiêu này em dùng chiêu thức trong Vịnh Xuân quyền là có thể phá giải, chẳng qua nhất định phải tốn nhiều sức lực... Ừ, là như thế này...”

“Có vẻ tứ lạng bạt thiên cân trong Thái Cực quyền cũng rất phù hợp, nên làm thế nào...”

“Xoay người lại, đá sang bên cạnh... Nên đá thẳng hay là đá chặn lại thì tốt hơn.”

Vừa nói chuyện, Nhã Hàm vừa diễn luyện thử với bao cát treo ở bên cạnh. Võ thuật phòng thân của Nhã Hàm vốn không tệ, mặc dù bề ngoài nhu nhược nhưng trên thực tế, quật ngã ba bốn người đàn ông khỏe mạnh cũng không thành vấn đề, chẳng qua võ thuật năng biết chủ yếu là Judo, Karatedo cùng với một phần nhỏ chiêu thức của công phu Trung Quốc được dung nhập vào. Là con gái trong một gia tộc lớn, từ nhỏ nàng luyện tập đương nhiên là những loại võ thuật có hiệu quả tương đối thực tế, về công phu Trung Quốc để học khó giỏi, lúc này đã rơi xuống tình trạng đa phần chỉ có tính xem xét, năng dĩ nhiên đã học qua, nhưng những gì biểu diễn ra cũng chỉ là vài động tác võ thuật đẹp mắt có tác dụng rèn luyện thân thể. Gia Minh cũng đành phải mỉm cười giải thích nguyên lý của những thứ đó cho nàng.

“Chị nói chị là những chiêu thức đẹp mắt trong Vịnh Xuân quyền thôi, nếu thực sự dùng trong những trường hợp quyết đấu thể này, thực ra công phu Trung Quốc rất ác độc, phần lớn chiêu thức đều bị cấm sử dụng khi thi đấu, mà đối với phụ nữ, đá vào hạ bộ của người ta tuy đối là chiêu có hiệu quả nhất. Chẳng hạn như vừa rồi, có thể vừa lui vừa tiến, hung hăng đá ra một cú. Ha ha, đừng đánh em, em nói thật, đảm bảo một chiêu là xong đời, chị không có nhiều cơ hội đánh nhau nhưng nếu quả thực có người động thủ với chị thì nhất định không cần khách khí, cứ sử dụng chiêu đó.”

“Thái Cực mềm mại là một loại cảnh giới, chiêu thức đánh ra không chỉ xinh đẹp mà nó còn bao gồm sự nắm bắt toàn diện đối với bản thân mình, đối với địch nhân, điều này chị chỉ cần biết đại khái là được, đến khi đến cảnh giới tứ lạng bạt thiên cân (bốn lạng đầy nghìn cân) thì tùy tiện đánh ra nhưng lực cũng có thể vượt qua ngàn cân, ô, chị cũng đừng nghĩ nữa... Thái Cực quyền thực sự dễ chiến đấu rất mạnh, thậm chí có thể nói là loại quyền pháp mạnh nhất. Thái Cực ở đây là dạy cho người ta làm thế nào dùng nhu lực để phát lực, đơn giản mà nói cũng giống như ném Lưu Tinh chùy ra ngoài. Chị xem này...”

Nếu Nhã Hàm thấy hứng thú thì hẳn cũng không giấu diếm gì, dù sao Nhã Hàm cũng sẽ không thực sự khổ luyện võ công mà chỉ muốn tiêu khiển mà thôi. Vừa nói vừa khoa tay múa chân loạn xạ, đương nhiên hẳn cũng không thực sự ra tay với bao cát đó, song khi nắm tay vung một đường vòng cung rồi mềm nhũn đụng vào, thỉnh thoảng biểu diễn mấy chiêu đã xoáy cổ quái. Shirley đang đứng xem trận đấu ở bên cạnh liền cười nhích lại gần. Vừa rồi nàng bị Gia Minh gõ đầu, sau đó mọi người cười ầm lên một trận, nhưng không ai bởi vì chuyện vui đùa đó mà tức giận cả, trái lại nàng còn che trán cười một lúc lâu.

“Đang luyện quyền sao? Có hứng thú? Vừa rồi cậu không đánh như thế này...”

Sau khi bị Gia Minh trêu đùa một lần, mọi người trái lại lại có nhiều hào cảm hơn với đôi du khách ngoại quốc này. Có vẻ sau khi bị gõ đầu một cú,

Shirley nhìn Gia Minh càng thuận mắt hơn, lập tức dạy hai người cách thức luyện quyền căn bản.

“Thân phải đứng vững, không cần phải nắm tay quá chặt, cong xuống một chút... Những tư thế này các bạn có thể đã thấy trên TV rồi, quan trọng nhất là phải thật chăm chú, trong khoảnh khắc này, trong mắt các bạn chỉ có kẻ địch, lực lượng toàn thân phải tập trung vào một điểm, đánh ra trong chớp mắt... A!”

Cùng với tiếng hét lớn này, Shirley vung quyền mạnh mẽ, bịch một tiếng, bao cát nặng nề kia bị đánh bay ra ngoài. Lực lượng của một quyền này đã vượt xa những người bình thường, có vẻ nàng cũng rất hài lòng, quay sang gật đầu đắc ý với Gia Minh. Sau đó nàng giữ bao cát lại, biểu diễn một cú đá xoáy hoàn mỹ cho hai người xem. Gia Minh mở trừng mắt nhìn bao cát lúc ẩn lúc hiện trước mặt với vẻ vô cùng sùng bái.

Ánh mắt như vậy khiến Shirley có cảm giác rất hường thụ, vô cùng đắc ý.

“Phụ nữ bị hạn chế về lực lượng, lực lượng của tôi không lớn lắm, chỉ vì có người dạy tôi phương pháp ra quyền chính xác mà thôi. Trước đây chú Hans có tham gia Hải quân lục chiến, phải biết rằng đây chính là kỹ xảo trong quân đội, nhìn qua thì đơn giản nhưng phải khổ luyện thì mới có hiệu quả được... Hiện giờ người xuất sắc nhất đương nhiên là Jia Moer, mọi người xem trận đấu thì biết... Chẳng qua không cần lo lắng, tôi biết hai người là bạn của Mike, thực ra Moer chưa dùng toàn lực, hẳn biết chừng mực, sẽ không quá nặng tay...”

Người dân trong thị trấn vạm vỡ, có thể thấy Mike cũng là người tập luyện trong thời gian dài, hơn nữa còn có không ít kinh nghiệm đánh nhau, nhưng nếu nói về thực lực thì vẫn kém Jia Moer khá xa, lúc này hẳn đang bị đánh đến liên tục lùi về phía sau. Trong nhà xưởng không có phạm vi hạn chế cụ thể, hai người đánh đến đâu cũng được, những người xung quanh chỉ cần tránh ra là xong. Không có chút phòng bị với Gia Minh có bề ngoài hoàn toàn vô hại, Shirley cao hứng thao thao bất tuyệt về bạn trai của mình.

“Cậu biết không? Jia Moer muốn trở thành quyền thủ, nhưng không phải là quyền thủ chính quy, nước Mỹ có một số cuộc thi đấu bí mật, những người ở đó mới là cao thủ chân chính. Jia Moer muốn tham gia thi đấu như vậy. Chẳng qua bây giờ lực lượng của hắn còn chưa đủ, quyền thủ lợi hại chân chính một quyền có thể đánh gãy thân cây, đánh thủng bao cát thế này chỉ là chuyện đơn giản, nắm đấm của bọn họ thực sự có thể so với sắt thép, thật khó tưởng tượng nổi... A...”

Nói đến đây liền dừng, Shirley hoảng sợ nhìn phía trước, Nhã Hàm cũng giật mình đến nín thở.

Chỉ là chuyện trong chớp mắt, Mike bị trúng một cú đá xoáy mạnh mẽ của Jia Moer, mặc dù hắn phòng ngự rất tiêu chuẩn nhưng khi một cước này chạm vào đôi tay giao nhau chắn trước mặt hắn, lực lượng khổng lồ cũng khiến hắn bị đánh bay ra ngoài.

Lúc này vị trí bọn họ đang đánh nhau chỉ cách mấy người Gia Minh có vài mét, mà phía sau Mike chính là một cái hòm lớn cao chừng một mét rưỡi, trong chiếc hòm được hàn đầy những tấm thép thủ công, phía dưới dùng để cất đồ, bên trên là chiếc máy phát nhạc. Không biết là ai có tính hài hước hoặc là nghệ thuật, tại góc chiếc hòm được hàn đầy những thanh thép tựa như hàng rào của một trang viên, một cánh cửa sắt vẫn đang mở ra. Nhìn qua dĩ nhiên là đẹp, nhưng khi thân thể Mike bị đá bay ra ngoài hơn hai thước, những thanh thép kia chắc chắn sẽ đâm thẳng vào đầu hắn.

Gần như chỉ trong nháy mắt khi Mike bị đánh bay ra ngoài liền có người lộ ra vẻ mặt kinh khủng, phần lớn mọi người đều đã trải qua rèn luyện, có phản ứng nhanh chóng, song bởi vì mọi người đều vô thức tránh xa khỏi phạm vi hai người đánh, nhau nên trong chốc lát cũng không ai có thể trợ giúp được gì.

Mà Jia Moer nhất thời còn chưa nhận ra nguy cơ này, vẫn duy trì tư thế xông lên sau cú đá xoáy. Shirley lập tức lao về phía Mike nhưng rõ ràng là đã không còn cơ hội để cứu giúp.

Sau một khắc, một tiếng rầm trầm muộn vang lên trong nhà xưởng, sau đó là một vật thể bay âm âm ra ngoài. Shirley đang lao lên đụng mạnh vào lưng Gia Minh.

Mike rơi âm xuống đất.

Những người phía trước dường như cũng bị cảnh tượng vừa xuất hiện làm kinh ngạc đến ngây người, Jia Moer không thể tung ra cú đá liên hoàn thứ hai, mắt trọng tâm khiến hấn ngã ngòi trên mặt đất.

Ngay chỗ Mike vừa rơi xuống, mặt đất nơi chiếc hòm sắt khổng lồ vốn đang nằm ở đó hơi ẩm ướt, lúc này Gia Minh đang đứng bên cạnh hấn. Bóng dáng này xuất hiện quá đột ngột, bởi vì trước đó một giây hấn vẫn đang đứng cạnh bao cát cách đó năm, sáu mét. Shirley vừa mãnh liệt lao đến muốn đỡ lấy bóng dáng đột nhiên xuất hiện này nhưng lại bị trượt chân, kéo góc áo hấn ngã nửa quỳ trên mặt đất.

Thậm chí không ai thấy được tại sao Gia Minh có thể đột nhiên vượt qua khoảng cách mấy thước như vậy, song cùng với sự xuất hiện của hấn, sau một tiếng trầm muộn, chiếc hòm hoàn toàn được làm bằng sắt bị đánh bay ra ngoài tựa như một trái bóng cao su, đụng phải một đầu máy Harley màu xanh ngọc ở các đó chừng ba mét rồi rơi âm xuống đất, về phần chiếc máy phát nhạc ở bên trên còn bị bay ra xa hơn, chia năm xẻ bảy cùng với một đồng tạc vật, rất nhiều tạc vật khác văng ra khỏi chiếc hòm.

Bầu không khí yên tĩnh, yên tĩnh tựa như phòng học trống không vào ngày nghỉ lễ, có lẽ bọn họ không thấy Gia Minh chạy tới như thế nào nhưng bởi vì ánh mắt mọi người đều chú ý đến nơi đó, hầu như tất cả mọi người đều thấy rõ ràng, chính là thiếu niên nhìn như bình thường này, mới vừa rồi còn khiến mọi người cười vui vẻ, vung một quyền đơn giản đánh vào chiếc hòm thép khổng lồ kia.

Lúc này ở gần đó, trên mặt bị đánh trúng của chiếc hòm đã lõm xuống một lỗ rõ ràng...

ÂN SÁT

Phẩm Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 265

Nói Lời Từ Biệt

Xung quanh lửa trại, đám người trầm mặc, trong ánh mắt kính hãi của mọi người, Mike cùng Jia Moer nằm ở dưới đất, ngẩng đầu nhìn thân ảnh của thiếu niên.

Mà ở phía sau Gia Minh, Shirley vẫn quỳ trên đất, không thể đứng lên, một tay che miệng, nhìn về phía cái rương sắt và đám đồ vật nằm lung tung, trong miệng thì thảo:

“Oh-my-god... oh-my-god...”

“Khụ... Khụ...”

Thật lâu sau, trong khi mọi người trầm mặc, thì có một tiếng ho khan, quay đầu lại, Nhã Hàm kinh ngạc nhìn sang bên này, một mặt ho nhẹ, một mặt đưa tay vuốt ngực - nàng bị sặc nước.

Đứng ở đằng kia, Gia Minh hít sâu một hơi, trên mặt nở nụ cười nhàn nhạt.

Lấy góc độ bình thường mà nói, khi được người ta dùng ánh mắt kính sợ, kính nể nhìn mình, miệng thì lắp bắp nói không ra lời, thì đó là một chuyện thỏa mãn nhất.

Nhưng mà đối với Gia Minh, chuyện này chẳng có tác động gì lớn, hẳn kéo Shirley, vỗ vỗ vai nàng: “Đánh rất tốt, tiếp tục cố gắng.” Sau đó đi về phía Nhã Hàm.

Đứng đối diện, Nhã Hàm vỗ ngực, kinh ngạc nhìn hắn mỉm cười, trong ánh mắt có chút kinh ngạc, có chút mới lạ, trước đây nàng chỉ biết Gia Minh lợi hại, nhưng mà chưa được chứng kiến hắn xuất thủ, không ngờ hắn đã đạt tới trình độ thể này.

Nhẹ nhàng, Gia Minh nắm lấy tay của Nhã Hàm.

“Ách, em...”

“Chúng ta cần phải đi.”

“Há? Đi đâu...”

“Rời khỏi nơi này.”

Xung quanh không có ai dám nói gì, khi hai người đi ra ngoài, mấy người phía trước đều tự động nhường đường. Lúc đi qua bên cạnh Mike, Nhã Hàm quay đầu, vươn tay vẫy vẫy, biểu thị sự cảm ơn và tạm biệt, không lâu sau, hai người đã biến mất trong trời đất đầy băng tuyết...

Rời khỏi tiểu trấn, tới đêm, họ dựng lều trại ở trong một khu rừng, không còn sự ồn ào của thành phố, cũng không có dấu vết con người. Hai người dọn dẹp tuyết đọng, đốt lửa trại, bầu trời đêm vạn dặm không mây, ánh sao xuyên qua cây rừng lấp lánh.

Lấy kinh nghiệm dã ngoại phong phú của Gia Minh, đương nhiên hắn đã chuẩn bị xong tất cả từ trước. Đêm hôm nay không lạnh lắm, đương nhiên, bởi sức khỏe của Nhã Hàm không tốt, cho nên hai người chỉ ôm nhau ngủ một đêm. Sáng hôm sau, hai người trở lại New York, không khí giáng sinh náo nhiệt đã tràn ngập thành phố.

Bởi vì tuyết đã ngừng rơi, máy bay đã có thể cất cánh, nhưng mà bọn họ không dám đi máy bay rời khỏi nước Mỹ, bởi vì Castro vừa mới chết, nếu như ngồi máy bay, thì rất khó đảm bảo là họ không gây ra chuyện gì.

Chuyện trở về nhà được giao cho Viêm Hoàng Giác Tinh sắp xếp, thời gian này, hai người bọn họ đi mua sắm trong các cửa hàng nổi tiếng ở New York. Đến tối, Viêm Hoàng Giác Tinh đã thu xếp xong, họ sẽ đi theo một tàu viễn dương về nước. Khoảng 9h tối, Gia Minh và Nhã Hàm tạm thời chia tay, một mình lái xe đến trang viên của gia tộc Saliere.

Đi qua tường bao, qua quảng trường được bảo vệ nghiêm ngặt, hoa viên, lén lút tiến vào trong biệt thự lầu 2. Gian phòng này vẫn như ngày nào, chăn màn vẫn lộn xộn, y nguyên như trước lúc hắn rời đi.

Đẩy cửa sổ mà vào, đi qua gian phòng, bước vào hành lang của biệt thự, hắn ngửi thấy mùi rượu, thanh âm của TV truyền tới, hơi ấm dường như không đủ. Đi tới cầu thang, hắn nhận ra phòng khách tắt điện, nhưng TV lại đang mở, ánh sáng mờ ảo chiếu tỏ gian phòng, sau đó, hắn nhìn thấy Marilyn đang ngồi trên ghế salon.

Trong ánh sáng nhấp nhem của chiếc TV, hắn im lặng đi tới. Marilyn mặc một chiếc áo ngủ mỏng manh, cô gái tóc vàng cứ như vậy mà cuộn tròn trên ghế sa lông để ngủ.

Con gái phương tây rất dễ già yếu, rất nhiều nữ tử sau khi sinh con thân hình sẽ nhanh chóng béo mập, hơn nữa sau khi tiến vào tuổi 30, nếp nhăn trên mặt dần dần hiện lên, sự lão hóa nhanh hơn nhiều so với con gái phương đông. Nhưng mà, sự già yếu đó không xuất hiện trên người của Marilyn.

Sinh nhật 30 tuổi đã qua, vậy mà làn da của nàng vẫn nhẵn bóng như làn da thiếu nữ, vòng eo mảnh khảnh, hai chân thon dài mà khỏe gọi, bộ ngực đầy ắp nhưng không to.

Khi nàng 17 tuổi, nàng vì Đường Kính Nghiêu mà sinh ra Heidi, từ đó về sau sống trong im lặng ở nước Mỹ. Năm 1995, sau khi được Gia Minh cứu, nàng bắt đầu tiếp xúc với bên ngoài, sức sống thanh xuân lại kéo trở về.

Nhưng mà hiện giờ, trên thân thể khiêu gợi kia dường như không có sức sống, hình như nó đã héo mòn đi từ lâu rồi.

Nếp áo có vẻ nhăn nhúm, mùi rượu tỏa ra khắp xung quanh, nàng cuộn mình nằm đó, vừa ngủ vừa nhủ mày... mái tóc rối tung xõa bên ngoài. Gia Minh đi tới gần, tay trái của nàng run lên, bình rượu rơi xuống sàn, rượu chảy ra ngoài, thấm ướt tẩm thâm xung quanh.

Nhật bình rượu để lên bàn, hần ngồi nhìn nàng ngủ, tình hình như thế này, đây là lần đầu tiên hần nhìn thấy ở nàng.

Nhớ kỹ hơn ba năm trước đây, ở Giang Hải, lúc Đường Kính Nghiêu chết, nàng muốn tự sát, sau đó bị hần ngăn cản, trong lúc thống khổ đó, nàng cầu dẫn một đứa trẻ để mình bớt đi thống khổ, nhưng khi đó, hần chưa từng thấy nàng suy sụp như ngày hôm nay.

Yêu nhau có thể không cần phải cả đời ở cạnh nhau, nhưng tình thương và trách nhiệm có thể khiến cho hai người bách niên giai lão. Một khi mất đi tình tưởng, thì con người sẽ bị thương hơn người khác rất nhiều, 3 năm trước, hần chứng kiến một nữ tử si tình không muốn sống, mà bây giờ, nữ tử ấy đã không còn tự chủ được nữa rồi...

Hần rất ít thờ dài, bởi vì có rất ít chuyện biết khiến hần thực sự cảm thấy bất đắc dĩ, vậy mà lúc này, hần lại nhẹ nhàng mà thờ dài một tiếng, rất khó nói lên cảm giác trong lòng mình.

Gia Minh đứng lên, ở trong phòng khách tìm thấy cái điều khiển điều hòa, cho nhiệt độ tăng cao, khi quay lại, thân ảnh ở trên ghế sa lông kia đã ngồi dậy từ lúc nào, giống như một u linh đang nhìn hần.

Gia Minh không kinh, ngạc, mà Marilyn lại đang suy nghĩ xem mình có bị ảo giác hay không. Trong lúc nhất thời song phương đều không nói gì.

Trong chốc lát, Marilyn đột nhiên nghiêng đầu qua một bên, oa một tiếng nôn mửa liên tục, mùi rượu và mùi chua lập tức lan tỏa khắp nơi trong phòng khách. Gia Minh cầm lấy một cái chậu nhỏ đi tới, vỗ vỗ phía sau lưng của nàng.

Sau mấy phút nôn mửa liên tục, thoáng khôi phục thờ dốc, Marilyn nghiêng đầu:

“Cậu, thật là...”

Nhưng mà, câu nói của nàng đã bị tờ giấy lau của Gia Minh chặn lại.

“Tôi chuẩn bị rời khỏi nước Mỹ, nhân tiện ghé thăm cô một chút.”

Gia Minh nhẹ nhàng nói.

Sau một lúc trầm mặc, Marilyn nói gần như khóc:

“Xin lỗi...”

“Không. Lần trước tuy không giải thích, nhưng thật ra là lỗi của tôi... Cô nhìn thấy...”

Marilyn hình dung tiêu tụy lắc đầu, tư tưởng còn có chút hỗn loạn, làm như không biết nên thế nào trả lời:

“Heidy... Heidy nó đang ngủ, tôi phải đỡ nó rất lâu... nó mới ngủ được, tôi... đi gọi nó xuống đây, cậu chờ một chút, cậu nhất định phải gặp nó... nó khóc suốt mấy hôm rồi...”

Nàng giằng co muốn bỏ chạy, nhưng lại vô lực ngã xuống. Gia Minh lắc đầu:

“Tôi đợi được, không vội.”

Hắn đưa tay bế nàng lên, Marilyn tràn ngập mùi rượu, có một chút những thứ nôn ra dính ở trên váy, hai tay nàng bấu chặt lấy người hắn làm như hần lúc nào cũng có thể biến mất không bằng, miệng nàng vẫn lầm nhảm:

“Xin lỗi... Xin lỗi...”

“Cô hình như nặng hơn thì phải.”

Gia Minh đưa một câu.

Vào phòng của Marilyn, Gia Minh bế hần nàng vào phòng tắm, vặn nước nóng, làm như định buông nàng ra, Marilyn sợ hãi lắc đầu, thấy vậy hần nói:

“Cô tắm một chút đi, yên tâm, tôi sẽ không đi.”

Marilyn vẫn bướng bỉnh tóm lấy tay của hần, nhìn hần nhẹ giọng nói:

“Cậu tắm giúp tôi.”

Đối với hai người mà nói, việc này chẳng cần kén gì. Gia Minh thả nàng vào trong bồn tắm, cởi bỏ áo ngủ và nội y, cầm khăn tắm lau thân hình cho nàng, hần vừa cười vừa nói: “Ngoại trừ Heidy, tôi chưa từng làm chuyện này cho ai cả, cô không còn là tiểu hài tử nữa.”

Nàng bây giờ rất yếu, hơn nữa say rượu, khi đứng dậy thì hơi lão đảo, hơi nóng bốc lên, tinh thần cũng có chút hoảng hốt, thật vất vả lắm mới tắm xong. Gia Minh dùng khăn tắm lớn quấn quanh người nàng, ôm tới giường.

Marilyn rúc vào người hần một lúc lâu, sau đó mới hỏi:

“Cậu còn muốn tôi không?”

“Có, còn muốn.”

Câu trả lời không chút do dự này đã làm nàng yên tâm phần nào, khăn tắm rộng thùng thình ôm trọn lấy thân hình trần truồng của nàng. Nàng dựa chặt vào Gia Minh, co rúc vào người của hần.

Nhìn bề ngoài thì Gia Minh là một thiếu niên, nàng là nữ tử đã trưởng thành, nhưng mà bây giờ trông nàng như một con chim nhỏ nép sát vào người hần. Hai người ở trên giường nói chuyện một lúc, sau khi nói tới Heidy, Gia Minh đột nhiên phát tay nói:

“Vào đi.”

Cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, Heidy xuất hiện, cúi đầu, trên mặt tràn ngập sự hoảng loạn và tiêu tụy, nàng khẽ mân mê góc áo, trên mặt còn vết nước mắt rơi, nàng không đi giày, hai chân trần ma sát với nhau.

Do dự một chút, nàng nhút nhát bước vào gian phòng. Marilyn vô ý thức ngồi thẳng thân thể, kéo khăn tắm, cách xa Gia Minh một chút. Nhưng Heidy không giống như ngày thường lao vào lòng Gia Minh, mà vòng qua người hắn, bò lên giường, tới ngồi bên cạnh mẹ mình, Marilyn ôm lấy nàng.

Nhẹ nhàng sờ sờ đầu Heidy, Gia Minh nở nụ cười:

“Không phải là anh không thích em, nhưng có một số việc, em còn quá nhỏ, không rõ.”

“Xin lỗi...”

“Anh nói, không phải là anh không thích em.”

“Anh không thích em, anh thích mẹ.”

Cô gái nhẹ giọng gất lên, u oán vô cùng, trong lòng vẫn không cam chịu:

“Em muốn đoạt nhưng mà...”

Không biết nên trả lời như thế nào, Marilyn im lặng ôm con gái, ánh mắt hoảng loạn nhìn Gia Minh. Gia Minh cũng cười:

“Anh không muốn nói với tiểu hài tử điều này, trên người của em cũng bẩn rồi, mau đi tắm đi, anh còn 2h đồng hồ nữa, anh đi làm mấy món ăn cho mọi người.”

Hắn nói xong xuống giường, sau đó ra hành lang, trở tay đóng cửa lại, hai mẹ con vẫn nhìn theo, sau đó Marilyn nhẹ giọng nói:

“Đi tắm đi.”

Heidy gất đầu, từ trên giường bước xuống. Marilyn thờ nhẹ trong tiếng. Heidy kéo khăn tắm của nàng, lao vào trong phòng tắm, ầm một tiếng đóng cửa lại.

Trần trường ngồi trên giường, trong lúc nhất thời Marilyn không biết nên cười hay tức giận, hay là lo lắng vì con gái, một lát sau, nàng xuống giường, đi tới trước tủ, tìm quần áo mặc vào.

Trong phòng tắm, tiểu Heidy ôm khăn tắm, trên mặt vẫn nở nụ cười, nhưng nước mắt lại rơi như mưa, một lát sau, nàng cắn chặt khăn tắm, không tiếng động khóc lên rung rúc, chậm rãi trượt theo tường ngồi xuống...

***** “Tuyệt chiêu? Tuyệt chiêu gì?”

Bên ngoài cửa khoang là đại dương xanh thẳm, trong khoang thuyền được bố trí mang lại cảm giác ấm áp, mẹ hai quay đầu, nghi ngờ hỏi.

“Mẹ cầm lấy tay của con.”

“Ách, tại sao?”

“Cầm rồi thì mẹ sẽ biết.”

“Được rồi.”

Bắt đầu đi vưon tay tóm lấy tay của đối phương, sau đó, trên trán liền bị gõ một cái, nàng im lặng một lát, híp mắt nhìn con gái phía trước:

“Cái này chính là tuyệt kỹ?”

“Đúng vậy.”

Cô gái phía trước cười gật đầu.

“Nam nhân của con thật là buồn chán..”

Mẹ hai mặt không thay đổi bình luận.

“Bỏ hẳn đi.”

“Con lại thấy rất thú vị, lúc đó mọi người cười rất vui, cô gái bị gõ cũng hài lòng, thiếu chút nữa con cười tới bể bụng, đau bụng... Hừ, thật vất vả mới tóm được vào tay, kiên quyết không tha.”

“Chọc cho những nữ nhân khác cười, vậy thì hẳn rõ ràng là một tên hoa tâm còn gì, dù sao... con mang hẳn tới gặp ta một chút, ta có chuyện muốn nói với hẳn. Nhã Hàm, con cần phải suy nghĩ kỹ càng...”

“Được rồi được rồi, mẹ hai đừng tức giận.”

Nhã Hàm cười bỏ nhào tới đây, ôm vai nàng:

“Mẹ chẳng thấy khi hẳn tặng con bình nước hoa, con rất vui về hay sao... Con cũng không thể dẫn hẳn tới gặp mẹ, đương nhiên là có lý do, hai chúng ta là chị em tốt, đừng nóng giận Ha ha...”

“Cái gì mà chị em tốt, ta là mẹ con!”

Trở tay gõ một cái vào đầu Nhã Hàm, mẹ hai bắt đắc đĩ bĩu môi, qua nhiều năm như vậy, tuy rằng tình cảm hai người thân mật như chị em, nhưng mà nàng cũng biết, với tính cách bướng bỉnh của Nhã Hàm, một khi đã nhận định điều gì thì tuyệt không thay đổi.

“Tại sao không thể mang ra gặp... Không phải con thích chồng của người khác, định làm vợ lẽ phải không?”

Một câu nói làm Nhã Hàm mở trừng hai mắt:

“Mẹ hai, mẹ cảm thấy đồng tính luyến ái thế nào?”

“Đồng tính luyến ái? Người kia là nữ?”

“Đúng, là một cô gái rất đẹp.”

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 266

Trở Về Nhà

“Rất đẹp...”

Mẹ hai sững sờ một chút, nói:

“Chẳng phải con đã nói, con với một người bạn cùng lên thuyền, là bạn đại học Giản Tó Ngôn của con hay sao?”

“Đúng vậy.”

Nhã Hàm vội vàng gạt đầu, chỉ thấy mẹ hai trợn mắt:

“Tại sao có thể như vậy...”

“Thế nhưng... Chúng con đã gạo nấu thành cơm rồi...”

Nhã Hàm cười đến nheo hai mắt lại.

“Cái gì mà thành cơm... Con đừng nói giỡn, nếu cha con biết, không đánh chết con mới là lạ!”

Thấy Nhã Hàm nói chuyện nửa đùa nửa thật, nàng cũng không biết nói cái gì cho phải, chỉ còn cách mang Trương Kính An ra hù dọa. Nhưng mà điều này cũng chẳng có lực uy hiếp. Nhã Hàm vẫn không biết hồi cái cười, hai người thật thật giả giả đùa một lúc, sau đó mẹ hai đẩy cửa đi ra, Nhã Hàm vội vàng đuổi theo.

“Mẹ hai, mẹ làm gì thế?”

“Mặc kệ con, nếu con không nói thật, ta đi tìm cô ta!”

“Uy uy uy. Đừng mà, mẹ hai, cô ấy nói không muốn ai quấy rầy cả.”

“Ta quấy rầy cô ta đấy, cô ta có thể đánh ta sao!”

Hai người một trước một sau bước thật nhanh, thấy Kiều Quốc Duệ cùng Phương Quốc Lâm đang ở phía trước đi tới. Trong khoảng thời gian mà Gia Minh cùng Nhã Hàm đơn độc du ngoạn, mẹ hai cũng những người này đã trở nên quen thân, cho nên lập tức bắt chuyện, sau đó kéo Kiều Quốc Duệ lại, hỏi:

“Này, có thấy Giản Tổ Ngôn đâu không?”

“Giản Tổ Ngôn?”

Kiều Quốc Duệ đưa mắt nhìn Phương Quốc Lâm nói:

“Chúng tôi cũng đang nói tới chuyện này bọn họ hiện tại đang ở khoang thuyền số 2. Các người tìm cô ta có chuyện? Man Đầu, Tiểu Vũ bọn họ đúng là đáng đời, đang đánh nhau cùng Giản tiểu thư kia.”

“Đánh nhau? Sao vậy?”

Nhã Hàm cùng mẹ hai đều mở to hai mắt nhìn.

Kiều Quốc Duệ có chút lúng túng khụ một tiếng:

“Ách, sự tình là như vậy, cũng là do tên Man Đầu kia tự kiêu, hấn tò mò với võ công của Giản tiểu thư, sau đó Tiểu Vũ cũng vậy, thấy Giản tiểu thư đứng trong khoang thuyền, bọn họ chạy tới... Khụ khụ, đại khái là muốn làm quen Giản tiểu thư một chút, kết quả... Hình như là quyết định luận bàn. Khụ khụ... Chuyện võ công...”

Những câu này, thực lung củng, Nhã Hàm đã từng nghe Gia Minh nói, những người trong Viêm Hoàng Giác Tỉnh ai cũng có sự hiểu kỳ cực lớn với Giản Tổ Ngôn.

Tuy rằng bọn họ vẫn cung kính, nhưng mà bọn họ sẽ có hành động khi mà hai người ở trên thuyền. Với tính cách của Gia Minh, hẳn chắc chắn sẽ ra oai phủ đầu với những người này, với lại đôi bên vốn có hảo cảm với nhau, cho nên cũng có thể trao đổi thực lực một chút.

Nàng hiểu rõ chuyện này, nên không nói cái gì, nhưng mà mẹ hai lại la lên:

“Luận bàn? Tiểu Vũ... chính là cái tên sáng sớm đã đập gạch đó ư? Ta nhìn thấy hẳn một cước có thể đá gãy một thân cây, các người lại bảo hẳn cùng với một cô gái... luận bàn cái gì?”

“Ách... Tiểu Vũ đúng là hẳn... hẳn có hứng thú rất lớn với võ công, trước đây đã từng tập luyện võ thuật truyền thống Trung Quốc, sau đó lại tới Nhật Bản luyện tập Nhu Đạo, Không Thủ đạo, sau đó học Thái quyền, nếu như nói tới năng lực đánh nhau, hẳn đúng là đứng hạng nhất trong tổ của chúng tôi, nhưng mà...”

Hắn thấy mẹ hai kinh ngạc, oán giận, nhện không được quay đầu nhìn Nhã Hàm, nghĩ thầm chẳng lẽ cô chưa nói sự tình của Giản Tổ Ngôn hay sao? Bọn họ là gián điệp, đặc công, cho nên không tiện nói thẳng, chỉ nói:

“Nhưng mà, cho dù Tiểu Vũ rất mạnh, nhưng năm đánh một cũng không có phần thắng, xin yên tâm...”

Nghe thấy năm đánh một, mẹ hai gạt đầu, nhưng lập tức nhú mày nói:

“Tôi mặc kệ, đánh nhau với một nữ tử là các người không đúng, cô ta trông rất yếu ớt, gió thổi cũng bay, không khỏe mạnh bằng cả Nhã Hàm đang bị bệnh, á... năm đánh một, nàng mới vừa lên thuyền, ngoại trừ Nhã Hàm thì làm gì còn ai quen, cô ta tới đâu tìm người trợ giúp, chẳng nhẽ tìm phục vụ?”

Mẹ hai nói câu này ra, làm cho thần tình của ba người trở nên đặc sắc vô cùng. Nhã Hàm cố gắng nín cười, nhưng nghe nói năm đánh một thì trong lòng không khỏi có chút bận tâm, một quyền của Gia Minh có thể đánh bay một cái rương sắt lớn, nhưng mấy người kia toàn là người có thể đập nát gạch, đá gãy đại thụ, chắc là cũng không kém bao nhiêu cả...

Ánh mắt của Kiều Quốc Duệ cùng Phương Quốc Lâm quý dị chuyển sang nơi khác, năm nữ đánh một nam nhân còn không đúng, bảy giờ lại năm nam đánh một nữ...

Hai người chần chờ một chút, rốt cục nói:

“Ách. Nhưng thật ra là... Tiểu Vũ và Man Đầu, Quốc Thanh, Quốc Tử, Quốc Siêu. 5 người bọn họ đánh một mình Giản tiểu thư...”

Mẹ hai lúc này kêu lên:

“Cái gì!”

“Chuyện này... Trương tiểu thư vẫn chưa nói với cô sao?”

Mẹ hai nhìn Nhã Hàm, Nhã Hàm nhún vai:

“Mọi người cũng biết tính cách của cô ấy, gần đây đều rất nóng nảy, các người lại giám thị cô ấy, đương nhiên cô ấy sẽ tức giận...”

Kiều Quốc Duệ cười cười:

“Chuyện này tôi có thể bảo chứng, không phải là cấp trên ra lệnh thử, chỉ thuần túy là tên Man Đầu kia ở nước Mỹ quá lâu, trong lòng lại có sự tò mò với Hoa Tulip, cho nên mới giục giã bọn Tiểu Vũ làm ra chuyện như vậy. Quốc Hoa lão đại bảo chúng tôi đi tìm Trương tiểu thư để hòa giải một chút, nhưng mà bây giờ chắc là đã muộn rồi, cũng nên cho bọn họ ném một chút vị đắng, dù sao sau khi chuyện này kết thúc, bọn họ sẽ phải dưỡng thương mấy tháng...”

“Nhưng bọn họ có năm...”

Đối với chuyện lấy một địch năm, Nhã Hàm cũng không khỏi lo lắng, thấy Quốc Lâm cười nói:

“Là Giản tiểu thư yêu cầu như vậy.”

Nhã Hàm lúc này mới yên tâm, mẹ hai vẫn ở bên tri triết:

“Cái gì mà tính khí nóng nảy? Giám thị cái gì? Hiểu kỳ cái gì? Này. Nhã Hàm con hãy thành thật khai báo, có chuyện gì con chưa nói!”

Lúc này mọi người cũng đi gần tới khoang số 2 trên tàu, đây là một khoang lớn, bên trong có một sân bóng rổ nhỏ, có cả những dụng cụ tập thể hình,

cho nên được chuyển thành nơi rèn luyện thể lực cho thủy thủ đoàn. Hiện giờ, căn phòng đã trở nên hỗn loạn, các loại dụng cụ tập thể hình bay lung tung, những mảnh vụn của rương gỗ vỡ khắp nơi, không thấy thân ảnh của Giản Tố Ngôn đâu, chắc là thi đấu đã kết thúc, mấy người của Viêm Hoàng Giác Tinh vẫn đứng trong phòng.

Mắt thấy đám người Kiều Quốc Duệ và Nhã Hàm tiến vào, một người trong đó tiến lên đón vuốt tay:

“Tới muộn rồi, mọi người đã đem đám người Man Đầu tới phòng chữa bệnh. Giản tiểu thư xem ra đã thủ hạ lưu tình, mấy người bị đánh tới mức mắt mũi bầm dập, nhưng ngoài trừ Tiểu Vũ bị gãy hai tay, thì không có ai bị thương nghiêm trọng cả, nhưng mà, họ đều bị đánh hộc máu, nội thương ít nhất cũng phải mất 1, 2 tháng...”

Phương Quốc Lâm há miệng:

“Tiểu Vũ bị gãy hai tay?”

“Đúng vậy.”

Người nọ lui ra phía sau vài bước, nói:

“Khoang thuyền này tương đối lớn, nên Giản tiểu thư vừa né vừa đánh, nhưng mà mấy người Tiểu Vũ ép nàng tương đối chặt, lúc đó đang ở vị trí này, Tiểu Vũ tóm được hai bả vai của nàng đè xuống, sau đó dùng Thái quyền lên gối. Cậu cũng biết, trước đây Tiểu Vũ không ở trong tổ của chúng ta, hẳn đã từng cùng với đội đặc nhiệm của Nga luyện võ, trực tiếp lên gối, sau đó người nọ ngất, xương ngực hoàn toàn nát bấy... Chúng tôi cũng biết tình huống nguy hiểm, nào ngờ thân hình của Giản tiểu thư xoay một cái, lui ra ngoài 2m, sau đó lại lao tới, đá thẳng một cái, giống như sao xẹt...”

Hắn luyện công phu không tồi, bây giờ diễn tả lại như thật, đá một cái, gió rít lên thành tiếng:

“Tiểu Vũ đại khái là không kịp phản ứng, đưa hai tay ra cản, thân hình bay ra ngoài, rơi thẳng vào hai cái rương gỗ, rương gỗ bị nát vụn, bình sứ bên trong cũng vỡ theo. Hắn bay như đạn pháo, khi chúng tôi tới thì hai tay của hắn đã gãy...”

Đưa mắt nhìn cảnh tượng hỗn loạn trong phòng, người nọ dường như rất hưng phấn, kể lại sinh, động cuộc luận võ cho Kiều Quốc Duệ.

Mẹ hai nhìn qua những dụng cụ tập thể hình, không tự chủ được đi tới, chỉ thấy hai cái cột sắt to như cổ tay, lúc này đã bị bẻ cong 90 độ, không đợi nàng hỏi, người bên cạnh đã chỉ vào nói:

“Nó bị Giản tiểu thư đá một cái đấy...”

“Ừng ực” một tiếng, mẹ hai nhìn chăm chăm, không tự chủ được nuốt nước bọt.

“Vây... Tố Ngôn đâu?”

Nhã Hàm nghi hoặc hỏi:

“Cô ấy đi đâu rồi? Mẹ hai còn muốn gặp...”

“Ta ta ta ta...” Mẹ hai lấp bắp, nói không ra lời.

“A, Giản tiểu thư đi WC, sẽ xuất hiện ngay thôi...”

Người này đang nói, thì cánh cửa được mở ra, một người mặc quần áo thể thao, khí chất lạnh lùng nghiêm nghị đi ra, đưa tay vỗ lên bộ quần áo không chút bụi, nghiêng đầu, nhìn sang bên này.

Trên khuôn mặt trong sáng thuần khiết của nàng không có biểu tình gì, nhưng khi nhìn thấy mẹ hai bên cạnh Nhã Hàm, cô gái này nở một nụ cười ưu nhã.

“Này, đã tới rồi à?”

Bắt chuyện với Nhã Hàm một câu, Giản Tố Ngôn đi tới bên cạnh, nói:

“Vừa nãy tôi nghe thấy, hình như có ai muốn tìm tôi.”

“Mẹ hai của tớ!”

Nhã Hàm gơ tay nói, cười đến xán lạn.

“Oh, cô có chuyện muốn nói sao?”

Đối với mẹ hai của Nhã Hàm, Gia Minh đương nhiên phải duy trì thái độ lễ phép, gật đầu, cười đến gằn.

Mẹ hai kéo áo Nhã Hàm, nở nụ cười cứng ngắc, sau đó lui lại mấy bước:

“Ha há... Ha há... Chuyện này, chuyện này, kỳ thực thì không có chuyện gì... Kỳ thực... Ách, kỳ thực sự tình là như vậy, sự tình là... Sự tình là... A, đồ mà cô đưa cho tôi hôm qua, uống rất ngon... bình nước hoa đó uống rất ngon, ta ta ta... Ta rất thích, rất thích...”

“Nước hoa... uống ngon?”

Trên mặt cô gái hiện lên sự nghi hoặc.

“Dạ dạ... Đúng vậy, ha há, ta đi trước, cô cùng Nhã Hàm chậm rãi trò chuyện chậm rãi trò chuyện... Tạm biệt.”

Nàng nói xong, đem Nhã Hàm đẩy về phía trước, vừa cười vừa chạy thật nhanh ra khỏi khoang thuyền. Giản Tố Ngôn nhìn Nhã Hàm, hỏi:

“Làm sao vậy? Nhã Hàm... sao cậu lại cười như thế...”

“Tôi thấy cô ấy bị Tô Ngôn tỳ dọa sợ bỏ chạy rồi.”

Đại khái đoán được ngọn nguồn sự tình. Phương Quốc Lâm hé miệng cười nói.

Đối với chuyện của mẹ hai, Nhã Hàm đương nhiên không thể ở đây mà nói ra toàn bộ được, cho nên sau khi nói chuyện vài câu, nàng đi ra ngoài.

Kiều Quốc Duệ, dường như có điều gì đó muốn nói lại thôi, nhưng Giản Tố Ngôn đã cười nhạt:

“Kiều tiên sinh, tôi muốn nói chuyện với Thôi đội trưởng, có thể chứ?”

Trong nháy mắt, Kiều Quốc Duệ thờ phào nhẹ nhõm:

“... Chúng tôi chờ mong ngày này đã rất lâu rồi.”

***** Năm 99, mùa xuân Giang Hải.

Tất niên vừa qua, vẫn còn chưa tới tiết Nguyên Tiêu, mấy hôm trước trời vẫn còn lác đác tuyết rơi, khí trời vẫn còn lạnh. Nhưng dù sao thành phố Giang Hải cũng là một thành phố lớn, mặc dù mới mỏng 1 đầu năm, đã có nhiều cửa hàng mở cửa, tới mỏng 3, thì phố xá đã khôi phục sự phồn hoa nhộn nhịp vốn có. Đi ra khỏi cửa hàng trang sức, Đông Phương Uyển thở ra một luồng hơi trắng, dựng cổ áo gió lên, động tác này khiến cho người khác nghĩ, nàng đã trưởng thành.

Hứa Nghị Đình đi theo phía sau, trên tay vẫn còn cầm một hộp trang sức tinh mỹ, vốn cái kính mắt rộng xấu, bây giờ đã được chuyển thành một cái rất đẹp, mái tóc bím đã chuyển thành tóc đuôi ngựa, cả người toát lên một cỗ tú khí, nhưng mà khí tức học sinh trên người vẫn không cách nào hết được, đợi tới lúc nàng trưởng thành chắc còn một khoảng thời gian rất dài.

“Đợi tới công ty của ông chủ Vương, chúng ta sẽ thực hiện nhiệm vụ của mình.”

Đi qua một dòng người bên cạnh, Đông Phương Uyển nhìn đồng bạn bên người nói:

“Cậu di đạo ở phía dưới siêu thị là được rồi, thuận tiện giúp tớ mua một ít son môi, chính là cái lần trước tớ mua ấy, tớ định tặng cho chị họ của mình.”

“Ách? Thế nhưng vì cái tên Vương Khải Minh... chúng ta đã mất kha khá rồi?”

“Tớ đương nhiên biết là hần kém.”

Đông Phương Uyển nhíu nhíu mày, cười ngồi lên chiếc xe đạp thể thao đỗ bên đường:

“Bây giờ hần không ở trong nhà, chắc chắn là đang ở công ty đùa giỡn nữ công nhân, cái con heo mập kia có câu nói nổi tiếng “có việc thư ký làm, không việc làm thư ký”, thế nhưng có biện pháp gì đâu, chúng ta còn cần siêu thị của hần để hỗ trợ kiếm tiền... Trước chúng ta đã đưa một con Kim Trư (heo bằng vàng) cho hần, hôm nay mang hộp đồng tới để cho hần ký...”

“Cũng là bởi vì như vậy, cho nên chúng ta mới tới.”

“A, tớ là người của Đông Phương gia, lá gan của hần có lớn hơn nữa, hần cũng không dám làm gì với tớ cả. Nhưng mà dẫn cậu đi theo lại khác, rất khó đảm bảo hần không gây phiền toái, chắc chắn sẽ tìm cậu nói chuyện... Nhưng mà đây chỉ là cái hợp đồng nhỏ, việc ký kết lần này không có vấn đề gì, tớ cũng lời cãi cọ, cho nên đã chuẩn bị tốt mọi chuyện, ký nhanh rồi con trở về nhà ăn cơm. Tết năm nay, anh tớ đã kéo tới rất nhiều người quen, tớ phải đi theo.”

Vừa nói, chiếc xe đạp đã đi chuyễn, hòa nhập vào dòng người, trải qua hơn nửa năm rèn luyện, Đông Phương Uyển đi xe đạp cũng tương đối tốt, không giống như lúc mới đi, hai thiếu nữ vừa đạp xe vừa hàn huyên.

“Mông một đi chúc tết à?”

“Ừ, lần này các chú bác đều trở về, đi chúc tết lần lượt, khẳng định sẽ được không ít tiền lì xì.”

“Nghe người lớn trong nhà nói, Hoàng Bình Tường mấy năm không thuận, hần đã làm Bí thư Tỉnh ủy rất lâu rồi mà vẫn không lên chức, không điều động, nhưng mà... trên có gió thổi, hần sao không được lợi cơ chứ.”

“Bác hai... Chuyện này gần đây tớ không rõ ràng lắm, sợ rằng bác ấy cũng không biết tớ, nhưng mà bác gái của bác hai có nói với tớ mấy câu, bác ấy biết tớ đang làm thuê cho cậu...”

Đông Phương Uyển cười:

“Chuyện này bọn họ đương nhiên biết, nhưng mà phòng chừng cũng sẽ không coi đây là một chuyện quan trọng, bác hai của cậu bây giờ đã trở thành một cái bóng che lớn cho Hoàng gia. Trong đợt khủng hoảng tài chính vừa rồi, Trương gia và Lưu gia bị thiệt hại lớn nhất, sau đó là Lữ gia và Đông Phương gia. Hoàng gia các cậu thì chẳng có chuyện gì, tất cả là dựa vào sự ảnh hưởng của Hoàng bí thư. Nhưng mà... không có lửa thì làm sao có khói, sợ rằng một khi Hoàng bí thư đổ, Hoàng gia sẽ đổ theo...”

“A, vậy... Vậy làm sao bây giờ?”

“Ha hã, đừng lo lắng quá, tớ cũng chỉ nghe người lớn nói một số chuyện mà thôi, hơn nữa... đã là một Bí thư tỉnh ủy, sao có thể nói đổ là đổ được. Được rồi, cậu có gặp Cố Gia Minh không?”

“Có. Linh Tĩnh cùng anh họ có một lần tới, bác hai cũng đã nói chuyện với anh ấy một lần. Tiểu Uyển, cậu muốn gặp hần?”

“Không, ai bảo tớ muốn gặp hần.”

Nói đến Gia Minh, Đông Phương Uyển tức giận lắc đầu:

“Hần cũng là một thành viên trong công ty, công ty còn cho hần cả một phòng, vậy mà hần tới được mấy lần, trong đầu hần toàn là suy nghĩ cỏ quái, gần đây anh tớ nói chuyện về hần, tình huống có chút quỷ dị...”

“Đông Phương... Đông Phương lớp trưởng?”

Không nhận ra khuôn mặt của Hứa Nghị Đình đột nhiên phiếm hồng, Đông Phương Uyển gật đầu:

“Một thời gian trước, anh ấy còn hỏi chuyện Cố Gia Minh, sau đó lại nói với tớ rằng Cố Gia Minh rất lợi hại, bảo tớ đừng có thành kiến với hắn. Tớ cảm thấy rất kỳ quái, anh ấy và Cố Gia Minh chẳng phải là tình địch hay sao, tại sao lại đột nhiên nói tốt cho hắn, phỏng chừng là anh ấy chưa hết hi vọng với Diệp Linh Tĩnh, bây giờ nói tốt cho đối phương, chắc là muốn ngầm làm chuyện gì đó. Cậu cứ chờ mà xem đi, Cố Gia Minh chắc chắn sẽ gặp thiệt thòi lớn... A? Sắc mặt của cậu sao kỳ quái như vậy?”

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 267

Âm Chiêu

“A! Ách... Chuyện này... Gia Minh dù sao cũng là anh họ của tớ...”

“Nhưng mà bình thường, hấn và cậu đầu có gặp gỡ gì đâu... à, bình sơn móng tay mới mua đợt trước, cậu cảm thấy thế nào...”

Nửa năm qua, hai người làm việc chung, nghiêm nhiên đã thân nhau như chị em, nhưng mà Hứa Nghị Đình không hiểu, Đông Phương Uyển sờ đĩ thân cận với nàng như vậy, đó là vì nguyên nhân có Gia Minh.

Lúc trước Đông Phương Uyển đối với Giản Tố Ngôn có lòng hiếu kỳ rất lớn, sau đó lại phát hiện Giản Tố Ngôn và Hứa Nghị Đình có quan hệ, từ đó về sau nàng mới tiếp cận mời nàng làm trợ thủ cho mình.

Bằng không thì Đông Phương gia người tài đầu thiếu, cho dù là ở học viện Thánh Tâm, cũng có người thích hợp hơn Hứa Nghị Đình, số người thân với Đông Phương Uyển có rất nhiều, sao có thể tự dung trở thành bạn thân với nàng được.

Việc này đương nhiên Đông Phương Uyển không có khả năng nói ra, hiện tại hai người cũng có thể nói là có giao tình, nhưng không phải là thâm hậu cho lắm.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện chỉ chốc lát sau, xe đạp đã đi tới một con đường phồn hoa nhất của thành phố Giang Hải, Vương Khải Minh có mở một siêu thị Tinh Hồ ở nơi này.

Gần đây có rất nhiều khu mua sắm, khu giải trí, rạp chiếu phim, số người đi lại rất nhiều.

Sau khi dừng xe, bảo Hứa Nghị Đình đi tới một khu mua sắm, thấy đối phương miệng thì do dự, nhưng ánh mắt lại mừng rỡ, nàng cảm thấy không khỏi buồn cười, một mình nàng cầm hộp quà đi vào trong tòa nhà.

Đông Phương Uyển gia cảnh giàu có, không bị thiếu thốn, hơn nữa tâm tính còn mạnh mẽ hơn người khác, nàng không có nhiều hứng thú với việc mua sắm, nửa năm nay nàng đắm đầu vào nhà máy đồ chơi, cho nên lại càng không có hứng thú như nữ tử bình thường.

Phòng làm việc của Vương Khải Minh ở trên lầu 4 (tầng 5), trên tường có rất nhiều hoành phi và biển hiệu, phần lớn là những tin tức, lịch tết.

Đi tới chỗ rẽ, thấy phía trên có một tấm biển còn chưa viết xong, phía trên dùng cọ màu viết 5 chữ lớn: “tử tại xuyên thượng nhật”, không biết là phía sau còn gì nữa, cũng chẳng biết có phải là biển quảng cáo hay không.

Nàng đi thẳng tới lầu 4, cửa lớn phòng làm việc của công ty Tinh Hồ đã mở, sau khi nói rõ ý định với thư ký, Trần thư ký dung mạo xinh đẹp thấy người của Đông Phương gia tới, nên không dám chậm trễ, nói là giám đốc Vương đang có khách, mời nàng uống trà, đợi ở bên ngoài.

Vương Khải Minh dù sao cũng chỉ là hạng nhà giàu mới nổi, thanh danh cũng chưa nhiều, nhưng cái câu “Có việc thư ký làm, không việc làm thư ký” của hắn lại truyền lưu rất rộng rãi.

Đông Phương Uyển một mặt uống trà, một mặt tò mò nhìn cô thư ký kia, cô thư ký cũng giương mắt nhìn lại, hai người giương mắt nhìn một hồi.

Qua một lúc, Đông Phương Uyển đứng lên nhìn con rùa nhỏ trong phòng làm việc, trong lúc vô ý lại thấy một bóng người quen thuộc từ trong hành lang đi tới.

Người kia là... Lôi Khánh?

Tên Lôi gia nhị thế tử này quán nàng trong một thời gian dài, tuy 6 tháng cuối năm hắn biến mất một thời gian, nhưng chắc là trước tết phải trở về, dù sao hắn cũng được coi là người được giáo dục tốt, không quá đáng ghét.

Nhưng do biết đối phương có ý theo đuổi mình, nàng chỉ coi là chuyện bình thường. Đông Phương Uyển cũng không có cảm giác chán ghét gì cả.

Đột nhiên cửa phòng làm việc của Vương Khải Minh mở ra, Vương Khải Minh cũng cười híp mắt ra đón:

“Ha ha, Đông Phương tiểu thư, đợi lâu đợi lâu, thật là xin lỗi, bởi vì tôi phải xử lý một chút việc gấp...”

Thư ký nói là Vương Khải Minh đang ở phòng làm việc tiếp đãi quý khách, nhưng mà lúc này hắn đi ra ngoài, đâu có thấy ai trong phòng.

Hai người nói vài câu khách sáo, rồi tiến vào trong phòng. Tường phòng làm việc được lắp bằng kính, nhưng nhìn từ ngoài vào lại không được, sau mấy phút nói chuyện, hai người nói tới bản hợp đồng. Đông Phương Uyển mới hiểu là chuyện gì đang diễn ra.

“Ách. Đông Phương tiểu thư, chuyện này... Thật sự là... Thật rất xin lỗi... phần đồ chơi trong siêu thị, chúng tôi đã có người khác... Xin lỗi xin lỗi... Trước kia chúng tôi chưa tìm hiểu kỹ... Cô cũng biết, chúng ta đều là người... Đúng vậy, là người rất nhiều chuyện...”

Nhận Kim Trư đưa tới, Vương Khải Minh liền nhìn về phía Đông Phương Uyển tỏ khổ, nói là bên mình có quá nhiều việc, hợp đồng ký quá nhiều... Nói tóm lại là: rất xin lỗi, chúng ta không thể ký hợp đồng này với cô.

Trong những tiếng xin lỗi liên thanh, Đông Phương Uyển điều chỉnh một chút tâm tình, gạt đầu cười, nói lời khách sáo bắt đầu cáo từ. Vương Khải Minh còn muốn đem Kim Trư trả lại, Đông Phương Uyển đương nhiên là không nhận.

Trong lòng âm thầm chửi rủa, ra khỏi cửa lớn, nàng dậm chân mấy cái, tết chính là khoảng thời gian làm ăn tốt nhất, là thời cơ tốt để ký hợp đồng, mình tìm những người này vốn định mời anh trai tham gia để tăng thêm phần thành công, gần đây có hai hợp đồng liên tiếp bị hủy, nàng tưởng mình cần rèn luyện thêm, ai ngờ lại có người ở phía sau giở trò quỷ.

Lửa giận trong lòng bùng lên, hận không thể lập tức gọi điện thoại cho Lôi Khánh, trực tiếp bảo hắn dừng lại, nhưng mà suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng nên được dự định này. Trên thương trường, việc bị đoạt mất mỗi làm ăn là chuyện thường, mà hiện giờ mình cũng đâu có xác định được là do Lôi Khánh làm.

Nhìn qua cửa sổ hành lang, chỉ thấy phía dưới quảng trường có một đám người, đột nhiên nàng nhận ra hai người, một người trong đó đương nhiên là Lôi Khánh, người còn lại đã nhiều hôm không gặp, chính là người khiến cho nàng vô cùng đau đầu - Cố Gia Minh. Dưới sự bảo vệ của một đám vệ sĩ. Lôi Khánh cùng Cố Gia Minh đi vào một quán cà phê.

Chuyện gì vậy? Cố Gia Minh bán đứng công ty, hai tên hỗn đản này tính kế hại mình? Nghĩ tới đây, trong lòng bỗng nhiên nguội lạnh một chút, nàng không hiểu tại sao nàng lại có cảm giác như vậy. Nhưng mà, loại cảm giác này lập tức biến mất, bởi vì nàng nhận ra, Cố Gia Minh hình như có chút không tình nguyện mà Lôi Khánh lại nhiệt tình vô cùng, không để ý tới sự phản kháng của người khác, kéo Gia Minh vào quán cà phê.

Đúng là ác nhân tự có ác nhân trị! Nàng cảm thấy hài lòng, đương nhiên Lôi Khánh không thể nào quan trọng bằng Cố Gia Minh được, hiện giờ Lôi Khánh đang có thế mạnh, việc ép Cố Gia Minh không có gì là không thể.

Vừa nghĩ tới chuyện này, lại liên hệ với chuyện việc làm ăn bị đánh mất, nàng len lén đi xuống lầu, sau đó chạy qua mấy cái cột điện, nấp sau một cái bồn hoa, chiếc xe Cadillac của Lôi Khánh dừng ở một bên, khi nàng nhìn về quán cà phê, thì miệng há ra không ngậm lại được.

“Sao cô Trương cũng ở đây...”

Nhìn qua cửa kính của quán cà phê thấy Nhã Hàm mặc quần áo trắng tinh đang thoải mái ngồi đó. Lôi Khánh thần tình cung kính, hoàn toàn mất đi bộ dáng đường hoàng vừa nãy. Cố Gia Minh ngồi bên cạnh cô Trương, đang tựa vào cửa sổ, nhìn vào cái đồng hồ đeo tay.

Kỳ quái, tại sao cô Trương lại quen biết Lôi Khánh? Tại sao trước đây mình không nghe nói...

Đột nhiên, nàng cảm thấy ánh mắt Gia Minh dường như vô ý liếc qua bên này, trong lòng Đồng Phương Uyển chấn động, nhưng nàng chưa kịp rụt đầu lại, đã thấy ánh mắt Gia Minh rời đi, hẳn há miệng, ngáp một cái...

ĂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 268

Đây Là Xe Của Ta

Gần đây có mấy cuộc làm ăn tự dung thất bại không hiểu nguyên nhân...

Tìm thấy Hứa Nghị Đình trong cửa hàng trang điểm, sắc mặt Đông Phương Uyển có chút không vui.

“Làm sao vậy?” Hứa Nghị Đình đặt thỏi son môi rất đắt xuống, cô gái phục vụ ở bên cạnh cũng vội vàng im lặng, có lẽ bị sát khí của Đông Phương Uyển hù dọa.

“Luc này. Vương Khải Minh áp a áp úng không chịu ký hợp đồng, vừa vặn tớ lại thấy Lôi Khánh từ phòng làm việc của hắn đi ra ngoài... Mà thôi, mặc kệ hắn đi, dù sao cũng chỉ là mấy vạn đồng, tớ sẽ nhớ kỹ bọn chúng, hừ hừ... Thỏi son này bao nhiêu tiền một cái?”

“Ách... Thỏi son này có xuất xứ từ Âu Châu..

“Tớ biết tiếng Anh, giá cả thế nào?”

Cầm lấy thỏi son môi mà Hứa Nghị Đình vừa đặt xuống, Đông Phương Uyển chỉ cô gái phục vụ hỏi.

Nhân viên bán hàng cười cười:

“2308 đồng, đây là giá của cửa hàng chúng tôi.”

“Một thỏi son môi thôi mà lại hơn 2000, các người ăn cướp à.”

Nhiu mày, khi nhân viên bán hàng định lờ thêm một đồng son môi nữa ra, Đông Phương Uyển lại cầm lấy thỏi son môi vừa rồi, chia thê tín dụng ra nói:

“Tôi mua hai cái, gói kỹ lại cho tôi, cảm ơn.”

Nhân viên bán hàng sững sờ một chút, sau đó nhận lấy thê tín dụng, ghé tai nói nhỏ với nhân viên bán hàng bên cạnh, nguyên nhân chắc là do Đông Phương Uyển ra tay hào phóng. Lấy thân phận con gái mà nói, trang phục của Đông Phương Uyển không tính là mới, trên mặt cũng chỉ trang điểm qua loa, không có gì đặc sắc. Với lại, nàng ta đối với thỏi son môi này rõ ràng là không có hứng thú, vừa mới thốt ra lời bình luận không hay, ai ngờ lại mua luôn hai cái, đúng là người có tiền thì phong thái cũng khác.

Không để ý với vấn đề son môi, Đông Phương Uyển quay đầu nhìn Hứa Nghị Đình nói chuyện, khiến Hứa Nghị Đình có chút ấp a ấp úng nói:

“Tiêu uyển giá của thôi son môi kia... quá đắt, cậu..”

“Ác, chuyện này không quan trọng, dù sao..”

Nàng liếc mắt nói:

“Sau khi Cố Gia Minh, cô Trương và Lôi Khánh chia tay, tớ không dám ở lại đó, cho nên mới tới tìm cậu. Thật không biết cô Trương tại sao lại quen Lôi Khánh, tớ vốn tưởng rằng Cố Gia Minh và Lôi Khánh nhất định sẽ có trò hay diễn ra cơ.”

“Lôi Khánh bây giờ dám cướp mỗi làm ăn của cậu, có khi anh họ thâm rồi.”

“Đáng đời.”

Đông Phương Uyển cười:

“Thực ra tớ nghĩ người thâm phải là Lôi Khánh mới đúng, đáng tiếc hôm nay không thấy được... À, cậu đừng nhìn tớ như vậy, tớ không thích anh họ của cậu, thế nhưng tớ cũng hiểu, hẳn khác với người khác, có rất nhiều thứ không muốn người khác thấy, những người khinh thường hẳn đều bị hẳn làm cho kinh ngạc. Không phải sao, nếu không sao tớ lại hợp tác với hẳn... tuy rằng trông hẳn không...”

Một mặt nói Gia Minh bắt quái, một mặt cảm túi son môi đi ra ngoài, bước lên chiếc xe đạp màu hồng. Đông Phương Uyển đưa một thôi son môi cho Hứa Nghị Đình:

“Này, năm mới cát tường, cậu cũng đừng trách tớ năm mới kéo cậu đi làm việc nhé.”

“Thế nhưng, cái này..”

Hứa Nghị Đình sững sờ một chút, mở to hai mắt nhìn.

“Thứ này cho dù đắt, nhưng cũng chỉ là đồ dùng, tớ không tính lợi ích thực tế, cậu cầm đi, này này, tớ là bà chủ, cầm lấy!”

Đưa tay nhét thôi son môi vào tay đối phương, Hứa Nghị Đình lắp bắp nhận lấy, nói:

“Thế nhưng... Kỳ thực tết tớ cũng đâu có làm gì, chỉ tổng hợp một vài văn bản, không tới nửa giờ, thứ này quá...”

Nàng ái ngại cười nói: “Tớ không dám dùng..”

Đông Phương Uyển cười, từ chối cho ý kiến nhún vai, đạp xe ra khỏi bãi đỗ xe. Phía trước chính là ngã tư, đèn đỏ đang sáng, dòng người ở hai tuyến trước mặt chen nhau đi lại. Qua được ngã tư, xe đạp bỗng nhiên dừng lại ven đường, sau đó chậm rãi đi ngược lại, hai thiếu nữ tò mò nhìn cảnh tượng rối loạn ở một quảng trường bên cạnh.

Đây là quảng trường ở cửa sau vào siêu thị vừa rồi, bên cạnh còn có một rạp chiếu phim cỡ lớn, còn có những quán cà phê, nhà hàng tinh mỹ. Hiện giờ có một lượng lớn người đang tụ tập ở một góc của quảng trường, chiếc Cadillac của Lôi Khánh cũng đỗ ở đó, hắn đang cùng bốn gã vệ sĩ giằng co gì đó với bảo vệ, thanh âm cãi nhau truyền tới.

“Làm sao vậy? Lôi Khánh lại làm cái gì à?”

Tò mò xuống xe, Hứa Nghị Đình cùng bước theo, hai người đi tới chỗ đám người kia, chưa cần tới gần đã có thể nghe thấy thanh âm.

“Đùa cái gì vậy, đây là xe của tôi, sao lại nói không phải xe của tôi, các người rút cuộc muốn làm gì, tôi thích đá xe mình... gọi người quản lý của các người tới đây..”

“Nếu như là xe của người, tại sao không mở cửa xe ra, mọi người đều thấy, chiếc chìa khóa kia rõ ràng là không mở được mà...”

“Đúng vậy đúng vậy, tôi thấy hắn hí ha hí hoáy một lúc lâu, còi cảnh báo vang lên, người này nhất định là kẻ trộm xe..”

“Tôi nghe nói là có một số người dùng chìa khóa điện tử vạn năng để trộm xe, nhưng mà đây là loại xe tốt nhất, làm sao có thể mở được..”

“Bây giờ bọn trộm cũng thực là hoành tráng, đám mang cả 4, 5 người đi trộm cùng một lúc..”

“Tiểu mao đầu, tưởng là ta sợ sao, hỏi người bên cạnh một chút, biệt hiệu của ta là..”

“Làm gì có biệt hiệu nào dài như vậy..”

“Uy mãnh! Không được, nhất định không thể để cho hắn đi, vừa nãy hắn còn đá xe một cước, tuy rằng đây là chiếc xe tốt, không hỏng được, nhưng mà đá xe rồi phải bồi thường, đây chính là xe độc của thế giới..”

Trong tiếng la hét ầm ĩ, bốn gã vệ sĩ phía sau, Lôi Khánh không dám ra tay với bảo vệ quảng trường. Nhưng mà bởi ở đây có nhiều người, dưới bảy mồm tám lưỡi, Lôi Khánh đương nhiên là không thể nào giải thích được. Đúng nghe một lúc, Đông Phương Uyển cũng đã đại khái hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Chiếc xe này đương nhiên là của Lôi Khánh, nhưng mà vừa rồi không biết có chuyện ngoài ý muốn gì xảy ra, chiếc chìa khóa điện tử không mở được cửa, lại còn tự động bật chế độ cảnh báo.

Vốn hắn có mang theo 4 vệ sĩ cao lớn, người thường sẽ không dám nói gì, nhưng lại vừa vặn có một tên trước kia là hắc đạo yêu xe đi qua, thấy Lôi Khánh đạp xe một cước, cho nên gọi bảo vệ tới. Đoàn người đứng xem không ngừng tăng lên, việc cãi cọ xảy ra, Lôi Khánh bị gán cho cái biệt hiệu trộm xe.

Bằng lái xe của Lôi Khánh có để trong xe, nhưng không mở được cửa, thì cũng chẳng có cách gì chứng minh đây là xe của hắn cả. Từ nhỏ hắn sống trong an nhàn sung sướng, trong lúc nhất thời bị nhiều người trách móc, không giải thích được nên khuôn mặt đỏ bừng, trong lòng ủy khuất tột đỉnh, một gã vệ sĩ gọi điện thoại cho những người có quan hệ, lại càng khiến cho đám đông kích động.

“Gọi điện thoại... Gọi điện thoại gọi người... Bây giờ bọn trộm xe lại gọi cả xã hội đen tới đánh nhau ư, chúng ta đã báo cảnh sát, đến lúc đó ai là người tốt kẻ xấu sẽ biết, người đi gọi điện thoại đi..”

“Uy. Tiểu Cường, tớ đang ở Lam Thạch quảng trường, cậu giúp tớ gọi người tới đây, bây giờ bọn trộm xe thực là kiêu ngạo, là như vậy, tớ đã nói với cậu là..”

“Xã hội đen, chúng ta là Đảng viên không sợ xã hội đen.”

Ở đây đã có nhiều người, lại thêm vị trí là khu vực náo nhiệt, có nhiều bảo vệ, cảnh sát cũng nhanh chóng tới nơi, đám người càng lúc càng hung phấn.

Lôi Khánh mặc dù có quan hệ, nhưng trong lúc nhất thời cũng không tới kịp, sắc mặt hắn biến thành màu gan lợn, bắt chợt quát to một tiếng, khiến cho mọi người hoảng sợ. Đông Phương Uyên cùng Hứa Nghị Đình cho là hắn bị chọc giận tới mức máu xông lên não, thấy Lôi Khánh đạp xe hai cái nữa, cầm một tảng đá lớn trên mặt đất, 4 gã vệ sĩ thì gắt gao bảo vệ hắn vào giữa.

Đám vệ sĩ này đều đã được đặc công huấn luyện trên người lúc nào cũng có súng, hơn 10 tên bảo vệ không ai dám tiến lên, lúc này thấy Lôi Khánh cầm tảng đá muốn gây sự, mọi người sợ hãi liên tiếp lui về phía sau, Lôi Khánh nghẹn đỏ mặt, quát to một tiếng, đạp thẳng tảng đá vào cửa xe.

Ầm một tiếng vang thật lớn, tiếng cảnh báo rú lên đinh tai, nhưng mà do chất lượng cửa xe quá tốt, cái cửa kính không bị rạn gì nhiều, tảng đá trực tiếp bắn ngược trở lại, đập trúng chân phải của Lôi Khánh.

“Ái ôi...”

Một tiếng thét thê lương truyền ra, Lôi Khánh ôm chân phải, chân sau nhảy nhảy trên mặt đất, sau đó thống khổ ngồi xuống, tâm hồn và thể xác đều bị đá kích mạnh mẽ, những tiếng ừ khuất cứ thể vang lên.

“Đây là xe của ta!”

“Hắn khóc..”

“Thương cảm cho một đứa trẻ..”

Đứng ngoài đám người, hai thiếu nữ liếc mắt nhìn nhau, sau đó ôm bụng, phá lên cười...

***** “Vừa rồi sao lại bỏ chị..”

Một chiếc xe dừng đã lâu đang chậm chậm lăn bánh, ở vị trí tài xế, Nhã Hàm mặc quần áo trắng, nở nụ cười thoải mái, đồng thời gọi điện thoại.

“Em nhìn thấy Đông Phương Uyên.”

“Ách?”

“Khi ở quán cà phê cô ta trốn sau bồn hoa nhìn chúng ta, nữ nhân này... Lần trước ở trên đường thấy Linh Tĩnh và Sa Sa thân mật, cô ta cho rằng họ đồng tính luyến ái..”

“Chị đương nhiên là hiểu.”

“Ha ha, các nàng yêu lưỡng tính.”

“Không nói nữa, chị hiện giờ đang ở đâu?”

“Cà phê North Island, ở bên kia ngã tư.”

“OK, em sẽ đi tới đó, chúng ta gặp nhau ở ngã tư.”

Một lát sau, Gia Minh đi tới ngã tư, một chiếc xe quen thuộc rẽ tới, dừng lại ở bên cạnh hắn, đẩy cửa xe ra, Nhã Hàm nở một nụ cười như mùa thu tỏa nắng:

“Lên xe.”

ÂN SÁT

Phản Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 269

Những Chuyện Nhỏ

“Sao chị lại biết Lôi Khánh, hơn nữa hắn còn cúi đầu khom lưng với chị?”

Đóng cửa xe, thắt dây an toàn Gia Minh tò mò hỏi.

“Trong nhà của hắn thế lực rất lớn, so với Đông Phương gia còn lớn hơn, chị biết chị gái của hắn - Lôi Dĩnh.”

Nhã Hàm cười:

“Lôi Khánh là Lôi gia Nhị thiếu gia, có một anh trai và một chị gái, đều là rất mạnh mẽ, anh trai của hắn là Lôi Tân thì chị không biết, nhưng mà nghe nói hắn là người quản lý tập đoàn vận tải Lôi thị. Chị với Lôi Dĩnh tuy không tính là thâm giao, nhưng cũng tính là bạn bè, khi ở nước Anh có quen biết. Lúc đó có mấy võ sinh thuộc bộ môn Teakwondo, Không Thủ đạo quyền quán liên hợp lại chèn ép võ quán Trung Quốc, kết quả là cô ta chạy tới, đá mỗi người một cái, dẹp loạn ở võ quán, tin này khi đó cực sốt ở Cambridge, chúng ta lúc đó đã coi nàng như anh hùng.”

“Ác ác, Lôi Dĩnh... thương thay cho em trai cô ta...”

Gia Minh gật đầu, thấy ánh mắt Nhã Hàm cô quái liếc tới, bèn hỏi:

“Sao vậy?”

“Chị thấy tính cách của Lôi Dĩnh rất giống với Giản Tố Ngôn, nhưng mà nàng ta không đẹp như Giản Tố Ngôn, cũng không kiêu ngạo như em... Mấy hôm trước nghe em nói, em thường hay giả trang, khi cứu Huân cũng hóa thành một sát thủ Châu Âu, không phải là em có quen với Lôi Dĩnh đó chứ?”

“Lôi Dĩnh... Em thừa nhận là có nghe nói qua, nhưng mà Giản Tố Ngôn không quen nàng...”

“Vậy là ai a?”

“Giản Tố Ngôn...”

Bên trong xe trầm mặc một chút, Gia Minh biểu tình ngưng trọng, đưa tay bịt mắt, không dám nói tiếp, ánh mắt nhìn lên bầu trời phía trước, dường như đang tìm kiếm từ nào cho thích hợp, sau một lúc thì thần sắc khôi phục bình thường, cười khổ lắc đầu.

“Em cũng không biết nàng là ai. Đúng vậy...!”

“Thật sự có một người như vậy ư?”

Nhã Hàm mở to hai mắt nhìn.

“Đúng.”

Gia Minh gật đầu:

“Chỉ mới gặp 2 lần, không tính là quen biết, dù sao... Ta tình nguyện đắc tội Bùi La Gia, cũng không muốn đắc tội nữ nhân này...”

“Vậy sao em còn giả trang thành nàng ta?”

“Ha hã, chẳng phải là em muốn Bùi La Gia đắc tội với nàng hay sao...”

Hắn có chút chờ mong cười, ánh mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ, những chiếc xe cứ như con thoi lướt qua, hai bên đường đều là nhà cửa san sát, náo nhiệt vô cùng...

***** Nói chung. Bùi La Gia cũng tốt, Viêm Hoàng Giác Tinh cũng tốt, Tạo Vật Kỳ Tích cũng tốt, trong thế giới hắc đạo chỉ có sống hay chết, người lừa ta gạt, rồi khỏi nước Mỹ trở lại Giang Hải, cũng là chính thức quên đi một đoạn thời gian.

Tết âm lịch năm Ất Mão lại tới, mọi người ai cũng thêm một tuổi, trong mắt mọi người, hắn có vẻ chất phác, có chút thành thật, có chút kiêu ngạo lại có phần hăng hái của một thiếu niên 17 tuổi.

“Này. Gia Minh, tới đây, đã mấy ngày không thấy cháu rồi, còn có cả cô Trương nữa à...”

“Đúng vậy, dù sao cũng phải về trước tết để cúng ông bà tổ tiên chứ.”

“Đúng vậy, đúng vậy, các người là đại gia tộc, luôn có cái thói quen này... Được rồi, túi bột ngọt này cháu cầm luôn nhé.”

“Sao vậy?”

“Vừa nãy nha đầu Linh Tĩnh kia tới mua bột ngọt, lại đúng lúc Sa Sa và cha nàng tới chúc tết Diệp sư phụ. Linh Tĩnh chạy về đốt pháo, kết quả là quên cầm...”

“Ha hã, cứ để cho cháu cầm đi...”

“Được rồi, cô Trương đã nhiều ngày không gặp cô rồi, tôi có chuyện, không biết...”

“A, bác Lâm, cứ gọi còn là Tiểu Trương là được, có chuyện gì không?”

“Là như vậy, tháng 3 năm nay. Tiểu Tuệ nhà tôi có kỳ thi chuyển lớp, muốn cho nó vào một trường cấp 3 tốt một chút, nhưng mà thành tích của nó

chỉ bình thường, nhưng ít ra rất nghe lời, không nghịch ngợm như những đứa trẻ khác.

Tết tới, khu phố rất náo nhiệt, thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng pháo đi đùng, bọn nhỏ đang đuổi nhau chơi đùa trên đường, ông chủ quán tạp hóa ở góc đường đang nói chuyện tư cách vào học viện Thánh Tâm của con mình.

Trước kia Nhã Hàm có luyện tập ở Diệp thị võ quán một thời gian, tuy nửa năm nay không gặp, cũng không biết địa vị của Nhã Hàm ở học viện Thánh Tâm là gì, nhưng mà mọi người biết, nàng là cô giáo ở trường đó.

Đứng nói chuyện thêm mấy phút, do tâm tình mấy ngày nay của Nhã Hàm rất tốt, nên đã chỉ cách thức cho những người này, sau đó cùng Gia Minh đang cầm gói bột ngọt, đi về phía Diệp thị võ quán, ông chủ quán phía sau cười tươi rói nói lời cảm ơn.

“Không ngờ cô gái Nhã Hàm chính trực cũng biết cách chỉ người khác đi cửa sau.”

“Đâu phải là đi cửa sau, có quan hệ thì nhờ và một chút, đó cũng là việc hợp cách, em cũng biết nước quá trong ắt không có cá, mà nói tới chuyện đi cửa sau, thì trước kia, em và Sa Sa có đi thẳng đầu, trực tiếp tới chỗ giáo viên chiêu sinh nói chuyện đó mới chính thức là đi cửa sau.”

“... Vậy coi như vào bằng cửa sau đi?”

“... Đúng vậy... Tới qua chẳng phải em cũng vậy ư?”

“Ách...”

Trầm mặc một lúc, Nhã Hàm đẩy đẩy kính mắt, hai người ở góc đường bại hoại nhìn nhau, sau đó “phì” cười, đi tới võ quán.

Diệp Thị Võ Quán cũng có thời gian nghỉ đông, nhưng mà năm nay không chiêu sinh ai cả, cho nên tạm thời ngừng làm việc. Sau khi tiến vào võ quán, thấy hai gã thành viên của Sa Trúc bang đang hoạt động giãn gân cốt, người khác thì đang nói chuyện náo nhiệt bên lò sưởi, những người này phần lớn đều biết Gia Minh, cười gật đầu nhìn hần. Có hai người thấy Nhã Hàm, huýt gió thật to.

Tiểu Mạnh mặc áo vest, đi giày tây, trông cũng hào hoa phong nhã, cung kính hướng Gia Minh bắt chuyện. Khi xảy ra sự kiện Chư Thần Vô Niệm bắt cóc học sinh của học viện Thánh Tâm, người này đã biết sự lợi hại của Gia Minh, cho nên sau này khi gặp mặt, lúc nào cũng duy trì thái độ tương đối kính cẩn.

Từ trong phòng khách truyền ra thanh âm của TV, Đoàn Tinh Nhân đang cùng Liễu Chính nói chuyện, đồng thời trách con gái mình không phải.

“... Con gái gì mà mua bột ngọt cũng quên sau này coi chừng không ai thêm lấy, trong khi Sa Sa lại tốt, làm chuyện gì cũng nhanh nhẹn, gọn gàng...”

“Đâu có. Sa Sa nhà chúng tôi giống y như con trai, nếu không phải bị Linh Tinh ảnh hưởng, thì tôi sợ rằng nó đã theo tôi lăn lộn rồi. Cô cũng biết, hồi nhỏ nó đánh nhau thường xuyên còn gì, bây giờ mới được coi là có chút nữ tính, nhưng mà nói tới chuyện lập gia đình, kết hôn, thì Linh Tinh có một đám người theo sau, còn Sa Sa nhà chúng tôi chẳng có ai. Ha ha.”

“Không phải có Gia Minh ư, lúc nhỏ vẫn nói Linh Tĩnh là cô dâu nhỏ của Gia Minh, kết quả lại nói ngược... Ách. Linh Tĩnh con còn ngồi đây làm gì, còn không ra ngoài mua bột ngọt!”

“Ác.”

Thanh âm của Linh Tĩnh truyền tới, sau đó cửa phòng bị kéo ra, Linh Tĩnh không đầu không đuôi vọt ra, hai mái tóc lác lư sau gáy. “A” một tiếng, thiếu chút đụng vào Gia Minh.

“Cậu... Gia Minh!”

“Trời, bột ngọt.”

Linh Tĩnh trên mặt lộ ra thần sắc mừng rỡ, sau đó mới kịp phản ứng, nhận lấy bột ngọt, đồng thời nhìn thấy Nhã Hàm đứng bên cạnh, bên trong truyền ra thanh âm của bác gái và Liễu Chính:

“Gia Minh đã tới?”

“A, chị Nhã Hàm cũng tới rồi, chúng ta ra ngoài đốt pháo đi.”

Linh Tĩnh nói, nhìn Gia Minh cười, cầm bột ngọt chạy ra ngoài cửa. Gia Minh nhún vai, đưa hộp quà cho Nhã Hàm, sau đó đuổi theo Linh Tĩnh, nói:

“Này, bột ngọt, sao cậu lại cầm đi...”

Nhận một đồng lớn quà tặng, Nhã Hàm cười khỏ, cảnh tượng có chút hỗn loạn, cửa phòng được mở ra, Đoàn Tĩnh Nhân cười ra đón:

“Nhã Hàm tới rồi sao... Ách, tại sao lại mang nhiều như vậy, mau vào mau vào, cẩn thận không ngã đổ... Được rồi. Gia Minh đâu, không phải nói cũng tới hay sao?”

“Cô Diệp, năm mới tốt lành... Gia Minh hẳn đuổi theo Linh Tĩnh ra ngoài lấy bột ngọt rồi, đây toàn là quà của hắn đấy, tiểu tử này...”

“Ha hả, mau vào mau vào, khí trời lạnh lắm...”

Bác gái kéo Nhã Hàm đi vào, sau đó giới thiệu với Liễu Chính. Linh Tĩnh và Gia Minh đã lao ra ngoài cửa, một tay Linh Tĩnh cầm pháo, một tay cầm điều thuốc đang cháy, vui tươi hơn hờ.

“Này, đến đây đi, tớ thấy hình như cậu sợ...”

“Khụ khụ... Cái này có gì mà sợ, tớ chỉ là bị bị sặc... A...”

Cười, châm điều thuốc vào dây pháo, nằng thét lên một tiếng, nhảy về phía sau, đồng thời tung pháo ra ngoài. Tiếng pháo nổ giòn tan khói bốc lên mù mịt. Linh Tĩnh dùng tay bịt chặt hai lỗ tai. Gia Minh vòng tay ôm nằng vào trong lòng. Sau một lát, tiếng pháo ngừng lại, mắt thấy con đường không có ai,

Linh Tĩnh cười ngẩng đầu lên, hôn một cái vào má của Gia Minh, sau đó xoay người chạy vào bên trong.

“Cậu là gà mái, mới chạm một cái tính cái gì...”

Đi theo bên cạnh Linh Tĩnh, Gia Minh bĩu môi, nhẹ giọng nói.

“Vậy cậu là gà trống.”

Linh Tĩnh khẽ gất nói!

“Vậy một con gà mái nữa đâu?”

“Còn đang ở trong phòng làm nhiệm vụ, cậu ấy còn một nửa chưa viết xong, bây giờ sắp phải đi học, nên mới vội... Mau vào đi thôi, mẹ tớ rất lo cho cậu, mấy ngày không gặp lại cảm thấy... thực là lạ... hình như cậu mới là con trai của mẹ tớ, cứ ở nhà là nhắc tới cậu, hình như trước kia chúng ta bị đánh tráo à? Tớ mới là con gái của bác Cổ, còn cậu là con trai của mẹ tớ?”

“Cầm lấy túi bột ngọt này đi, vậy thì hai bác sẽ nhận cậu là con gái ruột ngay.”

“Đúng vậy, tại sao nó lại ở trong tay cậu...”

“Cậu thực ngốc...”

Cười nói đi vào bên trong, Gia Minh lễ phép chúc tết, dù sao Diệp gia cũng đối với Gia Minh rất tốt, hơn nữa là quá thân quen, cho nên mới nói được vài câu, hẳn đã bị Linh Tĩnh kéo vào bên trong phòng ngủ của nàng.

Phòng riêng của Linh Tĩnh mộc mạc thanh nhã, Gia Minh cũng không phải tới lần đầu. Sa Sa đang ở trong đó đọc sách làm bài vở trong kỳ nghỉ đông. Gia Minh từ phía sau đi tới, đột nhiên ôm lấy nàng, hai tay sờ trước ngực của con gái.

Không có quá nhiều phản ứng, Sa Sa nhăn hai hàng lông mày, mỉm cười, sau đó nói:

“Sờ có thích không? Lão công.”

“Lúc bình thường sờ còn được, bây giờ có nhiều quần áo như vậy, đâu cảm giác được gì...”

“Vậy buông ra đi, đừng ằm ỉ, tớ còn làm bài tập, tớ không muốn khi khai giảng còn bị giáo viên nhắc tên, tới chỗ Linh Tĩnh đi nào...”

“Tớ đi giúp mẹ nhặt rau.”

Linh Tĩnh cười, từ trong phòng chạy ra ngoài, mỗi khi mà Gia Minh và Sa Sa liên hợp, thì chắc chắn nàng sẽ bị phạt lớn, bây giờ cũng vậy, tìm cách thoát đi là hay nhất.

Ở trong phòng ngồi cùng Sa Sa một lát, Gia Minh đi tới phòng bếp hỗ trợ. Nhưng mà ở phòng bếp đã có Nhã Hàm đang nhặt rau với Đoàn Tĩnh Nhân. Linh Tĩnh không có ở bên trong, không biết chạy đi nơi nào rồi.

Gia Minh muốn hỗ trợ, lại bị bác gái đẩy ra ngoài:

“Con trai không cần làm những việc này, đây là những chuyện mà con gái phải làm, con không cần học quá nhiều, nếu không sau này mấy cô gái lại không chịu làm, đi ra ngoài, đi ra ngoài...”

“Nhưng bác Diệp.”

“Ha ha.”

Bên ngoài thì mạnh mẽ, nhưng bên trong ôn nhu, bác gái nhìn hấn cười cười:

“Bác chỉ muốn lấy ví dụ thăm một chút để chứng minh thôi. Đi ra ngoài đi, ra ngoài đi.”

Rời khỏi phòng bếp, Nhã Hàm cùng Liễu Chính ở phòng khách trò chuyện, Linh Tĩnh đem một đồng chắn lớn từ trong phòng của bác Diệp ra ngoài. Gia Minh và Nhã Hàm nhìn thấy, mở miệng hỏi: “Làm gì vậy?”

“Có cần giúp không?”

“Không cần, tớ chỉ muốn dọn giường chiếu ở trên lầu cho thật tốt, tối nay Gia Minh phải ngủ ở chỗ này, dù sao trước tết đã dọn rồi, tớ chỉ mang chăn màn lên đó là được rồi.”

Thời gian nghỉ đông và nghỉ hè tương đối dài, khi đó Gia Minh đều ở phòng nhỏ trên lầu, cho nên hấn đi tới, nhận lấy chăn màn. Từ trong phòng bếp truyền ra mùi hương thơm ngát, Gia Minh cùng Linh Tĩnh đi lên lầu bỏ trí giường chiếu, chỉ chốc lát sau. Nhã Hàm cùng Liễu Chính cũng đi lên, nói là hỗ trợ, kì thực là tham quan.

Tới buổi trưa, ở võ quán có hai bàn ăn hơn 10 người cùng nhau ăn một bữa cơm, vốn Liễu Chính dẫn theo một đám tiểu đệ, muốn đuổi đi, nhưng mà lại bị bác Diệp giữ lại, chuẩn bị cơm nước tuy rằng hơi phiền một chút, nhưng mà không ai để khách đi đâu năm cả.

Hai giờ chiều, có một... người chạy tới Thích Quán, trong miệng nói là luận bàn trên thực tế là người này đã từng xung đột mấy lần với bác Diệp, ăn tết có rượu, máu huyết dâng trào, nên mang theo tay chân tới gây phiền phức.

Nhưng không ngờ, đám xã hội đen trong nhà bác Diệp đã cơm nước no nê, kết quả là không cần phải nói, nếu như không phải bác Diệp hảo tâm khuyên bảo, phòng chừng những người này phải nằm viện nửa năm trở nên. Vài ngày sau, võ quán kia bị đập tan hoang. Liễu Chính đương nhiên là chối bay biển, nói là chuyện này không có liên quan gì tới mình, nhưng mà thực sự là do hấn động thủ.

Cuộc sống thật là bình thân, bầu không khí vui mừng của tết cũng qua đi.

Ngày 15 tháng giêng, tết Nguyên Tiêu, học viện Thánh Tâm chính thức khai giảng, học kỳ 2 lớp 11 chính thức bắt đầu rồi.

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 270

Trụ Cột Nghiêng Đổ

“Đến New York trước lễ mừng năm mới? Thật sao? Nhất định là đã đến tham quan tượng Nữ Thần Tự Do, hình, hình, mình muốn xem hình... Đúng rồi cậu có đi xem đội Nox thi đấu không? Cậu biết đó, bạn trai mình là fan hâm mộ của Nox, thường thức xem bóng rổ cả đêm, phiền chết mình mất...”

“Đường Vân thích xem bóng rổ ư? Tại sao mình không biết... Không phải hẳn từng nói không thích bất cứ thứ gì ngoài dương cầm sao?”

“Đường Vân? Chuyện đã qua lâu rồi. Từ đó đến giờ mình đã đổi hai bạn trai, hiện giờ darling của mình... ha ha, hôm nào mình sẽ giới thiệu cho cậu. Hẳn là người mẫu, rất có phong cách nha... Ừ, cậu còn nhớ Đường Vân không phải vì trước đây hẳn từng thích cậu chứ? Nếu cậu có ý tứ thì mình có thể liên lạc với hẳn giúp. Bây giờ chúng mình là bạn tốt.”

“Đường Vân... Minh? Làm sao có thể...”

“Trước đây mình đã biết hẳn có ý đồ nha. Hẳn là tên ngốc chỉ biết đánh dương cầm, cậu cũng biết dương cầm, trước kia không phải cậu vẫn học hỏi từ hẳn sao? Mặc dù Hứa Mặc vẫn luôn theo đuổi cậu, ai cũng đều có chút tự ti... Nhưng mình còn tưởng rằng cậu cũng biết chuyện đó nha... Đúng rồi, cậu và Hứa Mặc thế nào rồi?”

“Mình và Hứa Mặc... Giữa chúng mình vốn không hề có chuyện gì cả. Không biết tại sao mọi người lại cảm thấy mình nên yêu hẳn.”

“Hứa Mặc và cậu rất xứng đôi với nhau, gia thế cũng tương đối khá, mọi người đều cảm thấy... Dương nhiên, chọn người nào thì vẫn là chuyện của cậu. Đường Vân đã thăm mền cậu từ lâu, cũng rất không tệ...”

“Được rồi, được rồi, đừng gán ghép bừa bãi nữa, mình và Đường Vân chỉ là bạn, con người hẳn rất tốt. Chẳng qua... cậu và hẳn chia tay rồi nhưng vẫn là bạn tốt chứ?”

“Tại sao không thể, dù sao... chia tay nhẹ nhàng mà, ban đầu cũng không có ý định sẽ kết hôn với hẳn. Mình cũng cảm thấy Đường Vân rất tốt, chỉ là nếu muốn kết hôn thì nhất định gia đình sẽ không đồng ý. Cậu cũng biết đấy, loại thuyết pháp vì tình yêu mà buông tha hết thảy mọi thứ thực ra hơi quá lý tưởng hóa, cuối cùng vẫn phải gả cho một người có gia thế tương xứng, có thể giúp đỡ gia đình giải quyết một số vấn đề. Dù sao thì Đường Vân cũng hiểu, sau đó bọn mình dần nảy sinh một số mâu thuẫn, gặp nhau vui vẻ một lần cũng hiếm, thừa dịp mâu thuẫn chưa đến mức không thể tháo gỡ được thì chia tay cho sớm. Bây giờ bọn mình vẫn thường xuyên liên lạc qua điện thoại, hẳn có bạn gái mới, cũng là giáo viên, mình thấy rất dịu dàng, khí chất rất giống cậu nha...”

“Ừ. Ha ha...”

“Ồ, đừng nhắc đến chuyện này nữa. Đúng rồi, ngày tựu trường là thời gian giáo viên các cậu bận rộn nhất hả?”

“Ừ, có một chút, chẳng qua mọi việc cũng rất đơn giản, mặc dù không phải làm thêm giờ nhưng cũng được coi như vậy, tiền lương cũng không ít.”

“Người khác thì không nói, cậu còn thiếu chút tiền lương như vậy ư? Chẳng qua trước đây cậu rất ít tham gia loại dạ tiệc thể này, sau khi trở về từ Mỹ, tâm tình của cậu tốt hơn rất nhiều đó.”

“Cũng tốt hơn một chút, bác sĩ nói tâm tình vui vẻ thì mới có lợi cho bệnh tình của mình. Chuyện đó... Di của cậu, có chuyện gì vậy...”

“Cháu của di mình... Nói đến chuyện này mình cũng hơi khó xử, ha ha...”

“Ừ, mình đã hỏi rồi. Hiện giờ hẳn muốn chuyển lớp thì rất phiền phức, bởi vì... Hần đã học qua một học kì của lớp mười rồi...”

“Di nói thầy Âu kia không tốt lắm, nói là muốn chuyển qua lớp chuyên, giáo viên cũng tốt hơn... Mình cũng không rõ những chuyện đó lắm, chỉ là công ty của di bây giờ phát triển rất tốt, gần đây lại mở rộng thị trường ra nước ngoài, có rất nhiều mối quan hệ ở châu Âu, mình không thể không nỗ lực...”

“Ừ, à, lớp chuyên... Thực ra cũng không khác nhiều lắm. Chẳng qua... như vậy đi, bây giờ vẫn chưa báo danh xong, cậu nói đi cậu liên hệ với trường học, mình cũng giúp đỡ thêm, cho hẳn làm giấy chuyển trường, sau đó lại xin vào lại, một vào một ra, muốn học lớp nào do hẳn chọn. Chẳng qua phía chủ nhiệm, tốt nhất là đi cậu nên đem quà đến tặng...”

“Như vậy là sẽ xong?”

“Chỉ có thể như vậy, nếu không vô duyên vô cớ nói không muốn học ở lớp đó, cho dù là lãnh đạo trường học đến nói chuyện thì thầy Âu sẽ nghĩ thế nào? Đương nhiên ông ta sẽ không biểu hiện ra nhưng sẽ ghi nhớ kỹ...”

“Hiểu, hiểu, giáo viên các cậu cũng có chỗ khó. Chỉ là trong nhà cậu không thiếu thứ gì cả, mình cũng không biết phải cảm ơn thế nào đây...”

“Sao lại nói vậy, bạn bè giúp nhau chút chuyện nhỏ mà thôi, không phải suy nghĩ nhiều...”

“Mình biết quan hệ như thế này thực ra mới là phiền toái nhất. Nhà Hàm, thật sự cảm ơn...”

Ánh điện sáng trưng, âm nhạc nhẹ nhàng, là bài hát 'nghe ngờ', bồi bàn nâng khay đi lại khắp nơi, người người mặc dù loại lễ phục. Ngày mười sáu tháng giêng, vừa mới qua tiết Nguyên Tiêu, đây là một buổi dạ tiệc của giới thượng lưu Giang Hải.

Đi giày cao gót màu đen, váy dài dạ hội màu tím, mái tóc dài cuốn lên. Nhà Hàm vẫn duy trì mỉm cười nói chuyện với người bạn nữ về những chủ đề hứng thú, sau đó lại chào hỏi hai người thanh niên trẻ tuổi rồi rời đi, tiếp theo lại bị một người đàn ông trung niên đáng tuổi chú mình giới thiệu với CEO mới nhậm chức của công ty ông ta, cùng ly uống rượu.

Mặc dù vừa từ Cambridge trở lại đã làm cô giáo nhưng cũng đã từng trải qua rất nhiều sự kiện thể này, cho dù trở thành giáo viên thì chưa chắc cuộc sống đã đơn giản, các loại yến hội cũng phải tham gia không ít, nhưng đối với nàng, đây cũng chưa tính là gánh nặng gì. Ánh mắt nàng mờ mịt đảo qua giữa đám người, chưa thấy người mình muốn tìm thì tiếng chào hỏi lại vang lên ngay bên cạnh:

“Chào, cô giáo Trương Nhã Hàm.”

Bình thường không có ai thêm hai từ 'cô giáo' vào trước tên đầy đủ, hơi nghi ngờ, trên môi lại nở nụ cười ưu nhã, nàng quay đầu lại. Nhưng lại là một thanh niên nàng không nhận ra, đeo cặp mắt kính gọng vàng, khoe miệng hơi nhếch lên nhìn nàng, ánh mắt hình như có chút... xem thường...

Nhã Hàm trước đây chưa từng gặp người này, chẳng qua xem ra gia cảnh của hắn cũng không tệ, mà sự kiêu ngạo thì người ngoài vừa nhìn là có thể nhận ra, quá nửa là từ nhỏ đến lớn đều thuận buồm xuôi gió. Hơi chần chờ một lát, nàng mới nhìn thấy Hứa Mặc đứng cạnh gât đầu chào mình.

“Ha ha, chào cô, tôi là Ứng Tử Phong, vẫn nghe Hứa Mặc nhắc về cô nên muốn gặp một lần.”

Ứng Tử Phong đeo mắt kính kia cười vươn tay ra, Nhã Hàm cũng vươn tay ra bắt tay, thuận tay vuốt tóc mai ra sau vành tai:

“Chào anh, tôi là Trương Nhã Hàm.”

Nếu là gặp người xa lạ thì bắt chuyện xong cũng không còn chủ đề gì đáng nói. Ứng Tử Phong ám chỉ Hứa Mặc thích Nhã Hàm một cách rõ ràng, mà Nhã Hàm lại luôn mỉm cười cố tỏ ra không hiểu, một lát sau, Ứng Tử Phong rời đi, để Hứa Mặc và Nhã Hàm ở lại, xem ra muốn tạo cơ hội cho Hứa Mặc.

Quan hệ giữa Nhã Hàm và Hứa Mặc thực ra vẫn luôn là đơn phương theo đuổi, từ trước đến giờ Nhã Hàm đều từ chối rõ ràng, chẳng qua bởi vì nàng vẫn chưa có bạn trai nên Hứa Mặc vẫn không chịu từ bỏ. Cũng giống như câu nói kia: “Cô có thể không thích tôi nhưng không thể cấm tôi thích cô được.” Nửa năm trước, bởi vì Nhã Hàm biết rõ mối quan hệ thực sự giữa Gia Minh và Linh Tĩnh, Sa Sa mà thương tâm. Hứa Mặc tự cho rằng mình có cơ hội, loại quan niệm như vậy lại càng thêm rõ ràng. Chẳng qua kể từ sau sự kiện Chư Thâm Vô Niệm, sau đó Nhã Hàm ở nhà chữa bệnh, tiếp sau lại đi Mỹ, từ khi trở lại cho đến ngày tựu trường thì hai người mới gặp lại, chỉ là công việc khi mới tựu trường rất nhiều. Nhã Hàm có Gia Minh rồi nên lại càng không để ý gì đến hắn, mỗi lần gặp ở trường đều xem như không thấy, đến bây giờ mới có cơ hội để nói chuyện.

Im lặng một lát, người đàn ông xấu hổ nhưng tận tình mới cười nói:

“Ồ, tính tình Tử Phong không tốt lắm, nói chuyện e rằng không dễ nghe cho lắm, chẳng qua hắn cũng là một người bạn không tồi, cô đừng trách hắn.”

“Đương nhiên sẽ không.”

Nhã Hàm máy móc cười, không nói thêm lời dư thừa nào.

Bầu không khí tê nhạt khiến Hứa Mặc hơi mất tự nhiên:

“Sau sự kiện khủng bố ở trường lần trước, nghe nói cô bị bệnh, tôi muốn đi thăm cô nhưng người ta nói bệnh của cô khá nghiêm trọng, không thể gặp người ngoài... Sau lại nghe nói cô đi Mỹ trị liệu. Tôi xem tin tức thấy những ngày đó ở New York có bão tuyết rất lớn, tình hình ở đó cũng không ổn định cho lắm, chuyện đó... cô không sao chứ?”

“Không sao cả, không phải bây giờ tôi vẫn tốt sao? Cảm ơn anh đã quan tâm. Còn nữa...”

Nàng cười giờ ly rượu trong tay lên.

“Tôi và hắn lại vui vẻ với nhau rồi.”

“Ách...”

“Hiện giờ tôi và người đó ở cùng một chỗ, anh cũng thấy đấy, hiện giờ mỗi ngày tôi đều rất vui vẻ. Anh muốn theo đuổi tôi, tôi cũng không có ý kiến gì, nhưng hi vọng anh hiểu...”

Nàng nhìn hắn, nhẹ nhàng nói.

“Tôi chỉ là một cô gái đơn giản, thích thì thích, nếu không thích thì dù thế nào tôi cũng không miễn cưỡng được. Tình cảm mấy năm nay anh dành cho tôi làm tôi rất cảm động, thật sự, nhưng hiện giờ tôi rất vui vẻ. Hắn đối với tôi rất tốt, cũng rất tin tưởng tôi, nhưng dù thế nào thì tôi cũng sợ một vài chuyện vô vị làm ảnh hưởng đến chúng tôi... Ách, tôi không biết nên nói thế nào, nhưng mà...”

“Ý cô là... Tôi không nên làm phiền cô nữa?”

Sắc mặt tái nhợt, chần chờ một lát Hứa Mặc mới nói.

“Anh là người tốt, nhưng tôi không phải một cô gái ưu tú gì, tôi biết có rất nhiều cô gái thích anh...”

“Đừng nhắc đến người tốt gì đó... Người tốt thì sao chứ...”

Hứa Mặc cười tự giễu, lắc đầu.

“Anh là người tốt, không phải câu này đã trở thành trò cười trong trường sao, nghe nói truyền ra từ miệng bạn tốt Cố Gia Minh của cô... Vậy thì, tôi có thể gặp hắn một lần không? Ít nhất cũng cho tôi biết tôi thua bởi người thế nào...”

“Bây giờ hắn không có ở đây, sẽ có cơ hội, sẽ có.”

“Ừ, ha ha... Ha ha...”

Hứa Mặc gật đầu cười bất đắc dĩ, dường như còn muốn nói thêm gì đó nhưng cuối cùng vẫn không thể mở miệng được, cuối cùng hắn xoay người rời đi trong tiếng cười bất đắc dĩ, để lại một bóng lưng cô đơn.

Thờ dài một hơi, nàng không phải cô gái bẩm sinh lãnh cảm như Huân, đối với sự theo đuổi kiên trì của Hứa Mặc trong những năm gần đây, nói không cảm động thì chắc chắn là nói dối, chỉ là nhìn bóng lưng kia, càng nhiều cảm giác lại là nhẹ nhàng và giải thoát. Trên phương diện tình yêu, nàng vẫn có xu hướng truyền thống, tình nguyện có được một người đàn ông đã là quá đủ rồi, mặc dù điều không hoàn mỹ chính là người đàn ông kia không chỉ có một mình nàng.

Nghĩ tới đây nàng không khỏi nở nụ cười bất đắc dĩ, ánh mắt lại quét qua xung quanh một lần, rồi cuộc cũng bắt gặp mấy bóng dáng quen thuộc ở một góc của đại sảnh. Gia Minh, Linh Tĩnh, Sa Sa đang ngồi quanh một chiếc bàn nhỏ vừa ăn vừa nói chuyện cười đùa, mặc dù bầu không khí nhiệt liệt nhưng nghiêm nhiên lại sinh ra cảm giác đến gần, ai cũng không thêm để ý.

Thật hâm mộ nha.

Trong lòng không khỏi nổi lên chút ghen tuông. Từ khi nàng trở về từ Mỹ, bởi vì tâm tình vui vẻ nên cũng thay đổi cái nhìn với rất nhiều suy nghĩ của cha mình. Bây giờ nàng có địa vị quan trọng trong học viện Thánh Tâm, rất nhiều con em nhà giàu muốn giành được suất cử tuyển tại các trường đại học trọng điểm, rồi đi du học tại các trường đại học nổi tiếng trên thế giới, phần lớn đều phải thông qua mối quan hệ của nàng. Cứ như vậy, người ta mắc nợ, đối với Trương gia cũng có chỗ tốt. Mặc dù nàng không tham gia quản lý tập đoàn nhà họ Trương nhưng lại đi tham gia dạ tiệc không cần thiết phải đến này, thực ra cũng vì có ý muốn hòa giải với cha mình. Cha và mẹ hai đã đến dạ tiệc, hiện giờ đang nói chuyện với những người có địa vị lớn trong giới thương nhân, về phần mấy người Gia Minh, mục đích đến nơi này của bọn họ chỉ là để ăn tối mà thôi.

Đã bày tỏ tình cảm với Gia Minh, hơn nữa lại chấp nhận sự thực phải chia sẻ hẳn với cả Linh Tĩnh và Sa Sa, sau khi từ Mỹ trở lại. Nhà Hàm thường xuyên tụ tập một chỗ với ba người, dù sao trước kia nàng và Linh Tĩnh, Sa Sa cũng là bạn tốt, hơn nữa bất kể thế nào cũng không thể sinh ra ác cảm với bọn họ được. Dù sao đối với Nhà Hàm, tuổi của Linh Tĩnh và Sa Sa còn khá nhỏ, xấp xỉ với Gia Minh, tranh giành tình yêu với hai thiếu nữ khiến nàng cũng cảm thấy hơi đau lòng. Chẳng qua đau lòng thì đau lòng, tình yêu là ích kỷ nha, nàng cũng chỉ có thể duy trì trạng thái lui tới mập mờ với Gia Minh. Cũng may tính tình Gia Minh khá tùy tiện, cho dù là vụng trộm thì hẳn cũng khiến người ta cảm thấy không hề lên lút, mà trái lại còn thấy như rất quang minh chính đại, vì vậy tâm lý cũng không cảm thấy trở ngại gì cho lắm.

Ngày tựu trường của học viện Thánh Tâm là sau tết Nguyên Tiêu, hôm nay là ngày 16 tháng giêng, là ngày ghi danh đầu tiên ở trường học. Gia Minh, Linh Tĩnh và Sa Sa dọn đồ đạc ra khỏi Diệp thị võ quán, trở lại ngôi nhà thuê quét dọn. Sau khi mọi chuyện đều làm xong, Nhà Hàm thấy bọn họ hơi mệt bèn đề nghị cùng nhau đến đây ăn tối.

Với loại dạ tiệc thế này, quá nửa mọi người đều có mối quan hệ của riêng mình, có đoàn thể nhỏ của mình. Trước đây Nhà Hàm không thường xuyên lui tới những nơi này lắm nhưng người biết nàng cũng không ít, vì vậy rất nhiều xã giao là không thể tránh được, mắt thấy mấy người đem một đồng đồ ăn ngon lại ăn uống vui vẻ, trong lòng nàng không khỏi oán giận, bụng nàng vẫn còn trống không đây này. Đi về phía mấy người được vài bước, chỉ thấy Gia Minh cười nghiêng đầu sang, nhưng ngay sau đó lại nhìn sang một bên một cách nghi ngờ. Nhà Hàm nhìn theo ánh mắt mắt, giữa đám người, Ứng Tử Phong cũng trông theo nàng, cau mày rất bất thiện, nghiêm nhiên giống như đang nói nàng không biết thân biết phận vậy.

Bạn bè bị thất bại, có thể hiện chút bất mãn cũng là chuyện thường, song trong chuyện tình cảm, không thích nghĩa là không thích, mình từ chối Hứa Mặc cũng rất cẩn thận và lễ phép, tên bốn mắt này rốt cuộc là ai, lẽ nào là người bảo hộ của Hứa Mặc sao... Nhượng mày, trong lòng nàng lại cảm thấy cái tên Ứng Tử Phong này hơi quen quen, giống như đã nghe nói ở đâu rồi. Trong chốc lát vẫn không tìm được đáp án, nàng bước đến ngồi xuống bên cạnh ba người:

“Oa, ba đứa các em thật rảnh rỗi, còn chị thì bị người ta làm phiền cả buổi tối...”

“Lại nhờ chị Nhà Hàm để đi cửa sau hả?”

Linh Tĩnh cười đầy một đĩa thức ăn đã được chuẩn bị từ trước tới trước mặt Nhã Hàm. Nghe thấy bà từ 'đi cửa sau'. Nhã Hàm phát hiện về mặt Gia Minh trở nên đặc biệt đảm đàng, giữa bọn họ còn chưa phát triển đến bước như vậy, chỉ là từ lần trước nói đùa xong, gần đây Gia Minh luôn dùng đề tài này để chế giễu nàng. Trùng mắt, nàng nhận lấy đĩa thức ăn, chỉ nghe Gia Minh cười nói:

“Em thấy e rằng lại có người bày tỏ tình cảm gì đó nha, vừa rồi em thấy thầy Hứa, không phải cái tên đang nhìn chị Nhã Hàm như oán phụ kia cũng vừa thổ lộ thất bại chứ? Em cảm thấy hẳn rất oán giận nha...”

“Ồ, ở đâu, ở đâu?”

Thốt ra mấy lời này xong, Linh Tĩnh và Sa Sa tò tò tìm kiếm tên thanh niên oán phụ kia, nhưng lúc này đương nhiên không còn thấy bóng dáng Ứng Từ Phong nữa. Nhã Hàm lắc đầu cười nói:

“Chị cũng không rõ lắm, tên kia là bạn Hứa Mặc, có lẽ bởi vì chị từ chối Hứa Mặc nên thái độ của hắn với chị không tốt lắm, thật là... Hắn tên Ứng Từ Phong, cũng không biết lai lịch thế nào, chị cảm thấy có chút ấn tượng nhưng nghĩ mãi vẫn không ra.

“Ứng Từ Phong.”

Gia Minh dừng lại không ăn nữa.

“Đó là con thứ hai của Ứng Hải Sinh, anh trai hắn là Ứng Từ Lam, chị hẳn là đã nghe qua mới phải...”

“Tập đoàn Triều Hải, trùm bất động sản khu vực đông nam?”

Đôi mắt Nhã Hàm lập tức trợn to, lúc này nàng đã nhớ ra rồi. Ứng Hải Sinh chủ tập đoàn Triều Hải trước mắt chính là nhân vật đứng đầu trong giới bất động sản tại Trung Quốc, từ Thượng Hải đến Quảng Châu, Thâm Quyển, Hồng Kông... việc làm ăn của tập đoàn Triều Hải gần như chiếm ba mươi phần trăm của toàn giới bất động sản Trung Quốc, với tình hình nhà cửa, cao ốc ở Trung Quốc chỉ có khuynh hướng xây cao chứ không có khuynh hướng đập đi, quy mô của tập đoàn Triều Hải thực sự lớn đến khó tưởng tượng nổi.

Có thể tạo dựng được địa vị lừng lẫy như vậy ở Trung Quốc, Ứng Hải Sinh cũng có một mạng lưới quan hệ khổng lồ trong chính giới, mặc dù bản thân hắn chỉ là Đại biểu nhân dân toàn quốc nhưng lực ảnh hưởng lại vô cùng khổng lồ. Sau khi con trai cả hắn tiếp nhận tập đoàn vào mấy năm trước, Ứng Hải Sinh cũng từ từ lui ra khỏi thương giới, nhưng lực uy hiếp của hắn lại không hề ít đi chút nào. Người có địa vị như vậy, trong số những người Nhã Hàm từng ra mắt, cũng chỉ có Phương Chi Thiên năm ngoài đã từng đến Giang Hải mới có thể sánh bằng. Việc kinh doanh của Trương gia không liên quan gì đến bất động sản, vì vậy trong chốc lát Nhã Hàm không nhớ nổi cái tên Ứng Từ Lam, lúc này Gia Minh nhắc tới khiến nàng không khỏi giật nảy mình.

“Ồ, đây không phải bạn Cố Gia Minh sao, nói chuyện rất vui về hà... Nhã Hàm.”

Đang suy nghĩ về Ứng Từ Phong thì một giọng nói dễ nghe vang lên từ phía sau. Nhã Hàm quay đầu lại, thấy mẹ hai mặc bộ lễ phục lộng lẫy ở đằng sau đang cười nhìn nàng. Gia Minh đứng dậy chào cô, sau đó Linh Tĩnh và Sa Sa cũng chào hỏi. Nói chuyện vài câu xong, mẹ hai nháy mắt ra dấu, kéo Nhã Hàm đến một chỗ khác.

“Này, đũa học sinh Cố Gia Minh kia là người của Hoàng gia phải không?”

“Vâng, đúng vậy.”

“Hoàng gia đã xảy ra chuyện.”

Mẹ hai nhìn nàng, nhẹ giọng nói.

“Vừa rồi mẹ ở bên kia với cha con, mọi người nói chuyện, mẹ nghe được một chuyện.”

Nhã Hàm ngăn người:

“Chuyện gì vậy?”

“Hoàng Bình Tường rơi đài rồi. Nhiều năm nay ông ta vẫn ngồi trên chức Bí thư Tỉnh ủy mà không thăng tiến được, gần đây phía trên cũng đã đánh tiếng, nhưng không ai ngờ sẽ nhanh như vậy, vừa mới qua tiết Nguyên Tiêu mà thôi, mới chiều nay đã có quyết định điều tra ông ta.”

Người phụ nữ mặc lễ phục dạ hội liếc qua Gia Minh vẫn đang ăn uống vui vẻ.

“Có một số việc mọi người đều hiểu, người ngồi trên vị trí này rồi, một khi bị điều tra thì căn bản cũng xong. Mấy năm nay Hoàng gia nhìn có vẻ rất phát triển nhưng thực ra năng lực lại không đủ, đều nhờ có lực ảnh hưởng của Hoàng Bình Tường thì mới được như vậy, Hoàng Bình Tường ngã rồi, tương đồ thì mọi người sẽ cùng đẩy... Hoàng gia coi như xong rồi...”

ẤN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 271

Từng Mảng Roi Rụng

Nói: Cây đổ bầy khi tan.

Được rồi, chúng ta thừa nhận, vị thần trên cao kia chỉ là hư cấu, chẳng qua, từ khi Hoàng Binh Tường bị điều tra, tình huống hơn một tháng nay của Hoàng gia thực sự không khác gì cây đổ bầy khi tan, trở nên càng không thể cứu vãn.

Tháng 4 năm 1999, không khí ngày xuân ủa tới, trong thời tiết mưa phùn tí tách, Gia Minh gục ở ban công lầu hai của biệt thự Hoàng gia nhìn đám đông bên dưới thỉnh thoảng ồn ào, thỉnh thoảng lại yên tĩnh, cảm nhận một đại gia đình đang dần tan vỡ.

Hơn một tháng, vợ chồng Hoàng Binh Tường vẫn đang bị điều tra. Là một lãnh đạo cấp Bí thư Tỉnh ủy, chuyện điều tra như vậy sẽ kéo dài rất lâu, dù loại vấn đề sẽ được đưa ra, làm rõ, hơn nữa đã kích lớn nhất với Hoàng gia chính là loại chuyện này không phải một người nhận tội là có thể giải quyết được, mà còn dính líu đến rất nhiều người xung quanh, những người chú bác của Gia Minh làm quản lý các công ty lớn nhỏ, cầm quyền một ngành nào đó, chỉ cần là người có chút địa vị thì đều bị điều tra.

Bác ba Hoàng Binh Hưng đã bị bắt, Hoàng Hạo Vân con ông ta - trước đây đã từng theo đuổi Nhã Hàm - cũng phải tiếp nhận nhiều lần thẩm tra, tình hình nhìn có vẻ khá không ổn, thậm chí ngay cả con trai Hoàng Binh Tường là Hoàng Hạo Bình cũng bị điều tra nhiều lần. Cứ việc năm nay mới mười bảy tuổi chuyện này hẳn là sẽ không liên quan gì đến hắn, nhưng đối với thiếu niên đầy sức sống vốn thích bóng rổ này, tình trạng trong nhà lúc này không khác gì rơi từ thiên đường xuống địa ngục.

Trên thực tế, với tình hình trong nước tại Trung Quốc, thực ra sẽ không xuất hiện loại gia tộc lớn nghiêm cẩn như ở Nhật Bản, những cái gọi là lực lượng gia tộc này bắt đầu xuất hiện phần lớn là do sự ảnh hưởng của một số người có lực lượng về mặt chính trị từ sau cách mạng. Chẳng hạn như nói về Hoàng Binh Tường, cha của Hoàng Binh Tường - cũng là ông ngoại của Gia Minh - trước đây là nhân viên có địa vị quan trọng ở trung ương, vì vậy những người thân thuộc liền nhờ vào đó mà có được địa vị nhất định. Sau cái cách mở cửa, Hoàng gia bắt đầu làm kinh tế, Hoàng Binh Tường tiến vào chính giới, những người họ hàng vốn có quan hệ liền dựa vào ông ta để nhận được chỗ tốt, hoặc là thăng tiến địa vị ở những công ty khác, hoặc thông qua quan hệ mở công ty riêng của mình, tất cả tạo thành Hoàng gia ngày hôm nay.

Lực ngưng tụ trở nên lớn dần thông qua quan hệ lợi ích, đến đời thứ hai có lẽ còn chưa được xem như không lồ, nhưng đến một thế hệ của Gia Minh này thì mạng lưới này bắt đầu trở nên rắc rối phức tạp. Đông Phương gia, Trương gia bởi vì có hệ thống xí nghiệp của gia tộc mà cấu thành, Hoàng gia phát triển cũng không chỉ vì có Hoàng Binh Tường, nhưng những năm qua sờ đĩ công việc làm ăn của Hoàng gia có thể thông suốt, đại đa số công việc làm ăn đều ổn định, không bị lỗ lã, thực ra cũng bởi vì có sự che chở của chiếc ô dù không lồ trong giới chính trị là Hoàng Binh Tường, mà một khi Hoàng Binh Tường rơi đài thì gia tộc đã mất đi ô dù này sẽ lập tức rơi vào cuồng phong bão táp.

Những đơn đặt hàng bị từ chối toàn bộ, chi phiếu trước đây bị yêu cầu lập tức trả tiền, nợ ngân hàng cũng bị yêu cầu lập tức hoàn trả khiến một số công ty nhỏ chỉ có thể xin phá sản. Không thể không nói, Hoàng Bình Tường thực sự là một người Trung Quốc truyền thống, đối với người nhà thực sự rất không tệ, sự phát triển của sản nghiệp của thân bằng khắp nơi đều có sự giúp đỡ của ông ta, cũng vì vậy, khi chiếc ô khổng lồ trên bầu trời Hoàng gia biến mất, mây chực, thậm chí hơn trăm công ty nhỏ thuộc mạng lưới Hoàng gia trong một đêm liền gặp đủ loại vấn đề trí mạng.

Trong vòng hơn một tháng, thân thích của Hoàng gia đều đã lục tục trở lại, hoặc vì thương lượng đối sách về chuyện của Hoàng Bình Tường, hoặc cầu trợ hay tỏ khổ với người khác về công ty của mình. Nhưng chuyện điều tra này mặt trên đã kiên quyết làm bằng được, người của Hoàng gia tuyệt vọng nhận ra bọn họ không có bất kỳ lực lượng nào có thể chen chân vào trong đó. Mà cũng phải nói, rất trầm chân chặt mãi không hết, trước đây dưới sự che chở của Hoàng Bình Tường, mặc dù phần lớn các công ty của họ hàng xa đều phụ phẩm trống rỗng, không có gốc rễ vững chắc, nhưng tập đoàn chủ chốt của Hoàng thị vẫn duy trì được quy mô tương đối, cho dù tạm thời rơi vào tình huống quẫn bách nhưng qua sự việc này vẫn có thể duy trì được cuộc sống giàu sang, hưởng thụ cho Hoàng gia không thể nghĩ ngờ, nhưng đối với những kẻ chỉ biết mơ công ty có xác không rồi bầu vùi vào Hoàng Bình Tường, lúc này Hoàng gia đương nhiên sẽ không giúp đỡ gì cả.

Kết quả điều tra vẫn chưa đưa ra nhưng tình hình điều đứng đã bắt đầu xuất hiện, cho dù là Gia Minh mỗi ngày đến trường đi học cũng thỉnh thoảng thấy có người chỉ trỏ mình bàn luận. Hoàng Hạo Bình nghỉ học một thời gian ngắn nhưng gần đây đã đi học trở lại, chỉ là hần trở nên trầm mặc, lặng lẽ tựa như một người mắc bệnh trầm cảm.

Cũng là Hứa Nghị Đình, một nữ sinh trước đây không được chào đón, sau khi cha hít ma túy rồi chết thì lập tức bị mọi người tẩy chay, lúc này bỗng nhiên lại trở thành đối tượng được chú ý, từ thái độ cố ý tìm nạng nói chuyện của mọi người mỗi khi nạng tới Hoàng gia là có thể nhận ra được, điều này quá nửa vì nguyên nhân nạng có quan hệ thân mật với Đông Phương Uyển. Đương nhiên, những người làm chuyện như vậy đều là thiếu nam, thiếu nữ cùng thế hệ với Gia Minh, những người lớn còn chưa đến mức cố ý muốn thông qua Hứa Nghị Đình để tạo dựng quan hệ.

Dường như chỉ trong một đêm, quan hệ trong cả đại gia đình đều đã thay đổi, mọi người vốn vui vẻ, hòa nhã bắt đầu cãi vã vì các loại lợi ích, ai cũng nóng nóng, không biết nên làm thế nào. Hơn một tháng qua, những người lớn đều mang theo vẻ mặt u sầu, trẻ em thường thường cũng không dám cười đùa, thỉnh thoảng có vài đứa nhỏ không hiểu chuyện đùa giỡn trong biệt thự sẽ bị mắng một trận. Hoàng gia còn tiền, những người giúp việc vẫn làm việc đầu vào đầy trong biệt thự, nhưng thỉnh thoảng nhìn vào ánh mắt của bọn họ, thỉnh thoảng ngậm ngậm nói nhỏ cũng đủ thấy thái độ của bọn họ đã hoàn toàn thay đổi.

Trong vòng hơn một tháng, Gia Minh từ trường học trở về đây mấy lần, nhìn tình cảnh mọi người vội vã đến đi, thỉnh thoảng lại cãi vã khi có người đến biệt thự để thu hồi nợ ngân hàng.

Không phải loại người khát vọng thân tình, trước đây đối với cái gọi là 'gia đình' này hẳn cũng không có bao nhiêu tình cảm, đương nhiên cũng chưa nói đến hận. Nhưng điều không thể phủ nhận chính là, sáu, bảy năm nay, thân phận của mình gắn chặt với gia tộc này, ít nhất là trong mắt người khác thì mình là một thành viên của Hoàng gia, thỉnh thoảng cũng nói chuyện với trưởng bối Hoàng gia một chút, không ai cho rằng hẳn không có quan hệ gì với Hoàng gia. Cảm giác như thế đối với hẳn cũng không sao cả, song khi gặp tình huống trước mắt thế này, hẳn bỗng cảm nhận được một thứ tình cảm rất thú vị đối với hẳn.

Cảm giác của “nhà”.

Ban đầu hẳn từng nghĩ tới, mình có lẽ cần có nhà, nhà là gì, Hoàng gia không cho hẳn bất kỳ cảm giác khác biệt như vậy, hẳn cũng cứ thế tiếp thu, dù sao hết thảy cùng đều không sao cả. Sau đó có Linh Tĩnh, có Sa Sa, có Nhã Hàm, địa vị của Hoàng gia trong lòng hẳn càng trở nên mờ nhạt. Song trong bầu không khí xám xịt không ngừng điều đứng, hui quanh này, hẳn lại cảm nhận được một cảm giác tuyệt vời tương tự như từ vong hoặc sụp đổ, tương tự như máu vậy ra khi giết người, bất kể thế nào, những người tầm thường này đối với hẳn cũng không khác người qua đường là bao. Người nhà, thân nhân?

Ồ, bất kể thế nào thì mọi người cũng có quan hệ huyết thống, điều này có lẽ không sai. Cảm giác về gia đình ư?

Hẳn đã giết rất nhiều người, chứng kiến rất nhiều đại gia đình tan vỡ, nhưng chỉ có lần này hẳn mới thực sự tham dự vào, cảm giác như vậy thực sự rất mới lạ, thú vị.

Còn nhớ vào một buổi tối tuần trước, hẳn ngồi trên sân thượng nhìn tình cảnh phía dưới, đêm mùa xuân vẫn rất lạnh, đám trẻ ban ngày vẫn chơi đùa âm ỉ bên ngoài lúc này đều đã vào phòng xem TV hoặc làm bài tập, người lớn thì đoán chừng đang thương lượng đối sách hoặc gọi điện thoại tạo dựng quan hệ. Nước trong hồ bơi xanh lam, một người giúp việc đang dùng vợt lưới vớt rác rưởi trong đó. Bác cả Hoàng Bình An bỗng bước ra từ chỗ cửa thang lầu, trên tay vẫn cầm điều thuốc, nhìn thấy Gia Minh đang ngồi bên lan can, đầu tiên ông ta hơi bất ngờ, sau đó vẫy tay.

“Gia Minh à, đừng ngồi ở đó, nguy hiểm.”

Ông ta vỗ vỗ chiếc ghế trên ban công.

“Đến bên này ngồi.”

Là trưởng một chi của Hoàng gia, thực ra Hoàng Bình An lại tương đối khiêm tốn, địa vị trong gia tộc không hiển hách như bác hai Hoàng Bình Tường, cũng không đảm nhiệm nhiều việc như bác ba Hoàng Bình Hưng vẫn luôn quản lý công ty, cũng vì vậy, khi sự kiện lần này ảnh hưởng đến cả Hoàng gia, có lẽ ông ta cũng bị ảnh hưởng nhỏ, mà hai người em trai thì đều xảy ra chuyện. Xem ra tâm tình ông ta cũng không thoải mái lắm, lúc này gọi Gia Minh lại ngồi chung một chỗ, có lẽ bởi vì không tìm được chủ đề gì nói chuyện nên cũng chỉ có thể nói về em gái ông ta, cũng là mẹ của Gia Minh, thậm chí trong lời nói còn thể hiện sự hối hận.

Trong gia tộc lớn thường thường sẽ có rất nhiều quy củ, một số có lợi cho sự phát triển của gia tộc, một số thì không thể giải thích được. Ban đầu Hoàng gia cố ý muốn cha Gia Minh đến ở rể nhưng cha Gia Minh không đồng ý, mà tính tình mẹ Gia Minh cũng khá bướng bỉnh, liền âm ỉ một trận với mấy anh chị em rồi cùng cha hẳn thoát ly khỏi Hoàng gia. Nếu không vì vậy thì có lẽ hai người cũng không phải đến nơi khác làm việc sau khi sinh. Gia Minh, cuối cùng chết trong tai nạn núi lửa.

Nói một số chuyện về mẹ của Gia Minh, sau đó còn nhắc tới tình hình gần đây của Hoàng Hạo Bình, đại loại là mọi người đều là anh em trong nhà, lại học cùng trường, nên chiếu cố hẳn một chút. Gia Minh cũng gật đầu đồng ý nhưng có thực sự làm như thế hay không lại là chuyện khác. Chỉ là hình tượng về cha mẹ vốn trước nay vẫn luôn mơ hồ nhưng đến giờ cũng trở nên cụ thể hơn một chút.

Chẳng qua, cho dù cảm giác về gia đình khiến hẳn cảm thấy mới lạ nhưng hẳn cũng sẽ không làm chuyện gì giúp Hoàng gia, lui một bước mà nói, cho dù hẳn có bán mình cho Viêm Hoàng Giác Tinh thì cũng không thể cứu vãn được tình thế một Bí thư Tinh ủy bị điều tra. Chẳng qua phía Quốc An lại khá bận tâm về Hoàng gia, có quan hệ với Hoa Tulip. Lần đầu tiên gọi những người có liên quan đến đề điều tra với quy mô lớn, có công an đi tới Hoàng gia, cũng có

một số nhân viên của Quốc An xử lý tình hình trong nước thuộc tầng dưới, song lẫn vào trong đó không ngờ lại có bóng dáng của tổ trưởng tổ chống khủng bố nước ngoài là Diệp Liên. Có thể tưởng tượng, trước khi hấn lên đường thì sẽ có một cuộc đối thoại thế này.

“Ồ, hôm nay mọi người đến Hoàng gia bắt người ư? Tôi cũng đi theo.”

“Không phải chứ, loại chuyện đơn giản thế này cũng cần đến Diệp tổ trưởng phải ra tay sao? Chỉ là triệu tập mấy người để điều tra mà thôi, yên tâm, sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn, tôi đảm bảo những người này sẽ không thu bất kỳ đồ vật nào của Hoàng gia.”

“Mọi người nhận cái gì thì liên quan gì đến tôi, chỉ cần mời ăn một bữa là được. Lần này tôi đến... Khụ khụ, là sợ mọi người không chú ý đến phương pháp làm việc, đừng chạm đến người không nên đụng tới, lúc đó thì chết như thế nào cũng không biết đó...”

Đây là tình huống hấn tự tưởng tượng ra khi nói đùa với Nhã Hàm, chẳng qua quá nửa cũng không khác bao nhiêu. Ngày đó vừa lúc Gia Minh có mặt ở nhà, mọi người đang nói chuyện trong phòng khác, người mặc thường phục, bộ dạng khá èo là như đàn bà đó trực tiếp đến bên Gia Minh:

“Khụ. Gia Minh tiểu đệ, lần đầu gặp mặt, hấn là cậu không nhận ra tôi, cũng có thể đã biết rồi... Tôi là Diệp Liên, đã từng gặp Giản tiểu thư ra tay mấy lần... Thực ra chuyện về Hoàng bí thư chúng tôi cũng cảm thấy rất đáng tiếc.”

“Ồ...”

Nhìn bốn phía, Gia Minh nhún vai.

“Tôi cũng cảm thấy đáng tiếc, thường ngày bác hai đối với tôi cũng không tệ lắm... Các anh không cần nghĩ nhiều, chính trị là chính trị, chị Tố Ngôn cũng không định tham dự vào chuyện này.”

“Đương nhiên, thái độ với người trong nhà của Hoàng bí thư luôn rất tốt, chẳng qua thái độ với quốc gia của ông ta hơi có vấn đề... Xin chuyển lời hỏi thăm của tôi đến Giản tiểu thư. Đúng rồi, lần đầu gặp mặt, tôi cũng không mang theo gì cả, ô, túi li xì này.. Gia Minh tiểu đệ cảm lấy mua kẹo ăn...”

Vóc người Diệp Liên rất cao, lúc này hấn cười híp mắt vỗ vai Gia Minh, nhét túi li xì vào trong tay Gia Minh. Sau khi mở ra, trong túi là một tờ tiền mười nhân dân tệ, đối với hành động vui đùa không sợ chết này, Gia Minh cũng cảm thấy khá thú vị.

Vậy thì tìm cơ hội cho hấn chết luôn là được.

Hấn đang nhàm chán nghĩ thầm thì bỗng nghe thấy tiếng gọi loáng thoáng từ phía ngoài, ngẩng đầu lên mới thấy một thiếu nữ mặc đồ thể thao màu xanh biển, tay cầm ô đang đứng ở ngoài ngã tư đường vẫy tay với mình, sức sống tràn đầy của thiếu nữ lộ ra đặc biệt rõ ràng dưới tầng cây mưa rơi.

Đã là chiều chủ nhật, buổi tối phải tự học ở trường. Mấy người giúp việc đang khiêng một chiếc tủ quần áo lên lầu. Hoàng Hạo Văn mặt mộc đầy râu, bộ dạng chán chường cũng lão đảo đi lên, chiếc tủ quần áo và mấy người giúp việc lập tức bị kẹt ở giữa cầu thang. Thấy Gia Minh ở ngay trước mặt mình. Hoàng Hạo Văn vốn luôn không có hảo cảm với hấn lập tức hét lên:

“Mày tránh ra cho tao!”

Gia Minh lùi lại, đợi Hoàng Hạo Vân đi qua mới chậm rãi xuống lầu, một lát sau gặp Linh Tĩnh ở bên ngoài biệt thự.

“Vừa rồi mình thấy Hoàng Hạo Vân loạn quang lái xe trở lại, thiếu chút nữa còn đâm phải người ta. Đã buổi chiều rồi mà vẫn như mơ ngủ, nhất định là hần vừa uống rượu xong.”

“Đừng để ý đến hần, tên kia đã trở thành kẻ vô dụng, cũng như Hoàng Hạo Bình vậy.”

Gia Minh cầm lấy ô, nhún vai nói.

“Mình thấy Hoàng Hạo Bình cũng rất đáng thương, trước đây hần ở trường học cũng không tệ, chơi bóng rổ cũng khá, thành tích học tập cũng không tồi, vậy mà mới qua một tháng thì đã như trở thành một người khác vậy...”

Nhìn khu biệt thự được gột rửa khá sạch sẽ dưới cơn mưa nhỏ, Linh Tĩnh vừa đi vừa nói.

“Khi còn bé hần hay bắt nạt mình.”

“Đó là khi còn bé mà.”

Linh Tĩnh mỉm cười.

“Khi đó cậu cố tình để bị bắt nạt, mình nhớ mình còn bênh vực cậu rất nhiều lần. Lúc ấy cậu còn gọi mình là chị Linh Tĩnh nữa, tại sao bây giờ không gọi? Nhớ lại, cậu bắt nạt mình cũng rất nhiều lần.”

Thoát khỏi tầm mắt của những người quen, hai người nắm tay bước trong mưa.

Hai người chơi với nhau đã bảy, tám năm, ở chung một chỗ sau khi phát sinh quan hệ xác thịt cũng đã gần hai năm, đã quá hiểu con người của đối phương. Trước mắt đã là kì học thứ hai của Trung học phổ thông, sau khi thi thử sẽ phải chia lớp ra, gần đây Gia Minh, Linh Tĩnh, Sa Sa đều đang thương lượng sẽ học cùng một lớp với nhau, chuyện này có thể tìm Nhã Hàm, chẳng qua Gia Minh đoán chừng Nhã Hàm đang âm thầm tách ba người ra học ba lớp khác nhau, về phần lí do thì đương nhiên không thể nói ra được.

Hôm nay Sa Sa có việc nên không đến võ quán với Linh Tĩnh, thời gian còn sớm, hai người vừa đi dạo dưới mưa vừa nói một số chuyện lật vật. Khi đi qua một trung tâm ảnh cưới, áo cưới thì đèn đỏ ở một mặt ngã tư đường sáng lên. Linh Tĩnh đứng trước tủ kính trưng bày khổng lồ ngắm nghía mẫu áo cưới mới nhất.

“Chuyện gì vậy? Muốn mặc áo cưới ư?”

“Cậu không thấy chiếc váy cưới này rất đẹp sao, hơn nữa mình đã từng thấy trên TV nữa.”

“Đã từng thấy? Tại sao mình lại không có ấn tượng gì nhỉ?”

“Trời ạ, con trai như các cậu đều như vậy, áo cưới quảng cáo trên TV nhìn cái nào cũng giống cái nào đúng không? Minh nhớ mẫu áo cưới này là Phương... Chị Vũ Tư gần đây làm người mẫu quảng cáo.”

“Là ngôi sao nữ đáng ghét kia... Bây giờ cậu vẫn còn hâm mộ chị ta ư?”

“Được rồi, mình biết cậu và Sa Sa đều không thích chị ấy, mình sẽ không hâm mộ chị ấy trong hiện thực nữa. Chẳng qua gần đây chị ấy càng ngày càng nổi tiếng, cậu không thấy học sinh trong trường hâm mộ chị ấy càng ngày càng nhiều hơn sao? Cũng vì album gần đây của chị ấy quá hay.”

Linh Tĩnh cười rồi hát vài câu.

“Là la lá la là la... lá la...”

“Bài hát này là do mình viết mà.”

“Cho nên thực ra mình đang sùng bái cậu nha.”

Gia Minh cười xòa, không nói gì mà nhú mày nhìn về phía xa xa, lúc này đèn xanh ở con đường đối diện đã sáng lên, hai người xoay người định sang đường. Linh Tĩnh nhìn sang chỗ rẽ, sau đó ồ lên một tiếng.

“Gia Minh, chú năm cậu kia.”

“Ừ?”

Bên kia chỗ rẽ, cũng chính là cửa chính trung tâm chụp ảnh, áo cưới, lúc này có không ít xe cộ dừng lại, thoạt nhìn có vẻ như có nhân vật lớn nào đó đến đây, bởi vì bên ngoài còn loáng thoáng có bóng dáng của hai nhà báo. Đứng hàng thứ năm trong Hoàng gia, công tử bột Hoàng Bình Văn đến nay vẫn chưa lấy vợ, lúc này đang cầm một chiếc cặp công văn đứng bên cửa xe của hắn, dường như đang do dự xem có nên vào hay không.

Trước đây có Hoàng Bình Tường nâng đỡ, vị “ngũ công tử” đã gần bốn mươi tuổi này cũng tự mở một công ty, có quan hệ với rất nhiều ngôi sao, người mẫu nổi tiếng ở Giang Hải, song khi Hoàng Bình Tường bị điều tra, mặc dù công ty của hắn vẫn còn có chỗ dựa hơn rất nhiều những công ty nhỏ khác nhưng cũng đã gặp rất nhiều phiền phức, mặc dù trong nhà có thể có trợ giúp nhưng chính hắn cũng phải bắt đầu phần đầu hơn. Lúc này nhìn trang phục và chiếc cặp công văn kia, rõ ràng là hắn muốn tìm người nói chuyện làm ăn, mà đến trung tâm áo cưới của người ta, chắc hắn là muốn mua áo cưới kết hôn hoặc kí hợp đồng chụp ảnh cưới, trong tình cảnh này mà tìm người bàn chuyện làm ăn thì quá nửa sẽ bị từ chối, đây cũng là chuyện có thể lường trước.

Lúc này rất nhiều việc kinh doanh của Hoàng gia đều lâm vào khốn cảnh, hiển nhiên lúc này Hoàng Bình Văn đang do dự, trong chốc lát này, hắn cũng thấy Gia Minh và Linh Tĩnh ở bên này nên vẫy tay xem như bắt chuyện, hai người cũng vội vàng gật đầu đáp lại. Cũng vào lúc này, một giọng nói vang lên ở phía sau.

“Ồ, đây không phải Gia Minh tiểu đệ sao?”

Thờ ra một hơi, Gia Minh nhú mày lại.

Quay đầu lại, đứng ở cách đó không xa là một người đàn ông trung niên đang cầm một lon nước tăng lực, nhìn có vẻ vui vẻ vẫy tay với Gia Minh nhưng Gia Minh biết hẳn đã đứng ở phía sau nhìn rất lâu rồi, chỉ là đến bây giờ mới quyết định tiến đến chào hỏi. Thấy là người lạ, Linh Tĩnh quay sang nhìn Gia Minh, mà đối phương cũng đã cười nói:

“Thấy hai người đứng ở đây ngắm chiếc áo cưới này rất lâu rồi, trung tâm này là của bạn tôi, muốn vào thử nó không?”

“A.”

Gia Minh không để ý đến câu nói này, nhưng Linh Tĩnh lại vui mừng cười, sau đó lại cảm thấy không phù hợp cho lắm.

“Nhưng đây là áo cưới...”

“Áo cưới gì chứ, chỉ là váy đẹp một chút mà thôi hiện giờ ở nước ngoài rất lưu hành chụp ảnh chân dung, nếu như thích thì có thể vào chụp mấy bức làm kỷ niệm. Tôi thấy... À...”

“Diệp Linh Tĩnh.”

Thấy đối phương giả bộ hoàn toàn không nhận ra Linh Tĩnh, Gia Minh mở miệng nói. Người nọ cười cười mờ:

“Ha hà. Gia Minh tiểu đệ, tôi cảm thấy nếu cậu và Linh Tĩnh tiểu muội mặc bộ đồ này sẽ rất đẹp. Nếu như thích thì tại sao không chụp một bức để lưu lại, tương lai nhất định sẽ trở thành kỷ niệm đẹp đó.”

“Linh Tĩnh tiểu muội gì chứ, tôi là chị của hắn.”

Linh Tĩnh cười.

“Chẳng qua hôm nay chúng tôi còn có việc...”

Gia Minh không thích lui tới với những người này, chẳng qua thấy mặc dù Linh Tĩnh đang từ chối nhưng khi nhìn chiếc áo cưới kia lại tò vè trông mong nên hẳn cũng gật đầu cười. Sau đó, Linh Tĩnh vui vẻ hỏi:

“Chú, chú tên là gì? Tại sao lại quen với Gia Minh vậy?”

“Ha hà, tôi là Thôi Quốc Hoa, cô gọi là anh Quốc Hoa là được rồi, về phần tại sao lại quen Gia Minh tiểu đệ nha, đó là vì..”

Hắn còn chưa thêu dệt xong lời nói dối thì khi nghe cái tên này, Linh Tĩnh lại đột nhiên trầm mặt xuống, đang bước vào trong trung tâm áo cưới cũng dừng lại, sau đó xoay người thật nhanh, lúi Gia Minh bước sang bên kia đường:

“Gia Minh, chúng ta đi!”

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 272

Phiên Toái Nhỏ

“Này này. Linh Tĩnh, bình tĩnh đã, phía trước có xe...”

Đèn dành cho người đi đường đã tắt, xe hơi chạy qua vùn vụt, Linh Tĩnh kéo tay Gia Minh bước nhanh sang bên kia đường, để lại Thôi Quốc Hoa đứng ngây người tại chỗ và nở nụ cười bất đắc dĩ.

Tính tình Linh Tĩnh vốn rất dịu dàng nhưng một khi gặp phải chuyện đặc biệt thì nàng lại trở nên vô cùng bướng bỉnh. Về thế giới ngầm, Gia Minh không nói nhiều với nàng và Sa Sa, nhưng thỉnh thoảng đề cập tới cũng từng nhắc tới cái tên Thôi Quốc Hoa của Viêm Hoàng Giác Tinh này giống như kể một câu chuyện cũ. Gia Minh từng nói không muốn dây dưa quá nhiều với những người này, nàng vẫn luôn ghi tạc trong lòng, vì vậy lúc này mới có chuyện vừa nghe thấy cái tên này thì đã lập tức quay đầu rời đi, đến khi sang bên kia đường, thậm chí nàng còn tức giận với cả thái độ vừa rồi của Gia Minh.

“Vừa rồi cậu đã biết hắn là ai rồi, tại sao lại không nói cho mình! Làm mình phải nói chuyện với hắn nhiều như vậy...”

“À. chuyện này... Ha hả. thực ra cũng không cần phải khẩn trương như vậy.”

Gia Minh mỉm cười.

“Hắn là người tốt, hơn nữa cậu cũng thích bộ áo cưới kia...”

“Mình còn chưa thích đến mức đó!”

Hơi tức giận trừng hắn, ánh mắt Linh Tĩnh quét qua bên kia con đường, sau đó kéo Gia Minh xoay người rời đi thật nhanh. Vừa đuổi theo Linh Tĩnh, Gia Minh vừa dựng một ngón giữa với người ở phía sau.

“Này, Linh Tĩnh. Ý cậu là không thích áo cưới bằng mình sao?”

“Bỏ đi, mình vẫn còn đang tức giận.”

“Trả lời xong rồi tức giận tiếp tục đi.”

“A... Cậu còn nói năng ngọt sớt nữa mình sẽ tức giận thật đó.”

Không phải bởi vì thích cậu nên mới thích áo cưới sao... Về mặt tức giận, trong mưa phùn, nàng nhẹ giọng nỉ non trong lòng.

Khi gặp Sa Sa tại trạm xe bus đã hẹn trước thì mưa phùn đã ngừng. Sa Sa nói có một người chủ đến nhà, mặc dù chỉ là anh em họ với cha nhưng còn thân hơn cả anh em ruột, gần đây người này từ nước ngoài trở về, có vẻ như cha nàng muốn sắp xếp cho hắn làm việc trong bang.

“Minh không thích ông ta lắm, chẳng qua dù sao thì cũng phải gọi một tiếng chú.”

Vượt nước mưa bám trên đuôi ngựa ở sau đầu, Sa Sa đánh giá người nhà mới đến, hơn nữa còn nói đến chuyện bắt gặp Hoàng Hạo Bình khi mới ra khỏi nhà.

“Đi đến nhà bạn học ở gần nhà cậu chơi sao?”

“Không nhớ rõ hắn có bạn bên đó nha.”

Sa Sa lắc đầu.

“Hơn nữa đến lúc này rồi hắn làm gì có tâm tình đi chơi, nhìn hắn có vẻ rất chán chường. Dù sao cũng không quen thuộc lắm, mình không chào hỏi hắn.”

Nói vài câu lên liên quan đến Hoàng Hạo Bình, mọi người cũng không xem đó như chuyện to tát gì. Ngồi xe đến trường học, ba người xuống siêu thị ở bên cạnh trường mua một số thứ. Đứng trước quầy bán rau xanh, Sa Sa mua một miếng bí ngô:

“Về nhà làm bánh bí ngô ăn đi.”

“Cậu biết làm hả?”

Gia Minh ở bên cạnh cười nói.

“Minh học Linh Tĩnh.”

“Cái gì?”

Nghe thấy tên mình, Linh Tĩnh đang chọn thịt cá ở cách đó không xa liền thúc xe đẩy lại gần. Sa Sa cười:

“Gia Minh nói hôm nay muốn ăn bánh bí ngô.”

Gia Minh cười nhún vai, Linh Tĩnh nhìn hai người, sau đó mỉm cười:

“Đề xuống đi, mình chọn miếng ngon hơn.”

Quý kế thực hiện được, Sa Sa le lưỡi. Thấy Linh Tĩnh chọn bí ngô, nàng hỏi:

“Chúng ta mời chị Nhã Hàm và Huân cùng đến ăn nhé?”

“Không cần đâu, mang đến trường học cho hai người họ cũng được.”

Thực ra cuộc sống của ba người rất bình thân và đơn giản, đến khi đã hiểu lẫn nhau đến không thể hiểu rõ hơn thì những chuyện như thân mật bắt ngờ cũng dần trở nên bình thường, thỉnh thoảng đến rạp chiếu bóng xem một bộ phim mới, tìm một nhà hàng không tẻ ba người cùng nhau ăn một bữa. Có mấy lần Linh Tĩnh hoặc Sa Sa nổi hứng, cũng muốn tổ chức một bữa tối dưới ánh nến, chỉ là còn chưa thấp nến xong thì đã cảm thấy như vậy thực sự bất tiện, cuối cùng mỉm cười bật đèn lên cùng nhau ăn. Đối với ba người đã thân mật đến mức không còn chút khoảng cách nào mà nói, đã không cần phải cố ý tạo khung cảnh lãng mạn, những gì còn lại đều là cảm giác của một gia đình.

Cùng nhau đi mua sắm, cùng về nhà ăn cơm, ăn xong ra ngoài đi dạo, nói một số chuyện trong nhà, những tin đồn thú vị ở trường. Đi ngang qua dưới ánh đèn quảng cáo như cầu vồng bảy sắc và đèn đường âm áp, thỉnh thoảng đi dạo ra đến bờ biển ngắm mặt trời lặn, ngồi trên bờ đón gió biển nhẹ nhàng mà mát rượi. Mùi thơm của thức ăn bay ra, Gia Minh và Linh Tĩnh bận rộn trong nhà bếp. Sa Sa tắt bật chạy tới chạy lui dọn bàn ăn, tiếng nhạc mở đầu của bản tin giữa trưa từ TV vang lên. Buổi tối ánh đèn màu cam sáng lên trong phòng, Linh Tĩnh mặc đồ ngủ ngồi trên giường đọc sách, tiếng TV trong phòng khách được điều chỉnh xuống nhỏ nhất. Gia Minh vào nhà bếp đổi lại than trong bếp lò. Sa Sa vừa tắm xong đi ra khỏi nhà tắm, có đôi khi mặc đồ ngủ, có đôi khi cứ trần truồng chạy vào phòng ngủ như vậy, vui vẻ chui vào trong chăn với Linh Tĩnh.

Buổi tối thỉnh thoảng đi ra ngoài, quay đầu lại thấy ánh đèn và bóng người hắt ra từ cửa sổ tiệm game. Đây chính là cuộc sống.

Cho nên, sau khi mua sắm xong rồi về nhà thì đại khái đã khoảng ba giờ chiều. Linh Tĩnh gọt bí ngô, chuẩn bị gia vị cho món bí ngô, Gia Minh và Sa Sa quét dọn phòng. Ăn tối xong thật sớm, tắm rửa sạch sẽ, ba người đi đến trường học, chia ra mỗi người đi đến nơi mình cần đến.

Gần đất nghe nói lại có lãnh đạo tới đây thị sát, Linh Tĩnh bị lôi đi làm báo tường, Sa Sa rất được các nữ sinh khác hoan nghênh, thường xuyên được gọi đi huấn luyện đội bóng chuyền, chỉ có Gia Minh là không có việc gì làm, mang theo bánh bí ngô đi vào lớp học. Lúc này chưa có nhiều người đến, Huân ngồi ở cuối lớp yên lặng đọc sách. Nàng mặc bộ quần áo màu đen, hai bên có viền trắng, dịu dàng, an tĩnh ngồi đó, thoạt nhìn giống như một con tiên hạ tảo tạo nhả trong một bức tranh thủy mặc.

Đang muốn đi vào thì một người đã chạy đến bên cạnh, kéo áo hắt:

“Chào, bạn Gia Minh phải không, tôi là Phương Nhĩ T tiếp ở lớp bên cạnh, chào bạn.”

“Ồ... Chào bạn. Có chuyện gì không?”

“À. ha ha...”

Nam sinh bề ngoài không tẻ lắm kia cười xấu hổ:

“Là thế này, tôi có một lá thư muốn đưa cho bạn Huân, chỉ là bạn ấy luôn không nhận thư của người khác. Ha ha, bạn biết đấy, thực ra tôi...”

“Ừ. tôi đưa cho cậu ấy giúp bạn.”

“Vây thì cảm ơn nhiều.”

Phương Nhĩ Tiếp cảm kích đưa bức thư tới. Mặc dù có nhờ Gia Minh đưa thì thường thường cũng không nhận được hồi âm, nhưng ít ra thì mỹ nữ cũng nhận được, xem như đó là thứ vận may. Gia Minh muốn đi vào thì người kia lại thần bí nói:

“Này, bạn Gia Minh, gần đây bạn... Ừ... chú ý cẩn thận một chút.”

“Cái gì?”

“Là thế này, tôi nghe nói Lữ Phóng định tìm cậu phiền toái, tóm lại... Cậu nên cẩn thận một chút.”

Xem như cảm ơn vì đã đưa giúp thư tình, Phương Nhĩ Tiếp nói cực kỳ thành khẩn, Gia Minh gật đầu. Lữ Phóng? Hắn đương nhiên biết người này. Hai năm trước khi mới nhập học. Lữ Kiến Xuyên đá bóng trúng đầu Linh Tĩnh, sau đó bị Gia Minh bẻ gãy ngón tay, đánh nát xương ngực, tiếp sau đó Hàn Cương Thành nói muốn đấu tay đối với mình. Lữ Phóng chính là một trong những kẻ khơi mào. Khi đó Lữ Kiến Xuyên và Hàn Cương Thành đã học năm cuối, bây giờ đã lên đại học, mà Lữ Phóng bây giờ vẫn còn học tại Thánh Tâm. Hai năm trước hắn không tìm Gia Minh phiền toái đại khái vì Gia Minh có bối cảnh là Hoàng gia, hôm nay Hoàng gia suy sụp, trong một tháng này, chuyện một số người trước đây dựa vào Hoàng gia để huênh hoang, ngang ngược, bây giờ bị trả thù đã xảy ra không chỉ một lần, hiện giờ Lữ Phóng tìm đến mình hẳn cũng vì nguyên nhân đó.

Lắc đầu cười. Gia Minh bước vào lớp, đi đến chỗ Huân:

“À, bánh bí ngô. Linh Tĩnh làm rồi bảo tôi mang đến. Còn có một bức thư của người hâm mộ nữa.”

“Cảm ơn.”

Tiện tay ném bức thư vào học bàn, Huân đứng dậy, chờ Gia Minh ngồi vào bên trong mới ngồi trở lại chỗ mình.

Mặc dù hai người cũng xem như thầy trò nhưng ở trong lớp học thì thường thường cũng không có chuyện gì để nói, chỉ có khi vào lớp học, sách vở, đồ dùng học tập của Gia Minh sẽ trở thành đối tượng tìm kiếm của thiếu nữ - với những đồ vật như sách vở, đồ dùng học tập, nàng luôn mắc phải bệnh hay quên, thường xuyên vứt bừa bãi rồi không nhớ đã để ở đâu. Lúc này còn cách thời gian tự học buổi tối một thời gian ngắn, sắc trời bên ngoài dần lờ mờ, đèn trong lớp học được bật lên. Gia Minh ngồi ngắm phong cảnh ngoài sân vận động như thường lệ, Huân yên lặng ngồi đọc sách. Một lát sau, thiếu nữ Nhật Bản mở túi bánh bí ngô ra, đầu tiên là đưa một cái cho Gia Minh:

“Cố quân, anh có muốn ăn không?”

“Đã ăn ở nhà rồi...”

Nói như vậy nhưng Gia Minh vẫn cầm lấy một cái ăn. Thiếu nữ nở nụ cười rất khó phát hiện được, sau đó gật đầu, cũng cầm một cái lên:

“Tôi đọc sách tiếp.”

Nàng cắn một miếng rồi tiếp tục đọc sách.

Sắc trời dần tối, đèn ngoài sân vận động sáng lên, lớp học cũng trở nên ồn ào hơn. Không biết đến lúc nào, thiếu nữ bên cạnh chợt hỏi:

“Cố quân, anh hiểu tình yêu không?”

Gia Minh nhìn nàng một cách kỳ quái. Vài giây sau, Huân không nhận được câu trả lời, cúi đầu xuống:

“Xin lỗi...”

“Thứ tình yêu này... Tôi cũng không hiểu lắm..”

Qua một lát sau, Gia Minh vẫn mở miệng trả lời.

“Biết đại khái một chút nhưng lại không thể giải thích rõ cho cô được. Ừ... về phương diện lý luận, cô có thể hỏi Sa Sa và Linh Tĩnh, bọn họ thích đọc tiểu thuyết ngôn tình. Tôi chỉ biết là nếu như cô có tình cảm với một người thì sẽ cam tâm tình nguyện vì hắn làm một số việc cô không muốn, đó cũng bao gồm cả tình thân, tình bạn nữa, nhưng nếu cô không muốn thì chắc chắn là không có tình cảm gì.”

“Giữa Cố quân và... Linh Tĩnh, Sa Sa là tình yêu ư?”

“Có lẽ là một nửa, có lẽ còn ít hơn, ha ha, khi chúng tôi biết nhau thì họ vẫn còn nhỏ lắm...”

“Vậy...”

Nàng hơi do dự.

“Với cô Trương thì sao?”

“Có lẽ là một nửa, hẳn là về phương diện tình yêu thì nhiều hơn Linh Tĩnh và Sa Sa.”

Gia Minh mỉm cười.

“Chẳng qua điều này không có nghĩa là tôi thân thiết với cô ấy hơn Linh Tĩnh và Sa Sa... Tại sao lại đột nhiên hỏi chuyện này?”

“Tôi...”

Huân suy nghĩ một lát, khuôn mặt trắng nõn tựa như làm bằng sứ không thể hiện vẻ mặt gì, nhưng rõ ràng là nàng không thể trả lời được vấn đề này.

“Tôi nghe Sa Sa nói, hình như bên ngoài đang đồn đại chuyện giữa cô và một nam sinh năm thứ ba tên là Niếp Văn Siêu, vì chuyện đó?”

“Lời đồn?”

Huân quay đầu lại, ánh mắt toát ra vẻ nghi ngờ.

“À, hai ngày trước Sa Sa nói với tôi, hàng sáng sau khi cô chạy bộ ở sau núi xong thì đều ngồi ở ghế đá cạnh sân vận động nửa giờ. Niếp Văn Siêu cũng ngồi đó nói chuyện với cô nửa giờ. Rất nhiều người đều thấy, vì vậy mọi người cho rằng cô và hắn thích nhau. Ha hả, Sa Sa nói Niếp Văn Siêu kia rất phong nhã, thích mặc đồ trắng, nhìn có vẻ giống Lý Liên Kiệt.”

“Chúng tôi, ha hả...”

Gia Minh nở nụ cười.

“Có lẽ hình tượng của chúng tôi khác biệt nhau quá lớn, ừ, nói chuyện của cô thôi, cô quyết định chọn Niếp Văn Siêu là mục tiêu đầu tiên sao?”

“Bởi vì Cố quân nói nên quan sát người khác nhiều hơn nên mỗi sáng luyện tập xong, tôi đều ngồi bên sân vận động một lúc... Ngày đó khi ngồi xuống tôi thấy có một cuốn sách trên ghế, tôi cầm lên đọc thử, sau đó chủ nhân của nó đi đến, chắc là người đó. Hắn tên là Niếp Văn Siêu ư?”

Trình độ tiếng Trung của Huân không tốt lắm, ban đầu nói còn ngượng nghịu nhưng sau một thời gian Gia Minh giúp nâng rèn luyện thì đã không còn khập âm Nhật Bản nữa, nhưng trước mặt Gia Minh, nàng vẫn luôn nói từ từ, có lẽ bởi vì thời gian trước luôn bị Gia Minh bắt lỗi. Suy nghĩ một lát, nàng nói tiếp.

“Hắn không mạnh, tôi dùng một quyền là có thể đánh gục hắn, không giống Lý Liên Kiệt... Những ngày sau đó, mỗi sáng sớm hắn đều đến ngồi nói chuyện với tôi, Cố quân nói nên quan sát, nghe nhiều, vì vậy tôi vẫn nghe hắn nói, chỉ là không có gì thú vị cả. Người bạn học này là con trong gia đình giàu có, hắn thích đọc sách, âm nhạc, thích sự yên tĩnh, thích mua những bức tranh cổ điển đắt tiền, hắn đặc biệt thích những thứ có liên quan đến nghệ thuật, thích người ta nói hắn biết thưởng thức nghệ thuật, nhưng tiêu pha trên những phương diện khác thì hắn lại cố gắng khống chế ở mức trung bình, bởi vì hắn cũng thích người khác khen hắn biết tiết kiệm. Nhược điểm của hắn có rất nhiều, lòng hư vinh, sự phù phiếm, lòng tự ái mạnh nhưng lại rất yếu đuối, mỗi khi được người lớn khích lệ thì đều có cảm giác ưu việt... Đây là những gì tôi quan sát được.”

“Ờ ờ...”

Gia Minh ăn hết miếng bánh trong tay, nhún vai một cách tiếu cợt.

“Lại là một kẻ yêu đơn phương đáng thương, chẳng qua yêu đơn phương cũng là chuyện rất bình thường, ừ, với khí chất của cô, đúng là chỉ cần lắng nghe mà không lên tiếng cũng đủ làm người ta hiểu lầm là hai người thích nhau, nếu như cô biểu hiện thêm một chút, có thể là một vài động tác nhỏ thích hợp, chẳng hạn như... nhẹ nhàng vuốt tóc rồi vô tình nhìn hắn khoảng ba giây, tốt nhất là... mỉm cười, nhưng phải nhìn thẳng vào mắt hắn, nhất định sẽ khiến hắn lác mắt...”

“Tôi...”

Hơi chán chừ, Huân nói nhỏ.

“Chưa cười bao giờ...”

“Luyện tập từ từ, có lẽ cô không nhận ra nhưng cô thỉnh thoảng vẫn cười trước mặt người quen, như Linh Tĩnh, như Sa Sa, như tôi, chẳng qua nên cố gắng khắc chế nụ cười tiêu chuẩn như vậy, bình thường cô cứ giữ thái độ lạnh lùng cũng không sao, đây đã là hình tượng quen thuộc của cô, chỉ là khi đối mặt kẻ địch thì cô phải hết sức nguy trang. Không vội, cô vẫn còn chưa trưởng thành, chúng ta vẫn còn mấy năm nữa...”

“Vâng.”

Nói chuyện một lát như vậy, rồi cuối cùng lại trở lại với chủ đề giết người, lừa người. Huân gạt đầu đồng ý, sau đó đưa túi bánh qua, Gia Minh gục trên bàn bắt đầu ăn chiếc bánh thứ hai, tiếp tục nhìn đám người dưới sân vận động. Lại một lát sau, có vẻ như Huân nhớ ra điều gì đó, không đọc sách nữa mà lại quay nhìn sang.

“Thực ra tôi không có tình cảm gì với cha mình...”

“Sao?”

“Nhưng đối với gia tộc lại có, tôi không biết tại sao nữa...”

Nàng vừa nhỏ giọng nói, dường như ý nghĩ này làm nàng hơi mê hoặc. Cũng đúng lúc này, mấy người xuất hiện ngay cửa lớp học:

“Có Gia Minh đã đến chưa?”

Tên cầm đầu nhìn thấy Gia Minh, lúc thấy Huân ngồi ngay bên cạnh hắn thì dường như hơi có vẻ sợ hãi, nhưng rốt cuộc đám người vẫn bước tới:

“Có Gia Minh, chúng ta ra ngoài nói chuyện một lát.”

Là Lữ Phóng.

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 273

Gió Nổi

“Cố Gia Minh, chúng ta ra ngoài nói chuyện một lát.”

Dẫn theo một nhóm người, Lữ Phóng hơi sợ hãi đi vào lớp học, lập tức hấp dẫn ánh mắt của hơn nửa học sinh trong lớp, bộ dạng, tư thế này nghiêm nhiên giống như muốn gây sự.

Lúc này quá nửa người đi theo Lữ Phóng đều là thành viên của câu lạc bộ Võ thuật, Gia Minh cũng chú ý đến, trong số những người đó còn có một thiếu niên ngoại quốc đen thui, gầy teo. Mặc dù hắn đang mặc đồ thể thao nhưng từ một vài điệu bộ, cử chỉ cũng có thể đoán ra có vẻ người này đến từ một quốc gia Đông nam Á nào đó như Myanmar hay Thái Lan gì đó, thoạt nhìn công phu quyền Thái của hắn rất không tệ, quan trọng nhất là hắn còn cảm nhận được sát khí và mùi máu tanh từ trên người thiếu niên chừng mười sáu, mười bảy tuổi này, hắn không khỏi nhũu mày lại.

Từ lần trước mấy chục người của câu lạc bộ võ thuật bị một mình Huân thích quán, dẫn đến căn bản không có ai tham gia thi đấu toàn quốc được, những thành viên câu lạc bộ Võ thuật này đều rất sợ Huân. Lữ Phóng cũng là thành viên câu lạc bộ Võ thuật mặc dù lần trước hắn không nằm trong số những người bị đánh nhưng cũng biết thiếu nữ Nhật Bản có vẻ dịu dàng, yếu đuối này thực ra có hung danh cực lớn, mặc dù lúc này cả gan đi vào nhưng trong lòng vẫn thấp thỏm không thôi, đứng cách đó rất xa, lúc nào cũng đề phòng mỹ nữ không nói đạo lý này xông lên đánh người.

May là tình huống hắn vẫn lo lắng không xảy ra. Huân cầm chiếc bánh đang ăn dở trong tay, chỉ bình tĩnh ngược lên nhìn hắn một lần rồi không để ý đến nữa, cắn một miếng bánh rồi cúi đầu lật sách, đưa tay trái lên lau vụn bánh dính bên khòe miệng. Thấy nàng ngồi yên lặng, đám người của câu lạc bộ Võ thuật hầu như đều không tự chủ được nuốt một ngụm nước miếng, một mặt bởi vì yên lòng, mà mặt khác, không thể phủ nhận là mỗi động tác của thiếu nữ Nhật Bản này đều ẩn chứa vẻ đẹp khó tả kết hợp giữa sự dịu dàng và lạnh lùng băng giá.

Ngồi bên trong, Gia Minh nhũu mày nhìn đám người kia, nở nụ cười hữu hảo:

“Có chuyện gì không?”

“Cậu, khụ...”

Thôi không nhìn Huân, Lữ Phóng ho nhẹ.

“Cậu ra ngoài, chúng ta ra ngoài nói một vài chuyện.”

“Có chuyện gì mà không thể nói ở đây được?”

“Ra ngoài sẽ dễ nói hơn.”

“Ồ, tôi không đi.”

Gia Minh lắc đầu cười.

“Các cậu có nhiều người như vậy, tôi sợ.”

Câu trả lời này khiến tất cả mọi người hơi sững sờ. Mọi người đều chỉ mười sáu, mười bảy tuổi, chính là độ tuổi hăng hái bốc đồng, lòng đầy nhiệt huyết nhưng lại không suy nghĩ đến hậu quả, đặc biệt là câu lạc bộ võ thuật, không thể phủ nhận, võ thuật Trung Quốc luôn cường điệu tu tâm dưỡng tính, nhưng đó là cảnh giới mà những người như Trần Cô Hạ mới có thể có được, mà thanh niên luyện tập võ thuật thì quá nửa là tính tình sẽ thô bạo hơn bình thường một chút. Tranh đấu đầu ngoan, không dễ chịu thua, cho dù tính tình thực sự bình thân như Diệp Hàm, cha Linh Tĩnh, thì tận trong xương tủy cũng tồn tại sự kiêu ngạo. Hiện giờ còn chưa tỏ vẻ muốn đánh người nhưng đối phương đã cợt nhả nói mình sợ, bọn họ chưa từng gặp tình huống như thế.

Chẳng qua từ lần luận võ một năm rưỡi trước, tính tình tên Gia Minh này ác liệt, không biết xấu hổ chính là tính xấu được mọi người trong câu lạc bộ võ thuật công nhận. Hơi sững sờ, trong mắt đám người toát ra vẻ khinh thường. Lữ Phóng đang muốn nói chuyện thì Đông Phương Uyển vừa mới đến trước cửa lớp học chạy đến:

“Lữ Phóng! Cậu lại muốn đến lớp chúng tôi gây chuyện gì?”

Quan hệ của Lữ gia và Đông Phương gia không tốt lắm, vì vậy hai người bạn cùng lứa là Lữ Phóng và Đông Phương Uyển cũng không muốn gặp đối phương. Từ Đông Phương Lộ trước nay vẫn luôn khiêm tốn, cũng không có người nào dám đi chọc hấn, những người thiếu niên khác ít nhiều đều có chút va chạm, vì vậy lần trước Lữ Phóng dẫn người đến đây hạ chiến thư, Đông Phương Uyển liền lập tức ra mặt. Lần này lại thấy Lữ Phóng tìm đến, mặc dù trong nhận thức của nàng thì Lữ Phóng quá nửa là không đầu lại được tên Cổ Gia Minh ly kỳ, cổ quái này, nhưng mối thù lần trước là do nàng dẫn dắt. Sau khi đánh xong trận kia thì hai bên nên không tiếp tục so đo mới phải. Lữ Phóng vô duyên vô cớ tìm đến, điều này nói rõ hấn không nể mặt nàng, lúc này suy nghĩ một phen, bạn lớp trưởng của chúng ta lập tức sôi máu xông ra.

“Gây chuyện? Tôi đã làm gì nào?”

Lữ Phóng không chút yếu thế trừng mắt nhìn lại.

“Vừa rồi tôi chỉ hữu hảo gọi bạn Gia Minh ra ngoài nói chuyện mà thôi, cũng chưa nói muốn đánh hấn!”

“Hấn đã nói không đi rồi, các cậu kéo nhiều người như vậy vào lớp tôi làm gì? Đi ra ngoài, nếu không tôi sẽ ghi lại tên tất cả các cậu, ngày mai sẽ đưa cho thầy cô và hội học sinh xử lý.”

“Chúng tôi chưa hề làm gì cả, cậu muốn ghi thì cứ ghi.”

Lữ Phóng giang tay ra.

“Hoàng Bình Tường bị điều tra, cây đại thụ là Hoàng gia đã đổ rồi. Đông Phương Uyển, cậu nên quan tâm đến Hoàng Hạo Bình nhìn có vẻ sắp chết kia đi, che chở loại tiểu quý nhất gan thể này có ích lợi gì... Cổ Gia Minh, mày vĩnh viễn chỉ là thằng hèn hạ chỉ biết trốn sau lưng phụ nữ sao? Đi ra nói chuyện cũng không... Ặc... Cô...”

Đang nói hăng say thì đột nhiên dừng lại. Lữ Phóng nhìn Huân đang đứng dậy, lập tức không nói ra lời, bởi vì thiếu nữ đã lạnh lùng nhìn hắn, sau đó nhẹ giọng mở miệng.

“Cố quân nói hắn không muốn nói chuyện với các người.”

Nàng dịu dàng nói.

“Tôi ra ngoài với các người có được không?”

Bầu không khí trong nhảy mắt như đọng lại.

Những người phía sau có hơn nửa đều bị Huân dạy dỗ trong sự kiện lần trước, mọi người lập tức cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, nhưng cũng có một số người theo bản năng nhìn sang thiếu niên đen gầy ngoại quốc. Quả nhiên, người này nở nụ cười bất cần bước ra, trực tiếp đứng trước mặt Huân, sau đó đánh giá thân hình nàng không chút kiêng kỵ:

“Cố quân? Người Nhật Bản? Lúc tôi tới đây tham quan có nghe bọn họ nhắc đến một nữ sinh Nhật Bản rất lợi hại, chính là cô sao? Thật xinh đẹp, không ngờ lại là một cô bé rất hung hãn...”

Thiếu niên này đen tuệ, gầy teo nhưng vóc người rất săn chắc, bộ dạng này trong mắt người Trung Quốc thì bất kể thể nào cũng không được xem là đẹp trai, ánh mắt hắn lúc này còn rõ đến gần như tham lam, dường như trước tiên sẽ phải cưỡng gian thiếu nữ trước mặt một trăm lần vậy. Huân chỉ đứng đó lạnh lùng nhìn hắn. Dừng lại một lát, không thấy thiếu nữ trả lời, thiếu niên kia cười nói:

“Người Nhật Bản, không biết cô học được cái gì, thuộc về gia tộc nào? Thuyền Việt? Liễu Sinh? Cung Bản? Trai Đàng? Năm ngoái tôi đi theo sư phụ đến Nhật Bản, khiêu chiến mấy tông sư Karatedo, Hòa Đạo lưu, Cương Nhu lưu, còn khiêu chiến cả một số cao thủ của Hương Thủ Thần Đạo lưu và Thiên Nhiên Lý Tâm lưu, võ thuật Nhật Bản rất yếu nhưng còn mạnh hơn công phu Trung Quốc ẻo là một chút...”

Hắn nói đến đây, sắc mặt đám người Lữ Phóng ở phía sau liền hơi đổi. Trung Quốc là thánh địa võ thuật của thế giới, nhưng nếu cần phê phán, cũng chỉ có người nói công phu Trung Quốc xinh đẹp có thừa mà thực chiến lại chưa đầy, đối với Thái quyền luôn chú trọng cứng rắn đón đỡ mà nói, ấn tượng về quyền pháp Trung Quốc lại càng tầm thường hơn, nhưng đứng trước mặt bao nhiêu người Trung Quốc nói ra lời như vậy thì không khỏi quá mức kiêu ngạo. Thiếu niên kia dường như không nhận ra điều này, cười nói:

“Tôi rất thích cô, nếu bọn họ đã nói cô rất lợi hại, hơn nữa tuổi tác chúng ta cũng không chênh lệch lắm, tôi muốn đấu một trận với cô.”

Có thể cảm nhận được rõ ràng sát khí tỏa ra từ đối phương, Huân nhìn chằm chằm hắn nhưng không nói gì, một giọng nói khác lại vang lên từ phía ngoài.

“Mọi người kéo nhiều người đến đây như vậy làm gì?”

Xuất hiện ở cửa là Đông Phương Lộ với vẻ mặt hơi nghi ngờ. Đám người Lữ Phóng quay đầu lại:

“Ha ha, không có chuyện gì, chỉ là... A Mỗ Lô muốn luận võ với bạn Nguyệt Tri... ha ha...”

Tính tình Đông Phương Lộ tương đối bình thản, nhưng trở thành hội trưởng hội học sinh đã ba năm, hẳn cũng có uy tín tương đối, lúc này hẳn tiến lên, chau mày lại:

“Trường chúng ta cho phép đánh nhau như vậy sao? Huống chi còn là nam đấu với nữ... Bạn A Mỗ Lô, xin lỗi, trường chúng tôi không cho phép xảy ra chuyện như vậy...”

Đầu tay đôi để hòa giải giống thế này trong trường học cũng có, chẳng qua không thể trắng trợn nói lung tung, thái độ của Đông Phương Lộ khá cứng rắn. Thấy hôm nay không thể tìm Cổ Gia Minh gây phiền toái, Lữ Phóng nói nhảm thêm vài câu rồi dẫn mọi người ra ngoài. Thiếu niên Thái Lan tên A Mỗ Lô kia cũng cười, mặc dù nói đã hiểu quy định của trường học nhưng khi xoay người rời đi lại cố ý đưa tay chỉ về phía Huân, nở nụ cười càn rỡ.

Đến khi những người này đều rời đi, Đông Phương Lộ nói vài câu với em gái mình để hiểu rõ tình huống từ đầu đến cuối, đến khi Đông Phương Uyển trừng mắt nhìn Gia Minh vài lần rồi rời đi thì hẳn mới gọi Gia Minh ra khỏi lớp học. Lên đến ban công, chỉ thấy đám người Lữ Phóng đang đứng ngay ở bồn hoa phía dưới nhìn lên, bên cạnh bọn họ còn có thêm mấy người khác, Lư Kiến Xuyên, Hàn Cương Thành cũng nằm trong số đó. Những người này đều đã lên đại học, có lẽ vì ấn tượng lần đó Gia Minh lưu lại cho bọn họ quá khắc sâu, lần này nghe nói Hoàng gia rơi dài, liền lập tức trở lại chuẩn bị báo thù.

“Tên A Mỗ Lô kia là con thứ tư của tướng quân Tạt Tông của Thái Lan, nghe nói từ nhỏ đã có thiên phú quyền Thái, bây giờ là đệ tử của tông sư Hi Lý Vương.”

Nhìn đám người bên dưới, Đông Phương Lộ giới thiệu với Gia Minh.

“Quyền Thái, Hi Lý Vương, hẳn là cậu đã nghe nói rồi chứ, gần đây trên TV đang sôi sục rồi.”

“Ừ, nghe nói hẳn đến Giang Hải để khiêu chiến công phu Trung Quốc, thấy có quảng cáo.”

Gia Minh gật đầu.

“A Mỗ Lô cũng đi theo đến đây, lần này là Lữ gia tiếp đón đoàn đội này. Bởi vì A Mỗ Lô còn nhỏ tuổi nên dẫn hắn đi tham quan, Lữ Phóng đương nhiên là người thích hợp nhất. Lần trước câu lạc bộ Võ thuật bị bạn Nguyệt Tri chinh một trận, đoán chừng vừa rồi bọn họ đã nói với A Mỗ Lô Huân rất lợi hại, sau đó đến tìm cậu, chủ yếu là muốn nhờ A Mỗ Lô ngăn cản bạn Nguyệt Tri để đối phó với cậu. Cậu cũng biết đấy, mấy chuyện lúc cậu mới vào học kia đúng là khiến Lư Kiến Xuyên và Hàn Cương Thành bị ám ảnh rất lâu, ha ha, chẳng qua cũng đáng đời bọn họ...”

Đông Phương Lộ đương nhiên biết rõ ngọn nguồn sự kiện kia, đá bóng trúng đầu Linh Tĩnh, bây giờ nhớ lại hẳn chỉ cảm thấy Gia Minh đã nương tay, hai người kia thật may mắn:

“Bọn họ dẫn A Mỗ Lôi đến đây, đầu tiên là đến gặp thầy Trần, nhưng cũng không động thủ. Thầy Trần nói người này hung tính lộ ra ngoài, vừa rồi nhìn tôi cũng cảm thấy sự thô bạo đó, có lẽ tôi không đánh lại hắn. Hắn là cao thủ như cậu có thể nhìn thấu được một chút, cậu thấy hắn thế nào?”

“À, đã giết rất nhiều người, kĩ xảo học được hoàn toàn dùng để giết người, hắn là cũng đã trải qua rất nhiều lần chiến đấu sống chết, người như thế không biết thu liễm, đương nhiên ai cũng có thể cảm thấy sự thô bạo của hắn.”

“Ừ. Thái Lan mà, con trai Tướng quân thì đương nhiên có nhiều cơ hội giết người.”

Đông Phương Lộ gật đầu, nhìn Gia Minh nói:

“Đúng rồi, trước tiên phải nhờ vả cậu, dù sao hắn cũng là con trai một tướng quân, cậu lại luôn khiêm tốn, không nên đánh với hắn, chẳng qua nếu bọn chúng quá ngu ngốc thì cũng không nên gây tai nạn chết người ở trường học, chuyện như thế sẽ khiến Viêm Hoàng Giác Tinh rất khó xử.”

“Vậy cậu nên nói bọn họ trông nom đám người này cho tốt.”

“Làm ơn đi, bây giờ tôi còn chưa phải nhân viên chính thức của Viêm Hoàng Giác Tinh nữa đó, nói lung tung sẽ không tốt. Hơn nữa nội bộ Viêm Hoàng Giác Tinh cũng không phải hoàn toàn bền chắc.”

Đông Phương Lộ nhún vai.

“Con trai Tướng quân, là con trai của Tướng quân đó... Nếu cậu muốn hà tiện thì đánh chết sư phụ hắn là tốt nhất. Chẳng qua nếu cậu muốn đi đánh người thì xin nói trước với tôi một tiếng, tôi sẽ nói là tôi gọi người tới, ha ha, xem như tôi lập công với tổ chức cũng tốt...”

Gia Minh quay sang nhìn hắn, Đông Phương Lộ nói rất trực tiếp nhưng lại không khiến người khác phẫn cảm. Đông Phương Lộ mỉm cười, lại nói tiếp:

“Từ khi Thái quyền xuất hiện, tại mỗi cuộc thi đấu đại chúng, đều chưa từng thua. Lần thi đấu vừa rồi Trung Quốc cũng thua, chẳng qua ảnh hưởng cũng không lớn, năm ngoái còn quét một lần, cũng là toàn thắng trở về. Lần này đoàn quyền Thái do Hi Lý Vượng dẫn đầu đến khiêu chiến công phu Trung quốc, quân đội, Viêm Hoàng Giác Tinh đều phái người đến, đây là vấn đề hình tượng, bọn họ đều rất coi trọng. Nếu cậu âm thầm giết hắn thì Viêm Hoàng Giác Tinh sẽ khó không ra nước mắt, không bằng quang minh chính đại đánh chết hắn ngay trên lời đài đi. Nếu như Giản Tố Ngôn chịu ra tay thì sẽ vô cùng đặc sắc.”

“Không có hứng thú.”

“Đương nhiên tôi biết. Chẳng qua... Cậu xem ánh mắt A Mỗ Lôi kia đi, hiện giờ hắn đã bị Lữ Phóng thuyết phục, tôi biết dù thế nào thì hắn cũng không có kết quả tốt, nhưng nếu cậu đánh hắn gần chết thì Hi Lý Vượng nhất định sẽ ra mặt, nếu không hắn cũng không có cách nào trả lời tướng quân Tập Tông được. Nếu những Võ thuật gia kia không thể thắng được thì đoán chừng cuối cùng cậu vẫn phải đánh chết hắn.”

Thấy ánh mắt Gia Minh chuyền lạnh, Đông Phương Lộ vội vàng khoát tay tỏ vẻ vô tội.

“Tôi đảm bảo chuyện này không có ai âm thầm muốn lôi kéo cậu vào cả, thậm chí ngay cả suy nghĩ muốn thuận theo tự nhiên cũng không có, chỉ là quá trùng hợp thôi... Viêm Hoàng Giác Tinh cũng tốt, tôi cũng được. Giản Tố Ngôn tuyệt đối là quan trọng hơn một Quyền Vương nhiều lắm, ai cũng không

đám lời kéo cậu vào chuyện này, ngộ nhờ cậu tức giận thì ai gánh được? Đúng rồi, cho cậu biết một tin tức nội bộ, gần đây Phương Chi Thiên lại muốn đến Giang Hải.”

“Hắn tới đây làm gì? Xem thi đấu?”

Khó trách lại gặp Thôi Quốc Hoa trên đường. Gia Minh thầm nghĩ.

“Đương nhiên không phải, hắn đưa Nhược Nhược tới đây.”

“Đầu óc Đông Phương Nhược thế nào rồi?”

“Vẫn như cũ, không có tiến triển gì cả, thực ra bởi vì lần đó cô bé đến dò xét cậu nên mới chuyện biến xấu hơn. Cậu còn nói cậu không biết gì cả, đi châu Âu tìm Không Kiến Chi Trần gì đó cũng không có kết quả, hiện giờ tôi đã biết thân phận của cậu... Cậu thực sự không phải Tự nhiên tiến hóa giả? Một chút dị năng cũng không có? Nhược Nhược có chút huyết thống của Hoàng gia, dù thế nào thì cũng là em họ của cậu đó.”

Gia Minh thờ dãi: “Thực sự tôi không có biện pháp gì cả, chuyện nói một lần là đủ rồi, tại sao các người vẫn đưa cô ấy đến đây?”

“Không phải vì cậu, phía châu Âu có người sang đây.”

Đông Phương Lộ nói.

“Phía U Âm Thiên Cử phái người sang trợ giúp giải quyết vấn đề rối loạn dị năng của Nhược Nhược.”

“U Âm Thiên Cử?”

Gia Minh không khỏi nghi ngờ, với địa vị tại U Âm Thiên Cử của Kelly Denime mà hắn lại không biết được tin tức này.

“Tại sao lại phải đến Giang Hải? Trực tiếp đến núi Nga Mi không phải tốt hơn sao?”

“Ngay cả Nhược Nhược đang ở lại trụ sở tại Nga Mi cậu cũng biết rõ?”

Đông Phương Lộ há hốc mồm.

“Chẳng qua U Âm Thiên Cử đến đây cũng không thuần túy chỉ vì giải quyết vấn đề dị năng, Viêm Hoàng Giác Tinh cũng tốt, U Âm Thiên Cử cũng tốt, những việc bí mật và công khai trước nay luôn là năm mươi năm mươi, bọn họ cũng phải mở công ty để kiếm tiền. Tôi nghe nói U Âm Thiên Cử có thể đại biểu cho gia tộc Rothschild, bọn họ muốn phái người đến Giang Hải đầu tư. Phương Chi Thiên đương nhiên không thể bỏ qua lần hợp tác lớn như vậy, đoán chừng Ứng Hải Sinh cũng đến phân chia lợi ích, đến lúc đó tình hình rất có thể sẽ trở thành hai người đứng đầu của Viêm Hoàng Giác Tinh tranh đấu với nhau, ha ha, những người khác đương nhiên cũng có thể mò vài con cá nhỏ trong vũng nước đục...”

Nói thêm vài câu thì chuông vào học vang lên, những chuyện Đông Phương Lộ vừa nói căn bản đều là thành thật, gần như đã xem Gia Minh như bạn bè

có thể tin tưởng. Chẳng qua Gia Minh cũng biết lòng dạ và hoài bão của thiếu niên nhìn có vẻ bình thân này. Phương Chi Thiên và Ứng Hải Sinh là hai người đứng đầu lớn nhất của thế lực lớn này, hôm nay địa vị của Đông Phương gia cao lắm thì cũng chỉ ở mức trung đẳng, nhưng chỉ cần mười năm là Đông Phương Lộ có thể ngồi lên vị trí người lãnh đạo của Viêm Hoàng Giác Tinh. Hiện giờ năng lực và thủ đoạn của Ứng Từ Lam, người xuất sắc nhất trong thế hệ trẻ, vẫn đang tỏa sáng vô cùng, nhưng cũng bị Đông Phương Lộ lặng lẽ lật đổ, điều này có lẽ đủ để chứng Minh Ứng Từ Lam không bằng được Đông Phương Lộ.

Chẳng qua... U Âm Thiên Cầm đến đây đầu tư sao? Gia Minh cười thầm. Chủ lực kinh tế của gia tộc Rothschild tập trung ở Âu Mỹ, nhưng từ lâu đã thâm nhập vào thị trường Trung Quốc. Đối với một gia tộc có thể làm rung động cả nền kinh tế thế giới, tiền đã không hề quan trọng như vậy, song dị năng - loại lực lượng có thể dẫn dắt con người đến con đường vĩnh sinh chí cao - mới là thứ bọn họ thực sự coi trọng. U Âm Thiên Cầm luôn là tổ chức đầu tư lớn nhất trên phương diện nghiên cứu dị năng, điểm này ngay cả Tạo Vật Kỳ Tích cũng không sánh bằng được- mặc dù tất cả các tổ chức có năng lực tương tự vẫn luôn không thừa nhận mình có nghiên cứu bất kỳ thí nghiệm về dị năng nào, nhưng từ đầu đến cuối, có lẽ từng gặp phải ngăn trở, nhưng chưa từng có ai chịu dừng lại...

Không phải vì tiền, đến Giang Hải vì một mục đích khác, quan trọng hơn là thậm chí mình cũng không biết chuyện này... Tổng hợp lại mọi chuyện, đây quả thực là một kết luận khiến mình không mấy vui vẻ, mặc dù... ảnh hưởng cũng không lớn...

Hắn hít sâu một hơi, bóng đêm bao phủ sân trường, các học sinh cũng lục tục trở lại lớp học sau tiếng chuông. Bên dưới khu nhà dạy học, Lữ Phóng, Lu Kiến Xuyên, thiếu niên người Thái Lan tên A Mỗ Lôi vẫn đứng bên bồn hoa nói chuyện, đại khái vì phát hiện hắn đang ngắm phong cảnh trên ban công, lập tức có mấy người cảm hận ngẩng lên, làm mấy động tác khá hạ lưu.

Sau nửa tiết tự học sẽ đi tìm Nhã Hàm.

Mặc dù hắn nhìn xuống dưới, nhưng bất kể là khinh thường cũng tốt, buồn cười cũng được, hầu như không có bất kỳ suy nghĩ gì về đám người kia trong đầu hắn, đối với hắn, lực ảnh hưởng của những người này thực sự quá nhỏ bé. Xoay người, hắn quay lại phòng học, bài tập của những ngày nghỉ đều chưa làm, hắn tốn nửa buổi tự học để làm xong toàn bộ, đây mới là chuyện quan trọng...

ẤN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 274

Sinh Hoạt Tú

Ánh đèn được cố ý chỉnh tối đi nhưng không làm ảnh hưởng đến thị giác, tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên, cô gái mặc đồ thể thao bó sát người lung lay thân thể mềm mại mà uyển mỹ, ngang hông giắt một cái khăn lụa màu hồng. Đi ra khỏi phòng tập yoga cao cấp dành cho nữ, nàng đưa tay nhẹ nhàng thả mái tóc dài buộc sau đầu ra, làm toát ra khí chất độc lập mà cao nhã.

Một cô gái trí thức thành thị thanh xuân, xinh đẹp, có khí chất và tu dưỡng rất tốt, có lẽ còn có địa vị cao hơn những thành phần trí thức trong các công ty lớn, bởi vì từ bề ngoài nhìn vào, nàng có nhiều điểm khiến người ta không tự chủ cảm nhận được sự tôn kính và uy hiếp, loại khí chất này rất khó hình dung, nhưng chỉ cần gặp nàng thì có thể hiểu ngay, đây chính là ấn tượng đầu tiên nàng khiến người ta dễ dàng cảm nhận được nhất.

Bắt chuyện với một huấn luyện viên trong trung tâm vừa chạm mặt phải, nàng nhìn chiếc đồng hồ treo ở cuối lối đi, đã là gần sáu giờ chiều. Trung tâm xa hoa này bao gồm cả chăm sóc sắc đẹp, bảo vệ sức khỏe và đủ mọi nghiệp vụ khác, chẳng hạn như tắm rửa, massage, tạo kiểu tóc, yoga, thể thao đến kiếm thuật đều có dạy, đương nhiên chỉ nhằm mục đích rèn luyện thân hình đẹp, sức khỏe là chủ yếu. Mùa xuân trời tối sớm, khoảng thời gian này đám học sinh đến đây luyện tập phần lớn đã tan lớp, huấn luyện viên cũng chuẩn bị đi ăn tối, bởi vì nàng khá trẻ, hơn nữa lại thuê tập riêng trong một phòng nên mới về muộn thế này.

Trung tâm xa hoa, cao cấp, giá tiền đương nhiên cũng rất cao, bao gồm cả một hệ thống được mở tại những thành phố lớn khác, thực ra là một công ty con thuộc Trương gia, nàng có một phần cổ phần trong đó, vốn cũng không thường xuyên đến, nhưng bởi vì khác với võ thuật, tập thể hình truyền thống, những hạng mục tập thể hình ở đây đã được cải biến sửa đổi nhằm mục đích dưỡng sinh, bảo vệ sức khỏe, mà lý do lớn hơn chính là vì tập luyện để thân thể đẹp hơn. Đơn giản mà nói, mặc dù cũng có một số tác dụng bảo vệ sức khỏe, nhưng mục đích lớn nhất vẫn là để phụ nữ càng thêm hấp dẫn trong mắt đàn ông. Trước đây nàng, vốn luôn tự xưng là một cô gái độc lập, luôn xem thường mục đích như vậy, chẳng qua mấy tháng trở lại đây, mỗi tuần nàng đều đến đây một vài lần, một mình một phòng, luyện tập yoga vốn đã bị mình bỏ bê từ lâu.

Có lẽ mình cũng trở nên ngốc nghếch rồi... Bước vào phòng thay đồ, nàng nở nụ cười.

Bên cạnh phòng thay đồ là phòng tắm vòi hoa sen, vốn nàng định tắm xong rồi mới thay quần áo nhưng nghĩ đến cũng đã muộn, vì vậy cũng chỉ cởi bộ đồ luyện tập, dùng khăn ướt lau mồ hôi trên người rồi lại mặc đồ vào, cầm túi xách đi ra ngoài. Vừa mới ra ngoài lại đụng phải Ngô quản lý mới tan việc, hai người vừa đi vừa nói chuyện với nhau.

“Chị Ngô, tan việc rồi?”

“Ừ. Nhà Hàm, tập muộn vậy sao.”

Ngô quản lý khoàng trên dưới bốn mươi tuổi, làn da được bảo dưỡng rất tốt, là họ hàng xa của Trương gia, vì vậy hai người cũng có một số quan hệ.

“Gần đây nhìn em rất vui nha.”

“Thật sao?”

Nhã Hàm nở nụ cười.

“Năm trước đi Mỹ một chuyến, có bạn trai? Yêu rồi?”

Nhã Hàm hơi sững sờ, sau đó quay đầu lại cười:

“Ha ha, đâu có, chỉ là đến Mỹ chữa bệnh mà thôi, gần đây tinh thần tốt hơn một chút.”

“Em gạt chị, trước đây em không tập yô-ga mà là mấy thứ như Vịnh Xuân quyền, Thái Cực quyền, ngay cả huấn luyện viên ở đây cũng không giỏi bằng em được, cho dù em bị bệnh thì thân thể cũng tốt hơn người bình thường rất nhiều, cần gì phải đến đây tập yô-ga chứ... Hừ hừ, nói thế nào thì chị cũng là quản lý ở đây, bây giờ mỗi lần em đi qua gương đều ngoảnh sang nhìn thân hình và quần áo mình, bị chị nói đến liền đỏ mặt. Một cô gái nha, đột nhiên muốn tập yô-ga đại khái cũng vì để thân thể mình hấp dẫn hơn, quan trọng hơn là... Em chưa tắm rửa mà đã về. Thời gian này... Trong nhà có người đang chờ em?”

Chớp chớp mắt, Nhã Hàm vẫn mỉm cười, vẻ mặt không thay đổi bao nhiêu nhưng trong lòng lại hơi bối rối vì bị xem thấu, đang định nói vài câu nữa thật nửa giả nửa đùa cho xong thì chị Ngô kia đã cười nói:

“Đương nhiên, chị cũng chỉ tò mò người nào có phúc như vậy, lại nhận được sự ưu ái của Nhã Hàm, chẳng qua nếu em không muốn nói thì chị cũng không hỏi nữa.”

Hai người vừa nói chuyện vừa đi ra ngoài cửa, đèn đường bên ngoài đã sáng lên, đều mặc trang phục nữ tính văn phòng, váy ngắn, giày cao gót, tóc dài, tỏ hợp thực nữ ưu nhã mà tài trí và ngự tỳ đi ở đầu đường vào ngày xuân có vẻ rất hấp dẫn sự chú ý của người khác. Chỉ là, trong lúc người khác đang chú ý đến các nàng, người phụ nữ được Nhã Hàm gọi là chị Ngô cũng thấy mấy người đàn ông vừa đi ra từ một nhà hàng, nàng hơi nhú mày lại.

Có mặc đồ bình thường, có mặc đồ tây, mấy người đứng trước cửa quán rượu, có vẻ như đang đợi người nào đó ở bên trong, nhưng lại khiến người ta luôn có cảm giác không thích hợp lắm, hai ba người trong số đó có vẻ là lưu manh rất rõ ràng, vừa cười nói vừa nhìn tới nhìn lui những cô gái đi trên đường, một người trong số đó còn có ý huýt sáo.

“Mẹ nó, đàm phán thế này thực sự còn mệt hơn đi chém người, kinh nghiệm châu Âu gì chứ, loại người như Triệu lão đại, nếu không cho hắn ăn vài dao thì hắn sẽ không biết người là ai.”

“Nói lớn lên, nói lớn nữa lên. Hàm Hà, mày muốn gọi cảnh sát đến bắt chúng ta đúng không? Phải làm như anh Mạnh nói, phải khiêm tốn...”

“Oa, mỹ nữ...”

“Ha ha, cô gái đẹp kia tao biết, ha ha, tao biết...”

Mấy người lú lú nói chuyện, một người trong đó hướng sang bên này vẫy tay, cười chào hỏi:

“Chào. Ngô quản lý.”

Mặc dù chị Ngô không tình nguyện nhưng vẫn phải cười đáp lời:

“Chào, anh Vương, thật trùng hợp.”

“Đến đây có chút việc.”

Người đàn ông mặc đồ tây mà chị Ngô gọi là anh Vương cười bước đến, mấy người còn lại cũng theo sau, lập tức là một tràng giới thiệu anh này anh kia, cuối cùng hẳn mới cười nói:

“Vị này là chị Ngô, là quản lý Trung tâm chăm sóc sắc đẹp bên kia. Ồ, còn vị tiểu thư này... Ha ha, tôi cũng không nhận ra.”

Trong lúc nói chuyện vừa rồi, chị Ngô kia lặng lẽ chắn ở phía trước Nhã Hàm, rõ ràng là không hi vọng Nhã Hàm lui tới với những người này cho lắm, dù sao nàng cũng là người của Trương gia, nếu như đồng ý thì có lẽ có thể tiếp nhận sản nghiệp của Trương gia sau khi Trương Kính An lui xuống. Đứng sau chị Ngô, Nhã Hàm mỉm cười:

“Chào các anh, tôi là Trương Nhã Hàm.”

Gặp nhau ở đầu đường như vậy, cùng lắm cũng chỉ chào hỏi rồi ai đi đường nấy, mặc dù đám người kia là lưu manh nhưng cùng sẽ không thực sự có ý đồ xấu với các nàng, cũng chỉ trò chuyện với mỹ nữ tìm niềm vui mà thôi. Mọi người cười nói vài câu, chị Ngô kia đang định chào tạm biệt thì một người trong số đó lại quay đầu nhìn về phía cửa nhà hàng:

“Ồ, anh Mạnh ra rồi.”

Thấy người bọn họ chờ đã ra, chị Ngô cùng mở miệng:

“Ừ, vậy thì chúng tôi...”

Còn chưa nói xong thì đối phương đã cười nói.

“Ngô quản lý, tôi giới thiệu anh Mạnh cho chị biết.”

Ngô quản lý kia cũng chỉ có thể gật đầu bắt đầu đi.

Nhìn về phía nhà hàng, chỉ thấy một người đàn ông đang cúi đầu cài cúc áo vest rồi đi ra ngoài, khuôn mặt hẳn vừa lạnh lùng vừa toát ra vẻ giang hồ, vóc người không cao lớn lắm, tuổi sợ rằng không quá ba mươi, bề ngoài nhìn cũng rất nhã nhặn, muốn đi đóng phim có lẽ cũng được. Hẳn ngừng đầu lên, thấy

những người này đang vẫy tay hân hoan lạnh lùng vẫy tay đáp lại, sau đó ánh mắt lập tức sáng ngời, bước nhanh tới bên này.

“Đề tôi giới thiệu, chị Ngô, đây là lão đại của chúng tôi, anh Mạnh. Anh Mạnh, chị Ngô là quản lý một trung tâm ở bên kia, còn vị này là Trương Nhã Hàm, Trương tiểu thư... Ô, còn chưa biết Trương tiểu thư làm nghề gì.”

Một tên nhiệt tình giới thiệu hai bên, trong lời nói cũng tỏ ý muốn biết thêm nhiều thông tin về Nhã Hàm hơn. Đang chờ Nhã Hàm trả lời thì anh Mạnh kia đã nở nụ cười:

“Cô giáo Trương, đã lâu không gặp... Ô, có lẽ cô không nhận ra tôi, tôi...”

“Ồ, anh là Tiểu Mạnh, không... Anh Mạnh phải không, chúng ta đã gặp nhau ở nhà chú Liễu một lần, lần đó Gia Minh dẫn tôi đến.”

“Không sai, không sai, cô cứ gọi Tiểu Mạnh là được rồi. Gia Minh bây giờ thế nào?”

“Ừ, hần vẫn ổn. Chẳng qua chắc chắn là anh lớn tuổi hơn tôi...”

“Không phải vấn đề tuổi tác, thực ra tôi có biệt danh là Tiểu Mạnh. Tiểu đi liền với Mạnh, cho dù qua hai mươi năm nữa thì tôi vẫn là Tiểu Mạnh.”

Tiểu Mạnh kia xoa tay, những người còn lại đều trợn mắt há hốc mồm, mặc dù Tiểu Mạnh còn trẻ tuổi nhưng trên thực tế lòng dạ lại độc ác không kém bất kỳ kẻ nào, có thể ngồi lên vị trí một trong tám đường chủ của Sa Trúc bang đã đủ để chứng minh năng lực của hần, hơn nữa lại có bề ngoài không tệ, rất nhiều cô gái có chút liên quan đến xã hội đen thậm chí còn xem hần như Tiểu Mã ca của Giang Hải. Hắc đạo, bạch đạo đều có không ít cô gái si mê hần, nhưng bất kể là đối với thuộc hạ hay phụ nữ, tính tình Tiểu Mạnh nhìn như hiền hòa, nhưng thực ra vẫn duy trì tương đối áp lực khiến những người quen thuộc với hần bất cứ lúc nào cũng không dám quên bản chất như rắn độc của hần. Nhưng thái độ đột nhiên vừa rồi của hần đối với Nhã Hàm, nếu không phải Tiểu Mạnh muốn theo đuổi nàng, lẽ nào cô gái này chính là con gái của một lão đại xã hội đen còn lợi hại hơn?

Đám thành viên xã hội đen âm thầm suy đoán, mà chị Ngô cũng hết sức nghi ngờ. Sở dĩ nàng biết những người này là vì anh Vương kia từng tìm đến Trung tâm chăm sóc sắc đẹp thu tiền bảo vệ, nàng cũng từng nghe hần nhắc đến tên anh Tiểu Mạnh, nhưng không ngờ người này lại cung kính với Nhã Hàm như vậy, quả nhiên là cái tên năm gia tộc lớn của Giang Hải vẫn có lực uy hiếp lớn như vậy với xã hội đen, đáng tiếc mình cũng không thân cận lắm...

Nói vài câu, Tiểu Mạnh hỏi quan hệ của hai người, sau đó nhìn Trung tâm chăm sóc sắc đẹp với vẻ suy tư, suy nghĩ một lát rồi đưa một tờ danh thiếp cho chị Ngô:

“Sau này nếu có chuyện gì, chị Ngô cứ gọi điện thẳng cho tôi là được, chuyện của cô giáo Trương chính là chuyện của Sa Trúc bang, không phải khách khí.”

Nhìn điệu bộ này, xem ra tiền bảo vệ trước đây đã thu ngày mai có thể cũng được trả lại toàn bộ, chị Ngô trầm nghĩ, chẳng qua mình cũng không thể nhận, nếu thực sự có thể tạo dựng mối quan hệ thì những gì nên nộp vẫn cần nộp, cho dù nhiều hơn một chút cũng không sao cả.

Nhã Hàm cười nói:

“Hôm nay anh Tiểu Mạnh đến đây ăn tối sao?”

Thấy Nhã Hàm hỏi thăm, một người trong số đó cười đáp:

“Không phải vậy, chúng tôi đi đàm phán.”

Còn chưa nói xong thì đã bị Tiểu Mạnh trừng mắt nhìn:

“À, chỉ là... Một vài chuyện vặt, thực ra chúng tôi đến đây cùng chú của Sa Sa, cô Trương đã gặp chưa?”

“Chú của Sa Sa? Tôi chưa nghe nói đến.”

“Ồ, là em họ của lão đại, mới trở về từ châu Âu không lâu, chẳng qua lão đại và ông ta còn thân nhau hơn cả anh em ruột, hẳn là không lâu sau cô Trương cũng sẽ biết. Kia, ông ta ra rồi, để tôi giới thiệu với cô Trương...”

***** Lái chiếc xe đã khá rách nát trở lại khu biệt thự thuộc học viện Thánh Tâm, đã gần bảy giờ tối. Nhìn những phòng học sáng đèn trong trường, hẳn là giờ tự học đã bắt đầu. Nhã Hàm lái xe vào ga ra, mở cửa vào nhà, bật điều hòa lên, ném áo khoác và túi xách lên ghế salon, vào phòng tắm mở nước nóng, sau đó lại vào bếp.

Vỏ gạo cho vào nồi cơm điện, sau đó mở tủ lạnh ra, đồ ăn từ trưa vẫn còn thừa lại.

Không biết liệu Gia Minh có trốn học đến đây không, nằng cho hết mấy món mình muốn ăn vào một hộp rồi cho vào lò vi sóng, sau đó vừa cởi áo vừa đi vào nhà tắm.

Khẽ ngâm nga hát, nằng cởi sạch quần áo, nằm vào bồn tắm đã xả đầy nước ấm, mệt nhọc do luyện tập buổi chiều thoát ra ngoài qua mỗi lỗ chân lông. Một lát sau, bên ngoài vang lên tiếng chìa khóa mở cửa, nằng lắng tai nghe một lát, xác định được người đến qua tiếng bước chân rồi lại nhắm mắt lại, khước miệng nở nụ cười vui vẻ: Hẳn tới, mình có thể nằm trong bồn tắm lâu hơn một chút.

Quả nhiên, tiếng lách tách do ai đó tắt lò vi sóng vang lên ở bên ngoài, sau đó tiếng bước chân dần tiến lại gần phòng tắm. Tay cầm ở cửa phòng tắm xoay tròn, cách một tiếng, Gia Minh đi vào. Nhã Hàm hắt nước ra, cười nói:

“Sắc lang, đi ra ngoài!”

Gia Minh đưa tay lên cản lại, thử nhiệt độ của nước trong bồn:

“Nóng như vậy, chị định nằm trong bồn tắm cả đêm sao?”

Hắn nhìn lướt qua thân thể Nhã Hàm dưới làn nước, sau đó mỉm cười đi ra ngoài, đóng cửa lại.

“Lúc chiều chị ra ngoài tập yoga, vừa mới về nhà.”

Nhã Hàm nằm trong bồn tắm cất giọng nói.

“Em nấu lại món ăn giúp chị.”

Tiếng Gia Minh vọng lại, không lâu lắm, tiếng xào nấu xèo xèo vang lên trong nhà bếp, mùi thơm truyền đến đây. Hấn cũng không nấu món ăn khác mà chỉ đun nóng lại những đồ ăn còn thừa, cho thêm chút muối, như vậy có thể kích thích vị giác của Nhã Hàm hơn, ngoài ra cũng có thêm một món canh mới.

Tài nấu nướng của Gia Minh có lẽ không bằng những đầu bếp nổi tiếng thế giới, nhưng ở trong nhà thì như vậy cũng rất khá rồi. Không đến mười phút mọi thứ đều đã xong, cửa phòng tắm lại bị gõ vang:

“Vẫn chưa tắm xong?”

“Còn chưa tắm rửa chút nào mà, em vào chà lưng giúp chị được không?”

“Quý lười...”

Nói như vậy nhưng Gia Minh vẫn đẩy cửa bước vào. Chỉ thấy Nhã Hàm ngồi trong bồn tắm nước nóng đang bốc hơi, cầm khăn lông che kín bộ ngực, lưng trần thon thả lộ ra bên ngoài, bờ mông khêu gợi, đôi chân thon dài cùng ân hiện dưới làn nước:

“Nói chị lười thì đừng vào! Chị xinh đẹp như vậy, còn phải sợ không có ai tinh nguyện sao?”

Nàng vung chân lên làm nước bắn xuống dưới chân Gia Minh.

“Đúng vậy, đúng vậy, nhưng chị có gan làm như vậy sao?”

Nhìn thân thể trần truồng của Nhã Hàm từ trên xuống dưới, từ trước ra sau một lúc, đến khi nàng xấu hổ đến sắp nổi đóa thì hấn mới ngồi xuống bên cạnh nàng, đầu tiên là kéo chiếc khăn đang che trước ngực Nhã Hàm ra. Nhã Hàm a một tiếng, phồng má trợn mắt nhìn Gia Minh, sau đó hai tay lại che kín bộ ngực. Phụ nữ vốn là như vậy, cho dù đã sống thân mật với vợ mình nhiều năm nhưng nếu có một ngày yêu cầu nàng cởi sạch đồ để mình thưởng thức thì quá nửa là đối phương sẽ xấu hổ, chẳng qua nếu tỏ ra vô tình đi vào đánh răng hoặc đi vệ sinh lúc nàng đang tắm, sợ rằng nàng có biết người đang nhìn nàng, chỉ cần không bóc trần ra, quá nửa là sẽ không hề phản đối.

“Có nhiều khăn như vậy sao em không lấy.”

Thực ra che che giấu giấu một cách giấu đầu hở đuôi thế này lại càng kích thích hơn, Nhã Hàm đương nhiên cũng hiểu điều này, chẳng qua khi Gia Minh chà lưng giúp nàng, nàng vẫn duy trì tư thế như vậy, chuyển đề tài sang vấn đề khác:

“Hôm nay sau khi tập yoga xong, trên đường về chị gặp Tiểu Mạnh, người đã biết thân phận của em kia, hấn dẫn người đến nhà hàng đàm phán, còn có cả chú của Sa Sa, nghe nói mới từ nước ngoài trở lại.”

“Ừ. Liễu Sĩ Kiệt, em họ của Liễu Chính, nghe nói là những năm trước ở nước ngoài khá vất vả, mới từ Corsica, Pháp trở lại, chặc chặc... Nơi đó chính

là đại bản doanh của Mafia.”

“Em gặp rồi?”

-o0o- “Chưa gặp, hôm nay mới nghe Sa Sa nhắc đến. Sa Sa không thích hẳn lắm, chị thấy thế nào?”

“Đáng người rất cao, khoảng hơn bốn mươi tuổi, bề ngoài nhìn không tệ lắm, thoát nhìn giống như người đã lăn lộn vất vả, ha ha, em đừng làm thế.

Bị bàn tay Gia Minh chạm vào ngang hông. Nhã Hàm cười uốn éo người.

“Nếu cho hẳn đóng phim, chị cảm thấy rất phù hợp với hình tượng nhân vật đã lăn lộn giang hồ rất lâu, sau đó lại muốn trở lại cuộc sống bình thường. Chỉ là khi nói chuyện thì ánh mắt không tốt lắm, luôn có vẻ mê đắm, có lẽ hẳn che giấu rất tốt nhưng phụ nữ luôn rất nhạy cảm với ánh mắt như vậy... Chị cũng không thích hẳn cho lắm, nói chuyện một lát chị liền chào tạm biệt.”

“Sau này nên ít gặp mặt hẳn, nói thế nào thì đó cũng là chú của Sa Sa.”

Gia Minh nhíu mày, sau đó lại cười dẫn dắt đề tài rời đi.

“Chẳng qua phụ nữ thực sự rất nhạy cảm với ánh mắt như vậy sao?”

“Ừ hừ.”

“Vậy chị biết ở trường có bao nhiêu học sinh nhìn chị bằng ánh mắt như vậy không?”

“Ha ha, bọn họ không dám, nhưng ít nhất thì chị biết có một người, chính là em đó. Không phân bác được sao, Cố sắc lang bạn học, hành vi này của bạn lần này đã bị giáo viên bắt gặp tận tay.”

“Là tự mình bắt mình sao?”

Gia Minh mỉm cười, cầm khăn lau xuống phía dưới, khi đụng phải chỗ xương cụt nhạy cảm. Nhã Hàm liền “a...” lên một tiếng, thân thể nhích về phía sau, trực tiếp đè bàn tay Gia Minh tại chỗ nhạy cảm nhất dưới mông.

Gia Minh cười khở rút tay ra nhưng không thể, Nhã Hàm ngồi lên tay hẳn, ánh mắt nhìn sang bên cạnh bồn tắm, lồng ngực phập phồng kịch liệt, nhẹ nhàng cắn môi dưới.

“Ách, chị như vậy... Làm em nhớ lại một chuyện.”

Hơi sững sờ, Gia Minh cười nói.

“Chuyện, chuyện gì...”

“Hôm tết chị luôn nói phía sau, phía sau gì đó, không phải đúng như hôm nay sao...”

“Nghĩ hay quá nhỉ.”

Khuôn mặt ửng hồng mê người, Nhã Hàm lớn tiếng nói, thân thể lại nhích về phía sau một chút, sau đó ngồi phịch một cái, đè cả cánh tay Gia Minh xuống nước. Gia Minh lập tức dờ khóc dờ cười, tư thế như vậy, khi ngón tay cử động đủ để chạm vào nơi bí ẩn của Nhã Hàm:

“Vậy chị thả tay em ra đi.”

“Không thả! Ai bảo em đụng vào chị trước.”

Sắc mặt càng hồng hơn, Nhã Hàm nghiêng răng nghiêng lợi từ chối, bấp đui bèn chắc hơi căng thẳng, đồng thời đè ép xuống, cả người dựa hẳn vào thành bồn tắm, gần như đè cả cánh tay Gia Minh xuống nước. Gia Minh cũng chỉ có thể cười nói:

“Em chỉ cần một tay là có thể giải quyết được chị.”

Trong chốc lát, nước trong bồn sóng sánh, thân thể Nhã Hàm không ngừng uốn éo, nàng cắn chặt răng, cố gắng hoàn toàn khống chế động tác của bàn tay kia.

“Hôm nay Lữ Phóng đến tìm em, sắp tới e rằng sẽ phải đánh một trận.”

Cả cánh tay bị đè xuống bồn tắm, Gia Minh ngả người về phía trước, tựa đầu vào cần cổ Nhã Hàm, nhẹ giọng kể chuyện ở trường học hôm nay. Thân thể Nhã Hàm hơi đứng lại, sau đó lại ngồi mạnh xuống.

“Àm... A... em đừng giết hấn... ô, dù sao cũng là... bạn học...”

“Em cũng không để ý lắm, chỉ là hấn quen một người học quyền Thái, tuổi cũng khoảng bằng em, chẳng qua trên người hấn mùi máu tanh rất nặng, hôm nay hấn khiêu chiến Huân.”

“Em để... ừ... để Huân dạy dỗ hấn đi...”

“Đến giờ Huân vẫn chưa giết ai cả, có lẽ ngay cả mạng mình cô ấy cũng không cần, nhưng sát khí và sự quyết tuyệt chân chính lại không đủ, em cũng không dạy cô ấy loại võ công dùng để đánh nhau cứng đối cứng. Hiện giờ Huân muốn thắng hấn thì sợ rằng cũng sẽ rất thảm, em đang suy nghĩ hậu quả nếu đánh không lại sẽ thế nào, có lẽ nên để Huân gia tăng thêm chút kinh nghiệm. Chẳng qua tên kia là con của một tướng quân Thái Lan, nếu không cần thiết thì cũng không cần kết thù oán làm gì.”

Thiếu niên cánh tay đang bị đè xuống, phân tích tình thế đầu vào đấy, trong bồn tắm, cô gái có thân phận là cô giáo đang giãy dựa thân thể như cá heo, cố gắng nghe Gia Minh nói chuyện, nét mặt nàng thình thoảng kiên quyết, thình thoảng quyến rũ, hàm răng cắn chặt, thình thoảng lại phát ra tiếng rên rì nhỏ nhỏ, dường như đang đấu tranh với một quái thú vô cùng lợi hại. Không lâu sau, lại một tiếng “a” nho nhỏ vang lên, đôi tay đang che trước ngực của nàng đồng loạt hạ xuống nước, đặt giữa hai chân như muốn đè thứ gì đó lại nhưng lại tỏ ra hơi vô lực, nửa thân trên ưỡn lên thành hình cung, đôi gò bồng đảo lộ ra

bên ngoài không khí đang phập phồng kịch liệt.

“Vây em... Không cần đánh nữa, ô... Hèn hạ... Không cho... Ừ, đúng chỗ đó... Đau...”

“Ha hả, bây giờ cũng biết đau rồi, đầu hàng chưa?”

“Không đầu hàng...”

“Đầu hàng!”

“Không, a...”

Cô gái có thân phận là cô giáo, bị ảnh hưởng bởi truyền thống tốt đẹp của thế hệ trước cách mạng, vừa nói xong một câu liền cố gắng cắn chặt răng, kiên quyết không chịu đầu hàng. Một lát sau, thân thể nàng rung động, thân thể đang căng thẳng này lên mấy cái như thể hiện sự phản kháng cuối cùng, sau đó ánh mắt trở nên mê ly, hàm răng vẫn cắn chặt, sau đó thân thể lại giãy dụa một chút. Mười mấy giây sau, rốt cuộc nàng cũng mềm nhũn ngã xuống, thân thể nằm nghiêng trong bồn tắm, ánh mắt hơi mê ly, dường như vẫn không cam lòng nhìn khuôn mặt thiếu niên, lồng ngực phập phồng không ngừng. Chẳng qua cánh tay trái bị đè ép phía dưới của thiếu niên cuối cùng cũng rút ra được, cầm khăn lông lên.

“Lần này phải thực sự tắm rửa cho chị, nếu không món ăn sẽ nguội thật mất.”

Nhẹ giọng nói, hắn ôm thân thể thành thực của cô gái ra khỏi bồn tắm, để nàng đứng bên bồn tắm, thân thể mềm nhũn dựa vào tường, bắt đầu thực sự tắm rửa cho cô gái nhu nhược tựa như một đứa trẻ.

Chín giờ bốn mươi tối, tự học buổi tối kết thúc.

Học sinh lúc này phần lớn đều rủ nhau đi ăn khuya, đến khi tiếng chuông tan học vang lên, Sa Sa tìm được Huân đang thu dọn đồ đạc, chuẩn bị dẫn nàng về nhà ăn đồ ăn khuya Gia Minh đã nấu xong, cứ việc ngoài trường có rất nhiều chỗ bán đồ ăn khuya nhưng khoảng thời gian này bọn họ luôn rủ Huân đến nhà cùng ăn.

Đi tìm Linh Tĩnh, bảo trưởng còn một phần nhỏ chưa hoàn thành, hai người lại đứng chờ một lát. Khi ba người theo đám người tan lớp đi ra khỏi công trường, dưới ánh đèn sáng sủa của các quầy hàng ăn khuya, không khí ồn ào, một thiếu niên ngoại quốc đen, gầy nhưng vóc người rắn chắc tiến lên đón. Hắn nở nụ cười không khiến mấy người có hảo cảm, đám người Lữ Phóng cũng đang ngồi ở một quầy hàng cách đó không xa nhìn sang đây.

“Chào cô, cô là Nguyệt Tri Huân đúng không... Tôi chờ cô ở đây đã lâu rồi, hi vọng cô có thể đồng ý khiêu chiến lúc trước của tôi, cảm ơn nhiều.”

Mặc dù nói chuyện rất lễ phép nhưng trong ánh mắt cuồng nhiệt của thiếu niên lại mơ hồ lộ ra vẻ khát máu sôi trào.

Hắn thích vẻ đẹp của Nguyệt Tri Huân, chẳng qua, ở Thái Lan, bản tính của thiếu niên tên A Mỗ Lô này tất cả mọi người đều biết, hắn càng thích quá trình hủy diệt cái đẹp, cảm nhận khoái cảm mãnh liệt hơn...

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 275

Khó Xử.

Gần nửa đêm, trên đoạn đường gần cục công an thành phố Giang Hải, phảng phất đâu đó bầu không khí trầm lặng.

Những chiếc xe hơi lần lượt chạy qua chạy lại, những ngọn đèn đường trải dọc hai bên. Đây không phải là đoạn đường phồn hoa nhất Giang Hải, ngày thường lượng người đi lại trên đoạn đường này không nhiều. Vậy mà giờ này, khi thời gian đang gần nửa đêm, lượng người đi lại hai bên đường lại đông đúc một cách kỳ lạ. Đầu tiên là một hoặc hai người đi qua đi lại, ánh mắt của họ đều tập trung chú ý động tĩnh bên trong cục cảnh sát, tiếp đó là từng nhóm ba đến năm người, và tiếp đó nữa là những người đi lại hai bên đường đột nhiên nhiều hẳn lên. Quy mô có thể lên đến hai ba trăm người. Trông có vẻ như họ chỉ là những người vô tình đi lại gần cục cảnh sát, nhưng dòng người bao quanh hết vòng này đến vòng khác, cứ như là đang muốn bao vây lấy tòa nhà.

Vào khoảng thời gian ghê sợ này mà lại có nhiều người đi lại như vậy, trông có vẻ như đang mở đầu cho một cuộc bạo động. Tuy nhiên, dường như trên người của những người đi lại ở đây chẳng hề mang theo vũ khí gì, họ ăn mặc bình thường, mắt nhìn chăm chăm vào bên trong cục cảnh sát, công cục cảnh sát có thêm một vài cảnh sát đứng canh, nhất thời chưa thấy có hành động gì. Những người này phần lớn đều là bọn du côn, phần lớn cảnh sát đều biết họ, cảnh sát tất nhiên có thể bắt họ về nhốt hai ba ngày, nhưng một lần động đến nhiều người như thế thì vẫn phải có mệnh lệnh từ trên xuống. Huống hồ, phần lớn những cảnh sát cấp dưới đều chưa biết đang xảy ra chuyện gì.

“Chuyện gì thế này, lũ côn đồ này chán sống rồi sao...”

Kéo rèm cửa sổ nhìn ra xa, Mục Thanh Thanh chau mày. Cô cảnh sát năm nay vừa tròn 24 tuổi có sức sống và sự uy nghiêm hơn hẳn những cô gái cùng tuổi, ở tuổi này đã có thể được phá lệ lên đến chức cảnh ti cấp hai, đồng thời đảm nhiệm chức vụ phó đội trưởng đội trinh thám thành phố, ngoài trừ sự nghiêm túc và chăm chỉ thường có, công lao lớn nhất nàng lập được trên con đường làm cảnh sát của mình thực ra còn có liên quan đến nhân vật chính Gia Minh của chúng ta - trước khi xảy ra sự kiện du thuyền Tinh Mộng. Thân Khắc và năm người khác cũng từng đến Giang Hải. Sau khi sự việc bại lộ, Thân Khắc giết chết hai người, sau đó công lao hạ gục hai cái xác kia chẳng rõ đầu đuôi gì bị Mục Thanh Thanh giành mất. Vụ án vốn chưa được phá, sau đó lại gây ra rắc rối lớn như vậy, sự việc này đáng ra phải nói là gây lỗi chứ không phải lập công, nhưng không rõ những người bên trên xem xét đến lý do gì, tóm lại là Mục Thanh Thanh và một vài người khác nhờ vậy mà được thăng quan, đó được xem như là kết quả cuối cùng.

“Nghe nói trong số những người vừa mới bị bắt về, một người là con của Lữ Tụng Vĩ, còn một người là người Thái Lan, nghe nói là tập Thái quyền. Gần đây ti vi có đưa tin nói về tông sư Thái quyền Hi Lý Vương gì đó, chị Thanh, chị biết chuyện đó chứ?”

Tiểu Triệu, người nhạy thông tin nhất đội từ cửa chạy vào, vừa nghe câu hỏi của Mục Thanh Thanh liền đáp ngay:

“Hi Lý Vương? Nghe nói lợi hại lắm.”

Mục Thanh Thanh gật đầu.

“Vậy sao lại có nhiều tên du côn đến đây vậy? Tôi có quen với một vài tên, Hòa Kê, Hắc Bì chẳng phải đều là tay chân của Tiểu Mạnh sao? Ngày thường họ rất biết điều, hai ngày hôm chác là xem phim bạo lực nhiều quá rồi chứ gì?”

“Trong số những người đánh nhau có con gái của Liễu lão đại.”

“Con gái của Liễu lão đại?”

Mục Thanh Thanh cười.

“Tôi biết cô ta, tên là Liễu Hoài Sa thì phải? Năm 95 khi tôi vừa làm cảnh sát không lâu, được phân đến cục cảnh sát Thành Tây, sự kiện 131 ngày 31 tháng 10 là vụ án lớn gây chấn động cả thành phố, vài chục người bị sát thủ người nước ngoài chặt đầu. Khi ấy, trong số những người có liên quan, ngoại trừ con gái cả Liễu lão đại ra còn có một cô bé người Nhật rất xinh đẹp bị đánh thương tích đầy mình, trông rất tội nghiệp... Khi ấy chính tôi là người lấy lời khai của bọn họ.”

“Cô bé xinh đẹp?”

Tiểu Triệu ngồi vào chỗ của mình nói “Vừa nãy em có xuống xem qua, đi cùng với Liễu Hoài Sa còn có hai cô nữ sinh xinh đẹp, cả ba đều là những cô bé xinh đẹp, còn về việc họ có phải là người Nhật hay không thì em không hỏi.”

Mục Thanh Thanh gật đầu:

“Không cần biết thế nào. Tôi có thể đoán được rằng tính cách của cô gái này rất nóng nảy. Từ nhỏ đã là vua gây rắc rối, năm cô ta tốt nghiệp cấp hai, nghe nói từng cầm gậy đánh bóng đến văn phòng đuổi đánh thầy giáo... Lần này lại là chuyện gì nữa đây? Chỉ đơn thuần là đánh nhau thôi sao?”

“Nghe nói... Chỉ là đánh nhau thôi, nhưng một bên là ba cô gái, bên kia là con trai của Lữ Tụng Vĩ và bảy tên tay chân của hắn, trong đó có cả thằng nhóc luyện Thái quyền, không thể nào là ba cô bé đó gây chuyện trước được?”

“Bảy tám thằng con trai đánh ba đứa con gái?”

Sắc mặt Mục Thanh Thanh bỗng trầm xuống.

“Mấy đứa con nhà giàu hư hỏng, cứ cậy nhà mình có tiền, việc gì cũng dám làm. Mấy năm gần đây, Liễu lão đại có người bên trên nâng đỡ, cứ xem tình hình bên ngoài kia, bọn này lần này xem như đụng phải tảng đá lớn rồi. Có điều... lần này gây chuyện đến nỗi có người bị bắt về đây, có phải là nghiêm trọng lắm hay không? Có chết người không?”

Thông thường, những người này đều có gia thế cả, nếu cả hai phía chỉ là đánh nhau vặt vãnh thôi thì cảnh sát thường không can thiệp, nếu không chẳng phải sẽ khiến con giận của cả hai bên đều đổ lên đầu cảnh sát cả sao. Cả hai bên đều bị bắt về cục cảnh sát thì sự việc phần lớn là đã làm quá trớn rồi. Thế nhưng, khi Mục Thanh Thanh hỏi như vậy thì đối phương lại lắc đầu.

“Hình như không phải chuyện gì to tát cả, nghe nói là chưa kịp đánh nhau nữa, chẳng hề có ai bị thương cả.”

Nghe xong câu trả lời của Tiểu Triệu, những người trong văn phòng kẻ cười bắt đầu, kẻ thì lắc đầu:

“Vậy ai đã bắt họ về đây vậy? Thằng nhóc vừa tốt nghiệp chẳng?”

Thằng nhóc này lại đắc tội với cả hai bên, chắc là gặp xui xẻo rồi đây.

“Không quen biết, họ là một nhóm người mặc đồ bình thường, tóm lại là khi tôi vừa bước vào sảnh cục cảnh sát thì thấy Phó cục trưởng cũng vừa mới lái xe đến, khăn trương đến nỗi quần áo vẫn chưa chỉnh tề, cục trưởng thì đến lâu rồi, bây giờ đang ứng phó với Lữ Tụng Vĩ và cái bọn người Thái quyền kia, hình như không có chỗ cho chúng ta can thiệp đâu.”

Nghe hắn nói thế, những người trong văn phòng đều im lặng, mọi người nhìn nhau, mơ hồ đánh hơi được bầu không khí khác thường, những người can thiệp vào sự việc lần này chắc chắn là cấp bậc rất cao đây...

Trong nội bộ cục cảnh sát, họ cũng vì sự việc lần này mà mở một cuộc họp riêng, trong một căn phòng nào đó của cục, một số người cũng đang vì sự việc lần này mà đau đầu. Vòng với luật sư, Lữ Tụng Vĩ với khuôn mặt nặng nề cứ đi qua đi lại trước mặt con trai, hết lượt này đến lượt khác.

“Tao đã nói với mày từ trước rồi, khiêm tốn một chút, cứ luyện ba cái thứ võ gì đó, tính tình nóng nảy cứ như pháo, vừa mới đốt đã nổ tung. Sự việc lần này, mày đừng tưởng là có A Mỗ Lôi làm bia đỡ đạn, thực ra thì mày cũng chỉ là con cờ của Hàn Cương Thành mà thôi. Bây giờ thì hay rồi, tao vừa gọi điện cho phó cục trưởng Lữ, ông ta cũng vừa mới đến đây, nói là sự việc này ngay cả ông ta cũng không thể nào dẹp yên được. Bây giờ cũng không biết mày đã đắc tội với ai, hơn nữa, chặn ba cô bé lại trước cổng trường học, mày... rốt cuộc là mày đã làm gì rồi? Việc này mà đồn ra ngoài thì chẳng có ai nghĩ là ba con bé đó có lỗi làm gì!”

Lữ Phóng đỏ bừng mặt:

“Nhưng mà... căn bản là chúng con không đánh người, nói thật, A Mỗ Lôi có nói là chỉ thách thức Nguyệt Tri Huân, chúng con chưa bao giờ nghĩ là sẽ động đến Diệp Linh Tĩnh và Liễu Hoài Sa...”

“Con bé người Nhật Nguyệt Tri Huân kia chưa từng nghe nói đến, còn con bé Diệp gì đó thì trước khi đến đây tao có tra tìm qua, hình như cũng chẳng có thể lực gì, chỉ có con bé Liễu Hoài Sa kia, nó là con gái của Liễu Chính, bây giờ bọn người mà chúng gọi tới đã bao vây cả cục cảnh sát này rồi... Nhưng chắc là chúng cũng không dám làm gì đâu... Rốt cục là mày đã làm gì chúng nó?”

“Thật sự là con chưa hề làm gì mà!”

Nhìn vẻ mặt tức giận không tin mình của cha, Lữ Phóng ngồi đó gằn như sắp khóc.

“Khi mấy con bé đó vừa ra khỏi cổng trường, A Mỗ Lôi liền tiến đến trước mặt bọn họ, hai bên dường như sắp đánh nhau. Nguyệt Tri Huân kêu hai cô bạn của cô ta đi ra chỗ khác, nhưng Liễu Hoài Sa không đồng ý, còn Diệp Linh Tĩnh hình như đang tính gọi điện thoại kêu người đến giúp. Chúng con đang

thương lượng xem coi có nên ngăn chặn cô ta hay không, ai ngờ khi A Mỗ Lôi vừa mới đụng chạm với Nguyệt Tri Huân một chút thì cái bọn khốn kia đã chạy lại, họ đều rút súng ra, và còn có cả thẻ cảnh sát nữa chứ...”

Lữ Phóng âm ức nghì một hồi nói:

“À, mấy con bé đó không bị thương, chỉ có A Mỗ Lôi là bị đánh mà thôi, bọn người kia vừa xuất hiện là hắn đã chuẩn bị đánh người. Khi đó có một tên khá lùn, hai tay đều băng bó, tay cầm súng không vững lắm. A Mỗ Lôi nhằm vào hắn mà đánh, thân người A Mỗ Lôi vừa nhảy lên không trung thì đã bị người đó nghiêng người đụng văng ra xa. Con có nhìn thấy thầy Trần biểu diễn một lần, hình như là chiêu Thiết Sơn Khảo trong Bát Cực quyền, nhưng mà con vẫn chưa thấy ai bị gãy tay rồi mà còn dùng được chiêu này...”

“Tao có thấy cái thằng đó rồi, nó đang ở bên ngoài.”

Lữ Tụng Vĩ gật đầu nói.

“Nhưng hình như cục trưởng Khương cũng chẳng có cách gì xử lý chúng. Cứ theo lời mày nói thì hình như là bọn chúng đang chờ sẵn ở đó, chỉ cần mày phạm sai lầm là ra tay ngay, mà trước đó mày cũng chỉ gây rắc rối với thằng nhóc của Hoàng gia mà thôi...”

“Cố Gia Minh chẳng có địa vị gì trong Hoàng gia, hơn nữa Hoàng Bình Tường cũng đã rơi đài lâu rồi...”

“Ai biết được hắn ta còn có mối quan hệ gì.”

Ồn định lại tâm trạng một lúc, Lữ Tụng Vĩ chỉnh đốn lại quần áo.

“Lần sau bớt gây rắc rối, tao ra ngoài thương lượng với cục trưởng Khương lần nữa. Đại sư Hi Lý Vượng đã đưa ra kháng nghị lên lãnh sự quán Thái Lan, lát nữa chắc là có thể bảo lãnh, chúng mày ra ngoài rồi...”

Quan hệ của Lữ gia và cục trưởng Khương Phú Quý ở đây không được tốt lắm, nhưng lại là bạn rất thân với phó cục trưởng Lữ Kiến Hoa. Vừa nãy Lữ Kiến Hoa chưa đến, cục trưởng Khương dường như cũng chỉ là trả lời cho qua chuyện mà thôi, một mặt tỏ vẻ là không thể bao che, một mặt lại ám chỉ là bên trên có người đang bao che vụ này. Lần này Lữ Kiến Hoa đến, hẳn dẫn cục trưởng Khương và Lữ Tụng Vĩ vào trong văn phòng đóng cửa lại, lúc này Khương Phú Quý mới thờ dài nói sự thật.

“Không phải tôi không muốn giúp ông, lão Lữ - ông là bạn của ông Lữ nên tôi cũng gọi là lão Lữ vậy, ông là một thương gia nổi tiếng ở Giang Hải, những năm gần đây, ông đã cống hiến không ít cho thành phố Giang Hải, tôi cũng không giấu ông làm gì. Thứ nhất, bảy tám thằng con trai đối phó với bà cô bé thực sự là không chấp nhận được. Thứ hai, đại sư Hi Lý Vượng chắc cũng đã nói chuyện với lãnh sự quán Thái Lan rồi, điều này tôi biết, nhưng phía bên Nhật Bản cũng đã lên tiếng rồi. Trước tiên là phía bên tập đoàn tài chính đứng thứ ba Nhật Bản là tập đoàn Xuyên Kỳ đã trực tiếp kháng nghị lên chính phủ, sau đó thì lãnh sự quán cũng đã gửi công văn xuống... lão Lữ, ông nói xem, mấy chuyện đánh nhau vật vãnh của bọn con nít, không lẽ mọi người đều phải làm lớn chuyện kinh động đến bộ ngoại giao luôn sao, hơn nữa sự việc lần này đích thực là lỗi của con trai ông gây ra...”

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 276

Bạt Tai Vàng Dội

Tập đoàn Xuyên Kỳ, công hàm của Bộ ngoại giao Nhật Bản, Lữ Tụng Vĩ lập tức choáng váng:

“Cô bé người Nhật Bản tên Nguyệt Tri Huân... có quan hệ gì với tập đoàn Xuyên Kỳ?”

Khương Phú Quý gật đầu:

“Nghe nói vị hôn thê của người thừa kế thứ hai của tập đoàn Xuyên Kỳ hiện giờ, hôn phu của cô ta là... À, Thiên Vũ Chính Tắc, tên Nhật Bản nghe thật ngộ... Nghe nói là tiến sĩ sinh, học và tiến sĩ di truyền học, có ảnh hưởng nhất định trong giới học thuật quốc tế. Lão Lữ, chuyện này thực sự rất phiền phức, ông nhìn ra ngoài cửa sổ xem, Liễu Chính có thể xem là chuyện nhỏ, nếu bình thường mà đám khốn này dám bao vây Cục cảnh sát thì tôi đã bắt bọn chúng từ lâu rồi.”

Một bên là tướng quân Thái Lan, quan hệ với Thái Lan, một bên là đảo quốc Nhật Bản, song nếu so sánh một chút thì không thể không thừa nhận rằng, già sử nếu hai bên đều vì cùng một chuyện mà tranh chấp, thì với tình hình hiện nay, Trung Quốc nhất định sẽ cân nhắc Nhật Bản, một quốc gia có sức mạnh kinh tế siêu cường. Hơn nữa thực lực của Lữ gia so với tập đoàn Xuyên Kỳ, phải nói là thua xa. Lữ Tụng Vĩ nhất thời lấp bắp có vẻ nói không nên lời. Đối diện với hắn, Khương Phú Quý đang châm một điếu thuốc.

“Hơn nữa, việc này quả thực không phải do tôi giải quyết, đám người ở bên ngoài lúc này ông cũng nhìn thấy rồi, đến nước này rồi tôi cũng không giấu ông thêm nữa, bọn họ đều là đặc công của Cục Quốc An, vốn là đặc công sẽ không xen vào chuyện này, nhưng Phương thủ trưởng Phương Chi Thiên thời gian này sắp đến Giang Hải, bọn họ đã tới trước một bước.”

Phương Chi Thiên mặc dù bề ngoài là một thương nhân nổi tiếng, có vẻ như không màng đến chuyện chính trị, dường như trong bất kỳ sách lược chính trị nào cũng đều không thấy bóng dáng của hắn, nhưng thực tế thì một bộ phận rất lớn công trình quân sự trong nước đều do hắn hoặc trực tiếp hoặc gián tiếp quản lý, có cả quân hàm thiếu tướng, là nhân vật truyền kỳ, vừa là thương nhân vừa là quân nhân. Những tin tức này Lữ Tụng Vĩ đương nhiên cũng nắm được, lúc này nhắc đến, ba người trong phòng đều có chút nghiêm nghị và thận trọng.

“Kể ra cũng thiệt thòi cho bọn họ, nếu thật đã đã thương một ai đó thì Bộ Ngoại giao sẽ làm âm lên mãi, lại thêm một tai tiếng xấu trên thế giới... Hiện nay đội trưởng Thôi Quốc Hoa là người xử lý việc này, mục đích của họ là không muốn cho vụ này xé ra to thêm, bây giờ không thả người cũng là do Thôi đội trưởng quyết định. Tuy tôi cũng chưa hiểu rõ mục đích giữ hai bên ở lại đây là gì, nhưng ông đi xin lỗi một tiếng rồi sẵn tiện dò xét luôn bao giờ được thả cũng tốt hơn nhiều. Thôi đội trưởng bảo nên làm thế nào thì cứ theo đó mà làm, chỉ có lợi chứ không có hại, tôi cũng sẽ giúp các ông nói vào mấy lời tốt đẹp.”

Khương Cục trưởng nói là đi thăm dò, thực ra là muốn cho bên đây đi xin lỗi nhận sai. Lữ Tụng Vi đâu có hiểu như vậy, ông ta ở thành phố Giang Hải vẫn có một số trợ lực, nhưng không giống như Hoàng gia đã từng có thân thích làm Bí thư tỉnh ủy, cũng không giống như Đông Phương gia có nhiều mối quan hệ với bên trên. Bây giờ nghĩ lại cũng có chút hối hận, tông sư Thái quyền gì gì đó thì không vấn đề gì, nhưng bọn tài phiệt Nhật Bản và tên tướng quân Thái Lan nổi tiếng với buôn thuốc phiện và làm ăn bất hợp pháp, cho dù đắc tội ai cũng không có gì hay ho cả. Lúc này nói lời cảm ơn với Khương Phú Quý xong, ông ta bước ra cửa đi tìm nhóm đặc công của Cục Quốc An.

Lúc đi xuống lầu, thấy đội trưởng Thôi Quốc Hoa mà Khương cục trưởng vừa mới chỉ điểm cầm đầu, đám đặc công đang ngồi một bên của đại sảnh trong phòng tiếp khách cười nói. Nói là thuộc Cục Quốc An, trong đó có một cô gái nhỏ tuổi nhất, thậm chí có vẻ chưa đến hai mươi. Lúc này một phụ nữ mặc âu phục trắng khiến hắn chú ý tới đầu tiên.

Hắn nhận ra người phụ nữ này, cô ta tên là Trần Á Lệ, độ khoảng ba mươi tuổi, mới đây đột nhiên qua làm trợ lý cho thị trưởng thành phố Giang Hải, nghe nói làm trợ lý, thực quyền khá lớn, rất nhiều việc phải được cô ta gật đầu thì mới thông qua được. Công việc như vậy khiến rất nhiều người ước ao, suy đoán rằng cô ta ở bên trên e là có mối quan hệ rất vững chắc. Rất nhiều người muốn theo cách trước đây là tặng lễ vật để đi cửa sau nên đã tìm cô ta nhờ giúp đỡ, cô ta cũng chỉ nhận một phần nhỏ một cách lão luyện, nếu thực có vấn đề thì cơ bản vẫn là bị ngăn chặn lại. Sự trong sạch đó có lẽ có liên quan đến vấn đề mới nhậm chức, nhưng bất luận thế nào thì trong khoảng thời gian này, cô ta quả thực là một trong những người tâm phúc của thành phố Giang Hải.

Hôm nay, quan hệ với bên trên của vị tâm phúc này đã hé lộ ít nhiều, cô ta mặc âu phục viên chức, bề ngoài cũng chỉ ở mức trung bình, nhưng đang ngồi giữa đám đặc công vừa nói chuyện vừa cười rất vui vẻ, đem đến cho người xung quanh một cảm giác thân thiết, dịu dàng nữ tính, bên cạnh cô ta còn có một người đàn ông trung niên đang khoác vai cô ta một cách thân mật. Trước đây không lâu có tin tức kết hôn của trợ lý thị trưởng Trần Á Lệ mới truyền đến. Lữ Tụng Vi chỉ biết đại khái tên của người đàn ông đó là Kiều Quốc Duệ.

Mọi người phân chia lợi ích, hay khi nhờ người giúp đỡ thì có thể nói đủ kiểu, nói trên trời dưới đất, nhưng nếu nhận mình có lỗi thì tốt nhất là nói thật và nói thẳng. Lữ Tụng Vi có thể đạt được vị trí như ngày hôm nay là do ông ta luôn chấp hành nguyên tắc làm sai thì phải nhận, bị đánh cũng phải thẳng lưng. Tuy nhiên đối với nhận định đúng sai thì không hoàn toàn xuất phát từ vấn đề đạo đức, mà là do đối phương mạnh cho nên lỗi sai chắc chắn thuộc về mình. Lấy lại tinh thần một chút, ông ta bước về phía người đàn ông trung niên tên Thôi Quốc Hoa.

Trong tình huống như thế, hai bên không tất gì phải dài dòng dây dưa nữa. Vừa thấy Lữ Tụng Vi bước tới chào hỏi, Thôi Quốc Hoa liền cười và kéo ông ta về bên này nói chuyện. Nhưng trò chuyện chưa được mấy câu thì tiếng chuông tập họp nội bộ của cục cảnh sát vang lên, cảnh sát viên ở tứ phía từ trong tòa lâu ủa ra, đông như bầy ong vỡ tổ. Khương Cục trưởng từ trên hành lang bước xuống, quần áo, tác phong đã chỉnh tề đầu ra đầy.

“Ra ngoài bắt hết bọn ranh con đang gây sự kia!”

Ở Trung Quốc, đối với việc khiêu khích của bọn xã hội đen, chính phủ miễn bình luận.

Kết quả không mấy gì tốt đẹp, lần này, lần này hắn đám gây rối ngoài kia sẽ bị bắt.

Hành vi nóng nảy lần này của Sa Trúc bang có một bộ phận cũng là nhắm vào con trai của mình, nếu như họ bị bắt thì trong lòng Lữ Tụng Vi sẽ rất vui, quay đầu qua nói chuyện này với Thôi Quốc Hoa, thế nhưng qua vài câu tán gẫu, hắn cũng mơ hồ nhận ra, chuyện lần này hiện giờ những người người này

chưa chắc là có thể tự giải quyết. Thôi Quốc Hoa mở miệng an ủi vài câu để hấn không lo lắng, nhưng không có biểu lộ rõ ràng nào thể hiện ý muốn thả người. Nghĩ lại cũng phải, Cục Quốc An đa phần là thực hiện theo mệnh lệnh, người đứng sau lưng họ có thể đưa ra quyết định... Phương Chi Thiên? Nhưng mà, suy nghĩ thêm một chút, nếu là người ở tầng lớp đó, sao có thể làm khó dễ mấy đứa trẻ con, bất luận là Thái Lan hay Nhật Bản, phía bên Trung Quốc không thể có thái độ nịnh hót như vậy...

Nghĩ như thế, hấn có hơi chút rối trí. Cũng vào lúc này chỉ thấy thành viên Cục Quốc An hai tay quần băng vải từ cửa bước vào, nói hai câu vào tai Thôi Quốc Hoa, nghe thấp thoáng là có người nào đó đã đến rồi. Thôi Quốc Hoa gật đầu:

“Xin lỗi. Lữ tiên sinh, ngài ở đây đợi một chút được không? Tôi còn chút việc, một lát nữa sẽ trở lại nói chuyện với ngài.”

Nhìn thái độ của hấn giống như có một nhân vật lớn vừa đến vậy. Đợi đến khi Thôi Quốc Hoa đi rồi, Lữ Tụng Vĩ mới nhìn ra ngoài. Mười mấy viên cảnh sát đang từ trong đại sảnh đi ra, chen chúc nhau hỗn loạn. Không phải không có ai đi vào, chẳng qua trong tầm nhìn của Lữ Tụng Vĩ lúc này cũng chỉ loáng thoáng nhìn thấy trong đám người đó một thiếu niên mặc đồ học sinh từ cửa bước vào trong đại sảnh, nhìn xung quanh với vẻ mê hoặc:

“Tôi đến đây là để nhận người, nên tìm ai đây?”

Trong nháy mắt bóng dáng hấn cũng biến mất trong tầm mắt của Lữ Tụng Vĩ.

Lữ Tụng Vĩ nhìn một lúc lâu, nhân vật lớn mà hấn tưởng tượng từ đầu đến cuối đều chưa từng thấy xuất hiện...

***** “... Sau khi ăn cơm tối xong. Tiểu Lộ gọi điện thoại đến cho chúng tôi, nói về chuyện A Mỗ Lôi, đoán là sẽ có chuyện nên chúng tôi liền qua đây để ăn khuya, không ngờ vẫn gặp phải... Ài. Gia Minh tiểu đệ, tôi cảm thấy rất kỳ lạ, cô bé Linh Tĩnh đó tại sao lại tức giận tôi nhỉ, chiều nay tôi cũng chỉ là có ý tốt...”

Đi bộ trong hành lang khu vực nội bộ cảnh sát, Thôi Quốc Hoa hỏi chuyện chiều nay, xem ra là có chút oan ức. Tay xách một túi ni lông, Gia Minh với vẻ mặt hiền lành lúc này đang đi ở phía sau cách Thôi Quốc Hoa chừng hai bước chân, đang quan sát xung quanh.

“Tôi nào có biết, trước đây tôi chỉ là có nhắc qua cái tên của ông với cô ấy, mà ông cũng thấy đó, hiện nay danh tiếng của công chức không tốt đẹp gì mấy, ít nhất thì ghét ác như cừu cũng là một đức tính tốt của cô ấy. Chú Thôi, tôi có thể bảo lãnh, cho cô ấy đi ngay bây giờ không?”

“Người của cậu có thể bảo lãnh đi bất cứ lúc nào, còn những người khác, nếu đã không có vấn đề gì thì chúng tôi thấy rằng cũng không cần phải làm khó dễ họ. Dù sao cũng có bạn học của cậu trong số đó, hơn nữa thân phận của A Mỗ Lôi đó còn phức tạp hơn, hấn đến rồi, ở bên trên vẫn muốn đặc biệt chiếu cố.”

Những lời nói này nghe thì có vẻ như là nói với Gia Minh, trên thực tế rõ ràng là nhằm vào người phụ nữ bạo lực Giản Tố Ngôn. Nói như vậy không có nghĩa ám chỉ Viêm Hoàng Giác Tinh sợ Giản Tố Ngôn, một tổ chức lớn như vậy, xét cho cùng vẫn cần phải sợ một cá nhân. Thế nhưng, thứ nhất, đối với người phụ nữ này, người trong tổ chức chống khủng bố có tiếp xúc qua mấy lần, thì đều thấy có chút khâm phục và ngưỡng mộ cô ta, thứ hai, tuy tính khí thất thường nhưng cô ta từng ngăn chặn được hành động khủng bố trên chiếc du thuyền Tinh Mộng, từng cứu đám người Phương Chi Thiên, nếu như hành động “tàn bạo” của Giản Tố Ngôn vẫn chưa đến mức muốn trở mặt với nhau thì dĩ nhiên chỉ còn cách là cố gắng nhân nhượng thôi.

Gia Minh thì vô tư nhún vai:

“Tôi thì chẳng có ý kiến gì, nhưng mà chị Tố Ngôn từng dạy tôi, chỉ cần có hành vi giết người, cho dù là chưa thực hiện được hay đã đạt được mục đích rồi thì cũng đều phải chịu tội như nhau, phải có chế tài mới có thể ngăn chặn việc tái diễn lần sau. Chị ấy tuy bây giờ không ở trong nước, nhưng ông nghĩ xem chị ấy sẽ nghĩ thế nào về chuyện này?”

“Ha ha, chúng tôi đương nhiên là cũng hiểu rõ tính khí của Giám tiểu thư. Nhưng với chuyện lần này, cái tên A Mỗ Lôì đó, cứ cho là hấn ra tay, thì cũng chưa hẳn là nhằm vào hai cô bé Diệp Linh Tĩnh và Liễu Hoài Sa, huống hồ trong chuyện này hấn mới là người duy nhất bị đánh, cậu xem...”

Trong lúc nói chuyện, chỉ thấy trong phòng thâm vẩn trên dãy hành lang, một tên nhóc người Thái đang cúi đầu ngồi trong đó, phía trước hấn là một người Thái Lan cao to lực lưỡng, nhìn đáng vẻ khoảng chừng không quá ba mươi tuổi, có lẽ đó là tông sư Thái quyền Hi Lý Vượng. Phải công nhận rằng so với đồ đệ, bề ngoài của hấn khá hơn rất nhiều, mặc dù trên người ẩn chứa sát khí nhưng vẫn có nét anh tuấn và cương nghị. Một viên cảnh sát đứng bên cạnh lặng lẽ canh chừng. Đến lúc này, những thủ tục như lấy lời khai đều đã làm hết rồi, bởi vì là người nước ngoài có địa vị cho nên việc canh giữ cũng không gắt gao lắm, vì cho dù là nhóm người của Thôi Quốc Hoa đều đã quyết định thả sẽ người, chỉ là đợi Gia Minh đến nói vài câu mà thôi.

Thấy ngoài cửa có người đang đi đến, tên nhóc người Thái Lan kia, đang ngồi im lặng một cách chán nản, ngẩng đầu lên, và hiển nhiên là nhận ra Gia Minh.

“... Thằng nhóc tên A Mỗ Lôì này rất kiêu ngạo, không hổ là con trai tướng quân Tập Tông của Thái Lan, ha ha, vừa nhìn thấy súng chĩa đến, điều đầu tiên nghĩ đến không phải là đầu hàng, mà là phản kháng. Lại nói, bên phía chúng tôi có một người tên là Tiểu Vũ, cũng tham gia đấu võ trên thuyền lần trước, bị đá gãy hai tay đến bây giờ vẫn chưa hồi phục, còn đang băng bó, trông quả thực là vẫn còn hơi yếu, hấn xông đến muốn cướp súng, nhưng bị Tiểu Vũ dùng một chiêu Thiết Sơn đánh bay ra xa mấy mét, chặc...”

Thôi Quốc Hoa cười nói về tình huống khi đó, giống như Gia Minh, hấn cũng nhìn về phía phòng thâm vẩn, A Mỗ Lôì lúc này đang nhìn chăm chăm vào Gia Minh, ánh mắt khiến người ta cảm thấy rất khó chịu. Thoảng nhìn ánh mắt ấy, Thôi Quốc Hoa hơi nhíu mày.

Bên trong và ngoài căn phòng, bốn người cứ thế nhìn nhau, bỗng nhiên Thôi Quốc Hoa thấy không khí có vẻ như khá căng thẳng, trong ánh mắt thiếu niên Thái Lan kia lộ ra vẻ hung ác.

Một tiếng “rầm” vang lên, chiếc ghế hấn đang ngồi bay ra ngoài.

Lẽ ra chỉ lướt qua cho xong việc này, hơn nữa mọi người đều chưa thành niên nên cũng không thể còng tay hấn được, vậy mà chỉ trong chớp mắt, rầm một cái, chiếc ghế bằng sắt nện vào bức tường của căn phòng thâm vẩn, đã từng được luyện tập động tác tránh né thế nhưng viên cảnh sát đứng bên cạnh nhất thời cũng không kịp hành động. Thiếu niên Thái Lan nhảy bổ ra như một con báo săn, động tác của tông sư Thái quyền Hi Lý Vượng cũng nhanh không kém, hấn đưa tay ra bắt lấy tấm lưng của tên đồ đệ rồi đột rống lên một tiếng, gọi tên của A Mỗ Lôì, âm thanh vọng ra ngoài hành lang như sấm nổ.

Có lẽ Hi Lý Vượng đó cũng không ngờ rằng tên đồ đệ của mình trong lúc này lại bộc phát ra hơi thở hung lệ như vậy, tiếng rống vang vọng khắp hành lang, mà cánh tay đưa ra bắt đã chậm một bước. A Mỗ Lôì đã lao ra khỏi phòng, nắm tay đấm thẳng về phía Gia Minh. Thôi Quốc Hoa đang định ngăn lại nhưng Hi Lý Vượng cũng đã đuổi theo tới nơi, vừa vặn ngăn cản phía trước Thôi Quốc Hoa.

“Cẩn thận!”

Lúc Thôi Quốc Hoa hét lên câu đó. Gia Minh tay đang xách chiếc túi ni lông đựng bánh Thiên Tăng vội vã né ra sau, rồi nhanh chóng lùi về lại.

Trong nháy mắt, hai kích quyền hung hãn của A Mỗ Lôi tung ra như gió, ngay sau đó là cú quét chân liên lạc, lao tới lên gối, đánh khuỷu, vừa rơi xuống đất thì chân trái như chiếc gậy sắt đã đá về phía vai Gia Minh nhanh như chớp.

Có thể thấy quả thật Hi Lý Vương đã dồn rất nhiều tâm sức cho tên đồ đệ này, tuy trước đây hẳn chưa kịp ra tay thì đã bị Tiểu Vũ đánh bại, có lẽ cũng có một phần nguyên nhân khinh địch, nhưng lúc này thì hẳn đang nén giận mà ra tay, chỉ trong thời gian có mấy giây, tổ hợp một loạt chiêu quyền Thái cực rần đến cực điểm đã được hắn tung ra vô cùng nhanh chóng, lưu loát. Thôi Quốc Hoa nhìn thấy mà trong lòng kinh sợ, tự mình đấu với tên nhóc này đương nhiên là có thể thắng một cách dễ dàng, nhưng đối phương vừa mới ra tay đã sử dụng quyền pháp cương mãnh và lưu loát như vậy thì e rằng chính mình cũng phải tạm thời né tránh.”

Uy thế của hắn thật đáng kinh ngạc, Gia Minh xem ra cũng trốn đến thảm hại, nghiêng người, rồi lùi về sau, hoảng sợ cúi đầu, lần nào cũng gần như né qua sát với quyền cước mãnh liệt của A Mỗ Lôi. A Mỗ Lôi tuy chỉ là thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi nhưng đã trải qua sự huấn luyện rất khắc khe, lực lượng quả thực rất mạnh, nếu như người bình thường mà bị trúng một kích, nhẹ thì cũng đứt gân gãy xương, nặng e có thể là một kích mất mạng. Thôi Quốc Hoa đang đứng bên kia đang nơm nớp lo sợ nhìn Gia Minh liên tiếp tránh mấy đòn liên tục của A Mỗ Lôi, cú đã xoáy kia hầu như xẹt qua sát trán hắn. Rầm một tiếng, cửa kính một gian phòng làm việc của cảnh sát bị đánh vỡ, khung cửa bằng thép bị đánh cong vào, thủy tinh bay tán loạn, mấy cây đinh ốc thô to được hàn chết vào tường cũng bị đánh bung ra khỏi tường xi măng.

Với khả năng phản ứng của Thôi Quốc Hoa, trong nháy mắt hắn đã chuẩn bị rút súng ra, thế nhưng đứng bên cạnh ông ta lại là một tông sư Thái quyền, ở một quốc gia như Thái Lan, có thể leo lên được đến địa vị như vậy, năng lực của hắn chỉ hơn chứ không hề kém Thôi Quốc Hoa, vừa già bộ xỏ dầy, hắn đã ngăn cản động tác của Thôi Quốc Hoa lại vài giây. Hắn cũng là một kẻ liều mạng, lúc này nếu đã không ngăn cản đồ đệ thì rõ ràng là có ý muốn để đồ đệ mình thực sự giết người. Dù sao cha thiếu niên kia là một tướng quân, có bé Nhật Bản kia có chỗ dựa lớn nhưng những người khác chưa hẳn đã có bối cảnh gì, cho dù là thực sự giết người hay đánh đến tàn phế thì lúc sau vẫn còn có khả năng chạy tội được.

A Mỗ Lôi xoay người đá trúng cửa sổ, trong nháy mắt này, Gia Minh nhân cơ hội xoay người chạy trốn. A Mỗ Lôi hét lớn rồi vọt lên hai bước, bật người nhảy lên đập mạnh vào bức tường bên cạnh, đầu gối phải đánh về phía khuôn mặt Gia Minh.

Gia Minh vẫn đang chạy trốn, cảm thấy có nguy hiểm, hắn quay mặt lại, ở bên kia. Thôi Quốc Hoa với ánh mắt ánh lên vẻ hung ác, cuối cùng cũng rút súng ra, tay vẫn chưa gờ lên thì một tiếng “chát” lạnh lạnh vui tai đã vang lên trong hành lang. Cú đánh gối nhìn có vẻ rất mạnh mẽ này không đánh trúng được Gia Minh, mà là trong lúc xoay người tránh né. Gia Minh tiện tay giáng cho A Mỗ Lôi một cú bạt tai vang dội.

Phải công nhận rằng, cú bạt tai này thật sự ngoài sức tưởng tượng, Hi Lý Vương túm chặt lấy cổ tay của Thôi Quốc Hoa, không để cho hắn gờ súng lên, trong tầm mắt của họ Gia Minh vẫn dang thối lui mấy bước thật thảm hại, vung vẩy bàn tay phải tựa như cái tát vừa rồi cũng khiến hắn đau đến không chịu nổi, A Mỗ Lôi, vừa bị bạt tai, vẫn đứng nguyên tại chỗ, bày ra một tư thế trong quyền Thái, hắn bước lên hai bước rồi lại dừng lại, đầu nghiêng nghiêng, sau đó lắc đầu mấy cái một cách nghi ngờ, khiến người ta có cảm giác vừa rồi không phải hắn trúng một bạt tai mà là bị một tấm sắt đánh phải...

ÂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 277

Cú Bạt Tai Gây Hậu Quả Nghiêm Trọng.

Trong hành lang ánh đèn sáng sủa nhưng vẫn có cảm giác hơi lạnh lẽo, sáu bảy viên cảnh sát từ các phòng làm việc ủa ra nhìn cảnh hỗn loạn bên ngoài. Một cô gái mới tốt nghiệp, vừa gia nhập đội cảnh sát không bao lâu, trước kia còn ngủ gật trong phòng làm việc, kết quả là cửa sổ phòng nàng bị đánh vỡ vụn, văng tung tóe, lúc này cô thư ký bé nhỏ này đang trợn mắt há hốc mồm nhìn khung cửa sổ bị biến hình méo mó, sau đó lại nhìn hai gã thiếu niên đang đứng song song, không biết phải làm gì.

Hoàng tử Thái quyền buổi tối mới bị bắt vào đây. Mục Thanh Thanh ở bên kia có lẽ không nắm rõ tình hình nhưng mấy viên cảnh sát cấp dưới trong phòng đều đã hiểu rõ. Hi Lý Vượng và Thôi Quốc Hoa đang xô xô đẩy đẩy, trong chốc lát người bên ngoài cũng không thấy bọn họ ra chiêu thức rõ ràng gì, đám người chỉ biết đứng nhìn một cách nghi ngờ. Mấy giây ngắn ngủi trôi qua, Hi Lý Vượng cảm thấy hơi bất ổn, theo chỉ dẫn của hắn, một khi triển khai tấn công nhất định phải như cuồng phong vũ bão không cho đối phương bắt kịp một cơ hội ngừng nghỉ nào, kết quả là từ sau khi bị một cú bạt tai. A Mỗ Lôi vẫn đứng yên như vậy, cũng không biết là do bị cái tát nhục nhã đến mức ngây ngẩn hay là đã tức giận đến mức ngu ngốc rồi, thậm chí cả người đều run lên.

Lực của cái tát không biết mạnh đến cỡ nào, mặc dù cái tát vừa rồi rất vang dội nhưng đó cũng chỉ là một cái tát rất bình thường, ý định làm nhục nhiều hơn thương tổn thực tế nhiều. Hi Lý Vượng tuy là bậc thầy Thái quyền nhưng nếu thực sự muốn ngăn chặn một tên đặc công thì cũng không được trong bao lâu, trong lòng tức tối thoáng qua, bỗng nhiên hắn nghe thấy A Mỗ Lôi kêu lên một tiếng, rồi lại vung quyền xông về phía người thiếu niên trước mặt.

Cùng lúc đó, hai tay Thôi Quốc Hoa bỏ xuống thật mạnh, đánh văng sự áp chế của Hi Lý Vượng, giờ súng lên:

“Không được nhúc nhích!”

Tay của Hi Lý Vượng lại đè xuống một lần nữa. Mắt của Thôi Quốc Hoa long lên dữ dội, đã sẵn sàng bóp cò.

Sau một giây, không có tiếng súng vang lên.

Động tác của hai người lúc này trở nên kịch liệt, hai viên cảnh sát ở bên cạnh cũng bắt đầu phản ứng, hiểu ra hắn vì muốn ngăn cản hai người ngoại quốc này hành hung ở cục cảnh sát, lập tức rút súng hỗ trợ. Vậy mà trong chớp mắt, tất cả mọi người đều không kịp bóp cò. Thôi Quốc Hoa cũng như Hi Lý Vượng, cả những viên cảnh sát chung quanh, đều bị động tác của thiếu niên Thái Lan ở phía trước thu hút sự chú ý.

Thiếu niên mới vừa rồi còn đá gãy khung cửa sổ bằng sắt, lúc này bước ra hai bước, một quyền vẫn chưa tung ra hoàn toàn thì chân trái đã cong lại một cách lạ thường, cả người vì vậy mà bị mất thăng bằng. Hắn loạng choạng bước về bên trái hai bước, mới gắng gượng duỗi thẳng chân trái ra để giữ thăng bằng. Lần thứ hai bày ra tư thế quyền Thái không quá tiêu chuẩn, A Mỗ Lôi lắc nhẹ đầu, hơi thở bắt đầu trở nên gấp gáp. Hắn thu tay trái lại, lau những giọt mồ hôi trên mặt, lúc lau đến lần thứ ba, vô thức vuốt vuốt ở tai, một lần, hai lần... Dưới ánh đèn sáng trong hành lang, máu từ trong tai trái chảy phủ xuống hai bên

má hấn nhễ nhại, nhìn mà giật mình...

Lúc này, viên cảnh sát đứng cách hấn không xa có thể nhìn thấy rất rõ, máu từ trong tai người thiếu niên chảy ra, tiếp đó máu mũi cũng chảy ra ở ạt không ngừng, mắt trái cũng sung huyết đỏ bừng lên, nửa bên má cũng bị hấn vô tình quệt qua quệt lại nhuộm đỏ. Một lát sau, hấn chăm chăm giơ tay lên, chăm chăm nhìn tay dính đầy máu của mình, miệng nói ú ớ mấy câu tiếng Thái, ánh mắt chuyển hướng về phía người thanh niên ở phía trước.

“Chậc, chuyện này... Người đừng có nhìn ta như thế chứ... Người làm sao vậy... Người bị bệnh ư... Trước đây người đã bị nội thương sao? Đây... Người người người... Sao người lại nhìn ta như vậy, ta chỉ đánh người nhẹ thôi mà...”

Trước mặt hấn, Gia Minh dường như cũng bị cảnh tượng kì lạ này làm cho một phen khiếp sợ, chỉ biết lấp bắp giải thích. Nhìn cảnh tượng vô cùng lạ thường này, khuôn mặt hấn co quắp, khỏe miệng cũng giật giật, hấn vừa lùi về sau hai bước với khoảng cách an toàn, vừa buông tay một cách vô tội, trong tay vẫn còn đang cầm chiếc túi ni lông đựng bánh, đang đứng đưa một cách vô tội.

Chính mắt nhìn thấy chuyện xảy ra, Hi Lý Vương và Thôi Quốc Hoa cũng dừng lại không xô đẩy nữa, đi về phía bên này. Hi Lý Vương đỡ tên đệ tử của mình ngồi dựa vào tường, xem xét khuôn mặt đầy máu của hấn, hai người nói với nhau vài câu tiếng Thái, thỉnh thoảng lại đứng lên nhìn Gia Minh với vẻ mặt vô tội đang đứng bên cạnh. Thôi Quốc Hoa đang cầm súng đứng gần đó, nhìn A Mỗ Lôi, rồi lại nhìn Gia Minh, buông tay, nhún vai, lặng yên dò hỏi. Gia Minh cũng chỉ chỉ vào người thanh niên đó, rồi chỉ vào mặt mình, sau đó giơ tay ra một cách vô tội, ý nói rằng:

“Tôi chỉ đánh hấn nhẹ thôi mà, ai biết là hấn lại yếu ớt như thế...”

“Này, gọi bác sĩ, gọi bác sĩ...”

Chỉ một cái tát mà khiến một người ra nông nổi như thế, chuyện như vậy thật không thể tưởng tượng nổi, Thôi Quốc Hoa lắc đầu, nhường đường cho cảnh sát phía sau đang vội vàng chạy đi tìm bác sĩ. Hấn vẫn đang suy nghĩ làm thế nào để giải quyết tốt hậu quả thì bên cạnh một bóng người hung bạo vụt lên. Hi Lý Vương lao về phía Gia Minh, cùng lúc đó Thôi Quốc Hoa giơ tay lên, không cần phải nghĩ ngợi.

Siết cò!

“Dừng tay!”

“Bằng!”

Viên đạn gần như xẹt qua sát người Hi Lý Vương, gạch vỡ trên tường bắn tung tóe. Gia Minh bị đá bay ra ngoài, đập mạnh vào bức tường ở cuối hành lang cách đó mấy mét, rồi từ từ trượt xuống.

“Không nghe thấy tôi nói dừng tay lại sao?”

Thôi Quốc Hoa gào lớn, dí thẳng họng súng vào đầu Hi Lý Vương. Hi Lý Vương đã đạt được mục đích, lúc này nên cũng không dám đấu với đặc công thực sự dám nổ súng nữa mà chỉ quay đầu lại lạnh lùng nhìn hấn. Vừa nhìn Hi Lý Vương ở bên này, Thôi Quốc Hoa vừa hét lớn về phía cuối hành lang:

“Này, cậu không sao chứ? Cậu mà chết thì tôi biết ăn nói thế nào với chị cậu đây!”

“Đương nhiên là... không sao...”

Đưa tay lên day day lồng ngực, Gia Minh dựa vào tường từ từ đứng dậy, nghỉ một chút, mới đi về phía trước, nhặt túi bánh lên.

“Vẫn may là khả năng chạy trốn và kháng cự mà tôi đã được huấn luyện khá tốt, tông sư Thái quyền gì chứ, tôi khinh...”

Gia Minh nhỏ một ngụm máu nhỏ xuống đất tỏ vẻ coi thường, rồi quệt mép:

“Ta nghe nói Thái quyền là quyền pháp mà chỉ cần dùng một chân có thể đá chết người, bây giờ ngay cả ta cũng có thể chống cự lại, hôm nay ngươi vẫn chưa ăn cơm hay sao vậy? ở đây có bánh này, muốn ăn không, ta mua nó ở trên đường đến đây đó.”

Đứng trước mặt Thái quyền tông sư đang bị súng ẩn vào trán, Gia Minh vẫn vói về mặt khinh bỉ đó, tay giơ túi bánh lên. Hai người nhìn nhau trong mấy giây như vậy. Gia Minh liên tục nhỏ mấy ngụm nước bọt lẫn máu xuống đất, sau đó dựng ngón giữa lên, xoay người bỏ đi: “Hừ, hừ, hừ... Không ăn thì thôi, tôi đến phòng tạm giam, các ông từ từ điều tra chuyện bên này đi. Nhưng chuyện này không liên quan gì đến tôi cả, tôi chỉ tát hấn một cái mà thôi, hấn biến thành bộ dạng này thì nhất định đã bị nội thương trước đó hoặc vì lí do gì đó khác... Không phải có Tiểu Vũ ca nào đó đã đánh hấn một cú Thiết Sơn Khảo sao, chặc chặc, thật lợi hại...”

Một lát sau, trước một căn phòng trên lầu một, Gia Minh đẩy cửa vào. Sa Sa và Linh Tĩnh đang ngồi bên trong, chiếc ti vi ở góc phòng đang chiếu phim nửa đêm, trước mặt hai người họ là nước hoa quả và hạt dưa.

“Woa, tưởng là hai cậu bị bắt vào đây chịu khổ, ai mà biết là đến đây để nghỉ ngơi, sớm biết thế này thì mình đến muộn một chút.”

Gia Minh cười rồi đóng cửa lại. Huân đứng lên, hai tay chấp trước ngực cúi mình chào. Sa Sa thì chẳng lịch sự như thế, xông lên nện cho hấn một cái.

“Cậu còn nói nữa há, chúng mình bây giờ có thể đi được chưa?”

“Là do người tên Thôi Quốc Hoa đem tới, chúng mình, không nhận không được, ti vi là do ông ta sai cấp dưới mang tới.”

Linh Tĩnh đứng bên cạnh cười nói.

“Nhưng mà chúng mình không uống một ngụm nào cả.”

“Ha Ha, không cần phải đề phòng hấn như thế.”

Gia Minh cười giơ túi bánh lên.

“Chúng ta tạm thời chưa thể đi khỏi đây được, đã ăn khuya chưa?”

“Vẫn chưa.”

Sa Sa cười rồi nhận lấy cái túi bánh đó, đầu tiên ném một cái vào miệng.

“À đúng rồi, bên ngoài đang xảy ra chuyện gì vậy, thấy thật hỗn loạn, vừa này hình như chúng mình nghe có tiếng súng... Nhưng mà Huân lại khẳng định đó là tiếng pháo...”

Bọn họ vừa rồi định ra ngoài xem, nhưng lúc đó Gia Minh đã tới đây cho nên cũng yên tâm, cũng không hỏi là tại sao tạm thời không thể rời khỏi đây.

Gia Minh và Nguyệt Tri Huân đang ngồi im lặng bên cạnh nhìn nhau, sau đó cười khoát tay:

“Minh cũng nghe thấy, đúng là tiếng pháo, nhưng mà tình hình hỗn loạn là chuyện do Tiểu Mạnh ca bọn họ gây ra, đợi chút nữa sẽ nói với bọn họ. Được rồi, trước tiên ăn chút gì đi đã, uống nước của họ không có vấn đề gì đâu, cứ yên tâm... Trên đường đến đây, các cửa hàng vẫn còn mở cửa, vị chuối mà các cậu rất thích ăn đó. Huân, cô cũng ăn đi.”

“Vâng.”

Cô gái Nhật Bản lặng lẽ gặt đầu, cũng cầm lấy một cái. Trên TV đang chiếu bộ phim có nội dung sứt mướn, sinh ly tử biệt như thường lệ. Sa Sa xem một cách hứng thú. Linh Tĩnh thì không tùy tiện như vậy, nhìn Gia Minh ngồi bên cạnh, sau đó phát hiện sau lưng Gia Minh phủ đầy bụi và vết bẩn:

“Cậu làm sao vậy? Lưng áo sao mà dơ đến như vậy... Cậu đánh nhau với người ta à...”

“Ừ, tên tiểu tử Thái quyền bị bắt vào đồn cảnh sát không phục, nhìn thấy mình tới liền đuổi theo đánh mình, mình chỉ tát nhẹ hắn một cái...”

Gia Minh nhún vai như không có chuyện gì xảy ra.

“Một cái tát?”

Linh Tĩnh nghĩ một chút, nhìn Gia Minh nhẹ nhàng hỏi.

“Yên tâm đi.”

Gia Minh nở nụ cười “Hắn không chết được đâu.”

Ba cô gái bị đưa vào căn phòng nằm ở một góc yên lặng bên này không biết rằng, một cái tát bình thường như thế mà khiến cho cả cục cảnh sát lúc này trở nên rất lộn xộn, dĩ nhiên, hỗn loạn nhất vẫn là tiểu đội Quốc An do Thôi Quốc Hoa dẫn đầu.

A Mỗ Lôi bị thương đã được đưa lên xe cấp cứu chở đi. Thôi Quốc Hoa tìm được Tiểu Vũ:

“Này, hỏi cậu một chuyện, cú Thiệt Sơn Khảo tối nay, có phải là cậu đã hơi mạnh tay không?”

ÂN SÁT

Phẩm Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 278

Loạn.

“Chuyện gì chứ? Không phải tên kia bị Gia Minh tiểu đệ bạt tai sao?”

Xây ra vấn đề, Tiểu Vũ cũng hơi sững sốt.

“Ha ha, chẳng qua cũng khó nói. Anh cũng biết đấy, hiện giờ hai tay em không dám dùng lực mạnh quá, xông lên như thế trái lại lại có chút khó khăn khổng chế, nhưng nội thương đến bây giờ mới phát tác cũng hơi... khó tin đó...”

Nhún vai, lúc này Thôi Quốc Hoa cũng hơi đau đầu:

“Thằng nhóc này làm loạn trong cục cảnh sát, muốn đá thương người, theo như bản tính của Giản Tố Ngôn, hẳn có bị đánh chết cũng đáng đời rồi. Nhưng bây giờ cậu đến hỏi thử Cố Gia Minh một chút, tiểu tử kia giống như thằng ăn trộm vậy, hỏi cái gì cũng một mực không biết. Chẳng qua một số dự đoán của chúng ta trước đây cũng chính xác rồi, Cố Gia Minh được Giản Tố Ngôn dạy lâu như vậy, tại sao có thể không có võ công được, cứng rắn chịu một cú đá của Hi Lý Vượng mà cũng chỉ nhỏ ra một chút máu, đoán chừng hẳn cũng không kém hơn Nguyệt Trì Huân kia bao nhiêu...”

Đang lúc nói chuyện, Khương cục trưởng cũng đã dẫn theo một số nhân viên cảnh sát bắt đám lưu manh lại, thấy xe cứu thương đã đi liền hỏi người xung quanh về vết thương của A Mỗ Lôi. Tiểu Vũ suy nghĩ một lát rồi hỏi:

“Tình hình cụ thể của thằng nhóc kia thế nào? Vừa rồi chúng tôi ở đây nên không thấy được.”

“Bác sĩ đã khám, bước đầu chẩn đoán là vỡ màng nhĩ, cơ quan trong tai cũng bị tổn thương, mắt sưng huyết và chấn thương sọ não. Nhìn thằng nhóc đó hung hăng múa may ở đó một hồi lâu, tôi cũng đã rút súng ra rồi, nào ngờ lại bị một cái tát đánh thành bộ dạng như vậy... Hừ, quyền Thái sao...”

“Nếu Gia Minh tiểu đệ thực sự là thiên tài võ học, lại có sư phụ là Giản Tố Ngôn như vậy, cho dù quyền Thái của A Mỗ Lôi kia không tệ nhưng bị đánh thành như vậy cũng không phải không thể, vết thương của hắn đều ở má trái... Gia Minh tiểu đệ cũng đánh vào má trái?”

“Đương nhiên là má trái, hơn nữa lúc ấy A Mỗ Lôi nhảy lên đá song phi, tốc độ rất nhanh, sợ rằng trọng tâm cũng không khống chế được tốt lắm. Nhưng vấn đề là...”

Thôi Quốc Hoa vỗ vỗ má trái của mình.

“Vấn đề là... má trái của hắn không có vết thương rõ ràng gì.”

“Má trái... không có dấu vết bị thương?”

Tiểu Vũ lặp lại một cách khó tin.

“Không sai, mặc dù trên mặt đều là máu do hấn tôi ra nhưng cũng có thể thấy được, da không bị rách, không sưng. Nếu quả thực Gia Minh tiểu đệ có ý làm như vậy, vậy đó gọi là gì? Hóa Cốt Miên Chương?”

Một cái bạt tai khiến chấn thương sọ não, chuyện như vậy đám người Tiểu Vũ cũng có thể làm được. Ngay cả A Mỗ Lôi kia luyện quyền Thái đến mức chân tay cứng như sắt nhưng đầu vẫn là một trong số các bộ phận yếu nhất trên cơ thể, song một cái tát đủ để chấn thương sọ não, đánh vỡ màng nhĩ thì không khác gì cầm một chiếc búa sắt gỗ thật mạnh vào, nơi bị đánh vào đương nhiên sẽ sưng phù lên, sau đó mới là thương tổn ở những nơi khác. Nhưng nếu như ngay cả nơi khuôn mặt bị đánh phải cũng không sưng lên, mà bên trong lại bị tổn thương lớn đến vậy, vậy thì phải đánh như thế nào?

Hai người thảo luận một lát nhưng vẫn khá khó hiểu, đám người Kiều Quốc Duệ cũng xúm lại phát biểu ý kiến của mình, chỉ là phần lớn kết quả đưa ra đều là trùng hợp. Tiểu Vũ gọi điện thoại đến học viện Thánh Tâm cho Trần Cô Hạ nhưng cũng chỉ nhận được phán đoán tương tự.

“Mặt không bị tổn thương nhưng lại tạo bị chấn thương sọ não... Như vậy thì hẳn là trùng hợp rồi, vài ngày trước trên TV cũng đưa tin một người trong lúc dạy con, một cái tát đã đánh chết con mình, chắc là lần này cũng trùng hợp như vậy, có vận động viên thân thể được rèn luyện cực tốt nhưng chỉ vì một lần chạy lấy đà, hơi sơ sẩy một chút thì đã ngã gãy chân rồi. Ngoài ra cũng có lý giải khác, đó là một ngoại lực nhỏ nhỏ lại tạo thành phản ứng dây chuyền nghiêm trọng trong thân thể con người, người khác lại đánh trúng ngay vào khoảnh khắc đó. Đánh vỡ sự cân bằng, khả năng nhỏ như vậy có thể bỏ qua, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có.”

Trần Cô Hạ được xưng tụng là bậc thầy võ học, không phải vì thân thủ của hấn đứng đầu trong Viêm Hoàng Giác Tinh, chẳng qua rất nhiều đặc công đều do hấn dạy, ở phương diện dạy học này, kiến thức của hấn rộng rãi, phương diện lý luận thực sự là mạnh hơn hấn mọi người.

“Đứa nhỏ Cố Gia Minh kia, căn bản là từ đầu tôi đã chú ý đến nó, tố chất thân thể của nó tương đối tốt, né tránh nhanh nhẹn hơn bất kỳ một người nào, mỗi ngày nó luyện tập mấy loại quyền pháp tôi cũng thấy, đích thật là đã lĩnh ngộ được tinh túy trong đó. Khi đó nó giấu diếm rất tốt, tôi cũng chỉ cho rằng nó không thích rắc rối, vì vậy chưa bao giờ đánh nhau với ai cả, chẳng qua nó là đệ tử của vị Giám tiểu thư kia, có thể đánh bại A Mỗ Lôi cũng là chuyện bình thường... Đương nhiên, nếu nói có người muốn khống chế được sự ngoài ý muốn như vậy, ít ra tôi không làm được, nhưng nếu là một người đã khống chế thân thể mình đến một trình độ cực cao thì vẫn có thể làm được, ví như Giám Tố Ngôn, hoặc Đại Nội Trưởng Đốc đã bị cô ta giết chết, hoặc là Tuệ Thanh lão sư...”

Lão ni cô Tuệ Thanh vẫn luôn ở lại Nga Mi nuôi nấng Đông Phương Nhược chính là một trong những người sáng lập ra Viêm Hoàng Giác Tinh, cũng là cao thủ số một chân chính của Viêm Hoàng Giác Tinh, chỉ là chỉ có Trần Cô Hạ được chứng kiến, đến thế hệ những người như Thôi Quốc Hoa thì cũng chỉ thoáng nghe được cái tên này. Chẳng qua lúc này không phải thời điểm biểu đạt sự kính sợ đối với bà ta, sau khi truyền đạt lại phân tích của Trần Cô Hạ, đám người trong phòng đều á khẩu không biết trả lời thế nào.

Kiều Quốc Duệ nhún vai, nói:

“Như vậy là... Ngoài ý muốn?”

“Thật may mắn, lại có thể gặp được chuyện ngoài ý muốn có xác suất nhỏ đến vậy, ngày mai chúng ta đi mua vé số đi?”

“Nếu thực sự là Cố Gia Minh cố ý thì sao?”

Tiểu Vũ giang tay ra.

“Tôi cảm thấy được khả năng này vẫn rất lớn, bằng không thì chính là tôi đã thực sự đánh hấn bị nội thương...”

Phương Quốc Lâm đang ôm máy vi tính ở bên cạnh nói xen vào:

“Vậy thì Cố Gia Minh kia cũng lợi hại như Giản Tố Ngôn, hấn là Giản Tố Ngôn cái trang thành?”

Mọi người hơi sững sốt, Kiều Quốc Duệ đẩy mắt kính, lắc đầu nói:

“Giản Tố Ngôn có ngực, nếu có cái trang thì cũng là Cố Gia Minh cái trang thành Giản Tố Ngôn. Lại nói tiếp, không phải khi còn ở Mỹ đã có suy luận như vậy sao? Giản Tố Ngôn và Cố Gia Minh chưa bao giờ xuất hiện ở cùng một thời điểm, suy luận như vậy cũng không phải không có lý do, chi là có một điểm đáng ngờ đặc biệt quan trọng, đủ để phủ nhận tất cả các suy luận: Lần đầu tiên Hoa Tulip xuất hiện trước chúng ta vào khoảng hai năm về trước, mặc dù cô ta không trực tiếp xuất hiện nhưng khi đó Cố Gia Minh mới chỉ mười lăm, mười sáu tuổi, một đứa trẻ như vậy, trong vòng hai năm, sao có thể có được tâm lý trưởng thành như vậy, lại giả trang thành một... cô gái như vậy?”

Hấn nói xong những lời này, Phương Quốc Lâm cũng chỉ biết mấp máy miệng rồi vỗ lên chiếc máy vi tính. Đối với những đặc công có tiếp xúc với dị năng này, những chuyện mọi người cho rằng không thể có rõ ràng là rất ít, song tâm lý vẫn là một cản trở không thể vượt qua được trong vấn đề này. Một thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi sao có thể cái trang thành một cô gái như Hoa Tulip được, năng mạnh, ngang ngược, thoát ẩn thoát hiện, tính toán tỉ mỉ cẩn thận, nhưng có rất nhiều khi vẻ đẹp và sự mạnh mẽ của nàng kết hợp với nhau lại thường tạo thành khí chất và sự cuốn hút khiến người ta bị hấp dẫn cực lớn, chỉ cần nàng xuất hiện ở nơi nào thì ánh mắt mọi người hầu như đều bị cuốn hút một cách mạnh mẽ.

Một cô gái với cá tính rõ nét như vậy, sao có thể chi là một thiếu niên chưa hiểu đời bao nhiêu cái trang thành được?

“Trên thế giới có dị năng bắt chước nhân cách thành thực không?”

“Chưa nghe nói có loại dị năng quái dị như vậy...”

“Gia Minh tiêu đệ thực sự là Tự nhiên tiến hóa giả?”

“Một năm trở lại đây tôi một mực tra tìm tư liệu về Tự nhiên tiến hóa giả, những kẻ đó căn bản không phải là người, trong số đó có một quái vật dị năng đã bị suy yếu hơn ngàn năm nhưng khi chuyển thể thành Nữ hoàng của U Ám Thiên Cầm mà vẫn còn biến thái như vậy. Nếu quả thực hấn là Tự nhiên tiến hóa giả, đoán chừng căn bản không cần động thủ thì hai thầy trò quyền Thái kia đã lăn ra chết rồi, sau đó kết quả khám nghiệm của chúng ta sẽ là bọn họ chết do bệnh dịch...”

Đám người thảo luận một hồi lâu nhưng vẫn không đưa ra được kết luận gì. Nghĩ đến không lâu sau sẽ gặp phải sự kháng nghị của đại sứ quán Thái Lan,

mỗi người đều cảm thấy phiền phức, cứ việc chuyện tranh cãi như vậy không đến lượt bọn họ làm nhưng cũng không tránh khỏi áp lực từ bên trên. May là trong cục cảnh sát vẫn có camera, cảnh A Mỗ Lôi làm loạn, đánh người trong cục cảnh sát. Hi Lý Vương ra tay đánh một thiếu niên đã bị ghi lại, nghĩ đi nghĩ lại, công lý vẫn ở bên phía mình.

Bị động tự vệ mà, đánh người ngay tại cơ quan chấp pháp, bị phản kích cũng là đáng đời, về phần một cái tát khiến não bị chấn động, đó đương nhiên chỉ là chuyện ngoài ý muốn, chuyện này tìm mấy chuyên gia y học đến phân tích là xong.

Sau khi thương nghị tốt đối sách ban đầu, lúc này mọi người mới nhớ ra chuyện thả đứa con của Lữ Tụng Vĩ ra, hiện giờ có tạm giam thêm nữa cũng không còn ý nghĩa gì. Mặt khác, nếu đã quyết định đứng về phía chính nghĩa thì thái độ phải thực sự cứng rắn, trước tiên phải tạm giam Hi Lý Vương lại, chờ đến khi đàm phán xong với phía Thái Lan thì mới thả ra được. Cho dù Gia Minh chưa chắc đã chịu đi khám nghiệm thương tích nhưng đánh người ngay trong cục cảnh sát đã không phải là chuyện nhỏ rồi, băng ghi hình còn đó, không phải sợ gì cả.

Nghĩ như vậy, Thôi Quốc Hoa đi ra đại sảnh. Âm thanh hỗn loạn loáng thoáng truyền tới, Khương cục trưởng cũng đang đi từ trên lầu xuống, thấy Thôi Quốc Hoa, về mặt hẳn liền ai oán.

“Đội trưởng Thôi, chuyện này càng lúc càng phiền phức.”

Hắn nói.

“Vừa rồi mới thẩm vấn xong đám lưu manh kia, chuẩn bị đưa bọn họ đi tạm giam bốn tám tiếng rồi coi như xong, ai ngờ lúc đi qua gian phòng tiên sinh Hi Lý Vương đang ở, hai bên lại xảy ra xung đột, có hai người bị gãy xương sườn...”

“Tại sao lại xảy ra xung đột được?”

“Những người này tuyên bố đi vào đập phá, bọn họ nhỏ nước bọt vào Hi Lý Vương tiên sinh, người của chúng tôi chưa kịp ngăn cản thì hai người đã bị đánh bay ra ngoài, những người ở xung quanh rút súng ra mới ngăn cản được chuyện này... Chỉ là đám người kia cũng rất liều lĩnh, bị súng chĩa vào mà một người vẫn giành một tô canh rong biển, bữa ăn khuya của một cảnh sát, hất vào mặt tông sư quyền Thái kia... Xe cứu thương cũng sắp tới rồi, hi vọng là không có ai chết, quyền Thái cũng không phải chuyện đùa...”

Nghe hắn nói xong, Thôi Quốc Hoa sững sốt một lúc, sau đó lầm bầm mắng một câu thô tục không thường dùng lắm:

“Oh f**k!”

ẢN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 279

Câu Tình

Trước lúc vào học, Linh Tĩnh lấy một cuốn sổ ghi chép còn mới ra, dùng thước kẻ thành mấy cột, sau đó ghi chép chi tiết thu chi vào đó. Cô bé ngồi cùng bàn vừa làm xong bài tập, vươn vai rồi nghiêng người sang:

“Lại ghi sổ sách sao?”

“Ừ.”

Linh Tĩnh mỉm cười.

“Quyển trước đã viết hết rồi.”

“Sổ ghi chép gia đình nha.”

Cô bé ngồi cùng bàn chống cằm nhìn Linh Tĩnh với vẻ khâm phục.

“Từ lớp mười đã thấy cậu ghi chép những thứ này, kiên trì hai năm, nếu không biết cậu là học sinh thì sợ rằng người khác đã tưởng cậu lập gia đình rồi đó.”

Ban đầu còn tưởng rằng nàng ghi chép thu chi trong nhà, sau đó lại nghe nói nàng ở cùng một nhà với hai người bạn, thậm chí một trong hai người đó còn là nam, khi đó thực sự là khó tin nổi.

Linh Tĩnh là một trong số nữ sinh xuất sắc nhất của lớp học này. Mặc dù bề ngoài không thể nói là xinh đẹp nhất, nhưng nàng ở cùng một nơi với Gia Minh lâu như vậy, trên người lại tự nhiên toát ra vẻ ngây thơ xen lẫn với thành thực rất đặc biệt. So với những nữ sinh cùng tuổi hoạt bát đến không biết trời cao đất rộng, khí chất như vậy khiến nàng trở thành người đáng chú ý nhất không thể nghi ngờ, rất nhiều nam sinh đều thầm mến nàng.

Dưới tình huống như vậy, chuyện nàng sống chung với người khác trở thành chủ đề được mọi người bàn tán nhiều nhất. Chỉ là đối với cuộc sống như vậy, trước giờ tính tình Linh Tĩnh thẳng thắn, hiền lành, mọi người cũng biết Gia Minh, Sa Sa là bạn tốt chơi đùa với nàng từ nhỏ, vì vậy tất cả đều vô thức nghĩ đến chuyện này theo chiều hướng tích cực. Dù sao trong mắt người khác, Gia Minh với tính tình cô quái, ác liệt tuyệt đối không xứng với một cô gái như Linh Tĩnh. Dần dần, ảnh hưởng của chuyện này trái lại bị đè ép đến mức thấp nhất, mặc dù vẫn có một số tin đồn nhảm, nhưng cũng không gây cho Linh Tĩnh chút khó xử nào.

“Ồ.”

Linh Tĩnh cười vuốt tóc mai bên tai.

“Mọi người ở cùng một nhà, có kế hoạch thì vẫn tốt hơn. Thực ra khi còn học Trung học cơ sở mình đã giúp mẹ làm việc này rồi.”

“Biết cậu đang đang rồi.”

Nữ sinh ngồi cùng bàn cười nhìn nàng, ước ao:

“Không biết tương lai ai sẽ lấy được cậu nha... Đúng rồi, ở cùng một nơi với nam sinh có cảm giác thế nào? Minh thấy Cố Gia Minh kia rất xấu, luôn chộp bài của người khác, đi học chỉ biết ngủ gật.”

Nghe người khác phê phán hành vi ác liệt của Gia Minh, Linh Tĩnh cũng không khỏi bật cười:

“Ha ha... ở cùng với nam sinh nha, có thể tin cậy trong những lúc quan trọng, việc nặng đều do hắn làm, nếu gặp chuyện gì đột xuất thì hắn cũng rất có chủ kiến, rồi chia nhau làm việc nhà. Nếu không ở cùng với hắn làm gì?”

Nàng lật sang trang giấy khác, tiếp tục ghi chép.

“Vậy thì các cậu phân chia như thế nào? Nấu cơm, quét nhà, giặt quần áo, lẽ nào cùng đều thay nhau làm sao?”

Bị ảnh hưởng bởi tinh thần nổi loạn, nữ sinh ngồi cùng bàn tiếp tục ghé người sang đây hứng thú. Linh Tĩnh đẩy người nàng sang bên cạnh một chút, vừa tiếp tục ghi chép vừa trả lời:

“Ai rảnh thì người đó làm, chẳng qua Sa Sa không biết nấu ăn, cậu ấy quét nhà, giặt quần áo nhiều hơn... Sao vậy? Tiểu Lệ, cậu hỏi làm gì?”

“Tò mò nha.”

Nữ sinh có vài vết tàn nhang trên mặt, bề ngoài khá bình thường cười nói, sau đó nheo mắt lại thần bí.

“Không thể nào, quần áo các cậu cùng thay nhau giặt, cả đồ lót cũng thay nhau giặt ư?”

“Chuyện này... cũng không sao cả...”

Cắn đầu bút, Linh Tĩnh thuận miệng trả lời, một lát sau mới đẩy đôi phượng ra.

“Tốt lắm, không thèm nghe cậu nói nữa. Cậu thật tò mò, không phải cũng ở chung với đàn ông rồi chứ? Đến lúc đó cậu không tự giặt đồ lót của mình thì tự lo xem có bị bệnh không đi, cậu thấy có nam nhân nào giặt đồ lót giúp phụ nữ chưa?”

Mặc kệ cô bé tò mò này, Linh Tĩnh bắt đầu nhớ những thứ ngày hôm qua đã mua, một con cá chép, một lon đậu phộng...

“Vi vậy mới nói nếu Cố Gia Minh cũng giặt cho các cậu thì hẳn nhất định là biến thái, cậu và Liễu Hoài Sa phải cẩn thận nha...”

Cô gái tò mò tiếp lời nàng.

Linh Tĩnh lơ đãng trả lời:

“Bọn mình cùng nhau lớn lên từ nhỏ, hẳn có phải biến thái hay không mình còn rõ hơn cả hẳn.”

Hướng chỉ cho dù thực sự là biến thái thì Gia Minh cũng trực tiếp làm với nàng và Sa Sa, Sa Sa thích nhất cảm giác như cưỡng gian, vụng trộm, hơn nữa đều luôn kéo cả nàng vào...

Chuyện này đương nhiên không thể nói ra được, chỉ là vừa nghĩ đến thì khuôn mặt lại không tự chủ được đỏ lên. Nàng tiếp tục máy móc ghi chép những chi tiêu hôm qua.

Đối với chuyện một mỹ nữ thế này lại rơi vào tay Gia Minh, Tiểu Lệ rất khó chịu:

“Nếu cứ như vậy, mình thấy Cổ Gia Minh sẽ thực sự trở thành chồng cậu.”

“Như vậy cũng rất tốt.”

Mỹ nữ vô tâm thuận miệng trả lời khiến cô bé tò mò bên cạnh nàng tức giận, nhưng trong lòng cũng chỉ cho rằng Linh Tĩnh đang nói đùa. Chi là học sinh trung học, ai có thể nói đến chuyện kết hôn một cách hời hợt như vậy. Đang định nói tiếp thì chợt thấy có người xuất hiện ở cửa, lão xử nữ phụ trách tác phong và kỷ luật trong trường bước tới.

Khuôn mặt vốn xinh đẹp, thành thực lại cố ý tỏ ra nghiêm túc, mặc âu phục văn phòng, tất chân, giày cao gót, mắt kính cũ kỹ và mái tóc quăn được buộc ở sau đầu, với rất nhiều người yêu thích H-Game, một cô gái như vậy có lẽ là một đối tượng để dạy dỗ, tàn phá vô cùng hấp dẫn. Chẳng qua điều đó cũng chỉ giới hạn tại thời điểm dạy dỗ và tàn phá, nếu như đó là một tồn tại tà ác bất cứ lúc nào cũng có thể bắt người quét dọn sân vận động một trăm ngày, vậy thì khi đối mặt với nàng, có lẽ người chỉ có thể cảm nhận được sự kiên trì và nôm nớp lo sợ.

Ngồi nghiêm chỉnh lại, Tiểu Lệ háp tấp mở sách vở ra, cầu nguyện đối phương không chú ý đến cảnh mình vừa nói chuyện với Linh Tĩnh vừa rồi. Chẳng qua, tiếng giày cao gót lộp cộp càng lúc càng gần, Tiểu Lệ trộm liếc mắt nhìn lên, phát hiện ra sự thực là cô Trương đang bước về phía này.

Lần này xong rồi... Đi học nói chuyện... Hạ hạnh kiểm... Quét lớp học... Viết kiểm điểm...

Rất nhiều hình phạt xoay tròn trong đầu nàng, nói thì nói vậy, không phải là sẽ phải chịu tất cả các loại kiểm điểm này, nhưng thường thì sẽ phải chịu một loại trong số đó. Còn đang suy nghĩ thì cô Trương đã dừng lại ngay bên bàn:

“Diệp Linh Tĩnh.”

“Dạ...”

Rụt rè đứng dậy, một lát sau Tiểu Lệ mới ý thức được cô Trương không gọi nàng, lập tức ngồi phịch xuống:

“Em xin lỗi...”

Nàng lập tức vô cùng xấu hổ, Nhã Hàm và những người xung quanh nhìn nàng bằng ánh mắt kỳ quái. Đến khi Linh Tĩnh mỉm cười đứng dậy, Nhã Hàm mới gạt đầu, nói:

“Theo tôi.”

Cất cuốn sổ ghi chép vào cặp, Linh Tĩnh cười néo vào vai Tiểu Lệ một cái rồi mới đi ra ngoài cùng Nhã Hàm. Đến chỗ không có người, Nhã Hàm nở nụ cười:

“Cô bé ngồi cùng bàn em sao vậy?”

“Gần đây cậu ấy hơi lo lắng, có lẽ là có bạn trai rồi.”

Thuận miệng trả lời qua loa, Linh Tĩnh nói, “Có gì vậy chị Nhã Hàm?”

“Ồ, mấy ngày nữa là sinh nhật mẹ hai. Có một bữa tiệc sinh nhật, nếu hai bác Diệp rảnh thì mời hai bác đến bữa tiệc giùm chị, còn cả nhà Sa Sa nữa, Liễu lão đại cũng phải mời. Đây là thiệp mời.”

Mở túi xách ra, Nhã Hàm lấy sáu tấm thiệp mời ra đưa cho Linh Tĩnh.

“Chú nhật, khách sạn Cổ Viên, em, Sa Sa và Gia Minh nhất định phải tới đó.”

“Chắc chắn rồi.”

Linh Tĩnh gạt đầu cười.

“Ngày đó chắc đông người lắm, bọn em có phải mặc lễ phục không?”

“Chắc là cũng nhiều người, nhưng không cần quá để ý ăn mặc, không phải tiệc Tây, mọi người chỉ cùng nhau ăn bữa cơm mà thôi.”

Nhã Hàm mỉm cười, đưa tay ra buộc lại mái tóc hơi rối cho Linh Tĩnh, sau đó mới nói:

“Đúng rồi, sự kiện người Thái Lan kia, bây giờ còn vấn đề gì không?”

“Ừ. Gia Minh nói có người của Cục Quốc An, căn bản là sẽ không sao cả.”

Bối cảnh của Gia Minh mọi người đều biết, chuyện lần này cũng không cần phải che che giấu giấu. Lại nói về sự kiện quyền Thái mấy ngày trước, sau khi mấy người Gia Minh ra khỏi cục cảnh sát thì mọi chuyện căn bản là đã không còn liên quan đến bọn họ. Dưới lực lượng của một cái tát của Gia Minh, thiếu niên Thái Lan tên A Mỗ Lôi bị chấn thương sọ não, vỡ màng nhĩ, bây giờ vẫn phải nằm viện chưa ra ngoài được. Phía Thái Lan vẫn một mực kháng nghị, can thiệp thông qua quan hệ ngoại giao nhưng thái độ của Trung Quốc bên này cũng rất cứng rắn, dựa vào cuốn băng ghi hình ở cục cảnh sát lúc trước,

bắt kẻ đối phương đưa ra kháng nghị thế nào cũng đều đáp lại rằng: Các người đánh người ngay ở cơ quan chấp pháp, chẳng lẽ còn nói mình có lý sao? Bị đánh chết cũng đáng đời.

Vết thương của A Mỗ Lôi bị kết luận là ngoài ý muốn, về phần Hi Lý Vượng, bên này tạm giữ bốn mươi tám tiếng rồi thả ra, thù hạ của Tiểu Mạnh nhỏ nước bọt vào hắn, sau đó hai người bị đánh suýt chết, bọn họ cũng không thông qua pháp luật để gây chuyện mà chỉ nói bóng gió sẽ chém chết đám người Thái này. Ảnh hưởng do xã hội đen chém chết người ngoại quốc quá xấu, Viêm Hoàng Giác Tinh thông qua con đường cục công an gián tiếp cảnh cáo Sa Trúc bang không được làm loạn. Cùng lúc đó, trong mấy ngày gần đây, đoàn võ thuật Thái Lan kia đều ở lì trong khách sạn, không ai dám ra ngoài một mình.

Đoàn đội người Thái này không thiếu kẻ có tính cách thô bạo, bọn họ đến đây từ một quốc gia khá loạn lạc, đánh nhau, giết người là chuyện thường xảy ra. Mặt khác, đến một quốc gia lớn sát biên giới với nước mình, bọn họ cũng đặc biệt chú ý đến tôn nghiêm của bản thân. A Mỗ Lôi, Hi Lý Vượng có can đảm động thủ ở cục cảnh sát, chưa chắc đã không phải không bị ảnh hưởng bởi chút suy nghĩ như vậy. Lần này trong số đoàn đội quyền Thái đến đây, một đội lính đánh thuê đã trải qua chiến tranh chịu trách nhiệm bảo vệ, nếu chỉ là Sa Trúc bang thì sợ rằng hai bên đã đao thật, súng thật nói chuyện với nhau rồi, chỉ là nếu có Viêm Hoàng Giác Tinh ở bên cạnh quan sát thì bắt kể bọn họ có ý định thế nào, sợ rằng cũng không dám làm.

Cũng vì vậy mà sau chuyện này Gia Minh mới không cải trang thành Gian Tố Ngôn để giết sạch bọn người này. Mặc dù làm như vậy có thể vất vả một lần mà thoải mái cả đời, làm giảm bớt rất nhiều phiền toái, nhưng ở Giang Hải lúc này, nếu Viêm Hoàng Giác Tinh đã khống chế được tình hình thì hẳn vẫn phải quan tâm một chút đến cảm nhận của đối phương.

Kháng nghị không có kết quả, nghe nói phía Thái Lan chuẩn bị đưa A Mỗ Lôi về nước trị liệu. Vấn đề cho rằng Hi Lý Vượng cũng kết thúc hành trình luận võ lần này để về nước, ai ngờ bị nhốt trong cục cảnh sát hai ngày lại khiến hắn nổi điên, kiên trì tiếp tục ở lại Trung Quốc luận võ. Mấy ngày này, nghe nói đã có vài vị võ sư thành danh đã bị hắn đánh gãy xương, phải vào nằm viện. Một loạt các chuyện này nếu như xảy ra ở Mỹ thì sợ rằng đã sớm được đưa tin đến sục sôi, đáng tiếc ở đây chỉ là Giang Hải, trừ một số người liên quan có thể biết rõ tình hình thì báo chí, TV đều không có chút tin tức nào cả. Cũng không biết nếu Hi Lý Vượng biết được chuyện này thì sẽ có vẻ mặt thế nào, tóm lại, cảm giác áo gấm đi đêm nhất định là tương đối buồn bực.

Bên này đang đứng nói chuyện liên quan đến quyền Thái, mà ở chỗ khác, mặc quần áo thể thao bó sát người, Sa Sa đang tập luyện bóng chày với người khác trong phòng tập. Chạy nước rút ba bước, nhảy lấy đà, mái tóc đuôi ngựa trần đầy sức sống bay lên, rầm một tiếng, trái bóng đập xuống phần sân của đối phương. Tiếng vỗ tay thưa thớt và chúc mừng vang lên, Sa Sa và mấy đồng đội ôm nhau chúc mừng.

Đây chỉ là một trận tập luyện nội bộ của câu lạc bộ Bóng chày, lại là thời gian đang học nên cũng không có ai xem cả. Đánh xong một trận, mọi người lau mồ hôi trên mặt rồi trao đổi kinh nghiệm với nhau. Thời gian khoảng bốn giờ chiều, đám mây trắng bay qua bầu trời sân vận động.

“Sa Sa, Vương Xuân Hoa của câu lạc bộ Bóng chày nhờ mình hỏi xem cậu có hứng thú tham gia câu lạc bộ Bóng chày không?”

Đang ngồi uống nước trên băng ghế, một đồng đội ngồi xuống bên cạnh nàng, hỏi.

“Câu lạc bộ Bóng chày? Mình làm gì biết chơi bóng chày?”

“Không phải năm lớp mười cậu luôn mang theo gậy bóng chày đi học sao? Cậu chơi môn gì cũng rất giỏi, cho nên mọi người đoán bóng chày là môn cậu giỏi nhất nha.”

“À.”

Sa Sa trợn trừng mắt.

“Thứ đó dùng để đánh nhau mà.”

Sau này nàng biết Gia Minh rất lợi hại nên không mang theo gậy bóng chày nữa, trước đó nàng luôn xem mình là người bảo vệ Linh Tĩnh và Gia Minh, sau đó mới biết Gia Minh căn bản không cần nàng bảo vệ. Đoạn thời gian kia, nghĩ lại thật xấu hổ. Gia Minh giả trư ăn thịt cợn, quá ghê tởm...

Đang nhớ lại chuyện trong đoạn thời gian kia, nàng không chú ý đến những nữ sinh xung quanh đều nhìn nàng với ánh mắt sợ hãi kèm theo chút sùng bái, đến khi kịp phản ứng lại, cũng là có người vỗ vai nàng:

“Sa Sa, có người tìm cậu... Là Hoàng Hạo Bình học ban sáu.”

“Ồ...”

Nghe nói Hoàng Hạo Bình tìm nàng trong thời gian lên lớp, Sa Sa không khỏi nghi ngờ. Cũng phải nói khi còn nhỏ mọi người đều là bạn, mặc dù khi đó Hoàng Hạo Bình đều bị nàng đánh, chẳng qua khi mọi người lớn lên một chút, Linh Tĩnh, Sa Sa, Gia Minh trở thành một đoàn thể nhỏ. Hoàng Hạo Bình trước đây luôn bắt nạt Gia Minh cũng dần hiểu chuyện, mọi người cũng không xích mích với nhau nữa. Những năm gần đây, mặc dù mọi người đều quen biết nhưng rất ít khi nói chuyện với nhau. Thấy đúng là Hoàng Hạo Bình với vẻ mặt chán chường đang đứng chờ ngoài hành lang, nàng đứng dậy đi tới.

Từ khi Hoàng Bình Tường rơi đài, tâm trạng Hoàng Hạo Bình ngày càng kém, người trẻ tuổi ham mê bóng rổ vốn tràn đầy sức sống lúc này lại tựa như tâm hồn đã chết. Lúc này đến gần, nàng mới thỉnh thoảng phát hiện mặt Hoàng Hạo Bình không chỉ thâm tím mà tròng mắt cũng đỏ bừng, môi cũng bị rách toác, rõ ràng là bị người đánh, nàng hỏi dò:

“Hoàng Hạo Bình? Cậu sao vậy? Ai đánh cậu?”

Lòng chính nghĩa quá lớn luôn là khuyết điểm của Sa Sa, mặc dù những năm gần đây không qua lại với Hoàng Hạo Bình nhưng khi còn bé đã quen biết, hơn nữa Hoàng Hạo Bình lại là anh họ Gia Minh, trong nháy mắt nàng đã có ý muốn giúp Hoàng Hạo Bình. Chẳng qua, Hoàng Hạo Bình hơi khó xử, lấy tay vuốt ve vết thương trên khoeo miệng và trên mặt, nói:

“Không sao cả... Thực ra mình tìm cậu... có chút việc...”

“Đừng nói nữa, đi theo mình trước đã.”

Hoàng Hạo Bình cao hơn Sa Sa rất nhiều, chỉ là lúc này Sa Sa vỗ vai hắn, dẫn hắn đến phòng sinh hoạt của câu lạc bộ giống như đại ca dẫn tiểu đệ vậy. Đây là gian phòng hoạt động của câu lạc bộ năm người, được thành lập do nổi hứng trước đây, chỉ là chưa từng cử hành bất kỳ hoạt động gì. Hôm nay Hứa Nghị Đình và Đông Phương Uyên luôn như bóng với hình, câu lạc bộ này cũng chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa, phòng hoạt động chỉ dùng để để một vài thứ, trở thành phòng nghỉ ngơi ở trường học của mấy người Sa Sa.

Đề Hoàng Hạo Bình ngồi xuống trong phòng, Sa Sa lấy khăn và một chậu nước đến để bên cạnh hắn:

“Cậu rửa vết thương trước đi, mình đi lấy hòm thuốc.”

Thường ngày không có quan hệ gì, lúc này thái độ như rất quen thân của Sa Sa lại khiến Hoàng Hạo Bình thấy hơi bất an và khó xử. Lấy khăn lau mặt xong, Sa Sa cũng đã đem cồn i-ốt, bông y tế và thuốc mỡ để bôi vết thương đến trước mặt hắn. Chỉ là trước đây Hoàng Hạo Bình là con của bí thư tỉnh ủy, mặc dù không phải ăn trôi trác táng nhưng cũng hoàn toàn không quen với việc này, sau khi luống cuống tay chân một lát. Sa Sa ngăn cản hành động bôi loạn cồn i-ốt của hắn, tỉ mỉ giúp hắn rửa sạch vết thương rồi bôi thuốc. Vừa thu dọn đồ đạc, nàng vừa hỏi:

“Nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Minh... Thực ra mình...”

Áp úng một lúc lâu, rốt cuộc Hoàng Hạo Bình cũng nói.

“Minh muốn hỏi, cậu biết... Biết Khoan ca ở khu Tô Hoa chứ?”

“Khoan ca?”

Sa Sa tỏ ra nghi ngờ.

“Là ai vậy?”

“Ừ, hình như hắn... Hình như hắn cũng thuộc Sa Trúc bang, đúng rồi, có người gọi hắn là Khoan Thần Thủ...”

“Sa Trúc bang...”

Sa Sa nhìn hắn.

“Chuyện của cha mình cũng không biết rõ lắm. Khoan ca... Không có ấn tượng gì cả. Cậu... Rốt cuộc là chuyện gì vậy? Hắn cho người đánh cậu?”

“Không phải...”

Hoàng Hạo Bình cúi đầu do dự một lúc lâu.

“Thực ra... Minh nợ hắn một số tiền... Minh nghĩ... Không phải mình định quyết nợ, mình chỉ muốn... Tạm thời... Có lẽ chờ một thời gian ngắn nữa...”

Sa Sa nhìn hắn một lát rồi gật đầu. Đối với chuyện tại sao Hoàng Hạo Bình lại nợ tiền, lúc này nàng cũng không muốn hỏi nhiều. Nếu Hoàng Bình Trường chưa bị rơi đài, bất kể thế nào Hoàng Hạo Bình cũng sẽ không thiếu tiền, hôm nay Hoàng gia vẫn chưa sụp đổ, mỗi tháng hắn vẫn có tiền tiêu vặt, chẳng qua cha mình vẫn đang bị cách ly điều tra, vậy có lẽ hắn đang tìm cách để giúp đỡ rồi, trước đây Hoàng Hạo Bình không thiếu tiền nhưng cũng không phải kẻ ăn tiêu xa xỉ... Nghĩ vậy, nàng gật đầu đứng dậy nói:

“Minh biết rồi, mình gọi điện hỏi giúp cậu xem sao.”

“Minh có điện thoại.”

Hoàng Hạo Bình vội nói, sau đó móc điện thoại đi động loại cục gạch ra. Thực ra bây giờ trên thị trường đã có mẫu điện thoại mới, trước đây nàng đã thấy điện thoại đi động của Hoàng Hạo Bình, không phải loại này, xem ra điện thoại của hắn cũng đã mất, chắc là trước lúc đến tìm Sa Sa đã mượn của ai đó.

“Khu Tô Hoa...”

Lắm bầm trong miệng, Sa Sa bầm một số điện thoại.

“A lô, chú Mạnh, là cháu. Sa Sa... Vâng, được rồi, anh Tiểu Mạnh, anh Tiểu Mạnh... Ừ, Gia Minh rất khỏe. Em muốn hỏi anh một chuyện, Khoan ca ở khu Tô Hoa là người trong bang đúng không? Có người nói hắn là Khoan Thần Thủ gì đó... Không có, hắn không đặc tội em, anh đừng mắng hắn... Là thế này, em có một người bạn học, tên là Hoàng Hạo Bình... Ừ, chính là hắn... Chúng em cũng xem như bạn bè từ nhỏ, hắn là anh họ của Gia Minh đó... Anh biết chuyện gần đây thế nào rồi, nói thế nào thì hắn cũng là người nhà của Gia Minh. Hắn thiếu tiền của Khoan ca, chỉ là... ồ.. ồ, được, được... Không còn chuyện gì nữa, cảm ơn chú Dương, gặp lại sau... Nhất định sẽ đến thăm chú, ha ha.

Cười cúp điện thoại, Sa Sa cười trả lại điện thoại cho Hoàng Hạo Bình:

“Tốt rồi, không có chuyện gì nữa.”

“Cảm.. cảm ơn...”

Gật đầu vói vẻ hơi khó xử, kèm theo chút cảm động, Hoàng Hạo Bình cũng là một người kiêu ngạo, xem ra hắn phải tìm đến nhờ Sa Sa giúp đỡ như vậy cũng khiến hắn rất xấu hổ. Cảm ơn xong cũng không còn nhiều chuyện để nói, hắn cầm lấy điện thoại rồi chào tạm biệt. Sa Sa nói với theo từ đằng sau:

“Đừng quên đổi lại thuốc đó!”

Nhìn theo bóng lưng Hoàng Hạo Bình, Sa Sa ngồi đó khẽ thờ dài. Bất kể thế nào, Hoàng gia rơi vào tình cảnh như vậy, khiến nàng cũng hơi thương cảm. Vừa rồi Hoàng Hạo Bình ở đây thì cũng khó mở lời, lúc này nàng mới nhớ nên gọi điện hỏi xem Hoàng Hạo Bình vay tiền vì chuyện gì, chỉ là Hoàng Hạo Bình đã rời đi, điện thoại cũng bị hắn mang đi luôn rồi.

Sau khi tan học gọi cũng được...

Không muốn gọi nhờ điện thoại, nàng nghĩ vậy. Chẳng qua sau khi tan học, thiếu nữ với tính cách tùy tiện cũng ném chuyện này ra sau đầu rồi đắm chìm trong thế giới ấm áp chỉ có ba người, qua mấy ngày, nàng đã hoàn toàn quên đi chuyện này...

ẤN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 280

Bạn Trai Của Tôi

Sáng sớm khi tinh dậy, ước chừng thời gian cũng chỉ tầm 4h, trời vẫn còn tối đen.

Tên người vẫn còn đắp một cái chăn nhưng mềm mại, bên người là hai thiếu nữ ngủ say, thỉnh thoảng mùi hương cơ thể truyền tới, Linh Tĩnh nằm sát vào hán để ngủ, một tay vì đặt lên cổ hán, nằm nghiêng, một chân thon dài quặp chặt lấy hán.

Da thịt thiếu nữ mịn màng, mang tới cho hán cảm giác thực tốt. Sa Sa thì ngủ thế nào cũng được, hiện giờ đang xoay lưng về phía hán, dùng tay hán để gối đầu, ngón tay hán có thể cảm giác được hơi thở của Sa Sa, chỉ cần thoảng động, là chạm tới đôi môi của thiếu nữ.

Muốn đứng dậy trong tình trạng này cũng hơi khó, nhưng mà Gia Minh đã có kinh nghiệm, nhẹ nhàng rút tay về, khe khẽ rời tay của Linh Tĩnh ra chỗ khác.

Khi chăn nhưng được xốc lên, hơi lạnh cuối xuân ùa vào, với tổ chất thân thể hán thì không tính là cái gì, nhưng hán vẫn mặc thêm cái quần, đắp chăn cho hai thiếu nữ, hôn nhẹ lên trán của các nàng một cái, sau đó mới mở cửa, đi lên sân thượng.

Đêm tối yên tĩnh, ánh đèn của con đường phía trước thỉnh thoảng chiếu tới, buổi sáng còn chưa bắt đầu, nhưng thỉnh thoảng vẫn có tiếng xe ô tô đi chuyên, hoặc là âm hưởng của những chiếc xe đạp.

Ở gần đây có một cái chợ, có một nhóm người đã dậy thật sớm, một số cửa hàng ở gần đó vẫn đóng cửa, ánh sáng bên trong chiếu ra, chắc là đã dậy chuẩn bị cho phiên chợ. Một số cửa hàng bán sỉ rau, thịt lợn đã sáng đèn, có người nói chuyện, cười, tiếng cân nhẹ vang, tiếng dao thái thịt ngon xớt.

Cửa hàng game tầng dưới nói là mở cửa 24/24, nhưng mà đêm nay không có ai chơi, cũng đã tắt đèn đóng cửa hàng. Hán đứng ở sân thượng hít thở không khí buổi sáng, cảm giác đau đầu càng lúc càng kinh khủng, nhưng sự đau đớn này không ảnh hưởng tới thân thể.

Mặc dù đau, nhưng hán vẫn cảm nhận được mọi thứ xung quanh, trạng thái của hán dường như đã đạt tới trạng thái nhạy bén cực hạn, mặc dù cái tâm vô tình sát phạt đã mất, nhưng bây giờ, cho dù đối mặt với Nguyên Lại Triều Sang thời kỳ đỉnh phong, hán cũng không rơi xuống hạ phong.

Vượt qua cực hạn của thân thể con người ư...

Đương nhiên, có lòng tin sẽ có tưởng tượng, để sống sót cho tới bây giờ, hán đã am hiểu rất nhiều nhược điểm của địch nhân, mỗi một lần chiến đấu, thực ra đều không phải là chuyện quyết đấu công bình, tuy rằng sát thủ chỉ cần biết kết quả, nhưng thực lực chân chính vẫn là thước đo khách quan đánh giá con người. Nếu như tính gộp cả ưu thế am hiểu này vào, sau đó công bình nhận định, thì chỉ cần không có ưu thế này, hán sẽ chẳng sống tới hôm nay.

Tương tượng luôn luôn khác biệt, nhưng mà vì sao lại đau đầu. Gia Minh không phải là thẳng góc trong lĩnh vực y học, nhưng cũng không hiểu nổi, tại sao đau đầu có thể khiến cho bản thân hắn trở nên hoàn mỹ hơn, có lẽ nên tới bệnh viện chụp điện não, nhưng mà cũng có thể tới tìm bác sĩ thần kinh...

Ai chẳng có ít hoặc nhiều bệnh, mấy ngày nay Gia Minh đang suy nghĩ chuyện này, nhưng chung quy lại là vẫn chưa giải quyết được tình hình thực tế.

Trong khoảng thời gian đau đầu này, hắn thường nghĩ về chuyện liên quan tới phượng hoàng (phượng hoàng niết bàn), con người nếu không giải quyết được vấn đề, thì hắn cũng chẳng thêm suy nghĩ thêm làm gì cho phiền não.

Lại nói tiếp, có lẽ đây là một loại nhu nhược, có liên quan tới cuộc sống hiện tại của hắn, có quan hệ với Linh Tĩnh. Sa Sa, Nhã Hàm, việc này, hắn rõ ràng minh bạch, giả như hắn là sát thủ của Bùi La Gia, thì hắn sẽ không do dự để người khác mổ đầu mình ra xem, để họ nghiên cứu, nhưng hiện tại, chuyện như thế sẽ ảnh hưởng tới cuộc sống, và đành phải mặc kệ nó vậy.

Ở trên ban công đứng một hồi, cảm giác đau đầu cứ âm ỉ, hắn quay người, đẩy cửa một căn phòng nhỏ, vốn nó chính là phòng ngủ của Gia Minh, nhưng sắp xếp cũng chỉ để cho người ngoài xem mà thôi.

Nói tóm lại, hiện giờ nó chính là phòng làm việc của hắn, trong này có một chiếc giường, một cái bàn, trên đó có một chiếc máy vi tính, chiếc máy tính này được tự Gia Minh cải tạo rất nhiều, trong phòng còn có nhiều rương nhỏ, thiết bị điện tử chiếm phần lớn gian phòng.

Ngồi xuống giường, hắn mở máy vi tính, sau đó mã hóa một đoạn văn bản: “từ 3h45 tới 4h20 sáng ngày 25 tháng 4 năm 1999, đau đầu liên tục, không rõ nguyên nhân”.

Trước đây, hắn đã từng ghi lại rất nhiều lần đau đầu, chẳng hạn như thời gian phát tác, thời gian kéo dài, nhưng mà gần đây, nó càng lúc càng thường xuyên, thời gian duy trì càng ngày càng dài.

Tất cả các phân tích của hắn đều chứng minh, hắn nên tới bệnh viện kiểm tra một chút.

Trong lòng còn đang nghĩ tới việc này, thì ở phòng bên truyền tới một số thanh âm, chỉ chốc lát sau, Linh Tĩnh bung một chén cà phê nóng đẩy cửa vào, trên người khoác một tấm áo choàng mỏng màu trắng, đi đôi dép có hình trái chuối.

Thiếu nữ 17 tuổi thanh lệ, ngái ngủ nói:

“Cậu lại dậy sớm như vậy rồi...” Thanh âm của nàng nhỏ nhẹ kéo dài ra.

“Có một số việc... Không muốn làm ảnh hưởng tới giấc ngủ của hai cậu.”

Gia Minh đưa tay lên đón cốc cà phê, thấy nàng chỉ mặc một chiếc quần con, trời đang rất lạnh, hắn vội vã kéo nàng lên trên giường, chòm chằm nói:

“Cậu không thấy lạnh hay sao.”

“Cậu cũng đâu có lạnh...”

Khép đôi chân ngồi xuống bên cạnh Gia Minh, Linh Tĩnh xoa mắt nói, sau đó nằng chui vào trong lòng Gia Minh, dùng chân bọc kín hai người:

“Chuyện gì mà dậy sớm vậy...”

“A, phía Nhật Bản truyền tin tới, tớ nghĩ là có chuyện, nên mới dậy xem.”

Mở một trang web, sau đó tiếng nhạc vang lên, cảm giác du dương nhẹ nhàng vang lên. Linh Tĩnh chẳng thèm để ý xem đó là tin tức gì, chui đầu vào trong lòng Gia Minh, gõ nhẹ theo khúc dương cầm.

“Gia Minh, hôm nay là sinh nhật mẹ hai của chị Nhã Hàm, chiều nay mấy giờ chúng ta đi?”

“À, đại khái là vào khoảng thời gian ăn cơm trưa, chị Nhã Hàm sẽ tới đón chúng ta.”

“Mẹ tớ 4h30 tan việc, hay là chúng ta đi trước?”

“Được, chúng ta đi chơi một lúc, sau đó dùng xe của chị Nhã Hàm tới võ quán, rồi tới bệnh viện đón mẹ cậu.”

Khoảng thời gian gần đây, Nhã Hàm thường ở võ quán, sinh nhật mẹ hai của nàng, vợ chồng bác Diệp cũng đồng ý tới. Còn về phần Liễu Chính, nghe nói là phải đi đàm phán, có việc đi không được.

“A... chú Liễu đi đàm phán, không có chuyện gì đâu chứ.”

Ngáp một cái, nằng nhẹ giọng hỏi.

“Không đâu, yên tâm, chú ấy hiện giờ là lão đại xã hội đen lợi hại nhất thành phố Giang Hải này rồi.”

Thuận miệng trả lời, một tay Gia Minh nắm tay Linh Tĩnh, tay còn lại thì di chuyển con chuột. Cuối xuân, hừng đông, trong căn phòng nhỏ có tiếng nhạc du dương, hai người nhô giọng nói chuyện sau đó Linh Tĩnh ngủ say, Gia Minh uống cà phê.

Đã không phải là lần đầu tiên, chỉ cần Gia Minh không dùng thủ đoạn sát thủ để bỏ dậy, thì Linh Tĩnh luôn nhận ra hần đã rời đi, không lâu sau, nàng sẽ cảm cả phê tới ngồi cùng hần, rồi giống như hôm nay, ngủ quên trong lòng Gia Minh. Nhưng mà nàng ngủ cũng không lâu, chỉ chừng 5h, tiếng người bên ngoài con đường lớn một chút, là nàng giật mình choàng dậy.

“A...”

Mơ mơ màng màng ngáp một cái, Linh Tĩnh ôm hần, xoa xoa đôi mắt, thật lâu mới nhìn rõ cái đồng hồ báo thức nhỏ bên cạnh máy tính, nàng vươn đôi chân tinh xảo ở trong chăn ra, nhẹ nhàng xuống giường.

“Tớ về phòng ngủ tiếp đây...”

Trong miệng a a nói, nàng hôn lên mặt Gia Minh một cái, sau đó xô dép trở về phòng ngủ. Một lúc sau. Gia Minh mở cửa phòng ngủ nhìn, thấy hai

thiếu nữ ôm nhau mà ngủ, giống như hoa bách hợp nở rộ trong đêm.

Chuyện cho tới bây giờ, đương nhiên hẳn hiểu, hai nàng không phải là hoa bách hợp, nhưng mà có rất nhiều thời gian, đây là trọng tâm câu chuyện mà ba người trêu đùa nhau.

Mỗi khi nhớ tới khoảng thời gian hai thiếu nữ xem thuốc phiện (chắc là phim cấp 3), rồi ở trên giường thay nhau kiểm tra màng trinh, Linh Tĩnh cay đôi chân của Sa Sa ra, thì Gia Minh lại không nhịn được cười. Đây chính là kỷ niệm quý giá nhất trong tuổi thơ của hắn...

Trong thế giới của ba người, có rất nhiều chuyện lãng mạn, nhưng cũng nếu chỉ có hai người, thì Linh Tĩnh sẽ ôm Gia Minh ngủ tới gần sáng, tâm tư của thiếu nữ 17 tuổi đã vô cùng tinh tế, nàng sẽ trở về phòng ngủ tiếp, bởi nàng biết. Gia Minh sẽ có chuyện cần làm một mình.

Việc này, mọi người trong lòng đều hiểu, khi Gia Minh ở nhà, hắn cùng với Linh Tĩnh hay cùng với Sa Sa, hay cả Linh Tĩnh với Sa Sa, thì xét đến cùng vẫn là tình yêu và tình thân mà thôi.

Cuộc sống của mọi người là một quá trình nhường nhịn lẫn nhau, đương nhiên, cam tâm tình nguyện chính là nhường nhịn đối phương, khi đó ba người mới có thể thoải mái sống cùng một chỗ.

Thời gian cứ trôi đi, con đường trước nhà đã trở nên náo nhiệt, cửa hàng ăn sáng mở cửa, khu chợ cách đây không xa cũng đông người, các xe bán điểm tâm sáng đã đầy đường, các cụ già đã ra cửa tập thể dục.

Chủ nhật đối với đám người Gia Minh mà nói, chính là thời gian để họ ngủ nướng, nhưng mà hôm nay nếu Gia Minh đã dậy sớm, thì hẳn muốn ra ngoài chuẩn bị bữa sáng, khi đi qua phòng ngủ, thấy thanh âm nũng nịu của Sa Sa vang lên.

“Ngủ... tớ muốn ngủ... xin cậu đấy.. Linh Tĩnh mỹ nhân, ngủ với tớ đi... Không nên đi, cậu mà đi tớ cần mông cậu...”

Giọng điệu của nàng vô cùng ai oán, Gia Minh đẩy cửa ra, chỉ thấy Linh Tĩnh chỉ mặc có nội khố và áo ngực, cầm một cái quần bắt đắc dĩ đứng cạnh giường.

Nửa người của Sa Sa đã ở bên ngoài chần, thân hình nàng lúc này mềm như bún, mái tóc rối tinh, khuôn mặt thì áp vào mông của Linh Tĩnh, hai tay ôm chặt hai bắp đùi, trông khiết khiết, rất thương cảm.

Mắt thấy Gia Minh cười cười đi vào, Linh Tĩnh nói:

“Ai nha, tớ ra ngoài mua đồ ăn sáng, cậu muốn ngủ thì tìm Gia Minh này...”

“Đừng mà... Gia Minh ôm rất cứng, không mềm mại như cậu... tay của hắn luôn nghịch tớ, lại còn đem cái gì dài dài nhét vào miệng của tớ...”

Không thấy Gia Minh đã vào, Sa Sa vẫn cứ ai oán. Linh Tĩnh bật cười một tiếng, nghi ngờ nhìn về phía Gia Minh, chỉ thấy Gia Minh phẩy tay:

“Cái gì mà dài dài, hôm qua khi ngủ cậu ấy cần luôn ngón tay của tớ...”

“Được rồi, tớ không cho cậu đi, sáng nay không ăn điểm tâm là được...”

“Không được đi, để cho Gia Minh đi mua bữa sáng...”

“Không được ôm tớ...”

“A ô!”

Thấy nói chuyện vô dụng, Sa Sa hướng về phía cái mông Linh Tinh cắn một cái. Linh Tinh dờ khóc dờ cười giãy dụa một trận, cái quần tụt xuống để lộ cái mông trắng như tuyết, cho dù đã bị Gia Minh nhìn vô số lần, nhưng Linh Tinh vẫn mắc cỡ đưa tay che lại.

Gia Minh cười đẩy nàng một cái, nói:

“Được rồi! Linh Tinh bạn học, cậu ngủ đi, bữa sáng tớ phụ trách.”

Cái đẩy này làm cho Linh Tinh ngồi thẳng vào mặt của Sa Sa. Sa Sa nhân cơ hội kéo Linh Tinh xuống giường, sau đó vươn chân hung hăng đá một cái vào mông của Gia Minh, nói:

“Xú nam nhân... bẹp cái mũi của ta rồi...”

Gia Minh cười chạy ra khỏi phòng.

Ngoài đường đương nhiên có bán đồ ăn sáng, nhưng mà nếu không vội, thì ba người luôn muốn tự mình làm.

Đương nhiên, nói chính xác là Gia Minh và Linh Tinh làm mà thôi. Sáng nay Gia Minh mua một ít thịt, hành, lại mua thêm mấy cái bánh quẩy, sau đó đặt một nồi nước.

Tuy bị Sa Sa dây dưa, nhưng Linh Tinh vẫn dậy được, nàng dọn dẹp gian phòng bữa bọn xong, Sa Sa vẫn chưa dậy. Trông ba người thực giống như một gia đình: Gia Minh là cha, Linh Tinh là mẹ, Sa Sa là con gái. Đối với những suy luận vô稽 như thế này, Gia Minh và Linh Tinh chỉ cười khinh bỉ, bởi vì dựa theo tuổi tác, trong ba người, Sa Sa là người lớn nhất.

Hôm nay không có chuyện gì, ăn xong bữa sáng ba người đi ra ngoài tản bộ, sau khi đó về nhà xem phim, Gia Minh thì xem truyện tranh, Linh Tinh và Sa Sa chơi trò chơi. Tới khoảng chừng 11h, có người gõ cửa.

“Là chị Nhã Hàm phải không?”

Bỏ mấy chơi game trong tay xuống, Linh Tinh xô dếp ra mở cửa, khi mở cửa thì nàng hơi kinh ngạc, bởi vì người này không phải Nhã Hàm, tuy rằng đã tới một hai lần, nhưng cũng không tính là khách quen, bởi vì người này chính là Đông Phương Uyển, nàng mặc một bộ đồ thể thao, ung dung cười phất phất tay:

“Này, Linh Tĩnh, Gia Minh bạn học có ở đây không?”

“Ách... có, vào đi.”

Trông Đông Phương Uyên mặc quần áo thể thao thoát nhìn có chút giống bé trai, nhưng nàng lại khác với Sa Sa, bởi vì Sa Sa trông đã man hơn, còn Đông Phương Uyên thì có thái độ ung dung, luôn mang theo sự cao ngạo, trước khi nàng bị Gia Minh chọc giận, thì khí tức của nàng chẳng khác nào Đông Phương Lộ.

Trong khoảng thời gian 1 năm nay, nàng vừa học vừa làm bên công ty trò chơi. Gia Minh cũng có danh nghĩa bên đó, chiếm một phần cổ phần của công ty, và được chia hoa hồng. Linh Tĩnh cùng Sa Sa tự nhiên là biết.

Vào phòng, Gia Minh bỏ cuốn truyện tranh xuống, Sa Sa thì bỏ máy chơi game ngồi bên cạnh. Linh Tĩnh bùng nước xuất hiện, Đông Phương Uyên cũng đi thẳng vào vấn đề:

“Kỳ thực hôm nay tới đây, là có chuyện muốn Gia Minh bạn học giúp một chuyện.”

“Có thể không giúp không?”

Gia Minh trở mắt nhìn, Linh Tĩnh đang chơi game trọn mắt nhìn hấn.

“Gi vậy, đó cũng là công ty của cậu, tớ chỉ nhờ một chuyện nhỏ mà thôi.”

Đông Phương Uyên cũng trọn mắt, nhưng mà nàng sẽ không vì chuyện này mà tức giận, giữa hai người lui tới vốn là như vậy, chỉ vài câu là tranh cãi nhau. Công bằng mà nói, Gia Minh tuy rằng nói khó nghe, nhưng chưa bao giờ cự tuyệt nàng.

“Là như vậy, hôm nay có một yến hội ở nhà của cô Trương, chính là sinh nhật của mẹ hai cô Trương, tổ chức tại đại khách sạn Cổ Viên.”

Từ trong túi móc ra hai tấm thiệp mời, sau đó đưa tới trước mặt Gia Minh, nói:

“Cậu cũng biết, Trương gia tiêu thụ sản phẩm, tuy rằng không chỉ một loại đồ chơi, nhưng mà bữa tiệc này có rất nhiều ông chủ đại siêu thị, công ty tới. Đến lúc đó, tớ ở bên cạnh cô Trương cũng sẽ làm quen được không ít, nhưng mà lần này tên Lôi Khánh tên kia khẳng định cũng sẽ đến, thế lực của nhà hấn lớn, giao thiệp rộng, gần đây hấn còn phá hoại công việc làm ăn của chúng ta, cho nên theo thường lệ...”

Nàng nghiêng theo đầu, gõ ngón tay vào cái thiệp mời:

“Đây là thiệp mời của cậu... bạn trai của tớ.”

Bỏ cuốn truyện, Gia Minh dùng ánh mắt bại hoại nhìn nàng, sau đó phun ra một hơi thờ, đặt cuốn sách xuống.

“Thiệp mời thì hay làm sao?”

Xoát một tiếng, Gia Minh vung tay lên, thiệp mời đỏ thắm trải theo hình cánh quạt xuất hiện trước mặt Đông Phương Uyên:

“Tớ có tận 6 tấm.”

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 281

Tại Nạn Xe Cộ

Khoảng hơn 1h chiều, khí trời bên ngoài hơi âm u, sau đó là mưa xuân nho nhỏ, mưa xuân như tơ, không khí có cảm giác mát lạnh.

“Bạn trai? Đông Phương Uyển?”

Mặc một bộ quần áo thanh nhã, Nhã Hàm vừa mới vào trong phòng ngồi cùng Linh Tĩnh, Sa Sa nói chuyện phiếm không lâu. Gia Minh cầm một kiện áo khoác xuất hiện khoác thêm nói:

“Em dâu có đáp ứng, vậy mà hai tiểu gia hỏa này lại bán đứng em...”

“Này, tét năm ngoài, người ta có thể mang tới một tấm chi phiếu 8 vạn. 8 vạn đồng còn chưa đủ mua cậu sao...”

Tựa lưng vào sô pha, Sa Sa nhìn Gia Minh cười nói, Linh Tĩnh ở một bên nói giúp:

“Đúng vậy, năm ngoài là thời điểm khởi nghiệp của cậu, người ta đã chia hoa hồng cho, cậu mà không gặp nàng ta thì có làm nên chuyện gì không làm, nếu lúc đó không mượn tiền, ngay cả chúng tớ cũng không biết làm sao, chỉ có cách là ngồi giết mấy con ruồi độc sách như cậu mà thôi...”

“Đúng vậy, con ruồi, thế nhưng mấy con ruồi này có thể lực lớn hơn cả Đông Phương gia. Tớ a, cuộc thi nào tớ cũng đạt tiêu chuẩn, vì sao lúc nào cũng bị mang đi làm pháo hôi...”

“Thế nhưng... Thế nhưng Đông Phương Uyển khẳng định là đang gặp phiền phức, nếu cậu đã là bạn làm ăn với nàng thì cũng nên vì nàng giải quyết một chút.”

Đối với người có quan hệ với Thôi Quốc Hoa, đối phương nếu đã biểu hiện sự hảo ý của mình, thì Linh Tĩnh cũng sẽ duy trì thái độ lui binh. Nhưng mà đối với Đông Phương Uyển, sự cảnh giác của nàng và Sa Sa tương đối cao, vương một cái là mình thực sự mượn tiền của Đông Phương Uyển, cho nên không thể không làm giúp đối phương một số chuyện được.

Linh Tĩnh bắt đầu đi nhìn về phía Nhã Hàm, Nhã Hàm cười nói:

“Vậy Sa Sa làm sao bây giờ? Chú Liễu tuy rằng không đến, nhưng vợ chồng bác Diệp vẫn sẽ tới mà.”

Quan hệ thực sự của Nhã Hàm và Gia Minh, Linh Tĩnh cùng Sa Sa không biết. Nhưng mà quan hệ giữa Gia Minh và Linh Tĩnh, Sa Sa đã thì Nhã Hàm lại biết rất rõ ràng. Trước kia khi biết ba người ở chung, Nhã Hàm tương đối tui thân. Bây giờ rắc rối nhất chính là đối với vợ chồng bác Diệp, vì họ đều cho rằng

Gia Minh và Sa Sa đang có quan hệ bạn trai, bạn gái.

Vợ chồng bác Diệp coi Gia Minh như là con trai ruột của mình, trên thực tế họ lại mong muốn Gia Minh và Linh Tĩnh trở thành một đôi, nhưng nếu Sa Sa đã đi trước một bước, thì họ cũng chẳng có cách gì, chỉ biết để ba người bọn họ ở chung với nhau mà thôi.

Nhưng mà, nếu vợ chồng bác Diệp đã biết, giờ lại bắt Gia Minh đi sắm vai bạn trai của người khác, thì cần phải nói trước với Đông Phương Uyển cho rõ ràng, cho nên họ cũng không quá lo lắng, chuẩn bị ra ngoài.

Từ Giáng sinh năm ngoái đến bây giờ, quan hệ của Gia Minh cùng Nhã Hàm giống như là tuần trăng mật, nhưng mà ở trước mặt Linh Tĩnh cùng Sa Sa, năng thủy chung vẫn duy trì thái độ giữa cô giáo với học sinh, hoặc người chị với em trai.

Bốn người lên xe con, Gia Minh ngồi ở ghế kế bên tài xế, Linh Tĩnh và Sa Sa ngồi sau, chiếc xe chậm chậm di chuyển ra ngoài đường. Nhã Hàm chợt nhớ tới một việc, nói:

“Được rồi, ngày hôm qua chị nghe cha chị nói, Hoàng Bình Tường đã chính thức bị dẫn độ. Hoàng gia các em...”

“Vậy chuyện đã kết thúc?”

Gia Minh nghiêng đầu liếc mắt nhìn nàng, nói:

“Vậy thì tiếp theo chính là khởi tố, có gì đáng nói đâu...”

“Vậy phía Hoàng gia... mà không phải vấn đề lớn sao?”

“Mọi người đã biết rằng sẽ phá sản, chuyện này thật tốt...”

Gia Minh lắc đầu:

“Cũng chỉ vì hấn lòng tham quá lớn, dựa vào ảnh hưởng của bác hai, lập ra những công ty ảo, căn cơ bất ổn, bố trí trong công ty lại không hợp lý, nếu như không nhờ vào bác hai, thì sẽ bị bồi thường tới chết. Chuyển đi này của hấn, đối tác không cho hàng, nguồn hàng tiêu thì bị chặn đứng, không có mà bán, đương nhiên phá sản. Chỉ là bác hai không ở Hoàng gia, cho nên liên lụy cũng không nhiều, nhưng chắc chắn việc kinh doanh của Hoàng gia sẽ giám sát, vì họ không có thiên tài trong thương nghiệp, không ai kéo họ dậy nổi.”

Sau khi khách quan nói câu này, Linh Tĩnh vung tay lên, gõ vào đầu hấn một cái, sau đó vươn mình cúi một cái vào cổ của hấn:

“Đây là chuyện của gia đình mình, sao cậu lại nói vui vẻ như vậy!”

“Á... Thế nhưng...”

Bị Linh Tĩnh cúi đầu tới mức phải la hoảng, Gia Minh không khỏi cười ra tiếng:

“Thế nhưng... tớ cũng đâu có biện pháp nào...”

Sa Sa chống má:

“Cha tớ đang bàn chuyện làm ăn với Hoàng gia, hơn nữa người vẫn tiếp tục tính chuyện hợp tác.”

Nhã Hàm hai người đang đùa giỡn, cười nói: “Ách, nếu như Gia Minh muốn, chị có thể bảo cha chị hợp tác làm ăn với Hoàng gia một chút, gần đây quan hệ của chị với cha chị tương đối tốt, cùng lắm thì chị tới công ty làm ầm một chút là được rồi.”

Vô luận như thế nào, Trung Quốc vẫn là Trung Quốc, đối với gia đình, thân nhân thì coi trọng hơn người ngoại quốc rất nhiều, đám người Nhã Hàm đã sớm biết thái độ của Gia Minh đối với Hoàng gia, nhưng mà thấy Hoàng gia xảy ra vấn đề, hẳn vẫn nhìn không được mà quan tâm, mà bởi Hoàng Bình Tường rơi đài, những nhân vật hơi có chút mẫn cảm như Liễu Chính, thì lập tức muốn thoát thân. Nhưng Liễu Chính lại vẫn quyết định hợp tác với Hoàng gia, nguyên nhân chắc là bởi vì người con rể Gia Minh này, đương nhiên hợp tác bây giờ chỉ trong phạm trù hợp pháp.

Đối với sự quan tâm của những người này, Gia Minh đương nhiên hiểu rõ, tuy rằng đây là dòng họ của hắn, trong mình hẳn có chảy huyết thống của gia tộc, nhưng hẳn chẳng cảm thấy có gì thân thiết quá mức, dù sao hắn vẫn đồng ý, nhưng mà bảo hắn xuất thủ thì chưa cần, cho nên chỉ cười từ chối cho ý kiến.

Nếu như tới lúc nào đó, Hoàng gia chìm thuyền, thì cho dù Trương gia, Liễu gia dùng toàn bộ lực lượng cũng không cứu được, nhưng nếu như không hoàn toàn chìm, thì ý nghĩa của hắn cũng chẳng lớn.

Yến hội sinh nhật tới tới mới cử hành, tới khách sạn sớm, chẳng qua cũng chỉ là chơi đùa mà thôi. Nhã Hàm tới đón mấy người, nguyên nhân đương nhiên là bởi vì Gia Minh, nàng muốn Gia Minh chào hỏi mẹ hai của mình.

Lại nói tiếp, yến hội kiểu này thường đi kèm với rất nhiều lợi ích kinh tế, sinh nhật mẹ hai Nhã Hàm, đương nhiên chỉ là cái cớ, nhưng cho dù thế nào, thì đây cũng là chuyện vô cùng quan trọng, nhất là đối với bản thân mẹ hai.

Trương gia cũng giống như Hoàng gia, lấy thực lực làm chuẩn. Lúc trước Trương Kính An lấy mẹ đẻ của Nhã Hàm, cũng vì địa vị hai nhà, cho nên bây giờ địa vị của Nhã Hàm cũng không tệ. Khi lấy mẹ hai, mọi người đều hiểu rõ, thực ra mẹ hai chỉ giống như bảo mẫu của Nhã Hàm mà thôi.

Những năm gần đây, mẹ hai mặc dù ở địa vị chủ mẫu, nhưng đối với Trương gia mà nói, mẹ hai vẫn bị người khác coi như không tồn tại. Trương Kính An cũng nàng tương kính như tân, đối với việc này, không có cách nào thay đổi được.

Cho tới lần này, khi Nhã Hàm tới New York, sau khi trải qua rất nhiều lần bị khủng bố, sau khi trở về, mẹ hai mới giống như mặt trăng đã xua được mây, được Trương Kính An tán thành. Tổ chức buổi sinh nhật lớn như thế này, chính là muốn công bố ra bên ngoài rằng, nàng đã chân chính là một chủ nhân của gia đình.

Mang ý nghĩa đặc thù như vậy, nên trong thời gian gần đây, mẹ hai vô cùng hưng phấn, toàn bộ yến hội lần này đều do một tay nàng sắp xếp.

Nhưng mà cũng phải nói tới một chuyện, trước khi mẹ hai gả vào Trương gia, người cũng là một nữ minh tinh, những năm gần đây lại tham gia rất nhiều yến hội, cho nên cũng tương đối hiểu rõ, chuyện này có quan hệ tới lợi ích của bản thân mình, trong lòng không khỏi thấp thỏm, nàng bảo “con gái” Nhã Hàm tới đây, là vì muốn nàng giúp đỡ trong việc kiểm tra và giám sát.

“Nói không chừng mẹ hai lừa chị Nhã Hàm tới đây để gặp mặt ai đó.”

Trên đường cười cười nói nói, sắp tới khách sạn Linh Tĩnh mở miệng suy đoán, Nhã Hàm cười đến xán lạn:

“Vây cũng tốt, dù sao ở đây chẳng phải có Gia Minh hay sao? Bảo hắn ra giúp chị một chút được rồi, chị cũng không ngại nói, chị em chúng ta yêu nhau.”

“Đúng là người tình của mọi người.”

Sa Sa vỗ vai Gia Minh, Linh Tĩnh thì nhòai người tới gần Nhã Hàm, nói:

“Chị Nhã Hàm, em làm bạn gái của chị nha.”

Trông nàng nhu thuận, bây giờ lại cười thật tươi, má lúm đồng tiền hiện lên, nghiêm nhiên phát huy công lực của mình tới cực hạn. Nhã Hàm hào hiệp nhún vai:

“Vây cũng tốt.”

Nghiêng mặt gõ nhẹ vào gò má của Linh Tĩnh một cái, mấy người trong xe cùng cười rộ lên. Đột nhiên, phía trước xuất hiện một cái bóng đen, Gia Minh đưa tay kéo mạnh tay lái. Nhã Hàm kêu lên một tiếng, còn chưa kịp phản ứng, thì xe đã phanh kit một tiếng, chiếc xe lao thẳng vào bên đường, đâm thẳng vào cột điện trước mặt.

Cú đâm này nói mạnh cũng không mạnh, nói yếu cũng không yếu. Sa Sa đã có Gia Minh đỡ nên không có việc gì, còn Linh Tĩnh xung phong nhận làm bạn gái của Nhã Hàm thì thiếu chút nữa lao thẳng lên phía trước, nhưng cũng được Gia Minh đưa một tay kéo lại. Nhã Hàm có tay lái làm chỗ vịn nên không sao, nhưng mà sợ tới mức mặt mũi trắng bệch.

“Không có sao chứ, Linh Tĩnh, Sa Sa?”

“Tớ không sao...”

“Tớ không sao.”

“Chị Nhã Hàm đâu...”

Kính hồn kêu lên một tiếng, ba cô gái trong xe đều sợ tới mức xanh mặt, sau khi xác định tất cả mọi người trong xe không ai có chuyện gì, thì tất cả cùng mở cửa xe ra ngoài. Gia Minh xoa xoa cái trán của Nhã Hàm một cái, sau đó quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một con chó vàng đang nằm giữa con đường, cả

người run rẩy, thoạt nhìn thì hình như chiếc xe chưa đụng vào nó.

Cách đó không xa, một nữ nhân trung niên mặc quần áo hoa lệ chạy tới:

“Người có biết lái xe hay không, đụng vào nó các người bồi thường nổi hay sao...”

ẤN SÁT

Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 282

Xung Đột

“Người có biết lái xe hay không, đừng vào nó các người bồi thường nổi hay sao...”

Trời vẫn còn mưa xuân tí tách, bởi tai nạn xe cộ ảnh hưởng, nên mọi người đã vây quanh lại, có người bật ô, có người không có, người chua ngoa mắng chửi chính là một phụ nữ hơi mập, mặc trang phục quý báu, đeo vàng bạc đầy mình. Cách đó không xa, có một chiếc xe đắt tiền, có rèm che chăm chậm đi tới, hiển nhiên người này chính là chủ nhân của con chó đang run rẩy kia.

Con đường này không tính là phần hoa, nhưng ở bên cạnh lại có một khách sạn lớn của hãng Samsung, người phụ nữ sang trọng này xuất hiện từ trong khách sạn đi ra, nhìn không thấy tiêu cầu bảo bối của mình, cho nên mới đi tìm, không ngờ nó lại bị tai nạn xe cộ, ở phía sau lưng nàng, còn có một thanh niên hơn 20 tuổi và một tài xế thân hình cường tráng, chắc là kiêm cả chức nghiệp vệ sĩ.

Đưa tay che mưa, nhìn Hi Nhạc Đế (tên của con chó) nằm im không nhúc nhích, Nhã Hàm bị dọa sắc mặt tái mét, thở dài, quay đầu nhìn về phía chiếc xe của mình.

Lúc mưa, chiếc xe này vẫn được coi là một chiếc xe tốt, sau đó nó bị thu hồi vào trong kho của Trương gia. Nhã Hàm lấy nó ra dùng, bảo dưỡng hầu như toàn bộ, cũng đã hỏng hóc vài lần, hiện giờ xem ra đã tới lúc đổi xe rồi.

Trong khi đó, Gia Minh đứng bên cạnh lại cười cười.

Lúc này, người phụ nữ kia đã tiến lên ôm lấy Hi Nhạc Đế, gọi là “Tiểu Hoan”, “Tiểu Hoan”, nhưng hình như con tiểu cầu này đã sợ tới mức choáng váng, cứ nằm trong lòng người phụ nữ mà run rẩy, chẳng có phản ứng gì cả. Thấy vậy, nữ nhân này lập tức vòng qua đuôi xe, lao tới nhìn Nhã Hàm nói:

“Có phải do người làm không, mau cho ta xem bằng lái xe, nếu như tiểu Hoan nhà ta hôm nay có chuyện gì, vậy thì các người không dễ sống đâu!”

Luật lệ giao thông ở Trung Quốc tương đối kỳ quặc, nếu như xảy ra chuyện, thì thường là xe cơ giới phải chịu trách nhiệm, nhưng mà không nói tới chuyện lần này không nhìn thấy tiêu cầu, không đụng trúng, mà cho dù có đụng thì lấy bối cảnh của Nhã Hàm, chỉ cần gọi một cuộc điện thoại là giải quyết xong.

Thấy nữ nhân này hùng hùng hổ hổ, người thanh niên đứng sau vội vàng níu lại, nói:

“Me, bỏ đi...”

Sa Sa ở bên cạnh thấy vậy thì lắc lắc mái tóc đuôi ngựa, lập tức xông tới, đẩy nữ nhân đã man không nói lý bật ngược về phía sau mấy bước.

“Nữ nhân này đúng là không biết tốt xấu, rõ ràng là mình không quản tốt con chó của mình, vậy mà lại đi tìm người khác tính số, bà tướng bà là ai...”

Sa Sa tính cách điệu ngoa từ nhỏ, tuy rằng những năm gần đây ở trước mặt Gia Minh thì nhu thuận, nhưng mà không có nghĩa là đối với người ngoài cũng như vậy. Lúc này nàng còn bị dọa sợ, bây giờ đã mang thái độ lưu manh ra dùng, đẩy người không chút khách khí, đồng thời giơ tay lên làm bộ muốn đánh, nữ nhân kia bị dọa lùi lại hai bước, không dám nói lời nào, cùng lúc đó, nam nhân ở phía sau đã xông lên tóm lấy cổ tay của Sa Sa.

“Người muốn làm gì!?”

Nam nhân này hiển nhiên là có quan hệ với hai mẹ con này. Sa Sa giơ tay lên vốn không định đánh, chỉ muốn hù dọa nữ nhân kia một chút, nhưng bây giờ bị nam tử tóm lấy, lớn tiếng chất vấn, giây dựa lại không thoát, nàng đã có chút bốc hỏa.

Nam tử này thân hình cao lớn, nhưng khí chất cũng hào hoa phong nhã, Sa Sa lập tức lạnh lùng nói:

“Buông ra.”

Dù sao bây giờ nàng cũng đã trưởng thành, xuất thủ có chừng mực, nhưng mà khi nào nàng đã sẵn giọng, thì cũng đại biểu cho chuyện vị thiếu nữ này đã nhẫn nhịn tới cực hạn.

“Tiểu cô nương, chuyện vừa rồi cô nên xin lỗi... á...”

“Lỗi bà ngoại người!”

Nam tử lời còn chưa nói hết, Sa Sa mắng một câu thật to, lật ngược cổ tay, hất bàn tay đối phương ra, nam tử kia phản ứng cũng tương đối nhanh, khe chau mày rút tay lại, mắt thấy Sa Sa không chút do dự đập tới, hấn vội vã lui ra phía sau hai bước.

Người tài xế vóc người cường tráng thấy vậy chạy lại, thì ngón út đột nhiên bị người khác tóm được, hóa ra là Gia Minh đứng bên cạnh Sa Sa đã xuất thủ.

Đây cũng là một chiêu số mà Gia Minh thường dùng, chỉ cần đơn giản dùng lực một chút, là có thể phế bỏ sức chiến đấu của người bình thường. Trong lúc nhất thời, Gia Minh chu miệng bất đắc dĩ nhìn đối phương, tài xế kia nhăn mặt vì đau đớn.

Mắt thấy Gia Minh xuất thủ, Sa Sa lại càng đắc ý không muốn buông tha cho người khác, định xông lên liều chết với mục béo, thì đã bị Nhã Hàm kéo lại.

“Coi như xong, bỏ đi.”

“Gia Minh...”

Biết Sa Sa cực kỳ nghe lời Gia Minh, nên Nhã Hàm vừa kéo Sa Sa vừa gọi Gia Minh. Lúc này đám người vây xem nghị luận càng lớn. Linh Tĩnh cảm một chiếc ô tới, che cho Sa Sa và Nhã Hàm khỏi mưa xuân.

“Bỏ đi, hôm nay sinh nhật mẹ hai, người đang chờ chúng ta đấy, nếu như để mẹ hai biết chúng ta gây tai nạn, thì chắc chắn người lại nghĩ là có điềm không tốt...”

Đứng ở phía sau Sa Sa, Nhã Hàm nhẹ giọng nói, mà hôm nay cũng là một ngày trọng đại của mẹ hai, Gia Minh buông ngón tay của tài xế cao hơn mình một cái đầu ra, giơ tay lui một bước, quay đầu lại cười:

“Bỏ đi, chiếc xe này cũng phải bỏ rồi.”

Nhã Hàm gật đầu cười nói:

“Đúng vậy.”

Sa Sa bỏ tư thế phòng thủ, vỗ vỗ những hạt nước mưa trên quần áo, nói:

“Nếu như mẹ ta không nói khó nghe, thì tớ cũng mặc kệ...”

Lại nói tiếp, Nhã Hàm tính cách cương nghị, tương đối hiền hòa, cho dù đụng phải thứ gì đi chăng nữa, nàng cũng sợ tái mặt, nhưng mà thấy họ không có chuyện gì, lại mừng rỡ thờ dài một hơi, hơn nữa hôm nay là sinh nhật mẹ hai, trước kia mẹ hai là minh tinh, nhưng mà khi lấy cha Nhã Hàm thì luôn sấm vai bảo mẫu và tỷ tỷ, cho nên hôm nay càng ít phiền phức thì càng tốt.

“Chúng ta hôm nay còn có việc, các người cũng có việc gấp, mà chuyện này cũng là chuyện ngoài ý muốn, tổn hại của cái cột điện và xe do tôi phụ trách, những chuyện khác dừng ở đây được không? Thật cao hứng khi không có ai bị thương.”

Từ nhỏ, Nhã Hàm đã được tiếp thu nền giáo dục quý tộc, tiếp xúc toàn với người trong giới thượng lưu, sinh hoạt lại trong học viện Thánh Tâm, cho nên lời nói của nàng mang theo sự uy nghiêm.

Nam tử phía trước vốn muốn gật đầu, thì người phụ nữ mập mạp trốn phía sau nghĩ tới cái gì đó, lập tức kêu lên:

“Cái gì mà dừng ở đây, cái con vô giáo dục đây ta thì tính sao đây. Văn Thanh, gọi điện thoại cho chú Lý ở đội cảnh sát giao thông...”

Nàng thốt ra lời này, không riêng gì Sa Sa, mà Nhã Hàm cũng nhíu mày, có chút tức giận, nàng chỉ không muốn làm âm ỉ trong ngày hôm nay mà thôi, chứ không hề sợ phiền phức.

Cũng may tên nam tử tên là Văn Thanh vội vã ngăn lại:

“Mẹ, bỏ đi, đừng nói nữa, chuyện này là do Tiểu Hoan, không ai bị thương đã là tốt lắm rồi...”

“Thế nhưng nó đẩy ta! Nó lại dám đẩy ta!”

Người đi đường cứ ngoái đầu lại nhìn, người phụ nữ kia lại cứ nhảy lên chỉ vào Sa Sa, khó chịu không muốn bỏ qua.

Nhã Hàm cũng lưng quần, rút găng tay, móc điện thoại:

“Vậy được rồi, chúng ta gọi cảnh sát giao thông tới đây, mọi người kéo về Cục giải quyết với nhau là được.”

Trong những năm này, điện thoại di động là một thứ hiếm, tuy rằng thành phố Giang Hải giàu có, nhưng mà cũng phải tốn một khoản tiền tương đối khá mới mua được. Hình dáng của chiếc điện thoại động cũng chẳng khác gì so với cục gạch, nó chỉ mang tính tượng trưng cho thân phận mà thôi.

Nhã Hàm còn chưa kịp bấm số, thì Sa Sa đã đưa tay đoạt mất, khó chịu nói:

“Không cần, cảnh sát và cảnh sát giao thông là người quen của họ, em gọi điện thoại cho chú Dương mang theo 200 người tới đây...”

Nàng lăm lăm nói chuyện bấm số điện thoại, Linh Tĩnh cười giữ nàng lại:

“Thôi mà, gặp cảnh sát giao thông cũng được.”

Nhã Hàm cũng gật đầu:

“Đúng vậy, loại chuyện thế này không cần làm phiền bọn họ. Gia Minh, em nói đi.”

Gia Minh phất phất tay:

“Em chẳng có ý kiến gì cả, tùy mấy người đùa thế nào cũng được.”

“Sao việc này lại gọi là đùa...”

Nhã Hàm tức giận liếc mắt nhìn hắn.

“Không phải đùa, không phải đùa, ha há...”

Không biết bởi vì nguyên nhân gì, Gia Minh nhin không được bật cười lên, sau đó chỉ tay vào hai mẹ con kia nói:

“Gọi người ư? Chúng ta không gọi ai cả đâu, chúng ta chỉ là những học sinh cấp 3 vô pháp vô thiên mà thôi...”

“Mẹ, bỏ đi được không?”

“Cái gì mà bỏ đi, trong số bạn làm ăn của ta có A HỒ, đây là địa bàn của hắn. Văn Thanh, làm người không thể quá thẳng thắn, đối với thiếu nữ bất lương này không cần khách khí, con không giáo huấn các nàng một chút, nói không chừng tương lai các nàng còn hít thuốc phiện ấy chứ, ta đây chỉ thay mặt trưởng bối của họ giáo huấn một chút mà thôi!”

Rất rõ ràng, thanh niên hào hoa phong nhã kia không lay chuyển được mẫu thân ngang ngược của mình, một lát sau, người phụ nữ mập mạp đã bấm số của “Lão Hồ”:

“Alo. Lão Hồ, là di Nhược Lâm đây, ta đang ở bên ngoài khách sạn Trường Hồng, gặp phải mấy tên thiếu nữ trung học bất lương, thiếu chút nữa đâm chết Tiểu Hoan của ta, bây giờ lại còn chuẩn bị gọi người tới... Đùng, cháu gọi cho đi 50 người tới đây...”

ẤN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 283

Lão Hồ

“Alo. Lão Hồ, là đi Nhược Lâm đây, ta đang ở bên ngoài khách sạn Trường Hồng, gặp phải mấy tên thiếu nữ trung học bất lương, thiếu chút nữa đâm chết Tiêu Hoan của ta, bây giờ lại còn chuẩn bị gọi người tới... Đứng, cháu gọi cho đi 50 người tới đây...”

Sau khi dùng ngôn ngữ xã hội đen nói chuyện nhằm đối phó với thiếu nữ bất lương Sa Sa, người phụ nữ kia dương dương đắc ý, nhìn cảnh tượng này, Gia Minh cảm thấy có chút thú vị, ba cô gái bên mình thì vẫn chưa thảo luận xong xem là nên gọi điện thoại cho ai, đột nhiên điện thoại vang lên. Nhã Hàm vội vã tiếp nhận:

“Alo? Mẹ hai... Dạ, chúng con đang chuẩn bị tới, đi mua đồ mẹ à. Chúng con là ai ư... Đó là bạn của con, đương nhiên là có nam có nữ... Uy, không phải là mẹ sắp xếp cho con gặp mặt ai đó chứ...”

“Gặp mặt? Ta thấy các người hôm nay không đi được rồi.”

Cách đó không xa, người phụ nữ kia nói một câu.

“... Chửi nhau? không phải, đó chỉ là tạp âm trên đường thôi, chúng con lập tức qua đó liền... Thật sự là không có chuyện gì, có người ở trên đường cãi nhau, mẹ cũng biết mà, đây chỉ là chửi đồng thôi, chúng con cũng cảm thấy thú vị nên mới nán lại...”

Người đứng xem ven đường biết là sắp có đánh nhau, cho nên họ lẩn gần hết, thoáng một cái mà con đường đã trở nên thưa thớt, có 2 gã bảo vệ từ trong khách sạn chạy ra, muốn xem tình hình thế nào, nhưng lại bị người phụ nữ đuổi chạy, chắc là người này cũng có ảnh hưởng không nhỏ trong khách sạn.

Mưa không tính là lớn, nhưng cũng làm con đường ẩm ướt, muốn tránh mưa có thể bật ô, nhưng không muốn cũng chẳng sao, nam tử hào hoa phong nhã kia không cần được mẹ của mình, mà dường như cũng có chút oán giận hành vi của Sa Sa trong lúc nhất thời cũng không nói nữa, sau khi suy nghĩ một lúc thì vẫn cảm thấy không ổn, cho nên phát tay với mấy người Nhã Hàm:

“Các người đi trước đi...”

Hành động này cũng có thể coi là hào tâm. Nhã Hàm cũng bận chuyện mẹ hai, thấy hấn phát tay như vậy thì cũng chuyển mình, nhưng người phụ nữ lại kêu lên:

“Đi? Có loại người nào cứ như vậy mà đi không!”

Đám người Gia Minh tự nhiên là không đi, hấn dựa vào đuôi xe ô tô, cười cười, Nhã Hàm đứng ở bên cạnh gọi điện thoại, Linh Tĩnh thì cầm cái ô cổ

gắng che mưa cho cả ba người, cái trần thanh tú của nàng vì giận mà tái đi.

Sa Sa chạy tới bên cạnh Gia Minh, nói:

“Tớ muốn gọi điện thoại cho chú Dương, nhưng mấy hôm trước chú ấy bảo có việc phải đi, hình như là đi đàm phán thì phải. Tớ gọi cho bác An, bảo bác ấy dẫn người tới đây, nhưng mà đây không phải địa bàn của bác ấy, phòng chừng sẽ tới chậm một chút...”

Nàng liếc mắt nhìn Gia Minh:

“Tớ cũng không muốn gọi người tới đánh nhau, bác An dường như có quan hệ không tệ với bên chính quyền...”

Sa Sa dù sao cũng chẳng không còn là trẻ con, bình thường nàng đi theo cha mình cũng học được khá nhiều chuyện. Với tính huống này, bề ngoài thì gọi là tai nạn giao thông nhưng mà nó cũng chẳng đáng, nơi này cũng không phải là nơi phồn hoa gì, nếu gọi người tới thì nhanh nhất vẫn là cảnh sát chứ không phải xã hội đen. Huống chi, có Gia Minh ở đây, nàng chẳng sợ cái gì cả.

Sau khoảng 2 phút, Nhã Hàm cúp điện thoại, một đám người từ bên ngoài đi tới, dẫn đầu là một nam tử cường tráng, có thể nói là vạm vỡ, lưng hùm vai gấu.

Nữ nhân kia phát tay:

“Đây, bên này!”

Sau đó quay đầu:

“Thế nào, bạn học của các người còn chưa tới sao?”

Chỉ một chốc, đội ngũ 3, 40 người đã vây kín chỗ này, dẫn đầu là một nam tử lưng hùm vai gấu chào hỏi người phụ nữ kia, đồng thời giới thiệu một nam tử có địa vị còn cao hơn hẳn một bậc ở bên cạnh.

Nam tử này vóc người không cao, thoạt nhìn trông cũng bảnh trai, mặc quần jean, áo da khoác đen hở cổ, in hình một con “tuất”, bề ngoài trông vẫn nhã, nhưng khí tức lại lạnh lùng uy nghiêm. Thấy rõ một nam ba nữ bị vây ở giữa, hần cười khẩy, bữu môi, rồi quan sát mấy người.

“Di Nhược Lâm, đây là Mạnh ca, thành thật mà nói, ở thành phố Giang Hải, có thể không có Lão Hồ, nhưng không thể không có Mạnh ca... Mạnh ca, trước kia em có nói với anh, dựng em ở Sơn Đông mở công ty, đây chính là di em, đây là con trai của di, Văn Thanh. Nguyễn Văn Thanh, tốt nghiệp thạc sĩ nghiên cứu sinh ở trường Bắc Đại, bây giờ là luật sư nổi danh, em muốn cho hần tới làm cho công ty của chúng ta. Văn Thanh, đây là Mạnh ca.”

Dường như nam tử cơ bắp biệt hiệu Lão Hồ có quan hệ không tệ với Mạnh ca, thấy hần nói nhiều như vậy, Tiểu Mạnh cũng không ngăn cản, người phụ nữ bên cạnh thì nở nụ cười vượn tay:

“Ha hã, xin chào Mạnh ca. Văn Thanh, tới đây chào Mạnh ca đi...”

“Mạnh ca.”

Văn Thanh gạt đầu cười, hướng Tiểu Mạnh đưa tay ra, có chút cung kính, tươi cười mà vẫn khéo léo.

Nhưng mà, Mạnh ca này chỉ nhìn lướt qua hai mẹ con, dứt tay trong túi không có hành động gì, điều này làm cho mẹ con hai đều có chút xấu hổ. Lão Hồ cũng mở trừng hai mắt, nụ cười cứng lại, không rõ Tiểu Mạnh ca vì sao lại không nề tình như thế.

Ở trong Sa Trúc bang, Tiểu Mạnh vốn là một người bình thường, bình thường trông hần lạnh lùng nghiêm nghị, có thời gian lại vô cùng ám áp, nhưng khi chém người tuyệt đối giống như người điên. Cũng chính vì sự điên cuồng này, mà hần mới trở thành đường chủ trẻ tuổi nhất trong bang.

Tuy rằng ngày thường quan hệ cũng không tệ lắm, nhưng dù sao so với Tiểu Mạnh thì Lão Hồ kia chỉ là hạng thấp hơn, cho nên lúc này cũng không dám hỏi nhiều, chỉ cho rằng đối phương tâm tình không tốt. Hần nháy mắt bảo hai mẹ con kia rút tay về, còn hần thay đổi sắc mặt, đi tới chỗ một nam ba nữ.

Cảnh sát có thể sắp tới, làm chuyện gì cũng phải nhanh chóng.

“Chính là các người, lái xe thiếu chút nữa đâm chết người còn kiêu ngạo muốn đánh người ư, các người học ở trường nào?”

Cười nhạt hỏi một câu, sau đó hần rống lên:

“Các người muốn làm gì! Lớn lên xinh đẹp như vậy mà lại là “tiểu thái muội”! Không muốn chết...”

Âm tiết cuối cùng hần kéo dài, trở nên rất quái lạ, bởi vì ngay khi hần rống lên, ánh mắt của Tiểu Mạnh đang nhìn tới nhìn lui bỗng trở nên lạnh lẽo. Nguyễn Văn Thanh ở bên cạnh cũng có chút võ công cơ sở, đột nhiên hoảng sợ.

Hần trước đây có tập luyện Không Thủ đạo, Teakwondo các loại công phu phòng thân, lúc này cũng có chút tu vi, nhưng vô luận như thế nào, bản thân hần không thể có sát khí được, vậy mà lúc này, ánh mắt của nam tử trước mắt khiến tim hần phát lạnh, còn không có kịp phản ứng, Hồ ca kia đã bị Tiểu Mạnh xông lên đá một cước vào lưng, thân hình bay lên không trung, một ánh đao xuất hiện dưới làn mưa nhanh như chớp.

“Bịch...”

“Oa ác...”

Không biết là ai tán đưng hay giạt mình kêu một tiếng, Sa Sa cùng Linh Tĩnh, Gia Minh cùng Nhà Hàm nhảy sang hai bên, biển cổ xảy ra chỉ trong vòng nửa khắc, đám tiêu đệ xung quanh không ai kịp phản ứng. Lão Hồ lúc này đã bị Tiểu Mạnh đè lên xe ô tô, thanh khảm đao cắm thẳng ngay sát bên cạnh.

Một giây, hai giây, ba giây... trong lòng đám thù hạ kia đã xuất hiện bốn chữ “Thanh lý môn hộ”, địa vị của Tiểu Mạnh ở Sa Trúc bang so với Lão Hồ cao hơn một cấp, nhưng cũng không phải người quản lý trực tiếp, lúc này mọi người còn cười cười nói nói với nhau, bây giờ đã rút đao nói chuyện.

Ý nghĩ đầu tiên của mọi người chính là Lão Hồ phản bội Sa Trúc bang, cho nên mới bị đối đãi như vậy.

Nhưng mà cho dù là thanh lý môn hộ, cũng không nên tiến hành ở ngoài đường như thế này. Trong lúc nhất thời đám bang chúng không biết nên làm cái gì bây giờ, hai mẹ con kia lại càng choáng váng, hoàn toàn không rõ tình huống bây giờ.

Thanh âm đầu tiên vang lên, là thuộc về phe bên Gia Minh: “Oa, có cần kịch liệt như vậy không...”

Nghe thì giống như đang than thở, nhưng lại có chút buồn cười.

“Mạnh... Mạnh ca...”

Hồ hấp trở nên gấp gáp bên cạnh lưỡi dao lạnh băng, Lão Hồ cảm giác mình không còn khống chế được ngữ điệu của mình:

“Sao vậy, em... em đâu có làm chuyện gì có lỗi với công ty... anh... anh...” Hắn nuốt một ngụm nước bọt, mồ hôi lạnh, trượt dài trên má.

“Tao không phải lão đại của mày, cũng không dự định làm gì cả...”

Chậm rãi rút khâm đao ra, ánh mắt Tiểu Mạnh lạnh lùng nhìn hắn, cho tới khi dứt đao vào sau lưng, dùng áo da phủ lên, mới nói tiếp:

“Sau khi lão Dương trở về, người tìm hắn chịu bang quy.”

Thanh âm này trở nên rất lạnh lùng, hai mẹ con kia cảm thấy lạnh tới tận xương tủy...

“Người muốn... làm gì...”

Lý trí đã phát hiện chuyện có chút không thích hợp, Nguyễn Văn Thanh chắn trước người mẹ mình. Lão Hồ cũng đã đứng lên, hít thở sâu hai lần, nỗ lực bình tĩnh lại, hắn biết, ánh mắt của Tiểu Mạnh khiến cho hắn có một cảm giác không tốt.

“Mạnh.. Mạnh ca... Có chuyện gì từ từ nói, rốt cuộc là chuyện gì... Em làm sai...”

Ngữ âm của hắn run rẩy, hắn cùng với Tiểu Mạnh tiếp xúc nói nhiều hay không, nói ít cũng không ít, tình hình này trong bang hay gọi là “làm việc”, chỉ khi đó Tiểu Mạnh mới có ánh mắt như vậy. Trước kia, khi Sa Trúc Bang còn đang phát triển, đôi lúc phải tranh giành địa bàn với người khác tới mức sống mái, Tiểu Mạnh thường có thái độ này.

Hắn biết vậy, cho nên hắn không dám làm gì, trong lòng hắn cũng mong muốn cảnh sát nhanh tới một chút. Đang nghĩ như vậy, thì có một thân ảnh từ bên này nhảy tới, đá cho Tiểu Mạnh một cước.

Sa Sa rất hài lòng, cho nên nở nụ cười nhảy tới, nhẹ nhàng đá một cước vào trên đùi Tiểu Mạnh:

“Rất lãnh khốc, Tiểu Mạnh ca. Lần sau ta bảo cha ta mời com.”

“Giải tán đi.”

Gia Minh cũng cười đưng hai ngón tay, sau đó hướng về hai mẹ con sắc mặt đang tái nhợt giờ tay chào, nói:

“Bạn học tiểu học.”

ĂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 284

Gặp Mặt

Khoảng chừng hơn 1h sau đó, có một chiếc xe taxi dừng lại ở cửa khách sạn Cổ Viên, đám người Gia Minh bước ra, trời vẫn mưa như cũ.

Sa Sa tâm tình tương đương tốt, bởi vì mới vừa rời ở trên đường, Tiểu Mạnh xuất hiện đã mang lại cho nàng thể diện rất lớn, thể cho nên nhìn hai mẹ con sắc mặt đang tái nhợt, nàng chỉ phát phát tay:

“Bỏ đi, chúng ta không truy cứu.”

Dù sao trên phương diện thể diện đã chiếm tiện nghi, lòng hư vinh của nàng đã thỏa mãn.

Mất thấy tình hình như vậy, người phụ nữ kia cũng không dám nhiều lời. Nhã Hàm cũng không hy vọng chuyện đụng xe bị mẹ hai biết, nên lập tức gọi một chiếc xe, đi tới chỗ yến hội.

Đây là một trong những khách sạn 4 sao siêu hào hoa của thành phố Giang Hải, bây giờ mới là giữa chiều, cho nên đại đa số khách nhân còn chưa tới, nhưng mà cũng có một chút tới sớm, đều là những người thân thích với mẹ hai.

Trước kia mẹ hai tuy rằng vẫn là nữ chủ nhân của Trương gia, nhưng mà địa vị thực sự lại không cao, không cách nào dung nhập hoàn toàn vào đại gia tộc Trương gia được, đối với loại tình huống này, mẹ hai cũng chỉ thờ dài bất đắc dĩ.

Lần sinh nhật này, tuy rằng phần lớn là những người tới bàn việc làm ăn với Trương Kính An, nhưng tất cả mọi người đều biết địa vị của nàng đã được đề cao.

Mẹ hai hài lòng, đương nhiên cũng thông báo cho những họ hàng thân thích ở xung quanh tới, một mặt là mong muốn người bên nhà có thể lộ diện, về phương diện khác, nàng ở Trương gia nhiều năm như vậy, người ta chỉ nhớ tới nguyên phối của Trương Kính An, mẹ đẻ của Nhã Hàm, chỉ coi nàng như một người dễ bày biện cho có, nhưng gia tộc của mẹ Nhã Hàm có thể lực không lỏng, nàng không thể nói gì cả, tuy vậy trong lòng cũng ít nhiều có sự đố kỵ. Lúc này, địa vị được đề cao, nếu như không cho người nhà biết, vẫn như người mặc áo đen đi đêm, vậy thì còn gì là lạc thú.

Từ lúc vào đại sảnh, là liên tục gặp gỡ, chào hỏi mọi người, khi đi qua một cái hoa viên, thấy mọi người cũng đang tụ tập ở đó khá đông, phần lớn là anh họ, em họ, cháu họ của mẹ hai Nhã Hàm.

Những người này Nhã Hàm cũng biết, vừa chào chú hai, bác ba, anh họ, chị họ, sau đó lại giới thiệu đám người Gia Minh. Mẹ hai họ Liêu, cho nên đám Gia Minh cùng Linh Tĩnh, Sa Sa đều gọi là bác Liêu, cô Liêu, dì Liêu...

Ồ biệt thự Trương gia, người bạn rộng nhất đương nhiên là gia chủ Trương Kính An, cho nên mọi người không ai tới tìm hắn làm gì cả. Nói tới chuyện quan hệ, thì mấy năm trước mẹ hai còn biết ít hơn cả Nhã Hàm, cho nên bây giờ muốn tìm Nhã Hàm hỗ trợ, dần dần, những thân thích của mẹ hai cũng biết tiểu cô nương Nhã Hàm này.

Sau khi nói chuyện với những người này, Nhã Hàm tới phòng khách gặp mẹ hai, mẹ hai còn đang cầm một tấm thiệp, kiểm đếm cái gì đó, trên mình mặc một bộ lễ phục sườn xám đỏ thẫm, khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ, đã thể hiện được sự ngạo thế của một minh tinh.

Nhưng mà, hôm nay vị minh tinh này dường như vì yến hội mà đang khổ não, một tay cầm bút máy gõ nhẹ vào trán mình, mắt thấy Nhã Hàm xuất hiện, thì giống như nhìn thấy cứu tinh, vẫy tay liên tục:

“Nhã Hàm! ở đây, mau tới mau tới...”

“Mẹ hai, sinh nhật vui vẻ.”

“Dì, sinh nhật vui vẻ...”

Thấy nữ nhân trước mặt đang sứt đầu mẻ trán, nếu như chỉ có Nhã Hàm, chắc chắn là mẹ hai sẽ không để ý gì tới những lời chúc, nhưng mà, khi đám người Gia Minh đều móc ra một hộp nhỏ, thì mẹ hai lại nở nụ cười hiền hòa, nâng đều biết 3 người này, sau khi nhận quà, đều móc ra một bao lì xì cho mỗi người, trò chuyện vài câu, nâng mới đem tấm thiệp cho Nhã Hàm xem, giả vờ vô ý hỏi.

“Nhã Hàm, tổng giám đốc của Ngọc Vinh, con có quen không?”

“Ách, tổng giám đốc của Ngọc Vinh?”

Nhã Hàm nhũ mày, nói:

“Trước đây con có gặp vài lần, người này gọi là Triệu Từ Đông, làm sao vậy?”

“Đúng vậy, ta vốn định an bài hắn ngồi cùng bàn với những công ty đại phú đại quý, nhưng mà phu nhân của họ không ổn nên ta muốn đổi bàn, nhưng mà chưa nghĩ ra đổi đi đâu, phải tìm cho hắn người ngồi có thể nói chuyện lại muốn...”

“Để cho hắn ngồi cùng với Lương quản lý đi. Lương quản lý là người biết ăn nói, lại biết điều chỉnh bầu không khí, tuy rằng bọn họ chưa gặp nhau, nhưng nghe nói hai người bọn họ đều thích bóng chày, chắc chắn là có chuyện để nói.”

Nhã Hàm nhìn tờ giấy, gõ vào một cái tên trong đó.

“Ác.”

Dùng bút máy viết viết, mẹ hai cười rộ lên:

“Ta vốn định cho hẳn ngồi với ông chủ Cổ của Vân Thủy Cư.”

“Ông chủ Cổ...”

Nhã Hàm nhìn bản danh sách, vừa cười vừa bĩu môi, nhỏ giọng nói:

“Nếu như chỉ một mình ông chủ Cổ thì cũng không sao, nhưng mà lại có Chu Na, nghe nói người này bí mật lui tới với Triệu Từ Đông, nếu như sắp đặt cho họ ngồi cùng nhau, chắc chắn họ sẽ lúng túng.”

“Thật chứ?”

“Con cũng chỉ nghe nói.”

“Ác ác... Được rồi, còn có ông chủ Chu của Trường Đông Liên Tỏa, ta vẫn chưa biết sắp xếp ở đâu...”

Nếu như là yến hội bình thường, thì mọi người có thể tùy tiện chọn chỗ, nhưng mà đây là một yến hội cỡ lớn, sắp xếp vị trí như thế nào, là một điều cực kỳ quan trọng, phải làm sao cho chủ khách đều vui vẻ, mà lại thể hiện được sự nhiệt tình, hiếu khách.

Đồng thời, phải làm cho những người chất phác không xấu hổ, những người quý trọng không thấy mất thể diện, đó chính là một bộ môn thâm ảo, khảo nghiệm công lực của chủ nhân, học vấn của người sắp xếp.

Trước kia, việc này do Trương Kính An cùng phó của hắn làm, nhưng lần này lại giao cho mẹ hai, tuy rằng đã dặn kỹ càng, nhưng mà lần đầu mẹ hai cũng không thể biết hết được.

Nhã Hàm lúc này thao thao chừng hai mươi phút mới làm xong, mẹ hai mới cuối cùng cũng thở dài một hơi, lúc này mới nhớ tới còn có một việc trọng yếu cần hoàn thành.

“Được rồi. Nhã Hàm, ta vội quá, quên nói với con một chuyện đây chính là con của chị họ ta, tên là Văn Từ Một mặt cười, nàng xoay người lại vung tay, tóm lấy một gã trẻ tuổi thân hình cao lớn tới. Văn Từ Dịch này tuổi tác cũng chừng Nguyễn Văn Thanh, chỉ là bên trong hắn có một cỗ khí tức cao ngạo ẩn chứa, đó chính là ngạo khí trời sinh, nhưng lại mang theo một chút cực đoan.

Hắn ngồi xuống bên cạnh Nhã Hàm. Gia Minh, Linh Tĩnh, Sa Sa ba người chỉ ở một bên uống trà nhìn. Lúc này mắt thấy tình huống như vậy, Linh Tĩnh nhìn Gia Minh và Sa Sa với một ánh mắt đặc ý:

“Xem ta nói đúng chưa, quả nhiên là gặp mặt...”

Bầu không khí trở nên mập mờ.

Văn Từ Dịch này hiển nhiên đã bị mẹ hai kéo chờ ở nơi này, nói như vậy, thì đây chính là giới thiệu làm quen giữa đôi trẻ, hơn nữa ngữ khí có chút mập mờ, ý tứ giới thiệu cho nhau đã rõ ràng.

Văn Từ Dịch vươn tay nói:

“Xin chào, tôi là Văn Từ Dịch.”

Nhã Hàm liếc mắt nhìn Gia Minh ở phía bên kia, mắt thấy Gia Minh bung chén trà giả bộ không phát hiện, ánh mắt Linh Tĩnh và Sa Sa mập mờ, nằng nệ giả bộ tươi cười, gật đầu, bắt tay, lập tức buông ra, nói:

“Xin chào.”

Thoạt nhìn thì đây giống như cuộc gặp của hai lãnh đạo công ty với nhau, không kịp để cho Văn Từ Dịch nói thêm lời nào, nằng đã cảm găng tay lên, nói:

“Được rồi, mẹ hai. Không có gì chuyện nữa, thì con mang theo đám Gia Minh đi chơi, nghe nói phòng giải trí ở đây có mấy khu trò chơi cỡ lớn, có việc gì thì gọi điện thoại cho con.”

“Ách...”

Mẹ hai cũng sờ một chút, Văn Từ Dịch này trên danh nghĩa là cháu trai nằng, trên thực tế chỉ nhỏ hơn nằng mấy tuổi, từ nhỏ thành tích học tập, thể dục thể thao đều rất xuất sắc, sau đó xuất ngoại du học, nằng tương đối tâm đắc thằng cháu ưu tú này.

Mấy tháng trước, nằng biết Nhã Hàm yêu một cô gái, nằng đã phản đối, chẳng qua là khi đó ở trên thuyền, có cô gái tên là Giản Tố Ngôn dọa nằng khiến cho nằng quá sợ hãi, lại liên tưởng tới vụ đầu súng giết người ở New York, khiến nằng không biết nên nói cái gì, không thể làm gì khác hơn là tìm kiếm mấy nam nhân ưu tú giới thiệu cho Nhã Hàm.

Từ khi biết được Văn Từ Dịch về nước, nằng đã dự định an bài cho hai người gặp nhau một lần, làm như vậy đương nhiên cũng có ý nghĩ là “phù sa không nên chảy ruộng người ngoài”, nhưng quan trọng nhất là tốt cho Nhã Hàm, ai ngờ, cô nằng lại tâm tư lại tương đối linh hoạt, vừa tiếp xúc đã lấy cớ rời đi, biểu hiện lại tự nhiên vô cùng.

Đợi khi nằng kịp phản ứng, thì Nhã Hàm đã lôi kéo Linh Tĩnh và Sa Sa cười chạy xa. Gia Minh đặt chén trà xuống, vội vàng đuổi theo sau.

“Cô nằng chết bầm kia...”

Mẹ hai dậm chân, âm thầm áo não bĩu môi, sau đó quay đầu lại cười với Văn Từ Dịch, giới thiệu cái gì đó, đương nhiên là nằng muốn chuyển trọng tâm câu chuyện, tránh cho đứa cháu này cảm thấy xấu hổ, ý nói:

“Ta mang người tới giới thiệu, nhưng mà người ta không có chút hứng thú nào, vậy người đã mất đi giá trị.”

Sau khi nhanh chóng rời khỏi phòng khách, đặt chân ra ngoài hành lang, Linh Tĩnh vừa cười vừa nói:

“Vi sao phải chạy nhanh như vậy, chị Nhã Hàm, em thấy tên Văn Từ Dịch này rất tuần tú, em trước đã nói đúng mà, quả nhiên gọi chị tới đây là để gặp

mặt.”

Nàng có chút đắc ý.

“Đẹp trai thì thế nào, không phải là loại hình mà chị thích.”

Nhã Hàm cười nhún vai, phối hợp với sự trề trung của chiếc váy, động tác này tràn đầy tự tin và hàm xúc:

“Còn em đó, lúc ở trên xe nói như thế nào, bảo Gia Minh làm bạn trai của chị. Linh Tĩnh làm bạn gái của chị, kết quả thế này à, khi xảy ra chuyện, các em lại ngồi đó giả bộ uống trà...”

“Biết đâu chị đối với tiêu suất ca kia nhất kiến chung tình.”

Sa Sa có chút há hê cười, nàng hiện tại có Gia Minh, cũng có thể là tương đối công khai, cho nên không ai giới thiệu với nàng làm gì, bằng không nàng sẽ chửi người, đồng thời đánh người.

“Lần sau nếu như có chuyện như vậy nữa, chị sẽ kéo Gia Minh ra ngoài.”

Nàng có tinh buồn bực nói, trong lòng có chút hài lòng, cứ như vậy thì nàng có thể làm một chút động tác mập mờ với Gia Minh, đáng tiếc ngay từ sáng, mẹ hai đã nói với nàng rằng, lần này không thể mang Gia Minh ra làm lá chắn.

Nàng suy nghĩ một chút, cười nói:

“Nhưng mà Linh Tĩnh, em thấy Văn Từ Dịch rất đẹp trai ư? Không bằng giới thiệu hắn làm bạn trai của em có được hay không?”

“Đừng mà! Đấy không phải loại hình em thích.”

“Vậy em thích loại nào?”

“Giống như Sa Sa vậy.”

Đây là một đáp án duy nhất, Linh Tĩnh theo thường lệ kéo Sa Sa vào, lại nghe được Sa Sa “a” một tiếng. Gia Minh cười từ phía sau vọt lên, ôm vòng eo Sa Sa chạy thẳng ra ngoài:

“Đây là áp trại phu nhân của tớ, muốn ôm thì tới tìm chị Nhã Hàm mà ôm”.

Lúc này ba người đã phát dục, Sa Sa lớn tuổi nhất, cao tới 1m7, trên cơ bản là đã hoàn thiện, mang lại cho người ta cảm giác trưởng thành.

Nàng lại thường mặc quần áo phong cách, mái tóc đuôi ngựa, lúc này bị Gia Minh ôm lấy, hai chân bị nhấc bổng lên khỏi mặt đất, hai tay bị ép chặt vào vòng eo không thể động đậy, giống như là bị người khác nhấc đi, vừa sợ vừa thẹn kêu một tiếng, mặt mũi đỏ tía tai.

Nếu như bị nam nhân khác đột nhiên ôm lấy như vậy, chắc chắn nàng sẽ phản ứng mãnh liệt, nhưng mà đối với Gia Minh, nàng không có một chút ý niệm phản kháng trong đầu.

Khi chạy được vài mét, nàng mới xoay cổ nhìn Nhã Hàm và Linh Tĩnh, giẫy dụa vài cái:

“Thả tớ ra, tớ còn thích Linh Tĩnh hơn cậu một chút.”

“Đúng vậy, thả Sa Sa của tớ!”

Bỏ nhào một cái, Linh Tĩnh vừa cười vừa nói, mặc bộ quần áo trắng, váy trẻ trung... trông nàng như một cô gái mỹ lệ nhu thuận. Nhưng mà, sự uy hiếp này của nàng lại giống như làm nũng. Gia Minh đem Sa Sa xoay sang một bên, không cho nàng đụng vào, nói:

“Nói đùa, cướp rồi còn thả, cậu nghe thấy chuyện nào như vậy chưa?”

Gia Minh bây giờ mới chỉ cao xấp xỉ Sa Sa tuy rằng vẫn còn phát triển, nhưng mà đoán chừng cũng chỉ cao hơn 1m75 một chút là cùng.

Phía bên này là một hành lang tương đối rộng, ánh sáng có thể chiếu được vào, cạnh là một gian phòng, còn có một hoa viên cỡ lớn, xa xa có mấy phục vụ đang tới, thỉnh thoảng nhìn ba mỹ nữ bên này.

Linh Tĩnh hừ hừ cười tóm lấy một bó hoa ở một cái bình bên cạnh, đuổi theo phía sau Gia Minh và Sa Sa. Gia Minh ôm Sa Sa chạy trốn chạy quanh một cây cột, trong lúc nhất, thò cười, tiếng thét chói tai không ngừng vang lên.

Bang bang phanh, rầm rầm oanh, cánh hoa màu phấn hồng bay toả. Nhã Hàm cũng cười cầm một bó hoa xông tới hỗ trợ, trong lòng đang suy nghĩ không biết lúc nào Gia Minh mới có thể ôm mình làm loạn thế này.

Ở một góc hành lang, mẹ hai mặc một bộ sườn xám đỏ thắm nhìn qua bên này vài lần, sau đó “hư hư” gọi vài tiếng, vẫy tay. Nhã Hàm cười ngừng lại, thấy Văn Từ Dịch không đi theo, mới đi tới:

“Mẹ hai, làm sao vậy?”

“Còn còn nói làm sao vậy?”

Mẹ hai thờ dài, trợn mắt nhìn nàng:

“Ta cảm thấy Tiểu Văn rất tốt mới giới thiệu cho con, làm bạn cũng được, nhưng con lại chạy mất, con sợ hấn sao?”

“Dùng một phép khích tướng nho nhỏ?”

Nhã Hàm khẽ vuốt sợi tóc, xinh đẹp nho nhã cười rộ lên:

“Làm bằng hữu, con đâu có biết hấn là ai, bây giờ làm bạn, sau này sẽ phiền phức, con tình nguyện làm bạn một cách tự nhiên, chứ không muốn để

người khác giới thiệu. Huống chi hẳn căn bản không phải là loại hình con thích.”

“Tiểu Văn ở nước Mỹ có rất nhiều nữ hài tử thích...”

“Hoa tâm Đại La Bạc (củ cà rốt - hoa tâm đại củ cải).”

“Ách...”

Biết mình nói lỡ miệng, mẹ hai lại liếc nàng một cái:

“Như vậy không thể nói là hẳn hoa tâm, ta chỉ nói hẳn được nữ hài tử hoan nghênh mà thôi. Được rồi, hẳn không phải là loại hình con thích, vậy con thích loại nào?”

“Mẹ hai! Mẹ không phải không biết, con đã có Tố Ngôn!”

“Nữ hài tử cùng nữ hài tử tính làm cái gì, vậy con cùng mẹ hai cũng có thể?”

Mẹ hai khổ não nhíu mày, nói:

“Ta cũng không muốn ép con, nhưng dù sao con vẫn phải kết hôn với nam nhân, huống chi Giản Tố Ngôn lâu như vậy mà cũng không tới hỏi thăm con, chuyện của con ta cũng không dám nói cho cha con biết, nếu như ông biết chuyện không biết sẽ làm náo loạn tới mức nào?”

“Vậy mẹ hai giúp con giữ bí mật nhé.”

Lúc này đám người Gia Minh cũng đã định chi đùa giỡn, ở cách đó không xa vừa nói cười chờ nàng.

Nhã Hàm len lén liếc mắt nhìn Gia Minh:

“Giản Tố Ngôn mẹ cũng biết, nàng có khuynh hướng bạo lực, hơn nữa đặc biệt thù dai, lúc trước nàng ở New York giết người có cố kỵ gì đâu, cảnh sát còn bắt không được nàng, nếu như con thích nam nhân, hừ hừ... nhà chúng ta chắc chắn sẽ bị nàng trả thù, mà cho dù chỉ trả thù mình con, thì chỉ sợ nàng sẽ bắt con tiền đàm hậu sát, tái gian tái sát một trăm lần, không biết là sẽ sử dụng bao nhiêu biện pháp trên người của con...”

Cách đó không xa Gia Minh bại hoại liếc nàng một cái. Nhã Hàm cười cười, nói thực hăng say:

“Nói không chừng nàng ta sẽ làm giống như trên TV, cởi hết quần áo của con, nhốt con trong mật thất, vĩnh viễn không được ra ngoài, mỗi ngày dùng roi da đánh, còn đốt nến, giống như nuôi mỹ nữ khuyển...”

“Chớ nói nhảm, TV nào lại chiếu loại phim này...”

“Ách, là video...”

Mẹ hai trong lòng sợ hãi, trợn mắt liếc mắt nàng:

“Sao con lại... xem thứ đó...”

T trước đây Nhã Hàm đã từng đảo hôn, Gia Minh cầm tới cuốn băng Lưu Văn Lý ngược đãi, trùng hợp bị mẹ hai thấy, bởi vậy lúc này mẹ hai cũng không quá kỳ quái.

“Nàng ta với con cùng xem, mẹ hai nghĩ xem, có chuyện gì mà nàng ta không làm được không...”

Bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Gia Minh, nàng cười đến xán lạn.

Nếu như là người bình thường, đương nhiên sẽ không hiểu, nhưng mà mẹ hai biết lực lượng của Giản Tố Ngôn, trong lòng hơn phân nửa đã cho rằng nữ nhân kia là một quái vật biến thái, vừa nghĩ như thế, không khỏi càng thêm lo lắng:

“Vây, vây làm sao bây giờ, con chẳng nào cũng phải kết hôn, giờ còn trẻ vui đùa với nàng một chút không sao, nhưng mà không thể cả đời này không kết giao với bạn trai được, cái này...”

“Được rồi, con biết, mẹ hai, sau này không cần hao tâm tổn sức suy nghĩ giúp con, việc này con có thể xử lý được, con biết mẹ hai tốt với con mà, đúng không? Tới đây, hôn một cái... a, chụt.”

Nàng ôm mẹ hai, hôn một cái lên mặt, lưu lại một dấu son môi nhàn nhạt, mẹ hai lúc này còn đang lo lắng, nghe thấy Nhã Hàm nói như vậy, cũng bất đắc dĩ thờ dài:

“Được rồi, con có thể xử lý là tốt rồi... Kỳ thực Tiểu Văn rất tốt...”

Nói một câu như vậy, nàng lấy một cái kính ra, tức giận trợn mắt nhìn Nhã Hàm, xoay người chạy đi:

“Cái đứ chết bầm này bắt ta phải trang điểm lại...”

Thành công hù dọa mẹ hai nhiệt tình chạy đi cũng là lúc sắp 4h, vốn dự định bảo Gia Minh lái xe đi đón vợ chồng bác Diệp, nhưng hiện tại không có xe, chỉ còn cách gọi điện thoại bảo hai người tự mình tới đây mà thôi.

Đối với trò chơi điện tử, thì Sa Sa chính là người thích nhất, nhưng mà trong bốn người hiện nay, Gia Minh không cảm thấy hứng thú. Nhã Hàm là một thành viên lớn tuổi nhất, vừa là giáo viên của ba người, đương nhiên sẽ không hứng thú nhiều.

Linh Tĩnh lại thích như thiếu nữ, đi mua sắm, xem trang sức, xem hoa, nhưng mà nàng thích nhất là đọc sách... nói chung là do tính tiết kiệm, nàng sẽ không có hứng thú với những thứ mất nhiều tiền, đối với những thứ giải trí khác nàng không động tới, vì vậy, dưới sự đề nghị của Sa Sa, đám người bắt đầu đi tới khu giải trí.

Bắn nhà ma, xe máy, ô tô đại chiến... Bốn đạo thân ảnh chia hai tổ ngẫu nhiên, cùng nhau chơi đùa, Sa Sa thích nhất là những trò chơi bạo lực, thí dụ

như là bắn súng, đua ô tô bắn súng, thường xuyên ngược đãi đám người Gia Minh.

Nhã Hàm và Linh Tĩnh thích những thứ gì nhẹ nhàng, thảnh thơi cũng thử đua xe, nhưng cũng chỉ là thảnh thơi. Khoảng chừng gần 5h, Linh Tĩnh chạy qua một cái máy trò chơi vẫn đáp thử trí thông minh.

“Này. Gia Minh, mau tới đây, cái này tớ không được...”

Cách không xa, Gia Minh cùng Sa Sa đang chơi trò bắn nhà ma, Sa Sa đang hứng thú với trò này, lại bị Linh Tĩnh gọi Gia Minh tới, nhưng khi Sa Sa quay đầu sang, thấy tâm nhin của mình đã bị một bóng đen bao phủ.

“Không được ư? Tôi chi cho... Câu này nên chọn D.”

Đặt máy chơi game xuống, dựa lưng vào ghế. Văn Từ Dịch mà lúc nãy mẹ hai giới thiệu cho Nhã Hàm đã đứng bên cạnh, trề mặt nở một nụ cười kiệt ngạo, có khả năng hấp dẫn vô số thiếu nữ.

Đối với thái độ tỏ ra thân thiết này, Linh Tĩnh hơi nhú mày:

“Xin lỗi, anh có thể tránh ra một chút không?”

ÂN SÁT

Phẩm Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 285

Giảng Co Ở Hành Lang

“Xin lỗi, anh có thể tránh ra một chút không?”

Người thanh niên đứng dựa vào máy chơi game, nở nụ cười thân mật, mùi nước hoa của nam giới thoang thoảng. Linh Tĩnh nhíu mày. Vừa rồi mẹ hai của Nhã Hàm nói rõ muốn giới thiệu người này với Nhã Hàm, mặc dù nàng và Gia Minh, Sa Sa ngồi bên cạnh nhưng cũng chưa hề bắt chuyện với hắn, nhiều lần cũng chỉ nhìn hắn vài lần, lúc này hắn lại tiếp cận mình với thái độ thân mật như đứng rồi vậy, cho dù là người quen thì cũng không khỏi hơi quá mức một chút.

Không thể không nói, Linh Tĩnh là một cô gái có tính cách cực kỳ bảo thủ, luôn duy trì khoảng cách nhất định với người khác giới. Ngoài Gia Minh, nàng luôn có không gian riêng của mình, ví như đàn dương cầm, giúp người khác làm báo tường, tham gia câu lạc bộ những người thích đọc sách. Đối với người khác giới, nàng có thể nói chuyện, cười đùa, nhưng thái độ thân mật cũng phải có giới hạn nhất định, lúc này thái độ thân mật của Văn Từ “Ồ, chỉ vì thấy em không biết...”

Văn Từ Dịch mỉm cười lui lại một bước, giang tay ra một cách tự nhiên. Không thể phủ nhận, người thanh niên trước mặt không chỉ có bề ngoài anh tuấn mà còn có khí chất có thể thu hút người khác giới, trong nụ cười bất cần đời lại mang theo chút chán chường, chính là đối tượng tình một đêm rất được hoan nghênh trong các quán rượu. Linh Tĩnh quay lại nhìn màn hình điện tử, nghe thấy hắn hỏi:

“À... Vừa rồi nghe Nhã Hàm giới thiệu, em là Linh Tĩnh phải không?”

“Ừ.”

Linh Tĩnh nhíu mày, gạt đầu một cách miễn cưỡng.

“Nghe nói bây giờ Nhã Hàm là giáo viên tại Thánh Tâm, vậy em là học sinh của cô ấy? Theo anh biết, học sinh trung học để trở thành bạn của giáo viên được thì đường như hơi khó khăn.”

Thanh niên du học ở Mỹ trở về, tiếng phổ thông vẫn pha chút khẩu âm tiếng anh, đối với người khác, có lẽ đó chính là biểu hiện của nhân sĩ trí thức. Chẳng qua Linh Tĩnh không trả lời vấn đề của hắn nữa, bởi vì Gia Minh đã mỉm cười bước tới:

“Mỹ nữ, có chuyện gì vậy?”

Một tay đỡ ghế dựa, một tay tựa vào máy chơi game, tư thế giống như của Văn Từ Dịch lúc vừa rồi, thậm chí còn thân mật hơn một chút. Linh Tĩnh vẫn vui vẻ nở nụ cười, nghiêng đầu qua thân mật đụng nhẹ vào gương mặt Gia Minh rồi chỉ vào câu hỏi trên màn hình:

“Minh không biết câu này.”

Trong lúc liếc mắt sang thấy Sa Sa đang quay sang cười. Linh Tĩnh âm thầm chép miệng chỉ Văn Từ Dịch, lộ ra vẻ mặt chán ghét. Sa Sa nhún mày, nhún vai rồi quay lại tiếp tục chơi game với Nhã Hàm.

Thái độ hoàn toàn khác biệt, thấy hai người thân mật như vậy. Văn Từ Dịch cũng hơi cau mày lại. Buồn bực nhất chính là, ý kiến của một du học sinh về nước là hần lại không được tiếp nhận. Trước mắt Linh Tĩnh vẫn là câu hỏi kia, Gia Minh suy nghĩ một lát, sau đó nói:

“Đoán mò đi, chúng mình chọn C thử xem.”

Sau đó quay sang nở nụ cười lễ phép với Văn Từ Dịch.

“Chào cậu.”

Thấy Gia Minh nhìn sang, Văn Từ Dịch vội vàng đưa tay ra. Gia Minh cũng vươn người sang bắt tay với hắn, tư thế này quả thực giống như ôm trọn Linh Tĩnh trong lòng vậy. Linh Tĩnh chọn đáp án C, sau đó máy chơi game cho ra đáp án D.

Đây là đáp án Văn Từ Dịch vừa nói, chỉ là lúc này hần hoàn toàn không có vẻ gì là cao hứng. Linh Tĩnh tức giận đánh Gia Minh một cái:

“Minh đã thấy C rất không đúng rồi...”

Nhưng về mặt lại không có chút tức giận nào, cũng không hề nhắc đến chuyện vừa rồi Văn Từ Dịch đưa ra đáp án chính xác. Quan hệ giữa tình lữ không phải lấy đúng sai làm tiêu chí. Văn Từ Dịch đương nhiên cũng hiểu điều này, chỉ là hần vẫn hơi nghi ngờ, vừa rồi đã hỏi qua quan hệ giữa những người này, lẽ ra thiếu niên tên Cổ Gia Minh này phải là bạn trai của Liễu Hoài Sa kia mới đúng, lẽ nào lúc này bọn họ có ý tỏ ra thân mật cho mình nhìn?

Vừa tiếp xúc một lát Gia Minh cũng hiểu được, chuyện giới thiệu bạn trai cho Nhã Hàm, đến cuối cùng thậm chí lại rơi trên người làm nên là Linh Tĩnh, thật sự có chút dở khóc dở cười. Chẳng qua hần cũng đã sớm hiểu được, trong ba cô gái, thực ra khí chất của Linh Tĩnh đặc biệt nhất, một mặt nàng có vẻ thanh lệ, hoạt bát thuần khiết của một thiếu nữ, mặt khác, nàng còn có vẻ thành thực hoàn toàn không thuộc về một thiếu nữ, hai loại khí chất mâu thuẫn này kết hợp với nhau một cách kì diệu, đủ để sinh ra lực hấp dẫn cực lớn đối với người khác giới. Nghĩ như vậy, hần ngẩng đầu lên, nói:

“Anh chơi game vấn đáp trí tuệ rất lợi hại phải không?”

Nghe Gia Minh hỏi vậy, Linh Tĩnh cũng ngẩng lên nhìn Văn Từ Dịch, lúc này người thanh niên mỉm cười:

“Ha ha, cũng không lợi hại lắm, chẳng qua những kiến thức này đối với tôi cũng không thâm áo lắm. Các bạn biết đấy, học đại học ở Mỹ có thể tiếp cận với kiến thức rất rộng, trên nhiều phương diện...”

“Ồ, vậy anh có thể chơi qua cửa không?”

“Qua cửa...”

Văn Từ Dịch hơi chán chờ.

“Chuyện này, à...”

Đang muốn từ chối thì Linh Tĩnh đã mỉm cười nhường ghế lại.

“Anh chơi đi, chúng em vẫn chưa qua cửa được lần nào.”

“Không, em chơi đi, tôi đứng bên cạnh xem cũng được.”

“Anh chơi đi, không sao cả.”

Linh Tĩnh cười ngọt ngào. Liên tục yêu cầu hai lần, hẳn không từ chối nữa, ngồi xuống vị trí của Linh Tĩnh vừa rồi, bắt đầu trả lời câu hỏi. Chỉ nghe hai người nói:

“Anh từ từ chơi, chúng em còn có việc.”

Lúc quay đầu lại, chỉ thấy bóng lưng hai người càng lúc càng xa.

Vỗ tay lên màn hình điện tử, hẳn cười tự giễu, lát sau châm một điếu thuốc, lắc đầu, sau đó bắt đầu nghiêm túc trả lời câu hỏi trên màn hình.

Lúc này đã là năm giờ chiều, tân khách tham gia bữa tiệc cũng đã lục tục đến khách sạn. Bị đối tượng tương thân của cô giáo Nhã Hàm để ý đến. Linh Tĩnh bị Nhã Hàm và Sa Sa trêu đùa một lúc, nàng chỉ biết cười bất đắc dĩ, nói:

“Được rồi, được rồi, sau này em không bao giờ cười trên nỗi đau của người khác nữa, đã được chưa...”

Chơi game thêm một lúc, bốn người rời khỏi khu giải trí. Trên đường đi tới đại sảnh tổ chức bữa tiệc, chỉ thấy một đám người mặc đồ võ đang đi tới. Linh Tĩnh và Sa Sa đều sùng sốt.

Đang đi về phía bên này chính là đoàn đội quyền Thái do tông sư Hi Lý Vương dẫn đầu. Hai bên từng có một số va chạm, Hi Lý Vương vừa thấy Gia Minh thì ánh mắt liền híp lại, lộ ra vẻ hung tàn, còn Gia Minh chỉ bĩu môi tỏ vẻ không thèm để ý. Từ sau đêm hôm đó, Linh Tĩnh và Sa Sa chỉ biết vị tông sư quyền Thái này không ngừng khiêu chiến quyền sư của Trung Quốc, mà đối với người đến khiêu chiến thì thái độ luôn hung hãn, không bao giờ từ chối, đánh gãy xương không ít người. Thì ra bọn họ cũng ở khách sạn Cổ Viên.

Việc này Gia Minh biết rõ, chẳng qua hôm nay A Mỗ Lôi vẫn chưa được đưa trở về, sợ rằng Viêm Hoàng Giác Tinh cũng đã sớm cảnh cáo không được gây chuyện, vì vậy bọn họ cũng chỉ hung hăng được qua một số lần thi đấu. Loại chuyện như vinh dự của công phu Trung Quốc không liên quan đến mình, chỉ cần không làm loạn thì mình cũng có thể xem như bọn họ không tồn tại.

Hắn có thói quen của sát thủ, đối với tất cả đều thờ ơ. Lúc này hai tay đút vào túi quần, hoàn toàn xem như không thấy ánh mắt bao hàm địch ý của đám người kia, mà đội ngũ người Thái Lan này cũng đã có dấu hiệu muốn động thủ. Những ngày qua Tiểu Mạnh cho một đám người liên tục canh chừng ở bên

ngoài khách sạn, đánh tiếng rằng chỉ cần thấy đám người Thái Lan này ra ngoài một người là chém một người, sau đó lo tiền bạc cho gia đình, sắp xếp đường thoát thân, thái độ cực kỳ cứng rắn. Trong khoảng thời gian này, đám người này không dám ra ngoài một mình, nhưng đương nhiên cũng có một số con đường thu thập tin tức, điều tra được đầu sỏ của trận xung đột ngày đó là ai.

Đêm đó ở cục cảnh sát, A Mỗ Lôi bị một cái tát đánh cho chấn thương sọ não vẫn là chuyện thứ yếu, đối với đám người Thái Lan này, điều si nhục lớn nhất là Hi Lý Vượng bị hơn mười tên lưu manh nhỏ nước bọt có chủ mưu, sợ rằng bản thân Hi Lý Vượng cũng xem chuyện này trở thành điều si nhục vô cùng lớn. Mấy ngày qua hắn liên tục phát ngôn những lời như “công phu Trung Quốc chỉ là múa may đẹp mắt”, “quyền Thái là số một thế giới” không biết bao nhiêu lần. Mỗi lần luận võ đều ra tay rất nặng, giới hạn trong phạm vi quy định đánh cho người ta chỉ còn một hơi, muốn tạo sự chú ý lớn nhất. Đáng tiếc Trung Quốc không có tự do ngôn luận, Viêm Hoàng Giác Tinh cảnh cáo báo chí, truyền hình thông qua chính phủ, tin tức về phương diện này nhiều lắm chỉ nhắc đến vài câu. Vì vậy mấy ngày qua giao lưu giữa Trung - Thái vẫn luôn tiến hành trong không khí “hữu hảo”, cho nên những ngày qua vị tông sư quyền Thái này vẫn luôn uất nghẹn mà không có nơi để xả. Lúc này thấy Gia Minh, xương cốt toàn thân hắn lập tức rung động rãnh rãnh, âm thanh kinh khủng tựa như pháo nổ. Mấy đệ tử ở đằng sau và nhân viên đi cũng thấy tình hình như thế liền ri tai thì thầm, đoán chừng đã biết thân phận của Gia Minh, tất cả đều lộ ra vẻ mặt oán độc.

Trong chốc lát, không khí trong hành lang thật dài trở nên ngưng đọng một cách quý dị. Linh Tĩnh và Sa Sa hơi thấp thòm. Nhã Hàm chỉ được nghe kể lại, lúc này cũng đã hiểu được. Mặc dù các năng tin tưởng thân thù của Gia Minh, nhưng bị tông sư quyền Thái như Hi Lý Vượng nhìn chằm chằm với ánh mắt không thân thiện, loại cảm giác bị áp bách này không phải người bình thường có thể chịu được. Mấy nhân viên trong khách sạn đang qua lại cũng bị bầu không khí này ảnh hưởng, nhìn sang nhóm người Hi Lý Vượng, lại nhìn sang ba nữ một nam ở bên này, nhưng không ai dám đến gần.

Huyết sao theo giai điệu của ca khúc thiếu nhi 'ốc sên và vàng anh'. Gia Minh với vẻ mặt vô si nhìn thẳng vào đôi mắt tràn ngập lửa giận của Hi Lý Vượng, đi qua bên người vị tông sư quyền Thái này. Linh Tĩnh, Sa Sa, Nhã Hàm chỉ biết đi theo, không dám nhìn khuôn mặt đẹp trai nhưng lại hung ác kia. Đúng lúc này, một thiếu niên người Thái Lan vóc người không cao lắm bước ra khỏi đội ngũ ở phía sau, đứng chắn giữa lối đi nhỏ.

Nhóm người này đi lại trong khách sạn vốn cũng không thành đội ngũ chỉnh tề mà chỉ vừa đi vừa nói chuyện phiếm, cũng nhường ra đủ không gian cho những người khác đi qua, nhưng khi thiếu niên này khoanh tay đứng ra thì phần lối đi cho những người khác đi qua đã hoàn toàn bị chắn lại. Đoán chừng Hi Lý Vượng đã cảnh cáo trước bọn họ không được gây chuyện, bọn họ cũng không dám nói thẳng ta muốn đánh người, nhưng ý định khiêu khích đã quá rõ ràng.

Bầu không khí trong hành lang trở nên yên lặng. Trong không khí quý dị, thái độ thống hận mới vừa rồi của đám người Thái Lan cũng biến thành cười lạnh, không có ai nói chuyện, rõ ràng là đang xem ba nữ một nam này sẽ tỏ thái độ gì khi lối đi bị ngăn chặn. Chẳng qua, lúc này Gia Minh cũng không nhân nhượng, thiếu niên kia vừa bước ra chắn lối đi lại thì Gia Minh đã vén vạt áo lên, sau đó mấy tiếng cách cách truyền vào tai mọi người.

Đó là âm thanh lên cò của súng lục.

Ngâm nga theo giai điệu 'ốc sên và Vàng anh', một khẩu súng xuất hiện trong tay Gia Minh. Vừa đi về phía trước, hắn vừa mở chốt an toàn, lên cò, ngón cái tùy ý kéo búa đánh lửa ra, sau đó lại đẩy trở lại. Đám võ giả từ Thái Lan tới nay căn bản đều có kiến thức về súng ống, trong nháy mắt khi thấy khẩu súng, vẻ cười lạnh của đám người lập tức cứng lại, sau đó biến thành vẻ thấp thòm và toát mồ hôi lạnh.

Trung Quốc quản lý vũ khí cực nghiêm, khách nước ngoài như bọn họ cho dù có súng cũng không dám ngênh ngang mang ra ngoài. Súng lục của Gia

Minh từ đầu mà có đã không phải vấn đề bọn họ có thể suy nghĩ vào lúc này, quan trọng nhất là Gia Minh tùy ý kiểm tra khẩu súng xong liền vươn vai một cái, thực hiện hai động tác giãn cơ ngực, sau đó tùy ý chỉ họng súng vào nửa người trên của từng người ở đối diện, một lần lại một lần nữa... Bị họng súng kia chỉ vào, có người lập tức cứng đờ người, cũng có một số tổ chức thần kinh kém, liền lùi về phía sau vài bước cùng với nhân viên đi theo. Thiếu niên vừa bước ra chặn đường đang đứng ngậy ra nhìn Gia Minh, con mắt tròn lớn như chuông đồng, có lẽ là quá khẩn trương.

“Tô Ban!”

Gia Minh còn chưa đi đến khoảng cách giằng co với thiếu niên kia thì Hi Lý Vượng đã quát lớn, sau đó có người trong đội ngũ đưa tay ra tranh thủ kéo thiếu niên Tô Ban ra. Tiếp theo đó, đám người trở mắt nhìn Gia Minh vừa huỳnh hoang bước qua, vừa sợ sùng.

“A trước a cửa có một cây nho, a non a xanh, vừa mới nảy mầm... A non a xanh, vừa mới nảy mầm...”

Câu hát quái dị quanh quẩn trong không khí. Một nhân viên của khách sạn bùng bình hoa theo sau đội ngũ quyền Thái cũng bị Gia Minh đang cầm súng hù dọa. Trong bầu không khí này, Gia Minh nhắm họng súng về phía bình hoa, sau đó bắt đầu... tưới hoa...

Xẹt, xẹt...

Dòng nước thật nhỏ bay múa trong không trung. Dưới ánh mắt vẫn chưa kịp phản ứng lại của đám người Thái Lan, bốn bóng dáng biến mất ở khúc quanh của hành lang, tiếng cười khê của thiếu nữ còn loáng thoáng vọng lại...

Một lát sau, hành lang dường như đột nhiên nổ tung vậy, tiếng la hét điên cuồng vang lên, vang thật xa trong khách sạn:

“Người Trung Quốc khốn kiếp!”

“Tôi muốn giết nó!”

“Giữ bọn họ lại!”

“Tô Ban! Không được làm loạn!”

“Đừng kéo tôi! A...”

ĂN SẮT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 286

Phiền Nào Gắn Đây

Trong lòng sắt, đôi mắt hung ác, con chó to lớn bị nhốt trong lồng đang gầm gừ, không ngừng dưng vào bốn phía làm vang lên những tiếng loảng xoảng, nhìn rất đáng sợ.

Nơi này thuộc khu nhà bếp của khách sạn Cổ Viên, rất nhiều động vật đang chờ bị làm thịt bị nhốt trong lồng sắt, chỉ là phản ứng kịch liệt như con chó này cũng không phải nhiều. Một mặt có lẽ có thể đại biểu con chó này thực sự có sức sống mạnh mẽ, nhưng nguyên nhân lớn nhất e rằng vẫn là bởi vì ánh mắt bên ngoài lồng sắt kia, nhìn nó trùng trùng đến mức nó thực sự không nhịn được.

Bên ngoài lồng sắt, một thiếu nữ ăn mặc hợp thời trang đang ngồi ngồi xồm ở đó, nhìn chăm chăm vào đôi mắt hung hăng của con chó, đôi tay đặt trên đầu gối nắm chặt thành quyền, làn váy màu vàng nhạt kéo lên để lộ ra giày cao gót màu trắng và một nửa bàn chân đeo tất mỏng có đường viền hoa, đôi mày vì quá tập trung mà nhíu lại sát với nhau, khuôn mặt hơi ửng hồng, đại khái là do cố gắng trừng mắt quá lâu, lúc này nhìn có vẻ có thêm vài phần đáng yêu. Nhưng nàng càng nhìn chăm chú thì con chó trong lồng lại càng táo bạo, chỉ muốn lao ra cắn nàng.

“Cô gái này là ai vậy...”

Một số nhân viên ra vào nhà bếp làm việc thấy thiếu nữ đã ngồi xồm trước lồng sắt một lúc lâu, hơi nghi ngờ rì tai thì thầm, thấp giọng trao đổi ý kiến với nhau.

“Nàng đã ngồi xồm ở đó gần mười phút rồi, chọc cho con chó kia phát điên...”

“Người thân thích của quản lý?”

“Hình như không phải, vừa rồi tránh mặt ai đó rồi vào đây luôn, vừa đến đã ngồi xồm xuống đó có vẻ rất thú vị, hình như không muốn ra ngoài nữa.”

“Nhà bếp có quy định không cho phép người ngoài được vào, nếu quản lý nhìn thấy, chúng ta sẽ bị trừ lương...”

“Là khách đến tiệc sinh nhật của Trương gia ngày hôm nay, đoán chừng cũng là tỷ phú gì đó, chưa biết chừng ông chủ cũng biết đó. Anh dám đuổi nàng ra ngoài sao? Dù sao nàng cũng không làm gì cả...”

“Cô biết nhà nàng là tỷ phú?”

“Suy đoán, nam nhân các anh không biết rõ lắm. Nhìn xem, váy của nàng là hàng hiệu đắt tiền nhất, chiếc túi xách nhìn có vẻ không đáng chú ý kia chính là mẫu hạn chế của Cartier, ít nhất cũng phải mấy vạn đồng, hơn nữa còn phải có thân phận mới có thể mua được...”

Một đám người bàn luận trong phòng bếp, mặc dù bàn luận xôn xao nhưng không có ai dám bước ra chất vấn hành động của thiếu nữ, nữ nhân thì nhìn đồ hiệu thời trang mà than thở. Một lúc sau, một thiếu niên đẹp trai, khoảng chừng mười sáu, mười bảy tuổi bước vào cửa, đầu tiên là bị tiếng chó sủa gây chú ý, sau đó liền mỉm cười ngồi xôm xuống bên cạnh cô gái.

“Đang làm gì vậy? Lôi Khánh ép em đến đường cùng rồi sao?”

“... Ồ, anh.”

Quay đầu lại nhìn nam tử bên cạnh, thiếu nữ giờ đồng hồ đeo tay lên nhìn.

“Em xem có thể dọa được nó hay không, nhưng nhìn chăm chăm thế nào thì nó cũng chỉ càng lúc càng nổi điên...”

“Anh đã nghe Hứa Nghị Đình kể về chuyện lần đó, việc này... Cũng có kĩ xảo thì phải.”

“Kĩ xảo thế nào?”

Thiếu nữ mở trừng mắt nhìn.

“À, việc này à... Làm sao anh biết được. Sao em không đi hỏi thử Cố Gia Minh? Nghe nói em lại nhờ hắn đóng giả làm bạn trai...”

Thiếu niên tên Đông Phương Lộ cười phất tay, sau đó đứng dậy.

“Đến giờ rồi, chúng ta đi qua thôi, đừng ở đây làm mấy việc nhàm chán nữa.”

“Ừ.”

Dưới sự thúc dục của anh trai, Đông Phương Uyển đứng dậy, sau đó đi ra khỏi nhà bếp. Lúc ra đến cửa, nàng quay đầu lại nhìn con chó kia một cách tiếc nuối.

“Chỉ là nhìn thấy chó nên đột nhiên nhớ tới, vì vậy mới muốn thử xem sao. Hỏi tên Cố Gia Minh kia... Hừ, em cũng không thêm.”

“Quan hệ giữa bọn em vẫn xấu như vậy sao?”

Đông Phương Lộ không khỏi mỉm cười.

“Vậy sao em còn nhờ hắn làm bia đỡ đạn?”

“Bia đỡ đạn... Đương nhiên không thể là người nhìn thuận mắt làm được.”

Đông Phương Uyển giờ tay lên, động tác rất ưu nhã.

“Huống chi mỗi lần hắn làm bia đỡ đạn thì Lôi Khánh luôn chịu thiệt, chủ ý xấu của hắn rất nhiều... Thực ra không phải em không muốn gặp hắn. Chỉ cần không gặp hắn, thành thật mà nói, em rất khâm phục hắn, nhưng em không chịu nổi thái độ xem mọi việc đều không đáng là gì của hắn. Cảm giác như vậy cứ lớn dần, hắn cũng nhất định không thay đổi được, vì vậy mỗi lần gặp hắn, thấy bộ dạng xem mình là trung tâm của hắn là em lại không nhận được nổi giận...”

Đông Phương Lộ nhíu mày:

“Oan gia vui về?”

“Có phải từ oan gia này hơi mập mờ không, toàn thân em gái anh đã nổi da gà rồi. Cùng Cố Gia Minh... Hừ...”

Vẽ mặt nàng tỏ ra sợ hãi, toàn thân run lên.

“Nhưng trong tiểu thuyết, trên phim, những người không vừa mắt với nhau rất có thể sẽ yêu nhau.”

“Làm ơn, anh!”

Thấy Đông Phương Lộ nói xong liền giang tay ra tỏ vẻ đương nhiên. Đông Phương Uyển không khỏi hờn dỗi cực kỳ nữ tính.

“Nghiên cứu chuyện về tình yêu là việc của con gái bọn em đó, anh tò mò làm gì chứ. Hơn nữa cho dù là một cô gái ngu ngốc đi nữa thì cũng biết chuyện tình yêu trên phim chỉ là ảo tưởng, không thể nào thành hiện thực được. Hai người tính cách hoàn toàn không hợp, cho dù có đến với nhau cũng không thể sống chung được.”

“Nhưng mà, em thấy đấy...”

Đông Phương Lộ nở nụ cười.

“Anh có em gái tính cách rất mạnh mẽ, hoàn toàn không thích đọc tiểu thuyết ngôn tình, anh cũng chỉ có thể đọc thay cô bé nha. Thực ra tiểu thuyết ngôn tình cũng rất thú vị, ít nhất cũng khiến người ta nữ tính hơn...”

“Anh...”

Sau lần nường tựa lẫn nhau sống sót qua sự kiện du thuyền Tinh Mộng, tình cảm của đôi anh em này trở nên tốt hơn rất nhiều. Lúc này nói đùa một phen xong, Đông Phương Lộ thu liễm nụ cười.

“Gần đây công ty đồ chơi làm ăn không tốt hả?”

“Ừ.”

Đông Phương Uyển gật đầu.

“Tên Lôi Khánh kia vẫn luôn phá hoại từ hồi đó. Chẳng qua nếu hắn thích dùng tiền để cản trở, em sẽ chiến đấu đến cùng. Hừ, tên ăn chơi trác táng như vậy, hiện giờ càng ngày em càng xem thường hắn, hắn là cái thá gì...”

Nhắc đến Lôi Khánh, thiếu nữ tỏ vẻ khinh thường không chút che giấu gì.

Đông Phương Lộ trầm ngâm:

“Thực ra ý của gia tộc là hi vọng em không phản ứng quá mạnh...”

Ngụ ý chính là gia tộc không coi trọng công ty đồ chơi của nàng, chuyện này Đông Phương Uyển rất hiểu, nàng chỉ liếc mắt sang, nói:

“Em hiểu, cha và những người khác càng muốn thấy em biết điều một chút, trở thành bạn gái của Lôi Khánh. Bây giờ Lôi Khánh nói rõ muốn ngăn cản việc làm ăn của em, những lão già kia liền hơi sợ, sao không hi vọng như thế cho được. Nếu không có Lôi Khánh, bọn họ chỉ mong sao em sẽ rất lợi hại đó.”

Đông Phương Lộ cười:

“Dù sao Lôi Khánh cũng không phải người thừa kế của Lôi gia, cho dù hai người có đối đầu ở Giang Hải thì quan hệ giữa hai nhà cũng không ảnh hưởng gì. Thực ra cũng không có gì lớn cả, dù sao mọi người đều muốn kiếm tiền mà thôi, chẳng qua những người của hội đồng quản trị kia có thói quen cẩn thận, ý vào việc mọi người là thân thích rồi xen vào, anh cũng không thích lắm. Nhưng nói thì nói vậy, cũng không thể ngay mặt nổi giận với bọn họ được, về phần Lôi Khánh, à... vốn hắn cũng không có bao nhiêu hứng thú với em. Anh thấy cũng phải em xem em đi, tính tình không tốt, sinh cường lại tùy hứng, không biết nấu ăn, không biết giặt quần áo, lại còn không phải mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành...”

“Này. Đông Phương Lộ! Còn nói nữa em trở mặt với anh đó!”

Đông Phương Uyển cười, hét lên.

“OK. OK... Có lẽ vì phân tâm với chuyện đám hỏi giữa hai nhà, nhưng càng về sau em lại càng lãnh đạm với hắn hơn, đây là vấn đề mặt mũi. Hắn từ nhỏ đã lớn lên trong hoàn cảnh tốt nhất, đoán chừng yêu thích ai cũng đều dùng tiền để chèn ép. Thiếu gia nha, thủ đoạn nhất định là không có bao nhiêu, ban đầu thì tỏ phong độ thân sĩ, đáng tiếc lại không có hiệu quả, hiện giờ đối đầu với em cũng vì muốn khiến em chú ý đến hắn, dù là hào cảm hay ác cảm, em có mắng chửi hắn thì quá nửa là hắn vẫn cảm thấy đắc ý...”

Đông Phương Uyển nhìn hắn không có chút hào cảm:

“Anh, không phải anh định đề nghị em làm gì đó với hắn, để sau này hắn sẽ bỏ qua cho em chứ?”

“Đương nhiên không phải vậy! Nếu thật sự đến nước đó thì anh sẽ trực tiếp đến nói chuyện với hắn. Suy nghĩ của anh là, nếu như em cảm thấy khó khăn thì có một biện pháp khá đơn giản.”

Đôi mắt Đông Phương Uyển tỏa sáng:

“Là biện pháp gì? Nói mau nói mau.”

“Em mắng hấn một trận. Ý anh là, em mắng hấn trước mắt công chúng. Chẳng hạn thế này, tôi khổ cực tạo dựng công ty đồ chơi, hi vọng gia tộc có thể thừa nhận, kiên trì lâu như vậy đã rất khó khăn, tên khốn anh không theo đuổi được nữ nhân lại dùng tiền chèn ép, có tiền là giỏi lắm sao. Đương nhiên hấn có tiền đúng là rất giỏi, lúc em mắng hấn phải biểu hiện mình uất ức, khóc lên cũng không sao, quan trọng nhất là nhất định phải chảy nước mắt. Biểu hiện sự quật cường của em, biểu hiện sự uất ức của em, thậm chí em có thể hất rượu vào hấn. Anh đảm bảo hấn sẽ không hề mất hứng, sau đó...”

Đông Phương Lộ cười.

“Sau đó hấn sẽ cảm thấy mình không đúng, bởi vì mục đích đã đạt đến, em biểu hiện mặt mềm yếu của mình trước mặt mọi người vì hấn. Sau chuyện này, anh đảm bảo hấn không chỉ không quấy rầy em nữa, có lẽ hấn còn giúp em tìm lại các mối làm ăn. Lôi Khánh nha, a, chính là loại người như vậy...”

Nếu như Gia Minh ở đây thì có lẽ sẽ cảm thấy sau này Đông Phương Lộ trở thành người lãnh đạo của Viêm Hoàng Giác Tinh cũng không có gì bất ngờ. Tính tình công chính và bình thân không khiến người ta có cảm giác bị áp bách, hiểu rõ lòng người, có được giãn được, từ khía cạnh nào đó mà nói, có lẽ đây cũng có thể xem như vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn nào. Cũng bởi vì tính cách và tài năng như vậy, mặc dù trong gia tộc thuộc tầng cao nhất của Viêm Hoàng Giác Tinh có nhân vật nhìn có vẻ kinh tài tuyệt đỉnh là Ứng Tử Lam, trong cuộc tranh quyền đoạt lợi của một đời tuổi trẻ Đông Phương Lộ lại lặng lẽ ngồi được đến vị trí cao nhất.

Chẳng qua, sau khi suy nghĩ một lát, Đông Phương Uyên vẫn kiên quyết lắc đầu:

“Em không muốn, làm thế này... Hừ, anh, em nghĩ sẽ thử trực tiếp đánh bại tên ẻo là chỉ biết dựa vào gia tộc kia. Nếu như không được thì mới dùng đến biện pháp này.”

“Đương nhiên.”

Đông Phương Lộ nói.

“Anh đã sớm đoán được, với cá tính mạnh mẽ của em thì chắc chắn sẽ không dùng biện pháp này. Thực ra chỉ cần mâu thuẫn giữa em và Lôi Khánh không đến mức thâm cừ đại hận thì biện pháp này bất cứ lúc nào cũng có hiệu quả. Nếu như cần hỗ trợ ở phương diện khác thì cứ nói, đều là anh em thân thích, mạng lưới quan hệ của bản thân cũng là một loại vốn liếng, em hoàn toàn không có ý định dựa vào lực lượng của gia tộc, trên thực tế cũng khiến mình bị hạn chế nhiều lắm.”

“Như vậy mới khiến người khác tâm phục khẩu phục được chứ!”

Đông Phương Uyên cười tự tin.

Hai người chậm rãi bước đi, lúc này đã gần ra đến đại sảnh tổ chức bữa tiệc. Đông Phương Lộ bỗng vỗ vai em gái mình, nhìn thẳng vào đôi mắt nàng:

“Vậy thì, còn có một chuyện quan trọng nhất.”

“Chuyện gì?”

“Cố Gia Minh đã có bạn gái, em nhất định không được thích hắn. Nhớ lấy, nhớ lấy!”

“Anh!”

Trong nháy mắt. Đông Phương Uyển lập tức trừng mắt hờn dỗi, giơ tay lên muốn đánh hắn. Chi là thân thù Đông Phương Lộ rất nhanh nhen, nàng vừa vung tay lên thì hắn đã chạy ra thật xa, vẫy tay lại:

“Nhất định phải nhớ kỹ đó!”

Để lại Đông Phương Uyển một mình, tức giận đến dậm chân.

Nếu không có chuyện gì đặc biệt, hai anh em này đương nhiên sẽ ngồi cùng một chỗ, chẳng qua mặc dù bây giờ vẫn chỉ là học sinh trung học nhưng mỗi người đều có khoảng trời riêng của mình. Đông Phương Lộ là người nối nghiệp của Đông Phương gia, phải nhận thức rất nhiều ông chủ, Đông Phương Uyển phải gặp những thương nhân khác tìm hướng tiêu thụ cho công ty đồ chơi. Vào đến đại sảnh yến hội, hai người liền vẫy tay tách ra.

Bầu không khí trong đại sảnh nhiệt liệt, tiếng người cười nói ầm ĩ. Lúc này đã hơn năm giờ, tân khách đã đến được chừng một nửa, quy mô đã tương đối khổng lồ. Từng nhóm người quen biết đứng nói chuyện với nhau, cũng có một số người quây lại đánh bài giết thời gian. Đông Phương Uyển chào hỏi những người quen biết ở gần đó rồi đảo mắt khắp sảnh tìm bóng dáng Gia Minh, chi là bia đỡ đạn chưa tìm được nhưng Lôi Khánh đã ở trong tầm mắt của nàng. Tên kia đang ở một góc đại sảnh nói chuyện với đám bạn xấu của hắn, thấy nàng nhìn sang liền cười vẫy tay. Đông Phương Uyển chán ghét chuyển ánh mắt đi chỗ khác.

Đám người Lôi Khánh kết giao này phần lớn đều là con một số cán bộ, phú hào, mặc dù đều là đám ăn chơi trác táng nhưng mạng lưới liên lạc lại đặc biệt khổng lồ, hơn nữa làm rất nhiều việc thậm chí còn không suy nghĩ đến ảnh hưởng về kinh tế chân chính, chẳng hạn như Lôi Khánh nói:

“Tôi thích Đông Phương Uyển, nhưng cô ấy không thích tôi.”

Những người này liền đáp lại như giúp bạn không tiếc mạng sống:

“Không sao, chúng tôi giúp anh.”

Sau đó, cùng với sự đồng ý ngầm của một nhóm người của Đông Phương gia, lượng tiêu thụ của công ty đồ chơi lập tức giảm sút trong vòng mấy tháng. Đông Phương Uyển hoàn toàn có thể tưởng tượng ra, việc mình đặt hoàn toàn tâm huyết vào, trong mắt bọn họ, thậm chí chi là công cụ để tán gái.

Tình tình nàng trước giờ đều mạnh mẽ, muốn đi đến thành công mà không cần sự trợ giúp của gia đình, nhưng bị chèn ép như vậy đúng là vẫn cảm thấy khó khăn. Lôi Khánh có một đám huynh đệ, mà cho dù nàng cũng có một đám tỷ muội, nhưng những tỷ muội này nhiều lắm cũng chỉ giúp nàng dùng nước hoa cao cấp Chanel, áo khoác quý báu Prada và cùng nàng đi dạo phố, mua sắm điên cuồng mà thôi.

Hiện giờ Lôi Khánh đã lộn chết không sợ nước sôi rồi, mình ghét tầm mắt hạn hẹp của hắn, lát nữa chắc chắn là sẽ đến đây bắt chuyện, có lẽ đúng như

anh nói, hẳn muốn mình mắng hần, quan trọng hơn là hẳn muốn mình khóc... Thích một cô gái liền ức hiếp đến mức nàng phải khóc lên, quả thực không khác gì mấy đứa trẻ trong trường mầm non, trẻ con đến đến cực điểm... Nghiến răng nghiến lợi mắng thảm, nàng xoay người tìm kiếm tung tích của bia đỡ đạn nhưng vẫn không có thu hoạch gì.

Hôm nay tới mừng sinh nhật, Đông Phương Uyển đến với tư cách văn bồi, nàng mặc váy màu sắc ấm áp, giày cao gót duyên dáng, tựa như một đóa hoa cúc thanh nhã, nhưng nàng đang tức giận, vẻ mặt cũng trở nên lạnh lùng. Trong thời gian ngắn không tìm được Gia Minh, nàng tùy tiện ngồi xuống một chỗ, cau mày lại.

Tính tình Đông Phương Uyển ngay thẳng từ nhỏ, nhưng bởi vì luôn được rèn luyện, trừ khi bị Gia Minh trêu chọc, nếu không sẽ cực ít xuất hiện tình huống tức giận không kiềm chế được, không vừa lòng với Gia Minh hay Lôi Khánh thì vẻ mặt cũng chỉ trở nên lạnh lùng, thỉnh thoảng có người đi qua liền lập tức mỉm cười chào hỏi. Không lâu sau, một giọng nói vang lên từ phía sau:

“Đây không phải Tiểu Uyển sao? Đã lâu không gặp.”

Đứng đây, Đông Phương Uyển tìm kiếm những khuôn mặt kiêu ngạo trong trí nhớ của mình, lập tức tìm được đáp án, sau đó cũng cười lên:

“Chào, anh là... Ứng Từ Phong sao?”

“Mới gặp có vài lần, không ngờ Tiểu Uyển vẫn nhớ anh.”

Ứng Từ Phong kia cười đến rục rờ. Cũng phải nói, người nổi tiếng nhất của Ứng gia đương nhiên là Ứng Hải Sinh, Ứng Từ Lam khá có danh tiếng trong lớp thanh niên, còn Ứng Từ Phong vẫn bị ánh sáng của anh trai che lấp, tuy có đến Đông Phương gia mấy lần nhưng cũng chỉ được người khác giới thiệu với Đông Phương Uyển, chưa từng nói chuyện lần nào, không nghĩ tới người này lại vẫn nhớ được nàng. Gia tộc đứng đầu ở phía đông nam lớn hơn Đông Phương gia cả mấy lần, nàng đương nhiên không dám sơ xuất, cười nói:

“Đương nhiên là nhớ, anh cùng đến mừng sinh, nhật sao?”

“Đến cùng với thầy Hứa Mặc.”

Ứng Từ Phong cười chỉ Hứa Mặc cách đó không xa. Đông Phương Uyển cũng biết, Ứng Từ Phong là bạn tốt của thầy Hứa, mà thầy Hứa luôn thích cô Nhã Hàm, đây đã là bí mật công khai của học viện Thánh Tâm. Hai người nói chuyện được vài câu, Ứng Từ Phong hỏi:

“Đúng rồi. Tiểu Lộ đâu?”

Với thân phận của hần, người thực sự đáng chú ý đương nhiên là Đông Phương Lộ, người nổi nghiệp của gia tộc này. Đông Phương Uyển còn chưa kịp trả lời thì Lôi Khánh đã tiến đến:

“Này. Từ Phong, đã lâu không gặp, tháng trước vẫn không thấy cậu ở Giang Hải mà?”

“Chào. A Khánh.”

Ứng Tử Phong cười rồi bắt tay Lôi Khánh một cách quen thuộc. Trong nháy mắt, Đông Phương Uyển hơi nheo mắt lại, quay đầu nhìn lại đám người, vẫn không thấy bóng dáng Gia Minh đâu...

ĂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 287

Đánh Cuộc

“Tháng trước đi Hongkong một chuyến nên không có ở Giang Hải, mấy ngày trước mới trở lại. Cậu cũng biết đấy, đương nhiên là vì sự kiện kia.”

“Đại biểu đầu tư của tập đoàn Tịch Đức?”

Ca khúc Chúc mừng sinh nhật vang lên trong đại sảnh, bên cạnh Đông Phương Uyển, Ứng Tử Phong và Lôi Khánh đã tìm được chủ đề hứng thú, từ một góc khác, đám bạn xấu của Lôi Khánh cũng đã tiến lại đây. Mặc dù trong lòng khá khinh thường đám người đó nhưng trong chốc lát Đông Phương Uyển cũng không thể rời đi, hơn nữa những gì hai người này đang nói đúng là đề tài nóng nhất trong giới phú hào ở Giang Hải ngày gần đây.

Là gia tộc tài chính lớn nhất thế giới, tập đoàn Tịch Đức trực thuộc gia tộc Rothschild sắp tiến đến Giang Hải, tiến hành một loạt hạng mục đầu tư và phát triển. Dưới tình hình như vậy, bất kể ai đều kỳ vọng tạo dựng được quan hệ với đại biểu của tập đoàn Tịch Đức. Lợi ích trước mắt vẫn là thứ yếu, quan trọng nhất là tiền cảnh sau khi tạo dựng được quan hệ với gia tộc Rothschild, con quái vật tài chính khổng lồ của thế giới, có rất lớn ích lợi khi khai thác thị trường Trung Quốc hoặc tiến vào thị trường Châu Âu. Mỹ, đây tuyệt đối là sự hấp dẫn không cách nào chống lại được đối với thương nhân.

Với tình hình như vậy, từ hơn một tháng trước đã truyền ra tin tức Phương Chi Thiên sẽ đến Giang Hải để tự mình tiếp đón đại biểu của tập đoàn Tịch Đức. Lôi gia, Ứng gia đương nhiên cũng không thể bỏ qua cơ hội lần này. Ứng Tử Phong luôn bị ánh sáng chói mắt của anh trai làm lu mờ, lần này trở về một tháng có lẽ cũng vì muốn thuyết phục cha hắn để hắn chịu trách nhiệm chuyện trước mắt này. Trở thành kẻ ăn chơi trác táng quả thật rất dễ, nhưng muốn vươn lên cao hơn thì tốt cuộc vẫn phải cố gắng để chứng minh bản thân mình, mà một khi tạo dựng được quan hệ với Rothschild, bất luận là ai trong số những kẻ ăn chơi trác táng này, giá trị của bản thân liền tăng lên gấp bội. Lúc này Ứng Tử Phong nhắc đến, đám người kia liền mỗi người một câu, bắt đầu sôi nổi bàn tán.

“Tập đoàn Tịch Đức đó, rốt cuộc đại biểu đầu tư của bọn họ lần này là ai, vẫn không thể điều tra ra được.”

“Đúng vậy, chuyện lần này cũng hơi quá thần bí, vốn cho rằng bọn họ sẽ gióng trống khua chiêng làm, ai ngờ từ đầu đến giờ vẫn giữ kín, nhà tôi cũng có một số bạn bè ở Châu Âu nhưng vẫn không tìm được chút tin tức nào về chuyện này.”

“Bất kể thế nào, tập đoàn Tịch Đức tiến vào Trung Quốc vẫn là một bước tiến dài, hắn là phải phải một người đủ khả năng đến đây mới đúng... Liệu chủ tịch Alfonso có trực tiếp đến đây không?”

“Gần đây nghe nói công ty Tịch Đức ở Mỹ thay đổi nhân sự rất lớn, nghe nói người quản lý phân bộ ở Mỹ là Brendon có thể sẽ từ chức. Mọi người phải biết rằng, vị Brendon này chính là thiên tài về khai thác thị trường mậu dịch, kế hoạch kinh doanh rụo vang vào năm chín mươi tư của ông ta có thể xem như kinh điển... Mọi người thấy ông ta có thể đến Trung Quốc phát triển thị trường không?”

Mặc dù tin tức đã truyền ra nhưng gần đây tập đoàn Tịch Đức làm việc rất kín kẽ, vị đại biểu đến khảo sát và đầu tư này vẫn luôn là đề tài được mọi người bàn tán nhiều nhất. Lôi Khánh bận nói chuyện về vấn đề này với Ứng Tử Phong nên cũng không đến làm phiền Đông Phương Uyển, chỉ là ánh mắt khi nhìn Đông Phương Uyển luôn có chút đặc ý. Chuyện ở tầng cao thế này, có lẽ hẳn cũng có chút tư cách tham dự vào, mà với vị trí hiện giờ của Đông Phương Uyển trong gia tộc, công ty đồ chơi nhỏ đến mức đáng thương kia, hiển nhiên là không có tư cách tham dự vào.

Nhằm chán quay đầu lại, rốt cuộc Đông Phương Uyển cũng thấy đám người Gia Minh. Bốn người Cố Gia Minh, Diệp Linh Tĩnh, Liễu Hoài Sa vừa mới từ cửa bước vào, cô giáo Trương vẫy tay chào bọn họ rồi đi chào hỏi tân khách, Cố Gia Minh và Diệp Linh Tĩnh, Liễu Hoài Sa cùng nhau nói chuyện, sau đó cô về đã thấy nàng, Linh Tĩnh bí mật giơ tay ra hiệu, sau đó Gia Minh cũng nhìn sang.

Nháy mắt mấy cái như bị rụt gân, ý bảo Gia Minh tới đây, chỉ là tên kia chỉ quét mắt nhìn qua rồi giả bộ hoàn toàn không thấy. Sau đó dường như ba người kia xảy ra chút ngăn cách.

Đứng tại chỗ nói chuyện một lát xong, Sa Sa đẩy Gia Minh, đá vào mông hắn. Gia Minh nhún vai bước về phía bên này. Đông Phương Uyển che miệng cười, quả nhiên bắt chuyện trước với Liễu Hoài Sa và Diệp Linh Tĩnh trước mới là lựa chọn đúng nhất.

Nàng không xinh đẹp bằng Huân nhưng tuyệt đối vẫn được xem là mỹ nữ có cá tính, tính tình đặc biệt cao ngạo khiến nam nhân vốn luôn tự xưng có năng lực như Lôi Khánh cũng muốn chinh phục. Khuôn mặt vốn đang lạnh lùng lại đột nhiên nở nụ cười. Lôi Khánh đang thao thao bất tuyệt thấy vậy cũng hơi sững sốt, chú ý đến Gia Minh đang bước tới.

Mỉm cười, Gia Minh vươn tay phải ra ôm ngang hông Đông Phương Uyển, nhưng vừa đưa tay ra một nửa thì Đông Phương Uyển đã đưa tay ra ôm lấy. Không ăn được đậu hũ, thiếu nữ nhích lại gần như chim nhô nấp vào người, đối với Gia Minh, đây quả thực là màn diễn kịch ghê tởm.

Núi băng tan chảy, Đông Phương Uyển cười rục rịch:

“Chờ cậu thật lâu, tại sao bây giờ mới đến?”

“Xin lỗi, có chút việc làm trễ nãi. Chào mọi người.”

Hắn và Lôi Khánh cũng coi như là người quen, cười vẫy tay bắt chuyện, về mặt Lôi Khánh hơi phức tạp, sau đó cũng cười giới thiệu:

“Chào, để tôi giới thiệu, vị này là Ứng Tử Phong, hắn là...”

“Tôi biết. Cố Gia Minh đúng không?”

Chưa đợi Lôi Khánh giới thiệu xong, Ứng Tử Phong đã nở nụ cười.

“Bạn tốt của cô giáo Nhã Hàm. Hứa Mặc đã nói với tôi, nghe qua rất nhiều lần. Chào cậu, tôi là Ứng Tử Phong.”

“Chào anh.”

Vừa bắt tay liền buông ra, Ứng Tử Phong cười cười mờ mờ nhưng Gia Minh lại loáng thoáng cảm thấy ần sâu sau nụ kia còn có chút coi thường. Nếu là Hứa Mặc giới thiệu thì loại cảm tình này cũng rất bình thường, hẳn chỉ cười nhạt, khách sáo:

“Mọi người đang nói chuyện gì vậy?”

“Chuyện về tập đoàn Tịch Đức.”

Đông Phương Uyển cười kéo tay hắn, trả lời.

“Tập đoàn... Tịch Đức...”

Gia Minh mở trừng hai mắt.

“Oa, đó là gì, cướp biển Sid Meire?”

Nghe hắn ứng đối kiểu ông nói gà, bà nói vịt, sắc mặt Đông Phương Uyển tối sầm, những người còn lại đều hơi sững sốt, sau đó đám bạn của Lôi Khánh đều cười lạnh. Lôi Khánh thì cười càng rục rờ hơn:

“Không thể nào, Gia Minh, cậu không biết chuyện tập đoàn Tịch Đức sao? Mặc dù bây giờ Hoàng gia... Ách, gặp phải chút khó khăn nhưng tập đoàn Hoàng thị vẫn là tập đoàn số một số hai ở Giang Hải, lần này tập đoàn Tịch Đức đến đầu tư, nhất định các người cũng phân được chút lợi ích chứ?”

Những lời này nghe có vẻ giống khen ngợi nhưng thực ra lại là châm chọc. Nếu Hoàng gia quả thực là một gia tộc lớn có kết cấu nghiêm cẩn, căn nguyên thâm hậu như vậy thì còn có cơ hội tham gia vào chuyện lần này, đáng tiếc Hoàng Bình Tường đã rút đài, cái gọi là địa vị của ngũ đại gia tộc cũng chỉ như mây trôi ngang trời. Hôm nay Hoàng gia còn đang phải giãy dụa với khốn cảnh và một đồng nợ nần, làm gì có lực lượng đủ để tham gia vào việc đầu tư lần này. Hơn nữa Gia Minh cũng không có địa vị gì ở Hoàng gia, những người này, rất nhiều người đều biết thân phận của Gia Minh, lập tức liền nở nụ cười. Đông Phương Uyển vẻ mặt âm trầm, ở một bên giải thích.

“Tập đoàn Tịch Đức là một trong những xí nghiệp trực thuộc của gia tộc Rothschild phái đại biểu tới Giang Hải khảo sát đầu tư...”

“Ồ... Rothschild...”

Gia Minh mở trừng mắt, bộ dạng như vừa chột hiểu.

“Cậu nói sớm có phải tốt rồi không, đại biểu của gia tộc Rothschild mình nghĩ mình biết, mình và cô ta rất quen đó...”

“Cậu ít khoác lác thôi, Cố Gia Minh, hiện giờ tập đoàn Tịch Đức phái ai tới đây còn chưa được công bố, cậu từ đâu mà biết được?”

Người nói chuyện lần này trước đây cũng biết Gia Minh, khi đó không thêm để ý, hiện giờ đương nhiên cũng không cần phải nể mặt, nghe hắn khoác lác vậy liền trực tiếp mở miệng ngắt lời.

“Nhưng mà...”

Gia Minh buông tay tỏ vẻ đương nhiên.

“Tôi rất quen với cô ta, đương nhiên phải biết chứ.”

Đông Phương Uyển liếc mắt nhìn sang, hoàn toàn tuyệt vọng với tên vô si này.

“Hừ, vậy cậu nói xem là ai tới?”

“Nếu tôi đã quen với cô ta như vậy, cô ta muốn giữ bí mật thì đương nhiên tôi không thể nói ra. Dù sao chờ cô ta đến thì mọi người sẽ biết thôi.”

“Đúng là khoác lác...”

Đám người đi theo Lô Khánh tỏ vẻ khinh thường, gần như muốn té trên mặt đất. Ứng Tử Phong cũng cười hỏi:

“Nói như vậy, đối với kế hoạch hợp tác đầu tư lần này, bằng quan hệ của Gia Minh cậu. Hoàng Gia chắc hẳn cũng có phần chứ?”

“Đối với gia tộc, chuyện làm ăn tôi không tham dự.”

Lô Khánh cũng cười:

“Như vậy Gia Minh cậu nhất định biết người sẽ tới lần này có sở thích gì chứ? Tiết lộ một chút đi, sau này chúng tôi giao thiệp với cô ta cũng dễ dàng hơn một chút?”

“Cô ta đồng tính luyện ái.”

Tựa như một kẻ nói dối thành quen, Gia Minh trả lời rất dứt khoát, dưới cái nhìn ngậy ngốc của một đám người, hắn tiếp tục nói.

“Chẳng qua lựa chọn bầu bạn cũng khá nghiêm khắc, cô ta đồng tính luyện ái trên tinh thần. Mặc dù khi chỉ có một mình, cô ta cũng thực sự hơi bừa bãi, nhưng đó cũng chỉ là bề ngoài. Ngoài ra cô ta cũng thích nam hài ngây thơ thuần khiết, nhưng nói thật, nếu mọi người muốn tiếp cận cô ta, tuổi tác... Ách, sợ rằng hơi lớn một chút.”

Về mặt một đám người trước mặt đều cổ quái, có cười lạnh, có người giống Ứng Tử Phong, muốn giữ vững phong độ, còn có người không biết nên tỏ vẻ gì với lời nói của Gia Minh. Lô Khánh che trán nhìn trần nhà, tựa như không muốn nói chuyện với kẻ điên. Sau một lát, cũng là hắn tìm được đề tài khác:

“Ha ha, cũng quá khoa trương đó, tôi không tin chuyện này. Như vậy đi, Cố Gia Minh, chúng ta đánh cược xem ai có thể trở thành bằng hữu đầu tiên của vị đại biểu kia, được chứ? Tôi nghĩ nhất định sẽ không phải cậu, đánh cược mười vạn.”

“Đánh cược sao? Tôi cũng tham gia.”

“Tôi cược Lôi Khánh thắng, hai mươi vạn.”

Nghe Lôi Khánh nói vậy, đám người phía sau lập tức nhao nhao lên. Bất kể thế nào, đối với đại biểu của tập đoàn đầu tư lớn như vậy, với gia thế của Lôi Khánh thì ít nhất còn có tư cách tiếp xúc với đối phương, về phần Gia Minh thì đừng có mơ. Ứng Tử Phong cười nói:

“Nếu Gia Minh muốn chơi, không bằng để tôi làm trọng tài?”

Những con em nhà giàu này thỉnh thoảng đánh cược vì chuyện gì đó cũng không phải hiếm thấy, chuyện phát triển đến nước này. Đông Phương Uyển vừa thăm mắng Gia Minh chỉ biết làm loạn, một mặt nhìn đám người đang nhao nhao này, đang muốn tìm cơ kéo Gia Minh rời đi thì hắn đã nhún vai nói:

“Tôi thì sao cũng được, chẳng qua mười vạn đúng là hơi ít, mọi người đều có tiền, một tỷ đô la Mỹ thì sao?”

“Một tỷ... A..”

Lôi Khánh không khỏi bật cười nhìn hắn, cũng không biết là khinh thường hay giận quá hóa cười, Ứng Tử Phong cũng lắc đầu cười khẽ, cho dù là người có nhiều tiền hơn nữa cũng chưa thấy ai lấy một tỷ đô la Mỹ ra đánh cược cả, có thù giết cha hay sao mà làm vậy? Huống chi với thân phận của hắn căn bản không thể lấy ra nhiều tiền như vậy được. Mọi người đều cho rằng Gia Minh không dám đánh cược nên cố ý nói nhảm, lần này ngay cả ý định nói chuyện với hắn cũng không có, cười lạnh mặc kệ hắn. Đông Phương Uyển phát tay, nói:

“Nói đùa thôi, chúng tôi có việc phải đi trước.”

Lôi Gia Minh bỏ chạy, đến lúc chen vào giữa đám người trong sảnh nàng mới buông tay hắn ra.

“Cậu lại làm loạn rồi, cố ý muốn mình bị mất mặt phải không? Minh nhờ cậu đến để đối phó với Lôi Khánh chứ không phải đến để người ta cười nhạo!”

“Không phải Lôi Khánh vẫn chưa chọc giận cậu sao? Minh cũng chỉ nói thật mà thôi.”

Gia Minh cười nói.

“Nói thật với cậu, người kia thực sự đồng tính luyến ái.”

“Luyến cái đầu cậu!”

Tức giận trừng mắt nhìn hắn, nàng nói:

“Đúng rồi, cha mẹ Linh Tĩnh ngồi ở đâu? Đã nói chuyện đóng kịch với họ chưa?”

“Linh Tĩnh nhiệt tình, đã nói trước rồi, cậu không cần phải sợ bị vạch trần.”

Gia Minh chỉ về phía một bàn ở một bên đại sảnh, Sa Sa đang đứng lên vẫy tay về phía này, bên cạnh các nàng đương nhiên là vợ chồng bác Diệp vừa

mới tới. Đông Phương Uyển gật đầu:

“Vây chúng ta đến đó ngồi trước đi, sau đó... Minh tìm hiểu xem có thương nhân nào không có quan hệ với đám ăn chơi trác táng kia không, nếu câu thấy Lôi Khánh đến làm phiền mình thì hỗ trợ là được.”

Nàng vừa nói vừa đi về phía hai bác Diệp, nở nụ cười chuẩn bị chào hỏi.

Ở bên kia của đại sảnh, đến khi Gia Minh và Đông Phương Uyển rời đi, sau khi một đám người nói vài câu xem thường. Lôi Khánh và Ứng Tử Phong vừa đi vừa nói chuyện, thỉnh thoảng lại bắt chuyện với người khác.

“Có Gia Minh kia, có lẽ là do Đông Phương Uyển nhờ đến để làm cậu tức giận, không cần để ý nhiều.”

Ứng Tử Phong cười nói.

“Tôi biết.”

Về mặt Lôi Khánhxám xịt.

“Nhưng tôi không thích thằng nhóc đó.”

“Tôi cũng không thích, nhưng... Đúng rồi, đại biểu đầu tư của tập đoàn Tịch Đức, rốt cuộc cậu có biết hay không?”

“Đương nhiên tôi có nghe nói đến, nhưng biết hay không thì có gì khác nhau, cô gái kia tên là... Kelly Denime đúng không? Là người được toàn quyền quyết định của tập đoàn Tịch Đức?”

“Ừ, cô ta không thuộc biên chế trong tập đoàn Tịch Đức, tin tức duy nhất nhận được là, cô ta là bạn tốt của Natalie Anne, con gái nuôi của công tước Westminger nước Anh. Như vậy... Cô ta thực sự đồng tính luyến ái trên tinh thần sao?”

Ứng Tử Phong cười hỏi.

“A, làm sao có thể.”

Lôi Khánh cũng nở nụ cười, sau đó lại lắc đầu.

“Nhưng cũng rất khó nói, trước đây hoàn toàn không nghe nói gì về nữ nhân này. Là bạn tốt của con gái nuôi của Công tước, rất có thể là dựa vào quan hệ dưới đũng quần để thượng vị. Như vậy nếu nói đến kế hoạch đầu tư thì một phần rất lớn đều phụ thuộc vào sự yêu ghét của cô ta, có thể căn bản không thêm dựa vào thực lực kinh tế. Từ Phong, tôi thấy biện pháp tốt nhất là cậu cưới cô ta đi.”

“Nếu như cô ta xinh đẹp thì có thể suy nghĩ.”

Sau đó hai người cười phá lên.

ẤN SÁT

Phần Nô Địch Hương Tiêu

Chương 288

Tứ Lạng Bạt Thiên Cân

Cho dù đám người Ứng Tử Phong, Lôi Khánh có khinh thường hay khinh miệt thì Gia Minh cũng hoàn toàn không để ý, về phần lúc trước nói chuyện về tập đoàn Tịch Đức, hắn cũng thực sự bị rung động bởi tin tức kia. Trao đổi với Kelly Denime qua inte chưa từng gián đoạn, hắn đương nhiên biết rằng Kelly chưa bao giờ ngừng tìm kiếm tin tức về hắn, nhưng kỹ thuật công nghệ thông tin vượt xa vài thập niên, cho dù có là thiên tài đi chăng nữa thì trong vòng hai ba năm vẫn không thể đuổi kịp được. Cũng vì vậy, lần này Kelly đến Trung Quốc lại đặc biệt chọn Giang Hải, thái độ cũng đáng để suy nghĩ.

Có lẽ đám người Ứng Tử Phong xem nàng đến đây như một cơ hội đầu tư phát triển khó được, nhưng Gia Minh đương nhiên có thể hiểu, sở dĩ U Âm Thiên Cẩm phái nàng tới đây, mục đích cuối cùng vẫn là hứng thú về di năng khác thường của Đông Phương Nhược. Nếu như người khác tới thì có lẽ còn có thể nói mục đích chủ yếu là Đông Phương Nhược, ngoài ra gia tộc Rothschild cũng nhìn trúng tiềm lực phát triển của Giang Hải, vì vậy mang đến một hạng mục đầu tư cho Giang Hải. Mà vốn dĩ với tính cách của Kelly, Gia Minh biết nàng tuyệt đối sẽ không có hứng thú với kế hoạch đầu tư phát triển của người bình thường, thậm chí cũng sẽ không thỏa hiệp gì cả, cho dù nhìn cũng không thèm nhìn.

Cô gái này có thể điên cuồng, có thể tinh táo, có thể trở mặt nhìn Natalie Anne chết đi, sau đó lại bằng lực lượng của một người đối mặt với sự ám sát điên cuồng, liên tục của Bùi La Gia, đồng thời còn giao thiệp với các tổ chức bóng tối, liên hiệp các lực lượng cùng chung một chiến tuyến chống Bùi La Gia lại với nhau. Cuối cùng, nàng giống như một cô bé cực kỳ bốc đồng, chỉ làm những việc mình thấy thú vị, sở dĩ nàng bỏ qua mục đích trực tiếp là núi Nga Mi để lựa chọn Giang Hải, rất có thể mục đích là vì hắn.

Bất kể thế nào, Gia Minh không thuộc về tầng lớp thiên tài có đầu óc vô cùng linh hoạt, nếu như ở chiến trường, hắn hoàn toàn có thể dựa vào kinh nghiệm để bày mưu đặt kế trong phạm vi nhỏ một cách chắc chắn, nhưng cái nhìn về đại cục thì tuyệt đối không được xem như xuất sắc. Ban đầu có lẽ cũng vì khâm phục Kelly nên mới cố gắng tiếp cận nàng, muốn chuẩn bị cho mình một đường lui. Nhưng bị một cô gái thông minh tuyệt đỉnh như vậy ngày ngày nhớ đến cũng tuyệt đối là một chuyện khiến người ta đau đầu.

Yên lặng ngồi bên chiếc bàn tròn nhấm hạt dưa, trong mắt người khác, hắn đã khôi phục bộ dạng đàn độn, ít nói. Qua 5h40', người đến chúc mừng vẫn lục tục tới. Đông Phương Uyển ngồi bên cạnh kể cho hai bác Diệp về chuyến đi nghỉ đông tại Hongkong, mọi người chuyện trò rất vui vẻ. Đông Phương Uyển luôn có thái độ trên cao nhìn xuống với bạn cùng lứa, nhưng đối với trưởng bối thì nàng vẫn luôn duy trì thái độ khiêm tốn, hữu lễ.

“... Mọi người biết đó, bên Đồng La Loan dân cư vừa đông đúc, địa hình lại phức tạp. Không thấy người đâu, bọn cháu rất sợ hãi, lúc ấy liền vội vã gọi điện cho cảnh sát và một số người quen, còn tưởng rằng Đồng La Loan thật sự có Hồng Hung xã, tưởng rằng đã bị bọn họ bắt cóc rồi... Lúc ấy cháu tổ chức bọn cho bọn họ đi, vì vậy lập tức khẩn trương gọi điện thoại trở lại, sau đó còn gọi cho một ông chủ rất có thể lực ở đó, chuẩn bị nhờ ông ta hỗ trợ... May mắn sau đêm đó hắn lại tự mình tìm trở về. Đêm hôm đó cháu sợ đến suốt đêm không ngủ được, ngày thứ hai hai mắt thâm quầng lại, phải đeo kính râm đi theo bọn họ đến núi Thái Bình xem Waxworks Mum...”

Lưu riu nói về chuyện đến Hongkong, Đông Phương Uyển cũng lộ ra vẻ khá đáng yêu. Đoàn Tĩnh Nhân cười nói:

“Tiểu Uyển thật là giỏi, có thể tổ chức cho nhiều người như vậy đi du lịch, đặc biệt là khi xảy ra chuyện lại vẫn bình tĩnh được như vậy. Linh Tĩnh nhà bác kém nhiều lắm, nói nó đi mua nước tương mà nó lại để quên luôn ở quầy bán quả vật, sau đó lục tìm khắp nhà tìm nước tương mới mua. Không biết nếu đi du lịch mà có người bị thất lạc thì sẽ gặp gặp thể nào nữa.”

Đông Phương Uyển nói chuyện vui vẻ với Đoàn Tĩnh Nhân. Linh Tĩnh và Sa Sa ở bên cạnh nói mấy chuyện tầm phào trong trường, đại khái là nữ sinh nào đó có bạn trai, chia tay gì đó, các nàng luôn thích nói những chuyện như vậy. Diệp Hàm trước giờ kiêu lòi, ngồi một bên nghe mọi người nói chuyện phiếm, sau đó nói vài câu về tình hình Hoàng gia hiện giờ với Gia Minh. Dù sao ông ta cũng là họ hàng xa với Hoàng gia, nhưng trong thời điểm mấu chốt thế này cũng không giúp được gì cả.

Hôm qua kết thúc điều tra Hoàng Bình Tường, sắp bị khởi tố, chuyện này ông ta không biết, lúc này nghe Gia Minh nói mới thờ dài tiếc hận, nói:

“Hắn luôn rất tốt với người trong nhà, lần gặp vào dịp tết mấy năm trước, hắn nói mới nhận được một mảnh đất ở một khu sầm uất, hỏi bác có muốn hay không, có thể chuyển võ quán qua đó, nhưng bởi vì nơi đó cách bệnh viện bác gái làm quá xa nên bác từ chối. Con người hắn đúng là rất tốt.”

Gia Minh gật đầu, nói:

“Dạ, đúng vậy.”

Trong mắt người khác, lúc này Gia Minh thể hiện ra tính cách ít nói và Diệp Hàm cũng ít nói như vậy, thực sự giống hai cha con.

Người đến bữa tiệc đã đầy tám phần đại sảnh, nhưng phần lớn mọi người đều có bằng hữu của mình, vì vậy một bàn sáu người đang ngồi này trong chốc lát cũng không có thêm ai đến ngồi vào. Nhà Hàm mỉm cười đi đến, sau khi chào hỏi hai bác Diệp liền đến nhờ Linh Tĩnh giữ chỗ bên cạnh cho nàng:

“Bắt chuyện với người nhà, kính rượu với trường bối xong chị sẽ lên đến bên này ăn uống, nếu mỗi bàn đều phải kính một ly rượu thì chắc chắn không thể chịu được. Linh Tĩnh, nhất định phải giữ chỗ cho chị đó.”

Len lén nhìn Gia Minh bằng ánh mắt quyền rũ, nàng ưu nhã bước đi đến mấy chỗ đông người trong yến hội.

Lại qua mấy phút nữa, một bóng dáng quen thuộc xuất hiện tại đây. Văn Từ “Xin lỗi, chỗ này đã có ai ngồi chưa? Tôi có thể ngồi đây không?”

Phương hướng hắn đi tới tình cờ lại đúng là ghé ngồi bên cạnh Linh Tĩnh. Linh Tĩnh còn chưa kịp trả lời thì Diệp Hàm đã cười đáp:

“Ồ, chỗ đó có người ngồi rồi, mấy chỗ bên cạnh này vẫn còn trống.”

“Ồ, cảm ơn.”

Kéo chiếc ghế trống bên cạnh ghế của Nhà Hàm ra, hắn mỉm cười nhìn xung quanh một vòng. Linh Tĩnh và Sa Sa không để ý đến hắn, hắn cũng không cần thiết phải bắt chuyện với Gia Minh. Đông Phương Uyển và Đoàn Tĩnh Nhân đang nói chuyện, trong chốc lát hắn cũng không chen vào được, cuối cùng

hắn cười đứng lên, đưa tay về phía Diệp Hàm:

“Chào bác, cháu là Văn Từ Dịch.”

“Chào cậu, tôi là Diệp Hàm.”

Thái độ của Văn Từ Dịch không tệ khiến Diệp Hàm có ấn tượng tốt, ông ta bắt tay với hắn, cười nói:

“Văn tiên sinh, cậu vẫn thường xuyên rèn luyện sao?”

“Gọi cháu là Tiểu Văn được rồi, khi còn ở Mỹ cháu vẫn luôn tập thể hình. Diệp tiên sinh, là huấn luyện viên thể hình ư?”

Diệp Hàm vốn đã to lớn, hơn nữa vẫn luôn luyện võ nên thân hình rất cường tráng, bèn chắc, vấn đề này cũng xem như giải đúng chỗ ngứa, chỉ một lát sau Văn Từ Dịch đã bắt đầu thỉnh giáo Diệp Hàm về võ thuật. Mặc dù Linh Tĩnh và Sa Sa thấy khó chịu nhưng cũng mặc kệ hắn, vẫn ngồi yên nói chuyện với nhau. Không lâu sau, Văn Từ Dịch và Diệp Hàm đã nói chuyện với nhau vui vẻ, hắn đứng dậy rót thêm nước trà cho từng người, làm bộ tự nhiên hỏi Linh Tĩnh:

“Đúng rồi, vừa rồi vấn đáp trí tuệ tôi không qua được hết, nhưng cũng đến cửa thứ ba đếm ngược.”

Linh Tĩnh không dự định đáp lời hắn, nhưng những lời này lại khiến Diệp Hàm chú ý, ngay cả Đoàn Tĩnh Nhân cũng dừng lại hỏi:

“Văn tiên sinh biết Linh Tĩnh sao?”

“Vâng, lúc trước đã có người giới thiệu rồi.”

Văn Từ Dịch gật đầu tự nhiên.

“Vừa rồi bọn cháu còn cùng nhau chơi trò vấn đáp trí lực trong khu giải trí. Diệp tiên sinh và cô ấy... Ô. Diệp Linh Tĩnh...”

“Chúng tôi là người một nhà.”

Diệp Hàm chỉ một vòng:

“Linh Tĩnh là con gái chúng tôi, Sa Sa và Gia Minh cũng không khác gì con chúng tôi, Tiểu Uyển là bạn tốt của bọn chúng.”

Cùng lớn lên với Sa Sa và Gia Minh từ nhỏ, trước mặt Diệp Hàm và Đoàn Tĩnh Nhân, rất ít khi có bạn khác phái của Linh Tĩnh xuất hiện, nhưng hành động cố ý tỏ ra thân mật này lại đủ để người khác cảm nhận được. Không riêng gì Diệp Hàm, ngay cả Đoàn Tĩnh Nhân cũng đánh giá kỹ Văn Từ Dịch vài giây. Thậm chí Gia Minh có thể cảm nhận được ánh mắt kia không khác gì cha mẹ vợ nhìn con rể tương lai, vốn con rể lý tưởng của bọn họ là Gia Minh, nhưng Gia Minh và Sa Sa đã thành một đôi, cũng không thể làm gì khác được. Văn Từ Dịch bề ngoài và thái độ rất tốt, ăn nói cũng khéo léo, cho nên bị hai vợ chồng họ đánh giá như vậy cũng là bình thường. Gia Minh còn chưa kịp nói gì thì Linh Tĩnh đã cười vui vẻ, nói:

“Lúc trước mẹ hai của chị Nhã Hàm giới thiệu hẳn cho chị Nhã Hàm, nhân tiện cũng giới thiệu với bọn con, vừa rồi bọn con gặp hẳn trong khu giải trí, hẳn chơi vắn đấp trí lực rất lợi hại, nhưng chúng con còn có việc nên không ở đó chơi nữa mà đi ra ngoài trước.”

“Ồ.”

Diệp Hàm gật đầu, nụ cười trên mặt không thay đổi nhưng trong lòng lại biết mình đã hiểu nhầm. Đoàn Tĩnh Nhân cũng thôi không nhìn nữa, tiếp tục nói chuyện với Đông Phương Uyển. Bên kia, Linh Tĩnh nhìn Gia Minh bằng ánh mắt gian xảo, chỉ một câu nói đơn giản nhưng hào cảm mà Văn Từ Dịch mất một hồi lâu mới tạo dựng được trong mắt Diệp Hàm liền biến thành cảm giác “người tốt” bình thường.

Văn Từ Dịch mỉm cười, cũng không phủ nhận chuyện tương thân mà chỉ nói về những chuyện khi mình mới trở về nước từ Mỹ. Không lâu sau, lại có một cặp vợ chồng ngồi xuống bên này. Đến khoảng 6h20, mọi người bắt đầu yên tĩnh lại, ánh đèn được điều chỉnh tối hơn. Trương Kính An bước lên sân khấu trong đại sảnh nói lời cảm ơn với những người đến tham dự bữa tiệc, các nữ phục vụ lục tục bưng đồ ăn vào trong sảnh.

Yến hội bắt đầu.

ĂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 289

Bị Theo Dối

Đối với những tân khách không quan trọng lắm, chỉ cần chào hỏi và cảm ơn mấy câu là xong. Sau khi Trương Kính An nói xong mấy lời ngắn gọn, đồ ăn được chế biến tỉ mỉ nối đuôi nhau đưa lên, bầu không khí trong đại sảnh cũng trở nên nhiệt liệt.

Với tư cách chủ nhà, Trương Kính An dẫn theo vợ, con gái và vài người thân thích bắt đầu đi mời rượu từng bàn, cảm ơn. Nhã Hàm mặc lễ phục xinh đẹp, cầm ly rượu, mang theo nụ cười ưu nhã, vui vẻ hào phóng đi theo cha mình kính rượu từng bàn một. Trước đó mặc dù nàng nói sẽ trốn đi để ăn uống nhưng trước mắt trong đại sảnh có tới mười mấy bàn, huống chi mọi người lại ngồi lẫn lộn, đều ít nhiều có quan hệ với Trương gia, cho dù chỉ chúc rượu một nửa cũng thực sự là lượng công việc khổng lồ, huống chi trong chiếc ly trên tay nàng không phải là nước sôi được đánh tráo thành rượu. Linh Tĩnh và Sa Sa vừa âm thầm cầu nguyện cho “chị Nhã Hàm”, vừa đánh cược xem đến khi nàng sang bên này liệu đã say chưa.

Trong tình huống như vậy, Gia Minh đã bắt đầu phỏng đoán xem đến khi nào nàng sẽ rót đầy nước sôi vào chai rượu trên tay. Nhã Hàm bề ngoài xinh đẹp, diễm đạm dịu dàng nhưng nếu nói về tư lượng, trên thực tế cô gái đã trải qua vô số xã giao này cũng đã được rèn luyện đến một trình độ khá kinh khủng, nhưng cho dù cô là tửu tiên thì chắc chắn cũng không thể ứng phó nổi với loại xa luân chiến như vậy.

Về phần trên bàn ăn trước mặt, Diệp Hàm, Đoàn Tĩnh Nhân, Văn Từ Lúc trước hẳn không phân bác lời của Linh Tĩnh, mà lúc này lại cũng phủ nhận quan hệ với Nhã Hàm bằng thái độ cực kỳ tự nhiên, cũng xem như cố gắng hết mình. Thịnh thoàng nói vài câu với Linh Tĩnh, ngoại trừ việc mọi người đều ngồi ăn ở một bàn. Linh Tĩnh cũng chỉ trả lời hần vài câu ngắn gọn, không muốn phá hư tâm tình hưởng thụ bữa tiệc của mọi người. Gia Minh quan sát chuyện lục đục nhỏ nhò này. Văn Từ Dịch cố gắng hết mình để tán gái, không khỏi cảm thấy tức cười.

Tiếng nói chuyện, cười vui, chơi trò đoán số ở xung quanh vang lên náo nhiệt, bữa tiệc tiếp tục kéo dài trong bầu không khí thế này. Nhã Hàm đi kính rượu những trường bối khó lường nhưng lại không thể nê mặt xong, khuôn mặt hồng hào, lão đảo đi tới bên này ngồi một lát. Đối với chuyện Văn Từ Dịch ngồi ngay bên cạnh nàng, có vẻ nàng cũng hơi ngạc nhiên, sau đó dường như chợt hiểu ra, ghé vào bên tai Linh Tĩnh nói thầm điều gì đó. Sa Sa cũng gia nhập vào. Bà cô gái thì thầm chuyện mập mờ gì đó, sau đó bắt đầu cười đùa giỡn nhau. Đến khi Nhã Hàm vội vàng ăn một chút xong, lại tiếp tục đứng lên xã giao. Lúc này bữa tiệc đã trôi qua hơn một giờ, rất nhiều người đã bắt đầu hoạt động tự do, cầm ly rượu lên chào mọi người xung quanh. Đông Phương Uyên vẫn ngồi cạnh Gia Minh, lúc này cũng rời khỏi chỗ ngồi, chuẩn bị đi tìm người nói chuyện làm ăn. Trước đó nàng đã để ý đến một số người rồi, hôm nay không thể nói về chuyện làm ăn, cùng lắm cũng chỉ làm quen, kính rượu hoặc chào hỏi, tạo chút ấn tượng tốt mà thôi.

Sau khi Đông Phương Uyên rời khỏi, Linh Tĩnh và Sa Sa lại líu ríu nói chuyện với nhau, sau đó Linh Tĩnh chạy đến bên Gia Minh, cúi người xuống nói:

“Sa Sa bảo mình nói với cậu, chú ý đến đám ong bướm muốn đến làm phiền Đông Phương Uyên, phải làm hộ hoa sứ giả cho xứng chức.”

Gia Minh trừng mắt nhìn nàng:

“Biết rồi.”

Linh Tĩnh cười chạy về, ghé vào tai Sa Sa nói gì đó, hiển nhiên là truyền đạt câu nói không có trách nhiệm của Gia Minh. Hai cô bé chụm đầu vào nói chuyện một lát, sau đó Linh Tĩnh lại cười chạy đến:

“Câu ấy nói cậu hoàn toàn không có tinh thần trách nhiệm gì với Đông Phương Uyển cả. Vì vậy nếu cậu không chịu giúp thì đêm nay sẽ không cho cậu đụng vào cậu ấy.”

“Làm ơn!”

Gia Minh bật cười.

“Các cậu tin tưởng nhân phẩm của mình được không! Còn nữa... Cậu biến thành ống loa từ bao giờ vậy?”

Linh Tĩnh bật cười, lại chạy về làm ống loa truyền đạt lời nói của Gia Minh, hai cô bé còn đang chụm đầu nói nhỏ thì Gia Minh đã trừng mắt, vẫy vẫy Linh Tĩnh. Linh Tĩnh lại chậm chậm chạy đến:

“Chuyện gì?”

“Minh thấy uy hiếp của các cậu rất có vấn đề, không cho mình đụng cậu ấy, dù sao mình vẫn còn cậu.”

Ghé sát vào tai Linh Tĩnh, Gia Minh nói nhỏ. Đoàn Tĩnh Nhân ngồi cách hần một ghế, dù sao cũng đã chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, mập mờ một chút không sao cả, nếu như lời này bị nghe được thì sẽ phiền toái lớn.

“Minh tới tháng.”

Linh Tĩnh nháy mắt, nhỏ giọng đáp.

“Ách, bình thường cậu đầu tháng mới tới, luôn đúng thời gian mà...”

“Hôm nay đã 25 rồi, tới sớm, mình làm sao biết được.”

“Ừ, xem ra buổi tối mình phải bá vương ngành thương cung...”

“A, quả nhiên cậu không có chút trách nhiệm gì cả, coi chừng Sa Sa không để ý đến cậu, cậu ấy luôn giảng nghĩa khí với phái nữ.”

“Đối với Đông Phương Uyển, không cần phải có trách nhiệm.”

Linh Tĩnh cúi người xuống xì xầm nói chuyện với Gia Minh. Đoàn Tĩnh Nhân thấy nàng chạy tới chạy lui nhiều lần, cười hỏi:

“Chuyện gì mà thần bí như vậy?”

“Bí mật.”

“Con ít nghịch ngợm thôi.”

Linh Tĩnh cười chạy về chỗ ngồi nói vài câu với Sa Sa, sau đó Sa Sa trừng mắt nhìn Gia Minh. Gia Minh cũng chỉ có thể giang tay tỏ vẻ vô tội.

Hắn đã đồng ý với Đông Phương Uyển, cũng không dự định thực sự nuốt lời, chỉ là giả làm bạn trai cũng phải có mức độ, cũng không cần đến nỗi chỉ cần Lôi Khánh tiếp cận Đông Phương Uyển thì nhất định phải đuổi đi, như vậy thì thực sự quá mệt mỏi. Gia Minh quay đầu nhìn sang phía Đông Phương Uyển nhưng lại vừa vặn bắt gặp Lôi Khánh, có vẻ người này đã uống nhiều rượu, đang nói chuyện gì đó với Ứng Tử Phong, sau đó nhìn về phía Đông Phương Uyển, cuối cùng thậm chí bước về phía Gia Minh.

“Xin lỗi, có thể ngồi ở đây không?”

Đi đến bên cạnh Gia Minh, Lôi Khánh toàn thân đầy mùi rượu, kéo chiếc ghế Đông Phương Uyển vừa ngồi ra.

Sa Sa nhìn người này không thuận mắt, nói:

“Chỗ đó có người ngồi.”

Lôi Khánh vẫn ngồi xuống, hoàn toàn xem như không nghe thấy câu nói vừa rồi. Đoàn Tĩnh Nhân, Diệp Hàm đều nhìn người có vẻ có mâu thuẫn với Gia Minh này bằng ánh mắt nghi ngờ. Một lát sau, khuôn mặt đỏ bừng, đầy mùi rượu quay sang Gia Minh:

“Này, hỏi mày chuyện này.”

“Chuyện gì?”

“Ờ... Tao đã điều tra về mày...”

Đại khái bởi vì uống rượu say, Lôi Khánh nói chuyện không hề có kị, lập tức đi thẳng vào vấn đề. Trên thực tế, với gia thế của hắn cũng không cần thiết phải có kị Gia Minh.

“Tao phải thừa nhận, mày có chút bối cảnh, Hoàng gia cũng không là gì cả. Ờ... Chủ yếu là.. Chủ yếu là bối cảnh xã hội đen của Liễu Hoài Sa kia há...”

Hắn lướt khướt chỉ Sa Sa đang ngồi ở đối diện:

“Bang hội xã hội đen lớn nhất Giang Hải, vì vậy thám tử cũng không tra được nhiều tài liệu về mày, nhưng tao cũng lười dùng lực lượng để thăm dò sâu hơn. Mày không là gì cả. Ờ... Có một số việc mày cũng biết rồi đó. Tính ra mày rất thông minh, mày rất giỏi máy tính đúng không? Tao biết hồi tết... Ờ, dịp tết lần đó, tao không lái xe ra ngoài được có phải do mày giờ trò hay không... Mày nói thẳng thần ra.”

Gia Minh nghiêng đầu sang một cách nghi ngờ:

“Lái xe không được là sao?”

“Mày... Mày không thành thật... ợ...”

Lôi Khánh chỉ vào hắn, ợ lên một tiếng, có vẻ còn muốn nói gì đó, sau đó nằm nghiêng trên ghế ngủ gục. Mấy người trong bàn quay sang nhìn nhau. Diệp Hàm nhú mày:

“Gia Minh, chuyện gì vậy? Đây là người nào?”

“Ách, hắn là người theo đuổi Đông Phương Uyển.”

Gia Minh hơi chần chờ, ánh mắt nhìn sang một bên. Ứng Tử Phong đã đi tới. Một lát sau, hắn ôm lấy Lôi Khánh đang trượt xuống dưới đất, đỡ dậy, nói:

“Xin lỗi, hôm nay bạn tôi uống say.”

Hắn đỡ Lôi Khánh đi mấy bước rồi dừng lại, suy nghĩ một lát rồi quay lại nói với Gia Minh:

“Đúng rồi, Cổ Gia Minh, có thể đi chỗ khác nói chuyện được không?”

Nụ cười và giọng nói đều có vẻ ôn hòa. Gia Minh nhìn hắn, lát sau cười nói:

“Tôi nghĩ không cần, thực ra căn bản không liên quan gì đến tôi cả.”

“Ồ, vậy thì hẹn gặp lại...”

Ứng Tử Phong gật đầu, đỡ Lôi Khánh xoay người rời đi, chỉ là trong ánh mắt lại mơ hồ ẩn chứa lừa gạt, Ứng Tử Phong này xuất thân từ gia đình đại phú, bản thân luôn thích cảm giác ưu việt và đè nén người khác. Đoàn Tinh Nhân nhú mày, nhẹ giọng nói với Gia Minh:

“Người này chưa ra dáng gì nhưng lại quá kiêu ngạo, sau này con ít giao thiệp với hắn thôi.”

Chân tướng thân phận của đối phương đương nhiên không cần hỏi đến, hai bác Diệp thùy chung đứng về phía Gia Minh.

Trải qua khúc nhạc đệm nho nhỏ này, không khí trên bàn ăn trở nên trầm hơn một chút. Sa Sa tức giận nói:

“Kiêu ngạo cái gì chứ.”

Nhưng nàng cũng hiểu, những người như Ứng Tử Phong đúng là có tư cách để kiêu ngạo, nhưng cùng với điều đó, các nàng cũng biết thực lực ẩn giấu của Gia Minh, thực ra cũng không lo lắng gì nhiều.

Mà lúc này ánh mắt Gia Minh lại đang nhìn về phía cửa đại sảnh, có vẻ có một người đến chúc mừng muộn. Một thanh niên mặc đồ tây màu trắng ghi danh ở cửa, sau đó mỉm cười bước vào, khoảng chừng hai bốn, hai năm tuổi, nụ cười ấm áp, khiến người ta cảm thấy khá chừng chặc. Người đầu tiên chú ý tới hẳn là một vị giáo sư y học nổi tiếng cả nước, đang thân thiện nói chuyện với hẳn.

Những người thế này nổi tiếng trong giới học thuật nhưng địa vị tại yển hội như thế này cũng không phải quá cao. Trương gia bởi vì Nhã Hàm bị bệnh nên đã tài trợ cho rất nhiều cơ cấu chữa bệnh trong nước, vị lão học giả này đương nhiên cũng là một trong những người được tài trợ, lần này tới tham gia tiệc sinh nhật của mẹ hai Nhã Hàm cũng không có nhiều người quen lắm, chỉ có thể trao đổi tâm đắc về học thuật với một số học giả ngồi cùng bàn, đối với lĩnh vực kinh doanh thì hoàn toàn không muốn để ý tới. Mà khi lão giáo sư này dẫn thanh niên mặc đồ tây đến bàn ăn của mình để giới thiệu, mấy chuyên gia về y học, sinh vật học nổi tiếng trong nước lập tức đứng lên chào, sau đó vui vẻ trao đổi về những chủ đề hứng thú với người tuổi trẻ kia, không khí trong bàn tiệc dường như cũng vì người tuổi trẻ này đến mà trở nên náo nhiệt hơn.

Xem ra vị thanh niên đến muộn này là học sinh của ngôi sao sáng trong giới học thuật nào đó, hoặc cũng có thể là thiên tài trong giới y học. Trong yển hội hôm nay phần lớn đều là thương nhân, đối với những người trong giới học thuật, cho dù có coi trọng thì cũng không được bao nhiêu. Trương Kính An vốn cũng cho rằng người thanh niên này chỉ là người đến chúc mừng bình thường, song khi nhìn lại đã thấy mấy thương nhân lớn cũng chào hỏi với thanh niên kia, lúc này mới loáng thoáng cảm thấy điều gì đó không đúng lắm, đến khi hỏi một thương nhân ở bên cạnh vài câu mới tỏ ra chợt hiểu, sau đó mấy người cùng thanh niên mặc đồ tây màu trắng bắt đầu thân thiện nói chuyện với nhau. Mà trong mắt những người khác, cũng không khó để phát hiện, động tác hơi cúi người chào, không ngừng bắt tay với người khác của thanh niên này, loáng thoáng ẩn chứa vẻ lễ phép của người Nhật Bản.

Nói cách khác, thanh niên được rất nhiều người trong giới học thuật đối đãi thân thiện, hơn nữa lại được nhiều ông chủ của các tập đoàn lớn coi trọng này thực ra là người Nhật Bản.

Yển hội cũng đã gần kết thúc, lúc này phần lớn mọi người đều đang nói chuyện phiếm, lúc này đột nhiên chú ý đến người thanh niên có địa vị cả ở giới học thuật và thương giới nhưng lại vô cùng thần bí, không ít người đều hứng thú suy đoán vài câu. Đông Phương Uyển mang theo mùi rượu thoang thoang trở lại ngồi bên Gia Minh, cũng tỏ mò hỏi một câu:

“Người vừa đến kia là ai vậy?”

Gia Minh nhún vai:

“Minh sao biết được.”

Mấy người Trương Kính An nói chuyện với thanh niên kia một lát, có vẻ muốn mời hẳn đến phía trước đại sảnh ngồi nhưng thanh niên Nhật Bản này chỉ cười khoát tay, đối với ai cũng đều nhã nhặn từ chối. Đến khi các thương nhân đã rời đi, hẳn lại ngồi xuống giữa những học giả tuổi đều lớn hơn hẳn rất nhiều, tinh thoàng khiêm tốn nói vài câu, ánh mắt hẳn vô tình quét qua cả đại sảnh, đến vị trí của Gia Minh thì hơi dừng lại một lát.

Chạm mắt với Gia Minh, thanh niên kia mỉm cười gượng ly rượu lên uống cạn, sau đó đứng dậy nói xin lỗi với mấy vị già cả ở bên cạnh, rồi xoay người đi ra cửa lớn.

“Minh đi vệ sinh một lát.”

Bên này, Gia Minh mỉm cười đứng dậy. Rời đi khu vực có người ngồi, hắn vuốt ve đồng hồ điện tử trên tay, lấy một cái tai nghe từ trong túi ra nhét vào tai, sau đó đi ra khỏi đại sảnh, bước dọc theo một hành lang.

“Đến Giang Hải từ lúc nào?”

“Bay từ Yokohama, chiều qua đến GiangHải.”

“Anh cũng chạy đến tham gia náo nhiệt, vì Đông Phương Nhược hay vì Kelly Denime?”

“Có lẽ cả hai.”

Bóng dáng màu trắng ở đằng trước rẽ vào một khúc quanh, vang lên trong tai nghe là tiếng Trung thông dong mà trôi chảy của Thiên Vũ Chính Tắc.

“Huống chi... Không phải Huân phải chịu uất ức sao?”

Một nhân viên tạp vụ đi qua trước mắt, Gia Minh mơ hồ cảm thấy chút khác thường.

“Tôi bị theo dõi.”

Sau một lát, Thiên Vũ Chính Tắc bổ sung. Gia Minh quay đầu lại thấy Ứng Tử Phong cũng theo hắn ra từ đại sảnh yển hội, lập tức tức giận cười:

“Có vẻ tôi cũng bị theo dõi...”

ÂN SÁT

Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 290

Chó, Mèo

Thời gian qua đi, Ứng Tử Phong cũng tới đây, hiển nhiên là bởi vì Lôi Khánh muốn kiên trì cùng hắn “nói chuyện”, từ nào một góc độ nào đó mà nói, bị người ta coi là người lương thiện, luôn là một trong những mục tiêu theo đuổi của Gia Minh. Bây giờ có khả năng tiến thêm một bước, nhưng lại là lương thiện giả dối, khiến cho hắn cười khổ không thôi.

“Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?”

Lấy địa vị của Ứng Hải Sinh ở Viêm Hoàng Giác Tinh, con của hắn chắc chắn không thể gặp chuyện không may ở đây được, bằng không thì ở Trung Quốc cũng chẳng còn chỗ nào tốt lành cho hắn.

Nhưng mà, lấy kinh nghiệm mấy chục năm lăn lộn sinh tử của Gia Minh mà nói, tình hình trước mắt chưa biết sẽ xảy ra đại sự gì, cho nên hắn đề ông nghe điện thoại, tiếp tục hỏi chân tướng sự việc.

“Trước đó vài ngày, tình hình của U Âm Thiên Cầm, người không biết?”

“Tình hình gì?”

“Chúng ta đã điều tra, dường như là năm ngoài Viêm Hoàng Giác Tinh chiếm được một tin tức tình báo trọng yếu, phái người đến Âu Châu điều tra trong một thời gian dài, lại để lộ tin tức... ta cũng không đoán ra thứ này mang lại lợi ích gì, nhưng mà có lẽ là hài cốt của một Tiên Hóa giả tự nhiên khi chết lưu lại, người cũng biết, nghiên cứu dị năng có bao nhiêu mê hoặc...”

Trong truyền thuyết có một câu chuyện về xá lợi tử của một Tiên Hóa Giả tự nhiên sau khi chết lưu lại. Đối với chuyện này, tên đầu sỏ như Gia Minh đương nhiên biết rõ, lúc trước Đông Phương Nhược bởi vì tiếp xúc với mình khi có bệnh. Viêm Hoàng Giác Tinh cho rằng Giản Tố Ngọn có thể là Tiên Hóa giả tự nhiên, cho nên thông qua Đông Phương Lộ tìm Gia Minh, tỏ thành ý cực lớn yêu cầu hỗ trợ. Rơi vào đường cùng, Gia Minh không thể làm gì khác hơn là bịa đặt ra các loại tin tức lăng nhăng, nào là hài cốt... Đồng thời hàm hàm hồ hồ đuổi Viêm Hoàng Giác Tinh sang châu Âu.

Trước kia khi Gia Minh còn chưa trọng sinh, Không Kiến Chi Trần đích thật là đã từng xuất hiện ở Châu Âu, chẳng qua là vài chục năm sau đó mới có thể khai quật, lần này bởi những chỉ dẫn lung tung của Gia Minh, một đại bang dị năng ở Âu Châu không ngừng đào móc khảo chứng.

Những ngọn núi cỏ xua, tòa thành, mộ địa trong vòng 1 năm đã bị lật tung không biết bao nhiêu, việc này Gia Minh cũng có chú ý, vốn cho là không có thành quả, bây giờ nghe Thiên Vũ Chính Tắc nói, mới biết được U Âm Thiên Cầm với sự hiểu biết về Châu Âu, đúng là đã tìm được bảo bối.

“Cụ thể là tìm được vật gì ta không biết, nhưng mà chúng ta có lý do tin tưởng, mấy thứ này có thể có liên quan tới Hấp huyết quý trong truyền thuyết của Châu Âu, sợ rằng bọn họ có thể thành công cải tạo một nhóm người, có được dị năng...”

Cải tạo người, Tiên Hóa giả. Từ khi biết tới dị năng giả cho tới nay, việc nghiên cứu tìm hiểu không hề dừng lại, những năm gần đây tuy rằng các tổ chức đã chế ước lẫn nhau, đình chỉ công việc nghiên cứu, sinh thể thí nghiệm, nhưng mà ở bên trong, đương nhiên là không một ai buông bỏ.

Mà trong vài chục năm gần đây, có một số sản phẩm xuất hiện. Đông Phương Nhược, Chư Thần Vô Niệm thậm chí Kelly Denime, đều là thành quả của những thí nghiệm này.

Nhưng mà, hầu như các kết quả nghiên cứu đã chứng minh, những người này sở dĩ có thể sử dụng dị năng, chỉ là bởi vì bản thân bọn họ có một loại thể chất dị năng nào đó, đồng thời việc cải tạo này cực kỳ bất ổn định, có thể khiến cho tinh thần người cải tạo tan vỡ bất cứ lúc nào.

Thí dụ như Đông Phương Nhược tinh thần hỗn loạn, Chư Thần Vô Niệm bởi vì có chút nguyên nhân mà trở nên điên cuồng, không quan tâm sinh tử, về phần Kelly Denime, thì là năng hơi ổn định nhưng mà chắc là do dị năng mà năng trở nên đồng tính luyến ái.

Trước đây do đã trải qua nhiều lần sinh tử, hẳn không cảm thấy Dị năng giả có gì kỳ quái, nhưng những năm gần đây khi đã thích cuộc sống bình thường, những người bên cạnh hẳn cũng là bách tính tóc húi cua bình thường, mới thấy dị năng có gì đó không hiện thực.

Gia Minh không khỏi lắc đầu:

“Có liên quan tới Hấp huyết quý? Đây là cái dị năng gì, cần cố người ta có thể khiến cho nữ nhân đạt tới cao trào ư?”

“Không phải.”

Thiên Vũ Chính Tắc đẩy cửa phòng vệ sinh phía trước ra, thanh âm từ trong ống nghe điện thoại của Gia Minh nhàn nhạt truyền ra:

“Là bắt từ.”

“Ách...”

Gia Minh sững sờ một chút, sau đó bật cười:

“Nói kỹ xem ba tên gia hỏa kia là người như thế nào?”

“Đoán chừng là trong phòng thí nghiệm của U Âm Thiên Cầm phát sinh hỗn loạn, có 7 người trốn ra ngoài, nữ hoàng bên kia cũng không dám giấu diếm, cố ý tiết lộ tin tức, có người nói trong số người này có một người cực kỳ mạnh mẽ. Tại sao bọn họ chạy tới Giang Hải thì ta chưa biết được, nhưng mà, hiển nhiên là vận khí của ta tương đối tốt, gặp được bọn họ, bọn họ... dường như có hứng thú với những tồn tại khác thường, có lẽ là do bị người ta nghiên cứu, cho nên cũng muốn nghiên cứu người khác...”

“Hóa ra là như vậy...”

Sau đó, nguyên nhân mà Kelly Denime đến Giang Hải đã rõ, thứ nhất là để gặp Đông Phương Nhược, thứ hai là muốn bắt đám người bị cái tạo này trở về, về phần mục đích của Thiên Vũ Chính Tắc thì hơi ích kỷ một chút.

Một gã mập mập từ trong phòng vệ sinh xuất hiện, Gia Minh thì đẩy cửa vào. Ánh sáng chiếu rọi, trước bồn rửa tay thủy tinh không nhiễm một hạt bụi, trong góc còn có một cái bình cắm một bông hoa, mùi nước hoa tràn ngập.

Khách sạn 4 sao, WC đương nhiên được bài trí tương đối đẹp, khách sạn lớn như vậy, mỗi một tầng không chỉ có một cái toilet, cái ngăn số 7 trước mặt này tương đối yên lặng. Thiên Vũ Chính Tắc hiển nhiên là đã đi vào một gian nhỏ, thanh âm cùng tiếng cười truyền ra:

“Thế nào? Ngay cả Bất tử giả mà cũng không cảm thấy hứng thú sao?”

Thoảng cảm giác một chút, thấy trong toàn bộ toilet lúc này chỉ có hai người bọn họ, cũng không cần thiết dùng điện thoại nói chuyện với nhau, Gia Minh lạnh nhạt nói:

“Trên thế giới không có dị năng nào vô địch, nó không lợi hại, mà chỉ là do mình không hiểu hết về nó mà thôi.”

“Nghe giống như là điều trong sách giáo khoa dạy sát thủ của Bùi La Gia vậy.”

“Phải thì làm sao.”

“A...”

Lúc này thanh âm mở cửa từ bên ngoài vang lên, thân ảnh Ứng Tử Phong đi đến. Thiên Vũ Chính Tắc chỉ cười, không thêm nhắc lại.

Lại nói tiếp, nội dung trong sách giáo khoa sát thủ của Bùi La Gia có nhắc tới, không vì dị năng cường đại mà sát thủ trở nên mạnh mẽ, con người cường đại là sử dụng thực lực của bản thân như thế nào. Lấy Gia Minh làm ví dụ, khi gặp Nguyên Lại Triều Sang, thì lực lượng của hắn sẽ tăng gấp bội.

Đối với người bình thường, thì dị năng của hắn vô cùng bình thường, đối với mọi chuyện hắn đều cảm thấy không khó giải quyết. Đương nhiên, nếu như đạt tới sự cường đại giống như Tiến Hóa giả trong truyền thuyết, thì chỉ cần giơ tay nhắc chân cũng sẽ mang tới lực lượng áp đảo, cho dù bị súng máy chính diện bắn phá, cũng không thể chết được, bởi vậy mới nói, mọi thứ chỉ là tương đối.

Đi tới trước bồn rửa tay, Ứng Tử Phong nhìn Gia Minh liếc mắt:

“Âm sự?”

“Ở chỗ này?”

“Ta biết đây không phải lúc tức giận.”

Vặn mở vòi nước, Ứng Tử Phong cười nói:

“Nhưng mà ta chỉ có nói mấy câu.”

“Ác, nói đi.”

Không cho người nói, phòng chừng người sẽ không nhắm mắt...

“Ta không thích người.”

Mang theo tài trí và khí thế hơn người, trên mặt Ứng Từ Phong luôn nhàn nhạt mỉm cười, ánh mắt nhìn về phía Gia Minh, trong đó có một tia khinh miệt:

“Vốn có ta cũng không muốn nói với người điều này, thế nhưng ta đột nhiên phát hiện, một người như người... đúng là vô cùng lấu cá và đáng ghét, vô tri và da mặt dày.”

“Ta biết người là người của Hoàng gia, nhưng cho dù khi Hoàng gia đắc thế, hay là quẫn cảnh như bây giờ, người cũng chẳng có địa vị gì cả. Người ở trong trường học luôn làm theo ý mình, trên lời đài lại có thể có thể dùng chiêu số mà người khác ghét nhất, cho nên chẳng có ai thích người. Người mà người quen chỉ là mấy nữ hài tử mà thôi, cha của Liễu Hoài Sa là đầu mục hắc bang lớn nhất ở đây, người không phải là bạn trai Đông Phương Uyển, việc này ai cũng có thể nhìn ra được, người chỉ là lá chắn của nàng, người cùng Trương Nhã Hàm Trương lão sư có quan hệ không tệ, nhưng cũng chỉ vì nàng thích vô quán Diệp gia, người thuận lợi trở thành tiểu sư đệ của nàng...”

“Đương nhiên, người biết vì tính, nhưng mà bất cứ kỹ thuật viên nào trong công ty của ta, đều xuất sắc hơn người, Cổ Gia Minh, người không có thực lực, bảng vào một hai cô gái tiến vào giới thượng lưu mà còn tỏ ra đắc chí, tỏ thái độ không biết sợ người? Lôi Khánh hẳn nếu quả thật muốn làm, thì chỉ bảng vào một chút lực lượng đã có thể trực tiếp giết chết người, tới lúc đó, cho dù là Liễu Chính cũng không thể cứu được người, nhưng mà hắn không làm. Người nên biết điều một chút, đừng có ở đâu cũng càn quấy, thuận miệng nói bậy, có biết không? Lúc trước người ở trước mặt tập đoàn Tịch Đức nói bậy, ta đối với người phản cảm tới cực điểm...”

“Người có thể cho rằng đây là đe dọa, đây là uy hiếp cũng được, thậm chí người có thể nghĩ biện pháp trả thù ta, thậm chí vận dụng lực lượng Liễu gia. Nhưng thật ra, người ở trong mắt của ta chẳng là cái gì cả, người tốt nhất nên tự mình hiểu, ở đây không có gì thuộc về người, cũng không thuộc về thế giới của người, người không nên si tâm vọng tưởng, đối với ta, người trông như một tiểu nhân thực buồn nôn, ta thật rất ghét người... Đây là lời khuyên...”

Lấy ưu thế áp đảo, trên cao nhìn xuống nói ra một lời cảnh cáo cực lớn, khí thế của Ứng Từ Phong bây giờ đúng là hào hùng, hẳn cảm thấy bản thân mình thực ưu việt, đồng thời hẳn tin tưởng, nhiều người cũng coi đây là một sự ưu việt.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là, nếu như Gia Minh thật sự không hề có lực lượng, vậy thì đây chính là ưu thế tuyệt đối của Ứng Từ Phong, hẳn sẽ thẳng thắn nhìn người khác nói: “Ta không thích người.” Người khác không thể tức giận, chỉ có thể cảm thấy sợ hãi, ngoan ngoãn tránh ra.

Ứng Từ Phong lúc này đang sống trong tâm lý tự sướng, đồng thời hẳn cũng thổi phồng thực lực của mình, chỉ có làm như vậy, người khác mới tin tưởng hẳn không phải là trang B, hay ngu B. Nói xong những câu này, cũng không đợi Gia Minh trả lời, hẳn lau tay rồi xoay đi. Nhìn theo bóng lưng này, Gia Minh nhin không được nở nụ cười trào phúng, ở trong lòng khẽ lắc đầu một cái.

Đây giống như tiểu hài tử tràn đầy tự tin, hăng hái, nhưng mà, đây cũng giống như một loại con nhà giàu không cách nào trưởng thành được. Nếu như là ca ca hần - Ứng Tử Lam, thì lại khác, hần sẽ dùng thủ đoạn “sư tử vô thò, tất đem toàn lực”, một mặt tra rõ quan hệ của đối phương, sau đó mới quyết định.

Từ khi Sa Trúc bang trở thành Giang Hải đệ nhất đại hắc bang, muốn thông qua thám tử tư tìm hiểu tin tức về đám người Gia Minh thì luôn gặp phải một trở ngại cực lớn. Ứng Tử Phong không vào được Viêm Hoàng Giác Tinh, nhưng nếu muốn tìm hiểu, thì sẽ có một số tin tức mà hần có thể nắm được.

Gia Minh coi như không nghe thấy những câu này, thu hồi ánh mắt, tiếp tục rửa tay, thì vào lúc này, ngoài cửa truyền lại những tiếng động lớn, thân hình cao to của Ứng Tử Phong khi đi đến cửa, thì cánh cửa nhà vệ sinh âm một cái bị đẩy ra. Tiến vào là ba tên Thái Lan sắc mặt bất thiện, một người khác treo tấm biển “WC đang sửa” ở cửa, sau đó bốn người đều đi đến, âm một tiếng, đóng cửa lại.

Đợt phiền phức thứ hai...

Vừa thấy được mấy người Thái Lan này, Gia Minh cũng không biết họ là thành viên trong đoàn Hi Lý Vượng, hần nhìn về cái gương ở cửa, tiếc nuối lắc đầu. Cái lắc đầu này là vì Ứng Tử Phong, bởi vì hần đã bị bốn người Thái Lan này ngăn ở cửa, bốn người dùng tiếng Thái nói chuyện với nhau, một người trong đó nhìn Ứng Tử Phong nói: “Bọn họ đang ăn cơm ở trong phòng.”

Vì vậy, thật đáng tiếc, Ứng Tử Phong bị giữ lại, một người cao lớn dùng một ngón tay chỉ vào Ứng Tử Phong, dùng vốn tiếng Hán của mình nói:

“Ngươi! Lưu lại!”

Động tác này rất là có hình tượng, đại khái là mô phỏng theo hành động của Lý Tiểu Long, sau đó chỉ hướng về phía Gia Minh:

“Ngươi! Đánh với ta!”

Hần nói xong, chậm rãi hướng Gia Minh đi tới, thân thể đã lên cơ, tiến vào trong trạng thái chiến đấu.

“Các ngươi muốn làm gì! Để cho ta ra ngoài!”

Mới vừa rồi còn vô cùng oai phong cảnh cáo Cổ Gia Minh, lúc này bị mấy tên lưu manh chặn, Ứng Tử Phong rõ ràng khó chịu, tuy rằng hần nhận thấy mấy người Thái Lan này có luyện võ, cũng có thể là học Thái quyền, nhưng bởi vì từ nhỏ hần đã luyện qua một số kỹ thuật phòng thân so với người thường lợi hại lên, cho nên hần đưa tay muốn đẩy một người ở cạnh cửa ra, nói:

“Đây là đang Trung Quốc! Ta sẽ nói lại với Hi Lý Vượng hành vi của các ngươi!”

Nhưng ngênh đón hần là một quyền mãnh liệt.

Khi đưa tay lên đỡ, thân thể Ứng Tử Phong lao đảo lui lại phía sau hai bước, sau đó trên bụng truyền tới sự đau nhức, hần bị một cước trực tiếp đá dính sát vào tường, thống khổ ngồi ngã xuống đất. Người Thái Lan có sắc mặt hiểm ác kia quay đầu lại:

“Ngươi! Đừng tìm chuyện!”

Sau đó, hắn quay đầu tiếp tục đi về chỗ Gia Minh, cùng lúc đó, phòng vệ sinh nhỏ mở cửa ra, Thiên Vũ Chính Tắc mặc âu phục trắng đi tới, quét mắt nhìn đám người Thái Lan này.

Không thể không nói, cho dù khí thế hay thể chất, Thiên Vũ Chính Tắc đều mạnh mẽ hơn Ứng Từ Phong rất nhiều, tuy rằng nếu so sánh gia thế hai bên ở Trung Quốc, thì công ty của gia tộc Thiên Vũ Chính Tắc so ra còn kém tập đoàn Hương Hải được phong “Vương”. Lúc này mắt thấy trong WC còn có một người, mấy tên Thái Lan chần chờ một chút, không biết là có xảy ra vấn đề gì không. Nhưng mà sau một lát, vấn đề này đã có phương án giải quyết.

Xoay cổ một cái, chỉnh lại cái cà vạt màu trắng. Thiên Vũ Chính Tắc trực tiếp đi tới chỗ Gia Minh đang rửa tay, vừa vịn đứng giữa tên Thái Lan kia và Gia Minh.

Đại khái đo thái độ của hắn vô cùng ung dung, mấy người Thái Lan kia vẫn còn chưa quyết định được chủ ý, hắn rửa tay, sau đó nhìn vào gương chỉnh lại mái tóc một chút, nói:

“Từ khi nào người có thể tha thứ cho bọn chó, mèo ở bên cạnh người sửa bậy?”

“Từ khi bị bạn gái của ta ép buộc phải gia nhập Hiệp hội bảo vệ tiểu động vật, tính tình của ta cũng tốt lên đôi chút.”

Gia Minh cười nhạt, thuận miệng trả lời.

“Ác, đúng là một cái thói quen tốt, ta nói... may mà bạn gái của ta tương đối tàn bạo, chứ bảo ta đi bảo vệ tiểu động vật, chắc ta chết quá...”

Rút khăn tay, Thiên Vũ Chính Tắc xoa tay, quay đầu nhìn về phía người Thái Lan dẫn đầu người:

“Như vậy, bọn họ chính là đám Thái quyền đánh thuê? Giống với tên Tiểu vương tử Thái Lan kia?”

Hai người nói chuyện với tốc độ không nhanh, cho nên những tên Thái lan chưa thông thạo hần tiếng Hán kia cũng có thể hiểu được, mục tiêu trọng điểm của bọn họ đã được chuyển sang tên Nhật Bản có thái độ ung dung này.

“Người? Muốn đánh?”

Trong mắt tên dẫn đầu hiện lên sự băng lãnh, vừa nhìn đã biết là không có ý lương thiện gì cả, nhưng mà đối với Thiên Vũ Chính Tắc mà nói, khí thế kiêu này chẳng có ý nghĩa gì cả.

“Ta ghét phiền phức, cho nên đối với những con chó, mèo này, thường thì...”

Hắn nhàn nhạt cười, ngón tay phải tùy ý vẽ ở trên không một vòng, dường như đang tìm từ ngữ. Sau đó, hình như hắn đã nghĩ ra:

“... thế này!”

Đặt tay dưới bồn nước, 5 ngón tay của hắn hất lên, trong ánh sáng, dòng nước lạnh leo bắn lên mặt của người Thái Lan, tay phải của Thiên Vũ Chính

Tắc thuận thế vung ra ngoài.

Hai người vốn chỉ cách nhau chừng 2m, cũng chính là khoảng cách thích hợp phát huy Thái quyền. Tên Thái Lan kia vừa đưa tay đỡ, chân phải đá thẳng ra ngoài, nhưng mà chẳng có tác dụng gì cả.

Tay phải của Thiên Vũ Chính Tắc vung lên, trực tiếp tóm được đầu của người này, giống như cầm một quả bóng cao su, đập thẳng xuống đất.

Ầm một tiếng, một thanh âm vang lên trong phòng rửa tay yên tĩnh.

Cái thành bồn rửa tay bằng sứ vỡ vụn, đầu của tên Thái Lan kia sau khi đập vào thành bồn, thân hình hắn lảo đảo ra đất, sau đó không có động tĩnh gì cả.

Cái bồn rửa tay đã bị thiếu một góc, nước bắt đầu chảy xuống. Thiên Vũ Chính Tắc tắt vòi nước, dưới chân hắn, máu chảy tràn lan...

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 291

Chim Sẻ

Người có thực lực mạnh nhất đã ngã xuống, vậy thì còn gì phải lo lắng.

Một chiêu phân định thắng bại, thực lực cách nhau quá nhiều, trên cơ bản không có khả năng kích khởi dục vọng chiến đấu của ba người Thái Lan còn lại.

Người canh giữ ở cửa cánh tay run lên, dường như muốn mở cửa ra ngoài, nhưng mà Thiên Vũ Chính Tắc trên cơ bản lại không muốn bọn chúng ra ngoài, ở trong nháy mắt đó, hắn đã trực tiếp xông ra ngoài, đánh một người bay lên, dính vào tường, cánh tay chuẩn bị mở cửa vẫn còn chưa kịp chạm vào cánh cửa.

Về phần những người còn lại, họ đã không còn lựa chọn, liền tiếp lui lại phía sau, vừa lui vừa giơ tay lên, đồng thời họ tung một cái quét chân mãnh liệt.

Có thể đi theo Hi Lý Vượng tới Trung Quốc học tập, thực lực cũng đã không kém, một cái quét chân này trông thì đơn giản, nhưng cũng đã được luyện tập không biết bao nhiêu lần, cho dù là ống sắt, sợ rằng chắc chắn bị quét gãy.

Nhưng mà, trong lúc này, không biết bánh xà phòng ở bồn rửa tay tại sao bay lên, một cước của người nọ quay tròn, trượt ngã xuống đất, cái gậy hung hăng nện xuống nền đá cẩm thạch, máu tươi không ngừng tuôn ra...

Liếc nhìn người nọ vì trượt bánh xà phòng mà ngã xuống, Thiên Vũ Chính Tắc buông tên Thái Lan bị dính ở trên tường kia ra, đồng thời lên gối một cái thực mạnh theo đúng kiểu quyền Thái, sau đó hắn thương cảm nhìn hắn máu mũi, máu miệng tuôn ra ầm ầm, giống như một con tôm cuộn mình ngã xuống đất. Sự việc xảy ra chẳng qua mới chỉ được mấy giây, bốn gã hung thần ác sát lúc trước đã hoàn toàn không có năng lực hoàn thủ.

Trong toilet, Ứng Tử Phong ôm bụng đứng ở một góc, có chút thấp thòm nhìn cảnh này.

“Bắt đầu từ khi nào, người có thể dễ dàng tha thứ cho bọn chó, mèo sủa bậy bên tai?”

Đây chính là câu nói lúc nãy được Thiên Vũ Chính Tắc lập lại, Ứng Tử Phong thấp thòm, nhưng lại nghĩ, không ngờ một thằng vô dụng như Cố Gia Minh lại có một bằng hữu lợi hại như vậy.

Nếu như ở lúc bình thường, hắn cũng không sợ, người có mạnh hơn nữa cũng không bị được với súng đạn, với thực lực của nhà hắn, có thể điều động cả quân đội, kiểu như võ học đại sư cũng chẳng lọt vào trong mắt của hắn.

Nhưng mà tình hình này lại khác, trong một WC nhỏ, máu tươi lênh láng trên mặt đất, ánh mắt Ứng Tử Phong nhìn Thiên Vũ Chính Tắc cùng Gia

Minh khẩn trương đổi tới đổi lui, muốn nói cái gì đó, nhưng trong lúc nhất thời nhưng tim không được từ ngữ thích hợp.

Cũng may Thiên Vũ Chính Tắc dường như không có ý muốn động tới hắn, nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn, vuốt những giọt nước đang dính trên bộ âu phục trắng của hắn. Hắn dường như có rất nhiều hứng thú với người đã tung bánh xà phòng kia, cười xoay người lại.

“Quá độc ác... Một cước kia đá rất cao, xoay chuyên quá nhanh, nhưng mới chỉ đá tới ngang tầm thắt lưng...”

“Chuyện không liên quan đến ta a.”

Gia Minh vô tội phát tay:

“Người xuất thủ bạo lực như thế, bọn họ là người Thái Lan, chuyện này sẽ gây ra mâu thuẫn quốc tế, người lo cho tốt.”

“Uy, xà phòng này là do người tung.”

“Con mắt nào của người nhìn thấy ta tung xà phòng...”

Cười phát phát tay, Gia Minh đi vòng qua bên người Thiên Vũ Chính Tắc:

“Máu chảy đầy đất, chắc sắp có người chết, người gây phiền phức lớn rồi, xin chào, chuyện này không liên quan gì tới ta, cảnh sát có hỏi thì nhớ đừng nói ta có mặt ở hiện trường.”

Tay phải nắm lấy khóa cửa phòng, Gia Minh suy nghĩ một chút, nghiêng đầu đi đến bên kia, hướng Ứng Từ Phong nói:

“Đi thôi, đứng ở chỗ này.”

Mặc dù song phương mới có một cuộc đối thoại không thoải mái, đồng thời cũng do mình khơi nào, song khi Gia Minh nói ra những lời này, trong lòng Ứng Từ Phong xuất hiện một cỗ cảm kích nói không lên lời, trong ấn tượng của hắn, Gia Minh cũng tốt lên vài lần. Trên bụng đau đớn không coi tính là gì, hắn đứng dậy, muốn đi ra ngoài cửa. Cùng lúc đó, Gia Minh xoay mở cửa gỗ.

Biển cổ kính người lại phát sinh trong nháy mắt.

Phía trước chỉ toàn là hắc ám.

Ổ trong tầm mắt Ứng Từ Phong, thân hình Gia Minh lúc đó như là có gắn động cơ, hai chân lẳng không, bóng lưng của Gia Minh cũng trở nên lớn lên, mà quan trọng nhất chính là, cái bóng lưng này lại đánh thẳng vào hướng của hắn.

Biển cổ đột nhiên, ý thức phản kháng còn chưa hiện ra, trên đầu đã bị hung hăng đập trúng. Gia Minh ở trên không trung huy động cánh tay, giống như muốn cơn đập xuống, làm cho hắn lao đảo lui về phía sau, ngã xuống cạnh tường.

Thanh âm không còn, ở trong đầu hắn chỉ còn lại những thanh âm ong ong, hình ảnh chỉ có đen và trắng, sàn nhà trước mắt nhìn dài hơn, ánh sáng trở

nên chói mắt. Bên người hấn, thân hình màu đen của Gia Minh như một chiến tướng to lớn trên chiến trường, nhẹ nhàng hạ xuống...

Sau đó, ý thức dần biến mất...

***** Mỗi người nằm một kiểu, ánh sáng có vẻ hơi chói mắt, máu tươi chảy lênh láng, gạch vỡ lung tung, WC nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, nhưng mà tới lúc này, trông đã có vẻ chật hẹp.

Bốn gã người Thái Lan nằm bốn góc, ở trong góc tường còn có Ứng Tử Phong đã ngã đi, hơn nữa đầu hấn còn đập vào tường, khiến cho gạch phía sau cũng vỡ ra.

Lúc này người thứ nhất xông vào, là một gã đại hán thân cao chừng hai thước, tóc tai lung tung, mắt lam, khô ngò mà cường hãn, đem thiếu niên mới mở cửa đẩy bay lại, xoay đóng cửa lại, hai tay ôm ở trước ngực, nhìn cảnh tượng tranh đấu trước mặt.

Ngay khi hấn mới xông vào, hai gã đồng bạn phía sau cũng đã xông tới, hướng về phía Thiên Vũ Chính Tắc đánh móc vào gáy. Hai đạo thân ảnh chạy gấp, quyền cước gào thét giao thoa. Thiên Vũ Chính Tắc cũng bay ngược trở lại.

Nhưng mà một cái WC có thể chứa được bao nhiêu, bay chưa được khoảng 2m thì chân hấn đã phải đập một cái vào tường, vịn người, thân hình xoay tròn, đập một cái vào người có thân hình gầy gò, khiến cho hấn phải lao đảo thối lui ra bên ngoài vài bước, nhưng mà, nam nhân mặc tây trang theo sát hấn đã tung quyền đâm tới.

Chỉ trong hai giây, một quyền hung ác mạnh mẽ đã tới, tiếp đó là một cú huých khuỷu tay. Thiên Vũ Chính Tắc hai tay hợp lại thành chưởng, dùng Nhu Đạo giảm bớt lực đánh sau đó hất ra, sau đó tay phải của hấn thò về phía sau, một cái bình hoa vỡ đã xuất hiện.

Phanh một tiếng vang thật lớn, gốm sứ, bọt nước kinh người bắn tung lên, đối với cái bình hoa cao chừng 1m, đại hán mặc tây trang kia không né, trọng quyền trực tiếp lao tới, cũng không quân mảnh vụn, nước bắn lên người, quyền thứ 2, thứ 3 của hấn không lưu tình chút nào đâm thẳng vào Thiên Vũ Chính Tắc.

Cùng lúc đó, người cao gầy mặc quần áo màu xanh cũng ổn định thân mình, đi tới chỗ địch nhân bị chặn trong góc, vung chân như điện, quét ngang mà đến.

Thiên Vũ Chính Tắc bỗng nhiên nhảy lên.

Thân hình hấn nghiêng theo tường một góc 90 độ, chân phải đập một cái, thân hình nhảy sang phía bên trái của tường, sau đó lại đập chân trái, đã tới sát bên cạnh đại hán mặc tây trang màu đen, đánh thẳng vào người không phòng bị này.

Nhưng mà, trong lúc mấy người công tới thế này mà đi tấn công người khác chính là điều tối kỵ, nam nhân mặc tây trang thứ 3 kia đâm hai quyền thất bại, thân hình như Nộ Long rời bến, mãnh liệt oanh kích vào Thiên Vũ Chính Tắc đang ở giữa không trung không cách nào né tránh.

Tên mặc quần áo màu xanh tung cước thất bại, cũng hung hăng đập vào vách tường. “Xôn xao” một tiếng, chiếc ghế gỗ vỡ tung, kèm theo những mảnh

vỡ bắn lên phía trên, kê cả cái chậu rửa tay cũng vỡ, dòng nước máy phun ra.

Đối mặt với những thứ công kích từ dưới lên như vậy, biết là không thể tránh được trọng quyền. Thiên Vũ Chính Tắc đang ở trên không trung, nhẹ nhàng huy động tay trái, ngón cái dính sát vào bàn tay, tung ra một quyền.

Một quyền này ma sát vào không khí tạo ra những tiếng rít nho nhỏ. Thiên Vũ Chính Tắc mượn lực xảo diệu nhảy qua một bên, tới phía sau của nam tử mặc áo đen, cánh tay phải thuận thế đập thẳng xuống lưng của hắn.

Thiên Vũ Chính Tắc được không tính là một chiến sĩ có thể hình mạnh, trông hắn giống một người lãnh đạo bày mưu tính kế hơn, nhưng mà cứng rắn tiếp của hắn một đòn này chắc chắn không phải là chuyện tốt lành gì.

Nam nhân mặc tây trang màu đen vóc người cũng tương đối khôi ngô, nhưng mà dính phải một chưởng này, cả người tung lên phía trước, đập thẳng vào tường.

Ở phía bên kia, tên cao gầy màu quần áo màu xanh không ngừng nghỉ, lại tiếp tục công tới chỗ Thiên Vũ Chính Tắc.

Lúc này, tên đại hán tóc tai bù xù mở cửa đầu tiên vẫn ung dung nhìn trận chiến, ba đạo thân ảnh không ngừng giao thoa giữa không trung. Tránh được vài cú đá của tên cao gầy, thì nam nhân mặc tây trang màu đen đã nhanh chóng tiến tới gần, thân hình Thiên Vũ Chính Tắc bỗng nhiên chột lóc lên, nhanh chóng vọt tới chỗ tên cao gầy.

Một tiếng âm vang lên, Thiên Vũ Chính Tắc tá lực đã lực đập tên nam nhân cao gầy bắn thẳng vào cái bồn vỡ.

Thoạt nhìn chỉ là một cú đẩy thuận thế vô cùng đơn giản, nhưng mà lực phá hoại sinh ra lại kinh người, nửa trên của tên cao gầy đã dính vào cái bồn rửa tay, khiến cho cái bồn vỡ nát, cái trán của hắn máu tươi trào ra, nhưng cảnh tượng quý dị đã xuất hiện.

“Bất ngờ!”

Khi bồn rửa tay, gương thủy tinh vỡ tung, trên mặt tên cao gầy lại xuất hiện một nụ cười, bị thương nặng như vậy mà hắn còn cười được thì đúng là lạ lùng.

Cùng lúc đó, Thiên Vũ Chính Tắc phát hiện, khi hắn đánh người cao gầy này, thì người mặc tây trang cũng tóm lấy y phục của hắn, không chút nào buông lỏng.

Trọng quyền từ dưới đâm thẳng lên, dính ngay vào ngực của hắn.

“A...”

Hung hăng bị một quyền đâm vào giữa ngực, hai tay của hắn khép lại, định chặn quyền thứ 2, thì trên ngực lại trúng một quyền, khiến cho hắn phải bật lại phía sau vài bước.

Người màu tây trang đen không tiếp tục tấn công, cái tên cao gầy máu tươi bê bết ở trán đứng đây, dường như không coi việc chảy máu ra gì, tiếp tục nở một nụ cười.

Vỗ vỗ nơi trướng quyền, Thiên Vũ Chính Tắc cũng cười, dùng tiếng Anh nói:

“Theo ta cả một buổi chiều, ta nghĩ các ngươi sẽ tìm được một địa phương tốt để xuất thủ, không ngờ lại thiếu kiên nhẫn, xuất thủ ngay chỗ này, các ngươi... thật là khiến kẻ khác thất vọng.”

“A Hán, ngươi xem đi.”

Tên cao gầy bị thương quay đầu lại nói:

“Ta đã nói, hán biết chúng ta theo dõi hán.”

Đại hán tóc tai bù xù ở phía sau không biểu thị thái độ, hai tay ôm ở trước ngực, hỏi:

“Ngươi cũng là Dị năng giả, vì sao chúng ta chúng ta lại bỏ qua năng lực của ngươi chứ?”

“Ngươi quân ta?”

Thiên Vũ Chính Tắc cười cười:

“Bất quá ta nói cho các ngươi biết, tại sao các ngươi lại cảm thấy hứng thú với dị năng của người khác như vậy?”

Đại hán tóc tai bù xù sắc mặt trầm xuống, trong chốc lát, hán kéo quyền sáo phủ kín hai tay, đi nhanh tới chỗ Thiên Vũ Chính Tắc, dùng thanh âm khàn khàn gào lên:

“Ta muốn xem một chút!”

Căn phòng này chỉ dài chừng 10 mét, mắt thấy đại hán này không ngừng tới gần. Thiên Vũ Chính Tắc cúi đầu cười, hai tay nhẹ nhàng giao chéo nhau ở trước người, phát ra Lam Sắc quang mang nhàn nhạt:

“Ngươi muốn xem, vậy thì ngươi hãy xem đi...”

Nụ cười hào hiệp, nhưng lại có chút chờ mong, ánh mắt của hán bắt đầu chiếu thẳng vào đại hán đang đi tới.

Cách người chừng 2m, đại hán tóc tai bù xù bỗng đứng dừng lại.

“Đau đầu quá...”

Một thanh âm đau đớn vang lên, một người thứ 5 có mặt trong phòng nhưng lại không bị phát hiện, lúc này hán đứng sau đại hán tóc tai bù xù, lâm bầm

tiếng thờ dài.

“Những người này không có bao nhiêu giá trị, người cần gì chứ...”

Tiếng thờ dài quanh quần, ánh đèn vẫn chiếu, nhưng hơi lạnh lại xuất hiện, trong lòng ba tên nam tử Châu Âu bỗng dấy lên cảm giác nguy hiểm, giống như là từ thần đang theo dõi bọn họ vậy...

Một khắc trước vẫn còn gió êm sóng lặng, nhưng mà một khắc sau, sát khí kinh người đột nhiên xuất hiện, mọi người, thậm chí ngay cả Thiên Vũ Chính Tắc cũng sợ tới mức tóc gáy dựng thẳng, tiếng thờ dài nhàn nhạt phát ra ở ngay phía sau đại hán tóc tai bù xù. Sau một khắc, chỉ nghe đại hán kia hét lớn một tiếng, cong người, sau đó vung quyền, hai chân cũng trong nháy mắt rời khỏi mặt đất, thân hình xoay ngược lại, công kích về sau.

Nếu như dựa theo cách huấn luyện thường thấy, thì khi có người ở sau lưng mình, phương pháp ứng đối tốt nhất chính là, thân hình bỏ nhào lên phía trước, tránh đối phương công kích sau lưng. Nhưng mà có lẽ người này ý vào thân thể cường hãn, trong thời khắc này, hắn lựa chọn xoay người dùng trọng quyền công kích. Mà hai gã đồng bạn ở phía trước của hắn cũng đồng thời hét lên, đồng thời triển khai tấn công Thiên Vũ Chính Tắc, nhưng mà mới chỉ trong chiêu thứ nhất, thân hình đại hán tóc tai bù xù kia đã bay đi.

Giống hệt như lúc này đại hán này mở cửa, đập người bay thẳng vào tường, tới bây giờ, tình cảnh lại diễn ra tương tự, chỉ là người bị đá bay vào tường chính là hắn. Nhưng thân ảnh kia đã vươn tay, ôm ngang thân hình của hắn, nhanh tới mức hắn không kịp nhận ra.

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 292

Bá Tước

Sạch sẽ, lưu loát, không để ý đến đại hán tóc bù xù kia vung nắm tay, xoát một cái, liền lướt qua bên cạnh Thiên Vũ Chính Tắc, sắp sửa chạm vào tường. Đại hán tóc tai bù xù kia hai chân đạp về phía sau một cái, lướt qua mặt đất, sau đó dán mình vào tường, hai khuỷu tay chìa ra phía trước, đập thẳng xuống địch nhân có vóc người thấp bé bên dưới.

Mà ở phía sau, tên cao gầy đã thoát khỏi trạng thái bị hù dọa, mãnh liệt nghiêng người đá một cái, đối tượng của hắn không phải là Thiên Vũ Chính Tắc, mà là bóng người trước mặt đại hán tóc tai bù xù kia. Cùng lúc đó, Thiên Vũ Chính Tắc cần một trọng quyền của đại hán mặc quần áo màu xanh, ngân sắc quang mang nở rộ.

Phía trước có khuỷu tay nện xuống, phía sau có một cú đạp chân mãnh liệt, vóc người thấp bé kia vốn bị kẹp giữa hai người, đột nhiên lui lại phía sau, đồng thời tung chân đá thẳng vào cái chân đang đạp tới của người cao gầy.

“Ca” một tiếng, cái chân nhỏ của người cao gầy bị đá trúng, thân hình hắn xoay tròn, đại hán tóc tai bù xù kia vốn thúc khuỷu tay thất bại, hai chân lại đang trườn phía sau, thân hình theo đà sẽ ngã sắp xuống sàn.

Đột nhiên, hắn cảm thấy thân ảnh ở trước mắt lớn hơn, nên vung chân theo quán tính, hướng phía đối diện đá tới, nhưng lại bị song quyền của đối phương nện xuống, cách một cái, gạch đá hoa nát bấy, hai khuỷu tay của hắn đập thẳng xuống sàn.

Ầm Mập tường phía trước bị hãm vào, thân hình của đại hán này vốn bị nện xuống sàn nhưng hai quyền tường như vô lực kia đã đánh hắn luôn vào trong tường, máu tươi phun ra tới tấp.

Thân ảnh ở trước mặt của hắn lại tiếp tục cử động, tả quyền vung lên, đánh thẳng vào cột sống của cái tên cao gầy đang mất thăng bằng, sau đó, thả người nhảy đi, tránh một vòi máu đang phun tới, đầu gối hung hãn húc một cái, đánh thẳng vào đầu của đại hán tóc tai bù xù.

Thân hình cao gầy bay ra ngoài, ngã xuống đồng gạch ngói lộn xộn, tứ chi co quắp, đại hán tóc tai bù xù miệng đầy là máu, khi cái lên gối kia đập vào đầu hắn, trong khoảng thời gian ngắn, lực lượng toàn thân hắn mất đi, chậm rãi ngã xuống đất, tứ chi hơi run rẩy. Bên kia, hai tay Thiên Vũ Chính Tắc vũ động vài cái, lam quang tiêu liễm, phòng WC yên tĩnh trở lại.

Thời gian rất ngắn, chỉ qua vài ba giây, thiếu niên thấp bé kia như một quả cầu, nhiều lần thân thể xoay tròn, vung chân, ra quyền, đánh cho hai người lớn hơn trực tiếp vút bay ra ngoài, thực là khó có thể tưởng tượng.

Thiên Vũ Chính Tắc nhìn sang phía hai người đang co quắp trên mặt đất, ánh mắt lại nhìn về phía thiếu niên đã dừng lại, há miệng ra, tựa hồ như có

chứ không biết nên nói cái gì, cuối cùng “Hò” một cái, thờ phào nhẹ nhõm. Hấn lui lại phía sau, tên nam tử mặc quần áo màu xanh vẫn đứng thẳng, trên người có nhiều chỗ kết băng, tàn mát ra hơi lạnh, đây cũng là dị năng hấn am hiểu nhất: Đóng khí (đông lạnh).

“Tôi sơ cấp bất tử dị năng, có khả năng chữa trị thương thể của bản thân cực lớn, có thể nhện đau, đối với súng ống các loại máy móc thương tổn có thể giảm xuống thấp nhất, phương pháp vận dụng thích hợp nhất...”

Không để ý đến ánh mắt căm giận của Thiên Vũ Chính Tắc. Gia Minh ngồi xồm xuống vò vò mái tóc bù xù kia, nói:

“Ngay cả súng cũng không chịu mang, tính đánh lộn, những người này... thật là tay mơ trong những tay mơ...”

“Oa ác...”

Quá được hai giây, Thiên Vũ Chính Tắc dường như mới kịp phản ứng, nói:

“Người rất nhanh...”

Dị năng giả có lợi hại hơn, cũng chỉ là dùng não bộ khống chế toàn thân, thân thể có khả năng phục hồi lợi hại, cũng sẽ khôi phục những tổn thương ở đầu và cột sống trước, Gia Minh lại đá một cước vào đầu đại hán tóc bù xù, đi tới bên cạnh Thiên Vũ Chính Tắc, chém thẳng một quyền vào đại hán quần áo xanh còn đang đứng thẳng, phanh một tiếng, khối băng vỡ vụn, thân hình kia bay thẳng đập vào tường, sau đó hấn mời nhìn tên run rẩy rơi trên mặt đất, càu nhàu:

“Đóng khí thật là lợi hại...”

“Khi mùa hè tới, có thể mở quán nước giải khát được.”

Thiên Vũ Chính Tắc cười, năm ngón tay trái vung lên, chỉ thấy lam quang hiện lên, cái đầu còn đang chảy máu kia bỗng kết đông lại thành một tảng băng huyết sắc, máu toi kết thành tiểu huyết châu rơi xuống trên mặt đất, trong suốt trong sáng.

Người này đã chết, tuy rằng rất nhiều chỗ bị đóng cứng lại, nhưng thi thể vẫn còn ngã ngổ. Thiên Vũ Chính Tắc tiện tay dựa thi thể này vào tường. Gia Minh nhìn khối băng huyết kia bẽ mặt một cái:

“Quán nước giải khát của người định bán cái này ư?”

“Nếu như bạn gái của ta thích, sao lại không thể.”

Thiên Vũ Chính Tắc cười vuốt tay, sau đó khuôn mặt cũng hơi co quắp một chút, bởi vì Gia Minh đã đem khối băng kia trực tiếp bỏ vào miệng, nhai rau rầu, sau đó cũng nhứ mày, hỏi:

“Trên người người có mang dao không?”

Thiên Vũ Chính Tắc tay phải xoay lên, từ trong ống tay áo hiện lên một tiểu thái đao dài chừng 30cm, sau đó rút từ trong người một cái bao tay cao su, ném qua cho Gia Minh:

“Người coi chừng một chút, đừng phá hủy những bộ phận mẫu trọng yếu.”

“Mẫu... Đầu người có thể mang về ư? Nhiều lắm cũng chỉ có cách cắt miếng ra thôi?”

Thuần thực đeo bao tay, Gia Minh rút đao, quay đầu lại hỏi. Lúc này trong phòng rửa tay, người nằm đầy đất, máu tươi chảy tứ phía, nghe hai người đối thoại thì hình như đây là phòng giải phẫu.

Lấy tu vi của bọn họ, bên ngoài nếu như có người đến, trên cơ bản là có thể nghe được, huống hồ những người này đã sớm treo tấm biển sửa chữa, tin tưởng rằng trong một khoảng thời gian ngắn không có ai tới quấy rầy.

Thiên Vũ Chính Tắc nhìn bàn tay đã bị đóng băng trên mặt đất, nói:

“Ta tìm một cái rương, những khối băng này phải mang về Nhật Bản, số còn lại cho Viêm Hoàng Giác Tinh là được rồi.”

“Ta cũng không muốn lưu người sống.”

“Ta hiểu rồi, đợi ta tất cả xong xuôi, ta sẽ dùng đao chặt hết.”

Rất khó tưởng tượng, ở nơi này, vẫn còn có người có tâm tình thương lượng xem nên cắt thân thể như thế nào.

Gia Minh cầm đao đi tới trước người tên cao cây, cột sống tên này đã bị đánh gãy, nhưng bởi vì có dị năng nên không ngắt đi, thân sắc của hắn bây giờ vô cùng khủng bố, tứ chi kịch liệt co quắp, ngoài miệng dường như muốn kêu to.

Nhưng mà hắn chưa phát ra được âm thanh nào, Gia Minh đã trực tiếp xẹt qua cái cằm của hắn, sau đó hắn cũng không làm chuyện gì quá biến thái, chỉ là cầm lấy cánh tay tên này, có sức lia một đao, máu tươi chảy ra, thỉnh thoảng lại dùng mũi đao đùa chọc vào vết thương, qua khoảng nửa khắc, hắn mới đứng lên.

“Mất thường có thể nhìn thấy tốc độ khôi phục, nhưng mà không đủ nhanh, tuy rằng tới một lúc nào đó sẽ thành công, nhưng cũng chỉ là những người được cải tạo một cách thấp nhất...”

Thiên Vũ Chính Tắc gật đầu:

“Nhưng mà cái mà chúng ta quan tâm nhất chính là kỹ thuật cải tạo này như thế nào. Người biết đấy, nếu như phân phối ở trong quân đội, quân nhân nào đó bị đạn bắn mà không chết, thì thật là đáng sợ...”

“Ta lo lắng, đám này không có khả năng thoát ra khỏi phòng thí nghiệm của U Âm Thiên Cầm, vậy thì chỉ có thể chứng minh... trong số này có một hai người cực kỳ khủng bố...”

“Hồi bọn hần.”

Thiên Vũ Chính Tắc cười, Lam sắc quang mang lại hiện lên trên đầu ngón tay, xoa xoa vài cái trên đầu của tên cao gầy. Gia Minh ngồi xồm xuồng bên cạnh hần, nói:

“Như vậy, tin tức xấu là... Chúng ta vẫn cần xẻo thịt một người làm thí nghiệm, tin tức tốt là, chúng ta cần một chút tư liệu. Người xem, não bộ của tên cao to đã bị đình chỉ, chúng ta quyết định đem cơ hội bán đứng đồng bọn nhường cho người, người thấy thế nào?”

Chắc là chuyện bị cắt thịt làm thí nghiệm đã lưu lại một bóng ma cực lớn trong lòng người này, tên cao gầy trả lời tương đối thẳng thắn:

“Hần hần hần hần... Hần gọi là... Bá tước...”

“Bá tước?”

“Nhà của ta trước đây có nuôi một con chó Nhật cũng gọi là bá tước.” Thiên Vũ Chính Tắc nói.

“Chúng ta... Không biết... Lai lịch... của hần, có một ngày... đột nhiên xuất hiện... phòng thí nghiệm... dẫn chúng ta đi ra ngoài, sau đó... mang chúng ta tới đây...”

“Những người khác đâu? Hiện tại ở đâu?”

“Không.. Không biết, chúng ta... cãi nhau, rời đi... Bá tước hần... từ khi tới đây, rồi rời đi... Chúng ta không biết hần ở đâu...”

Cột sống gầy đã mang lại sự thống khổ cực lớn cho tên cao gầy này, cơ thể hần co rút, nước miếng trong miệng cứ tràn ra, run rẩy nói. Gia Minh nhíu nhíu mày:

“Vậy bá tước hình dạng thế nào?”

“Chúng ta... không biết... Hần mang theo mặt nạ... mặc áo choàng màu đen.”

Tên cao gầy kịch liệt thở hổn hển:

“Chúng ta chỉ biết là, hần rất lùn...”

Bỗng dưng, một mảnh băng nhỏ trong tay Gia Minh tan thành bột phấn, hần đột nhiên ngậy ngắn cả người.

“Người lùn...”

ẤN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 293

Phân Tích

“Người lùn...”

Khi cái từ này hiện lên trong lòng. Gia Minh đứng lên, trên mặt tươi cười, dưới cái nhìn của Thiên Vũ Chính Tắc, bầu không khí trở nên có chút quái dị. Nhưng loại cảm giác này cũng chỉ thoáng qua một chốc, bỗng nhiên tiêu tán. Gia Minh đem tất cả tâm tình che giấu dưới đáy lòng.

Trước khi hắn chuyển kiếp (trọng sinh) vài chục năm, ký ức từ năm 10 tuổi trở về trước bị người ta xóa đi, từ đó về sau trở thành sát thủ, vẫn chiến đấu, gặp gỡ rất nhiều người cổ quái kỳ lạ, các loại dị năng giả, thiên tài, biến thái, thậm chí là có cả loại quái vật sau khi thí nghiệm sản sinh ra.

Nhưng tập mãi cũng thành thói quen, mà chỉ cần thành thói quen, thì cũng hiểu, thiên phú của mình có chút khác với người thường, xét đến cùng vẫn chỉ là con người mà thôi.

Nhưng mà, dưới một số tình huống, những người siêu việt này, những người mà hắn không hiểu, khó có thể chiến thắng, khoảng chừng có bốn người.

Trước khi Hóa phượng hoàng đã cho hắn cơ hội trọng sinh, sau khi dị năng thức tỉnh, hắn đã quen biết Nguyên Lại Triều Sang.

Ở trong thế giới trước kia, lần đầu tiên hắn gặp gỡ một người lùn siêu cường dị năng, cũng là chục năm trước rồi. Nguyên nhân đánh nhau nói ra cũng có chút kỳ lạ cổ quái.

Nhưng mà nghe Nguyên Lại Triều Sang nói, cái tên chu nho này, là một người được phòng thí nghiệm của U Âm Thiên Cầm sáng tạo ra. Thế nhưng kiếp này, do hắn tung tin, mới khiến cho U Âm Thiên Cầm sáng tạo ra được thứ gì đó lợi hại, quỹ tích của hai thế giới này bất đồng, chuyện này nên tính thế nào đây, còn nữa, tại sao hắn muốn tới Giang Hải...

Những câu hỏi này cứ xoay đi xoay lại trong đầu, hắn cũng không suy nghĩ nhiều, có lẽ trên thế giới này, người lùn lợi hại chắc cũng không chỉ có một người, lùi một bước, có khi lại là việc hay. Từ trên thi thể cạy một mảng huyết băng bỏ vào miệng, cảm giác đau đớn và thanh tịnh đồng thời xuất hiện, vung tay lên, hắn đem tiêu thái đao ném trở lại, sau đó tháo bao tay xuống.

“Chuyện còn lại ta không quan tâm, ngươi chậm rãi hỏi, ở trong WC lâu như vậy, phòng chừng các nàng sẽ tới tìm ta.”

“Có tin tức ta sẽ thông báo cho ngươi.”

Tiếp nhận lại thanh đao, Thiên Vũ Chính Tắc gật đầu.

Đương nhiên, thậm chí như vậy không có nghĩa là đã xong, có rất nhiều chi tiết cần phải hiểu rõ, sau này còn phải hỏi chuyện cả đại hán tước bù xù nữa.

Nghĩ đến lúc đem hai người này giết chết, Thiên Vũ Chính Tắc nhất định sẽ thông báo cho Viêm Hoàng Giác Tinh tới tiếp thu một bộ phận thi thể, dù sao đây cũng là Trung Quốc, loại chuyện như vậy, vẫn phải báo cáo cho chính phủ biết một chút. Chi là hán tước được ba người này trước, đương nhiên phải cắt một bộ phận thi thể Dị năng giả này đem về nghiên cứu.

“Đám người Thái Lan này, người nghĩ có đáng chết không?”

Mắt thấy Gia Minh ly khai, Thiên Vũ Chính Tắc hỏi một câu, kỳ thực đây cũng chỉ là một câu hỏi mang tính tôn trọng.

Gia Minh phát tay một than:

“Chuyện đó đâu có liên quan gì tới ta? Đây chỉ là chuyện tranh cãi giữa người Nhật Bản và người Thái Lan, ta chỉ là một học sinh cấp 3 bình thường, đừng hỏi ta vấn đề bạo lực như vậy có được hay không...”

Hắn vừa mới dùng thủ đoạn bạo lực giết chết hai người, khiến cho mục đích của bọn họ không thực hiện được, bây giờ lại nói câu này, rõ ràng là châm chọc mà.

Thiên Vũ Chính Tắc cười cười:

“Vậy thì để cho bọn họ sống một thời gian, thành thực mà nói ta muốn dùng chuyện này đập rúng Hi Lý Vương, nhưng mà ở trên lôi đài, không dùng dị năng ta đánh không lại hắn, được rồi... còn cái tên ở trong góc phòng này, tuy rằng người đánh hắn ngắt xiu, nhưng mà nghe cách nói của người, thì hình như hai người cũng không hòa hợp cho lắm. Nếu như ta là người, thì thừa dịp 'ngoài ý muốn' này giết hắn đi.”

“Con của Ứng Hải Sinh, giết hắn, ta sợ người không rời khỏi Trung Quốc được.”

Gia Minh nhìn nam nhân đang ngắt xiu, nhíu nhíu mày, nói:

“Đến lúc đó cuộc sống bây giờ của ta cũng xong.”

Mở cửa đi ra ngoài, chỉ nghe thấy Thiên Vũ Chính Tắc ở phía sau huýt gió, đem biển hiệu sửa chữa cất đi, hắn cảm thấy đầu lại hơi đau, hiển nhiên. Thiên Vũ Chính Tắc lại bắt đầu sử dụng dị năng.

Đi thẳng ra ngoài, hắn vẫn còn mãi mê nghĩ tới quan hệ của tên người lùn, cái tên Bất Từ Già này, có quan hệ tới chuyện Kelly tới Giang Hải, cố gắng liên kết mọi chuyện lại, nhưng lại thấy giữa chúng có gì đó mâu thuẫn, hắn đành phải suy đoán cách nghĩ và tâm tình của Thiên Vũ Chính Tắc lúc này.

Lòng hại người có thể không có, nhưng phòng bị thì không thể không, đây là nguyên tắc trong thế giới hắc ám.

Thiên Vũ Chính Tắc người này, có thể nói là một người phúc hậu, nhưng lại có liên quan tới chuyện này, thì chắc chắn hắn biết những điều gì đó.

Khác với những thủ đoạn độc ác của sát thủ hoặc người cầm quyền, giả như Gia Minh hiện tại không có bất kỳ lực lượng gì, cũng không có ai trợ giúp, nói không chừng hẳn có thể hoàn toàn tin nhiệm Thiên Vũ Chính Tắc, coi hẳn trở thành bằng hữu.

Nhưng vấn đề ở chỗ, Gia Minh hiện nay có thể uy hiếp được rất nhiều người, cho nên hẳn cũng biết, có nhiều người hẳn không thể không chế, sự cẩn thận không thể nào thừa.

Theo như Gia Minh nghĩ, thì ba tên Bất tử dị năng vừa rồi, chỉ là những tay mơ không cần chú ý tới, chúng là loại không có thuốc chữa. Thiên Vũ Chính Tắc nếu như toàn lực xuất thủ, muốn giết chết ba người này hoàn toàn là chuyện dễ dàng. Bản thân hẳn có thể đơn giản giết chết địch nhân, nhưng cố ý mang Gia Minh đến đây, kéo Gia Minh và chuyện này, mục đích của hẳn là ước định chiến lược của Gia Minh.

Giả bộ một chút, không cần xuất thủ bằng thực lực của mình, thủy chung bảo trì tính bí hiểm là một loại phương pháp ứng đối, toàn lực xuất thủ đương nhiên cũng được. Gia Minh lần này lựa chọn chính là toàn lực ứng đối, nhưng mà, khi đã quyết định và biết được chuyện này, hẳn có chút khiếp sợ.

Khi Thiên Vũ Chính Tắc sử dụng dị năng, cảm giác đau đầu của hẳn lại phát tác, sau đó, lên đến đỉnh, thậm chí tổ chất thân thể của hẳn bộc phát lực phá hoại kinh khủng, ngay cả chính hẳn nghĩ cũng cảm thấy đáng sợ.

Gần đây, cảm giác đau đầu càng lúc càng nhiều, càng rõ ràng, nhưng đây là lần đầu tiên dưới cảm giác đau đầu này, hẳn toàn lực xuất thủ. Thiên Vũ Chính Tắc khiếp sợ, hẳn đương nhiên có thể nhìn thấy.

Loại năng lực này ngay cả hẳn cũng giật mình, có thể cho các người quan sát... thích thú...

Đêm khuya, ban ngày trời mới mưa, mây đen vẫn chưa tan hết, bầu trời đen kịt chẳng có ngôi sao nào, trong một phòng xa hoa nhất của khách sạn, không bật đèn.

Cửa sổ thật lớn, thấp thoáng có thể nhìn thấy ánh đèn trong đô thị, phía dưới đường phố dòng xe cộ qua lại, đèn đường kết thành những mạng nhện, Thiên Vũ Chính Tắc lẳng lặng ngồi ở trên thảm, không chớp mắt.

Chuyện tối nay do Viêm Hoàng Giác Tinh và cảnh sát thu dọn, bởi vì ba gã Bất Tử Giả rơi vào hẳn trong tay, bởi vậy hẳn thuận lợi lấy được một mẫu thân thể, còn lại giao toàn bộ cho Viêm Hoàng Giác Tinh xử lý.

Bởi vì chuyện tương đối đặc thù, cho nên hẳn cùng người của Viêm Hoàng Giác Tinh trao đổi một số tin tức tình báo, về tình hình của đám Bất Tử Giả này, hẳn cũng không dám hỏi nhiều, xuất phát từ việc lo lắng tính bí mật của Gia Minh, trước khi Viêm Hoàng Giác Tinh đến, hẳn đã giết chết hai người còn sống.

Bốn gã người Thái Lan khi hẳn dùng Đồng Khí đóng băng lại, vẫn còn chưa chết, nhưng cũng chỉ còn sót lại hơi tàn. Ứng Tử Phong bị cuốn vào nhưng không gặp chuyện không may, người của Viêm Hoàng Giác Tinh cũng thờ dài một hơi, thậm chí còn bày tỏ ý cảm tạ.

Về phần Ứng Tử Phong nói chuyện của Gia Minh, Thiên Vũ Chính Tắc hàm hồ một chút, đương nhiên là ứng phó được, dù sao ở trong hồ sơ của Viêm Hoàng Giác Tinh. Gia Minh cũng chẳng còn là một tiêu hài từ phổ thông nữa, mà là đệ tử Gián Tổ Ngôn, cho nên họ cũng chẳng làm điều gì quá phép.

Lúc này, trong lòng hắn suy nghĩ, không phải là việc này.

Tắm rửa, tĩnh tọa, tu khí, làm thân thể hoàn toàn thả lỏng, đợi khi toàn bộ cảm giác mệt mỏi và tạp khí tiêu trừ, hắn chậm rãi đứng lên, khúc chân, thân thể cong lại, giống như hắn gặp một địch nhân cường đại.

Hai tay cong lại, bỗng dưng chạy nước rút về phía trước, tới chân tường, cả người hắn đột nhiên dừng lại, chân trái đạp một cái, xoay mình, căng thân, đá chân!

Đó chính là những chiêu thức mà Gia Minh đã sử dụng trong WC, ngay lúc đó hắn cũng đang đối địch, có lẽ có là tạm thời quên đi, nhưng tới lúc này, với võ học của bản thân và sự hiểu biết của mình, hắn bắt đầu tái hiện lại cảnh kia, đồng thời trong đầu không ngừng phân tích, quy nạp.

Cú đá chân này nói về chiêu thức cũng không tính là ly kỳ, nhưng vấn đề là trong nháy mắt, thể lao lớn như vậy lại có thể dừng lại được, thân hình còn phải xoay về phía sau, xoay điệu quay tròn, chuyển hóa lực lượng, không chỉ chuẩn xác né tránh cú quét chân ở phía sau, mà còn có thể đá trúng địch nhân.

Hắn đã kiểm tra thương thế của cái tên cao gầy, dưới cú đá này, không chỉ thân hình hắn bay lên, mà xương chân của hắn cũng nứt ra. Đối với những người dùng chân làm vũ khí tấn công như thế này, thì xương chân cứng hơn người bình thường rất nhiều, muốn chỉ một cú đá mà xương của người đó nứt ra, nếu không phải đỉnh cấp võ giả thì không cách nào làm được.

Thế nhưng dưới cú lao toàn lực, sau đó dừng lại, xoay mình, thực hiện một loạt động tác nhìn như đơn giản, nhưng lại đáng sợ đến cực điểm.

Bất chước tư thế của Gia Minh, đem từng động tác không ngừng phân giải, tái hiện dựng lại, động tác của hắn dần trở nên thông thả và ngưng trọng. Tránh đá quét, thân hình xoay tròn, tung một cước, hai tay thu lại ở bụng, dùng khuỷu tay đánh xuống.

Là một người Nhật Bản, đối với động tác vùng quyền như vô lực này, hắn lại cảm thấy quen thuộc.

ÃN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 294

Đánh Giá

Một chân đưa ra, song quyền đồng thời vung lên, tư thế này nhìn thì đơn giản, nhưng mà lại mang ý nghĩa sâu xa trong nhãn thuật, từ quyền, vốn là một chiêu số một kích giết chết đối thủ.

Một chiêu này do lực lượng mà sinh, lực lượng toàn thân ngưng tụ trên song quyền, đánh trúng ngực địch nhân, trực tiếp tác dụng vào tâm phế nội tạng. Nói theo nguyên lý cơ học, thì nó chính là chí tử, so với Thái quyền còn hung mãnh hơn.

Nhưng mà, lực lượng này mang ý nghĩa sâu xa, đối với hoàn cảnh, thời gian, mục tiêu phát chiêu đều có yêu cầu cực kỳ cao, lúc này toàn bộ khí lực trong thân thể phải tập trung, song quyền vung ra, bộc phát đúng thời điểm, muộn hay sớm một khắc đều không có hiệu quả, thậm chí còn phản phệ khiến cho bản thân bị thương.

Thiên Vũ Chính Tắc đã từng thấy qua một số người dùng loại chiêu thức này chống lại những cường giả có uy lực kinh người, đối phương tuy bị thương, nhưng người sử dụng chiêu này cũng không khá hơn, vì họ dùng lực không ổn, cho nên xương cánh tay hoặc là nội tạng tổn thương.

Điều này giống y như một người đi xuống lầu trong đêm tối, vốn cho rằng phía trước là mặt phẳng, nào ngờ còn một bậc nữa, một bước chân không lường trước, hậu quả đương nhiên là không dễ chịu.

Cũng bởi vậy, từ quyền chính là một loại nhãn thuật thâm ảo, người học phải rèn luyện thật nhiều phương pháp phát lực, muốn thực sự sử dụng chúng nhuần nhuyễn trong chiến đấu, thì phải biết kỹ xảo thu phát, cho tới bây giờ Thiên Vũ Chính Tắc vẫn chưa làm được.

Xoay người, lao tới, vung quyền, toàn bộ động tác đã hoàn thành, sau một giây, một cước tung ra, thậm chí gạch men ở sàn nhà cũng vỡ vụn, lực lượng ngưng tụ trong một chiêu này đã lên tới cực điểm.

Trong ấn tượng của Thiên Vũ Chính Tắc, một giây đó giống như hải triều đang tấn công, toàn bộ không gian bị xé rách, bộc phát ra lực lượng khủng bố. Một kích kia, tuyệt đối là từ quyền hoàn mỹ nhất, xứng đáng trở thành một hình mẫu giáo khoa tốt nhất.

Lúc đó, đại hán tóc bù xù đang toàn lực bỏ xuống, hần chỉ xoay người, không tới một giây đồng hồ, đã có thể đánh trúng ngực đại hán này.

Phản ứng như vậy đã đạt tới trình độ Thiên Vũ Chính Tắc không nắm bắt được, cũng bởi từ quyền này, mà thân thể đại hán cao hơn 2m, nặng hơn trăm kg, bị biến đổi phương hướng, thậm chí làm cho bức tường phía sau cũng lõm vào.

Khi còn lại một mình, hần cũng kiểm tra, xương ngực đại hán vỡ thành bụi phấn, lực phủ ngũ tạng đã hoàn toàn hỗn loạn, nát bét, tuy rằng dựa vào bất

từ dị năng để lại một hơi thở, nhưng mà tứ chi hắn đã ngừng hoạt động, cổ lẩm cũng chỉ sống được thêm khoảng 10 giây.

Sau khi hỏi mấy vấn đề không có kết quả gì, hắn tự chết, thậm chí đầu còn chưa kịp gục xuống.

Thiên Vũ Chính Tắc không có chính thức tập luyện từ quyền, nhưng đối với phương thức phát lực của từ quyền, hắn đã nghiên cứu cực sâu.

Mỗi một động tác bước đi, trong lòng người tập luyện phải phân định nặng nhẹ, trong thực chiến, từ quyền hoàn mỹ thậm chí có thể phân tâm ra sử dụng.

Đối với việc nắm chắc bản thân nắm chắc tình hình xung quanh, yêu cầu tập trung của từ quyền là cao khó mà tưởng tượng. Mà đáng sợ nhất, chính là khi đã phát chiêu, từ quyền không thể ngừng lại, đã phát ra là kích chết đối phương.

Xoay mình, vung quyền về phía sau!

Sau khi đá bay tên cao gầy chưa tới hai giây, hắn còn đứng đối mặt với đại hán tóc bù xù, vô cùng đơn giản vung một quyền về phía sau, quyền này đi tà tà theo hình vòng vung, quyền này đập trúng làm gãy cột sống của tên cao gầy.

Cột sống bị gãy, người đó bị đánh bay đi.

Lúc này, đại hán tóc tai bù xù mới phun máu, bắn thẳng tới chỗ Gia Minh.

Thân thể hắn xoay tròn, lại một lần nữa vòng lại, nhảy lên, thúc gối trúng huyệt thái dương của đại hán, đồng thời, tránh được búng máu này.

Chỉ trong ba giây đồng hồ ngắn ngủi, hai quyền đơn giản, Thiên Vũ Chính Tắc ở trong bóng tối không ngừng phân tích, đầu tiên là phân tích bước đi, sau đó cố gắng thực hiện lại những động tác đó, nỗ lực bằng khả năng nhanh nhất để tái hiện tình huống. Không biết từ lúc nào, khối không khí màu lam đã hiện lên, lam quang phủ xuống.

Một bàn tay xanh lè đặt lên tường, Thiên Vũ Chính Tắc cúi đầu đứng ở đó, kịch liệt thở dốc, lấy bàn tay hắn làm trung tâm, băng lạnh lan tỏa, nhiệt độ trong phòng đột nhiên giảm xuống, giống hệt trời đông giá rét.

“Hô... Không có khả năng... Làm không được..”

Nếu như lúc này trong phòng sáng đèn, có thể nhìn thấy trên trán Thiên Vũ Chính Tắc, huyệt Thái Dương những tia máu nổi lên, hắn là người từ trước đến nay khiêm tốn, nhưng là Dị năng giả trời sinh, là thành viên trọng yếu của Cao Thiên Nguyên, từ nhỏ đã bỏ ra công sức kinh khủng hơn khối người, đường đời thuận buồm xuôi gió, trong lòng đương nhiên có chút tự phụ.

Có rất nhiều thời gian hắn nghĩ, những người như: Ngự Thủ Hi, Chư Thần Vô Niệm, Lập Minh Đạo Húc... hắn đều cảm thấy hắn không kém họ chút nào.

Đương nhiên, Ngự Thủ Hi thì hơi khó nói. Người này mặc dù là con của Ngự Thủ Thương, nhưng gần đây mặc kệ sự tình liên quan tới Bù La Gia, ngoại

trừ đi trên trục tọa độ thì những thứ phương diện khác đều bỏ qua, hẳn gây thù hằn rất ít, thậm chí ngay cả Cao Thiên Nguyên cũng không coi hẳn là địch nhân chính thức.

Mọi người chỉ biết là hẳn khác thường, cũng điều tra được một chút tin tức tình báo về tuổi thơ của hẳn. Hẳn hẳn có dị năng là vô hạn quang minh hóa, thiệt hay giả thì không biết, đương nhiên, bản thân Ngự Thủ Thương là hóa hệ dị năng siêu cấp cường giả. Ngự Thủ Hi có hóa hệ dị năng thì cũng đúng mà thôi.

Cũng bởi vì có tự tin như vậy, nên khi lần đầu tiên nhìn thấy tiểu nam hài Gia Minh, tuy rằng sợ hãi một tiểu hài tử còn nhỏ mà làm được những chuyện lợi hại, nhưng hẳn cũng không coi Gia Minh là đối thủ chân chính hoặc là người hợp tác lợi hại.

Sau đó Nguyệt TrìHuân cùng hẳn đính hôn hẳn đưa Huân tới Trung Quốc, chẳng qua là để bản thân ít phiền phức hơn mà thôi. Mãi cho đến thời gian gần đây, thấy hài tử này có thể bức lui Nguyên Lại Triều Sang, thậm chí giết chết Đại Nội Trưởng Đốc, Chư Thần Vô Niệm, hẳn mới bị hù dọa thực sự.

Nếu không phải là hẳn quen Gia Minh từ trước, hơn nữa Gia Minh cũng không che giấu quan hệ giữa hẳn với Huân, kết hợp với số lượng lớn tin tình báo, hẳn thậm chí cho rằng, nữ tử ưu nhã kia (Giản Tố Ngôn) thực sự tồn tại, lòng hiếu kỳ ngày một tăng, cho nên mới có việc thử ngày hôm nay.

Nguyên Lại Triều Sang cũng tốt, Đại Nội Trưởng Đốc cũng tốt, Bùi La Gia đặc cấp sát thủ, người ở Cao Thiên Nguyên cũng vô cùng khủng bố, nhưng nếu như có sự hỗ trợ tương đối. Thiên Vũ Chính Tắc cũng tuyệt không tự coi nhẹ mình, mọi người cho dù có chênh lệch, nhưng không hẳn là nhiều.

Nhưng trong ba giây hẳn ngủ hôm nay, hẳn đã thực sự sợ hãi, bởi hẳn biết, mình không theo kịp!

Người luyện tập dị năng, đối với dị năng lúc nào cũng hao tổn phân nửa tinh lực để tập luyện, thể thuật chỉ có hiệu quả thuần túy với sát thủ, tuyệt đối là khác nhau.

Nhưng mà, khi Thiên Vũ Chính Tắc nhìn thấy phương pháp vận dụng dị năng đã đạt tới trình độ xuất thần nhập hóa, trong ba giây đồng hồ tấn công hoàn mỹ, thì hẳn đã nhớ kỹ trong đầu, không ngừng mô phỏng theo phương pháp chiến đấu đó, muốn phát huy toàn bộ dị năng trong thân thể mình, sử dụng toàn bộ kỹ xảo chiến đấu, để chống lại chiêu thức hoàn mỹ kia, nhưng hẳn biết, hẳn không chống được, sẽ chết.

Huống chi, khi Cố Gia Minh giả làm Giản Tố Ngôn, chưa biểu hiện được năng lực áp chế Nguyên Lại Triều Sang hoàn mỹ thế này.

Hẳn xem qua những tư liệu chiến đấu của Nguyên Lại Triều Sang, Đại Nội Trưởng Đốc, thậm chí Chư Thần Vô Niệm, Lập Minh Đạo Húc... , nhưng mà chưa có người nào có thể khiến hẳn có cảm giác vô lực như thế này. Điều này có thể nói rõ, đối phương có thực lực cao hơn so với hẳn một cấp... nhưng làm sao có thể.

Người như vậy, hẳn từng nghe các lão nhân trong Cao Thiên Nguyên nói qua. Natalie Annis của U Âm Thiên Cẩm sau khi thức tỉnh toàn bộ dị năng, mới có thể áp chế hoàn mỹ người bình thường. Thế nhưng đối với người thường, thân thể làm sao có thể rèn luyện tới mức này...

Huống chi, hẳn chỉ mới mười bảy tuổi...

Những ý niệm này ở trong đầu quanh quẩn, bồng đưng, hấn đưa tay bụm miệng, một vòi máu tươi từ kẽ tay chảy ra, dựa vào tường một lúc lâu, hấn chậm rãi nhắm mắt lại, nhẹ nhàng thở một hơi, thu dị năng trở về, huyết mạch trên trán dần dần lặn đi.

“Hô...”

Lấy khăn lau máu trên miệng, lui về phía sau mấy bước, ở bên cạnh trên bàn trà rút khăn tay lau tay, Thiên Vũ Chính Tắc khôi phục bình tĩnh đến toilet, bật đèn.

Súc miệng, rửa mặt, dị năng từ trong tay phóng ra, đông lạnh chậu nước, hấn vục đầu xuống dưới, ngâm khuôn mặt mình trong đó, khoảng 10 phút sau, hấn mới ngẩng đầu lên, nhìn mình trong gương.

“Được rồi... đánh giá khác biệt như vậy cũng không khách quan... Có lẽ ta đã nghĩ quá khoa trương, nhưng trên cơ bản mà nói... Thiên Vũ Chính Tắc, người phải cảm thấy mình may mắn không có địch nhân như vậy...”

Ở bên cạnh cái gương lẩm bẫm một hồi, hấn lau khô nước ở trên đầu, đi trở về phòng trong phòng ngủ, ở trên giường nằm xuống, sau đó bắt đầu gọi điện thoại.

Không bao lâu sau, hấn mở miệng nói:

“Alo, cho gặp Long Đường Duy.”

Yên tĩnh khoảng hơn 10 giây, đầu bên kia truyền đến thanh âm của một thiếu nữ Nhật Bản hơi thiếu sức sống:

“Alo? Tôi là Duy, xin hỏi anh là..”

“Duy, anh bị đã kích...”

“A! Thiên Vũ quân anh bây giờ vẫn ở Trung Quốc phải không? Anh thế nào? Tìm được Hoa Tulip chưa?”

“À, vị Nhất dạ cửu thứ lang tiên sinh kia đã tìm được rồi, anh còn kém hấn nhiều lắm, cho nên hiện tại anh cảm thấy rất uể oải...”

“Được rồi? Sao, làm sao vậy?”

“Bởi vì hấn thật có thể một đêm chín lần a. Duy, chúng ta vẫn chưa từng làm nhiều như vậy đúng hay không?”

Điện thoại bên kia trầm mặc, cũng không biết là có tâm tình như thế nào.

“Anh cảm thấy hiện giờ rất tự ti. Duy, anh rất muốn làm... Chứng minh anh còn là có hi vọng, vẫn có thể vượt lên trước hấn, chuyện này...”

“Anh, anh chớ nói nhảm.”

Ước chừng do xấu hổ, thanh âm bên kia giảm thấp rất nhiều. Qua được trong chốc lát, đợi cho Thiên Vũ Chính Tắc bên này chuẩn xác biểu hiện sự tự ti, nữ nhân mới nhẹ giọng nói:

“Chuyện này, hơn nữa... Hiện tại là buổi tối, anh chẳng hề muốn em lập tức tới Trung Quốc à, em không mang theo hộ chiếu...”

“Ách... Máy bay... Vậy quá chậm. Duy, như vậy đi, em cứ tự làm đi, sau đó thì nói cho anh nghe, sau đó anh cũng nói cho em nghe...”

“Thật là biến thái... Thiên Vũ Chính Tắc là đại biến thái!”

Điện thoại bên kia nổi giận rống lên một câu.

Đại khái là đã sớm dự liệu được điểm này, nam tử trên giường cười bỏ điện thoại sang một bên, sau một lát, nữ nhân bên kia vẫn không nỡ cúp điện thoại nói:

“Hơn nữa, đây là phòng khách của Hợp Tô biệt thự, tuy rằng đã khuya lắm rồi, nhưng các nàng vẫn chưa ngủ, nếu như ở chỗ này làm chuyện này... em sẽ bị coi là dâm nữ, sẽ bị đuổi ra ngoài, chắc chắn...”

“A.”

Thiên Vũ Chính Tắc trầm mặc một hồi, sau đó nói:

“Duy, em biết không? Anh đã nghiên cứu qua một số tư liệu Trung Quốc, có lẽ một người Trung Quốc chính tông, cũng không biết về phương diện đó bằng anh...”

“Biết rồi, tại sao lại nói cái này.”

“Cho nên anh biết, chỉ có nữ hài từ Nhật Bản chúng ta, mới có thể theo nói với anh chuyện nghiêm chỉnh này, nếu như ở Trung Quốc, tuyệt đối không có khả năng... Ha ha ha há... Duy, anh quá cảm động, em làm cho ta cảm nhận được, thân là một người Nhật Bản là hạnh phúc cỡ nào, anh yêu Nhật Bản, rất yêu... Duy, ước định của chúng ta, đợi khi em hoàn thành kỳ thực tập, gọi điện thoại cho nhau làm chuyện đó có được không?”

Trầm mặc đáng sợ, Thiên Vũ Chính Tắc ở trên giường cười liên tục, đặt loa ra rất xa. Trong chốc lát, nữ tử cuồng nộ hét lên những tiếng chói tai truyền ra.

“Thiên Vũ Chính Tắc! Anh đi chết đi..!!”

Sau đi đùa giỡn bạn gái mình, tâm tình được thả lỏng. Đêm hôm đó, hấn ngủ thực thư thái.

Theo như kế hoạch, Kelly Denime 4h sáng hôm sau sẽ đến Giang Hải, nhưng mà, tầm hơn 3h sáng, chuông điện thoại đã vang lên ở trong phòng của Gia Minh, Linh Tinh, Sa Sa.

Khi Gia Minh mở mắt bò dậy, Linh Tĩnh cũng đã xoa mắt từ trên giường bò xuống:

“Úm... Tớ đi nghe cho..”

Đưa tay huých một cái vào ngực Gia Minh, ý bảo hắn ngủ tiếp, bởi vì Sa Sa đang say ngủ, giống như một con bạch tuộc ôm lấy hắn, hắn muốn đứng lên thì cực kỳ khó khăn.

Mặc một cái quần soọc trắng, phủ thêm một cái áo choàng, xoa mắt đi vào phòng khách:

“Alo... A, mẹ, có chuyện gì sao?”

“Gia Minh? Hắn vẫn còn đang ngủ..”

Nghe thấy tên mình, Gia Minh từ trên giường bò dậy, thiếu nữ khoát tay ý bảo hắn tiếp tục ngủ, sau đó, ngữ khí không tự chủ được khấn trương lên:

“Cái gì? Tam gia gia (ông chú thứ 3 - Việt nam mình không gọi như vậy, thường gọi tên, nên mình để thấy này cho đúng phong tục Trung Quốc) xuất huyết não? Con lập tức đánh thức hắn... A? Vậy... Được rồi, chúng con ngày mai xin nghỉ học qua đó. Dạ... Được..”

Nàng nhẹ nhàng đặt điện thoại, chạy chậm chậm quay về giường. Gia Minh xóc chấn ra, đắp cho nàng:

“Làm sao vậy? Tam gia gia xuất huyết não?”

Tam gia gia trong miệng bọn họ, chính là một trong những lão nhân trực hệ đời thứ hai của Hoàng gia còn sống. Linh Tĩnh dựa vào Gia Minh, nhìn hắn, nhẹ giọng nói:

“Mẹ nói tam gia gia nghe tin của Nhị bá (bác hai), muốn tới tòa án, nhưng gặp đến độ xuất huyết não, đưa đến bệnh viện... thì đã không cứu được rồi..”

Hoàng gia người nhà đông đảo, nhà Linh Tĩnh tuy có quan hệ, nhưng lại không thân thích, chỉ gặp qua Tam gia gia này vài lần, nhưng mà nàng đối với trường bối từ trước tới nay luôn tôn kính, lúc này trong lòng khổ sở, một lúc lâu không nói gì.

Gia Minh ôm nàng thở dài:

“Mẹ cậu nói như thế nào?”

“Chúng ta ngày mai xin nghỉ trở về nhà, phải chuẩn bị bắt đầu làm tang sự. Mẹ nói, cậu là trực hệ, sợ rằng phải nghỉ vài ngày, tốt nhất là nghỉ một tuần, tớ thì không cần như vậy, nhưng cũng sẽ theo cậu..”

ĂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 295

Bóng Lưng

Tang lễ thường thì phải tổ chức trong bảy ngày, mọi người lần lượt đến tế bái, ban ngày còn bày tiệc chiêu đãi người đến tế lễ. Nếu là bình thường, đối với những người có quan hệ không thân thiết với người chết lắm, có lẽ đây còn là một cơ hội để tụ họp lại với nhau khó được, đương nhiên, lần này lại khác.

Mặc dù hai tháng trước Hoàng Bình Tường bị cách ly thẩm tra, tin tức từ bất kỳ phương diện nào đều cho thấy hắn không còn bất kỳ cơ hội lật ngược tình thế nào nhưng dù sao trong lòng những người khác vẫn tồn tại chút hi vọng, bốn ba tìm kiếm quan hệ khắp nơi, nhưng lúc này thẩm tra đột nhiên kết thúc, đã bắt đầu chuẩn bị tổ tụng, toàn bộ sự việc chẳng khác nào chứng cứ vô cùng xác thực, ván đã đóng thuyền. Trong tình hình như vậy, ở thời điểm mà Hoàng gia suy sụp đột nhiên lại xuất hiện một tang sự như vậy, có lẽ khả năng rất nhỏ là lão nhân bị thương, nguyên nhân càng lớn hơn vẫn là những chuyện xảy ra hơn hai tháng qua cùng với rất nhiều phiền não và cảm xúc rối loạn.

Mọi người bốn ba khắp nơi, cuối cùng lại không biết phải làm gì. Không khí đè nén, trẻ con cố giữ yên lặng, tế lễ một cách máy móc trong linh đường, cả tòa biệt thự Hoàng gia, cùng với nhạc khúc của tang lễ kia, dường như bị nhuộm đắm trong bầu không khí sa sút mà uể oải. Tình huống có người đi qua đường, có chỉ trò, có vui mừng, có hiểu lầm.

Trước đây mỗi khi Hoàng gia có tang sự đều giống trống khua chiêng, người đi đường nếu nhìn vào thì đại khái đều nói những lời hăm dọa như “hơn ngàn vòng hoa đó”, “Bí thư thị ủy cũng tới”, “đó là chủ tịch của một tập đoàn, công ty đó”, dường như đó không phải tang sự mà chỉ là việc vui để khoe khoang.

Lần này Hoàng Bình Tường rớt dài, không chỉ ảnh hưởng đến Hoàng gia mà còn làm chấn động các giới tại Giang Hải. Mặc dù giới quan chức cấp tỉnh tuyệt không tiết lộ quá nhiều về tình tiết vụ án với bên ngoài trước khi kết thúc xét xử nhưng cũng có không ít người biết, có lẽ mục tiêu khi mọi người nói chuyện đều đã biến thành “một nhà tham quan”, “chết chưa hết tội”. Nếu là những người sống quanh đây, đã chứng kiến Hoàng gia từng bước phát triển, có lẽ khi nói chuyện cũng không khỏi thôn thức.

Nếu như là trước đây, tang lễ như vậy thường có rất nhiều quan chức lui tới, dòng xe nối đuôi nhau ở con đường bên ngoài. Đó là một bầu không khí rất có khí thế, từng người nối tiếp nhau vào tế bái, đưa lễ, sau đó lại thuận tiện nói chuyện làm ăn với những người quen, chờ dự tiệc, trẻ con chạy khắp nơi vui đùa, chỉ khi nào đùa giỡn quá trốn thì người lớn mới mắng chúng một hai câu, dù sao cũng là tang lễ, không thể vui đùa quá mức được. Tương đối mà nói, bầu không khí như bây giờ mới thực sự phù hợp với một tang lễ.

Cây đồ bày khi tan, nhưng con lạc đà gầy đến sắp chết là Hoàng gia này vẫn lớn hơn ngựa, vẫn có rất nhiều người lui tới, chỉ là nhóm lãnh đạo ở chính giới đương nhiên sẽ không giao thiệp với Hoàng gia, một vũng nước đục này nữa. Rất nhiều ông chủ, phú thương trọng tình nghĩa vẫn đến tế bái, sau đó phần lớn đều lấy lý do có việc bận để rời đi sớm, về phần những người ở lại ăn cơm thì cũng không hề nói đến chuyện làm ăn. Khi còn tại vị, Hoàng Bình Tường

quan tâm đến dòng họ quá mức, dính líu đến vụ việc lần này, vô số công ty nhỏ lần lượt phá sản. Chỉ cần là những người tùm năm tùm ba ở trong sân nói chuyện trong biệt thự, trên mặt đều mang theo vẻ u sầu, có người không vui thậm chí còn ầm ĩ với người khác một trận.

Trong tình hình như vậy, chịu tai bay vạ gió phần lớn là những đứa trẻ. Trẻ em không đoán được tâm tình qua nét mặt, chơi đùa ở trong, ngoài phòng, chưa biết chừng đến lúc nào đó sẽ bị mắng một trận. Qua một hai ngày, những đứa trẻ cho dù có tinh nghịch hơn đi nữa thì phần lớn đều đã nom nớp lo sợ. Cuối xuân đầu hạ, sau buổi trưa bầu trời âm u, ngay cả khuôn mặt những đứa trẻ ngày thơ cũng tỏ ra nặng nề, tiếng nhạc tang, thanh âm có người đến tế lễ thỉnh thoảng lại vang lên trên loa một cách đơn điệu.

Phía sau biệt thự, ở gần bãi cỏ, bên hành lang bên cạnh hồ nước, Nhã Hàm đang đứng nói chuyện với một người đàn ông khoảng hơn năm mươi tuổi. Mái tóc nàng vén cao, đeo đôi kính mắt rộng gọng đen, áo sơ mi trắng, áo khoác đen, váy trắng thuần khiết, dáng người cao gầy kết hợp với giày cao gót làm lộ ra vẻ thành thực mà khiêm tốn của một cô gái tài trí. Hai người vừa đi vừa nói chuyện với nhau.

“... Chuyện về Hoàng gia, thật khiến người ta phải than thở... Khi vừa cải cách mở cửa. Hoàng gia bọn họ được coi như phát triển nhanh nhất. Khi đó Hoàng Vụ Bình còn làm ở cục Chính trị trung ương, khu biệt thự Hoàng gia này chính là biểu tượng cho một thế hệ giàu lên sớm nhất tại Giang Hải, là do công ty nhà ta thiết kế, anh trai ta tự mình giám sát xây dựng. Sau đó Hoàng Vụ Bình lui về, Hoàng gia Tiểu Nhị... À, khi đó gia chủ Hoàng gia là thế hệ mấy người Hoàng Vụ Bình, chúng ta đã quen gọi hần như vậy rồi... Con đường làm quan của hần cũng coi như thuận buồm xuôi gió, nhưng khi Hoàng Vụ Bình còn tại vị cũng đắc tội một số người. Sau khi hần qua đời tám, chín năm. Hoàng Bình Tường khi bắt đầu thăng chức cũng không thuận lợi lắm. Hần cũng rất lợi hại, gắng sức chèo chống mười năm qua, còn thăng chức đến Bí thư tỉnh ủy, thực ra cũng vì muốn người trong nhà có thể sống tốt hơn. Có điều nghĩ lại cũng thấy hần ôm đồm quá nhiều việc của người trong nhà, ngay cả thời gian khủng hoảng tài chính hần cũng căng đáng được cho toàn bộ người trong nhà. Nếu như cho hần thêm mấy năm thì chưa biết chừng hệ thống kinh tế của Hoàng gia sẽ thực sự vững chắc, đáng tiếc, những người này được đảng chân lân đảng đầu, chuyện xảy ra ngay vào thời điểm nhạy cảm như vậy...”

Vừa nói, người đàn ông vừa lắc đầu. Nhã Hàm mỉm cười, nàng cũng không quá thân với Hoàng gia, hai nhà cũng không có quan hệ làm ăn trực tiếp, đương nhiên cũng không tiện phát biểu ý kiến về Hoàng gia, chỉ nói:

“Vậy bác Cảnh cảm thấy sau chuyện lần này, tương lai Hoàng gia sẽ thế nào?”

Người đàn ông mỉm cười nhìn nàng:

“Trương gia nhà cháu chỉ làm về công nghiệp nặng, không có điểm chung nào với việc kinh doanh của Hoàng gia, tại sao cũng đề ý đến những điều này?”

“Chỉ tùy ý hỏi mà thôi, bác Cảnh cũng biết cháu không quan tâm đến công việc trong gia tộc mà. Cháu biết ánh mắt bác Cảnh luôn chính xác, chỉ quan tâm một chút mà thôi.”

“Hoàng gia à...”

Người đàn ông họ Cảnh nói.

“Trước kia khi dựa vào quan hệ với Hoàng Bình Tường, những người này phát triển quá rộng rãi, phương diện gì cũng đều nhúng tay vào, nhưng nền móng không vững chắc. Sau chuyện lần này, lợi nhuận ở những thị trường mà bọn họ không quản được, người khác sẽ không buông tha, mọi người lao vào chia cắt, có thể giữ lại được một phần năm thì đã tốt lắm rồi. Còn nội bộ tập đoàn Hoàng thị, nói tóm lại vẫn còn có chút trụ cột. Chúng ta đã tính toán, toàn bộ tài sản của Hoàng gia, bao gồm cả mạng lưới quan hệ, tổng cộng khoảng chừng trên dưới một trăm ba mươi tỷ, sau khi đối phó xong với những vấn đề đầu tiên, có thể lưu lại hai mươi đến ba mươi tỷ thì đã may mắn rồi.”

Nhã Hàm khẽ cau mày:

“Lỡ vốn lớn...”

“Đó vẫn chỉ là suy đoán lạc quan thôi. Nếu Hoàng gia thực sự giữ được hai đến ba mươi tỷ này thì vẫn là một tập đoàn lớn trong nước, nhưng để làm được điều này cũng cần cao tăng của Hoàng gia đưa ra được những quyết sách sáng suốt, phải biết lựa chọn mới được. Lúc này bọn họ phải có quyết tâm chịu buông bỏ, chỉ nên quan tâm đến phương diện chế biến thực phẩm đã có nền móng vững chắc rồi, có lẽ còn có thể dựa vào những tích lũy từ trước để tìm được lối thoát, nhưng nếu bọn họ không nỡ buông tha cho bất cứ thứ gì, vậy thì trong hai năm tiếp theo, bọn họ có bị trực tiếp thâm tóm cũng không phải chuyện không thể xảy ra.”

“Nhìn vào những hành động của tầng lớp quyết sách của Hoàng gia những năm gần đây, tình hình cũng không lạc quan cho lắm.”

“Không lạc quan.”

Cảnh lão lắc đầu phụ họa.

“Chuyện như vậy... Tận mắt thấy bọn họ thành công, tận mắt thấy bọn họ thết đãi tân khách, tận mắt thấy bọn họ sụp đổ... ài... Đúng rồi, hai tuần nữa là đầy tháng hai đứa cháu của ta, Nhã Hàm cháu đã nhận được thiệp mời chưa?”

“Thiệp mời...”

Nhã Hàm hơi nhíu mày, suy nghĩ một lát rồi nói.

“Vẫn chưa nhận được, nhưng cha cháu và mẹ hai đã nói rồi, đầy tháng Tiểu Tĩnh Bình thì nhất định sẽ đến.”

“Ha ha, xem trí nhớ của ta đó, mấy đứa Kiến Trung vẫn chưa phát thiệp mời mà. Nhã Hàm cháu không thể không đến, ngày đó có một số thanh niên nổi bật sẽ tới, bác Cảnh sẽ giới thiệu cho cháu một người, nếu không tự cháu lựa chọn cũng được. Ta tin tưởng với sức hấp dẫn của cháu gái Nhã Hàm, mấy thằng nhóc kia chắc chắn không thể chống cự nổi.”

“Bác Cảnh, bác lại nói vậy rồi.”

Nhã Hàm cười.

“Gần đây những chú bác như bác vừa thấy đã muốn giới thiệu bạn trai cho cháu, cháu còn chưa đến nỗi trở thành bà cô không ai thèm lấy mà.”

“Hết năm nay cháu cũng hai bốn rồi, mấy người chúng ta nhìn cháu lớn lên, cháu muốn kết hôn muộn cũng được dù sao cũng phải kiểm lấy bạn trai chứ... Được rồi, được rồi, ta không gục cháu nữa, dù sao đến lúc đó cũng do cháu chọn. Yêu cầu cao một chút cũng được, dù sao Giang Hải lớn như vậy, ta không tin không tìm được một người hợp ý với cháu.”

Cảnh lão cười phát tay.

“Còn có, hôm nay Phương Chi Thiên Phương thủ trưởng đến Giang Hải, buổi tối phía thành phố sẽ tổ chức tiệc rượu. Nhà Hàm cháu có đến không? Nếu đi qua thì ta và Thôi lão sẽ chờ cháu đi cùng.”

“Ừm... Không được rồi, tối nay cháu ăn cơm ở Hoàng gia xong mới về.”

Nhã Hàm cười nói, hai người đang bước đi cùng dừng lại.

“Ở lại Hoàng gia ăn cơm?”

Cảnh lão hơi nhíu mày, sau đó lại giãn ra, nhưng nghi ngờ trong lòng vẫn tồn tại. Nếu là thời điểm Hoàng gia vẫn được thế, tới tế bái tang lễ một lần, sau đó mọi người ở lại ăn cơm, nói chuyện cũng không có gì lạ, nhưng đây chỉ là lễ phép, cũng không phải bắt buộc. Đặc biệt với tình hình như bây giờ, Phương Chi Thiên là người có địa vị cực lớn trong cả thương giới lẫn chính giới, cho dù khi Hoàng Bình Tường còn tại vị thì mọi người cũng sẽ không vì tang lễ mà bỏ qua tiệc rượu buổi tối. Hôm nay Hoàng Bình Tường đã ngã, hai nhà Trương, Hoàng trước giờ cũng không thân thiết, đưa cháu gái này lại muốn ở lại nơi này...

Chẳng qua nguyên nhân nó làm như vậy có lẽ cũng vì vẫn luôn không quan tâm đến chuyện trong gia tộc thôi, nghĩ như vậy, ông ta cũng không để ý nữa. Thấy Hoàng Hạo Vân với vẻ mặt chán chường đang từ trên lầu cách đó không xa đi xuống, lúc này đang nhìn chằm chằm bóng lưng Nhã Hàm bước tới, ông ta mỉm cười, nói:

“Bây giờ ta muốn tìm Thôi lão nói chuyện một chút. Đoán chừng người tuổi trẻ các cháu cũng không có hứng thú đây đưa với mấy lão già như chúng ta, chỉ là nếu ăn cơm xong mà vẫn còn sớm, ta thấy vẫn nên đến tiệc rượu một lúc. Cháu làm ở học viện Thánh Tâm, biết Phương Chi Thiên cũng tốt hơn rất nhiều. Được rồi, đi đi... Không cần đi theo ta nữa...”

“Làm gì có... Bác Cảnh, gặp lại sau...”

Vốn định đi theo ông ta một lát nữa nhưng thấy Cảnh lão chỉ về phía sau, nàng quay đầu lại thấy Hoàng Hạo Vân, người thanh niên năm năm trước từng xuất hiện bên cạnh mình, đang đi tới.

Vụ việc nhận hối lộ của Hoàng gia. Hoàng Bình Hưng, cha Hoàng Hạo Vân, cũng bị bắt, Hoàng Hạo Vân cùng dính dấp vào nhưng gần đây may mắn thoát thân được, những chuyện liên quan trong đó không cần nói kỹ càng, xem ra cũng vô cùng khổ sở.

Còn nhớ vào mùa hè năm 94 đó, mình mới trở về từ Cambridge, cũng phải trải qua một lần sóng thương thân mãnh liệt. Hoàng Hạo Vân là một trong số những người theo đuổi, chỉ là hai bên còn chưa quen thuộc thì đã thất bại. Cuối cùng, đúng là mình không vừa mắt với loại người ăn chơi trác táng là hẳn khi

đó, lúc này chợt nhớ tới, cũng nhờ có hắn nên mình mới đến biệt thự Hoàng gia lần đầu tiên, sau đó gặp được Gia Minh. Thời gian năm nói dài không dài, nói ngắn cũng không ngắn, lúc này nhìn người thanh niên từng là kẻ ăn chơi trác táng hăng hái mà bây giờ lại sa sút tinh thần, mặc dù vẫn mặc đồ tây đất tiền nhưng dù thế nào thì cũng toát ra vẻ âm đạm, giống như cá tòà biệt thự Hoàng gia này vậy, trong lòng nàng cũng không khỏi thổn thức.

“Chào, Hoàng Hạo Văn.”

“A, chào, Nhã Hàm... Ồ, từ phía sau tôi thấy, hình như cô...”

Thực ra ngay từ khi mới quen, hai người cũng không có quan hệ gì nhiều. Nhã Hàm duyên dáng, yêu kiều mới trở về từ Anh, không chỉ có bề ngoài xinh đẹp mà còn tràn đầy sức hấp dẫn đặc biệt với người khác, hắn cảm thấy hai nhà môn đăng hộ đối, sau khi theo đuổi không thành công lại vì lòng tự ái mà không chịu thừa nhận, vì vậy bóng dáng này vẫn khắc sâu trong lòng hắn. Năm năm trôi qua, hắn là kẻ vô tích sự, thậm chí gia tộc cũng bắt đầu sụp đổ, mà cô gái trước mặt càng ngày càng thành thực và tự tin, vẻ xinh đẹp và tài trí kết hợp hoàn mỹ với nhau, cùng với khí chất cao nhã, lúc này lại khiến hắn cảm thấy khoảng cách giữa hai bên mới xa xôi đến nhường nào. Sau những suy nghĩ hỗn loạn, hắn tìm mãi mới được chủ đề nói chuyện:

“À, người vừa rồi là... Cảnh lão của tập đoàn Hoàng Kiến ư?”

“Đúng vậy, hai đứa cháu gái của ông ấy mới ra đời không lâu, nói chuyện về những đứa trẻ.”

Nhã Hàm mỉm cười, đưa tay vuốt tóc mai bên tai, mặc dù trong lòng có hơi đồng cảm với người thanh niên trước mặt nhưng rốt cuộc vẫn không tìm được chuyện gì để nói.

“Ừ, a...”

Ánh mắt Hoàng Hạo Văn hơi hoảng hốt, Hoàng Kiến là một tập đoàn lớn, trước đây khi có sự kiện như vậy thì hắn nhất định sẽ sớm biết, hơn nữa cũng sẽ được mời đến tham gia bữa tiệc đầy tháng, chỉ là hiện giờ, hắn có tư cách tham gia buổi tiệc như vậy hay không đã là một vấn đề. Hắn suy nghĩ một lát, cuối cùng đành phải nói:

“Ừm... Cô đến tìm Gia Minh ư?”

“Ừ.”

Nhã Hàm gật đầu mỉm cười, cũng không che giấu.

“Vừa mới đến, gặp Cảnh lão nên đứng nói chuyện một lát. Không thấy hắn đâu cả, bây giờ là ba giờ chiều, không phải hắn vẫn còn ngủ đấy chứ... Tôi đến phòng tìm hắn, chào.”

“... Chào.”

Qua một lát Hoàng Hạo Văn mới giật mình giơ tay lên, nhìn bóng dáng xinh đẹp không ngừng đi xa khỏi tầm mắt, tâm tình phức tạp trong lòng hắn khó có thể hình dung được.

ẤN SÁT

Phần Nô Dịch Hương Tiêu

Chương 296

Đung Đưa

Mọi người trong phòng chờ bắt đầu đứng dậy, thông tin trên bảng điện tử cực lớn được đưa lên liên tục, giọng nói bằng tiếng Trung tiêu chuẩn vang lên trên loa phát thanh, sau đó là phiên dịch bằng tiếng Anh lưu loát, 2h40 chiều, lại một chuyến bay từ Hongkong tới Giang Hải hạ cánh đúng giờ.

Từng đoàn khách lần lượt đi ra từ cửa ra vào. Được bốn vệ sĩ mặc đồ tây bảo vệ xung quanh, hai nữ tử đi ra đại sảnh sân bay từ lối đi đặc biệt, một người là phụ nữ trung niên khoảng chừng ba, bốn mươi tuổi, bên cạnh nàng, cô gái xinh đẹp vẫn đang tuổi xuân thì chính là trung tâm của sáu người không thể nghi ngờ, chỉ là lúc này cô gái lại đội mũ tennis rộng vành, cùng với kính râm thật lớn làm che mắt nửa khuôn mặt, mái tóc dài đen nhánh mềm mại buông thả ở sau đầu, mặc đồ rộng thùng thình, rõ ràng là thái độ khiêm tốn đến cực điểm. Chẳng qua, ở sân bay có rất nhiều người, khi sau người này nhanh chóng đi ra ngoài, dung mạo của thiếu nữ vẫn khiến một số người chú ý, gây ra một số trận bàn luận nhỏ nhảm trong đám người.

“Oa, cô nàng kia thật xinh đẹp...”

“Bốn vệ sĩ đi theo, ha ha, chưa biết chừng lại là con gái nhà giàu nào đó, cậu đừng có mơ tưởng.”

“Yêu điệu thực nữ quân tử hào câu, nhìn một chút thì đã sao.”

“Tôi thấy cô gái xinh đẹp vừa rồi hơi giống Phương Vũ Tư nha.”

“Không thể nào... ở đâu, ở đâu...”

“Ra ngoài rồi... Tôi thấy không có khả năng lắm, không phải bây giờ Phương Vũ Tư vẫn còn ở Hongkong sao, nếu cô ta dự định đến Giang Hải thì chắc chắn đã xôn xao rồi...”

“Cũng phải...”

Hai năm đầu khi mới vào nghề của Phương Vũ Tư được cho là vinh quang tột đỉnh, từ năm kia đến năm ngoái có hơi lạng tiếng, sau đó danh tiếng lại nổi lên nhờ một album âm nhạc được đầu tư tỉ mỉ. Trong mắt người bên ngoài, thần tượng của những thiếu nam, thiếu nữ lúc ban đầu, trải qua hai năm im lặng, rốt cuộc cũng trở nên càng trưởng thành hơn, hôm nay đã mơ hồ lộ ra bản lĩnh có thể tranh đoạt chút địa vị trong giới âm nhạc. Trong khi danh tiếng và lực ảnh hưởng vẫn đang lên cao, nếu như nàng đến Giang Hải thì đầu tiên phải là một chiến dịch tuyên truyền rầm rộ. Khi mọi người xung quanh còn đang bàn luận thì sáu người vừa ra khỏi phi trường kia đã ngồi vào hai chiếc xe hơi ở bên ngoài.

Đến khi ngồi vào chỗ ngồi phía sau chiếc xe hơi, cô gái trẻ tuổi mặc đồ rộng thùng thình mới tháo kính râm xuống, sau đó ném chiếc mũ tennis sang bên

cạnh, lấy dây thun ra cột mái tóc dài lại, xuất hiện ở nơi này chính là Phương Vũ Tư với khuôn mặt xinh đẹp mà thoải mái - mặc dù tính cách không ra sao nhưng là thân tượng của công chúng, nàng đứng là vẫn có chút vốn liếng tương đối.

“Đã đặt phòng ở khách sạn Kim Tước Hoa rồi, cách trụ sở thành phố GiangHải không xa lắm. Vừa lúc tối nay có tiệc rượu nghênh đón Phương Tiên Sinh. Vũ Tư, bây giờ chúng ta đến đó chứ?”

Cùng ngồi vào ghế sau với nàng là Phương Thục Quyên, người di họ nội của nàng, cũng chính là người đại diện cho nàng bây giờ. Người phụ nữ đóng cửa xe lại, hỏi một câu theo thói quen rồi định bảo tài xế lái xe. Chỉ là Phương Vũ Tư vừa buộc mái tóc thành đuôi ngựa, vừa phát tay:

“Tạm thời đừng đến khách sạn vội, chúng ta đến Hoàng gia. Nếu tin tức không sai thì hiện giờ bọn họ đang cử hành tang lễ, vừa lúc có thể đến tế bái... Vừa xuống máy bay liền lập tức đến, có thể để lại ấn tượng tốt với hắn. Anh Lương, anh biết Hoàng gia ở đâu chứ?”

“Biết.”

Tài xế ngồi phía trước ra dấu OK, hai chiếc xe hơi từ từ lăn bánh. Người đại diện ở bên cạnh nhìn cháu gái mình một cách khó hiểu, muốn nói lại thôi.

“Thực ra... Theo như tin tức truyền ra ngoài. Hoàng bí thư kia chắc chắn sẽ bị kết tội rồi, lúc này tập đoàn Hoàng thị tự lo cho mình còn không xong, rất nhiều công ty dưới danh nghĩa Hoàng gia đều tuyên bố phá sản. Vu Tiểu Mạn khi giải trừ hợp đồng đại diện với bọn họ không biết đã vui mừng đến mức nào, đi thật sự không hiểu tại sao cháu lại vội vã muốn làm đại diện cho Hoàng gia, tựa như nhặt được bảo vật vậy, thậm chí còn tự hạ thấp bản thân mình. Phải biết rằng dù là những ngôi sao bình thường, sợ rằng giá tiền cũng không rẻ như vậy đó.”

“À, đi yên tâm đi, cháu tự có quyết định của mình.”

Từ khi Vu Tiểu Mạn kết thúc hợp đồng làm đại diện với Hoàng gia vài ngày trước, nàng chủ động liên lạc yêu cầu làm đại diện đến nay, những lời tương tự người đại diện bên cạnh này đã nói không dưới mười lần. Phương Vũ Tư chỉ cười lấy lệ.

“Đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi sẽ khiến người ta cảm động hơn thêu hoa trên gấm.”

“Cảm động ai chứ?”

Người đi kia nhìn sang một cách nghi ngờ.

“Cháu có được tin tức nội bộ từ đâu vậy, chuyện Hoàng gia vẫn còn có cơ hội xoay chuyển? Cho dù có xoay chuyển được thì Hoàng thị cũng không phải tập đoàn tốt nhất, bằng danh tiếng hiện giờ của cháu, cho dù là tập đoàn đứng trong top năm trăm trên thế giới cũng muốn mời cháu làm đại diện đó... Hay là cháu thích người tuổi trẻ nào đó của Hoàng gia? Không đúng, hiện giờ Hoàng gia...”

“Ai nha... Di, làm ơn đừng đoán bừa được không, yên lặng đi, yên lặng đi, đã bao giờ cháu chịu làm ăn thua lỗ chưa?”

Phương Vũ Tư cười nói.

“Tóm lại là, chuyện về Hoàng gia đi cứ để mặc cháu, tình hình của bọn họ lúc này càng khốn đốn thì cháu có thể chiếm được chỗ tốt càng nhiều.”

Năm ngoài nàng mua được bài hát của ban nhạc Khái Niệm, sau đó trải qua thiết kế, quay chụp tỉ mỉ, sau khi tuyên truyền rầm rộ mới tung ra, được cho là một trong những cú phản công thành công nhất từ trước đến nay. Chỉ là Phương Vũ Tư cũng không tiết lộ với bất cứ ai về tình huống cụ thể của ban nhạc Khái Niệm, thậm chí ngay cả người thân hỏi thăm tại sao lại tạo dựng được mối quan hệ với ban nhạc Khái Niệm, nàng vẫn giữ kín như bưng.

Sở dĩ cẩn thận như vậy, một mặt bởi vì nàng đã có ước định với Gia Minh, tuyệt đối không thể tiết lộ những tin tức cụ thể này. Ngô nhờ những người thân này lỡ miệng nói ra, sau này càng ngày càng có nhiều ca sĩ đến trường học quấy rầy hấn, chưa biết chừng mình sẽ bị thiên tài sáng tác là hấn chèn ép đến chết. Mặc dù thành viên ban nhạc này đều ở tuổi vị thành niên nhưng mỗi ca khúc đều có thể trở thành kinh điển, nếu hấn thực sự khó chịu với mình, ca khúc của hấn tuyệt đối có năng lực khiến tuyệt đại đa số ca sĩ nổi tiếng, vậy thì quá đáng sợ.

Mặt khác, mặc dù Phương Vũ Tư chưa đến hai mươi ba tuổi nhưng đã lăn lộn trong giới nghệ sĩ sáu năm. Bị lợi ích làm mờ mắt, cho dù là đi của mình thì chưa chắc đã có thể hoàn toàn tin tưởng. Lần này nàng vội vàng tới Giang Hải, gặp mặt đại nhân vật là Phương Chi Thiên cũng là một lí do, nhưng chủ yếu nhất vẫn là tô thái độ tốt trước mặt Gia Minh, tình hình quẩn bách trước mắt của Hoàng gia chính là điểm đột phá tốt nhất không cần phải nghi ngờ.

Ban nhạc Khái Niệm mai danh ẩn tích từ nửa sau năm ngoài, sau đó lần lượt đưa ra thị trường ba bài hát thông qua Hoàng lão, đều là dành cho các ngôi sao có vẻ “phù hợp” với bài hát như vậy nhất. Mặc dù ngực Phương Vũ Tư cũng lớn nhưng nàng không phải kẻ ngốc, biết hình tượng hám giàu của mình trước đó khiến mấy thiếu nam, thiếu nữ của ban nhạc Khái Niệm rất ghét, đưa trê tên Cổ Gia Minh kia đã nói chi viết một bài hát cho mình, cho dù có cầu thì quá nửa cũng không được nữa, chi là lần này xảy ra sự việc về Hoàng gia, đây là một cơ hội khó có được.

Hơn nữa, bởi vì sự thành công của album lần trước cũng khiến lúc này nàng có thể nhận được rất nhiều ca khúc hay, cho dù thật sự không nói động được mấy đứa trẻ kia thì lần này làm vài việc vì Hoàng gia xem như để báo đáp cũng được, miễn cho mấy đứa trẻ kia cho rằng ngoài làm giàu ra thì mình không còn biết gì nữa cả.

Suy nghĩ mông lung, nàng lại nhớ đến người bạn trai trước đây của mình. Nếu lúc ấy địa vị của mình có thể vững chắc như bây giờ, có lẽ đối với rất nhiều chuyện đều có năng lực tự lựa chọn, hai người, có lẽ sẽ không chia tay. Nếu không phải vì sợ nghèo, có ai không hi vọng được sống ngày thơ, thuần khiết chứ... Không khác gì điển kịch cả...

Nàng ngồi ghé vào bên cạnh cửa sổ, lẳng lặng nhìn cảnh sắc ven đường. Trên bầu trời, từng đám mây đen đặc trưng của mùa xuân, trong thành phố, xe hơi chạy băng băng đến Hoàng gia...

Ước chừng trong cùng khoảng thời gian như vậy, Gia Minh cầm chai nước trái cây mình mới mua, ngồi trong căn phòng của hấn tại biệt thự Hoàng gia đọc truyện tranh, ngón tay trái nhẹ nhàng day day trán. Từ đầu năm nay, cho dù không gặp dịp năng giả thì hiện tượng đau đầu thế này vẫn phát tác vài ngày một lần. Đối với Gia Minh, mặc dù đau đớn có thể nhẫn nhịn, hơn nữa lúc này còn khiến năng lực nhạy bén của hấn phát huy tốt hơn, nhưng dù sao đau vẫn là đau, vẫn khiến người ta thấy khó chịu. Đương nhiên, lúc này rất khó nói hấn cau mày bởi vì nhức đầu, hay vì một người khác đang ngồi trong phòng hấn.

Mặc bộ đồ gọn gàng, đất tiền, lúc này Thiên Vũ Chính Tác đang ngồi trong góc phòng, lật xem sách giáo khoa thời tiểu học của Gia Minh một cách hứng thú. Vừa rồi Gia Minh ra ngoài mua nước trái cây thì gặp phải người này, sau đó hấn liền theo vào trong này. Đối với hai người đều thuộc về thế giới

ngâm như bọt họ, cho dù thử dò xét cũng rất có thể chạm đến điểm mấu chốt, chỉ là nơi này cũng không có bao nhiêu ý nghĩa với Gia Minh, hai người vốn hiểu được phần tư liệu này, đều làm những việc mà mình cho là đúng.

Căn phòng không lớn, một giường, một bàn, một ghế dựa, bày biện rất đơn giản, càng nhiều là những thứ đồ đơn giản mà những năm tháng trước mười tuổi Gia Minh sử dụng. Trên bàn vẫn để một số đồ vật nhỏ khi hắn sống ở đây, mấy đồ chơi nho nhỏ, ở chân tường chất đống sách giáo khoa từ tiểu học đến trung học của hắn. Thiên Vũ Chính Tắc không có chỗ ngồi, hắn ngồi xuống bên cạnh đống sách, cấn trái táo trên tay, lật từng cuốn sách ra đọc.

“Đã liên lạc với phía Viêm Hoàng Giác Tinh, tìm kiếm hơn một ngày, tạm thời vẫn chưa có tin tức của tên người lùn kia. Khác với ba tên gà mờ tối hôm trước, ba tên còn lại có vẻ thông minh hơn một chút, có lẽ mặc dù bọn chúng được tên lùn kia đưa đến Giang Hải nhưng cũng đều có dự định của mình, có thể đã ẩn nấp hoặc chạy thoát rồi. Chẳng qua hôm qua Thôi Quốc Hoa vẫn rất có lòng tin, mấy người ngoại quốc ở nơi này sớm muộn cũng sẽ bị tìm được.”

“Tình hình thực tế.”

Gia Minh nhấp một ngụm nước trái cây, lật một tờ truyện tranh.

“Hành động phía Bùi La Gia thế nào rồi?”

“Mấy ngày qua tôi đã cho người chú ý nghiêm mật, vẫn như cũ, từ sau lần thất bại nặng nề do cậu đánh bất ngờ ở Mỹ, tổng bộ Nhật Bản an phận hơn rất nhiều.”

Thiên Vũ Chính Tắc nhíu mày, cầm một cuốn vở khác lên, miệng vẫn không ngừng nói.

“Nhưng cậu vẫn nên cẩn thận, từ trước tới nay, cậu khiến Bùi La Gia chịu tổn thất đủ nhiều rồi, nếu có được cơ hội thì chắc chắn bọn họ sẽ tìm biện pháp ra tay với cậu.”

“Nguyên Lại Triều Sang bị tôi đánh lui hai lần, hơn nữa còn có một loạt chuyện đã xảy ra, chỉ cần tôi vẫn ở Giang Hải, tình hình quốc tế không thay đổi, thì bọn họ cũng không dám làm loạn...”

Gia Minh dừng lại một lát rồi nói tiếp.

“Dù sao còn có Giản Tổ Ngôn nữa.”

Thiên Vũ Chính Tắc quay sang liếc hắn:

“Không loại trừ khả năng thân phận cậu bị bại lộ.”

“Lý lịch của tôi trong sạch, ai sẽ tin một đứa bé có thể giết chết Đại Nội Trưởng Đốc chứ?”

“Nếu tôi là Tự nhiên tiến hóa giả, hừ hừ...”

“Cũng phải...”

Thiên Vũ Chính Tắc lại cẩn thận một miếng táo nữa, thuận tay mở thêm một cuốn vở, sau đó lập tức nhú mày lại.

“Cậu là thiên tài, tôi phải thừa nhận điều này, mặc dù đối với một thiên tài, căn phòng thế này thực sự hơi đơn giản. Nhưng tôi phát hiện một điều...”

Hắn cầm cuốn vở, quay sang cười với Gia Minh:

“Dường như bắt đầu từ mùa đông năm 1991, cậu giống như đột nhiên biến thành một người khác vậy!”

Cuốn truyện tranh được lật đến trang cuối cùng, trong phòng trở nên yên lặng, ánh mắt Gia Minh rớt cuộc cũng nhìn vào đồng sách kia. Bị người như Thiên Vũ Chính Tắc phát hiện ra dấu vết cũng không đáng ngạc nhiên, từ sau khi sống lại, nét chữ của hắn thay đổi, ghi chép khi đi học, làm sai bài thì có chọn lọc, tình huống như vậy rất khó thoát được con mắt của những người chuyên nghiệp. Nhưng mà...

“Tháng 11 năm 1991, hai sát thủ của Bùi La Gia đến Giang Hải. Ngày đó tôi trốn nhà đi rồi tình cờ gặp phải bọn họ. Sau đó bọn họ chết, cuộc sống của tôi cũng bắt đầu thay đổi từ đó... Nếu như không có chuyện đó, tương lai chúng ta sẽ trở thành địch nhân mới đúng.”

Nói qua loa đến đây, Gia Minh mở một cuốn truyện tranh khác ra. Thiên Vũ Chính Tắc huýt sáo, ném cuốn vở trở lại đồng sách rồi đứng dậy, trong lòng dường như cảm thấy khá may mắn. Chỉ là tin tức cũng chỉ đến thế mà thôi, mặc dù hai bên có vẻ tùy ý nói chuyện nhưng rất nhiều vấn đề đều vẫn duy trì phân tác theo thói quen. Hắn dạo quanh gian phòng được bày biện đơn giản này một vòng, thờ dài:

“Có vẻ gia tộc này đối xử với cậu cũng không tốt lắm..”

“Ít nhất họ đã nuôi sống tôi.”

Gia Minh vẫn đọc truyện tranh, lạnh nhạt trả lời.

“Nếu cậu muốn, tôi có thể đưa ra một đơn đặt hàng trị giá mấy tỷ giúp bọn họ thoát khổ, vừa vặn Long Đường gia cũng nhận được chút lợi ích trong việc này. Cùng lắm là kiếm ít lợi nhuận đi một chút mà thôi. Tôi mà mở miệng thì bọn họ sẽ không từ chối.”

“Ăn táo của anh đi.”

“Ồ...”

Mới làm ăn vài tỷ bị từ chối, Thiên Vũ Chính Tắc cũng không tò vè gì. Cũng vào lúc này, tiếng gõ cửa vang lên:

“Ê, Cố Gia Minh, mọi người đang chơi bài, ra ngoài chơi cùng đi!”

Gia Minh hơi cau mày lại, thường ngày đám người này làm gì cũng đều không đếm xỉa đến hắn, hôm nay tại sao lại ân cần như vậy? Nhưng nghĩ kỹ lại rồi cũng hiểu được. Linh Tĩnh và Sa Sa nói là cùng hắn tham gia tang lễ, nhưng dù sao cũng không phải trực hệ, các nàng vẫn phải đi học. Bởi vì mấy ngày sắp

tới không có bên cạnh hẳn, Linh Tĩnh vốn quản lý tài chính trong nhà, liền nhét vào ví Gia Minh hai ngàn đồng. Mặc dù thường ngày có thói quen tiết kiệm, nhưng dù sao Hoàng gia cũng là một gia tộc lớn, thường ngày thấy bọn họ tiêu một lúc mấy trăm ngàn cũng không nhăn mặt, hôm nay bọn họ cũng sắp trưởng thành rồi, Linh Tĩnh hiểu Gia Minh luôn không để ý đến những chuyện nhỏ, vì vậy liền dứt khoát bỏ mấy ngàn đồng vào ví của hắn, tránh cho đến lúc thực sự phải chi tiền. Gia Minh lười ra ngân hàng rút tiền lại làm ra những chuyện ngoài ý muốn khiến mọi người khó xử.

Hai ngàn đồng này, đối với Gia Minh, cũng thực sự không có chỗ để dùng, chỉ là hôm nay vừa ra ngoài mua nước trái cây, vừa vặn lại bị mấy người anh em họ này bắt gặp. Cho dù hiện giờ Hoàng gia đang quần bách, mấy ngàn đồng thực ra cũng chẳng đáng vào đâu, nhưng dù sao cũng là một số tiền, xem ra bọn họ muốn vơ vét mình một trận rồi. Hắn chỉ quay đầu lại nói:

“Không được, tôi còn có việc.”

“Uy! Vào giờ này cũng không tìm được bao nhiêu người, mày đừng làm mọi người mất vui được không... Ồ, chào chị, chị cũng tìm Gia Minh?”

Người ngoài cửa mới nói được một nửa thì dừng lại, rõ ràng là cô người khác đi tới, sau đó là một giọng nữ vang lên:

“Gia Minh, mở cửa đi.”

Bên trong, Thiên Vũ Chính Tắc mỉm cười mở cửa phòng ra. Hắn nhìn Nhã Hàm duyên dáng yêu kiều ở ngoài cửa, sau đó quay sang nói với tên cao to có vẻ mặt khá bất thiện: “Chào, chơi bài hả, để tôi chơi cho.”

Cảm giác mà Thiên Vũ Chính Tắc mang đến cho mọi người là sáng lạn và ôn hòa, rất dễ khiến người khác tin tưởng, nhưng khí chất lại có thể biểu hiện cho sự hơn người của hắn. Tên cao lớn kia ban đầu vốn cau mày, giọng nói khó chịu, đột nhiên thấy một người đi ra từ trong phòng Gia Minh liền không khỏi sưng sò:

“À, được, được... Anh là...”

“Tôi là Thiên Vũ Chính Tắc, bạn của Gia Minh, đến từ Nhật Bản.”

Thiên Vũ Chính Tắc cười tự giới thiệu.

“Tôi và Gia Minh đều là người cùng sở thích phim hoạt hình Chiến binh Jeep. Tôi tới đây du lịch, nhân tiện mang cho hắn mấy cuốn truyện tranh luôn, cậu biết đấy, hắn luôn thích mấy thứ đó. Nhưng tôi thích chơi bài hơn, đương nhiên, quy tắc chơi bài của Trung Quốc tôi không biết rõ lắm, cậu có thể giới thiệu cho tôi chứ? Đúng rồi, cậu bạn là...”

Mặc dù nói mình là người Nhật Bản nhưng giọng nói, phát âm lại không khác gì giọng Trung Quốc tiêu chuẩn, tên cao to kia còn chưa kịp phản ứng thì đã bị Thiên Vũ Chính Tắc lôi đi một cách thân thiết:

“Ách, tôi là Hoàng Kiến Bằng, chuyện này...”

“Ha hả. Kiến Bằng, tên rất hay. Ừm, tôi gọi cậu là Kiến Bằng được chứ? Tên tiếng Trung của tôi là Lâm Chính Tắc, cậu có thể gọi tôi là Chính Tắc...”

A, đúng rồi, cô giáo Trương, chúng ta sẽ nói chuyện sau nhé.”

Hai người nhanh chóng đi xa, Nhã Hàm nhìn theo sau một cách nghi ngờ, sau đó đi vào, thuận tay đóng cửa lại:

“Ồ, sao hấn lại biết chị? Thiên Vũ Chính Tắc... À, chị nghe cha nhắc đến rồi, hình như là người Nhật Bản có hai bằng tiến sĩ thì phải, còn là người thừa kế của một tập đoàn tài chính lớn... Sao em lại quen hấn?”

“Hấn nói rồi mà, cùng sở thích phim hoạt hình, những người có sở thích này ở Nhật Bản rất nhiều.”

Gia Minh ngồi trên ghế cười nói.

“Thôi đi, tin em mới là lạ...”

Nhã Hàm cau mày, trừng mắt nhìn hấn, sau đó lại lắc đầu:

“Không để ý hấn nữa... Vừa rồi ở ngoài cửa chị còn đang nghĩ em có bạn là nam giới từ bao giờ vậy... Đúng rồi, tên Hoàng Kiến Bằng kia đánh bạc không đang hoàng, hấn ăn gian. Thiên Vũ gì đó kia sẽ không sao chứ?”

“Thiên Vũ Chính Tắc là một trong những sát thủ lợi hại nhất Nhật Bản, đồng thời cũng là đệ năng gia.”

“Vậy thì coi như xong, đáng đời hấn xui xẻo...”

Nhã Hàm hơi sững sờ, sau đó bật cười nói.

Nàng ném túi xách lên giường của Gia Minh, sau đó tiện tay cởi luôn áo khoác màu đen ném tới. Đang chuẩn bị ngồi xuống bên giường lại thấy Gia Minh mím cười, giang đôi tay ra, ánh mắt lá lướn. Nhã Hàm đứng nguyên tại chỗ, hỏi:

“Làm gì vậy?”

Gia Minh vẫn giang tay ra như vậy.

“Em muốn làm gì thì phải nói ra chứ, em không nói sao chị biết được em muốn làm gì?”

“Đến đây.”

“Hừ... Em cho chị là thú cưng em nuôi dưỡng sao?”

Nói thì nói như vậy, hai người giằng co một lát, cuối cùng Nhã Hàm vẫn đi tới ngồi lên đùi Gia Minh. Tháo mắt kính gọng đen đại biểu cho vẻ tài trí xuống, sau đó lại đá văng giày cao gót, nâng co chân lên ngồi trên đùi Gia Minh. Đeo tất màu trắng nõn, váy trắng kéo lên để lộ ra hai bắp chân nhẵn nhụi, lúc này nàng và Gia Minh đang ngồi trên chiếc ghế cạnh bàn đọc sách. Gần như cuộn tròn trong lòng Gia Minh, nàng đưa tay ra day bắp chân và mắt cá, miệng phát ra tiếng rên rỉ thoải mái, vẻ mặt cũng thả lỏng hơn rất nhiều.

“Đi giày cao gót chạy tới chạy lui từ sáng đến trưa, mệt chết chị rồi, em xoa bóp giúp chị đi.”

“Nhưng cũng không cần phải rên rĩ như vậy chứ.”

Gia Minh mỉm cười, đưa tay ra vuốt ve nhẹ nhàng đôi chân kia.

“Hơn nữa chạy qua chạy lại từ sáng đến trưa, không hôi chứ?”

“Em mới hôi đó! Có bao giờ chị bị hôi chân đâu, chỉ có em mới hôi, chị còn chưa ghét bỏ em mà em đã... A, đừng đụng vào tóc chị, vất vả lắm mới búi lên được.”

“Nữ nhân các chị tại sao luôn thích búi tóc lên như vậy nhỉ, em vuốt vào chỉ cảm thấy giống hệt như cái bẹ...”

Gia Minh vuốt khăn trùm đầu của nàng, cười nói.

“Là vì muốn búi tóc dài cao lên...”

Nhã Hàm nhớ tới lời một bài hát, thốt lên, sau đó khuôn mặt lập tức đỏ lên. Khi nói đùa, những lời buồn nôn đến thế nào hai người cũng có thể nói được, nhưng biểu lộ một cách nghiêm túc thế này vẫn khiến nàng cảm thấy thẹn thùng, sau đó vẻ mặt nàng cũng trở nên nghiêm túc, nói:

“Cái bẹ cái gì.. Đúng rồi, nữ nhân bọn chị là sao? Mấy đứa Linh Tĩnh còn nhỏ, chẳng lẽ sẽ vì em mà búi tóc cao sao? Tên hoa tâm đại la bạc em thành thật khai ra, có phải còn có tình nhân khác hay không!”

Bằng sự hiểu biết của nàng về Gia Minh, khả năng có chuyện như vậy không lớn, song dù sao trong lòng cũng vẫn quan tâm, những lời này một nửa là nói đùa, mà một nửa cũng là thực sự. Gia Minh cười đáp:

“Làm gì có. Linh Tĩnh khi múa thịnh thoảng cũng búi tóc lên, kẹp rất nhiều kẹp tóc, sau đó lại cuốn lại giống như con giun vậy, sờ lên tóc khiến em nhớ đến Phật Đà...”

“Dừng, chút thương thức cũng không có... Đây, em đừng làm loạn nữa... Lát nữa chị lại phải búi lại...”

Trong giọng nói có chút tức giận, Gia Minh vẫn tháo kẹp tóc của nàng xuống. Lập tức, mái tóc dài buông xuống như thác nước, vẻ thành thực còn sót lại của Nhã Hàm tan thành mây khói, nằm trong lòng Gia Minh, nàng dường như biến thành một thiếu nữ nhu nhược với áo trắng, váy trắng, tất chân trắng.

“Em thích thế này...”

Ôm trọn lấy thân thể Nhã Hàm, Gia Minh nhẹ giọng nói. Nghe hắn nói vậy, nàng cũng chỉ hờn dỗi một cách tượng trưng, đôi tay vẫn xoa bóp bóp chân mệt mỏi. Gia Minh dán sát mặt vào sau lưng nàng, nhẹ nhàng cọ sát. Bầu không khí yên lặng trôi qua một lúc lâu, sau đó Gia Minh nói:

“Em thấy hơi nhưc đầu...”

“Sao vậy?”

Nàng giật mình, muốn quay đầu lại nhưng lại bị Gia Minh ôm chặt vào trong lòng. Gia Minh dựa sát vào lưng nàng, cười nói:

“Lần trước đây là ba ngày trước đúng không...”

“Ồ chỗ này sao?”

Khuôn mặt Nhã Hàm đột nhiên nóng bừng, một nút áo trước ngực nàng bị cởi ra, cái tay kia nhẹ nhàng luồn vào trong áo sơ mi. Chỉ bằng cảm giác, nàng cũng đoán được chuyện sắp tới sẽ là gì.

Bởi vì bệnh tình của Nhã Hàm, mà tinh lực của Gia Minh lại tốt hơn người bình thường, sau mỗi lần thân mật. Nhã Hàm đều mệt mỏi hơn người bình thường một chút. Suy nghĩ đến vấn đề thân thể của nàng, trước giờ Gia Minh vẫn luôn khắc chế ở phương diện này. Nhưng đã thân mật đến mức này, chuyện kể tiếp không cần nghĩ cũng đoán được. Nhã Hàm không ngăn cản chiếc tay đang làm loạn trong áo sơ mi, đến khi Gia Minh vén làn váy nên thì nàng mới nói nhỏ:

“Chờ đã...”

Quy gối trên ghế, nửa người úp sấp lên mặt bàn, nàng đưa tay ra kéo rèm cửa sổ lại.

Bên ngoài cửa sổ là phía sau khu biệt thự, mặc dù qua tấm kính thủy tinh mờ rất khó nhìn vào bên trong nhưng nếu đến gần thì vẫn có thể thấy được bóng người loáng thoáng. Nàng đỏ mặt, thờ hốt hốt vươn người ra kéo rèm cửa lại, đến khi gian phòng trở nên tối tăm, nàng cảm thấy hạ thân hơi lạnh lẽo, thân thể cũng lập tức mềm nhũn.

Tư thế mập mờ như vậy gần như là để Gia Minh cởi quần lót của nàng được dễ dàng hơn. Nàng bẩm sinh đã nhạy cảm, rất dễ động tình, đến khi bàn tay kia thò vào giữa hai chân nàng thì nơi đó đã ướt nhẹp...

“A... Lên giường đi...”

“Không, em muốn thử thể này xem sao...”

“Ngồi xuống nhé...”

“Thả váy xuống, người khác có thấy cũng không biết...”

“Tự, tự lừa mình dối người... Hơn nữa... Mấy ngày trước đã thử rồi, chỉ một lát là... A... Chị đã bị em làm cho không còn chút sức lực... Lên giường đi...”

“A, ở đây đi...”

“Chị... A... Đưa tay em cho chị cắn... Nếu không... Chị sẽ hét lên đó...”

“Trong TV thường dùng quần lót...”

“Biến thái...”

Trong bóng tối, Nhã Hàm ngồi trong lòng Gia Minh, làn váy màu trắng trải rộng ra như đóa hoa sen đung đưa nhẹ nhàng, khiến người ta không thấy được bất kỳ thứ gì, chỉ đôi chân gợi cảm lộ ra dưới làn váy và chiếc quần lót bị cởi ra vẫn giắt lại trên mắt cá chân trái đang không ngừng lắc lư theo tiếng nói chuyện nho nhỏ mà hỏn hển...

ẤN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 297

Hát Nhớ

Ánh nắng chiều âm đạm, rèm cửa sổ bị kéo lại làm căn phòng hơi tối tăm. Váy trắng bị vút tùy ý ở trên bàn học, giày cao gót nằm bên cạnh giường, cô gái nửa nằm nửa ngồi trên giường, chần mông đáp đến thất lung, eo thon mà săn chắc, cho dù nằm đó với vẻ mệt mỏi nhưng vẫn toát ra vài phần tài trí.

Mà vào lúc này, thiếu niên ngồi bên giường cũng đang đưa tay vào trong chăn, lục ục hoạt động.

Váy để ở trên bàn, quần lót màu trắng cũng bị vút tùy ý trên giường, cùng với động tác thoải mái của đôi chân của cô gái trong chăn và tiếng rên ri khe khẽ thỉnh thoảng vang lên, tình cảnh lúc này trở nên vô cùng mập mờ: căn phòng tối tăm, giường chiếu, mỹ nữ, bàn tay đang hoạt động trong chăn và hạ thân trần như nhộng dưới lớp chăn của cô gái. lát sau, Gia Minh rút tay ra, trong tay là chiếc khăn ướt vẫn tỏa ra hơi nước. Hắn xoay người ném chiếc khăn vào chậu nước ấm bên cạnh, giặt đi giặt lại mấy lần, bung chậu nước nóng vào trong nhà vệ sinh đổ, sau đó lại bung một chậu nước khác ra, giặt lại khăn một lần, vắt khô.

“Có mệt không?”

Gia Minh hỏi.

“Không mệt lắm.”

“Vậy thì rửa mặt.”

Chiếc khăn ấm phủ lên mặt Nhã Hàm, sau khi rửa mặt xong thì bắt đầu lau xuống cổ. Gia Minh cười từng cúc của chiếc áo sơ mi làm lộ ra phần thân trên mỹ lệ của Nhã Hàm, dùng khăn ấm lau một lần.

“Sớm biết trước sau gì cũng phải cởi thì chị đã không cài cúc vào...”

Giọng nói của cô gái yếu ớt mà hôn hển. Không hẳn là không còn sức lực, nhưng sau mỗi lần mây mưa như vậy, nàng thật sự không muốn động dậy lấy một chút, làn da tê dại, cảm giác thỏa mãn tràn ngập thân thể và nội tâm. Cũng vì vậy mà công việc lau rửa chỉ có thể do Gia Minh làm. Khăn ẩm ẩm áp lau lên da thịt, nàng hơi híp mặt lại, đầu lắc lư thoải mái trên gối:

“Ừ. Gia Minh, em cố ý phải không?”

“Chuyện gì?”

Gia Minh đang mở áo sơ mi của nàng ra, luồn tay ra phía sau lau lưng cho nàng, về mặt hơi khó hiểu.

“Chị nói là...”

Cùng với giọng nói run rẩy mà yếu ớt, Nhã Hàm cong người lên một chút để Gia Minh lau dễ dàng hơn.

“Em luôn thích lau phía dưới trước, sau đó lại rửa mặt, nửa người trên cho chị...”

Bờ môi hơi nhếch lên với nụ cười xinh đẹp, dường như nàng đang chế giễu vì bất được nhượng điểm của Gia Minh vậy.

Tức giận bĩu môi, tay phải Gia Minh vẫn đặt ở dưới lưng nàng, tay trái ở bên hông thì đặt lên phần bụng có làn da trơn bóng, trắng nõn của nàng, ngón tay xẹt qua da thịt. Trong phòng lâm vào yên lặng, hai đôi mắt ẩn ẩn ý cười nhìn nhau, một bên mang theo uy hiếp, một bên thì có vẻ là nụ cười bất khuất. Hàm răng trắng nõn nhẹ nhàng cắn môi dưới. Nhã Hàm khẩn trương chú ý bàn tay trái của Gia Minh đang từ bụng mình trượt xuống phía dưới.

Ngón tay thình thoảng lại chạm vào da thịt nàng, lướt qua rốn, sau đó tay trái luồn vào trong chăn. Thân thể cô gái khẽ run lên, ngay sau đó, cái tay ở giữa đôi chân nàng chợt dừng lại.

“Ừ... Đầu hàng...”

Tiếng rên ri nho nhỏ phát ra từ cổ họng Nhã Hàm, đôi chân trong chăn kẹp lại, thân thể nàng bỗng co rút lại thành hình con tôm, cả người uể oải nằm ghé sang một bên. Nàng cười cầu xin:

“Em sai rồi. Anh Gia Minh, lần sau em không dám.”

“Sai cái gì?”

Cúi đầu xuống sát gương mặt Nhã Hàm, lúc này một tay Gia Minh vẫn đỡ lưng, một tay giữ chặt ở giữa đôi chân nàng, mặc dù Nhã Hàm có thân thể của một phụ nữ thành thực nhưng lúc này lại bị hấn ôm như một đứa trẻ. Giây dựa một cách tượng trưng, đôi mắt Nhã Hàm gần như muốn chảy ra nước.

“Em... Em sai rồi, em không nên nói sự thật, ừ...”

Sau tiếng rên ri này là thờ dốc dồn dập, hầu như ngay cả giây dựa một cách tượng trưng Nhã Hàm cũng không dám, rõ ràng là động tác “uy hiếp” của bàn tay ở trong chăn của Gia Minh đã có tác dụng. Mặc dù đôi tay Nhã Hàm cũng ở trong chăn nhưng căn bản không có năng lực cũng như ý định ngăn cản động tác của Gia Minh, rụt cổ lại, đôi tay Nhã Hàm nhẹ nhàng nắm lấy góc áo của Gia Minh.

“Em không dám nữa... Đừng làm nữa, anh Gia Minh, không nên... Ừ... Làm...”

“Nhìn chị kia... Dạng chân ra.”

Lúc trước muốn Nhã Hàm ngay lập tức bởi vì hấn đang bị đau đầu, hấn muốn làm một việc gì đó để phân tán sự chú ý của mình, lúc này con đau đã qua,

song thấy bộ dạng cố ý khiêu khích của Nhã Hàm nhưng thân thể lại hoàn toàn không chịu được, dục vọng liền dâng lên không thể đè nén được, ở phương diện này, thân thể Nhã Hàm thành thực, nhạy cảm, nhưng so với những thiếu nữ tràn đầy sức sống như Linh Tinh và Sa Sa, năng lực trong chuyện này của nàng thực sự hơi kém, cũng vì vậy mà thân thể của cô gái có chức nghiệp là cô giáo mới trở nên càng thêm dụ dỗ.

“Không được thừa dịp làm loạn...”

Nhã Hàm buông lỏng hai chân, Gia Minh rút tay ra, sau đó vỗ lên mông nàng một cái. Nhã Hàm cũng chu mỏ, đánh hấn một quyền, có điều lực lượng của một quyền này còn nhỏ hơn cả khi đâm bóp. Lau xong thân thể, Gia Minh cài cúc áo lại cho nàng, sau đó cầm chiếc quần lót ở trên giường lên, hai tay luồn vào trong chăn từ phía dưới, lại tiếp tục lục ục. Nhã Hàm nói nhỏ:

“Ngược rồi!”

“Ách... Sao chị không nói sớm...”

“Không mặc vào thì làm sao biết được... Em cố ý!”

Nàng đỏ mặt chỉ trích.

“Cố ý cái đầu chị, sắc nữ. Chị không cho em bật đèn, còn muốn em giúp chị mặc đồ, nếu em cầm trên tay nhìn một lúc chị lại nói em là biến thái.”

“Không phải vậy sao... A... Không phải, không phải, anh Gia Minh.”

Hai tay hấn chỉ kéo chiếc quần lót bị mặc ngược xuống, nào ngờ Nhã Hàm lại quá nhạy cảm, thân thể co rút lại, hai tay bảo vệ chỗ trống trải giữa hai chân, vội vàng nhận sai. Gia Minh tức giận nói:

“Được rồi, chị tự mặc đi.”

“Nhưng chị không muốn làm gì cả...”

“Vậy thì cứ để như thế.”

“Được, đến khi Linh Tinh tan học đến tìm em, lúc đó nó thấy chị nằm trên giường em mà không mặc quần lót, để xem em giải thích với nó thế nào... Chị sẽ nói có một tên biến thái giày vò chị đến tận trưa, sau khi làm chị không còn chút sức lực nào liền ném chị lại đây, về phần là ai... chị cũng không biết. Em yên tâm, dù chết chị cũng sẽ không khuất phục, sẽ không nói người đó là em.”

“Chị đúng là... sắc nữ biến thái.”

Đôi tay lại lục ục trong chăn, sau đó Gia Minh cầm chiếc váy trên bàn lên, lại tiếp tục đưa vào trong chăn. Đến khi mặc xong mọi thứ, hấn kéo chăn lên cho Nhã Hàm, nói:

“Được rồi, ngủ đi.”

“Ừ.”

Liếc mắt đưa tình thuộc về liếc mắt đưa tình, sau mỗi lần thân mật, thân thể Nhã Hàm thường mệt mỏi, luôn luôn muốn ngủ. Lúc này nàng gật đầu biết điều tựa như một cô bé, nhìn Gia Minh bung chậu nước rửa mặt vào nhà vệ sinh một lần nữa, sau đó là tiếng nước chảy và giọng hát nhỏ nhỏ của Gia Minh vang lên. Tiếng kèn bên ngoài linh đường, âm thanh tể bái, tạp âm của những người chơi bài hoặc nói chuyện phiếm loáng thoáng vọng lại, trong không gian không lớn, hơn nữa lại hơi tối do rèm cửa đã bị kéo lại, những thứ có thể nhìn rõ không nhiều lắm. Thực ra căn phòng cũng không lớn, nhưng đây là phòng của Gia Minh, cái bàn, đồng sách trong góc, ánh đèn vàng ấm áp hắt ra từ nhà vệ sinh, cảm giác thỏa mãn tràn ngập thân thể khiến nàng cảm thấy vô cùng ấm áp.

Cảm giác ấm áp và thỏa mãn dường như thấm sâu vào máu, chảy xuôi đến từng góc ngách trong cơ thể, mang đến cảm giác bình yên và tĩnh lặng khó nói nên lời. Lần đầu tiên thân mật ở trong phòng Gia Minh, lần đầu tiên có cảm giác thuộc về nhau trên chính chiếc giường của hắn - trước đây nàng đã từng ngủ trên chiếc giường của Gia Minh này, thậm chí còn làm cả mộng xuân, nhưng khi đó Gia Minh vẫn chưa thuộc về nàng, cảm giác đương nhiên sẽ khác nhau - dường như hai người trở thành một đôi vợ chồng thực sự, cảm giác giống như hắn cùng mình ngủ ở trong phòng ngủ của nhà mình vậy. Đối với nàng, điều này có ý nghĩa vô cùng lớn lao.

Bằng sự hiểu biết của nàng về Gia Minh lúc này, nàng cũng biết Gia Minh không hề coi trọng nơi này, hắn và Linh Tĩnh, Sa Sa có một khoảng trời riêng, cũng có nơi ở bí mật là căn nhà nhỏ do cha mẹ hắn để lại. Nhưng bất kể thế nào, căn phòng đơn giản này cũng thực sự chứa đầy những kỷ niệm thời thơ ấu của hắn, một thiếu niên có quan hệ thân mật với mình như thế đã lớn lên trong căn phòng này. Mặc dù khi hắn trưởng thành cũng không chỉ có một căn phòng này, nhưng vào lúc này, dường như nàng có thể cảm thấy hơi thở của sự tồn tại của Gia Minh, nó giống như một thứ chất lỏng bao trùm khắp mọi nơi trên thân thể nàng.

“... A cây nho... A lớn lên đi...”

Tiếng hát nhỏ nhỏ, Gia Minh vẩy nước đọng ở tay rồi ra khỏi phòng vệ sinh. Thấy ánh mắt nàng vẫn lấp lánh nhìn sang, hắn hơi ngạc nhiên:

“Sao còn chưa ngủ?”

“Ngủ đây.”

Nhã Hàm dịu dàng nói nhưng vẫn không có ý định nhắm mắt lại. Gia Minh nhún vai, đi đến bên bàn đọc sách định đọc truyện tranh, sau đó quay sang nói với Nhã Hàm:

“Em mở cửa sổ nhé?”

“Đừng mở, có ánh sáng chị không ngủ được.”

Nhã Hàm nói.

“Vây... Được rồi.”

“Em bật đèn đi, bật đèn thì không sao cả.”

“Ách?”

Gia Minh nhìn nàg, tự nhủ bật đèn hay mở cửa thì có gì khác nhau, nhưng cuối cùng hấn cũng không nói gì mà chỉ bật chiếc đèn bàn nhỏ lên. Ánh đèn vàng ấm áp tỏa ra, chiếu sáng chỗ bàn học. Nhâ Hàm cảm thụ ánh sáng của bóng đèn kia, lúc này rèm cửa bị kéo lại, không khí trong phòng giống như ban đêm, sau khi đèn bàn sáng lên lại càng khiến cảm giác ban đêm như vậy rõ ràng hơn. Nàg nghiêng người sang nhìn Gia Minh đang đọc truyện tranh, chỉ cảm thấy đây thực sự là căn phòng chỉ thuộc về hấn và nàg, thuộc về ban đêm của hấn và nàg, nàg ngủ bên cạnh hấn, hấn bật đèn đọc sách ở đầu giường, chờ đến giờ nghỉ ngơi.

Bất tri bất giác, nàg cảm thấy hốc mắt sưng ướt, một giọt nước mắt lặng lẽ từ khóe mắt rơi xuống trong bóng tối, nhưng trong lòng nàg chỉ có cảm giác ấm áp và bình yên.

Có quan hệ thân mật với Gia Minh đã hơn bốn tháng, bắt kể trước mặt ai nàg cũng có thể thẳng thắn thừa nhận, đây là khoảng thời gian hạnh phúc nhất trong cuộc đời nàg. Nhưng khác với Linh Tĩnh và Sa Sa ở chỗ, nàg là người lớn, mặc dù luôn thể hiện vẻ non nớt trước mặt Gia Minh nhưng nàg đã từng tham gia chương trình đào tạo người lãnh đạo chính quy nhất, ở trường nàg có thể nhúng tay vào rất nhiều chuyện Mặc dù không quan tâm đến tập đoàn của gia tộc nhưng nàg vẫn có thể lui tới với rất nhiều nhân sĩ ở cả thương giới và chính giới tại Giang Hải, những người nắm giữ tài sản lên đến hàng tỷ. Bằng năng lực xuất sắc, nàg tìm kiếm được nguồn tài trợ tài chính rất lớn cho học viện Thánh Tâm. Nàg có năng lực, có trách nhiệm, có đam đương, hơn nữa là một người lớn, quan trọng nhất là, nàg không thể không suy nghĩ đến tương lai.

Vây thì, tương lai của nàg, hoặc nói tương lai của bọn họ sẽ thế nào?

Nàg thích Gia Minh, điều này không cần phải nghi ngờ, thậm chí nếu nói là yêu, nàg cũng cảm thấy như vậy. Khi ở Mỹ, nàg lựa chọn bắt chấp tương lai tựa như kẻ nghiệp lao vào ma túy, phát sinh quan hệ thân mật với Gia Minh. Song khi sự xúc động lúc ban đầu trở lại bình thường, nàg thỉnh thoảng vẫn nghĩ, nàg đoạt người đàn ông của Linh Tĩnh và Sa sa, quan trọng nhất là, Gia Minh chắc chắn sẽ không tách rời khỏi hai cô bé kia, đây là điều chắc chắn rồi.

Nàg có thể nghĩ như vậy, trong lòng cũng không hề có tính toán sẽ chia rẽ bọn họ ra, thậm chí nàg còn cảm thấy hơi áy náy với Linh Tĩnh và Sa Sa. Hơn bốn tháng qua, thời gian thực sự chung đụng với riêng Gia Minh không nhiều, nhưng mỗi khi có cơ hội như vậy, nàg thậm chí còn chủ động lựa chọn gọi cả Linh Tĩnh và Sa Sa, bốn người cùng ra ngoài chơi, chỉ khi hai cô bé không rảnh thì nàg mới có thể an lòng chiếm lấy Gia Minh. Chẳng qua, chuyện như vậy, có lẽ đến một lúc nào đó, sau này Linh Tĩnh và Sa Sa rồi cũng lớn lên, Gia Minh cũng sẽ trưởng thành, hấn muốn lựa chọn một cô gái để kết hôn thì sẽ thế nào? Khi tất cả mọi người đều tiến vào xã hội phức tạp, bọn họ còn có thể giữ vững quan hệ như vậy không? Huống chi... nếu Linh Tĩnh và Sa Sa phát hiện ra thì sao...

Giới hạn giữa người lớn và trẻ nhỏ chỉ đơn giản là có thể suy nghĩ về tương lai hay không, một người không hề suy nghĩ về tương lai thì tuyệt đối không thể là người trưởng thành được. Song mỗi khi suy nghĩ như vậy bất giác nổi lên trong lòng nàg, nàg chỉ hi vọng mình vẫn còn ngây thơ, trong sáng thì tốt biết bao. Suy nghĩ lo được lo mất thế này cũng khiến nàg vô cùng quý trọng mỗi thời khắc hạnh phúc và thỏa mãn, khiến nàg đặc biệt thích tỏ ra dựa dẫm

trước mặt Gia Minh, tìm kiếm hết thảy thân mật giống như khát khao của một đứa trẻ. Chi cần ở cùng một chỗ với Gia Minh, bất cứ việc gì trước đây khiến nàng cảm thấy xấu hổ nàng đều không ngại, nàng gọi hắn là anh Gia Minh, cố ý đối đầu với hắn, sau đó lại liều mạng cầu xin tha thứ khi bị trừng phạt. Chưa hẳn nàng đã không động đây được sau mỗi lần thân mật, nhưng nàng tình nguyện như vậy, để Gia Minh giúp nàng lau rửa hạ thân, giúp nàng tắm rửa, giúp nàng mặc quần áo, thậm chí cả khi muốn đi vệ sinh nàng cũng có thể để Gia Minh bế nàng đi, sau đó lại bế nàng trở lại. Nàng để Gia Minh làm hết mọi việc, giống như mình là một đứa trẻ, cảm thụ gần như tham lam sự thân mật mà chưa chắc những đôi tình nhân bình thường đã có được.

Nếu nói tâm lý như vậy có vẻ biến thái, nàng cũng có thể hùng hồn thừa nhận. Mỗi khi nghĩ đến chuyện tương lai hai người có thể sẽ phải chia lìa, nàng cảm thấy trong lòng sợ hãi và trống rỗng đến tột đỉnh.

Một mặt đọc truyện tranh, thỉnh thoảng Gia Minh lại quay sang nhìn nàng. Trước đây sau mỗi lần như vậy Nhã Hàm đều rất mệt, nằm xuống là ngủ thiếp đi, hôm nay có vẻ còn mệt mỏi hơn nhưng tại sao vẫn không chịu nhắm mắt lại? Qua một lát sau, có lẽ nghĩ đến một số lí do, hắn lại cúi đầu đọc sách, không nhìn nàng nữa. Sau đó, tiếng hát nho nhỏ vang lên trong phòng.

Chi là tiếng ca bình thường, không có nhạc đệm, cũng không chú ý nhiều đến giọng hát. Nhã Hàm nằm trên giường, đôi mắt nhắm lại, đầu tiên là nhẹ nhàng hừ hừ theo, sau đó chậm rãi hát theo. Giọng nàng không cao, bình thản và ôn hòa, lúc này lại hơi mệt nên lời hát trở nên nhẹ nhàng mà dịu dàng hơn.

“Khi em nhìn anh...”

Chưa mờ lời đã bị em đoán được.

Tình yêu chưa chắc chắn.

vẫn chưa vừa lòng em...”

Lời ca xen lẫn tiếng ngâm nga, có đôi khi là tiếng hừ hừ giữa đoạn chuyển, đó là ca khúc “Lần đầu tiên” của Quang Lương, nàng vừa hát vừa nhẹ nhàng đung đưa đầu trên gối.

“Ôi, lần đầu nói yêu em.

Thở dồn, trái tim run rẩy.

Ôi, lần đầu cầm tay em.

Anh mất đi phương hướng, chẳng biết mình đi về đâu.

Đó là lí do ta yêu nhau.

Là cùng nhau gìn giữ...”

Giọng hát hơi run run, Nhã Hàm vừa hát vừa cười một cách say mê. Nàng không có thiên phú ca hát lắm, bài hát này nguyên bản đến năm 2001 mới

được sáng tác, sở dĩ nàng biết được sớm như vậy cũng vì hành vi đạo nhạc vô si của Gia Minh, chỉ là không bán cho ca sĩ để làm album. Nàng nghe Gia Minh hát bài này vài lần, cũng không thuộc lắm, thỉnh thoảng hát sai điệu, quên lời thì lại “hừ hừ” cho qua, chỉ là thanh âm kia quanh quẩn trong căn phòng nhỏ lại trở nên tinh khiết như nước, giống như một cô bé vừa mới biết yêu...

“Ôi, lần đầu hôn lên lúm đồng tiền của em.

Muốn tỉnh mà đã đam mê chìm đắm.

Ôi, lần đầu tiên em ngả lên ngực anh.

Suốt hai mươi bốn giờ ta không xa nhau.

Đó là lần đầu tiên ta biết trời đất... dài lâu...”

Lặng lặng, lẳng lặng, dưới ánh đèn bàn, Gia Minh nghe tiếng hát của cô gái bên cạnh, giọng hát kia vốn không lớn, đến khi hát lại một lần thì đã bắt đầu nhỏ dần, sau đó biến thành tiếng hít thở. Hắn nhìn đồng hồ, khoảng 4h chiều, xem xong trang truyện cuối cùng, sau đó ngồi xuống bên giường. Đầu Nhã Hàm hơi lệch sang một bên, một cánh tay lộ ra ngoài chăn, làn da trên khuôn mặt hồng hào khô thoáng, đưa tay vuốt ve hết như đang sờ lên tấm lụa bóng loáng vậy.

Tai, trán, mắt, mũi, môi... tay hắn vuốt ve nhẹ nhàng, Nhã Hàm ưm một tiếng, đưa tay lên cầm tay Gia Minh dán lên mặt. Gia Minh mỉm cười. Cũng vào lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, dừng lại ngay cửa phòng hắn.

Có hai người đến, rõ ràng là tìm mình. Gia Minh rút tay ra, tắt đèn bàn, lấy một chai nước hoa xịt phòng ra xịt quanh phòng, sau đó kéo rèm cửa ra để ánh sáng rọi vào. Có vẻ hai người kia đang bàn bạc xem ai sẽ gọi cửa, sau mấy giây, rốt cuộc tiếng cốc cốc cũng vang lên:

“Gia Minh!”

“Chuyện gì?”

Mở hé cửa phòng ra, Gia Minh thấy hai người mình phải gọi là anh họ, họ nội hay họ ngoại gì đó. Hai người kia luôn có quan hệ tốt với Hoàng Kiến Bằng, lần này đánh bài có lẽ cũng không thể thiếu bọn họ... Gia Minh luôn có biểu hiện khá quái gở khi ở nhà, khi còn bé hay bị bắt nạt, lớn lên cũng không ai để ý đến hắn. Trước giờ không nói chuyện bao giờ, hai người anh họ kia cũng không tỏ vẻ gì, chỉ liếc mắt nhìn nhau, vóc người bọn họ cao hơn Gia Minh một chút, sau đó liền hùng hồn nói:

“Tên người Nhật kia là bạn của mày phải không? Loại người như vậy mà mày cũng có thể kết bạn được sao? Đó là người Nhật Bản đó! Hắn chơi bài thậm chí còn ăn gian, mày nói bây giờ phải làm sao?”

ĂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 298

Đúng Là Phụ Nữ

Người bạn người Nhật của mày đánh bài ăn gian, mày nói bây giờ phải làm sao...

Hai người kia đứng ở cửa nói năng nghiêm nghị. Gia Minh quay đầu lại nhìn Nhã Hàm đang ngủ say, sau đó day day trán với vẻ bất đắc dĩ.

“Ách... Các anh thua nhanh vậy sao?”

“Mày nói kiểu gì vậy!”

“Có Gia Minh, mày có ý gì!”

Có lẽ bị câu nói kia chọc trúng chỗ đau, hai người lập tức phản ứng lại, thật sự hơi thái quá, một người chỉ thẳng tay vào mặt Gia Minh, người còn lại vươn tay ra giống như muốn đẩy hay bắt hấn lại vậy. Mặc dù Gia Minh thường ngày sẽ không bị ai bắt nạt, nhưng không nghĩa là có người sợ hấn, ở Hoàng gia, có lẽ chỉ vì mọi người cảm thấy hấn không hề thú vị, không muốn để ý đến hấn mà thôi.

Gia Minh nhú mày, bị đẩy không sao cả, nhưng nếu cửa mở lớn ra chút nữa thì bọn họ chắc chắn sẽ thấy Nhã Hàm đang nằm trên giường. Mặc dù hai người cũng được cho là chị em “trong sáng” nhưng bị những người quen này thấy như vậy vẫn không tốt lắm. Hấn lui lại, đóng sầm cửa ngay trước mặt hai người kia.

“Chuyện đã vậy rồi thì có gì để nói. Theo quy củ cũ, ai ăn gian thì ném ra ngoài, đập một trận...”

Cửa phòng bị đập mấy cái, hai người đứng bên ngoài hô:

“Có Gia Minh, mày nhớ lấy!”

Nếu hiện giờ vẫn còn mười một, mười hai tuổi, có lẽ bọn họ sẽ phá cửa xông vào, nhưng dù sao bây giờ đều đã lớn rồi, làm loạn cũng không tốt lắm. Nghe thấy tiếng bước chân dần đi xa, Gia Minh lắc đầu.

Nếu Thiên Vũ Chính Tắc thực sự muốn ăn gian thì mấy tên gà mờ này sao có thể phát hiện được, quá nửa là cho rằng hấn là người nước ngoài không có chỗ dựa nào, thua tiền rồi lại muốn quyết nợ mà thôi. Nếu bọn họ thực sự muốn lôi Thiên Vũ Chính Tắc ra đánh thì phải ra xem một chút, chỉ là cuối cùng ai mới là người bị đánh thì rất khó nói. Hấn ngồi xuống bên giường, đang định lấy một cuốn truyện tranh khác ra đọc nhưng lại chợt do dự.

Không đúng lắm, mặc dù đám người kia hay ăn gian để thắng tiền nhưng cũng không hấn đã không biết tốt xấu đến mức này, mặc dù Hoàng gia khó khăn

nhất thời nhưng dù sao cũng vẫn là nhà giàu, đám thanh niên mới lớn này có trong túi mấy ngàn đồng đến hơn vạn đồng cũng là bình thường. Kỹ năng đánh bạc của Thiên Vũ Chính Tắc không phải người bình thường có thể sánh được, loại du côn như Hoàng Kiến Bằng thua vài ván là có thể phát hiện đối phương lợi hại, mặc dù danh tiếng của người này không tốt, phần lớn mọi người đều biết hấn hay ăn gian, mỗi lần thua đều vu khống người khác để quy nợ. Hiện giờ mới chơi chưa lâu lắm, nói như vậy, bọn họ vội vã vu khống đối phương, có chuyện lạ...

Suy nghĩ một lát, hấn kéo chân cho Nhã Hàm, kéo rèm cửa sổ lại rồi đẩy cửa ra ngoài. Ra phòng khách xem trò vui thôi.

***** Biệt thự Hoàng gia rất lớn, phòng tiếp khách ở ngôi biệt thự chính cũng không chỉ có một.

Một phòng hiện giờ đang tổ chức tang lễ, một phòng đang là nơi tụ tập nghỉ ngơi, giải trí của thanh niên trẻ tuổi, rất nhiều thanh niên nam nữ đang đứng hoặc ngồi trong đó, nói chuyện, huênh hoang đến không biết trời đất đâu. Người tụ tập ở bên này đều là thanh niên dưới ba mươi tuổi, có quan hệ huyết thống với Hoàng gia, vì vậy cũng không giống bầu không khí nặng nề ở những nơi khác, lúc này có người vẻ mặt nghiêm túc, có người tỏ ra thần bí, cũng có một số hưng phấn, nước bọt văng tung tóe, tình cảnh rất náo nhiệt.

Mặc dù đa số bọn họ ngày thường đều quen ăn trắng mặc trơn nhưng vẫn có chút hoài bão, thuận buồm xuôi gió đã quen, rất ít khi gặp phải vấp ngã thực tế. Lúc này Hoàng gia gặp chuyện như vậy, đám người này đương nhiên có cơ hội phát huy trí tưởng tượng của mình, thương lượng những biện pháp có thể giúp Hoàng gia thoát khỏi tình thế nước sôi lửa bỏng, bàn kế hoạch vực cây đại thụ đang nghiêng ngã đây, về phần những người thực tế hơn một chút, đã cảm nhận được sự nghiệt ngã của xã hội thì kêu gọi mọi người từ giờ nên đồng tâm hiệp lực, để chứng Minh cho dù Hoàng Bình Tường có ngã xuống thì tương lai Hoàng gia trong tay bọn họ vẫn còn có hi vọng.

Một số người nói rất đồng thanh, nhiệt huyết, cứ việc đa số đều là nói suông, hứa hẹn nhưng dù sao thì không khí vẫn tốt hơn những nơi khác. Cũng chính trong bầu không khí thế này, hai thiếu nữ khoảng chừng mười bảy, mười tám tuổi hưng phấn chạy từ ngoài cửa vào, nói gì đó với bạn của mình. Gia Minh nhìn theo đám người đó, chỉ thấy nhiều thiếu nam, thiếu nữ vui mừng đi sang bên linh đường, cũng không biết là nhân vật nào khiến bọn họ cảm thấy hưng phấn như vậy.

Vì chuyện vừa rồi, người trong phòng khách ít đi một nửa, Gia Minh cũng dễ dàng tìm ra, quanh một chiếc bàn dài ở góc phòng, hai người anh họ vừa đến gọi hấn và Hoàng Kiến Bằng bắt ngờ đều đang cãi vã với người khác. Thiên Vũ Chính Tắc mặc đồ trắng đang ngồi đó với vẻ mặt bất đắc dĩ, mà lúc này bên cạnh hấn lại là hai người chị họ của Gia Minh, không thường xuyên đến Hoàng gia lắm, một lớn một nhỏ, đang đập bàn giăng co với Hoàng Kiến Bằng.

Nếu là ngày thường, Gia Minh luôn không ở biệt thự, thỉnh thoảng gia tộc tụ hội lại thì mới gặp mặt một hai lần. Gia Minh chỉ biết hai cô gái này là chị họ của hấn, nhưng chưa bao giờ chào hỏi cả. Chẳng qua hấn có bản lĩnh đã gặp là không quên nên cũng biết, cô gái mặc váy dài màu đen, tuổi hơi nhỏ hơn một chút hiện giờ đang học đại học ở một thành phố khác, tên là Hoàng Phi Phi, cô gái còn lại mặc trang phục trí thức văn phòng, khoảng chừng hai lăm, hai sáu tuổi tên là Hoàng Nhược Hinh, đã đi làm, hiện giờ đang làm quản lý tài chính cho một công ty thuộc tập đoàn Hoàng thị.

Mặc dù người trong phòng khách đã đi gần một nửa nhưng vẫn có nhiều người vây lại xem trò vui ở bên này. Nhìn tình hình, đại khái là hai cô gái giúp Thiên Vũ Chính Tắc khâu chiến bảy người Hoàng Kiến Bằng. Lúc này Thiên Vũ Chính Tắc đang ngồi cắt móng tay một cách nhàm chán, không nói gì cả, tình hình liền trở thành hai đối bảy. Nhưng nếu nói về cãi nhau, trong trường hợp không phát triển đến mức đánh nhau, phụ nữ trước giờ luôn chiếm ưu thế. Bình thường Hoàng Phi Phi không phải người điều ngoa, lúc này đang tức giận nhìn chằm chằm Hoàng Kiến Bằng, Hoàng Nhược Hinh cười khinh thường, thoải mái khâu chiến với đám người Hoàng Kiến Bằng.

Hoàng Nhược Hình đi làm đã lâu, năng lực được thừa nhận, hơn nữa lại quản lý một nhóm người. Lúc này nàng mặc trang phục văn phòng, đôi chân dài đeo tất, giày cao gót, duyên dáng, nhìn có vẻ khá giống với Nhã Hàm mỗi khi ra ngoài xã giao. Có điều nàng xuất thân từ chi thứ của Hoàng gia, trải qua cả một quá trình nỗ lực mới được gia tộc tán thành, mặc dù bề ngoài xinh đẹp, lạnh lùng nhưng vẫn lộ ra vẻ sắc sảo, không giống người được trải qua giáo dục quý tộc chính quy như Nhã Hàm, mặc dù trước nay vẫn khiến người khác cảm thấy khó gần, nhưng cảm giác xa cách kia cũng chỉ là bình thân điềm đạm, mỗi khi nhíu mày, nở nụ cười đều làm cho người ta cảm thấy nàng luôn giữ chừng mực, không khiến người ta bị tổn thương. Chi là vẻ kiêu ngạo, sắc sảo của Hoàng Nhược Hình lúc này lại hoàn toàn áp chế được đám người Hoàng Kiến Bằng. Tư thế dường như đang đàm phán với người khác, cô gái vừa nói chuyện không nhanh không chậm, tay trái gõ lên bàn một cách ưu nhã tạo nên áp lực tâm lý cho đối phương.

“... Lời nói hoàn toàn không hợp lý, không đưa ra được chứng cứ, Hoàng Kiến Bằng, người trong nhà có ai là không biết người hay ăn gian? Người ở xa đến là khách, người không hề có chứng cứ hợp lý nào mà lại vu khống người khác chơi ăn gian, hôm nay gặp chuyện thế này, ta thực sự muốn mắng chửi người, người tốt nhất nên bớt làm bậy đi!”

“Cái gì... Cái gì không hợp lý, nếu tôi ăn gian, tôi ăn gian còn có thể thua sao! Liên tục mười một ván, mỗi ván đều chỉ thắng bài của tôi, có chuyện trùng hợp như vậy sao?”

“Hoàng Kiến Bằng, ta cho người biết, ta đi Macao chơi bài đã từng thấy có người thắng năm mươi ván liền. Người muốn nói người khác ăn gian thì tốt nhất là phải đưa ra được chứng cứ. Nếu thua đến mức chịu không nổi, đừng lo, đều là người một nhà, chỗ chị có tiền, có muốn chị đây viết chi phiếu cho không...”

“Hoàng Nhược Hình, chị...”

Hoàng Nhược Hình lời lẽ sắc bén, nói đến Hoàng Kiến Bằng phải cứng họng. Chi là kẻ ăn bám, Hoàng Nhược Hình là nữ, hơn nữa nàng cũng có địa vị nhất định trong gia tộc, không thể mắng chửi, cũng không thể đánh, thanh niên ở đối diện lúc này tức đến đỏ bừng mặt, sau đó lại lập lại mấy lời như “Thắng tôi liên tục mười một ván, rõ ràng là ăn gian, cố ý...”. Sáu bảy người ở bên cạnh cũng nói đệm theo nhưng vẫn yếu thế, đám người bên ngoài thấy vậy cũng rất khinh thường. Có điều, điều đầu tiên Gia Minh chú ý đến là chiếc nhẫn màu bạc trên ngón trỏ bàn tay trái của Hoàng Nhược Hình, cùng với động tác gõ tay lên bàn, chiếc nhẫn cũng đung đưa theo, Theo quan niệm quốc tế, đeo nhẫn ở ngón trỏ thường chỉ có một ý nghĩa duy nhất: chờ đợi tình yêu.

Hắn đứng bên cửa cười. Mà nhận thấy Gia Minh đến, Thiên Vũ Chính Tắc cũng tỏ ra vô tình hữu ý nghiêng đầu sang, sau đó mới quay đầu trở lại, đến khi hai bên đều yên lặng hẳn mới cười đứng dậy:

“Như vậy đi, như vậy đi, chi là hiểu lầm, vui đùa một chút mà thôi, cần gì phải tranh cãi như vậy. Nếu Hoàng huynh đệ thấy không công bằng thì tôi sẽ trả lại hơn hai vạn đồng này, xem như chuyện gì cũng chưa xảy ra...”

“Tôi không cần tiền của anh!”

Hoàng Kiến Bằng lớn tiếng phản bác. Hoàng Nhược Hình đã âm ỉ với Hoàng Kiến Bằng một hồi lâu, lúc này thấy người thanh niên cạnh mình phản chiến liền nói:

“Anh không cần nề mặt hần.”

Hoàng Phi Phi ở bên cạnh cũng phụ họa theo. Thiên Vũ Chính Tắc cười nói vài lời khách sáo, tỏ vẻ “cứ như vậy đi”. Vừa kéo ghế ra, xoay người lại thì Gia Minh đã đến gần, chỉ tay vào hắn, bĩu môi khinh thường:

“Quý Nhật Bản... ăn gian!”

“Có ý kiến sao?”

Thiên Vũ Chính Tắc nhún vai cười. Gia Minh tỏ ra lạnh nhạt:

“Còn phải nói sao? Nếu ăn gian...”

Hắn giang tay ra tỏ vẻ đương nhiên, nói:

“Đương nhiên là lôi ra ngoài đánh một trận, sau này gặp một lần đánh một lần.”

Lúc này nói chuyện, đối với hai người đều có thân phận bí mật, đương nhiên chỉ là đùa vui, nhưng người khác lại không thấy như vậy, còn chưa đợi Thiên Vũ Chính Tắc trả lời thì Hoàng Nhưộc Hình đã đập bàn, nói:

“Cố Gia Minh, ở đây không có chuyện của ngươi, ngươi tới xem trò vui làm gì! Đi chỗ khác!”

Nàng lập tức trở nên lạnh lùng.

Đối diện, Gia Minh ngẩn người, nở nụ cười hứng thú. Thiên Vũ Chính Tắc thì cúi đầu nhìn chân ghế, mỉm cười đưa tay lên gãi mũi. Đúng là phụ nữ mà...

ẤN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 299

Gặp Lại Phương Vũ Tư

“Cố Gia Minh, nơi này không có chuyện của ngươi, ngươi tới xem trò vui làm gì! Đi chỗ khác đi!”

Hoàng Nhược Hình lạnh lùng nhìn Gia Minh vừa đột nhiên xuất hiện, một lát sau mới cảm thấy không đúng lắm, bởi vì người chia bài bên cạnh Hoàng Kiến Bằng là Hoàng Hạo Tân vừa thấy Gia Minh đến liền giương cổ lên nói:

“Gia Minh, mày đến là tốt rồi, đây là bạn mày mời đến, mày nói bây giờ nên làm thế nào?”

Trước nay hắn luôn làm tay chân cho Hoàng Kiến Bằng, thấy Hoàng Nhược Hình cứng rắn liền không dám nói câu nào, lúc này tình thế thay đổi nên mới đặc ý mở miệng.

“Có gì để nói chứ, ai ăn gian thì ném ra ngoài đánh một trận thôi.”

Thấy chị họ Hoàng Nhược Hình kia trừng mắt nhìn sang, Gia Minh tỏ ra vô tội, sau đó chỉ sang Thiên Vũ Chính Tắc.

“Đừng nói em như vậy, chị Nhược Hình, chị để hắn tự nói đi, liên tục thắng người ta mười ba ván, không có vấn đề mới là lạ đó...”

“A...”

Thiên Vũ Chính Tắc lắc đầu cười, buông tay ra.

“Nếu vậy... Tôi thừa nhận, sau này nếu thắng mười ba ván liên tục thì thực sự là ăn gian...”

“Anh...”

Vốn Hoàng Nhược Hình còn muốn nói thêm gì đó nhưng còn chưa kịp nói thì Thiên Vũ Chính Tắc đã thẳng thắn thừa nhận, nàng không khỏi ngạc nhiên đến không biết nói gì. Mà Hoàng Kiến Bằng nghe thấy vậy liền lập tức la lên:

“Chị xem... Còn gì để nói nữa...”

Gia Minh bước đến gần bàn, gật đầu phụ họa với Hoàng Kiến Bằng:

“Vậy mới nói, lần này rõ ràng là anh không đúng.”

Hắn lật một quân bài lên, ngón tay cọ sát ở mặt bài, “... Anh họ Hạo Tân.”

“Mày lại nói gì vậy, Cố Gia Minh.”

“Nói chuyện chơi ăn gian đó, anh Hạo Tân, làm ơn vào gội sạch keo tóc trên đầu anh đi được không. Anh thử soát bài xem, trên một số quân bài ở đây không có keo tóc, loại ăn gian thế này đã trở thành kiến thức phổ cập trên TV rồi đó.”

Hắn thuận tay đẩy, cả bộ bài rơi là tả xuống dưới bàn. Hoàng Kiến Bằng lui về phía sau hai bước, mấy quân bài rơi xuống dưới chân hắn.

Phất tay một cách nhảm chán, Gia Minh lười nói thêm với đám người đã á khẩu này. Lúc trước Thiên Vũ Chính Tắc không vạch trần đã là nể mặt bọn họ rồi, thực ra đối với hai người, chuyện này thậm chí không có chút thú vị nào. Giang tay ra, nở nụ cười khiêm tốn đặc trưng của mình, thanh niên người Nhật Bản cũng xoay người rời đi. Gia Minh tỏ ra vô si:

“Thật lợi hai nha, vừa đến đã lừa gạt được hai người chị họ của tôi... Anh không sợ Duy chinh chết sao?”

“Đó là do vé ngoài và mì lực, tôi cũng không muốn... Hơn nữa đàn ông Nhật Bản khi ra ngoài có thể tự do một chút...”

“Long Đường Duy nhà anh cũng cho phép?”

“Ặc... Chuyện này...”

Hai người sống vai đi ra ngoài, âm thanh nói chuyện nhỏ như muỗi kêu, người bên ngoài đương nhiên không nhận ra là bọn họ đang nói chuyện với nhau. Lúc này Hoàng Nhược Hình từ phía sau đi tới, hào phóng vươn tay ra chào Thiên Vũ Chính Tắc:

“Chào anh, tôi là Hoàng Nhược Hình.”

Không thể nói là Hoàng Nhược Hình mê trai, chỉ cần là người quen thì đều biết vị mỹ nữ của Hoàng gia này là đóa hoa hồng có gai, theo đuổi sự hoàn mỹ, có yêu cầu cực cao với đàn ông, đã từng có mấy người bạn trai nhưng chưa được ba tháng thì đều thất bại. Lần này nàng nói chuyện vì Thiên Vũ Chính Tắc, một mặt vì hành vi của đám người Hoàng Kiến Bằng thực sự khiến nàng chướng mắt, mặt khác, khí chất của Thiên Vũ Chính Tắc có lẽ cũng khiến nàng bị hấp dẫn. Mọi người đều đã trưởng thành, hưởng chi thái độ làm việc và trong cuộc sống của nàng luôn tích cực, lúc này chủ động chào hỏi người khác phải cũng lộ ra vẻ hào phóng, vui vẻ và dứt khoát. Gia Minh chào hỏi trước:

“Chào chị Nhược Hình.”

“Chào cô, vừa rồi thực sự cảm ơn cô, tôi là Thiên Vũ Chính Tắc.”

“Anh thực sự là người Nhật Bản? Nhưng tiếng Trung của anh còn tốt hơn cả người Trung Quốc đó...”

Buông tay ra, Hoàng Nhược Hình cười, nhíu mày nói.

“Đương nhiên, anh chơi bài cũng rất tốt.”

“Tôi rất ngưỡng mộ văn hóa Trung Quốc, vì vậy vẫn luôn nỗ lực học tập.”

“Nhưng ngôn ngữ thì không phải học tập chăm chỉ là có thể nói trôi chảy được, không phải sao?”

“Ồ, bởi vì yêu thích nên tôi vẫn thường đến Trung Quốc. Không biết Hoàng tiểu thư có thích phim hoạt hình không? Bởi vì tôi là người chịu trách nhiệm mở rộng và liên lạc giữa những người yêu thích phim hoạt hình Chiến binh Jeep tại Trung Quốc.

“Hoạt.. hoạt hình?”

Bởi vì đã nói chuyện với nhau, ba người liền ngồi xuống mấy chiếc ghế bên cạnh cửa sổ. Nghe Thiên Vũ Chính Tắc tự giới thiệu, Hoàng Nhược Hình ngạc nhiên đến trợn mắt:

“Ách, thứ đó... Tôi cũng rất thích, có điều...”

Thích mới là lạ, từ nhỏ nàng đã đặt mục tiêu rồi cố gắng dốc sức làm, nhận thức đối với hoạt hình vẫn dừng lại ở “đó là phim dành cho trẻ em”. Một lát sau, Hoàng Nhược Hình chuyển đề tài:

“Không biết Thiên Vũ tiên sinh làm nghề gì?”

“Ồ, tạm thời tôi vẫn chưa tìm được công việc chính thức. Thỉnh thoảng tôi làm việc ở siêu thị, hoặc đến cửa hàng bách hóa giúp mấy người bạn, đôi khi cũng làm thêm ở mấy quán ăn trong mùa đông khách, thực ra nhiều lúc tôi cũng đến làm việc tại Ái Cung...”

“Ái Cung?”

“À... Một nơi giải trí cao cấp dành riêng cho phụ nữ...”

Hắn đối đáp với câu hỏi của Hoàng Nhược Hình một cách thân thiết mà thành thạo. Mắt thấy nụ cười của Hoàng Nhược Hình đã bắt đầu khó duy trì được, Gia Minh ngồi bên cạnh lắc đầu bất đắc dĩ. Có thể tưởng tượng ra, dưới sự bồi dưỡng của Long Đường Duy, loại việc làm tổn thương tâm linh của phụ nữ này Thiên Vũ Chính Tắc đã làm không chỉ một lần. Hắn là người thừa kế chính thức thứ hai của tập đoàn Xuyên Kỳ, trên hắn còn có một người anh trai gánh vác tất cả mọi việc của tập đoàn tài chính này, hắn có địa vị tương đối cao ở Cao Thiên Nguyên nhưng lại không thuộc về tầng quyết sách, vì vậy trước giờ hắn đều rất tự do. Lúc rảnh rỗi thì đến sở nghiên cứu dị năng làm thí nghiệm, giải phẫu vài thi thể xem như phù hợp với chuyên ngành sinh vật học của hắn, nhưng đương nhiên sẽ không được trả lương. Hắn dành càng nhiều thời gian để đến giúp đỡ một cửa hàng nơi bạn gái hắn làm việc, hoặc đến chỗ bằng hữu để hưởng thụ sinh hoạt bình đạm. Lúc này nói chuyện theo kiểu tránh nặng tìm nhẹ, không đến năm phút sau, hắn đã biến hình tượng thanh niên khiêm tốn, yêu thích văn hóa Trung Quốc của mình thành một kẻ ngang tàng nổi danh tại những hộp đêm.

Nói chuyện với nhau một lát, về mặt Hoàng Nhược Hình trở nên khó xử. Nàng không phải kẻ ngốc nên có thể hiểu một số câu trả lời của Thiên Vũ Chính tắc đều là nói đùa cho có lệ. Mà hắn và Gia Minh là bạn của nhau, rất nhiều chủ đề đều dính dáng đến Gia Minh, mỗi khi có đề tài liên quan đến mình.

Gia Minh đều thuận miệng nói bừa xoay quanh chủ đề hoạt hình. Trong lúc nói chuyện, nàng loáng thoáng thấy đám người Hoàng Kiến Bằng đang đứng nói chuyện với chủ năm Hoàng Bình Văn ở cách đó không xa, thỉnh thoảng còn chỉ về phía Gia Minh. Vừa rồi thủ pháp ăn gian trẻ con của bọn họ bị Gia Minh vạch trần, xem ra lại đang nói bậy.

Quả nhiên không lâu sau, Hoàng Bình Văn sắc mặt khá âm trầm bước về phía bên này.

“Gia Minh, nghe nói hôm qua cháu đến tiệc sinh nhật của Trương gia phải không?”

Là em út của Hoàng Bình Tường, năm nay Hoàng Bình Văn vẫn chưa đến bốn mươi tuổi. Trước khi Hoàng Bình Tường rớt đài, hắn được coi là một trong năm Kim Cương vương của Giang Hải, thỉnh thoảng theo đuổi một ngôi sao điện ảnh, thỉnh thoảng lui tới với đám bạn xấu. Không làm bí thư thì không hiểu được cuộc sống hạnh phúc của bí thư, chỉ là bây giờ Hoàng Bình Tường đã rớt đài, hắn hiển nhiên cũng đã cảm thấy nguy cơ, bắt đầu bồn bả bận rộn vì gia tộc. Lúc này nhìn về mặt âm trầm của hắn, xem ra công ty đã xảy ra chuyện gì đó. Đến khi Gia Minh gật đầu, người đầu tiên nói chuyện lại là Hoàng Nhượng Hinh:

“Chú năm, có chuyện gì vậy?”

Hoàng Bình Văn không trả lời mà chỉ thờ dài nhìn Gia Minh:

“Cháu xung đột với nhị công tử của tập đoàn Lôi Minh trong yến hội phải không?”

“Xung đột? Cháu không hiểu...”

Gia Minh mỉm cười. Cùng lúc này, Hoàng Kiến Bằng cũng tiến lại:

“Đừng giả vờ không biết, mà giả làm bạn trai Đông Phương Uyển đã không phải lần một lần hai. Lôi Khánh theo đuổi Đông Phương Uyển, nàng dùng mà làm bia đỡ đạn mà mày không biết sao? Mày quá hồ đồ, Lôi Khánh có thể nhện đến bây giờ đã là rất tốt rồi...”

Về mặt Gia Minh vẫn không thay đổi:

“Chuyện gì vậy?”

“Chuyện hợp tác giữa Thương mại Tân Hoàng và tập đoàn Lôi Minh đã bàn từ hơn bốn tháng trước, tưởng rằng có hi vọng, nhưng ngay vừa rồi ở công ty gọi điện tới, tập đoàn Lôi Minh không đồng ý hợp tác nữa...”

Về mặt Hoàng Bình Văn không vui, nhưng cũng không nổi giận.

“Theo như tin tức, bởi vì Lôi Khánh nói chỉ cần có liên quan đến Gia Minh cháu, thì Lôi Minh sẽ làm khó dễ. Chú lúc đó còn đang thắc mắc, tại sao cháu lại liên quan đến Lôi gia...”

Sản nghiệp chủ yếu của Hoàng gia đều ở lĩnh vực thực phẩm, vốn không có điểm chung gì với chuyện kinh doanh của Lôi gia, chẳng qua có không ít

công ty có nền móng không vững vàng thuộc chi thứ của Hoàng thị tiền quân vào những lĩnh vực khác, những công ty như vậy có quá nửa đều đã phá sản. Thương mại Tân Hoàng vốn cùng một lĩnh vực với Lôi gia, có chút khả năng hợp tác, sau khi Hoàng Bình Tương gặp chuyện không may vào hai tháng trước. Lôi gia cũng không lập tức dừng lại việc thương lượng hợp tác khiến Hoàng gia cho rằng chuyện này vẫn còn chút khả năng nhỏ, hơn nữa muốn cố gắng cứu vớt công ty thuộc chi thứ này. Mặc dù đã sớm chuẩn bị cho thất bại, nhưng nguyên nhân lần này lại liên quan đến Gia Minh, trong lời nói của Hoàng Bình Văn cũng ẩn chứa chút trách cứ.

Hoàng Nhược Hình ở bên cạnh nói giúp:

“Chú năm, Thương mại Tân Hoàng không có bao nhiêu trụ cột, thuộc về một trong số những công ty phải buông bỏ. Chuyện này...”

“Chú biết, nhưng chỉ cần còn một phần trăm khả năng thì chúng ta vẫn phải tranh thủ. Nếu chuyện hợp tác lần này thật sự thành công thì Thương mại Tân Hoàng vẫn có thể bảo tồn lại, dù sao cũng là tài sản cố định mấy trăm vạn, hiện giờ giữ được một thì còn một. Chỉ là.. ài...”

Hoàng Bình Văn phát tay, Hoàng Nhược Hình là một trong những thành viên có năng lực của gia tộc, có năng nói giúp Gia Minh, hẳn cũng không trách cứ thêm nữa.

“Nhưng sau này Gia Minh cháu cũng nên chú ý hơn, chú ý đừng xung đột với Lôi Khánh nữa...”

“Có vẻ phiền toái của cậu cũng rất nhiều...”

Thiên Vũ Chính Tắc nhú mày, nói nhỏ.

“Không thể khác được, đều do bề ngoài và mị lực, có người sẽ ghen ghét, tôi cũng không muốn...”

“Lôi Khánh không hề được coi trọng ở Lôi gia, lần này gặp Lôi Khiếu Viễn tôi sẽ dạy dỗ hẳn giúp cậu...”

Lôi gia là thành viên của Viêm Hoàng Giác Tinh nhưng loại ăn hại như Lôi Khánh cũng không được tán thành. Lần này Phương Chi Thiên tới Giang Hải, chắc hẳn Lôi Khiếu Viễn cũng sẽ tới, đương nhiên cũng sẽ chạm mặt với Thiên Vũ Chính Tắc. Nếu khi đó mượn cơ hội nói vài lời không tốt về Lôi Khánh, có thể tưởng tượng, ít nhiều Lôi Khánh cũng bị cha mình mắng một trận. Hai người nhỏ giọng nói chuyện với nhau, mặc dù không ai nghe rõ nhưng cũng khiến Hoàng Bình Văn chú ý đến Thiên Vũ Chính Tắc, thấy hẳn là người lạ liền Vươn tay ra:

“Chào cậu, tôi là Hoàng Bình Văn, cậu là...”

“Thiên Vũ Chính Tắc, tôi là thuộc hội Những người yêu thích phim hoạt hình Chiến binh Jeep...”

Một tràng tự giới thiệu như thường lệ. Vốn không thích hoạt hình, Hoàng Bình Văn gật đầu rồi cũng không để ý đến người Nhật Bản có vẻ không có chút bối cảnh nào này, nói thêm vài lời khách sáo, sau đó ánh mắt chuyển ra ngoài cửa sổ.

Nhìn về phía linh đường, mười mấy người đang ùn ùn đi sang bên này. Người dẫn đầu là con cá của Hoàng gia, Hoàng Bình An, bên cạnh hẳn rõ ràng là ngôi sao nữ cực kỳ nổi tiếng ở trong nước, Phương Vũ Tư. Còn lại là nam nữ của Hoàng gia, hoặc già hoặc trẻ, đang đi theo ở phía sau. Mọi người vây quanh

Phương Vũ Tư như sao quanh trăng sáng, vòng qua bề bơi rồi đi về phía bên này.

“Là Phương Vũ Tư...”

Hoàng Bình Văn nở nụ cười vui mừng.

“Không thấy nói hôm nay cô ta sẽ tới mà.”

Thời điểm Phương Vũ Tư đến Giang Hải lần trước là thời kì đang trượt dốc trong sự nghiệp biểu diễn của nàng, chỉ là sau một album thành công, nàng lại giành lại được trái tim của những người đam mê ca nhạc, điện ảnh. Vừa rồi khi Hoàng Nhược Hình và đám người Hoàng Kiến Bằng cãi nhau, không biết tại sao đám người kia lại ùn ùn chạy ra ngoài, lúc này lại thấy nàng đến, mọi người đều tỏ ra vui mừng. Ngay cả Thiên Vũ Chính Tắc cũng hai mắt tỏa sáng nhìn Gia Minh, hỏi:

“Thực sự là Phương Vũ Tư?”

“Không phải anh cũng là fan hâm mộ của cô ta chứ?”

Gia Minh hơi ngạc nhiên, Hoàng Nhược Hình cười hỏi:

“Thiên Vũ tiên sinh cũng thích Phương Vũ Tư ư?”

“Tôi đã nghe album trước của cô ấy, rất hay, đặc biệt là ca khúc chính.”

Thiên Vũ Chính Tắc quay sang Gia Minh, bổ sung bằng tiếng Nhật:

“Duy rất mê muội bài hát này.”

Hoàng Nhược Hình không hiểu câu tiếng Nhật cuối cùng, chỉ cười giới thiệu:

“Thực ra mấy hôm trước Phương tiểu thư đã liên lạc cùng chúng tôi, hai năm tới cô ấy sẽ làm đại diện cho sản phẩm của chúng tôi. Chỉ là hôm qua cô ấy vẫn còn ở Hongkong mà hôm nay đã đến Giang Hải, thật sự khiến người ta bất ngờ.”

Chuyện Phương Vũ Tư làm đại diện cho sản phẩm của Hoàng gia đa số người trong phòng đều chưa biết rõ lắm. Hoàng Kiến Bằng lập tức quên mất chuyện cãi vã vừa rồi:

“Thật sao chị Nhược Hình? Phương Vũ Tư làm đại diện sản phẩm cho chúng ta? Tại sao có thể mời được cô ấy?”

“Chuyện này... Chị cũng không biết, dù sao thì hôm qua chị cũng mới nghe được tin này. Thực ra là Phương tiểu thư chủ động liên lạc với chúng ta, ngay cả bộ phận quảng cáo cũng không dám tin điều này là thật. Không biết tại sao...”

“Hôm nay Phương Vũ Tư nổi tiếng như vậy, tại sao lại chủ động làm đại diện sản phẩm cho chúng ta nhỉ? Có phải cô ta tiếp xúc với nhân vật cao tầng

nào, chuyện của bác hai còn có thể xoay chuyển được?”

Người xung quanh lập tức rối rít bàn luận. Bởi vì quá nửa người trong phòng khách đã ra ngoài lúc trước, lúc này phòng khách cũng khá trống trải. Hoàng Bình An dẫn Phương Vũ Tư đến bên này. Hiện giờ hẳn là gia trưởng của Hoàng gia, lúc này lại có tang lễ, đương nhiên không thể cứ đi theo nói chuyện với một ngôi sao nổi tiếng mãi như vậy, thấy người lướt theo đuổi ngôi sao nữ là Hoàng Bình Văn đã ở đó liền ra hiệu cho hắn đến tiếp đón khách quý, về phần Phương Vũ Tư, ánh mắt đảo qua mọi nơi, thấy Gia Minh đang đứng bên cửa sổ liền vui vẻ, nở nụ cười mê người với mọi người xung quanh.

“... Thực ra không cần phải phiền phức: như vậy, tôi và mọi người đều cùng lứa tuổi, không cần phải khách khí, tôi chỉ tùy ý nói chuyện một lát. Ô, bác Hoàng, bác có việc thì cứ đi trước đi... Cháu gọi bác là bác Hoàng, bác gọi cháu là Vũ Tư được rồi, mọi người cứ gọi Vũ Tư là được, gọi Phương tiểu thư quá khách khí...”

Một nhóm người vui vẻ đi vào phòng tiếp khách, hữu ý vô ý, hướng đi của Phương Vũ Tư đúng là hướng mà Gia Minh đang đứng, một lát sau thì đã đến gần...

ÂN SÁT

Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Quyển 4

Chương 300: Các Người Không Biết?

Chương 301: Ưu Thế Duy Nhất

Chương 302: Vượt Quá Giới Hạn

Chương 303: Không Can Thiệp

Chương 304: Kelly

Chương 305: Mẹ Anh Họ Gì?

Chương 306: Trúc Giác

Chương 307: Không Có Nhiều Thời Gian

Chương 308: Đêm Xuông

Chương 309: Mọi

Chương 310: Tỉnh Lãng

Chương 311: Bất Có Ta Đến Gặp Tôi

Chương 312: Phá Hoại

Chương 313: Gặp Nhau

Chương 314: Chưa Thấy Người Ta Thân Mật Bao Giờ Sao

Chương 315: Đầu Súng

Chương 316: Tô Ngón Đỏ

Chương 317: Vua Khủng Bô

Chương 318: Yên Bình

Chương 319: Lửa Đốt

Chương 320: Tâm Nhân

Chương 321: Ban Cũ

Chương 322: Trong Rừng

Chương 323: Ngộ Thương

Chương 324: Cãi Vả

Chương 325: Phiền Muộn

Chương 326: Tới Gần Địa Ngục

Chương 327: Đêm Náo Nhiệt

Chương 328: Lạnh Lùng

Chương 329: Ấy Náy

Chương 330: Tình Nghi Biến Thái

Chương 331: Về Sầu

Chương 332: Thuê Sát Thủ

Chương 333: Lão Cò

Chương 334: Không Sợ Gì Cả

Chương 335: Xin Lỗi, Tôi Yêu Em!

Chương 336: Một Chút Đặc Y

Chương 337: Dao

Chương 338: Trừ Tinh

Chương 339: Mật Đi Cái Tâm Của Sát Thủ

Chương 340: Khắc Chế Mạnh Nhất

Chương 341: Trường Chém Giết

Chương 342: Tàn Rã

Chương 343: Quốc Gia

Chương 344: Bóp Cò

Chương 345: Diễn Cường

Chương 346: Không Sao

Chương 347: Suy Đoán

Chương 348: Tháng Sáu

Chương 349: Nguyên Nhân Tự Từ

Chương 350: Luôn Ở Bên Cầu

Chương 351: Mâu Lam Chia Ly

Chương 352: Chết Trẻ

Chương 353: Bùng Nổ
Chương 354: Con Người Kiên Cường
Chương 355: Bón Giày
Chương 356: Không Cho Phép
Chương 357: Chia Rẽ
Chương 358: Đánh Tạ
Chương 359: Di Chúc
Chương 360: Pháo Hoa
Chương 361: Bắn Tạ
Chương 362: Tẩy Trắng
Chương 363: Vung Vẻ
Chương 364: Hành Trình Dự Định
Chương 365: Lên Đường
Chương 366: Ba Mươi Ngàn Foot
Chương 367: Sân Bay Ngày Mưa
Chương 368: Mẫu Thuần Nội Bộ
Chương 369: Đầu Có Thê Rơi Nhưng Kiểu Tóc Không Thê Loan
Chương 370: Đánh Lén
Chương 371: Hai Năm Rưỡi
Chương 372: Paris
Chương 373: Ta Sẽ Tìm Đến Người
Chương 374: Đan Vô Hình
Chương 375: Ba Người Kinh Khủng Nhất
Chương 375: Ba Người Kinh Khủng Nhất (2)
Chương 375: Ba Người Kinh Khủng Nhất (3)
Chương 376: Máu Nhuộm Đường Phố (1)
Chương 376: Máu Nhuộm Đường Phố (2)
Chương 377: Quen Thuộc
Chương 378: Thích Cậu Thi Thế Nào
Chương 379: Tương Lai Của Chúng Ta
Chương 380: Tâm Tĩnh
Chương 381: Luồng Cuồng
Chương 382: Người Nhà
Chương 383: Lựa Chọn (1)
Chương 383: Lựa Chọn (2)
Chương 384: Thi
Chương 385: Thiếu Nữ Ôm Gấu Trúc
Chương 386: Tất Cả Đã Qua
Chương 387: Nói Đùa
Chương 388: Mạch Nước Ngầm
Chương 389: Phòng Nhỏ Ở Nguyệt Tri Gia (1)
Chương 389: Phòng Nhỏ Ở Nguyệt Tri Gia (2)
Chương 390: Ghen Tỵ
Chương 390: Ghen Tỵ
Chương 391: Chênh Lệch
Chương 392: Thách Đấu (1)
Chương 392: Thách Đấu (2)
Chương 393: Không Rảnh
Chương 394: Bắt Đầu Tác Chiến (1)
Chương 394: Bắt Đầu Tác Chiến (2)
Chương 395: Một Súng Kinh Diễm
Chương 396: Không Rõ
Chương 397: Ngự Thủ Hì
Chương 398: Còn Sót Lại Cái Gì?
Chương 399: Khai Hoa

ÂN SÁT

Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 300

Các Người Không Biết?

Trong phòng khách ồn ào, Phương Vũ Tư dù có nói thế nào, cũng không thoát khỏi cục diện “chúng tinh phùng nguyệt”, chỉ khi Hoàng Bình Văn quát mắng mấy câu, đám người xung quanh mới hơi thu liễm một chút, không tới tấp hỏi han, nhưng vẫn còn vây quanh như trước.

Mục đích của đám người này chính là muốn đợi khi mỹ nữ có thời gian, tranh thủ ký tên hoặc là gì gì đó. Còn về phần camera hay các thứ tương tự khác, đã sớm bị hấn hạ lệnh thu hồi, dù sao Phương Vũ Tư cũng ở đây chừng mấy canh giờ, không lo không tìm được cơ hội chụp ảnh chung.

Dưới tình huống như vậy, Hoàng Bình Văn vốn có kiến nghị dẫn Phương Vũ Tư đi dạo bên trong khu biệt thự một chút, dù sao Phương Vũ Tư cũng được coi là một khách nhân trọng yếu, mình đi dạo thì đám người này không ngu tới mức là một mực bám theo, cũng có thể khiến cho Phương Vũ Tư được thành thời một chút.

Chi là Phương Vũ Tư nói vừa xuống máy bay có chút mệt mỏi, huống hồ đây là tang sự, không tiện đi dạo, cho nên trực tiếp đứng ở trong phòng tiếp khách, cùng với mấy thiếu phụ mới quen trong Hoàng gia trò chuyện thuận tiện an ủi vài câu, chỉ chốc lát sau, có người cầm cốc nước rót cho nàng.

Cầm cốc nước ngây ngô đứng giữa vòng vây của mọi người, tuổi của nàng không tính lớn, nhưng tâm tính lại có vẻ già dặn, thái độ hiện giờ vô cùng khiêm tốn không bao lâu đã trò chuyện được với mấy thiếu nữ bên cạnh.

Hoàng Bình Văn xưa nay có danh tiếng là hoa hoa công tử, nhưng lúc này Hoàng gia đã không còn thanh thế như trước, thỉnh thoảng cùng Phương Vũ Tư tiếp lời, Phương Vũ Tư gọi hấn là “chú” hấn cũng chỉ gật đầu, nếu như lúc trước, Hoàng Bình Văn sẽ bắt toàn bộ mỹ nữ gọi hấn là ca ca.

“Vũ Tư, album tiếp theo của cô tên là gì...”

“Chúng tôi có thể nghe trước được không...”

“Cô hát thực hay, tôi toàn mua bản chính về cất giữ.”

“Tất cả hình ảnh của cô tôi đều mua.”

Trong những thanh âm riu rít, Phương Vũ Tư cười nhạt nhất trả lời, tuy không thể tiết lộ bí mật, nhưng về phương diện khác thì luôn đối đáp khéo léo, không thể để ai không hài lòng, cũng không thể mang lại cho họ cảm giác mình tùy tiện.

Công phu trên phương diện này, mặc dù nàng mới chỉ 23 tuổi, nhưng đã sớm luyện tới mức lô hòa thuận thanh, ánh mắt của nàng luôn nhìn qua đám người, hướng về phía cửa sổ trước mắt.

Ô đó có một thiếu niên đang đứng, nói chuyện với một nam tử khác, có thể thấy, trên mặt người này luôn luôn bình thản. Nam tử mặc bộ đồ âu trắng, hình như có chút hứng thú với nàng, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn sang.

“Tôi nghĩ nàng hình như đang nhìn tôi.”

Hoàng Nhược Hình lúc này đã ra khỏi WC, đứng ở bên cửa sổ. Thiên Vũ Chính Tắc nhíu lông mày, có chút đặc ý nói.

“Vì sao không phải là nhìn tôi?”

“Thôi xin đi, cậu nghĩ nàng lại cảm thấy hứng thú với những người già bộ non nớt như cậu ư?”

“Anh cho mình biến thái như Ngự Thủ Hi có thiên sinh lệ chất sao?”

Thiên Vũ Chính Tắc ngắt người:

“Cậu biết tên biến thái La Ly Khổng đó?”

“Có biết một chút.”

“Tôi phát hiện, cậu đối với Bùi La Gia quả thực không gì không biết, khó trách bọn chúng gặp cậu lần nào là gặp rắc trở lần đó...”

Cảm thán một câu, Hoàng Nhược Hình hướng bên này tới đây.

Hắn gật đầu, nói:

“Tôi tìm Phương Vũ Tư xin chữ ký...”

Lúc này mọi người ở đây hầu như toàn là fan của Phương Vũ Tư, người nào cũng muốn ký tên thì sẽ làm cho cục diện khó mà bình lặng lại được.

Hoàng Bình Văn đã sớm mở miệng ngăn cản, nhưng mà Thiên Vũ Chính Tắc không phải là người của Hoàng gia, lúc này bỗng nhiên tiến lên, người bên cạnh cũng khó mà mở miệng ngăn cản hắn được Đặc biệt là... Phương Vũ Tư dường như đối với hắn cũng có hứng thú, nói mấy câu liền bị hắn chọc cho cười liên tục, đương Thiên Vũ Chính Tắc nói mình muốn xin chữ ký. Phương Vũ Tư vội vàng tìm người đại diện lấy bút ký tên hỏi hắn xem là muốn ký ở trước ngực hay là ở sau lưng.

Công tâm mà nói, Thiên Vũ Chính Tắc dung mạo không tính là vô cùng đẹp trai, khí chất của hắn khiêm tốn, người nào quen hắn lâu mới có thể cảm nhận được mị lực nam nhân của hắn.

Hoàng Nhược Hình cũng thấy khi Thiên Vũ Chính Tắc trêu đùa mới có chút hứng thú, mới vừa rồi nói chuyện với nhau, tuy rằng Thiên Vũ Chính Tắc có chút làm bậy, khiến cho nàng ngay lúc đó hơi có chút thất vọng, nhưng mà ngầm nghĩ một hồi, ngược lại lại cảm thấy người này tương đối thần bí, nhìn không thấu, đoán không ra.

Hiện giờ đi WC trở về, mắt thấy Thiên Vũ Chính Tắc nói mấy câu đã có thể thân thiện nói chuyện với Phương Vũ Tư, nằng nhừ nhừ mày, đi tới bên người Gia Minh.

“Ai, bằng hữu của em rồi cuộc là ai vậy?”

“Người Nhật Bản đó, a... Kỳ thực em cũng không biết rõ về người này lắm.”

Gia Minh xưa nay ở Hoàng gia cũng có thể coi như không tồn tại, hai người chính thức chào hỏi, nói chuyện với nhau, sợ rằng đây là lần đầu tiên, nhưng mà nếu đã là thân thích, thì cũng không nên lạnh nhạt quá.

Hoàng Nhược Hình liếc mắt nhìn Gia Minh, vùng xung quanh lông mày cau lại:

“Ồ Nhật Bản tuyệt đại đa số mọi người đều biết quy luật “sáng 9 chiều 5” (1), khí chất của hắn khiến cho chị cảm thấy không giống... Ách, phong thái khi hắn nói chuyện...”

(1): Thói quen làm việc của người Nhật Bản, tới làm lúc 9h sáng, ra về lúc 5h chiều, dần dần hình thành tập quán.

Lúc này thời gian đã là hơn bốn giờ rưỡi, Gia Minh nhìn đồng hồ đeo tay, thoáng nhìn biểu tình của Hoàng Nhược Hình, không khỏi bật cười:

“Cái này em không được rõ lắm, chị Nhược Hình trực tiếp hỏi hắn đi... Em còn có việc, xin đi trước.”

Khi Gia Minh chuẩn bị rời đi, thì ở bên kia, Phương Vũ Tư đã ký tên xong cho Thiên Vũ Chính Tắc, mấy người trẻ tuổi của Hoàng ở bên cạnh đang hỏi chuyện quảng cáo, có người hỏi dò: “Chị Vũ Tư vì sao lại chọn Hoàng thị chúng ta?”

“Không biết a.”

Phương Vũ Tư ánh mắt đảo hai vòng, thấy Gia Minh từ bên cạnh rời đi, mới nói:

“Kỳ thực Gia Minh bạn học trước đây đã giúp tôi rất nhiều, tôi vẫn mong có cơ hội có thể giúp cho Hoàng gia, chỉ là trước đây Hoàng thị cùng Tiểu Mạn đang có hợp đồng, tôi xen vào không tiện, cho nên khi nghe nói hợp đồng kia sắp hết hạn, tôi mới vội vàng tới, miễn cho việc bị người khác tranh mất...”

“Gia Minh bạn học, là ai vậy...”

“Không phải chứ?”

“Gia Minh!?”

Lấy tình hình Hoàng gia hiện nay, có một đại Minh tinh để mắt tới, nói chuyện quảng cáo giúp cho là không thể nào, bây giờ lại có Phương Vũ Tư tươi cười chủ động đi tới, thì có người nghi hoặc, có người kinh ngạc.

Khi nhắc tới Gia Minh, mọi người cũng biết hẳn, nhưng lại không kịp phản ứng mà kinh ngạc, đạo thân ảnh kia chậm rãi đi vòng qua đám người kia tới đây, nhìn không rõ hi nộ.

Tiếng người âm ỉ, nghị luận vang lên, đây có lẽ là lần đầu tiên Gia Minh được nhiều người quan tâm như vậy, nhưng mà, hẳn cũng không có vẻ hài lòng, thần sắc hẳn lạnh nhạt vô cùng.

Ánh mắt của Phương Vũ Tư chuyển hướng nhìn ra ngoài cửa sổ, một đội xe đang đi vào đại môn Hoàng gia. Lập tức, Thiên Vũ Chính Tắc cũng đưa mắt nhìn qua.

Những người ở xung quanh Phương Vũ Tư tỏ ra thân thiện hơn một chút, tuy rằng hỏi không ra Gia Minh giúp nàng cái gì.

Nhưng nếu có người trong gia tộc đã trợ giúp nàng, vậy thì cái cảm giác “chiếm tiện nghi” của người khác cũng phai nhạt đi rất nhiều, nếu mình không chiếm nhiều tiện nghi của đối phương, thì mọi người cũng có thể kết giao bằng hữu.

Dần dần, trọng tâm câu chuyện được chuyển qua những khổn cảnh gần đây mà Hoàng gia phải đối mặt. Hoàng Bình Tường bị tuyên án tử hình. Phương Vũ Tư nói với mấy người của Hoàng gia:

“Ta nghe nói Phương Chi Thiên, Phương tiên sinh ở trung ương có quan hệ rất nhiều, ông ấy có quyền lực thì rất lớn, các người nên tìm kiếm một chút tài liệu, tìm ông ấy hỗ trợ, chắc sẽ có hiệu quả lớn. Hơn nữa hôm nay ông ấy cũng tới Giang Hải, cách chuyến bay của tôi không bao nhiêu thời gian, phòng chừng hiện tại đã đến phủ thị chính (mình gọi là UBND).”

“Nhưng mà gia tộc chúng tôi không thân với Phương tiên sinh lắm, hơn nữa... Kỳ thực chúng tôi cũng đã đi bãi phòng ông ấy, nhưng mà khi đó không kịp chuẩn bị tài liệu gì...”

“Vậy khuya hôm nay lại qua xem, tôi với Phương tiên sinh có quen biết, cũng có thể nói là người cùng gia đình...”

Nói thì nói như vậy, nhưng Phương Vũ Tư cũng biết, một mình tinh như mình không nên can thiệp vào chuyện chính trị, năng lực là một chuyện, thái độ của người ta lại là một chuyện khác, giả như người của Hoàng gia đêm nay thực sự tới tìm Phương Chi Thiên, nàng cũng chỉ có thể ở bên cạnh nói bóng nói gió một chút thôi.

Nàng cũng không biết, Hoàng gia không phải là không có quan hệ với Phương Chi Thiên, chẳng qua là người biết không nhiều lắm, Phương Chi Thiên thương yêu nhất là một người cháu gái Đông Phương Nhược, vừa vặn người này lại có quan hệ máu mủ với Hoàng gia.

Lần trước Đông Phương Nhược tới Giang Hải, cũng từng gặp Gia Minh, gọi hẳn là “biểu ca”, sau đó Phương Chi Thiên cũng từng mang Đông Phương Nhược tới Hoàng gia bãi phòng.

Lúc đó Hoàng gia muốn tăng cường quan hệ với một vị đầu lĩnh chính trị ở kinh, nhưng mà Phương Chi Thiên lại duy trì giới hạn quan hệ với Hoàng gia, lần này Hoàng Bình Tường bị tuyên án, nói không chừng đã được hẳn cho phép thực hiện, cho nên những nỗ lực của Hoàng gia với người này không mang lại kết quả gì.

Mục đích tới đây lần này của Phương Vũ Tư, chủ yếu vẫn là muốn lưu lại một ấn tượng tốt cho Gia Minh, tuy rằng nàng coi trọng đồng tiền, lòng dạ nhỏ mọn, nhưng mà những gì người khác giúp mình, mình vẫn nhớ kỹ, chắc chắn sẽ đền đáp lại.

“Ta không phải người xấu.”

Nàng nghĩ rằng, khi gia tộc các người gặp khó khăn, nàng sẽ tận lực giúp đỡ, tuy rằng trợ giúp có thể mang lại ít nhiều kết quả, nhưng mà nàng cũng sẽ tận lực.

Nàng cũng muốn cho người khác hiểu rõ điều này.

Nhưng mà, lúc này, không khí trong phòng khách đã có sự khác thường, dường như trở nên có chút quái dị, bởi vì có không ít người đều đưa mắt nhìn về phương hướng linh đường.

Đi cùng với Hoàng Bình An, chính là một trung niên nam nhân đang đẩy xe lăn, ngồi trên xe lăn là một thiếu nữ tóc ngắn chừng 16, 17 tuổi, toàn thân đỏ trắng, trông giống như một cô gái cả đời cô độc sống ở nông thôn, toát lên khí chất thuần khiết.

Hiện giờ chắc là do bị bệnh, nên trông thiếu nữ có vẻ yếu ớt, dường như chỉ một làn gió nhẹ là có thể cuốn nàng lên chín tầng trời.

Bốn gã vệ sĩ đi xung quanh trung niên nam nhân đẩy xe lăn, ở xung quanh đó, những vệ sĩ của Hoàng gia mặc quân phục, tây phục cũng đi tới, hiển nhiên mục tiêu bảo vệ của họ chính là người đang nói chuyện với Hoàng Bình An này, người này chắc chắn có thân phận đặc thù.

“Người này chẳng phải là Phương Chi Thiên ư?”

“Phương tiên sinh cũng vừa mới xuống máy bay mà, làm sao có thể trực tiếp tới chỗ chúng ta...”

“Nói đến là đến sao?”

Trong tiếng nghị luận của mọi người, thiếu nữ trên xe lăn ngồi thẳng mình lại một chút, hai mắt nàng tiều tụy mở ra, người khác nhận ra nàng là một cô gái bị mù, nhưng nàng vẫn nhìn về phương hướng của phòng khách.

Xuyên thấu qua cửa sổ, nàng “nhìn” thấy Gia Minh ở trong phòng chính.

Khi đám người Hoàng Bình An vào biệt thự, đi thẳng tới bên này, thân ảnh của Phương Chi Thiên và thiếu nữ kia xuất hiện, toàn bộ gian phòng trong nháy mắt trở nên yên tĩnh lại, Hoàng Bình An thị lực không tốt, nhìn qua gian phòng một lần, sau đó kéo một người hỏi:

“Này, Gia Minh ở đâu? Phương tiên sinh tìm hắn có việc.”

Người nọ vẫn chưa trả lời, Phương Chi Thiên hiển nhiên là đã xác định được vị trí của Gia Minh, đẩy xe lăn sang phía bên này, đoàn người tự động giãn ra hai bên. Phương Vũ Tư, Hoàng Bình Văn, Hoàng Kiến Bằng, Hoàng Nhượng Hình... hầu như ai trong phòng cũng kinh ngạc nhìn hai người, cố gắng nghĩ ra hai người này tìm kiếm người có thân phận như thế nào...

“Xin chào, Gia Minh tiểu đệ, ta đã thấy cậu rồi... Ta là Phương Chi Thiên.”

Hắn nói xong, hướng Gia Minh đưa tay ra, Gia Minh nhúm mày suy nghĩ một lúc, mới đưa tay ra bắt, Phương Chi Thiên gật đầu cười:

“Bởi vì có một số việc cần cậu hỗ trợ, cho nên mong rằng chúng ta có thể tìm một chỗ nói chuyện. A, Phương tiểu thư cũng ở chỗ này sao. Hoàng tiên sinh, đã lâu không gặp...”

Buông tay Gia Minh, hắn cười cười bắt chuyện với Phương Vũ Tư, sau đó là Hoàng Bình Văn, lúc này Hoàng Bình An cũng đã tới đây, nhìn Gia Minh, trong ánh mắt có sự nghi hoặc thực sâu. Hiển nhiên, Phương Chi Thiên đi tới Giang Hải, đầu tiên là tới Hoàng gia bãi tế, sau đó muốn tìm một gã nam hài gần như không tồn tại trong Hoàng gia, điều này khiến hắn không cách nào hiểu được.

Mà khi cùng Hoàng Bình Văn bắt tay, ánh mắt Phương Chi Thiên nhìn về một bên, sững sờ một chút, sau đó nở nụ cười:

“Thiên Vũ quân, cậu cũng tới? chúng ta đã lâu không gặp rồi.”

“Tôi đoán là ông cũng tới chỗ này, cho nên mới ở bên cạnh Gia Minh.”

Trong sự kinh ngạc của đám người Hoàng Nhược Hình, Hoàng Bình Văn, Thiên Vũ Chính Tắc cùng Phương Chi Thiên chào hỏi lẫn nhau. Hoàng Bình An ở một bên thử hỏi thăm:

“Ách... Vị này chính là...”

“Thiên Vũ đây, hắn là người thừa kế của tập đoàn Xuyên Kỳ, tập đoàn lớn thứ 2 Nhật Bản, thân kiêm học vị bác sĩ sinh vật, ở giới học thuật có thành tựu phi phàm, đồng thời còn là vị hôn phu của trưởng nữ gia tộc Nguyệt Tri thuộc tập đoàn dệt may Tri Anh, Thiên Vũ ChínhTắc...”

Phương Chi Thiên nhìn bốn phía, vuốt tay:

“À, đã nói nhiều rồi, ách... Các người không biết?”

Rất hiển nhiên, bọn họ không biết...

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 301

Ưu Thế Duy Nhất

5h chiều, chuông điện thoại di động vang lên, nàng từ trong giấc mơ tỉnh lại.

Mơ mơ màng màng mở mắt, ánh sáng bên ngoài len vào căn phòng hơi tối, trong lúc nhất thời, nàng nhận ra, hình như đã gần buổi tối rồi thì phải, nhưng nàng vẫn cảm thấy mệt mỏi như trước.

Đưa tay tìm tòi trên giường, cảm giác dường như có chút không đúng lắm, nhưng cuối cùng thì vẫn lấy được đôi găng tay, tóm được điện thoại di động, bấm nút nghe, ý thức của nàng mới tỉnh táo đôi chút. Đúng rồi, đây không phải là ở nhà, mà chiều hôm nay, nàng ngủ trên giường của Gia Minh.

“Này, giọng nói con sao vậy... giờ mới dậy ư?”

Điện thoại là do cha nàng gọi tới, điều này khiến cho nàng cảm thấy hơi có chút ngoài ý muốn, mấy tháng nay, tuy rằng quan hệ cha con đã được cải thiện, thế nhưng khi không có chuyện thì chưa bao giờ hai người gọi điện thoại hỏi han ân cần thế này.

Xét đến cùng, Trương Kính An là một người cha nghiêm túc, phương thức biểu hiện tình cảm có phần khô cứng, bây giờ nghĩ lại, giá như mẹ nàng không chết, cuộc sống của nàng chắc chắn sẽ tốt đẹp hơn rất nhiều, nhưng mà mẹ nàng đã chết, tính tình của nàng thì kiệt ngao, cự tuyệt toàn bộ sự an bài của cha mình.

Cũng bởi sự hồ thẹn trong lòng, Trương Kính An cũng không hạn chế con gái, cho nên, gọi điện thoại hỏi thăm trở thành một hình thức cổ quái.

“Dạ... con vừa mới dậy, cha, có chuyện gì không?”

“A, vậy con đang ở Hoàng gia phải không? Bọn họ nói con tới Hoàng gia, cho nên ta mới gọi điện thoại hỏi một chút, nếu không ở..”

“Con đang ở Hoàng gia...”

Lười biếng trả lời, ngồi xuống giường, hình dáng của đồ vật bây giờ mới trở nên rõ ràng, nàng nói lầm bầm:

“Buổi chiều hơi mệt, con ở trong phòng bạn nghỉ ngơi một chút... Chuyện gì vậy?”

“Ta muốn hỏi một chút, con có nhìn thấy Phương Chi Thiên ở đó hay không?”

“Phương Chi Thiên?”

Đưa tay cố bật cái đèn bàn, nâng nhìn đồng hồ đeo tay của mình, giạt rèm cửa sổ, bên ngoài vẫn là ban ngày, khu rừng phía tây, mặt trời chiều đã treo trên đầu núi:

“Chẳng phải ông ta 3h40 mới bay tới thành phố Giang Hải hay sao? Tối nay còn tổ chức tiệc rượu bên UBND, sao ông ta có thể sang bên này được..”

“Không biết, nhưng mà nghe nói hẳn thực sự đã tới Hoàng gia... Quên đi, nếu như con không gặp, vậy thì chỉ cần nghỉ ngơi cho tốt, không cần xen vào việc này...”

“Dù sao con cũng đã dậy, đợi con ra ngoài xem thế nào đã...”

Cúp điện thoại, hít một hơi, hình như khí tức của Gia Minh vẫn còn vương trên giường chiếu, nàng ngồi xuống đi tắt chân, tìm đôi giày cao gót, mặc quần sau đó đi vào WC.

Mấy phút sau, buộc mái tóc một cách đơn giản, trên khuôn mặt trắng hồng còn vương mấy giọt nước, đeo đôi mắt kính đôi môi, phủ thêm áo khoác, nàng chỉnh lại quần áo, găng tay, sau đó đi ra ngoài cửa.

Bên kia linh đường, tiếng thì thầm vẫn tiếp tục, trên hành lang vẫn có người đi lại, họ đang nghị luận, cảnh tượng chẳng có gì khác so với trước khi nàng đi ngủ. Nhưng khi đi tới phòng khách, nàng mới hơi ngừng một chút, giờ đồng hồ nhìn một lần nữa.

4h53 phút, bọn họ không phải là đã đi rồi đấy chứ...

Trong đầu hơi nghi hoặc, hai vị lão nhân đối diện đã phát hiện ra nàng, giơ tay lên chào hỏi. Nàng nở một nụ cười trên khuôn mặt thanh lệ, vuốt nếp nhăn ở góc áo, tiến lên đón tiếp:

“Bác Cảnh, Thôi lão, vẫn chưa về hay sao.”

“Bây giờ chưa đi được, tối nay về cũng không sao.”

Cảnh lão cười cười, giải thích.

“Bây giờ? Làm sao vậy...”

Trong đầu hơi có chút nghi hoặc, ánh mắt đảo qua một vòng, bỗng nhiên nàng bị một thân ảnh khác hấp dẫn, tiến lên hai bước, nàng kiễng chân nhìn về... một hướng khác của phòng khách:

“A... người này là... Phương Vũ Tư?”

“Đúng vậy, lúc này cô ấy ở bên kia.”

Cảnh lão cùng Thôi lão cũng nhìn sang:

“Được rồi, nghe nói cô ấy ký hợp đồng quảng cáo với Hoàng gia trong vòng 2 năm, hơn nữa còn chủ động yêu cầu, tôi với Thôi Lão lúc này cũng đang nói chuyện này, không biết là nàng biết được tin tức gì đó hay không. Hoàng gia lần này vương chuyện, lại có được nàng ta, biết đâu chuyện mình không chùng..”

Thôi lão gật đầu:

“Đúng vậy, sau hôm nay, phỏng chừng sẽ có khá nhiều người nghĩ như vậy, nhưng mà án tử của Hoàng Bình Tường đã tuyên, giống như ván đã đóng thuyền, điều này làm cho ta đoán mãi cũng không ra.”

“Chuyện dính dáng tới thể chế trong nước, đôi khi nằm ngoài dự đoán của mọi người, đoán không ra cũng là chuyện thường.”

Hai tiền bối trong giới kinh doanh trao đổi với nhau, Nhã Hàm trong lòng có chút nghi hoặc, Phương Vũ Tư có một chút quan hệ với Gia Minh, điều này nàng đương nhiên biết, và cũng hiểu Gia Minh không có nhiều hảo cảm với Phương Vũ Tư. Lấy sự từng trải của hai người này, sao lại cho rằng Phương Vũ Tư hợp tác là Hoàng gia có cơ hội chuyển mình. Phương Vũ Tư làm cái gì vậy... A, Phương Chi Thiên...

Nhớ lại vấn đề cha mình hỏi, lúc này nàng mới nhận thấy trọng tâm câu chuyện mà mọi người trong phòng đang nói, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn sang phía bên kia. Nàng đi tới gần cửa sổ, nhìn thấy trong một cái đình bát giác phía sau hậu viên của Hoàng gia, có bốn người ngồi. Phương Chi Thiên chính là một người trong số đó.

“Phương Chi Thiên thực sự đã tới nơi này, đúng là làm cho người khác nghĩ không ra...”

“Lại lịch của tên Thiên Vũ Chính Tắc cũng đủ dọa người.”

Hai vị lão nhân ở sau lưng nói chuyện, dường như đang muốn hỏi ý kiến của Nhã Hàm, dù sao nàng cũng được giáo dục theo chế độ quý tộc, tuy rằng còn trẻ, nhưng ở học viện Thánh Tâm có thể phụ trách công việc chung, ánh mắt, năng lực đương nhiên không tệ.

Nhã Hàm lúc này đang nhìn vào thân ảnh của thiếu niên ngồi trong đình, nhủ mảy:

“Gia Minh...”

“Nhã Hàm, cô biết tiểu hài tử kia?”

Nghe thấy Nhã Hàm thì thảo nói, Thôi lão ở phía sau hỏi.

“Ách... A, Gia Minh sao, đúng là có quen, hẳn là học sinh của cháu, kỳ thực quan hệ của chúng cháu rất tốt.”

“Vậy bình thường hẳn có chỗ nào không giống người thường không?”

“Không giống người thường?”

Nhã Hàm nhún vai, nói:

“Tính cách của hấn không hòa đồng, nhưng mà chỉ cần trở thành bạn bè của hấn, hấn vẫn chơi đùa vui vẻ, rốt cuộc làm sao vậy, hấn thế nào...”

“Vậy thì kỳ quái, Phương tiên sinh xuống máy bay một cái đã tới nơi này, hơn nữa còn tìm đích danh hấn, người ngồi bên cạnh hấn trò chuyện, chính là Thiên Vũ Chính Tắc, không chỉ rất có giới thành tựu ở trong giới học thuật, mà còn là một trong những người thừa kế của tập đoàn Xuyên Kỳ, lại còn có quan hệ hôn nhân với tập đoàn dệt may Tri Anh, hấn nói là mình quen Gia Minh vì có cùng sở thích là đọc truyện tranh châm biếm. Sau khi bị Phương tiên sinh nhận ra, thân phận của hấn khiến cho mọi người giật nảy mình. Cái tên Cố Gia Minh này... vì sao hấn biết được nhiều đại nhân vật như vậy... Được rồi, nghe nói Phương Vũ Tư cũng nhận được sự trợ giúp của hấn, cho nên mới lần này mới ký hợp đồng với Hoàng gia, có lẽ là bảo đảm an của hấn...”

Trong phòng mọi người đều nghị luận như vậy, nhưng mà trọng tâm câu chuyện vẫn là những gì mà Phương Chi Thiên mang tới, kéo theo đó là bao nhiêu suy đoán hoặc nghi hoặc.

Chẳng qua ai ở đây chẳng có công phu tu dưỡng, cho nên không tới bên kia xem mà thôi. Cũng bởi vậy, bốn người ngồi trong tiểu đình kia, càng trở nên thần bí.

Cùng lúc đó, ở một nơi... khác trong phòng khách. Phương Vũ Tư đang nhìn người đại diện của mình cười khở:

“A di (cô), cháu bây giờ mới đột nhiên cảm giác được... hình như cháu không biết lượng sức mình a...”

Phương Chi Thiên, Thiên Vũ Chính Tắc, Đông Phương Nhược ngồi trên xe lăn, cộng thêm Gia Minh buồn chán, bốn người ngồi nói chuyện tới 5h10 phút mới kết thúc. Rồi khỏi tiểu đình, khi họ tiến vào trong biệt thự, đương nhiên là nhận được những âm thanh chào hỏi.

Bên Hoàng gia đương nhiên muốn giữ Phương Chi Thiên ở lại ăn cơm, nhưng mà buổi tối ở phủ thị chính có tiệc rượu, lời mời này đương nhiên không được chấp nhận.

Thiên Vũ Chính Tắc bị vạch trần thân phận, đương nhiên cũng không dự định ở lại Hoàng gia, về phần Gia Minh, trong lúc nhất thời không có ai nói chuyện với hấn, chủ yếu là bởi vì không biết mở miệng thế nào.

Mắt thấy Gia Minh đi tới, Nhã Hàm đương nhiên tiến lên, chỉ là hấn đã trở thành một trong những tiêu điểm để mọi người nhìn vào, trong lúc nhất thời nàng cũng không biết nên nói gì cho phải.

Gia Minh ở phía sau đương nhiên cũng nhìn thấy nàng, hấn mỉm cười, nhưng đột nhiên Phương Chi Thiên đã tiến lên:

“A, được rồi, vị này chính là Trương gia Nhã Hàm tiểu thư phải không?”

Hấn quản lý nhiều công việc như vậy, không biết tại sao lại nhận ra Nhã Hàm.

Phương Chi Thiên tài cao thế lớn, đại đa số mọi người đều có hứng thú với hấn, nhưng đương nhiên, không có ai có khả năng tới bắt chuyện..

Những người có thể nói chuyện với hắn, ngoài đám người chủ nhân Hoàng Bình An, thì Nhã Hàm chính là người tiếp theo được hắn chú động nói chuyện. Liếc mắt nhìn Gia Minh, Nhã Hàm lễ phép chào. Phương Chi Thiên cũng bắt đầu nói tới chuyện làm ăn.

“Là như vậy, nhà máy Trương thị là một trong những nhà máy chế tạo công nghiệp nặng ở trong nước, gần đây có danh tiếng rất tốt, gần đây một số công ty ở Đông Bắc của ta cần một số nhà máy có khả năng chế tạo súng ống, ta cũng biết phương diện này không phải là sở trường của Trương thị, vốn định mấy hôm nữa đăng môn bài phòng, nhưng hôm nay nếu đã gặp Trương tiểu thư ở đây, cô có thể nói lại với lệnh tôn một chút, đại khái vài ngày sau, ta sẽ qua đó, bảo lệnh tôn chuẩn bị tâm lý... Đương nhiên, phương diện quân sự, nhà nước quản lý tương đối nghiêm khắc, nếu như Trương thị có ý muốn phát triển trong lĩnh vực này, thì các loại thủ tục, khảo hạch, cấp phép sẽ được hướng dẫn. Đương nhiên nếu như Trương thị không muốn, thì cứ suy nghĩ vài ngày, đương nhiên, đây nhất định là một chuyện còn phải bàn bạc nhiều...”

Nhà máy dân sự muốn hợp tác với nhà máy quân sự không phải là chuyện đơn giản, nhưng mà tóm lại, tuy rằng có một số hạn chế, nhưng sẽ được nhiều lợi ích, thật là khó có thể quyết định.

Có trùm công nghiệp quân sự Phương Chi Thiên bảo đảm, mặc dù là Nhã Hàm không biết những chuyện làm ăn của gia tộc, nhưng cũng nhận ra, đây là một miếng bánh rụng tới miệng, cho nên lập tức vội vàng đáp ứng.

Sau khi Phương Chi Thiên cùng Nhã Hàm nói chuyện, hắn lại đi vòng quanh phòng một vòng, chừng mấy phút sau, hắn thấy thời gian không còn sớm, cho nên chuẩn bị cáo từ. Tới lúc này, Gia Minh mới cùng Nhã Hàm chạy ra khỏi Hoàng gia, ngồi trên chiếc xe của Nhã Hàm, chuẩn bị tới Thánh Tâm.

Vừa lái xe, trong lòng Nhã Hàm lúc này còn có chút kích động, biểu hiện của Phương Chi Thiên vừa rồi đã ám chỉ cực kỳ rõ ràng, đó là hắn muốn hợp tác với Trương thị.

Mà có nhân vật như Phương Chi Thiên nâng đỡ, chỉ ít là trong mấy năm sau, Trương thị có thể phát triển thuận buồm xuôi gió mà đặt chân vào lĩnh vực công nghiệp quân sự, cũng đại biểu rằng từ nay về sau, Trương Thị có thể quan hệ với nhiều nhân vật trong chính giới hơn.

Trong hai năm qua, tình hình trong gia tộc không tính là tốt, mình vốn được bồi dưỡng như một người nối nghiệp của Trương gia, nhưng mà mấy năm nay gần đây năng quan sát người khác nhận thấy, bản thân nàng không có hứng thú trong phương diện này.

Những người có quan hệ thân thích khác, bắt đầu có chủ ý tới vị trí thừa kế, quan hệ của nàng với cha tuy rằng không được tốt lắm, nhưng cha nàng vẫn không buông tha cách nghĩ bắt nàng phải tiếp nhận sự nghiệp gia tộc.

Bởi vậy tới nay, nàng bị rất nhiều người thân ghét, mà bên ban giám đốc công ty cũng lục đục với nhau, một khi mà công ty có cơ hội phát triển, uy tín và địa vị của cha nàng cũng tăng mạnh, người khác sẽ không dám nói mấy lời vô nghĩa kia nữa, không biết sau khi nghe tin, cha mình sẽ vui vẻ tới mức nào đây.

Mà ở trong lòng nàng, tất cả những chuyện này, nàng biết đều là do Gia Minh mang tới, nếu như nói Phương Chi Thiên là người đứng đầu trong giới chính trị và kinh doanh, thì Trương thị chỉ là một thuyền cá nhỏ, nếu như không phải vì Gia Minh thì Trương thị làm sao được hắn coi trọng. Nhưng mà, Gia Minh đâu có nói câu gì, nàng đương nhiên hiểu tính cách của Gia Minh, cho nên chỉ mỉm cười, khoát tay.

“Chị đừng nghĩ lung tung, không cần cảm kích em, vừa rồi nói chuyện cơ bản toàn là Thiên Vũ Chính Tắc nói, em cũng không nhắc tới Trương gia, căn bản là không nói, hiển nhiên hẳn đã có ý nghĩ trợ giúp Trương gia từ trước khi tới đây.”

Chiếc xe ra khỏi con đường nhỏ của biệt thự Hoàng gia, chậm chậm chạy trên đường, Nhã Hàm vừa lái xe, vừa cười vừa nói:

“Nhưng khẳng định bởi vì em, chắc chắn là hẳn muốn bán cho cá nhân em một cái nhân tình.”

“Chị tưởng nhân tình để bán vậy sao? Hẳn sờ đĩ lo lắng cho Trương thị, tuyệt đối là bởi vì Trương thị có thực lực hợp tác với hẳn, chị cũng không cần nghĩ rằng mình nợ hẳn cái gì, huống chi em còn cứu mạng hẳn nữa, nếu không có em, hẳn đã bị Nguyên Lại Triêu Sang đánh chết rồi.”

“Nói vậy cũng đúng, ha ha... Chị không cảm ơn em đâu, lão công làm việc cho vợ, chiếm chút tiện nghi cũng là việc nên làm.”

Nàng vênh cằm lên, cười xán lạn, sau đó lại nghĩ:

“Nhưng mà lần này hẳn tìm em làm chuyện gì, có thể nói rõ một chút được không? Từ trước tới giờ em luôn nỗ lực ẩn mình, không biết là có chuyện gì không nữa?”

“Cũng chẳng có cách nào cả...”

Gia Minh ngừng lại một chút, biểu tình trở nên có chút buồn bực:

“Vừa mới xuống máy bay, hẳn hấp tới tới tìm em, còn chỉ đích danh, lại còn ra giữa đình ngồi cho mọi người cùng thấy. Phương Chi Thiên... thực ra hẳn muốn làm cho mọi người cùng để ý.”

Nhã Hàm nhíu mày:

“Vì sao?”

“Chuyện của chị kéo theo Hứa Mặc, Hứa Mặc lại là bạn thân của Ứng Tử Phong, em làm lá chắn cho Đông Phương Uyển, lại làm cho Lôi Khánh ghen ghét, việc này, vốn là chuyện mà Viêm Hoàng Giác Tinh có thể không chế. Nhưng vấn đề ở chỗ, trong tiệc rượu hai ngày trước, Ứng Tử Phong xảy ra chuyện...”

Hắn nhìn Nhã Hàm, bĩu môi:

“Vốn cũng chẳng tính là đại sự gì, tuy rằng có chết một số người, Ứng Tử Phong cũng bị đánh gãy xiu, nhưng ba người chết kia lại là Dị năng giả, chuyện này đã liên lụy tới Viêm Hoàng Giác Tinh, đồng thời còn liên lụy tới anh trai của Ứng Tử Phong là Ứng Tử Lam, hẳn lo lắng em trai mình sẽ xảy ra chuyện đã quyết định tới Giang Hải, người này đã là một trong những người thuộc biên chế trong Viêm Hoàng Giác Tinh, nếu như hẳn làm lung tung, Viêm Hoàng Giác Tinh sẽ xảy ra mâu thuẫn nội bộ, khó mà giải quyết được.”

“Cho nên, mục đích của hẳn tới đây, chỉ là dùng quyền lực làm kỹ xảo một chút.”

Gia Minh cười cười:

“Ứng Tử Lam gần đây rất cao ngạo, đối với em trai rất quan tâm. Phương Chi Thiên lại là người quá mẫn cảm, sợ rằng xảy ra chuyện gì lung tung lại ảnh hưởng tới em, cho nên trực tiếp tới mời Giản Tố Ngôn xuất thủ, gia đình Ứng Hải Sinh không thể coi như bọn xã hội đen, còn đồ được. Bọn họ mà xảy ra chuyện không may, thì có thể làm cho Trung Quốc rung chuyển. Mà hành động lần này của hắn, không riêng gì Ứng Tử Lam, lại còn có cả Ứng Tử Phong. Lôi Khánh lại muốn xuất thủ với em, ai.. trên cơ bản họ là những người “biết thu liễm”... Thôi cứ xem thế nào đã, chẳng qua hắn cũng chỉ tới đây một chuyến ngồi nửa giờ, trên cơ bản là hắn có khả năng miễn trừ những tai họa ngầm.”

Nhã Hàm suy nghĩ một chút:

“Vậy em tính sao với Hoàng gia bây giờ, bọn họ hỏi em với Phương Chi Thiên có quan hệ gì, cùng Thiên Vũ Chính Tắc có quan hệ gì, em giải thích thế nào đây.”

“A, chuyện này thật ra không sao.”

“Vậy... những chuyện khác? Thí dụ như Bùi La Gia...”

“Bùi La Gia nếu biết thì sẽ càng thêm chú ý tới em, đây là vấn đề lớn nhất...”

Gia Minh thôi không tươi cười, khe khẽ thờ dài, đợi cho hắn phát giác Nhã Hàm lo lắng nhìn sang, mới lại nhìn gương mặt nàng cười, khiến cho nàng phải nhìn về phía trước:

“Yên tâm, không có chuyện gì, lái xe cho tốt đi, cô bé gốc... Em thờ dài chẳng qua là cảm thấy đầu óc mình không tốt đấy thôi, nếu có sự thông minh như Kelly Denime thì tốt rồi... Chị tính xem, lần này hắn xuất hiện, đầu tiên là giải quyết những tai họa ngầm có thể bạo phát trong tổ chức, sau đó tăng cường sự tồn tại của em, nhưng tác dụng không nhiều, bởi vì... trước đây Bùi La Gia đã nhận ra em với Giản Tố Ngôn có quan hệ, nhưng mặc kệ thế nào, để cho bọn họ biết điều này cũng tốt. Nếu như Bùi La Gia động thù với em, Giản Tố Ngôn cũng sẽ ra tay với Bùi La Gia. Phương Chi Thiên chẳng cần làm gì mà lại có thể có được cục diện tốt nhất, chính trị gia a, hắn là chính trị gia đấy, bị hắn tính kế mà lại không thể nào nổi giận... Phòng chừng chuyện của Trương gia cũng chỉ là sự áy náy của hắn mà thôi, cho nên không cần để ý, có tiện nghi gì cứ liệu mạng chiếm lấy là được rồi.”

Trong miệng thì than thở, nhưng mà hắn đúng là rất sùng bái những người có đầu óc kiểu này, hắn nói thêm vài câu nữa, làm cho Nhã Hàm không hề lo lắng, mới cười duỗi lưng:

“Nhưng mà, em cũng có ưu thế của mình, mặc kệ bọn họ thông minh thế nào...”

Hắn nhún vai.

“... Chí ít em cũng có thể giết hắn.”

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 302

Vượt Quá Giới Hạn

Tối muộn, đèn đường đã sáng, những tiếng động ồn ã cũng theo đó mà giảm bớt, trong một quán bar ở cuối con đường, các loại âm thanh lẫn lộn va vào nhau trong những ánh đèn đủ màu, hai bên đường, chỉ cần nhìn là có thể thấy đủ loại lưu manh đứng khắp đường, cả trai lẫn gái tùm năm tùm ba, trên người tràn ngập từu khí, có đứa ngồi xôm góc đường, có thằng nôn mửa, có thằng thì thấp thòm bất an.

Một chiếc xe taxi dừng lại ở ven đường, người xuống đầu tiên là một thiếu nữ 16, 17 tuổi mặc chiếc áo trắng rộng thùng thình, áo khoác màu tím nhạt cộc tay, quần jean màu xanh, đi giày thể thao, mái tóc đuôi ngựa bập bênh tạo nên khí tức thanh lệ.

Nhưng cái đẹp nhất chính là khuôn mặt hoàn mỹ gần như tinh xảo của nàng, kèm theo đó là khí tức băng lãnh. Vừa xuống xe, nàng đã hấp dẫn không ít ánh mắt của người ven đường.

Theo sau nàng cũng là một thiếu niên, vóc dáng hai người không khác nhau là mấy, nhưng đối với con gái mà nói, ai mà cao trên 1m65 thì nam giới đi với họ sẽ trở nên thấp hơn.

Sau khi trả tiền xe, thiếu niên hướng dẫn thiếu nữ đi tới một quán bar tên là “39 độ” quán.

Đợi cho thân ảnh hai người biến mất ở cửa quán rượu, tài xế mới lắc đầu, khởi động xe rời đi, trong lòng có chút tiếc nuối, cô gái xinh đẹp như vậy mà lại ở bên cạnh một thằng con trai... hoàn toàn chẳng xứng chút nào cả.

Trong quán bar có rất nhiều người, thanh âm DJ rung động màng nhĩ, hai người xuyên qua đám người, một trước một sau đi vào trong. Khi đi qua quầy bar, thiếu niên quay đầu lại nói mấy câu, cô gái xinh đẹp có khí chất băng lãnh nhu thuận gật đầu, ngồi xuống chiếc ghế tròn bên cạnh quầy bar.

Nàng đưa mắt nhìn theo thân ảnh của thiếu niên biến mất trong đám người, không bao lâu, hắn đã đi tới một cái cửa có hai gã đại hán lực lưỡng đứng bảo vệ.

“Ta tìm Tiểu Mạnh!”

Đứng trước mặt hai gã đại hán cao hơn mình một cái đầu, thiếu niên cau mày, lên giọng, hai gã đại hán liếc mắt nhìn nhau, nói:

“Làm sao ngươi biết Tiểu Mạnh ca hiện tại ở chỗ này, ngươi là ai?”

“Đi vào nói cho hắn biết, Cố Gia Minh tới tìm hắn.”

Hai người đối diện còn chưa kịp nói gì, thì cánh cửa phía sau đột nhiên mở ra.

Một nam tử mặc áo da, thân hình vạm vỡ, hình xăm chi chít, trên mặt lộ hiện lên thần sắc kinh hi:

“Gia Minh, sao cậu lại tới đây, có việc gì cứ gọi điện thoại cho tôi là được.”

Hai gã đại hán vội vã thối lui một bước, cúi đầu chào:

“Tiểu Mạnh ca.”

Nhưng trong lòng hai người có chút kinh ngạc suy đoán lai lịch của thiếu niên.

Hóa ra Tiểu Mạnh cũng có thái độ vô cùng ôn hòa thế này, trong ngày thường khi gặp đám tiểu đệ hoặc là đám Đường chủ khác, cho dù cố tình hay vô ý, hẳn đều duy trì thái độ lạnh lùng. Hẳn có một loại khí chất âm trầm, có thể giết người một cách điên cuồng, điều đó làm cho người khác kính nể, có thể ôn hòa với một gã thiếu niên thế này, thì đây là lần đầu tiên hai người nhìn thấy.

Chẳng bao lâu sau, hai người vào phòng làm việc.

Căn phòng này bố trí giống như một cái KTV, ba mặt là sofa, ở giữa có một cái bàn thấp hình vuông. Hiện giờ ở trên bàn có một chai rượu và thức ăn, vách tường đối diện là một tấm kính, có thể quan sát được quán bar, cũng vì vậy mà vừa rồi Tiểu Mạnh mới nhìn thấy được Gia Minh đến.

Trong phòng còn có hai người, một người trong đó mặc tây trang, đại khái là uống rượu ta, trên mặt đỏ rực, một cô gái xinh đẹp ngồi cạnh hắn. Tiểu Mạnh là Đường chủ, quản lý không chỉ một hai chỗ ăn chơi, hai người này chắc là hai người quản lý gì đó, thấy Tiểu Mạnh dẫn Gia Minh vào, hẳn cười đứng lên.

“Mạnh ca, vị này là?”

“Bạn trai của tiểu thư, Cố Gia Minh. Các người đi ra ngoài trước, ta và Gia Minh có một số việc cần bàn, đừng cho người khác vào.”

Nam tử kia ngẩn người, một lát sau mới ý thức được “tiểu thư” trong miệng của Tiểu Mạnh chính là con gái Liễu Chính, vội vã gật đầu, mang theo cô gái bên cạnh đi ra ngoài, sau đó nhìn hai gã đại hán bên ngoài phân phó một phen, hai gã đại hán gật đầu, bảo vệ cửa phòng làm việc.

Gia Minh ngồi xuống ghế sofa, trực tiếp nói:

“Chú của Sa Sa, Liễu Sĩ Kiệt là người như thế nào, anh có biết không?”

“Hắn?”

Tiểu Mạnh nhíu nhíu mày:

“Ta với hắn giao tiếp không nhiều lắm, nhưng mà lão đại đối với hắn rất tốt, gần đây khi lão đại đến Tân Trữ đàm phán, đã cho hắn quản lý một số

chuyến, mấy hôm trước khi đến đông khu đàm phán cùng với bọn Văn lão đại cũng hẳn đi theo. Theo như những gì ta biết... Ta nghĩ hẳn từ nước ngoài trở về, hình như có một số mặt ưu việt nào đó, mở miệng ngậm miệng đều là Mafia, tỳ như bọn họ làm gì, phương pháp thực hiện ra sao, tuy vậy khi áp dụng với tình hình Giang Hải thì có chút không hợp...”

Gia Minh lắng lắng nghe, sau đó ngẩng đầu:

“Từ đảo Corsica trở về?”

“Nghe nói hẳn đã qua đảo Corsica của Ý, hẳn trước đây có giao tình với lão đại, hiện tại trở về, lão đại coi hẳn là thân huynh đệ, chúng ta cũng không dám điều tra thêm gì, thế nào, hẳn có chuyện?”

Nói đến đây, sắc mặt Tiểu Mạnh đột nhiên trở nên lạnh lùng, hình như là đã chuẩn bị giết người, Gia Minh nhận nhạy liếc mắt nhìn hẳn, lắc đầu:

“Ta không nói hẳn có chuyện, hẳn dù sao cũng là chú của Sa Sa, anh chú ý hẳn một chút, đừng cho hẳn làm loạn.”

Nói xong, hẳn từ trong quần áo lấy một túi nhỏ vứt lên bàn, vừa mở ra, vừa nói:

“Nhưng mà hẳn cùng Dương Chấn Hưng lui tới tương đối mật thiết, phải không?”

Lấy sự từng trải của Tiểu Mạnh, nhấn chỉ cần nhìn là có thể nhận ra, túi nhỏ kia chính là túi bạch phiến, hẳn gật đầu:

“Lão đại đã công bố quan hệ với hẳn, mấy đường chủ khác đương nhiên là muốn nịnh bợ người này, tính tình của hẳn với Lão Dương tương đối hợp nhau, những độc phẩm này là...”

“Ta mua được bên địa bàn của lão Dương, anh tới thử xem.”

Tiểu Mạnh gật đầu, từ trên người lấy ra một cây tiểu đao nhẹ nhàng rạch một cái, dùng mũi hít một cái, thân hình đột nhiên run rẩy, sau một lát, hẳn mới phì phì vài hơi, có chút chần chờ nhìn về phía Gia Minh:

“Cái này...”

“K2, độ tinh khiết cao hơn bình thường 20%, tỷ lệ ảo giác có thể dẫn tới tử vong, đơn giản mà nói, hẳn đã vượt quá giới hạn.”

Gia Minh sắc mặt có chút âm trầm, trước khi gặp mặt Phương Chi Thiên, hẳn đã phân tích. Phương Chi Thiên chỉ là diễn trò cho mọi người nhìn mà thôi, người mà hẳn muốn nói chuyện chính là Gian Tố Ngôn, phương diện này Gia Minh tự nhiên sẽ không nhiều lời, hẳn cũng không có cách nào hỏi về vấn đề khác, tình hình duy nhất mà hẳn nắm bắt được trong lúc nói chuyện chính là vấn đề này.

Nước quá trong ắt không có cá, người tốt quá thì chẳng có gì, cho dù là người chấp pháp có công chính liêm minh tới đâu, thì cũng không thể yêu cầu cả xã hội cũng trong sạch với mình.

Chuyện buôn bán thuốc phiện, quốc gia quản lý tương đối nghiêm ngặt, nhưng dù sao có người là sẽ có thuốc phiện, có thuốc phiện thì sẽ có người hút, đại bang phái như Sa Trúc bang cũng không thể ngoại lệ.

Nhưng mà nhà nước cũng có quy định giới hạn người có bối cảnh, nhà nước sẽ không dễ dàng động tới người, thế nhưng dính tới thuốc phiện thì người có thể bị bốc bất cứ lúc nào.

Một khi có thuốc phiện độ tinh khiết cao, thì tốc độ người nghiện, độ tử vong cũng cao theo, vạn nhất xảy ra chuyện gì, thì không ai gánh vác nổi. Loại K2 này, tính nguy hiểm của nó quá cao, pháp luật cũng không thể nào tha thứ cho sự tồn tại của một cấm phẩm như vậy.

Trước kia Sa Trúc bang luôn cẩn thận với vấn đề thuốc phiện, tuy rằng cũng có buôn lậu thuốc phiện, nhưng tuyệt đối không dám làm quá.

Lần này K2 chảy ra, lại gặp ngay Phương Chi Thiên đến, cảnh vệ của Viêm Hoàng Giác Tinh lại đang coi Giang Hải là trọng điểm, chẳng cần mấy ngày thời gian, đã bị nhân viên tình báo của Viêm Hoàng Giác Tinh phát hiện, báo cho cấp trên biết.

Bang phái lớn đôi khi khó tránh khỏi phạm sai lầm. Phương Chi Thiên đối với chuyện này cũng không chú ý nhiều, thế nhưng nếu đã nói chuyện với Gia Minh, thì Gia Minh sẽ phải kiểm chứng.

“Chuyện thuốc phiện trong bang vẫn không chế rất nghiêm ngặt, ta cũng nghe nói Liễu Sĩ Kiệt muốn làm chuyện này, nhưng hẳn không chính thức thông báo, lão đại cũng không tỏ thái độ, từ trước tới nay ta chỉ nghe lệnh lão đại làm việc, việc này người trong bang cũng biết cho nên ta không quản được chuyện của hắn, mà cũng không ngờ Lão Dương lại..”

“Hai ngày nữa chú Liễu sẽ về, phiền anh nói với chú ấy một chút, loại chuyện này tốt nhất là không nên vượt quá giới hạn.”

Nhà nước Trung Quốc cực kỳ mạnh tay với những chuyện có liên quan tới chế độ, các loại bang phái nhìn như vô cùng uy thế nhưng trên thực tế lại giống như bọt biển, nhà nước mà động vào là biển mất liền.

Sa Trúc bang bây giờ hưng thịnh cực độ, nhưng mà một ngày nào đó có người muốn động thì sẽ tan rã chỉ trong một đêm. Đạo lý này Gia Minh hiểu rõ, Tiểu Mạnh đương nhiên cũng rõ ràng.

Lúc này Gia Minh nói chuyện nhưng ánh mắt luôn chú ý ra ngoài đại sảnh quán bar, từ vị trí này, có thể thấy thấy quầy bar đã có chút rối loạn, có hai nam nhân đang đấu khẩu với nữ nhân khác.

Trong đó nhân số một bên đông hơn, hiển nhiên thanh thế cũng mạnh hơn, bên kia tuy chỉ có một người, nhưng thân thể rắn chắc, vóc dáng cũng coi như là cao to, đại khái là hình như đang say rượu, đối mặt với nhân số đông đảo nhưng một bước cũng không nhường.

Trong khi hai bên đấu khẩu, Nguyệt Trì Huân lạnh lùng ngồi ở đó, nằng trước mặt có một cái chén màu xanh, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía phòng làm việc chỗ Gia Minh đang ngồi, trông nằng giống như một thiếu nữ thủy tinh, chẳng thêm để ý tới những người bên cạnh chút nào.

Nhìn tình hình như vậy, Gia Minh hơi nở nụ cười, bởi vì thiếu niên uống say kia hẳn cũng biết, đó là Hoàng Hạo Bình, nghĩ không ra hẳn cũng ở chỗ

ẤN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 303

Không Can Thiệp

Đã từng là công tử của Bí thư Tỉnh ủy, lúc nhỏ Hoàng Hạo Bình tuy có chút huênh hoang nhưng mà cũng chưa tới loại bất hảo, tuy rằng hắn cũng đã khi dễ Gia Minh gần 10 năm, thậm chí còn bắt hắn bỏ nhà đi, nhưng sau khi bị Sa Sa đánh cũng không mang thân phận của cha ra tiếp tục dọa người.

Khi lớn lên, hắn thích chơi bóng rổ, làm một vận động viên nhiệt tình, thỉnh thoảng tuy rằng cũng đánh nhau nhưng so với đám bạn vô pháp vô thiên thì chưa tới nồng nổi nào.

Chi là hoa trong nhà kính đâu có trải qua mưa gió. Hoàng Bình Tường bị theo dõi, chứng cứ vô cùng xác thực, không cách nào lật lại bản án. Hoàng Hạo Bình cũng hống theo.

Vốn lúc đầu hắn cũng mang tiền của nhà đi cầu tình, nhưng mà Hoàng gia còn chẳng làm nên chuyện, một người thiếu niên như hắn có bao nhiêu biện pháp cơ chứ.

Hơn nữa ích kỷ vốn là thiên tính của mọi người. Hoàng Bình Tường rút đài cũng tạo nên một phản ứng dây chuyền, rất nhiều tiểu công ty trực tiếp phá sản, những người thuận buồm xuôi gió trong Hoàng gia bây giờ ân hận, tại sao trước kia không trợ giúp Hoàng Bình Tường.

Lúc đó những người này cho rằng nếu như không có Hoàng Bình Tường, bọn họ cũng có thể thành công, hơn nữa không bao giờ rơi vào cảnh như hiện nay, cho rằng Hoàng Bình Tường chẳng phải lo gì cho mình.

Hoàng Hạo Bình vốn là một thiếu niên được mọi người sùng ái, đột nhiên bị mọi người bỏ rơi, còn nghe được những câu nói như vậy, cho nên trong mấy tháng nay Gia Minh hầu như lúc nào có thể ngửi thấy mùi rượu trên người thiếu niên này.

Lấy sự từng trải của hắn thì chi cần nhìn qua cũng biết, hiện giờ Hoàng Hạo Bình đã bắt đầu hít thuốc phiện, đồng thời chi cần thêm một thời gian chừng 2 tháng nữa thôi là không cách nào kiềm chế được mình nữa.

Thật tâm mà nói, Gia Minh là người có tâm tính lạnh lùng tới cực điểm, quan hệ máu mủ không phải là lý do có thể tiếp cận hắn được, trước kia hắn giúp đỡ Hứa Nghị Đình cai nghiện là vì tình thương của Nhà Hầm.

Đối với tình hình Hoàng Hạo Bình hiện nay, hắn đương nhiên sẽ duy trì thái độ thờ ơ lạnh nhạt, có khi ngay cả hứng thú bàng quang đứng nhìn hắn cũng chẳng có.

Lúc này Gia Minh xuất hiện, khiến cho Hoàng Hạo Bình cảm thấy hơi ngoài ý muốn, nghĩ là chắc hắn cũng tới quán bar uống rượu giải sầu, uống say lại

nhìn thấy bạn học cũ nên muốn chạy tới, nào ngờ ăn ngay một đòn.

Khi đôi bên cãi nhau, người phụ trách quán bar rời đi thật nhanh, tới một gian phòng, cẩn thận gõ cửa, sau đó mới đi vào trong phòng:

“Mạnh ca, Minh ca, anh xem chuyện này...”

Hắn vừa nói, vừa ám chỉ rối loạn bên ngoài càng lúc càng lớn.

Tiểu Mạnh nhíu nhíu mày:

“Xảy ra chuyện gì?”

“Chỉ là tranh giành tình nhân bình thường mà thôi, nhưng mà cô gái kia dường như là do Minh ca mang vào.”

Hắn lớn hơn Gia Minh chừng 10 tuổi, nhưng mà bây giờ lại cung kính xưng anh.

“Còn nữa, người uống rượu say hình như là Hoàng Hạo Bình, lão Dương rất nể mặt hắn, nghe nói... A, đúng rồi, nghe nói hắn chính là thân thích của Minh ca...”

“Vậy còn hỏi cái gì, đương nhiên là...”

Tiểu Mạnh đang nói, Gia Minh ở một bên phất phất tay, nhàn nhạt nói:

“Chuyện hôm nay không cần nhúng tay, để cho bọn họ tự giải quyết đi.”

Người phụ trách liếc mắt nhìn Tiểu Mạnh, khẳng định rằng đây chính là lệnh, sau đó mới lui ra ngoài.

Không bao lâu sau, Hoàng Hạo Bình ở bên cạnh quầy bar đã bị đẩy ngã xuống đất, đám người xung quanh loạn thành một đoàn, có mấy người xung quanh xông lên quần áo.

Hoàng Hạo Bình gần đây chơi bóng rổ, tuy rằng khổ người cao to, thân thể rắn chắc, nhưng bình thường không có kinh nghiệm đánh nhau, gần đây lại bắt đầu hít thuốc phiện, lúc này bị vài người vây đánh, đâu có bao nhiêu sức phản kháng.

Nhưng mà do uống rượu nóng máu, cho dù không có khả năng xoay chuyển, nhưng mà cũng quyền đâm cước đá loạn xạ. Có một nam tử nhân cơ hội ấu đả, đến gần Nguyệt Tri Huân, dường như trong miệng còn cần nhân cái gì đó.

Ngồi ở trên ghế sa lon, Gia Minh nhàn nhạt nhìn toàn bộ tình hình, chợt nhớ tới cái gì đó:

“Hoàng Hạo Bình... đều là do lão Dương cung cấp thuốc phiện cho hắn ư.”

“Chắc là thù hạ của lão Dương, Khoan Thần Thủ.”

Tiểu Mạnh hồi đáp:

“Ta không rõ ràng cho lắm, mấy hôm trước... hình như là Sa Sa nói với lão Dương cái gì đó, sau đó Khoan Thần Thủ bắt đầu nịnh bợ hắn, coi hắn như là huynh đệ một nhà, nghe nói hai ngày trước, hắn cũng uống say trong một quán bar ở Tây thành, gây ra một số chuyện. Bên đó là địa bàn của Tam Thanh Bang. Khoan Thần Thủ phải xuất đầu, thiếu chút nữa thì cùng Tam Thanh Bang đánh nhau. Khoan Thần Thủ bao bọc hắn như vậy, anh em trong nhà có khi còn không bằng.”

“Sa Sa...”

Gia Minh nhíu nhíu mày, nói:

“Ta không nghe nói chuyện này, nhưng mà Sa Sa không thích người khác hít thuốc phiện, tại sao nàng phải bảo Hoàng Hạo Bình tìm lão Dương.”

Tiểu Mạnh đại khái cũng không rõ ràng chân tướng sự tình, hắn mở cửa nói gì đó với hai đại hán canh cửa thì vào lúc này, nam tử lúc nãy đứng gần Huân thấy nàng không có phản ứng gì liền đưa tay muốn đoạt lấy cái ly thủy tinh trong tay của nàng.

Thiếu nữ lạnh lùng đẩy ra, nam tử thân cao 1m8 mất thăng bằng, trực tiếp bắn ra ngoài 2m, người xung quanh ngạc nhiên, sau đó tiếng kính ngac, ùng hộ, đưa cột vang lên ầm ầm.

Mắc thẹn bởi nữ nhân, đồng bạn hắn đương nhiên không hỗ trợ, chỉ là cười trào phúng một phen, mấy nam tử đang ầu đã Hoàng Hạo Bình cũng dừng tay, thấy tình cảnh như vậy thì cười ha ha.

Tiểu Mạnh đương nhiên cũng thấy cảnh này, quay đầu nói:

“Nghe nói trước kia Hoàng Hạo Bình thiếu Khoan Thần Thủ một khoản tiền, sau đó lại thiếu tiền hít thuốc phiện, vốn tưởng hắn là người có gia thế nhưng sau đó lại nghe nói cha hắn rút dài, tiền từ này không trả tiền. Khoan Thần Thủ vốn cho người muốn đánh hắn, kết quả... đại khái chính là hắn gọi điện thoại, Sa Sa bảo nói với lão Dương vài câu, lão Dương bảo người của hắn dừng lại. Khoan Thần Thủ đương nhiên hiểu sai ý, không chỉ cho hắn khoản tiền, mà còn bao hắn ăn, mặc, ở, đi lại...”

“A...”

Gia Minh cười lắc đầu, Tiểu Mạnh lại nói:

“Không thì ta ra mặt, nói với lão Dương một câu, đảm bảo từ nay về sau, ở cái thành phố Giang Hải này, không có ai dám bán thuốc phiện cho hắn.”

Ồ đại sảnh, nam tử bò dậy, đương nhiên là bị mất mặt, cái đẩy của Huân vốn không có lực, hắn cho là mình có uống chút rượu đột nhiên mất đi cân bằng cho nên hùng hùng hổ hổ đứng lên, một tay cố sức vỗ vào quầy bar trước mặt Huân, tay kia muốn chụp vào người nàng.

Chi là sau một khắc, thân hình hắn trực tiếp bay lên giống như bướm bướm, lượn hai vòng trên không trung, nặng nề rơi xuống sàn nhà.

Một gã đồng bạn ở bên cạnh nam tử này muốn xuất thủ, chỉ thấy thiếu nữ vung tay phải lên, tóm lấy đầu người này, đập đánh rầm một cái xuống quầy bar, tay kia đập vỡ một chai rượu, kề sát phần vỡ sắc bén vào cổ hắn, nhàn nhạt nói một câu:

“Ta đang đợi người, chớ nên chọc tới ta.”

Tiểu Mạnh cũng đang nhìn ra bên này, bị cảnh tượng này làm cho hoảng sợ, thiếu nữ vẫn vững vàng ngồi trên ghế tròn như trước, tay phải đè đầu người nọ, tay trái cầm chai rượu vỡ kề vào cổ hắn, sắc mặt lạnh lùng.

Ánh đèn trong quán bar không đủ chiếu sáng toàn bộ khuôn mặt, những giọt rượu vẫn đang chậm rãi chảy xuôi theo chai rượu thủy tinh, lạnh lùng rơi xuống từng giọt, cảnh tượng này thực là hoàn mỹ.

Gia Minh nghĩ tới chuyện của Hoàng Hạo Bình, lắc đầu:

“Coi như xong, mặc kệ hắn, anh không cần ra mặt vì hắn... Ta phải đi, chuyện K2 còn phải làm phiền anh, lặn lội ở Giang Hải nhiều năm như vậy rồi, nên biết cái gì cũng có chừng mực của nó.”

“Ta tiễn cậu.”

Tiểu Mạnh theo Gia Minh ra khỏi cửa, hai gã đại hán đương nhiên là theo sát phía sau, ở bên cạnh quầy bar, đám người bị Huân dọa sợ, trong lúc nhất thời những đồng bạn của người này không một ai dám lộn xộn. Có mấy tên liếc nhìn đám tiểu thái muội (callgirl) ra hiệu báo uy hiếp, nói là sẽ dùng a- xít sun-phu-rit hủy dung, có nói người muốn tìm người cưỡng dâm nàng, còn nói là muốn chụp ảnh nude.

Gia Minh ở phía xa xa nghe xong, không khỏi cười cười: “Bây giờ đám tiểu thái muội này thực là hung dữ..”

“Một năm trước đây các nàng đã làm thật, nghe nói là ở trường học có một người chống đối các nàng, sau đó bị cưỡng dâm và chụp ảnh nude, đám huynh đệ bên dưới có nói chuyện như vậy...”

Tiểu Mạnh quay đầu lại hỏi một gã đại hán trong đó:

“Hình như có chuyện này đúng không?”

“Đúng, có ảnh chụp nhưng mà không truyền ra, nghe nói nữ nhân kia sau đó tự sát, nhưng mà cũng có người nói rằng, đó đều là hai cô gái “ăn sương” tranh giành đại ca, cuối cùng gây ra chuyện ai biết được...”

“Ác ác, thật là lợi hại...”

Gia Minh hứng thú, tấm tắc ngợi khen.

Đột nhiên vào lúc này, Hoàng Hạo Bình bị đánh tới mức mặt mũi bầm dập bò dậy, hung hăng đẩy một người vào quầy bar, sau đó lao vào đám người vừa nãy đánh hắn.

Nhưng mà sự dũng mãnh phi thường cũng chỉ duy trì được trong chốc lát. Vài giây sau đó, Hoàng Hạo Bình lại bị đè trên mặt đất, tuy rằng một gã đồng bạn của hắn đang bị thiếu nữ chế trụ, nhưng đối phương đâu có quan hệ gì với con ma men này, cho nên đám người này tiếp tục đánh đập.

Mấy người lúc này không kịp đề phòng bị Hoàng Hạo Bình đánh, bây giờ hung hăng mắng một câu, từ phụ cận một cái bàn trên nắm lên một chai bia liền bắt đầu vung tay ra, nhưng đột nhiên, cái chai rượu bên cạnh lại vỡ tan thành bụi phấn.

Ồ sát hấn, Tiểu Mạnh vung bàn tay phải đánh nát chai rượu, sau đó tiện tay vả cho người này một cái, thân hình người này lập tức đổ nhào trên mặt đất, máu tươi chảy mặt. Máy tên đang đánh Hoàng Hạo Bình cũng sửng sờ:

“Mạnh... Tiểu Mạnh ca...”

Mặc dù bọn này thường xuyên tới đây, nhưng đám lưu manh này cũng biết “Tiểu Mạnh ca của Thành phố Giang Hải” như là nhân vật như thế nào.

Lấy khăn tay lạnh lùng lau chùi rượu trên bàn tay, Tiểu Mạnh dùng ánh mắt âm lãnh đảo qua bốn phía, những thành viên của Sa Trúc bang lập tức vây kín nơi này lại.

Thiếu nữ đang ngồi trên ghế cũng thả người kia ra, đi tới chỗ Gia Minh, hơi bái một cái, sau đó yên lặng đứng cạnh hắn.

“Tiểu Mạnh ca, em là em trai của Dũng ca, những người này đều là bạn của em...”

Không biết Tiểu Mạnh ca tại sao lại xuất hiện ở đây, cũng không biết tại sao hắn đột nhiên xuất thủ đánh người, một người trong đó cười đi tới, hiển nhiên cho rằng không sẽ có đại sự gì cả.

Cùng lúc đó, Gia Minh ngồi chồm hồm xuống, đưa tay lục lọi trên mình hai người đang nằm trên mặt đất, nhất thời những tên bên cạnh hô lên:

“Này, người đang làm gì!”

“Người là ai!”

“Tại sao lại lục lọi như vậy...”

Tiểu Mạnh lạnh lùng đảo mắt:

“Các người muốn chết à?”

Lục soát trong hai tên kia được hai bao thuốc, một bọc nhỏ thuốc phiện, Gia Minh cúi đầu thuận miệng hỏi:

“Dũng ca là ai?”

“Chỉ là một tên côn đồ mà thôi.”

Tiểu Mạnh nhàn nhạt trả lời, sau đó hỏi:

“Những người này làm sao bây giờ?”

“Tất cả đều lôi ra ngoài đánh một trận.”

Đưa mấy đồ vật vào trong tay của Huân, Gia Minh giới thiệu:

“Thuốc mê, xuân dược... A, được rồi, còn mấy cô gái kia, hình như cũng cùng phe bọn họ... không cần đánh mấy người này.”

Đám người này đều là nhân sĩ lẩn lộn lối đời, tuy rằng mấy cô gái này không biết thân phận của Gia Minh, nhưng lại thấy hắn nói chuyện với Tiểu Mạnh ca như vậy, trong lòng đã có sự sợ hãi.

Mấy tiểu thái muội lúc nãy hùng hổ, bây giờ nhìn thấy Gia Minh chỉ tay đều muốn mở miệng biện minh, sau đó các nàng nghe nói là không bị đánh mới yên lòng lại, nhưng không ngờ Gia Minh chỉ hơi dừng lại một chút, rồi nói tiếp:

“Ai đã nói hủy dung, lôi ra hủy dung, ai nói cưỡng dâm, lôi ra cưỡng dâm, ai nói chụp ảnh nude, làm y như vậy, ai nói cưỡng dâm rồi chụp ảnh nude, cũng làm y nguyên, mấy cô này muốn thế nào, được thế đó.”

Câu này vừa nói xong, đám nhân mã Sa Trúc bang đứng xung quanh đều có chút ngạc nhiên, chuyện này đương nhiên là bọn họ đã làm, nhưng mà bây giờ lại do một thiếu niên trông vô hại nói ra miệng, thật là có chút quý dị, hình như là đang muốn đùa cợt người khác thì phải, nhưng mà đùa giỡn thế này thực sự là quá kém.

Mấy cô gái kia bị dọa giật nảy mình, đột nhiên Tiểu Mạnh nhàn nhạt đảo mắt:

“Không nghe thấy sao? Lôi ra ngoài!”

Trong khoảnh khắc, tiếng khóc, tiếng la, tiếng mắng, tiếng cầu xin tha thứ thì nhau vang lên, hơn mười thiếu niên nam nữ đột nhiên bị chế trụ.

Tiếng ồn ào làm cho những người ở xa cũng phải ngừng lại nhìn xem đã có chuyện gì.

Gia Minh vươn ngón tay chỉ về phía một cô gái mặc quần áo quái dị, nói:

“Được rồi, không tính cô ta vào trong đó.”

Đám nhân mã Sa Trúc bang đang chế trụ nàng, nói:

“Nàng cũng là đồng bọn của họ...”

“Nhưng nàng không nói.”

Gia Minh nhàn nhạt nói:

“Mà những người còn lại, cho dù có cơ hội, cũng chẳng làm được.”

Đám nhân mã này không biết ý tứ trong lời nói của Gia Minh, nhưng có Tiểu Mạnh ở đây, mọi người tự nhiên không dám hỏi nhiều, thả thiều nữ kia ra.

Sống sót sau tai nạn, callgirl tiểu thái muội kia gần như thoát lực ngồi bệt xuống, nhìn mấy bạn gái của mình bị bắt ra phía sau quán, trong ánh sáng mờ ảo, giữa hai chân của nàng đã chảy ra thứ nước tanh tươi, không ngừng lan tỏa ra sàn nhà.

Một gã thành viên Sa Trúc bang đi tới hỏi mức độ hạ thủ ra sao. Tiểu Mạnh trả lời một câu:

“Đánh gãy hai chân, để cho bọn chúng cả tháng cũng không xuống giường được.”

Cùng lúc đó, Gia Minh ngồi chồm hồm xuống, liếc mắt nhìn Hoàng Hạo Bình mặt mũi bê bết máu, nói:

“Có cần ta gọi giúp xe cứu thương không?”

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 304

Kelly

Trong hai ngày tiếp theo, Thiên Vũ Chính Tác lại tìm được mấy tên Cái tạo giả nữa ở trong thành phố, còn Gia Minh thì trở lại Hoàng gia giải thích quan hệ của hắn và Phương Chi Thiên, nói chung là tìm bừa một lời nói dối nào đó, thay đổi vài chỗ cho phù hợp, đại khái như “Đông Phương Nhược với Cổ Gia Minh có quan hệ”, và cứ thế là mọi chuyện ngẫu nhiên thành thật.

“Nghe nói, cô gái mù Đông Phương Nhược thăm mền Cổ Gia Minh...”

“Nghe nói lần trước Đông Phương Nhược tới Giang Hải, đã phát sinh quan hệ với Cổ Gia Minh...”

“Nghe nói lần trước Đông Phương Nhược tới Giang Hải thời gian bị Cổ Gia Minh cường bạo... Nàng là một người mù, làm gì có năng lực bảo vệ mình, Cổ Gia Minh lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, như vậy như vậy... Phương Chi Thiên căn bản là tới hung sư vẫn tội, nhưng mà các người cũng biết, Đông Phương Nhược kia là một người mù, chỉ còn nước là tìm cách xử lý ôn hòa, nói không chừng làm cho Cổ Gia Minh cưới nàng, vậy thì chuyện này cứ như vậy bỏ qua...”

“Cầm, cầm thú a, tên Cổ Gia Minh thực là cầm thú... Sớm biết lần trước Đông Phương Nhược, ta đã...”

Phần sau đương nhiên là mang ý đùa giỡn nhưng thực ra Gia Minh có quan hệ với Đông Phương Nhược thực, thì người khác cũng chỉ có nước là hậm hực tới chết, người mù thì sao, trọng yếu là lợi ích khi quan hệ với Phương Chi Thiên kia.

Buổi chiều hai ngày sau, Kelly Denime rốt cục đến Giang Hải.

***** Một tiếng “ding” nhẹ vang lên, bỏ đường vào trong chén cà phê cầm một chiếc thìa nhẹ nhàng khuấy, cô gái tóc vàng cầm lên uống một ngụm, sau đó cười lắc đầu:

“Mùi vị này...”

“Cậu tới tìm tớ là để nói chuyện phiếm, hay là để uống cà phê?”

Ngồi ở đối diện cô gái tóc vàng, Nhã Hàm mặc bộ quần áo công sở, cười cười:

“Ồ đây mà tìm được một người pha cà phê theo kiểu Châu Âu chính tông thì không đơn giản, Maria, đương nhiên nếu cậu có yêu cầu ở phương diện này, tớ cũng có thể giới thiệu mấy người cho cậu.”

Bây giờ tầm khoảng 1h chiều, trời cao mây trắng, thời tiết cũng bắt đầu vào hè, cho nên có chút nóng bức, mặt trời chẳng kiêng nể ai chiếu xuống những tia nắng, đây là một quán cà phê ở gần học viện Thánh Tâm.

Bởi vì năm nay bắt đầu thực hiện chế độ nghỉ 1/5 dài hạn, cho nên mấy hôm nay chính là kỳ thi của học viện Thánh Tâm, trong quán cà phê thường có những tốp năm tốp ba đi tới, bầu không khí thoải mái và khăn trương đan xen vào với nhau, ai mà đã từng là học sinh đương nhiên sẽ cảm nhận được cảm giác này.

Buổi sáng, nhận được điện báo của bạn học cũ ở Cambridge, ước hẹn thời gian gặp mặt, tới buổi trưa, chủ nhiệm CLB Huyết học, học tỷ Maria, sau khi tốt nghiệp đã vào làm việc ở Tập đoàn Tịch Đức, lần này làm một trợ lý theo đội khảo sát đầu tư tới Trung Quốc.

Đương nhiên, làm trợ lý trong một đội ngũ toàn là tinh anh, thì công việc cực kỳ bận rộn, nhưng mà có thể làm được thì sẽ tích lũy được những kinh nghiệm cực kỳ quý giá và hữu dụng.

“Vậy thì không cần.”

Maria cười:

“Hôm qua, sau khi xuống máy bay, ngoại trừ cùng các vị lão đại tham gia xã giao thì lại chính lý vô số tư liệu, muốn nói chuyện với cậu cũng chỉ còn thời gian buổi trưa thôi, cậu bây giờ thế nào?”

“Làm giáo viên, vô cùng đơn giản.”

Nhã Hàm cười, vỗ vỗ một xấp bài thi bên người.

“Tớ nghĩ cậu sẽ tới công ty của gia tộc làm, khi còn ở Cambridge, nghe nói bối cảnh của gia đình cậu không đơn giản.”

“Hứng thú của tớ lại không ở đó...”

“Đang hưởng phúc mà lại không biết phúc, cậu không biết có bao nhiêu người muốn làm việc trong công ty nhà mình đâu, cảm giác làm một tiểu thư đại triển thân thù thật thích.”

Nhã Hàm từ chối cho ý kiến cười cười:

“Công ty Tịch Đức cũng không tồi mà, một công ty tầm vóc quốc tế, cậu leo tới vị trí này, tuy mệt nhưng cũng vui đúng không?”

“Đúng là có cảm giác thỏa mãn về thành tựu, nhưng tớ thích khiêu chiến.”

Maria nhấp một hợp cà phê, nói:

“Có biết không? Chỉ cần có thể thông qua lần khảo nghiệm này, học được đủ kinh nghiệm là có thể nhậm chức quản lý của một công ty đa quốc gia, tới

lúc đó nếu như cậu lên làm bà chủ của công ty gia tộc, chúng ta có thể suy nghĩ ký hợp đồng.”

“Cậu với Hans bây giờ thế nào?”

Maria đang nói hăng say, khi nghe được câu hỏi này thì không khỏi khựng một cái, mở to hai mắt nhìn:

“Thôi đi, đã 5, 6 năm qua rồi, cậu không phải đang nghĩ chúng tớ sống cùng nhau đó chứ?”

“Thế nhưng ngày đó tình cảm của hai người rất tốt, tớ còn tưởng hai người đã kết hôn rồi chứ...”

“Cái khoảng thời gian ở trường học đó... hẳn là một người điên cuồng trong công việc, tớ cũng vậy, cho nên mới tự động ghép thành một đôi. Nhưng thực ra mà nói, trải qua lần đầu tiên trên giường không có cảm giác, sau khi tốt nghiệp một thời gian, nếu như kết hôn mà nam nữ lại một tháng chỉ làm tình được có một lần, cậu tưởng tượng xem cuộc sống sẽ như thế nào... Cho nên chúng tớ hợp rồi tan bây giờ thỉnh thoảng ăn cơm với nhau, vẫn là bạn bè tốt, đã không có cái bước lên giường, tớ cảm thấy cảm giác của hai đứa tớ bây giờ đã khác nhiều, chúng tớ có thể bù đắp, trao đổi về công việc cho nhau, đôi khi hỗ trợ đối phương hoàn thành công việc.”

“Hữu đạt dĩ thượng (có mà không giữ lấy), không người yêu.”

“Cái gì?”

Hai người đối thoại hơn phân nửa là tiếng Anh, non nửa thì dùng tiếng Trung, nhưng Maria không tinh thông tiếng Trung cho lắm, đợi cho Nhã Hàm giải thích một phen, mới gật đầu:

“Cảm giác cũng không khác lắm, vậy còn cậu? Bây giờ đời sống tình cảm thế nào?”

“Rất phong phú.” Nhã Hàm cười nói.

“Rất phong phú?”

Maria lặp lại từng chữ, cảm thấy hứng thú đầy mình vội hỏi:

“Cậu đang một chân đứng hai thuyền?”

“Không thể nói được.”

“Lúc mới tốt nghiệp, tớ nghe mọi người nói là có một tên Hứa Mặc gì đó đang theo đuổi cậu, gia thế rất tốt, năm ngoái bạn bè họp lớp ở Cambridge vẫn nhắc tới chuyện này, thế nào, hẳn giờ là bạn trai của cậu chứ?”

“Tớ với hắn chẳng thể coi là bạn bè bình thường, lời đồn thật là đáng sợ.”

Nhã Hàm uống cà phê lập tức tiết lộ nói:

“Tớ hiện giờ đang làm tình nhân của người khác.”

“Gạt người!”

“Gạt cậu làm cái gì, đây đâu phải là chuyện gì vinh quang đâu.”

Có một số chuyện cũng có thể nói với người bạn ngoại quốc này. Nhã Hàm liếc mắt nói.

“Người kia là đại quan Trung Quốc?”

“Không phải.”

“Thế lực còn lớn hơn so với gia tộc của cậu?”

“Không phải.”

“Vậy sao cậu lại làm tình nhân của người ta.”

“Bởi vì tớ thật rất thích hắn.”

Nhã Hàm cười, lặp lại từng chữ:

“Tớ thật vô cùng, vô cùng... yêu hắn.”

“Ác.”

Maria nhìn nàng một lúc lâu, xích xa nàng ra một chút:

“Vậy thì kệ cậu, nhưng mà cái loại cảm giác này như thế nào? Tớ thì tớ không chịu nổi người đàn ông của mình lại có nữ nhân khác.”

“Cảm giác... đôi khi rất vui vẻ, đôi khi rất ủy khuất, đôi khi lại rất áy náy, khi hài lòng thì trốn trong chăn cười, ủy khuất và áy náy thì ngồi thừ ra. Tớ cũng không biết thời gian tới, chúng tớ có tới được với nhau hay không, nhưng mà...”

Nàng gạt đầu:

“Tớ sẽ cố gắng!”

Mấy câu nói chuyện phiếm với bạn bè thân kiểu này, đương nhiên không cần phải chuẩn xác cho lắm. Maria đương nhiên cũng hiểu, đợi Nhã Hàm nói xong, nàng chuyển trọng tâm câu chuyện sang hướng khác:

“Hình như công ty của cậu chính là công ty công nghiệp nặng Nam Hải?”

“Đúng vậy, hôm qua trong tiệc chào đón cậu nhìn thấy cha tớ?”

“Trương Kính An? Ủ.”

Maria gật đầu cười, trước khi nàng tới Giang Hải, đương nhiên phải tìm hiểu tình hình nơi này cho rõ ràng, cười cười nói:

“Thực ra lần này bọn tớ tới đây chưa xác định gì cả, có khả năng thì lao vào thương nghiệp, cũng có thể làm ăn với nhà máy nguyên liệu, hoặc nhà máy thành phẩm gì đó. Nhưng mà chắc chắn sẽ tập trung vào phương diện công nghệ cao, đáng tiếc là không có cơ hội hợp tác với lĩnh vực công nghiệp nặng. Nếu không tớ có thể quyết định một số chuyện.”

“Vẫn chưa xác định mục đích? Chỉ là sang đây khảo sát tình hình thôi sao?”

Nhã Hàm nhú mày:

“Nhưng mà... Nghe nói trong đội các cậu có một cô gái tên là Kelly Denime?”

“Làm sao cậu biết?”

Maria lấy làm kinh hãi.

“Ách... cha của tớ hôm qua sau khi về, có nói một số việc đã thương nghị với Cát Duy Đặc tiên sinh, sau đó nói tới có một cô gái tên là Kelly Denime, dường như có địa vị rất cao, có chút kỳ quái...”

“Chúng tớ nói với mọi người cô ấy tới du lịch, vừa vặn có bạn trong đoàn mới cho đi cùng mà thôi, nhưng ánh mắt của cha cậu đúng là lợi hại...”

Maria có chút bội phục liếc mắt nhìn nàng:

“Đây là bí mật thương nghiệp, nhưng mà nói cho cậu biết cũng chẳng sao cả. Cô gái tên là Kelly Denime này chính là người bắt nhip, cũng là người có quyền quyết định mọi chuyện tất cả đều phải thông qua nàng mới có hiệu lực.”

Hình như là những nữ nhân ưu tú thường có những suy nghĩ giống nhau, biểu tình Maria lúc này rất là phức tạp:

“Không biết cô ta có quan hệ gì với tầng lớp lãnh đạo cao cấp của công ty hay không, bởi lần này chỉ là một dự án đầu tư. Cát Duy Đặc tiên sinh là người quản lý số 1, số 2 thế giới, vậy mà phải nghe nàng chỉ huy, trông như là một học sinh tiểu học chẳng biết gì. Lần này đúng là không hiểu được lý do tại sao tầng lớp lãnh đạo cấp cao lại làm như vậy. Kelly này thoạt nhìn so với cậu còn trẻ hơn, trước kia không nghe nói nàng ta có đầu tư gì cả, danh khí trên phương diện quản lý cũng không, vậy mà dùng một cái xuất hiện. Cát Duy Đặc tiên sinh cũng chẳng có cách nào, chỉ nói với chúng tớ rằng, tất cả các tư liệu, đề án kế hoạch đều phải thông qua cô ấy...”

“Tư liệu về những công ty đại tư bản của Giang Hải, tớ nghĩ tớ có thể hỗ trợ.”

Nhã Hàm thán nhiên cười:

“Nhưng mà... Kelly Denime này rốt cuộc là loại người như thế nào nhỉ?”

Maria tới đây lần này, một mặt là để ôn chuyên, nhưng trọng yếu hơn, đương nhiên là có thể sưu tầm được thứ gì đó, tuy rằng lần này nàng không giải thích được tại sao phải sưu tầm những tài liệu không liên quan lắm, không làm được chưa chắc đã bị mắng cho nên ngại không mở miệng, bây giờ thấy Nhã Hàm nói vậy, trong lòng mừng rỡ, vội vẩy ví.

“Cô gái đó, tớ không biết nhiều cho lắm, trước đây đã nhận được thông báo, nhưng mà chẳng ai nhìn thấy, cho tới lúc lên máy bay nàng ta mới xuất hiện, nhưng cũng chẳng giao lưu với chúng ta, cứ ngồi một chỗ chơi bài Tarot một mình. Cát Duy Đặc tiên sinh nói chuyện với nàng, nàng ta cũng chẳng thèm phản ứng, nhưng nếu cậu muốn xem, ở đây có một tấm hình của nàng.”

Nàng lấy bức ảnh đưa tới trước mặt Nhã Hàm, bức ảnh này đại khái không phải là ảnh thực, mà là ảnh đã qua phục chế khi cắt từ video ra, màu sắc hơi nhòe, trông có vẻ vô cùng tiên diễm.

Khung cảnh đại khái là ở Venice, con đường ven sông, đội thuyền đang trở về, một cô gái mặc quần áo trắng đang đứng trên một chiếc thuyền nhỏ, hồn nhiên mà cuồng dã, đeo một cái kính râm tương đối lớn, mái tóc đen tung bay, mang tới cảm giác mị lực, áo và quần đều có nhiều nếp nhăn, hai tay đút trong túi, trông như sắp tới ngày tận thế, không thềm để ý xung quanh.

“Phía trên phát để bọn tớ có thể nhận biết. Cát Duy Đặc tiên sinh cho tớ luôn.”

“Nàng rất đẹp, cảm giác rất mê người, được rồi, cậu không cảm thấy cô ấy rất giống một minh tinh điện ảnh hay sao?”

Nhã Hàm nhìn một hồi, vừa cười vừa nói.

“Minh tinh điện ảnh? Ai vậy?”

“Chính là người này...”

Nàng nỗ lực suy nghĩ một hồi, đại khái là đột nhiên nhớ tới, cho nên không nghĩ ra là ai, sau đó lấy một bộ ảnh ở phía sau, nói:

“Giống Sophie Marceau?”

“Không sai. Thanh thuần, cuồng dã, lại rất có khí chất.”

Nhã Hàm cười quay đầu lại, đứng ở sau lưng nàng. Gia Minh đã tới, nhìn tấm hình kia, khề cau mày.

“Gia Minh đã tới là tốt rồi, giúp cô đem đồng bài thi này tới phòng làm việc, đại khái là một lát nữa cô mới lên.”

“Giúp cô giáo cầm bài thi, em cảm giác mình hình như biến thành một học sinh ưu tú thì phải.”

Cau mày buông tấm hình, Gia Minh cầm tập bài thi, chuẩn bị lách người. Nhã Hàm cười nói:

“Học sinh ưu tú, cô cũng muốn vậy.”

Maria hỏi:

“Hắn là?”

“Học sinh của tớ.”

Nhã Hàm nhàn nhạt trả lời.

Hai người ở trong quán cà phê hàn huyên một chút, khoảng chừng hơn nửa tiếng sau, Maria chuẩn bị trở về khách sạn tiếp tục công việc, điện thoại Nhã Hàm vào lúc này cũng vang lên, lúc nhận điện thoại, thần sắc cô chút cổ quái.

“Làm sao vậy?” Maria hỏi.

“Sophie Marceau buổi chiều đến trường học của chúng tớ tham quan, nói là vừa quyết định, không kịp thông báo sớm, bên trường học gọi điện... Lần này các cậu tới Giang Hải đầu có liên quan gì tới trường học, đi chỗ nào không đi, tại sao lại chọn trường học...”

(Sophie – Marceau ở đây là ám chỉ Kelly nhé: D) “Kelly tiểu thư đến tham quan trường học?”

Maria cau mày suy nghĩ một chút, sau đó nhún vai:

“Không biết, dù sao cô ấy là một quái nhân, nhưng mà... chẳng nhẽ cậu không muốn cô ấy tới tham quan sao?”

“Không... Chẳng qua là cảm thấy kỳ quái...”

***** Ở trong phòng làm việc của Nhã Hàm cất bài thi, khi đi ra khỏi cửa. Gia Minh hơi nhíu nhíu mày.

Trong lòng dường như có chút cảm giác không tốt, nhưng cụ thể là cái gì thì lại không biết được, có lẽ là do hấn ấn tượng về Kelly Denime quá sâu, cho nên nhìn lại tấm hình kia, trong lòng có chút cảm xúc.

Dù cho lần này nàng tới đây chỉ để xác nhận Giản Tố Ngôn có thật hay không, thì mình đã liên lụy tới mỹ nữ lão sư, nếu như mình không nguy trang cẩn thận một chút, thì rất có khả năng sẽ bại trận.

Chắc là không...

Nhưng lại có khả năng..

ĂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 305

Mẹ Anh Họ Gì?

Đến khi vào lớp, Gia Minh vẫn nghĩ đến những chuyện về đến Kelly, nhưng bề ngoài thì đương nhiên không ai nhận ra được.

Buổi chiều thi giữa kỳ hai môn, hơn nửa số học sinh đã vào lớp. Một số người nước đến chân mới nhảy, mà đa số thì tùm năm tùm ba lại nói chuyện với nhau, bàn bạc sẽ đi chơi ở đâu trong kỳ nghỉ dài mừng 1 tháng 5, về phần loại quái thai trước giờ thi vẫn ngồi ngay ngắn học tập chương trình vật lý của đại học như Huân, có thể nói là hiếm có.

Bởi vì là kì thi, vốn là hai người ngồi chung một bàn đã trở thành một người một bàn, nhưng bất kể thế nào thì chỗ ngồi của Huân vẫn luôn ở bên cạnh Gia Minh. Lúc này nàng mặc bộ quần áo màu trắng tao nhã, tóc dài che kín một bên mặt, trên đầu có đeo nơ hình cây anh đào trang nhã, ngồi lẳng lặng đọc sách khiến bất kể nam sinh hay nữ sinh đi qua đều ghé mắt nhìn sang.

Cũng vì khí chất bình thản, xinh đẹp như vậy, hai năm qua nàng đã nhận được vô số thư tình, cũng làm tan vỡ không ít trái tim pha lê của các thiếu nam ngây thơ. Mặc dù bây giờ vẫn là năm 1999, vẫn chưa đến thời đại giới tính cởi mở, hủ nữ (1) thành trào lưu nhưng nàng thậm chí cũng nhận được mấy bức thư tình của mấy cô gái, khiến người ta phải khâm phục sức hấp dẫn của một cô gái người Nhật Bản. Khi nàng vừa đến Trung Quốc, người ta chỉ thấy nàng xinh đẹp, nhưng lại mang theo vẻ lạnh lùng tuyệt đối và sự gai góc khiến người khác không dám đến gần. Qua hai năm sau, sự gai góc khiến người khác chịu tổn thương kia đã ẩn giấu đi rất nhiều, vẻ lạnh lùng chuyển thành bình thản, quả thực đã đến trình độ nam nữ đều mê mết.

“Linh Tĩnh nói đưa đồ dùng qua lại trong phòng thi không tốt lắm, sợ cô lại quên mang theo, nên chuẩn bị trước một hộp cho cô.”

Ném hộp đồ dùng học tập lên bàn của Huân, Gia Minh ngồi xuống chiếc bàn bên cạnh.

“Cảm ơn.”

Gật đầu, một lát sau, nàng mới nói nhỏ:

“Hôm qua Thiên Vũ quân có nói, đã xác định trong vài ngày sắp tới Bùi La Gia sẽ có hành động. Người của bọn họ sợ rằng đã ẩn nấp vào Giang Hải, chỉ là trước mắt còn chưa phát hiện ra.”

“Ừ, tôi biết. Kelly Denime tới Trung Quốc, hợp tác giữa Viêm Hoàng Giác Tinh và U Âm Thiên Cầm lại tiến thêm một bước, bọn họ chắc chắn sẽ động thủ. Có điều hành động lần này khá bí mật, tôi cũng không nắm chắc được trọng điểm, nhưng thử suy nghĩ một chút, quá nửa là lại chạy đến giết người mà thôi...”

“Trên người Cổ quân có mùi máu tươi nha.”

“Tối qua giết một tên sát thủ vừa đến Giang Hải, nhưng cũng chỉ là kẻ tay chân.”

Gia Minh thuận miệng đáp, sau một giây liền hơi sững sờ, quay sang nhìn thiếu nữ Nhật Bản bên cạnh.

“Cô có thể nhận thấy tôi đã giết người? Mùi máu tươi?”

Rất khó nói rõ, trong một giây đó, trên khuôn mặt thanh lệ của thiếu nữ có xuất hiện nụ cười hay không. Nàng nhìn Gia Minh:

“Bởi vì đoán rằng Cổ quân sẽ ra ngoài giết người nên tôi cố tình nói như vậy, là nói đùa.”

“... Cô không ngoan.”

Một lát sau, Gia Minh liếc qua nói.

“Cổ quân muốn vỗ đầu tôi sao? Tôi đã nhận ra.”

“Khuya hôm nay tôi sẽ nặng tay.”

Hắn cười lạnh, cuộc nói chuyện dừng ở đây. Sau khi Thiên Vũ Chính Tắc tới đây, tâm tình của Huân hai ngày qua có vẻ hoạt bát hơn rất nhiều. Cũng không biết hắn nói những gì với Huân, nhưng nói tóm lại, có thể tưởng tượng ra Thiên Vũ Chính Tắc không có bao nhiêu tình cảm với Huân, những gì hắn muốn Huân làm đơn giản chỉ là quấy rầy mình, lặng lẽ kéo mình vào cuộc chiến với Bùi La Gia.

Chuyện này cũng không coi là cảm kích. Gia Minh muốn lợi dụng người khác thì đương nhiên cũng phải lường trước sẽ bị người lợi dụng ngược lại. Hắn không để ý đến những tính toán như vậy, mà là mỗi khi thấy Huân từ từ biến chuyển đều khiến hắn nhớ tới thế giới hắn đã từng trải qua kia, thì thể giống như con bướm thể mỹ sau khi tự sát trong phòng kia. Cô gái từng bị làm tổn thương, bị cưỡng bức, sau đó vẫn giữ gìn trái tim thống khổ của mình, sống cô đơn trong một không gian hiu quạnh suốt tám năm trời, cuối cùng lựa chọn kết thúc tính mạng của mình, chỉ vèn vẹn để lại một thi thể lạnh lẽo mà xinh đẹp. Mà ở một thế giới khác, thiếu nữ đó thoát khỏi con đường trước đây, từ từ lớn lên. Cái từ hoạt bát này, sợ rằng trong cuộc sống vốn có của nàng, có lẽ chưa từng tồn tại.

Cũng không phải nói hắn đa sầu đa cảm thế nào, tương quan so sánh, chuyện này có lợi cho việc hắn nắm bắt suy nghĩ của mấy người Ngự Thủ Thương, Phương Chi Thiên, Natalie Anne một cách khách quan hơn. Nhưng bất kể thế nào, chuyện như vậy vẫn khiến người ta cảm thấy kỳ diệu, thôn thức.

***** Khoảng 3h30, kết thúc môn thi đầu tiên, tiếng chuông vang lên, tiếp theo là thời gian nghỉ ngơi khoảng 20 phút.

Ngồi tại chỗ nhìn ra ngoài sân vận động một cách nhàm chán, chiếc đồng hồ điện tử trên tay trái bỗng hơi rung động, nghe được tin tức từ ống nghe điện thoại không khỏi khiến hắn hơi há hốc mồm. Chừng vài phút sau, Đồng Phương Uyển cũng cầm điện thoại đi động chạy tới, vỗ vỗ lên bàn hắn, vẻ mặt rất thần bí:

“Mau đi! Mau đi!”

“Chuyện gì vậy?”

Thoạt nhìn, hấn và Đông Phương Uyển vẫn thường bắt đồng quan điểm, nhưng trên thực tế vẫn xem như bạn bè khá đặc biệt. Lúc này thấy bộ dạng khẩn trương mà thần bí của nàng, Gia Minh cũng đi theo ra ngoài. Chạy xuống khỏi khu dạy học, Đông Phương Uyển nói:

“Dẫn cậu đi thấy một người.”

“Ừ?”

“Chính là người mà cậu khoe với đám người Ứng Tử Phong là có quen biết đó, người dẫn đầu đoàn đại biểu của tập đoàn Tịch Đức lần này. Mình cho cậu biết, lần này những người của tập đoàn Tịch Đức đến đây, bề ngoài thì Giwet là người quyết định, nhưng thực ra người có quyền quyết định không phải Giwet mà lại là một cô gái. Đây là chuyện bí mật, cậu không nên nói với những người khác, mình vất vả lắm mới moi được tin tức từ anh trai và cha mình đó.”

“Bí mật...”

Đi qua bồn hoa, Gia Minh lập lại một cách bắt đắc đi. Thực ra nói Giwet không phải người quyết định cũng hơi chút oan uổng, trước mắt Kelly Denime là người có địa vị cao nhất trong đoàn đại biểu đầu tư lần này, nhưng không đồng nghĩa với nàng sẽ tự mình quyết định mọi chuyện. Nói đúng ra, nàng đại biểu cho Natalie Anne, nữ hoàng của U Âm Thiên Cầm, người đứng đầu có thể đại biểu cho một nửa gia tộc Rothschild. Lần này tập đoàn Tịch Đức đầu tư ở Giang Hải, đối với các thương nhân thì có vẻ rất quan trọng, nhưng đối với những người như Natalie Anne, chuyện này thực sự nhỏ đến không cần nhắc tới.

“Lần trước cậu nói bừa rằng đó là một cô gái, không ngờ lại thực sự đoán trúng. Cô gái kia là Kelly Denime, mình nghe nói lúc này cô ta đang đến tham quan nơi này, chúng ra đi nhìn xem, cậu cũng có thể biết cô ta là người thế nào.”

Gia Minh thờ dãi:

“Nhìn mặt hay không thì có gì khác nhau, cậu muốn công ty đồ chơi có thể hợp tác với cô ta sao?”

“Công ty đồ chơi của mình rất nhỏ, không có tư cách hợp tác với bọn họ. Nhưng lần trước cậu đã nói khoác với Ứng Tử Phong, Lôi Khánh như vậy rồi, dù sao thì cũng phải nhìn mặt chính chủ một lần chứ? Bất cứ tập đoàn nào muốn làm ăn tại Giang Hải, mặc dù đa phần sẽ hợp tác với các tập đoàn, công ty lớn có danh tiếng, nhưng cũng không nhất định là sẽ luôn như vậy. Hoàng gia nhà cậu... Ừ, mặc dù tạm thời gặp chút khó khăn nhưng dù sao cũng quá quen thuộc với Giang Hải, chưa biết chừng còn có chút cơ hội hợp tác. Hơn nữa nghe nói gần đây Phương Chi Thiên còn tự mình tìm đến, ách...”

Đông Phương Uyển rất nhiệt tình, đặc biệt là những chuyện có chút quan hệ với mình, nàng thường quá mức bao đồng. Một lát sau, nàng quay đầu lại, hỏi:

“Lần đó... Rốt cuộc Phương Chi Thiên tìm cậu làm gì vậy? Nghe đồn cậu bắt nạt Nhược Nhược, nhưng lần trước cậu cũng chỉ gặp Nhược Nhược có vài lần, hơn nữa mình cũng đi theo.”

“Khụ... Thực ra lần trước Đông Phương Nhược vừa gặp đã yêu mình, sau khi trở về liền ngã bệnh...”

“Đi chết đi.”

Khinh bị một tiếng, sau đó nàng lại lắc đầu.

“Thôi được, dù sao mình cũng biết bản lĩnh quấy rối và làm bậy của cậu là số một.”

Nàng nhận thức Gia Minh cũng khá sâu sắc và rõ ràng biết cho dù có hỏi tiếp thì phần lớn cũng không có kết quả gì, hơn nữa người này có quan hệ với chị Tố Ngôn, chị Tố Ngôn đã từng cứu Phương Chi Thiên, bọn họ có biết nhau cũng không phải không thể.

Mặc dù Đông Phương Uyển gọi Gia Minh ra ngoài, nhưng nàng cũng chỉ biết Kelly tới trường học tham quan mà cụ thể là đang ở đâu thì lại không biết được. Hai người vòng vo trong trường học một lúc lâu, hỏi thăm mấy người, sau đó mới phát hiện đoàn người tham quan ở khu nhà thí nghiệm. Từ xa nhìn lại, trừ nhóm người lãnh đạo của trường học, bao gồm cả Nhã Hàm, cô gái ngoại quốc dẫn đầu cao khoảng 1m65, đeo mắt kính gọng dày cộp, mái tóc đen cắt rất ngắn tung bay theo gió, áo màu vàng nhạt, áo khoác không có tay màu đen, quần bó màu đen, ống quần bao đôi giày da màu đen lại hơn nữa, thoạt nhìn giống một nữ sinh viên đại học rụt rè nhưng lại lộ ra vẻ độc lập, khỏe môi khê mỉm cười, đang gật đầu lễ phép với mấy người lãnh đạo trường học.

Theo sau nàng là tám tên vệ sĩ mặc đồ tây màu đen.

“Nhìn kia, đó là Kelly Denime, nghe nói là thân thích của chủ tịch tập đoàn Tịch Đức.”

“Dẫn theo tám vệ sĩ, mình nghĩ nhất định là cô ta cảm thấy rất không an toàn.”

Gia Minh nhủ mày.

“Đó là cần thiết, cũng rất tốt... Đúng rồi, hôm qua sau khi xem ảnh, cha mình nói, cậu thấy người thứ hai từ cuối lên, người vệ sĩ có vóc người lớn nhất đó, nghe nói trước đây là quyền vương hạng nặng ở Châu Âu. Đúng rồi, không phải cậu nói rất quen thuộc vị tiểu thư Kelly này sao? Còn nói cô ta đồng tính luyến ái, bây giờ đến đó nói thử xem.”

Đông Phương Uyển cười châm chọc Gia Minh.

“Đảm bảo cậu sẽ bị hấn đánh bẹp, đập dẹp chi với một quyền.”

“Cậu biết cô ta không phải đồng tính luyến ái? Hơn nữa không có lí do gì cho thấy cô ta không thích chính thái (2) nha”

Gia Minh nhún vai.

Hai người đứng ở đó nhìn một lát thì tiếng chuông vang lên. Ở phía bên kia, Nhã Hàm cũng thấy bọn họ, nàng cười vẫy tay ý bảo hai người trở lại phòng thi.

Trở lại phòng học, bắt đầu thi môn thứ hai, trường học trở nên đặc biệt yên tĩnh. Đến khi làm bài thi được khoảng ba mươi phút, tiếng bước chân vang lên phía ngoài hành lang. Không lâu sau, Kelly Denime xuất hiện ở ngoài cửa lớp.

Có lẽ do nàng chủ động yêu cầu, lúc này hầu hết các vị lãnh đạo đều không ở đây, chỉ còn lại Nhã Hàm tiếp đón vị khách nước ngoài quan trọng này. Nàng nhỏ giọng giới thiệu, tám tên vệ sĩ vóc người cao lớn đi theo đằng sau.

“Đây là lớp 11 ban sáu...”

Trước đó khi đi qua mỗi lớp học, Kelly chỉ ghé mắt nhìn qua rồi đi thẳng, nhưng lần này nàng lại dừng lại ngay cửa lớp học. Nhã Hàm hơi nhíu mày, nhỏ giọng giới thiệu. Trong chốc lát, học sinh đang làm bài thi trong lớp cũng bị ảnh hưởng, không nhìn được ngẩng đầu lên nhìn mỹ nữ da trắng này. Kelly không hề cảm thấy xấu hổ chút nào, ánh mắt quét qua cả phòng học một cách thú vị.

Một lát sau, nàng mới nói nhỏ với Nhã Hàm bằng tiếng Anh:

“Tôi có thể vào xem chứ?”

“Àch...”

Vấn đề này rất khó hiểu, trong chốc lát Nhã Hàm cũng không biết phải trả lời thế nào. Mà Kelly thì cho rằng nàng đã đồng ý, lập tức bước vào lớp học, nhấc chiếc ghế trên bục giảng lên, nhỏ giọng nói:

“Cho tôi mượn, cảm ơn.”

Giám thị coi thi không biết rốt cuộc là chuyện gì, quay sang nhìn Nhã Hàm. Nhã Hàm phát tay để hấn coi như không có chuyện gì xảy ra.

Bê ghế đi ra ngoài qua cửa trước, nàng đi thẳng tới cửa sau. Trong ánh mắt khó hiểu của đám học sinh, nàng đi thẳng vào chỗ cuối lớp, đặt chiếc ghế xuống ngay bên cạnh Gia Minh. Trong lớp học, Đông Phương Uyển há hốc miệng thành hình chữ O, thầm nghĩ lẽ nào hai người này thực sự quen nhau? Lẽ nào cô gái kia đúng là đồng tính luyến ái?

Sắc mặt đồng dạng hơi thay đổi đương nhiên là Nhã Hàm vẫn luôn theo sau Kelly Denime. Không cần Kelly Denime nói, tám tên vệ sĩ liền đứng chắn cửa sau lớp học lại. Nhã Hàm không biết phải làm gì, chỉ đánh phất tay, nói với những học sinh đang quay lại nhìn:

“Tập trung làm bài thi đi!”

Thiếu nữ da trắng cứ ngồi bên cạnh Gia Minh, nghiêng đầu nhìn hấn làm bài thi một cách hứng thú như vậy.

Nghiêng đầu sang nhìn cô gái bên cạnh, Gia Minh tỏ ra nghi ngờ nhưng vẫn tiếp tục làm bài thi của mình. Kelly Denime cũng không nói gì mà chỉ mỉm cười nhìn hấn làm bài, dường như thầy giáo dạy kèm tại nhà của Gia Minh vậy. Lúc này đã là hơn bốn giờ, trời chiều ngả về tây, ánh nắng vàng óng xuyên qua cửa sổ chiếu vào hai người, dường như muốn khắc họa khung cảnh yên tĩnh này thành một bức tranh.

Đứng ở đằng sau, theo thời gian trôi qua, Nhã Hàm cảm thấy bị đè nén. Với tư cách người biết chuyện, nàng cảm thấy bầu không khí lúc này thực sự hơi quỷ dị, càng nhiều hơn là nàng lo lắng cho Gia Minh.

Bốn giờ mười lăm phút, cuối cùng Gia Minh cũng không nhịn được, đặt bút xuống. Không phải hắn không đủ kiên nhẫn, nhưng một việc cuối cùng cũng phải có một kết quả, nếu đối phương đã muốn tìm mình thì kéo dài thời gian không có ý nghĩa gì cả, huống chi đối với một thiếu niên, bị một người nhìn chằm chằm hơn mười phút, cũng chính là thời khắc mất đi tính nhân ái. Lúc này, hắn nghiêng đầu sang, nhẹ giọng hỏi:

“Chào cô, có chuyện gì vậy?”

Bên cạnh, Kelly Denime nở nụ cười, sau đó nói bằng tiếng Trung không trôi chảy lắm, từng câu từng chữ, giọng nói nhu hòa mà bình thản, ý nhị đến không nói nên lời:

“Mẹ của anh... Họ gì?”

Gia Minh nhíu mày.

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 306

Trực Giác

Chất giọng nhu hòa và giọng điệu kết hợp giữa phương tây và Trung Quốc cổ quái vang lên trong lớp học, bầu không khí trở nên khá cổ quái, giống như khúc mở đầu của Tây Du Ký, đầu tiên là khiến người ta sững sờ, khó hiểu. Lớp học yên lặng lại trong một chớp mắt, sau đó tiếng cười có lớn, có nhỏ vang lên khắp phòng.

Gia Minh há hốc mồm, ngây ngẩn tại chỗ, không biết phải trả lời thế nào. Kelly vẫn nhìn hắn một cách thuần khiết, sau một lát, nàng mới cân nhắc từng câu từng chữ, nói:

“Cha anh khỏe không?”

“Ồ, xin lỗi... ông ấy đã chết...”

“Ừm, vậy ông anh?”

“Mới đây có tang lễ của một người...”

“Vậy anh chị em anh?”

Nói chuyện một cách máy móc đến lúc này, cho dù là ai cũng đều nhận ra có gì đó không thích hợp. Gia Minh từng nghĩ xem mình có để lộ sơ hở nào không. Kelly sẽ thử dò xét mình ra sao, nhưng bất kể thế nào hắn cũng không nghĩ ra, đối phương thậm chí lại ngênh ngang tới đây, còn hỏi những câu như vậy. Hít sâu một hơi, hắn nói:

“Cô muốn hỏi già trẻ cả nhà của tôi ư?”

Kelly hơi ngạc nhiên:

“Sao? Không được ư?”

“Hình như tôi không còn...”

“Suyt...”

Gia Minh vừa mở miệng thì Kelly đã đặt một ngón tay lên môi, ý bảo hắn không nên nói tiếp. Mái tóc nàng được cắt ngắn, lúc này lại tháo mắt kính

xuống, trong mắt người khác, nàng biến thành một thiếu nữ xinh đẹp mà phóng khoáng, mỗi hành động đều mang theo sức hấp dẫn kỳ lạ, cất mắt kính đi, nàng lấy một chiếc máy tính xách tay cỡ nhỏ từ túi xách ra, nói rất nghiêm túc:

“Nói ra rồi sẽ không tốt lắm nha, sẽ làm tôi bị tổn thương.”

Đặt máy tính lên bàn của Gia Minh, nàng nhẹ nhàng ấn vào nút màu trắng trên đó, ngón tay ưu nhã vòng hai vòng trên không trung tựa như đang chỉ huy một màn hòa nhạc long trọng. Nhưng không có âm nhạc, trên màn hình máy tính là màn đấu súng ở đầu đường tại New York vào dịp giáng sinh, mặc dù hình ảnh hơi mờ nhưng vẫn có thể thấy rõ cô gái mặc áo gió màu trắng ở đầu đường, xe hơi nổ tung, lửa cháy hỗn loạn, tình cảnh nàng giờ súng bắn phá điên cuồng và hoa mỹ kết hợp với lại với nhau.

Màn hình không lớn, lại không có âm thanh, vì vậy đoán chừng chỉ có Gia Minh và Kelly thấy rõ hình ảnh trong đó. Đến khi đoạn phim chiếu hết, Gia Minh mới nói:

“Nếu cô muốn tìm chị ấy...”

Còn chưa nói xong thì khuôn mặt xinh đẹp của Kelly đã dán sát lại, gần như chạm đến gương mặt hắn, giọng nói ẩn chứa sự tức giận và hung ác.

“Anh để lộ rất nhiều thứ... Gia Minh bạn học!”

Tiếng rì tai không lớn, có lẽ chỉ có Gia Minh và chính nàng mới có thể nghe rõ. Sau khi nói câu này, Kelly ngồi trở lại ghế của mình, bốn con mắt lạnh nhạt nhìn nhau. Khu vực nhỏ này an tĩnh lại, bóng dáng hai người đắm chìm trong ánh nắng chiều.

***** “Viêm Hoàng Giác Tinh không dám điều tra anh, không có nghĩa là tôi cũng không dám. Bùi La Gia bị anh theo dõi, bọn họ không điều tra được anh, không có nghĩa là tôi cũng không thể. Biết tại sao tôi lại đến đây không?”

Giọng nói dịu dàng vang lên bên tai Gia Minh tựa như người yêu đang thủ thỉ. Mang theo vẻ đắc ý, Kelly nghiêng người sang ghé sát vào tai hắn nói chuyện.

“Sai lầm trực tiếp nhất là phạm vi giữ bí mật của anh quá rộng, anh không nên nói tên tôi cho vị cô giáo Nhà Hàm ở đằng sau kia...”

“Tại sao cô ta có thể nhận ra tôi qua ảnh chụp ở chỗ Maria, chuyện trùng hợp như vậy anh không cảm thấy nghi ngờ sao? Ồ, tôi thực sự giống Sophie Marceau ư? Mặc dù lời khen này làm tôi rất vui, nhưng cũng không thể khác được, hôm nay tôi muốn vạch trần anh. Đương nhiên, anh có thể lựa chọn chia sẻ bí mật này với tôi, hoặc là tôi sẽ công khai bí mật này, để nó không bao giờ còn là bí mật nữa.”

Gia Minh thầm thờ dài, trong cuộc đời trước, hắn chưa hề thực sự chạm mặt với Kelly, chỉ có nhiều lần dính líu khi Bùi La Gia bị gài bẫy, hơn nữa sự biến hóa của thế cục cả thế giới ngầm khi đó khiến hắn rất khâm phục nàng. Hắn làm tất cả mọi việc dựa trên kinh nghiệm, nắm giữ sự biến hóa của thế cục trong phạm vi nhỏ vô cùng chính xác nhưng những vấn đề như cái nhìn đại cục thì có lẽ Nhà Hàm còn lợi hại hơn cả hắn. Muốn so tâm trí với Kelly Denime thì không khác gì dùng sớ đoán của mình tấn công sớ trường của đối phương. Đương nhiên, hắn đã tưởng tượng rất nhiều tình huống bị đối phương bóc trần, có điều hắn không ngờ được lại xảy ra trong tình huống thế này, vì vậy chỉ có thể tiếp tục duy trì vẻ mặt ngây ngô, tiếp tục nghe giọng nói nhu hòa mà ngọt

ngào của thiếu nữ da trắng.

“Sở dĩ Maria được chọn vào đoàn đại biểu đầu tư bởi vì trước đó chúng tôi đã sớm điều tra ra quan hệ bạn học giữa cô ta và cô giáo Nhã Hàm. Mà cô giáo Nhã Hàm... Từ khi hai người trở lại từ Mỹ, quan hệ giữa hai người, tin tức này cũng không tính là quá cơ mật với Viêm Hoàng Giác Tinh, vì vậy chúng tôi cũng có thể biết. Bức ảnh cũng là tôi cố ý sắp xếp, chúng tôi đặt máy nghe trộm trong túi xách của cô ta, đây vốn chỉ là để phòng ngừa chu đáo mà thôi, không ngờ nó lại phát huy tác dụng nhanh như vậy...”

“Sự tồn tại của tôi, thực ra trong tin tức tình báo của cả Viêm Hoàng Giác Tinh hay Cao Thiên Nguyên, hoặc là bí mật, hoặc là không quan trọng gì, chỉ là bạn của Natalie. Lần này tôi tới đây, cao tầng của Viêm Hoàng Giác Tinh đương nhiên sẽ biết. Vấn đề với bối cảnh của cô giáo Nhã Hàm, làm sao có thể biết sự tồn tại của tôi được, lại càng không thể có hứng thú gì với tôi, nhưng buổi trưa hôm nay, trong cuộc nói chuyện giữa cô ta và Maria, cô ta cũng là người đầu tiên nhắc đến tên tôi...”

“Dĩ nhiên, việc này còn có một lý giải khác, nguồn tin của cô giáo Nhã Hàm, trừ anh ra còn có một người là thầy giáo Hứa Mặc, hẳn là bạn tốt của Ứng Tử Phong nên có thể biết được tin tức về tôi. Nhưng cho dù là Ứng Tử Phong thì cũng chỉ có thể biết được tôi người có quyền quyết định, không thể biết được nhiều hơn về tôi. Lui một bước mà nói, hiện giờ quan hệ giữa thầy giáo Hứa Mặc và cô Nhã Hàm đang không tốt, hơn nữa ngành nghề công nghiệp nặng của Trương gia không hề có điểm chung gì với việc kinh doanh của tập đoàn Tịch Đức, cho dù muốn lấy lòng cô giáo Nhã Hàm thì bí mật như vậy cũng không hề có ý nghĩa gì với Trương gia. Cho nên, chín mươi tám phần trăm trở nên, cô ta biết về tôi thông qua anh... Tại sao anh lại biết tôi? Tại sao anh chú ý đến tôi? Anh thâm mến tôi ư...”

Gia Minh cười:

“Cổ đến chữa bệnh cho Đông Phương Nhược, thân phận nhạy cảm như vậy, chị Tố Ngôn chắc chắn sẽ chú ý đến cô.”

“Hoàn toàn sai!”

Kelly lập tức phủ nhận.

“Tạm thời cho rằng anh có lí do để chú ý đến tôi, nhưng nếu anh không phải người mà tôi nghĩ thì căn bản không thể biết được bất kỳ tài liệu cụ thể nào về tôi cả. Trước khi anh không biết rõ về lai lịch của tôi, anh chắc chắn sẽ không nói ra cho người phụ nữ của mình. Biết tại sao không?”

Nàng cười nhẹ, ánh mắt toát ra vẻ kỳ dị:

“Những người có cuộc sống trong thế giới ngầm như chúng ta giống như một con sói, những chuyện thực sự liên quan đến bản thân mình, sẽ chỉ có bản thân mình lặng lẽ gánh vác, có bị thương cũng chỉ có chính bản thân mình thấy, bất kể anh có gì vướng bận hay không thì cũng đều như vậy. Ví dụ về anh rất đặc biệt, anh có ba người cần phải quan tâm, trước mặt bọn họ, có lẽ anh sẽ nói một số chuyện vụn vặt để bọn họ vui vẻ, để chính mình thả lỏng một chút, đồng thời cũng để họ thấy anh chia sẻ thế giới riêng của mình cho bọn họ, nhưng trên thực tế, anh sẽ chỉ nói ra những gì mình cảm thấy chắc chắn, mà một khi gặp phải chuyện mình không nắm chắc, hoặc thực sự có nguy hiểm, anh sẽ giấu diếm bọn họ, lựa chọn một mình đối mặt.”

“Cho nên... Nếu không phải anh hiểu tôi rất rõ thì căn bản sẽ không nhắc đến tôi với cô giáo Nhã Hàm, không phải sao?”

Gia Minh sững sốt một hồi lâu:

“Nếu là việc chị Tố Ngôn làm, thực ra tôi...”

“Không tồn tại người tên Giản Tố Ngôn!”

Trần đầy tự tin, Kelly nói như chém đinh chặt sắt:

“Tù đầu đến cuối, sự tồn tại của cô ta quá mờ nhạt. Một cô gái hoàn mỹ, vô địch, đến thời khắc nguy hiểm liền xuất hiện, nguy hiểm qua đi thì giống như hoàn toàn không tồn tại, khắp nơi trên thế giới đều không thấy bóng dáng của cô ta, cô ta đi đâu? Bất kỳ tài liệu ở mọi phương diện đều nói lên, cô ta chỉ là hình tượng giả dối.”

“Chỉ có vậy?”

“Đương nhiên không chỉ có vậy, quan trọng nhất là, tôi yêu cô ấy!”

Kelly ngẩng đầu lên, Gia Minh có thể thấy rõ, đây là bệnh trạng mỗi khi nàng mê gái. Vừa nói. Kelly vừa vờ vờ đôi tay ở trên đùi.

“Cô ấy là một hình tượng hoàn mỹ, mỗi ngày tôi đều nằm trên giường xem lại đoạn phim này rồi trầm nghĩ, nếu cô ấy thực sự tồn tại thì tốt biết bao, tôi nhất định phải gặp cô ấy, phải trở thành nữ nhân của cô ấy, để cô ấy dạy dỗ Tiểu Kelly thật tốt. Nhưng cũng vì đạo lý đó, cô ấy hoàn mỹ, vì vậy trực giác cho tôi biết, cô ấy nhất định không tồn tại!”

“Vấn đề là chị ấy thực sự tồn tại, hơn nữa cũng không hoàn mỹ.”

“Tôi! Không! Chấp! Nhận!”

Nặng nề nói ra kết luận này bên tai Gia Minh, hai người nhìn chằm chằm nhau. Gia Minh giang tay ra, mờ trùng mắt:

“Cô không thể chỉ dựa vào trực giác của mình để...”

Chưa dứt lời thì Kelly đã đứng phất dậy, hai tay vỗ mạnh xuống bàn. Một chiếc bút máy văng ra, bài thi bay lên, lúc ngẩng đầu lên, trên mặt cô gái đã đầy nước mắt, nàng oán hận hét:

“Anh lừa tôi hai năm trời!”

Ánh mắt mọi người trong trường thi đều bị bên này hấp dẫn, nhìn Gia Minh giống như một gã gian phu bội tình bạc nghĩa. Gia Minh giang tay ra, không biết phải ứng đối thế nào, hành động này cũng quá bừa bãi!

ĂN SÁT

Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 307

Không Có Nhiều Thời Gian

“Anh lừa tôi hai năm!”

Kelly bộc phát cảm xúc thực sự hơi kinh người, khi nàng nói ra những lời này kèm theo nước mắt, tình cảnh trong cả phòng thi có thể nói là đồ sộ. Mặc dù học sinh ở Thánh Tâm trường thành, yêu sớm hơn những người cùng tuổi rất nhiều nhưng cũng chưa từng thấy một cô gái có thân phận, có địa vị chạy tới trường học nói ra những lời như vậy, trong chớp mắt, mọi người đồng loạt nhìn sang.

Trong hơn mười phút vừa rồi, từ thái độ của Nhã Hàm và tám tên vệ sĩ đi theo phía sau Kelly kia cũng đủ để nhận ra cô gái này có lai lịch không tầm thường, mà những người biết rõ lai lịch của thiếu nữ này như Đông Phương Uyên thì lại càng trợn mắt há hốc mồm, không hiểu tại sao Gia Minh lại có bản lĩnh lớn như vậy. Nhìn thái độ tựa như oán phụ của Kelly Denime, dường như Gia Minh trêu đùa nàng rồi sau đó lại vút bỏ vậy. Tám tên vệ sĩ vẫn không nhúc nhích, mặc dù Nhã Hàm không biết phải làm sao, nhưng thấy nàng trở nên kích động liền vội vàng đi tới:

“Kelly tiểu thư...”

“Như vậy là không còn gì để nói nữa? Đó cũng chỉ là suy đoán của cô mà thôi.”

Gia Minh nhún vai, nhò giọng nói. Nhưng bất kể thế nào, hẳn không tin phán đoán của Kelly chỉ đơn thuần dựa vào trực giác. Trên thực tế, trong quá trình suy đoán vẫn có nhiều vấn đề không được nói ra, nhưng có thể tưởng tượng ra. Kelly đã tiếp cận hẳn thì những vấn đề này nhất định đã có được lời giải đáp, hẳn nhủ mày, suy nghĩ xem nên đối phó với tình huống trước mắt thế nào. Mà Kelly thì nhẹ nhàng tránh khỏi cánh tay Nhã Hàm, cúi người xuống, trên khuôn mặt đầy nước mắt là nụ cười đắng ý:

“Nhưng tôi có cơ hội chứng thực...”

Nàng khôi phục vẻ mặt buồn bã, đứng lên, lui về phía sau hai bước, đưa tay lên lau lau nước mắt. Nhã Hàm đang muốn đỡ nàng nhưng nàng đã phất tay:

“Cảm ơn, tôi không sao...”

Nàng quay người lại nói với tám tên vệ sĩ.

“Các anh giúp tôi giết hắn đi!”

Nàng vừa dứt lời thì một người ở bên cạnh đột nhiên đứng lên, là Huân từ đầu đến giờ vẫn lạnh lùng, im lặng. Nhã Hàm cũng tỏ ra nghiêm túc hơn:

“Kelly tiểu thư! Ở đây là Trung Quốc!”

“Tôi biết.” Hơi sụt sịt, Kelly gương cầm lên.

“Vi vậy cô nên gọi cảnh sát nhanh đi!”

Lúc này tiếng hò hét hỗn loạn đã vang lên khắp phòng. Giám thị coi thi không biết nên làm thế nào, những học sinh có tinh thần trọng nghĩa như Đông Phương Uyên thì không biết có nên đến nói vài câu hay không, càng nhiều học sinh lại kích động kéo bàn ghế lui lại phía sau, chuẩn bị một khoảng trống cho trận đánh nhau sắp diễn ra. Tăm tén vệ sĩ này vừa nghe mệnh lệnh của Kelly liền bước lên phía trước mấy bước, tạo thành nửa vòng tròn vây Gia Minh lại. Cảnh tay Huân rung lên, một thanh dao nhỏ trượt ra, quay đầu lại nhìn lại thấy Gia Minh ra dấu tỏ ý “không sao cả, cô không cần xen vào”.

“Kelly tiểu thư, rốt cuộc cô muốn làm gì?”

Mắt thấy mấy người đàn ông đã chặn ở phía trước, Nhã Hàm thực sự vẫn không dám tin rằng đối phương sẽ điên cuồng như vậy. Nàng biết bản lĩnh của Gia Minh, nhưng cũng biết Gia Minh luôn muốn giữ bí mật về điều đó, nếu như có thể đề chuyện này xuống thì mới là tốt nhất.

Ở phía trước, Kelly lau nước mắt, gương cầm lên, nói:

“Hắn phụ bạc tôi, vì vậy tôi muốn giết hắn, cô không cần quan tâm.”

Nhã Hàm còn muốn nói chuyện tiếp thì Huân đã đi đến bên cạnh, cầm tay lôi nàng ra ngoài. Mặc dù thiếu nữ Nhật Bản không dự định sẽ ra tay nhưng vẫn lạnh lùng nhìn chằm chằm Kelly. Nhã Hàm quay đầu lại nhìn, đến khi bắt gặp ánh mắt bình tĩnh của Gia Minh mới cắn môi, đi qua giữa đám vệ sĩ kia:

“Tiểu thư Kelly, tôi hi vọng cô có thể giữ chừng mực, chuyện này chúng tôi sẽ không bỏ qua...”

Nàng đi quan bên người Kelly, đứng trên ban công lấy điện thoại ra gọi, ánh mắt vẫn chăm chú quan sát tình huống của Gia Minh ở bên trong. Bất kể Kelly có thân phận lớn đến mức nào, nhưng gây ra chuyện như vậy ngay trước mặt nàng, nàng thực sự rất tức giận.

Phòng thi dần yên tĩnh trở lại, tinh táo lại sau cơn hưng phấn, đám học sinh này hiểu nếu để người ngoại quốc đánh bạn học ngay trước mặt mình cũng không phải chuyện vinh quang gì, nhưng nhìn đáng về chuyên nghiệp của mấy tên vệ sĩ kia, đoán chừng cho dù cả lớp xông lên thì cũng không làm gì được bọn họ cả. Hoàng chi thường ngày Gia Minh cũng không giao thiệp với mọi người, thứ hai là Kelly nói Gia Minh “phụ bạc nàng”, mọi người cũng không biết phải làm gì cả, chỉ có Đông Phương Uyên lấy điện thoại ra gọi người giúp, quả nửa là gọi cho cha hoặc anh trai mình. Gia Minh bất đắc dĩ đứng bên cửa sổ nhìn đám vệ sĩ chắn trước mặt mình.

Tám người đi theo Kelly này, có người từng là quyền vương, có người là quyền thủ chợ đen, có lính đánh thuê thuộc U Ám Thiên Cầm, thậm chí còn có cả dị năng giả. Lúc này nhận được lệnh ra tay với một thiếu niên vóc người nhỏ bé, đồng thời với việc phục tùng mệnh lệnh, trong mắt đám người này rõ ràng đều có vẻ nghi ngờ. Chỉ là nếu Kelly muốn phải đánh chết, vậy thì phải hoàn toàn không nương tay mới được, cũng là tên quyền vương hạng nặng lúc trước Đông Phương Uyên đã nhắc tới tiến lên, trầm giọng nói:

“Aady?”

Ở phía sau, Kelly kích động giải thích:

“Hắn hỏi đã chuẩn bị xong chưa nha!”

Gia Minh không khỏi cười bất đắc dĩ, nếu đến bây giờ còn không hiểu được ý định của Kelly, vậy thì thực sự quá trì độn rồi. Cô gái điên cuồng này cần bản là không hề có kỳ bất kỳ điều gì, chỉ muốn làm việc mình thích. Hiện giờ nàng muốn tẩm người này ra tay với mình không chút nương tay, nếu mình đối phó được thì chẳng khác gì tự chứng minh thân phận, nếu mình không phải Giản Tố Ngôn chân chính thì e rằng sẽ bị đánh chết cũng chưa biết chừng.

Hai người trao đổi qua inte đã hai năm, bằng tài liệu Gia Minh nắm giữ được, muốn tìm ra chủ đề hứng thú của đối phương không phải việc khó, nói là hai người không gì không thể nói cũng không quá đáng. Chỉ là dựa theo thẩm mỹ quan của Kelly, về chuyện hắn phải là một “mỹ nữ”, nàng khá có chấp, không chịu chấp nhận lời giải đáp khác. Bởi vì ban đầu xuất hiện, Gia Minh khiến nàng cảm thấy vô cùng thần bí, vì vậy giao tiếp qua hai năm, có lẽ cô gái này vẫn xem việc tìm ra hắn là một trò chơi rất thú vị. Nếu đã chơi đến bước này rồi, không tránh khỏi một vài chuyện sẽ phải thẳng thắn với nhau, nhưng cho dù thua thì cũng không thể vì bị nàng dọa một lần liền không đánh đã khai, quan hệ ở cấp độ này, nhất định phải có.

Nở nụ cười bất đắc dĩ mà vô hại, hắn ném áo ngoài thẳng tới tên quyền vương kia, sau đó quát lớn, vang vọng cả phòng học.

“Đón Đại Suất Bi Thủ của ta!”

Buổi chiều nắng nóng, hắn ngồi bên cửa sổ, cởi áo ngoài ra vắt lên ghế dựa. Lần này chỉ là thuận tay vung ta, chiếc áo tung bay như lá cờ, vừa vẫy che chắn tầm mắt quyền vương kia lại.

Bị che mắt, tên cao lớn đến từ Châu Âu này đưa tay lên chặn, đẩy theo bản năng. Một tiếng rầm vang lên, tuy Gia Minh hét lên rất có khí thế nhưng cũng chỉ biết cầm ghế lên nện tới. Mặc dù chất lượng của chiếc ghế học sinh này không tốt lắm nhưng dù sao bốn chân cũng đều là ống thép mỏng, lúc này hung hăng nện lên tay quyền vương kia qua lớp áo nhưng hai chân ghế thậm chí bị đập cong lại, bản ngược về phía sau, đập vỡ cửa kính rồi rơi xuống lầu.

Chiếc áo của Gia Minh bay trở lại sau cú vung tay của quyền vương kia, vốn cũng bị bay xuống dưới lầu theo chiếc ghế nhưng Gia Minh đã thuận tay bắt trở lại. Mắt thấy tên to con giần gân giần cốt như không có chuyện gì, hắn lộ ra vẻ khiếp đảm, lui về phía sau hai bước:

“Này, thật sự đánh sao?”

“Ừ hừ.”

Kelly giang tay ra một cách ưu nhã.

“Ông không được đến đây!”

Ghế bị đánh bay, Gia Minh lui về phía sau hai bước thì đã dựa sát vào tường. Quay người lại, hắn leo lên bệ cửa sổ, nhìn chằm chằm tên quyền vương đang từng bước áp sát kia.

“Ông còn tiến lên nữa tôi sẽ nhảy xuống đó.”

Tên to con vẫn không dừng bước, Gia Minh nhún vai, nở nụ cười.

“Lầu hai... Ông tưởng tôi không dám nhảy sao?”

“Bất hấn!”

Kelly hét lên, Gia Minh xoay người nhảy thẳng xuống sân vận động. Một đám học sinh ủa ra cửa sổ nhìn, Kelly cũng cười chạy đến, mắt thấy thiếu niên ở bên dưới đang chạy thẳng về khu rừng phía sau trường học, nâng chụm tay ở khoe miệng, hô to:

“Anh chạy đi, tôi xem anh chạy được đến đâu!”

Nhìn dáng vẻ của nàng, dường như không hề mong đợi trận đánh nhau sẽ xảy ra ngay trong lớp học.

Quay lại, nụ cười trên mặt nàng biến mất, nhẹ nhàng phủi tay, thiếu nữ lạnh nhạt nói:

“Bắt đầu từ bây giờ, bất hấn, đánh chết!”

Dưới ánh nắng chiều, tám tên vệ sĩ mặc tây trang màu đen nhảy ra khỏi cửa sổ, đuổi theo thiếu niên đang chạy về phía khu rừng sau trường học kia.

***** Bởi vì một số nguyên nhân đặc thù, địa vị của Kelly tại U Âm Thiên Cầm, ít nhất đến bây giờ cũng không cao lắm, nàng chỉ khá ấn ý với Natalie Anne, thỉnh thoảng mò mẫm ở trong phòng thí nghiệm. Cũng vì lí do như vậy, lần này đến Trung Quốc là lần đầu tiên nàng tổ chức hành động với tư cách người của U Âm Thiên Cầm một cách chính thức, phần lớn mọi người đối với nàng đều không hiểu rõ lắm.

Chẳng hạn như tám tên vệ sĩ thân thủ đều được đánh giá cao nhất ở U Âm Thiên Cầm này, đối với sự chỉ huy của Kelly vẫn luôn không có chút tín nhiệm nào. Đặc biệt là hành động lần này, giết chết một người ở trường học mà không cần súng ống hay vũ khí sát thương gì, bản thân mệnh lệnh này đã khá hoang đường rồi, cho dù người Trung Quốc có nể tình hơn nữa thì cũng không thể giết chết người ngay trước mặt công chúng. Đương nhiên, không thể cãi lệnh nhưng có thể phỏng đoán, trong suy nghĩ trước đó của mọi người, người mà bọn họ sẽ đối phó quá nửa sẽ là cao thủ nào đó của Viêm Hoàng Giác Tinh, nói muốn giết người cũng chỉ là muốn bọn họ toàn lực ứng phó, song đến khi mệnh lệnh chính thức được đưa ra, đối mặt lại là một đứa trẻ, bọn họ thực sự không biết phải làm thế nào cho phải, cũng vì vậy mà Gia Minh mới có được cơ hội ứng phó một cách thông thả.

Khi Gia Minh chạy vào khu rừng phía sau học viện, tám người đuổi theo nhưng trong lòng vẫn luôn khó hiểu. Vừa tiến vào rừng cây, tên quyền vương hạng nặng tên Andrew hạ giọng nói:

“Nói đùa gì vậy, thật sự phải giết thẳng nhóc kia?”

“Đây là mệnh lệnh.”

Howard am hiểu quyền Thái ở bên cạnh nói, sau đó lại bồi thêm một câu.

“Cũng không phải anh chưa từng giết người.”

“Chưa từng giết người một cách khó hiểu như vậy. Hôm nay giết người, đoán chừng đến tối chúng ta sẽ phải lén lút rời khỏi Trung Quốc, rồi cuộc chúng ta tới đây vì điều gì?”

“Tôi cũng không hiểu ra sao cả. Dù sao... Cứ đánh gằn chết rồi tính tiếp, nếu nữ nhân kia thực sự muốn giết thì chúng ta cùng chỉ có thể làm xong rồi lập tức bỏ trốn...”

Mục tiêu quá yếu, nhiệm vụ như vậy quá ngớ ngẩn, vì vậy trong lòng mọi người ít nhiều đều có cảm xúc cô quái. Bóng người phía trước thỉnh thoảng xuất hiện, thỉnh thoảng lại biến mất, đi sâu vào phía trong rừng cây, tám người chạy với tốc độ nhanh nhất nhưng thậm chí vẫn có vẻ không đuổi kịp. Đến khu rừng rậm, đoàn người hoàn toàn mất đi mục tiêu, có điều có vẻ kết luận thiếu niên kia nhất định vẫn ở không xa quanh đây. Một người ra dấu tay, tám người tách ra, mở rộng phạm vi lùng bắt.

Bên kia, Nhã Hàm đang tích cực vận dụng quan hệ, chuẩn bị đưa ra kháng nghị về việc làm lần này của đoàn đại biểu của tập đoàn Tịch Đức, nhưng sau khi Huân liên lạc với Thiên Vũ Chính Tắc xong liền ngăn cản hành động không có bao nhiêu ý nghĩa của Nhã Hàm lại.

Mấy phút sau, tám người trong rừng cây mới cảm thấy chuyện này có vẻ khó giải quyết, đưa trẻ bọn họ đang đuổi bắt kia bỗng nhiên xuất hiện, bỗng nhiên lại biến mất, trong tình huống không có súng ống, nhiều lần cũng bị đối phương dựa vào địa hình quen thuộc để chạy trốn mất một cách khó hiểu, thật sự là một sự nhục lớn lao. Không lâu sau, tám người đều đã phân tán ra trong rừng cây, khoảng cách lẫn nhau chừng mười mấy mét, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy đối phương, thỉnh thoảng lại chỉ có thể nghe thấy âm thanh. Một lát sau, quyền vương Andrew kia đột nhiên la lên:

“Bắt được mày rồi!”

Cách đó không xa, Howard nghiêng đầu sang. Từ xa nhìn lại, trong rừng cây, một chiếc áo lại trùm về phía Andrew, tiếng hét của thiếu niên vang lên:

“Đại Suất Bi Thù!”

Tình cảnh dường như vẫn như cũ nhưng Andrew đã hết kiên nhẫn, tay trái đưa lên cầm chiếc áo, nắm tay phải cứng rắn vung ra như sấm chớp, mặc dù đã không chế lực lượng nhưng theo một quyền vung ra kia, uy thế cũng thực sự rất kinh người, ở trước mặt hắn, thiếu niên kia nhảy lên cao, lần này không có vũ khí như băng ghế mà là trực tiếp vung tay phải ra đón một quyền nặng nề đang đánh tới.

Kết thúc...

Trong đầu Howard đứng cách đó hai mươi mét, xuất hiện ý nghĩ như vậy, toàn thân vốn căng thẳng trong tư thế đối địch cũng thả lỏng, thoải mái nhìn sang bên kia. Có thể đoán được, sau một giây, thiếu niên sẽ học máu bay ra ngoài, sau đó chìm vào hôn mê. Ngay khi nghĩ vậy, hắn nghe thấy một tiếng rầm vang lên.

Mặt đất đầy lá cây và cành mục tích tụ qua nhiều năm, trở nên cực kỳ xốp, một khắc kia, thân thể tên to con giống như một đồng thệ, rầm một tiếng, bắn ra ngoài nhanh như đạn pháo rồi rơi xuống đất...

Sau một giây, thiếu niên nhặt chiếc áo trên mặt đất lên, đi thẳng về phía Howard, cô tay vung vẩy cực nhanh tạo thành tiết tấu dồn dập và cấp bách.

“Tôi đã nhắc hấn rồi, nhưng mà... Nhanh lên một chút được không, tôi đau đầu, hơn nữa chúng ta không có nhiều thời gian lắm...”

ÂN SÁT

Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 308

Đêm Xuống

Đám mây bị mặt trời sắp lặn nhuộm thành màu đỏ rực, cuộn cuộn như sóng gợn, trên nóc nhà ở ngã tư đường trên tiểu khu này đều được ánh nắng chiều ảm áp bao phủ.

Đây là giờ học sinh tan học, công nhân tan sở, ở ngã tư đường trong chợ, dòng người trở nên đông đúc hơn rất nhiều, tiếng chuông xe đạp, tiếng xe gắn máy và tiếng còi ô tô thỉnh thoảng lại vang lên, trong tiệm game tụ tập một đám học sinh hoặc mấy tên côn đồ tuổi khá lớn đang nói chuyện ồn ào. Trong cảnh tượng cuối ngày náo nhiệt này, hai thiếu nữ xen lẫn giữa dòng người băng qua đường sau khi một chiếc xe tải chạy qua, bước về phía tiệm game bên này.

Hai thiếu nữ này khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, vóc người đã dậy thì hoàn toàn, thon thả và cân đối hơn những người cùng tuổi rất nhiều, khuôn mặt xinh đẹp lại càng làm cho người khác chú ý đến các nàng nhiều hơn. Một cô gái mặc áo khoác màu xanh nhạt, áo trong màu trắng, quần trắng điểm xuyên vài đóa hoa nhỏ, bề ngoài điềm đạm, dịu dàng, cô gái còn lại mặc đồ thể thao màu đen lẫn trắng, đi giày thể thao, mái tóc đuôi ngựa tung bay sau đầu khiến nàng có vẻ tràn đầy sức sống. Hai cô gái đều đeo cặp sách, vừa nói chuyện vừa đi nhanh về phía tiệm game.

Trong tiệm, mấy tên học sinh trung học cũng đeo cặp sách chú ý đến hai thiếu nữ đầu tiên, đồng phục của bọn họ không phải của học viện Thánh Tâm, xem ra là từ trường học khác đến đây chơi game. Nhìn hai thiếu nữ với mái tóc tung bay dưới ánh nắng chiều, mấy người bên trong nói đùa một lát, đến khi hai thiếu nữ đến gần, một tên có vóc người cao to vọt ra khỏi phòng chơi game. Mắt thấy hấn sắp đụng phải thiếu nữ mặc quần trắng thêu hoa, cô gái liền vươn tay ra ngăn lại, hơi nhú mày.

“Này, mỹ nữ, cô đụng vào tôi rồi.”

Và chạm như vậy rất dễ nhận ra là cố ý hay vô tình, thiếu niên đeo cặp sách cười nói, tên đồng bạn phía sau hấn cũng huýt sáo với vẻ cợt nhả, nhưng ngón tay còn chưa rời khỏi môi thì một người đã xuất hiện ngay sau hấn, tát rầm vào mặt hấn, thanh âm dễ nghe, đồng thời cũng đánh cho hấn tỉnh táo lại. Thân thể lung lay, hấn quay đầu nhìn lại, một người thanh niên thân hình cao lớn, trên mặt có vết sẹo đang đứng phía sau, cùng lúc đó, không ít người trong phòng chơi game cũng vây lại.

Nhìn tư thế của những người này, rõ ràng đều là lưu manh khá chuyên nghiệp, bọn họ và đám học sinh vẫn còn đi học là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Năm sáu người quay đầu lại, không khỏi bị dọa đến lui về phía sau mấy bước, thiếu niên vừa chạy ra muốn đụng người khác kia cũng run rẩy nói:

“Này, vị đại ca này, chúng em chưa làm gì cả...”

“Rầm!”

Sau một giây, người này bị thanh niên mặt sẹo đá bay ra đường, mấy người đi xe đạp và đi bộ bên ngoài vội vã chạy qua.

“Đương nhiên mày chưa làm gì cả, nếu mày làm rồi thì không phải tao tới đánh mày đâu!”

“Có bệnh...”

Nhìn thiếu niên ngã trên mặt đất với vẻ chán ghét, hai thiếu nữ chuẩn bị lên lầu qua cầu thang ở bên cạnh tiệm game. Thiếu nữ điềm đậm, dịu dàng quay đầu lại nói:

“Anh Thủy, cảm ơn nhiều, đừng nặng tay quá!”

Thiếu nữ tóc đuôi ngựa đi sau quay đầu lại, nói:

“Xin bọn họ tí máu, kín đáo một chút là được rồi, không thể quá nặng tay nha, ha ha.”

Sau đó, tiếng kêu rên vang vọng cả ngã tư đường, mấy tên học sinh trung học bị một đám lưu manh lôi vào trong một hẻm vắng... hành hung và chà đạp.

Mặc dù thiếu nữ điềm đậm, dịu dàng kia có vẻ khá ôn hòa, nhưng trước giờ đã nghe nói qua không ít lời đồn, đối với tên nam sinh muốn tiếp cận một cách nhảm chán như vậy cũng không có bao nhiêu lòng trắc ẩn. Có lẽ ban đầu bọn chúng chỉ thấy làm như vậy rất vui vẻ, lần này bị đánh một trận toi đời, nhưng nếu gặp phải những cô gái không có sức chống cự thì có lẽ những cô gái đó chính là người chịu thiệt, mà đại đa số chuyện hèn mạt, cưỡng gian có lẽ cũng bắt nguồn từ những trò đùa nhỏ nhỏ như vậy. Đi đến cửa lầu hai, nàng lấy chìa khóa ra mở cửa. Mùi thơm của thức ăn quen thuộc từ trong phòng bay ra, hai thiếu nữ không tự chủ được thờ phào nhẹ nhõm:

“Gia Minh, cậu về rồi sao?”

Các nàng vào phòng khách, đổi lại dép. Một thiếu niên tóc vẫn còn ướt từ nhà bếp đi ra, có vẻ vừa tắm rửa, đã thay quần áo xong, thấy hai người đã về, hẳn nở nụ cười ôn hòa:

“Lúc chiều có chút việc nên về trước, bài thi cũng không làm xong được. Sa Sa, không phải cậu nói thi xong còn phải đánh bóng chày sao?”

Ném cặp sách, Sa Sa ngồi xuống ghế salon cời bút tất, nhún vai:

“Còn phải nói sao, thi xong mình chạy đi tìm cậu, kết quả là người ta nói cậu đắc tội một cô gái ngoại quốc nào đó, bị đuổi giết đến phía sau núi. Mình làm gì còn tâm tình đánh bóng chày nữa, bị Linh Tĩnh kéo chạy về nhà.”

“Không sao chứ?”

Linh Tĩnh thuận tay lấy chiếc tạp dề có hình Doreamon từ cửa nhà bếp xuống, vừa đeo vào vừa dịu dàng hỏi.

“Chuyện nhỏ, đã xong.”

Gia Minh ra đầu OK Với hai người, sau đó nói với Linh Tĩnh:

“Cậu nấu ăn nhé? Rau đã rửa rồi, xương sườn cũng đã chặt, các cậu muốn ăn món gì thì nấu.”

Sa Sa nháy dặng lên khỏi ghế:

“Canh thịt nạc! Xương sườn kho tàu!”

“Cậu chi biết ăn thôi.”

Linh Tĩnh đeo tạp dề lên, quay đầu lại cười.

“Dù sao cũng lâu rồi không được ăn xương sườn mà.”

Nàng vừa nói, vừa cởi áo ngoài ra.

“Nhà bếp giao cho hai vị ái phi, buổi trưa trầm chơi bóng ra nhiều mồ hôi, đi tắm trước đây.”

Vào phòng lấy quần áo, nàng hi há chạy vào nhà tắm.

Gia Minh và Linh Tĩnh nhìn nhau cười, sau đó đi vào nhà bếp. Linh Tĩnh chuyển xương sườn trên thớt sang bên cạnh, vớt rau trong chậu ra bắt đầu thái. Gia Minh nhóm bếp lò lên, loáng thoáng nghe thấy tiếng động từ bên ngoài vọng tới, hần hơi ngạc nhiên:

“Hình như có người đánh nhau ở trong con hẻm...”

“À, vừa rồi mình và Sa Sa về đến đây, chút nữa bị mấy tên trong tiệm game trên chọc. Chắc là mấy tên kia bị anh Thủy lôi vào trong hẻm đánh đó.”

Linh Tĩnh quay đầu lại đáp, sợi tóc bay bay, nắng chiều từ cửa sổ chiếu vào làm nổi bật khuôn mặt xinh đẹp, nàng dịu dàng nói:

“Trước giờ chưa có ai đến trường học gây phiền toái cho cậu như vậy, sẽ không sao chứ?”

“Không sao cả, chi là chuyện ngoài ý muốn, nhưng đêm nay vẫn phải ra ngoài một chuyến.”

Ôm vòng eo mảnh khảnh của Linh Tĩnh từ phía sau, Linh Tĩnh mỉm cười dựa vào hần. Hần ôm chặt hơn nữa, từ phía sau ngửi mùi thơm trên mái tóc của thiếu nữ.

“Đêm nay có về không?”

“Thỏa đàm rồi sẽ về, không muốn lằm đầu.”

Từ phòng tắm vọng ra tiếng nước chảy và tiếng ca của Sa Sa. Linh Tĩnh bật cười:

“Minh không biết cậu phải làm những gì, nhưng cậu phải cẩn thận, mình và Sa Sa đều rất lo cho cậu..”

Buổi chiều, mùi thơm của thức ăn tỏa ra từ mỗi nhà, đó là một không khí ấm áp mà gần gũi. Đương nhiên, trong con hẻm tối tăm ở gần ngã tư đường cũng có mấy người về mặt hung ác bước ra, để lại một đám học sinh bị thương đang rên rỉ ở bên trong, cùng với mùi thơm tỏa ra từ từng nhà tạo thành mọi mặt của cuộc sống...

“... Như vậy là, Cố Gia Minh trốn vào rừng, sau đó cắt đuôi được bọn họ rồi chạy về nhà?”

Khi ánh nắng chiều tắt hẳn, nghi vấn đồng dạng thế này xuất hiện từ miệng rất nhiều người ở Giang Hải. Trong số đó có Phương Chi Thiên, có Đông Phương Lăng Hải, có Thiên Vũ Chính Tắc, cũng có một người thanh niên tên Ứng Tử Lam vừa mới đến Giang Hải hôm qua, trước mặt bọn họ là tin tức giông nhau, cùng với những nghi vấn theo đó mà đến.

Cũng giống hành trình đến Giang Hải lần trước, Phương Chi Thiên lúc này đang ở lại biệt thự Đông Phương gia. Ăn cơm tối xong, hắn ngồi bên xe lăn với Đông Phương Nhược, hai người ngồi trên ban công hóng mát vừa uống trà vừa xem xét tin tức mới thu được. Nếu là trước đây, hắn sẽ cố gắng không để đứa cháu gái luôn ốm yếu này tham dự vào những chuyện thế này, chỉ là có vẻ cháu gái mình khá hứng thú với thiếu niên tên Cố Gia Minh kia, chuyện lần này cũng không có cảnh tượng máu tanh, bạo lực gì nên mới nói cho nàng nghe.

“Nói như vậy, vị Kelly Denime tiểu thư kia đưa ra lí do là Gia Minh tiểu đệ của chúng ta đã lừa cô ta hai năm, rồi cuộc là lừa cô ta chuyện gì chứ...”

Nghi vấn như vậy gần như là làm bầm một mình, cũng không trông mong có ai giải đáp được. Phương Chi Thiên nhìn Đông Phương Nhược ở bên cạnh, vì cháu gái, đối với Gia Minh, trong lòng hắn thật sự tồn tại chút tư tâm khó nói rõ. Bởi vì từ năm đó, sau một số lần nói chuyện, hắn nhận ra cháu gái mình có vẻ có chú ý đặc thù tới thiếu niên mới chỉ gặp vài lần này, nguyên nhân rất khó nói rõ, nhưng khi một thiếu nữ mười mấy tuổi tò mò về một người con trai khác, hắn rất khó có thể không liên hệ chuyện này đến tình yêu.

Cháu gái có lẽ có hảo cảm với thiếu niên này, hoặc là tình cảm gì đó - ít nhất là Phương Chi Thiên nghĩ như vậy. Mà trong lòng hắn, đối với Đông Phương Nhược, hắn thật sự còn thương yêu nàng hơn cả con gái ruột của mình, mặc khác, tình huống của nàng lại cực kỳ đặc thù, trải qua lần thí nghiệm dị năng sai lầm kia, tính mạng của cháu gái có nguy cơ bị chấm dứt bất cứ lúc nào, bất kỳ thứ gì khiến nàng cảm thấy hứng thú thì hắn đều coi trọng. Mặc dù trong tình báo của Viêm Hoàng Giác Tinh, Cố Gia Minh là tên lừa gạt tình cảm, một chân đạp ba thuyền, nhưng hắn cũng không thêm quan tâm, cháu gái chưa chắc đã còn sống được lâu nữa, vì vậy chỉ cần nàng có hảo cảm với thiếu niên khác, nếu điều đó khiến nàng cảm thấy hạnh phúc, thì phẩm hạnh của đối phương cũng không thành vấn đề, chỉ cần có thể lưu lại dấu vết của hạnh phúc trong quãng đời ngắn ngủi của nàng là được rồi.

Đương nhiên, suy nghĩ rồi đưa ra kết luận như vậy, trước mắt vẫn còn quá sớm, hắn suy nghĩ một lát, nhẹ nhàng hỏi dò cháu gái mình:

“Nhược Nhược, đối với vị Kelly tiểu thư sắp trị liệu cho cháu, cháu có ấn tượng thế nào? Hôm qua các cháu cũng gặp nhau rồi.”

“Ồ... Một chị người nước ngoài rất thú vị...”

“Thú vị?”

Phương Chi Thiên nhưm mây, cảm giác của cháu gái mình rất nhạy cảm, nhưng hình dung như vậy lại rất không rõ ràng, chỉ là, thấy Đông Phương Nhược gật đầu nhưng không định bổ sung thêm, hẳn cũng không hỏi nữa. Chứng bệnh của Đông Phương Nhược bắt nguồn từ dị năng ở não bộ, đối với nàng, suy nghĩ không khác gì thiêu đốt tính mạng, thay vì dẫn dắt để nàng suy nghĩ về những vấn đề này, còn không bằng để nàng yên lặng suy nghĩ về những chuyện tốt đẹp như tình yêu, hạnh phúc, có lẽ còn đáng giá hơn.

“Nhưng mà... Cô Gia Minh kia chạy trốn cũng rất nhanh, đúng không? Không hổ là đệ tử của Gian Tó Ngôn.

“Đúng vậy, cháu cảm thấy hẳn có thể chạy thoát được.”

Đông Phương Nhược mỉm cười, gật đầu.

Chút ánh sáng còn sót lại phía trời tây cuối cùng cũng tắt hẳn, sắc trời tối xuống, ánh đèn sáng lên xa xa gần gần, đôi mắt ra xa khỏi biệt thự có thể thấy được thành phố lớn bắt đầu sáng đèn lên, đôi mắt thiếu nữ trống rỗng, an tĩnh nhìn cả thế giới như vậy, trong ánh mắt phản xạ lại hết thảy ánh sáng...

***** Thời gian trôi qua khoảng nửa giờ nữa, trong một gian phòng của khách sạn Cổ Viên, tám tên đàn ông đang tự mình thoa thuốc chữa thương. Bọn họ có người ở trần, có người chỉ mặc một cái quần ngắn, rất nhiều chỗ trên thân thể đều xuất hiện vết máu đọng sưng đỏ đến đáng sợ. Những vết thương này vốn bị che giấu dưới quần áo khiến bọn họ có thể làm bộ không có chuyện gì để trở lại, đến khi không có người lạ thì bọn họ mới có thời gian thoa thuốc lên thân mình, hơn nữa suy nghĩ lại quá trình chiến đấu nguy hiểm chỉ ngắn ngủi mấy phút lúc trước.

Hai tay nâng cằm, thiếu nữ tên Kelly ngồi trên một chiếc ghế dài trong góc phòng nhìn đám đàn ông cường tráng phô bày thân thể trước mặt nàng. Mặc dù nàng hơi thiên hướng đồng tính luyến ái, nhưng những người này rèn luyện rất xuất sắc, mỗi tác thân thể đều tràn đầy lực lượng, nàng nhìn cũng rất đã ghiền.

“Chắc chắn, tôi đã nói trước với các anh rồi, phải giết hẳn, cho dù các anh không xuống tay được thì ít nhất cũng phải có thái độ muốn giết người. Bây giờ đã biết sai lầm rồi chứ?”

Vừa đã ghiền, nàng vừa nói mát.

“Lúc chưa đến thì còn có vài người biểu hiện dường như có thể ngăn cản được hẳn, kết quả là... Tám người! Dễ dàng bị người ta đánh cho xây xẩm mặt mày như vậy! Biết cái gì gọi là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân (núi cao còn có núi cao hơn) chưa? Bây giờ các anh đã khâm phục tôi chưa, tôi gào thét trước mặt hẳn mà hẳn cũng không làm gì được tôi.”

“Đây không phải chiến đấu sống chết, hơn nữa nếu dùng súng...”

“Dùng súng?”

Là một thiên tài có chỉ số thông minh vượt qua một trăm tám mươi, thói quen cười lạnh và ngắt lời người khác của Kelly được quán triệt tương đối hoàn toàn.

“Nếu tôi cho các anh biết, kỹ xảo áp chế hỏa lực của hãn tương đương với Nguyên Lại Triều Sang, các anh còn dám dùng súng trước mắt hãn sao? Bản thân các anh chỉ có thể thuật xuất sắc, nói đến dùng súng, tám người các anh có lòng tin khi đối mặt với Nguyên Lại Triều Sang không chứ?”

“Bất kể thế nào...”

Nàng quệt miệng một cách khó chịu, đứng dậy nói.

“Chuyện lần này không được nói với bất kỳ ai, các anh đuổi theo vào rừng cây, sau đó thì không thấy người nào cả... đừng xem bí mật này là trò đùa, có một câu châm ngôn, tôi không cần các anh thích tôi, nhưng phải phục tùng tôi, bởi vì chỉ có thiếu nữ thiên tài là tôi đây mới đảm bảo được mạng sống cho các anh, nếu các anh không ý thức được điều này... Tôi sẽ giết các anh trước tiên!”

Nàng vừa dứt lời, tiếng xé gió vang lên, ba người phía trước đột nhiên lùi lại một bước, bộ dạng cực kỳ chật vật, bởi vì trong khoảnh khắc đó, thân hình Kelly giống như quỷ mị, ngón tay mảnh khảnh đồng thời xẹt qua cổ ba người. Mặc dù chỉ là tượng trưng, nhưng trong khoảnh khắc đó, ba người thậm chí không thể tránh né được!

Chuông cửa chợt vang lên.

Mọi người bị hù dọa bởi lần ra tay trong nháy mắt vừa rồi. Trong ánh mắt vẫn còn kinh ngạc của bọn họ, thiếu nữ cao hứng chạy ra mở cửa, xuất hiện bên ngoài là một gã quan lý của khách sạn dẫn theo một người đưa băng ghi hình:

“Kelly tiểu thư, đây là những bộ phim của Sophie Marceau mà cô muốn, chúng tôi đưa đến phòng chiếu bóng hay là để trong phòng cô...”

“Không cần, tôi tự mang vào được, đưa cho tôi đi.”

Đón lấy một chồng băng dầy từ tay người giao hàng, nàng dùng chân đóng cửa lại một cách khó khăn, sau đó đi thẳng về phòng mình.

“Nói mình giống Sophie Marceau... Không biết là có xinh đẹp hay không, nếu như dám nói xấu mình, hừ hừ...”

Lúc trước nàng tỏ ra rất vui với hình dung của Gia Minh về mình, sợ rằng không ai ngờ được, nàng căn bản không có chút nhận thức cụ thể nào về cái tên Sophie Marceau này.

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 309

Mời

Khách sạn Cổ Viên.

Trong đại sảnh được treo một chiếc đèn thủy tinh khổng lồ xa hoa và quý báu, ánh sáng rực rỡ. Phương Vũ Tư với dáng vẻ thanh lịch đang ngồi trên ghế salon ở khu vực tiếp khách nói chuyện với một người bạn vừa vô tình gặp lại. Nàng mặc quần áo trắng, đội chiếc mũ tennis sụp xuống hết như một đặc vụ, vào buổi tối nhìn có vẻ hơi khác người, chẳng qua khách sạn này thường có rất nhiều người nổi tiếng ở lại, thỉnh thoảng có xuất hiện một vài quái nhân cũng sẽ không khiến nhiều người chú ý. Dĩ nhiên bởi vì là quái nhân, đồng thời cũng là mỹ nhân, thỉnh thoảng vẫn có người nhìn sang, cau mày đánh giá vài giây rồi lại lễ phép nhìn sang chỗ khác.

“... Vậy là... Trương tiên sinh và Niếp tiên sinh là bạn thân của nhau?”

“Cũng coi như quan hệ thế giao, hơn nữa ở khách sạn này, hẳn coi như là trưởng bối của tôi. Đầu năm nay tôi mới tiếp nhận công việc trong nhà, rất nhiều thứ đều phải học hỏi từ hẳn.”

Nở nụ cười hào phóng, Trương Cảnh Phong nhìn ngôi sao nổi tiếng trước mặt. Hai người đã biết nhau từ mấy năm trước, thực ra cũng không tính là rất quen, năm ngoái khi Phương Vũ Tư đến Giang Hải đã được hẳn khoản đãi, chỉ là khi đó Phương Vũ Tư đang trong thời kỳ xuống dốc. Trương Cảnh Phong thì thích cô gái tên Diệp Linh Tinh đã từng làm tại Bắc Âu Huyền Tướng trước đây hẳn quản lý, hai bên cũng không tiếp xúc nhiều. Nhưng lần này lại khác, hiện giờ Phương Vũ Tư đã nổi danh trở lại, đối với đại đa số đàn ông, dự vọng muốn dè nàng xuống và sức hấp dẫn của nàng đã tăng lên rất nhiều.

Năm ngoái, sau khi kế hoạch theo đuổi nữ sinh trung học gây thơ hoàn toàn thất bại, Trương Cảnh Phong cũng rời khỏi nhà hàng hẳn tạm thời quản lý là Bắc Âu Huyền Tướng, chính thức tiếp nhận sự nghiệp kinh doanh khách sạn của gia tộc. Hôm nay hẳn đến thăm hỏi ông chủ của khách sạn Cổ Viên là Niếp Văn Thạch, lúc ra ngoài gặp phải Phương Vũ Tư, hai người ngồi xuống trong đại sảnh nói chuyện một lát.

“Thực ra nghề chính của Niếp tiên sinh không phải là kinh doanh khách sạn, khách sạn Cổ Viên được ông ta xây dựng lên trong lúc cao hứng. Chẳng qua ông ta có rất nhiều mối quan hệ ở Giang Hải, khách sạn này trừ được Đông Phương gia, Lưu gia rót tiền vào, quan hệ với bên chính phủ cũng khá gần gũi, mỗi khi chiêu đãi một số khách nước ngoài hoặc đoàn đại biểu của tập đoàn nào đó đến khảo sát làm ăn, chính phủ đều sắp xếp cho bọn họ ở lại đây. Được chú trọng tuyên truyền ở khắp mọi nơi, đừng nói là ở nhà ga, cho dù tùy tiện lấy một quyển sách du lịch đều có bản đồ đến đây, không nổi tiếng cũng không được... Không chỉ là khách sạn, ở Trung Quốc làm việc gì cũng đều cần có quan hệ cả...”

“Trương tiên sinh, nói đúng...”

Nở nụ cười mê người, Phương Vũ Tư gật đầu phụ họa, nhưng ánh mắt lại bị cảnh tượng phía ngoài cửa lớn hấp dẫn. Một đám người mặc y phục võ quán

hung hăng đi vào, hai gã bảo vệ ở cửa không ngăn được, quản lý đang kiểm tra ở đại sảnh vội vàng chạy tới nói chuyện với người dẫn đầu vài câu, sau đó dẫn theo đám người đó đi vào phía bên trong. Trương Cảnh Phong quay lại nhìn, cười nói:

“Có lẽ đám người tập quyền Thái kia lại gây ồn ào rồi.

Phương Vũ Tư tỏ ra khó hiểu:

“Cái gì cơ?”

“Cô không biết sao?” * Trương Cảnh Phong hỏi một câu, sau đó lại nở nụ cười, gật đầu nói:

“Cũng đúng, cô mới từ Hongkong đến đây hai ngày trước, còn phải xã giao nhiều như vậy... Cô biết quyền vương Hi Lý Vương ở lại đây chứ?”

“Tôi không biết...”

“À... Tóm lại là đến đánh quyền Thái, gần đây khiêu chiến rất nhiều võ quán ở Giang Hải, còn có một số tông sư nào đó. Bọn họ luôn gây chuyện, để thu hút càng nhiều người đến luận võ hơn, bọn họ nói nhiều lời không để nghe cho lắm. Có lẽ không lâu sau, bọn họ sẽ lôi “căn bệnh chung của Đông nam Á” ra để khiêu khích càng nhiều người đến luận võ hơn cũng chưa biết chừng...”

Phương Vũ Tư bật cười:

“Vậy mà không sợ bị đánh chết sao?”

“Vấn đề là không ai đánh thắng được bọn họ. Thật sự rất buồn bực, hơn mười ngày rồi, có rất nhiều người hùng hổ đến, sau đó lại bị khiêng ra ngoài bằng cáng cứu thương, xe cứu thương thường đứng sẵn bên ngoài để chờ, trực tiếp đưa đi bệnh viện. Quyền Thái mà, ra tay rất nặng, thường thường đều bị đánh gãy xương.

“Lợi hại vậy ư?”

Phương Vũ Tư giật mình, le lưỡi.

“Không thấy trên TV nói gì cả mà.”

“Chính phủ không cho phép tuyên truyền, chuyện như vậy sẽ đã kích tinh thần của người trong nước, không phải sao?”

Trương Cảnh Phong cười nói.

Chuyện này khá bất đắc dĩ, hai người chuyển sang đề tài khác. Nói thêm một lát, ánh mắt Phương Vũ Tư lại chú ý về phía cửa lớn. Trương Cảnh Phong cũng quay đầu lại. Lần này, xuất hiện trong tầm mắt mọi người là một cô gái chừng hai ba, hai bốn tuổi.

Nàng mặc áo sơ mi trắng, áo vest nữ văn phòng màu đen, quần dài màu đen, quần áo đơn giản làm nổi bật vóc người, đồng thời cũng khiến người ta cảm

nhận được khí chất hoạt bát và thuần khiết của nàng, mái tóc đen nhánh chi dài đến ngang vai, khuôn mặt gần như hoàn mỹ của người phương đông, nàng khẽ mỉm cười, ánh mắt lạnh nhạt. Mặc dù lúc này còn có vài người đang ra vào, nhưng Trương Cảnh Phong vừa nhìn đã có thể kết luận, Phương Vũ Tư đang nhìn nàng: Một cô gái xinh đẹp luôn rất nhạy cảm với người xinh đẹp hơn mình.

Có vẻ như nhận thấy ánh mắt ở bên này, nàng nhìn sang, nhìn Phương Vũ Tư lâu hơn một lát, rồi lại quay đầu đi, lấy mắt kính từ túi xách ra đeo lên, lại tiếp tục lấy thứ gì đó giống như băng tên đeo lên cổ, sau đó đi về phía quầy tiếp tân ở đại sảnh.

Nhìn có vẻ giống một phóng viên... Hẳn nghĩ thầm như vậy.

***** Có thể nàng là một phóng viên.

Khi nàng đi vào cửa khách sạn, Hạ Nhân - Hàn Tô Bối đang tìm nhân viên tiếp tân để làm việc, đây là cảm nhận đầu tiên của hắn.

Là một người hiện đại có thể tiếp thu rất nhiều tin tức, trọn mắt há hốc mồm khi thấy một cô gái xinh đẹp như trong sách vẫn thường nói, đặc biệt là với một người đàn ông khá từng trải, chuyện như vậy rất hiếm thấy, nhưng trong khoảnh khắc đó, hắn thực sự cảm thấy mình như bị sét đánh, không nhìn được nhìn theo bóng dáng kia thêm vài lần, lại vài lần, lại thêm vài lần... Vậy nên mục đích khi tới đây làm việc của hắn cũng trở nên mơ hồ. Đến khi cô gái kia đi thẳng qua, tên đồng bạn đi theo đại sư Hi Lý Vượng mới chọc hắn:

“Mỹ nữ nha...”

Hạ Nhân - Hàn Tô Bối mang cả hai dòng máu Trung - Thái, có tên Trung Quốc là Vương Giai, nhưng nói tóm lại, hắn không có cảm giác thân thiết gì với Trung Quốc cả - mặc dù hắn học Trung Văn ở Đại học. Lần này đoàn đội do Hi Lý Vượng dẫn đầu đến Trung Quốc. Vương Giai bạn học của chúng ta đi theo với tư cách phiên dịch viên chính thức. Chỉ là khi vừa mới bắt đầu thì mọi người đã xảy ra mâu thuẫn, phía Trung Quốc cũng không quá coi trọng cái gọi là trao đổi võ thuật Trung - Thái, hơn nữa bản thân Hi Lý Vượng cũng biết tiếng Trung, vì vậy hắn cũng không có nhiều cơ hội thể hiện bản thân, thường ngày đều cùng với đám đồng bạn này đi dạo trong khách sạn, chơi bài, uống rượu, viết mấy phong thư khiêu chiến mang tính vũ nhục để gửi đến các võ quán. Bởi vì xã hội đen ở bên ngoài theo dõi bọn họ, vì vậy mỗi khi ra cửa đều phải kết đội, không thể vui chơi tận hứng được, điều này khiến hắn khá buồn bực.

Liên hệ lại tất cả mọi việc, nếu như chuyện này xảy ra vào một trăm năm trước thì sợ rằng bọn họ sẽ rất tự hào, hung phấn tưởng tượng ra cảnh mình làm nhục quốc gia lớn nhất Châu Á này, quả nhiên Thái Lan mạnh hơn Trung Quốc nhiều lắm. Chỉ là hiện giờ không phải là một trăm năm trước, phía Trung Quốc không để ý đến bọn họ, đoán chừng một thời gian ngắn nữa sẽ đuổi bọn họ về nước. Sau nhiều trận thắng liên tiếp, thực ra Vương Giai lại cảm thấy thấp thòm lo lắng, đặc tội người Trung Quốc cũng không phải là chuyện hay ho gì, hiện giờ người thắng nhiều lắm, người ta không xuống đài được, ngộ nhờ khiến người ta nổi điên, chưa biết chừng một buổi tối nào đó người sẽ bị ám sát, sau đó đối ngoại nói là do xã hội đen làm - trong suy nghĩ của đại đa số người, bộ dạng của chính phủ Trung Quốc đoán chừng chính là như vậy, bọn họ nghiêm túc, âm trầm, hơn nữa rất giỏi về thủ đoạn dùng thế để ép tất cả mọi chuyện. Bất kể thế nào, Thái Lan hiện giờ đúng là chưa thể bằng Trung Quốc được.

Mang trong lòng nỗi thấp thòm như vậy, hắn và mấy người trong đội có dự định về nước sớm, dù sao ở đây thêm cũng không có gì vui cả, nhưng Hi Lý Vượng vẫn đang giận dữ vì bị làm nhục ở cục Công an, kiên quyết không chịu về nước, vì vậy mới xảy ra tình huống như bây giờ... Thật sự là một lần lữ hành không đáng giá, hắn thậm nghĩ như vậy. Chỉ là, ngay mới vừa rồi thôi, suy nghĩ của hắn dường như có chút thay đổi.

“Chào cô, tôi là phóng viên của Giang Minh Nhật Báo, xin hỏi vị tiểu thư tên là Kelly Denime, đến từ Châu Âu, đang ở phòng nào? Tôi muốn xin phỏng vấn cô ấy.”

Cô gái đến trước quầy tiếp tân, lắc lắc thề phóng viên trong tay.

“Kelly Denime ư, xin chờ một chút...”

Không nhìn được nhìn thêm nữ phóng viên xinh đẹp mà tao nhả trước mặt thêm một lần, cô gái ở quầy tiếp tân kiểm tra trong máy tính.

“Cô ấy thuộc đoàn đại biểu của tập đoàn Tịch Đức... Xin hỏi cô có hẹn trước không?”

“Không có, nhưng tôi nghĩ tôi sẽ nói về vấn đề này khi gặp cô ấy.”

“Rất xin lỗi, nếu không hẹn trước thì sợ rằng cô không thể gặp được cô ấy, cả tầng trên cùng đều được họ bao trọn rồi, nếu cô không có hẹn trước thì bọn họ sẽ không để cô vào...”

Nữ tiếp tân kia cười đáp, sau đó lại đưa một tờ danh thiếp ra, bỏ sung thêm.

“Những người kia nói, muốn phỏng vấn bọn họ thì có thể liên lạc với người phát ngôn là Vi Đức tiên sinh, ở đây có số điện thoại của ông ấy...”

“Ồ, cảm ơn.”

Cô gái mim cười gật đầu, nhận lấy danh thiếp của vị phát ngôn viên kia, chẳng qua mọi người đều biết, tập đoàn Tịch Đức đến Giang Hải đầu tư là tin tức nóng sốt nhất tại Giang Hải thời gian gần đây, nếu muốn phỏng vấn theo cách đó, sợ rằng phải gọi điện thoại hẹn trước vài ngày. Cô gái nhìn thoáng qua danh thiếp, đang định xoay người rời đi thì Vương Giai đang đứng bên cạnh làm ra một quyết định.

Đây có lẽ là quyết định sai lầm nhất từ khi hấn đến Trung Quốc, suốt một thời gian dài sau này, quyết định này luôn khiến hấn hối hận không dứt.

“Chào cô.”

Hấn bước tới, vươn tay muốn đập bả vai cô gái kia, nhưng không biết tại sao lại đập vào không khí. Cô gái quay đầu lại, hấn nói với vẻ hơi thận trọng:

“Cô là phóng viên phải không, xem ra hôm nay cô không lấy được tin rồi, chỉ là... Ách, không biết cô có hứng thú đi xem quyền Thái đấu với võ thuật Trung Quốc không? Ồ... Tôi là Vương Giai, là người phiên dịch cho đại sư quyền Thái Hi Lý Vương, ở đây có một trận luận võ, đảm bảo... Ách, tôi nghĩ rằng sẽ rất đặc sắc, nếu cô muốn, tôi có thể giới thiệu để cô phỏng vấn đại sư Hi Lý Vương...”

Không khí dường như đọng lại, cô gái nhìn hấn, trong nháy mắt này hấn thực sự có cảm giác trở lại lần đầu tiên, khi mình còn là một nam sinh, biểu lộ với một nữ sinh. Suy nghĩ một lát, cô gái mở miệng:

“Tôi vốn định đi uống cafe, nhưng nếu anh đã nói vậy... Vừa lúc tôi cũng có hứng thú trao đổi với Hi Lý Vương một lần...”

Nàng nở nụ cười trong sáng mà ưu nhã:

“Hi vọng sẽ thực sự đặc sắc.”

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 310

Tĩnh Lặng

Là một trong những khách sạn tốt nhất ở Giang Hải, Cổ Miên từ xưa đến nay luôn nổi tiếng với mức giá đắt đỏ. Toàn bộ bên trong tòa khách sạn giống như một thành phố du lịch thu nhỏ, trong ba mươi hai tầng lầu của khách sạn phân bố đầy đủ, nào là phòng ăn, khu vui chơi giải trí, phòng tập thể thao, hoa viên trong nhà, sân bóng... có thể đáp ứng tối đa nhu cầu sinh hoạt của du khách đến đây, và thậm chí, mọi người đều ngầm hiểu, có cả nữ “phục vụ” cao cấp và sòng bạc ngầm với quy mô lớn nhằm làm thỏa mãn khách hàng.

Kể từ sau khi đoàn đội quyền Thái do Hi Lí Vương dẫn đầu đến Giang Hải, hầu như ngày nào cũng luyện tập trong phòng tập thể hình lớn nhất ở lầu một của khách sạn, kiểu phòng tập này được thiết kế mở, tất cả dụng cụ luyện tập ở đây miễn là khách thuê phòng đều có thể sử dụng. Thực ra trong khách sạn được thiết kế tiện nghi và đầy đủ, lẽ ra có những phòng cỡ vừa dành riêng cho một nhóm người sử dụng, nhưng mà nhóm người của Hi Lí Vương vẫn luyện tập ở khu vực công khai trong đại sảnh, thường xuyên tỉ võ so tài với người khác trong đại sảnh có đông người, vì vậy mà mỗi lần đám người này tập luyện đều thu hút ánh mắt của rất nhiều người.

Lúc này, không khí bên trong phòng tập lớn có hơi chút căng thẳng.

“Lần này lại là chuyện gì đây...”

“Lại sắp đánh nhau nữa rồi...”

“Cái đám người A Tam chết tiệt của Thái Lan...”

“A Tam là Án Độ...”

Xung quanh đó, những người đang sử dụng công cụ luyện tập đều nhìn về khu vực tập bên này. Võ quán Nghệ Hồng ở Giang Hải được xem là có chút danh tiếng, lúc này nhóm người của họ đang giằng co với đám người Thái Lan, chính giữa là sân tập tỉ võ Judo của nhóm Tatami. Trước đây, thỉnh thoảng có một vài ông chủ đến tập thể hình xây ra mâu thuẫn bất hòa, cũng có thói quen sai đám vệ sĩ của mình tỉ võ với nhau ở chỗ này, rồi có một đám người ở bên cạnh hò hét kêu la. Kiểu tỉ thí này so với hắc quyền an toàn hơn nhiều, sau khi đám vệ sĩ đánh nhau thì đám chủ của họ cười khoái chí, mâu thuẫn cũng biến mất, sau đó nói không chừng lại kết giao thành bạn tốt. Khi Hi Lí Vương vừa đánh mấy trận trước đám đông, rất nhiều người đứng vây quanh xem, hoan hô reo hò âm ỉ, nhưng sau đó đám người Thái Lan này lại quá hung hăng ngạo mạn, vì vậy mà mới làm mọi người mất đi hào cảm, nhưng dù có thế nào cũng không đánh lại bọn chúng nên mọi người cũng không thể làm gì cả.

Lúc này, những người luyện tập ở đây, đa phần là phú thương từ nơi khác tới, tất nhiên cũng có những phú thương ở Giang Hải, phần lớn đều có mối quan hệ và địa vị khá lớn, trước đây một hai trận có thể xem như thưởng thức, sau đó lại mỗi trận đều thua, chuyện này liên quan đến vinh dự của dân tộc,

nhóm người tùm nập năm tùm ba lại xem hai bên giằng co, bàn bạc với thái độ bất thiện.

“Ai có thể tìm một vài người người hữu dụng đến đê bẹp tinh thần của bọn chúng không? Ông chủ Vương, không phải ông nói là trong đám vệ sĩ có mấy tên cao thủ sao...”

“Đúng vậy. Có một tên bộ đội đặc công giải ngũ đã từng tham gia chiến tranh, không phải ông luôn nói rằng những tên đó cũng giống như mấy tên luyện võ bình thường thôi sao? Nếu một đối một, lính đặc công có thể đánh thắng cả quân quân thể giới, ông gọi tên lợi hại đó ra trùng trị bọn Thái Lan, tôi trả năm trăm ngàn tiền thưởng được không...”

“Phó tổng, bộ đội đặc công đủ để đánh bại đám người được gọi là vô địch thể giới cũng không sai, ông cho rằng ta không muốn cho chúng một bài học sao, thứ sáu tuần trước cái tên bị đánh gãy tay, nghe nói là sĩ quan huấn luyện của họ...”

“Cái tên Hi Lí Vương này không giống như tuyên thủ quyền anh bình thường, hắn cũng từng trải qua lần ranh sinh tử, nghe nói là từ nhỏ học Thái quyền sau đó do gia đình không có điều kiện nên đã đến Israel đi lính, rồi trải qua nhiều năm huấn luyện mới trở thành Thái quyền tông sư có danh tiếng như hôm nay...”

“Mẹ kiếp, cứ để hắn càn quấy như thể sao được, làm chúng ta thật mất mặt... Đợi tôi trở về dùng tiền đến Thiếu Lâm Tự mời một võ tăng trấn tự đến giúp...”

“Hòa thượng Thiếu Lâm Tự thường sẽ không đánh nhau kiểu đó. Tôi nghĩ là đối với chuyện này, cấp trên đã có sắp xếp hết rồi, quốc gia sao có thể nhẫn nhịn bỏ qua âm ức này cơ chứ, cần phải tuyên một người trong quân đội ra để đánh với hắn, chuyện này cũng không phải là không có khả năng.

“Đúng vậy đúng vậy, Phương Chi Thiên lần này đến đây, tôi nghe đồn là trong đám vệ sĩ của hắn hình như có một tên đệ nhất cao thủ của Cục Quốc An gì đó. Nghe ông chủ Niếp có nhắc đến chuyện này, lúc đó không chú ý lắm, không biết có thật như vậy không, có phải là sẽ đến đây để đấu với Hi Lí Vương không?”

“Tôi thấy là có khả năng đó, đến lúc đó xem cái thằng Thái Lan này chết thế nào!”

“Nhưng mà hôm nay xem ra... Ai...”

Nghe nói nguyên do của việc ngày hôm nay là vì một tên tiểu tử Thái Lan lúc đến võ quán Nghệ Hồng hạ chiến thư đã đánh bị thương một đệ tử của võ quán, lúc đó sư phụ không có ở đó, lí do đến đây vào lúc này là để “đòi một lời giải thích”. Nhưng mà đối với những người như vậy, đám người Hi Lý Vương trước giờ luôn tuân thủ nguyên tắc đánh rồi mới nói, hơn nữa còn hùng hổ hăm dọa, võ quán bên này bị kích động đến mặt đều biến sắc, các học đồ đều nhìn quán chủ. Người quán chủ đó còn đang im lặng, có lẽ biết rằng sẽ đánh không lại hắn, nhưng gặp phải chuyện như thế thì chỉ có thể xông ra đánh, nếu nhất gan không đánh thì sau này võ quán không thể mở cửa được nữa.

Những người bàn luận xôn xao ở khu luyện tập thờ dài cho những người trong võ quán, ở cửa đại sảnh tập thể hình lúc này cũng có một nhóm nhân viên phục vụ của khách sạn đang tập ở đó, những việc tương tự như vậy kéo dài trong khách sạn đã nửa tháng, lúc này ai cũng biết rằng lại sắp sửa có đánh nhau, mấy nhân viên bảo vệ đứng ở công vờ xem vừa bàn tán với vẻ tức giận, đợi đến khi người quản lí từ xa đi tới, mới lập tức tản ra như một đàn chim.

Cũng vào lúc này, chủ quán của võ quán bên cạnh cuối cùng cũng không nhẫn nhịn được nữa liền đứng bật dậy.

Võ quán tên Nghệ Hồng, quán chủ cũng tên là Hà Nghệ Hồng, trước đây từng học trường võ, tuy cũng đã từng đoạt được một số huy chương vàng và bạc tại những cuộc thi đấu võ thuật, nhưng nếu xét về võ công thì thực ra cũng chỉ thuộc dạng rèn luyện thân thể mà thôi. Luyện được trình độ như bây giờ, về yếu tố sức khỏe thì mạnh hơn người bình thường nhiều, nhưng cũng chỉ tay không đánh được mười mấy thằng du côn, nếu so với người dùng những phương pháp khắc nghiệt nhất để luyện Thái quyền thì vẫn kém xa. Hắn ta sở dĩ vẫn chuẩn bị giao chiến, thứ nhất là vì không thể để mất thể diện trước mặt nhiều đệ tử như thế, thứ hai là vì vẫn còn ảm ức, vì từ đầu đến cuối, Hi Lí Vương ngồi ở đằng sau chẳng hề nhìn hắn một lần.

Mặc chiếc áo thể thao nhãn hiệu nổi tiếng Nike, đại sư Thái quyền ba mươi tuổi ngồi sau đám đông, tay cầm một cuốn kinh Phật chăm chú xem, bề ngoài của hắn anh tuấn, nước da màu rám nắng khỏe khoắn, gương mặt sắc lạnh như dao, khí chất nghiêm nghị lạnh lùng rất hấp dẫn phái nữ. Lúc này hắn đang ngồi rất nghiêm chỉnh, ngoài động tác mỗi khi lật sách, nhìn hắn không khác gì một pho tượng. Đối phương đến đây giao thiệp nhưng từ đầu đến cuối vẫn chỉ có đại đệ tử Đề Lạp Mạt của hắn ra mặt, chính là thanh niên lúc này đang khởi động tay chân ở trong sân.

“Hi Lí Vương tiên sinh, ông đã nhất quyết đánh xong rồi mới nói chuyện thì tôi cũng không còn cách nào khác. Xin chỉ giáo!”

Đối diện, Hà Hồng Nghệ nghiêng răng chuẩn bị xuất trận. Mãi cho đến lúc này, Hi Lí Vương mới rời ánh mắt khỏi quyển kinh Phật trên tay, nhìn về phía này:

“Hà tiên sinh, trình độ của ông không đáng để tôi ra tay, nếu đánh thắng đệ tử của tôi, thì xem như ông thắng cuộc.”

“Ông...”

“Này. Hà sư phụ, đừng do dự nữa. Mời lên võ đài.”

Cất ngang sự tức giận của Hà Nghệ Hồng, người thanh niên mặc chiếc áo luyện võ màu vàng đứng trong sân cười một cách mỉa mai, hai tay chấp trước ngực, cúi người chào. “Mọi người đều là dân võ, ai đúng ai sai có lẽ đánh xong mới biết... Sa! Wa! Ti! Kha!”

“Được, ta cho ngươi một bài học rồi nói tiếp...”

Hà Nghệ Hồng mặt giận giữ, kéo dây khóa của chiếc áo khoác đang chuẩn bị cởi ra để ra trận, thì một tên đệ tử của hắn đã chạy tới:

“Sư phụ, Diệp sư phụ tới rồi. Hắn không muốn cho người đánh.”

Chạy theo sau hắn lại là một người trung niên mặc chiếc áo thể thao rộng, vóc người to lớn. Ấn tượng đầu tiên là một người rất hung dữ, thể nhưng đôi mắt của hắn lại chẳng có chút gì mang vẻ hung dữ cả. Hà Nghệ Hồng vừa nhìn hắn, tỏ ra hơi ngạc nhiên:

“Diệp Hàm sao ông lại ở đây?”

“Chị dâu gọi điện thoại cho tôi và Tĩnh Nhân, nói là ông đi đánh nhau với người Thái Lan, còn khóc lóc trong điện thoại. Vợ tôi bảo tôi mau chạy đến đây. Làm ơn đi lão Hà, đã ở vào tuổi này rồi sao còn kích động như vậy chứ...”

“Tôi nào có kích động, tôi đến là để nói chuyện phải trái!”

“Tôi thấy ông đã cởi áo chuẩn bị xông lên đánh rồi còn gì...”

“Nhưng tại bọn họ không chịu nói lý lẽ.”

“Như thế cũng không nhất thiết phải đánh nhau, bây giờ là pháp chế xã hội, luyện võ là để rèn luyện sức khỏe và phòng thân, chi vì tranh cãi mà giờ võ đánh nhau thì luyện võ chẳng còn ý nghĩa nữa, ông có biết không vậy! Huống hồ...”

Diệp Hàm nói nhỏ lại.

“Nói câu không dễ nghe cho lắm. Mã sư phụ, Trần sư phụ bọn họ thực sự là người có năng lực đánh đấm, không phải nói là từng mời huấn luyện viên lính đặc công đến, thế mà bây giờ đều đã gãy xương nằm bệnh viện hết rồi sao...”

“Thế thì sao tôi nhịn được chứ? Diệp Hàm ông trước giờ tính tình không thích khoa trương, cho nên không mở võ quán lớn... Ài, không phải tôi chê trách gì ông, nhưng võ quán bây giờ lớn như thế, tôi có thể bỏ qua sao? Bây giờ đệ tử của tôi bị đánh, tôi không thể nào nhắm mắt làm ngơ được, ông đừng khuyên tôi, hôm nay trận tỉ võ này bất luận thế nào tôi cũng phải tham gia, nếu không như thế, ông nói tôi phải làm sao đây chứ...”

Có những trường hợp, thể diện của một người đàn ông lớn bằng trời, nhưng sư huynh đệ hai người từng học võ với nhau, là bạn tốt qua nhiều năm, cũng là một mối quan hệ khó có được, vì vậy mà Hà Nghệ Hồng mới không ngang ngạnh nói những câu như “ông xem thường tôi”. Diệp Hàm thờ dài, không biết nên nói gì nữa, ông ta tuy tính cách không màng danh lợi, trước giờ chưa từng để xương khuyển kích đấu võ, nhưng cũng biết rằng có đôi khi đánh nhau là không thể tránh. Võ quán của Hà Nghệ Hồng lớn như thế, lần này nếu như không đánh, sau này có còn đệ tử nào muốn theo ông ấy học võ nữa không, tuy miệng nói là để rèn luyện sức khỏe, nhưng đa số thanh niên sau khi học võ xong đều có ý nghĩ là không biết có thể đánh thắng người khác không. Nhưng đánh nhau xong sẽ thế nào, biết rõ là đánh không lại, đệ tử sau khi bị đánh, sư phụ lại xông vào bênh vực để rồi lại bị đánh một trận, mà lại không dám báo cảnh sát, cảm giác thế này cực kỳ khó chịu.

Hai người ở bên này nói qua nói lại một hồi, thì mấy tên Thái Lan từ bên kia đi tới, còn dẫn theo mấy cô gái có vẻ như là phóng viên đi tới chỗ Hi Lí Vượng. Cho đến khi một tên Thái Lan nói gì đó với Hi Lí Vượng thì hắn mới rũ bỏ gương mặt nghiêm nghị chăm chú đọc kinh Phật suốt từ nãy đến giờ và gấp sách lại, sau đó một nụ cười nở trên gương mặt hắn, hắn nói mấy câu rồi gật gù đầu, đoán chừng hắn không có cảm giác tiếp nhận phỏng vấn ở Trung Quốc đã lâu rồi. Nữ phóng viên mặc chiếc áo khoác đen, lúc này cũng đang hướng mắt nhìn vào sân, ánh mắt dừng lại chỗ Diệp Hàm ở bên này trong mấy giây, khẽ nhủ thầm.

Mặt khác, khi nhìn thấy hai người đang rù rì nói chuyện với nhau thì tên thanh niên luyện Thái quyền đứng trên võ đài cuối cùng cũng mất hết kiên nhẫn:

“Hai người vẫn nói chưa xong nữa sao? Đúng rồi... Diệp Hàm? Tôi nhớ hình như cũng nằm trong danh sách những võ quán ở thành phố Giang Hải này, cho hỏi nhà của ông có mở võ quán phải không? Vậy thì cùng nhau tham gia đi.”

Hắn có thể trở thành đại đồ đệ của Hi Lí Vượng, tư chất chắc chắn không kém. Lần này đã quyết định đánh đến Giang Hải, trước đó cũng đã tìm hiểu qua

những võ quán ở thành phố này, hơn nữa tên tất cả những người trong võ quán hẳn đều ghi lại.

Do vừa nãy chạy vội vàng đến đây, nên không nghe thấy cuộc đối thoại trước đó. Diệp Hàm nhíu mày:

“Cậu là đại sư Hi Lí Vương phải không, lời nơi này không nên phát ra từ cậu mới phải?”

“Đánh thắng được tôi thì các ông mới có tư cách giao đấu với sư phụ của tôi! À, mà tôi nghĩ rằng các ông có thể cùng nhau xông lên.”

“Diệp Hàm, ông đừng nhúng tay vào.”

Hà Nghệ Hồng nói rồi bước lên trước sân đấu.

“Bất luận tôi có đánh như thế nào, thì chuyện này không liên quan gì tới Diệp Hàm ông hết, nhưng mà tôi không nghĩ rằng tôi yếu đến mức đến ngay cả đệ tử của người khác cũng không đánh thắng nổi.

Hắn cười rồi khởi động gân cốt, bước lên phía trước, tên đệ tử tên là Đề Lạp Mạt cũng cười rồi lắc lắc đầu, hai tay chấp trước ngực, ánh mắt của hắn trở nên lạnh lùng vô cảm. Cùng lúc đó, sau sân đấu, nữ phóng viên hình như nói gì đó khiến mấy người đứng xung quanh đều tỏ ra ngạc nhiên, Hi Lí Vương cũng chau mày rồi đứng dậy. Sau đó không gian yên ắng bỗng vang lên tiếng bước chân, cô gái đó quay người lại, đi thẳng lên võ đài. Trong phút chốc, những người đứng trong sân, bao gồm cả Hà Nghệ Hồng, Đề Lạp Mạt đều có chút nghi hoặc dừng lại. Trong thời khắc quyết đấu như thế này thì đây là hành vi không mấy đạo đức, nhưng đó lại là người đẹp... Tuy những người học Thái quyền đều có đặc điểm là tố chất tâm lý tốt, khi đã động chân động tay thì sẽ không quan tâm đến giới tính của đối phương, nhưng cũng không thể ném người ta đi như thế được.

“Giản tiểu thư.”

Ở phía sau, người đứng sau Hi Lí Vương hét lớn.

“Không biết giữa em trai cô và Hi Lí Vương tiên sinh có chuyện gì không vui, tôi thấy đây nhất định có sự hiểu lầm... Khụ, cứ cho là không phải vậy, thì việc này cũng có thể cùng ngồi lại với nhau giải quyết mà...”

Cô gái vẫn không dừng lại, hai tay xô vào trong túi quần, cô ta bước đến chỗ Đề Lạp Mạt, tiếng bước chân phát ra âm thanh cộp cộp trên võ đài, nàng nói:

“Người nào muốn nói chuyện với Hi Lí Vương tiên sinh, không phải trước hết phải đánh trước sao... Tôi vốn đến đây để đánh nhau.”

Hi Lí Vương cau mày:

“Cô phóng viên này, chuyện này không thể nói đùa.”

“Thì ra là phóng viên à.”

Nhìn cô phỏng viên từng bước đi tới, Đề Lạp Mạt buông lỏng tay một cách bất đắc dĩ.

“Tôi không thể không nhắc nhở cô, cô phỏng viên xinh đẹp, ở Thái Lan, ai ngăn cản trận giao đấu thì sẽ bị đánh. Bất kể là phụ nữ, trước lúc chen vào trận cũng đều phải chuẩn bị tâm lí sẵn sàng bị đánh, cô...”

“Vậy là người đã chuẩn bị xong rồi hả?”

Nói một cách lạnh lùng, cô gái dừng lại đứng cách hắn mấy mét. Nếu lấy chiều cao của phụ nữ để đánh giá thì cô gái đó cũng khá cao, nhưng nếu so với chiều cao gần 1m9 của Đề Lạp Mạt, thì cô gái đó thấp hơn hẳn cả một cái đầu, nhưng không hiểu tại sao khi cô gái đó dừng lại trước mặt hắn, thì chân tay hắn đều cuống lên. Sau đó ánh mắt của cô gái hướng về phía Hà Nghệ Hồng:

“Ông có thể đi xuống rồi.”

“Nhưng mà...”

Lúc này, những người đang tập luyện xung quanh đó đều rất tò mò với cảnh tượng ở bên này, trước đó đều tưởng là quán chủ của võ quán sẽ giao đấu, ai ngờ rằng lại xuất hiện một người đẹp đôi ra tay, trong phút chốc, khắp nơi đều bàn tán xôn xao. Đề Lạp Mạt đang muốn nói thì cô gái đã lạnh lùng nhìn hắn, lặp lại lần nữa:

“Ta nói, người đã chuẩn bị xong chưa? Chuẩn bị xong rồi thì ra tay đi!”

Lúc này, cô gái mất thì đeo kính, hai tay bỏ vào túi quần, một hình tượng phụ nữ lạnh lùng quyền rũ và chẳng có vẻ gì giống một người đang sắp sửa đánh nhau. Đề Lạp Mạt thay đổi sắc mặt mấy lần, nói lấp bắp mấy tiếng Trung Quốc:

“Tôi không nói đùa với cô đâu!”

Cạnh đó, mấy tên thanh niên gầy còm theo Hi Lí Vượng học Thái quyền đã gào lên mấy câu tiếng Thái.

“Sr huynh, dạy cho cô ta một bài học!”

“Đánh cô ta đi!”

“Loại phụ nữ thế này không đánh sẽ không ngoan...”

“Cho cô ta biết mùi đau khổ là gì đi!”

Trong tiếng la hét nhốn nháo, hai người đứng đối diện nhau im lặng không có động tĩnh gì. Trước ánh mắt lãnh đạm của cô gái, trong lòng Đề Lạp Mạt dâng lên cảm giác lo lắng, vì danh dự của Thái quyền, quyết không để mất mặt, phải cho cô à này một bài học... Ngay đến chính hắn cũng không phát hiện ra, những trạng thái tinh thần phức tạp đều đang dâng lên và biểu hiện rất rõ ở đôi mắt, trong tâm hắn hoàn toàn không còn sự tỉnh lặng cần có của Thái quyền. Cuối cùng cô gái cũng nhắm mắt lại.

Trong sân đấu, mọi người đều nghe thấy tiếng nói đột ngột vang lên.

“Ra tay đi!”

Mới vừa rồi trong võ quán còn vang lên tiếng hò hét inh ỏi, sau khi một giọng nữ trong trẻo lạnh lùng cất lên, bỗng nhiên không gian trở nên yên tĩnh, dường như bị một âm thanh thét lên bên tai làm cho kinh hoàng đến sững sờ. Cùng lúc đó, trong sân đấu, Đê Lạp Mạt thét lên một tiếng, không kìm nén được nữa mà xuất chiêu.

Tất cả mọi người đều biết rằng hần đã xuất chiêu, nhưng trừ tông sư Thái quyền là Hi Lý Vương, e rằng cũng không biết rằng rốt cuộc hần đã xuất chiêu như thế nào, vì ngay sau đó, cơ thể của hần giống như pháo đạn bay ra ngoài.

Trong khoảnh khắc hần xuất chiêu, cô gái đưa tay phải ra, ném hần sang bên cạnh như ném một cái túi rác, thanh niên người Thái Lan cao gầy một mét chín trong chớp mắt hoàn toàn mất đi năng lực phản kháng.

Trong ánh mắt của mọi người, cô gái đó chỉ tiện tay khua một cái thì người thanh niên trước mặt cô ta liền biến mất, ngay sau đó một tiếng rầm vang lên, ba cái máy chạy bộ cách đó mười mấy mét va vào nhau, hai cái đã lật nhào trên đất, một vài linh kiện trên máy rơi ra bay tứ tung. Đê Lạp Mạt nằm giữa đồng linh kiện sắt thép hỗn loạn, giãy giụa vài cái, rồi sau đó không thể động đậy nổi, miệng hần học máu, xương tay trái bị gãy toàn bộ, lòi cả ra ngoài, máu đen cùng thịt nát hòa lẫn tạo ra một cảnh tượng kinh hoàng khó mà diễn tả được. Không gian lắng lại, yên tĩnh...

ÂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 311

Bát Cô Ta Đến Gặp Tôi

Giây phút khiến con người ta nghệt thở, một nhóm người Thái Lan mặc bộ đồ võ màu vàng nhìn qua, nhìn về phía Đề Lạp Mạt đầy máu, lại nhìn sang phía lưng cô gái đang bỏ một tay vào túi có vẻ rất điềm nhiên, cái dáng võ tu đến nỗi không thể thốt nên lời. Khi người đầu tiên vừa lên tiếng xong, những người còn lại mới kịp phản ứng chạy về phía ấy.

“Sr huynh!”

“Đề Lạp Mạt!”

Những người đầu tiên chạy đến chuẩn bị kéo chiếc máy chạy bộ đang dè trên người Đề Lạp Mạt, nhưng khi nhận thấy một mảng máu thịt bết bết, khi vừa chạm vào một số bộ phận máy móc thì Đề Lạp Mạt lại ói máu lênh láng, quần quai đau đớn, ngay lập tức máu lại lênh láng một mảng hỗn độn. Phần lớn những người xung quanh vừa nhìn cảnh tượng ấy liền không nhìn nổi nuốt nước bọt, giống y hệt phản ứng khi xem phim sex, một hồi lâu không nói nên lời. Một số quyền thủ đã nắm chặt nắm đấm, nhìn về phía cô gái lạnh lùng đứng ngay giữa sân, rồi lại nhìn về phía Hi Lý Vương đang ở bên ngoài sân.

Dường như trong khoảnh khắc cô ta vừa ra tay, vị đại sư Thái quyền này đã bóp chặt nắm đấm của mình, người phiên dịch Vương Giai đang đứng bên cạnh ông ta há hốc mồm, vẻ mặt cứng đờ. Mặt khác, Diệp Hàm len lén đi về vào phía bên trong sân kéo Hà Nghệ Hồng đang ngăn người đi ra bên ngoài. Cũng chính trong bầu không khí ấy, nàng xoay người một cách nhàm chán, tiện tay chỉ về phía Hi Lý Vương:

“Bây giờ đến lượt ông rồi, vào đi.”

Cảnh tượng ấy cứ giống như cô đang ra lệnh cho con chó nhặt của mình.

Đám người Thái ấy cũng chính vì vậy mà bộc phát nổi điên.

“*** mẹ kiếp, chết đi!”

“Giết con khốn này!”

“A a!”

Phần sân hẹp, những người này không thể tham gia vào hành động khiêng Đề Lạp Mạt ra bên ngoài. Họ rất bất bình về việc cô gái làm loạn trong sân đấu võ vừa rồi, cộng thêm việc Đề Lạp Mạt đột nhiên gặp nạn như vậy, trong lòng có chút kinh sợ. Khi sư phụ của họ gặp phải sự si nhục như vậy, họ đột nhiên nổi điên lên, tiếp đó, người đầu tiên la lớn xông vào, hai ba chục người xông vào theo, tất cả những điều này đều bắt nguồn từ nỗi sợ hãi.

Nỗi sợ hãi tích lũy lâu ngày có thể khiến cho con người mất đi dũng khí, trở nên nhu nhược. Nhưng nỗi sợ hãi dâng lên một cách đột ngột có thể khiến cho con người mất đi lý trí, trở nên bồng bột.

Không hề quay đầu lại, cô gái đứng ngay giữa võ đài nhìn thẳng về phía Hi Lý Vương, vung khuỷu tay đánh về phía sau.

Rầm một tiếng, máu tươi văng tung tóe trên khuôn mặt của người xông lên đầu tiên, thân thể hắn ngay lập tức cũng bị văng ra phía sau. Cùng lúc ấy, tay trái của cô gái rút lại, đẩy nhẹ về phía tay quyền thủ đang tấn công phía bên hông, thu tay phải lại, chạm về phía bên trái, cánh tay đánh ngay vào khuôn mặt của người bên cạnh đang tấn công.

Cương và nhu kết hợp đạt đến mức độ tuyệt vời của Thái Cực quyền, giống như dây đàn đang vang lên trong tiếng gió, mạnh mẽ, khuôn mặt người tấn công bị cánh tay đập phải, máu tươi văng tung tóe. Toàn thân người đó giống như con quay bay lộn nhào trong không trung, nhắm thẳng về phía đồng bọn đứng phía sau. Đường như không hề ngừng nghỉ, thân người cô gái hướng thẳng về phía sau, một gã đàn ông khác do tính toán sai vị trí đang đá thẳng về phía hông lao tới.

Chỉ trong nháy mắt, ba người văng ra. Đám người Thái Lan trông giống như lúa mạch vừa gặt xong nằm ngổn ngang thành một mảng. Hi Lý Vương hét lớn:

“Tất cả dừng tay!”

Một người đàn ông ồm ồm đen đen đang bay lên đá không kịp dừng lại, cô gái khẽ lắc người, nắm tay phải đã nhanh chóng đâm mạnh vào mắt của hắn. Thân người đàn ông đang bay trên không trung bỗng nhận ngay một đấm, toàn thân bị đâm mạnh ngã gục ngay dưới chân cô gái, trông có vẻ như người đàn ông không còn chút sức lực để cử động, ngay cả rên cũng không rên nổi.

Từ khi mới bắt đầu đến giờ, đôi chân cô gái giống như bị mọc rễ, ngay cả cử động cũng không có, trên sóng mũi cô gái thấp thoáng gong mắt kiếng.

Tiếng chửi rủa, rên rì vang lớn. Lúc này những đệ tử của võ quán Nghệ Hồng cũng đã kịp nhận ra chuyện gì đang xảy ra, họ nhón nhào la lớn:

“Làm cái quái gì đó! Mấy tên Thái Lan kia, đồng loạt xông lên như vậy cũng được sao!”

“Đánh thua rồi thì thôi, làm vậy là sao?”

“Đánh đàn bà à! ông mày cho mày chết! “ “Để xem đứa nào dám ra tay!”

Lúc này Hi Lý Vương đã lên tiếng, những tên Thái Lan kia cũng không còn dám ra tay. Hơn nữa, sự dừng lại vừa rồi cũng đủ để cho họ nhận rõ tình hình hiện tại, nỗi e ngại biến thành sự sợ hãi. Trong lúc một số người vội vàng khiêng những người bị thương xuống dưới võ đài, cô gái chỉ về phía Hi Lý Vương, lần này nàng nói rõ từng chữ một:

“Bây giờ, đến lượt ông rồi!”

Nàng chỉ về phía trống trải trên võ đài, ánh mắt lạnh lùng.

“Lên đi!”

Từ khi Hi Lý Vương đến khách sạn Cổ Viên, những võ sĩ tìm đến ông cho dù là thiện ý hay ác ý thì ít nhất cũng phải xưng ông một tiếng đại sư Hi Lý Vương, e rằng từ trước tới giờ chưa có ai dám khinh miệt ông ta như vậy. Cả đám đệ tử thái quyền đều tái xanh mặt, những người vây quanh xem cũng lộ ra nét vui mừng. Hi Lý Vương bỏ cuốn kinh Phật trên tay xuống, bắt đầu kéo dây kéo chiếc áo thể thao xuống:

“Rốt cục thì cô là ai? Nếu như giữa chúng ta... Tôi và đồ đệ của cô nếu có gì hiềm khích thì tôi nghĩ chúng ta có thể nói rõ trước khi thi quyền cước. “
“Ti thi?”

Cô gái lạnh lùng cười, quay người cởi bỏ chiếc áo khoác màu đen, để lộ ra chiếc áo sơ mi trắng. Cô mang chiếc áo khoác bỏ ra phía bên ngoài sàn đấu, tháo bỏ tấm thẻ phóng viên, tiếp đó là bỏ mắt kiếng ra, cởi giày. cô gái mang đầy khí chất người con gái phương đông tiến thẳng về phía địch nhân, vừa đi vừa nói lòng ống tay áo.

“Tôi không có hứng nói lý lẽ với ông, mọi người đều là người luyện võ cả, ai đúng ai sai, cứ quyết đấu một trận giải quyết cho xong.”

Đây là những lời vừa rồi rồi Đề Lạp Mạt dùng để đối phó với đám người của Hà Nghệ Hồng, lúc này trong ngữ khí lạnh lùng của cô, xem như tất cả lại được tái hiện lại nguyên vị vốn có. Đi đến giữa võ đài, nàng không hề dừng lại dù chỉ một giây.

“Thế bây giờ, ông chuẩn bị xong chưa?”

***** Trong phòng có vẻ hơi tối, không mở đèn, phía trước chiếc ghế sofa, chỉ có ánh sáng chớp lên từ màn hình chiếc ti vi mới giúp cho căn phòng có được chút ánh sáng.

Vì một bên tường của căn phòng được làm theo dạng ô cửa sổ trải thẳng xuống đất nên có thể thấp thoáng nhìn thấy những chiếc đèn neon trên con phố phía bên dưới, đây là một căn phòng xa hoa thuộc khách sạn, tuy rằng không to lắm nhưng bài trí bên trong rất cầu kỳ, một góc trong phòng đặt một chiếc giường trái vải tơ đất giá, lúc này Kelly đang nằm trên ghế sofa, mắt nhắm mắt mở theo dõi bộ phim “Nụ hôn đầu đời” khiến Sophie Marceau thành danh, mặc cho ánh sáng mờng lung phát ra từ màn hình tivi thêu dệt những đường cong quyến rũ trên người nàng.

Thay vì nói nàng đang xem tivi, chi bằng nói nàng đang ngắm thân thể của mình. Hơn nữa, nàng đang so sánh mình với người con gái trên màn hình. Lúc này nàng đang nằm trên ghế sofa, đôi chân trắng nõn đang vắt chéo lên nhau, giống như tác phẩm nghệ thuật làm từ ngà voi đang lấp lóa dưới ánh sáng màn hình. Nếu như có gì đó nhìn thấy thì đây nhất định là một cảnh tượng có sức kích thích thị giác nhất trên đời, phần thân dưới cô chỉ mặc một chiếc quần lót màu đen mỏng tang, giúp cho những đường cong phần hông hiện lên một cách hoàn mỹ, phần thân phía trên chỉ mặc một chiếc áo khoác ngắn, lúc này hơi hé lộ, khiến phần thịt giữa rãnh ngực và eo lộ ra một cách gợi cảm. Cô ngắm nghía mình rồi lại ngắm nghía màn hình, cuối cùng kết luận:

“Hôn đàn ông à... Chà, rõ ràng là mình quyến rũ hơn mà..”

Giọng nói thiếu nữ có sức cuốn hút giống như một hơi thở lười biếng lan tỏa trong không khí, tuy nàng cất tóc ngắn, trong trường học trông nàng giống như một thiếu nữ ngây thơ, nhưng một khi lột bỏ lớp nguy trang bên ngoài, thì thân người đã phát dục đầy đủ của cô nhất định có một sức quyến rũ cực lớn. Đưa tay xoa bóp nhẹ đùi, không lâu sau, nàng nhấn vào nút chiếc điều khiển từ xa bên cạnh, màn hình tivi lướt qua bộ phim điện ảnh của Sophie Marceau,

chuyển đến một hình ảnh khác.

Vẫn là một hình ảnh hơi mờ ảo, giữa bầu trời đầy gió tuyết, tại đầu đường bị kẹt cứng vì hỗn loạn ở New York, những chiếc xe nổ tung bốc cháy thành một làn lửa lớn, những người bị truy sát, cô gái áo trắng hai tay cầm súng, xả súng không chút do dự. Khi màn hình tivi không ngừng lặp lại cảnh tượng ấy thì đôi tay nhỏ nhắn vừa vuốt ve phía bên trong đùi bất giác đã lướt đến giữa hai chân, răng cửa cắn chặt môi dưới rất gợi cảm, không biết từ lúc nào, đôi mắt cô đã trở nên sáng rực, lấp lánh nước, bầu không khí gợi dục lan tỏa.

“O...”

Rên rỉ một tiếng, nàng ngồi bật dậy, đôi tay chậm chậm vuốt ve khu tam giác giữa hai cặp đùi, ánh mắt nhìn chăm chăm về chiếc hộp đựng đứng ngay bên trên tú cách đó không xa. Cứ thế, nàng dùng đôi tay nhắn đây hồi lâu rồi mới lắc đầu, ánh mắt chuyển hướng đầy vẻ tiếc nuối. Tiếp đó, nàng than thở.

“Thật muốn làm tình...”

Chiếc hộp ấy nàng mua khi vừa đến Giang Hải, đáng tiếc... đã hết hạn, trước đây nàng có dùng nó, là một dóa bách hợp hoàn mỹ theo đuổi vẻ đẹp hoàn hảo, sao nàng có thể dùng một thứ đã lỗi thời để thủ dâm chứ, nói ra e là sẽ bị cười chê...

Hơn nữa... Nàng nhìn về phía màn hình tivi, chau mày... Có lẽ cô ta cũng sắp đến rồi...

Nghĩ vậy, cuối cùng thì nàng cũng rút tay ra đầy luyến tiếc. Nàng đi ra, cầm một chiếc máy liên lạc kiểu nhỏ bên cạnh:

“Alô, Charles bây giờ có đó không?”

Ngay lập tức, đầu dây bên kia vọng lại tiếng trả lời:

“Kelly tiểu thư đúng không? Charles vừa mới ra ngoài, tôi có thể giúp gì cho cô?”

“Là anh à...”

Nàng trả lời bằng thứ tiếng Trung lơ lớ của mình. Người đầu dây bên kia là Trần Thiếu Kiệt, tuy cũng là thành viên của tập đoàn đầu tư Tịch Đức nhưng không phải là người được điều từ tổng bộ Tịch Đức châu Âu đến, hẳn vốn là người Trung Quốc, thuộc biên chế ngoại bộ của Tịch Đức, nhưng trước giờ vẫn ở Trung Quốc để tiến hành đánh giá điều tra. Lần này người của Tịch Đức qua đây, hẳn tự khắc trở thành một thành viên trong đoàn.

Có điều vì hẳn không đến cùng với đoàn, nên chưa rõ lắm thân phận của Kelly, nhưng thấy địa vị của nàng không phải dạng thông thường, lại xinh đẹp, vì thế, trong khi những người khác đều nể nàng sợ hãi nàng thì riêng hẳn trong khoảng thời gian này đều luôn cố gắng tìm cách giúp nàng làm gì đó. Phần lớn là vì hẳn đoán rằng cô gái trông có vẻ ngốc nghếch ngây thơ này ắt hẳn là con cưng của một người có địa vị, nếu có thể nắm được nàng trong tay thì có thể bắt phần đầu mấy chục năm. Lúc này khi vừa nghe Kelly nói có việc thì liền cố gắng bày tỏ giúp đỡ.

“Đúng vậy, cô Kelly, tôi là Trần Thiếu Kiệt, hóa ra cô còn nhớ tôi à, ha ha.”

Lúc này nàng đang chờ đợi một người quan trọng, không có hứng thú nói chuyện với những kẻ tép riu, nàng thờ dãi chán đời, rồi nhấn vào nút gọi:

“Thôi được, tôi đang cần mua chút đồ, không biết anh có thể giúp tôi không?”

“Tất nhiên là được rồi, cô Kelly, cô cứ nói.”

“Ok, vậy chúng ta cứ quyết định vậy đi, anh đi tìm giúp tôi chuyến bay đi Nhật sớm nhất có thể, ở đâu cũng được, anh bay đi Nhật, tìm một cửa hàng bán đồ chơi người lớn mua giúp tôi mấy cây gậy massage về đây, cảm ơn nhé...”

“Gậy.. gậy massage?”

“Đúng vậy, là thứ mà phụ nữ dùng để “tự thỏa mãn” đó, đừng nói với tôi là anh trong sáng đến nỗi không biết gì đó, cho dù không biết thì anh cũng có thể hỏi người bán hàng trong cửa hàng, để người bán hàng giới thiệu cho anh, tôi cần loại mới nhất, mua nhiều một chút. Cảm ơn anh, chúc anh chuyến đi vui vẻ...”

“Ồ, cái đó...”

Âm thanh đầu dây bên kia dường như có chút gì đó tuyệt vọng...

“Đi đi, anh yên tâm, chi phí chuyến đi công ty trả.”

Nàng bỏ chiếc máy liên lạc xuống một cách chán nản, vài giây sau, chiếc đèn tín hiệu nhỏ màu xanh trên máy bật sáng, đó là phần đặc biệt nhất của cả một hệ thống liên lạc, tiếp đó, bên trong vọng lại tiếng đàn ông:

“Thưa cô Kelly, tôi là Charles, hình như đã phát hiện ra tung tích của Giản Tố Ngôn.”

“Ồi!”

Nàng lao vội về phía máy liên lạc, cầm máy lên nói.

“Cô ấy ở đâu?”

“Ồ tầng dưới cùng của khách sạn, tôi đang đi qua bên ấy...”

“Bắt cô ta lên gặp tôi.”

Nghĩ một lúc, Kelly lại nói thêm.

“Trói chặt cô ta mang về đây, nhớ là phải trói thật gọn cảm đó. Tất nhiên, ý tôi là nếu các anh có khả năng bắt được cô ta về.”

ÂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 312

Phá Hoại

Trong phòng khách âm thanh “rầm rầm bịch bịch” vang lên, một nam một nữ đang đánh nhau kịch liệt, cùng với những cú đá cú đấm được tung ra, những tấm sứ lót sàn nhà vốn được cố định trên mặt đất lúc này cùng vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ. Những người hiếu kỳ tụ tập vây quanh xem đánh nhau xung quanh võ đài lúc này cũng đã tản ra phía xa, vì phạm vi đánh nhau của hai người đã vượt ra khỏi phạm vi của sàn đấu Judo từ lâu, những người quan sát chỉ còn cách tản ra xa, đứng nhìn từ xa nhằm tránh bị tổn thương khi hai người vừa di chuyển vừa đánh nhau.

Trong đám đông đang há hốc mồm theo dõi, tiếng chuông điện thoại vang lên, cho đến khi tiếng chuông lặp lại vài lần, Diệp Hàm mới nhớ ra là hôm nay ông có mang điện thoại ra ngoài, ông vội bắt máy.

“Alô. À... Tịch Nhân? Chị dâu ở chỗ em à? Ừ, Hà sư phụ không ra tay, anh đang ở Cổ Viên...”

“Yên tâm, anh và Hà sư phụ đều không ra tay, những tên Thái Lan ấy à.. Nhất thời anh không thể nói rõ được, để anh về rồi kể em nghe... Phải chờ thêm một lúc nữa, anh còn phải xem... Em chuyển máy cho chị dâu đi, anh bảo Hà sư phụ nói chuyện với chị ấy..”

Vội vàng nói cho xong, Diệp Hàm vỗ vai Hà Nghệ Hồng bên cạnh mình rồi đưa điện thoại cho ông ta, bên tai vọng lại, những lời nói như “Anh chưa có ra tay.. Một cô gái..” vang lên. Ánh mắt vẫn nhìn thẳng về phía sân, là một người luôn quan niệm dùng võ thuật để rèn luyện sức khỏe, tính tình ôn hòa, từ trước tới giờ Diệp Hàn luôn ghét việc dùng võ thuật để lên sàn quyết đấu thực sự. Cũng chính vì vậy mà Gia Minh, một người có những đường võ cực kỳ tiêu chuẩn nhưng rất ít khi ra tay đánh nhau luôn nhận được sự yêu mến của ông ta, thậm chí có lúc còn có ý nghĩ sẽ gả Linh Tĩnh cho hắn, tất nhiên là nếu Sa Sa đã chen chân vào rồi thì chẳng còn gì để nói nữa. Thế nhưng, suy cho cùng thì cũng là người trong giới võ thuật, đối với cái danh hiệu kẻ mạnh nhất trong giới Thái quyền, ông chắc chắn có một số kiến thức nhất định.

Không cần biết đến tương lai, trong giai đoạn sức khỏe con người đang sung mãn nhất, sử dụng biện pháp huấn luyện cực đoan khiến cho con người kích phát ra tiềm năng lớn nhất, những phương thức huấn luyện như vậy khiến thân thể con người bị tổn thương vô cùng, một khi trên bốn mươi tuổi, thân thể cũng vì vậy mà suy thoái rất nhanh. Nhưng không thể phủ nhận rằng, một tông sư Thái quyền giống như Hi Lý Vượng, mỗi một cước một quyền quả thực là có sức phá hoại khó có thể so sánh nổi, so với tình hình giới võ thuật Trung Quốc hiện tại thì quả là đáng sợ vô cùng. Việc đáng sợ hơn là, phần lớn người Thái đều tín ngưỡng đạo phật, đặc biệt là những người học Thái quyền, một người thực sự tin tưởng tôn thờ tín ngưỡng của mình, cho dù trong tình huống giết chóc tàn khốc nhất, họ cũng có thể giữ được tinh thần bình tĩnh như nước. Những người có thể tu luyện cả thân xác lẫn tâm hồn đến đỉnh cao như vậy, phần lớn chỉ có thể dùng “bất khả chiến bại” để miêu tả họ.

Tất nhiên, tính cách của Hi Lý Vượng chưa chắc đã tốt hơn ai, trước đây khi ở cực cảnh sát, hắn có thể tức giận ra tay với một đứa trẻ như Gia Minh, thậm chí là chỉ vì sự lạnh lùng của phía Trung Quốc mà tiến hành khiêu chiến từng võ quán ở đây. Tuy nhiên, trong mỗi một lần giao đấu thực sự, tâm lý hắn

luôn luôn tuyệt đối bình tĩnh.

Cho đến bây giờ, hần đã đánh gãy tay chân của rất nhiều huấn luyện viên võ thuật tại Giang Hải, trong khuôn khổ vài vòng của Giang Hải nhỏ bé. Mọi người hầu hết đều đã nhận thức rõ sức mạnh của hần, nếu như muốn đối địch, chỉ xem xét về sức mạnh thì chắc chắn là chết, cần phải chú ý thêm về mặt kỹ thuật. Năng lực phản ứng của người Thái Lan này cũng gần như đạt đến cực hạn của con người. Nữ phóng viên họ Giản tuy lúc này có thể hiện một thực lực cực mạnh, nhưng khi thực sự đối đầu với Hi Lý Vượng thì chỉ còn cách dựa vào kỹ thuật để giành lấy chiến thắng. Đây là suy nghĩ của hầu hết mọi người. Thế nhưng, sự việc xảy ra hoàn toàn trái với sự tưởng tượng của bọn họ.

Gần như ngay từ lúc đầu, nàng hoàn toàn dùng phương thức tấn công đàn áp vị đại sư Thái quyền này. Tấn công, tấn công, tiếp tục tấn công! Khi hai người đã trải qua vài chiêu mang tính thăm dò. Hi Lý Vượng sử dụng một cú đá mạnh quét ngang, người con gái đối diện liền sử dụng cú đá y hệt khiến hần bật lùi ra sau một bước, cảnh đấu võ mang tính áp đảo diễn ra trước mắt mọi người như thế.

Trong vài giây ngắn ngủi, quyền cước của hai người giống như mưa giông bão tố, những người chưa học qua võ, gần như không thể theo kịp tốc độ họ ra quyền, càng khó có thể tưởng tượng nổi làm thế nào loài người lại có thể có sức phản ứng ghê gớm như vậy. Tránh được cú đâm trực tiếp, cánh tay mạnh mẽ như roi sắt giáng xuống, nghiêng người tránh khỏi cú đánh trờ dữ dội, trước khi chân đối phương đá đến, đối thủ đã dùng cú Bát Cực dững mãnh đánh vào ngực đối phương. Thân thể cả hai như chạm vào nhau, cú đá của Hi Lý Vượng đồng thời bị gạt ra, cú thúc Thái quyền mạnh mẽ tột đỉnh đã nhanh chóng tung ra.

Mặc dù không theo kịp phản ứng tốc độ của cả hai, nhưng khi thấy vị đại sư Thái quyền, người luôn giành thắng lợi bằng những đường quyền mạnh mẽ như Hi Lý Vượng, liên tục lùi về sau, thì tinh thể toàn cục đã quá rõ ràng. Thực khó tưởng tượng, một cô gái trông có vẻ nhu nhược như vậy lại có thể giao đấu với đối thủ một cách dữ dội như thế. Cho dù là người từng trải qua cuộc chiến sinh tử giữa Giản Tố Ngôn và Đại Nội Trưởng Đốc là đám người Diệp Liên, lúc này đây cũng không tránh khỏi sợ hãi, suy cho cùng thì lần đánh nhau đó là đánh nhau trong bóng tối âm thầm, còn lần này đây là một cảnh tượng dữ dội đang diễn ra dưới ánh sáng.

Một quyền một cước mạnh mẽ như gió quạt, ứng đối không chút gián đoạn như những bước nhảy đã được luyện tập kỹ càng từ trước. Nhưng Hi Lý Vượng, người đang không ngừng lùi về sau, mới có thể cảm nhận được áp lực cực lớn giữa sự sống và cái chết. Tiếp theo đó, bức tường phía sau ngày càng gần hơn, hần đột nhiên nói rộng khoảng cách, một cú đá dữ dội tung ra, hần muốn nương cú đá này để thay đổi phương hướng. Thế nhưng, cô gái không hề có ý né tránh, ánh mắt bình tĩnh trước cục diện ghê sợ ấy giống như giọt nước đóng băng, kèm theo là khí thế trước nay chưa từng có, bước lớn, tung quyền.

Trong khoảnh khắc, dường như không khí xung quanh đều bị cú đâm ấy rút sạch, quyền tung ra phía trước, thân người phía sau, nhưng lại khiến cho con người có cảm giác như cả thân người nàng đều bị cú quyền ấy kéo tiến về trước, trong không trung vang lên một tiếng động nhẹ vang.

Bán Bộ Băng!

Đây là phương thức ra quyền đáng sợ nhất trong Hình Ý quyền, ngay cả cú đá của Thái quyền cũng bị đòn quyền này hóa giải. Thân người Hi Lý Vượng lùi mạnh về phía sau, trong chớp mắt, bóng cô gái tấn dài, đòn quyền thứ hai liền hoàn tung ra, phóng thẳng vào tim hần. Lưng hần chạm vào tường, thân thể cô gái chỉ đứng lặng một giây, liền hoàn ba đòn quyền phải, trái, phải tung ra.

Âm một tiếng, cả một mảng tường nô tung!

Đây vốn là một bức tường giáp với phòng tập thể dục, sức mạnh của nàng lúc này đã tăng lên nhiều so với lúc đánh nhau với Đại Nội Trưởng Đốc. Dưới đòn Bạng quyền ấy, cả bức tường đã bị đánh vỡ một khoảng rộng khoảng 30cm, những viên gạch xung quanh bị nứt hiện ra những đường viền như mạng nhện. Đá gạch văng tung tóe, phía bên kia, một nhóm những cô gái tập Yoga tròn mắt ngược nhìn. Phía bên này, những người đang theo dõi trận đấu cũng há hốc mồm, đáng vẻ như không thể tin nổi sự việc đang xảy ra trước mắt.

Cuối cùng, Hi Lý Vương thoát khỏi đòn quyền nhắm vào đầu bằng một tư thế vô cùng chặt vật. Cú đá lướt tới, cô gái nhảy lên nhanh như điện, tiếp đó nhanh chóng xông lên, đòn cước quét ngang để lại dấu tích kinh người, gạch đá văng tung tóe. Hai người tiếp tục đánh nhau.

Đều là những võ sĩ thích tấn công, đòn quyền của Hi Lý Vương chú trọng về việc trực tiếp ra đòn, đơn thuần chỉ tồn tại bằng ý niệm giết chóc và phá hoại. Đáng người của Giản Tố Ngôn có vẻ nhu nhược, thân pháp linh động, vậy nhưng những thước đòn như Thốn Kinh của Vịnh Xuân. Tiên Chuy của Thái Cực, Bạng Quyền của Hình Ý... được nàng vận dụng một cách linh hoạt tạo ra sức phá hoại lớn hơn Thái quyền rất nhiều. Đáng người vốn dĩ rất ưu nhã nhưng lúc này lại toát ra một khí thế hơn người. Cùng với những bước lùi về sau của Hi Lý Vương, hấn tiếp tục hướng về phía biên của sân đấu, những người đệ tử của hấn vội vàng khiêng những người bị thương ra xa, còn về phần những người bên Hà Nghệ Hồng, họ cũng đã bị dọa sợ đến nỗi không dám đứng tại ranh giới bên ngoài sân để tiếp tục theo dõi, vì thế mới có cảnh tượng tiếp theo đây.

Trong mắt đám đông, cả cảnh đánh đấu đã liên tục diễn ra bốn năm phút, nhưng chưa có ngừng nghỉ chút nào. Theo thời gian trôi qua, sự thất thế của Hi Lý Vương càng lúc càng rõ rệt, những người theo dõi xung quanh càng lúc càng đông, họ kinh ngạc theo dõi vị đại sư Thái quyền vô địch thủ bị cô gái ép đến nỗi không ngừng né tránh thâm tâm tậ hại, khuôn mặt tuần tú giờ lem luốc máu tươi.

Ánh mắt tuy vẫn lạnh lùng nhưng sức lực của hấn đã càng lúc càng yếu đi.

E rằng không có mấy người có thể biết được rằng, trong lòng Gia Minh lúc này cũng có chút gì đó ngạc nhiên. Từ khi con đau đầu càng lúc càng rõ rệt, ngay cả tám tuyên thủ do Kelly cẩn thận chọn lọc cũng không thể cầm cự được bao lâu dưới tay hấn, có thể duy trì được lâu như vậy chỉ có mỗi mình Hi Lý Vương mà thôi.

Lợi dụng nhu lực của Thái cực nhẹ nhàng đẩy đòn quyền mạnh mẽ của đối phương ra, thân thể nàng dụng mạnh vào ngực hấn. Một chương thiết son uy lực tung ra, trước khi hấn ta kịp phản ứng thì đã bị văng ra xa. Nàng không hề dừng lại, xông thẳng vào vị đại sư Thái quyền đang mất thăng bằng trước trước mặt mình, bàn tay trái vung ra che khuất tầm mắt hấn, cánh tay phải linh hoạt như rắn gọn ghẽ giơ lên, trong không trung vang lên một tiếng rắc giòn vang.

Hi Lý Vương muốn chống đỡ nhưng đã bị đòn chương nhanh như điện tấn công ngay đôi tay hấn, trong không trung máu tươi bắn tung tóe.

“A...”

Cuộc đấu đến lúc này, lần đầu tiên Hi Lý Vương hét lên một tiếng gầm như dã thú.

E rằng đây cũng là lần đầu tiên hấn gầm lên đau đớn như vậy kể từ khi quyền pháp của hấn thành danh đến nay. Thế nhưng, đột nhiên nghe thấy tiếng hét như vậy, dù là những người đứng quan sát bên ngoài hay đám đông bắt mắt với Hi Lý Vương, ngay cả Hà Nghệ Hồng suyit chút nữa bị đánh, thì trong lòng

họ, cảm giác đầu tiên vẫn không phải là hài lòng hay vui sướng gì, mà đó là sự rung động và sợ hãi phát ra từ tận đáy lòng. Một đại sư Thái quyền lợi hại như vậy mà cũng bị đánh trở nên thế này, người con gái này đáng sợ đến mức nào đây...

Nghe thấy tiếng hét của đối thủ, trong lòng Gia Minh không hề có chút cảm nghĩ gì cả, cũng chẳng có ý định sẽ nương tay, xông thẳng lên, những chiêu tiếp theo thực sự không cần chút kỹ xảo gì cả...

ÂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 313

Gặp Nhau

Xông lên, những đường quyền liên tục tung ra tạo nên những âm thanh mạnh mẽ giống tiếng trống, không thể đếm nổi bao nhiêu quyền cước đã rơi xuống đầu, lên ngực Hi Lý Vương... Một nhóm võ sinh Thái quyền hét lớn xông lên, kéo người thầy đang lao đảo trên sân đấu ra một bên. Những người Thái này xem ra cũng có chút dũng khí, ba bốn tên giơ tay ra, đứng chặn ngay phía trước đối thủ.

Nắm đấm gào thét đánh tới, đột nhiên dừng lại trước mặt đối phương một cm, cô gái vốn giống như cơn bão tố đang quét tới bỗng chầm chậm dừng lại. Đám người vây quanh bảo vệ Hi Lý Vương, họ la hét, gầm thét. Vì trước mắt họ đây, vị đại sư Thái quyền đầy quang vinh và mang đầy hi vọng cho bọn họ đang lem luốc máu, đôi tay khi nãy còn giống đuôi rắn đầy uy lực vượt qua mắt chính mình, hai con mắt giờ đã bị đánh tả tơi, trở thành một động máu, hơn nữa, những đường quyền phải gánh chịu lúc sau đã khiến cho hắn gần như tê liệt toàn thân, dù không chết thì sau này cũng sẽ trở thành tàn phế.

Sự vinh nhục của những tên đồ đệ đi theo Hi Lý Vương hoàn toàn gắn liền với sự vinh nhục của hắn. Lần này đến Trung Quốc cho dù có bị đánh bại thì cùng lắm cũng chỉ bị khinh miệt mà thôi, thực lực của Hi Lý Vương vẫn còn đó, sau này vẫn còn cơ hội tái xuất giang hồ. Nhưng bây giờ đang yên đang lành, bỗng nhiên bị đánh đến tàn phế. Vài giây sau, những người gọi bác sĩ thì lo gọi bác sĩ, những người khóc lóc thì vây quanh đó khóc, họ bận rộn đưa Hi Lý Vương nằm ngay xuống mặt đất bằng phẳng, một vài người Thái đứng chắn trước mặt đối phương, đôi chân của họ run lẩy bẩy nhưng vẫn ngoan cường đứng thẳng, chờ đến khi mọi người đều nhận thức rõ tình trạng của Hi Lý Vương rồi thì càng lúc càng nhiều người dùng ánh mắt căm thù nhìn về phía người con gái đang ở tư thế ra quyền, vẻ mặt lạnh như băng, dường như bất kỳ lúc nào họ cũng có thể xông lên liều chết với cô.

Thế nhưng, oán hận là quyền lợi của kẻ yếu thế. Khi cô gái dùng ánh mắt lạnh lùng không chút cảm xúc của mình nhìn về phía họ thì càng có nhiều người tự động lùi về sau vài bước, trước mặt một kẻ thù như vậy thì không thể nào liều mạng được. Tất cả đều hiểu rõ một sự thật rằng, nếu họ cần răng xông lên thì điều có khả năng xảy ra nhất là tất cả họ đều bị khiêng về Thái Lan.

Cô gái chầm chậm thu đường quyền vững chắc vừa tung ra trong không trung, rút một tờ khăn giấy trong túi ra lau sạch vết máu dính trên ngón tay, ánh mắt lạnh lùng vừa rồi dường như lúc này cũng đã dần dần biến mất. Trước mặt họ, tuy cô không có quá nhiều hành động nhưng tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được rằng, thứ vũ khí vô địch hình người lúc nãy hoàn toàn chuyển hóa thành một cô gái nho nhã điềm đạm. Nàng nhẹ nhàng vuốt những cọng tóc rối của mình gọn lại rồi hai tay chộp lại cúi người chào.

“Sawadika”

Lúc này khi Đề Lạp Mạt cao ngạo đưa ra lời thách đấu với Hà Nghệ Hồng và Diệp Hàm, hắn cũng cố tình chào như vậy. Lúc này đây, cô gái với tư thế của người chiến thắng làm như vậy lại tạo nên một bầu không khí đầy chế giễu.

Cô gái điềm nhiên quay người đi, vừa đi vừa cài nút áo sơ mi của mình. Nàng dừng lại bên một góc sân, mang giày, áo khoác rồi bỏ chiếc thẻ phóng viên vào trong túi, tiếp đó đeo mắt kính. Lúc này, nàng lại trở về bộ dạng của một nữ phóng viên cao quý trang nhã, đi thẳng về hướng phòng tập thể dục.

Im lặng, mọi người tránh đường cho nàng, ánh mắt dõi theo đến khi nàng ra đến cổng.

***** “Chúng tôi đi theo cô ta ra khỏi cổng khách sạn, sau đó... Tôi để mất mục tiêu...”

Vẫn là căn phòng tại tầng cao nhất, giọng nói của người ngoại quốc tên Charles vang lên trong hệ thống bộ đàm. Kelly vẫn ngồi trên chiếc ghế sofa giữa phòng, đôi chân dài gợi cảm vắt lên hai bên vành ghế, co lại thành một chữ “nhất” hoàn hảo, toát ra một vẻ đẹp nghệ thuật khó có thể miêu tả nổi. Vừa nghe, nàng vừa chuyển mình, tiếp đó, nửa người trên hướng xuống đè lên một chiếc đùi của mình, hai chân nàng co lại, một tay rảo quanh eo, một tay giơ thẳng lên trên, hướng về phía trần nhà cũng với tư thế xinh đẹp như vậy. Trong bầu không khí thanh tĩnh ấy, nàng hoàn thành một động tác yoga cực khó.

Đôi môi đáng yêu nhẹ nhàng mím chặt lại, ánh mắt nàng vẫn không rời khỏi màn hình ti vi.

Bên trong màn hình, vừa nãy là cảnh tượng ti vi vô tại phòng tập thể hình, dù hình ảnh có chút dao động, nhưng hình ảnh lần này so với thước phim quay được lần trước rõ ràng hơn nhiều. Đây là những hình ảnh mà khi nãy Charles đã kịp thời quay lại, sân đấu bị phá hoại nặng nề, rất nhiều mảng tường đều lư lại dấu chân giống hình mai rùa, một nam một nữ trên màn hình đang đánh nhau kịch liệt.

“A...”

Nàng mở miệng hít thở thật mạnh, sau đó lại chau mày:

“Đáng ghét!”

Gián Tố Ngôn đến rồi, vậy mà lại đi tìm mấy lão Thái Lan tí võ, tí võ xong liền bỏ đi, điều này khiến nàng không hài lòng cho lắm.

Mấy bộ đàm đột nhiên vọng lại tiếng nói:

“Alô, cô Kelly, chuyện đó... Tôi là Trần Thiếu Kiệt, tôi đã gọi điện hỏi thăm chuyến bay đi Nhật rồi, sang sớm ngày mai lúc 3h, tôi chỉ muốn xác nhận lại là...”

Nàng vỗ rầm xuống ghế, tư thế yoga vẫn được giữ nguyên, nàng đột nhiên ra tay, cắt đứt đoạn nói chuyện với gã đàn ông diễn trai kia. Thế nhưng, bài tập yoga hoàn chỉnh cũng chính vì vậy mà xảy ra chút rối loạn, nàng lắc mình ngồi dậy, chân xò đôi giày cao gót màu đen để ngay bên cạnh ghế sofa, đứng lên làm một vài động tác thể dục đơn giản, tiếp đó thì nửa người trên vẫn trần trụi, nàng đi về phía bàn.

Tiếp đó, nàng vỗ một tiếng, tám chiếc máy tính xách tay trên bàn lập tức trở lại trạng thái làm việc. Lúc này, trên màn hình hiện lên hình ảnh của sáu chiếc camera, ánh mắt nàng chuyển động qua lại trên màn hình đang bị phân thành 48 hình ảnh nhỏ, ngón tay đôi lúc nhấp chuột. Tất cả đều bình thường.

Lúc sau, nàng nhắc máy bộ đàm, nhấn vài nút:

“Charles, bảo người của anh làm tốt công tác phòng vệ, cô ấy sắp về rồi.”

“Vâng, tôi biết... Cô ta đang ở đâu?”

“Trực giác mách bảo tôi rằng, cô ta đã lên rồi, anh biết đó, đối với một thiếu nữ thuần khiết, trực giác rất chính xác.”

“Ok, tôi biết rồi.”

Charles là người bên cạnh Natalie. Trong nhóm người cùng đến đây, hẳn được xem là người hiểu rõ phong cách nàng ta nhất, bất kể là làm việc việc gì thì nữ nàng cũng dựa vào những trực giác của người con gái, nhưng điều lạ là những trực giác này lại luôn chính xác một cách đáng sợ. Một lúc sau, Charles hỏi:

“Cô Kelly, cô có cần tạm thời chuyển đi chỗ khác không?”

“Charles, làm ơn đi, tôi yêu cô ấy! “ “Vâng, được thôi...”

Hệ thống bộ đàm tạm thời yên tĩnh, nàng ngồi bên chiếc bàn dài, theo dõi bóng người đang di chuyển trên màn hình rồi buồn bã nằm gục trên bàn, ngón tay nhẹ nhả chuột, bài hát “Caribbean màu thắm” du dương vang vọng trong căn phòng.

Bản nhạc du dương khiến căn phòng trở nên yên tĩnh hơn nhiều. Kelly nằm dài trên đó, không biết qua bao lâu, nàng ngồi bật dậy, nhìn vào hình ảnh trên máy camera, bắt đầu gõ bàn phím.

Mọi thứ xem ra vẫn bình thường, nhưng trên màn hình theo dõi, vừa rồi đã bắt đầu có sự lặp lại đầu tiên, với trí nhớ kinh người của mình, nàng hoàn toàn có thể nhớ rõ những biến đổi trên màn hình vừa rồi. Nàng chỉ cần so sánh một chút, cả 48 hình ảnh đều xảy ra chút trục trặc cùng lúc.

“Sao lại có thể như vậy được, cô ta là người ngoài hành tinh sao...”

Muốn không chế camera theo dõi, phải lợi một chương trình thay đổi tất cả các hình ảnh do nó thu được, đây là điều căn bản không thể làm được. Gõ nhấn một lúc, nàng từ bỏ sự cố gắng vô ích ấy. Tiếp đó, nàng nhấn vào nút nói chuyện trên máy bộ đàm, chưa kịp lên tiếng, đầu dây bên kia đã vọng lại giọng nói, dường như là một đoạn nào đó trong một bộ phim điện ảnh cắt ngang, giọng một người đàn ông ghê sợ vang lên”

“Alô, tôi tìm Châu! Nhuận! Phát!”

“***! Anh Phát không ở nhà!”

Kelly văng chiếc máy bộ đàm xuống bàn, đứng lên trên đôi giày cao gót. Lúc này, cô gái cao ráo trên người chỉ mặc duy nhất chiếc áo sơ mi hở hang, ánh mắt mang chút gì đó giận dữ, một đáng vẻ say đắm lòng người. Tất cả hệ thống máy móc tại đây đều do nàng thiết kế cả, ai ngờ rằng chỉ trong nháy mắt đã bị đối phương hoàn toàn khống chế, khuôn mặt nhon dài căng ra, thấp thoáng chút căng thẳng và hưng phấn.

Lúc này Charles vẫn chưa qua dây gỗ cửa phòng mình để tìm hiểu nguyên nhân, cho thấy là đối phương chỉ mới cắt đứt hệ thống liên lạc của căn phòng này mà thôi, hơn nữa, cũng chưa khiến cho những người bên ngoài cảm nhận được điều gì lạ thường, xuất phát từ những suy xét về mặt tâm lý cá nhân, nàng

không cho phép bọn người Charles canh phòng gần phòng mình. Chỉ cần có thể phá hỏng được hệ thống phòng vệ bên ngoài, thì có đủ tư cách để gặp được nàng. Có điều... thua một cách thảm hại như vậy, thật không vui tí nào.

Lúc này hoàn toàn không liên lạc được với bọn người Charles, tức là hoàn toàn cắt đứt năng lực ứng biến của nàng. Nhưng hiện tại đã là một trò chơi, việc xông ra ngoài tụ họp với những người bên ngoài đối với nàng mà nói thì đó là điều phá hoại quy tắc trò chơi. Nàng lê đôi giày cao gót đến bên giường, kéo chiếc ngăn kéo trên bàn ra, cầm hai khẩu súng lên, kiểm tra khe chứa đạn một cách thành thạo, sau đó chậm chậm đi đến bên cửa.

Kéo cửa, giờ súng, bên ngoài cửa không có người. Khẩu súng bên tay trái giờ thẳng về hướng hành lang bên phải, đồng thời, nàng dùng thân người đè lên cánh cửa, tay phải cánh giắc hướng về bên tay trái.

Trên hành lang trống vắng không người, nàng nhìn về hai phía một lượt rồi dần thả lỏng, xem ra tạm thời chưa có vấn đề gì cả. Nàng cứ đứng bên cửa như thế, mười lăm phút sau, dường như cảm nhận thấy điều gì đó bất thường, thân thể cô gái co lại ngay lập tức giống như một con mèo.

Vừa quay người, nàng lao thẳng về phía chiếc giường lớn giống như một con báo cái, nòng súng chìa thẳng về phía ống thông hơi. Một giây sau, trần nhà phía sau lưng nàng đột nhiên nổ tung, một người từ trên đó rơi xuống. Xoay người, nàng chỉ nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp nhưng lạnh lùng giữa làn tóc đang tung bay. Đối phương không hề suy xét đến việc vừa rơi từ đường thông gió xuống, nàng lập tức kéo dài khoảng cách.

Không kịp nổ súng, bụng đã phải chịu ngay một đấm, thân thể cô gái da trắng lóa thể nửa người bật lên chạm vào bức tường phía sau. Tiếp đó, dáng người với đường cong xinh đẹp rơi xuống chiếc giường hào hoa. Hai khẩu súng vẫn trong tay nàng giờ giống như ảo thuật chuyển sang tay của cô gái đứng bên giường, nòng súng chìa thẳng vào nàng.

“Cô đã chết rồi.”

Trong giọng nói nhẹ nhàng, Kelly ôm chặt lấy bụng lăn lộn trên giường, nàng vẫn mang đôi giày màu đen, đôi chân dài gợi cảm co lại có vẻ đau đớn, hết như một con tôm, giọng nói mang chút rên rỉ khóc lóc.

“Hông rồi... Kelly hông rồi... A.. Đau quá... Tôi đã nói từ trước rồi, mấy trăm hệ thống cảnh báo đều không có tác dụng, phải phóng uế trên hệ thống thoát khí mới được...”

ĂN SÁT

Phần Nô Dịch Hương Tiêu

Chương 314

Chưa Thấy Người Ta Thân Mật Bao Giờ Sao

“Hồng rồi... Tiểu Kelly hồng rồi... A, đau quá... Tôi đã nói hệ thống cảnh báo sẽ không có tác dụng, nhất định phải phóng uế trong ống thông gió mới được...”

Không đếm xia đến họng súng đang chỉ thẳng vào mình, Kelly vẫn khổ sở lăn lộn trên giường, ôm bụng gần như muốn bật khóc. Tất nhiên, nàng biết đối phương sẽ không thực sự nổ súng, chỉ là một quyền vừa rồi mặc dù không làm nàng bị nội thương nhưng bụng bị đánh một cú, bị một quyền đánh bay, cảm giác đau đớn phải chịu cũng khó nói hết được. Vùng da thịt yếu ớt nhất trên bụng và nội tạng bên trong đều gần như bị xoắn lại trong chớp mắt, nàng úp mặt xuống chân, thân thể co quắp, vừa lăn qua lăn lại, vừa kêu lên đau đớn. Từ phía sau nhìn lại, áo chèn của nàng trượt xuống đến hai vai, phần eo trần trụi, cặp mông cũng lộ ra không sót chút gì, hai chân khép lại thật chặt, quỳ gối trên giường, bàn chân trắng nõn đập lên giường nhẹ nhàng do đau đớn, ngón chân thỉnh thoảng co lại, thỉnh thoảng lại duỗi ra. Lúc này, cô gái tên Giản Tố Ngôn đang đứng phía sau lưng nhìn nàng.

Có điều, đứng là không thể nổ súng được.

Nhìn Kelly đau đớn đến co quắp như vậy trong hai phút, nàng mới ném hai khẩu súng vào thùng rác, lạnh nhạt nói:

“Cái nhìn đại cục tôi không bằng cô, nhưng không chế cục diện trong phạm vi nhỏ cô lại không bằng tôi.”

“Hừ hừ.”

Kelly hừ hừ mấy tiếng, không biết do đau đớn hay là trả lời nàng, đôi tay vẫn ôm chặt bụng, len lén đánh giá cô gái đang đứng bên giường. Đến khi ý thức được tư thế của mình lúc này, nàng mới nhận đau nơi:

“Hừ, tôi không muốn nói nhiều với cô như vậy... Nếu cô muốn làm thì làm từ phía sau đi, nhưng mà... Phải đóng cửa lại. Cô muốn để người khác nhìn thấy chúng ta làm chuyện đó sao... A, đau...”

Nhìn nàng một cách lạnh nhạt, Giản Tố Ngôn xoay người, vừa bước về phía cửa phòng đang mở toang, vừa cởi áo khoác dính đầy tro bụi ra, ống thông gió cũng không sạch sẽ gì, áo khoác và quần dài đều dính rất nhiều bụi bặm. Nàng dùng áo khoác phủi bụi bặm trên quần, đang muốn khép cửa lại thì Kelly vốn còn đang co quắp trên giường chợt nhảy bật dậy, vừa quay đầu lại thì bóng dáng kia đã lao tới nhanh như tia chớp, xoẹt cái đã tới ngay trước mặt.

Hai người quần lấy nhau!

Chiếc bàn dài bên cạnh chợt bắn lên, máy tính xách tay bay lên không trung, một cái trong số đó bị tiện tay đập trúng làm bắn ra vô số tia lửa điện. Nhưng chỉ không đến hai giây sau, gian phòng từ cuồng bạo lại trở nên yên tĩnh. Kelly bị một bàn tay đối phương nắm chặt cổ, thân thể với nửa thân trên

trần trụi bị dè vào tường, đôi chân vẫn đeo giày cao gót không thể chạm tới mặt đất. Nàng cứ cố gắng giãy dụa giữa không trung như vậy, đôi tay nắm chặt lấy cánh tay đang bóp cổ mình kia, cố gắng hô hấp.

“Ặc... Ừ... Ừ... Cứu mạng.”

Tình cảnh trong phòng vào lúc này, cô gái mặc áo sơ mi trắng, quần dài màu đen, xinh đẹp nhưng lạnh lùng đứng ở cạnh tường, một tay xách một thiếu nữ da trắng xinh đẹp khác lên dè chặt vào tường, nửa thân trên của thiếu nữ trần trụi, đôi chân thon dài, trắng nõn cố gắng giãy dụa, giày cao gót gỗ cộp cộp lên bức tường. Cảnh tượng lạnh lùng mà mê mỵ, giai điệu “Caribbean xanh thẳm” quanh quẩn trong phòng tựa như âm thanh của tự nhiên, một lát sau, cô gái mặc áo sơ mi trắng lạnh lùng nghiêng đầu sang, nói như kể chuyện:

“Cô lại chết lần thứ hai.”

“Tôi... Khụ... Tôi không chấp nhận!”

Khuôn mặt đỏ bừng, cố gắng giãy dụa, lúc này Kelly đã hơi bình tĩnh lại, ngoan cố nói.

“Có giỏi thì giết tôi đi...”

“Cũng không phải không thể.”

Cô gái lạnh nhạt nói.

“Hừ...”

Càng lúc càng khó thở, Kelly bỗng cong đôi chân lên quặp lấy ngang hông cô gái trước mặt, lúc này mới cảm thấy dễ thở hơn một chút. Đương nhiên, tư thế “lão thụ bàn cân” này cũng thực sự khá mập mờ, hơn nữa lại do hai cô gái xinh đẹp trình diễn, tuy rằng cũng rất đẹp mắt nhưng lại khiến người ta thấy rất quái dị, đặc biệt là khi một người còn đang bị người còn lại bóp cổ.

Chỉ là, có vẻ Kelly vẫn hơi bất mãn vì thân thể mình phải vươn về phía trước, đôi chân nàng kẹp chặt thắt lưng đối phương hơn, đề nghị không hề kiêng kị:

“Này, cô đến gần thêm chút nữa, như vậy chúng ta đều thoải mái hơn... Ý tôi là, nếu cô thích phương thức nói chuyện thể này...”

Lúc này nàng hoàn toàn không giống một người đang bị uy hiếp tính mạng, trái lại còn giống một con gấu trúc đang nhàn nhã nằm trên cây hơn.

Thân thể vẫn không nhúc nhích, cô gái trước mặt chỉ nhịu mày lại, nói:

“Bóng dáng vừa rồi là dị năng của cô?”

“À... Tôi không nói cho cô!”

Ôm lấy cánh tay nàng, Kelly đắc ý nói.

“Có điều tôi vẫn thấy tò mò, tại sao cô có thể phát hiện dị năng?”

“Dị năng có thể tạo ra ảo ảnh để mê hoặc người khác sao? Người khác không thể phân rõ ràng lắm, dùng để giết người rất hiệu quả, cho dù không giết được thì ít nhất cũng có thể chạy trốn...”

Khó trách... ở một thế giới khác, Bùi La Gia từng tập kích Kelly mấy chục lần, mặc dù hẳn không tham gia nhưng cũng có thể biết rõ Bùi La Gia dốc bao nhiêu vốn liếng cho những hành động này, dưới tình huống chạy trốn nhiều năm như vậy, nàng thậm chí còn làm lực lượng đối kháng với Bùi La Gia trên thế giới càng ngày càng lớn mạnh, đây là điều mà tất cả mọi người không thể tưởng tượng nổi. Hiện giờ Gia Minh đã hiểu, có được năng lực như thế, cộng thêm trí tuệ, tất nhiên nàng có thể xu cát tị hung (tránh né nguy hiểm). Mà điều càng đáng sợ hơn chính là, mỗi lần Kelly sử dụng dị năng đều thu liễm hoặc ẩn núp cực bí mật, sau mười mấy lần tập kích nhưng thậm chí không có người nào phát hiện ra nàng có năng lực tạo ra ảo ảnh, năng lực khống chế thế này... Chẳng trách sau này nàng được tôn là “Vận Mệnh Chi Nữ”, danh tiếng của nàng còn cao hơn cả “Nữ Hoàng” rất nhiều.

Dù sao, khi đó Natalie Anne đã chết rồi.

Những năm qua hai người không hề giấu nhau chuyện gì khi trao đổi qua inte. Gia Minh biết cái gọi là Vận Mệnh Chi Nữ, thực ra tâm lý cũng không khác gì một cô gái đang trưởng thành, có khi lười biếng, có khi chăm chú, có khi phức tạp, có khi đơn thuần, cảm thấy tò mò với rất nhiều thứ, hơn nữa lại không hề kiêng kị gì cả, những thứ này kết hợp với chỉ số thông minh vượt xa người thường rất nhiều mới tạo nên hình tượng đáng sợ như vậy. Đương nhiên, trừ thỉnh thoảng cư xử khá cổ quái, không giống người bình thường, tính tình của nàng, theo như cách nhìn nhận của Gia Minh, cũng hoàn toàn giống với tiêu chuẩn của một thiếu nữ thanh xuân.

Nàng không thích nam nhân, cảm thấy bọn họ bản thủ, tự nhận mình là bách hợp thuần khiết nhất, nhưng cùng với những điều này, nàng lại hướng tới trở thành một cô gái hoàn mỹ nhất, hoàn toàn không muốn phát sinh tiếp xúc trên mọi phương diện với những cô gái khác. Thậm chí ngay cả là Natalie Anne, nàng cũng không hề nghĩ đến chuyện quan hệ. Cho nên từ đầu đến cuối, mặc dù nàng cảm thấy hứng thú với chuyện ân ái nhưng vẫn chỉ có thể dùng những dụng cụ hình thù quái lạ mình mua về để tự an ủi. Chỉ là không biết trong những năm khó khăn nhất kia, khi mà nàng vẫn liên tục bị đuổi giết, nàng làm cách nào để giữ vững tính cách vô tư như vậy, dùng loại đồ vật gì để tranh thủ giảm bớt áp lực cho mình mỗi khi ranh rỗi...

Suy nghĩ miên man về những điều này, hẳn chợt cảm thấy hơi thân thiết với cô gái thanh xuân tràn đầy sức sống nhưng lại chưa hề phải chịu quá nhiều khổ nạn này. Thực ra muốn không có cảm giác thân thiết cũng rất khó, mình bố trí nhiều như vậy cũng không phải vì muốn giết nàng... Hẳn đang định thả Kelly xuống, nhưng lại chợt móc một khẩu súng lục ra chỉ về phía cửa phòng. Kelly thì vẫn lung lay lắc lư trong tay nàng, nói mấy câu mua vui trong lúc khổ sở.

“Rốt cuộc là nhìn thấu ảo ảnh hay là miễn dịch dị năng? Cô nói đi, tôi rất hứng thú với phương pháp đối phó với dị năng này. Natalie cũng có thể nhìn thấu ảo ảnh trong một khả năng nhất định... Ừ, có điều tôi còn chưa thấy ai có thể hoàn toàn miễn dịch với dị năng, nhất định cô không có khả năng này. Thực ra dị năng tạo ra ảo ảnh cũng không đơn giản như vậy, phải cấu thành hình ảnh hết như trong suy nghĩ của cô trong nháy mắt, khụ, còn phải tập trung tinh thần, mỗi lần đều làm tôi đau đầu...”

Mặc dù nàng đang nói nhưng ánh mắt cũng trông theo hướng khẩu súng của cô gái trước mặt. Nghe thấy hai từ đau đầu, cô gái nhủ mày:

“Rốt cuộc cô dựa vào đâu để đoán được là tôi không tồn tại?”

Trong nháy mắt, thiếu nữ da trắng chu mỏ, trong mắt đã ngấn nước:

“Này, cô không nói chuyện này không được sao? Vất vả lắm tôi mới tìm được cô gái mình thích, ở đây chờ đợi cô ấy với đầy lòng mong mỏi, kết quả là chưa nói mấy câu mà cô đã muốn ngã bài, cô không tồn tại? Cô không nên nói!”

Đôi với kỹ năng nói khóc là khóc của Kelly, hôm nay hẳn đã ra mắt tại trường học, cũng không cảm thấy áy náy gì cả. Chỉ là nếu nàng nói như vậy thì rõ ràng lúc này không muốn nói về chuyện “trực giác” gì đó, hẳn nhủ mày, một người xuất hiện ở cửa.

“Cô Kelly, tôi nghe thấy bên này có tiếng động lớn, cô không sao chứ? Thực ra tôi vẫn muốn nói về chuyện đến Nhật Bản với cô, tôi thực sự... A! ở đây đã xảy ra chuyện gì! Chuyện gì xảy ra! Cô là ai, tôi tôi tôi... Tôi cảnh cáo cô, mau buông Kelly xuống...”

Đứng ở cửa, người tên Trần Thiếu Kiệt há hốc mồm nhìn cảnh tượng trong phòng, mảnh vụn từ trần nhà rơi xuống, bàn dài bị lật đổ, máy tính xách tay đã rơi xuống đất nhưng tiếng nhạc từ đó vẫn vang lên, trong đồng hồ loạn như vậy, vị tiểu thư Kelly hẳn luôn có hảo cảm đang bị giơ lên giữa không trung, tình cảnh rất quái dị.

Mặc dù trang phục của Giản Tố Ngôn đang giơ súng có vẻ hơi trung tính một chút nhưng vẫn có thể thấy đó là một mỹ nữ, về phần Kelly thì còn bóng hồng hơn, nàng vốn nửa thân trần, lúc này bị giơ lên giữa không trung, chiếc áo khoác vốn không cài cúc lúc này đã hoàn toàn không có chức năng che đậy thân thể, mặc dù vẫn mặc áo ngực màu đen nhưng khi vòng eo mảnh khảnh, đường cong của nửa thân trên hoàn toàn lộ ra, hơn nữa đôi chân thon dài gợi cảm kia còn đang quấn chặt lấy hông đối phương, một chiếc giày cao gót đã rơi ra, chiếc còn lại vẫn đang đeo trên chân. Nhìn cảnh tượng lúc này, cho dù đang bị súng lục chỉ vào nhưng Trần Thiếu Kiệt vẫn không nhịn được mà nuốt một ngụm nước miếng.

Cùng lúc đó, Kelly tức giận trừng mắt nhìn sang:

“Nhìn cái gì vậy! Cút đi! Chưa thấy người ta thân mật bao giờ sao!”

Hai cô gái với tư thế bốc lửa như vậy, chưa từng thấy bao giờ...

ẤN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 315

Đấu Súng

“Nhìn cái gì vậy! Cút đi! chưa thấy người khác yêu nhau hay sao!”

Kelly phần nộ kêu la làm cho Trần Thiếu Kiệt sợ hãi nói: “Kelly tiểu thư, cô không cần sợ hãi, ta biết cô nhất định là bị uy hiếp...”

Hắn còn chưa nói xong thì đã bị một cái bạt tai, người này hét to một tiếng, phóng người lao đi thật nhanh, tiếng hét của hắn vẫn còn vang vọng trong hành lang một lúc. Trong phòng hai nữ nhân nhìn nhau:

“Cô buông chân tôi ra, tôi thả cô xuống.”

“Ta không vui! Khụ khụ... Ta vẫn chưa bóp chết người đấy!”

Kelly cố gắng lắc cái đầu, tuy rằng hô hấp không được thoải mái cho lắm, nhưng mà trên gương mặt mỹ lệ đúng là đã viết hai chữ “chết bẹp”. Giản Tố Ngôn đang muốn tăng lực thì đột nhiên, ánh mắt của nàng nhìn về phía... một gian phòng bên cạnh.

Đây là một gian phòng có thể ngắm được khung cảnh bên ngoài khách sạn, khi ánh mắt của nàng nhìn xuống con đường phía dưới, ở dưới đó chính là cảnh tượng đẹp mê ly của khu nhà.

Đột nhiên, nàng mang theo Kelly thả người nhảy về phía sau, cái cửa sổ kính đột nhiên vỡ tan tành, ở trong một phòng cuối của khu nhà, gió lạnh như đao đang gào thét lao vào trong phòng tạo thành những tiếng động vi vu thật lớn.

Lúc thân hình hai người rơi vào bên trong phòng, Giản Tố Ngôn đưa tay ra lật cái bàn trong phòng tạo thành một bức bình phong sau đó Kelly cố gắng co mình lại bò tới, trên mặt nở một nụ cười hưng phấn:

“Cuối cùng cũng đã tới, thực là kích động...”

“Ai?”

“Cái tên từ trong phòng thí nghiệm trốn ra ấy.”

Cười mở một cái tú ở đầu giường, bên trong đó hóa ra có 7, 8 khẩu súng hạng nặng:

“Hắn gọi là Công tước.”

Trong tiếng gió gào thét, nàng bỏ sung một câu.

“Cho ta một khẩu súng ngắn giảm thanh.”

Hai người bây giờ đều trốn ở phía sau cái giường lớn, gió lạnh dát mặt, Giản Tố Ngôn lớn tiếng nói một câu, sau đó nhìn về phía bên kia tường, thấy được vết tích của trận chiến, thân nhiên nói:

“Kỹ thuật bắn súng của người này thực kém.”

Sau đó lại nhanh chóng nhìn ra phía ngoài, nhú mào:

“Hình như không đúng...”

“Người phát hiện ra cái gì vậy?”

Kelly ôm một khẩu súng hạng nặng từ phía sau bò tới, vừa cười vừa nói:

“Trên cửa sổ ta có dán một cái tấm bạc mỏng có khả năng khúc xạ, một súng vừa rồi của hắn không bắn được chúng ta đâu. Được rồi, cô mau lấy cái bộ đàm tới, ta còn có việc muốn nói với người khác.”

Gió lạnh gào thét, nửa thân của nàng bây giờ đã để trần, đem khẩu súng ngắn giao cho Giản Tố Ngôn ở phía trước, ôm lấy thân mình. Cô gái còn lại thì nhú mào, một tay kéo tấm thảm giường xuống, tung ra một cái đã có thể kéo được cái bộ đàm ở phía xa tới gần. Sau khi đặt bộ đàm vào trong tay của Kelly, nàng tiện tay quần luôn thẳm lên người cô ta, sau đó tung một cước đá cô ta trở lại vị trí.

“Ha ha.”

Kelly cũng không tức giận, lẩn vài cái, sau đó bấm vào một cái nút trên bộ đàm, miệng thì nói:

“Kỳ thực người căn bản không cần ra ngoài đánh nhau với hắn làm gì, hai chúng ta ở đây thảo luận với nhau còn tốt hơn... Charles, nhận được không?”

Không để ý tới nàng, nữ tử bên cạnh nhanh chóng đem khẩu súng ngắm để lên bệ, điều chỉnh tầm nhìn, trông như đang biểu diễn nghệ thuật. Trong lúc đó, bên kia bộ đàm đã có thanh âm vang lên:

“Kelly tiểu thư, cô không sao chứ? Trần Thiếu Kiệt nói...”

“Đừng có nói chuyện tới cái tên nam nhân dơ bẩn kia! Giản tiểu thư ở chỗ của ta... Tình hình bên đó thế nào?”

“Đã nhận. Kelly tiểu thư, ta lập tức tới ngay.”

“Ta đã nói Giản tiểu thư ở chỗ của ta, người không cần tới đây!”

“Tới chi là kiểm tra một chút thôi. Natalie tiêu thư giao cho ta bảo vệ sự an toàn của cô.”

“Nam nhân thật là đáng ghét!”

Mắng một câu. Kelly ngẩng đầu, đã thấy Giản Tố Ngôn nhìn sang, trên mặt nở một nụ cười xán lạn:

“Đúng vậy?”

“Cô đã sắp xếp người ở bên đối phương?”

“Đúng, rất nhiều người!”

Kelly cười:

“Tính khí tên kia tương đối nóng nảy, ta đã cho hắn ném mùi đau khổ, phòng chừng hắn nhất định sẽ không bỏ qua ta, hơn nữa hắn rất lợi hại, trực giác của ta nói cho ta biết, việc đầu tiên hắn tới đây là để cảnh cáo ta, cho nên ta ở chỗ này chờ hắn tới.”

Nghe tới chữ trực giác, nàng nhíu nhíu mày:

“Nếu như là ta, ta đã giết tới đây rồi.”

“Thế nhưng hắn đâu có lợi hại như ngươi, trừ ngươi ra, ta căn bản nghĩ không ra một ai có thể vượt qua hàng trăm còi báo động để vào đây... ngươi là người ngoài hành tinh à? Cho nên ta đã sớm phóng đại các chuyện như sát thủ thường ở trong ống thông gió, chẳng qua bọn họ không coi là đúng, lại còn cài mấy trăm cái còi báo động...”

Kelly bực thâm lòng, ngồi xếp bằng, hai mắt sáng lung linh, ngón tay trắng nõn đan vào nhau, trông giống như một phần tử cuồng nhiệt muốn gặp thần thánh, liên tục mở miệng nói hỏi như máy.

Cô gái đối diện thờ dài, súng ngắm trong tay nhoáng lên, đứng dậy:

“Nếu như ta quyết định giết cô thì chẳng bao giờ quan tâm xem nó có xảy ra vấn đề gì không, với lại lắp đặt những thứ đó ở trong ống thông gió, vậy thì gian phòng này vẫn còn có thể có người ở...”

Nàng nói xong, đột nhiên lao ra từ cửa phía sau cái giường, thân hình chuyển một cái, đã áp sát cái trụ xi măng ở phía sau, súng ngắm được đặt đối diện tòa nhà lớn.

Gian phòng này vốn được thiết kế là có hai gian, phía cửa sổ đã bị vỡ tung, nhưng vẫn còn một nửa không bị gì, thân hình nàng lúc này kề sát vào chỗ vỡ, cuồng phong thổi tới, y phục dính sát thân thể bay phất phới. Kelly ở phía sau cái giường, thò cái cổ dài, giống như người mẫu đang nằm trên mặt đất, nhìn vào thân ảnh kia miệng giống như chữ O.

Sau một khắc, nàng chỉ hướng cửa, cùng lúc đó có một gã da trắng đang giơ súng ra hiệu cho nàng, hiển nhiên đây chính là người vừa nói trong bộ đàm - Charles.

Hai đạo thân ảnh thoảng ra hiệu, Kelly cỡi chiếc giày cao gót duy nhất trên chân, hung hăng ném tới:

“Ta đã bảo là ngươi không cần tới, mau rút cho ta! Natalie cũng không dám can thiệp tới sự tự do của ta!”

“OK! OK!”

Mắt thấy Kelly nổi giận, nam tử da trắng kia cất súng giơ tay hai lên đầu, bắt đầu lui về phía sau:

“Dừng nóng giận, ta chỉ tới kiểm tra xem cô có bị nguy hiểm gì không thôi, xin lỗi, đã quấy rầy các cô, ta đi trước, ta đi, ta đi. Đây. Giản tiểu thư, cuối cùng cũng nhìn thấy cô, lần sau chúng ta nói chuyện...”

Thái độ của nam tử này tương đối ôn hòa, sau khi xác nhận Kelly thật sự không có chuyện gì, liền cười cười thối lui. Kelly lại hô một tiếng:

“Chờ một chút! Tình hình bên kia thế nào?”

“Khụ, rất hỗn loạn...”

Charles vòng trở lại, ngồi xổm ở cửa, đem cái giày cao gót ném tới chỗ Kelly.

“Người của Viêm Hoàng Giác Tinh không có kinh nghiệm ứng phó... bên chúng ta... trên thực tế cũng không có kinh nghiệm, nhưng mà bây giờ họ đang đuổi theo Công tước ở trong tòa nhà, dường như không có quá nhiều tiến triển...”

“Ác. Ngươi có thể đi, lúc nào cũng phải cho ta biết tình hình mới.” Kelly phất phất tay.

Charles cười rời đi, Kelly nhìn Tố Ngôn đang đi tới cười nói:

“Người này trông như một viên pha lê (đồng tính) ấy.”

“Hắn không phải.”

Giản Tố Ngôn nhàn nhạt trả lời.

“Cái này ngươi cũng biết?”

Kelly đâu có biết rằng hắn đã từng nằm vùng trong U Âm Thiên Cầm, cuối cùng phá hủy một bang phái sát thủ U Âm Thiên Cầm, nhưng mà lúc đó Kelly chỉ đi khắp nơi trên thế giới chứ không ở tổng bộ, chỉ có liên hệ với Natalie mà thôi.

Thời điểm đó Gia Minh không thực sự gặp mặt được nàng, chỉ khi U Âm Thiên Cầm bị diệt, mới biết Kelly chạy trở về nhưng đã chậm một bước, U Âm

Thiên Cẩm tuyệt đại bộ phận đã bị thịt.

Lúc mọi người vây công Natalie, Gia Minh núp trong bóng tối đã nhận ra Kelly xuất hiện, nhưng mà lúc đó nàng ta đứng trơ mắt nhìn Natalie chết đi, thùy chung không xuất thủ, sau đó mới gián tiếp đối nghịch với Bùi La Gia.

Đôi khi Gia Minh nhớ tới Natalie nằm trong ngực hần chết đi, lại nghĩ tới chuyện nữ hoàng vô địch này có lẽ chết vì tâm tình bị đã kích, có lẽ đây mới là lý do chân chính khiến cô gái này trơ mắt nhìn Natalie chết đi, nhưng lúc đó Gia Minh quan tâm làm gì nhiều chuyện như vậy.

Hần đã từng thấy Nguyên Lại Triều Sang bởi vì ái tình mà sinh ra khiếp nhược, lúc đó hần cho rằng tình cảm phiền não chỉ là phiền não, nhưng cũng dần dần chất chứa nhiều suy nghĩ mang dạng phiền não như vậy.

Cuộc sống của Natalie, Nguyên Lại Triều Sang, thậm chí còn có cuộc sống của nhiều người khác đã thúc đẩy hần lo lắng tới hàm nghĩa chính thức của tự do.

Trên thực tế ngay lúc đó hần có địa vị cao nhất trong đám sát thủ phổ thông, có sự tự do riêng của mình, thậm chí nếu như phát hiện có một số nhiệm vụ không thể hoàn thành, hần vẫn có thể lựa chọn, nhưng mà trong lòng hần luôn có một sự khát khao, thúc đẩy hần đánh một canh bạc trốn ra ngoài.

Trong đời hần có một lần duy nhất không an phận, may mà gặp được Phượng hoàng, có thể nói đây chính là một kết quả mỹ mãn cho hần.

“Bởi vì hần thích Natalie đúng không?”

“Đúng rất nhiều người biết hần rất thích Natalie, nhưng mà làm sao người biết?”

Đương nhiên, hần không thể nói hần đã từng trải qua chuyện này được... vẫn nở một nụ cười hoàn mỹ của nữ tử, Giản Tố Ngôn dời trọng tâm câu chuyện sang vấn đề khác:

“Bây giờ có thể nói với ta chưa?”

“Nói cái gì?”

“Chính là chuyện tại sao tới Giang Hải, cái tên ở bên kia rốt cục đã xảy ra chuyện gì? và... tại sao cô biết thân phận của tôi?”

Kelly nghiêng đầu suy nghĩ một chút, chậm rãi cúi đầu, thần tình uể oải, sau đó lại lập tức cười rộ lên:

“Thực ra ta thấy người rất tốt, từ đầu tới cuối luôn duy trì hình tượng hoàn mỹ, vẫn luôn dùng giọng nữ, cho dù ta đã biết chân tướng của người... Phi phi phi, ta muốn quên sự thật này...”

“Nói vào chủ đề chính đi.”

Thanh âm của Gia Minh vang lên:

“Đây là thói quen nghề nghiệp.”

“Ta ghét người!”

Kelly đột nhiên kêu lên:

“Người không được dùng loại thanh âm này để nói chuyện, đó chính là thanh âm buồn nôn của tên tiểu tử Cố Gia Minh! Đây là lần cuối cùng ta nhượng bộ, nếu như người còn tái phạm, ta sẽ...”

Hai tay của nàng giao với nhau ở trên không trung:

“... tuyệt giao với người!”

Cô gái đối diện sững sờ một chút, sau đó bất đắc dĩ cười rộ lên, khôi phục giọng nữ:

“OK.”

“Được rồi.”

Kelly hài lòng gật đầu:

“Nói một cách đơn giản, ta tới Giang Hải vì 3 chuyện, một là có một cô gái tên Đông Phương Nhược có siêu năng lực dị biến, hai là muốn giết tên Công tước, hấn chạy trốn khỏi phòng thí nghiệm đã làm cho toàn bộ căn cứ của U Âm Thiên Cầm long trời lở đất. Natalie tự mình xuất thủ nhưng mà bị hấn đánh bại, hiện đang hôn mê.”

“Người nói cái gì?”

ẤN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 316

Tổ Ngôn Đó

Trong ký ức của hần, Natalie là nữ hoàng của U Âm Thiên Cầm, dị năng của nàng ta thức tỉnh được hai lần, nhưng mà do nàng ta được Tiến Hóa giả truyền lại lực lượng, cho nên người bình thường không chịu được lực lượng cường đại như vậy, chỉ đợi tới lúc thức tỉnh mà thôi.

Trước kia, có một số nữ hoàng đời trước có khả năng 5, 6 lần thức tỉnh, năng lực đương nhiên là vượt khỏi khái niệm của người thường, nhưng mà trong ngàn năm rỗng rã, lực lượng cũng dần voi bớt đi. Mấy đời gần đây hầu như chỉ được 2 lần thức tỉnh mà thôi, nhưng như vậy cũng đã siêu việt hơn thường nhân rồi.

Lần đầu tiên sau khi Natalie thức tỉnh, tuy rằng không ở trong trạng thái vô địch, nhưng trên cơ bản cũng đã gần bằng Nguyên Lại Triều Sang, sau khi bị đánh bại trên du thuyền Tinh Mộng nàng ta trở lại Châu Âu tìm kiếm lần thức tỉnh thứ 2, tuy rằng vẫn không có đột phá nhưng mà thực lực lại tăng tiến. Vậy mà bây giờ lại bị một người đánh cho tới hôn mê, đúng là kinh dị, đột nhiên một ý nghĩ lóe lên trong đầu Gia Minh.

“Nàng ta đã thức tỉnh 2 lần rồi?”

“Đúng, sau 2 năm rồi vẫn không có tiến triển, nếu lần này có thể đột phá thì thực đáng mừng.”

Kelly vỗ tay một cái:

“Nhưng mà cho dù như vậy, ta vẫn muốn bắt tên Công tước kia trở lại.”

Cô gái ôm súng ngắm ở đối diện nhíu mày:

“Hần rốt cuộc tên là gì? Lần trước ta nghe nói có người gọi hần là bá tước?”

“Ách...”

Kelly sững sờ một chút:

“Nói vậy chứ ta chưa bao giờ nghe hần tự giới thiệu, ở trong phòng thí nghiệm chúng ta gọi hần là thí nghiệm phẩm số 1758, dù sao bá tước hay công tước đều giống nhau, phải được nữ hoàng thụ phong.”

“Số 1758...”

Nữ tử đối diện liếc mắt:

“Vậy các người làm thế nào có thể chế tạo ra loại quái vật này?”

“Chế tạo? Đâu có, hẳn đâu phải do chúng ta chế tạo ra, chúng ta chỉ nghiên cứu hẳn một chút mà thôi.”

Kelly thẳng thắn cười.

“Thực ra chuyện này phải nói tới thời gian của năm trước, mà nguyên nhân khiến ta biết chuyện này chính là tiểu nam hài đáng ghét Cổ Gia Minh. Từ 6 tháng cuối năm trước, Viêm Hoàng Giác Tinh phái một số lượng lớn người chạy đến Âu Châu tìm một cái núi hoang nào đó, nghe nói là muốn tìm xá lợi của một ai đó, bọn họ đã có hứng thú, chúng ta làm là chủ nhân, đương nhiên là không thể bỏ qua, cho nên cũng phải một lượng lớn người thăm dò.”

“Sau đó hơn nửa năm, xá lợi từ không tìm được, nhưng mà tới tháng 12 năm ngoái bọn họ tìm được một cái cổ bảo. Nghe nói là có quan hệ tới các truyền thuyết về Hấp huyết quý, đã chết rất nhiều người mới tới được một gian phòng bên trong cổ bảo, nhưng tình huống vô cùng quỷ dị, người có biết không? Các cơ quan kiến trúc bên ngoài hoàn toàn không bị hao tổn, thế nhưng bên trong lại hòng hóc vô cùng, hơn nữa dấu vết phá hỏng cũng chỉ trong vòng mấy năm trước điều này đã nói rõ... trong mấy năm gần đây có người dùng thủ pháp thần kỳ tiến vào trong cổ bảo, sau đó triển khai chiến đấu.”

“Nếu như đã có người vào trước, đương nhiên bảo tàng sẽ không còn, nào ngờ... chúng ta không phát hiện ra bảo tàng nhưng lại phát hiện ra một thẳng nhóc bị khảm vào trên tường. Chúng ta nhìn thấy cảnh tượng này thì thất kinh, trông giống như phim hoạt hình vậy, ví dụ như mèo và chuột đánh nhau, con mèo lớn tát một cái khiến cho con chuột bị ghim luôn vào tường. Vách tường kia như là pho mát, in ngay hình một người, người biết đấy, cảnh tượng này không thể nào xuất hiện trên thực tế được, thân thể con người quá yếu, cho dù có trải qua rèn luyện đi nữa, nếu bị đánh một cái đập vào tường thì thân thể cũng sẽ biến thành thịt vụn. Vậy mà người kia lại giống như người sắt, bức tường đã lún xuống ghim luôn hẳn ở trên đó, chúng ta nghĩ cách tháo những tảng đá ở xung quanh xuống, móc tiểu tử kia ra, vậy mà hẳn vẫn còn... sống.”

Cho dù tư tưởng Kelly có cởi mở, tiếp thu năng lực siêu cường, nhưng nàng vẫn không thể tin chuyện này, nàng ngừng lại một chút:

“Sau đó chúng ta đem hẳn tới phòng thí nghiệm, những người khác tiếp tục ở lại phân tích cổ bảo để xem việc đánh lún người khác vào tường là thế nào. Thẳng nhóc kia sau khi bị chúng ta đem tới phòng thí nghiệm, đại khái là sau khoảng nửa tháng, chúng ta mới có kết luận, người này là một...”

Nàng vuốt tay, đáng yêu nhe răng như chuột, làm ra một cái mặt quỷ:

“Ách, hấp huyết quý.”

“Được rồi ta biết người không tin, nhưng sự thực là vậy, nếu như người cắt hẳn một đao, hẳn sẽ nhanh chóng khôi phục, cho dù người coi hẳn như một cái pho mát, đâm, đâm, đâm, nhưng chỉ cần hẳn còn một hơi thở, thì hẳn sẽ khôi phục. Lúc đó ta đang nghĩ tới chuyện cắt đầu hẳn ra xem hẳn có chết không, nhưng mà còn chưa kịp thực hiện thì có một đám người ngăn cản ta lại...”

Phía tòa nhà đối diện hỗn loạn vô cùng, tia lửa đạn bắn ra vun vút, Kelly trốn ở phía sau giường, lớn tiếng nói, mang theo hưng phấn cười. Gia Minh thì đang suy nghĩ tới cảnh nàng ta cầm một con dao mổ, sẵn sàng cắt đầu người, trong mắt hiện lên sự hưng phấn và hiếu kỳ, một đám nhân viên nghiên cứu lao

vào cần nâng lại, trong lúc đó nâng ta đương nhanh múa vuốt cảnh tượng trở nên hỗn loạn.

“Thực ra lý giải chuyện này cũng không quá khó khăn, Tố Ngôn người nói xem trên cái thế giới này có Di năng giả, có Tiến Hóa giả tự nhiên, còn có một tiểu mỹ nhân không biết lúc nào sẽ chết như ta, còn có người, một tên nắm giữ kỹ thuật vượt trước địa cầu mấy trăm năm, vì sao lại không thể có hấp huyết quý chứ, có lẽ trước đây Hấp huyết quý là một vị Tiến Hóa giả tự nhiên, nhưng có lẽ có lực lượng tương đối đặc thù nên có thể truyền thừa.”

“Ách... dù sao thì ta không cắt đầu hấn mà còn truyền máu cho hấn, hấn đối với máu rất mẫn cảm, không phải máu gì cũng hợp, trải qua khoảng 1 tháng tiếp theo mới tìm được loại máu thích hợp với hấn, sau đó... hấn tỉnh lại, tự xưng hầu tước, tính khí tương đối nóng nảy, giống như một con khi hoang đã chưa được thuần phục, đương nhanh múa vuốt...”

“Ách, là bá tước.”

“Mặc kệ nó, dù sao ta! Cũng! Không! Chấp! Nhận! Được!”

Nàng bây giờ lại giống như một tiểu cô nương tức giận:

“Tính tình của hấn quá nóng nảy, ta liền đem số máu trong người hấn rút ra một nửa, hấn mới yên tĩnh hơn, sau đó thì chúng ta tiến hành thí nghiệm, không có thời gian tâm sự chuyện cuộc sống, tâm sự lý tưởng. Đại khái chúng ta chỉ biết là hấn tới cô bảo này tìm bảo bối, nào ngờ lại gặp một Tiến Hóa giả tự nhiên. Hai bên thảo luận vài câu, Tiến Hóa giả tự nhiên này thấy hấn khó chịu, sau đó đánh bay hấn ghim vào tường, nhưng mà thấy hấn là một thằng nhóc, cho nên không muốn giết, cứ để mặc hấn hôn mê trong tường nhiều năm.”

Mặc dù đã chứng kiến nhiều, thậm chí còn gặp cả sinh vật thần kỳ như phượng hoàng, nhưng đột nhiên nghe một chuyện mà giống như thần thoại, Gian Tố Ngôn cũng sùng sốt:

“Bây giờ thực sự có... Tiến Hóa giả tự nhiên?”

“Tất cả là do hấn nói, ai biết được, nhưng mà có lực lượng như vậy thì khoa học cũng khó mà giải thích được, hấn đánh bại Natalie, đó là khi lực lượng hấn mạnh nhất, vậy mà lại bị người khác đánh bay, hôn mê trong nhiều năm. Nếu như dựa theo trình độ của Natalie, chúng ta đoán rằng ta phải thức tỉnh 4 lần mới có lực lượng như vậy.”

Kelly vỗ tay một cái, nói:

“Hơn nữa có một tin tức tốt, thằng nhóc đánh bay hấn là người phương Đông, tên là cái gì Thụ...”

“Thụ?”

“Là thế này, số 1758 hấn không hiểu tiếng Trung nhưng hấn biết người kia là người phương Đông ôm ra một cái rương, bên trong rương đó không... phải là người, nhưng mà chắc chắn đó là một vật thể sinh mệnh, số 1758 chỉ nhớ rõ rất ít một số thanh âm bị ngắt quãng sau khi chúng ta thảo luận thì mới biết được đó là chữ Thụ trong tiếng Trung”

Một đứa trẻ ôm một cái rương lớn... đúng là có chút quý dị. Gia Minh trầm ngâm một lát:

“Không biết có phải là... Mộ Thôn Quảng Thụ?”

Tiến Hóa già tự nhiên lực lượng mạnh tới mức khó mà đoán được, mà ở trong lòng hắn cũng nhớ tới một người khiến hắn không thể hiểu nổi. Người đó chính là Mộ Thôn Quảng Thụ, được rất nhiều tổ chức hắc ám đưa vào tầm nhìn, bề ngoài hắn biểu hiện ra mình không có lực lượng gì, nhưng lại có thể cùng Ngự Thủ Hí, Chư Thần Vô Niệm, Thiên Vũ Chính Tắc duy trì quan hệ tương đối tốt đẹp.

Trên lưng hắn luôn đeo một cái túi du lịch, đi khắp Nhật Bản, Trung Quốc, Âu Châu, Mỹ Châu, với ai cũng có thể trở thành bằng hữu, nhưng mà trong lúc người ta sống mái với nhau, hắn chưa chắc đã giúp bên nào, tính cách hắn hiền hoà, con người tương đối tự do hào hiệp.

Rất nhiều người đã điều tra hắn, nhưng chẳng tìm hiểu được gì, Gia Minh cũng đã từng tiếp xúc với hắn, đó chính là thời gian Gia Minh nằm vùng ở Nguyệt Tri gia, tuy chỉ là tiếp xúc không nhiều, nhưng người này khiến Gia Minh phải nhớ kỹ, mấy năm trước hắn vẫn là một thẳng nhóc.

“Đó là tên Nhật Bản mà.”

Kelly nhíu mày:

“Hơn nữa thanh âm tiếng Nhật không giống như vậy. Mộ Thôn Quảng Thụ là ai vậy? Vì sao ta không biết?”

“Hắn không có liên quan lợi ích gì tới những người trong hắc ám, nhưng mà... nếu như người ôm rương kia nói tiếng Trung, thì đúng là chữ Thụ này.”

“Nhưng mà đứa trẻ kia đúng là nói tiếng Trung, nếu như là một người Nhật Bản, vì sao lại dùng tiếng Trung nói chuyện với nhau. A, được rồi..”

Dường như đột nhiên nhớ ra một cái gì đó. Kelly nhíu mày, hàm răng khê cắn ngón tay:

“Số 1758 nói trong cái rương kia hình như là thanh âm của một bé gái, bé trai kia nói với hắn cô bé này hình như tên là Tác Á Na... Thế nhưng người Trung Quốc sao lại có tên ngoại quốc được? Đương nhiên cũng không ngoại trừ khả năng này, nhưng mà ta chợt nhớ tới một chuyện, không phải người kia là Tác Á Na mà là...”

Ngừng lại một chút, ánh mắt nàng sáng ngời: “... Tổ Ngôn đó.”

Đột nhiên, tóc gáy Gia Minh dựng đứng cả lên!

Nếu như ở trong rương là... Giản Tổ Ngôn...

Chuyện về Mộ Thôn Quảng Thụ đã trải qua lâu lắm rồi, từ năm 1994 hắn chưa từng xuất hiện, còn về phần hắn là ai thì ai mà biết được.

ĂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 317

Vua Khủng Bó

Nghĩ lại mới thấy khả năng của chuyện này không lớn, ngữ khí của Kelly cũng chỉ là nói đùa, ý nghĩ đó cũng hiện lên trong đầu Gia Minh, nhưng chỉ sau một lát hần đã lác đầu, làm gì có chuyện trùng hợp như vậy!

“Dù sao thì câu đó là do hần nói, thật giả rất khó phân biệt, nhưng mà khi ta cắt mấy miếng thịt trên người hần xuống phân tích thì đã đạt có đột phá, có thể cho một nhóm người có được dị năng... sơ cấp tự lạnh. Loại dị năng này lại vô cùng trùng hợp với loại dị năng mà phòng thí nghiệm đã nghiên cứu từ trước, mặc dù nó không thể kéo dài sinh mệnh con người, thế nhưng tên lãnh đạo Rothschild lại có hứng thú cực lớn...”

“Trước kia khi thử nghiệm dị năng trên cơ bản toàn là dùng biện pháp kích thích não bộ con người, mong rằng nó có thể làm thức tỉnh dị năng nào đó. Thủ pháp này đã trải qua nghiên cứu cũng có thành công nhất định, nhưng mà căn bản là không thể nào khống chế định hướng của dị năng, hơn nữa khi dị năng này thức tỉnh trong con người thì con người cũng nhanh chóng chết đi, bởi vì não bộ đã bị kích thích tới mức tận cùng. Thịnh thoàng cũng có mấy người thành công, ví dụ như Đông Phương Nhược, thí dụ như Chư Thần Vô Niệm, tuy có một khoảng thời gian họ không thể sống như người bình thường, thế nhưng bọn họ phải chịu đựng cái gì cũng rất khó nói. Mà đây là lần đầu tiên nghiên cứu xuất hiện biến dị cố định, cái đám ngồi im nhận thành quả kia coi là chuyện quan trọng cũng có thể hiểu được.”

Theo những tư liệu đã có thì dị năng của Kelly cũng là kết quả của thí nghiệm, chẳng qua là do chính nàng nói lại nên cũng có phần kiêng kỵ, nàng chỉ nói Đông Phương Nhược và Chư Thần Vô Niệm chứ không nói mình, đương nhiên người nghe không thể hỏi vặn nàng được.

Gián Tố Ngôn gật đầu:

“Dùng biện pháp đặc thù nâng cao hoạt tính của tế bào thể chất, hậu quả có thể nhận thấy rõ nhất đó là tiêu hao sinh mệnh, cuộc sống trở nên ngắn đi, huống loại năng lực thí nghiệm này thân thể được chọn không có khả năng thích ứng hoàn toàn, kết quả cũng là con người khó mà khống chế được.”

Kelly mặc dù có tâm tính của bé gái, nhưng mà dù sao nàng cũng là chuyên gia nghiên cứu về con người, nên lúc này liền mạng gật đầu:

“Đúng vậy, ta cũng cảm thấy như vậy, nhưng đối với bọn họ mà nói, để có được hấp huyết quý trong tay thì bất cứ giá nào họ cũng làm, có thể sống được vài chục năm, vài trăm năm lại càng tuyệt vời. Đáng tiếc là nghiên cứu còn chưa tiến triển thì đã làm cho số 1758 tìm được một cơ hội khôi phục lực lượng của mình, sau đó hần giải thoát cho đám thí nghiệm phẩm giết ra ngoài căn cứ.”

Trong lúc nói chuyện, thịnh thoàng bộ đàm cũng thông báo tình hình chiến sự, tên bá tước dị năng cổ quái kia không thay đổi, cũng không biết cần nhắc, đám Dị năng giả bao vây lại không có kinh nghiệm ứng phó, cho nên tình huống rất là không ổn.

Gia Minh cảm lấy sủng ngắm đứng ở sát tường nhìn sang bên kia, hi vọng có thể nhìn thấy tên sát thủ người lùn, nhưng mà không thấy cái gì cả.

“Kỳ thực ta có thể đại khái đoán được chuyện của ngươi cũng là do số 1758 chi dẫn.”

Gió lạnh thổi vào bàn chân của Kelly làm cho nàng run rẩy, nhưng lại đặc ý nói:

“Thực ra chỉ cần phân tích một chút thôi. Chỗ dựa lớn nhất của tên tiểu quý ghê tởm Cố Gia Minh là cái gì, đó chính là bản thân hắn có lý lịch trong sạch. Một tên tiểu hài tử phổ thông không có khả năng làm ra những chuyện như vậy, trừ phi hắn là Tiến Hóa giả tự nhiên. Trong số những người ở trong phòng thí nghiệm bị số 1758 cứu ra, cũng có một đứa trẻ, nhưng sau đó thân hình nhanh chóng già yếu, tuy rằng thể hình vẫn thấp bé, nhưng mà nhìn bề ngoài lại như một lão nhân. Cho nên lúc này ta nghĩ tới, cái tên Cố Gia Minh kia không chừng cũng là hấp huyết quý, bằng không thì là người ngoài hành tinh...”

“Ngươi đúng là ngu ngốc...”

“Hừ, vốn ngươi nguy trang trong hình thái nhân loại rất tốt, khó mà phán đoán được, thế nhưng bây giờ đã có thể phán đoán thì sao ta lại không phán đoán. Thành thật mà nói, cái tên tiểu hài tử ghê tởm Cố Gia Minh này vốn không an phận, hắn lưu lại rất nhiều dấu vết, nếu như là ta, chắc chắn ta sẽ không lưu lại nhiều dấu mối rõ ràng tới như vậy, ta cũng tuyệt đối không để cho một Tố Ngôn hoàn mỹ của ta có bất kỳ quan hệ gì với tên tiểu nam hài đáng ghét đó.”

Nàng ngọt ngào cười, kết luận:

“Cho nên Tố Ngôn ngươi rất cần ta!”

Nữ tử đối diện cũng cười nói:

“Cũng bởi vì ta cần ngươi nên mới tiếp xúc với ngươi.”

“Thế nhưng ta tuyệt đối không cho phép mình chỉ là một lựa chọn bỏ sung!”

Khuôn mặt nàng trở nên băng lãnh, nàng gằn từng chữ một:

“Cho ta 7 tỷ, nói là cần ta hỗ trợ thì ta phải hỗ trợ, làm cho một cô gái xinh đẹp như ta phải sống trong khó hiểu suốt 2 năm. Ta cho ngươi biết, ta không thích chuyện làm bảo mẫu cho người khác, chuyện như vậy...”

Hai tay nàng khua ở trên không trung rồi chém xuống:

“Kiên! Quyết! Không! Chấp! Nhận!”

“A, vậy ngươi muốn thế nào?”

“Ta phải là vai chính, sẽ không chấp nhận mình chỉ là vai phụ khi diễn với đại mỹ nữ!”

Nàng đứng lên, hai tay vòng thành một vòng tròn, gió thổi tới làm y phục nàng dính sát vào thân, hiện lên vóc người hoàn mỹ:

“Ta muốn mình hoàn toàn tham dự vào việc thiết kế cuộc sống hoàn mỹ của một mỹ nữ, tuy rằng giai đoạn trước ngươi đã hoàn thành một phần, nên từ giờ trở đi ta cũng muốn tham gia vào từng bước đi trong đó, ta quyết không chấp nhận một cô gái hoàn mỹ như vậy lại có một tỳ vết gì cả... Oa ác, nghĩ lại đúng là rất tuyệt, bình thường giả trang thành bé trai ở chung với hai tiểu mỹ nữ, câu dẫn một cô gái xinh đẹp, thế nhưng đến thời gian thích hợp, ngươi phải khôi phục lại dung mạo hoàn mỹ của mình.

Gián Tố Ngôn là bản chính, còn Cố Gia Minh chỉ là nhân vật phụ trợ... Gia Minh thờ dài, rất khó lý giải cái chấp niệm “cô gái hoàn mỹ” của nữ tử này, thế nhưng hoàn mỹ cũng chỉ tồn tại trong sự tưởng tượng mà thôi, Gia Minh hay Gián Tố Ngôn cũng chỉ là trong cách nghĩ của nàng ta. Nàng ta tình nguyện tiếp nhận Gián Tố Ngôn còn coi Gia Minh chỉ là một ác giác.

“Hơn nữa chúng ta hợp tác tuyệt đối sẽ rất tuyệt vời.”

Nàng thần bí nói:

“Ngươi có biết số 1758 sau khi thoát khỏi phòng thí nghiệm lại trùng hợp tới Giang Hải như vậy không?”

“... Lại có liên quan tới ta?”

“Đúng vậy, bởi việc đầu tiên hắn muốn làm là trả thù, không phải trả thù ta mà là Tiến Hóa giả tự nhiên, khi hắn rời khỏi phòng thí nghiệm, vô ý lại gặp được một sổ ghi chép của ta, lúc đó ta cũng không biết ngươi có phải Tiến Hóa giả tự nhiên hay không, đương nhiên cũng có suy đoán, về phần chuyện của ngươi và Cố Gia Minh ta không dám viết trong ghi chép. Nhưng mà... cái chuyện Tiến Hóa giả tự nhiên giả trang thành nam hài Trung Quốc, mà mục tiêu của ta lại là Giang Hải, cho nên hắn mới tới Giang Hải... ô, ta biết đây là lỗi của ta, xin lỗi ngươi, Tố Ngôn, ngươi đừng có tức giận được không...”

Sát khí kinh người vốn đã hiện ra nhưng sau đó lại được thu lại. Kelly tỏ ra mình đáng thương, cầm cánh tay của cô gái lắc qua lắc lại, mắt nàng còn đang ướt ướt thì chớp một cái miệng đã nở nụ cười:

“Còn có một việc, nói cho ngươi biết nhưng không được tức giận.”

“Khi số 1758 đang lẫn trốn và dẫn theo 6 người được cải tạo, trong đó có một người rất nguy hiểm. Hắn là sát thủ của Bùi La Gia, phỏng chừng người mà số 1758 coi trọng nhất chính là hắn, bởi vì hắn cần Bùi La Gia làm một số việc mà hắn không thể làm được. Ta biết ngươi, Viêm Hoàng Giác Tinh, Thiên Vũ Chính Tắc đều đang ở Giang Hải tìm số sát thủ Bùi La Gia phải tới, không cần đoán, ta dám khẳng định, bọn họ đều đã gặp đám người lùn kia, sau đó phối hợp hành động Hơn nữa dựa theo phong cách của Bùi La Gia thì chúng sẽ mượn đám người này làm đao giết người, bắt đi người thân để làm chỗ dựa. Hơn nữa, hôm nay lúc bắn tỉa, đám người lùn cho rằng ngươi không phải là người chúng muốn tìm, bởi vì ai lại nghĩ tới cái tên tiểu nam hài ghê tởm mới là nhân vật chính. Tiến Hóa giả tự nhiên đâu có thể biến hình...”

“Bùi La Gia...”

Vừa lẩm bẩm, Giản Tố Ngôn vừa đưa mắt nhìn tòa nhà phía đối diện:

“Nên làm như thế nào?”

“Kỳ thực rất đơn giản.”

Kelly hơi hợt nhún vai.

“Số 1758 rất lợi hại, thế nhưng người chẳng cần lo lắng chuyện gì cả. Phương Chi Thiên ở Giang Hải, hai tiểu tổ của Viêm Hoàng Giác Tinh ở Giang Hải, Thiên Vũ Chính Tắc ở Giang Hải, người ở Giang Hải, ta cũng ở Giang Hải, mà quan trọng nhất là ta có thể khống chế cục diện, ta tự tin vào khả năng hợp tác với mỹ nữ mạnh nhất thế giới. Hừm, vô địch!”

Nàng làm tư thế của một siêu nhân, hơn nữa còn tự tin cười xán lạn: “Cho dù Ngự Thủ Thương có mang theo Nguyên Lại Triều Sang tới đây, chúng ta cũng phải cắt một miếng thịt của hắn mang về Châu Âu.”

“A.”

Gia Minh cười cười, nếu như cứ quan tâm quá tới chuyện này chắc chắn sẽ loạn, với lại thời gian gần đây hắn đúng là có chút nhát gan, vốn đã từng sống ở trong Bù La Gia nửa cuộc đời, đối với cái tổ chức này trong lòng hắn vẫn còn một bóng ma rất lớn.

Trong lòng hắn vốn có ý nghĩ nếu như người ép ta, ta sẽ liều mạng với người, cho nên hắn không bao giờ nghĩ tới chuyện chủ động công kích Bù La Gia, nếu như không phải Kelly nhắc nhở, sợ rằng hắn không ý thức được, lực lượng tề tụ ở Giang Hải lần này đủ làm cho căn cơ của Bù La Gia rung chuyển:

“Nói như vậy thì mọi chuyện tương đối đơn giản.”

“Đúng vậy.”

Kelly nặng nề gật đầu:

“Trong những ngày tiếp theo, người tìm một cái lý do nào đó để ở chung với những người người muốn bảo hộ, số 1758 đối với Tiến Hóa tự nhiên vẫn còn sợ sệt, nếu như hắn muốn động thủ thì sẽ cho rằng hắn chỉ có duy nhất một lần cơ hội, mà chuyện của chúng ta phải làm đó là, trước khi hắn ra tay tìm được hắn, sau đó...”

“Sau đó... giết chết hắn.”

Trong tiếng gió, có tiếng cười nhạt. Kelly chụp lấy tay một người lắc lắc.

“Không sai không sai, chúng ta là tổ đội lợi hại nhất.”

Nàng hưng phấn reo lên:

“Kế hoạch tiếp theo ta đã nghĩ xong rồi, đợi khi tóm được cái tên số 1758 vận chuyển đi, chúng ta sẽ trực tiếp đến Nhật Bản, Bù La Gia thật đáng nhét, bọn họ luôn tới quấy rầy Tổ Ngõn người, là một nữ hài tử hoàn mỹ ta quyết không chấp nhận điều này. Lực lượng do hai người chúng ta kết hợp có thể giết chết Ngự Thủ Thương, hừ hừ hừ hừ, hần dám trêu tới đây, thì đương nhiên phải chuẩn bị tâm lý chịu chết. Ừ, giết cả nhà của hần, giết sạch họ Ngự Thủ, được rồi, chúng ta còn có thể dùng máy vi tính khống chế toàn bộ mạng vi tính Nhật Bản, chỉ cần người đem virus lần trước cải biến một chút là chúng ta có thể làm chết 10 vạn người Nhật Bản trong vòng 1 giờ đồng hồ, nói không chừng trong đó có cả Ngự Thủ Thương...”

Trong tiếng nói chuyện hung phấn của cô gái áo trắng kiều ngạo, lúc này Gia Minh cảm thấy dường như lời tiên đoán của Nostradamus (1) trở thành sự thật: Năm 1999, vua khủng bố từ trên trời giáng xuống...

(1) Nostradamus sinh ngày 14/10/1503, mất ngày 2/7/1566 tên La tinh là Michel de Nostredame, dược sĩ và là nhà tiên tri người Pháp, tác giả quyển Những lời tiên tri (Les Propheties), một bộ sưu tập lừng danh những điều tiên tri của ông được xuất bản năm 1555. Ông được mệnh danh là nhà tiên tri nổi tiếng nhất trong lịch sử nhân loại.

Nhà tiên tri Nostradamus đã tiên đoán về “Đại vương khủng bố” nhưng mình dịch là “Vua khủng bố”:

Vào năm 1999, tháng 7.

Đế Đại vương Angoulmois phục sinh.

Đại vương khủng bố sẽ từ trên trời xuống.

Đến thời trước và sau khi Mars thống trị thiên hạ.

Nói là để có cuộc sống hạnh phúc cho mọi người.

Người ta liệt kê 11 sự kiện chứng minh lời tiên đoán này chính xác:

1. Đâm máy bay chết ba người, bao gồm John Kennedy con, vợ và con gái ông.

2. Từ ngày 19 tháng 7 đến ngày 1 tháng 8, miền Đông Hoa Kỳ hứng chịu một trận nắng nóng và hạn hán lớn, khiến ít nhất 200 người tử vong, bao gồm hơn 80 người ở Illinois. Thiệt hại kinh tế lên tới hơn 1, 1 tỷ đô-la.

3. Ngày 29 tháng 7, một người đàn ông tại Atlanta, bang Georgia, Hoa Kỳ, người vừa mất tiền trên thị trường chứng khoán đã giết chết 9 người, làm bị thương 13 người khác rồi sau đó tự sát.

4. Chiến tranh tại Kosovo, Nam Tư tiếp diễn.

5. Xung đột tại Kashmir giữa Ấn Độ và Pakistan khiến nhiều người chết. Ngày 26 tháng 7, quân đội Ấn Độ tuyên bố rằng quân đội PAR đã rút lui khỏi vùng này.

6. Ehud Barak được bổ nhiệm làm Thủ tướng Israel.
7. Hai phe trong cuộc nội chiến tại Sierra Leone đã ký kết các hiệp định hòa bình song phương 8. Các sinh viên Iran xung đột với cảnh sát.
9. Nhiều quốc gia ký kết một hiệp định hòa bình tại Congo.
10. Giang Trạch Dân bắt đầu đàn áp toàn diện một trăm triệu học viên Pháp Luân Công tại Trung Quốc.
11. Hassan, Vua Ma-rốc qua đời.

ÂN SÁT

Phản Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 318

Yên Bình

Khi về tới nhà đã là hơn 11 giờ khuya, phố xá yên tĩnh, gió đêm mát mẻ, trên con đường không lớn lắm chỉ thỉnh thoảng mới có người qua lại. Ánh sáng của những chiếc đèn đường chiếu xuống nhạt nhòa, thỉnh thoảng còn ánh TV của một số hộ dân hắt ra, một vài thanh âm của ô tô vọng tới... Đây đúng là một thế giới chân thực và bình thường, trông nó giống như là ảo mộng vậy.

Tiến hóa tự nhiên, hấp huyết quý, ài...

Cửa của cửa hàng game vẫn còn mở, vào thời gian này đã không còn mấy ai đi đường, thế nhưng trong quán vẫn còn nhộn nhịp, hai thiếu niên mặc trang phục bảo vệ đứng cạnh cửa hút thuốc, khung cảnh thực êm đềm.

Chắc là do hai người này mới tới đây, hơn nữa lại trông Gia Minh có vẻ dễ bắt nạt, nên hai người này trừng mắt nhìn Gia Minh, đúng lúc này thì Thủy ca xuất hiện, nhìn thấy Gia Minh lập tức tiến lên bắt chuyện, hai gã thiếu niên ngượng ngùng đưa mắt sang chỗ khác, không dám tiếp tục trợn mắt nhìn nữa.

“Ai, Gia Minh, nghe nói cậu rất quen với giáo viên chủ nhiệm ở học viện Thánh Tâm phải không? Ách, ý của ta là... cô giáo họ Trương ấy...”

“Giáo viên chủ nhiệm? A... chị Nhã Hàm đúng là một chủ nhiệm, nhưng mà thực ra chị ấy có quen với... ông chủ của trường học (hiệu trưởng chỉ là người quản lý), cho nên được giao trách nhiệm trông coi một số chuyện bình thường khác.”

Gia Minh đứng lại ở chân cầu thang, cười nói:

“Có chuyện gì ư?”

“Ách, là như vậy...”

Thủy ca vuốt tay:

“Ta có một người em họ, năm nay tốt nghiệp trung học, muốn cho nó tới đó để học, nhưng mà học viện Thánh Tâm lại thuộc hàng TOP, a, thành thích học tập của nó không được tốt cho lắm, nhưng được cái là rất nghe lời.”

“Tôi giúp anh nói chuyện với chị Nhã Hàm, chắc là không vấn đề gì đâu.”

Gia Minh gật đầu, sau đó đưa cái túi giấy lên phía trước:

“Được rồi, Thủy ca, ăn hạt dẻ không? Vừa mua đấy.”

“Không ăn, không ăn, cậu mau lên nhanh đi, tôi thấy các cô ấy còn chưa ngủ, chắc là còn đang đợi cậu.”

Thủy ca chỉ chỉ vào cửa sổ còn sáng đèn, xoay người đi về phòng game, nói:

“VẬY... Việc này cảm ơn nhiều nha, lần sau mời các người đi ra ngoài ăn bữa cơm.”

Mang theo sự nhiệt tình cầm túi hạt dẻ bước lên lầu, móc chìa khóa mở cửa, đột nhiên một thân ảnh lao tới đánh đấm túi bụi:

“Tớ đánh...”

Một cái chùy lớn bằng nhựa hung hăng nện vào đầu Gia Minh, sau đó là một hồi đánh đấm như cuồng phong bạo vũ, quả thực lần đánh đấm này còn ác độc hơn cả lúc đánh nhau với Hi Lý Vương, Gia Minh vươn tay trái ôm đầu, đưa mắt nhìn đôi chân trần lộ ra sau làn váy ngủ của một thiếu nữ.

“Ai bảo cậu trở về muộn thế này, ai bảo trở về muộn...”

“Đầu hàng! Đầu hàng!”

Tay phải của hắn cố gắng đưa túi giấy ra trước mặt:

“Vừa mua về, lập công chuộc tội!”

“VẬY CÒN ĐƯỢC.”

Linh Tĩnh cười từ một bên đi tới, cầm lấy cái túi giấy:

“Tuy rằng tớ không còn giận, nhưng Sa Sa vẫn tiếp tục.”

“Này, một nửa là của tớ đấy.”

Mắt thấy Linh Tĩnh cầm túi đồ đi ra chỗ khác ăn, tiểu oán phụ đồng minh (vợ nhỏ cùng phe) lập tức từ trạng thái đối ngoại biến thành nội chiến. Sa Sa ném cái chùy xuống, đuổi theo Linh Tĩnh, Gia Minh bạn học thì âm hiểm đóng cửa lại, từ phía sau nhào tới.

“A —— “ “ĐỂ cho cậu biết thế nào mới là ý nghĩa chân chính của Phôi vương (vua hư hồng) —— Khóa!”

Mặc dù mấy người vẫn còn là thanh niên nam nữ, nhưng mà cũng đã tương đối trưởng thành, Linh Tĩnh và Sa Sa lại có khí chất khác nhau, vóc người cao trên 1m6, hoàn toàn phát dục, cân đối mẽ người.

Linh Tĩnh là điển hình của những cô gái ôn nhu dịu dàng, đại diện của những cô gái Giang Nam. Sa Sa thì tràn ngập sức sống, vóc người so với Linh Tĩnh còn khiêu gợi và hoàn mỹ hơn, hai chân thon dài, thân hình là lướt, năng cũng được bạn học theo đuổi không kém gì Linh Tĩnh.

Ở phương diện bạn bè, Sa Sa coi nam nữ bình đẳng như nhau, có thể xưng huynh gọi đệ, nhưng ai mà có ý đồ tiến thêm một bước, thì nàng lập tức tuyệt giao, không có cái thái độ chần chừ dầy dụa gì cả, nếu như người kia còn muốn tiếp tục thì nàng trực tiếp gọi bọn xã hội đen tới đánh.

Cho nên trong vòng 2 năm trở lại đây, sau khi mấy người bạn nam tương đối thân của nàng bị đánh, mọi người mới biết tác phong của nàng, đùa thì vô cùng nhiệt tình, nhưng mà tuyệt đối giữ mình trong sạch, sức hấp dẫn của nàng không giảm mà lại tăng lên gấp bội.

Có không ít người đã lên hỏi Gia Minh, là hấn sao có thể trở thành bạn thân của Sa Sa được, bởi vì Sa Sa bạn bè thì rất nhiều, nhưng mà “bạn thân” thì chỉ có Linh Tĩnh và Gia Minh mà thôi.

“Nếu như dùng thân phận bạn thân mà thực hiện được ý đồ thì tớ đã làm rồi, chẳng nhẽ lại để dành cho các cậu ư?”

Mỗi khi gặp phải vấn đề như vậy, Gia Minh chỉ có một câu nói, và nhận lấy sự cười nhạt của người khác.

“Cậu?”

“Sa Sa đại tỷ chỉ coi cậu như em trai mà thôi...”

“Sa Sa bạn học chưa từng có hành động gì quá đà, nhất định còn là xử nữ...”

Không một ai biết, ở trường họ là thiếu nữ thuần khiết như vậy, nhưng mà khi ở nhà lại điên cuồng vô vùng, hai cô gái này đối với cái gì cũng hiếu kỳ, hoa bách hợp cũng thử, 3P đã thực hiện hơn 2 năm, các loại cường độ mạnh yếu cũng đã làm, các loại tư thế đã hết.

Mùa đông năm ngoái, các nàng còn chuẩn bị tâm lý bắt đầu dùng miệng, khi thử xong thì thấy không thích lắm cho nên ít khi dùng, gần đây còn nghiên cứu vấn đề “đi cửa sau”, sưu tập rất nhiều tri thức lý luận, thỉnh thoảng còn chạy tới hỏi Gia Minh.

Đối với phương diện này, Gia Minh không có nhiều hứng thú, thấy hai nàng hỏi thì lại hỏi ngược lại hai nàng, làm cho hai cô gái thường xông vào đánh, rồi cùng nhau “đùa giỡn” một phen. Hai cô gái này tràn ngập tò mò, nghiên cứu điều này nửa năm nhưng không dám thực hiện.

Chiếc váy ngủ lúc này đã nằm ở một bên, Sa Sa đương nhiên là không đánh lại Gia Minh, thì hấn đè trên mặt đất, tay đè tay, chân đè chân tạo thành một tư thế quái dị. Thiếu nữ bị đè dưới mặt đất không cách nào cử động được, Linh Tĩnh thì ôm gối ngồi một bên, vừa ăn hạt dẻ vừa nhìn sang bên một cái, nói:

“Tớ xem tivi không nhúng tay vào đâu...”

“Oa oa, Diệt Linh Tĩnh cậu đúng là một nữ nhân có ánh mắt thiên cận, hấn khi dễ xong tớ chẳng nhẽ không khi dễ cậu hay sao... Đây là âm mưu tiêu diệt từng bộ phận, là âm mưu đây...”

Sa Sa hò hét không mang lại tác dụng gì cả, Linh Tĩnh cầm túi giấy tới phòng tắm:

“Tớ mặc kệ, tớ đi chuẩn bị nước nóng, Gia Minh cũng chuẩn bị tắm đi.”

Hai người lúc này vốn đang đê nhau, ai cũng không dễ hoạt động được, Gia Minh nhìn Sa Sa cười nói:

“Thực ra tớ thấy tư thế này rất tuyệt...”

Bị đê ở phía dưới, thân hình Sa Sa từ từ nóng lên, nàng cố gắng giãy giụa hai chân, miệng thì kêu lớn:

“Biến thái a...”

“Cường gian a...”

“Cậu đi tắm đi đã...”

“Không được, không thể ở chỗ này...”.

Sau khi đùa giỡn một phen, Gia Minh đi vào phòng tắm, khi hắn đi ra đã là hơn 12h, hai cô gái đang đùa giỡn ầm ầm trong phòng ngủ.

Đêm đã khuya những âm thanh ầm ĩ từ từ yên tĩnh, chỉ còn tiếng cười đùa nho nhỏ, đèn tắt, nhẹ nhàng, tiếng thờ đóc truyền ra, cuối cùng thì những thân hình mềm mại xụi lơ xuống, chìm vào mộng đẹp.

Có một số ngôi sao canh gác trên bầu trời, để cho đêm nay được yên bình.

Khoảng chừng 3h sáng, Gia Minh tỉnh dậy, nhẹ nhàng ngồi trên giường, trong bóng tối hắn nhìn hai thiếu nữ đang say ngủ nằm hai bên, sau một hồi vật lộn tiêu hao thể lực lúc tối, hai cô gái đã thực sự ngủ say, Linh Tinh không còn mẫn cảm như trước, hắn mặc quần áo tử tế, đắp chăn cho hai cô gái, mở cửa ngách, nháy từ trên lầu xuống đường.

Ba giờ rưỡi, trong một gian biệt thự bên ngoài học viện Thánh Tâm, một thiếu nữ mặc áo ngủ bằng tơ tằm lười biếng tỉnh dậy, tiếng động trên sân thượng vang lên, sau đó có một bóng người đi tới mở cửa kính ra, bước vào trong:

“Úm, sao bây giờ lại tới đây, bị đuổi hay sao...”

“Không có chỗ ngủ, em có thể ở đây mấy tiếng không?”

Thiếu niên cười tắt tiển vào trong chăn, nữ tử ôn nhu ôm lấy hắn:

“Ở đây vĩnh viễn có vị trí của em.”

“Ngày mùng 1 tháng 5 có bận không?”

Cảm nhận được đường cong bên trong áo ngủ, thiếu niên nhẹ giọng hỏi.

“Em mời chị thì chị có thể thu xếp.”

“Vậy thì đi dã ngoại đi, nó rất tốt cho sức khỏe, chúng ta đi tới ngọn núi ở phía bắc thành, đã có người tổ chức rồi.”

“Chúng ta đi ư?”

“Linh Tinh và Sa Sa cũng đi, ngoài ra còn có Phương Chi Thiên, Đông Phương Nhược, Kelly Denime, và một số người em không quan tâm, dù sao... khẳng định sẽ không ít...”

Thân hình nữ tử cứng đờ, nàng biết cuộc dã ngoại này, ngày mùng 1 tháng 5 ở Trung Quốc được nghỉ rất dài, chiều hôm qua Phương Chi Thiên hình như là tâm huyết dâng trào tổ chức một kỳ dã ngoại dài ngày, nhưng mà bây giờ nam nhân của nàng nói ra, đương nhiên không còn giống như người ngoài nói.

Cảm nhận được sự xoa nắn ở sau lưng, trên cái mông, rồi hai tay, thân hình của nàng lại trở nên mềm mại, nàng không hỏi chi gât đầu.

“... Được, em nói đi, chị sẽ đi.”

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 319

Lừa Dối

Ngày 30 tháng 4, trời xanh mây trắng.

Lúc tới trước biệt thự của Trương gia cũng đã là hơn 10h30, lúc này cũng là thời gian kết thúc môn thi cuối cùng của học viện Thánh Tâm, Gia Minh nộp bài thi sớm, nói với Linh Tinh và Sa Sa vài câu sau đó tới đây, hẳn đoán là Đông Phương Uyển sẽ phải chấp nhận nộp bài sau, đương nhiên, mục đích hẳn tới đây không phải là vì Đông Phương Uyển.

Mấy ngày trước ở Hoàng gia, Phương Chi Thiên có tới tìm hắn để tỏ thái độ, trong lúc nói chuyện phiếm đã đưa ra yêu cầu, đại ý hi vọng trong khoảng thời gian Đông Phương Nhược ở lại thành phố Giang Hải chữa bệnh, Gia Minh có thể xin Giản Tố Ngôn bảo vệ Đông Phương Nhược.

Gia Minh cảm thấy phiền toái, bởi vì cô gái mù này không thể nào khống chế tinh thần lực, ngồi bên cạnh nàng ta nửa giờ hẳn sẽ đau đầu tới phát điên mất thôi, lúc đó đương nhiên hẳn phải nhanh chóng cự tuyệt, nhưng mà tình hình trước mắt không còn như trước nữa, hẳn phải thay đổi chủ ý.

Đêm qua đã xảy ra một cuộc rượt đuổi trên đường phố ngay bên dưới khách sạn Cổ Viên, kết quả là hắn không thể tóm được tiểu súng vật số 1758 như lời của Kelly nói, hơn nữa... trong lúc chiến đấu kinh lịch với một dị năng giả người lùn, Gia Minh biết hẳn không thể nào nhanh chóng chiến thắng đối phương được, cho nên hiện giờ hẳn muốn gia tăng sức nặng cho lần đánh cuộc này, nên mới lo lắng tìm tới Đông Phương Nhược.

Cô gái mù đáng thương này hoàn toàn bị tinh thần lực ảnh hưởng, nên luôn ở trong trạng thái không tốt, dị năng đã khiến cho thân hình nàng suy nhược, sát tới biên giới tan vỡ.

Sau khi Kelly nhìn qua một lần cũng chẳng đưa ra được biện pháp trị liệu nào cả, tuy rằng cũng có mấy phương án, nhưng bởi vì cách nghĩ của nàng quá mức thiên mã hành không, quá mức điên cuồng, cho nên Phương Chi Thiên rất khó mà chấp nhận những phương pháp mạo hiểm như vậy.

Nhưng cho dù như thế nào thì cô bé này cũng biểu hiện ra được năng lực vô cùng xuất sắc trong những tình huống nguy cấp, có thể có được một loại kỹ năng như BUG S+ (lỗi S+) nhìn trước được tương lai, đây cũng có thể là một trong những chiêu bài bảo hộ của Gia Minh.

Lúc bình thường thì chẳng cần nàng linh cảm được điều gì, chỉ cần khi gặp nguy hiểm nàng ta cảm nhận được, vậy thì đã là một đại ân vô cùng lớn rồi.

Nhưng mà cách nghĩ này không đảm bảo, mỗi khi nàng khai triển dị năng, chỉ cần hắn đứng cạnh sẽ bị đau đầu tới mức không chịu nổi. Cho dù có chịu nổi nhưng mà cơ thể cũng khó mà đạt tới trạng thái tốt nhất, sự cảnh giác, năng lực phản ứng không còn ở trạng thái tốt nhất...

Đứng ở ngoài cửa báo tên của mình, đợi chừng khoảng 10 phút thì có một nhân viên ngoại vi của Viêm Hoàng Giác Tinh đi ra dẫn hắn vào trong. Bình

thường Đông Phương gia không có khoa trương như thế này, nhưng mà do Phương Chi Thiên đã tới đây, cho nên việc bảo vệ được giao hoàn toàn cho Viêm Hoàng Giác Tinh.

Trên đường đi vào, Gia Minh gặp mấy thành viên trong tiêu tổ đặc công của Thôi Quốc Hoa, cái tên đánh nhau tương đối lợi hại Tiểu Vũ thì vẫn còn bị băng một tay.

Nhìn thấy Gia Minh tên này cười bắt chuyện, mà ở trên tầng cao nhất của một tòa nhà, Man Đầu trông như một tên hip hop đang dùng ống nhòm nhìn sang đây, sắc mặt hèn mọn vô cùng.

Sau khi vào trong phòng khách, Gia Minh mới phát hiện nơi này náo nhiệt như một biệt thự, một phần vì hiện giờ có một số lãnh đạo của thành phố Giang Hải ở đây, lại nghe nói họ bị Phương Chi Thiên triệu tập tới đây họp hành, chỉ là Phương Chi Thiên đang tiếp một vị khách vô cùng trọng yếu, tạm thời không thể nào ra được.

Đồng thời nơi này còn có cả Lô Khánh, một tên công tử quần là áo lụa của thành phố Giang Hải đang cùng với những người khác tập trung ở bên khu chiều dài. Mắt thấy Gia Minh đi vào, Đông Phương Lộ vội vã nói vài câu với mấy người bên cạnh, đi tới chỗ Gia Minh nói:

“Thì xong rồi chứ? Tiểu Uyển đâu?”

Đông Phương Lộ đã biết thân phận của Gia Minh, hai người trước kia cũng trao đổi cho nhau khá nhiều tin tức tình báo, bây giờ lại dùng giọng điệu quen biết nói chuyện, không ai tỏ vẻ gì cả.

Gia Minh nhún vai:

“Ta nộp bài thi sớm, còn cậu ấy ta không biết.”

“Tiểu Uyển nó vô cùng chú ý hiệu suất, bình thường bài thi thường nộp vô cùng sớm, nhưng mà hình như lần nào người cũng nộp trước nó, nếu như hai người mà so xem ai nộp bài thi nhanh hơn thì... người thắng.”

Đông Phương Lộ cười nói:

“Thế nào? Tới đây có việc gì?”

“Ta chuẩn bị đón Đông Phương Nhược ra ngoài dạo phố.”

“...”

Đông Phương Lộ sắc mặt trầm xuống:

“Sao vậy? Chẳng nhẽ người... giống như lời đồn, người có hứng thú với...”

“Nếu như ta có hứng thú với thể lực của Phương Chi Thiên thì cũng không cần dùng tới thủ đoạn này.”

Gia Minh thân nhiên nói, Đông Phương Lộ nhìn hắn, sau đó cười rộ lên:

“OK, chú Phương ở trong nhà, ta giúp người thông báo một tiếng.”

Sau khi chào mấy người đứng bên cạnh, Đông Phương Lộ đi vào trong nhà, Gia Minh thì buồn chán đứng bên cạnh quầy bar của phòng chiêu đãi.

Lôi Khánh và mấy tên công tử quần là áo lụa khác đang nói chuyện, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn sang bên này, trong mắt hắn như có điện, nhưng mà trong lúc nhất thời cũng không dám gây sự.

Lúc này Tiểu Vũ tay quần băng vải đi vào, dẫn thêm một người cao tầm 1m8, thân thiết chào hỏi:

“Này, Gia Minh tiểu đệ.”

Gia Minh đảo mắt liếc sang, nhận thấy người này hắn mới gặp lần đầu, nên nói:

“Xin chào, có việc à?”

“Ta là Tiểu Vũ.”

Hắn cười vươn tay:

“Trong dịp Lễ Nô-en ta cùng đi Mỹ với cậu, cậu đừng nói là không biết ta là ai đấy nhé.”

Gia Minh từ chối cho ý kiến, vuốt tay.

“Được rồi, chị cậu đâu?”

“Sao vậy? Lần trước chưa đủ, bây giờ còn định thêm mấy tháng nữa à.”

Nói nói đến đây, hắn cũng không hề che giấu cười cười chỉ bằng vải trên tay của Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ chẳng có chút nào mất hứng, nói:

“Có thể được một cao thủ như vậy chỉ điểm, đó là vinh hạnh của ta. Được rồi, đêm qua khi cô ấy giết chết Hi Lý Vượng thực là tàn khốc.”

“Ta chỉ biết là cô ấy sẽ tìm Hi Lý Vượng gây phiền toái, chứ không xem video... nhưng đại khái có thể đoán được.”

“NO, NO, NO! Không xem video làm sao có thể thấy mức độ ác liệt của trận đấu đó được, thật sự là kích động nhân tâm, chỉ trong năm phút đã phế xong Hi Lý Vượng, mấy anh em chúng ta tập trung một chỗ xem đi xem lại 20 lần, tới gần sáng mới thôi, ôi thần tượng của tôi, thực là thích thú, a a a...”

Thấy Tiểu Vũ kích động quên hết thực tại, Gia Minh trợn trừng hai mắt:

“Các ngươi một đám người... xem video thù oán?”

“Ách...”

Tiểu Vũ đứng ngẩn ra, nam nhân có khí chất quân nhân bên cạnh hắn đưa tay ra nói:

“Cậu đừng chọc hắn, hắn là người mê võ từ nhỏ, xin chào, ta là Lâu Định Phương, cứ gọi ta là Tiểu Lâu là được rồi, nếu như không phải chị cậu đánh thắng đại sư Thái quyền kia thì ta cũng không xuất hiện, nhưng mà khi xem xong cái video kia, ta nghĩ ta cũng sẽ gặp khó khăn như Hi Lý Vương đại sư mà thôi.”

Nam tử có ngoại hiệu là Tiểu Lâu này vóc người mặc dù to cao, nhưng mà nhìn bề ngoài lại mang tới cảm giác nhu nhược, đương nhiên hắn không có khuôn mặt con gái giống như Diệp Liên, nhưng nếu như đeo thêm đôi kính thì chắc chắn trông hắn giống học giả hơn là giống quân nhân.

Người này có làn da trắng nõn, môi đỏ răng trắng, tướng mạo như vậy lại thêm khí chất quân nhân đã tạo cho hắn một phong cách riêng biệt.

Nếu như nói cụ thể một chút thì trông hắn giống với “Người máy” Fujita trong phim Tinh Võ Anh Hùng. Nhưng mà Gia Minh biết, đây chính là một trong những người có năng lực chiến đấu mạnh nhất trong Viêm Hoàng Giác Tinh, rất ít khi nhận nhiệm vụ.

Lần này Phương Chi Thiên có thể mang tên này ra ngoài, chắc chắn là do sợ Hi Lý Vương làm phiền.

Trải qua vài câu nói chuyện, cái tên Tiểu Lâu này mặc dù tươi cười ôn hòa, nhưng tính tình lại thẳng thắn giống y quân nhân:

“Thân thù của chị cậu ta rất bội phục, không biết có thể gặp mặt một lần không, thành thực mà nói, ta rất muốn có cơ hội làm quen với Giản tiểu thư.”

Bề ngoài thì hắn có vẻ như đang nói tới phương diện võ công, nhưng mà bên trong lại có ý rằng hắn đang có hảo cảm với Giản Tố Ngôn. Gia Minh hơi sưng sờ:

“Ách, chị ấy không gặp người đâu, hơn nữa... chị Tố Ngôn là cô dâu nhỏ của ta, người muốn giao lưu gì với chị ấy?”

“Cô... dâu nhỏ?”

Lúc này, Tiểu Vũ đang đứng bên cạnh đã phải chen vào:

“Khụ, Tiểu Lâu, tớ chưa nói cho cậu biết, Giản tiểu thư là cô dâu nhỏ của Gia Minh...”

Nhưng mà nhìn sắc mặt của Tiểu Lâu là biết, có nói hắn cũng không tin, hai bên nói với nhau mấy câu, Tiểu Vũ lôi hắn rời đi:

“Ha ha, Tiểu Lâu từ nhỏ đã lớn lên trong gia đình quân nhân, 3 tuổi bắt đầu luyện công, sau đó lại nhập ngũ, hoạt động như một cái máy được lập trình, tương đối thẳng thắn, nhưng hắn là một người tốt, Gia Minh tiểu đệ, nhớ kỹ câu nói của ta, trận chiến quá tuyệt vời.”

Sau khi đi xa, Tiểu Vũ mới nói:

“Người định tán gái à...”

Đợi hai người Tiểu Vũ đi xa, Lôi Khánh sắc mặt âm trầm đi tới:

“Cố Gia Minh, người tới đây làm gì?”

Gia Minh ngẩng đầu:

“Đây là nhà của người?”

“Người đến tìm Nhược Nhược, còn muốn đón nàng ra ngoài?”

“Vậy thì thế nào.”

“Vậy Tiểu Uyển là gì của người?”

Lôi Khánh cười, nói:

“Ta đã đoán đúng rồi, các người chỉ đóng kịch mà thôi.”

“A...”

Gia Minh cúi đầu cười, sau đó nhưng thờ dãi, ngẩng đầu lên nói:

“Thực ra người vẫn không phát hiện ra ư?”

“Cái, cái gì?”

“Được rồi, ta nói lại cho người biết một lần nữa.”

Gia Minh gật đầu, tỏ vẻ nghiêm túc:

“Thực ra ta có một loại thiên phú, đây cũng chính là khoảng cách lớn nhất của ta và người.”

Lôi Khánh cau mày:

“... Cái gì?”

“Thiên phú nói thì đơn giản, nhưng mà người bình thường không thể có được, trong mấy ngàn vạn người mới có một người có thiên phú như vậy, có lẽ

người đang nghĩ ta đang khoác lác, nhưng thiên phú không phải ngẫu nhiên mà có, tuy nhà của người có tiền và địa vị, nhưng đâu có được thiên phú... Nói thế nào thì, ở trước mặt Thượng Đế con người đều bình đẳng, thiên phú của ta là...”

Hắn khẽ sát vào tai của Lôi Khánh, thần bí nói:

“Ta rất giỏi... tán gái!”

ẤN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 320

Tâm Nhân

“Tôi rất giỏi tán gái!”

Nói ra không hề có chút hồi hộp, sau khi hắn nói xong câu này. Lôi Khánh ngây ra một lát, vẻ mặt đầu tiên của Lôi Khánh là: “Mày chơi tao”. Nhưng không đợi hắn nói chuyện, Gia Minh đã vỗ vai hắn.

“Tôi hiểu tâm tình của anh, anh cho rằng tôi đang gạt anh, tôi đùa giỡn anh, xem anh như kẻ ngốc. Nhưng đối mặt với thực tế đi, việc này không phải đã bày ra rõ ràng trước mặt anh sao, nhà tôi không có tiền, địa vị không bằng anh, cũng không đẹp trai bằng anh, nhưng người ta lại thích tôi mà không thích anh. Đông Phương Uyển cũng tốt, Đông Phương Nhược cũng tốt, cô giáo Trương mà thầy Hứa Mặc thích cũng vậy, tại sao bọn họ đều có quan hệ không tệ với tôi, tôi chỉ gặp Đông Phương Nhược có một lần mà đã có thể mời cô ấy đi dạo phố, những sự thật này đều rõ ràng trước mắt anh rồi.”

“Hừ, mày cho rằng mày đến đây rồi thì chú Phương sẽ giao Nhược Nhược cho mày sao?”

“À, sẽ có cơ hội để chứng minh.”

Gia Minh buông tay ra.

“Nhưng mà, anh hiểu không? Tôi thực sự có thiên phú như thế, có lẽ anh nghĩ rằng mình có tiền, rất nhiều cô gái sẽ chạy theo anh nhưng một khi gặp phải một người hoàn toàn không để ý gia thế của anh trong mắt như Đông Phương Uyển thì anh sẽ bó tay. Nhưng tôi lại khác, ngay cả chính tôi cũng rất khó lý giải, nhưng mà... Cho dù tôi không làm gì cả thì bọn họ đều có hảo cảm với tôi hơn anh, đây chính là bản lĩnh trời cho.

Hắn còn chưa nói hết, Đông Phương Uyển đeo cặp sách đang cầm túi đi từ cửa vào, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Gia Minh và Lôi Khánh đứng cùng một chỗ, ngoài sự ngạc nhiên, nàng nhanh chóng tươi cười bắt chuyện:

“Ồ. Gia Minh, sao cậu lại tới nhà mình?”

Lôi Khánh nhìn Đông Phương Uyển, vẻ mặt hơi đại ra. Gia Minh thành khẩn nói:

“Ừm, đây cũng là thực tế, nó ở ngay trước mặt anh.”

Nhìn vẻ mặt hai người đều cổ cổ quái quái, Đông Phương Uyển nhíu mày, hỏi:

“Cậu đang nói gì vậy?”

Gia Minh không để ý đến nàng, buông tay ra:

“Đây chính là cuộc sống.”

Lôi Khánh không phải kẻ ngốc, nhưng lúc này vẻ mặt hắn thay đổi liên tục, rõ ràng là trong lòng đã hơi dao động. Đông Phương Lộ xuất hiện tại hành lang, mắt thấy em gái mình cũng đã về liền cười bước tới:

“Chào, ba người đang nói gì vậy... Đúng rồi. Gia Minh, chú Phương nói, hôm nay Nhược Nhược là của cậu, nhưng đến gần tối nhớ dẫn nàng đến công viên Lam Hải tập hợp, chuẩn bị đi cắm trại dã ngoại.”

Về mặt Lôi Khánh bắt đầu suy sụp.

“Dẫn Nhược Nhược ra ngoài?”

Đông Phương Uyển nhíu mày.

“Cố Gia Minh, cậu muốn đưa Nhược Nhược ra ngoài làm gì! Mấy ngày này nàng rất đau đầu.”

“Nàng đau đầu? Vừa lúc mình cũng vậy, mọi người trao đổi chút tâm đắc về chuyện đau đầu cũng được.”

Gia Minh nghiêng đầu sang, nói nhỏ vào tai Lôi Khánh:

“Xem đi, cô ấy ghen.”

“Không được!”

Đông Phương Uyển kiên quyết phản đối.

“Mình không nói đùa, Nhược Nhược có bệnh, nếu cậu đưa nàng ra ngoài, xảy ra chuyện thì phải làm thế nào! Cậu biết cách chăm sóc nàng sao?”

“Phương tiên sinh đã đồng ý với mình, không phải điều đó đại biểu ông ấy tin tưởng mình sao?”

“Dù thế nào cũng không được!”

Đông Phương Uyển nhìn chằm chằm hắn một lúc lâu, sau đó lại lắc đầu.

“Bất kể thế nào, nếu nàng đi ra ngoài thì mình phải đi theo. Hừ, để xem rốt cuộc cậu muốn làm trò gì!”

Nàng không muốn nói thêm nữa, xoay người lại bước đi dọc theo hành lang.

Gia Minh nhíu mày. Đông Phương Lộ nhìn theo em gái rồi lại nhìn hai người ở bên cạnh mình, hỏi:

“Vừa rồi đang nói chuyện này sao?”

Gia Minh thuận miệng đáp:

“Ồ, không phải vậy, là tôi gần đây nghe cô giáo Trương nói Lôi Khánh có một người chị gái tên là Lôi Đình, rất muốn làm quen...”

Đông Phương Lộ gật đầu, cười nói:

“À, chị Đình Đình ư, tôi có quen, lần sau nếu có cơ hội...”

Còn chưa nói xong thì Lôi Khánh ở bên cạnh đã gào lên:

“Cố Gia Minh, nếu mày dám động đến chị tao, tao sẽ giết mày!”

Nói xong câu đó, hắn cuống quýt xoay người rời đi. Đông Phương Lộ giật mình nhìn theo bóng lưng hắn, khóe miệng co quắp, bắt đắc đi hỏi:

“Cậu lại chơi hắn?”

“Chỉ là mọi người cùng trao đổi một chút...”

Gia Minh cười vô tội.

***** “... Đoạn thời gian trước tình hình của Nhược Nhược càng bất ổn định hơn, nghe nói một ngày có thể ngắt xiu nhiều lần, nhưng tới Giang Hải mấy ngày qua không biết vì sao lại đột nhiên trở nên ổn định hơn rất nhiều. Trước đây nàng phát bệnh vì tới Giang Hải, lần này tới Giang Hải lại đột nhiên chuyển biến tốt đẹp hơn, các bác sĩ tâm lý cho rằng có thể vì nàng có tình cảm đặc thù gì đó với Giang Hải. Ủ, chúng tôi nghĩ đây chỉ là đoán mò.”

“Mặc dù có hơi nhiều nhưng rất nhiều thứ vẫn phải chú ý, một số loại thuốc phải mang theo bên người. Ba giờ nàng phải uống thuốc một lần nhưng cũng chỉ là duy trì một cách cơ bản nhất, nếu tinh thần của nàng trở nên hỗn loạn thì phải tiêm thuốc an thần liều lượng đặc biệt. Tiểu Uyển đi theo cũng tốt, nó có thể tiêm cho Nhược Nhược, tất nhiên chuyện này hẳn là nó không giỏi bằng cậu..

Vừa lái nhai nói những việc cần phải chú ý cho Gia Minh, Đông Phương Lộ dẫn Gia Minh đi qua hành lang ở tiền sảnh. Cùng với những âm thanh liên miên bên tai, cơn đau từ sau trong não bộ hắn dâng lên cuộn cuộn, cảm giác rất lạ lẫm.

“Thực ra tuy tính tình của Tiểu Uyển hơi cứng nhắc nhưng nó cũng không có ý xấu, đôi khi nói chuyện khá bộp chộp nhưng cũng vì quan tâm đến người khác mà thôi. Nhược Nhược vừa đến Giang Hải thì Tiểu Uyển và nàng đã thành bạn bè. Hơn nữa cậu đừng thấy bình thường nó rất phiền phức, nó rất khâm phục cậu, hướng chi người nó sùng bái nhất là Giản Tố Ngôn, ha ha, chắc tôi phải nói cho nó biết Giản Tố Ngôn là do một đứa bé trai cải trang thành... Ồ, chính là chỗ này.”

Hắn lấy chìa khóa ra mở cửa, đây là một gian phòng ngủ rộng rãi nhưng không có nhiều đồ đạc, giường lớn êm ái, tủ đầu giường, cái bàn đơn giản, có lẽ

suy nghĩ đến chuyện Đông Phương Nhược bị mù nên những đồ đạc dư thừa đều đã bị dọn ra ngoài. Cửa phòng mở ra, rèm cửa sổ trong phòng được kéo rộng ra. Sợi tơ kia rất lớn, vì vậy khi ánh nắng vàng óng chiếu vào, căn phòng lớn và trống trải này lại tạo cho người khác cảm giác bao la như một giáo đường. Xe lăn nằm dưới ánh nắng, thiếu nữ mặc quần áo trắng muốt lẳng lặng ngồi trên đó cảm thụ ánh nắng ấm áp, ánh nắng chiếu lên mặt nàng tạo nên một vàng sáng màu vàng.

“Nhược Nhược, hôm nay em thấy thế nào?”

Hắn dẫn Gia Minh đi vào, Đông Phương Nhược cũng xoay chuyển xe lăn, khuôn mặt hướng về phía bên này. Thân thể nàng gầy yếu, mái tóc được cắt gọn gàng chỉ dài đến mang tai, nếu chỉ nhìn khuôn mặt thì nàng có phần giống một tiểu nam sinh, xấu hổ, sợ người lạ. Nàng nở nụ cười thanh tú, mặc dù đôi mắt không có tiêu cự nhưng khi nhìn hai người cũng đặc biệt chuẩn xác:

“Anh Lộ... Và cả anh Gia Minh nữa, các anh tới rồi?”

Hoàn toàn chưa giới thiệu mà nàng lại có thể đoán được chính xác thân phận của hai người. Đông Phương Lộ quay lại nhìn Gia Minh, thấy hắn không hề tỏ ra bất ngờ liền không khỏi cảm thấy hơi ngạc nhiên, sau đó lại nở nụ cười thoải mái. Mặc dù không biết Gia Minh đã trải qua những gì nhưng đối với người lợi hại đến mức độ thế này, làm sao có thể bị hù dọa bởi một số hiện tượng siêu nhiên được. Hắn bước đến bên xe lăn:

“Ừ, hôm nay Gia Minh định mời em ra ngoài chơi, chú Phương nói phải hỏi ý kiến em, nếu em đồng ý thì hôm nay sẽ thuộc về Gia Minh.”

Không có bao nhiêu do dự, Đông Phương Nhược nhẹ nhàng gật đầu:

“Được.”

“Vậy thì tốt, hai người nói chuyện đi, tôi ra ngoài trước. Đúng rồi, Gia Minh, thuốc của Nhược Nhược đều ở trong hòm này, có hướng dẫn sử dụng đơn giản, đương nhiên, nếu Tiểu Uyển đi theo thì nó đã biết rồi.”

Hắn chỉ chiếc hòm sắt nhỏ được giắt bên xe lăn, sau đó vỗ vai Gia Minh rồi mới ra ngoài. Gia Minh đứng ở xa xa nhìn thiếu nữ trên xe lăn. Thiếu nữ ngẩng đầu lên, nhưng lần này có vẻ nàng không thể xác định được vị trí của Gia Minh, qua một lúc mới gọi nhỏ một cách không xác định:

“Anh Gia Minh?”

“Em không thấy anh, làm sao biết là anh đến đây?”

Gia Minh mỉm cười, bước tới ngồi xuống bên xe lăn, nhìn thiếu nữ thân thể suy yếu này, dưới ánh nắng chiều, thân thể nàng càng trở nên đặc biệt gầy yếu:

“Lần trước gặp em, chân em vẫn không sao cả, chuyện gì xảy ra vậy?”

“Sau khi trở về phải nằm trên giường hơn hai tháng, sau đó thì không còn cảm giác gì nữa.”

Nở nụ cười hơi chua chát, giọng nói của Đông Phương Nhược dịu dàng mà e dè, tựa như một hạt bụi nằm an tĩnh dưới ánh nắng.

Nhìn ánh mắt nàng, Gia Minh nhíu mày lại, có một số thứ khác thường lúc trước hẳn không phát hiện ra, nhưng từ khi vào phòng đến giờ những thứ đó lại xuất hiện trong đầu, suy nghĩ một lát, hắn nói:

“Em vẫn chưa trả lời vấn đề của anh, em không nhìn thấy anh?”

Đông Phương Nhược mỉm cười:

“Anh Gia Minh, em là người mù mà.”

“Nhưng em biết là bọn anh vào phòng.”

“Cảm giác của người mù luôn nhạy cảm hơn người bình thường, có điều... Nếu nói là nhìn thấy cũng không khác bao nhiêu, nhưng nếu anh Gia Minh thu liễm lại thì không chỉ tinh thần lực của em không nhìn thấy được, mà ngay cả nghe cũng không nghe được...”

Nói đến đây, nàng cười có vẻ dè dặt. Gia Minh gật đầu:

“Tinh thần lực...”

“Em có siêu năng lực, anh Gia Minh cũng biết rồi mà.”

“Ừ.”

Gia Minh gật đầu.

“Em chỉ không thấy anh thôi ư?”

“Bà Tuệ Thanh nói anh không nằm trong đường nhân quả, sợ rằng không phải người của thế giới này...”

Nói đến những lời này, rõ ràng là nàng cảm nhận được điều gì đó nên tỏ ra đặc biệt sợ hãi, nhưng vẫn tiếp tục nói:

“Nhưng không biết tại sao, sau khi em gặp anh lần trước, em đột nhiên bị đau đầu, lần này tới đây, sau khi gặp anh ở bên đó, em lại không thấy đau đớn chút nào nữa, giống như cơn đau đầu của em bị truyền sang cho anh vậy... Anh đừng tức giận, việc này em chưa từng nói với chú và những người khác. Mỗi người đều có bí mật, anh không muốn bị người khác biết thì chắc chắn là có lý do riêng, cho nên dù bà Tuệ Thanh có hỏi thì em cũng không nói, em không muốn làm người khác thêm phiền toái...”

Gia Minh ngẩn ra tại chỗ, không biết phải nói gì.

“Bởi vì... bởi vì anh Gia Minh không phải người xấu mà. Lần trước khi anh rất tức giận... Ừ, chính là buổi tối hôm đó, anh tới tìm em, em không dám nhìn anh, bởi vì anh giống như một ngọn lửa đang bùng cháy vậy. Khi đó em tưởng rằng mình nhất định sẽ chết đi nhưng anh lại không giết em... Nhưng mà,

quả bom đó chút nữa làm biệt thự nhà Tiêu Uyển nổ tung, nhà bị nổ tung rồi sẽ không có chỗ ở, anh có thể... chi hù dọa bọn họ một chút thôi được không...”

ÂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 321

Bạn Cũ

Đoàn xe nối đuôi nhau chạy ra phía ngoại thành Giang Hải. Thời gian khoảng chừng bốn giờ chiều, ánh nắng rực rỡ ở phía trời tây nhuộm đỏ từng đám mây lớn, mặt biển ở phía đông mênh mông vô bờ, màu lam làm tinh thần người ta sáng khoải ở tận xa nơi chân trời và mặt biển chạm nhau, đường quốc lộ quanh co này một bên là núi, một bên là biển.

Mười sáu chiếc xe buýt xa hoa bốn mươi lăm chỗ ngồi, ngoài ra còn có một số xe mang biển nhà nước hoặc xe hơi, xe Jeep biển quân đội, đội ngũ đi cắm trại dã ngoại mênh mông cuộn cuộn chạy đi, vốn chỉ là một lần đóng quân dã ngoại đơn giản nhưng sau khi tin tức Phương Chi Thiên và đoàn đại biểu của tập đoàn Tịch Đức cũng tham dự được truyền ra ngoài thì hầu như đã trở thành tình huống một vé khó cầu, hết như lần du lịch trên du thuyền Tinh Mộng lần trước. Những người tham gia lần này căn bản đều là người nhà của các quan viên hoặc phú hào có mối quan hệ kha khá ở Giang Hải, một số người rảnh rỗi thậm chí còn dự định lái xe theo sau, sau khi bị Phương Chi Thiên khiển trách một chút mới chịu bỏ qua.

“Nào... Mọi người nhìn về phía này, nhìn về phía này, cười lên nào... Chuẩn bị chụp...”

Bên ngoài cửa sổ, một bên là đường bờ biển kéo dài, một bên là rất nhiều khu nhà xưởng bỏ hoang, đứng ở phía trên đầu xe bus là Thiên Vũ Chính Tắc mặc quần áo du lịch đang cầm máy ảnh chụp ảnh cho mọi người, tiếng Trung của hắn lưu loát trôi chảy, không ít người mỉm cười vươn đầu ra khỏi chỗ ngồi. Linh Tĩnh và Sa Sa ngồi cạnh nhau, phía trước là Nhã Hàm ngồi ở bên cạnh lối đi, đang uống nước, phía sau là Đông Phương Uyên đang chống cằm ngắm phong cảnh ngồi ở vị trí gần cửa sổ. Đông Phương Nhược ngồi ở ngay bên cạnh nàng, chiếc xe lăn có thể gấp lại được đặt ở cạnh lối đi nhỏ. Gia Minh ngồi cách Linh Tĩnh một lối đi, chỗ ngồi trống không ở phía trong là của Thiên Vũ Chính Tắc đang chụp ảnh ở phía trước.

Tiếng cười đùa huyên náo trong xe, không ít người đứng lên khỏi chỗ ngồi, mấy người ngồi cạnh lối đi thì vươn đầu ra, thậm chí ngay cả Đông Phương Nhược vốn không nhìn thấy gì cũng nở nụ cười tươi rói, rõ ràng là nàng cũng cảm thấy khá hứng thú. Huân chỉ lạnh nhạt nhìn qua rồi lại quay đầu sang tiếp tục ngắm cảnh, nhưng ngay sau đó liền bị Sa Sa ôm vai kéo lại:

“Huân, đứng lên chụp ảnh đi.”

“Tách...”

Ánh đèn loáng lên, mang theo chút ngạc nhiên và không tình nguyện, khuôn mặt hết như một con gấu bông của Huân đã lưu lại trong tấm ảnh.

“Chụp thêm tấm nữa, chụp thêm tấm nữa...”

“Rửa xong nhớ đưa cho chúng tôi một tấm đó.”

“Tiếng Trùng của Thiên Vũ tiên sinh, thật lưu loát...”

Chụp ảnh xong ngồi trở lại chỗ của mình, mấy cô gái quay đầu sang nói chuyện với nhau, một người là cháu gái của chủ nhiệm văn phòng quảng cáo ở Giang Hải, mấy người còn lại cũng là thân thích của một số thương nhân. Thiên Vũ Chính Tắc không phải là loại người đẹp trai vừa gặp đã có thể khiến người ta tranh giành nhưng khí chất cũng tuyệt đối vượt trội, hơn nữa còn có gia thế của hắn, chính là một bạch mã vương tử không thể nghi ngờ. Mặc dù hắn là người Nhật, nhưng đều là các cô gái của thời đại mới, luôn luôn cảm thấy hứng thú với loại điểm ngộ vượt quốc gia như vậy. Chẳng qua, đám người ngồi phía sau cũng tự thành lập một đoàn thể nhỏ, đại khái là một số nam thanh niên chừng hai mươi tuổi, đương nhiên cũng có một số cô gái, nhìn về phía bên này thì thâm, về mặt bất thiện. Nếu muốn nói đang hoang một chút thì đại khái là khó chịu khi thấy người Nhật Bản của gái Trung Quốc, còn nếu trực tiếp hơn một chút, dĩ nhiên chính là Thiên Vũ Chính Tắc đoạt mất cơ hội nổi bật của bọn hắn.

Có điều, đám người kia cũng chỉ dám ở phía sau bàn luận mà thôi. Không nói đến thân phận của Thiên Vũ Chính Tắc, trong số những người ở đây, chỉ riêng Nhã Hàm đã đủ để đề đầu đại da số đám nhà giàu mới nổi ở Giang Hải này, huống chi còn có Sa Sa ở đây, lấy thực lực đã thống nhất được hơn nửa xã hội đen ở Giang Hải của Liễu Chính trước mắt, bất kể là ai cũng đều phải nể mặt ông ta một chút, hơn nữa còn có Đông Phương Uyển và Đông Phương Nhược đang ngồi đó, cho dù bọn họ có ý kiến thì cũng không dám thể hiện trước mặt các cô gái này.

Thiên Vũ Chính Tắc ứng đối với mấy cô gái ở phía trước một cách lễ phép. Linh Tĩnh và Sa Sa líu ríu nói chuyện với nhau, đối chiếu đáp án của kỳ thi mấy ngày trước với Đông Phương Uyển, thỉnh thoảng Nhã Hàm cũng nói xen vào vài câu. Trong số những người ngồi đây, thành tích học tập của Linh Tĩnh tốt nhất, sau đó là Huân, nhưng nàng cũng chỉ nghiêng đầu nhìn ra ngoài ngắm cảnh, không có bao nhiêu hứng thú đối chiếu đáp án. Thực ra, có thể cùng ra ngoài đi chơi. Huân vẫn rất vui vẻ, chỉ là nàng không biết nên chơi cái gì, cũng không biết biểu đạt thế nào. Nếu như không tính Gia Minh, thành tích của Sa Sa kém cõi nhất, thỉnh thoảng lại ề oài nói vài câu khi thấy đáp án của mình không đúng. Mặc dù thành tích của Đông Phương Uyển cũng không tốt lắm nhưng nàng vẫn rất tự tin, thường thường phải tranh cãi khi có đáp án khác nhau với Linh Tĩnh một lúc, còn lấy máy tính bỏ túi ra tính toán một lát rồi mới yên lặng ghi nhớ. Lại mất vài điểm.

Đến phần đáp án của bài thi môn Lịch Sử, Địa Lý. Đông Phương Nhược với bộ quần áo trắng muốt ngồi bên cạnh cũng thỉnh thoảng xen vào một câu. Nàng đương nhiên không có cơ hội để học tập như bình thường, những kiến thức này biết được qua một số tiểu thuyết hoặc tạp học, nói năm câu thì có đến bốn câu đều sai. Lúc chiều mọi người đã cùng nhau đi dạo mấy giờ, đều đã quen thuộc đối với cô bé thường xuyên ốm đau này, mấy người Linh Tĩnh, Sa Sa đều rất đồng cảm và có hảo cảm, lúc này liền mỉm cười sửa lại cho nàng. Thường ngày Đông Phương Nhược chỉ nói chuyện một lát tinh thần liền ề oài rất lâu, hôm nay lại vừa cười vừa nói từ suốt buổi trưa đến giờ. Đông Phương Uyển không khỏi đặc biệt ngạc nhiên, thỉnh thoảng lại hỏi thăm tình trạng thân thể của nàng.

Đương nhiên, Gia Minh cũng đã nhúc nhúc từ trưa đến giờ.

Ngồi ở chỗ của mình, thỉnh thoảng cười nói với đám người Nhã Hàm và Linh Tĩnh. Gia Minh lại nhớ tới một câu mà Kelly đã nói:

“Cho nên, anh thật sự rất cần tôi.”

Ăn nấp hoặc nguy trang trong thời gian ngắn, mình thực sự có thể làm được hoàn mỹ, nhưng nếu thực sự muốn hoàn toàn dung nhập vào cuộc sống, nguy trang trong thời gian dài thì những sơ hở thực sự khó có thể tương tượng hết được, không thể ngờ được thân phận của mình đã bị Đông Phương Nhược

sớm đoán được, nếu không phải tình tình cô bé này thiện lương, không muốn gây phiền toái cho người khác thì sợ rằng mọi người của Viêm Hoàng Giác Tinh đã sớm biết hết rồi.

Đến lúc này đây, nếu mình vẫn tiếp tục cải trang thành một cô gái lượn qua lượn lại trước mắt những người này, vậy sẽ thực sự trở thành trò cười lớn nhất trong thế giới ngầm rồi.

Tất nhiên, nghề nghiệp của Gia Minh là sát thủ chứ không phải học sinh, mặc dù Đông Phương Nhược không hề nhắc tới nhưng với mức độ thân cận của nàng với Tuệ Thanh và Phương Chi Thiên, toàn bộ câu chuyện cũng không thể tin tưởng hoàn toàn được. Mà theo như cách nói của Đông Phương Nhược, mình đau đầu bởi vì hấp thu tinh thần lực dị năng của người khác. Chỉ là với những dị năng giả bình thường, tinh thần lực cũng không mạnh lắm. Đối với những thứ liên quan đến dị năng, hắn cũng chỉ dừng lại ở mức như không biết, có lẽ chỉ có người tinh thần lực tăng trưởng quá độ, rối loạn đến mức như Đông Phương Nhược mới có thể cảm nhận được tinh thần lực bị mất đi mà thôi.

Không hiểu Phương Hoàng nghĩ thế nào mà lại cải tạo đầu óc của mình thành một cái máy hút dị năng - hoặc là vì nó từng bị dị năng giả vây công nên căm thù tất cả những người có được dị năng? Nhưng suy nghĩ đại khái, thân thể mình hẳn là có thể xem dị năng giống như xăng dầu, hấp thu dị năng để tăng cường năng lực của mình. Việc này rất khó xác định nếu chỉ dựa vào suy đoán, nhưng y học cũng không thể nghiên cứu ra kết quả được, có lẽ nên nhờ Kelly hỗ trợ kiểm tra để tìm ra một lời giải thích phù hợp... Hắn không thể tùy tiện giao bí mật lớn nhất của mình cho người khác như vậy, rốt cuộc trên cái thế giới này, người hắn có thể tin tưởng tuyệt đối cũng có một số, nhưng còn không bao gồm Kelly.

Hắn vừa suy nghĩ như vậy, vừa nói chuyện câu được câu chăng với đám người Linh Tinh. Từ thành phố đi đến mục tiêu không mất đến một giờ, đại khái là khoảng chừng bốn mươi đến năm mươi cây số, thời gian như vậy căn bản không đủ để các nàng đối chiếu toàn bộ đáp án. Thiên Vũ Chính Tắc ở bên cạnh nhận được điện thoại, là Long Đường Duy gọi tới, nghe nói hắn đi đóng quân đã ngoại với một đám người liền cảnh cáo hắn không được liếc mắt đưa tình, trêu hoa ghẹo nguyệt. Thiên Vũ Chính Tắc không ngừng gật đầu “Ừ! Ừ!” một lúc rồi cúp điện thoại, quay sang hỏi Gia Minh một cách nhàm chán:

“Cảm giác có ba người bạn gái như thế nào? Truyền lại chút kinh nghiệm đi, để tôi khỏi bị Duy quân chặt như vậy, ha ha.”

Với điều kiện của Thiên Vũ Chính Tắc, nếu như thực sự muốn đa tình thì sợ rằng có tìm mấy trăm, mấy ngàn cô gái cũng vẫn có thể duy trì cuộc sống vui vẻ, hài hòa, Gia Minh lắc đầu, thuận miệng đáp:

“Duy sẽ giết anh!”

Cũng vào lúc này, một thiếu nữ bề ngoài cũng coi như xinh đẹp, mặc quần áo ọp thời trang từ phía sau đi lên, thấy Linh Tinh đang giải đề thi liền lộ ra vẻ hơi nghi ngờ:

“Diệp Linh Tinh?”

“Ờ?”

Đang viết lên cuốn sách do Đông Phương Uyển đưa ra, Linh Tinh quay đầu lại nhìn một lát rồi mới mừng rỡ, nói:

“Giang Vu Vĩ!”

“Ha hả, đúng là cậu rồi!”

Cô gái kia vỗ tay cười, sau đó nhờ người ngồi phía sau Gia Minh đổi lại chỗ ngồi, đến khi ngồi xuống mới thò đầu lên nhìn Gia Minh ngồi ở phía trước, đưa tay chỉ chỉ, nhú mày hỏi Linh Tĩnh:

“Hắn là... Có Gia Minh?”

“Ừ.”

Linh Tĩnh mỉm cười gật đầu.

“Cậu còn nhớ cậu ấy không, Gia Minh? Giang Vu Vĩ, còn nhớ chứ?”

“À...”

Gia Minh tỏ ra khó xử, trí nhớ của hắn được rèn luyện nghiêm khắc, căn bản là gặp một lần sẽ không quên được, cho dù là không cố ý ghi nhớ, nhưng nếu là một đoạn trí nhớ khác thì lại không cách nào hồi tưởng lại được, chẳng hạn như cô gái này, bất kể thế nào cũng không thể nhớ ra nổi, xem ra là bạn bè trước lúc mười tuổi.

“Hình như... Không nhớ gì cả.”

“Chúng ta và Vu Vĩ là bạn học từ nhỏ mà.”

Linh Tĩnh cười nói.

“Mẫu giáo và tiểu học chúng ta đều học chung một lớp, có điều đến lớp ba thì Vu Vĩ chưa học được một tháng đã chuyển đi Mỹ rồi.”

“Tên tiếng Anh hiện giờ của mình ra Lucy Giang.”

Giang Vu Vĩ gật đầu, lại nhìn Gia Minh thêm một lát rồi hỏi Linh Tĩnh với vẻ mập mờ. “Đến bây giờ cậu vẫn che chở cho hắn sao? Không phải bây giờ hắn vẫn bị người khác bắt nạt như trước đây chứ?”

“Hắn ư, vẫn như trước đây, chưa từng chủ động bắt nạt ai cả.”

Linh Tĩnh gật đầu cười. Bằng quan niệm của nàng, đây là khích lệ, có điều khi rơi vào tai người khác lại thấy có vẻ không được tự nhiên, Giang Vu Vĩ nhú mày lại:

“Con trai phải lợi hại một chút mới được, mình nhớ trước đây mỗi khi có người bắt nạt hắn thì cậu đều ra mặt, bây giờ vẫn còn như vậy... Đùng rồi, giới thiệu bạn trai mình cho các cậu.”

Có vẻ ý thức được không nên nói mãi về chuyện này, Giang Vũ Ví chuyển đề tài. Mọi người đều sàn sàn tuổi nhau, nhưng đối với Linh Tĩnh và Sa Sa, giới thiệu bạn trai trước mặt mọi người rõ ràng là một chuyện khá xấu xấu hổ, nhưng Giang Vũ Ví vốn được tiếp thu nền giáo dục của nước Mỹ thì lại khác. Linh Tĩnh mỉm cười nhìn về phía sau:

“Người nước ngoài?”

“Đâu có, người Trung Quốc. Mình không thích bạn trai người nước ngoài.”

Nàng quay đầu lại gọi.

“Andy, đến đây một chút, giới thiệu mỹ nữ cho anh nha.”

Một tên trẻ tuổi, vốn đang ngồi nhìn Thiên Vũ Chính Tắc rồi bàn luận xôn xao một cách khó chịu cùng với đám ăn chơi trác táng ở phía sau đứng lên, đầu cua, không tính là đẹp trai nhưng đúng là rất nhanh nhẹn, thân hình rắn chắc, bộ dạng dường như ẩn chứa sát khí vậy, hần cười đi tới, sau đó nhòm người ngồi bên cạnh Giang Vũ Ví đổi lại chỗ ngồi.

“Bạn trai mình, hần lớn lên ở Mỹ từ nhỏ, tên Trung Quốc là Lý Tùng, các câu gọi hần là Andy cũng được, tất nhiên, hần cũng nói được tiếng Trung. Andy, đây là Diệp Linh Tĩnh, bạn học thời tiểu học của em, hần là Cố Gia Minh, còn có...”

Nàng không biết tên những người còn lại. Linh Tĩnh vội vàng giới thiệu qua từng người một, từ Sa Sa đến Đông Phương Uyển, đến Đông Phương Nhược, đến Nhã Hàm rồi đến Huân. Mọi người đều là mỹ nữ xuất sắc, đặc biệt là khi Huân lạnh nhạt quay lại chào, tên Andy kia hầu như chỉ biết nhìn chăm chăm vào nàng không nói nên lời, luôn miệng “chào mỹ nữ”, song khi giới thiệu đến Thiên Vũ Chính Tắc. Thiên Vũ hữu hảo vươn tay ra nhưng Andy kia chỉ nhúu mày, hoàn toàn xem như không thấy, chỉ nói một câu “chào anh” rồi ngồi xuống.

Thiên Vũ Chính Tắc đã từng đến Trung Quốc từ mấy năm trước, đầu năm nay vẫn có rất nhiều người trong nước kỳ thị người Nhật Bản, hần cũng đã quá quen thuộc rồi. Có điều, khi nhìn Huân thì nước miếng chảy ròng ròng, đối với Thiên Vũ Chính Tắc thì vẻ mặt lại khó chịu, đây hoàn toàn là đãi ngộ khác biệt trần trụi. Thiên Vũ Chính Tắc cũng không thêm đề ý, mỉm cười ngồi xuống.

Giang Vũ Ví lúu rúu nói chuyện, bắt đầu hỏi tình hình của mọi người, sau đó lại giới thiệu về Andy:

“Hần ở bên đó là võ sĩ tự do, là võ sĩ chuyên nghiệp, nhưng lần trước thi đấu toàn quốc phát huy không tốt, chỉ lọt vào đến top 16.”

Mặc dù nói là phát huy không tốt nhưng vẻ mặt Giang Vũ Ví lại rất đắc ý, chờ đợi đám người kia khen tặng.

Quả nhiên Linh Tĩnh và Sa Sa đều trừng lớn mắt, tỏ vẻ rất ngạc nhiên:

“Làm sao không tốt được, một trong mười sáu người đứng đầu nước Mỹ đó!”

“Thật lợi hại, thật lợi hại!”

Loại ngạc nhiên này phần lớn còn bao gồm cả cường điệu và khách sáo nhưng khi Giang Vu Vĩ và Andy kia nghe được lại cực kỳ thỏa mãn. Nhà Hàm ngồi phía trước mỉm cười mà không nói, nàng là người từng trải, chỉ cần chú ý đến chi tiết nhỏ khi đối phương không chịu bắt tay với Thiên Vũ Chính Tắc, hơn nữa nhìn vào ánh mắt cô gái kia, liền hiểu tên trẻ tuổi kia không phải tốt đẹp gì, huống chi Giang Vu Vĩ còn tỏ ra xem thường vì Gia Minh từng bị người ta bắt nạt, mặc dù không thể hiện rõ ràng lắm, nhưng nếu đó chỉ là một nữ sinh không cần thiết phải xã giao, hơn nữa bọn họ nói chuyện cũng không quá nhạt nhẽo, nàng cũng lười nói xen vào.

Trên thực tế, nói đến tốt đẹp cũng không phải theo tiêu chuẩn như vậy. Gia Minh một chân đạp ba thuyền rõ ràng còn ác liệt, vô si hơn cả Andy kia nhưng trong lòng nàng cũng không có bao nhiêu trách móc, đây cũng là tiêu chuẩn nhiều mặt của một cô gái. Đông Phương Uyển ngồi phía sau cũng chỉ lắng nghe các nàng nói, thỉnh thoảng mỉm cười, mọi người không quen biết, đối phương cũng không có giá trị về mặt kinh tế, nàng cũng không cần phải cố ý gọi đề tài nói chuyện.

Lòng hư vinh của Giang Vu Vĩ được thỏa mãn, lúc này nở nụ cười rực rỡ, đánh giá Gia Minh vài lần:

“Đúng rồi, nếu Gia Minh vẫn còn bị bắt nạt như trước đây thì Andy có thể dạy hắn mấy chiêu nha, nhìn dáng người hắn vẫn như trước đây, nếu đánh nhau thì nhất định là không đánh lại người ta được. À. Linh Tĩnh, mình nhớ trước đây nhà cậu mở võ quán, phải không?”

Linh Tĩnh gật đầu, nói:

“Ừ, giờ vẫn còn mở.”

“Đúng vậy, đúng vậy, mình nhớ trước đây cậu đánh nhau rất lợi hại, có điều khi đó chỉ khi Gia Minh bị bắt nạt thì cậu mới ra tay, đám tiểu nữ sinh bọn mình đều xem cậu như thần tượng, ừm, mỗi sáng cậu đều luyện Thái Cực quyền đúng không?”

Khi ấy Linh Tĩnh luyện võ cùng cha mình, đương nhiên thỉnh thoảng đám nam sinh, nữ sinh kia cũng thấy. Mỗi khi Gia Minh bị người khác bắt nạt nàng lại dựa vào phản ứng mà người bình thường không có được, thường thì đám tiểu nam sinh kia đều không phải đối thủ của nàng, tất nhiên còn có chút chênh lệch so với người thường dùng gậy đánh người là Sa Sa, nhưng tình bạn giữa Gia Minh và Linh Tĩnh đã được tạo dựng qua suốt quá trình bảo vệ và được bảo vệ như vậy. Lúc này Linh Tĩnh gật đầu, Andy kia cũng cười mở miệng.

“Linh Tĩnh cũng học võ sao? Học được những thứ gì?”

Hắn tự nhận là có công phu cao nhất ở đây, lại trở về từ nước ngoài, mở miệng nói tiếng Trung cổ cổ quái quái, giọng điệu giống như thầy người ta vậy.

“Rèn luyện thân thể mà thôi.”

Linh Tĩnh mỉm cười đáp.

“Tôi khá thành thạo Thái Cực và Vịnh Xuân Bát Quái Chương cũng luyện tập một chút. Sa Sa khá thành thạo Tiết Quyền Đạo, tất nhiên, ai cũng không lợi hại bằng Gia Minh.”

“Gia Minh rất lợi hại?”

Giang Vu Vĩ trừng mắt nhìn, Andy cũng ngạc nhiên hỏi:

“Gia Minh rất lợi hại phải không?”

“Làm gì có, tôi chỉ học võ qua sách vở, chưa bao giờ đánh nhau cả.”

Gia Minh khiêm nhường đáp.

Lúc này Đông Phương Uyên ở bên cạnh cũng cười nói:

“Hắn đó, đánh nhau thì chỉ biết trốn, nếu đánh thì toàn là chiêu thức nham hiểm, nếu không ép thì hắn căn bản không dám ra tay...”

Andy gật đầu:

“Không đánh nhau là chuyện tốt.”

Nhưng trên mặt lại tỏ vẻ khinh thường.

“Nhưng công phu Trung Quốc cũng chỉ có thể dùng để rèn luyện thân thể, biểu diễn cho đẹp mắt mà thôi. Tiết Quyền Đạo còn có chút tác dụng, nhưng trên võ đài thể giới, mạnh nhất hiển nhiên là quyền Thái, đương nhiên, phụ nữ không nên học thứ đó.”

Gia Minh quay đầu lại:

“Vậy không biết Andy đại ca học võ gì?”

“Loại nào tôi cũng đều học qua cả.” Andy cười tự tin.

“Tập nhiều nhất là Quyền Anh, nhưng Karatedo, Teakwondo, Tiết Quyền Đạo, Judo, quyền Thái... tôi đều tập. Thực ra tôi cũng từng học võ thuật Trung Quốc, phải trải qua rồi mới có thể nhận ra được, tác dụng của võ thuật Trung Quốc trong thực chiến thực sự quá kém. Có lẽ trong nước được thổi phồng rất nhiều nhưng thực ra cũng không có ý nghĩa gì cả, hư chiêu quá nhiều, song một khi lên võ đài thì vẫn phải dựa vào lực lượng và năng lực phản ứng. Nếu như muốn học võ để phòng thân thì tôi đề nghị nên học Tiết Quyền Đạo.”

“Ồ...”

Gia Minh và Thiên Vũ Chính Tắc liếc nhìn nhau rồi cùng gật đầu mỉm cười.

Mắt thấy có người phụ họa theo, Andy kia tiếp tục thao thao bất tuyệt. Giọng nói hơi có chút quái dị, thỉnh thoảng lại pha tạp thêm vài từ tiếng Anh, hẳn kể những chuyện trên võ đài, nói về những hiểu biết võ thuật của mình, hiển nhiên đã có bộ dạng của một đại tông sư. Anh mắt hắn thỉnh thoảng đảo qua chỗ Huân một cái, đại khái là hi vọng có thể nhìn rõ mỹ nữ hơn, nhưng ghé dựa khá cao, Huân lại hoàn toàn không có hứng thú với những hiểu biết về võ

thuật của hắn nên từ đầu đến cuối vẫn luôn nhìn ra cửa sổ ngắm cảnh. Hắn tiếp tục đề cao giọng nói khiến không ít người ở phía trước và đằng sau nghiêng đầu ra nghe người chuyên nghiệp giảng giải, thỉnh thoảng còn có người đặt câu hỏi.

Trong chỗ lát, bầu không khí trong xe trở nên thân thiện, Andy luôn miệng nói về những hiểu biết trong võ thuật của hắn, hận không thể để mấy người đến thử công lực của mình ngay tại chỗ, trong lời nói còn đề lộ ra có một người bạn cùng đi trong đội ngũ này, chính là lính đặc công đi theo Phương Chi Thiên, cũng khá là lợi hại - đây chính là lính đặc công đó, trong nháy mắt, mọi người càng thêm sùng bái hắn. Thỉnh thoảng có người hỏi về võ thuật Trung Quốc, hắn đưa ra một số kiến giải, thuần túy là những ví dụ trong thực chiến. Sau khi phân trần một phen, mọi người cũng trầm trồ tiếp thu. Đối phương là nhân sĩ chuyên nghiệp, mặc dù mọi người có tình cảm với Quốc Túc nhưng căn bản là không có vốn liếng để tranh cãi.

Thiên Vũ Chính Tắc và Gia Minh ngồi phía trước cũng nở nụ cười không biết là tỏ vẻ sùng bái hay mang ý nghĩa khác, thỉnh thoảng Thiên Vũ Chính Tắc lại nói nhỏ với Gia Minh:

“Công phu Trung Quốc rất kém, nghe thấy chưa, vẫn là Teakwondo của Nhật Bản chúng tôi tốt.”

Gia Minh đáp lại:

“Đi xuống đấu tay đôi.”

Thiên Vũ Chính Tắc liền vội vàng làm hòa:

“Nói đùa.”

Hôm nay hắn mới xem đoạn video Gia Minh đánh Hi Lý Vượng thành tàn phế, mình chưa chắc đã đánh thắng được Hi Lý Vượng, đây không phải tự tìm chết sao?

Bài diễn giảng phía sau căn bản là bị xem như trò cười trên đường đi. T rời chiều thiêu đốt rừng rục ở phía tây, quốc lộ rời xa bờ biển, ven đường thỉnh thoảng vẫn thấy có nhà xưởng bỏ hoang, đây là hậu quả do kế hoạch sai lầm của thành phố Giang Hải từ hơn mười năm trước. Thiên Vũ Chính Tắc và Gia Minh gần như dùng giọng môi đề trao đổi về trận đấu giữa Giác Tố Ngôn và Hi Lý Vượng. Bình thường, dị năng già cần rất nhiều thời gian để duy trì và luyện tập khả năng vận dụng dị năng, võ thuật đơn thuần sẽ kém hơn người khác không ít, thể thuật của Thiên Vũ Chính Tắc cũng không hơn kém Hi Lý Vượng bao nhiêu, nhưng hắn nói với thái độ thỉnh giáo, Gia Minh cũng tùy tiện trao đổi với hắn một phen.

Năm giờ mười, một bãi cỏ khổng lồ được bao quanh bởi một vùng cây nước xuất hiện trước mặt mọi người, một bên là rừng cây rậm rạp kéo dài đến tận lưng chừng núi, nước suối trong suốt chảy từ trên núi xuống, mặt cỏ đã được người khác dọn dẹp sạch sẽ, phong cảnh để chịu lòng người. Bất kể thế nào, đối với những người ở trong thành phố thời gian dài, đột nhiên nhìn thấy cảnh sắc tự nhiên như vậy luôn cảm thấy tâm thần sáng khoái.

Cùng với đoàn xe chậm rãi đậu ở ven đường, mục tiêu đóng quân đã ngoại lần này đã đến.

ĂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 322

Trong Rừng

Mặt trời, bãi cỏ, mười mấy chiếc xe hơi, xe bus dừng lại chình tề ở ven đường. Trên bãi đất trống rộng bằng khoảng ba sân bóng đá, tất cả lều trại lớn nhỏ của mọi người được dựng lên, bên dòng suối. Trong rừng cây có rất nhiều nhóm người kết bạn đi lại. Đối với phần lớn mọi người, loại hình cắm trại tụ nẩu cơm dã ngoại này khá thú vị, đặc biệt là khi có người như Phương Chi Thiên cùng tham gia.

Các dụng cụ nấu ăn như nồi, chảo, chén bát, muỗng... đều được phân phát đầy đủ, tất nhiên cũng có người tự mang theo. Thức ăn đã được chuẩn bị trước, nếu như không muốn tự làm thì cũng có thể ăn sẵn. Nhưng hoạt động như thế này chú trọng sự thú vị, đồng dao nam nữ trẻ tuổi tham dự, người muốn bộc lộ tài năng trước mặt người khác phái cũng có không ít. Dưới trời chiều, mọi người dựng trại, vào rừng kiếm củi, rửa rau, vo gạo, cười đùa bên dòng suối, chỗ gần sát rừng cây cũng được dựng một sân khấu biểu diễn bằng gỗ, ngoài ra còn có vài mảnh đất trống, những tiết mục, hoạt động tập thể luôn phải có.

Một hoạt động có nhiều người như vậy thì sẽ có người tổ chức, sắp xếp cho từng đội ngũ, ước chừng mười người một tổ, mọi việc đều được phân công công việc riêng, cũng có một số phần thưởng để khích lệ tích cực cho các nhóm người, nhưng trên thực tế, yêu cầu cũng không có gì nghiêm khắc. Sau khi được phân chia, nếu có người quen hoặc người yêu thì lại tiến hành tổ hợp tự do một lần nữa. Tám người Gia Minh đương nhiên là tự thành một tổ nhỏ. Giang Vu Vĩ và bạn trai Andy của nàng cũng coi như quen biết, nhưng bọn họ có nhóm riêng của mình, dựng lều ở bên cạnh. Các cô gái vốn có hảo cảm với Thiên Vũ Chính Tắc, bởi vì đã nói chuyện vài câu với nhau trên xe, lúc này cùng thuận tiện tụ tập lại, tổng cộng hơn hai mươi người, chia làm hai nhóm dựng trại ở chỗ đất trống bên rừng cây.

Tiếng nhạc quanh quần dưới trời chiều, Gia Minh và Thiên Vũ Chính Tắc liên tục dựng sáu cái lều nhỏ. Linh Tĩnh và Sa Sa ngủ cùng lều, về phần Đông Phương Nhược, mặc dù hôm nay thân thể nàng tốt hơn nhiều nhưng dù sao cũng ốm yếu nhiều năm, phải ăn uống đúng tiêu chuẩn, buổi tối cũng cần có chuyên gia chăm sóc, đây là công việc của phía mấy người Phương Chi Thiên. Từ kĩ xảo sinh tồn nơi hoang dã mà nói, hai người cũng được xem như nhân sĩ chuyên nghiệp, chỉ chốc lát đã dựng xong mấy chiếc lều nhỏ. Thiên Vũ Chính Tắc bị mấy cô gái kéo sang nhờ hỗ trợ, Huân và Đông Phương Uyển vào rừng kiếm củi, Linh Tĩnh, Nhã Hàm và Sa Sa thì đến bên suối rửa rau và đồ ăn. Gia Minh lấy thùng nhựa ra suối lấy nước sạch, sau đó lấy một chiếc bàn nhỏ để tương, dầu, dấm... ra, sau đó lại đào một khoảnh cỏ ra để chuẩn bị nhóm lửa.

Tình cảnh mấy trăm người trưởng thành tụ tập một chỗ cắm trại cũng rất thú vị. Tất cả lều trại lớn nhỏ mọc lên khắp bãi cỏ, đồ làm bếp đơn giản, đồng lửa, thoạt nhìn giống như một trại dân tị nạn sau thiên tai, nhưng tất cả mọi người đều hăng hái bưng bưng, ngay cả mấy người như Phương Chi Thiên cũng tự mình dựng lều, sau đó xắn tay áo, khoe khoang với những người xung quanh:

“Nướng món ăn thôn quê, tôi rất có tay nghề nha.”

Bên cạnh, người của tập đoàn Tịch Đức cũng rất hăng hái.

Đông Phương Nhược ngồi trên xe lăn, đối mặt với ánh nắng chiều, ánh mắt đảo tới đảo lui theo bước chân Gia Minh:

“Anh Gia Minh thật thành thạo.”

“Ở nhà anh và Linh Tĩnh thường thay nhau nấu cơm, anh là người chủ gia đình.”

Thuận miệng trả lời, Gia Minh nghiêng đầu sang hỏi.

“Thân thể em không có chuyển biến xấu chứ?”

“Có anh Gia Minh ở bên cạnh liền không thấy đau đầu nữa, đây là một ngày an ổn nhất từ năm trước đến nay của em đó.”

“Vây cũng tốt.”

Hắn trả lời qua loa một câu, quay đầu lại, Huân đã ôm cũi khô đi ra từ trong rừng, sau đó để xuống ở bên cạnh Gia Minh. Hôm nay nàng mặc áo sọc đen trắng, áo khoác và quần dài đơn giản, trên khuôn mặt tinh xảo như đồ sứ trắng nõn vẫn không hề có nụ cười, nhưng khi ngồi sắp xếp lại đồng cũi với Gia Minh lại mơ hồ có vài phần tự đắc và vui mừng. Mà nhìn thấy nàng đến, Andy đang khoe khoang về võ công ở xa xa cũng đề cao thanh âm.

“... Khi đó, tôi lập tức lùi lại, nghiêng người đá xoáy một cú. Người đánh quyền Tây Dương kia cuối cùng cũng ngã xuống. Trọng tài đi qua đếm, hắn giãy dụa muốn đứng lên lại. Thực ra khi đó tôi cũng không còn sức lực gì nữa, Lucy cũng thấy trên đầu, trên người tôi đều là máu, gãy hai cái xương sườn, tay trái hoàn toàn mất cảm giác, nhưng tôi vẫn gượng được...”

“Thành thật mà nói, đó là trận đấu khó khăn nhất của tôi, nhưng cũng trợ giúp tôi nhiều nhất. Thi đấu là như vậy, bị thương càng nhiều thì tiến bộ càng lớn.”

“Thi đấu chuyên nghiệp như vậy, quan trọng nhất là... mỗi người đều giỏi phòng thủ, anh không thể để đối phương phát hiện ý đồ của mình, chú ý ánh mắt của chính mình, không thể muốn đánh nơi nào thì liền nhìn chăm chăm vào nơi đó, trước khi ra tay phải tính toán được động tác toàn thân của đối phương, ánh mắt chỉ để lừa gạt đối phương mà thôi...”

Người này dù sao cũng là võ sĩ chuyên nghiệp, thực lực thực ra cũng có, mấy tên ăn chơi trác táng đồng hành khá hứng thú trên phương diện này, nói từ lúc ở trên xe đến lúc dựng trại, đến tận lúc này vẫn còn nói. Khi Andy kia biểu diễn mấy chiêu quyền Anh và đá chân công phá xong, đám ăn chơi trác táng xung quanh đều tụ tập tới. Andy vừa nói chuyện vừa len lén nhìn sang, đáng tiếc Huân chỉ chăm chú nhóm lửa, hoàn toàn không hứng thú với chuyện thi đấu võ thuật. Lúc này mấy người đến xem náo nhiệt giờ một cành cây to lên cho hắn đá, hắn bày tư thế ra, nói:

“Chú ý ánh mắt tôi! Chú ý!”

Vừa lớn tiếng nói, ánh mắt hắn lại len lén nhìn sang đây.

Thực ra cũng không thể nói là mỗi hành vi si mê của những người có hứng thú với Huân đều là vô si, bởi vì chỉ dựa vào bề ngoài mà nói, thiếu nữ Nhật Bản giống như búp bê bằng sứ này có vẻ đẹp hầu như áp đảo mọi người, đặc biệt là sau hai năm đi theo Gia Minh, nếu không phải có người cố ý đến gần, về

lạnh lùng hết như cơn nhím của nàng đã thu liễm hơn trước rất nhiều, mỗi lần đi ra ngoài đều khiến rất nhiều người quay đầu lại nhìn theo là chuyện thực không cần bàn cãi. Đám người ở gần mặc dù đang lớn tiếng bàn luận vô thuật nhưng những ánh mắt len lén nhìn sang cũng không hề ít. Đông Phương Nhược dụ dàng nói:

“Bên kia có rất nhiều người chú ý đến Huân tiểu thư nha.”

Dùng lực lượng của nàng, cảm giác được những chuyện này đặc biệt chân thật, không khỏi bật cười.

“Cao thủ nha, ánh mắt phải tập trung vào những nơi mà người khác không ngờ được.”

Gia Minh cảm thán.

“Thật bí hiểm.”

“Cái gì bí hiểm vậy?”

Thiên Vũ Chính Tắc vừa mới dựng trại xong, đi tới, ngồi xồm xuống bên cạnh.

“Bị mỹ nữ mời giúp đỡ, có cảm giác thế nào?”

“Nữ nhân trong thế giới 3D thật đáng sợ.”

Thiên Vũ Chính Tắc lắc đầu, nhìn màn biểu diễn đá gãy cây ở đối diện, hạ giọng nói:

“Trong số đó có một người bị hôi nách, cậu đoán là ai?”

“Là cô gái xinh đẹp nhất kia.”

Đối với hai người có lực quan sát kinh người như bọn họ, thảo luận như vậy chỉ vì nhàm chán. Một lát sau, nhóm người Linh Tĩnh trở lại. Lửa được nhóm lên, mọi người dựng giá, bắt đầu nấu cơm. Trên bãi cỏ, xa xa gần gần có không ít người nhưng phần lớn đều là tiểu thư, thiếu gia há mồm chờ cơm ở nhà, có thể làm thành thạo như nhóm người Gia Minh cũng không có nhiều, khắp bãi cỏ, trong chốc lát có hơn mười cột khói dày đặc do nhóm lửa thất bại bốc lên, trong trời chiều, nam nam nữ nữ bị khói hun cười đùa đuổi đánh nhau. Linh Tĩnh đến bên Gia Minh, hỏi:

“Tiểu Uyển đâu?”

“Chắc vẫn còn trong rừng.”

Gia Minh quay đầu lại nhìn thoáng qua.

“Trẻ em nhà giàu chưa từng phải chịu khổ, ngay cả kiếm củi cũng đặc biệt chậm...”

“Coi chừng cậu ấy nghe thấy sẽ đuổi giết cậu đó.”

Linh Tĩnh bật cười.

“Minh đi tìm cậu ấy.”

“Đừng, để mình đi, cánh rừng này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, mình sợ cậu bị lạc.”

Trong khi Linh Tĩnh vẫn đang tức giận kháng nghị, Gia Minh đã vào rừng theo phương hướng Huân chỉ. Đúng như hắn nói, cánh rừng này không tính là rừng sâu núi thẳm nhưng cây cối dọc theo đường đi lên đến trên núi cũng có kích thước nhất định. Lúc này sắc trời chưa tối, ánh nắng chiều vẫn đang đỏ bừng như lửa, nhìn qua khe lá, cả vùng trời tây mỹ lệ vô cùng. Ven rừng cây vẫn còn rất nhiều người hoặc nhặt củi hoặc chặt thẳng cành cây xuống để đem về nhóm bếp. Càng đi vào sâu người càng ít. Gia Minh chú ý đến tình huống xung quanh, đi càng sâu vào bên trong theo hướng Huân chỉ.

Tìm kiếm như vậy, thực ra khả năng tìm được người cũng không lớn. Gia Minh không sợ lạc đường, vẫn tiếp tục lững thững đi vào sâu. Đông Phương Uyển thực ra không phải kẻ ngốc, không có chuyện bị lạc đường ở nơi này được. Bởi vì bộ đội đã lặt lể tạo thành một vòng vây lớn, bao vây nơi này lại, tuyệt không có chuyện có ai vào rừng cây rồi bị lạc đường, không thể thoát ra ngoài. Có điều, càng ở thời điểm không trông mong gì, sự trùng hợp lại càng dễ xảy ra, đến chỗ một gốc cây đại thụ trong bụi cỏ xa xa vọng lại tiếng soàn soạt, một cái đầu lộ ra ngoài, loáng thoáng chính là kiểu tóc ngày hôm nay của Đông Phương Uyển.

Đang làm gì vậy? Hẹn hò với người khác sao, cũng không giống lắm...

Hắn chạy đến tìm người, được cho là đảng hoàng, không cần thiết phải giấu diếm tung tích. Vừa tiến lên hai bước thì Đông Phương Uyển bỗng đứng lên từ bụi cỏ. Lúc này quần nàng cời xuống đến đùi, hai tay đang kéo lên, cặp mông, bắp đùi trắng nõn xen giữa cây lá chằng chịt trong rừng cây tạo thành một khung cảnh đặc biệt mập mờ. Một mặt kéo quần lên, thiếu nữ còn lén lén lút lút quan sát xung quanh, rõ ràng là nàng vừa đi tiểu xong.

Trực giác của nữ nhân rất đáng sợ, mặc dù không phát ra thanh âm gì nhưng ngay khi Gia Minh bĩu môi, ánh mắt Đông Phương Uyển cũng đột nhiên nhìn sang. Ánh mắt hai người chạm nhau, tia lửa bắn ra.

Cảnh tượng trong nháy mắt đó, chúng ta có thể gọi một cách chuyên nghiệp là “hai mặt nhìn nhau”, tất nhiên, có lẽ chỉ có Đông Phương Uyển bị rơi vào tình cảnh không biết phải làm sao. Sững sờ một lát, Đông Phương Uyển vẫn duy trì nét mặt đại ra, rào rào mấy tiếng, nàng lại ngồi sụp xuống.

ÂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 323

Ngộ Thương

Tiếng bước chân sạt vang lên trong rừng, hai người một trước một sau, tình cảnh khá quái dị.

Gia Minh dứt tay vào túi quần đi đằng trước. Đông Phương Uyển ôm một đồng cành khô đi phía sau, con người chuyên tới chuyên lui thỉnh thoảng lại cắn môi, vẻ mặt phức tạp. Đi được một đoạn, Gia Minh nghiêng đứng lại, nói:

“Ách...”

Còn chưa kịp nói gì thì ánh mắt như muốn giết người của Đông Phương Uyển đã trừng tới.

“Ách... Thôi vậy.”

Hắn buông tay, tiếp tục bước đi. Qua một lát, Đông Phương Uyển khẽ cắn môi, mở miệng:

“Này.”

“Cái gì?”

“Cậu... nhìn thấy gì...”

“Không thấy gì cả.”

“Làm sao có thể không thấy được.”

“Cách xa quá, nhìn không thấy.”

“Cậu nói dối!”

“Trong rừng rất tối.”

“Không ngờ được cậu còn có bộ mặt thế này!”

“Rốt cuộc là cậu hi vọng mình thấy được hay không thấy vậy?”

Vấn đáp nhanh chóng tựa như rang đậu xong, hai người lại đứng ở đó trừng mắt nhìn nhau. Về mặt Đông Phương Uyển bối rối, nhìn chăm chăm hẳn, cắn chặt môi dưới không chịu thả ra, nghiêm nhiên như muốn cắn nát môi mình để hù dọa đối phương. Chuyện kể rằng thời cổ đại có một vị tướng quân, trước trận chiến thường trực giết chết mấy trăm tù sĩ trước trận tiền, sau đó sĩ khí của đối phương không còn sẽ tự phá - loại hành vi này có phương thức khác nhau nhưng kết quả nghiêm nhiên lại giống nhau đến kì diệu. Chỉ tiếc rằng hiện giờ đã là thế kỷ hai mươi mốt nếu còn có người tự mình bại mình như vậy thì sợ rằng địch nhân sẽ chỉ chết cười chứ không bị dọa chết được. Lúc này Gia Minh lộn chết không sợ nước sôi về mặt thân nhiên, nàng cũng không làm gì được.

“Nếu cậu dám nói ra, mình sẽ... mình sẽ...”

Nàng “mình sẽ” hồi lâu nhưng vẫn không thể nói tiếp được. Gia Minh buông tay:

“Minh có thấy gì đâu, hoàn toàn không biết cậu đang làm gì cả...”

“Hừ.”

“Cần mình ôm cùi giúp không?”

“Cậu rút đi!”

“OK.”

Tiếp tục bước đi trong rừng cây, theo phía sau Gia Minh, Đông Phương Uyển thùy chung nhìn chăm chăm bóng lưng hẳn. Thình thoảng Gia Minh quay đầu lại, thấy ánh mắt nàng sắc bén, môi vênh lên, về mặt rất hung ác, không khỏi lại bĩu môi quay đầu đi tiếp.

“Thật sự không thấy gì?”

“Không có mới là lạ... “ “Nêu cậu dám nói lung tung...”

“Minh còn sợ bị đau mắt đó...”

“Cậu nói gì!”

“Không có...”

Cũng không phải đẹp mắt lắm...

Tiếng nói chuyện thình thoảng vang lên. Ra đến bìa rừng, đến khi có thể loảng thoảng nhìn thấy bãi cỏ ở xa xa. Gia Minh chỉ về phía mười mấy chiếc xe hơi ở bên kia:

“Ách... Thực ra bên kia cũng có nhà vệ sinh...”

Sát khí sau lưng tăng lên mãnh liệt, Đông Phương Uyển cầm cùi khô ném mạnh về phía hắn. Hắn nói:

“Cậu cẩn thận...”

Vừa chạy ra được hai bước thì một tiếng rầm vang lên ở phía sau, quay đầu lại, cùi khô văng đầy đất. Đông Phương Uyển đang muốn đuổi theo hắn, chạy được hai bước thì đã vấp phải một cái rễ cây, ngã sấp xuống đất. Vừa rồi nàng ném cành cây cũng bay không xa, lúc này nhìn lại, bộ ngực căng tròn không chút phòng bị, bị đập mạnh vào mấy cành cây, về đau đớn khiến người khác phải cảm động lây.

“Ồ...”

Gia Minh nhìn khuôn mặt với vẻ đau đớn của nàng:

“Minh vừa định nhắc cậu, có rễ cây...”

“Minh muốn giết cậu!”

Đông Phương Uyển gào lên một tiếng, nhặt một cành cây trên mặt đất lên muốn tiếp tục xông lại. Gia Minh vừa bước la một bước, chỉ thấy Đông Phương Uyển đang muốn bò dậy thì lại trượt chân, rầm một tiếng, lại ngã xuống đất. Gia Minh mở miệng trách móc:

“Minh nói rồi, cậu đừng xúc động...”

“Cậu chết đi...”

***** Linh Tĩnh ngồi bên lều vải, Sa Sa đang hăng hái bưng bưng ném cùi vào đồng lửa, Nhã Hàm đang thái đồ ăn bên chiếc bàn nhỏ, Huân ôm gối ngồi yên lặng ở một bên, cách đó không xa, Giang Vũ Vi đi tới, ngồi xuống bên cạnh nàng:

“Này. Linh Tĩnh.”

“Ừ!”

“Gia Minh đâu?”

Giang Vũ Vi nhìn qua nhìn lại vài lần.

“Sao không thấy hắn?”

“Vào trong rừng tìm người rồi. Sao vậy, cậu tìm hắn có việc ư?”

“Đâu có.”

Giang Vũ Vi cười.

“Minh chỉ thấy, hai người vẫn chơi thân với nhau như vậy, ha ha.”

Linh Tĩnh hơi khó hiểu:

“Sao thế? Chơi thân với nhau thì rất lạ sao?”

“Không phải vậy.”

Giang Vu Vĩ bứt mấy cọng cỏ lên đùa nghịch trong tay, “Bạn học từ thời tiểu học căn bản đã không nhận ra nữa, hơn nữa... Cậu đừng tức giận mình vẫn không hiểu tại sao cậu và hắn vẫn chơi thân được với nhau như vậy, lúc ấy hắn thường xuyên bị người khác bắt nạt rồi khóc nhè...”

“Ồ...”

Linh Tĩnh tỏ vẻ hoài niệm.

“Nhưng sau này đã tốt hơn nhiều rồi.”

“Minh thấy vẫn không có gì khác cả. Hơn nữa, cậu không biết đâu, khi ấy mọi người đều thích chơi với cậu nhưng cậu vẫn chỉ chơi với một mình Gia Minh, bọn mình đều rất bực mình đó.”

“Bởi vì mình có thiên tính của người mẹ mà.”

Linh Tĩnh nghiêng nghiêng đầu, cười đặc biệt thanh thuần.

“Có điều... Nếu như rGia Minh vẫn bị người ta bắt nạt, vậy thì cậu vẫn phải chăm sóc hắn. Đến khi hắn có bạn gái rồi, cậu không thấy mình sẽ chịu thiệt thòi sao?”

“Thực ra bọn mình luôn chăm sóc lẫn nhau, mặc dù bây giờ mình luôn nghĩ... Nếu quả thực hắn cần mình phải chăm sóc cả đời thì thật tốt...”

Chớp chớp mắt, giọng nói của Linh Tĩnh có vẻ buồn bã, nhưng ngay sau đó lại khôi phục bình tĩnh.

“Hơn nữa bọn mình vẫn là bạn tốt, không phải là người yêu của nhau đâu. Gia Minh có... À, chính là Sa Sa đang ngồi bên đồng lửa kia kia.”

“Gia Minh không phải bạn trai cậu!”

Giang Vu Vĩ trừng lớn mắt, sau đó lại thờ dãi một hơi.

“Hừ, mình còn tưởng là như vậy. Tính cách Gia Minh vẫn như trước đây, lúc trên xe còn nói sở thích là đọc truyện tranh...”

“Đọc truyện tranh không có gì là không tốt mà. Hơn nữa mình thấy Gia Minh là người rất tốt. Giang Vu Vĩ, không phải cậu có thành kiến gì với Gia Minh chứ?”

Nói chuyện với người khác về Gia Minh thì không sao, nhưng khi nghe nàng bình luận như vậy, trong lòng Linh Tĩnh hơi không vui. Có điều, đối phương liền sửa lại lời nói ngay lập tức:

“Được rồi.. được rồi, các cậu là bạn tốt, mình không có ý nói xấu Gia Minh. Nhưng mà... Người Nhật Bản kia có lai lịch thế nào vậy?”

“Là bạn của Gia Minh, bọn họ có cùng... Àch, có cùng sở thích phim hoạt hình.”

“Bạn trai mình luôn có thành kiến với người Nhật Bản.”

Giang Vu Vĩ nhún vai.

“Mặc dù gia đình hẳn đều ở Mỹ nhưng vẫn rất yêu nước. Lần trước có một trận thi đấu, người khác không để ý đến quốc tịch của hẳn, hỏi hẳn có phải người Nhật hay không, kết quả là hẳn lập tức trở mặt với người kia. Tại sao Gia Minh lại kết bạn với người Nhật Bản chứ...”

“Nhưng mà... Thiên Vũ cũng không có ác ý gì với Trung Quốc mà.”

Linh Tĩnh hơi cau mày.

“Chuyện này... Mình thấy cần phải suy nghĩ rạch ròi hơn đó...”

“Người Nhật Bản... Thôi không nói chuyện này nữa. Đúng rồi, mình nghe nói hình như nhà Đông Phương Uyên rất giàu có thì phải...”

“Tiểu Uyên à.”

Linh Tĩnh nhún vai.

“Cũng coi như giàu có, sao lại hỏi chuyện này?”

“Cậu cũng biết đấy, những người đến đây trong nhà đều làm kinh doanh, Đàm Quân Vinh kia gia đình làm ăn rất lớn, có công ty tài sản đến hơn một tỷ, Hắc biết Đông Phương Uyên, nói cậu ta là con gái của phú hào có tài sản hơn trăm tỷ. Các cậu chơi rất thân với cậu ấy hả?”

Gia cảnh của Giang Vu Vĩ không tệ, có một công ty nhỏ ở Mỹ, nếu không phải như vậy thì không có chuyện mới lớp ba nàng đã được chuyển sang đó định cư. Có điều, lúc này thấy nàng nói về Đông Phương Uyên với vẻ hâm mộ nhưng lại hoàn toàn không biết gì về lai lịch của Nhã Hàm, Sa Sa, Đông Phương Nhược, Thiên Vũ Chính Tắc, Linh Tĩnh cũng bật cười.

“Cũng không phải thân lắm. Cậu ấy và Gia Minh học chung một lớp, nghe nói hai người bọn họ thường xuyên cãi nhau. Àch, mọi người đều biết cậu ấy có cá tính mạnh mẽ, một mình bỏ tiền mở công ty sản xuất đồ chơi, mỗi ngày đều vất óc tìm kiếm đầu tư, tìm nơi tiêu thụ, thật đáng khâm phục. Vừa rồi cậu ấy vào trong rừng kiếm củi mà đến giờ vẫn chưa thấy ra. Gia Minh đang đi tìm đó.”

Giang Vu Vĩ ngó về phía rừng cây, sau đó hạ giọng hỏi:

“Không phải Gia Minh và cậu ấy...”

Còn chưa nói xong thì một thanh âm đã vọng ra từ trong rừng, là tiếng hét của Đông Phương Uyên:

“Cậu đứng lại!”

Linh Tĩnh quay đầu lại, chỉ thấy ở phía xa, Gia Minh chạy ra khỏi rừng cây. Theo sát phía sau là Đông Phương Uyên đang cầm gậy đuổi đánh.

“Này, cậu tỉnh táo chút đi, đừng có xúc động...”

“Cậu đứng nguyên đó cho mình, để mình đánh chết cậu...”

“Cậu thấy mình giống một thằng ngu sao?”

Gậy gỗ vung vùn vụt trên không trung. Bên này, nhóm người Linh Tĩnh Sa Sa, Nhã Hàm, Huân đều tò mò đứng dậy. Đến khi hai người đuổi nhau đến gần, mọi người mới phát hiện lúc này Đông Phương Uyên có vẻ khá nhếch nhác, mái tóc rối loạn, trên mặt, trên trán dính đầy vết bẩn màu xám, áo khoác cũng có nhiều chỗ dính bùn đất, rõ ràng nhất là bộ ngực của nàng, nhìn thế nào cũng cảm thấy rất mập mờ. Trong chốc lát mấy cô gái cũng không biết phải khuyên can thế nào, chỉ biết nhìn Gia Minh và Đông Phương Uyên đuổi nhau vòng quanh thiếu nữ đang ngồi trên xe lăn mấy vòng. Người đầu tiên chạy tới là Đông Phương Lộ ở cách đó không xa, thấy em gái mình gặp chuyện không may, hần mím cười đi tới, đầu tiên là cố gắng ngăn em gái mình lại.

“Chuyện gì vậy?”

“Anh hỏi hần!”

Đông Phương Uyên chỉ cây gậy vào Gia Minh.

“Vậy thì mình nói nhé.”

”Không được nói!”

“Trời a...”

Mọi người đều tò mò. Đông Phương Lộ nhìn vết bẩn trên người em gái, lập tức liên tưởng vô hạn. Chẳng qua nghĩ kỹ lại, nếu hai người thực sự làm chuyện như vậy trong rừng cây thì chưa chắc về mặt đã như lúc này. Đang muốn nói chuyện thì Đông Phương Uyên đã đỏ bừng mặt lên như muốn nổi điên:

“Đây là chuyện giữa em và hần! Đông Phương Lộ, anh đừng xen vào chuyện của người khác! Em xem hôm nay hần có thể trốn đến bao giờ!”

“Dù sao em và hần cãi nhau cũng không phải lần một lần hai...”

Đông Phương Lộ dừng bước, Gia Minh buông tay, nói:

“Hơn nữa lần này chỉ là hiểu lầm...”

“Lần này không giống những lần trước!”

Sắc mặt Đông Phương Uyên lúc đỏ lúc trắng.

“Cố Gia Minh. Cậu dám nói thêm câu nữa thử xem!”

“Cậu buông gậy xuống thì mình sẽ không nói tiếp.”

“Em, dù sao cũng không phải chuyện lớn gì...”

“Sao anh biết không phải chuyện lớn! Cố Gia Minh, cậu có giỏi thì đứng ra!”

“Không đánh nhau, sợ trường của mình là chạy trốn...”

“Em. bình tĩnh chút đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy...”

“Mọi người đừng đánh nữa...”

Đông Phương Nhược ở chính giữa dịu dàng nói.

“Minh giết cậu...”

“A...”

Tình cảnh hỗn loạn, cây gậy vung lên, giữa tiếng hét thảm thiết, Đông Phương Lộ ôm trán ngồi sụp xuống...

ĂN SÁT

Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 324

Cải Vả

Trời dần tối, từng đống lửa vẫn cháy bùng bùng, mùi thơm của thức ăn thoang thoảng. Cùng với tiếng nhạc, ánh đèn cũng đã sáng lên trên sân khấu đơn giản được dựng lúc chiều, một số ca sĩ không nổi tiếng lắm lên biểu diễn, cũng có rất nhiều người đến cắm trại lần này lên biểu diễn ngẫu hứng. Trên khoảng đất trống phía dưới sân khấu được đặt rất nhiều bàn dài, thỉnh thoảng lại có người bung thức ăn do chính mình làm đến, hô to gọi nhỏ báo tên nhóm của mình. Sau khi mấy người giám khảo ăn thử xong, những món ăn có mùi vị không tệ lắm này liền bị hi hã tranh mua sạch.

Cuộc thi nấu ăn không nghiêm khắc lắm, phần thưởng cũng không có bao nhiêu lực hấp dẫn với những người ở đây, cùng lắm cũng chỉ là vui vẻ mà thôi. Đặc công của Viêm Hoàng Giác Tinh trộn lẫn giữa đám người, trên thực tế đã lặng lẽ tiến hành nghiệm độc trước rồi. Tất nhiên, những người bình thường sẽ không cảm thụ được loại không khí nghiêm cẩn này.

Tại khu trại của đám người Gia Minh ở bên này, cơm đã nấu xong. Dưới sự nỗ lực của Gia Minh, Linh Tinh, Nhã Hàm, nhiều món ăn đã được làm xong. Sa Sa và Đông Phương Uyển hăng hái bung hai khay thức ăn đến tham gia thi. Thiên Vũ Chính Tắc tự nhóm một đống lửa nhỏ ở bên cạnh, một mình vui vẻ tự đắc làm món gà nước Đông Kinh (Tokyo), nghe nói là bí truyền. Mấy tiếng xèo xèo do giọt mỡ nhỏ xuống vang lên, mùi thơm mê người tỏa ra, hai cô gái rõ ràng là có hảo cảm với hần ngồi ở bên cạnh, về mặt khâm phục nói chuyện với hần.

Ngọn lửa bốc lên trên chảo dầu, Gia Minh đầu đội mũ đầu bếp đang thuận thực đảo chiếc xèng nấu ăn, làm phụ bếp cho hần là Huân với vẻ mặt luôn lạnh nhạt. Đông Phương Uyển ngồi bên bàn nhỏ gấp thức ăn, vẻ mặt khó chịu:

“Lạp xưởng này không cắt ra, ăn thế nào đây!”

“Gấp cả miếng lên cắn!”

“Cố Gia Minh, không cho cậu nói!”

“Này này này, cậu đừng có đến đây...”

Gia Minh gõ gõ xèng nấu ăn.

“Chi bằng đôi đũa đó, lúc nào cũng có thể dè chết cậu!”

“Hừ.”

Đông Phương Uyển cầm chiếc dao thái trên bàn lên, đưa vào thùng nước rửa rồi cắt lạp xưởng thành từng lát, bỏ vào bát của mình, vừa cắt vừa cắn

nhân:

“Ăn uống thế này không hợp vệ sinh gì cả.”

Nhưng có thể nhận ra, lúc này nàng đang rất hưng phấn, quay đầu lại hỏi Đông Phương Nhược:

“Nhược Nhược, em muốn ăn gì? Chị thấy món đậu hũ của hấn không ngon chút nào. Ừ, trứng chiên khá thơm nhưng lại hơi là lạ...”

Bên này nấu cơm, xào rau. Đối với đám người Gia Minh, làm những món này đã là thói quen, nhưng đám người Giang Vu Vi ở bên kia cũng rối loạn lộn xộn, chỉ có một nồi cơm cũng mất rất nhiều thời gian, nấu ra thì nửa sống nửa chín. Lúc này Linh Tĩnh đã bị Giang Vu Vi nhờ sang giúp đỡ. Không lâu sau, Nhã Hàm và Sa Sa cũng chạy qua hỗ trợ. Mấy nam nhân vội vàng rửa rau xách nước, mà trừ Giang Vu Vi ra, mấy cô gái còn lại đều nhân rỗi, tro mắt nhìn mấy người Linh Tĩnh bận rộn giúp đỡ, còn bọn họ thì ngồi nói chuyện phiếm.

Đông Phương Uyển đẩy xe lăn Đông Phương Nhược qua. Một lúc sau, Đông Phương Lộ trên đầu có băng trắng cũng chạy tới. Nhìn thức ăn để đầy bàn, lại ngửi thấy mùi thơm từ con gà nướng của Thiên Vũ Chính Tắc tỏa ra, hấn liếm môi:

“Oa, tôi ở đây ăn nhờ được chứ. Bên chỗ chúng tôi đều là tiểu thư, thiếu gia, mọi người đều tìm chỗ ăn nhờ, chỉ còn lại mấy nữ sinh ở bên đó thể hiện sự hiền thực của mình, mấy món làm ra cũng chẳng biết nên gọi là gì...”

“Không được!”

Người đầu tiên phản đối là Đông Phương Uyển.

“Đi đâu thì đi đi, chỗ chúng em không chào đón người ngoài.”

“Đều là anh em với nhau, cần gì phải tự giết lẫn nhau chứ, huống chi vừa rồi anh còn bị em đánh một gậy, em gái, không thể không có chút đồng tình như vậy chứ.”

“Người em muốn đánh là Cố Gia Minh, anh xông lên làm gì? Đông Phương Lộ, đáng đời anh!”

“Làm ơn, có thể đừng dùng ngón tay chỉ vào mặt mình không, mình rất nhạy cảm...”

Gia Minh liếc sang.

“Em và Gia Minh không vừa mắt với nhau đã không phải ngày một ngày hai, cần gì phải...”

“Lần này không giống!”

Hai bên cãi nhau ồn ào, cuối cùng Đông Phương Lộ thành công ở lại đây. Mặc dù tính cách Đông Phương Uyển trước nay luôn mạnh mẽ nhưng cũng không phải một cô gái không có chừng mực, một gậy kia không nặng tay lắm, cũng vì vậy mà Đông Phương Lộ tuy bị đánh nhưng cũng không bị thương

nặng.

Một lúc sau, có vẻ Đông Phương Uyển phát hiện chuyện gì đó, cười bước về phía Gia Minh:

“Này, có người tán tỉnh Linh Tĩnh nha.”

Theo phía nàng chỉ, Linh Tĩnh vẫn đang hỗ trợ ở bên kia, còn có cả Sa Sa và Nhã Hàm, mấy nam nhân có ân cần cũng dễ hiểu. Chẳng qua, có một tên từ đầu đến cuối vẫn đi theo Linh Tĩnh, hình như là Đàm Quân Vinh mà lúc trước Giang Vu Vi đã nhắc tới, nói là tài sản trong nhà có hơn tỷ, có quan hệ khá gần gũi với công ty của Giang gia ở Mỹ, hai nhà là thế giao gì đó. Gia Minh nhìn sang:

“Mỹ nữ sẽ luôn có người thích. Tiểu Uyển bạn học, rốt cuộc bạn muốn nói gì?”

“Hừ, mình chỉ cảm thấy, bất kể nói thế nào thì anh mình cũng tốt hơn hẳn. Diệp Linh Tĩnh không phải bạn gái cậu, đến giờ mình vẫn không thể hiểu nổi... Ba người các cậu sống cùng một nhà. Liễu Hoài Sa là bạn gái của cậu, nhưng tại sao mỗi lần có người theo đuổi Linh Tĩnh thì cậu lại ra mặt vậy?”

“Chúng mình là bạn thanh mai trúc mã, chuyện giúp cậu làm bia đỡ đạn mình cũng đã làm, giúp Linh Tĩnh không phải càng hợp lý hơn sao?”

Gia Minh sửa sạch nôi, đặt lên bếp lửa.

“Làm bia đỡ đạn là đúng rồi, dù sao thì cậu cũng là kẻ hâm hấp, lợn chết không sợ nước sôi.”

Đông Phương Uyển lại hỏi:

“Nhưng mà rốt cuộc Diệp Linh Tĩnh thích người thế nào vậy? Mình biết cậu ấy rất có chủ kiến, nhưng nếu với ai cũng đều không có hứng thú thì hơi kì lạ, đến giờ mình vẫn không hiểu tại sao anh mình lại bị thất bại.”

“Thực ra đó là vì... Linh Tĩnh và Sa Sa đều là bạn gái mình, Giản Tố Ngôn mà cậu vẫn sùng bái cũng là cô dâu từ nhỏ của mình.”

“Cậu chết đi!”

Đông Phương Uyển nhìn chăm chăm vào hắn, Đông Phương Lộ ở bên cạnh cũng đi tới hỏi:

“Nói xấu gì anh vậy?”

“Anh đi chỗ khác đi.”

Đông Phương Uyển cười đẩy anh trai mình đi.

“Đang giúp anh tương thân đó, đừng xen vào.”

“Anh thấy là bọn em tương thân đó, hôm nay hai người là lạ. Này, Gia Minh, cãi nhau ầm ĩ thì không sao, cậu đừng có đùa giỡn tình cảm của Tiểu

Uyên...”

“Đông Phương Lộ, còn nói nữa em trở mặt với anh đó! Anh không thấy Linh Tĩnh đang bị người ta đẩy đưa ở bên kia sao? Mọi người đều là bạn bè, vậy mà không biết giúp đỡ.”

“Linh Tĩnh bạn học có thể xử lý được, hơn nữa anh đang bị băng bó.”

Trong lúc hai anh em họ tự đánh lẫn nhau, bên chỗ Linh Tĩnh cũng loạn cả lên. Người đầu tiên làm âm ỉ là Sa Sa đang hỗ trợ Linh Tĩnh, mà đối tượng là ba cô gái vẫn luôn thờ ơ lạnh nhạt trong nhóm bên kia.

Từ nhỏ tính tình Sa Sa đã khá nóng nảy, động một tí là muốn cầm gậy bóng chày đánh người, nhưng từ khi ở cùng với Gia Minh và Linh Tĩnh thì đã hiểu chuyện hơn rất nhiều, đương nhiên tính tình vẫn rất xuề xòa, âm ỉ vài câu liền kéo cả Linh Tĩnh và Nhã Hàm trở về, về mặt khó chịu. Hồi qua mới biết, chuyện này cũng không có gì cả, gia cảnh mấy nữ sinh, bên kia cũng không tệ lắm, trước giờ chưa từng phải làm việc nhà, khi tham gia loại đã ngoại tự lực cánh sinh thế này thì lại càng lúng túng hơn. Đến khi Giang Vũ Vĩ kéo Linh Tĩnh qua hỗ trợ, mấy tên nam sinh trong nhóm, thậm chí có cả bạn trai bọn họ cũng xúm lại lấy lòng, mà bề ngoài, khí chất lại không bằng người ta, vì vậy bọn họ cảm thấy khó chịu.

Không giúp được gì, ba cô gái ngồi tùm lại nói chuyện. Mà tính tình Sa Sa đơn thuần, khi thiếu gia vị liền thuận miệng hỏi bọn họ có hay không, bảo bọn họ ném tới. Lần đầu không thấy trả lời, nâng hỏi thêm một lần nữa, bên kia mĩa mai lại một câu. Cho nên hai bên cãi nhau vì lí do đó.

“Cái thứ gì chứ, chúng mình qua đó giúp bọn họ, không biết nấu cơm thì thôi, không chịu động tay làm gì cả, còn ngồi đó chằm chọc tới lui. Chúng ta cần gì phải giúp bọn họ chứ...”

Sa Sa tức giận nói, Nhã Hàm đứng bên cạnh Gia Minh cũng nhủu mảy nói nhỏ:

“Thái độ của ba nữ sinh kia rất quá đáng. Chẳng qua... Có lẽ là khó chịu do Linh Tĩnh chiếm mất cơ hội thể hiện của bọn họ, mà thực ra chị thấy Giang Vũ Vĩ kia cũng không tốt lắm...”

“Thôi bỏ đi.”

Linh Tĩnh an ủi Sa Sa.

“Đừng giận nữa, lẽ ra từ đầu mình không nên qua đó, nấu cơm đã ngoại thế này chỉ là muốn mọi người vui vẻ mà thôi, tự mình làm mới thú vị...”

“Liên quan gì đến Linh Tĩnh cậu, là Giang Vũ Vĩ kia nhờ cậu sang giúp đỡ. Giúp vì tình cảm, cậu không thấy bọn họ nói gì sao... Nói nhà cậu chỉ có võ quán nhỏ, hừ hừ, trong nhà có tiền là rất giỏi sao? Mình gọi một cú điện thoại là nhà bọn họ không còn đường làm ăn nữa...”

Thượng tầng Giang Hải nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, mặc dù đám bạn của Giang Vũ Vĩ cũng có chút bối cảnh nhưng một nửa là kinh doanh ở nước ngoài, còn lại căn bản là kém xa những tập đoàn lớn của Trương Gia, Đông Phương gia. Hơn nữa Sa Sa có bối cảnh xã hội đen, Nhã Hàm lại rất ít tham gia xã giao nhảm chán, hơn mười người này cũng chỉ biết bối cảnh gia tộc của Đông Phương Uyên, sau khi hỏi Giang Vũ Vĩ, biết nhà Linh Tĩnh chỉ có một võ

quán nhỏ nên cũng hoàn toàn không để các nàng trong mắt. Sa Sa khó chịu, mà ba cô gái bên kia cũng bị bạn trai mình ngăn lại, nhưng vẫn tiếp tục nói mát.

“Có ai nhờ cô qua đây hỗ trợ đâu...”

“Nấu cơm rất giỏi sao? Nấu cả đời đi...”

“Không biết lẽ độ...”

“Anh đừng cần tôi... Chia tay... Tôi nhớ kỹ cô ta rồi, xem ai sợ ai...”

Vừa rồi đúng là Sa Sa nổi nóng trước tiên, mấy cô gái này nắm chặt lấy điểm này, mở miệng là lẽ độ, lẽ phép, mặc dù cách xa hơn mười mét nhưng bên này vẫn loáng thoáng nghe được. Không đợi đến khi Sa Sa nổi nóng muốn đánh người, Đông Phương Uyển đã đi thẳng sang.

“Chơi? Chơi cái gì? Chỉ cần các cô gánh chịu được hậu quả, tôi chơi cùng các cô.”

Trong nháy mắt, đám người bên kia yên tĩnh lại, ba cô gái hầu như vô ý thức ngậm miệng lại, vẻ mặt bất an nhìn sang...

ÂN SÁT

Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 325

Phiền Muộn

Trong những thanh âm nhồn nháo, tâm tình của Đỗ Lệ rất là phiền muộn.

Vốn nàng coi đây là một cuộc đi du lịch vui vẻ, bởi vì ở nước ngoài đã lâu, cho nên không được tham gia những hoạt động tập thể như thế này. Mặt khác, lần đi du lịch này toàn là những nhân vật có thân phận và địa vị, thích hợp để kết giao, bởi vậy nàng phải thông qua người bạn tốt Andy mới có 1 suất tham gia, nào ngờ tới đây nàng lại cảm thấy mình thật bất lợi.

Những chuyện làm nàng phát điên thực ra toàn là chuyện cón con, tối hôm qua nàng cùng bạn trai ước hẹn đi thuê phòng, nhưng lại phát hiện mình tới “tháng”, chắc là do rối loạn làm cho cơ thể mất cân đối. Vốn đây cũng không phải là chuyện lớn gì, thông cảm cho nhau là xong, nhưng mà phiền toái cứ kéo tới nàng cho nàng bực bội.

Sáng sớm muốn uống sữa đậu nành, vậy mà người nhà lại đi mua sữa chua, cái xe của nhà thì lại phải đi bảo dưỡng, ra đường thì không đón được taxi, ăn cơm trưa thì có ruồi bèn trong, các sự kiện xảy ra liên tiếp làm cho nàng vô cùng buồn bực.

Dưới tình hình này, nàng vốn muốn không đi nữa, cũng định nói với bạn trai, nhưng mà lại lo lắng tới việc kết giao bạn bè, cho nên phải đi. Trên đường đi xe làm cho nàng vô cùng khó chịu, hơn nữa bây giờ là thời gian tới tháng, tâm tình của nàng càng lúc càng không tốt.

Người đã xui xẻo thì uống nước mát cũng đau răng, thực ra đây chỉ vì tâm tình không tốt cho nên nàng lưu ý tất cả mọi chuyện, trên đường tới đây nàng cảm thấy bạn trai mình cười cũng khó chịu, nhìn bạn trai cười với người khác thì lại càng khó chịu hơn, đối với bạn bè thì nàng cảm thấy người ta toàn làm những hành động không tốt cho mình.

Giang Vũ Vĩ đã chọc gậy nàng vài lần, nàng đương nhiên hiểu là người ta cố ý làm khó dễ. Đối ngoại mặc dù nói mọi người đều là bằng hữu, thật ra thì chẳng thân thiết gì cả, nhưng do ở đây ai cũng có bối cảnh cho nên vẫn còn đi chung được trong một đoàn.

Trong số những người này, Đàm Quân Vinh gia cảnh tốt nhất, sau đó là tới nàng, những người còn lại ít nhất cũng có khoảng vài trăm vạn, không có căn cơ thâm hậu.

Làm con gái của nhà giàu mới nổi, tính khí nàng có chút kiêu căng, quan hệ với con trai thì còn được, chứ với con gái thì toàn có ý đối lập trong đầu. Tuy rằng nàng không biểu hiện ra ngoài, nhưng mà trong lúc nói chuyện với nhau không bao giờ tỏ thái độ quá thân mật. Mà Đỗ Lệ năm nay cũng chỉ có mười bảy tuổi, Giang Vũ Vĩ thì còn chút ấu trĩ và hư vinh, những người còn lại cũng có những vấn đề riêng.

Nhưng mà, Hà Vân dù quen biết chưa lâu lại không tệ, tính khí rất tốt, chơi với nàng ta tương đối thân. Sau khi lên xe, hai người hàn huyên nói chuyện

mấy câu, Hà Văn nói chuyện có chừng mực, không làm cho nàng cảm thấy phiền phức, đồng thời nàng không cảm thấy cô độc cho nên tâm tình có chút tốt lên, vậy mà chẳng bao lâu sau, nàng lại có đối tượng mới để chán ghét.

Đó là một nhóm nhỏ ngồi ở phía trước, hai nam sáu nữ, so với bên dưới thì hòa hợp hơn nhiều, 6 người con gái kia ai cũng xinh đẹp, đặc biệt là cô gái đang tựa vào cửa sổ kia, nàng ta không nói chuyện nhiều, chỉ khi nào cảm hành lý hoặc là bị kéo tới chụp ảnh mới lộ diện. Nhưng mà sự xinh đẹp và sự lạnh lùng hoàn mỹ của nàng đã khiến cho những người con gái khác phải cảm thấy mặc cảm... biết rằng bản thân rất đẹp, nhưng so với người này vẫn kém hơn một bậc.

Trọng tâm câu chuyện của mấy nam sinh phía sau hầu như đã vô ý chuyển lên người của thiếu nữ này, trong 6 cô gái thì có một người hình như đã trưởng thành, thanh lệ thoát tục, khí chất ưu nhã, có một thi hình như là người mù, ba người còn lại là học sinh... Đây mới thực sự là điều khiến nàng buồn chán, bởi vì bạn trai của nàng lại cứ nhìn chằm chằm vào đối phương, cái loại cảm giác này đúng là đáng ghét vô cùng.

Nhưng mà, trong số bạn bè ngồi sau có một người nhận ra “Đông Phương Uyển”, sau khi tin tức này nói ra làm cho nàng vô cùng hoảng sợ, cô bé này là người của một gia tộc danh giá, mà tài sản của gia tộc này lại đạt hơn mấy tỷ, có đủ loại quan hệ với Trung ương, đối với Giang Hải mà nói, Đông Phương gia chính là người đứng đầu. Nàng đã từng được nghe nói, người tham gia lần đã ngoại này cũng có chút bối cảnh, nhưng đại đa số đều là bình thường, vậy mà có người có bối cảnh kinh khủng như vậy ở bên trong.

Kinh ngạc, kính nể, sau đó chuyển thành chán ghét, nàng lớn lên xinh đẹp, hơn nữa gia cảnh lại tốt, trong đám bạn cùng lứa nàng được coi như trăng giữa bầy sao, nàng chán ghét vì mình không được coi trọng, tuy rằng không nghiêm trọng, nhưng nó lại khiến cho nàng khó chịu, nhưng nàng cũng không hiểu mình khó chịu thế nào nữa.

Trong đám người kia có một nam tử có phong cách nói chuyện rất trưởng thành, điều này lại làm cho nàng có chút không vừa mắt, mặc dù hắn đẹp trai vô cùng, cách nói chuyện khiến người khác cảm thấy thân thiết, nhưng mà nam nhân không biết giữ mình trong sạch, thực sự khiến cho người khác cảm thấy buồn nôn.

Bởi vậy, khi hắn chạy tới phía trước chụp ảnh cho mọi người, nàng vô ý thức tránh ra, khi nàng biết người này là người Nhật Bản thì lại càng khẳng định ý nghĩ trong lòng.

Người Nhật Bản không phải là người tốt lành gì, cùng người Nhật Bản ở chung đương nhiên cũng không phải là người tốt, trong nhà có tài sản mấy tỷ, nhất định là đã làm không ít chuyện có lỗi với quốc gia rồi...

Khi nghĩ tới việc này, Đỗ Lệ mới phảng phất nhớ ra cái gì đó, cái cảm giác “bị người đoạt mất danh tiếng” thật khó có thể nuốt nổi, cho tới khi đi nấu cơm đã ngoại, nàng không điều chỉnh được ngọn lửa, làm cho cơm cháy khét, lúc đó nàng thực sự muốn chửi người, cho rằng lần này tới đây đúng là một sai lầm.

Giang Vu Vĩ bảo Diệp Linh Tĩnh đến hỗ trợ, nếu như nàng đã thất vọng với lần đã ngoại này thì nàng cũng lười để ý, cùng Hà Văn đi ra chỗ khác nói chuyện, thấy mấy người con trai đang tụ tập vào chỗ của Linh Tĩnh, trong lòng nàng rất là khinh thường.

Đương nhiên khinh thường thì khinh thường, những nam nhân khác tới thì nàng chẳng nói làm gì, nhưng ngay cả bạn trai của nàng cũng tới, làm cho

nàng uất ức, sự buồn bực đã đạt tới giới hạn. Tới cô gái tên là Liễu Hoài Sa kia đưa cho nàng một cái siêu, thì đứng là đã làm cho nàng bùng phát.

“Chẳng phải muốn tự mình làm hay sao... thực là, vốn là người thích làm việc mà...”

Thoảng chầm chọc khiêu khích, nhưng nàng đã đánh giá thấp tính cách của Sa Sa, cho nên trận cãi nhau đã nổi ra.

Trước kia nàng cũng đã lưu ý tới lai lịch của người này, dựa theo Giang Vu Vĩ giới thiệu, trong đám người này chỉ có gia cảnh Đông Phương Uyển là tương đối, nhà của Diệp Linh Tĩnh mở một cái võ quán nhỏ, cha của Sa Sa thì hình như không làm nghề gì cả —— có chút không rõ, nhưng chắc là chẳng có bối cảnh gì cả —— cô gái tên là Trương Nhã Hàm thì là một giáo viên, mà chẳng hiểu lần đã ngoại này làm sao lại cho cả một giáo viên nho nhỏ đi theo.

Về phần Cố Gia Minh, có người nói hẳn có quan hệ với Hoàng gia, nhưng nghe nói từ trước tới giờ luôn không được coi trọng, bây giờ Hoàng gia đã suy bại, lại càng không cần phải chú ý tới, mà người Nhật Bản kia thì chắc chắn chẳng phải là đại nhân vật gì.

Cãi nhau vài câu, nàng không ngờ người đầu tiên chạy tới lại là Đông Phương Uyển.

“Đùa? Đùa cái gì vậy? Chỉ cần thừa nhận chuyện này là do ngươi làm, vậy ta sẽ đền cho ngươi!”

Khi nói câu này, nàng cũng đột nhiên mặt đỏ lên, trong hai ngày buồn bực nàng đã tìm được cơ hội phát tác, bây giờ lại bị người ta chẹn họng, trong lòng muốn mắng trở lại, thế nhưng chỉ nghiêng đầu không biết nói gì cho phải.

Gia cảnh của nàng cũng không được tốt, không đâu lại được Đông Phương Uyển, chỉ có người có tiền mới hiểu được sự lợi hại của đồng tiền, cũng như chỉ có thương nhân mới hiểu đặc tội Đông Phương gia sẽ mang tới hậu quả như thế nào.

Hoàn toàn không dám nói, không dám cãi, loại tâm tình này cho dù ai cũng cảm thấy uất ức. Đầu của Đỗ Lệ chuyển qua một bên, ngay cả cả ánh mắt cũng đỏ, khuôn mặt đỏ bừng nhìn xuống mặt đất, nhẹ nhàng hừ một tiếng, lại sợ bị đối phương ghi hận, rất muốn khóc lên, nhưng lại cố gắng kìm nén, bạn trai đưa tay muốn an ủi ôm nàng, bị nàng giằng ra.

Cũng may Đông Phương Uyển không phải là người không hiểu chuyện, trợn mắt nhìn nàng một lúc, thấy nàng không nói gì nên quay về, đám người Giang Vu Vĩ, Đàm Quân Vinh lập tức thương lượng qua đó xin lỗi, Đỗ Lệ vung tay lên, lách qua người bạn trai, chạy về phía sau.

Trong chốc lát, Hà Văn đã chạy tới, nhẹ giọng an ủi nàng vài câu, hai cô gái cùng chung mối thù thì thảo, Hà Văn ghé sát vào tai Đỗ Lệ nói:

“Em thấy Đàm Quân Vinh hình như rất có hứng thú với Diệp Linh Tĩnh, nhưng mà Diệp Linh Tĩnh hình như lại không có ý gì với hắn cả, chị Lệ, với tính cách thường ngày của Đàm Quân Vinh...”

Thấy nàng nói mấy câu này, Đỗ Lệ dần dần nở nụ cười:

“Em nói không sai, Đàm Quân Vinh là con của một nhà giàu mới nổi, thường không nói đạo lý, nếu như Diệp Linh Tĩnh này không có bối cảnh gì... Nhưng mà cũng khó nói, Diệp Linh Tĩnh là bạn của Đông Phương Uyển, hơn nữa người đi đã ngoại lần này có rất nhiều bối cảnh, chỉ sợ hẳn...”

Ghé vào tai Đỗ Lệ, cô gái tên là Hà Vân lại thì thào, trong bóng tối, hai nữ nhân hiểu ý cười rộ lên.

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 326

Tới Gần Địa Ngục

Tình khí của Đỗ Lệ trước đây cũng không phải là quá tốt, ngày hôm qua nàng đã cãi nhau cả với bạn trai của nàng...

“Đại khái là cảm thấy người khác đoạt mất danh tiếng...”

Bên cạnh đồng lứa, Giang Vu Vi cùng Đàm Quân Vinh kẻ xướng người hoạ, mặc dù Đỗ Lệ là bạn của đám này, Đàm Quân Vinh có thể được đánh giá là “con của nhà giàu mới nổi”, nhưng mà bây giờ hắn vẫn duy trì thái độ nho nhã, phong độ thân sĩ, nhìn Linh Tĩnh nói lời xin lỗi.

Đứng ở bên cạnh Linh Tĩnh, Gia Minh đã đặt cái nôi xuống, dùng ánh mắt hồn nhiên nhìn hắn, sau một lát, cái hành động giả tạo đó dường như đã bị phát hiện, khiến cho hắn có chút lúng túng.

“Ách... Cậu có chuyện gì không?”

“Không có.”

Gia Minh nở nụ cười:

“Tớ chẳng qua cảm thấy... đúng là có một số người trong nhà mình có tiền không thèm nói đạo lý, người giống như Đàm đại ca lại quá ít, chuyện này... Đông Phương Uyển đúng là không biết kiềm chế, đáng theo cậu học tập...”

Câu nói này thực sự quá bất ngờ, Đàm Quân Vinh không nghĩ ra đối phương có châm chọc hắn hay không, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì, nhưng mà Đông Phương Uyển ở phía sau lại bật cười:

“Này, Cố Gia Minh, tớ có trêu cậu đâu mà cậu chọc tớ.”

Gia Minh vuốt tay tránh ra, Giang Vu Vi cùng Đàm Quân Vinh dường như còn có ý muốn trợ giúp Linh Tĩnh, nhưng mà lần này Linh Tĩnh dùng thái độ nhu hòa mà kiên quyết, mỉm cười lắc đầu:

“Xin lỗi, tớ không qua đó.”

Xoay người đi theo Gia Minh, Đàm Quân Vinh dường như còn muốn nói gì, nhưng lại bị Giang Vu Vi kéo một cái, hai người nhìn những người xung quanh cười cười, xoay người trở về bên kia, bắt đầu cùng người khác thu dọn tàn cục.

Không ai lo lắng, mọi người cùng nhau ăn cơm, xem biểu diễn trên võ đài, đối với loại phong cách ngồi ăn cơm thế này, Đông Phương Uyển không thích cho lắm, nhưng dù sao đây cũng là chuyện mới mẻ, mọi người nhìn nàng khó chịu đi qua đi lại cảm thấy vô cùng thú vị.

Ăn cơm xong, mọi người được tự do hoạt động, việc thi đấu nấu ăn lúc trước mọi người bên này nhận được phần thưởng là một cái đồng hồ, một con chó đốm bằng bông rất lớn, cái đồng hồ đeo tay chất lượng không tệ thì đã được đưa cho Thiên Vũ Chính Tắc làm kỷ niệm.

Về phần chó đốm thì Gia Minh thuận miệng nói là cho Huân, lúc này Đông Phương Uyển mới nhìn thấy con chó đốm đáng yêu, chi biết đám ngực giậm chân, nhưng cũng không tranh giành gì. Mua đồ chơi thì ai cũng có thể, nhưng đồ chơi là phần thưởng thì không mấy ai lại có, các nàng đều vô cùng yêu thích, có thể thấy được, cho dù con gái có tính cách như thế nào nhưng vẫn là con gái.

Trong hai năm huấn luyện, tính cách băng lãnh của Huân đã có thay đổi rất nhiều, bây giờ đã có phần nhu hòa và dịu dàng, nhưng mà khi phát hiện ra người khác có ý đồ theo đuổi thì sẽ lập tức cự tuyệt, làm cho kẻ khác chùn bước.

Nhưng với một cô gái xinh đẹp và lạnh lùng, giờ đây lại ngồi ôm chó bông, trông vừa mỹ lệ lại vừa có phần ngây ngô và non nớt. Khuôn mặt tinh xảo tú lệ, giống như một cô gái nhỏ hoàn mỹ, chưa tới 10 phút đồng hồ, số lượng người kéo tới càng lúc càng nhiều, họ lấy đủ lý do để kéo tới xem nàng một lần.

Đám người Đông Phương Uyển đẩy xe lăn, và Sa Sa chỉ biết trợn mắt há mồm, các nàng biết Huân có mị lực, nhưng không ngờ khi thái độ lạnh lùng được bỏ đi lại lớn tới mức này. Ngay cả khi Phương Chi Thiên và Phương Vũ Tư xuất hiện cũng không thấy có nhiều người kéo tới như vậy.

“Oa ác, oa ác, cái này...”

10 phút trước, khi nhìn thấy Huân ôm chó bông, vị hôn phu Thiên Vũ Chính Tắc thì nhanh chóng lột bỏ cái vỏ bọc trí giả, biểu hiện ra sự thông minh và năng lực dự đoán, thực hiện một hành động đó là bỏ rơi người khác chuồn mất. Đông Phương Lộ thì lấy lý do là mình còn có chuyện riêng lập tức bỏ đi.

Có lẽ chỉ có Đông Phương Uyển đầy nghĩa khí mới đứng xe lăn ở bên cạnh, vừa sợ hãi than vừa nghĩ cách giải vây cho Huân. Nhưng mà nàng ta đã bị Gia Minh kéo chạy, bởi vì bây giờ mà đứng chung một chỗ với nàng thì chẳng khác nào chịu chết, bởi vì người ta không tới gần được Huân biết đâu lại hạ thủ với những cô gái bên cạnh... Ách, thôi thì để một mình Huân xuống địa ngục vậy.

“Này... này, này, tớ nói các cậu thực không có nghĩa khí, Gia Minh cậu tới đó làm bia đỡ cũng được...”

Thấy mấy người Gia Minh không ai chịu giúp Huân, Đông Phương Uyển hiên ngang lăm liết khiển trách, nhưng Gia Minh thì chỉ cười cười.

“Ha ha, không có quan hệ gì với cô gái không có mị lực như cậu đâu, trước kia ở Giang Hải, nhân sĩ tinh anh còn đứng chật một phòng, có một người mạo muội tiến lên, nhưng khuya hôm đó đã bị ám sát, huống chi... đây cũng là khảo nghiệm đối với Huân...”

“Cái gì mà khảo nghiệm với không khảo nghiệm, cậu nói lung tung cái gì đó... Này, không nói chuyện nghĩa khí cần thận bị sét đánh đấy, Cô Trương, Linh Tĩnh, các người...”

“Thật ngại quá, nghĩa khí của tớ đương nhiên sẽ vì bạn bè của mình chịu hai dao, nhưng, trời đất bao la chỉ có mình là trên hết.”

“Có nghĩa khi thì tự mình lên đi, tớ tin rằng khi nói Huân là bạn gái của cậu, có khi người ta lại cảm động, a đi đã phật, bye bye.”

“Cố Gia Minh ——.”

Lúc này không khí đã náo nhiệt vô cùng, trên đài người ta biểu diễn, dưới đài thì có nhiều loại trò chơi, nào là đổ chữ, nhảy vòng, tuy rằng vô cùng đơn giản, nhưng bầu không khí đã làm mọi người hưng phấn vô cùng. Mắt thấy mấy đạo nhân ảnh biến mất trong đám đông, Đông Phương Uyên tức giận dậm chân, nhưng cũng không làm gì được.

Tuy bị mọi người vây quanh, nhưng tình hình của Huân cũng không đến nỗi nào lắm, với sự xinh đẹp của nàng, cho dù đi tới đâu cũng sẽ có vô số người nổi gót, nếu như Đông Phương Uyên lúc này đứng cùng với nàng, khẳng định sẽ trở thành một người “sắp tới địa ngục”.

“Làm cái gì vậy chứ... làm như bọn họ đã thống nhất bàn bạc trao đổi với nhau rồi vậy...”

Nàng cắn nhàn, Nhược Nhược ngồi trên xe lăn cười cười: “Em thấy bọn họ rất thú vị, chị Uyên, chị chẳng phải muốn nói chuyện nghĩa khí hay sao...”

“Ách... Thú vị? Nhược Nhược, em dám đùa chị, tuy rằng chị biết bình thường có rất ít người theo đuổi em, nhưng mà em cũng không cần ước ao tới như vậy chứ, chị chỉ muốn cho em không bị tàn phá thôi, khụ, chúng ta không qua đó nữa, đi xem đổ chữ đi.”

Ánh mắt linh lợi của nàng đảo đi đảo lại vài vòng, cuối cùng cũng hạ quyết định, đẩy xe đi tới một hướng khác, đúng là con người sống ở trên đời sẽ gặp phải nhiều chuyện không như ý muốn, Huân, không phải tới không muốn giúp cậu, mà là... cậu tự cầu phúc đi...

Bên kia, khi đám người Gia Minh bỏ Huân tới một nơi khác thì cách đó không xa, Nhã Hàm đang nói chuyện phiếm với một số người, Sa Sa tuy đã tuyên bố với bên ngoài mình là bạn gái của Gia Minh, cho nên lúc này quang minh chính đại tựa vào người hắn, Linh Tĩnh cũng nắm một tay của Gia Minh, chơi trò 3 người.

Một lát sau, Sa Sa thì chạy đi chơi trò bịt mắt, lại nhận được giải thưởng, Linh Tĩnh hơi nhíu mày:

“Gia Minh, tớ nghĩ... tớ nghĩ là hôm nay tớ không nên qua đó giúp, làm cho Sa Sa có chút không vui...”

Nàng thích giúp đỡ người khác, nhưng tâm tư nàng vô cùng tinh tế, cho dù như thế nào, gia đình nhỏ ba người của nàng luôn được ưu tiên ở vị trí đầu tiên.

Năm ngoái, vì chuyện của Phương Vũ Tư đã làm cho Sa Sa vô cùng tức giận, từ đó về sau nàng không bao giờ mua tranh ảnh của mình tinh này nữa.

Có lẽ là do nàng tương đối hiểu chuyện, cho nên luôn che chở, vun đắp cho một gia đình nhỏ này, bây giờ nhớ lại mới thấy uất ức vô cùng, trong đám người Sa Sa thì đơn thuần, Gia Minh cùng Linh Tĩnh cố gắng vun đắp, có đôi lúc Gia Minh cảm thấy Linh Tĩnh bất chấp tất cả để bênh người mình.

Lúc này thấy Linh Tĩnh có vẻ tự trách, Gia Minh cười gỡ một cái vào trán của nàng:

“Ngu ngốc, Sa Sa luôn không bao giờ suy nghĩ, cậu thấy bây giờ cậu ấy đâu còn chút nào không vui nữa đâu.”

Một thiếu nữ cao gầy đang bị bịt mắt, cầm một cái dùi trống cân thận bước về phía trước, trông đúng là có chút buồn cười:

“Nhưng mà, việc tới giúp không phải là lỗi của cậu.”

“Ách?”

“Cậu xem, cái loại tập trung như thế này, chắc chắn sẽ có người bị đói bụng, nếu như bên kia nấu cơm không ăn được, mà bên chúng ta lại nấu được, cậu qua đó hỗ trợ, mấy người con trai bên đó cũng xông vào giúp, mấy cô gái bên đó sẽ cảm giác mình bị bỏ rơi, cô đơn, tớ thấy chuyện này hình như là do Đồ Lễ cầm đầu... Ách, biết đâu...”

“Thực là, cái gì mà cầm đầu...”

Linh Tĩnh khẽ gất, sau đó nói:

“Nói như vậy, tớ phải xin lỗi bọn họ hay sao...”

“Xin cái đầu của cậu ấy.”

Gỡ tay lên một cái, Linh Tĩnh sợ hãi nép vào người hắn, nhưng đột nhiên lại sợ bị người khác phát hiện, cho nên cố sức giằng ra, khuôn mặt nàng đỏ bừng nhìn bốn phía xung quanh.

Nhưng mà lúc này chẳng có ai chú ý tới hành động liếc mắt đưa tình của họ cả, Gia Minh véo véo mũi nàng một cái, nói:

“Cậu mà tới đó xin lỗi, người ta còn nghĩ cậu có mị lực nữa đó, bình thường nhanh nhẹn như vậy, sao bây giờ lại ngơ ngác ngây ngốc, tớ còn tưởng Sa Sa đã lấy bệnh cho cậu rồi chứ, nên nhớ rằng, giúp người không bao giờ sai. Hơn nữa... chuyện này là do Giang Vu Vi cố ý gây ra...”

“Ách?”

“Tớ biết cậu quý trọng tình bạn, nhưng mà, Giang Vu Vi này...”

Thấy Linh Tĩnh nghi hoặc, Gia Minh nhún vai:

“Cô ta không được tốt cho lắm

ĂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 327

Đêm Náo Nhiệt

“Vu Vĩ?”

Nghe Gia Minh nói tới việc này, Linh Tĩnh hơi nhú mày hỏi.

“Cô ta có ý gọi cậu đó?”

Gia Minh cười cười, mắt thấy Sa Sa đi nhằm phương hướng, lập tức hô to một câu “sang trái một chút”, rồi mới nói nhô vào tai Linh Tĩnh:

“Cái tên Đàm Quân Vĩnh thích cậu, cậu biết chưa?”

“A, cậu vừa nói hẳn cùng với Vu Vĩ...”

Linh Tĩnh mím môi, hơi dừng lại:

“Tớ không để ý tới hẳn.”

“Đó cũng đâu phải chuyện xấu gì, chứng minh cậu rất có mị lực.”

“Đó không phải là thứ tớ nghĩ!”

Linh Tĩnh phiền não nhú mày.

Gia Minh cười nhạt:

“Trước kia Giang Vu Vĩ đã nói, nhà của cô ta có liên hệ chặt chẽ với nhà của Đàm Quân Vĩnh trong chuyện làm ăn, Đàm Quân Vĩnh lại có gia tài hơn trăm triệu, nếu đôi bên có ý muốn làm quan hệ tốt đẹp nên, thì khi Đàm Quân Vĩnh có ý tới cậu, cô ta sẽ làm mọi dẫn, như vậy là tốt nhất, nếu như tớ đoán không sai, trước kia cô ta chắc chắn đã dò la quan hệ của hai chúng ta.”

“Đúng vậy.”

Trong mắt Linh Tĩnh hiện lên sự buồn bực:

“Thảo nào lúc đó cô ta lại nói tới cậu, khi tớ nói Sa Sa là bạn gái của cậu thì cô ta lại ngậm miệng, Giang Vu Vĩ... sao lại như vậy chứ, nếu như hai chúng

ta ở chung một chỗ, chẳng nhẽ vì Đám Quân Vinh nang ta sẽ làm cho hai chúng ta phải tách ra.”

“Ha hả, đừng suy nghĩ nhiều, coi cô ta chỉ là một người bạn bình thường là được rồi.”

Nếu đã ghét một người thì bất luận hành vi nào của đối phương cũng sẽ khiến cho mình không thích, ngày thường tuy rằng Linh Tĩnh phóng khoáng, trong quan hệ với bạn bè luôn chú ý tới việc hào hợp, bây giờ cũng không ngoại lệ.

Gia Minh an ủi vài câu, nhưng mà trong lòng hẳn đúng là có hơi ghét những chuyện kiểu như thế này, mà nghĩ đi nghĩ lại, nếu Linh Tĩnh không có đàn ông theo đuổi, vậy thì mới là chuyện lạ.

Đương nhiên, biết thì biết vậy, hẳn đã thích Linh Tĩnh thì không muốn nàng trở nên cực đoan, nhưng mà đối với việc Linh Tĩnh biểu hiện chán ghét những người theo đuổi mình, hẳn cũng tương đối thích.

Nói chuyện với Linh Tĩnh một hồi, Sa Sa cuối cùng cũng gõ được vào cái niêu đất ở giữa. Nhưng cũng vào lúc đó, ở trên bãi cỏ cách đó không xa, có không ít người vây quanh một khuôn viên hình chữ nhật, một số người đang cầm đèn chiếu sáng tới, người xung quanh thì náo nhiệt vô cùng, không biết là đang làm cái gì.

Người xung quanh ùn ùn kéo tới, mới phát hiện ra nơi này đang chuẩn bị đánh nhau, thấy bọn họ nói nói cười cười với nhau, người ta đương nhiên là nhận ra đây chỉ là một cuộc thi đấu hữu nghị, nhưng mà lẫn trong đám người, Gia Minh thì thỉnh thoảng còn nghe thấy một số câu như “đại mỹ nữ”, “luận võ kén rề” các loại.

“Cái gì, thời đại này rồi mà vẫn còn chuyện ti thí vì con gái? Mà còn làm lớn tới mức này...”

Sa Sa vừa hưng phấn vừa hiếu kỳ, vội vã kéo Gia Minh muốn qua đó xem náo nhiệt.

Nhưng đúng vào lúc này, Đông Phương Uyển đã đẩy xe len hưng phấn từ trong đám người đi ra, thấy đám Gia Minh vội vàng đi tới, nói:

“Ha ha, quá tuyệt, quá tuyệt, hôm nay tớ mới biết cái gì gọi là khuynh quốc khuynh thành, ha ha...”

“Cái gì vậy?”

Ngồi ở trên xe lăn, Nhược Nhược ôn nhu cười nói:

“Nghe nói Nguyệt Tri tiểu thư chỉ nói có một câu: “Ta thích người nào có thể bảo vệ ta.” Thế là những người đó muốn lao vào nhau ti thí.”

“Đúng vậy đúng vậy.”

Đông Phương Uyển vừa thờ đốc vừa phụ họa:

“Bọn họ còn nói là muốn kiểm tra trình độ võ học thế nào, nói từ lý luận tới việc thi đấu giao hữu, ha ha...”

“...”

Gia Minh cười nhạt, Linh Tĩnh và Sa Sa thì chẳng biết nói gì, tình hình này đương nhiên không phải vì câu nói của một người, trông chuyện này giống y như là tranh cướp dâu vậy.

Thế nhưng trọng tâm của câu chuyện này được lấy điểm tựa là việc “bảo vệ con gái”, cho nên đám con cái nhà giàu vốn đã luyện qua một số tuyệt kỹ phòng thân Không Thủ Đạo, Nhu Đạo... đều muốn thể hiện bản lĩnh của mình.

Nói là luận bàn, chứ thực ra họ chỉ muốn bảo trì phong độ của mình khi tranh giành nhau mỹ nữ mà thôi, thảo nào mà Đông Phương Uyển lại nói cái gì là khuyh quốc khuyh thành, hồng nhan họa thủy.

Đặt Huân trong hoàn cảnh này cũng là một sự rèn luyện với nàng, nhưng mà Gia Minh hi vọng nàng học được cái bản lĩnh mạnh vì gạo, bạo vì tiền, đồng thời biết sử dụng một số phương pháp khác để giải quyết vấn đề.

Tuy rằng tình hình hiện nay không đúng với ý định ban đầu cho lắm, nhưng nó vẫn ở trong phạm vi cho phép. Nhưng người này toàn là nhân tinh tinh anh, hoặc được giáo dục chu đáo, sự miễn dịch với mỹ nữ có thể nói là không tồi, mặc dù Huân chỉ nói một câu nhưng có thể làm cho tình cảnh giác của họ mất hết, cuối cùng dẫn tới tình cảnh này, thì có thể tạm coi là được.

Sa Sa cảm thấy vô cùng hứng thú với trò náo nhiệt này, Đông Phương Uyển thì không muốn quan tâm tới kết quả của cái trò khôi hài này, nhưng mấy cô gái vẫn cùng nhau qua đó xem thế nào, Gia Minh thì nói mình có chút việc, rời khỏi tiểu đội ra chỗ khác.

...

Nếu như coi chuyện dã ngoại là một chuyện để thả lỏng tâm tình, đương nhiên người ta sẽ không bàn tới chuyện công việc, nhưng mà cho dù là Phương Chi Thiên hay là thành viên của Tập đoàn Tịch Đức, bên ngoài họ luôn thể hiện mình là người hòa nhập vào cuộc vui chơi này, họ ngồi trên bãi cỏ nói chuyện phiếm, ăn cơm, có một số đôi trai gái thích nhau, kéo vào bụi cây nào đó tâm tình, cũng có người dắt nhau ra một số nơi vắng vẻ tâm sự.

Nhưng mà, đối với đại đa số mọi người sống trong xã hội Trung Quốc này mà nói, xã giao là một hoạt động quan trọng nhất trong công việc, ngồi ở đây nói chuyện phiếm, nói khoác cũng sẽ thúc đẩy sự tiến triển của công việc, cho nên ngồi bên cạnh Phương Chi Thiên ăn cơm toàn là những nhân vật cấp cao của thành phố Giang Hải, và nhân vật của Tập đoàn Tịch Đức.

Lôi Khánh phải vất vả lắm mới thoát khỏi sự kìm kẹp của cha mình để giành lấy quyền tự do hoạt động, hẳn muốn tự mình có thể ký kết dự án hợp tác làm ăn với Tập đoàn Tịch Đức để chứng minh mình không phải là Nhị thế tử, bây giờ hẳn đang nghĩ biện pháp tiếp xúc vị tiểu thư cao quý thân bí Kelly Denime, chẳng qua mọi chuyện không đơn giản như hắn nghĩ.

Lý do ở chỗ, nàng hình như đã có bạn trai.

Vị nam tử da trắng Charles kia đã hội tụ nhiều yếu tố của một nam tử đẹp trai, hào hoa phong nhã. Nếu như đứng trong một đám đông, Lôi Khánh đương nhiên có thể nghĩ biện pháp để hắn có thể nói chuyện mấy câu với người con gái bên cạnh hắn.

Nhưng mà sau khi ăn xong hai người này lại không tham gia vào những hoạt động chung của đoàn, mà lại tiến về phía rừng cây tản bộ và nói chuyện phiếm, đương nhiên là hẳn sẽ qua đó chào hỏi, nhưng mà chỉ có Charles lễ phép đáp lại, còn Kelly ở bên cạnh thì hình như nằng chằng có hứng thú gì với hẳn.

“Không biết Charles tiên sinh có phải là bạn trai của Kelly tiểu thư không? Tôi biết hỏi như vậy thì rất mạo muội...”

Sau khi nói chuyện mấy câu, Lôi Khánh trực tiếp dùng câu hỏi này để xác định nghi vấn trong lòng, mắt hẳn không nhận được liếc nhìn Kelly vài lần, hiện giờ nằng mặc một cái váy màu đen bó sát người, đi giày cao gót, khí chất cao quý và hoàn mỹ hiện ra. Nhưng nằng đâu có để ý tới hẳn, mà là nghiêng đầu quan sát rừng cây, trên mặt hiện lên một nụ cười nhạt, dường như là không muốn bị quấy rầy.

Sợ rằng hôm nay làm quen chính là một sai lầm... Lôi Khánh trong lòng nghĩ vậy, hẳn đột nhiên nhớ tới câu nói của Cố Gia Minh:

“Đó là một người đồng tính luyến ái... tương đối linh tinh... thích những thằng con trai nhỏ tuổi...”

Charles cười cười:

“Ta luôn nỗ lực cố gắng, nhưng mà không phải, không biết Kelly tiểu thư có cho ta cơ hội này không...”

“Nếu như nói theo cách của người Trung Quốc, Charles tiên sinh và Kelly tiểu thư vô cùng xứng đôi “ “Cảm ơn.”

Trước kia khi nói chuyện phiếm với Ứng Tử Phong, hẳn còn ý nghĩ sẽ đưa được Kelly vào trong tay, nhưng mà mới chỉ qua vài lần gặp mặt, bề ngoài nằng tỏ ra cao quý ưu nhã, hơn nữa Charles còn ưu tú hơn hẳn, vậy mà còn chẳng ăn thua, cho nên hẳn đã bỏ ý niệm trong đầu đó đi. Cho nên hẳn chỉ nói đơn giản mấy câu rồi rời đi, đột nhiên có người vỗ vỗ vai hẳn, hẳn quay đầu thì thấy người này là Gia Minh, cho nên nói:

“Ách... Cố Gia Minh! Người đang làm gì...”

“Không có gì, thấy người quen nên tới đây chào hỏi.”

“A...”

Có Charles đứng ở bên cạnh, Lôi Khánh cũng không tiện phát tác, chỉ cười lạnh một tiếng:

“Ta đâu có quen biết gì với người.”

“Ta biết, nhưng mà hình như chúng ta có đánh cược với nhau một chuyện, đúng không?”

Gia Minh hơi chỉ chỉ vào Kelly, nói:

“Ta đã nói là ta có thiên phú hơn người, vừa lúc...”

“Ha ha ——”

Lôi Khánh cười quay đầu sang một bên, sáng nay Gia Minh nói khoác với hắn, nói là am hiểu tán gái, lúc đó hắn đúng là bị hù dọa một chút, nhưng khi tỉnh táo lại, hắn nghĩ rằng đối phương chỉ nói bừa mà thôi. Hiện giờ có Charles ở trước mặt, hắn đương nhiên không cho rằng chuyện này là thực —— với lại hắn đã đồng ý đánh cuộc gì đâu.

Đang nghĩ vẩn vơ thì Gia Minh đã đi qua:

“Này, mỹ nữ, hoan nghênh cô tới Trung Quốc, đêm nay trời thanh khí sáng, ai cũng vui vẻ, không bằng chúng ta tìm một chỗ nào đó ngồi tâm sự.”

Lúc Gia Minh nói câu này chẳng có chút khí chất cao quý nào cả, Lôi Khánh đột nhiên có cảm giác hình như có gì đó không đúng... thằng này không phải là người điên đó chứ.

Tuy rằng hắn tự nhận mình không biết Cố Gia Minh, nhưng mà hắn vẫn nghi ngờ, Lôi Khánh hỏi Charles:

“Charles tiên sinh, thật là xin lỗi, hắn thật sự là...”

Hắn còn chưa nói xong thì Kelly bỗng nhiên nở nụ cười:

“Ta đối với nam nhân không có hứng thú, nhưng mà nếu người muốn... Ta nghĩ bên kia hình như có một cái giường lớn, chúng ta qua đó chứ.”

Thấy Lôi Khánh trợn mắt há mồm, Charles tỏ ra rất có phong độ phất phất tay:

“Đi chơi vui về.”

Lôi Khánh lắp bắp nói:

“Bọn họ, hai người bọn họ... trước kia có quen biết hay sao?”

“Trước kia?”

Charles nhú mày:

“Theo ta được biết, thì... hôm qua chính là lần đầu tiên họ gặp mặt...”

“Ngày hôm qua, ngày hôm qua, ngày hôm qua, ngày hôm qua, ngày hôm qua... Ngày hôm qua?”

“Đúng vậy, điểm này có thể xác định, nhưng mà... Lôi tiên sinh? Anh làm sao vậy?”

Lôi Khánh há miệng, kinh ngạc đứng đó, trong đầu vang lên một câu nói.

“Ta có một thiên phú... đó chính là... tán gái...”

Thiên phú này quá đáng giận.

...

Âm một tiếng, cánh cửa xe màu đen được mở ra, bên trong là một căn buồng tương đối hỗn loạn, nào là máy vi tính, máy chụp ảnh, kính viễn vọng, dụng cụ nghe lén, vệ tinh, máy đun nước, cà phê, bếp lò, khăn mặt, nệm y, tất chân... phần lớn nó được vớt một cách lung tung, đương nhiên còn có một cái giường nữa.

“Ta không lên giường với tiểu nam hài, trước kia ta chỉ nói dối người thôi.”

“Đây đúng là chuyện khiến người khác tiếc nuối, người biết không, người nói câu này làm trái tim ta vô cùng đau đớn.”

“Nhưng mà giả như người là Gian Tố Ngôn ta có thể suy nghĩ một chút.”

Vừa tiến vào bên trong xe, nữ tử cao quý hình như đã biến mất, giày cao gót, tất chân được vớt trên sàn nhà, sau đó ngồi lên trên giường, tiến hành một số thao tác trên những dụng cụ phức tạp.

“Bên trong thành chúng ta đã không còn bao nhiêu đầu mối, trong lần dã ngoại này ta đã lên một cái danh sách, đại khái là có khoảng 37 người của Bùi La Gia, nhưng ta không tin người có đầu mối... Người có muốn xem danh sách không?”

“Ta cũng có một bản danh sách, nhưng mà trước tiên người lấy danh sách của người ra đã.”

Gia Minh cầm lấy một cái nội khố màu phấn hồng ở trên giường, nó đã có nhiều nếp nhăn, nhưng hình như mới chỉ dùng một lần, nói:

“Cảm giác tốt đấy, ta thích loại kiểu dáng này.”

“Ta đã dùng rồi, trên đó vẫn còn mùi của ta đó.”

Kelly đưa tay chỉ vào nó, nói:

“Nếu người thích thì cầm lấy thù đi...” = “Người nói thực hùng hồn đấy... Cảm ơn nhiều, lần sau có cần thời gian ta sẽ lại đòi người thêm một cái nữa.”

Đặt cái nội khố kia sang một bên, Gia Minh nhìn về phía màn hình, sau đó chỉ vào một cái tên:

“Người này đã xác định, cô nàng chính là sát thủ của Bùi La Gia, hai năm trước hoàn tất huấn luyện ở bản bộ Nhật Bản, được phân công tới nước Mỹ, nhưng vì hành động lần này nên cô nàng đã trở về, hiện nay cô ta... A, hiện đang suy nghĩ biện pháp điều tra ta, mà hình như còn đang nghĩ biện pháp liên lạc với người khác.”

“Oa ác.”

Kelly nhìn chăm chăm vào hình ảnh của cô gái trên màn hình:

“Tin tức tình báo kiểu này sao người lại biết.”

“Ta có một thiên phú.”

Gia Minh vừa nghịch cái máy ảnh, vừa cười trừ.

“Bùi La Gia Nhật Bản hiện nay đang khống chế khoảng 1500 sát thủ và khoảng 300 người trong bóng tối, trong những người này, ta có biết khoảng 1200 người, người trong bóng tối biết khoảng hơn chục người, mà cô gái này ta vừa vận có biết...”

“Trời, cái này mà cũng gọi là thiên phú...”

Mặc dù là Kelly, nhưng cũng bị câu nói của Gia Minh làm cho hoảng sợ, một lát sau mới liếc mắt một cái, nói.

“Thế nhưng đối với ta mà nói, đây là một thiên phú cực tốt, được coi là một cần câu cơm.”

Gia Minh cười, cầm cái máy chụp ảnh, nói:

“Thứ này cho ta mượn chơi.”

“Cầm đi, giúp ta đóng cửa xe.”

Phất phất tay, đợi cho thân ảnh kia biến mất, Kelly nhẹ nhàng gõ máy tính, ban bố một mệnh lệnh, sau đó nàng lại nhíu mày.

“Cần câu cơm... Thiên phú... Có ý gì...”

...

“Nhìn vào đây, nhìn vào đây, cười, cười, rất tốt, hai cô gái ôm lấy nhau,... Hôn một cái...”

Gia Minh đang cầm máy quay phim mini DV vội vã quay ống kính để chụp ảnh Nhã Hàm, Nhã Hàm làm một cái mặt quý, nhanh chóng lách sang một bên nói:

“Sao lại chụp chị, chụp Tiểu Uyển, chụp Huân đi, không thì em cũng nên chụp đám người đang luận võ kia kia.”

“Loại luận võ này có chụp cũng không có giá trị.”

Thuận miệng trả lời một câu, Gia Minh đưa máy quay ra bốn phía, chĩa vào hai người đang ông đang đánh tới đánh lui.

Đông Phương Uyển cùng Nhược Nhược đứng ở bên cạnh, thấy ống kính đưa tới thì xoay người sang chỗ khác, Huân đang đứng ôm chó đốm trong đám

người, ánh mắt vẫn chú ý tới bên này, thấy Gia Minh quay máy thì chủ động ôm chớ đồm quay sang vị trí khác, làm cho khuôn mặt của nàng hiện rõ trong máy.

Đương nhiên, với ánh sáng như tối nay thì không thấy rõ được mặt, cho nên chỉ nhìn thấy thân hình mà thôi.

“Tớ quay cho, tới quay cho, Linh Tĩnh tới xem này, cậu múa đi... Ha ha, không múa không được...”

Thời gian này, máy quay mini DV còn chưa phổ cập, Linh Tĩnh và Sa Sa không được tiếp xúc với thứ này cho nên vô cùng cảm thấy hứng thú đoạt lấy máy quay trong tay Gia Minh, đem đi chơi đùa.

Lúc này ở xung quanh đám người này, Gia Minh có thể nhận ra mấy gương mặt của Viêm Hoàng Giác Tĩnh, chẳng hạn như Diệp Liên, Man Đầu bất cần đời, Tiểu Lâu – người mới quen trong sáng hôm nay, họ đang xem thi đấu và cười cười nói nói. Andy cũng có chút công phu, nhưng mà trong mắt những người này không được tính là lợi hại, những người còn lại thì chỉ múa may cho có mà thôi.

Vốn đang cùng Giang Vu Vi xem cuộc vui, Đàm Quân Vinh nhìn thấy Linh Tĩnh đang nghịch chiếc DV, cho nên đi tới.

“Này, đang nghịch DV ư? Cái này tôi biết, tôi dạy cho các bạn.”

Mắt thấy Linh Tĩnh đang hỏi Gia Minh một số tác dụng của nút bấm, Đàm Quân Vinh đi tới, vừa cười vừa nói.

Linh Tĩnh đứng ở bên cạnh Gia Minh, liếc mắt nhìn hắn một cái, sau đó vuốt tóc, thân nhiên cười:

“Không cần đâu, có Gia Minh dạy tớ là được rồi.”

Trông thì như tùy ý trả lời, nhưng thái độ nàng có vẻ thân thiết, không khiến người khác phải hụt hẫng.

“Ha há...”

Đàm Quân Vinh ngăn người, bắt chuyện với Gia Minh, hắn còn tự mình giảng giải, tự tin với tri thức phong phú của mình, nếu như Gia Minh làm sai gì đó, hắn có thể tham gia.

Nhưng mà cơ hội này lại không xuất hiện, vốn tưởng rằng mọi người đã quen nhau trong cuộc thi nấu cơm, Linh Tĩnh sẽ nói chuyện với hắn, nhưng mà nàng lại cùng Sa Sa loay hoay với cái máy quay, thùy chung không nhìn hắn, coi hắn như không khí.

Một lúc lâu sau, hắn không khỏi xấu hổ, nói với Gia Minh vài câu rồi nhìn thẳng vào Linh Tĩnh, trong lòng thì đang suy nghĩ làm sao kiếm được một lý do hợp lý.

Trong khoảng thời gian này, Andy lại đã ngã một người khác, sau đó kiên nhẫn hàn huyên cùng với đám người say mê võ thuật, vạch rõ những ưu khuyết điểm của họ. Đây không phải là một lần thi đấu, cho nên kiến giải về võ học của nó được mọi người tán thành, đại khái nói một hồi, hắn trở lại giữa sân, vừa cười vừa nói:

“Còn có ai muốn thử không, không sao đâu, mọi người chỉ luận bàn một chút mà thôi... Àch, không có ư?”

Trên danh nghĩa trường thí thí này là luận bàn, nhưng mà mọi người đều hiểu, đây chỉ là biểu hiện trước mặt mỹ nữ, cho nên không có ai tham gia. Andy cầm lấy áo khoác, giả vờ vô ý hỏi:

“Được rồi, ta nghe nói lần này các người luận bàn là vì mỹ nữ hả, không phải là Nguyệt Trì tiểu thư đấy chứ.”

Hắn đưa mắt nhìn sang một bên, nói:

“Nguyệt Trì tiểu thư có thích xem đánh nhau không?”

Mấy người xung quanh có chút kinh ngạc:

“Người quen Nguyệt Trì tiểu thư?”

“Đương nhiên, chúng ta ngồi chung một xe tới đây.”

Hắn quen với Giang Vũ Vĩ từ khi còn bên mỹ, có yêu nhau, nhưng tình cảm bên đó không được như bên này, hai bên chẳng có tình cảm gì sâu sắc cho lắm. Huống chi nếu bảo hắn lựa chọn giữa Giang Vũ Vĩ và Nguyệt Trì Huân thì hắn sẽ tuyệt đối sẽ lựa chọn cô nàng Nhật Bản này. Bây giờ đã thắng trận cho nên hắn có ý chuyển trọng tâm câu chuyện sang phía Huân, sắc mặt của Giang Vũ Vĩ ở bên kia càng lúc càng kém.

Đổi với thái độ vô cùng thân thiết của Andy, Huân không nói gì đi vào trong sân, ôm con chó đốm đưa cho Gia Minh, hơi khom người chào, lui về giữa sân, trong ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, Huân gật đầu, mở ta, cất giọng nói trong trẻo và lạnh lùng:

“Người lợi hại nhất ư? Vậy thì... hãy thí thí với ta...”

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 328

Lạnh Lùng

“Người lợi hại nhất ư? Vậy thì... tí thí với ta xem...”

Khi thanh âm trong trẻo và lạnh lùng kia vang lên, những người đứng xung quanh cảm thấy vô cùng kinh ngạc, Andy có chút trợn mắt há hốc mồm đứng đó, hai tay buông thõng chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, sau một lát, tiếng vỗ tay của đám người xung quanh vang lên tới tấp.

“Hay.”

“Đối với mỹ nữ phải hạ thủ lưu tình nha.”

“Tuyệt lắm, mỹ nữ, giáo huấn hần!”

Những người bên ngoài bây giờ vỗ tay tham gia cho náo nhiệt, cổ vũ vốn là một tính cách trời sinh của con người, cho dù như thế nào, mỹ nữ có đánh tốt hay không đều được nam nhân hoan nghênh.

Đám người Man Đầu hiện giờ mới là người hưng phấn nhất:

“Tiến lên, giáo huấn hần! Ta cược mỹ nữ thắng, có ai cược với ta không!”

Bầu không khí bắt đầu trở nên náo liệt, Andy đứng ở đó cũng xấu hổ, nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt, nói:

“Ách, Nguyệt Trì tiểu thư, nếu như cô có hứng thú với cái này, ta nghĩ... Ách...”

“Mời ra tay.”

Cự tuyệt câu nói của hần, Huân nhân nhạt trả lời, ngữ khí nhẹ nhàng mà kiên định.

Trong ánh sáng, gió đêm man mát thổi tới, mấy sợi tóc bay loạn, tô điểm thêm cho khuôn mặt gần như hoàn mỹ của nàng, Andy lắc đầu:

“Không được, ta không cùng nữ nhân...”

Hần còn chưa nói hết lời, một bóng đen đã xẹt qua. Trong nháy mắt đó, Andy đột nhiên có cảm giác như bị độc xà nhìn trúng, trong lòng có dự cảm không tốt thì một thanh âm đã vang lên, hần đang muốn xuất thủ thì thiếu nữ kia đã đứng trước mặt hần, năm ngón tay phải khép lại, đầu ngón tay tinh xảo đã đặt ở trên hàu của hần:

“Người đã chết.”

Dù sao Andy cũng là người đã được trải qua huấn luyện, nhưng mà bây giờ hắn mới biết mình sai lầm như thế nào, chỉ trong nháy mắt vừa rồi, hắn cảm thấy mình thực sự đã bị đối phương giết chết. Khi nghe thấy tiếng nói của thiếu nữ, bản thân hắn có chút ý không hiểu, nhưng thân hình mới bắt đầu có sự phản ứng, tay trái được đưa ra, tay phải vòng lại, muốn chế trụ cổ tay của đối phương.

Một khắc đó, cánh tay của thiếu nữ như linh xà uốn lượn, thậm chí bàn tay của Andy còn có cảm giác như bị trường tiên đánh trúng, bông rất vô cùng. Khi tay trái hắn vươn ra, bàn tay kia di chuyển như điện, xoát một cái đã chế trụ ngược lại cổ tay của hắn, trong giây lát, hắn lại bị chế trụ một lần nữa.

Tờ tay giãy dụa nhưng lại bị tóm, tới lúc này, sự sợ hãi trong lòng hắn mới tăng lên, cái ý nghĩ biến thành xác chết mới chính thức được hắn thừa nhận. Hắn dùng hết sức nhảy lùi về phía sau, nhưng thiếu nữ kia chỉ đơn giản bước một cái, đã tới bên cạnh hắn, bàn tay phải của nàng như biến thành một thanh vũ khí sắc bén, vung tay chém ra.

Nhật Bản kiếm đạo, Cư Hợp!

Bốn phía vô cùng yên tĩnh.

Vốn đây chính là một cách rút đao cấp tốc trong kiếm đạo, vậy mà bây giờ thiếu nữ dùng tay làm đại đao, chiêu thức này dù làm chấn động nhân tâm. Andy há to miệng nhìn quần áo của mình, nó như bị một thanh vũ khí sắc bén chém trúng, để lộ một vết rách dài thẳng tắp, điều này làm cho mọi người ở xung quanh mở to hai mắt nhìn.

Vốn tưởng rằng đây chỉ là một trường biểu diễn, nhưng không ngờ cô gái này lại lợi hại như vậy, mấy nam nhân lập tức bỏ ngay ý định dùng võ thuật để thu hút sự chú ý của nàng...

Trong đám người đứng xem, số học sinh trong học viện Thánh Tâm không có bao nhiêu, cho nên họ cũng không biết Huân có thể lấy 1 địch 10, đánh cho học viên của CLB võ thuật Thánh Tâm gào thét như quỷ khóc thần sầu.

Nhưng mà, lúc này ánh mắt của đám người Diệp Liên, Tiểu Lâu đột nhiên trở nên cuồng nhiệt vô cùng, hôm qua bọn họ xem qua một đoạn video chiến đấu, có quay một kích kinh diễm của Giác Tổ Ngôn và Hi Lý Vượng, chiêu thức mà Huân thi triển giống y như chiêu thức đó, cánh tay giống như trường tiên, phát ra những âm hưởng u u trong không khí.

Mới chỉ biểu diễn mấy động tác đơn giản, đám người này đã có thể nhận ra được một phiên bản khác của Giác Tổ Ngôn, duyên dáng, ngắn gọn, lãnh ngạo, đẹp đẽ và lực phá hủy kinh khủng, chúng kết hợp hoàn mỹ lại với nhau.

“Bởi vì người không chuẩn bị tốt, cho nên ta sẽ ra tay lại lần nữa, lần này sẽ không nương tình đâu.”

Nhìn thấy Andy đang buột áo, huân nhân nhật nói:

“Mời ra tay.”

Vỗ vể vết rách trước ngực, Andy nhìn vào khuôn mặt đối diện mình ở phía trước, trong lòng không biết nên nói gì mới phải, một lát sau, hắn mới hít sâu một hơi, tay phải phía sau, tay trái phía trước, đây là hình thái công kích mà hắn am hiểu nhất::

“Này, ta thừa nhận... lúc này có chút khinh địch, nhưng mà... đến đây đi.”

Chuyện vừa rồi đúng là đã hù dọa hắn, nhưng mà với một người đã trải qua thi đấu nhiều như hắn, hắn tuyệt đối không cho rằng mình kém đối phương bao nhiêu. Lúc này là do hắn khinh địch, nhưng hiện giờ sẽ không như vậy... Tuy rằng hắn không muốn đánh nhau với con gái, nhưng nếu người ta đã muốn, vậy thì hắn không khách sáo.

Ánh đèn chiếu sáng thân ảnh mỹ lệ trong cái sân hình vuông, tóc của nàng bay múa trong gió đêm, không thủ thế gì cả, thiếu nữ tự nhiên đi về phía đối thủ. 5 mét, 4 mét, 3 mét, ... khi thiếu nữ chỉ còn cách mình 2 mét, Andy đã vung quyền tấn công.

Xoát một cái, thân hình của Huân di động, lướt qua quyền phong, mái tóc xõa ra, nàng cất bước, cúi người, xoay tròn, lướt ngang, công kích của Andy tuy nhanh, nhưng nàng còn dùng tốc độ nhanh hơn di chuyển quanh thân hình hắn, bộ pháp huyền ảo, trông thì tưởng chậm nhưng lại nhanh vô cùng. Mỗi quyền của Andy công kích đều chỉ trúng vào tàn ảnh của nàng. Tấn công không được đương nhiên phải nhận hậu quả, cánh tay, vai, phía sau lưng đều bị nàng đánh trúng, đau tới tận xương cốt..

“Đây là do ngươi khinh thường công phu Trung Quốc, Bát Quái Chưởng.”

“Vẫn chưa đủ thành thạo...”

Trong đám người, Tiểu Lâu làm bầm nói chuyện, bên kia, Gia Minh bắt đắc dĩ nhún vai:

“Chỉ đùa giỡn một chút thôi...”

“Cậu nói cái gì vậy! Huân tấn công trông rất đẹp.” Linh Tĩnh trợn mắt một cái, cùng với Sa Sa hô lớn:

“Cố gắng lên! Cố gắng lên! Huân thật lợi hại, tở yêu cậu!”

Trong sân, Andy đang muốn lùi lại để thoát khỏi tình trạng bị bao vây, nhưng dù hắn cố gắng thế nào cũng chẳng có bao nhiêu hiệu quả, sau khi liên tục đâm mấy quyền liều mạng, hắn đã không còn sức mà bám theo đánh đuổi đối phương, cho nên rơi vào hạ phong, lúc này hắn cũng chẳng còn mang tâm lý thương hương tiếc ngọc gì cả, sau khi tránh được mấy quyền của nàng, Andy tung mình lao thẳng tới chỗ của Huân.

Kéo gần khoảng cách, phát huy lực lượng thân thể một cách tận cùng, một quyền đâm ngang, nhưng thân ảnh thiếu nữ kia cũng lao tới, bàn tay mềm mại đè thẳng vào bàn tay hắn, sau đó một khắc, thân hình Andy bị nện bần thảng ra sau, sau khi hạ xuống đất còn phải lảo đảo mấy bước nữa mới ổn định được thân hình.

“Ngươi khinh thường Thái Cực quyền, Lâm Tước Vĩ, Phiết Thân Chùy...”

Kỹ xảo Huân am hiểu nhất chính là Tri Anh Thiên Huyền, lấy quang ảnh chỉ chít để làm cho địch nhân lóa mắt, đây cũng chính là pháp môn của Nhẫn

thuyết. Cái sân hình vuông này hiện giờ được 4 cái bóng đèn lớn chiếu vào, thân ảnh của ai nấy cũng kéo dài ra, chính là điều kiện tốt nhất để thi triển Tri Anh Thiên Huyền.

Andy cho dù có thực lực nhất định, nhưng làm sao có thể so sánh với Huân được cơ chứ. Thân ảnh kia lại lao tới, một lần nữa công kích vào hắn, lực lượng yếu ớt kia vận dụng thuần thực công phu tá lực đẩy lực, “A” một tiếng, cái thắt lưng của hắn truyền tới cảm giác đau đớn vô cùng, phảng phất như toàn bộ xương sườn đã bị đánh nát.

“Đây là Vịnh Xuân Quyền... Thốn Kinh!”

Khi Andy một lần nữa bị đánh bật ra sau, Huân đã không còn công kích, để cho Andy thờ dốc, chỉ thờ ơ nhìn hắn một cái.

“Người rất yếu, chẳng tinh thông cái gì cả.”

Ai thắng ai thua, cho dù là người ngoại đạo cũng đã thấy rõ, trên cơ bản là không cần phải đánh tiếp làm gì. Nói xong những lời này, Huân xoay người đi ra ngoài, đột nhiên có một thiếu nữ mặc quần Jean màu xanh, cười ôm lấy nàng, thân ảnh này chính là Sa Sa, Linh Tĩnh cầm trong tay một cái máy quay mini DV, vô cùng thích thú chạy trước quay phim.

...

...

Sau trận tỉ thí, Huân ôm con chó đốm theo đám người Gia Minh rời đi, việc này khiến cho rất nhiều người ngẩn ngơ, Đàm Quân Vinh thấy Linh Tĩnh chẳng thèm để ý gì tới mình cho nên một lúc sau hắn cũng rời đi.

Quan hệ của Andy cùng Giang Vu Vĩ sau này như thế nào hắn cũng mặc kệ, việc ăn mừng trên bãi cỏ cũng vẫn tiếp tục diễn ra, thỉnh thoảng còn có một số người tiếp tục bàn luận về trường tỷ võ vừa rồi.

Đại khái là vào khoảng 11h, Phương Vũ Tư lên đài biểu diễn, những thanh âm hoan hô ầm ĩ lại vang lên. Lúc này có thân ảnh của một nữ tử, đi tới một con suối bên cạnh sườn núi.

Ở đây không có ai, tầm nhìn tương đối rộng, cô gái này chính là Hà Vân, nàng ngồi một mình ở đây một lúc, sau đó bắt đầu nói...

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 329

Áy Náy

“Này, Johnny, ta tới rồi, đang đóng quân dã ngoại đây... Người có khỏe không?”

Tiếng nói của cô gái vang lên bên suối, nếu nghe được thì người ngoài cũng chỉ cảm nhận như đây là một cuộc trò chuyện, đại khái là người này ở nước Mỹ trở về, cho nên trong giọng nói vẫn lẫn ngữ điệu nước ngoài. Nhưng với giọng nói nhẹ nhàng ôn nhu của nàng, người ta không bao giờ nghĩ tới cô gái này lại ở trong đám của Giang Vũ Vĩ.

“Buổi tối không có chuyện gì cả, chỉ đùa nghịch rồi làm quen với mấy người bạn mới... Quan hệ giữa ta với Đỗ Lệ không tệ đâu nha, ha ha, vẫn như lúc trước, ta không nói khoác, muốn có bạn mới thì đó là chuyện vô cùng đơn giản... A, ta rất muốn gặp người, nhưng mà chẳng biết nói gì...”

“Đàm Quân Vinh... cái tên thiếu gia nhà có rất nhiều tiền mà ta đã nói với người trước kia, người có nhớ không... Ha ha, hẳn thích một mỹ nữ, tên là Linh Tĩnh... Ta nghĩ bọn họ rất xứng đôi,... Đáng ghét, sao hắn có thể coi trọng ta được...”

“Được rồi, tối nay họ còn tổ chức đại hội luận võ, a... Andy, người có biết không? Hắn bị một tiểu cô nương tên là Nguyệt Trì Huân dễ dàng đánh bại, trời à, cuộc thi rất hay... Ta luôn theo dõi chăm chú... Không đặc biệt gì ư, nhưng mà hoạt động dã ngoại kiểu này chẳng mấy khi có chuyện vui như vậy...”

“Không chuyện gì nữa rồi, OK, bye...”

Cuộc đối thoại đã chấm dứt, đây cũng chỉ là một cuộc đối thoại bình thường, đại khái là đem những chuyện xảy ra trên đường kể lại một lần mà thôi. Sau khi nói chuyện, nàng cúp điện thoại, đứng dậy, xoay người rời đi.

Giờ đêm khê thối qua vượt má nàng, không bao lâu sau, thân ảnh của thiếu nữ đã xuất hiện bên dưới chân núi, chậm rãi trở về như đang muốn tìm kiếm cái gì đó, mấy phút sau thì biến mất.

Trong một bụi cây cách đó chừng hơn chục mét, Gia Minh cầm trong tay một cái máy quay phim mini DV đứng lên, cái máy này có cả tia hồng ngoại, có thể quan sát ban đêm. Hình ảnh tuy không được sắc nét, nhưng mà có thể thu âm thanh cực tốt, nhìn những hình ảnh tê nhạt trong máy, sau đó hắn lại nhìn một chuỗi số liệu xuất hiện trong đồng hồ đeo tay, huyết giác một tiếng:

“Đội cầu từ đúng là có kỹ thuật...”

Không bao lâu sau, hắn đã xuất hiện bên trong buồng xe của Kelly, hắn ngồi xuống bên cạnh thiếu nữ đang ngủ làm cho thiếu nữ kia tỉnh dậy, sau đó mở laptop lục một cái bản đồ, cô nàng kia day nghiêng:

“Đáng ghét, nếu như là ở U Âm Thiên Cầm, người nào quấy rầy ta ngủ nhất định sẽ bị ta giết chết.”

Bộ ngực của nàng đã lộ hẳn ra ngoài, trong không khí mùi hương của nữ nhân lan toả, đúng là đắm mỹ. Không biết trước khi Gia Minh tới đây, nàng có tự làm cái gì không.

“Xin lỗi, xin lỗi. Nhưng mà ta đảm bảo là tin tức có giá trị... A, không, là tình báo...”

Đem cuốn băng của máy quay phim mini DV lấy ra, gắn lên máy vi tính, một lát sau có một tia sáng xuất hiện ở trên màn hình:

“Johnny chính là người được thay thế để phụ trách liên lạc với Hà Vân, đây chắc là vị trí của hắn, có thể phái người tới kiểm tra một chút, nhưng ta không hi vọng đánh rần động cò, dựa theo mức độ cẩn thận lần này của bọn họ, bá tước chắc chắn không đi cùng, hiện giờ đã là giai đoạn hành động chính thức, bất kỳ nơi nào khả nghi cũng không được bỏ qua, chớ có kinh động bọn họ.”

Nhìn bản đồ, Kelly bắt mắt bĩu môi:

“Cho nên ta mới ghét trò chơi quá đơn giản...”

“Đó là bởi vì ta hiểu rất rõ bọn họ.”

Gia Minh cười cười:

“Mặt khác, người có thể cầm cái máy quay mini này cho đồng đội phân tích, đương nhiên, những hình ảnh về Linh Tĩnh hoặc các nàng thì phải lưu lại, ta muốn dùng nó làm kỷ niệm cho chuyến đi này.”

“Tiểu nam hài đáng ghét.”

Kelly nhàn nhạt đánh giá hắn một câu.

...

...

Sau khi các tiết mục biểu diễn xong, cuộc chơi cũng tan rã, trên bãi cỏ lửa trại đang cháy, có một số người đang uống rượu, ăn cơm, hoặc ngồi bên cạnh chơi bài. Đám nhiệm cảnh giới lần này toàn là những đặc công, đại bộ phận bọn họ đang chuẩn bị đi ngủ.

Trước một cái lều ngủ, Đỗ Lệ đi ra, đi tới một cái lều cách đó không xa:

“Đàm Quân Vinh Vinh thiếu gia, đã ngủ chưa?”

“Ai?”

Trong giọng nói mang theo sự nghi ngờ, Đàm Quân Vinh mặc quần áo chỉnh tề, xốc vãi nhô đầu ra:

“A Lê, làm sao vậy?”

“Ách.”

Đỗ Lê tươi cười:

“Có một số việc muốn nói, còn tưởng rằng người đã ngủ rồi chứ.”

“A, vào đi, đang xem sách. “ Cái lều ngủ không tính là lớn, nhưng mà hai người ngồi trong đó nói chuyện cũng còn rộng chán, Đàm Quân Vinh lấy ra hai cái chăn duy nhất, mở một cái hộp:

“Có ăn bánh kem không?”

“Vinh thiếu gia còn mang theo bánh kem?”

“Vừa mới mua ở bên kia, mùi vị không được chính tông lắm, cô cũng biết đấy, ở trong nước có một cái không tốt đó là không thể tìm được một thứ gì chính tông cả, cà phê, Pizza, cái gì cũng làm giả được, ở bên Mỹ thì tốt hơn nhiều.”

Một mặt thuận miệng oán giận, Đàm Quân Vinh đem bánh kem đưa tới, nói:

“Được rồi, chắc lại cãi nhau với Hoán Văn chứ gì, các người chia tay ta cũng mong chờ lắm, bởi vì các người chia tay ta sẽ nhân dịp xen vào.”

Vương Hoán Văn trong miệng Đàm Quân Vinh chính là bạn trai Đỗ Lê, hôm qua hai người còn cãi nhau, cho nên đi đường không thoải mái cho lắm, hơn nữa Vương Hoán Văn còn tới hỗ trợ Linh Tĩnh, hai người nói chuyện thực say sưa, trong lòng Đỗ Lê đương nhiên là khó chịu, sau bữa cơm tối hai người cãi nhau một trận, nhưng mà sau đó miễn cưỡng có thể làm hòa.

Lúc này Đỗ Lê cười:

“Vinh thiếu gia nói vậy sao, nếu muốn ta lập tức chia tay liền.”

“Đừng, đừng... Ta thừa nhận mình rất thích sắc đẹp của cô, muốn thừa dịp quan hệ hai người không tốt mà xen vào, nhưng mà chọc gậy uyên ương không được tốt lắm, với lại các người là bạn thân của ta, cô muốn Hoán Văn hận ta cả đời sao.”

Đàm Quân Vinh chuyển trọng tâm câu chuyện rời sang việc khác, nói:

“Được rồi, cô vẫn chưa nói mình có chuyện gì đấy?”

“Ách...”

Đỗ Lệ có chút khó nói cắn cắn môi dưới, nhìn xung quanh căn lều một cái, sau đó cười nói:

“Kỳ thực tôi tới xin lỗi.”

“Xin lỗi?”

Đàm Quân Vinh mở to hai mắt nhìn, hẳn quen Đỗ Lệ nhiều năm cho nên biết, cái câu này nàng ta nói được ra miệng thực không đơn giản chút nào.

“Đúng vậy, trước lúc ăn cơm tôi nổi giận đã mang lại cho anh nhiều phiền phức, chắc là có khá nhiều người xấu hổ...”

“Ách, cái này... có gì đâu, A Lệ cô tức giận Hoán Văn, có xin lỗi thì... cũng không nên nói với ta chứ...”

“Tôi biết anh thích Diệp Linh Tĩnh.”

Đỗ Lệ mở đôi mắt đẹp chớp chớp.

“Ách...”

“Vốn anh trò chuyện với nàng rất hợp, nhưng mà do tôi tức giận cũng khiến nàng tức giận... kết quả... thành thật mà nói, trong lòng tôi rất áy náy...”

“Ách... A, chuyện này...”

Vốn Đỗ Lệ cãi nhau với Sa Sa, thì có thể bỏ qua cho Linh Tĩnh, nhưng mà lại kéo cả nhau vào cho nên Linh Tĩnh không nhìn mặt đám người bên này, trong lòng Đàm Quân Vinh đối với Đỗ Lệ cũng có ít nhiều oán khí.

Nhưng mà người ta đã xin lỗi như vậy, hẳn thực sự không còn nổi giận được gì nữa, với lại quan hệ của bọn họ từ trước tới nay vẫn rất tốt.

Chi là một cô gái mà thôi, tán gái có nhiều cách dù thế nào đi nữa cũng không thể giận Đỗ Lệ được. Hơi cười cười, hẳn lắc đầu:

“Chuyện này mắc mớ gì tới cô đâu, tại mị lực của ta còn chưa đủ...”

“Nói đùa sao, mị lực của Vinh thiếu gia chưa đủ, thì ta không biết là mị lực ai đủ nữa, hình như Linh Tĩnh thích Cố Gia Minh thì phải?”

Đỗ Lệ cười cười.

“Tôi thấy nàng cả tới nay chẳng thèm nhìn chúng ta một cái, thậm chí đối với sự nhiệt tình của Vu Vi cũng chẳng có phản ứng gì, chắc là đều tại tôi, ngày mai tôi tới xin lỗi nàng ta, xuống nước một chút, chắc là nàng ta không tức giận đâu.”

“Ta nghĩ không cần phải làm chuyện này đâu...”

Đàm Quân Vinh trong miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng đã bị câu nói của Đỗ Lệ ảnh hưởng. Hẳn ta đang nghĩ, Linh Tĩnh vì chuyện này đã ghi

hận một buổi tối, thậm chí còn giận chó đánh mèo đổ lên đầu của mình...

Trong lúc nhất thời, những cái tốt đẹp của Linh Tĩnh trong lòng hẳn giảm xuống một chút, nhưng mà, nhờ tới dung mạo và khí chất của Linh Tĩnh, hẳn lại rung động, nếu như ngày nào đó nàng thích mình, mở miệng xin lỗi cái hành động giận chó đánh mèo này, cái cảm giác này thực là...

“Kỳ thực tôi cũng không vì mình làm chuyện này đâu.”

“Ách?”

“Không có cách nào khác, cô gái Linh Tĩnh này so với tôi đẹp hơn, khí chất cũng tốt hơn, anh không phát hiện bộ dáng của Hoán Văn khi nhìn nàng ta ư? Nếu không phải hẳn như vậy thì tôi làm sao có thể tức giận được, tôi nghĩ Diệp Linh Tĩnh này chắc chắn có hảo cảm với Vinh thiếu gia, lần này nói là hành quân dã ngoại, nhưng thực chất là một buổi tụ hội, Diệp Linh Tĩnh không có bạn trai, hoàn cảnh lại không quá tốt, là bạn của Đông Phương Uyên, tham gia những hoạt động như thế này chẳng phải là muốn tìm bạn trai cho mình hay sao, mọi người đều hiểu, nếu như Vinh thiếu gia không theo đuổi, tôi lo lắng Hoán Văn sẽ...”

“Ách, cái này đâu phải chuyện xấu gì...”

Đàm Quân Vinh đột nhiên thốt ra một câu, sau đó vội vàng bỏ sung:

“A, tôi nói là cô gái không có tiền chưa chắc đã là xấu, chứ không phải nói Hoán Văn như vậy.”

Chỉ cần một câu đã có thể gây mâu thuẫn trong cách suy nghĩ của Đàm Quân Vinh, Đỗ Lệ không nói thêm gì nữa, không bao lâu sau, Đỗ Lệ ra ngoài, ngồi bên cạnh đồng lửa, làm một động tác OK với Hà Văn.

Bước tác chiến đầu tiên đã thành công!

...

Sau khi rửa mặt xong, bưng chậu nước nóng, cầm máy quay phim mini DV đi vào trong lều của Linh Tĩnh, thiếu nữ đang ngồi trong lều, giả bộ đọc sách, mắt thấy Gia Minh vào, nâng giờ cuốn sách lên, cười nói rồi che mặt mình:

“Lúc này còn chạy tới lều của tớ làm gì, đại sắc lang, đi tìm bạn gái Sa Sa của cậu đi.”

“Sáng sớm hôm sau mà để cho người khác nhìn thấy tớ đi ra ngoài từ trường bóng của cậu vậy thì nguy rồi, cho nên tớ mới ngủ ở bên cậu tới nửa đêm, sau nửa đêm sẽ sang chỗ Sa Sa.”

Đem máy quay phim mini DV để qua một bên, Gia Minh giật cái túi ngủ ra nhìn, Linh Tĩnh đã cởi quần, bây giờ chỉ mặc một cái quần nhỏ màu trắng, vẻ phương diện này từ trước tới nay nàng tương đối bảo thủ, Sa Sa thì lại phóng túng, nhưng mà cả hai nàng đều có sự khêu gợi riêng.

Linh Tĩnh đẩy bàn tay của hắn ra, nói:

“Không phải chứ, trong hoàn cảnh này mà cậu còn muốn hoang đâm vô đạo? Chắc là bị Sa Sa đuổi, sau đó lại bị Tiểu Uyên và chị Nhã Hàm nhìn thấy nên mới xấu hổ chứ gì.”

“Khụ, tớ không xấu hổ là được. Hơn nữa... vừa rồi tớ chỉ muốn nhìn xem túi ngủ có lớn không, hóa ra là vẫn đủ cho hai người nằm.”

“Cậu muốn đề chết tớ sao.”

Linh Tĩnh cười cầm sách đánh hấn một cái, sau đó kéo Gia Minh nằm lên bụng mình, để cuốn sách qua một bên, nhẹ nhàng xoa đầu cho hấn.

“Gia Minh...”

“Sao?”

Mười ngón tay tinh xảo di chuyển trên trán, mang theo những luồng hơi ấm làm giảm bớt sự đau đớn cả ngày của hấn, trong mắt Linh Tĩnh hiện lên sự buồn bã:

“Gia Minh, cậu có khó chịu không?”

“Ách...”

Gia Minh sững sờ một chút, không biết nên trả lời thế nào...

“Đâu cần vậy.”

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 330

Tình Nghi Biến Thái

“Gia Minh, cậu thấy không thoải mái à?”

Giọng nói dịu dàng nhưng không ẩn chứa bao nhiêu ý hỏi thăm. Hai người phát sinh, quan hệ đã hơn hai năm, mà nếu nói đến thời gian thân thiết với nhau thì đã hơn bảy, tám năm rồi. Linh Tĩnh vốn có tính tình tinh tế, đã nhiều năm như vậy, nói là quan hệ giống như vợ chồng nhiều năm cũng không có gì quá đáng, đặc biệt là với một cô gái truyền thống như Linh Tĩnh, khi thích một người, sự hiểu rõ về đối phương thậm chí còn khắc sâu hơn cả về chính bản thân mình, thỉnh thoảng Gia Minh có một vài biểu hiện khác thường thì nàng lập tức có thể đoán được lí do.

Không thể không nói, dù có thể tỏ ra không thèm quan tâm đến những thứ hư vinh vô dụng như thẻ điện, máu tanh gì đó trước mặt người ngoài, nhưng ở phương diện khác, Gia Minh luôn là người có chủ nghĩa đàn ông không ai bì kịp, tuyệt không để hai người Linh Tĩnh và Sa Sa tiếp xúc với thế giới bóng tối, bất cứ chuyện gì cũng đều tuân theo nguyên tắc hết sức tránh làm cho bọn họ lo lắng. Từ khi bị đau đầu đến nay, trước mặt Linh Tĩnh và Sa Sa, hẳn thậm chí không thể hiện ra vẻ đau đớn dù chỉ là một cái nhíu mày. Nhưng nửa năm trở lại đây, Linh Tĩnh vẫn nhận ra bệnh đau đầu của hắn, lúc này nàng mới nói ra.

“À...”

Gói đầu lên bụng Linh Tĩnh, một bàn tay luồn vào trong túi ngủ, cảm thụ xúc cảm ấm áp đó. Gia Minh hơi ngạc nhiên, sau đó mỉm cười:

“Gần đây... đúng là có hơi đau đầu.”

“Vậy mà cậu không nói.”

Linh Tĩnh hơi tức giận.

“Đến bệnh viện khám chưa?”

“Không sao, chuyện nhỏ thôi.”

Gia Minh an ủi nàng.

“Đại khái vì gần đây hơi lo lắng nên mới bị đau nửa đầu, đừng quên mình cũng biết về y học, chuyện như vậy chỉ là bình thường mà thôi.”

“Dù sao cũng phải khám xem, là học sinh mà đã bị đau nửa đầu. Mẹ ở bệnh viện, cậu đi khám cũng rất dễ dàng.”

“Khụ, cũng vì mẹ ở bệnh viện nên mình mới không dám đi. Mấy năm qua mỗi lần đến bệnh viện đều bị rầy rà muốn chết, không được nghịch ngợm, không được làm loạn, không được tham gia vào xã hội đen, không thể thấy việc nghĩa liền hăng hái rồi rơi vào nguy hiểm, không được uống rượu, ăn uống quá độ, phải biết sống có quy luật, không được xem TV, chơi game quá muộn, nếu không không được ở bên ngoài nữa, phải chuyển về ở nhà... Cứu mạng...”

Hắn vừa nói vừa lẩn qua lẩn lại, sau đó bị Linh Tĩnh néo mặt:

“Mẹ cũng vì muốn tốt cho cậu. Đám bóp cho cậu mà, không cho lộn xộn.”

Nàng tỏ ra hơi giận.

“Hơn nữa đó là mẹ mình, không cho cậu gọi thân thiết như vậy.”

“Là mẹ mình.”

“Mẹ mình!”

“Dù sao thì sau này cậu gả cho mình rồi cũng sẽ như vậy.”

“Hừ hừ, còn nói gả cho cậu nữa, bất kể cha mẹ thương cậu đến thế nào, nếu biết cậu chân đạp hai thuyền là mình và Sa Sa, không cắt đứt chân cậu mới là lạ. Yêu sâu trách nặng có biết không, đến lúc đó xem cậu giải thích như thế nào.”

“Khụ, dù sao thì chúng mình cũng chỉ mới mười bảy, mười tám tuổi. Nếu thực sự không còn cách nào khác... mình cưới Sa Sa trước rồi ly hôn, sau đó lại cưới cậu, đồng thời vẫn làm bạn với Sa Sa, lúc đó không ai nói gì được nữa. Nhân ngãi không mua bán được mà, mặc dù rất ít người ly hôn rồi còn có thể làm bạn nhưng cũng không phải không có..

“Đến lúc đó thì cậu chuẩn bị tinh thần bị chú Liễu đuổi giết đi.”

Linh Tĩnh cười rồi bỏ qua chủ đề khiến mọi người không vui này.

“Không nói chuyện này nữa. Sau khi trở về nhất định phải gặp bác sĩ đó, mua ít thuốc uống cũng tốt hơn một chút.”

“Căn cứ kinh nghiệm hành nghề y nhiều năm của mình, tuổi trẻ mà uống nhiều thuốc tây thực ra cũng không tốt...”

“Không cho mạnh miệng.”

“Mình muốn húc phổi cậu, thuận tiện húc ngực luôn.”

Gia Minh cười, dời đầu lên phía trên ngực Linh Tĩnh, sau đó trong lều vọng ra tiếng trách móc nhỏ nhỏ:

“Không được động đây, động đây nữa mình không đề ý đến cậu nữa!”

Sau những tiếng cười, tiếng đùa giỡn khe khẽ, căn lều nhỏ cuối cùng cũng yên tĩnh lại. Dưới ánh đèn, Gia Minh chui vào trong túi ngủ, đầu gối lên bụng thiếu nữ, ôm lấy hai chân nàng, cảm thụ sự ấm áp quen thuộc của mười ngón tay mềm mại của Linh Tĩnh. Trong bầu không khí ấm áp và dịu dàng như vậy, sự đau đớn và xao động trong đầu dần dần trở nên an tĩnh trở lại.”

Sau khi bị kích thích bởi dị năng rồi lại an tĩnh lại bởi nhân tố con người, đây là lần đầu tiên...

***** Qua nửa đêm, đến gần sáng hẳn mới chui ra khỏi lều, day day trán, đuỗi lưng một cách thoải mái.

Lúc này bên các lều trại trên bãi cỏ vẫn có người đang đi lại, trong một số chiếc xe đậu cách đó không xa cũng còn sáng đèn, tiếng TV loáng thoáng truyền đến. Nhưng bất kể thế nào, ba giờ rưỡi sáng vẫn là lúc con người chìm vào giấc ngủ sâu nhất. Nhìn một đồng lửa vẫn đang cháy bùng bùng trên bãi cỏ, Gia Minh thở phào nhẹ nhõm.

“Phù... Bùi La Gia...”

Lắm bảm nhắc tới xong, hấn vòng qua mấy chiếc lều, lặng lẽ ẩn nấp thân hình, một lát sau mới cảm một thiết bị ghi âm loại nhỏ trở lại lều của mình. Lấp tai nghe vào, hấn nghe từ đầu đến cuối, sau đó nghe đi nghe lại hai lần đoạn đối thoại có Đàm Quân Vinh nói.

“... Tôi đến đây để xin lỗi... tôi biết anh thích Diệp Linh Tĩnh kia... Nếu sức hấp dẫn của Vinh thiếu còn chưa đủ thì tôi thực sự không biết còn ai có sức hấp dẫn hơn... Ngày mai tôi đến xin lỗi cô ta... Thực ra tôi đi cũng vì mình.”

Đoạn đối thoại giữa Đàm Quân Vinh và Đỗ Lệ lập lại trong tai nghe. Gia Minh khẽ lắc đầu, ánh mắt lạnh lùng.

“Tất cả đều chết đi...”

***** Sáng sớm.

Ánh mặt trời vừa lên, mọi người ra suối mức nước rửa mặt. Gia Minh đến toa xe bus ở bên đường mua đồ ăn sáng về, Huân cũng xách theo một hộp cơm lớn đi theo phía sau. Trong đoàn thể nhỏ nhỏ này. Nhã Hàm khá ham ngủ vì bệnh huyết áp thấp, có lẽ là người dậy muộn nhất, nàng xoa xoa đôi mắt còn mông lung rồi ra khỏi lều. Linh Tĩnh và Giang Vu Vi đang đứng nói chuyện, Sa Sa cũng ở bên cạnh, thấy Nhã Hàm, nàng liền mỉm cười bụng chậu nước đi qua.

“Chị Nhã Hàm, chừa lại nước ấm cho chị này.”

“Ừ, cảm ơn em. Sa Sa.”

Nàng bụng nước nóng muốn đi vào nhưng lại chợt dừng lại, nhìn về phía sau hỏi:

“Sa Sa, Giang Vu Vi lại muốn nói gì với Linh Tĩnh vậy?”

“Chị Nhã Hàm, chị không thích nàng sao?” Sa Sa cười, hạ giọng hỏi.

“Thực ra cũng không có gì cả, có điều... Hiện giờ Linh Tĩnh và Gia Minh ở cùng nhau, chị lại không thích cái tên Đàm Quân Vinh kia...”

Những năm qua Nhã Hàm lui tới với rất nhiều nam nữ thượng tầng, phải bảo vệ mình thế nào, nàng đã sớm có rất nhiều kinh nghiệm. Trước mặt người khác, nàng có thể tỏ ra thành thực ưu nhã, tạo thành một giới hạn vô hình với người khác nhưng không làm người ta cảm thấy mình bị lạnh nhạt, nếu có người có ý định với nàng thì chỉ cần tiếp xúc là có thể nhận ra ý định từ chối một cách rõ ràng, Linh Tĩnh không có bản lĩnh như vậy. Chuyện đêm hôm qua nàng ít nhiều cũng thấy được, có điều lúc này nói thẳng quan hệ giữa Linh Tĩnh, Sa Sa và Gia Minh ra. Sa Sa lập tức cảm thấy khó xử, cười xấu hổ.

“Đúng vậy, em cũng không thích nàng lắm, thực ra Linh Tĩnh cũng biết. Nhưng không phải Giang Vu Vi tới để giết đây... Đúng rồi, chị Nhã Hàm, chị không bị mất đồ lót chứ?”

“Cái gì?”

“Nghe Giang Vu Vi nói, sáng nay Đồ Lệ tinh dậy thì phát hiện ra đồ lót tối qua nàng thay ra đã không thấy đâu nữa. Nàng hoài nghi có tên biến thái nào đó trà trộn vào đội ngũ của chúng ta, hiện giờ đang âm thầm điều tra đó.”

“Không thể nào...”

Nhã Hàm nghiêng đầu, chỉ thấy Đồ Lệ kia đang đứng nói chuyện với một số nữ sinh, bên cạnh căn lều cách đó không xa, chân mày nhíu chặt, ánh mắt khiến người ta sợ hãi nhìn chằm chằm vào mỗi tên nam sinh đi qua. Thu hồi ánh mắt, Nhã Hàm bụng chàu nước vào lều.

“Để chị kiểm tra xem... Hình như không bị mất...”

Đồ Lệ vốn không muốn mọi người đều biết, nhưng bản chất của lời đồn là như vậy, một người truyền một người. Mặt trời tươi đẹp nhô lên ở phương đông, một đám nữ sinh ở bên này bắt đầu bàn luận xôn xao về chuyện này, thậm chí rất nhiều nữ sinh còn không nói cho cả bạn trai mình mà dùng ánh mắt nhìn biến thái để quan sát kỹ tất cả các nam nhân. Linh Tĩnh đương nhiên là nói chuyện này cho Gia Minh trước, nàng biết trước giờ Gia Minh luôn cảnh giác vào buổi tối, sáng ra cũng dậy sớm, có điều khi hỏi có ai lên lều lút lút xuất hiện vào buổi sáng hay không thì Gia Minh cũng không biết.

“Không thể nào, chuyện thế này, nếu mình muốn thì mở miệng là có mà... Ha ha, đừng đánh mình. Theo như mình biết, chuyện biến thái thế này, người Nhật Bản vốn luôn nổi tiếng với tâm lý không bình thường là thích làm nhất. Cô thành thật khai ra, có phải cô có đam mê sưu tập đồ lót của mỹ nữ hay không?”

Những người đang đứng cùng một nơi với Gia Minh lúc này, chỉ có mấy cô gái là Linh Tĩnh Sa Sa Nhã Hàm và Huân nghe được. Thấy Gia Minh bắt đầu nói nhảm, Sa Sa đang lấy đồ ăn từ hộp cơm ra liền đá vào mông hắn:

“Cố Gia Minh, lời thế này mà cậu cũng dám nói, thật vô si.”

Mà thân là nhân vật chính đang bị chỉ trích, Huân đang ngồi yên lặng ở bên cạnh húp cháo, lúc này nàng cũng ngẩng lên nhìn Gia Minh, vẻ mặt điềm đạm:

“Tôi chỉ thấy hứng thú với quần lót của thầy.”

“Đó...”

Ba cô gái còn lại đồng thời kêu lên, ngón tay chỉ thẳng vào Gia Minh. Gia Minh bĩu môi bất đắc dĩ. Trước giờ Huân rất ít khi mạnh miệng, nhưng nếu đã mở miệng thì thường khá thú vị, nếu phân bác loại đùa giỡn nghiêm trang thế này sẽ khiến mình trở nên ngốc nghếch, mà nếu không phân bác thì chỉ có thể yên lặng chịu chế giễu. Hắn buông tay ra:

“Đám hủ nữ các người nhìn tôi như vậy làm gì? Sa Sa mới là thầy của cô ấy được chưa... Khụ...”

Hắn quay sang vẫy tay với Thiên Vũ Chính Tắc ở cách đó không xa, lảng sang chuyện khác.

“Chính Tắc, anh tới đây một chút.”

“Chuyện gì?”

“Tên biến thái Nhật Bản nhà anh, có phải tối hôm qua đi trộm đồ lót của người ta hay không?”

Thiên Vũ Chính Tắc ngăn người, chuyện có người bị ăn trộm đồ lót hắn vẫn không biết: “Làm ơn, mặc dù là người Nhật Bản nhưng tôi rất chính trực... Ách, sao mọi người lại nhìn tôi bằng ánh mắt đó?”

“Anh có biết những lời này của anh rất không có sức thuyết phục không...”

Bên này vui đùa nhốn nháo, mà một căn lều ở bên kia thì đến tận lúc này mới chịu mở ra. Đàm Quân Vinh mặc quần áo chỉnh tề đi ra khỏi lều, vẻ mặt có vẻ khá khẩn trương. Hắn đứng bên lều đánh giá những người xung quanh bằng ánh mắt hiềm nghi, một lát sau, chạm phải ánh mắt hệt như vậy của Đồ Lễ đứng cách đó không xa. Giống như cách nhìn mà rất nhiều sách miêu tả: Bốn mắt chạm nhau, tia lửa bắn ra...

ĂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 331

Ve Sầu

“Vinh thiếu.”

Sáng ra phát hiện có người ăn cắp đồ lót của mình là một chuyện rất không vui vẻ, nhưng chuyện có nặng nhẹ, vừa thấy Đàm Quân Vinh, Đỗ Lệ liền nhớ tới chuyện mình quyết định sẽ làm từ tối qua, mỉm cười bước về phía hắn. Đàm Quân Vinh lui mạnh về phía sau một bước như bị thần kinh.

“Ách, cái gì... Chào A Lệ, buổi sáng tốt lành...”

“Vinh thiếu, anh làm sao vậy? sắc mặt anh không tốt lắm.”

“À, không có gì, tối qua tôi ngủ không ngon...”

Dù sao cũng là người quen, dù trong lòng có chuyện nhưng Đàm Quân Vinh vẫn cười ha ha cho có lệ, tạm thời đè nén tâm tình không thoải mái xuống.

“Lần đầu dùng túi ngủ, không thoải mái bằng ngủ trên giường. A Lệ, cô thế nào?”

“Ha hả, năng lực thích nghi của tôi rất mạnh, ngủ liền một mạch đến hừng sáng, không bị tỉnh lại giữa chừng lần nào...”

Thực ra lúc này nàng lại có chút oán hận vì khả năng thích ứng của mình. Hôm qua bàn kế hoạch với Hà Vân đến tận nửa đêm, tâm tình rất vui vẻ, gần như là hát vang ca khúc “Chúng ta là côn trùng có hại” rồi chìm vào ngủ say. Nếu không vì như thế thì có lẽ lòng cảnh giác của nàng cũng sẽ đề cao hơn rất nhiều, có thể phát hiện được tên biến thái đến trộm đồ lót kia. Nàng chỉ Linh Tĩnh đứng cách đó không xa:

“Đúng rồi, Vinh thiếu, bây giờ chúng ta đi xin lỗi đi. Tôi thấy... ha hả, cùng đi sẽ hay hơn.”

“Đợi một lát đi...”

Đàm Quân Vinh cười.

“Tôi đi rửa mặt trước đã.”

Vừa rời khỏi tầm mắt Đỗ Lệ, ánh mắt Đàm Quân Vinh lại chuyển thành vẻ giận dữ:

“Con mẹ nó, ai đùa dai như vậy, nếu để tao tìm ra thì...”

Mang theo tâm tình như vậy, hần ra suối rửa mặt rồi làm bộ làm tịch đi về phía nhà vệ sinh. Thấy bên đó đông người, hần vội vàng xoay người đi về phía rừng cây. Cảnh giác nhìn xung quanh, đến khi tới một chỗ không có người hần mới đưa tay vào trong áo, rút một bộ đồ lót màu hồng gọi cảm ra.

Áo ngực và chiếc quần lót bán trong suốt đã sớm bị vô nhân nheo lại, hần giữ trong tay một lát, về mặt khá phức tạp, ánh mắt thì vẫn cảnh giác nhìn xung quanh. Một lát sau, hần đưa chiếc quần lót bán trong suốt lên mũi ngửi một chút, mắng:

“Mẹ kiếp...”

Cuối cùng hần ném tất cả những thứ trong tay xuống đất.

Sau khi tiếp tục nhìn xung quanh vài lần, Đàm Quân Vinh xoay người rời đi. Nhưng mới đi được vài bước thì hần lại thấp thòm quay trở lại, cứ ném mấy thứ đồ lót này xuống đất như vậy thì không khỏi quá lộ liễu... Hần lại nhặt lên, bước đến bên một bụi cây ném vào trong đó. Đứng suy nghĩ thêm một lát, hần lại ngồi xỏm xuống, lấy lá cây, cành khô phủ lên hai thứ này.

Chiều qua một đám người vào rừng kiếm củi, đến bây giờ, cành khô còn lại đã không nhiều lắm. Hần tìm lá cây khắp xung quanh, lại vun thêm cả đất bùn lên khiến đôi tay vô cùng bẩn, nhưng khi đứng đây nhìn vẫn thấy một đống lớn trong bụi cỏ thế này vẫn quá lộ liễu. Đứng phui tay nhìn một hồi lâu, cuối cùng hần cũng xoay người rời đi. Song chưa đến vài giây sau, hần lại quay lại lần thứ hai.

Lần này, trong mắt hần ánh lên vẻ quyết tuyệt. Bới đồ lót ra khỏi đống nhỏ kia, hần lấy bột lửa ra đốt, vừa châm, hần vừa lo lắng nhìn khắp xung quanh. Bãi cỏ ở xa xa, rừng cây yên tĩnh, ánh mắt trời vàng óng rực rỡ xuyên qua từng khe lá trong rừng, hần hít sâu, nhìn bộ đồ lót cháy thành tro bụi, cuối cùng cũng xoay người rời đi.

“Dám hãm hại tao... Sớm muộn gì cũng tìm được mày...”

Tiếng lẩm bẩm oán hận tiêu tán trong rừng, cùng lúc đó, trên một cây cao cách đó khoảng vài trăm mét, hai gã lính đặc công có nhiệm vụ canh gác đang dùng súng bắn tia quan sát tình huống bên này. Bọn họ cảm thán với nhau:

“Người có tiền thực sự là biến thái.”

Cách đó khoảng hai mươi mét, Man Đầu trốn sau một lùm cây nhìn bộ đồ lót bị đốt thành tro bụi, lẩm bẩm:

“Ta khinh... lại đốt đi, thật quá đáng tiếc... Không, thật đáng xấu hổ...”

Mà ở một góc khác, sau một thân cây lớn, Gia Minh vừa dùng máy quay phim DV quay lại cảnh Đàm Quân Vinh vừa làm, vừa nói chuyện với Thiên Vũ Chính Tắc:

“Cảm thấy thế nào? Tôi thấy khá thú vị.”

“Còn nói người Nhật Bản biến thái gì đó, lúc này tôi thấy người nói những lời này thực sự rất không có lập trường... Con người không thể biến thái đến độ này chứ.”

Thiên Vũ chặc chặc than thở.

“Không sai, tôi cũng cho rằng như vậy, người này quá biến thái a... Cho nên tôi quyết định sẽ tố giác hành vi này của hắn, trả lại sự thanh bình cho thế giới.”

Gia Minh gật đầu phụ họa.

“Chuyện này... Thực ra tôi đang nói cậu đó...”

“Ồ, có điều chuyện này tôi học được từ các tiền bối khi còn ở Nhật Bản trước đây.”

“Tôi không cho rằng Nhật Bản có loại tiền bối như vậy...”

“Không phải anh định nói cho tôi rằng Nhật Bản là một quốc gia thuần khiết chứ?”

“Tôi chỉ thấy nó không biến thái đến mức này mà thôi...”

Bên kia, Đàm Quân Vinh đi ra.

Hắn đến bên suối rửa tay xong mới dám xác định là chuyện hãm hại đã được giải quyết xong, tiếp theo chỉ còn phải tìm ra kẻ nào đã bố trí chuyện này. Tạm thời cảm thấy an tâm, hắn chạm mặt với một người bạn:

“Này. Vinh thiếu, anh biết không? TỐI QUÁ ĐỒ LÓT CỦA ĐỖ LỆ BỊ ĐÁNH CẮP...”

“Của Đỗ Lệ?”

Hắn hơi sững sốt, sau đó há miệng nói.

“Không phải chứ? Có tên biến thái trộm đồ lót? Thực sự đáng xấu hổ...”

“Quá đáng xấu hổ, quá đáng xấu hổ...”

***** “Chuyện hôm qua... xấu hổ quá, mọi người sang hỗ trợ mà tôi còn tỏ ra như vậy. Thật sự... rất xin lỗi, bởi vì hôm qua tôi thực sự gặp phải chút chuyện, khiến tôi hơi... À, tóm lại là mọi người đừng để trong lòng...”

Sau khi ăn sáng xong, Đàm Quân Vinh và Đỗ Lệ sang đây nói xin lỗi. Có thể thấy người như Đỗ Lệ có lẽ có rất ít kinh nghiệm khi xin lỗi người khác, chẳng qua kết quả sau khi xin lỗi cũng khiến người ta vừa lòng. Nói đúng ra là chỉ có nàng thấy hài lòng, bởi vì cho dù đã nói xin lỗi nhưng thái độ của Linh Tĩnh với Đàm Quân Vinh vẫn không có gì thay đổi, có lẽ phép nhưng rõ ràng là không muốn tiếp xúc nhiều.

Giang Vũ Vi khá sốt ruột khi thấy tình huống như vậy. Nàng qua đây vì muốn mời nhóm người Linh Tĩnh cùng đi leo núi sáng nay, đại khái cũng có ý muốn tạo cơ hội cho Đàm Quân Vinh, đương nhiên là bị mọi người đồng loạt từ chối, bởi vì mấy người này dự định chơi bài vào buổi sáng, không tham gia bất

ki hoạt động nào.

“Không phải chứ, ít khi đi cắm trại dã ngoại một lần, mọi người lại ở lại đây đánh bài? Không thấy nhàm chán sao?”

Giang Vũ Vĩ nhìn đám người Gia Minh như đám quái vật. Linh Tĩnh cười đáp:

“Ở trong lều đánh bài cũng rất thú vị mà.”

“Chúng tôi chính là tổ tám người nhàm chán kiêm không thú vị trong truyền thuyết.”

Gia Minh tỏ vẻ khó chịu với nàng.

“Không thích thì đừng đến, cảm ơn.”

“Này, dù sao thì mọi người đều từng là bạn học, sao cậu lại có thái độ như thế chứ!”

“Cố Gia Minh chính là danh từ lớn bao gồm ác liệt và vô si, rõ ràng là cậu không biết chút gì về hắn.”

Đông Phương Uyển ở bên cạnh phụ họa. Mặc dù nàng cũng thích hoạt động tập thể nhưng lại giờ hai tay tán thành với quyết định ở lại lều đánh bài này, lí do là thân thể của Nhược Nhược không tốt, đương nhiên không thể tham gia những hoạt động như leo núi, thám hiểm, nàng kiêm chức y tá, phải luôn ở bên bệnh nhân, vốn còn cho rằng phải xem TV đến trưa, như lúc này đương nhiên là kết quả tốt nhất.

Giang Vũ Vĩ bị từ chối, cảm thấy buồn bực, chuyển sang thử thuyết phục mục tiêu chủ yếu:

“Linh Tĩnh, bọn họ không đi thì thôi, chúng mình đi đi, rất nhiều người đi cùng.”

“Cảm ơn, mình sẽ không đi.”

“Không nên làm mất vui như vậy được không...”

“Cậu mới làm mất vui đó.”

Thấy nàng vẫn cần nài liên miên không chịu bỏ qua Linh Tĩnh, Sa Sa ở bên cạnh không kiên nhẫn nói:

“Mọi người đều không đi, rốt cuộc cậu đã nói xong chưa! Muốn giới thiệu bạn gái cho người khác cũng không cần phải vậy đâu!”

Giang Vũ Vĩ sững sốt:

“Tôi không biết cậu đang nói gì...”

Linh Tĩnh nói:

“Sa Sa, đừng nói nữa.”

Sa Sa thì nhúm mày lại:

“Linh Tĩnh, có nhiều chuyện nói sớm sẽ tốt hơn. Giang Vu Vĩ, tôi cho cậu biết, Linh Tĩnh tuyệt đối sẽ không thích tên Đàm Quân Vinh kia đâu.”

Tính toán của mình bị nói toạc ra, Giang Vu Vĩ quay sang nhìn Linh Tĩnh, thấy Linh Tĩnh cũng nhún vai một cách áy náy, nàng cắn môi nói một câu:

“Mọi người hiểu nhầm rồi.”

Sau đó xoay người rời đi. Tối qua nàng cãi nhau một trận với bạn trai Andy vì một số chuyện, bây giờ lại gặp phải chuyện này, tâm tình không khỏi hơi ủ rũ. Nàng trở lại chui vào trong lều một lúc, khi đi ra thì hai mắt đã đỏ bừng, xem ra đã trốn vào trong đó khóc một trận. Sau khi nói mấy câu với Đàm Quân Vinh, nàng và Đỗ Lệ tham gia vào một nhóm lên núi du ngoạn, dọc theo dòng suối rời đi khu cắm trại dưới sự hướng dẫn của mấy người tổ chức.

Có lẽ vì Giang Vu Vĩ nói gì đó, Đàm Quân Vinh cũng không tham gia hoạt động như đại đa số người. Khoảng chừng mười giờ sáng, thấy Linh Tĩnh một mình ra khỏi lều, hắn đi theo từ đằng sau, có điều khi đến gần khoảng mười mét, một người chợt đập vai hắn:

“Chào. Vinh thiếu, thật trùng hợp.”

Quay đầu lại nhìn, chính là Gia Minh đang cầm chiếc DV trong tay.

“Ồ, có chuyện gì vậy?”

“Không có gì, vừa rồi tôi chụp mấy bức ảnh, thấy anh đi theo sau Linh Tĩnh, cái này...” Hắn quơ quơ máy quay phim DV trong tay.

“Vậy thì sao? Tôi nghĩ chuyện này không liên quan đến cậu!”

“Đúng là không liên quan gì.”

Gia Minh nhún vai, cười thành khẩn.

“Thực ra, sáng nay tôi vô tình quay được một đoạn phim trong rừng, cũng không liên quan gì đến tôi cả... có điều tôi thấy Vinh thiếu anh sẽ thấy hứng thú, vì vậy tôi giữ lại nghiên cứu một chút...”

ẨM SÁT

Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 332

Thuê Sát Thủ

Phải giết nó.

Đời người chỉ có mấy chục năm, có lẽ không mấy khi thực lòng muốn giết người, mà thân là công tử trong gia đình có tài sản hơn một tỷ, nếu Đàm Quân Vinh muốn làm chuyện như vậy thì khả năng thực hiện sẽ lớn hơn với người bình thường rất nhiều. Tài sản vượt qua một tỷ - có lẽ mấy năm sau số tiền này sẽ bị mất giá rất lớn, nhưng hiện giờ mới là năm 99, rất nhiều người chỉ có vèn vện trăm vạn đã được coi là phú hào, nói ra danh hiệu tỷ phú này vẫn có thể dọa được rất nhiều người.

Phải giết nó! Nghiến răng nghiến lợi, đi tới đi lui trong phòng, hần tái diễn lại ý nghĩ này trong lòng một ngàn lẻ một lần.

Nhớ lại đoạn phim ngắn mới được xem vài phút trước, những uy hiếp nhận được, trái tim hần như bốc lửa, máu nóng dâng lên, đứng ngồi không yên. Như vậy, tên gài tang vật sáng nay đã rõ rồi, không ngờ lại gặp phải một thằng như vậy. Hèn hạ! Vô si! Hạ Lưu! Đê tiện! Cổ Gia Minh phải chết!

Quãng đời hơn hai mươi năm của hần cũng được coi là sống an nhàn sung sướng, thỉnh thoảng có ngang ngược can rờ thì cũng chỉ vì theo đuổi một số cố gái, thuê xã hội đen đánh người gì đó, dù thế nào cũng không liên quan đến mạng người, đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu cũng vì giải quyết hậu quả sau khi chết người thực sự quá phiền toái. Nhưng lúc này đây, hần đã quyết định cho dù phiền toái lớn hơn nữa thì cũng phải giết chết thằng này. Quan trọng nhất là, một chút cảm giác tội lỗi cũng không có, mình quả thực là thay trời hành đạo.

Hần đứng đứng ngồi ngồi trong lều một lúc, mắt khoàng nửa tiếng để khắc sâu kế hoạch năm năm cho cuộc đời mình sau khi xảy ra chuyện giết người này vào đầu óc, bất kể vận dụng hết thảy quan hệ, tiền bạc, hần cũng nhất định phải giết thằng này. Cho nên, sau khi hít sâu vài hơi, hần bắt đầu gọi điện thoại.

“A lô, chú cả, cháu tìm chú có việc... Cháu biết chú có rất nhiều quan hệ ở Giang Hải, chú giới thiệu giúp cháu một người... Cháu muốn thuê người... Không phải nói đùa, tiền không thành vấn đề, bao nhiêu cũng được... Quan trọng là có thể tin tưởng được... Chú yên tâm, người cháu muốn thuê không có bối cảnh gì cả... Được, cháu nói chuyện trực tiếp với hần. Chuyện này không có quan hệ gì đến chú cả, yên tâm đi... Chậm một chút cũng không sao... Ừ. Hương Tiêu ca? OK...”

Trước đây bỏ tiền ra thuê người ta đánh người, chưa bao giờ hần khẩn trương như bây giờ, chuyện thuê sát thủ này dù sao cũng là lần đầu tiên, có điều lại không thể để cha mình biết, nếu không thì hần sẽ có rất nhiều con đường khác. Chú Cổ là người có thể tin tưởng, nhưng mà... Hương Tiêu ca? Hần biết rất nhiều người trong xã hội đen đều có ngoại hiệu (biệt danh), nhưng cái tên này thực sự là quái dị. Đợi khoảng nửa giờ, chuông điện thoại vang lên.

“A lô?”

“A lô, tôi là Hương Tiều.”

Đầu bên kia vang lên giọng nói không thể phân biệt được tuổi tác, thông thả mà khàn khàn, nghe có vẻ đáng tin cậy.

“Là anh trả tiền?”

“Vâng, tôi là...”

“Ngu vậy! Từ giờ đừng tiết lộ thông tin cá nhân, cũng không được hỏi nhiều. Có một số vấn đề quan trọng, một giá ba mươi vạn, trả mười lăm vạn sau khi xem tài liệu, thành công rồi sẽ trả mười lăm vạn còn lại, bảo đảm an toàn và bí mật. Có vấn đề gì không?”

“Không có, không có.”

“Tốt. Trước tiên nói về bối cảnh của mục tiêu, sau đó tôi sẽ yêu cầu anh để tài liệu ở một chỗ, chúng tôi tiến hành điều tra và đối chiếu. Trong điện thoại chỉ cần nói sơ qua là được rồi.”

“Được. Hần... là nam, khoảng mười bảy, mười tám tuổi, hẳn là không có bối cảnh gì, là người của tập đoàn Hoàng thị, có điều ông biết rồi đấy, Hoàng gia đã sụp đổ, hơn nữa trước đây người trong nhà cũng không thích hẳn, căn bản là không có địa vị gì cả, bây giờ thì lại càng...”

“Nói tên!”

“Ách?”

Có lẽ không kiên nhẫn với sự chậm lụt của hẳn. Hương Tiều rống lên trong điện thoại:

“Tên đó, nói bối cảnh rồi tại sao lại không thấy tên!”

“Ồ, hẳn tên Cố Gia Minh.”

“...”

Đầu bên kia im lặng một hồi lâu.

“Ý tao là... tên mày đó.”

“Tôi... Ông đã nói là không hỏi thông tin cá nhân...”

“Bây giờ thì khác, tên mày!”

Hương Tiều gằn từng câu từng chữ.

Đàm Quân Vinh không phải thẳng ngực, chuyện bắt chọt chuyển ngoặt một cách khó hiểu, trong lòng hần lo lắng, chỉ biết chọt dạ tái diễn:

“Ông đã nói là không hỏi tài liệu cá nhân...”

“Nói mau!”

“...”

“Không nói phải không, mà không nói ông cũng tra bằng được!”

Thấy Đàm Quân Vinh yên lặng, thành viên xã hội đen là Hương Tiêu lại tức giận rống lên:

“Giết Cố Gia Minh! ông nói cho mày biết! Cả nhà mày chết chắc rồi! Bà nội nó, mày có giỏi thì đừng lẫn lộn ở Trung Quốc, nếu không thì sớm muộn gì Sa Trúc bang cũng tìm được mày! Bà ngoại mày, người nào mày cũng dám động đến, miệng còn hôi sữa, không biết trời cao đất rộng! Giết Cố Gia Minh? Mày đi ăn chuổi đi...”

Phần Nộ Địch Hương Tiêu (Hương Tiêu tức giận - tác giả tự sướng quá mức: D) rống lên trong loa không dứt. Đàm Quân Vinh há hốc mồm, không biết nói gì cho phải, cuối cùng chỉ đành cúp máy cái rầm. Hắn nghĩ thế nào cũng không ra, lẽ nào Cố Gia Minh kia có bối cảnh xã hội đen sao... Vài giây sau, chuông điện thoại lại vang lên, hắn ấn nút nghe máy, tiếng mắng chửi ầm ĩ lại vang lên trong loa.

“Con bà nó, ông đây còn chưa chửi xong. Cúp điện thoại... Cúp điện thoại là xong được sao? Mày cứ chờ xem, sớm muộn ông cũng tìm ra được mày, đến lúc đó thì giết giết giết giết giết giết giết! Ôn con, mày có giỏi thì đừng cúp điện thoại, ông có cả quan hệ với cục thông tin đó...”

“Mẹ nó, gặp phải thẳng điên...”

Lại cúp điện thoại, Đàm Quân Vinh ngồi ngẩn người tại chỗ một lúc lâu. Lần đầu tiên thuê sát thủ lại bị mắng đến vừa khó hiểu vừa thấp thòm, chú Cố tìm người giúp, không phải nói là rất đáng tin sao, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Hắn được cha chiếu cố, không thể có chuyện tìm một tên điên cho có lệ được...

Ở một nơi khác, Giang Hải, tổng bộ Sa Trúc bang, gần mười một giờ, một đám người đang ngồi chơi mạt chược trong phòng khách. Có vẻ hôm nay Liễu Chính khá gặp may, thắng liên tục mấy ván liền, tâm tình thật sự vui vẻ, ván này cũng sắp kết thúc. Tay hắn vuốt ve quân mạt chược một cách vụng về, ve mạt quái đi, thay đổi liên tục. Những người ngồi cùng bàn hắn đều là đầu sỏ của Sa Trúc bang, biết tính tình Liễu Chính bình thường đều khá ôn hòa, không coi trọng chuyện thắng thua lắm liền ở bên cạnh nói về chuyện trong nhà, đại loại là những chuyện như vợ A Hải mới sinh, Tiểu Tô lại bị chém, tuần trước thấy Gia Minh và Sa Sa đi dạo phố. Trong bầu không khí thế này, một tên bang chúng mang điện thoại đến cho Liễu Chính:

“Đại ca, điện thoại của Tiêu ca.”

“Ừ.”

Một tay nhận lấy điện thoại, tay kia vẫn vuốt ve quân mạt chược, kỹ thuật của hắn vốn không được tốt lắm, quân này lại khó nhận ra, có vẻ sắp thắng,

lại có vẻ không phải, vì vậy đặc biệt khân trương:

“A lô. A Tieu à, chuyện gì vậy?”

“Chuyện gì? Có người muốn thuê em giết người...”

“Thuê giết người? Mỗi ngày đều có mà, không phải lại có thêm mới làm ăn sao, chuyện tốt mà...”

“A a a, có vẻ sắp nhận ra rồi, tôi có một quân nữa...”

“Chuyện tốt? Có người muốn thuê giết con rể anh cũng là chuyện tốt sao?”

“Tốt quá!”

Sờ ra rồi, hấn lật tay phải lên nên mạnh xuống bàn, chỉ là mới đập xuống được một nửa thì về mặt vui mừng chợt cứng đờ lại. Một tiếng ầm vang quanh quẩn trong phòng, chỉ thấy chiếc bàn lớn gần như bị đập vỡ, quân mạt chược bắn tung tóe trên bàn, ba vị đại ca đang nói chuyện phiếm giật nảy mình, sững sờ tại chỗ. Không thể nào, lão đại ù khí thể như vậy, lẽ nào ăn lớn?

“Tốt quá?”

Hương Tieu gào lên trong điện thoại.

“Liễu lão đại, anh có nhân tính hay không vậy? Em còn đang lo lắng giúp anh. Anh quá thất đức rồi, mọi người lăn lộn cũng phải nói lương tâm chứ, anh không thể ngoan độc với cả con rể mình như vậy được... Ồ, có phải anh không hài lòng với con rể không? Em thấy tiểu tử kia rất tốt, mặc dù tính tình hần hơi yếu đuối, nhưng chúng ta lăn lộn thế này, không phải anh hi vọng con rể mình thành người nổi nghiệp chứ? sắp đến thế kỷ 21 rồi, làm xã hội đen không còn có tiền đồ nữa... Lui một bước mà nói, cho dù có không hài lòng thì cũng không đến nỗi để hấn chết mà, hấn cũng không làm chuyện gì có lỗi với Sa Sa cả... Không phải em nói anh, a lô, anh đừng cúp điện thoại chứ...”

Không để ý đến tiếng rầy rà không dứt trong loa, sắc mặt Liễu Chính xanh mét, đập rầm điện thoại xuống bàn, ánh mắt quét qua mấy người trước mặt một cách nghiêm trọng. Mấy tên tiểu đệ vừa rồi cho rằng ù lớn nên quay lại xem, có người ập ứng nói:

“Lão đại, đây là... Trá Hồ mà...”

Hấn cũng không để ý đến, hít sâu một hơi, hỏi:

“Mọi người đang nhắc đến Gia Minh?”

“Ách, đúng vậy.”

Bên cạnh, một gã đại ca gật đầu.

“Tuần trước thấy nó và Sa Sa cùng đi dạo phố, lần đó... Có vẻ mua rất nhiều đồ, a...”

“Đều biết Gia Minh chứ?”

“Tất nhiên...”

Có thể đã xảy ra chuyện, mấy người quay sang nhìn nhau, trong lòng hơi nghi ngờ.

Liễu Chính duỗi tay ra:

“Vậy sao, con rể ta, bạn trai của Sa Sa, mọi người đều biết. Một đứa trẻ thật tốt, không đánh nhau, không mắng chửi người, tính tình ôn hòa, với ai cũng đều lễ phép, từ trước đến nay đều không dựa vào Sa Trúc bang chúng ta để hiếp đáp bất kỳ ai, rượu chè, chơi gái, đánh bạc, thứ gì cũng không. Mọi người xem mấy thằng lưu manh, du côn ngoài kia có ai bằng được nó? Ai bằng được nó thì đứng ra cho ta!”

“Không sai, không sai...”

Hắn vỗ mạnh lên bàn hai cái:

“Một đứa trẻ tốt như vậy, mọi người đều biết Sa Sa là con của ta, nhưng ta không thể không thừa nhận là tính tình nó thô lỗ, cả ngày chỉ biết cầm gậy đi đánh người, còn không biết nấu cơm, ở trường học hay bên ngoài Sa Sa đều chỉ biết ăn sẵn, có nhiều lúc ta còn thấy giao Sa Sa cho Gia Minh chính là bạc đãi nó. Tính tình nó như vậy thì có thể đắc tội với người nào chứ, cho dù là người như chúng ta, khi còn trẻ thấy có người liếc nhìn mình liền nổi giận, thì cũng không thể tức giận với một đứa trẻ như Gia Minh được..”

“Đúng...”

Mọi người gật đầu phụ họa.

“Vậy mà bây giờ có người muốn thuê người giết nó!”

Liễu Chính chép miệng.

“Vừa rồi A Tiêu gọi điện thoại tới nói có người muốn giết Gia Minh, ai có thể cho ta biết đây là chuyện gì không?”

“Không, không thể nào...”

“Con bà nó, lão đại, giết nó...”

“Chém chết cả nhà nó...”

“Dám động đến cả chúng ta...”

“Chuyện của Gia Minh cũng là chuyện của chúng ta...”

Trong chốc lát, một đám lưu manh, côn đồ, các vị đại ca xã hội đen trong phòng bộc phát cảm xúc. Liễu Chính xô đổ bàn mặt chược:

“Mẹ kiếp, nếu thế giới này đã không có người tốt... Hôm nay chúng ta phải thay trời hành đạo!”

(*) Hương Tiêu: Chuối.

ÂN SÁT

Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 333

Lão Cổ

Đàm Quân Vinh vẫn rất buồn bực, chuyện xảy ra trong nửa giờ qua nằm ngoài dự đoán của hắn. Hắn tắt điện thoại tất nhiên không phải vì thật sự sợ người khác tra ra mình - Ok, phải thừa nhận là cũng có chút lo lắng - lúc này hắn vẫn không xác định được thân phận xã hội đen của Hương Tiêu ca kia, theo lý thì chú Cổ sẽ không lừa hắn, nhưng chú Cổ cũng không nên tìm một tên điên cho có lệ như vậy. Từ sau lần nói chuyện đầu tiên, Hương Tiêu ca kia không ngừng gọi điện đến mắng chửi, nghe máy thì không ngừng chửi, không nghe thì không ngừng gọi, hắn không thể làm gì khác hơn là tắt điện thoại, xong hết mọi chuyện.

Nếu nói đến quan hệ với chú Cổ thì thực ra cũng khá phức tạp, hắn có cả quan hệ với hắc đạo, bạch đạo ở Giang Hải, trước đây từng là thù hạ của cha, sau này lại giúp mình làm nhiều việc, chẳng hạn như thuê xã hội đen đánh người, giúp sắp xếp mấy tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân trước mặt các cô gái. Những việc này chú Cổ sẽ không nói với cha mình, cho nên Đàm Quân Vinh vẫn rất tin tưởng hắn, cũng có thể là chuyện giết người thế này có ảnh hưởng quá lớn nên hắn đã nói trước với cha mình, sau đó cha cố ý tìm người mắng mình một trận - với tình huống trước mắt mà nói, đây là tình huống dễ tiếp thu nhất, vì vậy hắn vẫn chưa quyết định có nên gọi điện thoại trách móc chú Cổ hay không.

Ý định giết người vốn đã cực kỳ kiên định, kích động gọi điện thoại, nào ngờ chuyện xảy ra lại không như dự tính - hơn nữa còn vô cùng quý dị. Hắn như bị dội một thùng nước lạnh, ngồi đó suy nghĩ lung tung một hồi lâu, thỉnh thoảng muốn gọi cho chú Cổ, thỉnh thoảng lại muốn gọi điện tìm cha mình, rồi lại suy đoán xem có bao nhiêu khả năng là Cổ Gia Minh thực sự có lai lịch lớn, có nên thử dò xét hay không, ngẫm lại những uy hiếp nhận được lúc trước lại cảm thấy nhục nhã, muốn giết chết người này, giết chết! Nhưng cuối cùng, suốt nửa giờ hắn vẫn không thể làm được gì cả.

Nhuệ khí đã mất, tâm lý hắn rất loạn, dường như không biết có nên tiếp tục chuẩn bị giết người hay không, vẫn phải suy nghĩ thêm... Hay là đánh gãy tút chi? Nghĩ như vậy, hắn bật điện thoại lên, bấm số điện thoại của chú Cổ.

“A lô. Vinh thiếu, chuyện thỏa đàm chứ?”

“Không thỏa đàm.”

Đàm Quân Vinh trả lời cứng nhắc.

“Ách? Chuyện gì vậy?”

“Cái gì mà chuyện gì vậy? Tên kia chính là một kẻ điên, vừa nói được vài câu đã gào lên chửi ầm trong điện thoại. Chú Cổ, không phải chú định chơi cháu chứ?”

“Làm, làm sao thế được... không thể nào. Vinh thiếu, cậu không nói gì đặc tội với hấn chứ?”

Đàm Quân Vinh rất uất ức:

“Cháu cũng không phải thằng ngu, vừa nói được mấy câu thì tên kia đã nổi điên. Chú Cổ, chú thẳng thắn với cháu đi, có phải chú đã nói chuyện này cho cha cháu trước không? Ông ấy biết không ngăn được nên mới tìm người để chơi cháu phải không?”

“Không phải, cũng không phải chưa ai từng làm việc này. Nếu tôi cho Đàm tiên sinh biết thì đã sớm nói cho cậu là ông ấy không đồng ý... Tôi thấy có lẽ là Hương Tiêu ca không muốn nhận việc này. Vinh thiếu, cậu đừng lo lắng, để tôi gọi điện thoại hỏi hấn xem sao...”

“Cháu không muốn nói nữa... Bất kể thế nào, chú cổ, chú tìm tư liệu về một người tên Cổ Gia Minh cho cháu, là người của tập đoàn Hoàng thị, lần này chú đừng lừa cháu nữa...”

“Cổ Gia Minh... OK, tôi sẽ nhờ phía cảnh sát tra giúp cậu. Vinh thiếu, sao cậu lại không tin tôi chứ...”

“Vậy có kết quả thì gọi cho cháu.”

“Được, tra ra tôi sẽ báo cho cậu.”

Cúp điện thoại, Đàm Quân Vinh ngồi ngẩn người ở đó... Lẽ nào dám xã hội đen chuyên giết thuê này không muốn nhận mỗi làm ăn thì sẽ mắng chửi người khác, nói sẽ giết cả nhà mày? Khiến quan hệ giữa hai bên hoàn toàn đổ vỡ? Không đúng, sát thủ thì cũng phải làm ăn chứ... Đang suy nghĩ thì một người vén cửa lều lên, đó là Andy vì cãi nhau với bạn gái nên không tham dự hoạt động tập thể:

“Chào Vinh thiếu, tôi thấy anh ở lì trong lều không chịu ra ngoài, đi ăn cơm thôi.”

“OK, đi liền.”

“Đúng rồi. Vinh thiếu.”

Andy nở nụ cười.

“Lát nữa tôi sẽ giới thiệu cho anh người bạn mà tôi đã nhắc tới, là bộ đội đặc công. Ha ha, mặc dù tôi qua tôi không đánh lại vị Nguyệt Tri tiểu thư kia, nhưng bạn tôi thực sự có công phu chân chính đó...”

***** Cùng lúc đó, ở Giang Hải.

Trong một căn phòng khá bừa bãi trên lầu ba của một ngôi nhà cũ kỹ, người trung niên có ngoại hiệu là Lão Cổ đang nấu mì tôm trong gian nhà bếp bừa bộn, chiếc điện thoại đặt bên tai vẫn chưa thả xuống.

“... Ừ, là Cổ Gia Minh... tôi không rõ viết như thế nào, dù sao thì chính là ba chữ đó... Làm phiền ông rồi, Ngô sở trưởng, phiền ông fax tài liệu sang

cho tôi, lần sau mời ông ăn cơm... Ha ha, gặp lại sau..."

Ném rầm ông nghe điện thoại xuống, hần suy nghĩ xem rốt cuộc có nên gọi điện hỏi lại Hương Tiêu ca hay không, bởi vì nguyên nhân có vẻ khá rõ ràng. Đàm Quân Vinh đưa ra yêu cầu, bên kia không nhận nên mắng vài câu rồi cúp máy, về phần lí do không làm chuyện này thì có rất nhiều, có thể là gần đây cảnh sát làm gắt gao, có thể là thân phận của mục tiêu khá nhạy cảm - trên thực tế, nếu đắc tội được Đàm Quân Vinh thì ít nhiều gì cũng có chút bối cảnh, mặc dù Đàm Quân Vinh nói không có chút bối cảnh nào nhưng hần cũng đã chuẩn bị tâm lí trước rồi - hoặc cũng có thể là hôm nay tiết trời không tốt khiến Hương Tiêu ca không được vui, ai biết được. Giết người không phải chơi gái, chuyện không tiếp nhận cũng không có gì lạ cả.

Có điều, nếu là Đàm Quân Vinh... vẫn nên gọi điện hỏi xem sao...

Nghĩ như vậy, hần cầm điện thoại lên, còn chưa kịp quay số thì chuông cửa đã vang lên, hần nhú mào:

“Ai vậy, nhầm nhà rồi!”

Chuông cửa không tiếp tục vang lên nữa, có lẽ là máy đưa trẻ ở bên cạnh chơi đùa rồi, nhưng vì để cẩn thận, hần vừa quay số vừa đi ra cửa. Tiếng chuông chờ vang lên trong điện thoại, hình như hần còn nghe được một âm thanh giống như vậy ở ngoài cửa. Một tay cầm điện thoại, qua mắt mèo, hần thấy mấy người đàn ông mặc đồ tây màu đen đứng bên ngoài. Trong nháy mắt, cảm giác hồi hộp khó nói nên lời dâng lên.

“A lô, tao là A Tiêu, đang ở ngay trước cửa nhà mày.”

Trực giác không cách nào giải thích nổi, dự cảm về nguy hiểm dâng lên, hần chỉ biết sợ rằng có rắc rối lớn rồi, mặc dù không biết vì nguyên nhân gì. Mà khi lời này vừa nói xong, một người đàn ông trung niên vẻ mặt nghiêm túc ở bên ngoài phát tay chỉ vào cửa.

Hần ném thẳng điện thoại xuống, xoay người bỏ chạy!

Rầm một tiếng, cửa bị phá, tro bụi bay khắp phòng. Hần lập tức chạy tới bên cửa sổ định nhảy xuống, nhưng tình cảnh phía dưới chợt khiến hần ngần người. Quay đầu lại, mấy người đàn ông mặc đồ tây màu đen đang đứng ở cửa lạnh lùng nhìn hần.

Người đứng trước là Liễu Chính, bang chủ Sa Trúc bang, đứng bên cạnh là nhiều vị đường chủ, hơn nữa còn có Hương Tiêu lúc trước nhận được yêu cầu giết người. Những năm gần đây, cùng với Sa Trúc bang càng ngày càng mở rộng, địa vị của những người này cũng cao lên, những người đứng ở đây lúc này đều là nhân vật có địa vị rất lớn của xã hội đen Giang Hải. Hần chỉ biết như vậy, thường ngày muốn gặp được một người đều khó khăn, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra mà khiến bọn họ đồng loạt chạy đến đây? Chiến tranh thế giới thứ 3 bộc phát sao? Đúng là ở chỗ mình có chìa khóa của một căn hầm trú ẩn bí mật...

“Nhảy đi, nhảy xuống đi! Bên dưới có ba trăm người đang chờ mày! Có nhảy xuống thì mày cũng phải bò lên lại cho tao!”

Liễu Chính nói rồi dẫn mọi người đi vào trong phòng, hần giãy dựa trên lưới đao và máu tươi bao nhiêu năm mới có được vị trí lão đại của một bang xã hội đen, lúc này tức giận, lời nói không giận tự uy. Lão Cổ kia hai chân mềm nhũn, gần như sắp quỳ xuống:

“Các, các vị lão đại, rất.. rất cuộc là chuyện gì xảy ra...?”

Trong lúc hắn nói chuyện, máy fax trên bàn cũng vang lên mấy tiếng tích tích, một phần tài liệu đơn giản về Cố Gia Minh được gửi qua. Bầu không khí trong phòng căng thẳng, nổi mì tôm sôi sùng sục trong bếp. Liễu Chính vỗ tay, nói:

“Mì tôm... Bung đến đây đi. Mẹ kiếp, vì chuyện này mà cơm trưa cũng không kịp ăn... Còn có ở bên kia nữa, đã liên lạc được với đoàn cắm trại chưa..”

“Đang gọi, có vẻ bên kia khá nhiều người nên tìm mất chút thời gian.”

Một người đang cầm điện thoại di động trả lời.

“Đám khốn này làm việc không có chút hiệu suất nào...”

Liễu Chính bĩu môi, kéo một cái ghế đến ngồi xuống trước mặt Lão Cổ, phát phát tay:

“Ngồi đi.”

Người kia lập tức quỳ sụp xuống.

Lúc này Lão Cổ đứng khá gần máy fax, vừa quét mắt qua hắn liền thấy được dòng chữ “Bạn gái Cố Gia Minh, Liễu Hoài Sa, là con gái duy nhất của Liễu Chính”, trái tim chìm xuống đáy biển trong nháy mắt. Liễu Chính nhận lấy tờ mì, vừa gấp ăn vừa thuận tay lấy tài liệu vừa được fax đến để xem qua, sau đó ném thẳng vào mặt đối phương:

“Nói đi, là ai?”

“Lão đại, chuyện này không liên quan gì đến em, em không biết gì cả... Có người nhờ em giúp điều tra về người này...”

Còn chưa nói xong thì Liễu Chính đã úp thẳng tờ mì lên đầu hắn. Trong nháy mắt, tờ nước nóng hổi úp xuống mặt, hắn lảo lộn hét thảm trên đất, không ngừng tru lên. Cùng lúc đó, người cầm điện thoại di động đi từ ngoài cửa vào:

“Lão đại Gia Minh nghe.”

“Đừng để nó gào.”

Chỉ vào Lão Cổ đang lảo lộn trên đất, Liễu Chính cầm điện thoại đi ra cửa:

“A lô, Gia Minh phải không... À, bên này hơi ồn, đang chơi mạt chược, lão Dương thua tiền khóc lóc ầm ĩ. Không nói chuyện này nữa, giờ cháu đang ở đâu?”

Ở nơi khác, tại bãi cỏ cắm trại dã ngoại, lúc này đang là giờ cơm trưa. Gia Minh cầm điện thoại, miệng há hốc, vẻ mặt rất khó xử.

Lại làm cho cả cha Sa Sa cũng bị kéo vào chuyện này, lần này... Đùng là mua dây buộc mình rồi...

ÂN SÁT

Phẩm Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 334

Không Sợ Gì Cả

“... Cái gì? Thuê người giết cháu? A, thuê nhầm người của chú Liễu à... Thực ra chuyện cũng khá phức tạp, tên kia chưa chắc đã thực sự dám...”

Tên cô, Gia Minh vừa nghe điện thoại vừa nhíu mày nhìn Đàm Quân Vinh ở phía xa xa, không ngờ người này thực sự dám làm vậy.

“Yên tâm đi, chú Liễu, chú cũng biết là Phương Chi Thiên cũng ở đây mà, ở đây còn có cả lính đặc công, cảnh sát mặc thường phục nữa. Giết người... Ai dám chứ...”

“Nhưng gọi điện thoại đến mà mãi mới tìm được cháu.” Liễu Chính tức giận nói.

“Lúc nào về chú mua cho mỗi đứa một cái điện thoại.”

“Khụ, chú Liễu, được, được, cháu biết rồi, chuyện này cháu có thể tự giải quyết được... Chú Liễu, không phải chú muốn giết người kia chứ? Tôi không đáng chết mà... về rồi cháu sẽ nói cho chú, chuyện này cháu có thể giải quyết, tin cháu đi... Vâng, cháu nhất định sẽ cẩn thận. Chú biết là cháu có học võ mà, cũng không phải là vô dụng... Sa Sa đang gọi cháu đi ăn cơm, chú có muốn nói chuyện với Sa Sa không... Dạ, chào chú...”

Cúp điện thoại, Gia Minh nhún vai một cách bất đắc dĩ. Thiên Vũ Chính Tắc từ bên cạnh đi tới:

“Chuyện gì vậy? Thấy có người gọi điện tìm cậu khá gấp gáp.”

“Không có gì.” Hấn thờ dài.

“Tôi mua dây buộc mình...”

Bên kia, Liễu Chính cầm điện thoại, vẻ mặt khá quái dị. Mấy người xung quanh xúm lại gần:

“Lão đại, nói chuyện thế nào rồi?”

“Không có gì, bọn trẻ đó, phải có lòng tin và sự thấu hiểu. Gia Minh nói nó có thể tự giải quyết chuyện này được. Nếu nó ở đó với Phương Chi Thiên thì tạm thời sẽ không có vấn đề gì, dù sao đám người đó cũng rất giỏi...”

Liễu Chính bất đắc dĩ nói.

“Ta xem trong sách nói, vào thời điểm thích hợp, người lớn phải để cho bọn trẻ có được không gian riêng để tự do phát triển, đúng không...”

“Vậy chúng ta... Không nhúng tay vào?”

“Nói đùa gì vậy, chúng ta làm việc của chúng ta, không để cho mấy đứa trẻ biết không phải là xong sao!”

Liều Chính lờm hẩn, sau đó rút súng lục ra, bước về phía trước mấy bước, chỉ thẳng vào đầu tên đang lẩn lộn trên mặt đất, cúi đầu xuống nói:

“Mày gào to như vậy làm gì? Không thấy các vị lão đại đều đang rất lo lắng sao? Nếu liên quan đến mạng người thì ai chịu trách nhiệm đây! Có phải mày muốn cả nhà lớn nhỏ đều chết hết không! Hả?”

***** Bã cô, giờ cơm trưa.

Vừa ăn uống nhưng về mặt Đàm Quân Vinh luôn tỏ ra bất an, bên cạnh hắn là Andy và người bạn mà Andy muốn giới thiệu cho hắn. Người này tên là Ngô Minh Phi, một trong số bộ đội đặc công cùng theo Phương Chi Thiên đến đây, lúc này hắn mặc thường phục, vừa ăn cơm vừa bàn luận về trận tỉ thí của Andy ngày hôm qua. Phần lớn những lính đặc công này sau khi giải ngũ đều lựa chọn làm vệ sĩ cho những người giàu có, những người thực sự có thực lực rất được hoan nghênh. Nếu là trước đây, Đàm Quân Vinh rất có hứng thú với loại xã giao thế này, nhưng rõ ràng lúc này hắn không có tâm tình gì.

“... Theo như Tiểu Lâu lão đại của chúng tôi nói, cô gái tên Huân ngày hôm qua, khi cô ta đánh với anh đã sử dụng một loại Nhẫn thuật của Nhật Bản gọi là Tri Anh Thiên Huyền. Có điều người dạy công phu cho cô ta cũng cực kỳ lợi hại, đã hoàn toàn giúp cô ta dung hợp được võ thuật vào bản thân mình. Trong tình huống ánh sáng không rõ ràng, anh rất khó nắm bắt được quỹ tích chuyển động của cô ta, nếu như ở trên võ đài chính thức thì có lẽ còn khá hơn một chút...”

Theo như lời của Ngô Minh Phi thì một vị tên là Tiểu Lâu chính là đội trưởng của bọn họ, khi nhắc tới liền tỏ ra khâm phục một cách rõ ràng. Quả nhiên, Tiểu Lâu, Hương Tiểu... Quái nhân đều dùng quái tên, Đàm Quân Vinh bất giác nghĩ vậy. Andy nghi ngờ hỏi:

“Nhẫn thuật của Nhật Bản? Nói vậy đó không phải công phu Trung Quốc?”

“Ài. Andy, tôi thấy anh đã thi đấu nhiều năm, tại sao lý giải về mặt này vẫn thiếu thốn như vậy... Đúng là cô ta dùng Nhẫn thuật nhưng cũng là võ thuật Trung quốc, có điều cô ta đã thành công dung nhập lý giải của mình vào võ thuật. Anh phải biết rằng, bất cứ thứ gì đơn giản, nhưng để biến những thứ đó thành của chính mình mới là khó khăn nhất. Người dạy cô ta nhất định cũng là một bậc thầy... Andy, hiểu biết về võ thuật Trung Quốc của anh vẫn còn rất sai lầm. Võ thuật chú trọng lực lượng, tốc độ, sức chịu đựng, điều này không sai, nhưng vấn đề nằm ở chỗ, anh cho rằng chỉ đơn thuần dựa vào chuyển động cơ giới, dựa vào sức bật, tăng tốc để tạo thành phá hư về mặt vật lý lớn nhất, nhưng trên thực tế, nghiên cứu về cơ thể con người thậm chí còn phức tạp hơn bất kỳ một ngành khoa học nào. Với lực lượng hiện giờ của anh, Tiểu Lâu lão đại của chúng tôi có đứng đó cho anh đánh thì chưa chắc anh đã có thể làm hắn bị thương được...”

“Sao có thể được...”

“Tôi đã thử rồi... Lúc này hắn không có ở đây, đến khi có cơ hội tôi sẽ để anh thử. Tiểu Lâu hắn... Anh đứng thấy hắn giống một cô gái, da dẻ hắn thoát nhìn không khác gì một cô gái, vừa trắng vừa mềm, giống như vừa đụng vào sẽ rách ra vậy, nhưng lính đặc công bình thường đều không đánh lại hắn. Trong quân đội, chúng tôi gọi hắn là Kê Hủy Diệt...”

Hai người ngồi nói chuyện một lát, Andy nhìn Đàm Quân Vinh vài lần, cuối cùng cũng hỏi:

“Vinh thiếu, có vẻ anh có tâm sự?”

“À, không có gì...”

Đàm Quân Vinh lắc đầu nhưng vẻ mặt lại không hề có chút sức thuyết phục nào.

Andy và Ngô Minh Phi liếc nhìn nhau, nói:

“Vinh thiếu, không phải vì cô bé kia chứ? Trước đây không thấy anh phát sầu vì chuyện thế này nha...”

Ngô Minh Phi hỏi một cách hứng thú:

“Cô bé nào?”

“Không phải vì cô ta...”

Đàm Quân Vinh cười, suy nghĩ một lát rồi cuối cùng vẫn phải nói:

“Sáng nay gặp chút chuyện, bị chơi một vố.”

Andy nhú mày: “Không thể nào, ai...”

Vốn hẳn định nói là, ai dám động đến Vinh thiếu anh chứ, nhưng suy nghĩ cẩn thận lại, người có tư cách này, ở khu cắm trại đúng là có không ít, liền sửa lời:

“Nếu xảy ra chuyện ở chỗ này, tôi thấy anh nên nói với Minh Phi, nói thế nào thì Minh Phi cũng là người chịu trách nhiệm về an toàn ở đây.”

Ngô Minh Phi gật đầu:

“Ít nhất thì ở chỗ này, chuyện đơn giản tôi có thể giúp được, nếu không thì quan hệ của tôi với lão đại cũng không tệ. Vinh thiếu, anh là bạn của Andy thì cũng là bạn của tôi, có chuyện gì cứ việc nói.”

“Ừ, thực ra thì... Cụ thể thì tôi không tiện nói lắm. Tôi bị một thằng nhóc chơi một vố, bây giờ hắn nắm trong tay điểm yếu của tôi, là một cuộn băng, nhưng vấn đề là... chuyện này, chuyện này... tôi...”

“Vinh thiếu, tôi hiểu.”

Ngô Minh Phi khoát tay nói:

“Lão đại của chúng tôi từng nói, người hay dùng thủ đoạn thì phần lớn đều không có thực lực. Bảng ghi hình đúng không? Hiện giờ có người muốn tổng tiền anh. Vinh thiếu, đây là chuyên nghiệp của chúng tôi. Mặc dù lúc này chưa chắc tôi đã làm gì được người kia, nhưng vui về lấy lại thứ đó thì chắc là không có vấn đề gì. Dù sao thì chúng tôi cũng chịu trách nhiệm về an toàn ở nơi này, chuyện tổng tiền thế này, bất kể hẳn là ai thì chúng tôi cũng không cho phép xảy ra. Không biết rốt cuộc người kia là...”

Ngô Minh Phi nói chuyện rất hợp khẩu vị của Đàm Quân Vinh, hẳn gật đầu, nói:

“A, chuyện này thì A Minh anh không cần lo lắng, nghe nói người kia cũng không có lai lịch gì lớn. Ừ..”

Hắn quay đầu lại.

“Chính là thằng nhóc mặc áo khoác màu lam kia, tên là Cố Gia Minh.”

Quay đầu nhìn theo, Ngô Minh Phi đột nhiên thay đổi sắc mặt, há miệng ra thật lâu cũng không ngậm lại được. Bên cạnh, Đàm Quân Vinh vẫn tiếp tục nói:

“Hắn chủ yếu có một người bạn, là Đông Phương Uyển của Đông Phương gia, nhưng có vẻ cũng không thân lắm. Nghe nói hẳn là người Hoàng gia, từ nhỏ thì cha mẹ đã chết, ở Hoàng gia cũng không được hoan nghênh lắm, trước đây ở trường học vẫn luôn bị người ta bắt nạt. Cô gái bên cạnh hẳn là Diệp Linh Tĩnh, nhà mở một võ quán nhỏ...”

Hắn nói tới đây, Andy mới chợt nhớ ra:

“Ai? Không đúng. A Minh, anh vừa nói sư phụ của cô gái kia là một bậc thầy võ học, không phải là học ở nhà Diệp Linh Tĩnh chứ? Nếu vậy... Tại sao lại là võ quán nhỏ được...”

Quay đầu nhìn lại, lại thấy vẻ mặt Ngô Minh Phi không được tự nhiên cho lắm, một lát sau mới hỏi được: “Vinh thiếu, không phải anh nói là Cố Gia Minh kia chứ?”

“Ừ, có chuyện gì vậy?”

Đàm Quân Vinh hơi lo lắng.

“À, một số chuyện là cơ mật, tôi không biết, cho dù có biết thì cũng không thể tiết lộ, nhưng Cố Gia Minh này... Chỉ nói về mặt ngoài thôi nhé. Vinh thiếu, anh nói không sai, Đông Phương Uyển kia là người Đông Phương gia, em gái của Đông Phương Lộ. Nghe nói chiều qua Đông Phương Lộ bị em gái hắn đuổi theo đánh một gậy, không biết các anh có thấy không? Hẳn là người thừa kế của Đông Phương gia, hơn nữa quan hệ với Cố Gia Minh cũng không tệ.”

Andy há hốc mồm: “Không, không thể chứ? Thằng nhóc kia lại là Đông Phương Lộ?”

Ngô Minh Phi hít sâu một hơi:

“Thực ra đối với Cổ Gia Minh, Đông Phương Uyên cũng không có địa vị gì lớn, cô ta mở một công ty đồ chơi, căn bản là không nhờ sự giúp đỡ của gia tộc. Còn Cổ Gia Minh kia... Không sai, đúng là trước đây hẳn luôn bị người ta bắt nạt, nhà Diệp Linh Tinh kia cũng chỉ bị một võ quán nhỏ, nhưng tại sao các anh không nhìn vào những người khác? Cô giáo Trương Nhã Hàm bên cạnh hẳn kia là con gái duy nhất của Trương Kính An, có quan hệ rộng khắp ở Giang Hải, hai người là bạn vong niên, là loại bạn tốt nhất có thể giúp nhau mà không cần điều kiện gì. May là Vinh thiếu anh chưa làm gì, nếu không thì chi là cô ta thôi cũng đủ mệt rồi.”

“Còn nữa... Andy, tôi còn tưởng anh biết rồi, Nguyệt Trì Huân hôm qua ti thí với anh là trưởng nữ của chủ tịch tập đoàn dệt may Trì Anh ở Nhật Bản, đây là tập đoàn xuyên quốc gia với tài sản hơn trăm tỷ đó. Cô ta học ở học viện Thánh Tâm, không để ý đến ai mà chỉ lui tới với Cổ Gia Minh, năm ngoái có một người nói xấu Cổ Gia Minh rồi bị cô ta nghe thấy, một mình cô ta đi đánh nhau với hơn năm mươi học sinh của câu lạc bộ Võ thuật đó. Thiên Vũ Chính Tắc kia là vị hôn phu của cô ta, hai bằng tiến sĩ trong lĩnh vực sinh học không đáng là gì cả, hẳn là người thừa kế thứ hai của tập đoàn tài chính Xuyên Kỳ, đây là một trong ba tập đoàn tài chính lớn nhất Nhật Bản, các anh chưa biết ư...”

Andy và Đàm Quân Vinh há hốc mồm.

“... Các anh thấy cô gái ngồi xe lăn bên cạnh hẳn chứ, đó là cháu gái mà Phương thủ trưởng thương yêu nhất, từ nhỏ đã yếu ớt lắm bệnh, không chi đi đứng không thuận tiện mà còn bị mù nữa, cô ta đến đâu thì cũng có một đám bác sĩ đi theo, có thể để Cổ Gia Minh dẫn cô ta ra ngoài như vậy, các anh có thể thấy Phương thủ trưởng tin tưởng Cổ Gia Minh này đến mức nào... Đúng rồi, mấy hôm trước Phương thủ trưởng vừa đến Giang Hải, vừa xuống sân bay, còn chưa đến nơi nghi chân thì chuyện đầu tiên ông ta làm là đến Hoàng gia tìm Cổ Gia Minh, các anh không biết sao?”

Hai người lắc đầu một cách máy móc.

“Tin tức khác thì tôi không biết, vì vậy khó mà nói được... Chuyện này chỉ có những người có thân phận đặc thù như lão đại của chúng tôi mới được tiếp xúc đến. Tôi chỉ biết là lão đại của chúng tôi cũng biết hẳn, mỗi lần gặp đều gọi hẳn là Gia Minh tiểu đệ. Cho nên... Vinh thiếu, tôi không rõ giữa anh và hẳn có gì hiểu lầm, nhưng chuyện này thật sự...”

Ngô Minh Phi tỏ ra khó khăn. Cùng lúc đó, một cô gái mang cá hộp đi từ trong lều ở đối diện ra, hẳn chỉ chỉ.

“À, còn cô ta nữa, vừa rồi quên không nói. Các anh biết cô ta chứ?”

Andy thấp thòm gật đầu:

“Nghe nói là bạn gái Cổ Gia Minh, tên là Liễu Hoài Sa...”

“Ừ, đúng vậy, cha cô ta là Liễu Chính, bang chủ Sa Trúc bang ở Giang Hải. Tuy nói ở Trung Quốc thì bang hội xã hội đen không có tiền đồ gì, nhưng Liễu Chính có người ở bên trên làm chỗ dựa. Bình thường tôi vẫn ở Bắc Kinh, lần này mới tới Giang Hải nên không hiểu rõ tình hình lắm, nhưng có vẻ như Sa Trúc bang là bang hội lớn nhất ở Giang Hải thì phải. Đương nhiên, theo như tài liệu tôi biết thì tính tình Liễu Hoài Sa khá tốt, cho dù thỉnh thoảng có mâu thuẫn với người khác nhưng nếu không phải chuyện lớn thì cũng không dùng thế lực xã hội đen để hiếp đáp người khác. Vinh thiếu, anh đừng lo lắng... Vinh thiếu?”

Vinh thiếu đã hoàn toàn choáng váng, lúc này hắn đã hiểu tại sao Hương Tiêu lại tức giận chửi ầm lên trong điện thoại rồi. Đúng vậy, bọn họ không dùng thể lực xã hội đen đè người, nhưng vấn đề là... Lần này là tự mình đưa lên cửa...

***** Đến buổi chiều, sắc trời dần âm u, có vẻ như trời sắp mưa.

Đông Phương Uyển mang nước ngọt đi vào lầu. Gia Minh đang thu chút tiền thua bài cuối cùng của Sa Sa, cười ầm ĩ:

“Ha ha, đưa tiền, đưa tiền, không trả được thì bán mình trả nợ!”

“Người ta đã bán cho cậu từ lâu rồi.” Linh Tĩnh cười nói.

“Chuyện gì vậy, hắn chỉ thu tiền của một mình mình.”

Sa Sa khó chịu hét lên, cầm trái táo lên ném tới.

Một đám người chen chúc trong một căn lầu chơi đùa ầm ĩ, mà người luôn thích hoạt động tập thể như Đông Phương Uyển lúc này cũng rất vui, rất hài lòng với không khí thế này. Nàng đưa một lon nước ngọt cho Sa Sa, nói:

“Sa Sa lại thua à? Ha ha, cho cậu một lon trước, xem như thưởng riêng.”

Trong bọn họ, ai thua người đó phải trả tiền. Đông Phương Uyển thường xuyên thua nên lúc này rất đồng tình với Sa Sa, tất nhiên, cũng có thể là cảm giác vui vẻ khi thấy có người chết thay.

Sa Sa nhận lấy đồ uống, nói:

“Đúng rồi, sắc trời không tốt lắm, hôm nay sẽ không mưa chứ?”

“Dự báo thời tiết nói mấy ngày này sẽ không mưa mà.”

Gia Minh nhìn sắc trời bên ngoài, nhíu mày nói. Đông Phương Uyển đưa nước ngọt cho Nhược Nhược đang đọc tiểu thư và ngón tình chữ nổi ở bên cạnh, lườm hắn:

“Ngu ngốc, đã bao giờ cậu thấy dự báo thời tiết đúng chưa?”

“Nếu trời mưa thì làm sao bây giờ?”

Nhược Nhược cầm lấy nước ngọt, có chút lo lắng hỏi:

“Chúng ta phải ngồi xe trở về sao?”

Đối với nàng, mười mấy năm cuộc đời đều phải chống chọi với bệnh tật, gói gọn ở phòng thí nghiệm và am ni cô, cơ hội được ra ngoài cùng một đám

người, nghe mọi người cười nói thể này đúng là chưa bao giờ có, huống chi từ nhiều năm trước đến nay, cơ hội kiếm chế con đau đầu như thể này cũng không có nhiều. Trong lòng của thiếu nữ, có lẽ đây là điều mà nàng cảm thấy thỏa mãn và quyến luyến nhất. Thấy chuyến du dịch ba ngày có nguy cơ bị rút ngắn lại một ngày, giọng nói của nàng gần như đã trở nên nức nở.

“Không có chuyện đó.”

Đông Phương Uyển an ủi.

“Người ra sẽ mắc rap rất lớn, ngồi trong đó ăn lẩu, chơi trò chơi suốt đêm. Ha ha, thực ra ở đây ngắm mưa rơi cũng rất thú vị đó.”

Một số người tiếp tục đánh bài, mấy người khác thì ngồi nói chuyện trời mưa. Sa Sa xụ mặt ngồi dưới đất nhìn ra ngoài qua cửa lều, thấy Đàm Quân Vinh đi ra ngoài liền không khỏi nhíu mày lại:

“Sao tên Đàm Quân Vinh kia lại có vẻ như mất hồn vậy nhỉ?”

“Chắc là đau khổ vì tình.”

Đông Phương Uyển vừa ăn đồ ăn vặt vừa nhìn ra ngoài một cách hứng thú, nhưng cũng chỉ nhìn thấy bóng lưng của hắn. Lúc này Đàm Quân Vinh đã thay quần áo khác, mặc một bộ đồ tây phẳng phiu, đang bước về phía những chiếc xe đậu ở ven đường.

“Không thấy có vẻ gì là mất hồn cả, nhưng mà đi chơi mà vẫn mặc đồ tây, hắn có bệnh sao?”

“Vừa rồi nhìn vẻ mặt có vẻ khang khác.”

Sa Sa nhún vai.

“Thôi, mặc kệ hắn, cóc ghê đòi ăn thịt thiên nga. Nếu còn dám đến đây thì khi trở về mình sẽ gọi mấy trăm người đến nện cho hắn một trận, đảm bảo cha mẹ nhận không ra.”

“Đúng đúng.”

Đông Phương Uyển gật đầu.

“Đại tiểu thư xã hội đen đúng là có khác.”

“Có ý kiến gì không?”

Đông Phương Uyển cười nói:

“Minh nào dám.”

Trước kia Đông Phương Uyển và Gia Minh luôn bắt hòa với nhau làm ẩn tượng của Sa Sa về nàng cũng không tốt lắm, nhưng bây giờ ở cùng một đội với nhau thì những khúc mắc trước đây đều đã bỏ qua. Hai người trêu chọc nhau một lát, Đông Phương Uyển lại nhìn ra ngoài rồi lập tức khẩn trương kéo tay Sa Sa:

“Này này này, sang bên này, sang bên này!”

“Ai sang bên này?”

Sa Sa cũng nhìn ra ngoài rồi lập tức giật mình há hốc miệng.

“Nói đùa gì vậy, thực sự đi sang bên này!”

Thấy nàng la lên như vậy, đám người Linh Tĩnh, Gia Minh, Thiên Vũ cũng thò đầu ra nhìn một cách hứng thú. Nhìn ra ngoài qua khe hở ở cửa, chỉ thấy Đàm Quân Vinh mặc đồ tây đang ôm một bó hoa hồng lớn đi về phía bên này. Mặc dù là cắm trại dã ngoại, nhưng để tiện cho một số nam nữ tìm hiểu nhau, ban tổ chức cũng đưa hoa từ thành phố ra đây để bán. Một bó hoa hồng lớn như vậy, hơn nữa Đàm Quân Vinh lại mặc y phục nghiêm túc như thế, mọi người xung quanh đều ghé mắt nhìn sang.

“Bộ dạng của hắn có vẻ rất quái dị, giống như là bất kể mọi giá vậy.”

Đông Phương Uyển tán tụng.

“Không phải là muốn cầu hôn luôn chứ?”

Sa Sa cũng bị dọa rồi.

“Sao lại có loại người như vậy chứ...”

Linh Tĩnh vịn lên vai Sa Sa, nhíu mày nói.

“Thật dũng cảm, đây là cái gọi là khí thế nghĩa vô phân cổ (không hề chùn bước) ư?”

Thân là người Nhật Bản, Thiên Vũ thể hiện ra sự uyên bác của mình.

“Người này có bệnh.”

Nhã Hàm nói một cách chán ghét.

“Có lẽ không phải dành cho Linh Tĩnh...”

Gia Minh còn chưa nói xong thì Đông Phương Uyển đã phân bác:

“Cậu có đầu óc hay không vậy, không phải Linh Tĩnh thì còn là ai được!”

Sa Sa nói:

“Gia Minh, ra nện cho hắn một trận đi “ “Không nên bạo lực như vậy được không? Còn chưa chắc đã là Linh Tĩnh, nghe nói loại hoa hoa công tử này rất dễ thay lòng đổi dạ...”

“Chỉ có loại ngu ngốc như cậu mới có thể nói ra những lời như thế!”

Đông Phương Uyển nhìn chăm chăm hắn, mà lần này Sa Sa cũng đứng chung chiến tuyến với nàng, liềm mạng gật đầu. Suy nghĩ một chút, Đông Phương Uyển lại cảm thấy sợ rằng chuyện này có điều cở quái, tên Cố Gia Minh này quen nói bậy nói bạ đã không phải ngày một ngày hai, hơn nữa chuyện trước mắt này căn bản đã rõ ràng, nàng gương cầm lên:

“Được rồi, có giỏi thì đánh cuộc đi!”

“Này, không cần như thế chứ, ngoại địch trước mặt, cần gì phải nội chiến...”

“Cậu đã nói là không phải, vậy thì đánh cuộc đi. Thế nào? Không dám?”

Gia Minh nhún vai tỏ ra khó xử, ánh mắt lóe lên một lúc lâu rồi mới gật đầu như bất chấp mọi giá:

“Được rồi, vậy cậu nói xem... Đánh cuộc thế nào?”

“Tùy cậu!”

Nắm chắc phần thắng, Đông Phương Uyển hoàn toàn không lo lắng.

“Được rồi, nếu như không phải Đàm Quân Vinh đến tặng hoa cho Linh Tĩnh, đến khi hắn tặng hoa cho người khác, cậu phải đi đến nói với hắn: Em muốn dâng hiến sự trong trắng cho anh. Sau đó giáng cho hắn một cú bạt tai.”

Vừa nói xong những lời này, Đông Phương Uyển lập tức đờ bưng mặt, Nhược Nhược ngồi trên xe lăn thì bật cười, Linh Tĩnh và Sa Sa nhảy dựng lên đánh Gia Minh, Nhã Hàm ở bên cạnh khẽ gật một tiếng. Một lát sau, Đông Phương Uyển cắn răng nói:

“Được! Nhưng nếu hắn muốn tặng cho Linh Tĩnh thì đêm nay cậu phải nói với La Viên Viên trước mặt mọi người rằng: Tôi muốn sự trong trắng của cô. Sau đó hôn mông cô ta.”

La Viên Viên mà Đông Phương Uyển vừa nói đến là một người phụ nữ độc thân khoảng hơn ba mươi tuổi, có tính tình quái dị, cũng tham gia lần cắm trại dã ngoại này, mập mạp giống như một trái bóng, thực sự là người cũng như tên. Mọi người trong lều cười âm lên. Cũng trong bầu không khí thế này, Gia Minh nặng nề gật đầu:

“OK.”

“Mọi người làm chứng nhé, ai thua mà không nhận là con heo!”

Đông Phương Uyển gật đầu. Đánh cuộc được thành lập.

Một lát sau, Đàm Quân Vinh đi qua trước cửa lều...

Nhã Hàm nghi ngờ:

“Không thể nào, thật sự không phải?”

Ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía Đông Phương Uyển, có điều nàng vẫn giương cằm một cách đầy tự tin với Gia Minh:

“Hắn còn chưa tặng mà, có thể là không biết Linh Tĩnh đang ở đây, cũng có thể là muốn chọn một thời điểm lãng mạn hơn.”

Nàng nói:

“Dù sao thì mình cũng thắng chắc rồi!”

Nàng không sợ gì cả!

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 335

Xin Lỗi, Tôi Yêu Em!

Ba giờ chiều, đội ngũ đi leo núi lục tục trở về khu cắm trại. Đi ở cuối cùng, Đỗ Lệ và Hà Vân nói chuyện rất vui vẻ, bạn trai của Đỗ Lệ là Vương Hoán Văn đi ở cuối cùng, thỉnh thoảng lại nói chen vào một câu.

Mới quen Hà Vân được hai, ba ngày nhưng đã trở thành bạn tốt, mặc dù có cảm giác quen được bạn xấu khi luôn cùng nhau tính toán làm cách nào để chơi xấu người khác, nhưng bất kể thế nào, hôm nay Đỗ Lệ cũng cảm thấy vui vẻ, sự vui vẻ này thành lập trên tưởng tượng về sự bị thâm của người khác. Suốt một ngày, các nàng đều tưởng tượng xem nên khiêu khích Đàm Quân Vinh thế nào để hắn không chịu nổi mà động thủ với Diệp Linh Tĩnh... Việc này chỉ cần ngắm lại đã cảm thấy vui vẻ.

Về phần người bạn trai Vương Hoán Văn này, nàng cảm thấy có cùng được mà không có cùng chẳng sao. Sau lần cắm trại dã ngoại này mọi người sẽ chia tay, thật tốt, dù sao điểm chung duy nhất giữa mình và hắn cũng chỉ là gia đình có tiền mà thôi. Cùng với suy nghĩ như vậy, nàng chợt nghĩ đến một chuyện rồi nói với Hà Vân, hai cô gái cười âm ỉ.

“Dù sao cũng không nên nói quá nhiều, thỉnh thoảng chúng ta nhắc đến là được rồi. Vinh thiếu đã quen thói ta cần ta cứ lấy rồi, càng bị ngăn cản thì lại càng không cam lòng, chưa biết chừng trong hai ngày cắm trại này sẽ mạnh bạo với Diệp Linh Tĩnh kia đó. Có điều, nếu hắn phát hiện chúng ta đang khiêu khích thì hiệu quả sẽ kém hơn một chút.”

“Biết biết, tất nhiên tôi biết như vậy. Trở về tôi sẽ tạo quan hệ tốt hơn với Vinh thiếu, dù sao trước đây mọi người cũng có quan hệ không tồi. Đến lúc đó xem Đàm Quân Vinh sẽ ý loạn tình mê với Diệp Linh Tĩnh kia thế nào, ha ha, đáng thương cho mỗi cô gái bị Đàm Quân Vinh coi trọng, chút quyền lựa chọn cũng không có... Nhưng mà, Hà Vân, vừa rồi cậu nói là mạnh bạo, rốt cuộc là loại mạnh bạo gì vậy, ha ha, ha ha...”

“A Lệ cậu đã có bạn trai, còn tôi thì ngay cả bạn trai cũng không có, thuần khiết như tôi thì làm sao biết cái gì là mạnh bạo...”

“Thích thì cứ lấy.”

“Sợ cậu đánh tôi...”

Hai cô gái cười nói ríu rít, bãi cỏ cùng hiện ra trong tầm mắt càng lúc càng gần. Đỗ Lệ say sưa quên hết tất cả, Hà Vân nhìn nàng, khoe miệng nhếch lên một cách khinh miệt, chỉ thoáng qua rồi biến mất. Nàng không phải là sát thủ trong biên chế chính thức của Bù La Gia, không cần thường xuyên làm nhiệm vụ, ăn núp làm quân cờ. Những người như nàng có lai lịch khá trong sạch, sau khi chấm dứt huấn luyện sát thủ liền có cuộc sống của riêng mình, sinh sống ở các nơi trên thế giới không khác gì người bình thường. Những người thế này chỉ có ý nghĩa trong trường hợp khẩn cấp, xuất hiện ở những nơi không thích hợp cho sát thủ chính quy xuất hiện. Nếu biểu hiện xuất sắc thì có thể được sắp xếp tiến vào thương giới, chính giới, từ đó liền có được cuộc sống xa hoa và

danh tiếng hiển hách, càng thuận lợi khi làm việc cho Bùi La Gia hơn.

Lần này nàng tới đây để quan sát lần cắm trại dã ngoại này, một mặt để phối hợp ra tay với Diệp Linh Tĩnh khi Bá Tước hành động, mặt khác là thử dò xét sự sâu cạn của Cố Gia Minh. Dù sao thì nàng hành động rất cẩn thận, và cũng không thấy có bao nhiêu nguy hiểm cả. Đổ Lệ nữ nhân này, mở miệng là nói chắc chắn sẽ không để người khác phát hiện ý đồ của mình, nhưng lại không nghĩ tới, chính nàng cũng bị lặng lẽ khiêu khích. Thông qua Đổ Lệ để ảnh hưởng đến Đàm Quân Vinh, lại thông qua Đàm Quân Vinh để xuống tay với Diệp Linh Tĩnh, cuối cùng đưa ra phán đoán thông qua phản ứng của Cố Gia Minh. Nàng chỉ thuận thế mà đi, chỉ cần mâu thuẫn bộc phát thì nàng sẽ có cách để nó trở nên gay gắt hơn, mà cho dù đối phương có điều tra thì cũng chỉ dừng lại ở Đổ Lệ mà thôi.

Nhìn nữ nhân đang hưng phấn ảo tưởng này, nàng thực sự cảm thấy thương hại, nữ nhân ngu xuẩn, vừa bị người khác giật dây thì chuyện gì cũng làm được, hoàn toàn không có chủ kiến... Trong khi hai người đang mỉm cười với suy nghĩ của riêng mình, bọn họ thấy một người ôm bó hoa hồng đang đứng trên bãi cỏ.

Mặc đồ tây, thắt cà vạt, thoạt nhìn hần hệt như chú rể trong hôn lễ vậy. Đám người lục tục trở lại, không ít người nhìn hần bằng ánh mắt kì lạ. Đổ Lệ ngạc nhiên, cười nói:

“Oa, Đàm Quân Vinh muốn làm gì, mặc đồ giống Bạch Mã vương tử vậy, đang chờ tặng hoa cho Diệp Linh Tĩnh ư? Không phải cô ta không đi leo núi sao?”

Hà Vân cũng hơi giật mình, nhưng bất kể thế nào, người này hành động khác thường, đoán chừng đã phát điên vì tình yêu rồi. Nàng mở trừng mắt, nói với Đổ Lệ:

“Có lẽ Diệp Linh Tĩnh vẫn còn trong rừng chưa ra. Tôi thấy rất giống cậu hôn nha? Hần điên rồi sao?”

“Si vì yêu, cuồng vì yêu, tôi thật khâm phục hần. Dù trước đây hần luôn thích dùng tiền đê người nhưng tôi cũng chưa từng thấy hần si mê một cô gái như vậy. Diệp Linh Tĩnh kia đúng là “hạnh phúc”.”

Đổ Lệ cũng nháy mắt với Hà Vân tỏ vẻ hiểu ý.

“Cậu thấy tiếp theo sẽ thế nào, tôi đoán Diệp Linh Tĩnh sẽ tát vào mặt hần. Nếu như vậy thật thì Đàm Quân Vinh chắc chắn sẽ nổi điên, nói không chừng lần cắm trại lần này sẽ rút ngắn lại nha. Chuyện phát triển thực sự ngoài dự tính của...”

Trong tiếng than thở, Đàm Quân Vinh kia cũng thấy được bóng dáng Đổ Lệ, cầm hoa đi lên đón. Hà Vân đăm đăm bả vai Đổ Lệ:

“Nhớ phải nhắc đến Diệp Linh Tĩnh với hần một cách thật tự nhiên đó.”

“Tôi biết.”

Đổ Lệ âm thầm ra dấu OK rồi bước tới.

“Chào. A Lê.”

Vẻ mặt Đàm Quân Vinh nghiêm túc, không chút thay đổi.

“Chào. Vinh thiếu, anh ăn mặc thế này, không phải là muốn cầu hôn cô gái nào đó chứ?”

Đỗ Lê cười nói.

“Tôi thấy anh rất tốt nha.”

“Ách... Thật sao?”

“Tất nhiên, tôi đoán anh đang đợi Diệp Linh Tĩnh phải không, cô ta ở trong rừng? Có điều chúng tôi không hề nhìn thấy cô ta...”

Đỗ Lê nói xong lại thấy Đàm Quân Vinh hít sâu một hơi, sau đó ánh mắt sáng quắc nhìn thẳng vào nàng, cao giọng nói:

“Thực ra... Tôi đang đợi cô.”

Giọng nói này run rẩy mang theo chút tang thương, nếu là ở trong tiểu thuyết ngôn tình, nghiêm nhiên có cảm giác như đã đợi nàng mấy ngàn năm vậy.

Trong nháy mắt, nụ cười của Đỗ Lê cứng lại trên khuôn mặt, vốn Hà Vân đang mim cười một cách tự đắc thì lúc này khoe miệng cũng hơi co giật, rõ ràng là không hiểu ra sao cả. Mẹ nó, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy? Trong tâm tình như vậy, trên bãi cỏ, Đàm Quân Vinh bắt đầu lớn tiếng nói chuyện với Đỗ Lê.

***** Đám người Gia Minh, Đông Phương Uyển vẫn núp ở phía sau.

Chính trang, hoa hồng, Đàm Quân Vinh với khí thế nghĩa vô phản cố, nhưng không phải hẳn tìm đến Linh Tĩnh mà vẫn đứng chờ bên rừng cây khiến nhóm người Đông Phương Uyển thật sự không hiểu nổi ý đồ của hắn. Tất nhiên, đánh cuộc vẫn phải tiếp tục, mặc dù tình hình có vẻ không đúng lắm nhưng Đông Phương Uyển vẫn có lòng tin với phán đoán của mình. Mặc dù tạm thời hắn vẫn chưa biểu lộ với Linh Tĩnh nhưng chắc chắn sẽ không tặng hoa cho một cô gái khác, có lẽ là muốn tìm người để bàn bạc thôi. Nàng nghĩ vậy.

Lúc này những người đi leo núi đều đang lục tục trở lại, bầu trời đầy mây đen, mọi người chui vào trong lều nhìn ra ngoài. Đông Phương Uyển thậm chí còn muốn Linh Tĩnh đi ra lượn một vòng trước mặt Đàm Quân Vinh. Đương nhiên Linh Tĩnh không đồng ý, nàng cũng biết, dù sao nếu quả thực hắn muốn tìm thì cũng không đến nỗi tìm không được. Nam nam nữ nữ đi ra từ trong rừng vừa cười nói vừa chỉ trỏ về phía Đàm Quân Vinh, hắn cũng không để ý, rốt cuộc, đám người Giang Vu Vi đi ra, sau đó là Đỗ Lê và Hà Vân. Đàm Quân Vinh tiến lên đón.

“Có lẽ là tìm bạn tốt để kiểm sự động viên, hoặc là hỏi xem Linh Tĩnh có đáng để hắn xúc động như vậy hay không.”

Đông Phương Uyển nói một cách tự tin. Bên kia, Đàm Quân Vinh nói vài câu với Đỗ Lê, sau đó lớn tiếng tuyên bố:

“Thực ra thì... Tôi đang đợi cô!”

Nụ cười đọng lại trên khuôn mặt Đông Phương Uyển.

“Được rồi, dù sao thì mình cũng bắt kể mọi giá...”

Không để ý đến ánh mắt những người xung quanh. Đàm Quân Vĩnh cắn răng, lớn tiếng tuyên bố.

“A Lê, thực ra thì... Tôi thích em!”

Mọi người đều dừng bước để chứng kiến cảnh tỏ tình này.

“Hai nhà chúng ta là thế giao, chúng ta là thanh mai trúc mã lớn lên với nhau từ nhỏ. Mặc dù vì một số lí do làm chúng ta không có nhiều thời gian ở bên nhau, nhưng trong lòng tôi, em giống như người em thân thiết nhất của tôi - không phải là em gái ruột thịt, mà là... Cho đến bây giờ, em vẫn là người em thân thương nhất trong lòng tôi. Tôi còn nhớ khi chúng ta cùng nhau đi nhà trẻ, em tặng tôi chiếc nhẫn khi chúng ta chơi trò cô dâu chú rể, chiếc nhẫn đó đến bây giờ tôi vẫn còn giữ lại...”

“Sau đó bởi vì công việc làm ăn của gia đình, tôi đi Mỹ còn em thì định cư ở châu Âu, cơ hội để chúng ta gặp nhau càng ngày càng ít, nhưng mỗi lần gặp lại ở Giang Hải đều là thời gian tôi cảm thấy vui vẻ nhất, bởi vì tôi lại có thể nhìn thấy em, có thể kể em nghe về những ngày ở nước ngoài, kể em nghe về những thầy cô của tôi, cùng nhau than phiền vì cha mẹ quản lý quá nghiêm khắc, sau đó thì cùng nhau ra ngoài vui vẻ... Tôi chỉ tiếc rằng khi đó chúng ta còn nhỏ, tôi không có cách nào để được bên em, cũng không có cách nào để biểu lộ với em, đến khi tôi kịp nhận ra thì em đã có bạn trai rồi. Tôi vẫn luôn tự nhủ rằng mình vẫn còn cơ hội, nhưng mỗi lần trở lại em đều không phải độc thân, tôi cũng chỉ biết tiếp tục chờ đợi, chờ đợi...”

“Ai là người hợp với em nhất, ai là người hiểu em nhất, ai là người có tâm hồn đồng điệu với em nhất. A Lê... Tôi biết lúc này nói ra sẽ khiến em rất khó xử, nhưng tôi đã chờ đợi quá lâu rồi, tôi không muốn phải tiếp tục chờ đợi nữa.

Hắn quỳ gối xuống, đưa hoa hồng ra, nghĩa vô phân cổ!

“Xin lỗi! Tôi yêu em!”

***** Đổ Lê há hốc miệng, chân tay luống cuống, khuôn mặt Hà Vân thì hơi co quắp lại, dường như rất khó chấp nhận nổi cảnh tượng trước mắt này. Một lát sau, tiếng vỗ tay rung trời vang lên, mọi người hô lớn:

“Nhận đi! Nhận đi...”

Phía sau, Đông Phương Uyển chớp chớp mắt, vẻ mặt cứng ngắt:

“Nói đùa gì vậy, đây nhất định không phải sự thật, không ai dọa được mình cả... Nói đùa gì vậy... Nói đùa gì vậy...”

Một đám người nghiêng đầu qua nhìn nàng bằng ánh mắt mặc niệm.

Cùng lúc đó, Vương Hoán Văn vọt lên từ phía sau Đỗ Lệ, một quyền đánh Đàm Quân Vinh ngã xuống đất. Hoa hồng văng lên không trung, tiếng chửi mắng vang lên bốn phía.

“Con mẹ nó, không thể dụ dỗ vợ của bạn, tao xem mày là bạn, Đàm Quân Vinh, vậy mà mày dám đào góc tường nhà tao...”

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 336

Một Chút Đặc Ý

“Con mẹ nó, không thể dụ dỗ vợ của bạn, tao xem mày là bạn, Đàm Quân Vinh, vậy mà mày dám đào góc tường của tao...”

Trong tiếng mắng chửi phần nộ của Vương Hoán Văn, bạo lực cắt đứt bầu không khí lãng mạn. Đàm Quân Vinh trúng một quyền ngã lăn ra đất. Có điều hắn cũng không phải kẻ vô tích sự, mắt thấy Vương Hoán Văn còn muốn đánh tới liền đá mạnh vào bụng đối phương rồi bò dậy, hai tên đàn ông lao vào đánh nhau.

“Này, mọi người đừng đánh nữa, đừng đánh nữa...”

Tình cảnh hỗn loạn, Đỗ Lệ đứng bên cạnh hô một cách bối rối, có điều giọng nói không lớn, và cũng không có ý định xông lên can bọn họ ra. Bất kể thế nào, thấy hai người đàn ông đánh nhau vì mình, đối với một cô gái, đây thực sự là một chuyện vui vẻ. Nghe nói mỗi ngày đàn ông đều tự sướng tưởng tượng về hậu cung, phụ nữ mỗi ngày đều tự sướng tưởng tượng về những chuyện thế này...

Trận náo nhiệt này thực sự khá quý dị, nhưng mọi người xung quanh đều rất phấn khởi. Ở phía sau, Đông Phương Uyển nhìn hai người đang đánh nhau ở kia mà sắc mặt trở nên tái nhợt, mấy người bên cạnh thỉnh thoảng lại quay sang đánh giá nàng, nháy mắt một cách thuần khiết mà phúc hậu. Nhất thời nàng cũng chỉ có thể làm như không thấy, đến khi Gia Minh cố nhịn cười giang tay ra. Nhược Nhược ngồi xe lăn ở bên cạnh mới kéo tay nàng, nói:

“Đừng đi nữa, Tiểu Uyển, chị nhận thua là được rồi... Anh Gia Minh...”

“Khụ, chuyện này... Không sao cả, có điều vừa rồi cậu ấy còn thề nguyên thế này thế khác...”

“Cố! Gia! Minh!”

Đông Phương Uyển nghiêng răng nghiêng lợi quay sang nhìn hắn, trong mắt lóe lên vẻ lạnh lẽo tựa như bị tức giận đến mức sắp nổi điên, hoặc bị trêu chọc đến sắp bật khóc.

“Minh sẽ nhớ kỹ hôm nay...”

“Làm ơn...”

“Hừ.”

Đông Phương Uyển giãy khỏi bàn tay Nhược Nhược, rốt cuộc cũng tỏ ra kiên quyết.

“Không cần kéo chị, Đông Phương Uyển trước giờ nói luôn giữ lời!”

“Minh cũng chưa bao giờ nói không giữ lời...”

Gia Minh nói thầm một câu để rồi nhận được ánh mắt oán độc của cô gái bên cạnh, lại phải giang tay ra một cách vô tội. Thấy Đông Phương Uyển bước đi như sẵn sàng hi sinh, vậy. Linh Tĩnh cố nhịn cười:

“Này, có cần phải quá đáng như vậy không? Cậu thực sự muốn một cô gái đi ra nói...”

Gia Minh bĩu môi:

“Trời đất chứng giám, mình không hề nói cậu ấy không được nhận thua, đều là cậu ấy nói cả. Nếu mình thua thì lẽ nào không phải đi hôn mông người đàn bà béo kia sao...”

Trong lúc bàn luận, Đông Phương Uyển đã bước vào trong vòng vây do mọi người tạo thành, Đàm Quân Vinh và Vương Hoán Văn còn đang đánh nhau. Đỗ Lệ ở bên cạnh hô, nhìn tư thế giống với một trọng tài hơn là người can ngăn.

Lúc này đột nhiên xuất hiện thêm một cô gái với vẻ mặt oán độc, mọi người lập tức cảm thấy hứng thú. Mà trong vòng tròn, đám người Đỗ Lệ biết đó là Đông Phương Uyển, biết nhà nàng có tài sản hơn trăm tỷ. Mắt thấy nàng đi đến càng lúc càng gần, Đỗ Lệ đứng ở một bên nhìn. Vương Hoán Văn đá văng Đàm Quân Vinh ra, lau máu tươi trên miệng, nhìn Đông Phương Uyển ở phía sau Đàm Quân Vinh và không dám xông lên nữa.

Đàm Quân Vinh định phản kích nhưng rốt cuộc cũng nhận ra bầu không khí có vẻ không đúng, bà vai bị ai đó vỗ, quay đầu lại liền thấy Đông Phương Uyển đang nhìn hắn một cách oán hận, không khỏi sửng sờ không hiểu ra sao cả.

“Chuyện, chuyện gì vậy?”

Đông Phương Uyển vẫn chỉ nhìn chằm chằm hắn, cắn chặt môi, qua một lúc lâu mới hít sâu, nói:

“Tôi... @#\$\$AA**&&A%...”

Nàng nói một mạch những lời này, còn tron tru hơn cả đọc vè, sợ rằng ngay cả chính nàng cũng không hiểu mình nói những gì. Người bên cạnh gặp khúc nhạc đệm thế này cũng đều sửng sốt. Đàm Quân Vinh xoa xoa một con mắt bị đánh thâm tím, cảm thấy lẫn lộn:

“Cái gì cơ...”

Còn chưa nói xong thì Đông Phương Uyển đã giáng cho hắn một cú bạt tai, sau đó nói bằng một giọng nhỏ gần như không thể nghe thấy:

“Xin lỗi.”

Sau đó nàng quay đầu bước đi.

“Tại... tại sao lại đánh tôi.”

Vuốt bên má vừa bị đánh, Đàm Quân Vinh vẫn dùng ánh mắt nghi ngờ để nhìn quần chúng vây xem, nhìn Vương Hoán Văn, lại nhìn Đổ Lệ. Mọi người nhìn nhau với ánh mắt khó hiểu, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy? Đánh ghen cũng không phải thế này mà. Ngay cả Hà Văn cũng cảm thấy đầu óc lẫn lộn, hoàn toàn không hiểu nổi rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, thế giới trong hình dung của nàng bị đảo lộn trong nháy mắt.

Bên kia, đám người Nhã Hàm vốn còn nhìn theo Đông Phương Uyển một cách đồng tình nhưng lúc này đều ôm bụng cười. Gia Minh nhìn chằm chằm Đông Phương Uyển, kháng nghị:

“Tại sao có thể như vậy, rất không có đạo lý, có đúng không? Như vậy cũng coi như là nói sao? Quả thực rất đáng xấu hổ!”

Thiên Vũ Chính Tắc vốn còn định xem trò vui cũng cười phụ họa:

“Rất đáng xấu hổ, rất đáng xấu hổ...”

“Hừ.”

Đông Phương Uyển thấy bộ dạng khỗ sở của Gia Minh thì không khỏi cảm thấy thành công rục rờ.

“Dù sao thì cậu cũng không nói là không được nói nhanh, mình chỉ cần nói là được rồi.”

“Nói mà không ai hiểu nổi cũng gọi là nói sao! Mình còn nghĩ rằng cậu rất chính trực, chặc chặc...”

“Mình rất chính trực, nhưng lại không phải ngu ngốc, cái này gọi là biến hóa cậu có hiểu không? Ai bảo không ai hiểu được, mình hiểu! Nghe không hiểu là do tai cậu có vấn đề, đi bệnh viện đi!”

Nàng đắc ý như vậy khoảng chừng hơn một phút, sau đó mới hỏi Gia Minh một cách nghi ngờ:

“Này, làm sao cậu có thể chắc rằng Đàm Quân Vinh sẽ không tỏ tình với Linh Tĩnh? Trước đó không hề có ai nghĩ như vậy, lại còn dám đánh cuộc với mình...”

Một trong những bí quyết thành công là tổng kết kinh nghiệm sau khi một công việc hoàn thành, từ nhỏ Đông Phương Uyển đã được tiếp thu giáo dục như vậy, tất nhiên đã thành thói quen. Đối với vấn đề của nàng, Gia Minh nhún vai:

“Thực ra cậu phải biết rằng, người đánh bạc ...”

“Ừ?”

“Với dân cờ bạc giỏi giang chân chính, trước khi đánh bạc thì đã cầm chắc thắng lợi rồi, chơi bạc cũng chỉ là một quá trình thu hoạch thành quả thắng lợi mà thôi. Cũng giống như những nhà binh pháp cao minh, thắng lợi về mặt chiến thuật không tính là gì cả, thắng lợi ở chiến lược mới là quan trọng nhất.”

“Vậy thì sao... Từ bao giờ cậu trở nên dài dòng như vậy, thẳng thắn một chút đi được không...”

“Minh chỉ thấy khó có mấy khi cậu thấy vui vẻ như vậy...”

“Nói mau!”

“Được rồi, mình nắm trong tay nhược điểm của Đàm Quân Vinh.”

Đông Phương Uyên trừng mắt lên.

“Nói đơn giản là, mình biết Đàm Quân Vinh làm một việc xấu, hơn nữa còn để lại chứng cứ. Không phải hấn vẫn muốn quấy rầy Linh Tĩnh sao, sáng nay mình đã uy hiếp hấn, làm hấn không dám có ý định đó nữa. Vì biểu đạt thành ý với mọi người, mình nói chỉ cần hấn tỏ tình với Đỗ Lệ trước công chúng thì sẽ xem như không thấy gì cả... Cho nên từ khi hấn bắt đầu xuất hiện thì mình đã biết hấn muốn làm gì rồi...”

Lời nói ra rất hời hợt, thấy Gia Minh lặng lẽ giúp mình làm nhiều việc như vậy, Linh Tĩnh cười nhẹ liếc nhìn hấn, đôi mắt sáng long lanh. Đông Phương Uyên thì há hốc miệng, cảm giác như vừa mới chui ra từ địa ngục một lần vậy.

“Cậu cậu cậu cậu cậu cậu... Cậu đã biết trước mục đích của hấn rồi, vậy mà còn... còn, còn đánh cuộc với mình!”

“Làm ơn, mình không hề nói muốn đánh cuộc có được không, đều là cậu nói cả. Cậu hăng hái như vậy, mình cũng chỉ có thể nhân nhượng đồng ý, huống chi điều kiện cậu đưa ra cũng rất độc, nhưng cuối cùng lại lấp liếm cho xong...”

“Hừ hừ, hăng hái... Hừ, nhân nhượng... Quyết nợ...”

Đông Phương Uyên nhìn hấn chằm chằm, tức giận đến không nói nên lời, cuối cùng chỉ biết hung hăng đá lên đùi hấn rồi xoay người chạy đi:

“Cố Gia Minh, cậu nhớ lấy!”

Nhìn bóng lưng dần đi xa kia, Gia Minh phì phì bụi đất trên ống quần, Sa Sa bắt chọt đá tới một cước:

“Cậu quá xấu xa rồi!”

“Người xấu!”

“Vô lại...”

“Không phải người tốt mà...”

***** Đến lúc chập tối, không có mưa.

Minh là heo...

Đông Phương Uyển là heo...

Heo chứ không phải thứ gì khác...

Một con heo ngu ngốc...

Trên bầu trời có mây đen phiêu dăng nhưng ở phía trời tây lại có ánh nắng chiều rực rỡ mỹ lệ, phân biệt rõ ràng với tầng mây đen bên này tạo thành một cảnh tượng xinh đẹp mà kỳ lạ.

Ngồi bên dòng suối nhỏ, Đông Phương Uyển tự trách về sai lầm của mình, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Cũng phải nói, bởi vì tính cách của mình, đối đầu với Cố Gia Minh đã không phải lần một lần hai, gần như là tuần đầu tiên khi mới vào trung học thì đã xích mích rồi. Lần đầu tiên... là mình đứng là nói chuyện giúp hắn, kết quả là trong trận thí thí với Hàn Cương Thành đó, Cố Gia Minh tỏa sáng rực rỡ với màn phun nước miếng và một cú đá không đẹp mắt chút nào, cuối cùng giành được thắng lợi, hơn nữa sau đó hắn còn tặng mình một bình xịt phòng biến thái, thành công tạo dựng một chút hảo cảm trong mình...

Thần công của trường phái hèn mọn phát huy tác dụng, thắng lợi mất đi ý nghĩa vốn có. Từ sau lần đó, dường như là đối đầu không dứt, mình tôn trọng sức mạnh của tập thể, hắn thì hoàn toàn không có tinh thần tập thể. Thành thật mà nói, ngay từ ban đầu trong lòng mình còn tự luyện cho rằng, có phải hắn cố ý dùng những hành động như vậy để khiến mình hoặc người bên cạnh chú ý hay không, bởi vì những người không được chú ý lại thường dùng những phương pháp quái dị để thu hút sự chú ý của người khác. Nhưng theo thời gian trôi qua, nàng mới nhận ra có lẽ người này thực sự không quan tâm đến chuyện gì cả, người thực sự thiếu thốn thì mới có thể đường thành tính cách như vậy.

Lần lượt đối đầu, nghĩ kĩ lại, nàng cũng phát hiện ra hắn có không ít bản lĩnh - nàng không phải một cô gái vì ghét một người mà hoàn toàn đánh mất lý trí, về điểm này, nàng và Đỗ Lệ hoàn toàn khác nhau - hắn biết về máy vi tính, hơn nữa là cực xuất sắc, biết chơi bóng rổ, cũng xuất sắc như vậy, biết thiết kế các thiết bị điện tử, các loại đồ chơi trẻ em, về mặt này lại càng là trình độ đứng đầu, biết võ công, mặc dù không được chứng thực gì nhiều nhưng có lẽ đúng là như vậy...

Sau khi những nhận thức như vậy được thành lập, nàng thậm chí còn khá khâm phục người này, vẫn tiếp tục tranh cãi, đối đầu, nhưng rất lâu rồi mình không bị tức giận nhiều thế này. Bởi vì hiểu rõ tính tình ác liệt của tên kia nên có thể điều chỉnh tâm lý, không bị hắn lừa gạt, không bị hắn làm cho tức giận, làm như không thấy đủ loại hành vi ghê tởm của hắn, không bị khiêu khích, không dễ dàng tức giận. Nhưng không ngờ rằng hắn chỉ mới nói vài câu mà đã có thể đưa mình vào bẫy, chút nữa đã bị buộc nói lời đại loại như “Tôi muốn hiến dâng sự trong trắng cho anh” ngay trước mặt công chúng.

Nghĩ kĩ lại, tên kia hệt như khắc tinh của mình vậy.

Đông Phương Uyển, thật là mắt mặt...

Nhưng mà, tại sao mình luôn thất bại trước hắn như vậy chứ!

Một ngày nào đó phải đòi lại danh dự...

Dưới trời chiều, nàng ngồi bên sườn núi phủ đầy cỏ xanh để nghĩ về việc này, thỉnh thoảng uể oải và tức giận, thỉnh thoảng lại đắc ý...

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 337

Dao

Khi lửa cháy lên thì bóng tối cũng dần phủ xuống.

Bầu trời đêm âm u tối tăm do mây đen bao phủ, không có chút ánh sáng, thậm chí ngay cả rừng cây bên cạnh cũng làm người ta cảm thấy thăm thẳm hơn vài phần. Khi gió đêm thổi tới, cả bãi cỏ dường như một thảo nguyên rộng lớn dưới bầu trời hoang hôn tối sầm. Lều trại của mọi người được dựng ở khắp nơi. Khi Gia Minh đang ngồi nướng thịt bò xiên bên đống lửa thì Đông Phương Lộ đi tới.

“Không phải vậy chứ, cậu lại trêu chọc Tiểu Uyển rồi?”

“Cô ấy hăng hái quá, tôi chỉ thuận miệng đồng ý mà thôi.”

Gia Minh buông tay ra.

“Đáng xấu hổ nhất là cô ấy còn quyêt nợ.”

“Tôi nghi ngờ rằng cậu đang đùa bỡn tình cảm của nó...”

“Cậu cho tiền tôi sao?”

Đông Phương Lộ ngẩn người, nhưng ngay sau đó lại nhún vai:

“OK, không phải là tốt nhất. Cậu đã có Diệp Linh Tĩnh và Liễu Hoài Sa... Hơn nữa đó là em gái tôi...”

Hắn ném thêm củi khô vào đống lửa, trong giọng nói loáng thoáng ẩn chứa ý định cảnh cáo, dù sao Đông Phương Uyển cũng là em gái hắn, sắc trời lúc chiều có vẻ sẽ không mưa được, mặc dù bây giờ cũng vẫn vậy nhưng tất cả các nhân viên đã tổ chức cho mọi người chuẩn bị trước đồ dùng để thấm nước cho lều trại, ở trong lều dưới trời mưa to, đối với những người này, cũng là một trải nghiệm độc đáo và mới mẻ khó được, vì vậy mọi người đều khá hăng hái.

“Cuối năm nay tôi sẽ tới Bắc Kinh học đại học.”

Im lặng một lát, Đông Phương Lộ nói.

“Sau đó, các cậu còn một năm nữa. Tiểu Uyển ở đây, căn bản là chỉ có một mình.”

Gia Minh nhún vai.

“Trước đây thỉnh thoảng gặp trên đường, không phải cô ấy còn có một đám bạn tiền hô hậu ủng sao, cậu lo cái gì?”

“Tiểu Uyên quen làm người lãnh đạo, nhưng bạn bè chân chính lại có bao nhiêu người chứ. Vừa rồi tôi thấy nó ngồi bên bãi cỏ tức giận, có lẽ nó đã xem cậu là bạn rồi – chủ yếu là vì cậu không để ý đến nó lắm.”

“Nói đơn giản hơn là, cậu đang nói em gái cậu bị tôi coi thường sao? Đói tốt thì lạnh nhạt, cần phải chọc giận thì cô ấy mới chịu để ý đến.”

“Phần lớn những cô gái kiểu ngạo đều có tật xấu như vậy, tất nhiên là không phải tất cả...”

Đông Phương Lộ cười.

“Có điều Tiểu Uyên cũng vì cậu không thèm để ý đến nó nên mới có cơ hội trở thành bằng hữu, không phải sao? Nhưng chủ yếu là, trước đến giờ nó vẫn không đầu lại được cậu.”

“Khi thì cảnh cáo tôi rằng đó là em gái cậu, khi thì lại ám chỉ rằng cô ấy có hảo cảm với tôi, rốt cuộc là cậu muốn nói gì đây?”

“Sự thật mà thôi.”

Đông Phương Lộ xoay xoay cổ.

“Có điều nó không hợp với cậu, hoặc là nói cậu cũng không hợp với nó... Nói thế nào nhỉ, tôi hi vọng khi tôi đi Bắc Kinh rồi thì cậu sẽ chăm sóc Tiểu Uyên với tư cách một người bạn, dù sao thì cậu cũng không ghét nó. Hơn nữa cho dù nó có thích cậu, giả như hai người đến với nhau thì tôi thấy một ngày nào đó rồi cũng phải tách ra thôi, sợ rằng không được như Linh Tĩnh và Liễu Hoài Sa, đây chỉ đơn giản là... Hai người không hợp nhau...”

“Ồ...”

Gia Minh nhún vai một cách tiếc nuối.

“Tiểu Uyên đó, thực ra đối với rất nhiều chuyện đều rất cứng nhắc.

Đông Phương Lộ bắt đầu cẩn thận.

“Tôi đã sớm biết rồi.”

“Mỗi nhà có một vấn đề riêng, câu này rất đúng. Ban đầu khi cha tôi lên nắm quyền thì có mẹ trợ giúp. Sau đó mẹ tôi chết sớm, vị trí của cha không còn vững chắc nữa. Khi ấy chúng tôi còn nhỏ, đám người kia lục đục muốn tranh giành vị trí, cũng không thực sự xem tôi là người thừa kế chính thức, khiêu khích, châm chọc, cái gì cũng có. Tiểu Uyên có tính tình cực đoan, từ nhỏ đã không thích những người này, cho nên nó mới muốn dựa vào chính mình, đến bây giờ cũng rất ít khi dựa vào quan hệ trong gia tộc.”

Đông Phương Lộ hồi tưởng.

“Khi đó cha tôi nói phải biết nhẫn nhịn, cho nên... có lẽ Tiểu Uyển cho rằng tôi quá mềm yếu, không có chút khí phách nào. Sau đó chúng tôi dần bắt hòa với nhau, đều là trẻ con mà, cãi nhau xong rồi lại làm hòa. Có điều... sự kiện du thuyền Tinh Mộng lần đó ảnh hưởng rất lớn đến chúng tôi, quan hệ giữa anh em chúng tôi tốt hơn cũng không phải dễ dàng...”

Quay đầu sang, chỉ thấy Gia Minh đang nhìn hẩn một cách cổ quái, bật cười:

“Cậu nói với tôi những chuyện này làm gì? Cậu đồng tính luyến ái sao...”

“Tôi khinh... Cảm xúc bộc phát, nói vài câu không được sao!”

Đông Phương Lộ cười nói.

“Dù sao thì, nếu có chuyện gì thì nhờ cậu giúp một chút, với cậu cũng chỉ là chuyện đơn giản. Ách... Tại sao tên gấu mèo ở bên kia cứ nhìn sang đây vậy...”

Gia Minh quay đầu lại nhìn, người đang nhìn sang bên này chính là Đàm Quân Vinh với khuôn mặt tím bầm. Lúc này trên mắt hẩn dán mấy miếng băng trắng, một mình đứng bên bãi cỏ. Bởi vì màn tỏ tình oanh liệt lúc chiều, trước mắt đoàn thể nhỏ này đang trong giai đoạn chia năm xẻ bảy. Trận đánh nhau giữa Vương Hoán Văn và Đàm Quân Vinh dừng lại hẳn do Đông Phương Uyển đột nhiên xuất hiện, nhưng hai người lúc này đã không vừa mắt. Nhưng cũng phải nói, màn tỏ tình của Đàm Quân Vinh cũng thực sự rất rung động, làm cho Đỗ Lệ vốn đã chuẩn bị chia tay với Vương Hoán Văn cảm thấy rối bời, đấu tranh không dứt, ý định lợi dụng Đàm Quân Vinh để đối phó với Diệp Linh Tinh lúc trước đã bay lên chín tầng mây.

Kế hoạch của Đỗ Lệ hoàn toàn rối loạn, mà kế hoạch của Hà Văn tất nhiên cũng sụp đổ. Khó chịu nhất là hoàn toàn không hiểu được rốt cuộc tại sao lại xảy ra biến hóa như vậy. Đàm Quân Vinh trước đó vốn cực kỳ hứng thú với Diệp Linh Tinh lại đột nhiên thay đổi... Đây là chuyện gì vậy, điên đại vì yêu thì có thể hiểu, nhưng mà không đến nỗi làm người ta điên đại như vậy chứ! Về phần Vương Hoán Văn, vốn hẩn và Đỗ Lệ đã có chút bất hòa, có điều cũng chỉ xem như giận hờn vu vơ, nhưng sau khi Đàm Quân Vinh tỏ tình thì Đỗ Lệ lại tỏ ra lạnh lùng. Vương Hoán Văn vốn đã bị kích thích rồi, vì vậy cũng tỏ ra lạnh lùng hơn nữa, ngoài ra còn bắt đầu nói móc nhau. Hai người lại vãi vãi, Vương Hoán Văn mắng nằng có mới nói cũ. Đỗ Lệ mắng hẩn đầu óc có vấn đề, thần kinh không ổn định, hơn nữa chỉ biết dùng nửa người dưới để tư duy. Sau khi cãi nhau, hai người bắt đầu chiến tranh lạnh.

Cứ như vậy, khi màn đêm phủ xuống, những người khác đều sáng suốt lựa chọn không khuyên bảo, bo bo giữ mình. Vương Hoán Văn ưỡn ẹo, giãy dụa, thứ nhất là hẩn thích Đỗ Lệ, thứ hai là cũng thích gia thế của Đỗ Lệ, nhưng lúc này, nếu nói xin lỗi thì mất mặt, không xin lỗi thì chưa biết chừng thẳng cận bả Đàm Quân Vinh kia sẽ thừa dịp nhảy vào. Bên kia, Đỗ Lệ lại không hề ưỡn ẹo, dù sao thì nàng luôn nhân ái, trong lòng đang suy nghĩ xem có nên chấp nhận Đàm Quân Vinh hay không - thực ra chuyện này cũng không cần phải suy nghĩ nhiều, có điều vừa mới cãi nhau với Vương Hoán Văn xong, còn chưa chia tay chính thức thì đã lao vào lòng người khác, liệu rằng người khác có cho rằng nàng quá tùy tiện hay không, muốn đến bên Đàm Quân Vinh để xử lý vết thương cho hẩn nhưng lại xấu hổ, cảm thấy rất rối bời.

Về phần Đàm Quân Vinh, hẩn là kẻ ý mạnh hiếp yếu, từ khi biết bối cảnh của những người xung quanh Gia Minh thì đã hoàn toàn không dám dây dưa với Linh Tinh nữa. Bị những người này ép phải tỏ tình với Đỗ Lệ xong, hẩn liền bắt đầu suy nghĩ về khả năng có thể tán tỉnh được Đỗ Lệ. Ủ, thực ra hai nhà

liên hợp lại với nhau cũng không tệ lắm. Nhưng điều làm hấn nhất lúc này chính là sự kiện thuê sát thủ kia. Hương Tiêu ca chửi mắng trong điện thoại quá dữ tợn, khi đó hấn còn cho rằng đó là kẻ điên, nhưng lúc này nghĩ lại, nếu bọn họ thực sự nói được làm được thì đừng nói là lớn nhỏ cả nhà mình, sợ rằng sẽ không bỏ qua cả mấy người thân thích ở nông thôn vài hôm trước mang gà lên làm quà biếu. Lúc này nhìn về phía Gia Minh bên kia, hấn giả dục suy nghĩ xem có nên đi qua nói xin lỗi một cách chính thức, làm sáng tỏ hiểu lầm hay không... Mà Hà Vân thì cũng ở một bên tìm kiếm đầu mối, tìm kiếm lí do thất bại.

Khu lều trại nhỏ nhỏ, một đám người rối loạn, dường như còn xoắn xuýt hơn cả tiểu thuyết ngôn tình của Quỳnh Dao mấy phần...

“Chắc là thấy miếng băng trên đầu cậu đẹp hơn của hấn thôi mà.”

Gia Minh đã đạt được mục đích tà ác của mình, lúc này bắt đầu vui đùa.

“Khụ...”

Đông Phương Lộ xoa xoa chỗ bị em gái mình đánh hôm qua.

“Cái này à... Mặc dù phải thừa nhận là từ nhỏ tôi đã tài giỏi, nhưng chủ yếu nhất là sự cố gắng và cần cù sau này. Người bình thường có hâm mộ cũng không thể khác được...”

“Thật là khiến người ta khâm phục...”

Gia Minh dừng lại một lát, sau đó bỏ sung.

“Câu chuyện cười nhạt nhẽo của cậu...”

“Thực ra tôi rất nghiêm túc.”

“Lần sau để em gái cậu đánh mạnh hơn một chút, để cậu nhìn đẹp mắt hơn...”

Hai người nhàm chán nói chuyện một lát. Đông Phương Lộ nhớ đến những chuyện khác:

“Đúng rồi, rốt cuộc thì cậu và Kelly Denime đang làm những gì vậy?”

“Quyền hạn của cậu ở Viêm Hoàng Giác Tinh vẫn chưa đủ để tham gia vào việc lần này sao?”

“Chưa đủ.” Đông Phương Lộ gật đầu.

“Hơn nữa phương hướng của tôi không phải là chiến đấu. Cha tôi cũng biết một chút về chuyện này nhưng ông ấy không thích nói nhiều. Có điều... Tôi sợ lần cắm trại này sẽ xảy ra nguy hiểm... cả ngày nay Kelly Denime kia đều không chịu gặp ai cả, hơn nữa cô ta còn có vẻ như hoàn toàn không để ý đến Nhược Nhược. Một số người biết thân phận của cô ta, muốn tiếp cận nhưng đều không có cơ hội nào cả.”

“Kelly à...”

Gia Minh nhìn về nơi những chiếc xe hơi đậu ở xa xa, xuyên qua khe hở giữa những đồng lúa và đám người, cô gái mặc áo choàng màu đen đang đứng dựa vào xe hơi và ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, người đàn ông da trắng tên Charles đứng canh giữ bên cạnh nàng.

“Tôi cũng không rõ cô ấy muốn làm gì cho lắm, nhưng mà... tạm thời giao cho cô ấy đi. Đây không phải chuyện cậu có thể nhúng tay vào, không biết vẫn tốt hơn.”

“Ồ...”

Đông Phương Lộ nhún vai, còn chưa nói thêm được gì thì từ một căn lều ở phía sau. Đông Phương Uyển bỗng dấy Nhược Nhược lao ra:

“Này này! Mọi người đến đây mau. Nhược Nhược cảm thấy không thoải mái!”

“Cái gì!”

Hai người lập tức đứng dậy vọt đến bên Nhược Nhược. Cô gái mặc đồ trắng cũng không tỏ ra có gì không thoải mái cả, nói:

“Không có chuyện gì đâu, em còn chưa xác định được, chi là đột nhiên cảm thấy... Này. Tiểu Uyển...”

“Trước đây em cũng nói là không sao cả, muốn xác định lại, vừa nói xong thì em đã ngất xỉu rồi. Chị đi gọi bác sĩ và chú Phương, không có chuyện gì là tốt nhất! Anh, giúp em đề ý nàng một chút.”

Đông Phương Uyển khoát tay rồi chạy đi tựa như một cơn gió. Gia Minh nhíu mày:

“Em thấy không thoải mái thật sao?”

“À, không phải vậy, không phải là thân thể...”

Nhược Nhược mím môi, bởi vì không xác định rõ nên lúc này nàng trả lời cũng đặc biệt cẩn thận.

“Em cảm thấy... Hình như có chuyện gì đó sắp xảy ra, nhưng cảm giác rất mờ mịt, cho nên...”

***** Giang Hải, trên con phố dài đèn đường sáng trưng.

“Đại ca, có vẻ trời sắp mưa rồi, có cần mang theo ô không?”

“Mẹ nó, chuyện này còn cần hỏi, mang đi!”

Đây là khu vực tụ tập của các siêu thị và chợ bán hàng giá rẻ, lúc này trời mới tối không lâu, dưới ánh đèn đường, người đi đường cũng không ít, có điều bởi vì sắc trời nên thoạt nhìn cũng không có ai có ý định tiếp tục đi dạo cả. Lúc này Liễu Chính đang dẫn theo mấy người đi ra từ một siêu thị kiêm nhà hàng,

nghe thấy tên kia hỏi dò liền bĩu môi.

“Người mới đều rất phiền toái. Là đàn em của ai vậy? Tại sao lại để nó đi theo tao?”

“Đại ca, thân thù của Ngốc Cường rất tốt.”

“So thân thù, hừ hừ, ai sợ ai...”

Liễu Chính bật cười.

“Có biết năm đó đại ca của mày có ngoại hiệu là gì không. Đoạt Mệnh Tiễn Dao Cước đó!”

Nghe thấy cái tên có vẻ quen tai, mấy người phía sau đều nhìn nhau một cách nghi ngờ, chỉ có Tiểu Mạnh vẫn theo sát với vẻ mặt không chút thay đổi. Liễu Chính vươn hai ngón tay ra:

“Biết Đoạt Mệnh Tiễn Dao Cước là gì không, tao bay lên đá một cú là bay đầu mày luôn! Thế nào? Không tin?”

“Ặc, đại ca... cái này...”

“Thực ra thì tao cũng không tin, ha ha, nói đùa thôi, đầu năm nay, đánh nhau không giải quyết được hết mọi chuyện, sắp đến thế kỷ 21 rồi, quan trọng nhất là cái gì? Đầu óc! Chỉ có kiếm tiền mới là đúng đắn.”

Hắn học theo cách nói chuyện của xã hội đen Hongkong trong phim ảnh làm mấy tên đàn em mới đến sững sờ, sau đó lại giải thích cho mình.

“Tất nhiên là đánh nhau vẫn rất quan trọng, tao cũng rất lợi hại đó.”

Đang lúc nói chuyện, Tiểu Mạnh quay đầu sang nói:

“Đại ca, chuyện này để bọn đàn em làm là được, anh không cần phải đi cùng mà.”

“Cái gì gọi là không cần thiết? Con hắn muốn giết con rể tao, người lớn tất nhiên phải gặp nhau nói chuyện. Yên tâm, tao cũng không định sẽ giết người...”

Liễu Chính khoát tay.

“Mạnh hắn giá hơn một tỷ, nếu giết thì cũng khá phiền toái. Đúng rồi, bên lão Dương chuẩn bị xong chưa?”

“Chắc cũng xong rồi. Hắn còn chưa gọi điện thoại tới.”

Tiểu Mạnh vừa nói vừa móc điện thoại đi động ra, bấm số rồi mới đưa cho Liễu chính.

“A lô, lão Dương à. Ủ... Vậy các anh sắp xếp lên đường trước đi, tôi đến sau... Lần này tôi đến một chuyến sẽ tốt hơn...”

Rõ ràng là người ở đầu bên kia đang khuyên hẳn không nên đi.

“Không được gây ồn ào quá lớn, cũng không được để xảy ra tai nạn chết người. Thực ra tôi cũng chỉ muốn đến nói chuyện với hẳn, cùng lắm thì đánh hẳn một trận. Ha ha, để các anh cho mấy thằng trẻ tuổi ra tay tôi sợ quá nặng, tôi cũng già rồi, đánh nhau cũng không phải động cái liền chết người nữa... Ha ha...”

Vừa đi vừa nói, đã đến gần chiếc xe hơi dừng ở ven đường. Ngay chớp mắt khi cửa xe mở ra, bầu không khí lập tức thay đổi.

“Đại ca cẩn thận!”

Đoàng!

Tiếng súng vang lên, một tên đàn em bị bắn bay ra ngoài, hai người đi bộ ở ven đường cũng lao về phía này. Trong nháy mắt, tiếng súng nổ âm ỉ trên đường, ở một quốc gia như Trung Quốc làm gì có cơ hội tùy ý thấy cảnh bắn nhau như thế này, đám người ở gần đó trong chốc lát vẫn không kịp phản ứng lại, lát sau mới điên cuồng bỏ chạy khắp nơi, người ở xa hơn thậm chí cho rằng đó là tiếng pháo nổ, một số còn muốn đến đây xem nào nhiệt. Song, chỉ sau vài giây, bảy tám người ngã xuống trong vũng máu. Thực ra mấy người đi theo Liễu Chính cũng có mang theo súng, chỉ là kỹ năng bắn súng và kinh nghiệm của bọn họ quá kém, chỉ có Tiểu Mạnh là nhanh chân đá bay súng của một tên sát thủ, đánh bay hẳn vào sườn xe, hai người lao vào vật lộn.

Mấy người trong cỗ xe hơi có người ngã xuống, có người ồm ồm tan ra. Liễu Chính chạy đến nấp sau một chiếc xe bán đồ ăn khuya ở ngay bên cạnh, rút súng lục ra bắn một phát về phía người đang đuổi theo phía sau, sau đó hất mạnh chiếc bàn trước mặt lên, đủ thứ thức ăn, canh, nước bắn lên, mà người ở phía sau thì đã nhảy mất lao tới.

Hắn định bắn phát súng thứ hai nhưng tốc độ của người nọ quá nhanh, đánh bay chiếc bàn vừa bắn lên, thân thể cũng vọt tới chỗ Liễu Chính, chộp lấy cánh tay đang cầm súng của hẳn. Rầm một tiếng, hai người đụng ngã chiếc xe bán hàng rong bên cạnh, Liễu Chính bay lên đụng vào tường, súng lục cũng rơi xuống đất. Có vẻ người này không phải muốn lấy mạng hẳn, lấy tay ấn đầu Liễu Chính xuống, muốn đập đầu hẳn vào tường nhưng lại bị Liễu Chính kịp thời cản lại, cánh tay phải đang chống vào tường vòng vo như con rắn, trái lại muốn chộp lấy tay người nọ.

Tình cảnh hỗn loạn, bếp lò nấu đồ ăn khuya bị xô đổ, lửa than bắn tung tóe, chiếc bàn tròn đập vào tường rồi rơi xuống chặn giữa hai người. Khi chiếc bàn bị đẩy ra thì hai người thậm chí đã phân ra thắng bại, sát thủ kia lao đảo lui về phía sau mấy bước, một vết dao chém ghê rợn kéo dài từ đỉnh đến tận bụng, thấy mà giật mình, cánh tay phải người nọ cũng bị chặt đứt từ khuỷu tay, máu tươi phun ra, cánh tay rơi xuống đất vẫn nắm chặt khẩu súng, chưa hề buông lỏng.

Liễu Chính cứ đứng trước mặt hẳn như vậy, trong tay cầm một con dao thái, xem ra là đồ của quán ăn khuya vừa bị xô đổ. Trong lúc thờ đốc, ánh mắt hẳn khát máu, hung ác như sư tử.

“Con mẹ nó, súng thì không sao... Lại dám chơi dao với tao!”

ÂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 338

Trù Tinh

“Con mẹ nó, súng thì không sao... Lại dám chơi dao với tao!”

Đèn đường rọi xuống đầu phố dẫm máu, Liễu Chính nắm chặt con dao thái trong tay nhìn tên sát thủ bị chém thùng bụng đang run rẩy, máu tươi phun ra đầy đất. Động tĩnh bên này vừa qua đi, một tên sát thủ đang núp sau xe hơi nổ súng cũng quay đầu nhìn sang. Liễu Chính ném thẳng con dao thái tới.

Rầm một tiếng, kính xe dưới một dao này bị nứt loang lổ, thân dao cắm thẳng vào thủy tinh. Tên sát thủ kia tránh né chật vật, đang định tiếp tục nổ súng thì Liễu chính đã nhặt khẩu súng rơi trên mặt đất lên trước, bắn liên tục hai phát tới.

Giữa đường, hai chiếc xe hơi tông ầm vào nhau.

Chuyện xảy ra từ đầu đến giờ cũng chỉ có hơn mười giây, người đi đường đang chạy trốn còn rất nhiều, một số người phản ứng chậm lụt thậm chí đến tận khi thấy hai chiếc xe hơi tông vào nhau thì mới hiểu được cảnh trước mắt không phải là đồng phim, cũng không phải ảo giác, lập tức gào thét rồi chạy trốn. Mắt thấy tên sát thủ kia vẫn còn nằm giãy dựa trên đất, Liễu Chính định bắn bồi thêm một phát thì vô tình thấy một người đàn ông ở cách đó không xa đang cầm một tờ báo đi tới.

“Mẹ nó...”

Liễu Chính phản ứng cực nhanh, nhào về phía sau một cái bàn tròn ở bên cạnh. Ánh lửa đạn lóe lên, đến khi Liễu Chính phục hồi tinh thần lại mới thấy người này rất cao lớn, lại là người nước ngoài có mái tóc màu vàng, mà phát súng vừa rồi thậm chí lại bắn trúng tên sát thủ khác. Đây là chuyện gì vậy? Có người lạ muốn giết hắn, lại có người lạ muốn cứu hắn...

“Chạy mau!”

Đạn bay vèo vèo, giữa tiếng la hét của đám người. Liễu Chính dẫn đầu lao vào trong một siêu thị ở gần đó. Trước sau trên ngã tư đường, phạm vi bắn nhau đã mở rộng đến quy mô hơn hai mươi người, những người này dường như đột nhiên mọc ra vậy, dồn dập lao về phía cửa siêu thị. Lần cuối cùng quay đầu lại, Liễu Chính hoảng sợ vì cảnh tượng mình nhìn thấy. Mặc dù là là đại ca của một bang xã hội đen lớn như Sa Trúc bang, không phải là không thể kiếm được súng, nhưng trong biên giới, vì không muốn chạm đến điểm mấu chốt của cảnh sát, bình thường bọn họ vẫn duy trì truyền thống tốt đẹp là dùng dao kiếm, ông tuýp để đánh nhau. Lần đầu tiên hắn nhìn thấy có người bắn nhau trên đường một cách chuyên nghiệp và không chút kiêng kỵ như vậy.

***** Khoảng 8h30, trời mưa cũng nhỏ đi.

Khu cấm trại được lấp thêm rạp lớn giống như một trại cứu trợ, từng cái nối tiếp từng cái, bãi cỏ trở thành một không gian mọi người có thể đi thông

với nhau, hết như một đoàn tàu hỏa. Ở chính giữa là một lều lớn hình tròn như giành cho đoàn xiếc thú, suy nghĩ đến mọi người còn chưa ăn cơm, nơi này đang tiến hành một bữa tiệc đứng thịnh soạn. Nghe tiếng nhạc, tiếng mưa đập vào lều, bầu không khí rất dễ chịu. Chuyển những căn lều nhỏ lúc trước đi, dựng lều lớn lên, cả quá trình biến nơi này thành một cung điện cũng chỉ nhiều hơn nửa giờ, có thể thấy những người tổ chức đã chuẩn bị cho tình huống có mưa. Sự thật chứng minh, chỉ cần có tiền thì muốn vui vẻ sẽ không thành vấn đề.

“Oa, cảm giác như đến một khu giải trí lớn vậy! Bọn họ làm thật nhanh.”

Đi trong lối đi giữa các lều, Linh Tĩnh tò mò nhìn tới nhìn lui. Hai bên lối đi là từng gian lều, một số gian đang tổ chức các hoạt động, thậm chí có cả đánh bạc, chiếu phim, nhìn vào mà hoa cả mắt. Phần lớn trò chơi đều có thể nhận được điểm, sau đó đến phòng khác để nhận các phần thưởng phong phú. Tuy rằng những hoạt động này đều không có gì mới lạ, nhưng vào thời gian này, địa điểm này, cảm giác mới lạ vẫn thu hút không ít người. Nhìn về mặt mấy người quanh mình đều vui vẻ và thỏa mãn, Gia Minh nở nụ cười.

“Chú của Nhược Nhược ở đây, đoán chừng bọn họ đều dự tính từ trước rồi. Bọn họ có thể tổ chức được thế này trong vòng nửa tiếng cũng coi như có chút lòng thành.”

Sau khi vào trong lều lớn, mọi người tách ra tìm kiếm thứ mà mình cảm thấy hứng thú, dù sao thì bảy tám người luôn dính lấy nhau cũng hơi buồn cười. Sa Sa có Huân đi theo, Nhã Hàm cũng có một người đặc công của Viêm Hoàng Giác Tinh đi theo, Thiên Vũ Chính Tắc thì quá nửa là cũng được để ý từ xa, căn bản sẽ không xảy ra vấn đề gì, về phần cảm giác “thấy không thoải mái” của Nhược Nhược hơn nửa giờ trước. Gia Minh vẫn cảm thấy có vẻ không đúng lắm.

Hắn không nghiên cứu nhiều về năng lực tiên đoán của thiếu nữ ốm yếu này, sau đó Phương Chi Thiên và mấy bác sĩ trị liệu cho Đông Phương Nhược gặp nhau nhưng cũng không có bao nhiêu tiền lệ để tham khảo. Mà đối với người thân là chuyên gia về dị năng được U Âm Thiên Cảm phái tới, Phương Chi Thiên vốn vẫn trông mong Kelly có thể đưa ra được kết luận, nào ngờ thiếu nữ áo đen chỉ khoanh tay trước ngực, nhìn thoáng qua rồi đáp một câu:

“Không biết.”

Rồi xoay người rời đi, vẫn là Đông Phương Lộ đưa ra được phỏng đoán có chút buồn cười. Nhược Nhược vốn không hi vọng lần cảm trại này kết thúc quá sớm, nhưng mắt thấy trời có thể mưa, đoán chừng năng tiên đoán được chuyện này nên mới cảm thấy không thoải mái.

Sau đó, quả nhiên là mưa xuống, dường như về mặt nào đó đã chứng minh được suy đoán của Đông Phương Lộ là chính xác. Có điều Gia Minh vẫn cảm thấy hơi kỳ lạ, giả như đó thực sự là sự tiên đoán về tương lai thì chắc chắn năng cũng sẽ đoán trước được có hoạt động tựa như một khu giải trí lớn thế này, có lẽ còn rất vui chứ làm sao lại cảm thấy không thoải mái được. Nhưng lời tiên đoán lần trước của nàng rất rõ ràng, mà lần này lại mơ mơ hồ hồ không nói rõ được, có thể là dự đoán được tương lai hay không vẫn còn là giả thuyết.

Vào hạ, mỗi trận mưa đều tầm tã, Gia Minh và Linh Tĩnh đi đến lều trung ương ăn uống, lúc này mới gặp lại Giang Vũ Vĩ với vẻ mặt khá nặng nề.

Vì giới thiệu Linh Tĩnh cho Đàm Quân Vinh nên bị mọi người ghét, lại vì chuyện của Huân mà cãi nhau với Andy, hơn nữa màn tỏ tình lúc chiều làm nàng cảm thấy Đàm Quân Vinh quá đa tình, lúc này vừa nhìn thấy Linh Tĩnh, vẻ mặt nàng hơi khó xử, có vẻ muốn tránh mặt nhưng Linh Tĩnh đã bắt chuyện trước, nhỏ nhẹ nói:

“Xin lỗi, sáng nay mình...”

“Không có gì đâu, cậu chưa ăn gì sao?”

“Ừ...”

Bằng tâm mà nói, với bên ngoài Linh Tĩnh luôn biểu hiện là chưa có bạn trai, mặc dù Giang Vũ Vi giới thiệu Đàm Quân Vinh cho nàng ít nhiều cũng có một số suy nghĩ ích kỷ nhưng cũng không phải chuyện gì quá đáng khinh, mà chuyện về Đàm Quân Vinh đã bị Gia Minh giải quyết một cách nhẹ nhàng. Linh Tĩnh vốn không mang thù nên cũng không để trong lòng, trước đây là bạn học, bây giờ nói chuyện vài câu cũng là bình thường. Có điều, lúc sáng bị tên “mềm yếu vô dụng” trong ấn tượng của mình là Gia Minh trách móc một trận khiến nàng thấy rất mất mặt, lúc này Giang Vũ Vi cũng chỉ nói chuyện với Linh Tĩnh, hoàn toàn xem như không thấy Gia Minh ở bên cạnh. Mà Gia Minh lúc này cũng đang mãi ăn uống và suy nghĩ, cũng không có hứng thú để ý đến nàng.

“Linh Tĩnh, thấy bên kia không? Rất nhiều ngôi sao nổi tiếng nha, Phương Vũ Tư cũng ở đó, muốn đến xin chữ ký quá!”

“Chuyện này... Không lịch sự lắm thì phải...”

Biết Gia Minh và Sa Sa trước nay vẫn có thành kiến với Phương Vũ Tư, Linh Tĩnh chậm rãi ăn uống, vừa nói vừa quay lại nhìn Gia Minh. Nhưng lúc này hấn đang nhú mày loay hoay với chiếc đồng hồ điện tử đeo tay, cũng lười phát biểu ý kiến về chuyện này.

Bên cạnh, Giang Vũ Vi gật đầu:

“Đúng vậy, trong tình huống này thì không thể xin chữ ký được... Cậu không biết đâu, cho dù là ở New York thì các ca khúc của chị ấy gần đây cũng rất nổi tiếng, tất nhiên chỉ là trong cộng đồng người Hoa chúng mình, Phiên bản vàng hạn chế mà chị ấy phát hành đầu năm nay, nghe nói mới phát hành hơn một ngàn bản, trong trường có người mua được một bản, luôn lấy ra để khoe khoang...”

“Bản đó mình cũng thấy rồi.”

Linh Tĩnh cười.

“Trong lớp mình cũng có người mua được.”

“Vậy mới nói. Nếu quen biết người nào đó ở bên kia thì tốt rồi, có người nói giúp thì chắc chắn sẽ không thành vấn đề... Ồ, cậu có nghĩ rằng Phương Vũ Tư đang nhìn về phía bên này không...”

“Ách... Không phải chứ..

Linh Tĩnh khề nhú mày.

“Chị ấy đi đến...”

“Chắc không phải đi về phía chúng mình.”

Linh Tĩnh quay sang nhìn Gia Minh, hắn vẫn đang nhìn chiếc đồng hồ điện tử, nhưng cảm nhận được ánh mắt của Linh Tĩnh. Gia Minh cũng nghiêng đầu sang mỉm cười. Phương Vũ Tư đi tới có vẻ do dự, nhưng khi tới phía đối diện của chiếc bàn ăn, cuối cùng cũng cười bắt chuyện:

“Chào, Linh Tĩnh, Gia Minh.”

Hôm nay nàng mặc váy dài màu trắng giống như lễ phục, đeo túi xách nhỏ xinh làm toát ra vẻ tao nhã và cao quý. Linh Tĩnh quan tâm đến cảm nhận của Gia Minh nên chỉ cười một cách thận trọng, vẫy tay đáp lại. Gia Minh thì tùy ý đáp một câu:

“Chào, ăn xong rồi?”

Ở một bữa tiệc thế này, nào có ai chào hỏi như thế chứ... về mặt Giang Vu Vĩ cứng lại, tại sao hai người bạn học cũ này và ngôi sao nổi tiếng lại giống như...

“Ăn xong.”

Phương Vũ Tư nở nụ cười thanh lệ.

“Mấy hôm trước đến nhà Gia Minh, thực sự là chị hơi đường đột...”

“Không sao, có người còn đường đột hơn cả chị.”

Đó đương nhiên là Phương Chí Thiên, người không ai dám chỉ trích.

“À, đúng rồi, vị này là...”

Không rõ lắm rốt cuộc là Gia Minh tức giận hay không để ý, cũng không muốn tiếp tục dây dưa với đề tài này, bắt gặp Giang Vu Vĩ đang đứng bên cạnh, Phương Vũ Tư hỏi. Mà thấy Gia Minh vẫn loay hoay với chiếc đồng hồ, Linh Tĩnh giới thiệu một phen. Giang Vu Vĩ rụt rè chào hỏi với ngôi sao nổi tiếng. Gia Minh ngẩng đầu lên, cười nói:

“Đúng rồi, chị Vũ Tư, phiên bản vàng hạn chế phát hành đầu năm nay của chị vẫn còn chứ?”

“Là phiên bản vàng hạn chế đó hả... Chuyện này chị cũng không rõ lắm, phải hỏi lại người đại diện mới biết được. Có điều chị vẫn giữ hai trong số một trăm tám mươi phiên bản bạch kim không phát hành ra bên ngoài, thứ này chỉ dùng để tuyên truyền chứ không bán, đều để dành tặng. Gia Minh em có muốn không...”

Giang Vu Vĩ trừng mắt lên nhìn, Phương Vũ Tư thì tỏ ra xấu hổ.

“Nhưng Gia Minh em cũng biết rồi đó, những thứ này chỉ đơn giản là mảnh lời, thêm mấy hình ảnh, đóng gói đẹp hơn một chút, hơn nữa bài hát đều do

em viết...”

“Chị cũng biết đấy, Linh Tĩnh thích nghe chị hát, nếu có thể ký tên rồi tặng cậu ấy một bộ thì nhất định là cậu ấy sẽ rất vui.”

“Thật sao?”

Hai mắt Phương Vũ Tư tỏa sáng, Linh Tĩnh kéo tay áo Gia Minh.

“Gia Minh, không cần đâu.”

“Cái gì mà không cần? Mọi người đều là bạn tốt, nếu cậu thích thì không cần phải khách sáo, chị Vũ Tư cũng không phải người hẹp hòi. Mặc dù cũng từng đó bài hát nhưng mình thấy nếu lấy ra khoe khoang thì nhất định là sẽ rất có mặt mũi...”

“Ừ... Vậy để chị gọi điện thoại cho người mang đến cho Linh Tĩnh.”

“Ách...” Linh Tĩnh gật đầu.

“Cảm ơn nhiều, chị Vũ Tư.”

Giang Vũ Vi đứng bên cạnh há hốc mồm, đầu quay tới quay lui, hết nhìn Phương Vũ Tư rồi lại nhìn Gia Minh, Linh Tĩnh, dường như nàng gặp được một hiện tượng siêu nhiên không thể giải thích nổi vậy. Gia Minh giờ đồng hồ lên với Linh Tĩnh, hạ giọng nói:

“Mình có chút việc, Linh Tĩnh, cậu ở đây chơi hoặc đi tìm Sa Sa đi, mình phải đi trước.”

Linh Tĩnh gật đầu ừ một tiếng.

“Chị Vũ Tư, em đi trước đây. Chỗ em còn có hai bài hát có vẻ phù hợp với chị, mấy ngày nữa em gửi cho chị. Bây giờ em có việc phải đi trước...”

Vẫy vẫy tay, Gia Minh bước ra cửa gian lều lớn để rời đi. Phương Vũ Tư mừng rỡ như trời trồng, một lát sau mới nhận ra rằng mình chưa kịp nói gì cả...

Nhìn bóng lưng đang rời đi kia, Linh Tĩnh khẽ nhíu mày, trong mắt thoáng vẻ sầu lo, bởi vì theo lẽ thường, tin tức được gửi đến chiếc đồng hồ đeo tay của Gia Minh kia đều là những vấn đề mà các nàng không nên tiếp xúc đến. Nàng không muốn biết, biết rồi cũng không giúp được gì cả, huống chi phần lớn những tin tức này đều không liên quan gì đến cuộc sống của các nàng.

Nhưng nàng không biết, lần này lại có liên quan.

Chỉ trước đó mấy phút thôi, một tin tức được đưa đến trong tay rất nhiều người ở đây thông qua các con đường khác nhau.

“8h25, trên phố Hinh Lan xảy ra bắn nhau kịch liệt, trước mắt đã khống chế được tình hình. Xác nhận Liễu Chính, bang chủ Sa Trúc bang bị trúng đạn, hiện giờ đang được điều trị tại bệnh viện Nhân Dân thứ hai của Giang Hải...”

“Tại sao mọi chuyện lại xảy đến nhanh như vậy? Trước đó cô đã nói rồi, trước khi có kết quả dựa trên quan sát về tôi thì hẳn là bọn họ sẽ kiên nhẫn.”

Trong lều nhỏ, Gia Minh nhíu mày.

Kelly vừa mới bước vào, đang giữ nước mưa trên áo, nói:

“Có lẽ sắp đặt lúc chiều của anh làm bọn họ giật mình rồi, mặc dù rất thú vị nhưng lại quá bậy bạ. Anh cũng đã nói, bọn họ rất nhạy cảm.”

“Còn không nhạy cảm đến mức này...”

“Vây thì lại càng đơn giản hơn rồi, trở lại với điểm hoàn toàn không có kỹ thuật kia. Chúng ta xem kết quả là nguyên nhân, chúng ta không xây ra vấn đề mà là chính bọn họ.”

Kelly liếm môi.

“... Bọn họ lục đục nội bộ... Bùi La Gia và Bá Tước bắt đầu nghi kỵ lẫn nhau.”

Dưới ánh đèn, động tác này của thiếu nữ da trắng mang theo vẻ gian xảo, dường như trong mọi chuyện đều do bàn tay vô hình của nàng khống chế.

Gia Minh nhíu mày:

“Cô đã làm gì với bọn họ?”

“Không có gì cả.”

Thiếu nữ nhún vai.

“Có điều số 1758 luôn mất để trên đầu, đoán chừng không ai thích hấn cả. Hơn nữa với bản chất tư lợi của hấn, có khi sẽ bán đứng luôn Bùi La Gia để hấp dẫn ánh mắt của chúng ta, để hấn ra tay dễ dàng hơn. Tối qua vừa nhận được địa chỉ mà anh cho, tôi liền gửi tin tức giả đi mà thôi... Dù sao thì sớm muộn hấn cũng làm như vậy mà. Tiểu Kelly cũng không lừa gạt ai nha, không biết ai là người xem tin tức kia như báu vật rồi gửi ra ngoài, nhưng tóm lại là nếu có chuyện gì xảy ra thì cũng là lỗi của hấn...”

ẤN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 339

Mất Đi Cái Tâm Của Sát Thủ

Để tranh đoạt quyền khống chế thế giới ngầm, các tổ chức bóng tối liên tục đấu đá nhau đã là chuyện quá bình thường. Lừa gạt, ngáng chân, khiêu khích, ly gián, tung tình báo giả, đâm dao sau lưng - tất nhiên, chúng ta cũng phải làm rõ một điểm, vẫn có rất nhiều người hay tổ chức không muốn tranh giành thứ nhảm chán như quyền khống chế này, nhưng muốn để mục tiêu mà mình theo đuổi có thể hoàn thành được thuận lợi thì dĩ nhiên vẫn phải chiến đấu với những người gây trở ngại với mình. Vật tụt theo loài, người phân theo bầy, khi lực lượng của những tổ chức này đạt tới một cấp độ nhất định, có thể hữu ý vô ý sản sinh ra những ảnh hưởng thì sẽ trở thành những tập đoàn lợi ích có lực lượng đồng dạng.

Có thể sống sót trong hoàn cảnh chiến đấu liên miên không dứt, hơn nữa còn chiếm được thế mạnh, sát thủ của Bùi La Gia đến bây giờ chưa từng là kẻ đầu đường xó chợ. Những người đó trải qua vô số chiến đấu, những kẻ cùng một loại người như Gia Minh, cho dù không có nhiều năng lực bày mưu đặt kế về đại cục nhưng khả năng khống chế trong phạm vi nhỏ thậm chí đã không thua gì trực giác của bản thân, đủ để cho bọn họ khám phá ra những âm mưu và bẫy rập của người khác. Cũng chính trong tình huống như thế, có thể khiến đối phương tin phục chỉ bằng vài câu nói đối đơn giản, điều này đủ để chứng tỏ năng lực cao siêu trên phương diện này của Kelly.

Dương nhiên, có lẽ nàng còn làm rất nhiều chuyện khác, nhưng đây cũng không phải chuyện mà Gia Minh muốn quan tâm.

Hai người bàn bạc xong, Kelly mặc áo mưa rời đi, Gia Minh tiếp tục cân nhắc về những chuyện tiếp theo. Một lát sau, tiếng bước chân rất nhỏ vang lên ngoài lều, bồi hồi một hồi lâu. Gia Minh lắc đầu cười, vén rèm lên:

“Này, vào đi.”

“Biết là em sẽ phát hiện ra mà.”

Tiếng cười thân nhiên của Nhã Hàm vang lên ngoài lều, nàng gấp dù chui vào. Bởi vì trận mưa khá lớn, chỉ ở ngoài một lát thôi mà tóc và trên lưng nàng đã dính rất nhiều nước mưa. Gia Minh đứng lên lau nước mưa giúp nàng. Đến khi bàn tay chạm đến bờ mông thì Nhã Hàm mới cười né tránh, làm bộ làm tịch gỡ đầu hắt:

“Làm gì vậy, sàm sỡ há!”

“Mỹ nữ, có chỗ nào trên người chị mà em chưa sàm sỡ đâu? Nói nghe thử đi.”

Nhã Hàm chép miệng:

“Em cần thận đó.”

Nàng kéo váy lên đến đầu gối, ngồi lên một chiếc túi du lịch ở bên cạnh Gia Minh. Bởi vì nước mưa, phần tất chân dưới bàn chân đã bị ướt, nàng lấy khăn tay từ túi xách ra lau chùi. Dưới ánh đèn, tư thế như vậy làm đôi chân gợi cảm mà thon dài phủ tất chân của nàng lộ ra ngoài.

“Chị vừa thấy em và Kelly vụng trộm ở chỗ này!” Nàng cười nói.

“Ồ, đúng là như vậy...”

Gia Minh cười hỏi. “Em phải làm sao bây giờ?”

“Để xem em định dùng cái gì để chặn miệng chị đây.”

Nói xong câu đó nàng liền đỏ mặt lên. Quà nhiên, Gia Minh lộ ra vẻ cổ quái:

“Ách, chị hi vọng em dùng cái gì...”

Lời còn chưa dứt thì Nhã Hàm đã đá tới.

“Thôi, không được nói đùa nữa. Chị thấy em rời đi từ chỗ Linh Tĩnh nên đến xem thử, kết quả là thấy em và Kelly hẹn hò ở đây. Chị đoán là có chuyện gì đó, vốn không định vào, còn đang do dự thì đã bị em phát hiện...”

Vẻ mặt Gia Minh nghiêm túc, một lát sau, đến khi Nhã Hàm cảm thấy hơi căng thẳng mới nói:

“Thực ra em định dùng tất thôi.”

“Em còn nói nữa!”

Nhã Hàm lại đá tới rồi bị Gia Minh ôm lấy bàn chân, thuận tay cởi giày ra. Thân thể nàng mềm nhũn, thiếu chút nữa không giữ được thăng bằng, ngã người ra đằng sau:

“Này, em buông ra đi.”

“Không buông.”

“Chị không đùa...”

“Không buông.”

“Có người nhìn thấy thì sao...”

“Vậy để người ta nhìn đi.”

“Đá em này... A...”

Nàng vừa dứt lời thì bàn chân còn lại đã bị Gia Minh nắm lên rồi trơ tráo cời giày ra. Nhã Hàm giãy dụa, hai tay chống xuống chiếc túi phía sau, hơi xấu hổ nhìn Gia Minh đang tùy ý thường thức đôi chân của mình. Nàng biết Gia Minh thích đôi chân dài của mình, nếu ở nơi chỉ có hai người, toàn thân trần truồng của nàng cũng đều bị hắn nhìn thấy cả rồi, chuyện như vậy cũng không sao cả, nhưng dù sao thì nơi này lại khác, nàng vừa xấu hổ vừa thấp thòm. Một lát sau, Gia Minh ôm hai chân nàng rồi ngồi ngẩn người tại chỗ. Nàng cũng im lặng ngồi như vậy, một mặt nhìn Gia Minh, một mặt chú ý âm thanh bên ngoài lều, trừ tiếng mưa rơi ra thì không còn tiếng động nào khác.

“Này, thực ra thì... Cái lần khi chúng ta mới quen nhau đó, tình huống cũng gần giống như bây giờ nhỉ!”

“Ừ.”

Gia Minh gật đầu nói.

“Lần đó chút nữa thì chị bị cưỡng gian...”

“Hừ!”

Nhã Hàm nhìn chằm chằm Gia Minh, đá một cú vào bụng hắn.

“Còn không phải vì em thấy chết không cứu sao!”

“Làm ơn, em thấy chết không cứu bao giờ, nếu không phải vì em nói chị là người Trương gia thì chưa chắc bọn họ đã dừng cương trước bờ vực đâu.”

Nhã Hàm cũng hiểu điều này, có điều khi đó mình lo lắng đề phòng suốt dọc đường, bị dọa đến gần sụp đổ, bây giờ nghĩ lại, chuyện hai người quen biết, quán quýt tất nhiên rất ngọt ngào, nhưng khi bắt gặp khuôn mặt tươi cười vô tâm của người đối diện nàng lại không nhận được tức giận, trừng mắt nhìn hắn, hỏi:

“Này, khi đó em vẫn muốn giữ bí mật, nếu câu nói kia không có tác dụng gì, có phải em cũng sẽ không ra tay giúp chị phải không? Cứ để mặc chị bị... Ách, bị...”

Bây giờ nghĩ lại vẫn thấy sợ, nàng khẽ cắn môi.

Gia Minh cười:

“Chị thử nói xem.”

Nhã Hàm trừng mắt, nói:

“Hừ, biết là em sẽ không làm mà. Em đó, khi ấy máu lạnh như một khối băng, làm sao có thể vì một cô gái ghê tởm mới quen biết mà ra tay giết người chứ, huống chi lại chỉ vì một chuyện nhỏ là trinh tiết.”

Hiểu được tính cách của Gia Minh, oán giận đột nhiên bộc phát như vậy có vẻ cũng hơi vô lý, nhưng nghĩ đến chút nữa thì mình đã tàn hoa bại liễu thì còn tức giận thế nào cũng không được, nâng đá đá liên tục vào ngực Gia Minh...

“Được rồi, được rồi, đừng tức giận. Thực ra khi đó em cũng không phải như chị nghĩ, nếu bọn họ không chịu dừng tay thì em sẽ giết người đã được chưa...”

“Ách? Em lại tốt bụng như vậy?”

Tâm tình hơi hòa hoãn lại. Nhã Hàm nhìn hắn một cách nghi ngờ.

“Em không nói dối chị.”

“Tại sao vậy?”

Đương nhiên là khi đó không muốn chuyện như thế làm ảnh hưởng đến tâm hồn trong sáng của Linh Tĩnh, nhưng bây giờ không thể nói như vậy được, hắn chỉ đành cười nói:

“Em cũng không phải thực sự là một khối băng, mặc dù có thể kiềm chế trước những cô gái xinh đẹp nhưng dù sao thì cũng có hảo cảm nha. Khi đó chị vừa xinh đẹp lại có phong cách, trước sau gì cũng phải ra tay, có thể cứu được chị tất nhiên là tốt nhất.”

“Nói vậy thì ngay từ khi đó em đã có mưu đồ với chị?”

Gia Minh chút nữa bị nước miếng làm sặc chết:

“Khụ, cái đó... Cũng có một chút...”

“Thật háo sắc nha.”

Lòng bàn chân bị Nhã Hàm gãi ngứa. Nhã Hàm cười nhẹ, nhếch môi nói:

“Khi đó em mới chỉ mười ba tuổi mà đã có ý đồ với thân thể của chị lớn...”

“Khụ, khó trách em lại phát hiện băng khiêu dâm trong phòng chị...”

Dưới cơn mưa, hai người ngồi trong lều cười đùa một lúc. Nhã Hàm nhớ lại mục đích đến đây nên lại hỏi về Kelly:

“Vừa rồi Kelly đến tìm em, thật sự không có chuyện gì chứ?”

“Cố chút chuyện nhỏ, em còn đang suy nghĩ xem nên làm thế nào đây.”

Hắn suy nghĩ một lát, nói:

“Đúng rồi, có một thứ muốn tặng cho chị.”

“Cái gì vậy?”

Đôi mắt Nhã Hàm sáng ngời, nhìn Gia Minh lúi húi lục lọi ba lô, sau đó lại là một khẩu súng được lôi ra.

“Khi ở bên cạnh bọn Linh Tĩnh, chị chú ý một người giúp em...”

Hơn mười phút sau, một chiếc Porsche từ bãi cỏ chạy ra quốc lộ, lao vào màn mưa với tốc độ nhanh nhất, đèn trước của xe giống như tia chớp vờ lên vật sáng màu bạc trên đường. Chốc lát chiếc xe đã rẽ vào đoạn đường núi bị rừng cây che khuất rồi chạy thẳng về phía Giang Hải.

Ngồi trên ghế lái, Gia Minh cảm vô lăng, trong mắt ánh lên vẻ kiên quyết.

Kelly chịu trách nhiệm toàn cục, còn hắn thì chịu trách nhiệm chiến đấu.

Chi mình hắn hiểu, hắn không phải Tự nhiên tiến hóa nào cả. Cảm giác bất lực khắc sâu trong lòng khi đối mặt với Chu Nho (Người Lùn) trong cuộc đời trước, cho đến bây giờ hắn vẫn nhớ như in. Đó là thời kỳ đỉnh cao của cuộc đời hắn, hợp tác với Nguyên Lại Triều Sang, hai người gần như một tổ hợp mạnh nhất thế giới. Trước đây vì giết chết mục tiêu, bọn họ thậm chí còn lên vào một trụ sở quân sự, từng dùng tên lửa để san bằng một thị trấn, khi thì mi nghĩ tới cảm giác này, gần như đại biểu cho việc không gì bọn họ không làm được. Cũng chính trong cảm giác như vậy, khi hai bên gặp nhau một cách bất ngờ, đánh nhau một cách khó giải thích, hắn mới biết thì ra cảm giác như vậy chỉ hoàn toàn là ảo giác. Chi có tử vong mới là chân thật! Nguyên Lại Triều Sang chết trong trận chiến đó, còn hắn thì giết chết đối phương, hoặc giả nói theo một phương diện nào đó, điều này cũng nhờ vào may mắn. Có lẽ có người sẽ cho rằng lực lượng của một cá nhân dù mạnh hơn nữa thì cũng là có hạn, song giá trị của một kẻ mật thám, sát thủ hoặc đặc công thì có lẽ chỉ có người trong lĩnh vực chuyên nghiệp mới hiểu được. Một khi mâu thuẫn quốc tế vốn đã càng ngày càng kịch liệt bộc phát, khi song phương đều có cơ sở vững chắc để uy hiếp lẫn nhau thì căn bản đều là những người này âm thầm chiến đấu, phải dựa vào bọn họ để thu thập tin tức tình báo của đối phương, ám sát một vị lãnh đạo của một quốc gia hoặc bắt cóc các chính khách. Nếu một sư đoàn chiến sĩ không thể chính thức tiến ra chiến trường, vậy thì người có thể lên vào trụ sở của một sư đoàn để hoàn thành nhiệm vụ sẽ có giá trị quan trọng hơn một sư đoàn, loại ưu thế này không thể dùng số lượng để bù đắp, chỉ có những người tinh nhuệ mới mới phát huy tác dụng được.

Dĩ nhiên, lực lượng của con người luôn có hạn. Sau khi đạt đến cảnh giới như Nguyên Lại Triều Sang, chiến lực của bản thân muốn tiếp tục tăng lên sẽ rất khó khăn, mặc dù trong rất nhiều nhiệm vụ đều có thể dùng công nghệ cao để hỗ trợ nhưng nếu chỉ bàn về chiến lực của bản thân thì bọn họ đều đã đạt đến cực hạn của thân thể con người. Độ nhạy bén, tốc độ, lực lượng, năng lực ẩn nấp cũng như thế. Bọn họ cũng hiểu rất rõ ràng, nếu có thể đột phá trên cơ sở như vậy dù chỉ một chút thôi thì có thể tạo ra tác dụng lớn đến cỡ nào, một trụ sở vốn rất khó xâm nhập sẽ trở thành như chỗ không người, đi theo sau lưng người khác nhưng từ đầu đến cuối bọn họ cũng không phát hiện ra có người theo sau - đồng thời với việc khoa học cho rằng đột phá như vậy là chuyện không tưởng, tên quái vật kia đánh vỡ thân hoại đó.

Cho dù là Kelly, cho dù có bố trí cực nhiều bẫy rập thì sợ rằng cũng chi có thể làm hấn bị thương nặng, nhưng nếu đối phương thật sự muốn chạy thì bên này liền không có bao nhiêu lòng tin có thể bắt được hấn. Đến cuối cùng, nhiệm vụ như vậy vẫn rơi xuống đầu mình.

Nhưng cũng chính vì đoạn ký ức ban đầu kia, cho dù hiện giờ có cảm giác đột phá cực hạn nhưng khi nghĩ tới Chu Nho kia hấn vẫn thấy do dự, có thể có thời gian ra tay càng thích hợp hơn hay không? Có nên chờ thêm một thời gian ngắn hay không? Có nên huy động càng nhiều lực lượng hay không? Có điều, khi nói chuyện với Nhà Hầm xong hấn mới nhận ra suy nghĩ này buồn cười đến thế nào, nếu là mình của trước đây, chuyện như vậy có lẽ căn bản không cần suy xét. Mất đi cái tâm của sát thủ làm hấn bắt đầu lo được lo mất, mặc dù trước mắt đã tìm được điểm thăng bằng nhưng với tình huống trước mắt, lúc nào đối phương cũng có thể xuống tay với những người quan trọng nhất của mình, chần chừ thêm một ngày sẽ khiến các nàng phải chịu thêm một phần nguy hiểm.

Còn gì phải do dự chứ!

Mưa gió như đao, xe hơi chạy ra khỏi khu rừng núi, dọc theo con đường bên bờ biển, chạy ngang qua một chiếc xe bus rồi bỏ xa nó trong nháy mắt. Mất thấy con đường chạy về Giang Hải đã đi được một nửa, bất chợt, một tiếng rầm vang lên ở một bên sườn xe.

Gia Minh lạnh lùng ngoặt tay lái, xe hơi xẹt qua khúc quanh trước mặt. Bên cánh cửa xe, một người thỉnh linh bám ở đó.

“Tao đã thấy rồi, mày không phải Tự nhiên tiến hóa giả!”

Gọng nói khàn khàn mà quý dị vang lên. Cùng lúc đó, Gia Minh mở tung cửa xe:

“Tất nhiên tao không phải.”

Hấn vừa nói vừa bay thẳng ra ngoài. Mà thấy Gia Minh buông tay lái trong khi đang chạy với tốc độ cao như vậy, trong mắt người nọ xuất hiện vẻ ngạc nhiên. Xe chạy với tốc độ cực cao, lao thêm khoảng hơn trăm mét rồi tông thẳng vào vách đá trước mặt, nổ âm một tiếng thành một quả cầu lửa...

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 340

Khắc Chế Mạnh Nhất

Trong tiếng nổ ầm ầm, tia lửa bắn ra bốn phía như pháo hoa, tiếng máng chũri xen lẫn, hai thân ảnh một trước một sau bay ra khỏi cái xe, lộn vài vòng trên không trung sau đó rơi xuống sườn núi.

Nhảy từ trong xe ô tô đang chạy nhanh ra ngoài, đối với những nhân vật được huấn luyện nghiêm chỉnh mà nói, chẳng phải là chuyện khó làm gì cả.

Tầm thân máu thịt nếu như được rèn luyện lâu dài thì trong một số trường hợp nguy cấp có thể điều chỉnh sao cho phối hợp với hoàn cảnh được tốt nhất.

Tổ chất thân thể của Bá tước vốn hơn người bình thường rất nhiều, lại có dị năng, nhưng hắn cũng không hiểu sao, hắn vẫn bị bám đuôi một cách khó hiểu, mắt thấy đối phương thực hiện một hành vi điên cuồng là buông tay lái, bỏ nhào theo mình, thì hắn không khỏi hoảng sợ, khi đang định lao ra khỏi xe thì cái chân hắn đã bị tóm, chỉ sau một khắc, trời đất đã bắt đầu quay cuồng, thân thể nặng nề đập đánh bình xuống mặt đất.

Một cảm giác đau đớn như chia năm xẻ bảy dâng lên, tầm nhìn của hắn bị nghiêng, ánh lửa lại tiếp tục lóe lên.

Thương tổn đối với hắn là bình thường, cho nên khi rơi xuống, hắn dùng ánh mắt độc ác nhìn lại, thấy một họng súng đang chỉ là vào hắn.

Mà họng súng lại chỉ ngay vào lồng ngực.

Cái cảm giác phiền muộn và nghi hoặc còn chưa kịp dâng lên, thân hình hắn vô ý thức muốn tung ra ngoài, nhưng mà chân trái đang bị đối phương nắm chặt, muốn lấy đà nhảy thì họng súng kia không kiêng nể gì nhà đạn, trúng đạn làm cho máu thịt tung tóe, ánh sáng lóe lên trên bầu trời, hắn nhìn thấy một người còn trẻ, mặc áo choàng, giống như là bao tải.

“Con mẹ này... cả đời này mày chỉ biết máng một câu thôi sao.” Khẩu súng tự động được bóp cò một cách điên cuồng, dưới tình huống này thì đếm cũng chỉ đếm được số lẻ, vô số ánh lửa chớp lên bắn thẳng vào ngực của Bá tước, phá tung ổ ngực, ổ bụng của hắn, nội tạng theo đó mà phun ra ngoài.

Nếu như người bình thường thì chỉ cần một phát là chết, nhưng mà Gia Minh vẫn cảm nhận được con quái vật này vẫn giãy dụa một cách kịch liệt, đúng rồi... cảm giác thì ra là vậy, hóa ra hắn không chết.

“A a a a...”

Nửa người trên bị đạn bắn cho nát tươm, nhưng Bá tước giãy dụa càng lúc càng lợi hại, hắn giống như một con cá đang khỏe mạnh tung tăng trong nước, mà con cá này lại khác bình thường, vì nó biết tru lên một cách điên cuồng như dã thú.

Cuối cùng, sau một hồi giãy dụa và tru rống, thân hình rách nát kia bay thẳng ra ngoài, máu tươi và thịt vẽ lên bầu trời đêm một bức tranh màu đỏ, hấn rơi thẳng xuống một địa điểm cách xa nơi này chừng vài mét. Cùng lúc đó, Gia Minh lại trở nên vật vờ, cổ sức ồm lầy đầu, hai con mắt đỏ lờm như máu.

Gia Minh đau đớn quỵ phịch xuống đất, nhưng chỉ trải qua mấy giây, hấn đã cắn chặt răng đứng lên, khẩu súng tự động ở tay phải hết đạn rơi xuống đất, tay trái thuận thế rút súng lục ở bên hông, hai ngón tay kẹp lấy một cái băng đạn, sau đó lắp vào, cùng lúc đó, có một bóng người ở phía sau tảng đá cũng cầm súng đứng dậy.

Cái thân hình không hoàn chỉnh kia thực là đáng sợ, giờ phút này rồi mà hấn còn lựa chọn phản kích, tốc độ là một thứ được Bùi La Gia yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc, phải luyện tới xuất sắc mới được hình nghệ. Nhưng mà khi hấn mới đứng lên, vừa nhìn thấy tình hình phía đối diện thì đã chửi một tiếng Một viên đạn không chút lưu tình bắn bay khẩu súng của hấn, một viên tiếp theo bắn thủng luôn tay phải.

“Xe hồng... xe hồng. tại sao người không phanh lại... sao không đánh lái...”

Mặc dù có một số tình huống Gia Minh vẫn giữ được trái tim bình tĩnh như nước, nhưng mà lúc này Gia Minh đúng là cảm thấy vui vẻ, tia lửa đạn bay tung tóe ở tảng đá phía trước, mà đối diện chính là một cái ô tô cháy nghi ngút, một chiếc xe buýt đột nhiên phát hiện, thấy có xe bị tai nạn muốn dừng lại xem, nhưng mà khi thấy tình hình thì lập tức dùng một tốc độ nhanh hơn lao đi, ánh sáng của chiếc xe chiếu sáng một vùng, hai mắt của Gia Minh lúc này đỏ ngầu, hấn cầm súng tiến về phía trước.

Đương nhiên, đôi mắt của Gia Minh đỏ ngầu không phải là dấu hiệu hấn mất đi lý trí, con quái vật trước mắt này có lực lượng cường đại tới mức đáng sợ, trong khi hiện giờ Gia Minh lại không cách nào áp chế được cái cảm giác đau đầu như búa bổ, giống như hấn bị con đau đầu này làm cho điên lên.

Muốn giết tên kia.. nhưng đầu lại đau tới mức muốn tách làm đôi, hấn vừa có cảm giác đau đớn nhưng đồng thời vẫn duy trì được tỉnh táo và sự nhạy cảm, đối với mặt tình hình hiện tại, hấn chỉ có một ý niệm trong đầu: giết chết hấn! Ngoài ý niệm này ra không còn ý niệm nào khác.

“Chuyện này... không có khả năng...”

Sự việc phát triển một cách không theo sự đoán, Bá tước trốn sau tảng đá không thể tin được kêu lên:

“Người không phải tiến hóa già tự nhiên...”

“Ta đương nhiên không phải...”

“Người không phải tiến hóa già tự nhiên, sao lại mạnh hơn được cả Giản Tố Ngôn...”

Tố Ngôn và Gia Minh là hai người khác nhau xuất hiện ở thế giới bên ngoài, nhưng lại có một chút liên quan với nhau, người ngoài chi biết Gia Minh là đệ tử của Giản Tố Ngôn, thế nhưng Kelly đã dự đoán điều này chỉ là giả dối, thiếu niên này chắc chắn là Tiến Hóa già tự nhiên, nếu không thì không cách nào giải thích được vấn đề tuổi tác cả.

Còn về phần tại sao hai người lại chính là một, thì đó chỉ là linh cảm của Kelly, năng cũng không hi vọng những gì mình điều tra được sẽ bị lưu lại trong

hồ sơ của U Âm Thiên Cầm.

Trong bút ký của nàng có ghi lại chuyện Bá tước thoát ra khỏi căn cứ, cũng có những suy nghĩ cơ bản, Gian Tô Ngôn lợi hại hơn so với Gia Minh, Gia Minh chỉ là một thiếu niên bình thường, nếu như ngược lại, Gia Minh là tiền hóa giả tự nhiên, thì mọi chuyện lại khác.

Nhưng Bá tước lại không nghĩ như vậy, nếu hắn không nghĩ Gia Minh là Tiến Hóa giả tự nhiên thì sự cảnh giác trong lòng sẽ thấp, cho nên mới có thâm kích trước mắt.

Trong lúc kinh ngạc hắn đã phát hiện ra một sự thực khác: “Không có khả năng, người có thể... người có dị năng miễn dịch!”

“Người đã đoán trúng tất cả rồi đó.”

Trong mưa gió, Gia Minh đứng trên đỉnh tảng đá, gươm sáng hướng về thân hình máu thịt bầy nhầy bên dưới:

“Thế nào, một khi không sử dụng được dị năng, người có cần bó tay chịu trời không?”

“Không có khả năng...”

Tiếng súng lại một lần nữa vang lên, một vệt máu tươi vọt ra, bá tước lao về phía trước, bật lên cao chừng 7, 8m, trong khi Gia Minh lại đột nhiên dùng hai tay ôm lấy đầu, giống như cái đầu của hắn sắp nổ tung vậy.

Đang ở giữa không trung, nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt Bá tước đột nhiên chuyển sang vui mừng, nhưng hắn chưa kịp rút khẩu súng trong quần ra, thì thân ảnh kia lại một lần nữa gươm sáng, viên đạn bắn trúng thân hình hắn, làm cho hắn văng ra xa rồi rơi xuống. Viên đạn này đã xuyên qua trán của hắn, tuy rằng chưa tới mức kết liễu tính mạng, nhưng mà nó cũng khiến cho hắn đau đớn tột đỉnh.

“A a a a..”

Bá tước ngã nhào vào bãi cỏ, cố gắng không để cho nước mưa làm nhòe tầm nhìn, cố sức dùng toàn bộ sức lực di chuyển, sau một lúc hắn phá lên cười:

“Ta biết, không có gì là tuyệt đối, không có gì là tuyệt đối, chỉ cần năng lực của ta cao hơn, người sẽ chịu không nổi, ha ha ha ha ha ha..”

“Vậy thì thử xem! Xem ai có năng lực khác chế ai!”

Mưa đêm, cô ướt, gò núi, loạn thạch, rừng sâu... Gia Minh vẫn đuổi theo chặt bóng hình phía trước, nhưng khi hắn chưa kịp tiến vào trong rừng thì có một hòn đá lớn từ phía trong lao ra, dùng một tốc độ cực nhanh bắn về phía hắn.

“Quá chậm quá chậm quá chậm...”

Thân hình hắn hơi hạ xuống một cái, viên đá bay qua đỉnh đầu, rơi về phía sau.

Khi Bá tước dùng sức vận chuyển tảng đá, hắn đã cảm thấy kiệt lực, tốc độ đột nhiên chậm xuống, một viên đạn nữa lại bắn trúng đầu, hắn hét thảm một

tiếng, tiếp tục chạy như điên.

“Lại dùng năng lực, lại dùng năng lực đi... Để cho ta xem xem cái đầu của mày có thể chịu được bao nhiêu viên đạn...”

Một mặt mau chóng đuổi theo, một mặt thì mắng chửi, đột nhiên Gia Minh thấy hẫng một cái, thân hình biến mất, hóa ra cái bãi cỏ kia là một cái số sâu, đã được Bá tước phủ lên vô số cỏ xanh, Gia Minh bước vào đó, dị năng mất đi hiệu quả, nhất thời cả người rơi xuống.

Bá tước trong lòng vui vẻ, xoay người móc ra khẩu súng cuối cùng, hắn còn chưa kịp nhắm bắn thì thân hình của Gia Minh vốn tưởng đã rơi xuống, lúc này đã từ một phương hướng khác vọt tới.

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 341

Trường Chém Giết

Những câu chữ thoỉ tha còn chưa kịp ra khỏi miệng, thì ánh lửa đã lóe lên, một viên đạn bắn xuyên qua xương bả vai của hắn, tay phải của hắn bị sự đau đớn làm cho mất cảm giác.

Một thân thể phi nhân loại đã mang lại cho hắn một tổ chất hơn hẳn người bình thường, nhưng mà do ngày thường có dị năng cường đại phụ trợ, nên khả năng phản ứng, tránh né, xạ kích của thân thể kém quá xa Gia Minh. Nếu như hắn không có năng lực bắt từ, thì cho dù 10 người như hắn cũng đã bị giết sạch rồi.

Cho dù hắn có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, nhưng mà ở trong tình huống này, hắn cũng tự nhận ra là bản thân không ổn chút nào, chỉ có bỏ chạy mới là phương pháp tốt nhất, cho nên hắn nhịn đau chạy vào trong rừng cây cách đó không xa.

Với hắn mà nói, hắn thực sự cảm giác nhục nhã khi bị một đứa trẻ Tiến Hóa giả tự nhiên tát một cái bay, đã từng nhiều năm rồi hắn chưa từng bị khốn khổ thể này, cho dù sự kiện mấy năm trước cũng chỉ là nhảy mất đã phân thắng bại, chứ đâu có bị đánh tới mức thương tích đầy mình, điên cuồng chạy trốn như chó nhà có tang, cái tâm lý siêu việt của hắn đã bị đã kích tới mức không chịu nổi.

Cố gắng sử dụng dị năng để tăng tốc độ, cảm giác đau đớn lại thỉnh thoảng truyền tới, gặp phải cái loại dị năng quý dị này khiến cho hắn hầu như đã mất đi chiến ý.

Lúc này, ở trong rừng cây cũng có những người khác tiến hành đối thoại.

“Ha ha, trước kia hắn thực lợi hại, vậy mà bây giờ lại khốn khổ tới mức này. Hắc, ngoại trừ làm một cái khúc gỗ đánh không chết, hắn còn năng lực gì khác đâu...”

Trong bóng tối, một gã ẩn núp ở trên nhánh cây dùng đôi mắt như chim ưng theo dõi tình hình bên ngoài, trong miệng phát ra một tiếng cười nhạt, chỉ lát sau đã thấy thanh âm của đồng bọn hắn truyền ra.

“Hình như là bị dị năng nào đó quấy nhiễu... nhưng mà cái loại dị năng tự động khôi phục thương thể này thực là biến thái, ta chưa bao giờ thấy người nào bị đánh mà không chết, hắc, trong tổ chức chúng ta có như vậy không...”

“Chắc là muốn bắt về nghiên cứu...”

“Chắc là như vậy, có lẽ hắn bị một loại dị năng nào đó khắc chế, nên mới khốn khổ thể này, nếu mà không có năng lực khắc chế hắn tốt nhất là đừng

đồng vào... nên nhớ rằng người của Viêm Hoàng Giác Tinh nhiều như vậy mà hắn còn có thể thoải mái thoát thân...”

“Nhưng mà... tại sao lại là Cổ Gia Minh? Trông trạng thái của hắn lúc này hình như cũng không tốt, thật lợi hại...”

“Tin tình báo không chính xác, đây chính là những tin nói về Giản Tổ Ngôn...”

“Không phải hắn chính là Giản Tổ Ngôn đấy chứ?”

“Trước kia làm gì có ai nhìn thấy thằng nhóc này xuất thủ đâu, trông trạng thái của nó bây giờ không được tự nhiên lắm, hình như là đang đau đầu... tin tình báo không chính xác, sau khi trở về phải báo cáo chuyện này lên cấp trên, để họ phân tích...”

“Đã tiến vào phạm vi tốt nhất... Lão đại, chúng ta có nổ súng không?”

Trong lúc nghị luận, thân ảnh của Bá tước chi còn cách chưa đầy 20m, Gia Minh đang ở phía sau nhanh chóng đuổi theo, người phụ trách cười hắc hắc:

“Thằng lùn đen kia không chịu được rồi, chờ lát nữa...”

***** Bá tước lao vào trong rừng cây đen kịt!

Sau đó khoảng 2 giây, một nam tử đang nấp trên một gốc đại thụ cách đó hơn trăm mét hít một hơi thật sâu, súng ngắm đã vào vị trí, mục tiêu cũng đã chuẩn, trong mưa đêm, ngoài bia rừng kia truyền tới một ánh lửa, thân ảnh Gia Minh hiện lên chính giữa cái vòng tròn ngắm bắn.

Không biết tại sao, trong lúc này, Gia Minh lại giương đôi mắt nhìn sang bên này.

Lau mắt một chút, đạo thân ảnh kia chỉ còn cách hơn 10m, thân thể hắn liên tục chạy zích zắc bốn lần, bên kia có người vô ý thức bóp cò, đạn bay xẹt qua thâm cỏ, cùng lúc đó, ánh lửa của súng tự động cũng lóe lên trong rừng cây đen tối, rộn như bấp rang.

Gia Minh lao vút vào phía sau một gốc cây đại thụ.

Những viên đạn từ mọi hướng bay tới, xé nát cây cỏ, đánh bay vỏ cây, thân cây bị bắn lỗ chỗ, gỗ vụn như hoa nở rộ bắn tung trong bầu trời đêm, có một quả lựu đạn đột nhiên xuyên qua rừng cây bay tới, ầm một tiếng, nổ đúng mục tiêu, vô số tia lửa bốc lên, những thâm cỏ, mảnh vụn bị sức ép bắn ra tới tấp. Bóng đêm sau đó lại phủ xuống, tiếng súng cũng đã im, một cây đại thụ kêu lên răng rắc rồi đổ ầm xuống.

“Có xác định được hắn đã chết không?”

Trong tiếng gió mưa lạnh lùng, cuối cùng cũng có một người nói chuyện, thanh âm của hắn nhỏ, nhưng tiếng thờ đốc lại rõ ràng.

“... Nhìn không thấy.”

“Mục tiêu đã mất...”

“Điểm C mất mục tiêu...”

“Điểm D... không cách nào xác nhận...”

“Mất mục tiêu...”

“Mất mục tiêu...”

“Giống như họ... Mất mục tiêu...”

Những thanh âm trả lời truyền tới, tên thủ lĩnh dừng một chút, ra lệnh: “Điểm gần nhất... Tiểu Lâm, qua đó xác nhận, người khác yểm trợ...”

“Rõ.”

“... Cảnh thận!”

Cùng lúc Tiểu Lâm trả lời, những tay bắn tia đang ẩn nấp trong rừng cây, dưới bụi cỏ, bắt đầu ra soát tìm kiếm, tay đã đặt lên cò súng.

Bên ngoài hơn trăm mét, có một tiếng chú vang lên, trong âm thanh hỗn loạn là tiếng thân thể người va chạm.

Hai đạo thân ảnh quần lấy nhau.

Óng kính của tên bắn tia chỉ nhoáng lên, hẳn biết mình không thể nắm lấy cơ hội, trong óng kính có một thân ảnh bay ra, thân ảnh kia còn đang lao đao lui lại, thì cổ của hắn dường như có một cái gì đó sắc bén xẹt qua.

Giống như một võ sĩ vung dao cắt giấy, dao phong qua đi, cái thân hình kia bị cắt một đao nhãn thín giống như là lẽ sách, điều đó khiến cho người khác có thể cảm nhận mạnh yếu và sắc bén của dao phong.

Trong bóng tối, người được cử ra kia lúc này mới rơi xuống, cái thân thể không đầu lùì lại phía sau hai bước, từ chỗ cổ, máu tươi phun thành vòi, âm một tiếng, đổ bịch xuống đất.

Tiếng đạn lại vang lên một lúc rồi dừng lại, trong bóng tối có tiếng hít thở khò khè, tất cả mọi người đều nín hơi đợi, tiếng mưa rơi tí tích, làm cho không khí càng trở nên ngột ngạt. Ba phút sau, một hòng súng tóe lửa vang lên sau một gốc cây, dùng một góc như hình quạt kéo một đường, lúc này tất cả mọi người đã cảm nhận được áp lực, một thân thể đổ vật xuống.

Một cơn mưa đạn lại xối thẳng vào vị trí này, lựu đạn cũng được tung ra, sau khi bắn chừng 10 giây, tất cả lại im lặng, có lẽ do rừng cây quá rậm rạp, mà nơi đó bốc cháy hơn 1 phút đồng hồ mới tắt.

Mục tiêu của bọn họ lại giống như lần trước, im lặng không một tiếng động biến mất khỏi vị trí.

“Mất mục tiêu. . .”

Sau khi lửa tắt, có một thanh âm vang lên, có một người xác định tình hình, nhẹ giọng mở miệng.

“Mất mục tiêu...”

“Điều đó không có khả năng...”

“Cùng cố tinh thần...”

“Mọi người tự do ẩn nấp, có quyền tự nổ súng, đây là một khảo nghiệm với chúng ta...”

Cách vị trí vừa nãy khoảng 20m, có một người cầm súng tự động ẩn nấp bắt đầu cẩn thận di chuyển vị trí, bốn phía vô cùng đen tối nhưng do đã được cẩn thận huấn luyện, cho nên hắn có thể di chuyển một cách tốt nhất, nhưng đột nhiên, trong lòng hắn có một dự cảm không tốt.

Lần tới Giang Hải này, đám sát thủ được phái đi từ Bùi La Gia có một trình độ không tệ, làm một gã sát thủ hắn đã được làm quen với bóng tối từ rất nhỏ, ở trong bóng tối hắn có cảm giác an toàn như đang ở nhà, ở trong bóng tối cũng kích thích bản năng giết chóc của hắn.

Bằng vào hành động vừa cảnh giác vừa mềm mại, im lặng không tiếng động di chuyển về phía sau, tuy rằng trong lòng bất an, nhưng hắn có lý do tin tưởng vào khả năng ẩn nấp của mình, người khác muốn vượt qua hắn rất khó, hắn phán đoán một phương vị khác, bắt đầu di chuyển.

Mang theo tâm lý này, chỉ một khắc sau có một đạo đao phong lạnh lẽo phủ xuống, hắn như lạc vào giấc mộng.

Một bàn tay bóp chặt lấy miệng hắn, không cho hắn kêu, người ta còn kê sát vào tai hắn, giống như đang chiếu cố cho nhau, dùng tiếng Nhật nói:

“Giết người ư? Ta dạy cho ngươi nhé...”

Đao phong nhẹ nhàng kéo từ trái qua phải, trong nháy mắt đó, hắn nhớ tới Thủy tộc ở Tokyo, đao phong kia nhẹ nhàng lướt qua rất đẹp mắt, chỉ tiếc là hắn chết mà còn chưa kịp thưởng thức thế nào là giết người hoàn mỹ...

Hắn muốn liếc mắt nhìn lại...

Khi máu tươi phun ra, hắn mới nghĩ như vậy.

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 342

Tan Rã

“Nói như vậy... Vị trí đã được xác định...”

“Theo như tín hiệu thì vị trí là một cái khu rừng ở gần nhà máy giấy da bỏ hoang... Nếu như tin tình báo là thật, chúng ta có thể bắt đầu rồi...”

“Kelly tiểu thư...”

Trong một cái lều cách xa những tiếng vui cười nhộn nháo, mưa vẫn rơi liên tục, nhưng lại theo một quy luật phát ra những thanh âm tí tách. Lúc này, trong lều đã được bố trí giống như một cái hội trường dã chiến, mấy cái máy vi tính đang hoạt động, các loại tin tức liên tục hiện lên ở trên màn hình.

Nghe xong báo cáo, Phương Chi Thiên quay đầu, hỏi Kelly ở bên cạnh: “Kelly tiểu thư, ý cô là...”

Kelly vuốt tay: “Tôi có thể đảm bảo độ chính xác của nó.”

“Vậy không thành vấn đề.”

Phương Chi Thiên cười cười, khi quay đầu đi trong mắt hắn mới hiện lên một sự băn khoăn, vươn tay chỉ cái bàn ở bên cạnh, nói:

“Theo kế hoạch đã định, thông báo cho bên Giang Hải bắt đầu hành động, giám sát nghiêm mật những con đường từ Giang Hải lên phía bắc, bộ đội đặc chú bắt đầu xuất kích, tranh thủ kết thúc mọi chuyện trong tối nay, yêu cầu cố gắng bắt sống... vị Bá tước tiên sinh kia...”

Sau khi mệnh lệnh ban ra, không khí trong lều trở nên khẩn trương, các loại thanh âm gõ máy tính vang lên lách cách. Trong chốc lát, Phương Chi Thiên và Kelly đi qua một bên:

“Hiện giờ chúng ta muốn biết được lợi ích sau khi nghiên cứu thân thể của vị Bá tước tiên sinh kia, muốn xem nó có chỗ tốt nào với Nhược Nhược không, Kelly tiểu thư, cảm ơn nhiều.”

“Vẫn là câu nói lúc trước, ta không thể đảm bảo tất cả mọi chuyện.”

Hai tay ôm ở trước ngực, Kelly lúc này mang theo một chiếc kính mắt màu vàng, mỉm cười, làm cho người khác phải tin phục sự ưu nhã và cơ trí của nàng, bây giờ nàng không hề giống một cô gái trưởng thành chút nào.

Phương Chi Thiên đã đánh giá vô số người, nhưng cô bé này lại khác, khi mới tiếp xúc thì giống như một cô gái thuần khiết, khi thì như một người truy

cầu cái mới, khi thì như một nữ hoàng cao quý và ưu nhã, lúc thì lại như một oán phụ cô đơn, khi thì là một người cơ trí nghiêm túc, thật đúng là khiến cho người khác phải đau đầu.

Hơi nhíu mày, cô gái mở miệng nói:

“Thân thể của vật thí nghiệm số 1758 bây giờ có thể xác định là Hấp Huyết Quý trong truyền thuyết, máu của hắn có thể sáng tạo ra vô số Bất Tử Giả hoàn mỹ, mà biểu hiện rõ nét nhất là tăng cường tổ chất thân thể, bệnh tình của Đông Phương tiểu thư là do Tinh thần lực quá cường đại, với thân thể yếu đuối của người bình thường rất khó chịu đựng nổi loại Tinh thần lực này, cách chữa trị tốt nhất là có 2 phương pháp, một là loại bỏ Tinh thần lực cường đại, phương pháp còn lại chính là cải tạo thân thể của nàng sao cho nó đủ dung nạp chỗ Tinh thần lực kia. Mấy hôm nay tôi đang suy nghĩ, có lẽ nên áp dụng phương pháp thứ 2...”

“Cái gì?”

“Con người hoạt động không phải do ý thức, mà là tiềm thức chi phối hoạt động.”

Kelly chớp mi, nói.

“Có một loại lý luận thể này, khi ngủ người ta nằm mơ thấy mình đang rơi từ trên cao xuống, khi chạm đất tất nhiên sẽ bị giật mình tỉnh giấc, có như vậy con người mới biết mình chết thực hay giả. Cho dù lúc ngủ con người cũng luôn có một ý thức tự bảo vệ, mà năng lực của Đông Phương tiểu thư lại vô cùng đặc thù, cho dù có thêm thời gian nàng ta cũng không cách nào nắm giữ được loại năng lực này, nhưng trong tiềm thức, loại năng lực này lại tồn tại dựa vào tổ chất của thân thể, một khi dị năng tiếp xúc với thân thể thì thân thể sẽ tự động điều chỉnh, tăng mạnh tổ chất thân thể, đồng thời sẽ làm suy yếu một số năng lực khác, nhưng bởi vì hai thứ này có khoảng cách quá xa, việc điều tiết chỉ nhỏ như không đáng nói. Chúng ta có thể to gan suy đoán, giả như cô ta có thể bảo trì loại trạng thái này mà không chết, thì mấy trăm năm sau cô ta có thể hoàn toàn thích ứng với loại Tinh thần lực này...”

“Nhưng mà... lợi dụng máu của Bá tước tiến hành cải tạo có khả năng nâng cao năng lực thích ứng của nó không?” Phương Chi Thiên nói.

“Sẽ tăng mạnh.” Kelly gật đầu, nói:

“Nhưng mà chưa trải qua thí nghiệm thì thể, nên sẽ không được hoàn mỹ, nếu như cải tạo cho Đông Phương tiểu thư sẽ khiến cô ấy phải chịu đựng thống khổ trong một thời gian khá dài, Phương tiên sinh cũng nên giải tỏa tư tưởng trước cho cô ta.”

“Có cơ hội... vẫn tốt hơn so với không có cơ hội tốt...” Dừng một chút, Phương Chi Thiên đáp: “Cho dù như thế nào cũng phải cảm ơn sự cố gắng của Kelly tiểu thư. Trên thực tế, mấy hôm nay nó rất yên tĩnh, không biết Kelly tiểu thư đã làm gì vậy?”

Kelly từ chối cho ý kiến cười cười: “Tôi đi trước đây, chuyện chiến đấu không liên quan gì tới tôi cả.”

Đi vài bước, dường như nàng lại nghĩ ra chuyện gì đó, quay đầu lại nói: “Cho dù như thế nào ta cũng có chuyện muốn nói trước, nếu có ngày Đông Phương tiểu thư có thể có cuộc sống như người bình thường, cô ta rất có thể sẽ mất đi năng lực tiên đoán, đây chỉ là suy đoán của ta thôi.”

Không có bao nhiêu kinh ngạc, Phương Chi Thiên cười ôn hòa: “Tôi nghĩ đây mới là kết quả tốt nhất với nó.”

Kelly gật đầu cười, xoay người đi ra ngoài, trong mắt nàng xuất hiện một loại thần sắc khác, trông nàng như biến thành người khác.

Trong bóng tối, có vô số biểu tình biến đổi trên khuôn mặt của nàng.

“Hắn lại có thể thật đánh bại bá tước?”

“Ài, không biết thời khắc này có thể xuất thủ với Bá tước không...”

“Ngươi cho rằng không ư?”

“Khẳng định có vấn đề gì...”

“Điều này không thể chứng minh sự hoàn mỹ và cường đại của cô ta... Hừ, ta vẫn lợi hại hơn cô ấy.”

“Ta không muốn hắn chọn cách hữu dũng vô mưu...”

“Nhưng mà ngươi chọn cho hắn thì hắn có thể làm.”

“Hắn sẽ chết...”

“Dù sao ngươi cũng muốn thử năng lực cực hạn của hắn...”

“Ta không muốn mình thích một tên biến thái...”

“Ngươi rất lưu luyện cảm giác này...”

“Hắn vẫn chưa động tới chúng ta, chẳng qua hắn chỉ có chút lợi hại mà thôi.”

“Không biết có so được với Natalie khi tỉnh lại lần thứ 2 hay không...”

“Nhưng Gian Tố Ngôn so với Natalie hoàn mỹ hơn, bởi vì Gian Tố Ngôn là giả!”

“Chúng ta chỉ là đang tìm một sự nhờ vả!”

“Ta muốn trở thành người bình thường!”

Trong mưa lớn, nàng nghiêng răng nghiêng lợi đi tới, cho dù nàng nói những câu tác động, nhưng mà đôi môi không hề mấp máy, cách một tiếng, tay phải của nàng đưa lên, trong tay là một cái súng lục màu bạc, thân hình nàng run bần bật, trực tiếp để nó ở trên trán của mình.

Hồ hấp gấp gấp, phù... “Khi nhận thấy mình không bình thường là lúc nên chết!”

“Chết thì chết, ai sợ ai, đây không phải là lần đầu tiên!”

“Đùa cái gì mà đùa...”

“Nổ súng! Nổ súng! Nổ súng!”

“Bằng... đã chết...”

Khi nói ra một tiếng bằng, nòng cầm súng bằng cả hai tay, sau đó rút họng súng ra chỗ khác, ánh mắt hung ác độc địa, trong miệng lại thì thào: “Mọi người luôn có tiềm thức tự bảo vệ, tiềm thức tự bảo vệ...”

Một gã chiến sĩ được an bài âm thầm bảo vệ nòng lúc nòng súng sờ đứng ở phía xa chứng kiến cảnh tượng kỳ quái vừa rồi, lần ra ngoài hành động này luôn bị khống chế một cách nghiêm mật, nhưng đối phương là Kelly Denime, hiển nhiên không nằm trong phạm vi khống chế.

Thế nhưng... dí súng vào trán mình, thích đùa sao? Trong lúc đang phân vân, xông lên cũng không đúng, mà không xông lên cũng không đúng, giả như để cho nòng tự sát trước mặt mình thì mình cũng không gánh nổi hậu quả...

Trong lúc đang phân vân thì Kelly đã bỏ súng, nghiêng đầu, hung hăng trợn mắt nhìn tới: “Nhìn cái gì vậy, chưa từng thấy người khác tự sát sao!”

Hừ lạnh một tiếng, nòng đem súng lục cầm trở về bên hông, thở phì phì đi về phía trước, khi tiến vào trong phạm vi của ánh đèn, nòng lại biến thành một “Tiểu Kelly” đáng yêu, một tay che miệng, nhún vai.

“Bỏ đi, bỏ đi, cứ dựa theo kế hoạch mà làm, để cho hấn chủ động xuất kích chỉ là thử hấn mà thôi, bây giờ hấn xông ra thì lên nghĩ làm sao bắt được 1758, sớm biết như vậy thì mình đã đồng ý với kiến nghị của Phương Chi Thiên là đem một sư đoàn của Quân khu Giang Hải bắt hấn rồi...”

Phiền muộn than thở, nòng cố sức lắc lắc mái tóc bị rối bời: “Quên đi, tắm nước nóng một cái, ngày mai không có chuyện gì xảy ra là được rồi...”

Ở bên cạnh một cái lều khác, đám người Thôi Quốc Hoa, Kiều Quốc Duệ, Phương Quốc Lâm, Diệp Liên đang tụ tập, nghi ngờ thảo luận tình huống vừa xảy ra.

“Người đi là Gia Minh tiểu đệ... Ai có thể nói cho ta biết vì sao hấn rời đi không?”

“Là do Gian Tổ Ngôn an bài, ai biết hấn đi làm gì...”

“Dựa theo tốc độ của xe, thời điểm xảy ra chiến đấu, các tin tức khác truyền lại hoàn toàn ăn khớp với Cố Gia Minh...”

“Đừng nói với ta rằng Cố Gia Minh tham gia vào trận chiến này...”

“Thì chi là phối hợp công kích với Gian Tổ Ngôn mà thôi, nhưng mà trong chiến đấu kiểu này, đối với một thiếu niên 17 tuổi sẽ có nguy hiểm...”

“Có lẽ là một khảo nghiệm cho hẳn? Chiến sĩ thực thụ chỉ xuất hiện trong chiến đấu, muốn trở thành một người như Giản Tố Ngôn, ta nghĩ không thể thiếu loại khiêu chiến này được.”

Ngươi một câu, ta một câu, đối với bọn hẳn mà nói, ai cũng có nghi vấn ở trong lòng, trong chốc lát, Kiều Quốc Duệ thờ dài:

“Thực ra ai cũng có hảo cảm với hẳn, hiện tại chúng ta bận tâm cũng chẳng được gì. Theo như tin tức vừa mang tới cho Kelly tiểu thư, sau đó Kelly tiểu thư truyền tới đây, Giản Tố Ngôn và Cố Gia Minh có quan hệ mật thiết với các tổ chức nước ngoài... Thành thật mà nói, đây không phải là một tình huống lý tưởng, nhưng Giản tiểu thư đúng là đã giúp cho chúng ta không ít việc...”

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 343

Quốc Gia

Kiều Quốc Duệ lo lắng cho Gia Minh nên mới nói như vậy, hầu hết các quốc gia đều muốn người trong nước phục vụ cho quốc gia của mình, đây là một thói quen tư duy, đặc biệt ở Viêm Hoàng Giác Tinh.

Cho nên có thể nhận ra, mục đích của tổ chức này chẳng phải là hòa bình hay tình yêu gì cả, nó không giống với mục đích mơ hồ của Bùi La Gia – một tổ chức sát thủ thế giới, cũng không giống với U Ám Thiên Cầm – một thế lực lớn của Rothschild, nắm trong tay cả thế giới bá quyền và tài chính, hơi giống với Trí Tuệ Thiên Quốc, nhưng tương đối mà nói, Trí Tuệ Thiên Quốc đầu tư nhiều hơn cho nghiên cứu phát triển khoa học, lại giống với xu hướng hậu thế giới hơn nữa.

Dưới tình huống này, Viêm Hoàng Giác Tinh và tổ chức bảo kê ở Châu Úc - Đại Thử Bảo Hộ Gia Đồng Minh lại tương đối giống nhau, có lĩnh vực địa lý riêng, là một tổ chức có tính dân tộc, phục vụ cho Trung Quốc, thậm chí mở rộng ra toàn bộ thế giới người Hoa, có quan hệ mật thiết với chính phủ, mà ở phương diện khác lại càng trở nên cuồng nhiệt, thậm chí có người còn bắt đầu thờ phụng “Chủ nghĩa đại hán chí cao” (1).

Trong cái bầu không khí này, có ai đó có năng lực mà lại chỉ bo bo giữ mình thì đương nhiên là chuyện đại nghịch bất đạo, có quan hệ mật thiết với tổ chức nước ngoài hơn phe mình thì còn nghiêm trọng hơn nữa, cho dù tổ chức đó hiện giờ đang là minh hữu của phe mình.

(1): Chủ nghĩa đại hán chí cao: Chủ nghĩa dân tộc cực đoan Xét đến cùng, văn minh của nhân loại đã có thể đã phát triển mấy nghìn năm, nhưng mà cũng chỉ là hình thức mà thôi, mục đích phục vụ của nó luôn bất biến.

Kiều Quốc Duệ nói xong, Diệp Liên ở bên cạnh liếc mắt nhìn hắn: “Người lo lắng cho ai vậy?”

“Còn ai nữa.” Phương Quốc Lâm đang rót nước cũng phải quay đầu, nói: “Chuyện Ứng Tử Phong có một người anh trai luôn bao che khuyết điểm.”

Kiều Quốc Duệ cười nhún vai: “Ứng Tử Phong có chút không đúng với Gia Minh, nhưng Ứng Tử Lam vừa mới tới đây, không thể giúp em trai làm căng ngay được. Nhưng mà, người nào có chút suy nghĩ đều hiểu, nhưng mà sẽ khó tránh được người khác có thắc mắc... Ví dụ như Quốc Hoa người chẳng hạn, một lòng vì nước bảo trì tinh táo, nhưng mà ở phương diện này cũng khó mà thoát được.”

“Này, này này!” Thôi Quốc Hoa trừng mắt nhìn hắn: “Người có hôn thê chuẩn bị kết hôn, cái thằng sắp rời bỏ đội ngũ như người làm gì có tư cách ở chỗ này phát biểu, thảo luận chuyện cơ mật với chúng ta, đi ra ngoài, đi ra ngoài!”

“Mọi người xem, hắn bị nói trúng tim đen rồi...”

Trong khi mọi người cười vang, có người xúc mạnh lên, cười đi tới: “Kỳ thực Quốc Duệ đang ám chỉ ta phải không?”

“A, Phương tiên sinh.”

“Phương tiên sinh đã tới?”

Đứng ở cửa, Phương Chi Thiên đang cầm một cốc cà phê nóng, lúc này vừa mới nói chuyện với Kelly xong, định đi tới đây xem thế nào, ai ngờ ở bên trong cũng đang thảo luận chuyện này, hắn cười nhìn về Phương Quốc Lâm:

“Được rồi, hình như ai cũng có suy nghĩ giống như Quốc Lâm phải không, nghĩ Giản Tố Ngôn Giản tiểu thư chính là Cố Gia Minh giả trang, đúng không?”

Mấy người hai mặt nhìn nhau, trước kia khi còn ở New York, Phương Quốc Lâm đúng là có thuận miệng nói như vậy, nhưng sau đó lập tức phủ định, từ đó về sau cứ mỗi khi đùa là mọi người lại lôi chuyện này ra cười hắn, không ngờ truyền tới tai của Phương Chi Thiên.

Phương Quốc Lâm có chút thấp thòm cau mày, nàng gia nhập Viêm Hoàng Giác Tinh mới được chừng 3 năm, đối với đại nhân vật như Phương Chi Thiên vẫn còn mang tâm linh kính nể:

“Không, không thể nào... Phương tiên sinh, người hoài nghi chuyện này sao?”

“A... Cũng không phải.” Phương Chi Thiên cười cười:

“Ta chỉ muốn nói, nếu như suy nghĩ này là thực thì chuyện trở nên vô cùng kỳ diệu, khiến ta phải nghĩa... Ha ha, trên cái thế giới này đúng là vẫn có một số chuyện không thể hiểu nổi, nhưng mà Gia Minh lần này xuất thủ đúng là khiến cho người khác có chút giật mình, nhưng chắc chỉ phối hợp với Giản tiểu thư mà thôi, tin tức cụ thể phải chờ người của chúng ta tới đó mới có khả năng xác nhận. Về phần lo lắng vừa nãy của Quốc Duệ, ta muốn nó đơn giản một chút, bởi vì khi xuất hiện tình huống này thì tổng bộ rất khó an tâm.”

“A? Phương tiên sinh...”

Phương Chi Thiên hiện nay là một trong những người lãnh đạo của Viêm Hoàng Giác Tinh, hắn nói câu này đương nhiên không có ai dám chỉ trích, nhưng ở trước mặt nhân viên quang minh chính đại nói chuyện này vẫn khiến cho người ta có chút giật mình.

Phương Chi Thiên cười phất phất tay: “Đừng giật mình như thế, ta không muốn Viêm Hoàng Giác Tinh biến thành một chủ nghĩa Nazi mới (2), cái tư tưởng chủ nghĩa dân tộc là trên hết đương nhiên có trợ giúp với quốc gia, nhưng mà nếu quốc gia nào cũng như vậy thì lại là chuyện vô cùng nguy hiểm, lý trí của người lãnh đạo cũng không cho phép xuất hiện như thế.”

(2): Chủ nghĩa Nazi; chủ nghĩa dân tộc cực đoan. Hắn mở hai tay: “Một quốc gia có rất nhiều loại người cho nên có rất nhiều ý nghĩ, có người lòng mang thiên hạ, có người chỉ lo thân mình, có người mong muốn bảo vệ quốc gia không bị khi dễ, có người mong muốn quốc gia mình cường đại xâm lược quốc gia khác, có người mong muốn thế giới này vĩnh viễn không có chiến tranh, cũng có người hy vọng có thể ở bên cạnh người thân của mình sống cả đời, mỗi

người đều có ý nghĩ và hoàn cảnh riêng của mình, như vậy mới khiến cho quốc gia phát triển thịnh vượng được. Giản tiêu thư không làm những chuyện tôn hại tới quốc gia, cô ấy chỉ có một mong muốn rất đơn giản là không bị trách nhiệm cuốn lấy, bảo vệ người thân mình được an bình, đây là một yêu cầu hợp lý, hướng chỉ đây chính là mục tiêu tồn tại cơ bản của một quốc gia...”

Hắn uống một ngụm cà phê, Thôi Quốc Hoa ở bên cạnh mở miệng: “Nếu như quốc gia có được sự hỗ trợ của Giản tiêu thư thì mọi chuyện đơn giản hơn rất nhiều.”

“Đây chỉ là một cách nói trốn tránh trách nhiệm mà thôi.” Phương Chi Thiên hồi đáp: “Mỗi người có sự cố gắng của riêng mình, chi cần làm tốt trách nhiệm của bản thân được, còn nói lực lượng mình yếu, cần người khác trợ giúp thì đây là một cách nghĩ không đúng. Tuy rằng chúng ta đôi lúc vẫn cần làm chuyện như vậy, nhưng mà vẫn phải tự lực bản thân hoàn thành nhiệm vụ, với 1 tỷ 200 triệu người, Trung Quốc không bao giờ thiếu hụt nhân tài, lạc hậu... mới là cái đáng nghĩ...”

Uống xong cốc cà phê, hắn vỗ vỗ tay đứng lên: “Về phần Ứng Tử Lam thì không cần lo lắng, một là Tử Phong quá cao ngạo, hắn không ưa ai chưa chắc sẽ nói với anh trai của mình, thứ hai... nói gì đi nữa Giản tiêu thư cũng cứu ta một mạng, ta còn ở vị trí này thì luôn mong muốn Viêm Hoàng Giác Tỉnh làm những chuyện có ý nghĩa hơn một chút.”

Ở trong Viêm Hoàng Giác Tỉnh, Phương Chi Thiên và Ứng Hải Sinh một bắc một nam, tương đối mà nói quyền lực của Ứng Hải Sinh thấp hơn một chút, nhưng Viêm Hoàng Giác Tỉnh là một tổ chức gắn với chính trị quốc gia, trong đó đương nhiên là có liên quan tới tranh đấu của một số quan lớn, Phương Chi Thiên và Giản Tố Ngôn tương đối thân cận, Ứng gia muốn bắt nạt cũng chẳng phải chuyện gì khó hiểu, lần này Giản Tố Ngôn lại tương đối thân cận với U Âm Thiên Cầm, sau này nếu như bị Ứng gia lôi ra làm bằng chứng, yêu cầu người khác gây một số áp lực, sợ rằng Phương Chi Thiên sẽ lâm vào hoàn cảnh tương đối khó khăn, người đứng mũi chịu sào ai cũng hiểu là Giản Tố Ngôn.

Nhưng mà nếu Phương Chi Thiên đã tỏ thái độ, vậy thì từ nay về sau họ không quan tâm nhiều nữa, thứ nhất bọn họ đối với Giản Tố Ngôn cũng có hảo cảm, thứ hai là bớt một lo lắng bao giờ cũng là chuyện tốt.

Khoảng chừng gần 10h đêm, mấy đội đặc công võ trang đầy đủ yên lặng kéo tới vị trí mà lúc này Gia Minh đã giao chiến.

Khu vực này có phạm vi rất lớn, cạnh đó là một nhà máy giấy da vì quy hoạch sai lầm mà bỏ hoang, xa xa có một thôn trang nhỏ, đồng ruộng và các dãy núi chằng chịt, đội đi trước đã phát hiện ra xác một chiếc ô tô.

Bị mưa lớn xối vào, ngọn lửa trên ô tô đã tắt từ lâu, những vết tích bắn nhau ở sườn núi cũng không còn rõ nữa, nhưng đương nhiên đối với những người đã trải qua huấn luyện đặc biệt thì chẳng là gì, họ tiến hành thăm dò một cách quý mỉ, sau đó nhào vào rừng cây, từng tin tức được truyền lại về tổng bộ chỉ huy.

“Phát hiện vị trí của trận chiến đầu tiên...”

“Xe cháy là xe Porsche 911, biển số xe trùng với những điều mà Cố Gia Minh khai báo, phỏng đoán sơ bộ người đã nhảy ra trước khi xe nổ, sau đó triển khai chiến đấu, tốc độ xe rất nhanh, khoảng trên 130km/giờ...”

“Chiến trường kéo dài vào trong rừng cây... Chúng tôi nghe thấy tiếng súng ở phía tây, cách đây khoảng 2km...”

“Tiến vào...”

“Phát hiện thi thể! Thân phận bắt mình!”

“Phát hiện thi thể! Thân phận bắt mình!”

“Phát hiện thi thể! Thân phận bắt mình...”

Trong mưa gió, màn hình của camera không được rõ cho lắm, ở trước một đồng máy vi tính, đám người Diệp Liên trợn mắt há hốc mồm nhìn những hình ảnh được truyền về, đội đi trước liên tục phát hiện những thi thể, ở bên cạnh những thi thể này còn có vô số súng ống đạn dược, trải qua kiểm tra những người chết này toàn là những người được huấn luyện đặc biệt.

Trong rừng cây, từ thi cứ thỉnh thoảng lại phát hiện, vết đạn, thậm chí là lựu đạn cũng có khiến cho người nhìn phải giật mình, chỉ có Cố Gia Minh là không thấy bóng dáng.

Hơn 12 giờ, có tiếng súng vang lên, cuối cùng thì đám sát thủ trong rừng và đội đặc chủng cũng giao thủ...

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 344

Bóp Cò

Tiếng súng gián đoạn truyền tới trong tiếng mưa đêm, đôi lúc nó hỗn loạn kịch liệt, đôi khi lại đột nhiên an tĩnh, nghe thì rất xa nhưng không hiểu sao động tĩnh này lại quý dị lan tới. Sau khi đội đặc chủng yên lặng ẩn nấp quan sát, di chuyển thêm chừng 2km, thì cuối cùng đã bị phát hiện, một pha bắn tia trong đêm nghênh đón bọn họ.

Chắc là do may mắn, hoặc là đường đi của viên đạn quá xa, hoặc là do thời tiết ác nghiệt, mưa xối xả, hoặc là do đối phương bị chuyện gì đó như chim sợ cành cong mà không ngắm được chuẩn. Một súng này chỉ bay sượt qua đám người rồi biến mất trong lùm cây, sau khi xác nhận được phương vị, dựa theo tiêu chí chim sẻ và bọ ngựa, đôi bên bắt đầu bắn nhau.

Sau đó, khu rừng lại rơi vào im lặng, trong hoàn cảnh này song phương đều nỗ lực ẩn nấp, quan sát đối phương, ngoại trừ tiếng mưa rơi tí tách thì chẳng còn tiếng động gì vọng lại.

Ở khoảng cách xa, sự uy hiếp của súng ngắm là cực lớn, nhân số của bên này thoát nhìn nhình hơn nhưng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Việc ẩn nấp 2, 3 ngày đánh đấm lẫn nhau là chuyện bình thường, nhưng mà thỉnh thoảng lại có tiếng súng lẫn tiếng lựu đạn vang lên, làm cho đám người ẩn nấp đều thấp thòm bất an.

Lần hành động này Bùi La Gia vận dụng một lực lượng rất lớn, nhưng mà không thể bằng được quân đội, trước kia họ đã chết gần 20 người, số người còn lại hiện giờ rất ít. Đột nhiên ở sau một gốc cây đại thụ, những tia đạn bắn ra tứ phía, sau mấy giây bắn nhau, người của Bùi La Gia bị bắn một phát nát đầu, mấy tên sát thủ còn lại im lặng đảo đầu, không bao lâu sau họ ra khỏi rừng cây, cái xuất hiện trước mắt bọn họ vẫn là nhà máy giấy da bò hoang.

Trong mưa lớn, hơn 10 người im lặng phân tán xuống núi, sau một lát họ tiến vào trong bóng đêm, tiếng súng và mùi thuốc làm cho cái bầu không khí ở đây thêm phần khắc nghiệt...

Chỉ còn lại thanh âm nước mưa rơi trên đất.

Toàn thân ướt đầm dúng là không dễ chịu, một khi mà tính mạng lúc nào cũng bị uy hiếp, con người sẽ có rất nhiều cảm giác, tương đối mà nói việc huấn luyện cũng chỉ là chuyện thứ hai mà thôi. Trong bóng tối, có một người căng thẳng, toàn thân căng lên, khẩu súng trong tay bị dính nước mưa lạnh lùng vò cùng, hắn cố gắng bình tĩnh trở lại, cố gắng cảm nhận tất cả những gì có thể cảm nhận.

Xoát một cái, gờ súng, nghiêng người, hắn giống như một u linh rời khỏi ngã ba, vì sự an toàn hắn cảnh giác chú ý bốn phía: bụi, đồ vật linh tinh, bên cạnh còn có một cái cửa sổ đã bị bắn tan, hành lang đầy nước, vết chân dính nước của hắn vẫn lưu lại trên sàn.

Sau khi tiến vào một vị trí an toàn, bên ngoài vẫn mưa to, không có ánh sáng, không có tia điện, trong một căn phòng bỏ hoang, bóng tối là một đối thủ cực lớn, nhưng mà với thiên phú và khả năng rèn luyện của mình, hắn có thể tự nói là bản thân hiện giờ đã an toàn cũng không quá đáng, với năng lực thích ứng với bóng tối của mình, hẳn tự tin không thua bất cứ ai.

Hắn tên là Thường Ngạn Phong, nghề nghiệp: binh sĩ, thuộc biên chế của một đơn vị đặc biệt, theo như cách xưng hô trong quân đội, hẳn thuộc lữ đoàn số 7, biên chế cố, nhưng lại chẳng thuộc quân khu cố định nào, bên ngoài cũng chẳng biết tới sự tồn tại của hắn.

Hắn được huấn luyện ở quân khu Trầm Dương, sau đó tới Bắc Kinh đảm nhận chức năng bảo vệ, tham gia một vài lần chống khủng bố, từng bị thương, lập được công, cho dù chưa có thù hạp, nhưng quân hàm đã là thiếu úy, lần này nếu như biểu hiện tốt, phòng chừng sáu tháng cuối năm là có thể lên quân hàm trung úy.

Đương nhiên, với tình hình hiện nay, quân hàm không phải là thứ hắn mơ ước, cảnh giác mới là điều cao nhất, hắn chậm rãi cúi người xuống ngửi một cái cánh cửa, sự âm lãnh của bụi.

Hắn lặng lẽ đi vào trong, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn, xem có người nào theo vết chân của hắn tới đây không.

Cuối cùng hắn cũng tới một cánh cửa phòng, hắn dựa sát vào tường, tay trái đặt một cái nút lên cánh cửa, trên cái nút rung một cái, hắn bắt đầu đếm và đeo kính râm.

Năm, bốn, ba, hai, một...

Ầm một tiếng, cửa sổ thủy tinh vỡ tan, hắn đá văng cánh cửa, soi đèn pin, ánh sáng chiếu rọi gian phòng, bên trái, bên phải, phía trên, sau đó hắn tắt đèn pin, gỡ kính râm, cảnh giác đi tới, nhấn một cái nút truyền đi một tin tức:

“Phát hiện thi thể...”

Trong gian phòng cũ nát bừa bộn vô cùng, một thi thể nằm trong đó, trên tường có vết đạn, trong góc phòng có một khẩu súng, thi thể kia có thể đoán là một gã sát thủ, tay phải bị bẻ gãy, đầu bị vụn về phía sau, tạo thành một hình dáng kỳ dị, nhưng trên người lại chẳng có một vết thương nào.

Hắn hít một hơi lạnh, súng của người này bay ra ngoài, bên ngoài có vết đạn giống như là khi hắn nổ súng, bị người ta xông lên bẻ gãy tay, sau đó vụn cổ một cái. Nhiệm vụ lần này là thế nào vậy, từ trong rừng cây tới đây, thấy tình huống đúng là không thể tưởng tượng nổi, trong nhận thức của hắn, hẳn không biết ai có lực lượng kiểu này, cho dù là đại đội trưởng..

Nuốt một ngụm nước miếng, sau khi báo cáo tình hình, hắn yên lặng rời khỏi gian phòng, đi về phía trước một đoạn, lại đi lên cầu thang, khi kiểm tra một gian phòng, thì đột nhiên có tiếng súng truyền tới, chắc là đồng đội của hắn đang bắn nhau với ai đó. Cùng lúc đó, da đầu của hắn tê rần, thân thể bỗng đung lay về phía trước.

Một thân ảnh từ trên trần nhà lao xuống, lộn một vòng.

Trong lúc hắn xoay người giơ súng, bóng đen kia đã đánh tới, tia lửa từ họng súng bắn ra, quét một vòng trên hành lang, thân hình hai người nhanh chóng bắn ra xa, đập lên bức tường phía sau.

Cánh tay cầm súng bị đối phương tóm chặt, chùy thủ sắc bén đâm tới bên hông, hắn trở tay tóm lấy cổ tay của đối phương, tiếng súng, tiếng va chạm, đạn cứ như mưa bắn ra, thân hình hai người liên tục lăn lộn, làm cho không khí bụi mù.

Thường Ngạn Phong buông khẩu súng, trở tay đập vào cổ tay đối phương, khiến cho đối phương phải buông lỏng chùy thủ, nhưng mà tay phải của đối phương bỗng nhiên quay ngoắt lại, rút súng lục, Thường Ngạn Phong đẩy mạnh một cái, hai người phá tan một cánh cửa nhào vào trong một gian phòng.

Hai người đồng thời ngã trên mặt đất, ầm một tiếng, đạn bắn ra từ thắt lưng của Thường Ngạn Phong, tay trái của hắn đè chặt cổ tay của đối phương, hắn liên tục thúc 2 khuỷu tay, trở tay rút dao găm, đâm vào đầu của đối phương, sát thủ kia đá mạnh một cước vào ngực hắn, dao găm cắm vào sàn nhà tóe lửa, hai người tách nhau ra, đồng thời đứng dậy, mắt thấy sát thủ kia giơ lên súng, Thường Ngạn Phong nắm con dao cắm vào vai của đối phương, họng súng của sát thủ kia chỉ ngay vào trán của hắn.

Đây đúng là một chiêu thức đồng quy vu tận, chỉ khác nhau là ai chết sớm mà thôi.

Quân đội Trung Quốc đã phát một con dao găm và có 56 phương thức lấy máu đối phương hiệu quả, bất cứ người nào bị đâm cũng sẽ bị mất máu nhiều mà chết, không có đồ chuyên dụng thì không cách nào cứu được, nào ngờ sát thủ này chẳng để ý, thân hình hai người đồng thời cứng ngắc, máu tươi từ vai đối phương phun ra, nhưng hắn cũng nhìn thấy đối phương cười một nụ cười lạnh lùng.

Sau một khắc, ánh mắt của hắn hơi chuyển nhìn sang bên cạnh.

Gian phòng không tính là lớn, hai người lao vào trong, đánh qua đánh lại bây giờ đã tới sát cửa sổ, bốn phía đen kịt, ngoài cửa sổ mưa đêm vẫn tí tách, nhưng mà lúc này ở bên cạnh, hắn nhìn thấy một khẩu súng ngắm thật dài chỉ thẳng vào má của sát thủ kia, thoạt nhìn dường như nó đã ở đây nhiều năm chưa từng động đậy.

Ầm một tiếng, hỏa diễm hiện lên, cái đầu của sát thủ kia giống như dưa hấu nổ tung, máu tươi, óc người, tóc tai bắn ra như hoa nở, văng lên tường, sàn nhà.

Thường Ngạn Phong trợn mắt há mồm đứng im, việc lấy được tính mạng của mình là điều vô cùng quý giá, vậy mà khi nhìn cái đầu ngay trước mặt bị bắn nát, hắn không thể nào chịu được nữa, đây là lần đầu tiên hắn chứng kiến cảnh tượng như vậy.

Thì thể không đầu đổ ập ra sau.

Tới lúc này, hình ảnh mà lúc này còn chưa kịp nhận mới hiện lên, hắn ném dao găm, đối phương giơ súng, họng súng kia từ ngoài cửa sổ chỉ vào trong, thoạt nhìn như là xuyên thấu qua cái đầu của tên sát thủ kia, người ở bên ngoài không do dự bóp cò...

ẤN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 345

Điên Cuồng

Tiếng hít thở vang lên trong yên lặng, khi thi thể không đầu của sát thủ kia ngã xuống, hắn nín hơi mắt hai ba giây mới kịp phản ứng lại, người ngoài cửa kia có lẽ chính là mục tiêu phải tìm được và phối hợp trong nhiệm vụ lần này.

Súng bắn tia biến mất tại cửa sổ, tiếng súng từ rất xa vọng lại, ngoài cửa sổ, trên ban công đều hoàn toàn yên tĩnh. Hắn hít sâu một hơi, đưa tay rút dao găm ra, đang muốn đuổi theo ra phía ngoài thì một điểm sáng ngoài cửa sổ chợt lóe lên giữa mưa đêm.

“Mẹ nó...”

Hắn vội vàng xoay người nhảy ra. Âm một tiếng, sóng chấn động và ngọn lửa ập tới từ phía sau. Hắn bị bắn ra ngoài cửa, thậm chí còn bị sóng chấn động không lồ đẩy ra, qua hành lang, xô tung cánh cửa gỗ ở đối diện rồi ngã vào một gian phòng khác.

Hắn phản ứng nhanh chóng, lúc trước gặp mưa ở bên ngoài khiến toàn thân ướt đẫm, lúc này gặp phải vụ nổ vừa rồi cũng không bị vết thương trí mạng nào, nhưng dù sao thì cũng bị chấn động. Hắn nằm trên mặt đất choáng váng không dậy nổi, trong tâm mắt đều là lửa cháy, trong tai ông ông, vất vả lắm mới cầm súng giãy dụa bò dậy được, vừa mới quay người lại nhưng lại lập tức mất năng lực hành động, bay ngược về phía sau, đụng rầm vào bức tường.

Trong nháy mắt, dường như có một bàn tay vô hình nắm chặt lấy hắn vậy!

Hiện tượng khó hiểu mang đến sự sợ hãi khó tả, có điều đã tham gia nhiều nhiệm vụ bí mật như vậy, hắn cũng dần tiếp xúc với một số chuyện mà con người khó có thể tưởng tượng nổi. Ánh lửa hắt vào từ một căn phòng khác, hắn cố gắng bình tĩnh lại, chỉ thấy ở một góc khác trong căn phòng này, một gã thấp bé mặc áo choàng rách tả tơi, hết như trang phục của Tử thần trong những bộ phim của phương Tây đang đứng đó, một tay hướng về phía mình, ngón tay trên bàn tay còn lại nhẹ nhàng chuyên động, chiếc dao găm lúc trước rơi xuống đất lúc này đang chậm chạp bay lên.

Ngón tay kia dừng lại giữa không trung một chớp mắt, mũi dao chỉ về phía hắn. Toàn thân không cách nào động đậy được, hắn bỗng nhắm chặt đôi mắt lại, nhưng ngay sau đó thân thể lại mất điêm tựa, ngã thẳng xuống đất. Dao găm nện vào đầu hắn nhưng không đâm vào. Trong phòng lúc này chỉ vang lên một tiếng mắng bao hàm sự tức giận vô cùng, nổi oán hận và không cam lòng:

“Shit!”

Mở mắt ra, tên thấp lùn kia vội vàng tông vỡ cửa sổ ở đối diện, nhảy vọt ra ngoài.

Nơi này vốn là một công xưởng, phía trên là một loạt phòng làm việc hoặc phòng điều khiển, một bên là hành lang, qua cửa sổ có thể thấy phòng máy

móc nơi công nhân làm việc. Tên thấp lùn kia vừa mới lao qua cửa sổ thì một bóng đen bỗng từ bên cạnh đánh tới. Hai bóng người dừng lại trong tầm mắt hẳn trong chớp mắt rồi rơi ào xuống phân xưởng phía dưới.

Hắn nâng súng máy lên vọt tới bên cửa sổ, trong không gian tối đen phía dưới có thể loáng thoáng thấy hai bóng người đang truy đuổi nhau, lúc ẩn lúc hiện giữa những thùng gỗ và tạp vật chông chát.

Vừa rồi hắn bị ảnh hưởng bởi vụ nổ, lúc này đầu lại bị đập mạnh một cú nên những thứ có thể nhìn rõ rất có hạn, chỉ có thể loáng thoáng thấy giữa đồng tạp vật bên dưới, tên thấp lùn mặc áo choàng rách nát kia hình như muốn chạy trốn, mà người phía sau thì đuổi theo rất sát. Hai người đều nhanh nhẹn đến khó tưởng tượng nổi, tên thấp lùn kia không có lòng dạ nào tham chiến, nhưng mỗi lần lao ra đều bị đối phương đuổi theo, tung quyền, quét chân, đánh khuỷu, lên gối nhanh như áo ảnh. Tên thấp lùn gắng sức tránh né, đón đỡ, thậm chí còn cứng rắn lĩnh trọn mấy quyền của đối phương nhằm nhân cơ hội chạy trốn.

Thân hình hắn thấp nhỏ, thoạt nhìn giống như một đứa trẻ. Tinh thoàng không tránh nổi, không đón đỡ được liền bị một quyền nặng nề của đối phương đánh bay ra ngoài nhanh như đạn pháo, vùi lấp trong một đồng thùng gỗ cũ nát. Người kia cũng theo sát lao vào, trong tiếng ầm ầm, thùng gỗ, mảnh gỗ bị đánh vỡ vụn tung bay lên tựa như nổ tung. Người kia theo sát địch nhân, bất kể phía trước là chướng ngại gì đều bị hắn đánh bay tất cả. Nhìn cảnh tượng như vậy, Thượng Ngạn Phong há hốc mồm, thật lâu không ngậm lại được. Không chỉ vì sức phá hoại điên cuồng của người trước mắt, hắn thật sự khó có thể tưởng tượng nổi, rốt cuộc là thứ gì mới có thể chịu đựng được những đòn tấn công như vậy, tên thấp lùn kia còn chưa biến thành thịt vụn hay sao? Hắn thậm chí còn nghe được âm thanh mấy thùng mỡ lợn bằng kim loại bay ra ngoài, từ âm thanh này có thể đoán được, có lẽ những chiếc thùng đó đều bị đánh lõm sâu vào.

Thoạt nhìn, giống như có một con chuột to liều mạng chạy loạn trong phòng, người chủ nhân thô bạo cầm cây búa lớn không ngừng đuổi theo. Cây búa kia vung lên như máy xay gió, tạp vật trong phòng đều bị phá hủy, con chuột cũng bị thương nhưng vẫn liều mạng chạy trốn.

Ngạc nhiên thì ngạc nhiên, nhưng sự thật là tên thấp lùn kia lại thật sự không chết. Trong bóng tối liên tục vang lên tiếng kêu đau đớn và tiếng chửi mắng ưất nghẹn của hắn, nhưng mỗi lần hắn trốn ra được từ đồng gỗ vụn hỗn loạn thì ngay sau một giây đã bị người vừa xông lên vùi lấp vào giữa đồng tạp vật.

Trong chớp mắt khi đến sát bên của phân xưởng, rốt cuộc tên thấp lùn kia cũng bắt được cơ hội. Trong tiếng hét lớn, thân thể hắn bay ra ngoài nhanh như mũi tên, xô tung cánh cửa bên dưới. Người phía sau hắn hơi dừng lại một lát, rồi ngay sau đó lại theo sát xông lên. Trong nháy mắt khi người kia lao vào phòng, tiếng súng vang lên ở bên trong, có vẻ lại có một tên sát thủ ẩn nấp trong đó.

Tiếng súng kịch liệt vang lên vài giây, sau đó lại biến thành tiếng đánh nhau hỗn loạn. Người vừa mới đuổi theo vào vụt lui ra ngoài, hai tên sát thủ một trước một sau lao ra, quyền cước vung lên với tốc độ thật nhanh. Tên sát thủ ở phía sau trở tay rút dao găm ra, có điều thế tiến công của bọn họ chỉ duy trì được hai giây. Sau khi đỡ mấy lượt quyền cước bằng tốc độ thật nhanh, tên sát thủ phía trước còn đang lao lên, bóng đen kia bỗng chuyển lùi thành tiến, hai tay đan chéo vào nhau. Hai người đổi lại vị trí, tên sát thủ phía trước đầu quay ngược một trăm tám mươi độ, tiến thêm vài bước rồi ngã rầm xuống.

Tên sát thủ phía sau còn chưa kịp chém dao xuống thì lồng ngực đã bị bóng đen kia dùng bả vai đập mạnh một cú. Sát thủ đâm đao nhanh như chớp, bóng đen kia nâng tay phải lên trước ngực, tay trái đánh mạnh từ dưới lên trên. Dao găm rời khỏi tay, bay ra ngoài.

Tiền công không được, tên sát thủ còn muốn phỏng thủ nhưng đã chậm, trán bị đánh một cú, đưa tay lên đỡ thì ngực lại trúng một quyền, sau đó là một khuỷu tay hung hăng đánh lên mặt hắn. Lúc này hắn đã bị dồn đến góc phân xưởng, đứng ở vị trí của Thường Ngạn Phong có thể thấy được người nọ bị dán sát vào tường, trong vài giây đồng hồ, trên đầu không biết đã trúng bao nhiêu quyền. Từng quyền nhanh như gió điên cuồng đánh lên đầu hắn, đến khi bóng đen kia dừng tay lao ra cửa phòng để đuổi theo, thân thể người này trượt xuống dọc theo bức tường, mềm nhũn như một sợi bún.

Mấy phút sau, khi hắn đuổi theo từ trên lầu xuống, nhìn thoáng qua, thi thể này không chỉ thất khiếu đổ máu, khuôn mặt cùng máu thịt lẫn lộn, xương sọ không biết đã bị vỡ thành mấy trăm mảnh, thoạt nhìn giống như một bọc đựng đầy gạch men vỡ vụn...

***** Đến thời điểm này, tất cả các tiết mục căn bản đều đã sắp kết thúc, tất nhiên, các loại hình giải trí như đánh bài, chơi mạt chược, xem phim... chỉ cần có người muốn thì chơi suốt đêm cũng không thành vấn đề. Nhưng đối với những người phần lớn đều sống có quy luật, cũng đã bắt đầu suy nghĩ đến vấn đề trở về đi ngủ.

Đứng ở bên cạnh gian lều lớn, Linh Tĩnh căng mắt nhìn ra bên ngoài. Căn lều nhỏ của Gia Minh tối đen, thoạt nhìn có vẻ không có ai ở bên trong. Nhìn xung quanh một lát, nàng hơi thất vọng thu hồi ánh mắt, khẽ mấp máy miệng. Nàng xoay người đi qua từng căn lều, hữu ý vô ý quan sát bốn phía, cuối cùng đi vào một căn lều đang dùng làm sòng bạc. Sa Sa đang ngồi bên trong chơi xì tố với mấy cô gái, trước mặt đặt mười mấy tờ mười đồng - mặc dù mọi người đều có chút bối cảnh, nhưng đều là những cô gái, hơn nữa hiện giờ còn chưa xây ra chuyện đại loại như tranh giành đàn ông nên cũng không cần thiết phải đánh cược quá bạo lực. Thần thần bí bí xem lá bài tẩy của mình, nàng che lại rồi ngẩng đầu lên cười thần bí với mấy người xung quanh:

“Bỏ!”

“Hừ... Bỏ mà cũng ra vẻ như vậy... Tôi cũng bỏ...”

“Thắng bao nhiêu rồi?”

Đi đến phía sau Sa Sa, Linh Tĩnh cúi xuống lật lá bài tẩy của nàng lên nhìn, sau đó buồn bực nói:

“Thế này...”

“Ha ha, một đôi năm thực ra cũng rất lớn mà...”

Sa Sa cười đáp, sau đó nói.

“Thôi, tôi không chơi nữa, mọi người từ từ chơi đi.”

“Sao lại không chơi nữa?” Linh Tĩnh nghi ngờ.

“Hơn mười một giờ rồi, không còn sớm nữa. Sa Sa vung vẩy đồng hồ đeo tay rồi lại nhìn quanh.

“Đúng rồi. Gia Minh đâu? Không phải lại có việc gì chứ? Giờ này rồi?”

“Ách, ai biết được.”

Linh Tĩnh mỉm môi nhún vai, vẻ mặt vừa đáng yêu vừa bất đắc dĩ.

“Đi! Đi tìm hắn đi!”

“Ngộ nhờ thực sự có việc gì...”

“Không quấy rầy hắn, chỉ là xem hắn đang ở đâu mà thôi.

Trong các lều nhỏ có rất nhiều tiết mục giải trí, cũng có một số dùng để nghỉ ngơi, hai thiếu nữ đi tìm từng gian một, sau khoảng mười phút thì đến căn lều lớn, lúc này vẫn còn rất nhiều người ở đây. Sa Sa kéo tay Linh Tĩnh:

“Nhìn kia, chị Nhã Hàm ở bên kia, đi hỏi chị ấy thử đi.”

Nàng vừa chỉ tay sang thì Nhã Hàm ở bên kia đã trông thấy các nàng, cười vẫy tay rồi bước về phía bên này. Đến khi còn cách khoảng tám, chín mét, sắc mặt Nhã Hàm đột nhiên thay đổi, tay phải nâng lên, một khẩu súng chĩa về phía bên này:

“Đứng lại! Không được động đây! Giơ tay lên!”

Trước nay Nhã Hàm vẫn luôn ôn hòa, mấy người quen biết nàng ở gần đó trong chốc lát đều không hiểu là chuyện gì xảy ra, chỉ biết ngơ ngẩn nhìn sang phía bên này. Nhưng với loại súng màu xanh đen này, Linh Tĩnh và Sa Sa đều khá quen thuộc, do Mỹ chế tạo, súng máy SWM459 đời thứ 9 của Mỹ, các nàng mỗi người đều có một khẩu.

Tưởng rằng Nhã Hàm đang đùa, Linh Tĩnh cười nói:

“Chị Nhã Hàm, em đầu hàng là được, đừng... Ách...”

Nói đến đây, rốt cuộc nàng cũng cảm thấy không thích hợp, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy cô gái tên Hà Vân kia đang đứng cách mình khoảng hai mét, trên mặt vẫn mang theo nụ cười, hai tay chậm rãi giơ lên, trên tay phải thỉnh thoảng có một thanh dao găm sắc bén...

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 346

Không Sao

“Không được động đây!”

Trong tiếng quát nghiêm nghị của Nhã Hàm, Hà Vân mỉm cười giơ thanh dao găm lên. Tất nhiên, thân là một sát thủ có lẽ sẽ không sợ sự uy hiếp của một người bình thường như vậy, sở dĩ nàng đứng nguyên tại chỗ bởi vì hầu như ngay chớp mắt khi Nhã Hàm giơ súng lên, mấy tên đặc công ở xung quanh đều vây quanh tới đây, một người trong số đó còn đi súng lục lên lưng nàng. Tất cả mọi việc đều chứng thực một điều, tất cả ý đồ vốn có của nàng đều đã bị làm rõ từ trước đó.

Thoạt nhìn loại tụ hội thể này có vẻ tự do nhưng trên thực tế đã bị giám sát một cách vô cùng nghiêm cẩn, thân là một con cò trà trộn vào bên trong, nàng hoàn toàn không tìm được cơ hội giấu súng vào trong người, vì vậy cũng chỉ có thể mạo hiểm dùng dao găm để hoàn thành nhiệm vụ. Dao găm bị nữ đặc công đứng phía sau đoạt đi, sau đó là lục soát toàn thân. Linh Tĩnh và Sa Sa kinh ngạc lui về phía sau vài bước, không hiểu rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Hà Vân lạnh nhạt đánh giá đám người Nhã Hàm, gật đầu cười.

“Thật ngạc nhiên, thì ra các người đã phát hiện ra tôi từ trước... Khó trách cả buổi tối cô vẫn luôn đi theo tôi...”

“Hừ.” Nhã Hàm hừ nhẹ một tiếng.

“Có người đã nói trước với tôi, chỉ cần thấy cô đến gần bọn Linh Tĩnh thì cứ việc nổ súng. Không ngờ trong tay cô lại thực sự có dao...”

“A, chuyện này thật đúng là...”

Đứng trên lập trường của một kẻ đang bị bắt, cử chỉ của Hà Vân thực sự hơi thoải mái, chỉ cười bắt đầu một tiếng. Đến lúc này, những người ở gần đó cũng hiểu rõ chuyện xảy ra, mắt thấy người hành hung đã bị khống chế, không có bạo loạn lớn xảy ra, liền đứng một bên chỉ trỏ rồi tản ra khắp nơi. Mấy tên đặc công âm thầm ẩn núp xung quanh đi về phía Hà Vân, đồng thời, Nhã Hàm hét lên một tiếng nho nhỏ.

“Lách cách.”

Xa Xa gần gần, hơn mười khẩu súng gần như đồng loạt được rút ra, chỉ về phía Nhã Hàm. Lúc này, tình cảnh mới chính thức trở nên hỗn loạn.

Một người đàn ông hoàn toàn không có vẻ đáng chú ý đi ngang qua Nhã Hàm rồi lập tức ra tay đoạt khẩu súng của nàng, một tay giết cô nàng, biến Nhã Hàm vốn đang cầm súng trở thành con tin.

“Chị Nhã Hàm!”

Đám người xung quanh bắt đầu trở nên rối loạn. Mà cũng trong tình cảnh hỗn loạn này, hơn mười khẩu súng ở xa xa gần gần giăng co, bầu không khí hết như trời đông giá rét. Qua một lúc lâu, tên sát thủ đang chìa súng vào đầu Nhã Hàm mới lên tiếng:

“Ai cũng không được lộn xộn, nếu không tôi nổ súng!”

“Anh không chạy thoát được!”

Một gã đặc công nói chuyện, đồng thời cũng cùng mấy người khác bảo vệ Linh Tĩnh và Sa Sa tại phía sau. Sát thủ kia cười đáp:

“Tôi không định rời đi. Nhưng nếu cô ta chết, ngừng lại xem. Giản Tố Ngôn có trách các người bảo vệ bắt lực không?”

Ngắn ngủi nửa phút, người trong lều lớn bỏ chạy sạch sẽ, bên ngoài đầu người chỉ chít, rõ ràng đã bao vây hoàn toàn nơi này lại. Trong khi hai bên đang giăng co, một thiếu nữ da trắng mặc lễ phục màu đen dày trán bước tới. Chân mày nàng nhũn chặt lại, đầu cúi gằm xuống như đang cố tìm một cây kim trên mặt đất vậy. Sau lưng nàng còn có vài người đàn ông da trắng đi theo, thoạt nhìn đều là vệ sĩ trải qua huấn luyện nghiêm khắc, lập tức tản ra xung quanh.

Nhìn thấy đội hình do cô gái này dẫn đầu, tên sát thủ đang khống chế Nhã Hàm hoàn toàn không có chút hoảng hốt nào, chỉ cười nói:

“Không nghĩ tới lại là tiểu thư Kelly, không biết cô có thể làm chủ chuyện ở đây không? Hay là tìm người khác đến đi, tôi thấy tốt nhất là chúng ta không nên lãng phí thời gian...”

“Tôi mặc kệ thời gian của anh. Tôi đang định ngủ thì lại bị anh đánh thức.”

Đến khi bước vào, rất cuộc thiếu nữ da trắng cũng ngừng đầu lên. Thoạt nhìn đúng là nàng vừa mới bò dậy từ trên giường, mái tóc hơi rối, vẻ mặt khá bất thiện, lễ phục có vẻ cũng là tùy tiện mặc lên người, lúc này còn đang dùng tay giữ lại chiếc đai lưng. Nàng xinh đẹp, lúc này lại có vẻ phản nghịch mà biếng nhác.

“Vất vả lắm tôi mới thích nghi được với chênh lệch múi giờ, anh có biết không ngủ đủ giấc tôi sẽ già rất nhanh không? Quấy rầy mỹ nữ ngủ... Anh làm như vậy là không được, anh sẽ chết...”

Nàng vừa nói vừa xoa trán, giọng nói biến thành lầm bầm. Người đàn ông kia cười nói: “Tôi biết hành động thể này thật sự hơi bất lịch sự, có điều chuyện khẩn cấp, làm ơn lượng giải cho. Năm phút, tôi cần nói chuyện với Giản Tố Ngôn Giản tiểu thư sau năm phút nữa.”

Hắn chỉ lên chiếc đồng hồ lớn treo trước cửa lều lớn.

“Bây giờ là mười một giờ mười bảy phút, tôi sẽ đợi đến mười một giờ hai mươi hai phút, qua thời gian này, tôi không dám đảm bảo có phát sinh chuyện gì làm mọi người không vui hay không...”

“Chỉ có vậy? OK, tôi biết rồi...”

Không khỏi vỗ tay thành tiếng. Kelly ngáp.

“Có ai không, tìm người tháo pin của chiếc đồng hồ kia ra. Tôi buồn ngủ, sáng mai lại nói chuyện cùng anh, chào...”

Nàng phát tay rời đi. Mới đi được hai bước thì sát thủ kia đã trầm giọng nói:

“Tiểu thư Kelly, tôi không có thời gian nói đùa với cô!”

Đột nhiên dừng lại. Kelly vỗ vỗ trán, đôi mắt xinh đẹp hung hăng nhìn sang:

“Nghĩa là anh đang uy hiếp tôi?”

“Nếu điều này giúp mọi người nhận rõ thực tế hơn, hiểu như vậy cũng không sao cả.”

Sát thủ kia vừa nói ra như vậy, Kelly lập tức phát phát tay:

“OK, vậy chúng ta không nói đùa nữa. Giết hán cho tôi!”

Hừ nhẹ một tiếng, nàng bước ra cửa mà không thèm quay đầu lại. Nghe thấy mệnh lệnh, người đàn ông tên Charles đứng bên cạnh rút súng ra, mặt không chút thay đổi. Tên sát thủ đột nhiên hơi ngo ngắc, nhìn Kelly, lại nhìn Charles, mờ chốt an toàn ra:

“Này, cô thật sự không nghĩ đến hậu quả sao?”

“Anh định dùng súng bắn nước để dọa ai!”

Ngay khi Kelly vung tay lên, một tiếng đoảng vang lên trong lều vải. Nhã Hàm “A...” một tiếng, một viên đạn găm thẳng vào giữa trán tên sát thủ. Thân thể tên sát thủ đổ ập về phía sau, ngón tay hằn vô thức không ngừng siết cò súng, cột nước “xẹt xẹt” bắn lên tóc Nhã Hàm, sau đó bắn lên không trung. Hà Vân vốn vẫn đang ung dung nhưng lúc này liên há hốc mồm nhìn cảnh tượng trước mắt, máu tươi dần lan ra trên mặt đất.

“Không hài...”

Ngay cả hứng thú quay đầu lại nhìn cũng không có. Kelly thốt ra đánh giá một cách nhảm chán. Hà Vân hét lên một tiếng “không”, có vẻ muốn làm ra phản kháng cuối cùng nhưng lập tức đã bị mấy người dè xuống đất. Nhã Hàm sợ hãi nắm chặt hai tay lại, rụt cổ đứng nguyên tại chỗ thờ đốc đôn dập, ánh mắt vô tình liếc thấy thân thể nằm trong vũng máu trên mặt đất. Đến khi Linh Tĩnh và Sa Sa lao tới, nàng mới cố gắng không rơi lệ, ôm chặt lấy hai người bọn họ:

“Không sao rồi... Không sao rồi...”

Có vẻ... Đã không sao rồi... Cũng nhanh, khoảng hai giờ sáng, mưa dần ngừng lại.

Hầu như cả khu cắm trại đã chìm trong bóng tối, chỉ có một vài chiếc xe ở khu đậu xe ven đường vẫn còn sáng đèn. Nhiều người đi cắm trại đã ngoại như vậy, thực ra cũng có một số xe được tạm thời cải tạo thành phòng tắm, có vách ngăn, có nước nóng. Có điều, vào thời gian này, có rất ít người đến đây

tắm rửa.

Hoặc là nói, chỉ có một.

Mặc quần áo hơi mỏng manh, bụng một chậu nước nóng, Nhà Hàm yên lặng ngồi đó. Dưới ánh đèn, thân thể với đường cong uyển chuyển của nàng mơ hồ mang theo vài phần cô đơn. Hai giờ trước đã tắm một lần, bây giờ lại tới đây một lần nữa, mái tóc dài vẫn còn ẩm, nàng cũng không dùng máy sấy để sấy khô, ôm chiếc khăn lông vừa nhúng nước nóng rồi lại hoảng hốt buông ra, ngồi trên chiếc ghế đầu nhỏ nho, nàng ôm chặt lấy đầu gối.

Nàng vô thức đưa tay lên vuốt phần bên mặt bị nước bắn tới lúc trước, trong mắt đầy nước, chỉ là cố gắng không để chảy xuống. Không biết trên mặt có bị dính máu hay không, bây giờ chắc là không còn nữa... Có lẽ không... Hẳn là không bị bắn lên mới phải... Theo vị trí người nọ nổ súng lúc trước, vị trí hẳn ngã xuống, hẳn là máu phun ra từ bên kia, sau đó ngã xuống đất, mình sẽ không bị dính máu mới phải... Nhưng mà người kia đã chết, lại chết cách mình gần như vậy, ngay trước mắt...

Lần đầu tiên thấy một người chết ở cách mình gần như vậy, một cách rõ ràng. Không, đối với nàng, có lẽ không phải vậy, lần đầu tiên đi trại hè với Gia Minh đã gặp phải rồi, còn cả lần Gia Minh bị trúng đạn nữa. Có điều khi gặp phải hai sự kiện kia đều có tâm tình khác hòa tan sự rung động trong lòng, lần đầu là bị dọa đến quá sợ hãi, lần thứ hai thì đang lo lắng cho Gia Minh, nàng còn hận không thể chém tên kia thành mảnh vụn, làm gì có chút sợ hãi nào. Nhưng lần này, nàng thật sự sợ hãi vì cảnh máu tươi lan ra đầy đất kia.

Hoặc cũng không phải sợ hãi, tâm tình phức tạp không cách nào hình dung được, nàng chỉ biết lẳng lặng ngồi như vậy, ngậm khăn rồi lại vắt khô. Ban đêm đầu mùa hè, vừa rồi lại có mưa nên không khí hơi lạnh. Nàng nghe được tiếng xe chạy, len lén vén rèm che trên cửa kính lên, là âm thanh một chiếc xe hơi đang chạy qua. Nhìn đèn xe dần đi xa, nàng khẽ thở dài, đứng rồi, nàng còn đang lo lắng cho Gia Minh...

Không biết tại sao hẳn lại rời đi, cũng không biết lúc nào hẳn mới trở lại, có gặp nguy hiểm hay không. Chuyện lần này làm nàng cảm thấy rất không tốt. Lúc an ủi Linh Tĩnh và Sa Sa, nàng tỏ ra thân nhiên - có lẽ cũng là cố gắng tỏ ra thân nhiên thôi - an ủi vài câu, chờ thêm một lát, hai người liền ôm nhau ngủ thiếp đi. Như vậy cũng tốt, chắc là Gia Minh cũng không muốn thấy bọn họ lo lắng.

Tâm tình thấp thòm như vậy, không biết đến lúc nào, một người lẳng lặng ngồi xuống phía sau nàng, sau đó nhẹ nhàng ôm lấy nàng. Hai người dán sát vào nhau, sự lạnh lẽo giữa đêm hè hoàn toàn biến mất. Nàng cảm nhận được sự ấm áp của thân thể người phía sau, đôi tay ôm trước người nàng có dán mấy miếng dán, hẳn mặc quần áo mới, trên người còn tỏa ra mùi xà phòng thơm thoang thoang do vừa tắm xong - cũng giống nàng - có lẽ cũng không sao...

Nước mắt bắt tri bắt giác rơi xuống...

***** Trên con đường cách đó khoảng sáu, bảy cây số.

Từng cột đèn đường nối tiếp nhau, cô tịch chiếu rọi cho con đường hướng về phương xa. Sau cơn mưa lớn, ánh đèn sáng tỏ nhưng trong trẻo lạnh lùng. Giọt nước còn đọng lại trên chụp đèn, sau đó rơi xuống mặt đất. Trên con đường cô tịch này, một chiếc xe Jeep cũng dừng lại ở ven đường với vẻ cô tịch, một cô gái xuống xe kiểm tra lốp xe bị thủng.

Cao khoảng một mét bảy, dáng người và khuôn mặt xinh đẹp của người phương đông, mặt trái xoan, tóc đuôi ngựa, áo thun ngắn tay trắng muốt, áo

khóac tay ngắn có mũ màu lam, quần Jean nữ bó sát, toàn thân nàng toát ra sức sống tràn đầy và vẻ độc lập. Kiểm tra xong lốp xe, cô gái cau mày, mở cửa sau xe Jeep lấy dụng cụ sửa chữa ra, thuận tay lái bánh xe dự phòng ra ném xuống đất. Lúc ngồi xuống định vặn ốc vít ra, một bóng đen từ phía xa lao tới nhanh nhugió.

Dừng tay, nàng quay đầu lại, cầm cờ lê đứng dậy. Ngay cách nàng chừng mười mét, bóng đen mang theo tiếng gió rít kia chợt dừng lại. Nước đọng trên cỏ cây ở xung quanh bị cơn gió này làm bắn ra ngoài thật xa, lá cây rung lên rồi an tĩnh lại, một tên thấp lùn mặc áo choàng rách nát màu đen đứng đó.

Thân cao khoảng 1m2, áo choàng của hắn rách nát thê thảm, da thịt xoắn xuýt một cách quỷ dị lộ ra dưới đèn đường, khuôn mặt dưới áo choàng chỉ lộ ra một phần, làn da cũng nhăn nheo một cách khác thường hết như một người già. Tất nhiên, cô gái ở phía trước có thể thấy được bao nhiêu lại rất khó nói. Thấy vẻ mặt có vẻ nghi ngờ mà vô tội của cô gái, toàn thân Chu Nho đều run rẩy, trong mắt toàn bộ đều là vẻ oán độc.

Hai bên đánh giá lẫn nhau, qua một lúc lâu, cô gái kia mới nghiêng đầu, giọng nói mềm mại và trầm tĩnh, dịu dàng hỏi:

“Thần tiên?”

Không trả lời, cô gái hơi bắt đắc đi, lại nghiêng đầu:

“... Yêu quái?”

“... Cảm ơn.”

Gật đầu rất lễ phép, có vẻ nàng đã quyết định không đề ý đến tên thấp lùn quái dị này nữa, xoay người định tiếp tục sửa xe. Nào ngờ vừa mới ngồi xuống thì người kia đã nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Giản... Tó... Ngôn!!!!”

Giọng nói kia hơi khác thường - tất nhiên nàng không rõ ràng đây là cách phát âm của người đã dùng quen tiếng Anh - nhưng vừa nghe thấy ba từ kia, cô gái quay đầu lại một cách nghi ngờ:

“Sao ông lại biết tên tôi?”

Nàng suy nghĩ một chút.

“Ồ, nơi này là Giang Hải, chắc là ông thấy bản thể của...”

Không đợi nàng nói xong, Chu Nho kia đã hung hăng dùng tiếng Anh ngắt lời nàng.

“Nếu ngươi đã muốn chờ ta ở đây, vậy thì đến đi!”

Hai tay hắn nhắc lên, một luồng gió lốc quỷ dị đột nhiên xuất hiện xung quanh hắn. Luồng gió màu đen bao quanh, điện quang nhỏ nhỏ xoay tròn kịch

liệt, trong nháy mắt, không gian tại mấy mét vuông xung quanh hắn dường như mất trọng lực, vô số giọt nước bay lên trôi nổi giữa không trung. Một mặt điều khiển năng lượng khác thường này. Chu Nho lộ ra nụ cười cổ quái, tựa như bị đè nén rất lâu rồi, cuối cùng cũng có được cơ hội biểu hiện. Luồng gió mở rộng trong nháy mắt, mang theo những giọt nước xoay tròn kịch liệt.

Nếu là người khác, mắt thấy hiện tượng siêu nhiên thể này thì có lẽ đã cho rằng gặp thần hoặc gặp quỷ, bị dọa cho ngất đi. Cô gái khẽ nhếch môi lên, áp ứng nhìn cảnh này, có chút vô tội, có chút khó xử, cũng có chút tức giận, đoán chừng đang nghĩ rằng, không biết mình lái xe tới đây, hoàn toàn không làm gì, rốt cuộc là đã trêu chọc ai vậy, không chỉ bị thùng lốp mà còn bị một tên biến thái quấy rầy? Bất đắc dĩ sụp bờ vai xuống, nàng nhìn bóng tối xa xăm, thờ dài, cảm thấy hứng thú rã rời, lát sau lại liếc nhìn tên thấp lùn biến thái đang hưng phấn này.

“Có bệnh ư... Thật là..”

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 347

Suy Đoán

Chuyện phát sinh khá đột ngột, sau lại đột nhiên kết thúc khiến người ta cảm thấy khó hiểu và nghi ngờ - ít nhất đối với rất nhiều người tham dự vào sự kiện lần này mà nói, có lẽ đúng là cảm giác như vậy.

Cũng vì vậy, Kelly vừa sáng sớm đã bị đánh thức, lúc này cũng cảm thấy khá buồn bực.

“Nói đùa gì vậy... Bắt được? Làm sao có thể bắt được chứ! Không phải trước đó Cổ Gia Minh nói hắn đã chạy thoát rồi sao!”

Ngồi trên giường nhìn chằm chằm người đối diện. Kelly vừa mới tỉnh dậy, một tay nắm chân, một tay vò đầu khiến nàng giống hệt như một con sư tử vừa chạy như điên cả ngày.

“Nói đúng ra là, không phải bị bắt. Chuyện phát sinh... Khá kỳ quái.”

Nhún vai, Charles bắt đầu đi nói.

“Rạng sáng, tin tức Cổ Gia Minh mang về là Bá Tước đã chạy mất. Mọi người cũng không ôm hi vọng gì lớn, nhưng khi lục soát cho có lệ thì bọn họ lại phát hiện Bá Tước ở ven đường cách đây khoảng sáu cây số về hướng bắc... Nói đúng hơn là nhặt được hắn, hắn bị đánh ngất xỉu...”

“Ai làm?”

“Không biết. Có vẻ bên phía Viêm Hoàng Giác Tinh cũng không biết. Giống như lần hắn bị đánh ngất xỉu ở chỗ di tích kia rồi được chúng ta đào ra vậy, nhưng lần này lại càng chặt vật hơn, hẳn thật sự bị đánh... rất thảm...”

Charles không khỏi lắc đầu bắt đầu đi.

“Hiện trường có dấu vết tinh thần lực bộc phát với quy mô lớn, có thể thấy cuối cùng hắn đã sử dụng dị năng tương đối mạnh mẽ, nhưng không có bất kỳ dấu mối về người còn lại được lưu lại. Giống như Bá Tước lao tới với tất cả lực lượng của mình, sau đó bị người nọ đập thẳng xuống mặt đất vậy...”

Trong mắt xuất hiện vẻ tức giận, Kelly lầm bầm:

“Rõ ràng đã đồng ý không bắt hắn mà...”

Biết Kelly nói đến người nào, Charles lắc đầu:

“Sợ rằng không phải Cố Gia Minh làm. Thực ra tinh thần lực còn sót lại hiện trường rất rõ ràng, cho nên xác định thời gian bộc phát cũng cực kỳ đơn giản. Dự năng bộc phát vào khoảng gần 3h sáng, vào thời gian này, Cố Gia Minh đã trở về đến nơi này...”

“Anh nói gì!”

Ngẩng phắt đầu lên, Kelly kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mặt một lúc lâu, miệng há ra một hồi lâu không khép lại được. Mặc dù đang buồn bực và tức giận, nhưng nàng vẫn có vẻ chán chường và bất đắc dĩ, đến bảy giờ mới hoàn toàn tập trung tinh thần. Dường như cảm nhận được suy nghĩ của nàng, Charles gật đầu nói:

“Không sai, là như vậy. Có thể là người của Viêm Hoàng Giác Tinh ra tay, bọn họ điều động lực lượng mà chúng ta không thể lường trước được.”

“Làm sao có thể... Cho dù Viêm Hoàng Giác Tinh thật sự có người như vậy thì cùng đều là những lão quái vật từng trải qua chiến tranh như ni cô Tuệ Thanh, chỉ cần Bùi La Gia tiến công nhưng không làm thương tổn đến gốc rễ thì căn bản bọn họ sẽ không ra tay. Mà trong số những người trẻ tuổi, Viêm Hoàng Giác Tinh không có ai có thể nhẹ nhàng đánh bại số 1758...”

“Nếu có thể xuất hiện một người như Cố Gia Minh, tôi nghĩ... Cũng không phải chuyện đáng ngạc nhiên...”

Hơi ngần người, Kelly nằm trở lại giường:

“Mặc kệ mặc kệ mặc kệ! Phải cân nhắc lại về lực lượng của Viêm Hoàng Giác Tinh một lần nữa. Lần này số 1758 bị đánh thành như vậy rồi, muốn tỉnh lại thì đoán chừng cũng phải mấy tháng hoặc mấy năm nữa cũng chưa biết chừng... Hừ, dù sao thì cũng không phải là vật thí nghiệm của tôi... Có điều lần này trở về sẽ bị Natalie cười chết mất...”

Tinh ra thì hai tổ chức U Âm Thiên Cầm và Viêm Hoàng Giác Tinh cũng xem như hợp tác với nhau, nhưng cùng lắm cũng chỉ trên phương diện đối phó với Bùi La Gia, về phần vật thí nghiệm có thể giúp tạo ra dị năng bắt từ như Bá Tước này, bất kể bên nào bắt được thì chắc chắn cũng sẽ không giao cho đối phương. Lần này Kelly tới đây, mặt ngoài rất nhiên là tò ý muốn hợp tác để bắt tên kia, nhưng trên thực tế lại hoàn toàn không có dự định bắt hắn ngay ở Trung Quốc, nếu không làm gì có cơ hội để mình nghiên cứu nữa chứ. Cũng như nếu U Âm Thiên Cầm bắt được tên Vampire (Hấp Huyết quỷ - Ma cà rồng) này ở Châu Âu, nếu Viêm Hoàng Giác Tinh yêu cầu hợp tác nghiên cứu thì chắc chắn sẽ bị người ta mắng là ngu ngốc.

Với điều kiện tiên quyết như vậy, tất cả kế hoạch đều nhằm mục đích dọa cho Bá Tước bỏ chạy. Khi nàng bàn bạc với Gia Minh cũng từng dặn dò, năn nỉ hắn, không cần quá để ý, ăn núp bảo vệ tốt bản thân, đuổi hắn đi là được rồi - trên thực tế, khi đó Kelly vẫn cho rằng lực lượng của Gia Minh chi tương đương với Bá Tước. Nào ngờ sau khi Gia Minh liêu lĩnh chạy đi, kết quả là trở về mà không bị chút thương tổn nào. Hai giờ sáng bị Charles đánh thức, nàng còn ngồi trên giường vui mừng một lúc lâu. Không nghĩ tới sáng ra bị đánh thức lại nhận được tin Viêm Hoàng Giác Tinh “nhặt” được Bá Tước, điều này khiến nàng cảm thấy thế giới này thực sự rất hỗn loạn.

Khả năng lớn nhất là Viêm Hoàng Giác Tinh vận dụng lực lượng bọn họ che giấu, có điều, tất nhiên không thể bài trừ một khả năng khác...

“Hừ, nếu để tôi phát hiện là cô...”

Đến khi Charles ra ngoài, nàng nằm ở đó cau mày lại, trừng mắt nhìn về phía mũi xe, nơi đó dĩ nhiên có một bức hình của Giản Tố Ngôn do Gia Minh cải trang thành.

“Tôi sẽ... Hừ, tôi sẽ cắn chết cô!”

Nàng ở bên này âm thầm nguyên rùa, đồng thời, đám người Phương Chi Thiên cũng đang lâm vào mê hoặc và cảm giác nửa mừng nửa lo.

“Lẽ nào không ai có thể nói cho tôi biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra ư?”

Phương Chi Thiên mỉm cười đi tới đi lui trong lều.

“Người bị đánh ngất xỉu trên đất như thế, thật sự giống như chi chờ chúng ta đến nhặt vậy. Chuyện này... Ách, không phải là người nào đó có hứng thú đặc biệt đấy chứ. Thành thật mà nói, tôi thực sự bị cảm động, đây là một đồng chí với gương dẫn đầu của thời đại mới đó...”

“Còn phải nói sao?”

Mấy người ngồi quanh lúc này cũng khá thoải mái. Thôi Quốc Hoa cười nói.

“Ngoài Giản Tố Ngôn ra thì còn ai vào đây nữa?”

“Không sai, không sai, nhất định là chị Tố Ngôn!”

Phương Quốc Lâm ở bên cạnh phụ họa.

Kiều Quốc Duệ cười nói:

“Thành thật mà nói, tôi vẫn cảm thấy cho dù cô ta có năng lực này thì cũng sẽ không giúp chúng ta bắt vị Bá Tước tiên sinh kia, bởi vì đối với U Âm Thiên Cầm, đây không phải là kết quả tốt nhất...”

“Nói thế nào thì chị Tố Ngôn cũng là người Trung Quốc có được không.”

Phương Quốc Lâm nhìn chằm chằm Kiều Quốc Duệ.

“Mặc dù chị ấy không muốn giao thiệp với chúng ta cho lắm nhưng đều làm những chuyện có lợi cho chúng ta. Sao anh có thể nghĩ như vậy chứ!”

“Này này.”

Kiều Quốc Duệ liếc nàng.

“Em và cô ta không quen thân với nhau đến mức đó mà? Chị Tố Ngôn này chị Tố Ngôn nọ gọi tới gọi lui, giống như hai người từng quen biết vậy...”

“Hừ, đây là sự kính trọng! Hình như chị ấy và vị tiểu thư Kelly kia có quan hệ cá nhân nha, vậy mà vẫn lặng lẽ giúp chúng ta làm việc này. Là ai thì em cũng sẽ gọi một tiếng chị... Àch, nam thì gọi là anh! Anh Gia Minh!”

“Vẫn chưa thể xác định có phải là cô ta có được không...”

“Muốn xác định thế nào? Có ai dự định mời Giản tiểu thư đến trước mặt chúng ta để hỏi cho rõ không?”

“Cũng không phải là muốn chết.”

Có người bật cười.

“Dù sao thì Diệp Liên cũng đi hỏi Gia Minh tiểu đệ rồi.”

Đang nói chuyện thì Diệp Liên xốc màn cửa bước vào, trên khuôn mặt xinh đẹp như một cô gái xuất hiện vẻ bất đắc dĩ:

“Đã qua hỏi, có điều Gia Minh tiểu đệ của chúng ta cũng ngồi đó ngăn người một lúc lâu, sau đó nói là không phải Giản tiểu thư làm. Bởi vì tên kia chạy trốn quá nhanh, thật sự không đuổi kịp được, hấn và Giản tiểu thư liền chia tay nhau, kết thúc công việc.”

Hấn bắt chước vẻ mặt ngây ngốc của Gia Minh, rõ ràng cũng không tin lời giải thích này. Phương Chi Thiên bật cười:

“Gia Minh tiểu đệ của chúng ta giỏi nhất là đóng kịch, tôi thấy sau này hấn thích hợp trở thành một chính trị gia.”

Rõ ràng cũng nhận định người ra tay là Giản Tổ Ngôn. Dĩ nhiên, từ ý nào đó mà nói, tất cả mọi người trong lều đều đoán đúng sự thật...

Cứ như vậy, Viêm Hoàng Giác Tinh hoài nghi Giản Tổ Ngôn làm. Kelly nghi ngờ Viêm Hoàng Giác Tinh làm, đồng thời cũng nghi ngờ cả Gia Minh, về phần Gia Minh, hấn ngây ngất mắt nhiều ngày cùng với cảm giác kinh ngạc, đánh giá tất cả mọi người xung quanh một cách đầy nghi ngờ, một mặt điều tra lực lượng ẩn giấu của Viêm Hoàng Giác Tinh, một mặt điều tra xem có phải Kelly đột nhiên ngu ngốc rồi hay không, hay là đang cố ý bày ra âm mưu gì đó, cố ý để Viêm Hoàng Giác Tinh bắt được Bá Tước, mặt khác cũng hoài nghi có phải xung quanh còn ẩn núp một kẻ giả trư ăn thịt hổ, lúc này đang nhìn một đám người nghi kỵ lẫn nhau rồi cười đến lăn lộn hay không.

Mấy ngày sau, một đêm hấn nằm mơ thấy Linh Tinh hai tay chống nạnh, một ngum nuốt chửng một ngọn núi, sau đó cười ha ha:

“Gia Minh, cậu không ngờ được đúng không, thực ra mình là Tự nhiên tiến hóa giả...”

Sau đó Sa Sa cầm gậy bóng chày lao ra, một gậy đánh bay cả mặt trời:

“Hừ hừ, có là gì, mình còn là Tự nhiên tiến hóa giả cấp cao hơn. Bọn mình đều biết cậu và chị Nhã Hàm có gian tình, chịu chết đi...”

Ngay khi hấn kinh ngạc suýt rớt cả cằm ra thì Nhã Hàm đứng phía sau hấn cười đến âm trầm:

“Gia Minh, đừng sợ, thật ra chị chính là Thần Sáng Thế...”

Tình dậy từ trong mộng, đầu hấn túa đầy mồ hôi lạnh, cũng không biết bởi vì giấc mộng quá chân thật hay vì vết thương lưu lại do đánh nhau với Chu Nho.

Bất kể thế nào, đột nhiên xuất hiện chuyện như vậy, những điều tra tiếp theo của Viêm Hoàng Giác Tinh và âm mưu của Kelly tạm thời không cần có hẳn tham dự vào nữa. Trận hỗn loạn sau khi Nhã Hàm bạt súng trong lều lớn, sau khi được ém nhẹm cũng trôi qua. Dù sao thân là con em trong gia tộc lớn, gặp phải chuyện bất cóc hay một số sự kiện báo thù khó hiểu cũng nhiều hơn người bình thường rất nhiều. Trước đây Nhã Hàm đã từng bị bất cóc một lần, sau đó lại có người không chế nạng, nổ súng với Gia Minh, lần này xảy ra chuyện như vậy, mọi người cũng chỉ nghĩ rằng tài sản của nạng quá nhiều khiến người ta đồ mất mà thôi.

Sau khi cắm trại dã ngoại kết thúc, Sa Sa mới biết Liễu Chính bị trúng đạn phải nằm viện. Khi chạy đến thì Liễu Chính đã khá hơn, đầu đạn đã lấy ra, vết thương cũng được khâu lại. Tố chất thân thể của ông ta rất tốt, lúc này đã có thể xuống giường đi lại. Chuyện trong bang tạm thời giao cho chú của Sa Sa là Liễu Sĩ Kiệt quản lý, hết thấy cũng xem như bình thường.

Sa Sa thấy cha mình vào bệnh viện không phải lần đầu tiên, lúc nhỏ khá nhiều, hiện giờ thì ít hơn, năng lực thừa nhận đã sớm được rèn luyện ra, đứng trong phòng mổ âm lên một trận, thờ phỉ phỉ tuyên bố không thềm để ý đến ông ta nữa. Liễu Chính cũng chỉ có thể cười bất đắc dĩ, nói xin lỗi. Đến khi Sa Sa ra khỏi phòng thì ông ta mới nghiêm túc thảo luận chuyện này với Gia Minh. Sự kiện giết người lần này phát sinh quá đột nhiên, Liễu Chính không tiếp xúc được với những tin tức càng cao tầng hơn nên liền liên hệ tới việc Đàm Quân Vinh tuyên bố muốn giết thuê người giết chết Gia Minh, sau lại biết được sự kiện sát thủ xuất hiện tại khu cắm trại dã ngoại liền càng thêm xác định chuyện này. Gia Minh chỉ có thể kiên nhẫn giải thích. Thoạt nhìn Liễu lão đại đã động sát ý với Đàm gia.

ĂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 348

Tháng Sáu

Với bối cảnh hiện giờ của Liễu Chính, ông ta chắc chắn không được coi là một người tốt trên ý nghĩa truyền thống. Những chuyện như phóng hỏa giết người, ép người lương thiện thành gái điếm, năm xưa trực tiếp làm, bây giờ thì gián tiếp làm. Sa Trúc bang chiếm quá nửa địa bàn tại một thành phố lớn là Giang Hải thế này, nếu muốn chèn ép chết người nào đó thì chắc chắn không phải chuyện gì khó khăn. Có điều, là một gia đình có tài sản tiền tỷ, Đàm gia cũng có địa vị nhất định trong thượng tầng xã hội. Liễu Chính có muốn giết người thì cũng không thể vừa nghĩ đến liền chạy đến giết cả nhà người ta.

Chuyện thế này không thể nói rõ với Gia Minh được, nhưng cũng biểu đạt rõ ràng ý “cháu đừng lo, chuyện này chú sẽ xử lý”. Gia Minh bề ngoài thì không nói gì nhưng vẫn nhờ người của Viêm Hoàng Giác Tinh thông qua phía trên ám chỉ với Liễu Chính rằng lần bắn nhau này thuận tụy là ông ta vô tình bị cuốn vào một chuyện lớn, không thể tiết lộ, nhưng tóm lại là không liên quan gì đến Đàm gia cả, vốn Liễu Chính đã sắp xếp chuyện giết người ôn hòa, nghe thấy vậy rồi cũng đành phải thôi. Sau đó còn cho người quấy rối chi nhánh công ty của Đàm gia tại Giang Hải mấy lần, nhưng cuối cùng cũng không đến nỗi không thể giải quyết được.

Trung tuần tháng năm, học viện Thánh Tâm phân ra hai khoa tự nhiên và xã hội. Gia Minh, Linh Tĩnh và Sa Sa đều chọn xã hội nhưng Linh Tĩnh và Sa Sa được phân đến cùng một lớp, riêng Gia Minh bị phân ra một lớp khác. Chỉ có Huân đi theo hần, hai người vẫn ngồi cùng một bàn.

Sau khi cắm trại dã ngoại chấm dứt, có lẽ vì tin tức nhận được từ Châu Âu. Natalie thức tỉnh lần thứ hai xảy ra vấn đề, vốn Kelly còn định ở lại nghiên cứu Bá Tước liền vội vàng trở về, trước khi đi còn cố ý chất vấn có phải Gia Minh dùng biện pháp nào đó đánh Bá Tước bất tỉnh hay không. Đương nhiên là Gia Minh phủ nhận hoàn toàn, ở bên Gia Minh mấy ngày như vậy, bệnh nhức đầu của Đông Phương Nhược có vẻ có chuyển biến tốt hơn. Tất nhiên, Phương Chi Thiên quy kết hiện tượng này là nhờ vào Kelly, vài ngày sau liền dẫn theo Nhược Nhược và Bá Tước vẫn đang hôn mê trở về núi Nga Mi, về phần chuyện hợp tác với tập đoàn Tịch Đức thì đã có người khác làm. Mặc dù Nhược Nhược lên giúp Gia Minh giấu diếm lai lịch, nhưng không biết đến lúc nào bệnh tình của nàng lại tái phát, sợ rằng khi đó sẽ lại đến tìm mình. Nghĩ đến đây, Gia Minh thực sự hơi đau đầu, vì cô cháu gái này, có lẽ chuyện gì Phương Chi Thiên cũng có thể làm được.

Không lâu sau, một đêm Viêm Hoàng Giác Tinh nhận được kết quả của cuộc điều tra lần này. Đó là một bức hình hơi mờ. Khoảng bốn giờ sáng hôm xảy ra vụ việc đó, một chiếc xe Jeep việt dã chạy ngang qua một trạm thu phí ở vùng lân cận Giang Hải. Camera ghi lại được hình ảnh nửa bên mặt của một người, mơ hồ chính là Giản Tố Ngõn. Tinh thời gian ngược trở lại, khoảng ba giờ sáng, vị Giản Tố Ngõn này vừa vận xuất hiện tại hiện trường nơi Bá Tước bị đánh ngất xỉu. Mấy tấm hình này làm Viêm Hoàng Giác Tinh xác nhận được sự vĩ đại của Giản Tố Ngõn. Song khi tin tức này được truyền đến tay Gia Minh, hần ngồi trước máy vi tính sững sờ nhìn bức hình này cả nửa phút, từ gáy đến sống lưng đều lạnh toát.

Ở một thế giới khác, hần chỉ thấy mặt cô gái tên Giản Tố Ngõn này có hai lần, chưa từng tiếp xúc trực tiếp lần nào. Sự ung dung và mạnh mẽ của cô gái này làm hần khác sâu ấn tượng, có lẽ cũng vì vậy mà hần mới lựa chọn hình tượng này làm thể thân để xuất hiện trước mặt người khác. Nhưng vấn đề không

ở chỗ này.

Ở một thế giới khác, thời gian hẳn bắt gặp Gián Tố Ngõn là sau hai mươi năm nữa. Khi đó Gián Tố Ngõn vẫn với một mái tóc dài, xinh đẹp ưu nhã, nhìn qua cũng chỉ là một thiếu nữ khoảng hai mươi tuổi. Song hôm nay, sớm hơn hai mươi năm, cô gái tên Gián Tố Ngõn này cũng là một thiếu nữ ung dung lái xe Jeep. Hồi tưởng lại lúc trước Kelly nói với hắn về Gián Tố Ngõn bị cắt trong một chiếc rương, hắn chỉ cảm thấy quý dị đến khó tả.

Sau khi có đầu mối là chiếc xe Jeep, Viêm Hoàng Giác Tinh lập tức điều động mạng lưới thông tin khổng lồ bao trùm khắp cả nước. Trải qua quá trình sửa sang rất vất vả, đây là một chiếc xe không rõ nguồn gốc, lần đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt mọi người là vào hai năm trước. Có thể bắt đầu từ một trạm thu phí trên đường cao tốc ở Hồ nam, trong thời gian hai năm, nó xuôi nam đến Quảng Tây, vào Vân Quý, đến Tứ Xuyên, sau đó lại chạy đến Tây Tạng, rồi lại từ Tân Cương tiến vào Thanh Hải, qua Cam Túc, xuyên qua khu tự trị Nội Mông Cổ cực dài để đến Hắc Long Giang, lại tiếp tục xuôi nam, hoàn thành chuyến lữ trình hầu như vòng quanh Trung Quốc một vòng và tiến vào Giang Hải, xuất hiện trước mắt mọi người.

Sau khi nhận được tin tình báo như vậy, Gia Minh cảm thấy một sự trùng hợp đến khó tả. Nàng đi du lịch vòng quanh cả nước mất hai năm, vào một buổi sáng nọ đến Giang Hải, sau đó bị Bá Tước vốn đang chạy trốn nhận ra. Khi Bá Tước dùng dị năng tấn công, nàng dùng lực lượng mạnh mẽ trước sau như một đập hẳn xuống mặt đất, sau đó ung dung vỗ tay rời đi, dường như đó chỉ là một chuyện nhỏ bé không đáng nhắc tới vậy. Khi dự đoán được toàn bộ quá trình diễn ra sự việc, Gia Minh cười bất đắc dĩ một lát. Nếu đây chỉ là một sự trùng hợp, vậy thì nữ thần Vận Mệnh thật đúng là có hứng thú hài hước tương đối ghê tởm.

Chẳng qua, dường như phát hiện ra có người đang điều tra nàng, sau khi xuất hiện tại Giang Hải, chiếc xe Jeep này tựa như đột nhiên bốc hơi khỏi thế giới này vậy. Mà đến tháng tư năm sau, bóng dáng này mới xuất hiện cùng với chiếc xe tại một nơi đang xảy ra chiến tranh. Chuyện này sẽ nói sau, tạm thời không đề cập đến nữa.

Cuộc sống trôi qua một cách bình thản, Gia Minh trải qua sinh nhật lần thứ mười bảy. Ngày sinh nhật đó, hắn mua hai bộ áo cưới và một bộ vest tại gian hàng cho thuê áo cưới và chụp ảnh mà lần trước Linh Tĩnh nhìn trúng, thuê máy ảnh chuyên nghiệp, ba người ở nhà lén lút chụp ảnh điên cuồng. Ba người thay nhau làm chú rể, Gia Minh mặc áo cưới vào mà không được trang điểm một cách chuyên nghiệp, bị Linh Tĩnh và Sa Sa đánh son môi giúp, hoàn toàn không nhận ra vẻ xinh đẹp và ưu nhã khi hắn giả trang thành Gián Tố Ngõn, nụ cười bất đắc dĩ làm toát ra vẻ ngốc nghếch và tức cười. Đến tối mới Nhã Hàm và Huân đến liên hoan. Đông Phương Uyển thì không mời tự đến, còn mang theo một hộp quà, nói là giám đốc quan tâm đến thuộc hạ. Sáu người lên sân thượng nướng đồ ăn, chơi đùa đến nửa đêm, rạng sáng hắn còn lén chạy đến nhà của Nhã Hàm để ăn bù một phần bánh kem. Thành thạo nghĩ lại, cảm giác trái ôm phải áp cũng không phải để hưởng thụ như vậy.

Sau dịp điên cuồng đầu tháng, cả tháng năm trôi qua trong bầu không khí bình thản. Đến cuối tháng sáu là thời gian thi cuối kỳ, tiết trời đã trở nên khá nóng bức. Buổi trưa hôm đó, Sa Sa và Linh Tĩnh cùng nhau ra khỏi nhà, vừa đi vừa bàn bạc kế hoạch nghỉ hè sắp tới.

“Tất nhiên là đến bờ biển nghỉ hai tháng. Mời cả chị Nhã Hàm đến, nếu Huân không về Nhật Bản thì cũng có thể đến đó cùng ở với bọn mình nha, dù sao biệt thự cũng rất lớn...”

Nghĩ hè tại biệt thự bên bờ biển của nhà Sa Sa luôn là lệ cũ, lúc này liền được đề cập đến. Nửa năm trở lại đây, quan hệ với Nhã Hàm đã trở lại thân mật như lúc ban đầu, huống chi còn nghe nói Huân sẽ không về Nhật Bản, các nàng tất nhiên sẽ kéo bọn họ qua.

“Chúng mình và Gia Minh ở đó cùng nhau, cậu không thấy khó xử sao?”

Linh Tĩnh cười.

“Đúng rồi, câu lạc bộ Du lịch của Tiểu Uyên nghe nói sẽ tổ chức đi du lịch lần đầu tiên sau khi chia lớp, đi Hoàng Sơn một tuần đó.”

“Vậy nên mời cả bọn họ đến thì sẽ không xấu hổ nha.”

Dù sao mối quan hệ ba người đã bị Nhã Hàm phát hiện ra rồi. Sa Sa cũng không cần phải che giấu thêm nữa.

“Có điều Tiểu Uyên vẫn còn duy trì câu lạc bộ Du lịch kia ư? Điều là bỏ tiền ra mời mọi người đi chơi nha. Huống chi trước đây đều là bạn học bạn sáu, hiện giờ cũng tách ra rồi.”

“Dù sao thì câu ấy cũng dự định tiếp tục làm. Cậu ấy vào lớp mới nên câu lạc bộ Du lịch lại mở rộng thêm. Nghe nói đã có kế hoạch nghỉ đông sẽ đi châu Âu rồi đó, bây giờ đang lựa chọn địa điểm.”

“Người có tiền nha...”

Sa Sa chặc lưỡi khen.

“Mấy ngày trước Gia Minh nhắc tới hòn đảo nhỏ kia.”

“Ừ?”

Thấy Linh Tĩnh bỗng nhiên đổi đề tài, Sa Sa quay đầu lại dò hỏi.

“Là hòn đảo lần trước mình và Gia Minh bị nhốt khi đi du lịch trên du thuyền Tinh Mộng đó, bây giờ nhớ lại mới thấy chỗ đó rất đẹp. Gia Minh nói tương lai có tiền rồi có thể vận dụng quan hệ để mua lại hòn đảo nhỏ đó, xây mấy tòa biệt thự tại đó, như vậy nhất định sẽ rất tuyệt!”

“Lần đó mình không nhìn kỹ...”

Sa Sa nghĩ ngợi một lát rồi vung tay lên đánh Linh Tĩnh.

“Này này, bạn học, cậu và Gia Minh có hồi ức đẹp liền khoe khoang trước mặt mình phải không? Coi chừng mình đánh cậu nha!”

“Còn không phải cũng có một nửa của cậu sao?” Linh Tĩnh nhẹ nhàng tránh thoát, hỏi: “Cậu thấy thế nào?”

Sa Sa nhíu mày: “Trên biển hay có bão lắm.”

“Xây dựng vững chắc một chút là được mà, cơn bão lần trước cũng không tàn phá được cả đảo.”

“Vậy thì chắc là tốn nhiều tiền lắm. Huống chi... mua đảo, chỉ có tỷ phú mới làm được nha.”

“Gia Minh nói cần có quan hệ, nhưng cũng không thành vấn đề. Hấn chỉ nói qua thôi, có vẻ rất đơn giản, nghĩa là có thể làm được đó. Ừm, nhà chúng ta bây giờ có khoảng năm mươi vạn, còn một năm trung học, bốn năm đại học nữa, thời gian năm năm, mình nghĩ cũng không phải là không thể được. Có điều so sánh với Gia Minh, mình liền cảm thấy thật vô dụng...”

“Vậy hè này chúng mình, đi làm kiếm tiền đi!”

“Cũng được.”

“Ừ, đi qua giúp cha mình kiếm tiền trong bang, thỉnh thoảng còn có thể kiếm tiền bỏ túi riêng. Dù sao cũng là tiền bất nghĩa, chúng mình cũng coi như thay trời hành đạo nha.”

“Lại nói giỡn...”

“Quy củ của bang phái, không được giết chết phụ nữ, cùng lắm là thay nhau cường bạo một trăm lần. Gia Minh chắc chắn không chịu được điều này. Mình thích thấy hấn giúp mình đánh người, ha ha...”

“Mình thấy tốt nhất là chú Liễu không thích hấn, sau đó hấn đánh luôn cả chú Liễu một trận rồi dẫn cậu chạy trốn. Như vậy mới tốt phải không?”

“Ừ, như vậy mới là lãng mạn nhất.”

Mặc dù không biểu hiện ra sự bài xích rõ ràng với công việc xã hội đen của cha mình nhưng trên thực tế, Sa Sa vẫn luôn cố gắng tránh xa những chuyện này. Lúc này nói vậy, Linh Tĩnh cũng biết là nàng đang nói đùa. Bây giờ hai người đã đi vào sân trường, gần đến khu dạy học. Linh Tĩnh nhíu mày:

“Đúng rồi, cậu biết chuyện về Hoàng gia chưa?”

“Bác hai của Gia Minh?”

“Ừ, nghe nói hôm qua đã tuyên án, là tử hình. Mình nghe Đỗ Uyên nói vậy...”

“Oa, mình cũng nghe Đỗ Uyên nói. Tên miệng rộng này, hình như bác hấn là Phó thị trưởng thì phải... Nhưng nghe nói còn có thể kháng án mà, không nhanh đến mức đó chứ... Dù sao thì Gia Minh cũng không phải dựa dẫm vào Hoàng gia...”

“Chỉ thấy hơi thương cảm mà thôi, bác hai của Gia Minh đối với người khác rất tốt...”

Lúc này là thời điểm nóng bức nhất của buổi trưa, trong khu dạy học không có nhiều người lắm. Hai người vòng qua bồn hoa trước mặt, lúc còn cách khu dạy học khoảng hai mươi mét thì gập đó đột nhiên vang lên tiếng hét kinh hãi. Một bóng đen rơi từ trên trời xuống làm vang lên một tiếng “rầm” trầm muộn. Linh Tĩnh và Sa Sa giật mình quay đầu sang. Phía bên kia bị bồn hoa che khuất, cái gì cũng không thấy được.

“Chuyện, chuyện gì vậy...”

“Có thứ gì đó rơi xuống...”

“Có người nhảy lầu... Hình như là...”

“Có người nhảy lầu!”

Tiếng bàn tán vang lên xung quanh, Linh Tĩnh và Sa Sa kinh ngạc chậm chậm đi qua, mọi người ở gần đó cũng xông tới. Một lát sau, mọi người ở trên lầu, dưới lầu đều chạy ra ban công, ánh mắt tập trung về phía bồn hoa. Sa Sa nhìn thẳng vào nơi mặt đất bị máu nhuộm đỏ, nuốt nước miếng, toàn thân hơi run rẩy. Linh Tĩnh bỗng bịt kín miệng.

Là Hoàng Hạo Bình.

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 349

Nguyên Nhân Tự Tử

Thế là, vào một trưa hè nóng bức, người thanh niên từ nhỏ đã được rất nhiều người chú ý, sau khi cha thất thế thì không còn được ai để ý đến nữa, đã lựa chọn kết thúc tính mạng của mình. Hắn nhảy xuống từ trên sân thượng khu dạy học, chết một cách hèn mọn ngay trước mặt mọi người.

Hoàng Hạo Bình chết đi không tạo ra sóng gió gì quá lớn cho Hoàng gia. Nhìn một đứa trẻ lớn lên từ nhỏ, sau đó lại đột nhiên chết đi, có người thương tâm, có người thôn thức, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể quay lại với sầu não của bản thân mỗi người. Cơ nghiệp của Hoàng gia trong vòng nửa năm trở lại đây dần điều linh giống như một cây đại thụ nghiêng đổ, mỗi người đều phải giãy dụa vì tương lai của chính mình. Có lẽ trong mắt người khác, làm hậu sự cho người chết trong bầu không khí như vậy mới là chuyện bình thường, cho nên, bọn họ cũng tiếp thu chuyện Hoàng Hạo Bình chết đi như một chuyện bình thường.

Sau tang lễ đơn giản, cảnh sát đến Hoàng gia và trường học điều tra một số tình huống cho có lệ, đáp án phần lớn đều giống nhau.

"Chắc là vì chuyện gia đình... Trước đây tôi thường đánh bóng rổ với hắn. Con người hắn rất tốt, tính tình rất hào phóng... Cha hắn là Hoàng Bình Tường nha, trước đây gia đình rất có quyền thế nhưng cũng không ý thế hiếp người bao giờ cả. Hắn thích chơi thể thao, chưa bao giờ lơ là huấn luyện bóng rổ, thỉnh thoảng có việc thì đều xin phép..."

"Tính tình Hoàng bạn học không tệ lắm, từ nhỏ đã được mọi người chú ý nhưng cũng không huênh hoang, rất lễ phép với thầy cô, mỗi ngày đều chơi bóng rổ với một đám bạn học, là một cậu bé rất có sức sống. Có điều từ khi cha hắn gặp chuyện không may thì tính cách cũng dần thay đổi. Không phải mấy hôm trước đã có kết quả thẩm phán sao, chắc là cũng vì chuyện này..."

"Trước đây hắn khá hòa đồng. Tháng trước chia lớp, hoàn cảnh trở nên xa lạ, hắn cũng trầm lặng, ít nói hơn, có lẽ đó cũng là một trong số các nguyên nhân kích thích hắn..."

"Hoàng Hạo Bình? Ừ, ngồi cùng bàn hơn một tháng... Không nói chuyện nhiều, là một người rất trầm lặng... Sau này tôi mới biết hắn là Hoàng Hạo Bình đó..."

"Có lẽ có liên quan đến xã hội đen..."

"Ừm... Hơi khó nói, nhưng mấy tháng trước hắn bị đánh một lần, nghe nói là nợ tiền của xã hội đen... Hắn không chịu nói, sau đó tôi cũng không biết gì nhiều. Nhưng tôi cũng thấy hơi lạ, cho dù cha hắn có xảy ra chuyện thì hắn cũng không đến nỗi thiếu tiền chứ..."

"Tôi biết hắn lấy tiền riêng đưa cho rất nhiều người... Có lẽ hắn và những người đó có quan hệ với nhau. Cũng không biết là đưa bao nhiêu, dù sao thì

một hai tháng mà hắn đã đưa toàn bộ tiền riêng của mình cho người khác. Sau đó lại tìm người mượn tiền... Tất nhiên là mượn được, con người hắn trước đây cũng không tệ lắm."

"Đúng vậy... nghe nói bị người xã hội đen đánh. Ngày đó tôi tận mắt nhìn thấy, mặt mũi đều sưng phù lên... Không phải hắn vay nặng lãi không có tiền trả chứ, đáng lý ra nhà hắn rất có tiền mà... Nhưng mà có lẽ lòng tự ái của hắn lớn quá, cha gặp chuyện như vậy, cũng không thể nói mình muốn tạo dựng quan hệ rồi lấy tiền của người trong nhà được..."

"Chỉ sợ không phải là vay nặng lãi... Hắn hít ma túy đó..."

"Dù sao thì nửa năm nay hắn không hề chơi bóng rổ..."

"Thân thể càng ngày càng kém, gần đây không có chút tinh thần gì cả, giống như mất ngủ vậy, mỗi ngày đều thấy mắt thâm quầng. Nhưng trong nhà hắn xảy ra chuyện như vậy, chúng tôi cũng không thấy đó là chuyện kỳ lạ..."

"Nhất định là hít ma túy, bây giờ nhớ lại mới thấy đúng là bộ dạng của người nghiện. Nhưng mà... Mới có nửa năm thôi mà..."

"Đúng là hít ma túy, tôi từng nhìn thấy một lần."

"Hít ma túy..."

"Cái gì chứ, trước đây hắn thường thích lên sân thượng chơi. Mọi người cũng thấy rồi đấy, lầu sáu cao như vậy, lại không có lưới phòng hộ, có lẽ gần đây hắn mất ngủ, sợ ý bị ngã xuống mà thôi... Hắn còn là học sinh, sao lại muốn tự tử chứ, nhất định là do sợ. Nếu là tôi thì chắc chắn sẽ không tự tử. Không hiểu ư? Tôi đã nghĩ lâu rồi, có thể làm mẫu một lần. Mọi người nhìn xem, là trượt chân ở chỗ này, tôi nghĩ toi cần phải đề nghị với trường học... Ngày này, tôi còn chưa làm mẫu xong... Tôi chưa nói xong mà... Đây..."

Cuối cùng, không lâu sau, người kia bị một đám người lạ mặt đánh một trận trong một con hẻm nhỏ, nguyên nhân không rõ. Khoảng nửa năm sau khi tựu trường, trên sân thượng của khu dạy học cũng thực sự bị dựng lên một tầng lưới sắt bao quanh, người bình thường rất khó vượt qua được chiều cao như vậy. Từ đó về sau, không còn chuyện học sinh nhảy xuống từ sân thượng của khu dạy học nữa, nếu muốn tự sát ở trong trường, có thể tìm được biện pháp dễ dàng hơn nhảy như vậy.

Buổi tối, trên một con đường tại khu Tô Hoa của thành phố Giang Hải.

Đây là một khu phố cũ của Giang Hải, đường phố khá nhỏ hẹp. Đèn đường mới sáng lên, các quầy nhỏ bán hàng được bày san sát hai bên đường, bao gồm các loại đồ ăn vặt đặc sắc, các loại hàng hóa của chợ đêm. Đám người hối hả, quy mô cũng kha khá, đèn đường đan xen nhau đủ để mọi người thấy rõ những vật trong tầm mắt. Trước một cửa hàng bày đầy bàn chơi bài, bàn mặt chược, một thiếu nữ cau mày đánh giá các bảng hiệu ở xung quanh.

Tiết trời nóng bức, thiếu nữ với vóc người cao gầy mặc áo thun ngắn tay màu trắng, quần dài cũng màu trắng, chân đi giày xăng - đan kiểu dành cho nữ bình thường, tóc buộc cao làm nàng tràn đầy sức sống và hoạt bát. Thấy nàng đứng ở cửa nhìn tới nhìn lui, một người bước ra hỏi: "Vị bạn học này, có việc gì không?"

"Ồ, tôi tìm Khoan ca, xin hỏi hần có ở đây không?"

"Khoan ca sao, đứng là ở đây."Người nọ quay đầu lại nhìn thoáng qua bên trong,"Cô thấy không, người đang gọi điện thoại đó, vào trong ngồi chờ một lát được chứ?"

"Được."Thiếu nữ gạt đầu theo vào. Khoan ca kia vừa nghe điện thoại vừa nhìn ra ngoài thăm dò, sau đó vội vàng buông điện thoại xuống, chạy nhanh ra ngoài:"Cô là... Con gái Liễu tiên sinh? Đúng vậy chứ?"

"Ừ."Thiếu nữ lạnh nhạt gạt đầu,"Cha tôi là Liễu Chính, tôi là Liễu Hoài Sa. Anh... nhận được điện thoại của chú Dương rồi?"

"Đúng vậy, đúng vậy, đại ca vừa gọi điện tới đây. Mời vào, mời vào... Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau đi lấy nước ngọt!"Quay sang quát tên tiểu đệ ở bên cạnh một tiếng, Khoan ca kia mới giật mình hỏi ý kiến của thiếu nữ,"Đại tiểu thư, uống nước ngọt được chứ? Còn có đồ uống khác nữa."

"Ừ, nước ngọt cũng được rồi, không cần phiền toái như vậy."Từ nhỏ đã ra mắt rất nhiều vị lão đại, lúc này Sa Sa gạt đầu một cách ung dung. Hai người đi vào phòng làm việc, Khoan ca kia luống cuống thu dọn mấy thứ bị ném loạn trong phòng. Đến khi tên tiểu đệ đưa nước ngọt vào đi ra ngoài, Sa Sa ngồi đó cười nói:"Làm ơn đóng cửa lại được không?"

Cửa phòng đóng lại, Sa Sa nhìn bàn trà suy nghĩ một lát, sau đó ngẩng lên nói:"Ừ, thực ra thì không phải chuyện gì quan trọng, tôi chỉ muốn đến hỏi xem... một số chuyện..."

"Được... được..."Điều hòa thổi vù vù nhưng nhiệt độ trong phòng không thể hạ ngay được. Khoan ca kia có vẻ khẩn trương hơn Sa Sa rất nhiều, mặc dù cổ to ra thoải mái nhưng trên trán đã toát mồ hôi hột, liên tục gạt đầu.

"Ừ... Có một người tên Hoàng Hạo Bình... Khoan ca, anh biết chứ?"

"Hoàng Hạo Bình, thiếu gia của Hoàng gia nha, tất nhiên là biết..."Khoan ca gạt đầu,"Lúc trước đại tiểu thư còn nói phải chiếu cố hần, đại ca cũng tự mình gọi điện thoại tới đây. Nhưng mà gần đây hần... Ách..."

Quan hệ hai bên cũng không tính là thân thiết gì, lúc này Khoan ca kia cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì đã xảy đến với Hoàng Hạo Bình. Sa Sa gạt đầu, lăm bắm tự nói:"Đúng vậy, tôi nói phải chiếu cố hần..."Nàng hít sâu, hỏi:"Đúng là vậy. Tôi muốn biết, có phải hần hít ma túy không?"

"Đại tiểu thư, cô... Không biết ư?"Khoan ca có vẻ ngạc nhiên.

"Thật là như vậy?"Sa Sa há miệng ra,"Vậy... trước đây là do hần mua ma túy của anh nhưng không có tiền trả, vì vậy anh mới cho người đánh hần phải không?"

"Ách, đúng là có chuyện này, nhưng khi ấy tôi còn chưa nhận ra hần, đều là mấy đứa đàn em làm. Đại tiểu thư, cô cũng biết đấy, mua nợ mà không chịu trả tiền, tất nhiên là phải đánh một trận. Có điều sau đó tôi đã cho những thằng đó đến xin lỗi rồi, cũng không lấy tiền của hần nữa. Đây là do lão đại nói, phân lượng cho một người mà thôi, cũng không nhiều lắm, chúng tôi có thể làm chủ được..."

"Sau đó liền cho hắn hút miễn phí?"

Không biết tại sao, giọng nói của thiếu nữ hơi khàn khàn. Khoan ca gât đầu, lúc này hắn cũng đã hiểu, âm thầm mắng mình ngu ngốc:"Chuyện này... khi ấy chúng tôi không biết là đại tiểu thư không biết gì cả, nếu không thì chúng tôi có thể bảo đảm chắc chắn hắn không thể kiếm được ma túy tại Giang Hải này..."

Hắn lo lắng giải thích. Một lát sau, Sa Sa mỉm cười ngẩng đầu lên, trong mắt loáng thoáng đã uơn ướn:"Không sao, không phải lỗi tại anh, khi đó tôi còn định gọi điện thoại hỏi lại..."Nàng đứng lên, nói một câu nhỏ đến chỉ mình nàng nghe được,"Là tôi hại chết hắn..."

Nàng xoay người đi ra cửa, chỉ nói một câu tạm biệt. Khoan ca kia tự biết mình sai nhưng cũng không biết phải giải thích thế nào, không khỏi đau đầu không thôi.

Sa Sa đi ra khỏi cửa hàng như kẻ mất hồn, lúc ngẩng đầu lên nhìn, một thiếu niên mặc đồng phục học viện Thánh Tâm đang cầm một bó hoa tươi thật to đứng ở cửa, có vẻ như bị đàn em của Khoan ca ngăn ngoài cửa không cho vào. Chỉ là, tại một con phố thế này, một thiếu niên mặc đồng phục học sinh, bề ngoài cũng không đẹp trai, nhưng lại ôm một bó hoa tươi đứng đó hết như muốn cầu hôn, đúng là có vẻ khá dở hơi.

Nếu là bình thường, có lẽ nàng sẽ bật cười, nhưng lúc này lại hoàn toàn không có tâm tình vui vẻ gì. Mấp máy miệng, nàng liếc nhìn đối phương:"Cậu theo dõi mình phải không!"

ĂN SÁT

Phẩm Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 350

Luôn Ở Bên Cậu

"Cậu theo dõi mình phải không!"

Tâm tình không vui, mắt vẫn còn ươn ướt, Sa Sa hát hàm lên, giọng nói hơi khó chịu. Cho dù thường ngày nàng và Gia Minh rất thân mật, nhưng trong đời cũng có một số việc khó xử, áy náy không muốn để người thân của mình biết. Thấy nàng tức giận, Gia Minh mỉm cười đưa bó hoa ra: "Ngưỡng mộ cậu mà."

Nhìn Gia Minh, ánh mắt Sa Sa lóe lên, sau một lát vẫn lựa chọn quay đầu đi: "Hôm nay không có hứng thú..."

"Nhận đi, nếu cậu không nhận thì có lẽ bọn họ sẽ ném mình ra ngoài đánh một trận đó..."

Đây là một quán bán bần mạt chược, lúc trước Khoan ca mời Sa Sa vào trong một cách trịnh trọng như vậy nhưng vừa ra cửa thì đã bị một thằng nhóc quấy rầy, mấy tên đàn em thấy sắc mặt của Sa Sa, lúc này cũng vậy tới với vẻ mặt bất thiện. Sa Sa quay đầu lại, lạnh nhạt phất tay: "Không có chuyện gì, hẳn là bạn tôi, cảm ơn nhiều, các anh làm việc của mình đi." Lúc này đám người kia mới lui lại, một tên trong số đó còn hung hăng trừng mắt với Gia Minh.

"Minh phát hiện cậu đối với bọn họ tốt hơn với mình đó..." Xuyên qua đám người, Gia Minh vừa đi theo phía sau Sa Sa vừa nói. Sa Sa hừ một tiếng, không nói lời nào.

"Linh Tĩnh nói mấy ngày qua cậu vẫn thần thần bí bí, hôm nay không biết nghe người khác nói chuyện gì mà lại ngơ ngác ngây ngốc, học xong lại lén lút lút không về nhà. Minh thấy cậu đến nơi này nên cũng lén lén lút lút đi theo..." Hắn đi theo sau cẩn thận không dứt, Sa Sa hung hăng quay đầu lại, tức giận đến bật cười lên: "Cậu mới ngơ ngác ngây ngốc, lén lén lút lút đó, cách đặt câu của học sinh tiểu học hả!"

"Thình thoảng học tập một chút nha. Minh phát hiện cái đó có thể dùng như câu đối, cậu nghe xem, cậu ngơ ngác ngây ngốc lén lén lút lút, mình thần thần bí bí lén lén lút lút..."

"Cậu..."

"A, cầm hoa giúp mình, mình đi mua vài thứ..."

Hắn trơ tráo đưa bó hoa tới. Sa Sa vô ý thức nhận lấy, thấy Gia Minh quay đầu rời đi mới kịp phản ứng lại: "Này, mình rút đi đó... Minh rút..." Nàng giơ bó hoa lên muốn ném xuống vũng nước ở bên cạnh, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm Gia Minh. Thấy hắn hoàn toàn không quay đầu lại, nàng vung vẩy mấy cái nhưng cuối cùng cũng không nỡ ném xuống, giận đến bờ môi run run.

"Oa, môn cờ mới ra, trò này chơi rất hay, mua về chơi thử nhé..."

Mua đồ, Gia Minh giờ hộp giấy trên tay lên. Sa Sa không thèm để ý đến hắn, lạnh lùng trả bó hoa lại. Gia Minh làm như không thấy, về mặt thuần khiết và vô tội, ánh mắt vô si tựa như đang muốn nói, cậu ném đi, ném đi, ném đi... Cũng không phải Sa Sa cố ý tức giận với hắn, chỉ là chút phiền muộn trong lòng không bỏ qua được, xoay người lại tiếp tục đi về phía trước. Bó hoa vẫn cầm trên tay, vung vung vẩy vẩy như xách đồ vật tầm thường vậy. Cũng phải nói, Gia Minh và hai cô bé thực sự đã quá hiểu nhau, mặc dù cũng thường xuyên tìm các trò chơi mới lạ để chơi nhưng những chuyện vô bổ như tặng hoa thể này lại rất ít có, bởi vì một khi cố ý làm bộ thì trái lại lại làm mọi người cảm thấy xa lạ với nhau hơn. Tất nhiên, bất kể thế nào, một cô gái khi được tặng hoa đúng là vẫn cảm thấy rất vui.

Có điều, cho dù cảm giác vui vẻ khi được tặng hoa có thể hòa tan được một chút buồn bực trong lòng, nhưng nàng cũng không chịu nổi Gia Minh không thức thời om sòm bên cạnh không dứt. Thỉnh thoảng hắn ghé vào bên cạnh mua đồ vật, sau đó lại đuổi theo, vo ve như con muỗi ở bên cạnh. Mặc dù nàng vẫn tự nhủ rằng Gia Minh cố ý bày trò khi thấy mình không vui, nhưng hắn làm loạn thật sự hơi quá đáng, sợ rằng ngay cả thượng đế cũng có khi cảm thấy không chịu nổi.

"Oa, cái lược cỡ kia bán rất đẹp, Sa Sa, cậu có muốn một cái không... Nhưng mà mình không chải đầu, cậu đến xem thử đi..."

"Chiếc váy kia thật đẹp, mình rất thích..."

"Không phải chứ, Sa Sa, cậu xem kia, thứ kia chúng ta chưa ăn bao giờ, đến xem thử được không?"

"Đáng tiếc không có hạt dẻ rang đường, nếu không thì có thể mua về nhà, thật đáng tiếc... Lại không có hạt dẻ rang đường, không có hạt dẻ rang đường, không có hạt dẻ rang đường..."

"Cậu nói xem chúng ta nên đi taxi hay đi xe bus về nhà? Phải chuyển xe đó, mình thấy đi taxi tốt hơn, nhưng mình không mang theo tiền, Sa Sa, cậu có mang theo không? Sa Sa Sa Sa ngốc ngốc ngốc ngốc..."

"Ồ, muốn ăn kẹo đường không..."

"Oa, đây là dao ảo thuật có thể thụt vào trong đó. Sa Sa, cậu nhìn xem, rất giống dao thật nha, nhưng mà đâm không chết người được. Quả thực là cách làm khác với súng bắn nước nhưng kết quả lại giống nhau đến kỳ diệu..."

Nhìn Gia Minh ở bên cạnh quơ quơ con dao nhỏ, rốt cuộc Sa Sa cũng không chịu nổi nữa, tức giận quay đầu lại: "Mình nói, cậu đã nói xong chưa... a..."

"Mình đâm..."

Sa Sa vừa nói được một nửa thì Gia Minh đã cầm con dao kia đâm vào móng nàng. Đúng lúc Sa Sa vừa xoay người lại, một dao vừa rồi đâm đúng vào vị trí nhạy cảm, mặc dù không mạnh lắm nhưng cảm giác vẫn rất sâu sắc. Sa Sa theo bản năng lùi lại một bước, trong nháy mắt cơn giận dữ xông thẳng lên não. Đang ở trên đường cái, mặc dù người đi đường không nhiều lắm nhưng hành động vừa rồi cũng đủ làm cơn giận của nàng bộc phát.

"Minh... Này thì đăm! này thì đăm này thì đăm này thì đăm..."

Vung bó hoa trong tay lên, Sa Sa nháy đưng lên điên cuồng đánh vào đầu hấn. Trong nháy mắt, cánh hoa bay loạn, ánh mắt người đi đường ở gần đó đều tập trung tới, mấy người chủ quầy bán quà vặt ở xung quanh đều dừng công việc của mình, chăm chú nhìn sang. Mắt thấy thiếu nữ tràn đầy sức sống kia đánh người tựa như phát điên vậy, thiếu niên trước mặt nàng ôm đầu ngăn cản một cách tượng trưng, đến khi đánh nát bó hoa, hai tay nàng lại đánh xuống giống như máy xay gió, thỉnh thoảng hai chân cũng nhiệt tình chào hỏi lên người thiếu niên kia. Tiếng bàn luận thỉnh thoảng vang lên giữa đám người.

"Thấy không, đó là kết quả khi đắc tội với mỹ nữ..."

"Chậc chậc... Thật là vui mắt, nếu đó là bạn gái tôi, tôi tình nguyện mỗi ngày đều bị cô ấy chà đạp như vậy..."

"Thằng nhóc kia quá hạnh phúc..."

"Bị đánh như vậy mà không dám đánh trả, có phải đàn ông không vậy..."

"Nếu hấn dám đánh trả, tôi sẽ tới giết hấn đầu tiên..."

"Đúng là bọn trẻ thời này..."

Nói chung là, không ai đồng tình với cảnh ngộ lúc này của Gia Minh cả, mà người hâm mộ thì lại có không ít. Đánh như vậy khoảng chừng nửa phút, trên người Gia Minh dính đầy cánh hoa, Sa Sa trừng mắt nhìn hấn rồi ngoảnh mặt bỏ đi. Lúc này hai người đã đến sát vệ đường, Sa Sa xoay người lại, chỉ nghe một tiếng phanh xe đánh "két..." bèn nhọn vang lên...

Gia Minh vội vàng ôm Sa Sa kéo lại. Một chiếc xe hơi vọt qua như bay ngay trước mặt nàng.

Hoảng sợ, Sa Sa nằm trong lòng Gia Minh nhìn chằm chằm chiếc xe kia, sợ hãi đến không nói nên lời. Chiếc xe kia dừng lại cách đó không xa, tài xế đang hạ cửa kính xe xuống, chưa hạ xuống hoàn toàn thì đã nghe thấy tiếng mắng chửi:"Con mẹ chúng mày..."

Đầu tên kia còn chưa vươn ra được một nửa thì đã thấy thiếu niên vốn vừa rồi còn bị đánh dang nhật một viên gạch lên, ném mạnh tới. Người kia vội vàng thụt đầu vào. Viên gạch xẹt qua tai hấn, một tiếng rầm vang lên, gương chiếu hậu ở bên phải của chiếc xe bị ném vỡ.

"Con bà nó..."Tên tài xế kia cũng khá hung hãn, thấy bộ dạng thiếu niên kia rất vô hại liền mở cửa xe muốn đi ra ngoài. Nhưng mới bước một chân xuống thì đã thấy đối phương xông tới, trên tay còn cầm một con dao sáng loáng, về mặt đã trở nên hung ác dữ tợn.

"Mày ***... lái xe nhanh như vậy, suýt nữa đụng vào người ta rồi còn dám ồn ào. Hôm nay ông phải chơi chết mày... Đứng lại cho ông!"

Hấn vốn am hiểu biến sắc mặt, vừa rồi còn là một bộ dạng mặc đánh mặc chửi, lúc này biến sắc mặt liền trở thành một tên du côn coi trời bằng vung, sát khí ngất trời. Mọi người dường như đã thấy được một màn hành hung trên đường sắp diễn ra. Sa Sa há miệng nhìn theo bóng lưng hung ác của hấn. Hấn còn chưa đi được nửa đường thì tên tài xế kia đã đóng rầm cửa xe lại, vội vàng lái xe đi, tiếng than thở vẫn còn loáng thoáng vọng lại:"Bọn trẻ bây giờ càng ngày càng coi trời bằng vung..."

"Lần sau đừng để tao thấy mày, nếu không tao giết cả nhà mày! Chiếc xe nát này tao thấy một lần đập một lần... Mẹ kiếp! Muốn chết cũng không dễ như vậy..."

Gia Minh vung vẩy con dao kia, đứng ở ven đường chửi ầm lên. Đến khi chiếc xe kia khuất bóng ở cuối phố hắt mới quay đầu lại, đâm con dao thẳng vào ngực mình, cười đắc ý với Sa Sa. Trong tiếng xoẹt xoẹt, chiếc dao ảo thuật kia không ngừng thò ra thụt vào. Sa Sa xông tới, tức giận đá hấn một cái:"Cậu chỉ biết lấy đồ giả ra hù dọa người khác..."

"Ách, mình sợ nếu lấy đồ thật ra sẽ làm hấn sợ hãi hơn..."

Sau trò đùa này, Sa Sa cũng quên không muốn đánh hấn, mím cười, rồi lại im lặng, nhún vai vòng qua hấn đi về phía trước:"Cậu không biết chuyện gì đã xảy ra đâu..."

"Có gì mà không biết, không phải chuyện Hoàng Hạo Bình hít ma túy sao."

"Ách, cậu..."

Gia Minh tiến lên nắm tay nàng:"Lần đó cậu nói chuyện giúp hấn, lão Dương cho rằng Hoàng Hạo Bình là bạn cậu, kết quả là tiền hít ma túy cũng không lấy của hấn nữa, còn cho một đám đàn em chiêu cố hấn. Sau đó có một lần hấn cãi nhau với người ta ở trường học, cũng là Khoan ca kia gọi người đánh người kia một trận. Những chuyện này... Minh đã biết lâu rồi."Gia Minh cười."Anh Tiểu Mạnh nói với mình, hấn còn nói có thể nói với lão Dương một tiếng để Hoàng Hạo Bình không thể mua được ma túy. Minh nói không cần như vậy."

Sa Sa nhìn hấn, mấp máy miệng, giúp hấn phui cánh hoa dính trên người. Gia Minh mím cười."May là không mua hoa hồng... Được rồi, nếu trước đây biết sẽ xảy ra chuyện như thế này thì mình đã nhờ anh Tiểu Mạnh giúp cắt đứt nguồn cung cấp ma túy của Hoàng Hạo Bình rồi. Nhưng nói tóm lại, đây không phải lỗi của cậu, đó là lựa chọn của hấn. Hấn chọn tự sát, chọn hít ma túy, lựa chọn nhờ cậu gọi điện thoại giúp. Cậu đã gọi điện thoại, kết quả sau đó cậu không cần phải chịu trách nhiệm. Hấn phải chịu trách nhiệm hoàn toàn vì những lựa chọn của mình. Huống chi ban đầu cậu giúp hấn với ý tốt, như vậy là đủ rồi."

"Lòng tốt mang lại kết quả xấu..."

"Đó là bản thân hấn lựa chọn. Thực ra khi cậu gọi điện giúp hấn thì hấn đã nghiện rồi. Chuyện khi đó là do ý chí của hấn không kiên định. Cậu thử nghĩ xem, nếu cầu từ chối hấn, hoặc là nhờ người khác không bán ma túy cho hấn, hấn sẽ hận cậu... Được rồi, nếu cậu muốn giúp thì hấn là sẽ giới thiệu cho hấn một trung tâm cai nghiện. Cậu không thể thuyết phục hấn, không thể tố cáo với người khác, không thể cưỡng chế đưa hấn đến trung tâm cai nghiện, bắt kẻ cậu làm thế nào thì hấn cũng sẽ hận cậu. Người nghiện rất đáng sợ, hấn có thể trộm cắp cướp giật, bí quá hóa liều, người buôn ma túy cũng không phải tốt lành gì. Nếu hấn cứ quẩn quật chặt lấy, cho dù có cậu nói giúp rồi thì chắc chắn cũng sẽ bị đánh chửi. Sa Sa, nếu muốn xen vào thì mọi chuyện cuối cùng cũng sẽ đổ lên đầu cậu. Nếu như hấn dính líu với cậu quá nhiều nhưng cuối cùng vẫn chết, cậu sẽ áy náy... mà mình thì sẽ ghen..."

Sa Sa bật cười, sau đó lại cúi đầu xuống:"Nhưng mà... còn có biện pháp khác mà?"

"Không có biện pháp đơn giản nào cả, cuối cùng vẫn sẽ phiền toái. Mình chỉ biết là, hấn lựa chọn con đường của chính mình. Sa Sa, nếu hấn cầu xin

minh thì mình cũng có thể giúp hấn được một số chuyện trong khả năng của mình, nhưng mình không thể nói với hấn rằng, anh nên làm thế này, không nên làm thế này. Quyết định là ở chính hấn, chỉ cần hấn thích, dù là chán chường, hít ma túy hay tự tử thì cũng không có gì khó cả. Mà nếu cậu can thiệp vào, hấn sẽ hận cậu..."Gia Minh dừng lại một chút rồi nói tiếp,"Ừm, thực ra mình không định nói như vậy. Nếu là Linh Tĩnh thì nhất định sẽ nói chính xác hơn, thế giới cũng trở nên rất tốt đẹp trong mắt cậu ấy. Nhưng mình không thể nói lường toàn kỳ mỹ được. Sa Sa, mình là người xấu, ban đầu mình thấy hấn chán chường, hít ma túy, mình đã nghĩ rằng: Nếu thấy không vui như vậy thì đi tìm chết đi. Cũng không phải chuyện gì lớn cả..."

"Nhưng cậu luôn rất có nguyên tắc..."

"Thực ra lý tưởng trước đây của mình là tự do..."

"Ách?"

"Ừ, là loại tự do không phải kiêng kỵ thứ gì, bất kể luật pháp, bất kể quy củ, muốn làm gì thì làm. Nhưng dần dần mình phát hiện ra, suy nghĩ như vậy thực sự rất buồn cười. Ví như nếu dựa theo lý tưởng của mình, mình phải làm cho cậu luôn luôn vui vẻ, Hoàng Hạo Bình kia cũng chỉ giống như một người qua đường mà thôi, mà mình sẽ giải quyết mọi việc cần thiết để không tự rước họa vào thân. Nhưng trên thực tế không tồn tại tình huống như vậy..."Dưới ánh đèn đường, Sa Sa kéo tay hấn, hấn cầm con dao ảo thuật đâm tới tâm lui lên người mình,"Giống như hai người đàn ông đánh nhau vì một cô gái. Theo quy tắc của trò chơi thì người thắng sẽ có ưu thế, nhưng có đôi lúc, cô gái lại chọn người bị thua kia, đánh thắng cũng không có nghĩa là lợi hại..."

"Nói một tràng dài, hết như một ông già vậy..."Sa Sa cau mày,"Thực ra thì, cậu đang nghĩ rằng mình phiền lòng vì chuyện này là rất ngốc phải không?"

"Tốt bụng là chuyện tốt."Gia Minh cười.

"Nhưng mà cậu hoàn toàn không ủng hộ mình."

"Nhưng mà mình thích."Gia Minh nói,"Thực ra thì, so với việc cậu hoàn toàn không để ý đến cái chết của hấn, mình càng thích cậu phiền lòng vì chuyện đó hơn. Minh chỉ muốn nói... Ách..."

Hấn dừng lại hồi lâu, ngẩng lên nhìn bầu trời. Sa Sa cau mày, hỏi:"Nói gì..."

"Thôi không nói nữa, hơi buồn nôn, cậu biết là được rồi..."Gia Minh phát tay. Sa Sa cười đánh hấn:"Rất cuộc là cậu muốn nói gì? Nói mau nói mau nói mau..."

Sa Sa nhảy nhót bên cạnh Gia Minh một hồi lâu, đến khi tất cả mọi biện pháp uy hiếp như néo tay, đá móng, nắm cổ đều dùng hết thì Gia Minh mới lắc đầu bắt đầu đi:"Được rồi, thực ra thì mình muốn nói là... Khi cậu vui vẻ, khi cậu đau lòng, mình đều ở bên cạnh cậu, chia sẻ với cậu, hiểu được lòng cậu, như vậy là đủ rồi. Thế nào? Rất buồn nôn phải không?"

"Hệt như lời thoại trong bộ phim truyền hình hôm qua, hướng chi còn thêm vào một câu cuối nữa, không thể làm cho người ta cảm động được..."

"Minh chỉ thấy nó rất phù hợp với suy nghĩ lúc này nên mới nói ra."

"Hừ..."Sa Sa xì mũi coi thường, nhưng sự vui vẻ trong đáy mắt lại không thể che giấu được. Nàng vẫn áy náy không dứt vì cái chết của Hoàng Hạo Bình, nhưng lúc này, cảm giác áy náy này và sự vui vẻ lại hoàn toàn tách rời nhau một cách kỳ diệu. Lắc lắc mái tóc đuôi ngựa, nàng hít sâu một hơi:"Thực ra thì, cậu còn nhớ lần đầu tiên chúng mình gặp nhau không?"

"À, là lần cậu ở trong phòng tắm, mình đi vào và bắt gặp cậu trần truồng, vì vậy cậu khóc lóc đòi gả cho mình há?"

"Làm gì có chuyện đó!"Sa Sa đá hấn,"Lần đầu tiên chúng mình gặp nhau, đó là lần Hoàng Hạo Bình bắt nạt cậu và Linh Tĩnh, mình mới ra tay đánh người. Sau đó còn có rất nhiều lần nữa. Nếu không phải vì nghiệt duyên như vậy thì mình cũng không phải lưu lạc đến nỗi phải chia sẻ một người đàn ông với chị em tốt của mình... Khi còn nhỏ Hoàng Hạo Bình rất thích bắt nạt người khác, nhưng khi lớn lên rồi thì tính tình cũng tốt hơn. Mình vẫn nghĩ rằng vì hấn mà chúng ta mới quen nhau được, vậy mà bây giờ hấn đã chết rồi... Mình thấy hơi buồn..."

Gia Minh vỗ vai nàng. Khi Sa Sa nói đến từ buồn thì giọng nói khá cứng nhắc, xem ra nàng không quen dùng từ này.

"Gia Minh, cậu nói xem... Tại sao cha mình lại phải buồn ma túy chứ..."

"Mỗi bang xã hội đen đều làm như vậy."

"Bây giờ Sa Trúc bang là bang hội lớn nhất ở Giang Hải rồi phải không, lớn hơn thế lực của tất cả các bang hội khác hợp lại?"

"Ừ."

"Nếu cha mình muốn rửa tay, không cho người khác buồn ma túy nữa thì sẽ thế nào?"

Gia Minh cúi đầu cười:"Nếu ông ấy không cho người khác buồn ma túy nữa, rất nhiều người sẽ chết..."

"Ách..."Sa Sa nhìn hấn một cách nghi ngờ.

"Rất nhiều người sẽ muốn giết ông ấy, sau đó... rất nhiều người trong bang sẽ phản đối ông ấy. Sa Trúc bang phân liệt, ông ấy sẽ gặp nguy hiểm về tính mạng. Sau đó mình sẽ đưa ra yêu cầu với đám người Thôi Quốc Hoa, bọn họ sẽ truy nã một số người, bắt một số người. Đám buồn ma túy ở nơi khác sẽ len lỏi vào, lại là đuổi, bắt, giết. Mấy năm sau, rốt cuộc thì Sa Trúc bang cũng tây trắng được. Bọn họ làm ăn lương thiện, cuộc sống bắt đầu ổn định, có thể là làm kinh doanh, mở công ty gì đó, nhưng chắc là sẽ không còn ai muốn đánh đánh giết giết nữa. Sau đó, thị trường ma túy ở Giang Hải dần khôi phục, một Sa Trúc bang mới xuất hiện... cũng có thể nhiều hơn một bang, tiếp theo lại trở lại với cục diện nhiều bang phái đối lập, chém giết nhau như trước đây..."

"Nguy hiểm như vậy ư..."

"Đúng vậy. Nhưng thực ra cũng không cần phải sợ đám người ở nơi khác. Người quen biết với bên chính phủ có thể thông qua bọn họ để giải quyết. Xã hội đen ở Trung Quốc chỉ cần bị chính phủ đã kích thì không ai có thể thoát được. Nhưng sợ nhất là có người..."Hấn lấy con dao ảo thuật kia đâm vào móng Sa Sa, "... Đâm dao sau lưng cậu."

Liếc nhìn tay phải đang cầm dao của Gia Minh, Sa Sa mím môi suy nghĩ, sau đó lại nhìn qua, tiếp tục suy nghĩ, đi mấy bước rồi bỗng nhiên quay đầu đi

ngược lại.

"Này, cậu làm gì vậy?"

"Mình cũng mua một con dao, một con dao thật, chém chết cậu..."

"Không cần như vậy chứ..."

Không lâu sau, hai người đuổi nhau trên con phố dưới ánh đèn đường, bọn họ xuyên qua dòng người đông đúc rồi biến mất trong bóng đêm nơi cuối đường...

Bởi vì chuyện về Hoàng Hạo Bình ít nhiều cũng ảnh hưởng đến cảm xúc của Sa Sa nên ba người cũng không chuẩn bị kế hoạch du lịch nào khác, vẫn là nghỉ hè ở biệt thự bên bờ biển. Hoàn trở về Nhật Bản. Thịnh thoảng Nhã Hàm đến ở một vài ngày. Nàng và Gia Minh có gian tình, ở lâu cũng sợ bị Linh Tĩnh và Sa Sa phát hiện sự mập mờ, dù sao nhu cầu trên phương diện kia của hai người cũng không nhiều lắm, thịnh thoảng gặp mặt một lần là được rồi. Tâm tình Nhã Hàm sáng sủa hơn, bắt đầu tiếp xúc với việc kinh doanh của Trương gia, làm việc cũng rất tốt, quan hệ với cha mình cũng tốt hơn rất nhiều.

Đến trung tuần tháng tám, nghênh đón sinh nhật lần thứ bốn mươi lăm của Liễu Chính.

Mấy năm gần đây quy mô của Sa Trúc bang mở rộng liên tục, nếu là đặt tiệc, ai quen biết cũng mời thì sợ rằng trăm bàn cũng không đủ. Nhưng Liễu Chính chỉ mời một số người có quan hệ gần gũi đến tổ chức tiệc ở nhà, chẳng hạn như một nhà Linh Tĩnh, trong bang cũng chỉ mới mấy nhân vật cấp đầu rỗng như Tiểu Mạnh, Lão Dương, còn lại thì phần lớn đều là họ hàng thân thích hoặc là bạn bè có quan hệ thân thiết, nhưng cuối cùng cũng đến hơn mười bàn. Gia Minh được ông ta coi là chuẩn con rể, sáng sớm đã bị gọi đến bố trí hội trường, sau đó là giới thiệu cho một số người thân thích, bận rộn mất cả buổi sáng.

Tất nhiên, nói là để hẳn hỗ trợ nhưng thực ra cũng chỉ là đi theo phía sau. Liễu Chính đối với thân nhân không có nhiều quy củ lắm, đã sớm quen thuộc với Gia Minh, cảm giác giống như hai người bạn vong niên vậy, thịnh thoảng nói với hắn về một số bí mật của xã hội đen đề tạo không khí vui vẻ. Quan hệ giữa Sa Sa và cha mình khá hòa hợp nhưng thời gian ở chung một chỗ lại không nhiều lắm. Gia Minh đi theo Liễu Chính cả buổi sáng, nàng và Linh Tĩnh chạy đi chơi, đến khi mọi người đến gần đông đủ, cả căn phòng đều ngồi gần kín người rồi mới chạy đến hỏi: "Gia Minh, sao với ai cậu cũng có thể nói chuyện được vậy... ý mình là gia trưởng của các cô gái, ba Diệp, mẹ Diệp như vậy, cha mình cũng vậy..."

Lời này của nàng có vẻ hơi ghen tuông, nhưng nghĩ đến sau này sẽ gả cho Gia Minh, thực ra là rất vui vẻ. Gia Minh thuận miệng giải thích vài câu. Tiếng nói chuyện của Liễu Chính vang lên: "Oa, chữ này mày viết sai rồi, người ta viết là lỗi viết thảo. Cho mẹ mày ăn bánh, còn là sinh viên đại học nữa chứ, mày biết chữ còn không nhiều bằng tao. Không hiểu sao Lão Dương lại cho mày đến ghi danh cho khách khứa..."

Hắn nói rất thô lỗ nhưng lại không có nhiều ý trách cứ, nhiều hơn có lẽ là sự đắc ý khi mình biết được mấy chữ kia mà người khác lại không biết - người nữa mà chữ phần lớn đều có lòng hư vinh như vậy. Sa Sa nhún mày: "Sao ông ấy luôn nói câu cho mẹ mày ăn bánh, trước kia không phải luôn dính câu này trên miệng mà. Mấy câu thô tục đang lưu hành bây giờ sao?"

Gia Minh nhún vai: "Không biết, gần đây thấy câu này luôn dính trên miệng ông ấy, hôm nay đã nói từ sáng đến trưa rồi. lát nữa thử hỏi ông ấy xem..."

Hai người nói chuyện một lát thì Liễu Chính đến đây. Gia Minh yên chuyện hỏi. Thấy con gái đang ở đây, có vẻ Liễu Chính cũng hơi mất tự nhiên: "Khụ... không nhận được, nói thô tục. Gần đây chú học nói tiếng Anh..."

Gia Minh và Sa Sa quay sang nhìn nhau: "Tiếng Anh có câu này ư?" Gia Minh thông thạo vài loại ngoại ngữ, tiếng Anh thì còn có thể bắt chước khẩu âm ở vài vùng khác nhau, nghĩ thế nào cũng không ra tiếng Anh còn có câu là "cho mẹ mày ăn bánh".

"Ách, là... trong phim thường thấy nói vậy. Bởi vì có người nói rằng học tiếng Anh thì nên xem phim nước ngoài, vì vậy gần đây chú hay mua mấy đĩa phim nước ngoài về xem."

Mấy cuộn băng khiêu dâm quý giá của ông ta, trước đây Sa Sa còn lén lấy ra thưởng thức cùng Linh Tĩnh, sau đó mới xảy ra sự kiện bách hợp kia. Lúc này nghe nói đến phim nước ngoài, hai người lập tức nghĩ đến phương diện kia. Sa Sa đỏ mặt, nói: "Mình đi hỏi xem Linh Tĩnh có biết hay không." Nàng xoay người định rời đi, Gia Minh rút cuộc cũng phản ứng lại: " *** đê tiện!" Sa Sa quay đầu lại: "Cậu mắng ai đó!" Liễu Chính xấu hổ cười: "Hình như chính là ý này..."

Sa Sa nhìn thiếu niên bất lương và trung niên bất lương một cách khinh thường, sau đó ngoảnh mặt rời đi, đoán chừng là đi khoe với Linh Tĩnh nàng mới học được một câu chữ mới. Liễu Chính nói thêm vài câu, có vẻ muốn nói lại thôi. Một lát sau, ông ta lúi Gia Minh đến một góc, vô cùng thần bí nói: "Gia Minh, thường ngày chú Liễu đối với cháu thế nào?"

Gia Minh mỉm cười lui về phía sau một bước: "Chú muốn làm gì?"

"Mẹ nó, thằng nhóc này, con gái cũng giao cho cháu rồi mà còn có thái độ như thế..."

"Trong TV, người xấu muốn hãm hại người khác đều nói những lời như thế..."

"Chú Liễu của cháu giống người xấu ư?" Ông ta hiên ngang nói ra những lời này, sau đó lại cảm thấy mình thực sự hơi hoang đường. "Được rồi, trước giờ chú luôn tốt với mấy đứa các cháu mà. Ách... ý chú là... thực ra ý chú là..."

Ông ta lại muốn nói lại thôi, chuẩn bị tâm lý một lát rồi cuối cùng mới thờ ra một hơi, nghiêm túc nói: "Được rồi, thực ra là chú muốn nhờ cháu tìm hiểu ý tứ của Sa Sa một chút..."

"Ý tứ gì?"

"Chính là... Hồi nó xem..." Liễu Chính nhún vai, "Nếu như chú cưới vợ hai, thái độ của nó thế nào... Cháu cũng biết đấy, sau khi mẹ Sa Sa qua đời, một mình chú nuôi nó cũng không dễ dàng. Khi ấy Sa Trúc bang còn phải giẫy dụa, mỗi ngày đều phải chém chém giết giết, chú chăm sóc mình nó đã cố hết sức rồi, một thời gian dài đều sắp xếp cho nó ở chỗ khác. Từ nhỏ nó đã quen sống một mình, may là sau này cũng không tỏ ra quá xa lạ với chú. Thực ra cũng nhờ có cháu và con bé Linh Tĩnh, nếu không thì có lẽ nó đã sớm hận chú rồi... Khi ấy chú không dám có quá nhiều người bên cạnh, nhưng bây giờ ổn định rồi, cũng có thể nghĩ đến những chuyện khác. Quan hệ giữa Sa Sa và chú cũng khá tốt nhưng thời gian ở cùng nhau lại quá ít, chú không biết nó nghĩ thế nào. Cháu hiểu nó rõ nhất, nếu nó thật sự không thích mẹ kế thì chú không nghĩ đến chuyện này nữa cũng được, chú chỉ có mình nó là con gái..."

Tình cảm Liễu Chính dành cho con gái mình tuyệt đối là sâu nhất. Từ ý nào đó mà nói, mặc dù là một lão đại xã hội đen có thanh danh hiển hách nhưng quan niệm về gia đình của ông ta vẫn rất bảo thủ. Nếu là một lão đại khác như ông ta, vợ hai, vợ ba đều có, làm gì có chuyện tái giá mà phải trung cầu ý kiến của con gái mình.

Giương mặt Gia Minh co quắp:"Nói đùa gì vậy, chuyện này còn cần phải hỏi ư, Sa Sa..."Hắn tỏ vẻ tiếc hận,"Nhất định là sẽ ủng hộ, cậu ấy còn ước gì có người để quán chú ấy chứ. Nhưng mà... Nếu muốn cậu ấy tình nguyện gọi một tiếng mẹ hai thì có lẽ tính tình của người đó phải rất tốt mới được."

"Vậy cháu nói chuyện này với Sa Sa giúp chú đi."Liễu Chính đánh rần theo cõn."Thành thật mà nói, đàm phán thì có thể, nhưng nói chuyện với con gái mình, chú không rành lắm."

"Rèn luyện nhiều sẽ tốt..."

"Phi phi phi... Trẻ nhỏ không biết điều..."

"Vậy thì, rốt cuộc đó là ai vậy?"

Liễu Chính cười:"Lần trước bị trúng đạn, là y tá trong bệnh viện mẹ Linh Tĩnh làm việc..."

"Y tá?"Gia Minh nhớ tới mấy cô gái xinh đẹp trong bệnh viện,"Trâu già gặm cỏ non nha! Rốt cuộc là ai?"

Liễu Chính nghiêng người sang một cách tự hào:"À, tuổi hơi nhỏ một chút, y tá trường họ Hồ, ba mươi tuổi, tốt nghiệp đại học, có lẽ là trước đây kén chọn quá nhiều, bây giờ còn chưa lấy ai cả. Thành thật mà nói, nếu chú Liễu của cháu muốn thì lúc nào cũng có phụ nữ - khụ, chuyện này không cần phải nói với cháu - nhưng mà cô ấy và chú khá hợp nhau, chú muốn cho cô ấy có một danh phận. Đúng rồi, là cô ấy dạy chú tiếng Anh..."

"Dạy chú câu cho mẹ mày ăn bánh?"

"Khụ, câu này chỉ là tự học, chỉ là tự học, tự mình nghiên cứu được..."

Tình yêu quá nhiên làm người ta trở nên ngốc nghếch... Gia Minh nhớ tới y tá trường họ Hồ trong bệnh viện, bề ngoài khá xinh đẹp, bình thường khá lạnh lùng, làm việc cẩn thận tỉ mỉ, nhưng vẫn khá thân thiện với những người quen biết, hẳn là không phải bị hấp dẫn vì tiền bạc hay là danh hiệu đại ca xã hội đen gì đó. Gia Minh nhìn Liễu Chính, cũng nghi ngờ tại sao với thân phận của ông ta mà lại có thể theo đuổi được một mỹ nhân có lý tưởng, có hoài bão như vậy, hai ba tháng mà đã đến mức nói chuyện cưới xin rồi. Thấy ánh mắt của Gia Minh như vậy, Liễu Chính lờm hẩn một cách tự hào:"Nhìn cái gì vậy, chú Liễu của cháu cũng rất có sức hút đó!"

Thực ra thì những lời này cũng không sai, Gia Minh gật đầu:"Thực ra Hồ y tá trường đúng là người rất tốt!"Liễu Chính vui mừng vỗ vai hắn, nhưng khi thấy mấy người đang bước vào cửa thì sắc mặt lại sầm xuống:"Có người đến đập bãi, chú đi trước... Ách, chuyện này nhờ cháu về nói chuyện với Sa Sa..."

ÂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 351

Màu Lam Chia Ly

Làm một vị đại ca xã hội đen có thể lực trái rộng hơn một nửa Giang Hải không có nghĩa là từ nay về sau Liễu Chính hoàn toàn có thể hoành hành ngang ngược, không còn ai có thể khiêu chiến ông ta. Trên thực tế, cho dù loại khiêu chiến trần trụi như vậy không xuất phát từ nội bộ thành phố, nhưng ở ngoài Giang Hải, giữa các thành phố cũng luôn tồn tại tranh chấp về lợi ích. Khi định mức về lợi ích của Sa Trúc bang tại Giang Hải gần đến mức bão hòa thì cũng sẽ không ngừng vươn xúc tua ra bên ngoài, hi vọng có thể phát triển mạng lưới của mình đến các thành phố khác ở xung quanh. Nửa năm trước ông ta tự mình đến nơi khác đàm phán với cũng vì mục đích như thế.

Mạnh mẽ chen chân vào phạm vi của các thế lực xã hội đen khác, đánh vỡ nó, sau đó chiếm lấy một phần phạm vi cho mình. Chuyện như vậy không phải hiếm thấy trong xã hội đen. Tất nhiên, với tình hình Trung Quốc hiện nay, các thế lực xã hội đen sẽ không dám nghênh ngang tranh giành khu vực quản lý như ở nước ngoài, phần lớn đều cố gắng duy trì một trạng thái cân bằng nhất định. Ở một thành phố lớn với dân cư lên đến hơn mười triệu người như Giang Hải, bang phái có quy mô lớn, chiếm hơn nửa định mức như Sa Trúc bang gần như là một kỳ tích. Từ ý nào đó mà nói, điều này cũng vì quan hệ khó giải thích giữa Gia Minh và Viêm Hoàng Giác Tinh. Từ sự kiện du thuyền Tinh Mộng, sau đó lại cứu mạng đám người Phương Chi Thiên, giết Đại Nộ Trướng Đốc, đánh lui Nguyên Lại Triêu Sang, vì vậy mới có kết quả là Viêm Hoàng Giác Tinh can thiệp, dung túng cho bọn họ.

Tất nhiên, Sa Trúc bang gặp may mắn, được chiếu cố nhiều, ở những nơi khác cũng chưa chắc đã không có loại bang phái lớn có được loại quan hệ như vậy. Người đến đập phá trong sinh nhật của Liễu Chính cũng là một tên đầu mục của bang phái ở nơi khác gần đây thường xung đột lợi ích với Sa Trúc bang. Đương nhiên là vừa mới vào cửa thì không ai sẽ làm ra chuyện khác người gì, cùng lắm là nói mát vài câu một cách ôn hòa. Chi là bọn họ không mời mà tới, đám người Liễu Sĩ Kiệt sẽ không cho bọn họ vào. Đến khi Liễu Chính đi qua, bên kia cứng rắn nói vài câu rồi cuối cùng cũng chỉ có thể cười lạnh rồi đi, tất nhiên sẽ không tránh khỏi bỏ lại vài câu không mặn không nhạt, nhưng Liễu Chính cũng không hề sợ điều đó.

Sau bữa tiệc sinh nhật vô cùng náo nhiệt, Gia Minh tìm cơ hội nói với Sa Sa chuyện Liễu Chính muốn cưới vợ hai. Sa Sa im lặng một lúc rồi nhảy dựng lên đánh Gia Minh một trận. Cha mình muốn kết hôn mà không tự nói ra, lại còn nhờ người khác chuyển lời, cảm giác như vậy cũng thật khác thường. Nhìn hai người đuổi nhau tới lui trong phòng khách, Linh Tĩnh đang bụng thức ăn từ trong bếp ra cười nói: "Đây là chuyện tốt mà. Chị Nhã Hàm và mẹ hai của chị ấy cũng rất hòa hợp, giống như hai chị em vậy."

"Hừ..." Sa Sa khó chịu phát tay. "Mình mặc kệ chuyện kết hôn hay gì đó, nhưng mà mình cũng lười vun đắp quan hệ với bà ấy. Dù sao thì mình cũng không ở nhà, mình sẽ không gọi mẹ hai, chuyện này... Sau này chia tài sản, chắc là mình sẽ nhận được một nửa. Gia Minh, nếu cậu thấy như vậy quá ít thì nói với cha mình đi... Cha mình vui vẻ là được rồi, nhưng mà ông ấy lại không dám tự nói với mình..."

"Oa, đồ cưới lớn như vậy, cậu trực tiếp cho Gia Minh ư. Cậu đối với hắn cũng quá tốt đó..."

"Dù sao thì hẳn cũng phải nuôi mình mà."

"Không được không được, Sa Sa cậu không biết đâu, phụ nữ phải biết tự lo cho mình. Cậu đưa hết tiền cho hẳn rồi, nếu hẳn thay lòng đổi dạ thì cậu có khóc cũng không kịp đó."

Linh Tĩnh nói ra quan điểm nàng xem được trên TV. Sa Sa cười bảm nằng:"Cậu nói thật hay. Nếu Gia Minh muốn, không phải cậu cũng sẽ đưa cho hẳn toàn bộ tiền của mình sao. Không thành thật."

"Đưa tiền cho hẳn là vì mình kiếm được tiền không nhiều bằng hẳn nha. Cậu xem, mọi người dùng chung tiền, tất nhiên là mình được lợi rồi. Huống chi bây giờ mình giữ tất cả tiền. Hừ hừ, nếu hẳn dám vứt bỏ mình thì cũng là mình được lợi."

"Chỉ biết nói dối. Nếu Gia Minh chia tay với cậu, còn không biết cậu sẽ khóc thành thế nào nữa, làm gì còn thời gian quan tâm đến tiền bạc chứ... Tưởng mình không hiểu cậu sao, có chỗ nào trên người cậu mà mình chưa thấy chứ!"

"Hừ, mình cũng thấy hết của cậu rồi, mình không thiệt thòi. Hơn nữa... quan tâm hẳn? Hẳn không đẹp trai, nếu hẳn dám chia tay với mình, mình sẽ không nói hai lời liền vứt bỏ hẳn, sau đó đi du lịch, không biết sẽ vui về đến thế nào ấy chứ!"

Hai cô bé trêu chọc lẫn nhau, Gia Minh chỉ ngồi bên cạnh cười nói:"Đừng nói điềm giờ."Sa Sa không thèm để ý, nói:"Ông ấy lăn lộn lâu như vậy, mình đã sớm chuẩn bị tâm lý rồi. Hiện giờ Sa Trúc bang phát triển tốt như vậy, cũng không có nguy hiểm gì lớn nữa..."

Mặc dù ngoài mặt nói rằng không có bất cứ ý kiến gì với việc tái hôn của cha mình, nhưng trên thực tế, vài ngày sau Sa Sa vẫn cùng Gia Minh đến bệnh viện len lén quan sát y tá Hồ kia vài lần. Thực ra điều này cũng vì Gia Minh, trước đây hẳn cũng đã biết, con người vị y tá Hồ này cũng không tệ lắm, quan hệ với bác gái Diệp cũng tốt, nếu nàng và Liễu Chính kết hôn với nhau thì quan hệ giữa hai nhà chắc chắn sẽ gần hơn nữa. Mặc dù bề ngoài thì không nói gì nhưng trong lòng, thực ra Sa Sa đã chấp nhận người phụ nữ này rồi - ít nhất là không ghét.

Được Sa Sa tán thành, Liễu Chính cũng yên lòng, lúc nói chuyện qua điện thoại với Gia Minh có vẻ đã quyết định cuối năm nay sẽ kết hôn. Chi là lần này không cần nhờ Gia Minh chuyển lời, đại khái là sau khi xác định rồi sẽ gọi riêng con gái mình ra ngoài ăn cơm, sau đó nói chuyện này với nàng. Cũng phải nói, thực ra hai cha con bọn họ rất ít khi ăn cơm riêng với nhau.

Tháng chín đến, tựu trường.

Học kỳ năm nay bắt đầu, đám người Gia Minh chính thức lên lớp mười hai. Hiện giờ Đông Phương Lộ đã kết thúc Trung học, đang học đại học ở Bắc Kinh. Trước khi đi, hẳn có gọi điện thoại cho Gia Minh một lần, đại khái là nhờ Gia Minh chiếu cố Đông Phương Uyên giúp hẳn, ngoài ra còn nói một số chuyện về Ứng Tử Phong, Ứng Tử Lam. Đông Phương gia thuộc phe phái của Phương Chi Thiên, mặc dù Lôi Khánh luôn dây dưa với em gái hẳn nhưng Lôi gia cũng thuộc phe phái này, hẳn chưa từng lo lắng gì cả, nhưng lập trường của Ứng gia và Phương Chi Thiên bất đồng với nhau, dù sao thì Phương Chi Thiên cũng đã tự mình đến Hoàng gia tìm Gia Minh một lần, nhưng hẳn vẫn lo lắng giữa Gia Minh và Ứng Tử Phong lại xảy ra mâu thuẫn.

Ngày 29 tháng 8 báo danh. Ngày 30 tháng 8, Gia Minh, Linh Tĩnh, Sa Sa cùng với Huân, ngoài ra còn có cả Đông Phương Uyên không mời mà tới, cùng nhau ra ngoài mua đồ dùng học tập.

Mặc dù đã qua tiết Xử Thử nhưng nóng bức của mùa hè vẫn chưa qua đi, đến trưa ánh nắng như lửa đã thiêu đốt cả vùng đất. Mua một đồng hồ, mấy người tập vào một quán giải khát ăn kem. Đông Phương Uyên nhắc đến kiến thức khi đi du lịch tại Hoàng Sơn, thuận tiện lôi kéo mấy người Gia Minh tham gia luôn.

"... Cái câu lạc bộ vớ vẩn của các cậu đã sớm chỉ có danh nghĩa rồi. Thực ra mình đã thuyết phục được Nghị Đình rồi, chỉ còn các cậu vẫn chưa đồng ý nên câu ấy cũng không tiện chuyển sang câu lạc bộ của mình. Này này, phát biểu ý kiến đi được không, mình thật lòng thật dạ mời đó..."

Linh Tĩnh mỉm cười, đẩy sang cho người khác:"Cậu nói với Sa Sa đi, cậu ấy mới là lão đại của bọn mình."

"Sa Sa?" Giọng nói của Đông Phương Uyên lập tức trở nên đặc biệt dịu dàng. Sa Sa kiên định lắc đầu:"Kiên quyết không giải tán... Này, Tiểu Uyên, mình nói này, hàng năm cậu tốn nhiều tiền để mời một đám người đi du lịch như vậy để làm gì chứ? Không thấy lãng phí sao?"

"Kết bạn nhiều hơn thôi mà... Lúc mới đầu đúng là muốn tổ chức với quy mô lớn, nhưng sau khi có công ty đồ chơi rồi thì mình cũng hơi lơ là chuyện du lịch, vì vậy mới mời các cậu tham gia mà."

Bằng tâm mà nói, trên phương diện khác, đúng là Đông Phương Uyên có dục vọng khổng chế rất mạnh, nhưng đối với bạn bè vẫn rất nhiệt tình, mời nhóm người Linh Tĩnh đi du lịch cùng cũng không phải vì ý định nào khác cả. Nàng nói một lúc lâu, thấy không xoay chuyển được Sa Sa nên cũng đành bất đắc dĩ lái sang chuyện khác, nói đến kế hoạch du lịch nửa năm sau, cố gắng dùng điều đó để dụ dỗ bọn họ.

"Trước đó đã có kế hoạch rồi, nghĩ đồng sẽ đi châu Âu du lịch một lần, nhưng mà có quá nhiều địa điểm nên vẫn chưa thể xác định được. Ở châu Âu có rất nhiều nơi để trượt tuyết nha, chẳng hạn như Thụy Sĩ, Pháp, Anh, và rất nhiều nước nữa." Đông Phương Uyên dò xét xem mấy người Linh Tĩnh có muốn đi hay không. Cũng vào lúc này, điện thoại của Sa Sa đổ chuông, nàng mỉm cười lấy điện thoại ra nghe:"A lô... Sa Sa à... Cô ấy không có ở đây..."

Trong điện thoại vang lên tiếng cười của Liễu Chính. Gia Minh đoán có lẽ ông ta đã xác định thời gian kết hôn, chuẩn bị gọi con gái mình ra ngoài ăn cơm rồi. Một lát sau, Sa Sa cười nói:"Vâng, đúng vậy, con và bọn Linh Tĩnh đang ở cùng nhau, tựu trường nha, cùng nhau ra ngoài mua đồ dùng học tập. Còn ai nữa... Huân này, Gia Minh này, còn có Tiểu Uyên nữa... Đông Phương Uyên, cha không biết đâu..."

Tiếp theo nàng liền không ngừng gật đầu:"Vâng... vâng... vâng... Cha, cha bắt đầu rầy rà như vậy từ bao giờ thế, mới lớp mười hai thôi mà. Bấy giờ thành tích của con tiến bộ nhanh như vậy, sẽ không thành vấn đề, thi đại học chắc chắn sẽ không thành vấn đề mà... Được rồi được rồi, vâng, con đưa máy cho Gia Minh..."

Bữa môi, Sa Sa đưa điện thoại tới:"Cha có việc tìm cậu."

"Ừ." Cười nhận lấy, Gia Minh nói."A lô, chú Liễu, có việc gì vậy ạ?"

Đầu bên kia vang lên tiếng thờ hờn hờn, một lát sau Liễu Chính mới bắt đầu nói chuyện:"Gia Minh, sau này phải đối xử tốt với Sa Sa, chú giao nó cho cháu..."

Trong nháy mắt đó, cảm giác bất an khó có thể dùng ngôn ngữ để giải thích phủ xuống, trực giác trải qua hàng trăm trận chiến làm hắn dù đang nghe

điện thoại cũng có thể cảm nhận được sự khác thường. Ánh nắng rực rỡ chiếu vào qua cửa sổ, bầu trời xanh thẳm, mây trắng như bông, Đông Phương Uyên ngồi ở đối diện vừa ăn kem vừa nói về nét đặc sắc của các quốc gia châu Âu, tất cả đều tràn đầy vẻ bình yên, không buồn không lo.

Hắn cầm điện thoại đứng dậy. Mấy người Linh Tinh nhìn sang. Gia Minh cười nhạt, chăm chú đi sang một bên, lạnh nhạt hỏi: "Nói cho cháu biết, hiện giờ chú đang ở đâu?"

Đầu bên kia không có đáp án chính xác, một lát sau, hắn nghe thấy tiếng cười vui mừng của Liễu Chính...

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 352

Chết Trẻ

Sau khi Liễu Chính chết, cảnh sát chỉ ghé qua một lần, lấy đi một cuốn băng ghi hình, hỏi mấy câu. Có lẽ là có người ở bên trên lên tiếng, mặc dù cũng cần phải làm cho có lệ nhưng bọn họ cũng không đến quấy rầy những người khác, mà tình tiết của vụ án có thể nói là rất dễ hiểu, cũng không cần thiết phải điều tra và hỏi nhiều.

Tang lễ được tổ chức tại căn biệt thự lớn nhất của Liễu gia. Tiếng kèn xô na réo rất mà thể lương loáng thoảng từ bên ngoài vọng vào, Gia Minh đang ngồi trong một căn phòng nhỏ tối tăm xem cuốn băng ghi hình, hẳn xem đã không phải lần đầu tiên.

Băng ghi hình ghi lại tình cảnh trong phòng làm việc của Liễu Chính, có hai người, một người là Liễu Chính, một người là Liễu Sĩ Kiệt, kẻ được ông ta coi như em ruột của mình. Bởi vì một số nguyên nhân, lúc này Liễu Chính đang rất tức giận, Liễu Sĩ Kiệt không ngừng giải thích. Mờ lớn âm thanh lên có thể nghe thấy hai người đang nói về chuyện ma túy.

Liễu Sĩ Kiệt lăn lộn ở nước ngoài nhiều năm, đến năm nay mới trở về nước, từ trình độ nào đó mà nói, hẳn cũng là một người khá có năng lực. Mặc dù nhưng năm qua lăn lộn ở nước ngoài không có thành tựu gì nhiều nhưng cũng được tiếp xúc với chuyện trên khắp mọi mặt. Lần này trở lại Giang Hải, được Liễu Chính trọng dụng, hẳn cũng muốn tạo dựng một phen sự nghiệp. Mấy tháng trước, hẳn tìm được một con đường cung cấp ma túy từ nước ngoài, mang về một lượng lớn ma túy chất lượng cao - chẳng hạn như K2 - thông qua Sa Trúc bang và một vị lão đại có quan hệ tốt nhất với hắn để tiêu thụ ra bên ngoài. Sau khi Liễu Chính biết đã nói chuyện với hắn một lần, song sau đó hẳn vẫn không cam lòng, tiếp tục âm thầm mua bán, vì vậy mới có cuộc cãi vã lần này.

"Cũng phải nói, lão đại thực sự quá tốt với hắn. Lần trước hắn đưa K2 về, nếu là người khác thì chắc chắn đã bị xử phạt theo bang quy rồi, ít nhất là chặt tay chặt chân, nhưng lần đó căn bản là mắng cũng không mắng, lão đại chỉ phân tích tình huống trong nước với hắn, mà hắn lại còn tỏ ra xem thường..."

"Hắn luôn nói lăn lộn xã hội đen thì phải ngoan độc, có cơ hội thì phải biết nắm lấy, giống như chỉ cần làm là có thể được vậy. Trên dưới đều có quan hệ, chính phủ cũng không đáng lo cho lắm..."

"Hắn vẫn cho rằng Sa Trúc bang có thể phát triển đến quy mô như vậy thì lão đại hẳn là phải có quan hệ thân thiết, cũng rất bí mật với bên trên, mà thực ra thì mấy năm nay chính phủ cũng đặc biệt nâng đỡ bang phái chúng ta, có vẻ cũng đúng là như vậy. Cho nên hẳn nghĩ rằng, chỉ cần có quan hệ này thì dù có bán K2 ra với quy mô lớn cũng không sao cả, hơn nữa lợi nhuận thứ kia mang lại cũng rất lớn, bởi vì căn bản không ai dám bán cả..."

Tiểu Mạnh ở bên cạnh nói.

Căn cứ vào một số người quen biết với Liễu Sĩ Kiệt, có vẻ cũng chứng minh được vấn đề này. Thực ra thì Gia Minh tất nhiên cũng biết, đúng là có bên trên chiếu cố, nhưng loại chiếu cố này không phải xuất phát từ Liễu Chính. Ngay cả bản thân Liễu Chính cũng không hiểu được chuyện này, nhưng trong mắt

Liễu Sĩ Kiệt, điều này lại trở thành Liễu Chính không chịu làm chứ không phải là không thể làm được. Hẳn thất thế ở nước ngoài nhiều năm như vậy, tính tình đã trở nên cứng đờn. Liễu Chính khiến trách quá nhẹ nhàng, lần này, hẳn lại âm thầm vận chuyển. Sau khi phát hiện ra, Liễu Chính vốn đã có ý định thoái ẩn rồi nên liền nổi giận.

Nếu chuyện này thực sự bị phát hiện ra, khiến cho bên trên tức giận, vậy thì gần như sẽ hại chết cả Sa Trúc bang. Trên màn hình, về mặt Liễu Chính nghiêm nghị, Liễu Sĩ Kiệt thì không cho rằng mình sai lầm, giải thích nhưng lại đối chọi gay gắt. Sau đó, Liễu Chính lấy một khẩu súng từ ngăn kéo ra, ý nói nếu người muốn hại chết cả bang thì hiện giờ ra liền tự mình giết chết người. Có lẽ ông ta chỉ muốn đe dọa, nhưng Liễu Sĩ Kiệt đã lăn lộn trong môi trường bạo lực một thời gian quá dài, lập tức rút súng ra, siết cò như phản xạ có điều kiện.

Chi cần là một người bình thường là có thể hiểu được Liễu Chính không phải thực sự muốn giết người, thật sự khó có thể tưởng tượng một người có vẻ điên khùng như vậy rốt cuộc là nhìn nhận vấn đề thế nào, có lẽ cũng vì những năm qua hẳn luôn phải chạy trốn khắp nơi ở nước ngoài. Sau một phát súng, Liễu Chính bưng kín ngực một cách không thể tin nổi, chậm rãi ngồi trở lại ghế. Mà Liễu Sĩ Kiệt thì hoàn toàn trơn nên bối rối, luống cuống, có vẻ không biết tiếp theo phải làm gì. Trong nước quản lý súng ống rất nghiêm khắc, song hẳn đã dưỡng thành thói quen, không mang theo súng thì sẽ không cảm thấy an toàn. Vì không muốn nếu nổ súng ở bên ngoài sẽ khiến quá nhiều người chú ý, khẩu súng của hẳn còn được lấp thêm ống giảm thanh. Phát súng vừa rồi không làm kinh động quá nhiều người, nhưng cũng có thể hiểu được, từ nay về sau, hẳn đã không cách nào sống ở trong nước nữa.

Trên màn hình không rõ ràng lắm, Liễu Chính ôm ngực ngồi đó. Giờ phút cuối cùng của cuộc đời, vị lão đại xã hội đen này có vẻ ngạc nhiên, nhưng vẻ ngạc nhiên sau đó dần biến thành lạnh nhạt, khóe miệng khẽ nở nụ cười châm chọc. Trước họng súng của kẻ có vẻ bắt đầu điên cuồng kia, ông tay chậm rãi vươn tay ra, mở ngăn kéo trước mặt. Liễu Sĩ Kiệt không ngừng uy hiếp ông ta không được lộn xộn, nhưng có lẽ bị vẻ mặt lúc này của Liễu Chính hù dọa, từ đầu đến cuối hẳn cũng không dám nổ súng thêm nữa.

Lấy một tờ chi phiếu từ ngăn kéo ra, Liễu Chính để lên bàn, đẩy về phía hẳn, lạnh nhạt nói một câu: "Đi nhanh đi, nếu không sẽ không kịp nữa." Sau đó, ông ta liền mặc kệ hẳn, lấy điện thoại di động ra bấm một số điện thoại. Cho dù có tất hoàn toàn âm thanh thì Gia Minh cũng có thể biết được ông ta nói gì trong điện thoại: "A lô, tôi tìm Liễu Hoài Sa..." Sau đó ông ta liền nở nụ cười. Có lẽ hiểu được ý nghĩa của một phát súng kia, thời khắc đó, nụ cười của ông ta hoàn toàn không có ý nghĩa gì khác, không có vẻ gì của một vị lão đại xã hội đen hay là lưu manh, đừng cảm gì cả, không có áp lực hay đề phòng vẫn chôn sâu dưới đáy mắt, mà chỉ là nụ cười của một người cha...

Hơn mười phút sau, khi đám người Gia Minh chạy tới, ông ta vẫn duy trì tư thế gọi điện thoại đó, tắt thờ trong căn phòng lạnh lẽo này. Ánh nắng ngoài cửa sổ nhạt nhẽo mà chói mắt...

"... Sa Sa có cháu là chú yên tâm rồi. Cháu luôn biết chừa mực, biết tiến biết lui. Chú biết thực ra Sa Sa không thích chú làm việc này, làm cha, chú thua thiệt nó nhiều lắm... Trong đời một người có rất nhiều chuyện không thể lựa chọn. May là có cháu và con bé Linh Tĩnh làm cho nó vui vẻ nhiều năm như vậy. Nó luôn không hiểu chuyện, cháu chiều chuộng nó một chút. Sau chuyện này, đừng để nó quá đau lòng, chỉ cần nhớ có một người cha là chú là được rồi..."

"... Lăn lộn nhiều năm như vậy, thực ra chú đã sớm chuẩn bị tâm lý rồi. Nếu không xảy ra chuyện lần này, nửa năm sau chú sẽ từ từ buông bỏ công việc của Sa Trúc bang, rửa tay không làm nữa. Nhưng mà... Khụ khụ, ài... Người làm gì, ông trời đều có mắt. Nhiều năm như vậy, đã làm rất nhiều chuyện hại người. Ông trời để cho chú có kết quả như vậy cũng coi như được chết già rồi... Về y tá Hồ thì không cần phải có ý thông báo, coi như chuyện này... chưa từng xảy ra đi..."

"Thực ra ngắm lại thì chú cũng không thích cô ấy lắm. Chỉ vì chú thấy cô ấy rất giống mẹ Sa Sa. Mẹ Sa Sa... Khụ, mẹ Sa Sa không phải chết do tai nạn, thực ra là do kẻ thù làm, chú không dám nói với nó, chú sợ nó hận chú..." Ông ta thở một hơi thật dài: "Cô ấy rời đi nhiều năm như vậy rồi... chú thấy rất nhớ..."

Nhệ nhàng day trán vì đầu đang hơi đau, Gia Minh nhớ lại những lời cuối cùng của Liễu Chính, nhớ lại vẻ mặt của Sa Sa khi hắn đưa điện thoại đến bên tai nàng. Màn hình biến thành nhiễu chập chờn và tiếng xẹt xẹt. Tiếng một người người khác vang lên trong phòng.

"Có vẻ Liễu Sĩ Kiệt rất có kinh nghiệm chạy trốn. Hắn dùng hộ chiếu giả, trong vòng một ngày đã lên ba chuyến bay, cuối cùng dừng lại ở sân bay Heathrow của London, Anh. Trước mắt chúng tôi đã giám sát khách sạn hắn đang tạm thời ở lại, lúc nào cũng có thể bắt hắn..."

Người đang nói chuyện là một thành viên của Viêm Hoàng Giác Tinh, cấp dưới của Diệp Liên. Lần này Liễu Chính đột ngột chết đi, nhất định sẽ gây ra hiệu quả ác liệt với Giang Hải, nhưng Viêm Hoàng Giác Tinh không quan tâm đến sự rung chuyển mới mức độ nhất định của xã hội đen, mà là quan tâm đến chuyện trong thời điểm mấu chốt thế này, liệu rằng người nào đó có nổi điên rồi giận chó đánh mèo, triển khai tru diệt trên quy mô lớn hay không. Vì vậy hành động trên phương diện khác cũng phải tham khảo ý kiến của Gia Minh ở bên này.

Liễu Sĩ Kiệt hành động lão luyện và nhanh chóng nhưng chuyện xảy ra không bao lâu thì mọi người đã bị kinh động, với mạng lưới khổng lồ của Viêm Hoàng Giác Tinh, làm gì có chuyện không bắt được hắn. Chỉ cần Gia Minh gật đầu thì có thể thuận nước đẩy thuyền, bắt hắn trở lại. Nhưng mà, nhìn qua người đó xong, Gia Minh cũng chỉ lạnh nhạt lắc đầu: "Phiền các anh tạm thời giám sát hắn, đừng để hắn phát hiện là tốt rồi... Cảm ơn nhiều!"

"Ách... Không thành vấn đề, nhưng mà Liễu lão đại đã chết, không có người nối nghiệp thích hợp, có lẽ Sa Trúc bang sẽ chia năm xẻ bảy. Vấn đề này, không biết ý của Giám tiểu thư là..."

"Không có chuyện gì." Đứng đây, Gia Minh lắc đầu cười."Chú Liễu đã mất, Sa Trúc bang đã không còn quan hệ gì nữa. Để mặc nó đi..."

Hắn mở cửa ra, tiếng nhạc buồn của tang lễ vọng lại lớn hơn. Đây là một buổi chiều tháng chín, mặt trời treo cao trên bầu trời, lúc này trường học đã bắt đầu vào học, người đi lại lác đác ngoài đường càng làm bầu không khí trở nên tịch liêu, hiu quạnh. Cục diện rối loạn sắp xảy đến với Sa Trúc bang, những bang chúng này cũng biết điều đó. Có người hăm he muốn nhân cơ hội thượng vị, nhưng cuộc sống ổn định những năm qua lại càng làm người ta cảm thấy hoài niệm hơn, phần lớn mọi người đều cảm thấy thương cảm. Có điều, bất kể là ai cũng không để ý đến Gia Minh và người bề ngoài hơi xấu xí bên cạnh hắn, tất nhiên cũng không có ai biết, chỉ với vài câu nói của hai người vừa rồi thôi cũng đã quyết định cho tương lai của Sa Trúc bang rồi.

Đi từ phía sau ra tiền sảnh, gian phòng lớn dùng làm linh đường để bày vòng hoa, đứng xung quanh đều là bang chúng Sa Trúc bang. Thịnh thoàng có người đến tế bái, người được sắp xếp tiếp đón hô to lai lịch của đối phương. Di ảnh và di thể của Liễu Chính đều đặt ở phía trước, là người thân duy nhất, Sa Sa mặc áo tang an tĩnh quý bên cạnh. Nàng cúi đầu, mắt đỏ bừng, không khóc cũng không nói, có người đến tế bái nàng mới đập đầu đáp lễ. Những người này sau khi tế bái thì đa số đều đến an ủi vài câu, nàng cũng không trả lời, chỉ biết lặng lẽ quỳ ở đó, ánh mắt trần trần nhìn mặt đất.

Linh Tĩnh đeo lụa đen trên tay, lúc này đang cầm một ly nước, quỳ ở bên cạnh nàng. Nàng đưa nước lên miệng cho Sa Sa uống, thấy Gia Minh đến, vẻ mặt u sầu nói với hắn: "Cậu ấy quỳ ở đây từ sáng, bảy tám giờ vẫn chưa hoạt động chút nào, còn không chịu ăn cơm nữa. Cậu khuyên cậu ấy đi."

Khẽ thở dài, Gia Minh gật đầu, cúi đầu xuống nói vài câu, định đỡ Sa Sa đứng lên. Thực ra thì những gì hắn có thể nói thì Linh Tĩnh cũng đã nói rồi. Sa

Sa lắc đầu không chịu động đậy, chỉ khi ở trước mặt Linh Tĩnh và Gia Minh nàng mới có phản ứng như lắc đầu thế này, nếu là người ngoài thì ngay cả tâm tình đáp lại cũng không có.

Khác với Linh Tĩnh là, sức lực của Gia Minh khá lớn, hẳn nhẹ nhàng nâng vai đỡ Sa Sa đứng dậy. Sa Sa đã quỳ cả buổi sáng, đầu gối có lẽ đã chết lạng rồi. Gia Minh dùng sức mạnh, nàng cũng không hề phản kháng, bị nâng đến ngồi trên ghế ở cạnh đó. Linh Tĩnh vội vàng đi qua giúp nàng đấm bóp hai chân, sau đó nói với Gia Minh: "Minh nói nhà bếp nấu cháo rồi, Gia Minh cậu đi lấy đi."

Gia Minh gật đầu, vỗ vỗ vai Sa Sa rồi xoay người rời đi. Lúc này, thấy Sa Sa rút cuộc cũng thôi quỳ mà ngồi lên, mấy người nam nữ ở phía sau liền vây tới. Những người này có lớn có nhỏ, phần lớn đều là họ hàng xa của Sa Sa, ánh mắt khi nhìn Linh Tĩnh và Gia Minh đều ẩn chứa địch ý, đại khái là vì Sa Sa chỉ phản ứng với hai người bọn họ.

Sinh nhật Sa Sa vào đầu tháng chín âm lịch, ngày 3 tháng 10 năm 1999 nàng sẽ đủ mười tám tuổi. Dù thế nào thì cũng còn hơn một tháng nữa, nếu có thể tạo quan hệ tốt với Sa Sa trong khoảng thời gian này thì rất có thể sẽ nhận được quyền giám hộ, số tiền rất lớn mà Liễu Chính lưu lại bọn họ cũng có thể hưởng một phần. Lúc này đám người kia thấy hai người vốn không có quan hệ thân thích với Sa Sa nhưng lại thân mật như vậy, liền nhìn bọn họ hết như nhìn kẻ cướp đoạt tiền của mình vậy. Cả ngày hôm nay, chuyện nói mát sau lưng đã diễn ra không biết bao nhiêu lần, thậm chí có người còn không chút kiêng kỵ nói ra ngay trước mặt hai người trẻ tuổi. Nếu thấy trạng thái của Sa Sa hơi có chút thay đổi liền ùa lên tỏ ra quan tâm và an ủi. Tất nhiên, Sa Sa đã như vậy rồi, lúc này Gia Minh và Linh Tĩnh cũng lười cãi cọ với những người này. Vào lúc này, có lẽ người thân quan tâm sẽ làm Sa Sa cảm thấy an ủi phần nào cũng chưa biết chừng.

Những người này vây kín lại, nhưng cuối cùng vẫn để lại một không gian thông thoáng, chỉ là có hai đứa trẻ khoảng sáu bảy tuổi dưới sự sắp đặt của cha mẹ, vừa nói những lời như "chị Sa Sa, chị đừng buồn", vừa chen đến giữa Sa Sa và Linh Tĩnh, dường như muốn gạt Linh Tĩnh đang đấm bóp cho Sa Sa ra ngoài. Linh Tĩnh nhìn sang Gia Minh, thấy ánh mắt hắn trở nên lạnh lùng liền lắc đầu nhẹ, không cần để xảy ra tình huống không vui trên linh đường. Dù sao thì nàng cũng từng học võ, cho dù đó là người lớn thì cũng không dễ đẩy nàng ra được, huống chi đó chỉ là hai đứa trẻ, cũng lạng lẹ đẩy lại.

Hắn lắc đầu định ra cửa thì Tiểu Mạnh có vẻ như vừa nói chuyện xong, đi tới đây: "Có cần đuổi bọn họ đi không?" Lúc này trong số mấy vị lão đại trung tâm của Sa Trúc bang, sợ rằng chỉ có người đàn ông âm ngoan, tuổi chưa quá ba mươi này còn giữ được lập trường kiên định, không vì Liễu Chính đã chết mà hục hặc với nhau, cố gắng nắm càng nhiều quyền lực trong tay. Tất nhiên, những thứ hắn nắm trong tay trước đây, người bên ngoài cũng không thể chiếm được của hắn.

Gia Minh nhìn sang bên kia, khẽ lắc đầu: "Linh Tĩnh có thể ứng phó được... Thân nhân của Sa Sa vẫn lục tục đến, biết đâu sẽ có người thực sự quan tâm đến cô ấy. Nếu làm ồn ào lên, trong lòng cô ấy cũng sẽ không vui về gì..."

Hai người đi về phía nhà bếp, ra đến cửa, sắc mặt Tiểu Mạnh mới xuất hiện vẻ lạnh lẽo: "Lão Dương vẫn chưa đến đây, gọi điện thoại hắn cũng không thèm nghe. Đám đàn em trên địa bàn của hắn đã chuẩn bị khai chiến. Đại ca đã chết, đại khái là hắn không định đưa ra câu trả lời cho chuyện này..."

Trước đây quan hệ của Liễu Sĩ Kiệt và Dương Chấn Hưng khá mật thiết, lừa gạt bên trên để buôn lậu ma túy kiếm tiền, tất cả đều thông qua mạng lưới của bên kia. Mặc dù lần này Liễu Chính bị người em mình coi trọng tự tay giết chết, nhưng từ trình độ nào đó mà nói, cũng có hiềm nghi nuôi hổ gây họa, nhưng dù sao thì Dương Chấn Hưng cũng không thể thoát khỏi trách nhiệm được. Dù sao thì nếu Liễu Chính không chết, sau khi xử lý Liễu Sĩ Kiệt thì rất có

khả năng tiếp theo sẽ xử lý hẳn. Hiện giờ Liễu Sĩ Kiệt đã bỏ trốn, Dương Chấn Hưng lại có đủ năng lực để tự lập môn hộ, dù chỉ là một phần của Sa Trúc bang nhưng ở Giang Hải hiện giờ cũng có thể xem là thế lực có quy mô số một số hai, hưởng chi rất khó nói mấy vị lão đại còn lại có ai liên hiệp với hẳn hay không.

Tiểu Mạnh muốn thay Liễu Chính thanh lý môn hộ, tạm thời bất kể là vì Liễu Chính hay vì sự kính sợ với Gia Minh, lúc này trạng thái khắp mọi mặt của Sa Trúc bang vẫn không rõ ràng, hẳn cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Nhưng nếu có được sự ủng hộ của Gia Minh, tất nhiên lại có một lực lượng giúp đỡ, hơn nữa Sa Sa chắc chắn sẽ đứng về phía Gia Minh, cũng xem như danh chính ngôn thuận. Gia Minh lắc đầu: "Trong lúc tang lễ đừng nhắc đến những chuyện này. Để chú Liễu ra đi yên tĩnh mới là quan trọng nhất, những chuyện khác để sau hãy nói. Mọi chuyện cần thiết... vất vả cho anh, cảm ơn..."

Hắn lắc đầu gạt bỏ những suy nghĩ miên man trong đầu đi. Liễu Chính đối với hẳn không khác gì hai bác Diệp, mặc dù chưa đến mức xem như cha ruột nhưng ít ra cũng là một vị trưởng bối rất tốt. Lúc này hẳn cảm thấy mình giống như một thùng thuốc nổ, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung. Tất nhiên hẳn cũng biết, vào lúc này, quan tâm đến Sa Sa mới là chuyện nên làm nhất, cũng là lí do để hẳn kiềm chế cơn giận của mình.

Đi vào nhà bếp, người nấu cháo trong bếp không phải là người giúp việc mà là Đoàn Tĩnh Nhân đến đây vì quan tâm đến Sa Sa, Diệp Hàm thì ngồi trong một gian phòng khác nói chuyện với những người đến tham gia tang lễ. Dù sao thì hai vợ chồng bọn họ cũng không phải xã hội đen, không muốn giao thiệp với phần lớn những người ở ngoài tiền đình, mà nếu muốn đến an ủi Sa Sa thì chắc chắn lại phải hứng chịu những cái nhìn căm thù của đám thân thích kia. Cảm xúc của đám người kia mãnh liệt hơn những người thân thiết nhưng lại không có quan hệ thân thích với Sa Sa ở bên này nhiều lắm. Vì tị hiềm, hai người không thể làm gì khác hơn là tránh ở phía sau. Linh Tĩnh muốn nấu cháo cũng chỉ có thể nhờ mẹ mình hỗ trợ mà không phải là những người giúp việc được đám thân thích kia cho tiền, ánh mắt và giọng nói luôn có vẻ bất thiện kia.

"Sa Sa nó khỏe không?" Cháo còn chưa nấu xong, Đoàn Tĩnh Nhân ngồi một bên nói chuyện với Gia Minh, "Ài, tại sao lại xảy ra chuyện này chứ. Vài ngày trước Linh Tĩnh nói với bác, Liễu Chính chuẩn bị kết hôn... là Tiểu Hồ làm cũng bệnh viện với bác thì phải, cảm xúc của cô ấy ngày hôm qua cũng rất tệ... Phải xử lý chuyện này thế nào đây..."

"Chú Liễu nói là xem như chưa có chuyện gì xảy ra đi. Lăn lộn giang hồ mấy chục năm, chú Liễu cũng đã chuẩn bị tâm lý từ trước rồi... Tâm tình Sa Sa rất suy sụp, chúng con đỡ cô ấy ngồi dậy một lát, quý cả ngày rồi... Bác, mọi người ở lại cùng ăn cơm tối nhé?"

"Ừ." Đoàn Tĩnh Nhân gật đầu, "Thuận tiện gác đêm luôn, bác đã xin nghỉ rồi, không sao... Đúng rồi, đám người thân thích của nó..."

"Đều là muốn có quyền giám hộ thôi mà. Thực ra thì tháng mười này Sa Sa đủ mười tám tuổi rồi, chuyện này bọn họ không có hi vọng gì. Tất nhiên, trong mắt bọn họ, lúc này Sa Sa chỉ có một thân một mình, có lẽ cho rằng bọn họ có thể quyết định thay cô ấy."

"Xem ra bọn họ có địch ý rất lớn với con và Linh Tĩnh, nói mát rất nhiều sau lưng các con..."

"Căn bản là không tiện nói trước mặt." Gia Minh cười nói, "Không sao cả, những người này không làm được chuyện gì cả, nhiều lắm là nói mát vài câu mà thôi. Sa Sa đã như vậy rồi, bọn con cũng lười so đo với bọn họ."

Đoàn Tĩnh Nhân gật đầu, sau đó về mặt lại trở nên sầu lo: "VẬY... tài sản của Liễu Chính để lại, rất nhiều thứ đều có liên quan đến xã hội đen phải không? Nếu Sa Sa muốn kế thừa thì có thể có phiền toái gì không?"

"Rất nhiều thứ không phân tách ra được, có thể đổi được thì đều đổi thành tiền mặt, không đổi được thì mặc kệ nó đi. Ước chừng Sa Sa có thể nhận được khoảng một ngàn vạn. Thực ra tài sản của Sa Trúc bang có thể lên đến mười mấy tỷ, nhưng mà... Xã hội đen mà, không thể rõ ràng như một tập đoàn lớn được. Hiện giờ chú Liễu đã chết, những người khác chắc chắn sẽ không chịu nhả tài sản trong tay mình ra. Bất kể thế nào, số tiền này cũng đủ rồi, bọn con cũng không muốn để ý nhiều như vậy..."

"Gia Minh con đó, gặp phải chuyện lớn đều rất cứng chặc." Đoàn Tình Nhân đưa tay vuốt lại tóc cho Gia Minh, "Nhưng mà những chuyện về xã hội đen thế này, làm sao con biết nhiều như vậy?"

"Chú Liễu đã nói với con một số chuyện, thực ra ông ấy đã lập di chúc rồi, bây giờ còn chưa tuyên bố mà thôi. Con thấy rất có thể ông ấy sẽ giao Sa Sa cho hai bác đó." Gia Minh dừng lại một chút, "Chỉ sợ người đó sẽ nói ra nói vào."

Đoàn Tình Nhân cười: "Chúng ta cũng thích Sa Sa, coi nó như người một nhà vậy, nói ra nói vào cũng không sợ. Nhưng mà chuyện như vậy căn bản là không phù hợp với quy định của luật pháp mà?"

"Xã hội đen mà, chỉ cần mọi người thừa nhận thì nói ra là được rồi, ai thèm để ý đến luật pháp chứ."

Trong lúc nói chuyện thì cháo đã nấu xong, Gia Minh bưng ra ngoài. Vừa vào linh đường liền nghe thấy một giọng nói khá ngang ngược: "Oa, không phải chứ, các người đang làm gì vậy? Chúng tôi đến tế bái Liễu lão đại, thân gia không quỳ xuống hoàn lễ mà lại ngồi ở đây đấm bóp? Một cô bé rất xinh đẹp, nhưng sao lại không hiểu chuyện như vậy chứ!"

Ngẩng đầu nhìn lại, một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi đang nói ở bên kia, theo phía sau là năm tên mặt đầy sát khí, vẻ mặt khiêu khích nhìn thành viên Sa Trúc bang xung quanh linh đường. Gia Minh nhớ rõ tên cầm đầu này, đó là một tên đường chủ của một bang phái lớn ở một thành phố giáp Giang Hải, lần trước cũng chính là hắn đến sinh nhật Liễu Chính rồi bị đuổi đi. Xem ra, thấy Liễu Chính đã chết nên hắn đến để thị uy...

ÂN SÁT

Phẩm Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 353

Bùng Nổ

"Người Trung Quốc chúng ta dạy cái gì? Ra đường lãn lộn phải nói nghĩa khí, đối với cha mẹ phải hiếu tâm. Bây giờ là tang lễ của Liễu lão đại, vậy mà con gái lại ngồi ở bên cạnh, ngay cả thân nhân đáp lễ cũng không có. Đây là chuyện gì vậy? Làm như vậy cũng được sao?"

Người nó đứng trong linh đường chậm rãi nói. Đám thân thích đang vây quanh Sa Sa quay sang nhìn nhau vài lần, vẻ mặt khác nhau, trong đó có một vị chủ hộ nội của Sa Sa muốn lao ra nói chuyện nhưng lại bị người vợ đứng sau hấn kéo lại. Người đàn bà kia ghé vào tai hấn nói gì đó, trên mặt hấn xuất hiện vẻ giận dữ nhưng cuối cùng vẫn cảm thấy sợ hãi, không dám đứng ra.

Xét đến cùng, đám người thân thích này dù sao thì cũng không có bối cảnh xã hội đen gì cả. Cho dù trước đây bởi vì Liễu Chính nên đôi khi có thể ngang ngược ương ngạnh, nhưng bây giờ Liễu Chính đã chết, bọn họ phải đối mặt cũng là một đại ca xã hội đen chân chính. Bang phái của người ta có thể lực không lồ, không kém bao nhiêu so với Sa Trúc bang khi Liễu Chính vẫn còn sống, mà Sa Trúc bang lúc này thì lòng người đã bắt đầu tán mát, một khi đắc tội đối phương, bọn họ biết tìm đến ai nhờ hỗ trợ chứ?

Lúc này Tiểu Mạnh và mấy vị lão đại khác còn chưa đi ra. Người phụ trách tang lễ đi tới, có vẻ muốn khuyên mấy người này khiêm tốn một chút, nhưng lại bị mấy người phía sau đối phương nhẹ nhàng cản lại. Gã đàn ông cầm đầu chỉ vào hấn, sau đó lại chỉ vào mặt bang chúng Sa Trúc bang ở xung quanh: "Thế nào? Tôi nói không đúng sao? Nhìn tôi như vậy để làm gì? Ô, ông kia..." Cuối cùng ngón tay hấn chỉ vào người chủ hộ nội của Sa Sa, "Vừa rồi tôi thấy ông có vẻ rất không thoải mái, muốn lao ra ngoài. Không sao, có lời gì cứ nói ra, nơi này là địa bàn của các người, không cần phải sợ... Ông không phản đối? Vậy nghĩa là tôi nói đúng. Trên TV nói như thế nào nhỉ? Mọi người ra đường lãn lộn, làm sai phải biết nhận, bị đánh phải đứng nghiêm..."

"Mời đi ra ngoài!" Cùng với tiếng quát này, người đột nhiên đứng ra cũng là Linh Tĩnh vẫn luôn đứng bên cạnh Sa Sa. Lúc này vẻ mặt nàng lạnh như băng, một tay chỉ về phía cửa lớn của linh đường. Thiếu nữ mười bảy tuổi, lúc này giận dữ, trong ánh mắt dĩ nhiên cũng tràn đầy khí thế không giận tự uy. Có vẻ người nọ không ngờ được người đứng ra tranh cãi với mình lại là một cô bé xinh đẹp, miệng mở lớn, đánh giá trên dưới một lần: "Tôi chưa nghe nói Liễu Chính còn có con gái riêng nữa nha."

"Mời đi ra ngoài!" Không có bao nhiêu giải thích, Linh Tĩnh chỉ tái diễn lại câu này. Thái độ của nàng kiên quyết, không chút sợ hãi. Nhưng đối phương cũng là người đã trải qua vô số tình cảnh khác nhau, lần này dám dẫn theo chi năm người đến thị uy tại tang lễ của Sa Trúc bang cũng đủ để chứng minh sự gan dạ của hấn. Hấn cười bước lên mấy bước: "Tôi đến để tế bái Liễu lão đại, cô lại đuổi tôi đi? Dựa vào cái gì... Đúng rồi, để tôi giới thiệu, Tân Ninh bang Tiết Thành. Mỹ nữ, cô là..."

Vừa nói, hấn vừa vươn tay ra muốn nắm lấy ngón tay thon dài đang chỉ ra ngoài cửa của Linh Tĩnh. Chỉ là mới đưa tay ra một nửa thì một bàn tay khác đã vươn ra từ bên cạnh, nắm chặt lấy tay hấn. Gia Minh quay đầu lại, đưa tô cháo trong tay cho Linh Tĩnh, gật đầu ý bảo: "Giao cho mình đi." Linh Tĩnh nhận

lấy tô cháo, yên lặng lui lại ngồi bên cạnh Sa Sa.

"Chào, Tiết lão đại phải không? Chào ông, chào ông..." Gia Minh cười, thành khẩn nói, "Dù thế nào thì đây cũng là linh đường, cho người chết chút mặt mũi được không?"

"Tất nhiên tao sẽ nê mặt người chết. Nhưng mà, mày là ai vậy... Sa Trúc bang không còn ai sao? Tại sao đều là mấy đứa trẻ ra mặt vậy?" Hấn vừa nói vừa cố gắng rút tay lại, một lát sau, sắc mặt dần trở nên khó coi, bởi vì cánh tay của đối phương cho hắn cảm giác không có bao nhiêu lực lượng cả, nhưng làm thế nào thì mình cũng không rút tay ra được.

"Tôi là ai không sao cả. Chi là nếu đã nê tình thì đừng để trên linh đường phải dính máu, được không?" Thái độ của Gia Minh ôn hòa, nhìn quanh bốn phía, "Ông xem, tất cả mọi người đều cố gắng khắc chế tâm tình của mình. Nếu xảy ra chuyện không vui gì thì sẽ không tốt cho ai cả, ông nò xem có đúng không?"

Trong khi nói chuyện, Tiết Thành kia đã rút tay lại được, dường như vừa rời cánh tay mình bị giữ lại chỉ là ảo giác vậy. Đánh giá Gia Minh một cách nghi ngờ, Tiết Thành cười: "Nhóc con, mày tên gì? Lăn lộn ở nơi nào? Tao rất thích mày, sau này theo tao đi, thế nào?"

"Tôi là Cố Gia Minh, là bạn trai của Sa Sa, không phải người lăn lộn trên đường. Ý tốt xin nhận."

"Cố Gia Minh... Tao nhớ mày rồi." Cười cười, vỗ lên mặt Gia Minh hai cái, Tiết Thành phất tay đi ra ngoài tiền sảnh, "Đi, chúng ta sang bên kia chơi, chờ ăn cơm."

Những người đến tế lễ chỉ cần có chút quan hệ thì phần lớn đều lưu lại ăn một bữa cơm. Lần này Tiết Thành đến đây không chỉ vì thị uy, Tân Ninh bang đã nỗ lực một thời gian dài để chen một chân vào Giang Hải, trước đây có Sa Trúc bang, tất cả cố gắng chỉ là vô ích, nhưng hiện giờ Sa Trúc bang sắp sụp đổ rồi, đó là thời cơ tốt để bọn họ thừa dịp tiến vào. Tiết Thành đến Giang Hải tạo dựng quan hệ đã hơn nửa năm này, người quen biết cũng không ít, vừa vào tiền sảnh đã có một số lão đại xã hội đen chào hỏi hắn: "A Thành", "Thành Tử", "Thành ca" liên miên không dứt. Những người này trước đây cũng chỉ quen biết, chưa hề tỏ thái độ, nhưng với tình hình trước mắt, rõ ràng là mỗi người đều hi vọng tạo dựng được quan hệ tốt với Tân Ninh bang. Một mặt nghênh ngang đắc ý chào hỏi, nói chuyện với mọi người, thỉnh thoảng Tiết Thành lại nhìn sang linh đường qua tấm kính thủy tinh, lắc đầu nói mấy câu khắc bạc như: "Một chút lễ tiết cũng không hiểu...". Có điều mỗi khi thấy Gia Minh, hắn lại nhìn bàn tay mình một cách nghi ngờ, sau đó lại lắc đầu, không hiểu tại sao khi đó lại có cảm giác không rút tay ra được như vậy.

Sau khi Liễu Chính chết đi, loại chuyện tương tự vừa rồi chắc chắn sẽ liên miên không dứt. Gia Minh và Linh Tĩnh bốn chấu cho Sa Sa. Đám thân thích ở bên cạnh kia vừa rồi không dám đứng ra, lúc này cũng có chút khó xử, nhưng chỉ một lát sau, về ghen ghét, xác láo lại khôi phục như lúc ban đầu. Về mặt Sa Sa đỡ đỡ, thỉnh thoảng nước mắt lại chảy ra nhưng năng cũng không buồn lau đi.

Sau khi ăn cháo, Sa Sa tiếp tục quỳ ở đó, Gia Minh đưa Linh Tĩnh ra phía sau ngũ một lát rồi lại đến bên Sa Sa tiếp đãi những người lục tục đến tế bái. Khoảng bốn giờ chiều, hắn vào phòng lấy một số thứ, lúc đi ra vừa vặn đụng phải một gã cậu họ xa của Sa Sa. Người này đại khái là một trong những người khá giả nhất trong số đám thân thích kia, nghe nói có một công ty tài sản khoảng mấy trăm vạn, là một doanh nhân khá thành công, thân hình mập mạp, có lẽ thường ngày đã quen sai khiến người khác rồi, về mặt rất xác láo, thái độ tựa như đang nhìn từ trên cao xuống. Hấn vẫy tay với Gia Minh: "Này, Gia Minh

phải không, cháu đến đây một lát."

Dẫn Gia Minh vào gian phòng bên cạnh, vị cậu họ xa này vẫy tay ý bảo hẳn ngồi xuống, lời nói khá trực tiếp:"Thực ra là... chủ yếu muốn nói với cháu về chuyện của Sa Sa."

"Ta biết cháu và Sa Sa là bạn tốt, chơi với nhau từ nhỏ đúng không? Còn học chung với nhau, quan hệ cũng không tệ. Nhưng mà có một số chuyện hi vọng cháu hiểu được, còn trẻ như vậy đã yêu đương là không đúng. Chúng ta không cho phép xảy ra chuyện như vậy, bởi vì... một mặt sẽ có ảnh hưởng không tốt, mặt khác, nhiệm vụ quan trọng nhất của các cháu bây giờ là học tập chứ không phải suy nghĩ về mấy chuyện tình yêu trẻ con. Hiểu không?"

Gia Minh nhún vai:"Nhưng mà..."

"Không nhưng mà gì cả."Cậu họ xa phát tay một cách rất dứt khoát, tự quyết định tất cả,"Chuyện như vậy, đơn giản mà nói, chúng ta không cho phép. Một cô gái chắc chắn là sẽ phải lập gia đình, phải yêu đương, nhưng giai đoạn này quan trọng nhất là phải học tập. Đến khi học xong đại học rồi, nói tiếp những chuyện này vẫn không muộn. Cha Sa Sa đã chết, những người thân là chúng ta có trách nhiệm phải chăm sóc nó. Bất kể tương lai Sa Sa yêu ai, nhưng chúng ta không thể xem như không thấy chuyện nó yêu sớm được.""Nhưng tháng mười này Sa Sa đủ mười tám tuổi rồi, cô ấy..."

"Mười tám tuổi thì thế nào, nó có thể tự lập? Không cần một gia đình? Chúng ta nhiều thân nhân như vậy, chắc chắn sẽ không bỏ mặc một đứa trẻ mồ côi mới chỉ học trung học là nó. Bất kể thế nào, nó nhất định phải do chúng ta chăm sóc. Tiểu Cố, cháu không nên cho rằng chúng ta có thành kiến gì với cháu, chuyện này là mọi người cùng nhau quyết định, chúng ta sẽ chịu trách nhiệm về tương lai của Sa Sa..."

Nói ồn ào mười mấy phút đồng hồ, đại khái là ý như vậy. Gia Minh vừa nghe vừa lễ phép gật đầu tỏ vẻ đã biết rồi. Hai người trở lại linh đường, một cô bé khoảng bảy tám tuổi dưới sự sắp đặt của đám thân nhân kia đang cầm ly nước cô gắng cho Sa Sa uống, nhưng Sa Sa hoàn toàn không để ý đến. Gia Minh cầm ly nước đi qua, nâng mới chịu uống một chút, lúc không có ai, nâng lại gục trên vai Gia Minh lẳng lặng rơi lệ. Mắt thấy Gia Minh vẫn không thay đổi thái độ thân mật, sắc mặt vị cậu họ xa kia xanh mét, nói nhiều với thẳng nhóc con này như vậy, ngoài mặt thì gật đầu nói hiểu rồi, lúc này mới biết, thì ra nó chỉ xem tất cả những gì mình nói như gió thoảng qua tai.

Qua năm giờ chiều, mặt trời ngả về tây, người trong biệt thự lớn bắt đầu bận rộn lu bù. Trong phòng, ngoài sân được bày thêm các bàn tròn cho bữa tối. Mấy trăm người đến tế lễ hôm nay lục tục ngồi vào bàn, bởi vì người rất đông, mỗi khu vực đều được dọn ra mười mấy cái bàn lớn. Quỳ cả một ngày, Sa Sa cực kỳ mỏi mệt, được Linh Tĩnh diu ra phía sau ăn uống và nghỉ ngơi. Lúc Gia Minh và Diệp Hàm, Đoàn Tinh Nhân đi vào, Linh Tĩnh đang cởi áo để Sa Sa lên giường nghỉ ngơi. Bên cạnh đều là người thân thiết, Sa Sa lắc đầu, giọng nói nghẹn ngào mà khàn khàn:"Không, buổi tối còn có người tới..."

"Tối nay ngủ một giấc đi, tối qua cậu đã không ngủ rồi. Linh Tĩnh ở lại đây ngủ với cậu, chuyện bên ngoài giao cho mình là được rồi."Hôm qua là buổi gác đêm đầu tiên, Sa Sa nghẹn ngào khóc cả đêm, giọng cũng khàn khàn rồi. Gia Minh quyết định như vậy, Linh Tĩnh và hai bác Diệp cũng đồng ý. Sa Sa lắc đầu theo bản năng, nhưng cuối cùng cũng không phản đối được, suy nghĩ một lát rồi lại không nhìn được mà bật khóc.

Tiết trời thế này, mọi người đều ăn mặc mỏng manh. Vén ống quần Sa Sa lên, đầu gối quỳ hai ngày đã bắt đầu sưng đỏ lên. Bác gái Diệp thoa thuốc cho nàng, vừa lúc Diệp Hàm có chút việc phải về võ quan nên nhân tiện lấy luôn một ít chăn gối sang đây để ngày mai dùng. Ngồi an ủi Sa Sa một lát, Gia Minh đi ra ngoài, tham gia bữa tiệc tối đã diễn ra hơn một giờ. Một lát sau, Linh Tĩnh cũng theo ra. Hai người đều không có kinh nghiệm trong chuyện này, Gia Minh

có thể giết sạch những người hẳn muốn giết nhưng lại không thể làm gì để Sa Sa người ngoại vào lúc này được, có khi còn làm nặng cảm thấy đau lòng hơn, vẫn là sự sẵn sàng và an ủi của bác gái Diệp có lẽ sẽ có tác dụng hơn một chút.

Tâm tình buồn bực, con như đầu lại phát tác. Lúc này là thời gian cao trào của bữa tiệc, Tiểu Mạnh và mấy người phụ trách của Sa Trúc bang đang mời rượu ở xung quanh. Gia Minh và Linh Tĩnh ngồi xuống một bàn chuẩn bị ăn uống, Linh Tĩnh không nuốt trôi được, còn Gia Minh thì vẫn phải cưỡng chế chính mình bổ sung năng lượng. Ngồi ăn một lát, người cậu họ xa của Sa Sa kia đi tới, mặt đỏ bừng, người đầy mùi rượu, hẳn nói: "Tiểu Cố, chuyện chiều nay ta đã nói với cháu, không phải là chuyện đùa!"

"Ồ, cháu biết rồi." Cố nhét từng ngụm thức ăn vào miệng, Gia Minh gật đầu thuận miệng trả lời. Cũng vào lúc này, một bàn ở cách đó không xa bắt đầu náo loạn.

"Như vậy mà được hả? Ít nhất thì chủ nhà cũng phải lộ mặt chứ, không nể mặt khách khứa chút nào..."

"Biết cô ta là thiếu nữ vị thành niên, đi ra nói vài lời thì có sao, tôi có bắt cô ta mời rượu đâu... Tất nhiên, nếu cô ta muốn uống chút gì đó cũng không sao cả..."

Một bàn này, người cầu đầu chính là Tiết Thành của Tân Ninh bang, ngồi bên cạnh hẳn là một số đại ca xã hội đen của Giang Hải, ít nhiều cũng có ý hùa theo, thậm chí một tên trong số đó còn là đường chủ hiện tại của Sa Trúc bang. Ý tứ trong lời nói đại khái là ít nhất thì Sa Sa cũng phải ra lộ mặt một lần, không có chủ nhà, một đám người có hứng thú gì để ăn uống chứ. Từ ý nào đó, đây có thể coi như khiêu khích trần trụi, dò xét thực lực trước mắt của Sa Trúc bang, dò xét phản ứng của người khác, thuận tiện cũng để lập uy luôn. Mỗi khi một bang phái lớn suy bại, ít nhiều cũng có người khiêu khích như vậy xuất hiện, lúc này người ta chiếm thế mạnh, nếu người biểu hiện quá kịch liệt thì có thể gây ra mâu thuẫn, nếu như nhát gan sợ phiền phức thì chắc chắn sẽ bị xem thường.

Bên này vừa kêu lên như vậy, không ít thành viên Sa Trúc bang ở gần đó lập tức đứng dậy: "Mày có ý gì?" Đám người Tiểu Mạnh âm trầm đi tới. Mà đang ngồi bên Linh Tĩnh, Gia Minh buông đũa xuống, đứng lên với vẻ bất đắc dĩ, đi về phía bên kia. Ngay sau đó, Linh Tĩnh cũng đứng dậy đi theo cách hẳn không xa. Vị cậu họ xa của Linh Tĩnh tức giận gọi mấy tiếng, song Gia Minh không quay đầu lại. Hẳn ngồi tại chỗ mắng một câu "không biết lớn nhỏ", nhưng cuối cùng cũng không đuổi theo.

Lấy khăn tay lau miệng, nở nụ cười nhân nhạ, Gia Minh đi tới trước bàn kia: "Này, muốn có người uống rượu cũng phải không?"

"Ồ, lại là mày?" Tiết Thành kia nhìn Gia Minh, gật đầu, "Mày cũng không phải là chủ nhà. Tao không nói nhất định phía uống rượu, chi là nhiều trường bối ngồi ở đây như vậy, không thể không ra mặt được... À đúng rồi, mày là bạn trai của cô ta, nếu tới rồi, cũng được, cũng được, uống hai ly cũng không sao. Ai đó, mở rượu mở rượu..." Vừa quay đầu lại, hẳn nhếch môi nhả ra một câu: "Con mẹ nó, không biết sống chết!" Thanh âm tuy nhỏ nhưng mấy người bên cạnh cũng miễn cưỡng nghe được, rõ ràng là nhắm vào Gia Minh.

Trong số những người ngồi đó, mặc dù vị đường chủ của Sa Trúc bang kia có ý định thân cận với Tân Ninh bang nhưng ít nhiều cũng biết Gia Minh, mở miệng khuyên: "Gia Minh, cháu đến đây làm gì? Cháu không biết uống rượu, rượu này uống vào sẽ say, ngày mai còn phải đi học nữa, quay lại đi, quay lại đi..."

"Không sao, ngày mai cháu xin nghỉ học." Gia Minh mỉm cười. Thấy một người bên cạnh Tiết Thành lấy một chai rượu mạnh năm mươi hai độ từ dưới

bàn lên, đang định mở nắp bình, hắn tự tay đón lấy,"Không cần rót, uống bằng chai luôn đi."

Tiết Thành cười ha ha:"Lợi hại, giỏi lắm, vậy thì uống bằng chai luôn đi..."

Mấy tên đại ca ngồi xung quanh cũng bắt đầu ồn ào:"Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên.""Rượu này năm mươi hai độ đó.""Có chịu nổi không...""Được, ai mở nắp chai giúp anh bạn trẻ này đi..."

Thấy Gia Minh cầm chai rượu trong tay rồi không có hành động nào khác, một tên đại ca ở bên cạnh đưa tay ra định mở nắp giúp hắn. Gia Minh lắc đầu:"Không cần..."Hắn nhẹ nhàng tung chai rượu lên, chai rượu vòng vo trên không trung mấy vòng, hắn đón lấy cổ chai.

Chai rượu thủy tinh này rất dày, cầm trong tay hết như cầm một cây búa. Trong nháy mắt, không khí xung quanh dường như động lại, nụ cười vẫn nở rộ trên môi mỗi người. Chỉ nghe choang một tiếng, chai rượu vỡ tung tóe trên đầu Tiết Thành, nửa người phía trên của hắn nằm rạp xuống bàn, rượu, mảnh thủy tinh bắn lên không trung, đồng thời máu tươi cũng chảy ra trên bàn.

Sau một giây, xung quanh yên lặng như tờ.

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 354

Con Người Kiên Cường

Mọi người lăn lộn trong xã hội đen cũng không phải không có giác ngộ lúc nào cũng có thể bị đánh. Mặc dù Tân Ninh bang có thực lực mạnh mẽ nhưng nói thế nào thì Giang Hải vẫn là địa bàn của Sa Trúc bang, lần này mang theo năm thù hạ đả lực đến đây, nhưng trên thực tế, nếu Sa Trúc bang muốn động thù thì sợ rằng có mang theo mấy trăm người cũng vẫn không chạy thoát được. Đã chuẩn bị trước nếu xảy ra chuyện, nhưng sau lần khiêu khích trên linh đường trước đó, Tiết Thành đã tạm thời yên tâm rồi.

Người của Sa Trúc bang sợ đầu sợ đuôi, đám lão đại kia trước ngạo mạn, sau kính cẩn. Hấn ở trong đại sảnh cả một buổi chiều, những người cố ý nhắc đến chuyện sau này hợp tác càng ngày càng nhiều, thậm chí có một vị đường chủ của Sa Trúc bang cũng loáng thoáng tỏ vẻ muốn nương nhờ vào hấn, hiển nhiên đã biết loạn cục trong tương lai của Sa Trúc bang là điều tất nhiên, thực lực kém sẽ phải tính toán nương nhờ vào những tổ chức có thực lực mạnh hơn để đổi lấy bình an trong tương lai.

Đến tận lúc này, Tiết Thành rốt cuộc có thể xác định được, Sa Trúc bang trước đây một nhà độc đại tại Giang Hải, sau khi Liễu Chính chết đi, rốt cuộc cũng mất đi lực ảnh hưởng và uy hiếp ban đầu của nó. Cho dù Tiểu Mạnh âm độc kia vẫn còn có thể làm một nhóm người kinh sợ, nhưng tang lễ lần này vẫn chưa từng thấy thù hạ của Dương Chấn Hưng, người nắm giữ một phần thế lực lớn nhất của Sa Trúc bang. Những vị lão đại còn lại không phải kẻ vô tích sự gì, nhưng nếu so với Tân Ninh bang thì cũng không đáng nhắc tới. Bất kể là Tiểu Mạnh vốn làm việc không để ý đến hậu quả hay là một vị đường chủ nào khác hung ác đến cỡ nào cũng không dám mạo hiểm chọc giận Tân Ninh bang. Từ đây về sau, dựa vào thực lực Tân Ninh bang, cả Giang Hải sẽ thành thiên hạ của Tiết Thành.

Không riêng gì Tiết Thành có cảm giác như thế, thân là các vị lão đại vốn càng quen thuộc với tình hình Giang Hải hơn, có lẽ lại càng có dự cảm như vậy. Tân Ninh bang là một bang phái lớn tại một thành phố cỡ trung ở bên cạnh Giang Hải, từ năm năm trước đã mơ hồ lộ ra dấu hiệu muốn tranh đấu với Sa Trúc bang. Sa Trúc bang với vàng khước trương địa bàn ra bên ngoài, Tân Ninh bang cũng muốn chen chân vào Giang Hải, muốn chia một phần lợi ích tại vùng đất được trời ưu ái này. Tranh đấu hơn nửa năm rồi nhưng hai bên còn chưa chính thức vạch mặt sống mái với nhau. Nhưng xét một cách toàn diện thì, Sa Trúc bang tranh đoạt địa bàn ở bên ngoài tạm thời chiếm thượng phong, mà vị Tiết Thành được Tân Ninh bang phái tới mở rộng địa bàn tại Giang Hải thì luôn gặp trắc trở, dưới sự uy hiếp của Sa Trúc bang, bước tiến của hấn đúng là gặp phải vô số cái đinh mềm.

Sở dĩ Sa Trúc bang làm được như vậy cũng vì mọi người đang âm thầm suy đoán về một nguyên nhân, đó là Liễu Chính có được một mạng lưới quan hệ mật thiết với thượng tầng chính phủ, chuyện này có thể nhìn ra được dựa trên rất nhiều phương diện. Nhưng tất nhiên bọn họ không biết rằng, về chuyện chính phủ mơ hồ ủng hộ Sa Trúc bang trên khắp mọi phương diện đó, ngay cả Liễu Chính đều thường xuyên cảm thấy nghi ngờ. Mà trùng hợp là đúng vào lúc này, Liễu Chính chết, mạng lưới quan hệ này bởi vì vậy mà đứt gãy. Sa Trúc bang lập tức dao động, tất cả mọi người đều bàng hoàng, nhóm người Tiểu Mạnh muốn hỏi tội Dương Chấn Hưng, Dương Chấn Hưng thì chuẩn bị chiến tranh. Thậm chí ở ngoài Giang Hải, ngay tối hôm qua thôi, Tân Ninh bang đã san bằng tất cả địa bàn của Sa Trúc bang để tạo thế cho Tiết Thành ở bên này.

Mặc dù một nhóm người vẫn đang lựa chọn quan sát, nhưng các vị lão đại từng có kinh nghiệm trên phương diện này cũng hiểu được, dưới tình huống như vậy, nếu tỏ thái độ trước tiên, dám tiến hành một ván bạc xinh đẹp thì lợi ích có được sau này sẽ càng lớn hơn, về phần những kẻ gió chiều nào xoay chiều ấy vẫn còn đang quan sát, mặc dù tạm thời có thể bình an nhưng sau này chắc chắn sẽ không có được không gian phát triển tốt. Vì vậy không ít người quyết định lựa chọn Tân Ninh bang, dù sao nếu nó có thể phát triển lớn như thế thì ít nhiều cũng có quan hệ với bên trên. Được bên trên ngầm đồng ý, đừng nói là hiện giờ thực lực của các đường khấu của Sa Trúc bang thoạt nhìn không chênh lệch nhau bao nhiêu, cho dù có một nhân vật giống Liễu Chính nổi lên chinh hợp lại Sa Trúc bang một lần nữa thì sợ rằng sau khi trải qua cơn biến cố này, Sa Trúc bang cũng không thể ngăn cản được Tân Ninh bang tiến vào Giang Hải.

Vì vậy, đến bữa tiệc, sau khi mọi người nói chuyện vui vẻ, cơm nước no nê rồi, Tiết Thành liền ngang ngược khiêu khích. Hắn đã chiếm được sự ủng hộ của nhiều người như vậy, phải lập tức làm những người này tỏ thái độ nhất định. Ngoài ra, hắn cũng muốn đề càn nhiều người thấy, có nhiều người đứng về phía hắn như thế rồi, thời tiết Giang Hải sẽ phải thay đổi, các người còn không nhanh lựa chọn đi.

Về phần liệu Sa Trúc bang có hành động nào quá khích hay không - khó chịu là nhất định, ngoài mặt tất nhiên sẽ phải tỏ thái độ cứng rắn, nhưng nếu nói đến động thủ... Hiện giờ có nhiều vị lão đại ngồi xung quanh Tiết Thành như vậy, cho dù là người tính tình nóng nảy như Tiểu Mạnh thì chắc chắn cũng không dám làm ra chuyện gì quá đáng. Không chỉ có Tiết Thành chắc chắn như vậy, tất cả những người ngồi quanh hắn cũng có ý nghĩ như thế. Vị đường chủ của Sa Trúc bang kia thấy Gia Minh đến đây liền khuyên Gia Minh đừng uống rượu, thực ra thì, về mặt nào đó, hắn đã hướng về Tân Ninh bang, sợ đi giải vây giúp Gia Minh cũng vì nhớ đến chút tình cũ, không muốn một đứa trẻ gặp chuyện không may mà thôi.

Đối với thượng tầng Sa Trúc bang, phần lớn mọi người đều biết một chút về Gia Minh, một thiếu niên tính tình không tệ, đúng như trước đây Liễu Chính đánh giá "... Một đứa trẻ thật tốt, không đánh nhau, không mắng chửi người khác, tính tình ôn hòa, với ai cũng lễ phép, đến bây giờ cũng không dựa vào quan hệ với Sa Trúc bang chúng ta để ức hiếp người nào cả, rượu chè, cờ bạc, chơi gái, thứ gì cũng không..." Mặc dù bọn họ thấy hẳn thiếu một chút huyết tính và khí khái, nhưng đối với những người lẫn lộn xã hội đen nhiều năm như vậy, có lẽ lại càng thích loại tính cách này hơn. Thấy thấy Gia Minh đến trước bàn của Tiết Thành, mấy vị đường chủ có hảo cảm với Gia Minh liền vội vàng đi tới, muốn khuyên bảo hắn, để hắn không đến nỗi bị làm nhục.

Không ai nghĩ tới, một thiếu niên vốn dĩ luôn có thái độ bình thân lại có thể làm ra chuyện kịch liệt thế này.

Hoàn toàn không có dấu hiệu báo trước, trong mắt mọi người, thiếu niên kia cầm lấy chai rượu nhìn một lát, nhẹ nhàng tung lên, nhẹ nhàng bắt lấy cổ chai, sau đó liền thuận tay đập xuống. Đó thật sự là một cú đánh đơn giản đến không thể đơn giản hơn. Nếu là những người khác, dùng chai rượu đập vào đầu người khác thì phần lớn sẽ dùng sức toàn thân, vuron cả cánh tay ra phía sau, toàn thân trên dưới đều tỏa ra sát khí, cho dù là "nổi điên rồi đánh" thì ít nhất sắc mặt cũng phải biến hóa một chút. Nhưng năm ngón tay bàn tay trái của hắn vẫn nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, thân hình đang đứng thẳng kia thậm chí không lay động lấy một chút, trên mặt vẫn mang theo nụ cười lạnh nhạt mà vô hại. Chai rượu kia trực tiếp vỡ tung tóe ngay trên đầu Tiết Thành. Loại chai rượu này rất dày, không biết phải dùng lực mạnh bao nhiêu thì mới có thể đập vỡ được, nhưng xuất hiện trước mặt mọi người chỉ là một cú vung tay hoàn toàn không có vẻ gì là thô bạo. Nửa người Tiết Thành nằm rạp xuống mặt bàn, đầu đập rầm xuống. Tiếng vang cực lớn vang lên, chén bát bị đập nát, nước canh văng tung tóe.

Cảnh tượng này làm nụ cười của mọi người đọng lại.

"Tại sao mày lại đáng ghét như vậy chứ." Tiếng nói lạnh nhạt phun ra từ miệng người thiếu niên, "Cả buổi chiều đã nghe mày ngồi đây lải nhải, ong ong

như con ruồi vậy! Mẹ mày không dạy mày đến làm khách phải lịch sự sao?"

Mấy câu này rơi vào tai mọi người. Máu tươi từ trên đầu Tiết Thành chảy ra như suối, hòa vào giữa nước canh đang tràn ra trên bàn. Tên đàn em của Tiết Thành đứng gần Gia Minh nhất kịp phản ứng lại: "Mày ***!" "Một quyền liền hướng về phía đầu Gia Minh chào hỏi.

"Dừng tay! Ai dám động đến hắn!" Người lớn tiếng hét lên là một vị đường chủ của Sa Trúc bang thấy Gia Minh sắp bị làm nhục nên chạy tới. Chỉ là, trong nháy mắt khi hắn vừa hét lên, người ra tay trước cũng là Gia Minh mà hắn đang muốn hỗ trợ giải vây. Gia Minh vươn tay trái ra vững vàng đón được một quyền nặng nề ngay cách đầu mình mấy cm, trực tiếp đâm cổ chai trên tay phải tới. "A..." Một tiếng hét thâm vang lên, truyền ra thật xa trong biệt thự. Tiết trời thế này, mọi người đều mặc áo đơn. Chai rượu sắc bén đâm thẳng vào cánh tay đối phương, sâu đến tận xương. Cùng với loại đau đớn do xé rách da thật này, tay phải Gia Minh tùy ý kéo lại, cánh tay săn chắc của người này bị xé rách ra dọc theo xương cốt.

Máu tươi văng khắp nơi, người này liều mạng giãy dụa lẩn về phía sau. Bốn người còn lại lập tức xông lên. Nhưng đồng thời, Gia Minh bước lên một bước dọc theo cái bàn, nhấc tay lên một cách tùy ý níu lấy cổ áo một người lùi tới, cầm cổ chai đâm liên tục ba bốn phát vào bụng đối phương. Đến khi ném người này ra, một người khác cũng đã vọt lên.

Những người này cũng được xem như nhân vật xã hội đen trải qua trăm trận, mặc dù khi vào cửa đã bị thu mất vũ khí nhưng lúc này hét lớn xông lên, đúng là có thể nói sát khí kinh người. Mấy vị lão đại ngồi xung quanh bàn ăn cuống quýt lui lại. Nói thế nào thì quyết định ủng hộ Tân Ninh bang của bọn họ cũng chỉ là nhất thời, vẫn chưa chuẩn bị quyết liệt với Sa Trúc bang, phần lớn đều tỏ ra không biết phải làm sao. Mà thiếu niên đang cầm cổ chai trên tay kia thì về mặt bình thân, tiện tay đánh gục hai người nhưng hắn vẫn tỏ ra ung dung đến đáng sợ. Nhẹ nhàng bước sang bên cạnh một bước, nắm đấm của người nọ xệt qua tai hắn, tay trái hắn chụp lấy tay đối phương, giật xuống gánh lên vai mình, tay phải vòng qua đầu vai mềm dẻo tựa như một con rắn, giật xuống, cầm thẳng cổ chai vào mạng sườn đối phương.

Gia Minh chỉ cao chừng 1m7, mà đối phương thì cao khoảng 1m9, lần này hắn bắt lấy cánh tay rồi đâm ngược trở lại, mọi người xung quanh đều có thể nghe thấy một tiếng "rắc" trong trèo. Trong tiếng kêu thâm thiết của đối phương, cánh tay người này bị gãy thành một góc độ đáng sợ khó có thể dùng ngôn ngữ để hình dung, hắn gục xuống quỳ gối trên mặt đất. Hầu như ngay khi cổ chai đâm vào mạng sườn đối phương, đầu gối thiếu niên kia lập tức đụng vào vành mắt hắn.

Hai bước đánh ngã hoặc đánh bay ba người, một người đứng bên bàn ăn đã thuận tay rút dây lưng ra, vung lên vù vù, mà tên đứng ở phía bên kia bàn ăn thì dùng dao gấp trên móc chìa khóa của mình, vung lên xoẹt xoẹt mấy cái, dường như vọt thẳng qua bàn để xông tới. Gia Minh thuận tay chụp lấy chiếc dây lưng kéo về phía bên này. Lực lượng khổng lồ làm người nọ bay thẳng lên, đập mạnh xuống mặt bàn. Nhưng vừa mới chạm vào mặt bàn, cả chiếc bàn trong liền vỡ toang dưới một cú đá mãnh liệt của Gia Minh, người này bị đá trúng ngực, bay thẳng ra ngoài cùng với Tiết Thành vốn vẫn đang nằm choáng váng trên bàn. Tên cầm dao gấp ở đối diện vừa mới nhảy lên thì mặt bàn đột nhiên bị đá vỡ, Gia Minh đánh bay hai người, thuận thể tung một cước vào ngực hắn. Vẫn duy trì tư thế lấy đà, hắn bắn ngược về phía sau, hai đầu gối tiếp đất trước, vừa kêu thâm thiết vừa lăn lộn mấy vòng rồi mới dừng lại, hai chân sợ rằng đã không đứng lên được nữa.

Vài giây đồng hồ ngắn ngủi, mấy động tác thoát nhìn rất hời hợt, một đám nhân vật xã hội đen hung ác chỉ còn lại có tiếng kêu khóc thê lương. Chiếc bàn tròn bị đá chia năm xẻ bảy, bắn tung ra ngoài. Những người ở gần đó không tránh kịp, ít nhiều cũng bị đồ ăn bắn vào, trên người dính đầy nước canh. Vị đường chủ lúc trước tỏ thái độ tốt với Tiết Thành kia bất hạnh bị một tô canh úp thẳng lên đầu, nước canh tí tách chảy xuống. Hắn ngơ ngác ngồi đó, liếm

liềm mỗi, nhất thời ngay cả động tác ứng biến cũng không có. Xa xa gần gần, mấy vị lão đại xem như quen thuộc với Gia Minh đứng ngây ra như trời trồng, rõ ràng là có thể tin nổi tại sao một thiếu niên vô hại mình từng quen thuộc lại có thể biến thành cỗ máy bạo lực như vậy.

"Ách... a..."

Lúc trước Tiết Thành kia bị chai rượu đập thẳng vào đầu, vừa rồi lại bị lan tới, thân thể và cả ghế ngồi bị lật ngược ra sau, nhưng cuối cùng cũng không bị vết thương trí mạng nào. Hắn còn chưa phản ứng kịp, chỉ biết ôm đầu rên rì, lão đảo đứng đây. Ở phía sau hắn, gỡ dây lưng xuống, thiếu niên lạnh nhạt nhìn hắn, sau đó đi tới. Dây lưng vung lên, khóa kim loại nện thẳng xuống lưng hắn, đánh cho hắn lại quỳ xuống.

"A cái gì mà a! Vừa rồi tao hỏi mày đó, tại sao mày lại đáng ghét như vậy? Rốt cuộc là tại sao!" Thiếu niên vừa nói vừa đá bay hắn ra ngoài:"Trả lời tao mau!"

Tiết Thành đầu đầy máu, giãy dựa trên mặt đất mấy cái, làm sao còn có thể nói chuyện được. Gia Minh lại lao qua, một cước đá lên bụng khiến thân thể hắn co rút như con tôm, đồ ăn lúc trước bị nôn mửa ra hết:"Trả lời tao!"

Trong viện im lặng như tờ, hơn trăm người nhìn Tiết Thành bị đánh lên bờ xuống ruộng, thỉnh thoảng còn bị hung hăng quát dây lưng xuống. Giọng nói của thiếu niên có vẻ điên cuồng đến đáng sợ:"Trả lời! Con mẹ nó, mày nói đi! Tại sao lại đáng ghét như vậy! Tại sao, tại sao... Mày không biết bây giờ tao đang rất không vui sao! Há! Nói mau! Nói mau! Nói... Nói... Mẹ mày dạy mày như thế nào! Tao đang hỏi mày đó! Phép lịch sự tối thiểu cũng không có! Mày! Nói! Cho! Tao! A..."

Một người bị đánh thành thế này rồi, làm gì còn năng lực để nói chuyện nữa, huống chi hắn còn không ngừng đánh, sợ rằng đối phương có muốn nói thì cũng bị đánh cho ngậm miệng lại. Đánh thêm một lát, chỉ thấy thiếu niên kia trực tiếp dùng dây lưng siết cổ hắn, lôi hắn từ mặt đất đứng lên. Trong tiếng kêu thảm thiết, khuôn mặt thể thảm đến không giống hình người đối diện với mọi người trong biệt thự, đầu vẫn đổ máu. Hắn nôn mửa ra đầy uest vật, đến khi bị siết cổ đến không thể thở nổi, khuôn mặt hắn đỏ bừng lên, con mắt lồi ra ngoài, đầu lười từ từ thè ra...

"Nói đi... Trả lời tao đi!!!"

Tiết Thành kia bị siết cổ đến thể thảm, hai chân giãy dựa run rẩy rồi duỗi thẳng ra. Đến khi gần tắt thở thì cuối cùng thiếu niên kia cũng hôn hên buông ra, để thân thể hắn nằm nhũn trên đất. Thiếu niên hỏn hên chống nạnh, đi qua đi lại vài bước, sau đó lấy khăn tay trên bàn lau tay. Ngay cả xung quanh đều là các vị lão đại xã hội đen có uy tín, danh dự ở Giang Hải nhưng lúc này cũng không khỏi bị bộ dạng điên cuồng của hắn dọa hết hồn.

"Con mẹ nó, mày còn không nói, không nói phải không! Nói! Mau!"Chỉ vào Tiết Thành chỉ còn lại một hơi thở trên mặt đất, hắn tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, toàn thân đều run rẩy, giọng nói quanh quẩn trong sân,"Biến thành như vậy rồi mà mày vẫn không chịu nói, con mẹ nó, mày thật kiên cường! Con mẹ nhà mày! Thua mày rồi..."

Hắn gơ ngón cái lên. Nói tới đây, có vẻ hắn không định tiếp tục đánh người nữa. Nhìn vào đám người còn ngơ ngẩn ở xung quanh, Gia Minh chỉ mặt đất, nhún vai:"Các người nhìn tôi như vậy để làm gì! Không thấy ở đây có người bị thương sao? Chảy máu đó! Gọi xe cứu thương mau! Ngộ nhỡ chết người thì ai chịu trách nhiệm!"

Nói xong mấy câu hiên ngang lẫm liệt này, hắn lấy khăn tay lau mồ hôi trên trán, nói:"Thật không chịu nổi với các người..."Rồi lại quay lại đá Tiết Thành một cước,"Tao nói không nên thấy máu trong linh đường chứ chưa nói là ngoài linh đường thì không được! Ăn cần hỏi thăm cả nhà mày!"Nói xong câu này, cuối cùng hắn mới thờ phỉ phỉ rời đi. Linh Tĩnh đứng bên cạnh xem toàn bộ quá trình, lúc này cũng mỉm cười đi theo hắn.

Trong đám người, rất cuộc một số người cũng có hành động, Tiểu Mạnh thờ dài bất đắc dĩ, chỉ mấy tên đàn em bên cạnh:"Gọi xe cứu thương mau, còn đứng đó làm gì... Thật không chịu nổi mấy thằng không có lòng đồng cảm chúng mày..."

Đi qua mấy bàn ăn, Gia Minh và Linh Tĩnh ngồi xuống chỗ khi này. Vị cậu họ xa của Sa Sa ngo ngác nhìn Gia Minh, vẻ mặt hơi cứng ngắc. Thấy Gia Minh ngồi xuống, hắn không biết nên bỏ đi hay ở lại, mồ hôi hột chảy đầy trên trán. Gia Minh lấy đĩa gấp đồ ăn, lăm bằm với Linh Tĩnh:"Phù... hơi lạnh rồi."Hắn quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt cậu họ xa của Sa Sa hai giây.

Hắn là một đứa trẻ ngoan biết lễ phép, nuốt xong thức ăn rồi mới mỉm cười hỏi:"À đúng rồi, chú, vừa rồi chú nói gì nhỉ? Phiền chú nhắc lại được không..."

ẤN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 355

Bốn Giây

Những tia nắng đỏ rực của trời chiều dần dần biến mất, Gia Minh và Linh Tĩnh đi trên một con đường, ánh sáng của đèn đường và những cửa hàng ở hàng bên hắt ra ngoài, Gia Minh làm một số động tác giãn gân giãn cốt, hai tay linh tinh vẫn khoác qua eo của hắn, chân thì đá những viên sỏi trên mặt đường, cái váy tung lên, để lộ đôi bàn chân nhỏ nhắn trắng mịn và cái tất trắng, thỉnh thoảng nàng ngẩng đầu lên, hít thở bầu không khí chạng vạng, sau đó lại nhìn Gia Minh.

"Tại sao luôn nhìn lên tở như vậy?"

"Vì rất đẹp trai."

"Ác, cái này tở biết từ lâu rồi."

"Mới khen cậu được một câu, cậu đã kiêu ngạo rồi."

Thỉnh thoảng có một số chiếc xe phóng qua đường, Linh Tĩnh nở nụ cười: "Đây là lần đầu tiên tở thấy cậu đánh người trước mặt dám đông, thật... là phong độ."

"A, bởi vì tên kia thực sự quá phiền, tở nhện hắn lâu rồi..."

"Giả vờ?" Linh Tĩnh đảo đôi mắt thông minh của mình, nói: "Cái đó gọi là nổi giận... Tở chưa từng thấy ai có thể khiến cho cậu nổi giận..."

Gia Minh cười liếc mắt: "Cậu ghét khi thấy tở như vậy sao?"

"Tở không muốn cậu quá bạo lực, nhưng mà tở lại thích như vậy." Nàng khẽ cười thờ dãi: "Tở không ghét cậu bạo lực chút nào..."

"Nếu như vợ chồng bác Diệp có ở bên ngoài, chắc chắn là tở không dám xuất thủ trước mặt hai người bọn họ." Gia Minh suy nghĩ một chút, nói: "Cho dù thế nào thì chú Liễu cũng mất rồi, Sa Trúc Băng muốn tranh đoạt quyền lợi với người khác ở Giang Hải sẽ có thể dính dáng tới Sa Sa, cái tên Tiết Thành kia thì tở không coi vào đâu, đương nhiên cũng không phải vì hắn làm cho tở giận, tở thái độ trước mặt một số người sẽ mang tới một số lợi ích, tuy rằng không phải một hành động có thể cả đời an nhàn, nhưng mà nếu ngày nào cũng có một số tên côn đồ tìm tới thì thực phiền... Ở linh đường tở không xuất thủ, cậu không thấy tở quá kém cỏi đó chứ?"

"Tang lễ của chú Liễu đang diễn ra, cậu mà đánh đánh giết giết ở trong linh đường tới mới cảm thấy cậu không được." Nàng nắm tay Gia Minh, nhẹ giọng nói: "Chẳng nhẽ tở không hiểu cậu hay sao?"

Gió đêm thu mát mẽ thổi nhẹ nhàng, hai người tay trong tay đi trên đường phố, trong suốt hai ngày tang lễ vừa qua, trong lòng mỗi người đều mang một nỗi buồn vô cớ, có rất nhiều phương thức để giải quyết, Gia Minh cũng có thể giết người, nhưng lại bất lực với tâm tình của Sa Sa lúc này.

Qua một lúc sau, Linh Tĩnh mới khẽ khẽ vuốt mái tóc bay loạn của mình, nói:"Sau chuyện này có phiền phức gì với Sa Sa không?"

"Chắc là có, hờ dù nhò cũng vẫn kiêu ngạo, Sa Sa dù sao cũng là con gái của chú Liễu, cái tên Lâm Lôi vẫn còn giá trị lợi dụng, nhưng mà có Tiểu Mạnh trông coi, chắc cũng không có chuyện gì lớn."

Linh Tĩnh gật đầu, sau đó thờ dãi:"Cái tên Liễu Sĩ Kiệt này thực quá đáng hận, lại trốn nhanh như vậy, không biết lúc nào mới có thể bắt hấn, việc của chú Liễu..."

"Lúc nào cũng có thể bắt hấn."

"Ách?"

Gia Minh gật đầu:"Hấn ở Âu Châu, hành tung của hấn có, muốn bắt lúc nào cũng được... Nhưng mà cậu tạm thời đừng nói với Sa Sa, lần này tới chưa muốn ra tay ngay lập tức."

Linh Tĩnh mở to hai mắt nhìn:"Vì sao vậy?"

"Sa Sa đang rất đau lòng." Gia Minh giải thích:"Hiện giờ chú Liễu vừa mới qua đời, Sa Sa rất đau lòng, nàng còn chưa kịp nghĩ tới chuyện hung thù, cho dù bắt hấn trở về giết hấn trước mặt nàng, cũng chỉ làm cho Sa Sa thương tâm nhiều hơn mà thôi. Đợi thêm một khoảng thời gian nữa, Sa Sa giảm bớt đau lòng, tới lúc đó sẽ bắt đầu hận hung thù, tớ sẽ bắt hấn trở về... lúc đó sẽ khiến cho Sa Sa đỡ thương tâm hơn, dù sao tên hung thù kia muốn bắt lúc nào cũng được."

"Thực xảo quyết... Nhưng mà làm như vậy là tốt nhất." Linh Tĩnh suy nghĩ một chút, nói:"Này, tối nay cậu tới đây đi."

"Cái gì?"

"Buổi tối ấy." Linh Tĩnh lờm hấn một cái, nói:"Tối hôm qua Sa Sa không ngủ, tớ sợ hôm nay cậu ấy cũng không ngủ, cậu tới đây chúng ta ở chung với nhau."

"Thế nhưng vợ chồng bác Diệp cũng ở đây mà, họ chính là cha mẹ cậu, nếu như để họ nhìn thấy 3 người chúng ta ở chung trên một chiếc giường... mình sẽ bị họ đánh chết..."

"Cậu không lên lút tới đây được hay sao, bản lĩnh sát thủ đâu rồi, đặc công đâu rồi." Linh Tĩnh trông như một con hổ muốn lao tới cắn người:"Bản lĩnh lợi hại của cậu chạy đi đâu rồi."

"Ha ha, nói đến vợ chồng bác Diệp làm tớ quên mất..."

Gió đêm mát mẽ, hai người nắm tay trong đi về biệt thự, thỉnh thoảng có một số người đi tới, tiếng cười và tiếng nói chuyện truyền xa trong đêm.

"Này, lúc này cậu họ của cậu tìm tới làm gì vậy? Trông bộ dạng lúc này của hấn tương đối lạ..."

"Ha ha, thấy tớ đánh thắng được người khác, ai mà chẳng thấy kỳ quái."

"Rốt cuộc là cái gì, trông bộ dáng của hấn không phải là nói đùa..."

"Hấn nói với tớ không được yêu sớm..."

"Ách..."

"Đại khái là hấn ý thức được mình có lỗi cho nên mới giả dạng uống say ngã xuống bàn... cậu yên tâm đi, đám họ hàng kiểu gì cũng sẽ lục tục tới, có người chắc chắn sẽ tìm tới cậu nói chuyện phiếm, cậu chỉ cần biết bọn họ muốn..."

Sau khi trở lại nhà, Linh Tĩnh tìm Sa Sa, Gia Minh ở bên ngoài buồn chán ngồi, yến hội cũng đã tan, các lão đại đều đang cáo từ đám người Tiểu Mạnh. Khi họ nhìn thấy Gia Minh, ánh mắt của người nào cũng có chút phức tạp, Tiết Thành của Tân Trữ Bang bị đánh thành như vậy, cho dù có điều trị thành công thì cũng là người tàn phế.

Thực ra việc người trong giới hắc đạo bị đánh là chuyện thường nhưng mà người xuất thủ lại là một thiếu niên, hơn nữa còn có bản lĩnh tương đối xuất sắc, đã khiến cho bọn họ chấn động.

Tiết Thành lần này mang đến năm người, trong giới hắc đạo họ đều là hàng nhất, tiếng tăm lừng lẫy, ai ngờ lại bị giải quyết một cách dễ dàng như vậy. Chỉ chừng 3, 4 giây, một loại động tác như nước chảy mây trôi diễn ra, cái bàn bị đá một cước vỡ tan, 5 người kia đã không bò dậy được nữa. Nếu như đơn đấu thì mười mấy người này cũng chỉ là hư không trước mặt thiếu niên này.

Bây giờ họ mới hiểu, tại sao Liễu lão đại lại vô cùng hài lòng với người con rể của mình, nói cho đúng, hấn là lão đại xã hội đen, chọn bạn trai cho con gái mình đương nhiên không thể chọn người quá yếu, thậm chí ngay cả năng lực tự vệ cũng không có. Với năng lực của Gia Minh nếu đi tới đấu trường ngầm tỷ thí thì kiểu gì cũng bách chiến bách thắng.

Liễu Chính vừa mới chết, Gia Minh đã biểu hiện ra lực uy hiếp cường đại, một nhóm người bắt đầu tự hỏi xem hấn có khả năng thượng vị khi Liễu lão đại chết hay không, nhưng khả năng này không tính là lớn.

Trước kia Gia Minh không tham dự hoạt động nào trong bang, đối với chuyện của giới xã hội đen chắc cũng không rõ ràng.

Các lão đại xã hội đen có hảo cảm với hấn, nhưng mà muốn họ ủng hộ thì sợ rằng không thể, đương nhiên, đối với riêng Tiểu Mạnh mà nói, nếu như Gia Minh thực sự có ý nghĩa này, lập trường của hấn chẳng cần hỏi cũng biết.

Lúc này, mọi người đã bắt đầu quan tâm tới lợi ích của Sa Trúc Bang, cũng quan tâm tới việc tranh đấu của Sa Trúc Bang và Tân Trữ Bang, thực lực của Sa Trúc Bang hiện giờ đang yếu, cho dù có thị uy thế nào thì Tân Trữ Bang chắc chắn sẽ không chọn lùi bước.

Tiết Thành tuy rằng đã được đưa vào bệnh viện, nhưng mà đa phần mọi người đã bắt đầu dùng thời gian ngắn nhất tích cực liên hệ với Sa Trúc Bang,

đương nhiên, đây là chuyện ngoài tang lễ, không cần tự thuật nhiều làm gì.

Các trò chơi qua đêm phần lớn là mặt trượt, tú lơ khơ, nếu ai có hứng thú thì có thể xem video. Sa Sa lúc này đã bị Linh Tĩnh kéo vào trong phòng ngủ, công việc tiếp đãi để cho họ hàng của Sa Sa làm. Những người này đều thấy Gia Minh phát uy lúc chạng vạng, cho nên cực kỳ sợ hãi, Diệp Hàm và Đoàn Tĩnh Nhân nghe người ta kể lại, lúc khuya vây quanh Gia Minh hỏi chuyện.

"Ách... Đánh người... Ha ha, đúng là có động thủ..."Gãi đầu đầu, Gia Minh dường như có chút ngại ngùng nói:"Chủ yếu là do người kia quá phiền, tìm tới đây gây sự, lại còn muốn gọi Sa Sa tới mời rượu, cháu đúng là không chịu nổi lên mới cầm chai rượu tới gõ vào đầu hắn, nhưng mới chỉ kịp nhắc lên... thì đã bị một đám người xông tới định đánh cháu, rất may đây là địa bàn của Sa Trúc Bang, tất cả mọi người đều kéo lại... Nếu như mà họ không cản trở, cháu chắc chắn sẽ đập chai rượu vào đầu hắn..."

Gia Minh mô phỏng lại hình dáng cầm chai rượu, Đoàn Tĩnh Nhân nở nụ cười:"Còn tưởng rằng Gia Minh là người của chủ nghĩa hòa bình, ai ngờ khi nóng giận cũng biết đánh người, nhưng mà như vậy cũng tốt, con trai thì phải cứng rắn một chút..."

Biết Gia Minh luyện võ rất chăm chỉ, tố chất thân thể lại tuyệt hảo, nên Diệp Hàm vỗ vỗ vai hắn, nói:"Thực ra nếu Gia Minh mà xuất thủ cũng sẽ không thua kém ai, chỉ là cháu không chịu ra tay mà thôi... Có một số lúc không thể tránh khỏi, chuyện gì cần giải quyết thì cứ giải quyết, những người này đều là xã hội đen, nếu nhịn được thì nên nhịn, nếu bây giờ đã đánh hắn thì sau này phải cẩn thận."

"Dạ, cháu hiểu rồi."Gia Minh gật đầu, cười rộ lên.

Trong đại sảnh của một ngôi nhà khác tại Giang Hải, có một đám người đang quây quần ăn khuya.

"Đại tỷ gọi mọi người tới đây là có chuyện gì vậy, mập mập người biết không?"

"Bên Sa Trúc bang đã xảy ra chuyện."Cầm cặp lồng đựng cơm, mập mập có biệt hiệu là thân ăn nhún vai:"Nghe nói là Gia Minh tiêu diệt xuất thủ đánh người..."

"Ta đã sớm dự đoán là kiểu gì chẳng có chuyện... Lần này là ai muốn chết vậy..."

"Đám hỗn đản Tân Trữ Bang."

"Đại bang phải đấy"

"Ta đúng là muốn thấy Giản mỹ nữ xuất hiện mở cuộc tàn sát, tặc tặc, cái loại cảm giác này..."

"Cảm giác cái rắm, để cho nàng xuất hiện tàn sát, thì tiền thưởng người đừng mơ nhận được, nhớ kỹ, chúng ta là những người yêu tự do, chuộng hòa bình..."

Diệp Liên cầm một đồng giấy tờ vừa đi từ trên cầu thang xuống vừa nói, cô gái đang ngồi trước máy vi tính, nói:"Không sai, đúng là chuyện của Sa Trúc Bang, nhưng không phải vì đám Tân Trữ Bang, quan trọng nhất chính là... đây là lần đầu tiên Gia Minh tiêu diệt xuất thủ trước mặt người khác..."

Ném đồng giấy tờ xuống bàn trà, Diệp Liên vuốt tay:"Xem một chút đi, năm người, bốn giấy... Mặc dù không có video ghi lại, nhưng đây đúng là Gia Minh tiêu đệ của chúng ta..."

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 356

Không Cho Phép

Trong bảy ngày tang lễ đúng là có chút rắc rối, bầu không khí đơn điệu cũng dần vui vẻ, lần lượt có một số người tới bày tỏ thái độ, người quấy rối đương nhiên là cũng có, chỉ là tạm thời chưa dám làm loạn mà thôi.

Đối với đa số các bang phái xã hội đen ở Giang Hải, họ đang nhìn hành động tiếp theo của Sa Trúc Bang mới có hành động của mình, đám người Tiết Thành bị đưa vào bệnh viện, tuy rằng không chết, nhưng ít ra không có thời gian 1, 2 năm cũng sẽ không hoạt động được như thường, làm hắc đạo đại ca, loại chuyện thể này đương nhiên là không thể tìm cảnh sát can thiệp, cho nên tạm thời Tân Trữ Bang không có khả năng tuyên chiến chính thức với Sa Trúc Bang, tình hình tạm thời yên ổn.

Ngày thứ tư, tâm trạng của Sa Sa mới tốt lên một chút, không khóc, thỉnh thoảng vẫn có thể cười với Linh Tĩnh và đám người Gia Minh, có một số họ hàng lục tục kéo tới an ủi, sau đó ở lại, đại khái là họ muốn đợi tới lúc tuyên bố di chúc của Liễu Chính.

Trong những người này, số người thấy Gia Minh nổi giận không nhiều, đại bộ phận chỉ nghe người ta nói, cho nên không biết rõ lắm.

Thấy Sa Sa ứng đối lễ phép với mọi người, lại đối với Gia Minh có phần thân thiết, cho nên số người rồi việc lắm miệng đương nhiên bàn tán không ít, nói là yêu sớm hiện giờ là một hiện tượng phổ biến, nhưng mà đa phần đều có thái độ phê phán.

Đáng nói là những người trách cứ lại đa phần là họ hàng của Sa Sa, cho nên Gia Minh không thèm để ý tới họ, có một ngày, Sa Sa và Linh Tĩnh đang ngồi nói chuyện, có mấy chú bác của Sa Sa kéo tới biểu thị sự quan tâm, đồng thời có hai đứa trẻ mà Sa Sa biết, có lẽ là đám người lớn thấy Linh Tĩnh và Sa Sa quá mức dễ tính, cho nên một đứa trẻ trong đó muốn nói chuyện với Sa Sa đã đẩy bật Linh Tĩnh ra ngoài.

"Chị Sa Sa chị đừng thương tâm có được hay không..."

"Chị Sa Sa vẫn còn chúng em mà..."

"Chị Sa Sa, sau này tới nhà của em chơi nhé..."

Là trẻ con, nếu như thực sự nói như vậy thì rất đáng quý, sẽ có tác dụng làm giảm bớt phần nào nỗi buồn của người khác, sẽ khiến cho người đối diện cảm thấy yêu thích.

Sa Sa tuy rằng ứng phó lễ phép với đám người này, nhưng mà trong lòng luôn bị thương, nên chỉ gật đầu không nói chuyện, đương nhiên, khi hai đứa bé liều mạng an ủi nâng, nâng cũng miễn cưỡng cười trừ, đưa tay xoa đầu một đứa trẻ, cô bé kia dùng cái móng lại đẩy Linh Tĩnh một cái nữa. Linh Tĩnh cũng

không quan tâm tới hành động của đám trẻ này, thân hình chuyển sang một hướng khác, nhưng đột nhiên, có một tiếng bộp vang lên, cô bé kia ôm mặt.

Đây đúng là một cái bạt tai vang dội, ngay cả Linh Tĩnh cũng bị dọa hoảng sợ, mấy người xung quanh thì tròn tròn, mắt thấy Sa Sa khẽ cúi đầu, mang theo nụ cười bi thương phức tạp. Cô bé kia đột nhiên bị tát một cái ngã xuống đất, đưa hai tay ôm mặt, có chút không hiểu nhìn Sa Sa, sau đó khóc rống lên, không ai có thể ngờ, Sa Sa vừa mới xoa đầu nàng đã đột nhiên xuất thủ tát một cái.

Bàn tay đánh người của nàng đặt trên đùi, ngón tay hết nắm vào lại xòe ra, cứ lập đi lập lại như vậy vài lần. Trong lúc Sa Sa đứng im thì mẹ cô bé kia đã kéo nó lên, đang muốn nói điều gì đó thì bị trạng thái của Sa Sa dọa cho chết khiếp, không dám nói gì cả, kéo con mình đi ra chỗ khác.

Sau chuyện này, Sa Sa lại trở thành đối tượng để người khác nghị luận, nói là nàng có dụng ý bắt lương, nào là quên nguồn gốc tổ tông, đối với họ hàng có hành động quá đáng, ngay cả trẻ con cũng đánh... Nhưng cho dù như vậy, người nhà của đứa trẻ bị đánh cũng không rời đi...

Ngày 7 tháng 9, khi mặt trời lên cao, thi hải Liễu Chính được hạ táng, buổi sáng bầu trời mưa nhỏ, một đoàn người rỗng rảnh kéo nhau ra nghĩa địa, Sa Sa chủ động cầm tay Gia Minh và Linh Tĩnh, một mối nói: "Tớ muốn về nhà..."

Trên hai hàng lông mi thật dài của nàng lại xuất hiện những giọt châu, chẳng biết là nước mưa hay nước mắt nữa, lúc lên xe, Gia Minh đuổi tài xế xuống, ngồi vào vị trí tay lái, hần phóng vút theo đường về Học viện Thánh Tâm, bỏ mặc một đoàn xe phía sau.

Mọi người thấy ba người này quá mức thân mật thì mở miệng bực tức phản đối, Liễu Chính vừa hạ táng, Sa Sa đã hoàn toàn bỏ mặc không chịu lo lắng, bỏ lại phía sau vô số người mang theo địch ý và khó chịu.

Nhưng đối với Gia Minh mà nói, nếu như Sa Sa đã muốn vậy thì trời có sập cũng chẳng sao.

Khi xe chạy tới bên ngoài cửa hàng game trước học viện Thánh Tâm, Sa Sa đã ngủ gục trên vai của Linh Tĩnh từ lúc nào không hay, nàng ngủ một mạch tới tận chiều, lúc đó trời mưa đã tạnh, nàng mơ màng bò dậy, dùng nửa tiếng đồng hồ để tắm rửa, sau đó đi sấy tóc cho khô, tỉ mỉ trang điểm lại một lần.

Lúc xuất hiện, nàng mặc một bộ đồ thể thao màu nhạt, tóc đuôi ngựa bập bênh sau đầu, nhìn về phía Gia Minh và Linh Tĩnh đang ngồi trên ghế, cười tươi: "Tớ ổn rồi."

Thoạt nhìn, nàng đã trở lại là một thiếu nữ trẻ ngấp sức sống.

Gia Minh giang hai tay đỡ Sa Sa ngồi giữa hai người, Linh Tĩnh ôm đầu nàng, hôn một cái, sau đó vào phòng bếp làm đồ ăn. Trong phòng trở nên yên lặng, Sa Sa nằm trong lòng Gia Minh chơi game, thỉnh thoảng vì Gia Minh quấy rối mà lắc đầu, hung hăng đâm vào ngực hắn.

Không bao lâu sau có Tiểu Mạnh gọi điện thoại tới, nói là sáng hôm sau sẽ công bố đi chúc của Liễu Chính, hỏi xem... có cần bố trí gì không, Gia Minh chỉ nói không cần rồi cúp điện thoại.

Sau khi ăn cơm tối xong, trời đã tối đen, trong TV vang lên thanh âm dự báo thời tiết, sau khi rửa bát xong, Gia Minh đi ra khỏi phòng bếp, Linh Tĩnh thì đang dọn nhà tắm, hần không thấy Sa Sa đâu mới hỏi Linh Tĩnh, hóa ra Sa Sa đã lên sân thượng giải sảu.

Hai người để cho Sa Sa ở một mình một khoảng thời gian, sau nửa giờ Gia Minh mới bước lên, Sa Sa đang ngồi trên một cái ghế nhỏ, hai tay ôm đầu im lặng nhìn cảnh đêm.

Tối mùa thu, do ban ngày mưa nhỏ nên tối hơi lạnh, vì sân thượng nhìn sang những phòng ốc san sát của học viện Thánh Tâm, lại nhìn dòng xe cộ đi lại như mắc cửi trên phố, những tòa nhà cao tầng như rừng ở trong thành phố, cả thành thị được bao phủ bởi một ánh sáng mê người. Khi khoác áo lên người Sa Sa, nàng tựa hẳn vào trong lòng hắn.

"Kỳ thực tớ chi giả vờ thôi..."Nàng nghẹn ngào nói.

"Ừ."

"Tớ nói là tớ sớm chuẩn bị tâm lý, nói rằng cha tớ chết tớ cũng không cảm thấy lạ, thực ra không phải như vậy... Bao nhiêu năm cha tớ lặn lội, tớ không nghĩ người lại chết lúc này, ba tớ nói là muốn kết hôn, tớ vẫn còn nhớ là ba tớ rời đi một cách bình an mà..."

"Ừ."

"Nhưng cha tớ lại chết, chết vì một lý do không giải thích được, hay là trước đây cha tớ làm nhiều chuyện xấu, lần này không muốn làm, vậy mà lại vì thuốc phiện mà xảy ra chuyện... Gia Minh, có phải là báo ứng không?"

"Không phải..."

"Tớ nhớ là lúc tớ còn nhỏ, cha tớ đã bị thương, hơn nữa còn bị thương nặng, nhưng mà cha tớ không chết..."Ôm thân hình thiếu nữ run rẩy vì khóc, Gia Minh im lặng.

Trong tiếng khóc ngập ngừng là những tiếng nói về tuổi thơ của Sa Sa lúc nhỏ, những ký ức về mẹ của nàng, rồi tới lúc Liễu Chính bị thương.

Thực ra những chuyện này Gia Minh đã nghe Sa Sa kể từ lâu rồi, hiện giờ nàng muốn đem toàn bộ ký ức kể ra, nói một cách không bẽn lẽn, thỉnh thoảng nàng nhớ lại một số chuyện nhỏ mà trước kia nàng không nhớ được, nói là Liễu Chính từng giấu dưới gối một khẩu súng, nàng lên lấy ra đưa, thỉnh thoảng Liễu Chính mang cô gái khác về nhà, bị nàng nhìn thấy, nàng dùng ảnh của mẹ nàng đánh người, Liễu Chính mắng nàng làm cho nàng phải khóc bỏ chạy...

Qua khoảng hơn 1 giờ, Sa Sa mới ngừng lại, Linh Tĩnh lên tới cửa, thấy hai người đang ôm nhau, nàng lại rời đi. Thực ra, ký ức về Liễu Chính của Sa Sa có nói một ngày một đêm cũng chẳng hết, nhưng do nói nhiều như vậy đã khiến nàng nghĩ tới một chuyện khác, điều này khiến nàng dừng lại, nhìn dòng chảy của thành phố im lặng hồi lâu.

"Gia Minh... Trong di chúc, cha viết những gì vậy..."

"Những gì có thể cho cậu thì để lại toàn bộ, sau đó... tách cậu ra khỏi xã hội đen, ra khỏi Sa Trúc Bang..."

Liễu Chính là một lão đại xã hội đen lúc nào cũng phải đối mặt với nguy hiểm, cho nên di chúc đã lập từ lâu rồi, hắn không muốn con gái mình có quan hệ gì với xã hội đen, hơn nữa hắn phân chia quyền lực đồng đều cho các đường chủ. Sau đó chia một phần cho Sa Sa, tuy rằng số lưu lại không nhiều, nhưng đủ

để cho nàng sống một cuộc đời không thiếu thốn.

Sa Sa lặng yên suy nghĩ một hồi "Gia Minh... Tớ rất ghét thuốc phiện, ai cũng ghét thuốc phiện, Hoàng Hạo Bình cũng như vậy, cha tớ cũng như vậy... tớ muốn những gì cha tớ để lại... tớ không cho phép bọn họ buôn lậu thuốc phiện..."

ÂN SÁT

Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 357

Chia Rẽ

Ngày mùng 8 tháng 9 năm 1999, âm lịch.

Sáng sớm mùa thu, gió mát phây phây, mang tới cho con người cảm giác mát mẻ, sáng khoái. Khi đèn đỏ, một chiếc xe dừng lại ở lề đường, tài xế đặt tay lên cửa sổ, hút một điếu thuốc lá, sau đó thò ra ngoài xem tình hình.

"Lão đại, đã thấy học viện Thánh Tâm... Đúng, đầu đường Từ Lan, còn một con đường khác đi tới được, bọn họ nói là đã tới từ sớm, A Kiệt là đi đường khác... Yên tâm, không thành vấn đề, máy ảnh đều đã chuẩn bị tốt, chỉ cần xuất hiện là chụp, ... được, Lão đại, khi em làm việc thì anh cứ yên tâm đi..."

Nói xong, hần buông điện thoại, mắt thấy đèn đỏ sắp hết, hần cố hít một hơi thuốc sau đó ném tàn thuốc ra xe ngoài, đang định nhấn ga thì có một bàn tay chắn phía trước, một cảnh sát giao thông cầm bộ đàm, gơ tay chào.

"Oa, đúng là giờ lành..."

"Giang Hải từ khi nào có cảnh sát nữ xinh đẹp thế này..."

"Người mẫu mới đúng chứ, không chỉ xinh đẹp mà chân lại còn dài như vậy, hơn nữa... quan trọng nhất là... Ách, nhìn ngực nàng mà xem?"

Bên trong xe vang lên những tiếng bàn luận kinh ngạc, cô cảnh sát kia chỉ tay:"Đưa bằng lái đây."

Giọng nói là giọng miền nam chính gốc.

"Không phải chứ, đồng chí cảnh sát, chuyện này... Ha ha, chúng tôi không vi phạm luật giao thông."Lái xe cười nói, đôi bên nhìn nhau trong chốc lát, cảnh sát giao thông ở ngoài cửa lạnh lùng nói:"Lấy ra... Tôi ghét nhất khi có người gọi mình là nữ nhân..."

Lý do này khiến cho 4 người trong xe cười rộ lên, tài xế lắc đầu lấy bằng lái:"Trời... Nhưng mà chúng tôi đâu có vi phạm luật giao thông, cô có thể xem nhanh một chút được hay không?"

"Không nhanh được."Liếc mắt nhìn cái bằng lái, cô cảnh sát giao thông cầm lấy chiếc camera ở ngực quay xung quanh, lùi lại vài bước, cầm lấy bằng lái xe đập cho một lỗ, mấy người trong xe khản trương:"Này, đồng chí cảnh sát, cô làm như vậy là sao?"

"Tại sao?"Cảnh sát giao thông liếc nhìn hần một cái:"Gần đây thành phố đang muốn xây dựng một thành phố văn minh có biết không? Đây là con đường kiểu mẫu, ném tàn thuốc thì nhận giấy phạt đi."

Tài xế kia kinh ngạc mở to hai mắt, lại nhìn tàn thuốc cạnh xe, bất đắc dĩ mở cửa xuống xe, nhặt tàn thuốc lên nói: "OK, OK. Tôi sai rồi, đồng chí cảnh sát, tôi nhận thấy mình sai rồi, tôi đã nhặt lên, cô thấy được chưa..."

Cầm điều thuốc trong tay, nhưng lại thấy đối phương cầm cameras nhấn một cái: "Đây chính là tang chứng..."

Thấy đối phương hành động cứng nhắc, hấn bắt đầu khó chịu: "Cảnh sát không nên ép người như vậy chứ..."

Mấy người trong xe bắt đầu nhao nhao lên.

"Đúng vậy, rõ ràng là ép người mà..."

"Nói cho cô biết, tôi quen đội trưởng Cao của cô..."

"Không phải chỉ khen cô một câu xinh đẹp mà đã..." Câu nói này chưa dứt, sắc mặt cô cảnh sát giao thông đã biến đổi, xoát một cái móc súng lục ở bên hông ra quát: "Anh nói cái gì? Lập lại lần nữa xem, cảm ơn, phiền anh lập lại lần nữa!"

Bầu không khí trong và ngoài xe lập tức thay đổi, giống như là khí hậu bắc nam khác nhau, sắc mặt mấy người trong xe cứng ngắc, nghiêm mặt nói: "Đừng... Đừng kích động, tôi sai rồi..."

"Xuống xe cho tôi!"

Cái câu chuyện quý dị xuất hiện làm cho mấy người này chẳng ai hiểu nổi, thấy cô cảnh sát giao thông quát câu vừa rồi, người cầm điều thuốc định xông lên, nhưng vừa mới bước được một bước, hai chân đột nhiên đập vào nhau, người đã lăn ra đất, sau đó ngực lại ăn một cú đập nữa.

"Tôi đã nói xuống xe, vậy mà mấy người còn dám phản kháng, ba người bên trong buông dao trong tay xuống, đừng tưởng tôi không nhìn thấy! Xuống xe! Xuống xe! Đừng làm tôi nổi giận thì các người sẽ thảm đấy..."

Bên trong xe, một đám người trợn mắt nhìn nhau...

Cảnh tượng này không chỉ phát sinh một lần, ở mấy con đường dẫn tới học viện Thánh Tâm đều có những chuyện như vậy, tuy rằng phương thức khác nhau, nhưng kết quả cuối cùng là, 3, 4 người trong xe đã bị cảnh sát bắt.

..... Trong lúc này, ở phòng khách, 3 người Gia Minh đã có sự chia rẽ đầu tiên.

"Tôi không đồng ý, tôi đã nghĩ một đêm rồi, tôi kiên quyết không đồng ý chuyện này..." Ngồi ở trên cái ghế salon, Linh Tĩnh vẫn còn mặc áo ngủ, mái tóc dài toát loạn, thanh âm hơi lớn, biểu tình có chút lo lắng, cũng có chút ủy khuất.

"Thể nhưng... tôi cũng đã quyết định..." Ngồi ở một bên, Sa Sa cúi đầu, thanh âm tuy rằng không lớn, nhưng sắc mặt lại bướng bỉnh, biểu hiện giống như là đã quyết định thì không rút được, Gia Minh ngồi ở đối diện, quay đầu nhìn sang Linh Tĩnh, lại nhìn sang Sa Sa, hấn chẳng biết nói gì cho phải.

"Chuyện này... thời gian không còn sớm nữa, tớ đi mua bữa sáng..."

Gia Minh thử thăm dò nói, nhưng mà còn chưa nói hết, Linh Tĩnh và Sa Sa đồng thời hét lên:"Đừng đi!"

"Tớ không đói..."

"Ách... A..."Có chút bất đắc dĩ ngồi xuống, Linh Tĩnh có chút tức giận liếc nhìn hán một cái, sau đó ngồi xuống bên cạnh Sa Sa, nói:"Sa Sa, tớ không có ý muốn quản chuyện của cậu, nhưng mà loại chuyện như thế này... Ai cũng biết..."

"Tớ biết cậu lo lắng cho tớ, thế nhưng... tớ cũng đã suy nghĩ rất kỹ rồi mới quyết định... Gia Minh cũng đã đáp ứng giúp tớ..."Nghe Sa Sa nói như vậy, Linh Tĩnh liếc mắt nhìn Gia Minh, Sa Sa nói tiếp:"Cậu đừng nhìn Gia Minh như vậy, cậu cũng biết một khi Gia Minh quyết định sẽ không bao giờ đổi ý."

"Nhưng đây là xã hội đen, Sa Sa còn chưa tới 18 tuổi đã nhập xã hội đen? Cho dù có Gia Minh hỗ trợ cũng rất nguy hiểm, Sa Sa, tớ biết tâm tình của cậu, thế nhưng..."

"Cũng bởi vì là xã hội đen tớ mới làm."Sa Sa ngẩng đầu nhìn Linh Tĩnh, hai mắt lại đỏ lên như muốn khóc, Linh Tĩnh thở dài, Sa Sa ôm lấy vai của Linh Tĩnh nói:"Cha của Hứa Nghị Đình chết vì hít thuốc phiện, thiếu chút nữa thì cô ấy cũng hồng theo, Hoàng Hạo Bình cũng vì thuốc phiện mới chết, hiện giờ tới lượt cha tớ, cũng vì buồn lậu thuốc phiện... Linh Tĩnh, tớ muốn làm một chuyện, chỉ muốn làm một chuyện..."

Sa Sa gục trên vai Linh Tĩnh nghẹn ngào, Linh Tĩnh ngẩng đầu nhìn trần nhà, hai mắt cũng ướt, hít một hơi thật sâu, nói một cách cứng ngắt:"Dù sao tớ cũng không đồng ý, tớ không muốn cậu làm những chuyện này..."

Sa Sa trầm mặc một lúc lâu:"Xin lỗi, tớ phải đi thay quần áo..."

Nói xong, nàng đứng dậy lau nước mắt, đi vào trong phòng.

Sau khi cánh cửa kia đóng lại, Linh Tĩnh mang theo oán khí nhìn chằm chằm vào Gia Minh, Gia Minh thở dài đi sang ngồi cạnh nàng:"Xin lỗi, tớ không nghĩ cậu lại phản đối như vậy..."

"Cậu rõ ràng là biết!"Gia Minh ôm nàng, nàng ngoảnh mặt sang một bên.

"Cái môi vênh cao như vậy, không khác gì một cái miệng bình cá..."Gia Minh cười lấy tay xoa xoa môi của nàng, Linh Tĩnh tức giận đẩy sang một bên, khi hán dí sát mặt mình vào mặt nàng, nàng từ chối vài lần, sau đó mới chịu để im, da thịt ma sát mang lại cảm giác hơi mát.

"Sa Sa rất không vui... tớ không nghĩ nhiều, chỉ muốn giúp cậu ấy một chút... Một khi cậu ấy đã quyết định làm chuyện gì, thì không ai có thể cản được, nhưng quan trọng nhất là hiện giờ cậu ấy tâm tình không được tốt, chuyện xã hội đen tớ sẽ thông báo cho đám người Phương Chi Thiên, bảo bọn họ phối hợp, tớ cũng đích thân chú ý, khi nào có việc thì bảo Huân đi theo Sa Sa, chỉ mong nàng điên cuồng trong một khoảng thời gian thôi, không có chuyện gì đâu, ngoan nào."

"Tớ sợ... Gia Minh, tớ biết sớm muộn gì cũng có một ngày chúng ta sẽ có những chuyện của riêng mình, không còn là ba người đơn thuần chỉ ăn và học,

sống chung với nhau một chỗ, chuyện các cậu nhập vào xã hội đen, tớ không muốn sớm như vậy,... Gia Minh. Tớ sợ..."

Không biết trả lời như thế nào cho đúng, Gia Minh nhẹ nhàng hôn lên gò má của nàng, hai người không hề cử động, sau một lúc lâu, Linh Tĩnh mới nói:"Tớ không đi đâu, buổi trưa các cậu có trở về dùng cơm không?"

"Buổi trưa chắc không về được, hôm nay còn có việc."

"Ừ."Linh Tĩnh gật đầu.

Đúng vào lúc này, Sa Sa từ trong phòng đi ra, nàng mặc một bộ quần áo thể thao có hai màu đen trắng, một tay chống nạnh, nhìn về phía hai người cười, dáng người thướt tha, tinh thần có vẻ tốt, Linh Tĩnh cười đi tới, vuốt những sợi tóc vương trên má nàng:"Phải ăn điểm tâm sáng đã, nếu không tớ trở mặt với cậu đấy."

Sa Sa ngẩn người:"... Cảm ơn."

"On cái đầu của cậu."Linh Tĩnh trừng mắt:"Tớ phát hiện mình bắt đầu ghét cậu, cậu thực là phiền phức."

"Ha hả."Sa Sa cười khúc khích ôm lấy eo của Linh Tĩnh, bịt môi hôn nàng một cái, Linh Tĩnh nói:"Má bên này Gia Minh vừa hôn, hôn bên kia..."

Ai cũng hiểu nội bộ Sa Trúc bang đang chia rẽ, do hôm nay là ngày tuyên bố di chúc của Liễu Chính, cho nên phòng đại tang từ sáng đã chật ních người, trong số này đương nhiên có quan hệ họ hàng của Sa Sa.

Thế lực của Sa Trúc bang không lồ như vậy, tổng tài sản của nó không ai nắm rõ, nhưng dựa theo lẽ thường, số tài sản này kiểu gì cũng phải lấy trăm triệu để tính. Nói tóm lại, cho dù Sa Sa hưởng phần lớn, thì chỉ cần một chén canh nhỏ, bọn họ cũng đã hưởng thụ không hết rồi.

Có một số người cũng ôm ý nghĩ may mắn, đương nhiên số người đứng chờ ở đây phần lớn là bang chúng của Sa Trúc bang.

Sa Trúc bang tổng cộng có 7 đường chủ, thế lực có lớn có nhỏ, 6 vị đường chủ khi Liễu Chính chết có tới báii tế, tuy rằng có người ngà theo phe Tân Trữ Bang nhưng hôm nay, toàn bộ 6 đường chủ đều đã tập trung ở chỗ này.

Những kiểu mâu thuẫn như lợi ích cá nhân tạm thời không bàn đến, người ta lẫn lộn ở đời cũng chỉ là cầu tài, nếu muốn ngày hôm nay yên bình đương nhiên phải đàm phán, địa bàn và thế lực của Sa Trúc bang rất lớn, đường chủ có thế lực lớn nhất là Dương Chấn Hưng, nhưng mà người này chưa từng xuất hiện, điều này làm cho cục diện có chút thay đổi.

Việc Liễu Chính chết có liên quan tới mấy người Dương Chấn Hưng và Liễu Sĩ Kiệt buôn bán thuốc phiện. Hiện giờ Liễu Chính chết đi, Dương Chấn Hưng có khả năng sẽ tự lập môn hộ chiếm đoạt địa bàn của người khác, mấy đường chủ khác đương nhiên phải thảo luận vấn đề này.

Nhưng mà, không biết là dự đoán ứng nghiệm hay do tâm tình của mấy người kia nhạy cảm, đúng 7h30, Dương Chấn Hưng mang theo một đám đông lần đầu tiên xuất hiện trong khoảng thời gian gần chục ngày nay...

ÂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 358

Đánh Ta

"Lão Dương, người làm như vậy là không được..."

"Cho dù người không tới tham gia tang lễ của Lão Đại thì ít ra cũng phải có lời..."

"Loại chuyện này ta không giúp người được..."

Trong phòng khách có bốn năm lão đại tụ tập một chỗ nói chuyện, biểu hiện bên ngoài là công khai lên án Dương Chấn Hưng, nhưng trong giọng nói lại chẳng tức giận chút nào, rất hiền hòa, họ đều nhận ra thế cục lúc này không rõ, không ai dám chính thức trở mặt với hắn. Dương Chấn Hưng ngậm một điếu thuốc lá, cười cười, nhìn mấy người trước mặt đang lo lắng, năm sau hắn tròn 50 tuổi, nhưng mà trông vẫn rất khỏe.

"Không có cách nào cả, lúc ta nhận được tin ta cũng muốn tới đây, thế nhưng nào ngờ cha ta lại mất ở Sơn Tây, cho nên phải nhanh chóng quay về chịu tang, chúng ta nói chuyện nghĩa khí nhưng cũng phải đề cao đạo hiếu, ta cũng rất khổ tâm..."

"Không phải chứ, nghe nói là năm kia cha người bị ung thư phổi chết, người còn về chịu tang cơ mà..."

"Trời ạ, tin vịt, đây tuyệt đối là tin vịt."

"Bá phụ qua đời sao không thông báo cho chúng ta?"

"Chẳng phải hiện giờ là tang lễ của lão đại hay sao, nếu như ta nói với các người thành ra làm khó các người à, cho nên ta một mình chịu khổ là đủ rồi, chiều hôm qua khi xong việc ta vội vã về đây, trước đó có tới mộ bái tế lão đại rồi..."

Hắn bịa chuyện chối đây đây, làm cho mấy người chỉ biết nhìn nhau, cũng bắt đầu đi, vào lúc này mà truy cứu chuyện hắn và Liễu Sĩ Kiệt buôn bán thuốc phiện thì không ai có năng lực làm cả.

Sau khi Liễu Chính chết, Sa Trúc bang nhân tâm tan rã, cái bóng ma Tân Trữ Bang lại đang ép tới, bây giờ mà trở mặt với Dương Chấn Hưng thì chi tiện nghĩ cho những thế lực khác.

Tiểu Mạnh và một gã đường chủ khác từ trong phòng đi ra, thấy Dương Chấn Hưng, hai mắt trở nên lạnh lùng, nhưng trên mặt lại nở nụ cười: "Cũng dám tới đây sao, không sợ người khác chém chết à?"

"Người nói cái gì đó!" Nghe thấy Tiểu Mạnh nói chuyện không chút khách khí, một gã tiểu đệ phía sau Dương Chấn Hưng đột nhiên đứng dậy.

Tiểu Mạnh biến sắc: "Người là ai? Có tư cách nói chuyện với ta sao?" Mắt thấy hai bên sắp động thủ, Dương Chấn Hưng vội vã can người kia lại.

"Làm gì vậy, uổng lộn thuốc à! Người dám làm như vậy trước mặt Mạnh ca hay sao!" Hấn dạy dỗ một câu sau đó quay đầu lại: "Xin lỗi xin lỗi, hấn là người mới không hiểu chuyện, là lỗi của ta..."

"Lỗi của người?" Tiểu Mạnh cười cười: "Lão đại đã mắt, tại sao mấy hôm nay không thể mặt mũi của người đâu? Việc lão đại mắt có quan hệ với người, người có gì để nói không?"

"Hiểu lầm, khẳng định là hiểu lầm." Dương Chấn Hưng thân nhiên nói: "Tiểu Mạnh, việc này người không rõ đâu, lão đại đã như vậy người còn định thế nào? Chẳng phải mọi người đang định họp bàn hay sao, tới lúc đó ta sẽ nói rõ ràng..."

Mấy đường chủ của Sa Trúc bang là người lão luyện, thấy Dương Chấn Hưng thực lực lớn nên có cách sống tương đối luồn cúi, Tiểu Mạnh trẻ tuổi dễ nổi nóng, thủ hạ dưới tay đều là những người nóng nảy, những chuyện như chém người trong bang đều do hấn xử lý, cũng bởi vì vậy mà không ai dám nói gì.

Đối với Tiểu Mạnh, mấy người khác luôn kiêng kị trong lòng, mấy hôm vừa rồi họ đã chuẩn bị chiến tranh, đề phòng người trung thành với Liễu Chính nổi giận.

"Hừ, có thể nói rõ ư?" Tiểu Mạnh chỉ tay vào mặt Dương Chấn Hưng, nói từng câu: "Dợi xem người nói như thế nào!"

Dương Chấn Hưng gật đầu, sau đó giống như nhớ ra một chuyện gì đó, đột nhiên nói: "Được rồi, sao tiểu thư còn chưa tới, sắp 8h rồi."

"Chắc là sắp tới."

"Chưa chắc." Dương Chấn Hưng lắc đầu: "Gần đây tình hình Giang Hải không được tốt, không biết có chuyện gì hay không, tốt nhất là nên gọi điện thoại đi?"

"Sao có thể như vậy được..." Vị đường chủ kia nói tới đây thì ngừng lại, Tiểu Mạnh ở bên cạnh nhíu mày, nhìn Dương Chấn Hưng một cái, sau đó móc điện thoại, Dương Chấn Hưng nở nụ cười, nhưng mà điện thoại còn chưa bấm đã có một gã tiểu đệ chạy tới: "Tiểu thư tới rồi."

Lúc này đến phiên Dương Chấn Hưng biến sắc, hấn kín đáo ra dấu, một gã thủ hạ đi tới bên cạnh hấn.

Sa Sa đi từ cửa vào, nói chuyện với mấy họ hàng thân thuộc, Gia Minh cầm theo hai gói mì, móc điện thoại trong túi ra, bấm một dãy số rồi nói: "Alo!"

"Ai vậy? Nói đi, nói cho ta biết người là ai! Alo——" Thanh âm của Gia Minh rất lớn, người trong phòng đều nghe rõ, nhưng mà thấy đối phương không trả lời, hấn cúp điện thoại, lầm bầm nói: "Gọi lộn số?"

Gia Minh đảo mắt nhìn vào phía sau Dương Chấn Hưng, tiếng điện thoại vang lên từ trên người một tên thủ hạ của hấn, Gia Minh nở nụ cười, đưa mắt nhìn đám người Tiểu Mạnh.

Gia Minh nhìn sang bên này, tên thủ hạ của Dương Chấn Hưng cũng nhìn sang, tiếng chuông vẫn vang lên, bầu không khí có chút quỷ dị, Gia Minh giờ

điện thoại, cùng Sa Sa đi tới.

Từ khi nhìn thấy Dương Chấn Hưng, mắt của Sa Sa đã giật giật, có lẽ vì Gia Minh cầm tay nàng mới khiến cho thiếu nữ không bạo phát, khi đi tới trước mặt người nọ, Gia Minh mới đưa điện thoại đặt ở bên tai, bầm:"Alo..."

Không thấy bên kia trả lời, nhưng ánh mắt của Gia Minh luôn tập trung nhìn vào điện thoại của người này, sau một lát hấn gào lên:"Alo!"

"Có phải điện thoại của người đang kêu không?"Gia Minh nhìn về phía người kia quát lớn.

"Nói đi!"

"Có đúng hay không!"

"Người điếc hay câm!"

"Câm điếc sao lại mang điện thoại, nào có bệnh à!"

Nói xong một tràng, Gia Minh nhún vai, cúp điện thoại:"Nếu người không nói, thì chiếc điện thoại ta nhặt được này làm sao có thể xác định xem nó có phải là của bạn người hay không..."

Nói xong, Gia Minh ném luôn cái điện thoại vào bể cá vàng bên cạnh, đảo mắt nhìn Dương Chấn Hưng, nhăn trán, sau đó đi về phía Tiểu Mạnh, lúc này, ánh mắt của Sa Sa vẫn nhìn chăm chăm vào Dương Chấn Hưng.

"Mạnh ca, giúp ta một chuyện, ở đây ta có một đồng CMND."Hắn từ trong ngực rút ra một đồng bản nhựa, nói:"Hôm nay ta đi vệ sinh nhặt được, giúp ta tra toàn bộ gia đình bọn chúng, từ lớn tới bé, nào là Tinh Thành, Phí Kiệt, còn..."

Tiểu Mạnh liếc mắt nhìn Dương Chấn Hưng, tiếp nhận nói:"Sao lại trùng hợp như vậy?"

"Cái này gọi là trùng hợp, ta làm sao biết, nhặt được một đồng CMND ở trong nhà vệ sinh công cộng, lại còn nhặt được cả điện thoại, chẳng nhẽ có người cố ý đưa cho ta à, được rồi, phiền người cầm bát đũa tới đây, mang cả nước sôi tới, ta và Sa Sa còn chưa ăn điểm tâm, một lát nữa luật sư mới tới..."

Ánh mắt của Dương Chấn Hưng trầm xuống, Gia Minh kéo Sa Sa ngồi xuống ghế, tình hình lúc này trở nên quỷ dị, người ở bên ngoài không dám nói chuyện, Sa Sa ngồi im bất động, Gia Minh lại chẳng coi ai ra gì, mấy phút sau, có người mang một chén mì tới cho Gia Minh và Sa Sa, hai người thân nhiên ăn mì.

Mang theo hơn 10 tiểu đệ, Dương Chấn Hưng ngồi xuống salon đối diện, tươi cười:"Đã lâu không gặp, Gia Minh và cả cháu gái Sa Sa."

"A, đúng vậy, đúng vậy, chú Dương bây giờ hình như đang vui vẻ thì phải."Gia Minh cười bắt chuyện, Sa Sa vùi đầu vào ăn mì, biểu tình lạnh lùng.

"Ha ha, nghe nói Gia Minh trở nên lợi hại vô cùng, mấy hôm trước còn đánh Tiểu Tiểu của Tân Trữ Bang? Có việc này sao? Ai nha, lúc đó chú không ở

đây, nếu không đã được mở rộng tầm mắt rồi."

"Rồi sẽ có cơ hội." Gia Minh cười cười: "Ngày đó cũng bởi vì không nhìn được nữa, chú cũng biết đấy, cái tên Tiết Thành kia quá đáng ghét, một đại nam nhân mà cứ làm như nữ nhân, ai nhìn thấy hắn mà không ghê tởm. Đương nhiên, nếu như chú Dương nếu như tinh mắt thì có thể nhận ra, cháu là người yêu hòa bình, không thích đánh nhau..."

"Ta đã sớm nghe nói Gia Minh có luyện võ, nhưng không ngờ lợi hại tới mức có thể đánh người." Dương Chấn Hưng có chút cảm thán: "Nhưng mà không đánh nhau là tốt nhất, mọi người đều là người từng trải, hết thời chém chém giết giết rồi, cháu có thể giải quyết một vài chuyện, nhưng mà có một số chuyện đánh nhau không giải quyết được, đám Tiểu Mạnh có thể đánh Tiết Thành, thế nhưng..."

Hắn cười vuốt tay: "...phải dùng cách khác mà đánh, chẳng nhẽ cháu định đánh cả chú hay sao."

Đang thử, đang khiêu khích, Dương Chấn Hưng đứng cách Gia Minh khoảng 2, 3 mét, phía sau hắn còn hơn 10 thủ hạ đờ đờ sát khí, cho nên mới dám mở miệng cười đùa.

Đối diện, Gia Minh mở to mắt, ngọam một miếng mì thật to, cổ sức nuốt xuống, sau đó đưa tay lau miệng, cười tươi vô cùng.

Sau khi bỏ bát xuống, hắn với một cái gạt tàn trên bàn.

Ánh mắt Dương Chấn Hưng đột nhiên trở nên lạnh lẽo, hơn 10 người phía sau trở nên khản trương.

Sau một khắc, trong phòng vang lên một tiếng "á", có người ngã xuống đất, sau đó là vô số thanh âm hỗn loạn, Gia Minh nói một cách vô tội: "Không liên quan tới ta nhé, các người cũng nhìn thấy, là hắn bảo ta đánh..."

ẤN SÁT

Phẩm Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 359

Di Chúc

"Con mẹ nó... thực sự nó dám đánh, các ngươi không đỡ được hay sao... A..."

Một cái đầu quần đầy băng trắng, trong phòng khách, Dương Chấn Hưng vừa nhìn đau vừa mắng xa xá, vết thương do cái tàn thuốc đập vào đã được khâu lại, nhưng mà đau đớn đau có biến mất, nhớ tới cảnh mình bị ném một cái, hơn 10 người phía sau đồng thời đưa tay ngăn cản, vậy mà chẳng hiểu tại sao, nó vẫn trúng vào đầu mình, trong lòng Dương Chấn Hưng uất ức vô cùng.

Đối với Gia Minh, hẳn tự nhận là tương đối hiểu rõ đối phương, là người cẩn thận, tuy rằng cũng có luyện võ phòng thân, nhưng chưa bao giờ đánh người, căn cứ vào tình trạng Tiết Thành đã có thể nhận ra được tiềm lực của người này.

Thế nhưng đó là đứng trên địa bàn mình đánh người khác, hẳn chỉ nghĩ rằng, có thể Gia Minh làm theo một cái ám chiêu nào đó mà Liễu Chính để lại thôi. Nếu như Gia Minh thật tâm mang ý xấu, muốn thừa dịp Liễu Chính chết cho Sa Sa thượng vị, chuyện cũng chẳng có gì kỳ quái.

Xuất phát từ lý do như vậy, hẳn thuận miệng khiêu khích, thứ nhất mà cho hai con chó con mèo kia có thể nhận ra, quyền cước của tiểu miêu tiểu cầu không có tác dụng gì cả, thứ hai cũng muốn nhân cơ hội này đánh hẳn một trận, bên mình 10 người, sao phải sợ một người.

Đương nhiên, không ai ngờ chuyện xảy ra lại quý dị như vậy, cái gạt tàn kia cứ như vậy bay tới, hơn 10 người đồng thời xuất thủ vậy mà không một ai có thể tóm được, kết quả là hẳn bị cái gạt tàn đập vào đầu, tàn thuốc vung vãi đầy quần áo.

Nếu như nói là may mắn, bản thân hẳn chưa gặp được thằng nhóc nào may mắn như vậy, nhưng nếu nói tới thực lực, thì một thằng nhóc sao có thể lợi hại như vậy...

"Sự tình xảy ra lại rất cổ quái, chúng tôi ai cũng thấy hẳn xuất thủ nhưng lại không ngăn được..."

"Động tác của hẳn không nhanh..."

"Chắc là họ nghĩ một thằng nhóc làm sao dám xuất thủ, cho nên khi hẳn làm thật thì không ai phản ứng kịp..."

Mọi người bầy mồm tám lưỡi thì nhau phân tích nguyên nhân, một thủ hạ của Dương Chấn Hưng đi tới hỏi:"Lão đại, có muốn trở mặt với bọn họ không?"

"Trở mặt cái gì!" Dương Chấn Hưng nhú nhú mày, động tác này làm vết thương lại đau đớn, hẳn nói:"Cái tên không biết trời cao đất rộng đó đánh lúc nào chẳng được? Cho dù hẳn thực sự lợi hại thì có thể 1 đánh 100 ư? Hiện tại trở mặt, Tân Trữ Bang ở bên cạnh không kịp hỗ trợ chúng ta, đám Tiểu Mạnh

lại làm chuyện cá chết rách lưới thì mọi người khốn à, đó là còn chưa tính tới đám huynh đệ già của Liễu Chính nữa... Thật là..."

Liễu Chính chết đối với hắn là một kỳ ngộ, nhưng hiện giờ cũng không thuận lợi như hắn nghĩ, nhưng mà đã đâm lao phải theo lao, chuyện tự lập môn hộ sẽ bị coi là phản bội, tới lúc đó sẽ bị mọi người hợp lực xử lý.

"Vậy... hay bảo A Phách vào?"

"Ta muốn đánh hắn cũng không phải là lúc này, chẳng nhẽ muốn đánh nhau chết người hay sao? A Phách ngạo mạn, xuất thủ làm gì có chừng mực... Hiện tại lẩn lộn cõi đời phải dùng não, đánh nhau có lợi ích gì, nếu ta đánh chết Cố Gia Minh, Sa Sa sẽ liều mạng với ta, người xem, mọi chuyện tới lúc đó sẽ biến thành cái gì." Dương Chấn Hưng suy nghĩ nói, đột nhiên ở bên ngoài vang lên tiếng ồn ào.

"Luật sư đã tới rồi hay sao?"

"Đúng vậy, chín giờ."

Hít sâu một hơi, Dương Chấn Hưng ngồi xuống, ngồi được một nửa hắn lại thay đổi chủ ý:"Cho hắn một cơ hội, trước cứ nói với A Phách là không thể giết người! Hừ... Ta muốn xem tên tiểu tử kia có lợi hại như vậy không..."

"Trước khi Liễu Chính chết đã lập di chúc, toàn bộ tài sản để lại cho con gái Liễu Hoài Sa, một phần sản nghiệp cũng giao lại cho... các vị lão đại, Tân Hoa khu và An Hòa khu tổng cộng 32 khu giải trí, 5 cái khách sạn, 3 bãi đỗ xe, hai nơi xử lý rác, 6 chỗ rửa xe, Công ty Ngũ Gia Phân tính giá 1280 vạn chuyển giao cho Dương Chấn Hưng tiên sinh. Danh sách ở chỗ này... Tô Hoa Khu..."

Phòng họp cách âm tương đối tốt, di chúc của Liễu Chính đúng như dự liệu của Gia Minh, toàn bộ sản nghiệp hầu như đều bàn giao cho Sa Sa, tổng số tài sản mà Liễu Chính lưu lại cho con gái khoảng hơn 5000 vạn, đồng thời hắn hoàn toàn tách nãng ra khỏi xã hội đen.

Đối với di chúc này, đa phần Liễu Chính đã dồn toàn bộ tài sản cho con gái, nhưng mà 7 đường chủ đều có thế lực riêng của mình, cho nên cũng không quá quần bách.

Trong phòng công bố di chúc, ở bên ngoài phòng khách, họ hàng thân thích của Sa Sa bắt đầu nghị luận, di chúc của Liễu Chính không để lại cho họ nhiều, các danh nghĩa trước kia ví như để cho người này quản lý cửa hàng... sau khi Liễu Chính chết toàn bộ đều quy về Sa Sa, người được quản lý lúc này đương nhiên bất mãn, nhưng mà trước đây nhận ơn huệ nên không dám biểu hiện ra mặt.

Đương nhiên, bàn luận thì bàn luận, nhưng bảo bọn họ gây chuyện thì họ lại không dám, 7 lão đại đang ở bên trong bàn luận, làm gì có ai lớn gan chạy vào chất vấn luật sư xem có gì nhầm lẫn hay không, trong khi bàn bạc có một người đi tới cửa.

Lúc này, số người ra ra vào vào không ít, nếu là bình thường sẽ không khiến người khác chú ý, nhưng bởi vì người này quá mức to con, cao chừng 2m1, thân thể cường tráng, trên người mặc cái áo màu đỏ, bó sát, hai vết đao trên má nhìn thấy mà giật mình, ánh mắt hung hãn nhìn bốn phía, sau đó đi vào trong phòng.

"Lúc này là ai dám đánh lão đại ta!"

Câu hỏi này cất lên, mọi người đều biết mục đích của người này, vừa rồi Gia Minh ném một cái gạt tàn vào đầu Dương Chấn Hưng, đã làm cho mọi người trong phòng tim đập thình thịch.

Liễu Chính không còn, không ai dám làm chuyện như vậy, khi nghe di chúc, mười mấy tên thù hạ của Dương Chấn Hưng phân tán trong đại sảnh, một người trong đó ra hiệu, tên to con nhìn vào một phía trong phòng khách.

Đây chính là chỗ Gia Minh đang ngồi uống nước, rung đùi đắc ý hát ngêu ngao, tay thì bưng một cái chén.

"Này!"

Tên to con đi tới, thấy Gia Minh không có phản ứng gì, quay đầu lại xác nhận một chút:"Là hấn ư?"

Sau khi được xác nhận, hấn vươn tay trái đập vào vai của Gia Minh, mấy thù hạ của Tiểu Mạnh đang cố gắng lao tới nhưng lại bị thù hạ của Dương Chấn Hưng làm như vô ý ngăn cản.

"Con mẹ nó, ngươi tưởng già vờ không biết là xong ư!"

Nghe thấy tiếng quát, Gia Minh cầm chén quay đầu, thấy tên to con đang giơ bàn tay to bè trực tiếp đánh vào người mình.

Một quyền này của hấn nện thẳng vào trán Gia Minh!

Trong nháy mắt đó, thân hình Gia Minh hơi ngửa về sau, rồi dùng đầu đập tới, chỉ nghe rắc một tiếng, tên to con lão đảo lùi lại, xương tay trái đã lòi ra một đoạn, hai răng cắn chặt, tay phải hơi run rẩy.

Gia Minh đứng tại chỗ, chén nước không sánh ra ngoài một giọt, mấy tên thù hạ của Dương Chấn Hưng thấy vậy thì ngậy ngờ, đám thù hạ của Tiểu Mạnh choáng váng, sau đó hai mắt cũng giật giật, kinh ngạc vô cùng.

Đánh một cú này làm cho trán Gia Minh đỏ lên, hấn đưa tay sờ sờ, sau đó uống một hớp nước, nhìn về phía đám người trước mặt, thoải mái than vãn:"Cám ơn, cái cảm giác bị đánh đúng là rất tốt."

Tay của hấn vẫn cầm chén nước, nhưng thân hình đã bay lên, tung một cước.

Sau một khắc, tên to con giống như đạn pháo bay ngược ra, một cái ghế cũng bay tới, một tên thù hạ của Dương Chấn Hưng tránh né không kịp, cả hai đập vào nhau ngã thành một đống.

"Ta đoán, ngươi cũng cảm thấy như vậy..."Gia Minh cười cười:"...rất là thoải mái đúng không..."

....

Sau khi đi chúc tuyên bố xong, trong phòng lại rùm beng.

"... Những chuyện khác ta không muốn nói nữa, các huynh đệ cũng biết, Tiểu Hà theo ta hiện giờ đã mua được biệt thự, mục đích lẫn lộn của mọi người là gì, nếu như có tiền chúng ta cần phải làm như thế này không... Thành thật mà nói, có một số việc có Sa Sa ở chỗ này ta không muốn nói, chuyện của lão đại là do tên phản bội Liễu Sĩ Kiệt làm, không liên quan gì tới ta, tuy ta với hắn thân quen, nhưng thân quen đâu phải là tội, Lão Thư, A Lập các người không thân quen với hắn ư? Lão đại coi trọng hắn, chúng ta làm sao dám trở mặt với người này..." Võ bản, Dương Chấn Hưng lớn tiếng nói.

"Ta nghĩ trong chuyện này, Lão Dương có không ít chuyện sai lầm..." Người có biệt hiệu là A Lập lão đại mở miệng hát đệm.

"Lúc trước, là người giúp Liễu Sĩ Kiệt buôn lậu thuốc phiện." Nghiêng mình, Tiểu Mạnh lạnh lùng nói.

"Thuốc phiện có ai chưa từng chạm qua nó không? Liễu Sĩ Kiệt đúng là cùng đường với ta, nhưng mà lấy gì để nói chuyện máu chó kia có liên quan tới ta, không ai nhìn thấy, mà các người cũng biết, chúng ta vốn đối lập với chính phủ và cảnh sát, hưởng chi phía trên lão đại còn có quan hệ..."

"Nhưng lão đại bởi vì... chuyện này mà chết!" Tiểu Mạnh bật dậy.

"Sa Sa vẫn ở đây, mọi người có nên nói điều này hay không." Có người nói hoà giải.

Sa Sa đảo mắt một vòng, lạnh lùng nói: "Không sao, ta thích nghe."

"Có một số việc Sa Sa không rõ." Dương Chấn Hưng xoa xoa chỗ đau trên đầu, thờ phào một cái: "Có một số thời gian cãi nhau, nhưng không có nghĩ là nổi giận, có thể mọi người nghĩ lão đại giận vì chuyện buôn lậu thuốc phiện, nhưng cũng có thể lão đại nghĩ Liễu Sĩ Kiệt quá bá đạo, muốn làm cho hắn thu liễm một chút, muốn cho người khác sợ đương nhiên phải áp dụng thủ đoạn độc ác một chút, nhưng ai ngờ Liễu Sĩ Kiệt lại làm như vậy..."

"Ta chỉ biết buôn lậu thuốc phiện là không đúng."

"Ách..." Câu này của Sa Sa làm cho 7 người trong phòng hai mặt nhìn nhau, buôn lậu thuốc phiện là không đúng, bọn họ đương nhiên biết, thế nhưng ở xã hội đen không phải chuyện gì cũng lấy chữ đúng ra làm được.

Dương Chấn Hưng cười cười.

"Đương nhiên... A, chuyện này nói sau cũng được, chuyện Tân Trữ Bang mọi người đều biết, trong một năm nay bọn họ luôn khiêu khích chúng ta, hiện giờ lão đại qua đời, nếu như mọi người ai cũng mặc kệ, chỉ bo bo giữ mình, thì bên ngoài sẽ có vô số người cười chúng ta, ta không muốn xem nội chiến, nếu như ta có lỗi, thì sau này có thể tính toán. Lợi hại thế nào đương nhiên mọi người đều biết, trong bang phái không thể loạn, chuyện đi chúc nếu Sa Sa cảm thấy ít, ta có thể cho gấp đôi."

"Ta không quan tâm." Sa Sa lạnh lùng nhìn hắn: "Ta chỉ biết buôn lậu thuốc phiện là không đúng..."

"Sa Sa, chuyện của bang..."

Dương Chấn Hưng muốn nói lại thôi, dường như hắn muốn dùng thủ đoạn khuyên nhủ ôn hòa, nhưng mà Tiểu Mạnh ở đối diện đã ngắt lời hắn: "Bang phái là của lão đại, lão đại mất, Sa Sa muốn thì có thể quản chuyện này."

Dương Chấn Hưng nhú nhú mày: "Hiện giờ chúng ta nói tới chuyện di chúc, không phải nói tới việc ai quản lý công ty?"

"Có một việc, lão đại có ghi rõ trong di chúc, đó là nếu như có chuyện thì mấy cái điều vừa rồi trở nên vô nghĩa, nếu như Sa Sa có ý quản lý công ty, ta nghĩ rằng điều này có thể."

"Sa Sa vẫn chỉ là một học sinh."

"Có một số người chưa đủ 18 tuổi đã giết người."

"Người có ý chống ta phải không? Tiểu Mạnh?"

Hai người đối chọi gay gắt, mỗi người một câu đã làm cho không khí trở nên căng thẳng, đột nhiên có một tiếng ầm vang lên, cánh cửa đổ xuống, một cái thân hình cực lớn bay vào, trên mặt toàn là máu tươi, Dương Chấn Hưng vừa nhìn đã ngây dại, Gia Minh đứng ở cửa, nhìn vào trong phòng họp lãnh đạm nói.

"Thế nào? Cãi nhau ư?" Hắn nhún vai: "Thật là trùng hợp, ta lại ở bên cạnh."

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 360

Pháo Hoa

"Cố Gia Minh, ngươi..."

Chi tay vào tên đang nằm trên mặt đất, Dương Chấn Hưng nói không nên lời. Tên to con có ngoại hiệu A Phách này gần đây mới đi theo hắn, ra tay không biết nặng nhẹ hết như một con trâu điên, nhưng đánh nhau rất giỏi không cần phải nghi ngờ, nghe nói trước đây đánh Hắc quyền ở phía nam, sau này bị đũa giết, từng một mình đấu với hơn hai mươi tên du côn. Có điều tên này rất không biết nặng nhẹ, một khi nổi điên thì người bình thường chắc chắn sẽ bị hắn đánh chết, người quen rất khó can ngăn được.

Về phần bản thân Dương Chấn Hưng, hắn luôn tự nhận mình là người làm việc lớn, bình tĩnh hơn người, lần này bị Gia Minh nện một cú nhưng cũng không đến nỗi tức giận đến mức muốn lập tức giết người cho hả giận, chỉ là sau đó nghĩ đến có thể Gia Minh cũng biết chút võ công nên mới gọi người đến thù, dù sao bên cạnh hắn có một đám người như vậy, Gia Minh có thực sự biết võ công thì chắc chắn cũng không đánh lại nổi một đám người. Nào ngờ kết quả lại như thế này.

Vẫn giữ nguyên những suy nghĩ như trước đây, đầu tiên hắn nghĩ là Gia Minh lợi dụng thủ đoạn nào đó mới tạo thành kết quả thế này. Nhìn hắn nhàn nhã như đang đi chơi, tất nhiên không phải giao đấu chính diện rồi đánh đối phương thành như vậy. Trong mắt hắn, Gia Minh nhún vai.

"Ngươi cái gì mà ngươi? Trao đổi một chút mà thôi." U Lạnh nhạt đáp, Gia Minh đi vào nắm cổ tên to con kéo lên. Tên to con bị đánh đến mặt mũi đầy máu này vẫn còn chút năng lực phản ứng, hét lên "a" một tiếng rồi nắm chặt lấy cổ tay Gia Minh. Cánh tay hắn vạm vỡ, thô to như bắp đùi Gia Minh, khi gõ lên cơ bắp cuộn cuộn, đáng sợ tựa như một con măng xà. Mà thấy hắn phản kháng lại, Gia Minh tay trái cầm ly trà, cúi đầu xuống ngăn người nhìn.

Giơ tay lên, ly trà đập rầm vào đầu đối phương: "Mày có đạo đức công cộng không vậy? Không nhìn thấy người ta đang bàn bạc sao! Người ta còn có việc phải làm đó!" Cánh tay phải đang bị nắm chặt của hắn vững chắc như thép, không bị ảnh hưởng chút nào. Gia Minh đập ly trà xuống, tay trái cầm tay nắm của cánh cửa vừa bị đánh ngã trên mặt đất, vừa kéo tên to con vừa vung chân đá vào bụng đối phương, từng cú từng cú...

Rầm một tiếng, cánh cửa được dựng lên, đóng lại, tiếng nói chuyện của Gia Minh truyền qua khe cửa: "Không có chuyện gì đâu, mọi người cứ tiếp tục..." Sau đó, tiếng đấm đá hỗn loạn lại vang lên.

Không biết qua bao lâu, bên ngoài rốt cuộc cũng yên tĩnh lại. Dương Chấn Hưng xanh mét mặt mày, thu hồi ánh mắt, quét qua đám người cũng đang không biết nói gì, nói: "Ách, về chuyện kia, thực ra thì..." Vừa nói ra khỏi miệng, trong đại sảnh lại nổ vang khiến mọi người giật nảy mình, cánh cửa vừa được dựng lên lại đổ ầm xuống, trong phòng và đại sảnh lại nối liền nhau. Mấy tên đàn em của hắn đang lôi tên to con ra ngoài, vừa đi vừa quay đầu nhìn về phía bên này. Cuối tầm mắt hắn, Gia Minh đang cầm một ly trà mới đứng bên máy lọc nước, bị tiếng nổ này làm giật mình nên quay lại nhìn sang một cách nghi ngờ. Bốn mắt nhìn nhau tạo thành một sự châm biếm khó nói nên lời...

Sáng hôm nay, chuyện về di chúc của Liễu Chính vẫn chưa được giải quyết.

Trong di chúc của Liễu Chính, phân phát tất cả tài sản cho mọi người là vì muốn cho Sa Sa có cơ hội bứt ra, nhưng lẫn lộn nhiều năm như vậy, đại để là cũng đoán trước được sẽ có người trở mặt với người mình nên vẫn lưu lại khả năng sửa đổi nhất định. Về phần Sa Sa, tất nhiên nàng sẽ không nguyện ý giao mọi thứ cho Dương Chấn Hưng đơn giản như vậy, dưới sự trợ giúp của Tiểu Mạnh, hai bên trực tiếp trở mặt với nhau. Cuối cùng, mọi người đều chỉ có thể lăm lăm lên rồi ai đi đường nấy.

Chuyện còn chưa xong, Sa Sa có thể thông qua luật pháp để chứng minh một số thứ thuộc về mình, nhưng Dương Chấn Hưng đã chiếm một phần cổ phần, hưởng chỉ chuyện trong xã hội đen, nếu muốn liều mạng cá chết lười rách thì cuối cùng cũng phải xem thực lực, hoặc lợi dụng quan hệ với chính phủ để bám vào chứng cứ phạm tội, đưa đối phương vào tù, hoặc triệu tập huynh đệ đấu người chết ta sống, nếu không thì có nói nhiều hơn nữa cũng không giải quyết được vấn đề gì. Càng về sau Dương Chấn Hưng lại càng khiêm tốn. Hắn có chí lớn, lại không muốn phải núp nhờ dưới bóng Tân Ninh bang, lúc này trong lòng vẫn còn nuôi chút hi vọng, dù Sa Sa có bướng bỉnh hơn nữa thì cũng chỉ là một cô bé, đến khi Tân Ninh bang lấn tới cửa thì đám người Tiểu Mạnh tất nhiên sẽ phải thỏa hiệp với hắn, khi đó tất cả mọi chuyện đều được giải quyết.

Về phần Cố Gia Minh... Trong lòng hắn khá loạn. Thực ra mọi người biết nhau đã không phải ngày một ngày hai, hầu như từ khi Gia Minh mới quen Sa Sa không lâu thì đã gặp rồi. Khi ấy hắn chỉ là một gã đường chủ của Sa Trúc bang, sau đó Tào Đông Phong âm mưu phản bội, sau khi thất bại phần lớn thế lực được phân cho hắn, hắn liền thừa cơ phát triển, cuối cùng trở thành đường chủ có thế lực mạnh nhất của Sa Trúc bang. Quen biết nhiều năm như vậy, thường ngày tên kia gọi chủ Dương này chủ Dương nọ không ít, khi đó còn cho rằng đối phương có tính cách ôn hòa, thậm chí là hèn yếu, chỉ là một đứa trẻ hoàn toàn vô hại, nhưng hôm nay khi Liễu Chính chết đi rồi mới đột nhiên phát hiện ra hắn lại đáng sợ như vậy.

Sau khi cánh cửa đổ sập xuống, đối phương đứng bên máy lọc nước lạnh nhạt nhìn sang làm hắn cảm thấy hồi hộp đến khó tả... Nhưng mà lại khó có thể hiểu được rõ ràng, hắn đột nhiên có thái độ cứng rắn như vậy rốt cuộc là vì Sa Sa hay là muốn thượng vị? Mười bảy tuổi cũng là tuổi con người ta bắt đầu có dã tâm. Vốn lúc đi còn định nói vài lời nhưng cuối cùng cái gì cũng không muốn nói.

Hắn ở bên này suy nghĩ về mục đích của Gia Minh. Mặt khác, đến khi đa số mọi người trong đại sảnh đều đi ăn trưa, Tiểu Mạnh tìm đến Gia Minh, có vẻ khá do dự.

"Là thế này... Hiện giờ lão đại đã mất, bất kể giải quyết di chúc thế nào thì cuối cùng Sa Trúc bang vẫn cần có người tạm thời phụ trách. Người được chọn phải làm mọi người khâm phục, thường thì luôn là người thân thiết với lão đại nhất, nhưng thực ra Gia Minh em cũng hiểu đó, người này muốn cầm quyền sẽ rất khó khăn. Cái mọi người cần là sự thăng bằng... Nếu anh đề cử Sa Sa làm người phụ trách, những người khác chắc hẳn sẽ không có gì để nói, nhưng mà, cụ thể có đồng ý làm hay không vẫn do các em quyết định, dù sao thì từ di chúc của lão đại có thể nhận ra ông ấy không hi vọng Sa Sa tiếp xúc đến những chuyện thế này nữa. Theo như ý kiến của anh, ngay cả lão Dương bên kia cũng vậy, Sa Sa cứ dứt khoát buông ra đi, chuyện còn lại anh và bọn Hứa ca sẽ làm, lão Dương chắc chắn sẽ không có kết quả tốt..."

Tiểu Mạnh với người ngoài thì lòng dạ độc ác nhưng lòng trung thành với Liễu Chính cũng không thể chê, tất nhiên, loại trung thành này còn duy trì đến tận bây giờ có lẽ cũng do ảnh hưởng từ Gia Minh. Trong đại sảnh biệt thự khá trống trải, Gia Minh cười lắc đầu: "Sa Sa muốn làm. Để cô ấy làm đi, khi nào chán không muốn làm nữa thì thôi. Có điều, anh phải chuẩn bị sẵn sàng, sau chuyện này cô ấy sẽ không cho Sa Trúc bang có bất kỳ dính dáng gì với ma túy nữa. Bất kể có ấy nói gì, anh cứ ủng hộ là được rồi..." "A..." "Nghe hắn nói vậy, Tiểu Mạnh giật nảy mình, "Sáng nay có nghe cô ấy nói không muốn dính đến

ma túy, nhưng mà... sẽ xảy ra chuyện. Thu nhập từ ma túy hàng năm của Sa Trúc bang chiếm từ một phần ba đến một nửa định mức, chuyện này căn bản là không thể..."

"Mọi chuyện đều do người làm ra." Gia Minh thờ dãi, "Ai không nghe thì đánh kẻ đó, đây luôn là một lý tưởng tốt đẹp mà... À, không phải khó xử. Em hiểu anh đang nghĩ gì, em cũng hiểu, dù là Hoàng đế muốn cải cách thì cũng phải làm từ từ, xúc phạm đến lợi ích của người khác thì kết quả cuối cùng là bị giết chết, nhưng em sẽ cố hết sức. Chậm nhất là mười ngày sẽ có mệnh lệnh được ban xuống, Giang Hải sẽ tiến hành một cuộc càn quét ma túy với quy mô lớn. Mặc dù mỗi lần đều là trên có chính sách, dưới có đối sách, nhưng lần này sẽ hơi khác một chút. Cô ấy muốn chơi cái gì em sẽ chơi cái đó cùng, nếu bây giờ có ý đã nói vậy.. "Gia Minh cúi đầu ra đầu tay, lạnh nhạt nói: "Ai còn dám làm, em sẽ cho đầu người đó rơi xuống..."

- ____oOo ____ "Đi sớm về sớm đó."

Đèn đường vừa sáng lên, tiếng nói của Linh Tĩnh vọng ra từ trong phòng.

Ăn cơm xong, Gia Minh kéo Sa Sa vẫn đang có chút tâm sự ra ngoài giải sầu. Hôm nay Linh Tĩnh đã đi học buổi đầu tiên, lúc này có một đồng bài vở cần phải ôn tập nên không dự định đi cùng - thực ra nàng cũng hiểu, để Gia Minh và Sa Sa đi cùng với nhau có lẽ sẽ có hiệu quả hơn so với ba người cùng đi.

"Rốt cuộc cậu muốn dẫn mình đi đâu?"

"Thử nghiệm một chút cuộc sống xã hội đen mà cậu muốn là như thế nào thôi mà."

Đón xe bus ở ven đường, dọc đường lại đổi xe một lần, khoảng tám giờ tối, hai người đi đến ngôi nhà nhỏ cha mẹ Gia Minh để lại. Trước đây Sa Sa đã từng đến nơi này, quá lâu không có người ở, rất nhiều thứ đã bị phủ đầy tro bụi, Sa Sa cầm chổi lông gà phủi bụi trên chiếc TV cũ kỹ, nói: "Cuộc sống xã hội đen? Chính là quét dọn vệ sinh trong một căn phòng không hề có ánh điện sao?"

"Tất nhiên không phải." Tủ quần áo ở bên cạnh bị mở ra, một đồng đồ loảng xoảng rơi ra ngoài, đủ loại dao kiếm, ống tuýp, gậy gộc. Gia Minh rút mấy thanh dao ra xem, lưỡi dao sáng loáng dưới ánh đèn, sau đó lại nhét vào. Cuối cùng hắn gói một thanh dao dài khoảng nửa mét vào trong giấy báo bỏ vào trong áo khoác, nhìn khuôn mặt đầy vẻ nghi ngờ của Sa Sa, lại nhìn đồng đồ kia, không khỏi bật cười, lấy một cây gậy bóng chày ở góc nhà ném tới: "Cậu dùng thứ này đi."

"Rốt cuộc là làm gì? Đi chém người sao?"

"Đi theo mình là được."

Gia Minh dẫn nàng xuống dưới nhà, lôi chiếc xe gắn máy từ giữa đồng tạp vật ra, ném mũ bảo hiểm cho Sa Sa.

Xe gắn máy chạy như bay trên đường phố Giang Hải.

Trong thời gian khoảng nửa giờ, xe máy chạy như bay trên các con phố Giang Hải. Gió lạnh thổi qua tai, Sa Sa ôm gậy bóng chày và Gia Minh, tim đập rất nhanh, toàn thân đều nóng hổi, có điều, khi xe máy dừng lại ở bên chợ đêm nàng mới cảm thấy hơi nghi hoặc. Từ đó về sau, Gia Minh kéo nàng đi dạo

suốt mấy con phố, quan sát siêu thị hai bên đường, thậm chí còn dừng lại ở một hiệu sách một lát, nâng bắt đầu cảm thấy mình cảm theo gây bóng chày đứng là rất nặng nề. Trong thời gian đó, Linh Tinh gọi điện thoại đến một lần, Gia Minh mỉm cười đến một bên nghe, không biết hẳn nói gì nhưng nhất định là cho nàng một câu trả lời chắc chắn.

"Này, làm ơn đi, rốt cuộc chúng ta ra ngoài để làm gì? Đi dạo hai giờ đồng hồ, mình sắp mệt chết rồi..."

Dừng lại ăn khuya ở ven đường, Sa Sa hỏi câu này lần thứ một ngàn lẻ một. Gia Minh nhìn đồng hồ: "Tết mục đến rồi, đừng ăn quá no." Khoảng mười giờ, tiếng ồn ào trên đường đã qua đi, tiếp theo là khoảng thời gian sống về đêm. Chạy xe qua mấy con phố nữa, cảm giác hưng phấn ban đầu của Sa Sa đã qua đi, nàng nhàm chán ôm Gia Minh muốn gục xuống ngủ. Đèn đường xẹt qua trước mắt, nàng cảm nhận thân thể xóc nảy, xe gấn máy tạt lên đường dành cho người đi bộ ở bên cạnh.

"Đến chưa?" Hỏi thì hỏi vậy, xe chạy đến đây, hẳn là chuẩn bị dừng lại rồi. Nhưng trong ánh mắt nghi ngờ của Sa Sa, mấy tiếng la hét chợt vang lên ở phía trước rồi bị bỏ xa rất nhanh, Gia Minh kéo ga để cao tốc độ. Dù phía trước có người nhưng hẳn vẫn lao thẳng tới, sau đó là những âm thanh hỗn loạn, xem ra phần lớn những người ở ven đường lúc này đều trẻ tuổi, sau khi tránh được liền chửi rủa đuổi theo. Cùng lúc đó, Gia Minh đánh lái, tông một người đang muốn tránh né bay ra ngoài. Xe máy kết một tiếng dừng lại, Sa Sa thấy người nọ bị đâm bay ra ngoài mấy mét, nằm yên tại chỗ không đứng dậy được, mấy người phía sau đang muốn xông lên cũng hơi ngần người.

"Đến rồi, xuống xe."

Không thèm nhìn người vừa mới bị tông xe đến một lần. Gia Minh hạ chân chống xe đi tới. Đây là một quán bar tên là "Ngọ Dạ Cuồng Hoan", người vừa bị tông phải là bảo vệ quán bar. Sa Sa do dự xuống xe, không biết tại sao cái tên của quán bar lại khiến nàng cảm thấy có chút quen thuộc. Gia Minh đẩy cửa, quay lại ý bảo nàng theo vào, nàng mới chợt nhớ ra đây là quán bar kinh doanh tốt nhất của Dương Chân Hưng.

Gần mười rưỡi, đây chính là thời gian náo nhiệt nhất của quán bar. Vừa mở cửa, tiếng nhạc chói tai đập thẳng vào màng nhĩ. Vòng qua một lối đi nhỏ, bên trong đầu người chỉ chít, một ban nhạc nhỏ đang điên cuồng gào thét trên sân khấu. Ánh sáng chớp chờn, vô số trai thanh gái lịch chen chúc trên sân nhảy chật ních nhảy nhót điên cuồng, Gia Minh kéo Sa Sa chen chúc đi giữa đám người. Một người có vẻ khó chịu vì bị chen chúc liền vỗ miệng mắng vài câu, có vẻ không chịu trách ra, Sa Sa còn chưa kịp nghe hẳn nói gì thì Gia Minh đã tát một cái làm hẳn nằm bẹp xuống đất rồi dẫm lên người hẳn đi về phía trước.

Lên đến sân khấu, Gia Minh móc thanh dao giấu trong áo ra, nhỏ một bó dây điện, xô đổ rất nhiều thiết bị. Trong nháy mắt, tiếng nhạc trong quán bar biến mất hoàn toàn, cảm giác khó tả tựa như một sợi dây thần kinh đột nhiên bị cắt đứt vậy.

Ánh đèn bầy màu mê loạn vẫn xoay tròn nhưng âm thanh dường như đột nhiên biến mất hoàn toàn khỏi trái đất, mặc dù vẫn có người lớn tiếng nói chuyện nhưng ai cũng cảm thấy loại ảo giác yên tĩnh đến khó có thể hình dung, ca sĩ vẫn điên cuồng gào thét trên sân khấu nhưng không phát ra âm thanh gì cả. Gia Minh vung cây dao trong tay, mấy người trong ban nhạc kia kịp phản ứng lại, vội vàng chạy xuống. Khoảng chừng hai giây, tất cả mọi người trong quán bar mới kịp nhận ra sự khác thường, kinh ngạc nhìn về phía bên này, mấy gã đàn ông đại khái là lẫn lộn xã hội đen gạt mọi người ra chen chúc về phía bên này. Gia Minh cắm một sợi dây điện vào, đứng trước micro, gõ dao lên giá mic, ánh mắt lạnh lùng quét qua mọi người: "Đập bái."

Hai tiếng lạnh lùng vang lên trong loa, sau một giây, hẳn trực tiếp nâng mấy thiết bị âm thanh ở phía trước lên, xoay người đập thẳng vào đèn màu ở

phía sau. Một tiếng rầm thật lớn vang lên, tấm thủy tinh không lồ trên tường ở phía sau vỡ vụn, vô số đèn màu nổ tung. Trong nháy mắt khi mạch điện bị chập, tia lửa điện nổ tung ở phía sau hẳn một cách hoa lệ nhất, tựa như pháo hoa rực rỡ...

ÂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 361

Bản Tia

Tia lửa điện nổ tung tóe, đám người trong sảnh vừa ngạc nhiên vừa khó hiểu nhìn cảnh này - bọn họ đều là người trẻ tuổi, thấy Gia Minh chỉ có một người mà đòi đến đây đập bãi còn tưởng là hấn say rượu, cũng không có bao nhiêu người sợ hãi. Thấy rất nhiều người chen chúc tới từ bốn xung quanh, thậm chí có người còn hưng phấn hò hét lên.

Tên xông tới đầu tiên nhảy lên sân khấu tung cước về phía Gia Minh, sau một giây liền nghe một tiếng đét vang lên, lão đảo lui về phía sau vài bước rồi ngã xuống. Hấn bị mặt dao bạt trúng, giống như bị đánh một cú bạt tai nặng nề, trên khuôn mặt đã máu thịt lẫn lộn.

Cầm gậy bóng chày đứng giữa đám người, Sa Sa nhìn từng tên xông lên rồi bị đánh bay xuống, thanh dao vung lên mang theo từng vệt máu tươi. Tiếng kêu thảm thiết vang lên, đám người đứng xem bắt đầu xanh mét mặt mày, ngay sau đó phần lớn bắt đầu tháo chạy ra ngoài cửa.

"Chơi thật rồi..."

"Trời a..."

"Rốt cuộc chủ quán bar đã làm gì mà bị người ta tìm tới cửa vậy..."

Không ngờ được Gia Minh lại thực sự tới gây chuyện bằng phương pháp bạo lực như vậy, nghe tiếng bàn luận xung quanh, đám người kia không ngừng lui về phía sau, nằng đứng cách sân khấu không xa, lập tức bị cô lập ở giữa. Đàn em của Dương Chấn Hưng lao ra từ mấy căn phòng bên cạnh, cũng có người lao ngược từ cửa vào. Trên sân khấu, thanh dao kia chém vào vai một người, Gia Minh lập tức đá bay tên đó, ngựa người ra, chuôi dao hung hăng đập vào mặt tên vừa lao tới từ phía sau. Máu tươi tuôn ra trên mặt, người nọ lập tức quỳ rạp xuống sân khấu. Trong nháy mắt, lại có thêm năm sáu người bị đánh ngã.

Lao ra từ một căn phòng nhỏ, một người đàn ông có vẻ là quản lý quán bar, thấy cảnh này liền vội vàng nói: "Rốt cuộc là chuyện gì, mọi người nói rõ ràng trước đã... A..."

Lời còn chưa dứt thì đã biến thành tiếng gào thảm thiết đau thấu tâm can. "Nói con mẹ mày!" Gia Minh vể mặt dữ tợn, ném thanh dao tới, đâm xuyên thẳng qua đùi hấn. Đám người ở phía sau vừa xông lên thì đã thấy Gia Minh lao từ trên sân khấu xuống như bóng với hình, nhô dao ra, xoay người thuận thể chém tới. Máu tươi tuôn ra như suối từ ngực hai người khác. Đám người phía sau vừa kịp tỏ ra kinh ngạc thì đã bị một dao chém ngang đùi.

Lấn lộn xã hội đen không đồng nghĩa với bất kỳ ai đều có giác ngộ liễu mạng, mắt thấy Gia Minh điên cuồng chém người không chút nương tay, đám người phía sau lập tức tản ra, cầm lấy những vật xung quanh để che chắn. Mấy người bên kia thấy Sa Sa cầm gậy bóng chày đứng chờ vợ ở một chỗ, chần chờ một lát rồi mới xông tới. Lúc này Sa Sa cũng bị tình cảnh đang phát sinh làm luống cuống chân tay. Một gậy vung ra bị ngăn lại rồi bị thuận tay đỡ được, sau

một giây, một chiếc ghế nhỏ bay tới từ phía sau nòng nhanh như đạn pháo đánh bay người nọ ra ngoài hai ba mét. Đám người còn muốn xông tới bắt Sa Sa bị sợ xanh mặt, bắt đầu lui về phía sau.

Quay đầu nhìn lại, Gia Minh đã chém đám người kia ngã ngả nghiêng trên đất như bỏ dưa thái rau. Tiếng kêu thảm thiết hỗn loạn, máu tươi chảy đầy trên sàn nhà. Ba bốn người còn đứng được cầm lấy mấy thứ như chai rượu hoặc dĩa bàn ra chắn, nhưng hoàn toàn không có ai dám tiến lên. Gia Minh nắm dao trong tay đứng lạnh lùng nhìn về đám người kia, đã văng một tên đang đổ máu co quắp ở bên cạnh, chậm rãi đi tới.

"Bắt đầu từ hôm nay, bọn mày không cần lăn lộn nữa." Hắn dừng một lát rồi nói tiếp, "Ai cũng không đi được." Lời nói mang theo sự lạnh lẽo vô tận.

- _____ oOo _____ "Oa... Ọe... Khụ khụ khụ..."

Trên bờ đê, sắc mặt Sa Sa trắng bệch, ngồi sụp xuống tại chỗ nôn thốc nôn tháo. Gia Minh ngồi xuống vờ nhẹ lên lưng nàng, đưa chai nước lọc tới. Xe gắn máy dừng ở ven đường cách đó không xa. Đứng từ đây nhìn lại, cảnh đêm Giang Hải rất đẹp, từng con đường sáng trưng chạy tuốt về nơi xa, đường ven biển hình vòng cung giống như một vầng trăng khuyết, bóng tàu thuyền loang lổ trên mặt biển. Bên bờ đê ven biển có một công viên, trước đây Gia Minh, Linh Tĩnh và Sa Sa thường đến nơi này, cảnh biển lúc chạng vạng rất huy hoàng, mỗi ngày luôn có rất nhiều người tới đây đi dạo, dắt theo đủ loại chó, Sa Sa thích lấy hạt tạo ném trên bọn chúng.

"Xin lỗi." Gia Minh nhẹ nhàng nói một câu. Sa Sa cúi đầu vừa nôn vừa lắc đầu nói: "Không phải lỗi của cậu, mình... oa... ọe..."

Nhớ lại cảnh tượng máu tanh ghê rợn trong quán bar lúc trước, Sa Sa lại buồn nôn không nhìn được. Ba bốn mươi người, càng về sau, máu tươi đầy đất, mùi máu tanh và tiếng kêu thảm thiết hòa quyện vào nhau. Ban đầu đám người đó còn tìm kiếm khe hở để tấn công, sau khi bị Gia Minh chém ngã hơn nửa liền bắt đầu hốt hoảng chạy trốn, cầu xin tha thứ. Gia Minh xuống tay không chút do dự, thỉnh thoảng nàng còn thấy máu bắn ra hai ba mét. Chỉ khoảng hai, ba người thoát được, những người còn lại chỉ còn biết liều mạng, nhưng kết quả vẫn giống nhau. Trước đây nàng từng thấy xã hội đen chém giết nhau vài lần nhưng nói thế nào thì cảm giác cũng không giống lần này, nàng cứ cảm thấy bóng chày đứng ngậy ngăn giữa quán bar như vậy, nhìn những người đó lao tới Gia Minh rồi bị đánh bay, mũi dao đâm tới không chút do dự, rút ra, máu tươi bắn ra, có người bị đánh bay vào tường, dao chém tới, ngay cả chiếc bàn chắn trước mặt đối phương cũng bị chém làm hai nửa, cuối cùng chỉ còn lại tiếng kêu thảm thiết, mùi máu tươi, mùi máu tươi, tiếng kêu thảm thiết... Rốt cuộc biến thành cảm giác ghê tởm khó có thể ức chế nổi.

Trước đây nàng cũng biết Gia Minh rất lợi hại nhưng chưa từng nghĩ tới hắn có thể nhẹ nhàng đánh ngã hầu hết đám người trong quán bar như vậy, cũng không ngờ cảm giác lại ghê tởm như thế. Nàng không biết là Gia Minh còn nương tay. Đến khi ra ngoài, nàng gần như đã không kiềm chế nổi cảm giác muốn nôn mửa. Trong lòng lo lắng liệu rằng có người nào chết hay không nhưng lại không dám quay lại nhìn chỉ một lần. Sau khi ra ngoài không khí trong lành hơn một chút, đến bờ biển nàng mới bắt đầu nôn thốc nôn tháo.

"Ách... thật ghê tởm... ách..."

Nôn xong, nàng nhận lấy chai nước lọc từ tay Gia Minh, súc mấy ngụm mới cảm thấy khá hơn một chút, đứng dậy. Gia Minh muốn đỡ nàng, nàng bỗng xua tay, đứng tại chỗ một lúc lâu mới khỏi phục tinh táo, đến ngồi xuống một chiếc ghế đá ở gần đó, sức cùng lực kiệt.

"Liệu có chết người không?" Cau mày, lo lắng đầu tiên của nàng là vấn đề này.

"Đến viện kịp thời thì hẳn là không sao." Gia Minh cười, "Minh không nặng tay lắm."

"Thật kinh khủng... Cậu cố ý làm mình sợ phải không?"

"Chém người là như vậy, xã hội đen mà."

Hai người ngồi trên ghế đá yên lặng một lát, Gia Minh ôm bờ vai nàng: "Minh không muốn cậu thực sự thích những thứ này... ghét được là tốt nhất."

"Thật ra cậu không muốn mình tiếp xúc với xã hội đen nữa đúng không?"

"Cậu muốn làm, mình sẽ giúp cậu." Gia Minh dừng lại một lát, nói: "Chuyện cấm bọn họ buôn ma túy mình sẽ làm hết sức. Nhưng suy nghĩ của mình và Linh Tĩnh giống nhau, tiếp xúc với những thứ này là không tốt. Minh đồng ý với cậu, cũng khuyên cậu như vậy."

"Cậu cố tình làm mình sợ..."

"Không phải là dọa cậu, có đôi khi cảm giác chính là như vậy. Chẳng hạn như..." Hấn suy nghĩ một lát, "Cậu là sát thủ, lần đầu tiên nổ súng với một đứa trẻ sơ sinh còn trong tã lót có lẽ cũng có cảm giác như thế, rất ghê tởm... Thực ra xã hội đen cũng không khác là bao. Những chuyện liên quan đến vấn đề đạo đức phần lớn đều giống nhau."

"Trước giờ cậu luôn nói mình là sát thủ, nhưng lại chưa làm bao giờ..." Sa Sa ngồi thẳng dậy nhìn hấn. "Cậu chưa từng làm phải không?"

"Chưa từng làm, nhưng cảm giác có lẽ cũng như vậy."

"Chưa làm thì sao biết cảm giác thế nào... Ừm, cậu đừng nói cảm giác này nọ với mình nữa, chỉ muốn phun ra." Nàng dừng lại, nhìn Gia Minh thật lâu, "Này, cậu nói không muốn mình thích, nhưng không phải là cậu thích loại cảm giác như thế chứ?"

"Ha ha." Gia Minh cười mà không đáp, nhìn ra biển rộng tối đen, lúc quay lại lại thấy Sa Sa vẫn đang nhìn chằm chằm hấn, sau đó nở nụ cười, ôm hấn.

"Minh sẽ suy nghĩ đề nghị của cậu. Ừm, mệt quá... Vừa mệt vừa đói, muốn ngủ, cho mình dựa một lát..." Dán mặt vào lòng Gia Minh, nhắm mắt lại, vài giây sau nàng mới hít sâu một hơi, ngồi thẳng dậy, "Tốt rồi, chúng mình về nhà thôi. Chiếm cậu lâu như vậy, Linh Tĩnh sẽ ghen đó."

- _____oO_____ "Chuyện gì xảy ra, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Là đám người Tiểu Mạnh làm sao? Bao nhiêu người tới?"

Bước vào đại sảnh quán bar, Dương Chấn Hưng không nhịn được che mũi lại. Dưới ánh đèn, tình cảnh bên trong hỗn loạn, máu đen đầy đất, bởi vì muốn giữ lại cho hấn nhìn, đám người kia còn chưa thu dọn chút gì. Hấn há hốc mồm nhìn một lúc lâu, nói: "Có anh em nào chết không?"

"Không có người chết, nhưng mà... phần lớn đều tàn phế." Tên trợ thủ đang giải quyết mọi chuyện ở bên trong bước lại gần hấn, nói: "Có trị lành thì tay hoặc chân của những anh em bị chém cũng mất đi sự linh hoạt. Bác sĩ Phương nói, người xuống tay rất biết chừng mực..."

"Tính toán tiền trợ cấp cho gia đình bọn họ." Dương Chấn Hưng thờ dãi, một lát sau lại tức giận quát, "Nói tiếp đi chứ, là ai! Bao nhiêu người!"

"Hai người..."

"..."Dương Chấn Hưng sững sờ,"Mày nói gì?"

"Chúng tôi đã hội mấy anh em còn tinh táo một chút. Hai người, hẳn là Liễu tiểu thư và bạn trai Cố Gia Minh của cô ta. Cố Gia Minh cầm đao, Liễu tiểu thư cầm gậy bóng chày đứng nhìn, hoàn toàn không động thủ..."

"..."Đứng ngơ ngẩn tại chỗ một lúc, sau đó Dương Chấn Hưng mới dờ dẩn hỏi,"Chúng ta, chúng ta không có đao sao? Tao mua không nổi sao?"

"Đã dùng, vô dụng..."

"Con bà nói, rốt cuộc mày có dùng hay không? Lẽ nào bọn họ gặp siêu nhân!"

"Mỗi anh em đều có một thanh, nhưng theo như bọn họ nói, khi đó Cố Gia Minh chém một đao là một người ngã xuống, có người trốn sau bàn cũng bị một đao bổ làm hai. Đại ca, chuyện này..."

"Tao biết rồi. Tao đi thăm các anh em bị thương..."Phát phát tay, hắn quay đầu đi ra ngoài. Chuyện này có vẻ khiến tâm tình hắn bối rối, đến khi ra khỏi quán bar, tên trợ thủ kia lại đuổi theo:"Đại ca, đứng rồi, đại ca..."

"Dương Chấn Hưng quay đầu lại:"Cái gì?"

"Có anh em bị thương nói, lúc đi hắn còn nhẩn lại một câu cho anh, nói là... sẽ còn đến nữa..."

"Con mẹ nó!"

Oán hận mắng một câu, ngay khi hắn vừa xoay người đi thì một tiếng phốc vang lên. Hắn cúi đầu nhìn xuống một cách khó hiểu, đầu đạn không biết bay đến từ hướng nào trực tiếp xuyên quá đùi hắn mang theo một mảng máu thịt, chiếu nghiêng xuống mặt đường nhựa.

Trên tầng thượng của một tòa nhà cách đó mấy trăm mét, thiếu nữ mặc y phục màu đỏ rời mắt khỏi ống ngắm, lạnh lùng cất súng bắn tia vào hộp đàn violin, mái tóc đuôi ngựa lặng lẽ tung bay trong gió đêm...

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 362

Tây Tráng

Mấy tháng sau khi mùa hè năm ấy kết thúc, tại Giang Hải xảy ra rất nhiều biến cố, tất nhiên đại đa số đều tập trung ở mặt xã hội đen mà người bình thường khó có thể tiếp xúc đến. Sau khi Liễu Chính qua đời không lâu, đầu tiên là Dương Chấn Hưng, người nắm giữ thế lực lớn nhất của Sa Trúc bang bị bắn què chân trên đường, từ đó về sau trong nội bộ Sa Trúc bang thỉnh thoảng lại xảy ra một số chuyện khác thường. Có điều, trong một thời gian ngắn khi một số đường chủ, đại ca hoặc người nhà bọn họ phải vào bệnh viện, Sa Trúc bang tạm thời ngưng tụ lại dưới sự ảnh hưởng của một bầu không khí quái dị. Người tiếp nhận Sa Trúc bang là Liễu Hoài Sa, con gái ruột Liễu Chính - một thiếu nữ mười bảy tuổi con đang học Trung học.

Con gái tiếp nhận vị trí của cha mình, mặc dù đã gần đến thế kỷ 21 rồi nhưng chuyện này ở các tổ chức xã hội đen cũng không hiếm thấy. Tất nhiên, ai cũng hiểu một cô bé không thể làm được gì nhiều, dựa vào nàng thượng vị cùng lắm cũng chỉ là có một người bù nhìn để khắc chế mâu thuẫn giữa các vị lão đại trong nội bộ Sa Trúc bang mà thôi. Cũng trong thời gian đó, Tân Ninh bang, trước đây luôn tranh giành địa bàn ở xung quanh Giang Hải với Sa Trúc bang, rốt cuộc cũng có cơ hội, thừa dịp Sa Trúc bang chưa gượng dậy nổi liền mạnh mẽ tiến vào Giang Hải, cố gắng thôn tằm địa bàn của Sa Trúc bang.

Thị thế Liễu Chính chưa lạnh thì nội bộ Sa Trúc bang lại xảy ra biến loạn liên tiếp. Mà vị nữ lão đại mới thượng vị kia có vẻ vẫn còn đặc biệt ngây thơ, quyết tâm liều mạng với Tân Ninh bang. Mệnh lệnh của nàng không có đạo lý, mọi người đều chú ý xem nàng thất bại. Song cũng chính vào lúc này, chính phủ đột nhiên phát động một chiến dịch cân quét ma túy đặc biệt nghiêm khắc. Mà dường như cảnh sát đã đặt mục tiêu trọng điểm vào Tân Ninh bang vốn đang hết sức nghênh ngang kia, phối hợp hành động với cảnh sát của mấy thành thị lân cận, liên tục bắt giữ mấy chục đầu mục lớn nhỏ của Tân Ninh bang. Tân Ninh bang còn chưa hoàn thành xâm nhập thì đã bị sóng lớn đánh mắc cạn trên bãi cát.

Mượn cơn gió đông này, Sa Trúc bang trước đó đã thu liễm hơn một chút nên tránh được nguy cơ lớn nhất. Phần lớn mọi người đều cho rằng Liễu Chính linh thiêng che chở con mình, lần này thực sự là may mắn. Song vừa thoát khỏi đầu sóng ngọn gió, thiếu nữ đầy nhiệt huyết kia, một cô gái hoàn toàn không hiểu biết gì trong mắt người ngoài lại đột nhiên đưa ra quyết định thiếu não đến cực điểm. Từ giờ về sau, Sa Trúc bang không được phép buôn ma túy, hơn nữa không cho phép bất kỳ kẻ nào buôn ma túy trên địa bàn của mình.

Đây quả thực là sự hài hước mà ngay cả trong truyện tranh nhiệt huyết cũng rất khó gặp! Bởi vì ai cũng biết, theo khả năng thao tác thực tế mà nói, tỉ lệ thành công của nó tiếp cận bằng không.

Cũng như những người thiện lương hi vọng thế giới hòa bình, nguyện vọng là rất tốt đẹp nhưng có thể thực hiện được hay không mới thực sự là vấn đề, ngay cả chính phủ cũng hiểu rõ rằng nước quá trong sẽ không có cá, con gái của một đại ca xã hội đen bây giờ lại kêu gào cấm đoán ma túy. Đúng như dự đoán, quyết định này vừa được công bố đã vấp phải sự phản đối kịch liệt từ nội bộ Sa Trúc bang. Mọi người đều cho rằng đây là hành vi khoa tay múa chân của một thiếu nữ hoàn toàn không hiểu gì về sự vận tác của xã hội đen. Nhưng lúc này cả bầu không khí của Giang Hải vẫn bị bao phủ trong áp lực bởi hành động cân quét đối với xã hội đen của chính phủ, khiến mọi chuyện phát triển theo chiều hướng vốn dĩ hoàn toàn không thể.

Chính phủ đã kích Tân Ninh bang, đồng thời cũng mạnh mẽ tẩy trừ toàn bộ thị trường ma túy Giang Hải. Đó vốn là chuyện vẫn xảy ra ở mỗi lần hành động, mọi người đã quá quen thuộc, có được chút năng lực ứng phó. Đơn giản là bất một số người, con sóng lớn qua đi mọi người lại ngóc đầu trở lại, song lần này bởi vì ý của phía trên và sự phối hợp của Sa Trúc bang, mấy người phân đối kịch liệt nhất lập tức bị cho đi bóc lịch. Sau đó, nguồn tài chính khổng lồ không rõ nguồn gốc lên tới hàng ngàn vạn rớt vào Sa Trúc bang, một kế hoạch cải cách tỉ mỉ được đưa ra. Khi cải cách tiến hành đầu vào đầy, bắt đầu với nghiệp vụ buôn lậu ma túy, mọi người mới ngạc nhiên nhận ra sau lưng thiếu nữ đầy nhiệt huyết và chí nguyện kia thật chỉ lại có một sự ủng hộ vô cùng mạnh mẽ, mà sự ủng hộ đó rất có thể đến từ chính phủ.

Đây không phải thời phong kiến, ở đất nước Trung Quốc này, một bang phái muốn tồn tại được thì ít nhiều cũng phải có được sự duy trì nhất định của chính phủ. Hợp tác ở phương diện nào đó cũng có, nhưng có thể mạnh mẽ làm được như vậy thì thực sự quá ít. Một nhóm người bắt đầu thấp thỏm cho rằng chính phủ muốn "chiêu an" bọn họ. Nhưng mọi người ra lăn lộn xã hội đen đều vì tiền, khi lượng lớn tài chính được rót vào, các kế hoạch được thực hiện, mấy công ty được thành lập và vận hành ổn định dưới sự quản lý của đội ngũ nhân viên chuyên nghiệp, phân đối trong nội bộ bất tri bất giác bị đè ép đến mức thấp nhất.

Trong bối cảnh như vậy, Sa Trúc bang bắt đầu được tẩy trắng. Nhưng tranh đoạt giữa các bang phái nhỏ lại càng trở nên kịch liệt. Khi định mức buôn bán ma túy của Sa Trúc bang đột nhiên giảm bớt, những kẻ còn lại bắt đầu nhân cơ hội tranh đoạt địa bàn. Đối mặt với món lời kéké sù, thậm chí không ít người có can đảm khai chiến với Sa Trúc bang.

"Không phải các người chưa từng làm, bây giờ không làm nữa lại muốn ngăn cản người khác làm sao? Ngăn cản người khác phát tài sẽ bị chém!" Bọn họ kêu gào khẫu hiệu như vậy. Tranh đấu với các bang phái nhỏ trở nên càng kịch liệt hơn. Bên cạnh đó, Tân Ninh bang vốn bị Sa Trúc bang và chính phủ liên hợp chèn ép nhưng cũng không chịu buông tha, không ngừng nhân thời cơ này để thuyết phục các bang phái còn lại đứng về phía bọn họ. Toàn bộ Giang Hải trải qua tháng mười, tháng mười một, tháng mười hai trong bầu không khí thế này, thậm chí sang đến năm mới vẫn bị vây trong tình cảnh hỗn loạn và bất an.

Mà ngoài vấn đề về xã hội đen ở Giang Hải ra cũng có một số chuyện bị ảnh hưởng liên đới từ cái chết của Liễu Chính, phát triển theo chiều hướng không cách nào dự đoán được.

"Phương tiên sinh nhờ cậu truyền đạt lời cảm ơn của ông ấy với Giản tiểu thư... Ách, có phải rất lộn xộn không? Thực ra ý ông ấy là nếu có cơ hội ngay mặt hoặc trực tiếp nói cảm ơn qua điện thoại với cô ấy thì tốt nhất..."

Đầu tháng 1 của năm mới, vừa qua tiết Tiểu Hàn, đường phố Giang Hải bị bao phủ bởi không khí lạnh đột ngột kéo tới. Dưới bầu trời khá âm ảm, những người đi đường đều mặc áo khoác thật dày. Ngồi bên cửa sổ sát đường trong một quán cafe, Diệp Liên vừa tháo khăn quàng cổ, vừa nói chuyện với thiếu niên đeo cặp sách đang ngồi bên cạnh.

"Các anh thực sự không quên tìm kiếm chị ấy." Gia Minh nhìn đồng hồ, nói: "Tôi còn nhiều nhất là bảy phút."

"Chỉ là hơi tò mò, quả thực là rất nhiều tổ chức muốn tìm cô ấy, như thiên la địa võng vậy, nhưng không chỉ không tìm được mà ngay cả một chút dấu vết cũng không có..." Diệp Liên cười, "Cậu biết không? Tôi từng cho rằng cô ấy là cậu cải trang thành, nhưng sau sự kiện Bá Tước tôi mới nhận ra suy nghĩ như vậy đúng là rất ngu ngốc."

"Ồ." Gia Minh lập lờ nước đôi, gật đầu: "Đúng là rất ngu ngốc."

"Được rồi, nếu cô ấy nhất định không muốn xuất hiện thì tôi cũng không nói nữa. Có điều, tin tức tình báo kia giúp chúng tôi cứu vãn được rất nhiều thứ. Chỉ nói riêng tên gián điệp kia thôi, nếu hấn thành công truyền tài liệu về hệ thống tên lửa ra ngoài thì chúng tôi sẽ tồn thất ít nhất vài tỷ. Vì vậy ý Phương tiên sinh là nếu có gì cần thì đừng khách khí, mọi người cùng vui vẻ mới là tốt nhất."

"Cho mẹ mày ăn bánh..." Gia Minh vừa uống cafe vừa thẳm mắng một câu, "Ừm, nếu cần tôi sẽ nói."

"Vội đi đón Sa Sa?"

"Chiều nay cô ấy lại bỏ hai tiết học." Gia Minh bừ môi, "Nếu đến bữa tối mà không lờ cô ấy về được thì có lẽ Linh Tĩnh sẽ nổi đóa, thật là..."

"Thật là hâm mộ... Sa Trúc bang tẩy trắng đã không còn vấn đề gì nữa, nhưng mà... thật sự phải tiếp tục sao? Không phải tôi có ý kiến gì, có điều tôi cảm thấy không có ý nghĩa gì lớn..."

"Có người thấy vui vẻ thì sẽ có ý nghĩa... Thế nào? Phía trên có ý kiến gì sao?"

"Tạm thời không có. Căn quét ma túy thành công, thành tích của Khúc thị trường bên này cũng tăng lên kha khá. Ngày nào cũng có xã hội đen chém giết nhau, chỉ cần không chết quá nhiều người thì phía chúng tôi cũng không có vấn đề gì cả. Nhưng mà... nếu Sa Trúc bang tiếp tục làm như vậy thì xã hội đen sẽ dẫn bài xích bọn họ, cuối cùng có khác cảnh sát là bao đâu. Tôi rất khâm phục lý tưởng của Sa Sa, sự vui vẻ của cô ấy tất nhiên cũng rất quan trọng, có lẽ đến ba, bốn mươi tuổi cô ấy có thể khoe khoang với con mình rằng, năm đó khi lão nông còn làm đại ca, ai dám buồn ma túy liền chém kẻ đó. Có điều... câu định đến khi nào sẽ nói để cô ấy hiểu? Làm như vậy thực ra ý nghĩa cũng không lớn."

"Gia Minh nhún vai: "Tôi thấy rất có ý nghĩa. Dưới sự lãnh đạo của cô ấy, lượng ma túy trên thị trường Giang Hải ít nhất đã giảm đi một nửa."

"Cũng đúng, nhưng hết người này lại có người khác lên, Sa Trúc bang định cứ đông dài như vậy?"

"Vi chính nghĩa mà." Gia Minh thuận miệng đáp, nhìn đồng hồ rồi đứng dậy: "Tôi đi tìm cô ấy. Chào..."

"Chào..."

"À đúng rồi." Đi được vài bước, Gia Minh nhíu mày quay lại, nói: "Sau này mọi người gặp nhau thì nói vài câu trên đường là được rồi, không cần phải ngồi ở nơi thế này..."

"Tôi thấy như vậy sẽ chính thức hơn."

"Không phải ý đó. Anh nhìn khá èo là, những người đi qua ban đầu thì cho rằng anh là phụ nữ nhưng nhìn lại mới nhận ra anh là đàn ông, sau đó ánh mắt họ nhìn tôi đều rất quái dị... OK, cứ như vậy..."

Gia Minh phát tay rời đi. Diệp Liên ngồi đó sừng sốt hồi lâu: "T rời đất..." Hấn lấy gương từ túi xách ra ngắm nghía một hồi lâu, nhìn thế nào cũng thấy

minh tràn đầy khí khái nam tử."Con mắt thâm mỹ của những người này đều bị sao vậy?"Than vãn một câu, hắn nghe thấy tiếng một đứa trẻ ở phía sau lưng."Mẹ, chị kia thật xinh đẹp nha."Về mặt hắn lập tức suy sụp.

"Đừng nói bậy, đó là một anh trai."

"Nhưng mà anh ấy đang soi gương kia, có phải muốn trang điểm không? Con chỉ thấy mẹ mang theo gương trang điểm, cha chưa bao giờ mang theo cả..."

"Tôi là đặc công..."

Hắn khóc không ra nước mắt, thều thào âm thầm giải thích...

Hắn ra ngoài với cảm xúc buồn bực như vậy, khi nhìn sang bên kia đường lại bắt gặp Gia Minh đứng dựa vào cột điện, một tay day trán, rất lâu vẫn không bước đi. Lúc này là giờ tan sở, người đi đường rất nhiều, người kia thỉnh thoảng bị người qua đường che khuất. Hắn nhìn qua vài lần, thầm nghĩ: Người có đẹp trai đâu, tạo dáng làm quái gì chứ? Sau đó hắn lại nghĩ bộ dạng như vậy giống như ngộ độc rồi nôn mửa, quay đầu lại nhìn quán cafe, khi nhìn lại thì bóng dáng kia đã biến mất ở góc đường.

ĂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 363

Vụng Về

Sắc trời dần tối, gió lạnh thổi qua hành lang bên ngoài biệt thự, tiếng TV vang lên trong sảnh, mấy người ngồi xem trên ghế salon.

"Này, nghe nói đại tiểu thư mới mười bảy tuổi?" Ngồi xem TV một lát, một thanh niên có vẻ thấp thòm hỏi.

"Tháng mười năm ngoái đã đủ mười tám rồi." Người ngồi cạnh hắn thuận miệng đáp.

"Ồ." Người nọ gật đầu, không lâu sau lại hỏi: "Nghe nói đại tiểu thư rất xinh đẹp phải không?"

"Đúng là rất đẹp... Này, A Tường, mày không có ý đồ gì đấy chứ? Sa Sa tiểu thư đã có bạn trai rồi, mày đừng tưởng bờ..."

"Cái gì chứ! Chỉ hỏi một chút mà thôi." A Tường bật cười, "Đúng rồi, tính tình đại tiểu thư thế nào?"

"Ách, hỏi cái này để làm gì? Ha ha, lần đầu tiên ra mắt đại tiểu thư, hỏi hộp phải không?"

"Cũng có một chút. Nghe người bên ngoài nói đại tiểu thư làm chuyện gì cũng đều... ách, rất lợi hại. Lần đầu tiên gặp nha, ít nhất cũng phải để lại ấn tượng tốt."

Nhìn bộ dạng lo lắng của hắn, mấy người ngồi xung quanh liếc nhau, sau đó đồng thời nở nụ cười: "Không cần như vậy, ha ha, vẫn nói A Tường mày ở bên ngoài không sợ trời không sợ đất, ai cũng không nể mặt, bây giờ lại sợ một cô bé."

"Đại tiểu thư mà, tại sao lại nói là sợ, là kính trọng. Trước đây khi Chính ca còn sống đã trả nợ thua bạc cho tôi mấy lần, tôi vẫn nhớ." Thanh niên tên A Tường tỏ ra tùy ý, "Này, không cần phải cười như vậy chứ."

"Ha ha, yên tâm, yên tâm, mặc dù tính tình Sa Sa tiểu thư thẳng thắn nhưng cũng không nổi giận với người mình. Mày cứ tự do phát huy, chuyện hôm qua cứ nói thật hết là được rồi. Thành thật mà nói, bang phái nhỏ như Hà Văn Xã mà cũng dám lên tiếng, theo như tính tình đại tiểu thư, lần này chắc chắn lại đánh rồi."

A Tường ngồi thẳng dậy: "Vậy thì tốt. Nói đến đánh nhau, A Tường tôi đã sợ ai bao giờ. Con bà nó, tôi đã sớm nhìn thẳng Đại Đầu Văn kia không vừa mắt rồi, chỉ cần đại tiểu thư lên tiếng tôi sẽ lập tức tìm cơ hội giết nó."

Mấy người xung quanh cười phụ họa. Một lát sau, một người trong số đó cảm thán: "Nói thật ra, mấy tháng trước mọi người đều cho rằng Sa Sa tiểu thư sẽ vấp ngã, có ai nghĩ Sa Trúc bang chúng ta lại thực sự cầm được ma túy. Mọi người nói xem, đây có phải kế hoạch giúp Sa Trúc bang chúng ta tẩy trắng

không?"

"Tất nhiên. Gần như thoát hoàn toàn khỏi buôn bán ma túy rồi, cứ theo đà này, sau này chúng ta trở thành một công ty kinh doanh cũng rất có thể."

"Nghe nói Sa Sa tiểu thư có quan hệ với phía chính phủ?"

"Chắc là quan hệ được thành lập bởi lão đại trước đây."

"Nhưng nếu cứ đánh tiếp thế này sẽ tổn thương hòa khí rất lớn... Nghe nói Tân Ninh bang đã thuê sát thủ mấy lần."

"Nói thì nói vậy, nhưng kết quả thế nào? Không phải nói đám sát thủ kia đều thất bại sao. Rốt cuộc có thật sự xảy ra chuyện như vậy hay không tôi cũng không rõ lắm, mọi người biết không?"

"Có nghe nói qua, nhưng mà hình như chưa xảy ra lần nào..."

"Chưa biết chừng thật sự có chuyện như vậy." Đám người kia tùm tùm bàn tán, A Tường nói chen vào: "Bên chỗ Hà Đông chúng tôi có đao thủ Trần, mọi người biết không?"

"Là thằng đánh nhau rất liều mạng đó? Nghe nói mới chết do hỏa hoạn trong nhà?"

"Cái gì mà nhà bị hỏa hoạn, là bị người ta đốt." A Tường hạ giọng nói, "Bên chỗ tôi có lời đồn, hẳn tiếp nhận việc ám sát đại tiểu thư, ngày hôm đó liền chuẩn bị đi Thánh Tâm chờ đợi. Người đi rồi, tin tức giết người còn chưa thấy thì đêm đó nhà hắn đã cháy. Sau đó khám nghiệm hiện trường, hẳn, chị gái hắn và bạn trai đều chết trên ghế salon, cả nhà đều bị giết."

"Gần đây luôn cùng Mạnh ca ứng phó đám Tân Ninh bang nên không nghe nói chuyện này..."

"Nhưng tôi thấy rất có khả năng. Theo lý thuyết, mọi người khai chiến lâu như vậy, không thể một lần ám sát cũng không có, nhưng từ đầu đến giờ đều chưa xảy ra lần nào..."

"Lẽ nào tất cả sát thủ đều bị giết... Nói không chừng cả nhà lớn nhỏ đều bị bí mật giết hết..."

"Đúng rồi, không phải bên phía Tân Ninh bang cũng xảy ra vài chuyện khác thường sao. Sứ Minh đang lái xe thì bị xe tải cán thành thịt nát, Hoắc Gia An chuyên điều động bang chúng đi chém người cũng bị ngộ độc thức ăn một cách khó hiểu, vào bệnh viện không cứu được, biến thành người thực vật, sau đó cũng không điều tra ra được..."

"Suyt. Mạnh ca nói không nên nhắc đến chuyện này, dù sao không liên quan đến chúng ta là được rồi. Xem như nó chưa từng xảy ra..."

"Đúng vậy, đúng vậy." Mọi người gật đầu phụ họa, đồng thời trong lòng cũng dâng lên cảm giác phức tạp khó tả. Dường như phía sau Sa Trúc bang có một bóng dáng cực kỳ mạnh mẽ nhưng thân là bang chúng, hết lần này tới lần khác bọn họ lại hoàn toàn không biết rõ lai lịch của bóng dáng này, vì vậy không biết nên kính hãi hay tự hào. Cũng vào lúc này, có người đi vào: "Tường ca phải không? Tiểu thư mời anh sang bên kia."

"Tốt."Đợi nửa giờ rồi, A Tường thờ phào đi theo người nọ vào phía trong, chưa đến căn phòng ở cuối lối đi thì đã nghe thấy một giọng nữ mang theo vẻ giận giữ:"Nói đùa gì vậy, số hàng trị giá hai trăm vạn xảy ra chuyện, muốn chúng ta cho một câu trả lời? Ừm, hẳn buồn lậu ma túy, tất nhiên phải có nguy hiểm rồi. Muốn đàm phán thì đàm phán. Sắp đến tết rồi mà còn muốn làm cho mọi người bất an, chúng ta chơi cùng hần..."

Đẩy cửa đi vào, hần thấy được một thiếu nữ đang tức giận.

Khuôn mặt trái xoan xinh đẹp, mái tóc đuôi ngựa, cao chừng 1m7, dù mặc áo lông rất dày nhưng vẫn có thể nhận ra vóc người thon thả và cân đối của thiếu nữ, gơ tay nhắc chân đều trần đây về hoạt bát và trần đây sức sống của một thiếu nữ mười tám tuổi, bên trong bộ đồng phục học sinh sọc xanh trắng có thể thấy cổ áo len màu hồng. Lúc này thiếu nữ đang dứt tay vào túi áo, vừa cau mày vừa đi tới đi lui bên cửa sổ.

Mặc dù mang theo một chút vẻ phản nghịch nhưng nếu muốn liên hệ cô gái xinh đẹp này với một vị lão đại xã hội đen quản lý hơn vạn người thì thực sự là một nan đề đối với đại đa số người. Hần lập tức thấy khó mở miệng chào hỏi. Mà Tiểu Mạnh đang ngồi bên cạnh cửa lúc này liền quay sang gật đầu với hần:"A Tường tới rồi, ngồi đi."

"Vâng, Mạnh ca... Lão đại..."

Được gọi là lão đại, thiếu nữ bên cửa sổ chợt giật mình, sau đó nở nụ cười:"Tường ca phải không, gọi là Sa Sa là được rồi. Bọn họ nói anh đợi bên ngoài đã lâu rồi, thật có lỗi. Ừm, vốn nghĩ rằng anh phải xử lý chuyện bên kia nên không đến sớm được. Ngồi đi, đừng khách khí."

"Nhận được điện thoại liền lập tức chạy đến, mới đến thôi."

Thấy hần vẫn lễ phép đứng đó, Tiểu Mạnh vỗ xuống ghế salon bên cạnh mình, nói:"Ngồi đi ngồi đi. Nghe nói bên chỗ mày xảy ra chuyện, Đại Đầu Văn kia lên tiếng. Nói đi, thực ra hiện giờ chúng ta ở đâu cũng bắt ổn cả, không cần để ý đến một bang phái nhỏ."

"Ồ, là thế này."A Tường gật đầu,"Hôm qua Đại Đầu Văn đến nói chuyện về định mức ma túy. Nếu chúng ta không làm thì cũng không thể để đám con nghiện kia phải nhịn thuốc. Hần nói hần và một số lão đại khác đã bàn bạc rồi, nếu chúng ta còn như vậy, vậy thì..."

Vấn đề trước mắt Sa Trúc bang phải đối mặt căn bản đều là sự bất mãn xuất phát từ các đồng đạo, mỗi lần căn bản đều giống nhau. A Tường kia vừa nói đưa một nửa thì tên bang chúng lúc trước dẫn hần vào đi đến thì thăm gi đó bên tai Tiểu Mạnh, Tiểu Mạnh mỉm cười đi đến thuật lại cho Sa Sa. Trong nháy mắt, thiếu nữ vừa rồi còn rậm rĩ muốn khai chiến với một đám bang hội xã hội đen cùng hung cực ác lập tức biến sắc, vừa nhìn đồng hồ vừa nói:"Vậy còn không mau can hần lại!"Sau đó nghiêng đầu sang:"A Tường ca, chuyện này anh nói với Tiểu Mạnh ca là được rồi, bây giờ tôi còn có việc phải đi trước..."

Nàng nói xong liền xoay người lấy cặp sách trên ghế salon rồi lén lút chạy ra ngoài qua cửa khác. Qua cửa kính có thể thấy rõ ràng nàng đang chạy như điên ra cửa sau biệt thự.

Tiểu Mạnh nhún vai bất đắc dĩ, quay sang gật đầu với A Tường rồi lác đầu đi ra ngoài. Một lát sau, hần dẫn theo một thiếu niên cũng đeo cặp sách đi về phía bên này:"Thấy chưa, cô ấy đã chạy rồi..."

"Cứ thế này thì không được."Thiếu niên thoạt nhìn không có gì đặc biệt kia nhúu mày lại,"Hôm nay lại bỏ hai tiết học, Linh Tĩnh sắp nổi điên rồi. Cô

ấy mà nổi điên thì em và lão đại của các anh đều dữ nhiều lành ít... Đi bao lâu rồi?"

"Vừa mới đi."

"Thôi được, em đi tìm cô ấy..." Thiếu niên giơ tay lên xem giờ, gật đầu với A Tường rồi đi ra cửa sau. Tiểu Mạnh đi vào phòng, cười nói: "Tao biết rồi, ngày mai sẽ có người đàm phán với Đại Đầu Văn. Hấn thức thời thì tốt, nếu như đàm phán không thành công, sợ rằng A Tường mày phải chuẩn bị đánh rồi, không có vấn đề gì chứ?"

"Chuyên môn của tôi."

"Ồ, vậy thì tốt."

Bàn bạc xong mọi chuyện liền rời khỏi biệt thự, lúc đến gần trạm xe bus, A Tường lại thấy thiếu niên đeo cặp sách lúc trước đang đứng đợi xe bus, trong lòng không khỏi nghi ngờ: Đây là bạn trai của Sa Sa tiểu thư? Nhìn thế nào cũng không có vẻ gì là đặc biệt cả.

Hắn còn chưa đến gần thì một chiếc xe máy đã chạy như bay từ một khúc quanh gần đó tới, phanh kết lại trước trạm xe bus. Người ngồi trên xe gạt chân chống, tháo mũ bảo hiểm ra, chính là Sa Sa với vẻ mặt tươi cười: "Uầy, chàng đẹp trai, đi nhờ xe không?"

Mặc dù lúc này nàng mặc đồng phục học sinh nhưng dưới sắc trời hoàng hôn, cảnh tượng thiếu nữ cười mô tô vẫn toát ra một loại mỹ cảm oai hùng mà mê người. Thiếu niên kia uể oải đi qua, vỗ lên gáy nàng làm nàng rụt cổ lại. "Vứt bỏ hắn." A Tường trầm nhủ.

Có điều, trong mắt hắn, thiếu nữ của xã hội đen có chỗ dựa vững chắc trong mắt người khác kia chỉ biết phùng má, tỏ vẻ đặc biệt nhẫn nhục chịu đựng. Thiếu niên kia nói: "Không cho cậu lái xe, ngồi phía sau!"

"Làm ơn đi mà, để mình lái một lần cho đỡ ghiền đi!"

"Minh trưởng thành rồi... chỉ nửa đường thôi."

"Được rồi được rồi, sợ cậu rồi..."

Nàng thất vọng xuống xe, thiếu niên kia ngồi trước, sau đó thiếu nữ ngồi lên, ôm thật chặt đối phương. Nhìn bộ dạng thân mật đó, sợ rằng quan hệ đã vượt qua điểm mấu chốt từ lâu rồi. Sau đó, xe máy lao đi dưới sắc trời tối tăm chạng vạng, biến mất phía cuối con đường...

- _____oOo_____ Trở về căn nhà thuê, Linh Tĩnh nổi giận.

Hồi tháng chín quyết định để Sa Sa tiếp xúc với xã hội đen, rất lâu sau nhớ lại, Gia Minh cảm thấy mình giống như bị ma quỷ ám. Nói thế nào thì hắn cũng không phải người bình thường, cách nhìn nhận các vấn đề như xã hội đen thực ra cũng không đến mức bài xích như những người bình thường. Suy nghĩ ban đầu của hắn là nếu Sa Sa muốn chơi thì để nàng chơi thỏa thích một lần. Dù sao thì Liễu Chính đã chết, thiếu nữ có quan hệ thân mật với mình này ngoài mình và Linh Tĩnh ra thì đã không còn người thân nào nữa, cho dù yêu cầu như vậy có chút bốc đồng nhưng nếu mình miễn cưỡng làm được, hẳn liền đáp ứng một cách gần như cung chiêu.

Hắn sửa sang lại tình báo cụ thể về Bùi La gia đến thời điểm hiện tại rồi giao cho Viêm Hoàng Giác Tinh để đòi lấy quyền lợi muốn làm gì thì làm ở Giang Hải, vì vậy với nguồn tài nguyên không lồ cùng với đội ngũ nhân viên chuyên nghiệp do Viêm Hoàng Giác Tinh cung cấp, cộng thêm sự phối hợp từ phía chính phủ, còn chuyện gì mà không giải quyết được? Thời gian này, hắn mong đợi đến một ngày Sa Trúc bang rút cuộc tẩy trắng, Sa Sa cũng thỏa mãn lòng nhiệt huyết và lý tưởng của nàng, sau đó mới phát hiện sự thật rằng trước mắt căn bản không thể nào cấm tiệt được ma túy - Sa Sa cũng không phải một cô gái không hiểu chuyện, ngày nào đó nàng thoát khỏi ám ảnh và bị thương vì cha mình chết đi, tất nhiên sẽ tiếp thu chuyện này. Nhưng lúc này lại xảy ra rất nhiều chuyện nhỏ nhặt làm hắn khá bất ngờ.

Linh Tĩnh không thích dính líu đến xã hội đen, nàng cũng lo lắng cho sự an toàn của Sa Sa, vì vậy đối với chuyện này, từ đầu nàng vẫn duy trì thái độ quan sát. Có Gia Minh bảo vệ, nàng có thể bớt lo đi phần nào, nhưng cùng với đó, Sa Sa lại khá nhiệt tình với chuyện này, thường xuyên dành thời gian đến kiểm tra sự vụ của Sa Trúc bang, học tập cách xử lý, vì vậy lơ là bài vở. Lần này Linh Tĩnh đã thực sự tức giận.

Lại nói về tính tình hai cô bé, Sa Sa chua ngoa nhưng mềm lòng, Linh Tĩnh trước giờ đều dịu dàng đáng yêu, nhưng việc gì cần chăm chỉ thì nàng sẽ thực sự nghiêm túc. Nàng không mắng chửi mà chỉ nghiêm túc nói chuyện, mà thường vừa nói vừa khóc - nàng thực sự lo lắng cho Sa Sa. Sa Sa cũng không dám mạnh miệng, không dám nói đùa, ôm nàng uyên chuyển nói xin lỗi. Lần này cũng vậy, khi hai người về đến nhà thì Linh Tĩnh đã nấu cơm xong, nàng không hỏi gì mà chỉ báo hai người ăn cơm, vừa ăn vừa khóc, nước mắt từ gương mặt chảy xuống bát cơm.

"Xin lỗi..."Nghe ngào nói một câu, Linh Tĩnh đứng dậy lau nước mắt rồi vào phòng. Sa Sa vợ vàng chạy theo ôm chặt lấy nàng, thủ thi:"Xin lỗi, mình sai rồi..."

"Dù sao thì cậu cũng không nghe mình..."Nàng vẫn khóc.

"Mình sai rồi..."Sa Sa chỉ biết nhận sai.

"Mình không nói cậu không cho bọn họ buồn ma túy là không tốt, nhưng cậu không thể trẻ nãi học tập. Sắp đến cuối kỳ rồi mà cậu vẫn cứ trốn học..."

"Mình hứa sẽ thi tốt..."

"Dù sao đến lúc đó cậu thi không tốt mình cũng không làm gì được..."

"Từ hôm nay mỗi tối mình đều học bài, ai nói dối là con heo..."

Không thể không nói, loại bộc phát lặng lẽ này của Linh Tĩnh thực sự làm Sa Sa không biết phải làm gì. Hai người vào phòng, một người khóc, một người an ủi, nhận sai. Gia Minh ngồi bên ngoài ăn cơm, một lát sau hắn đưa tay lên day trán.

Không biết tại sao, từ sau sự kiện về Bá Tước, cơn đau đầu vốn đã thuyên giảm nhiều tháng, trong vòng nửa tháng trở lại đây, đột nhiên tái phát liên tục tựa như núi lửa phun trào. Đoạn thời gian khi Kelly tới đây, hắn đã chuẩn bị đi kiểm tra rồi, nhưng sau sự kiện Bá Tước tần số đau đầu bỗng giảm mạnh, hắn ngại phiền toái nên thôi. Không thể không nói, từ góc độ người bình thường mà nói, hắn cũng có tật xấu giấu bệnh sợ thầy. Nhưng bây giờ nhìn lại, đi bệnh viện kiểm tra một lần có vẻ là chuyện chắc chắn phải làm...

Sau mỗi lần cãi nhau như vậy, hai cô bé lại trở nên đặc biệt thân mật, nhất là trong tiết trời lạnh thế này, ba người lột sạch quần áo cuộn trong chăn lại càng thêm hấp dẫn, có điều bởi vì lười xuống giường vệ sinh sau khi hành sự nên ba người lại ít phát sinh quan hệ xác thịt hơn. Đêm đó hai cô bé nằm úp sấp trong lòng Gia Minh nói chuyện mấy giờ đồng hồ, đến gần sáng mới ngủ thiếp đi. Khoảng hai giờ sáng, Gia Minh rời giường mặc quần áo, ra ngoài qua cửa sổ, đi về phía một bệnh viện ít người nhất ở gần đó.

Gió lạnh đột nhiên tràn về, đêm khuya thế này, trong bệnh viện không có nhiều người lắm. Gia Minh đến khoa chụp X quang, một bác sĩ trực duy nhất đang cuộn chăn ngủ khò khò, hần cảm tiêm thuốc mê vào cổ người bác sĩ rồi đóng cửa lại, ngồi xuống bên máy tính điều khiển thiết bị...

Đèn đường thấp sáng cả thành phố, thời gian chậm chậm trôi quá. Bốn giờ sáng, cầm một túi giấy, Gia Minh ra khỏi bệnh viện, đứng bên đường nhìn xe chạy xuôi ngược. Đây không phải trục đường chính của Giang Hải, thỉnh thoảng mới có xe cộ chạy vụt qua. Hần ngồi xuống bồn hoa ở ven đường, gió lạnh thổi qua, về mặt hần hơi mờ mịt, có lẽ đây là đêm đầu tiên trong vòng hai năm qua, sau khi hoàn thành công việc hần không muốn về nhà.

Ngồi đó một lát, hần nhìn đèn đường sáng trung, lấy tấm phim X quang từ trong túi giấy ra nhìn chăm chăm vào, một lát sau hần hít sâu một hơi, nhắm chặt mắt lại.

"Tại sao... lại như vậy chứ..."

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 364

Hành Trình Dự Định

"Cô Tần, em trả sách."

Trong thư viện yên tĩnh, một giọng nữ vang lên trước quầy mượn sách, Hứa Nghị Đình mỉm cười đặt cuốn Giới thiệu căn bản về Thương mại lên trên quầy.

"Ồ, Tiểu Hứa, sách dày như vậy mà đã xem xong rồi?"

Chịu trách nhiệm quản lý thư viện là một người phụ nữ có mái tóc hoa râm, so với trung niên thì mái tóc của nàng có vẻ già hơn một chút, nhưng nếu so với một người già thì khuôn mặt nàng lại mang theo vẻ sáng sủa và sức sống đặc trưng của một người phụ nữ trung niên. Nói đơn giản là, người phụ nữ họ Tần này có một vẻ khá đặc biệt đủ để làm người khác chú ý. Trước kia tham gia mấy hạng mục làm việc ngoài giờ mang tính tượng trưng của trường học, Hứa Nghị Đình thường xuyên đến hỗ trợ tại thư viện này nên hai người cũng xem như quen thân. Lúc này thấy nàng tới đây, cô Tần kia đặt quyển sách trên tay xuống đi ra khỏi phòng, đeo kính lên tra danh sách một cách thuần thục.

"Có vẻ sau này Tiểu Hứa sẽ thành một thương nhân thành công đó."

"Đâu có, đọc sớm một chút mới có lợi cho quá trình học đại học sau này."

Không thể không nói, bộ dạng của một người đúng là vẫn chịu nhiều ảnh hưởng từ hoàn cảnh bên ngoài. Trước đây Hứa Nghị Đình sống khép kín, đeo cặp mắt kính gọng dày cộm xấu xí, tóc cột thành hai cái đuôi ở sau đầu, thường ngày ít lui tới với người khác nên cũng không có mấy người để ý đến nàng. Nhưng từ khi thường xuyên đi cùng Đông Phương Uyển, học làm phụ tá, quản lý một số việc ở công ty đồ chơi, tâm lý nàng buông lỏng hơn, bản thân cũng thoát khỏi cái bóng của người cha đã chết. Bây giờ với cặp kính thời trang xinh đẹp và mái tóc ngắn gọn gàng, áo khoác trắng muốt bó sát người làm nàng có thêm vẻ tài trí mà rất nhiều cô gái cùng tuổi không có được, trong trường thậm chí đã bắt đầu có nam sinh tìm cách tiếp cận hoặc viết thư tình cho nàng. Có điều, những chuyện như vậy thường thường đều biến thành đề tài vui đùa lúc rảnh rỗi của nàng và Đông Phương uyển. Sau khi trải qua nhiều chuyện mà những người bạn cùng lứa chưa chắc đã hiểu được, đối với tình yêu, nàng tạm thời không đặt quá nhiều kỳ vọng vào.

"Cũng sắp thi cuối kỳ rồi. Sau học kỳ này chính là thời điểm bận rộn và quan trọng nhất của các em, lúc đó phải tập trung nhiều vào việc học hơn đó." Biết hoàn cảnh của Hứa Nghị Đình, cô Tần kia cũng không phê bình gì về tác phong "không làm việc dằng hoàng" của nàng, sau khi cất sách lên giá, nàng đưa thẻ mượn sách tới, hỏi: "Đúng rồi, đã chọn trường đại học chưa?"

"Ồ Bắc Kinh." Hứa Nghị Đình cười đáp.

"Thanh Hoa? Bắc Đại?"

"Em làm gì giỏi như vậy. Chỉ chọn bữa một trường đại học ở Bắc Kinh thôi, có thể thi đậu là tốt rồi."

"Ước định với Đông Phương Uyển như vậy rồi hả?"

"Ha ha." Hứa Nghị Đình cười không đáp, tình huống tất nhiên là như vậy nhưng cũng không cần thiết phải nhiều lời. Cô Tàn gật đầu. Hứa Nghị Đình vẫy tay rời đi, mới đi được vài bước thì lại nghe thấy người phía sau nói: "À đúng rồi, anh họ em cũng đang ở bên trong, hơn hai giờ rồi mà vẫn chưa ra ngoài."

"Anh họ?" Hứa Nghị Đình hơi ngạc nhiên, sau đó cười gật đầu.

Có rất nhiều con em Hoàng gia học ở học viện Thánh Tâm nhưng từ sau khi Hoàng Hạo Bình tự sát, người nài gọi là anh họ cũng chỉ có mình Gia Minh. Quan hệ giữa hai người cũng không thân thiết, nhiều lắm là gặp thì chào hỏi mà thôi. Thực ra trước đây có một thời gian Hứa Nghị Đình còn có ác cảm với Gia Minh, nhưng cũng không nhiều lắm. Có mục tiêu trong cuộc sống, rất nhiều thứ liền sẽ cười bỏ qua, thực ra ác cảm kia xuất phát từ đâu cũng rất khó nói rõ, khi đó cuộc sống của mình quá quẩn bách, đối với bất kỳ ai hoặc vật gì đều cảm thấy tự ti, mặc cảm, mà Gia Minh là người thân của mình nhưng lại không giúp gì cả, nghĩ đi nghĩ lại cũng khó tránh khỏi cảm giác giận chó đánh mèo. Thực ra ngắm lại thì hẳn cũng là một đứa trẻ không cha không mẹ, làm sao có thể giúp gì mình được chứ. Có lẽ đó là sự ghen tị thì đúng hơn, rõ ràng là mọi người đều giống nhau nhưng hẳn lại có nhiều bạn tốt xuất sắc như vậy, chẳng hạn như Linh Tĩnh, như Sa Sa, như Huân, lại chẳng hạn như cô Trương nữa.

Thực ra thư viện của học viện Thánh Tâm cũng là thư viện lớn nhất của thành phố, bất kể nó có phát huy được tác dụng lớn nhất hay không. Học sinh của học viện Thánh Tâm phần lớn đều có cuộc sống sung túc, người thực sự khắc khổ đến thư viện học không có nhiều lắm, đa phần là những học giả hoặc nhân viên nghiên cứu thông qua quan hệ để làm thẻ thư viện tới mượn sách đọc. Lúc này thư viện với hiệu suất sử dụng không lớn này khá yên tĩnh, Hứa Nghị Đình lên lầu hai, tốn nửa giờ để chọn mấy quyển sách về quản lý, kinh doanh dành cho chương trình đại học như thường lệ, khi đi qua mấy phòng đọc sách luôn hữu ý vô ý nhìn vào bên trong vài lần.

Vốn cũng không muốn xã giao gì với Cổ Gia Minh, có điều nửa năm trở lại đây cái nhìn của Tiểu Uyển đối với Gia Minh dường như có thay đổi rất lớn, hai cô gái thường xuyên nhắc đến, mặc dù vẫn chỉ là nhãn mặt nhíu mày nhưng có thể nhận ra Tiểu Uyển đã xem đối phương như bạn bè. Trong phòng đọc sách không có nhiều người lắm, khi đi qua cửa nàng quay lại nhìn vài lần. Gia Minh ngồi bên chiếc bàn ở tận trong cùng cầm cúi đọc cái gì đó. Không có lí do để chào hỏi, nàng định xoay người rời đi nhưng đồng thời với lúc này, cách xa nhau hơn hai mươi mét, người kia dĩ nhiên giống như cảm nhận được điều gì đó, ngẩng đầu lên nhìn sang.

Nở nụ cười, Hứa Nghị Đình đi tới.

"Anh họ."

"Ừ, em cũng tới mượn sách hả?" Nhìn nàng, Gia Minh gật đầu.

"Ừ, trùng hợp quá." Nàng cười ngồi xuống trước mặt Gia Minh, nhìn vào cuốn sách đang được hắn lật xem và một quyển bút ký hoàn toàn không hiểu trên đó viết gì - tất nhiên, nàng cũng không hiểu được cuốn sách kia viết gì, trên giấy là mấy bức tranh về não bộ con người và các thuật ngữ, ký hiệu chuyên

nghiệp."Anh đang đọc sách về y học hả?"

"Ừ."Gia Minh gật đầu, sau đó cười nói."Có thể sau này anh sẽ trở thành bác sĩ... À, một nửa là tự nguyện, nửa còn lại là bị ép."

"Ảnh hưởng bởi đi Đoàn hả? Nhưng mà không phải nói là bác sĩ ngoại khoa sao?"Gia đình Linh Tĩnh và Hoàng gia có quan hệ họ hàng, vì vậy nàng cũng biết Đoàn Tĩnh Nhân.

"Không phân biệt làm gì, nghiên cứu qua mà thôi."Gia Minh vừa nói vừa ghi chép mấy ký hiệu vào cuốn sổ, chỉ là những kí hiệu kia nàng nhìn thế nào cũng không hiểu được, lộn xộn rối loạn. Hứa Nghị Đình nhìn qua vài lần, nhú mày chuẩn bị rời đi nhưng lại chợt nhớ tới một chuyện, nói:"Đúng rồi, nghị đồng Tiểu Uyển lại tổ chức đi du lịch, mấy hôm trước còn nói muốn mời bọn Linh Tĩnh cùng đi. Mọi người có đi không?"

"Ồ..."Gia Minh cười,"Cậu ấy tổ chức đi du lịch không phải lần đầu tiên, tại sao mỗi lần đều muốn mời bọn anh..."

"Tiểu Uyển xem anh là bạn mà. Thế nào?"

"Chắc là không có thời gian. Để anh hỏi bọn Linh Tĩnh xem có ai có hứng thú hay không... Đúng rồi, mọi người định đi đâu?"

"Nước Pháp."Nàng mím môi suy nghĩ,"Hành trình là Tiểu Uyển đặt ra sau khi tham khảo sách giới thiệu du lịch. Đầu tiên là bay đến Amsterdam Hà Lan, sau đó chuyển máy bay đến Lyon, từ Lyon ngồi xe đến khu trượt tuyết Montelupo núi Alpes, ở đó trượt tuyết hai ngày rồi đi tàu đến Paris chơi khoảng bốn năm ngày rồi trở về. Thế nào?"

"Paris... Ồ, thật trùng hợp."Gia Minh suy nghĩ một lát,"Có lẽ nghị đồng anh sẽ đi Paris một chuyến, nhưng mà... Hành trình không giống mọi người, có lẽ anh sẽ không đi trượt tuyết, anh còn có việc..."

"Trượt tuyết xong rồi làm việc cũng được, mọi người cùng đi đi."

"À, thôi bỏ đi, anh không biết trượt tuyết."

Hứa Nghị Đình cười nói:"Nhiều người cũng giống vậy, em cũng không biết. Nhưng Tiểu Uyển đã nói ngã vài lần là sẽ biết, chắc cậu ấy cũng là lần đầu tiên."

"Không được, chính sự."

"Em nói lại với Tiểu Uyển để cậu ấy thuyết phục anh."Mở trừng mắt, Hứa Nghị Đình ôm sách đứng dậy."Em đi trước."

"Không cần nói với cậu ấy."

"Chào..."Thiếu nữ cười vung vẩy tay bước đi. Đến khi bóng dáng kia biến mất ngoài cửa, ánh mắt Gia Minh lại trở lại bình tĩnh không chút gợn sóng, tiếp tục lật xem cuốn sách y học dày cộm kia, sau đó khẽ nhú mày lại.

- _____oOo _____ "Kelly, còn theo dõi hấn không?"

"Vẫn còn, bọn chúng có một mối giao dịch lớn. Ừ, tôi kiểm tra giúp anh..."

Hai người nói chuyện với nhau qua inte ở cách nhau nửa vòng trái đất. Một lát sau, bên kia nhắn tới: "Không sai, bọn họ đã nằm vùng hơn một tháng. Oa, hơn mười triệueuro, đúng là làm ăn lớn..."

"Ồ, tạm thời theo dõi hấn sít sao giúp tôi, sắp tới tôi sẽ giải quyết chuyện này."

"Anh đến đây hay là tôi đưa sang cho anh?"

"Lâu nhất là một tháng nữa tôi sẽ tới Paris."

"Tốt quá, ngày mai tôi sẽ chuyển đến biệt thự tại Paris. Natalie cũng đến nha."

"Nữ Hoàng thức tỉnh lần thứ hai rất đáng sợ, tôi không muốn gặp cô ấy."

"Không sao, tôi nghĩ anh có thể đánh thắng cô ấy."

Trước máy vi tính, Gia Minh cười bất đắc dĩ.

"Chuyện này đến lúc đó hãy nói. Ở đây tôi có tài liệu của một người bệnh, cô phân tích tình huống giúp tôi."

"Ừ, gửi qua đây."

Gõ liên tục lên bàn phím, Gia Minh gửi phần tài liệu kia đến một nơi khác trên trái đất, sau đó hấn hít sâu chờ đợi hồi đáp từ đầu bên kia. Thời gian lặng lẽ trôi qua trong bầu không khí yên tĩnh của ban đêm, không biết đến lúc nào, Linh Tĩnh bung một ly cafe đi vào, mắt nhấp nhem rúc vào lòng hấn ngủ tiếp. Gia Minh kéo chăn lên đắp cho nàng. Khoảng mấy phút sau, cuối cùng trên màn hình cũng xuất hiện một dòng chữ tiếng Anh: "Anh phát hiện ca bệnh này ở đâu..."

"Tình huống thế nào?"

"Tôi vừa đưa cho mấy vị chuyên gia xem qua. Nếu anh muốn kết quả chính xác nhất thì phải chờ sau khi phân tích mới được, nhưng nếu chỉ muốn biết kết luận sơ bộ thì ngay lúc này tôi có thể nói cho anh, khả năng chín mươi chín phần trăm là người này..."

Hấn lẳng lẳng đọc kết quả phân tích bên kia gửi tới. Mười phút sau, hấn tắt máy tính rồi ôm Linh Tĩnh trở về phòng ngủ, sau đó chen vào nằm giữa hai cô gái đang ngủ say. Sa Sa lằm bằm gì đó, ôm chặt lấy tay hấn. Trong đêm chăn ấm áp, Gia Minh nhìn trần nhà, lẳng lẳng nhắm hai mắt lại...

Hôm sau là thứ bảy, thích hợp cho ngủ nướng, nhưng mới tám giờ thì đã có người gõ cửa. Gia Minh vội vàng mặc quần áo chạy ra mở cửa. Đông Phương Uyển mặc áo khoác màu vàng sáng màu đang đứng trên bậc thang hít hà, sau đó nở nụ cười rục rịch: "Chào."

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 365

Lên Đường

Sau khi Đông Phương Uyển rời đi, Linh Tĩnh rời khỏi ghế salon, vừa cột tóc vừa đi vào bếp, hỏi: "Đi Paris? Gia Minh, sao đột nhiên cậu lại muốn đến đó?"

"Đúng vậy, Paris... Rất lãng mạn nha." Sa Sa nhô đầu ra từ trong phòng, lúc này nàng còn đang nằm lý trên giường, mím cười nói, "Phụ nữ ở đó rất cởi mở."

"Khụ... Các cậu muốn đi không? Nếu muốn đi thì chúng ta đi chung với Đông Phương Uyển là được."

"Cũng tốt." Linh Tĩnh bưng chậu nước rửa mặt đi ra khỏi nhà bếp, cười nói: "Vừa lúc có thể cùng nhau đi du lịch, tránh cho nghi đồng Sa Sa lại làm mấy chuyện loạn thất bát tao không chịu về nhà..."

"Việc gì gọi là loạn thất bát tao chứ. Có điều chuyện trong bang... không, chuyện của công ty có rất nhiều, cũng sắp sang năm mới rồi, mình không muốn đi lắm..." Sa Sa nằm trên giường lấu bầu, có thể thấy lúc này nàng đang đấu tranh tâm lý, đi du lịch cùng với Gia Minh và Linh Tĩnh đúng là có sức hấp dẫn rất lớn với nàng.

Gia Minh cười: "Thật ra thì... chuyện này cũng liên quan một chút đến Sa Sa, nhưng có đi hay không thì do cậu quyết định... Nhận được tình báo, tên kia đang ở Paris."

Sa Sa hơi sững sờ, sau đó ầm phịch xuống giường, ngơ ngác nhìn trần nhà. Linh Tĩnh mở trừng mắt, hỏi: "Liễu Sĩ Kiệt?"

"Ừ. Hắn gây ra vài vụ án ở Paris. Mình nghĩ mình có thể cho hắn chút bất ngờ."

Liễu Chính chết đi đã nửa năm, trong khoảng thời gian này Sa Sa không có ý nhắc đến Liễu Sĩ Kiệt, có lẽ nàng cũng hiểu, người đã chạy trốn ra nước ngoài rồi thì cảnh sát rất khó bắt được, người bên cạnh mình cũng không có cách nào. Nàng đặt phần lớn tâm tư vào sự nghiệp cảm ma túy của Sa Trúc bang. Khi thời gian trôi qua lâu như vậy, Gia Minh cũng hiểu đã đến lúc kết thúc chuyện này, nên hoàn thành những việc cần hoàn thành, kẻ đáng bị trừng phạt phải bị trừng phạt, có lẽ sẽ giúp Sa Sa thoát khỏi ám ảnh khi cha mình chết đi. Sa Trúc bang cũng tốt, ma túy cũng được, khi Liễu Chính còn tại thế vẫn luôn hi vọng nàng không dính líu đến những thứ này, sau này Gia Minh và Linh Tĩnh tất nhiên cũng không hi vọng đây sẽ là tương lai của nàng.

Trong nhà trở nên yên lặng. Linh Tĩnh không nói thêm gì nữa. Gia Minh cũng đang đợi câu trả lời của nàng. Một lát sau, Sa Sa giãy dựa trên giường, nói: "Mình không đi, Gia Minh cậu đi đi... Sao cũng được... Linh Tĩnh cậu cũng đi Pháp du lịch một lần đi."

"Minh cũng không đi." Linh Tĩnh vắt khăn ẩm đưa cho Gia Minh, "Vậy để mình gọi điện nói với Tiểu Uyển. Gia Minh, cậu đi cùng với cậu ấy sẽ không sao chứ? Có ảnh hưởng đến công việc tại Paris không?"

"Chuyện này khá đơn giản, sẽ không bị ảnh hưởng gì. Nhưng mình đến đó không phải để du lịch..."

"Người ta thành tâm đến tận đây mời như vậy rồi, rõ ràng cậu phải đi nhưng lại cứ muốn đi một mình, cậu ấy sẽ không vui nha. Tiểu Uyển với ai cũng đều rất nhiệt tình..." Linh Tĩnh vừa nói vừa liếc hắt. "Oa, hình như đặc biệt nhiệt tình với cậu hơn một chút, không phải cậu ấy thích cậu chứ?"

"Chuyện này cũng khó nói." Gia Minh thả khăn mặt xuống ra vẻ suy nghĩ. "Cậu cũng biết đấy, chỉ cần tiếp xúc nhiều với mình thì phần lớn mọi người sẽ phát hiện ra vẻ đẹp nội tại của mình, ít có cô gái nào không bị mình hấp dẫn nha..."

"Dừng!" Linh Tĩnh và Sa Sa đang nằm trong phòng cùng bật cười. Một cái gối đầu bị Sa Sa ném ra ngoài. Gia Minh ném khăn mặt, lao vào phòng ngủ: "Đập phá phải không! Bé con, phí bảo vệ hôm nay đã nộp chưa! Đừng trốn nữa, nói cô đó, bé con đang trần truồng trong chăn!"

Sáng sớm, trong nhà vang lên tiếng cười đùa ầm ĩ...

Rốt cuộc học viện Thánh Tâm cũng nghênh đón cuộc thi cuối kỳ. Khác với những trường học bình thường, học viện Thánh Tâm cho học sinh nghỉ đồng tương đối dài, đoán chừng cũng đã suy nghĩ đến nguyên nhân học sinh thường phải tiếp xúc với rất nhiều chuyện xã giao. Mới qua mừng tám tháng chạp vài ngày thì cuộc thi cuối kỳ đã kết thúc, một nhóm thầy cô nhanh chóng chấm bài thi, phê bình, ra thông báo. Nghỉ học.

Học sinh nghỉ học, thầy cô giáo như Nhã Hàm vẫn còn phải giải quyết nốt một đống lớn công việc. Nghe hẳn nói sẽ đi Paris, nằng tở ra trông mong: "Muốn đi du lịch cùng em quá, lâu lắm rồi chị chưa sang châu Âu... Hay là chị xin nghỉ để đi cùng nhỉ..." Nàng sống một mình ở Anh mấy năm trời, đã sớm quen thuộc với không khí châu Âu, từ ý nào đó mà nói, coi như người vạn sự thông cũng không quá đáng. Nói đùa mấy câu như vậy xong, nằng lại cười lên, "Hi, nói đùa thôi, em đi làm chính sự, bọn Linh Tĩnh cũng không đi, chị ở nhà tìm bọn nó ra ngoài chơi nhiều hơn là được rồi. Nhưng mà... sao mỗi mùa đông em đều ra nước ngoài gây ra những chuyện động trời vậy?"

"Đây là sự sắp đặt của tác giả." "Cái gì?"

"Ừ, ý em là... thực ra em là ông già Noel."

"Hừ, Noel qua lâu rồi." Hai người nằm trên giường ấm áp trong phòng, vừa mới thân mật xong, Nhã Hàm nằm ghé vào lòng hẳn, bờ vai trắng nõn lộ ra ngoài chăn. Sau khi nói đùa, nằng nhìn chằm chằm hẳn: "Này, không phải lại có mỹ nữ nào đó chờ em qua cứu đấy chứ? Đến khi cứu được lại giống như đã làm với chị, cùng nhau vào khách sạn thuê phòng, ăn sạch bôi sạch rồi mang về giấu đi. Mau thành thật khai báo!"

"Ách, chuyện này há? Em biết quá nhiều mỹ nữ, hơn nữa rất nhiều người đều có khả năng này, đến bây giờ em cũng chưa xác định được là ai... Ngẫm lại nhé, có khả năng là Tiểu Hồng, tiếp đó là Tiểu Thanh, Tiểu Hoa có vẻ cũng có tiềm năng..."

Hắn giơ ngón tay lên nghiêm túc đếm. Nhã Hàm cười đánh hẳn: "Bất kể thế nào, sang đó du lịch cho vui vẻ. Chị biết em rất lợi hại, giúp chú Liễu báo thù nhất định không thành vấn đề nhưng vẫn phải chú ý đến bản thân đó, nếu là tên bay đạn lạc, em có lợi hại hơn nữa cũng có lúc bất trắc... Chị biết em hiểu

nhưng chuyện thế này có nói nhiều hơn nữa cũng không đủ... Gần đây lại bắt đầu bị đám người kia quấy rầy, nhiều lúc chỉ muốn sinh một đứa con, thực ra sinh một đứa con cũng rất tốt..."

Nhã Hàm có gia có thế, xinh đẹp lại có khí chất, xung quanh lúc nào cũng có rất nhiều người theo đuổi. Trước đây nàng luôn lạnh lùng với phần lớn đám người đó, đặc biệt là nửa năm ngoài chiến tranh lạnh với Gia Minh lại hù dọa chạy thêm một đám, nhưng từ đầu năm nay tâm tình nàng buông lỏng, thay đổi cái nhìn khi đối nhân xử thế nên người theo đuổi nàng lại nhiều lên. Hết lần này tới lần khác, trong chuyện này Gia Minh lại không thể quang minh chính đại giúp đỡ được gì. Nhã Hàm trải qua nhiều kinh nghiệm nên cũng tích lũy được một bộ phương pháp đối phó với những người này, nhưng người càng ngày càng nhiều nên rất phiền phức.

Nếu nói dựa trên tiêu chuẩn của một đôi yêu nhau thì thời gian hai người chung đụng cũng không tính là nhiều. Có lẽ bởi vì luôn tồn tại cảm giác áy náy với Linh Tĩnh và Sa Sa nên nàng chưa từng oán trách gì về vấn đề này, mỗi lần có thể thân mật đều rất vui vẻ, nhưng đang trong lúc tình yêu nồng nàn, ai mà không hi vọng có thể ở bên người mình yêu nhiều hơn một chút. Nói đúng hơn một chút, nói muốn có con có lẽ cũng vì cảm giác cô độc nhiều khi luôn bủa vây lấy nàng. Đối với vấn đề như vậy Gia Minh cũng không dám tiếp lời. Im lặng một lát, Nhã Hàm hỏi: "Đúng rồi, gần đây em còn bị đau đầu không? Đã đi bệnh viện khám chưa?"

"À, mấy hôm trước đã đi khám rồi. Ghê gớm..."

"Sao vậy?"

"Đến bệnh viện chụp CT, trong óc có hai chũr: ngu ngốc... Hơn nữa còn được khắc vào xương..."

"Chụp CT cũng có thể phát hiện ra sự khác biệt với người khác, thật lợi hại."

"Đúng vậy, lợi hại... A... Đừng cần em, đau đầu đau đầu đau..."

Liễu Chính đã qua đời, Sa Sa không còn ai thân thích nữa, mặc dù được kế thừa tài sản lớn nhưng cũng không có gia đình để về. Vừa nghỉ học nàng đã bị vợ chồng bác Diệp kéo sang ở lại võ quán. Căn gác trước đây Gia Minh ở giờ đã được xây rộng ra, bây giờ lại được trang trí lại trở thành phòng ngủ của Sa Sa, dù sao trước đây nàng đã xem bên này như nhà mình, giờ cũng không thấy có gì là không thích ứng cả. Ngoài cảm giác ám áp ra thì cũng bất tiện cho việc xử lý sự vụ của Sa Trúc bang, có điều trước mặt vợ chồng bác Diệp nàng cũng không dám để lộ ra mình đang lẩn lộn xã hội đen.

Lưỡng lự một thời gian ngắn, sau khi nghỉ đông, Huân lựa chọn ở lại Giang Hải. Nhận được lời mời của Linh Tĩnh, thiếu nữ Nhật Bản xinh đẹp và lạnh lẽ này cũng chuyển đến võ quán ở, mỗi ngày đều cùng Sa Sa đi ra ngoài. Nàng tiếp thu sự giáo dục của Nhật Bản nên rất biết lễ phép và lịch sự, trong mắt vợ chồng bác Diệp, thiếu nữ thoạt nhìn rất điềm đạm dịu dàng này nhanh chóng chiếm được hảo cảm của họ. Có điều nếu Gia Minh từ châu Âu trở về thì sẽ phải thường xuyên ngủ ghé salon, hơn nữa còn thường xuyên bắt gặp đồ dùng học tập ở chân giường, khe ghế và nhưng nơi không thể ngờ được, đây là kết quả khi Huân làm bài tập nghỉ đông với Linh Tĩnh. Tất nhiên, chuyện này sẽ nói sau.

Ngày mười chín có trận tuyết rơi đầu tiên, ngày xuất phát đi du lịch theo dự định là ngày tiếp theo, cũng may mặc dù tuyết lớn nhưng máy bay cũng không dừng bay. Sáu giờ sáng, trời còn chưa sáng rõ, chỉ có thể thấy bông tuyết mờ mờ, tối hôm trước Gia Minh ngủ trên ghế salon ở võ quán, hần mặc quần áo từ tế rồi ra ngoài, ánh đèn trong nhà bếp sáng rực, Linh Tĩnh và bác gái Diệp dậy sớm chuẩn bị bữa sáng cho hần. Rửa mặt rồi ăn uống xong, bọn họ đứng ở

ven đường vẫy taxi. Xe dần chạy xa, vẫn có thể thấy được Linh Tĩnh đứng ở phía sau vẫy tay.

6h40 tới sân bay, bầu trời vẫn còn mờ mịt, ánh đèn bốn phía làm đại sảnh được bao phủ bởi ánh sáng rực rỡ mà ấm áp. Vừa xuống xe đã thấy Đông Phương Uyên mặc áo gió đang đứng ngoài cửa sân bay vẫy cờ. Các bạn học khác đã đến gần đông đủ, năm sáu mươi người đứng đông đúc, xách theo vali lớn nhỏ, nam nam nữ nữ ở trong đại sảnh sân bay nói chuyện rất hưng phấn.

"Sao bây giờ mới đến?" Trùng mắt nhìn Gia Minh, có vẻ nàng muốn đá hấn nhưng mới giơ chân lên thì liền xoay người một cách xinh đẹp, vỗ mạnh tay, "Tốt rồi, tốt rồi, gần đông đủ rồi, điem danh tập hợp. Các vị bạn học, hành trình lãng mạn đến Pháp của chúng ta bắt đầu. Anh chàng đẹp trai kia, muốn lấy lòng mỹ nữ thì đợi lát nữa, xin trả tự do cho Nghị Đình trước đã, cảm ơn, cậu ấy còn đang giữ danh sách. Nếu muốn xách hành lý giúp cậu ấy thì cứ tự nhiên, không ai ngăn cậu..."

ĂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 366

Ba Mươi Ngàn Foot

Xuyên thấu qua không gian mờ mịt đầy tuyết bay là tà, phía cuối biển rộng vô tận ở phía đông đã có chút ánh sáng bạc đầu tiên của một ngày ló rạng. Máy bay cất cánh, từ cửa sổ nhìn xuống, thành phố giống như rừng sắt thép dưới ánh đèn mơ hồ nhưng không lờ, dòng sông lấp lánh chảy qua thành phố đổ ra biển khơi, trên mặt biển xám xịt đầy tuyết rơi kia thỉnh thoảng cũng thấy được ánh đèn loáng thoáng từ một con tàu nào đó ra vào cảng.

Gia Minh ngồi bên cửa sổ, dán chặt lưng vào ghế dựa, bởi vì có một nữ sinh ngồi bên cạnh đang giơ máy ảnh ra chụp cảnh bên dưới, mặc dù đã thất bại ăn toàn nhưng vẫn cố gắng vươn tay ra thật dài, có thể thấy được nàng thích cảnh thành phố tuyết rơi đến thế nào.

"Hay là... đổi chỗ ngồi đi?"

"Ách... không cần..."

"Đổi chỗ đi."

Cô bé này tên Vương Đồ Giai, bề ngoài cũng khá xinh đẹp. Mọi người là bạn học mấy năm như vậy rồi, mặc dù Gia Minh ít giao tiếp với người khác nhưng vẫn hai người vẫn biết nhau. Từ chối vài câu, cuối cùng nàng và Gia Minh vẫn đổi chỗ, cúi xuống nhìn cảnh thành phố ở bên dưới, chụp ảnh liên tục. Lúc này quá nửa khoang hành khách đều là thiếu niên nam nữ, mỗi người đều hưng phấn nói chuyện. Thấy Gia Minh đổi chỗ lại, Đông Phương Uyển ngồi phía trước quay đầu lại hỏi.

"Này, quên không hỏi cậu, sao Linh Tĩnh và Sa Sa không đi du lịch cùng vậy?"

"Sa Sa có việc bận, mình đến Paris cũng có một số việc cần làm nên họ không đi cùng..."

"Cũng đúng nha, bây giờ Sa Sa là đại tỷ đầu rồi..." Đông Phương Uyển suy nghĩ một lát, hỏi: "Cậu đến Paris làm gì?"

"Mua đồ."

"Không thành thật, không nói thì thôi." Đã có quá nhiều kinh nghiệm tranh cãi với Gia Minh, Đông Phương Uyển hiểu nếu đối phương đã không chịu nói mà mình vẫn cố hỏi thì chỉ thêm tức mà thôi, nàng phát tay, sau đó cười nháy mắt với Gia Minh, dùng khẩu hình nói: "Mỹ nữ nha, may mắn cho cậu rồi." Về máy bay do nàng đặt, thoạt nhìn để Vương Đồ Giai ngồi bên cạnh Gia Minh cũng là do nàng sắp xếp.

Nếu cần thiết Gia Minh cũng có thể trò chuyện vui vẻ với đại số mọi người ở đây, chỉ là nếu đã sắm vai một thiếu niên trầm mặc ít nói nhiều năm như vậy thì lúc này cũng không cần thiết phải thay đổi. Sau khi máy bay ra khỏi tầng mây, ánh mặt trời chiếu vào qua cửa sổ, Vương Đồ Giai chụp hình mãi cũng

thấy chán. Bề ngoài của nàng rất khá, ở trong trường cũng là một nữ sinh khá hoạt bát, bắt đầu đi là lại ngồi bên cạnh Cố Gia Minh, nàng cảm thấy không tìm được đề tài chung nào cả, ngồi nhàm chán nhìn tầng mây phía ngoài cửa sổ, lúc sau mới quay đầu lại: "Này, Cố Gia Minh."

"Ừ?"

"Ừm... cậu và Tiểu Uyển có quan hệ rất tốt hả?"

"Tốt?"

"Ừ, mọi người đều thấy vậy... Tất nhiên Tiểu Uyển đối với ai cũng đều nhiệt tình cả."

"Ồ."

Vấn đáp vài câu một cách máy móc. Đông Phương Uyển ngồi phía trước có vẻ nghe thấy có người nhắc đến tên mình nên quay đầu lại một cách nghi ngờ, Vương Đồ Giai vẫy tay cười, nàng cũng cười đáp lại, sau đó lại quay lên với vẻ nghi ngờ. Im lặng thêm một lát, Vương Đồ Giai nói: "Cố Gia Minh, hình như cậu... ách, có vẻ không thích nói chuyện hả? Chúng ta học cùng nhau hơn hai năm nhưng chưa nói gì nhiều với nhau cả."

"Khụ, thực ra thì bọn họ nói tính cách mình không tốt..."

"Ha hả, không phải vậy." Vương Đồ Giai vội vàng phủ nhận. "Nhưng cậu và Diệp Linh Tĩnh và Liễu Hoài Sa rất thân nhau nha, rất nhiều người đều hâm mộ đó."

"Nghiệt duyên, lớn lên cùng nhau từ nhỏ, bây giờ không thể tách nhau được."

"Mình biết rất nhiều bạn nam muốn theo đuổi Diệp Linh Tĩnh và Liễu Hoài Sa, đáng tiếc là bọn họ luôn chiếu cố đặc thù cho cậu. Rất nhiều người đều hâm mộ."

Vậy à, cậu biết rất nhiều bạn nam ư... Gia Minh ác ý nghĩ thầm, ngoài miệng thì lại nói: "Tiêu chuẩn của họ tương đối cao. Ha hả, hơn nữa đã thống nhất sẽ không nghĩ đến chuyện này khi còn trung học..."

"Thì ra là vậy... ách, đúng rồi, cậu đã xem 'Thế giới của Sở Môn' chưa?"

"Chưa..."

"Ồ, vậy..."

Giao thiệp với đủ mọi loại người là việc mà rất nhiều con em nhà giàu phải học hỏi, thấy Vương Đồ Giai khổ sở tìm kiếm đề tài như vậy, Gia Minh thấy khá buồn cười. Thực ra nguyên nhân đối phương cố gắng như vậy cũng không phải vì hắn, cũng không xuất phát từ phép lịch sự, phần lớn là vì lí do quan hệ giữa Gia Minh và Đông Phương Uyển rất tốt. Hai người giết thời gian với việc một hỏi một đáp, Đông Phương Uyển quay lại nhìn nhiều lần, cuối cùng không chịu nổi nữa, đứng dậy nói: "Tiểu Giai, chúng mình đổi chỗ được không? Mình muốn ngồi bên cửa sổ ngắm phong cảnh."

"Tốt." Vương Đồ Giai thờ phào nhẹ nhõm, cười đến rục rờ. Hai người lách qua Gia Minh, Đông Phương Uyển ngồi xuống bên cạnh Gia Minh, vừa thất thây an toàn vừa tròng mắt, nằng quá quen với việc cãi nhau với Gia Minh, lúc này hành động rất tự nhiên.

"Ài, sắp xếp cho cậu ngồi cạnh mỹ nữ mà không biết nắm bắt cơ hội... Minh phải đánh giá cậu thế nào đây..."

Gia Minh cười: "Bạn gái mình trước đây là con gái đại ca xã hội đen, bây giờ là đại tỷ đầu xã hội đen, loại sắp xếp này của cậu căn bản không thực tế."

"Cậu sợ Sa Sa ư? Minh thấy cậu ấy luôn rất nghe lời cậu. Cậu là đồ gian trá."

"Đó là tôn trọng..."

"Được rồi, tôn trọng." Đông Phương Uyển không đấu võ mồm với hắn, nhìn đồng hồ đeo tay rồi lại nhìn ra bầu trời tối đen bên ngoài, nói: "Chênh lệch múi giờ thật thú vị, lúc trước là hừng sáng, giờ là buổi tối, đến Amsterdam thì lại là buổi sáng... Đúng rồi, lần này chúng ta đến Paris có thể sẽ gặp Ứng Tử Lam đó... Cậu biết hắn là ai chứ?"

"Còn phải nói, anh trai Ứng Tử Phong, tên gần giống nhau mà."

"Hắn giỏi hơn Ứng Tử Phong rất nhiều... Thực ra lần này bọn họ đến Paris là để thiết lập quan hệ hợp tác với tập đoàn Tịch Đức. Những người ở phía trên đã thông báo qua, chúng ta đến đó nhất định sẽ gặp phải bọn họ. Minh không biết Lôi Khánh có đi cùng không, mà nếu có đi cùng thì lần này cậu cũng không cần làm bia đỡ đạn để tránh đắc tội những người đó."

"Minh nghĩ nếu cậu biết chuyện này sớm thì sẽ hủy bỏ hành trình du lịch..."

"Trước khi đi mới biết, mình còn làm gì khác được. Là anh trai mình gọi điện thoại nói cho mình. Thực ra nửa năm nay Lôi Khánh cũng không dây dưa với mình nữa." Đông Phương Uyển bĩu môi, "Hình như bởi vì lần trước cậu chơi hắn. Khi đó hắn bị đám người kia châm chọc một trận, nếu gặp nhau cần thận hắn cầm dao chém cậu đó."

"Xem ra đi cùng cậu là quyết định sai lầm..."

"Ha ha."

Rất rõ ràng, có thể làm Gia Minh thấy buồn bực nằng rất vui, dù loại buồn bực này thực ra cũng không có nhiều khả năng là thật. Máy bay vững vàng xuyên qua tầng mây, bán cầu Bắc thời điểm này đang trời đông giá rét, thời tiết các nơi cũng không tốt lắm, máy bay thỉnh thoảng lại lọt vào tầng mây hoặc phải bay ở tầng thấp mới có thể khiến người ta cảm nhận được không khí hiu quạnh trong bóng tối. Mọi người trong khoang nói chuyện vui vẻ, nói về đặc sản của Hà Lan, tuyệt ở Pháp, sự lãng mạn của Paris, những người chưa từng đến đại để cũng biết thông qua sách giới thiệu du lịch, mỗi người đều say sưa trao đổi ý kiến. Đông Phương Uyển nhìn quyển sách giới thiệu du lịch sắc sỡ, nhui mày hỏi:

"Đúng rồi, sau khi đến Paris có phải cậu sẽ rời đi luôn không?"

Gia Minh gật đầu: "Đúng vậy."

Không biết tại sao, Đông Phương Uyên bỗng sầm mặt xuống, một lát sau với nói."Cậu không có chút thú vị nào cả."

"Ách, ách... Mình đi làm việc chứ không phải đi chơi."

"Bảo tàng Louvre này, quảng trường Concorde này, tháp Eiffel, Triumphal arch (Khải Hoàn môn) này, và cả công viên Disneyland nữa, cậu không muốn đi thăm ư?"

"Không có hứng thú."Những nơi đó hắn đã đi qua vô số lần... Giờ nhớ lại, vào buổi sáng trên quảng trường Concorde đó, lần đầu tiên hắn gặp Natalie với đôi giày trượt patin...

"Vậy mới nói cậu không có chút thú vị gì cả."

Gia Minh cười."Sao vậy? Cậu muốn mình đi chơi với cậu lắm hả? Không thể nào, chẳng lẽ cậu..."

"Mình chỉ nhiệt tình với mọi người mà thôi."Đông Phương Uyên giương cằm lên, hoàn toàn không có vẻ gì là chột dạ cả."Hơn nữa cậu đi có một mình, cậu biết tiếng Pháp không? Thậm chí ngay cả tiếng Anh cậu cũng không thông thạo, ít nhất chúng mình cũng có hướng dẫn viên du lịch thông thạo tiếng Anh và tiếng Pháp đi cùng."Đề chuẩn bị cho chuyến du lịch nước ngoài, nàng đã mời hai hướng dẫn viên du lịch đi theo, có điều những hướng dẫn viên du lịch này đều làm việc theo sự chỉ đạo của nàng, tốt hơn rất nhiều so với những công ty du lịch cố định thường hay dẫn khách du lịch đến những "khách sạn đặc sản".

Gia Minh nhìn một nam một nữ đang dạy mấy bạn học nói vài câu tiếng Pháp thông dụng, nhún vai nói."Mình cũng biết tiếng Pháp. Chào bạn trong tiếng Pháp chính là... bồn trư (heo ngóc)!"

"Đó là tiếng Pháp của người Trung Quốc."Đông Phương Uyên cười, đánh hắn bằng cú khuỷu tay sờ trường."Chú ý cách phát âm của cậu. Chào buổi sáng là Bonjour; chào buổi tối là Bonsoir; chúc ngủ ngon là... A..."

Nàng đang nói say sưa thì bất ngờ máy bay lắc lư mạnh. Lúc này không biết đang bay trên bầu trời quốc gia nào, trong tầng mây có thể loáng thoáng thấy sầm chớp lóe lên. Gia Minh nhếch miệng nhìn khoang máy bay đang lắc lư, Đông Phương Uyên tựa sát vào ghế, một tay chộp lấy tay Gia Minh nắm thật chặt, đôi mắt đảo qua khắp nơi, không nói được lời nào.

"Mọi người không cần sợ hãi, xin yên tâm, đây là khí lưu thay đổi bình thường trên không trung, một lát nữa sẽ ổn định..."

Một nữ tiếp viên bước nhanh từ đầu tới đuôi máy bay, vừa đi vừa trấn an mọi người. Gia Minh thử rút cánh tay phải đang bị Đông Phương Uyên nắm rồi lại bị nàng theo bản năng nắm chặt lấy. Hắn quay đầu nhìn xung quanh, mọi người lúc này cũng mặt mũi trắng bệch, mặc dù hiểu tỷ lệ rủi ro khi đi máy bay không cao nhưng khi ở giữa không trung cao hơn mười ngàn mét thế này lại phát hiện mình đang ngồi trong một hộp sắt không ngừng lắc lư đúng là không phải loại thể nghiệm thú vị gì.

"Ừm..."Đông Phương Uyên tựa sát vào ghế, cố nói bằng giọng bình tĩnh,"Dù ở đâu? Tại sao máy bay lại không có dù..."Mặc dù ánh mắt nàng không có tiêu cự nhưng rõ ràng đang hỏi Gia Minh. Thấy nàng hỏi thành tâm thành ý như vậy, Gia Minh cũng bật cười, quyết định từ bi trả lời nàng.

"Khụ, lúc này chúng ta đang ở rất cao, nhảy dù từ đây, không khí loãng và nhiệt độ rất thấp, khi xuống đến độ cao bốn ngàn mét thì cũng bị đông thành băng rồi, hơn nữa mọi người đều chưa từng được huấn luyện nên dù có nhảy dù thì cũng không khác nhảy lầu bao nhiêu, rơi xuống đất thì đã vỡ vụn rồi..."

Bất chợt, Đông Phương Uyển nắm chặt hơn, móng tay hầu như đã đâm vào da thịt. Gia Minh nhíu mày: "Không cần phản ứng thái quá như vậy chứ..."

Đông Phương Uyển liếc hắt: "Sao cậu không sợ?"

Gia Minh cười đáp: "Không phải tiếp viên đã nói rồi sao, đây chỉ là tình huống bình thường, trước đây cậu đi máy bay chưa gặp chuyện này bao giờ ư?"

"Chưa từng gặp..." Thấy hắt bình tĩnh như vậy, Đông Phương Uyển cũng hơi ổn định tâm thần, sau đó lại nói: "Vậy mới nói... cậu không có chút thú vị nào cả..."

Ở độ cao ba mươi ngàn foot, chiếc hộp sắt không lồ vẫn đang lắc lư, bay tới...

(* 1 foot = 0. 3048 mét

ẤN SÁT

Phẩm Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 367

Sân Bay Ngày Mưa

Máy bay ngừng rung, sự hoảng loạn trong máy bay cũng biến mất, khi Đông Phương Uyển rời khỏi chỗ ngồi đến toilet, Vương Đồ Giai vốn đang nói chuyện với mấy nam sinh khác đột nhiên quay đầu nói: "Này, Cố Gia Minh."

"Sao?"

"Sao lúc này cậu chẳng có chút sợ hãi nào thế?"

Gia Minh ngẩn người: "Sao tự dưng lại hỏi vậy?"

"Tớ nhìn thấy sắc mặt của tiếp viên hàng không còn tái mét, trong khi đó cậu vẫn có thể đùa giỡn."

"Đâu có." Gia Minh nở nụ cười, nhỏ giọng nói: "Mấy người bên cạnh cậu chẳng phải cũng rất trấn định ư, đám Lý Tùng chẳng phải cũng vẫn cười hay sao."

"Mọi người có cười nhưng mắt tự nhiên, trong khi cậu với Tiểu Uyển lại đang đùa giỡn, coi như chẳng có việc gì..."

"Tại tớ không chú ý đấy thôi." Gia Minh cười nói: "Huống chi có mỹ nữ ở bên tớ quên mất sợ hãi, chứ thực sự tớ cũng rất sợ."

Hai người dù sao cũng không có gì giao tình gì, Vương Đồ Giai cười cười: "Tớ cảm thấy cậu chẳng sợ chút nào."

Lúc này Đông Phương Uyển đang đi từ trong toilet ra ngoài, trên mặt đồ bưng dính đầy nước, đi tới chỗ ngồi bên cạnh Gia Minh thờ phào nhẹ nhõm, vỗ ngực cười nói: "Làm tớ sợ muốn chết, sợ muốn chết."

Mọi người ở trên máy bay lúc này đã cởi áo bông hoặc áo khoác, Đông Phương Uyển lúc này mặc một chiếc áo màu vàng nhạt, có một cái dây buộc vòng quanh người, lúc này vỗ ngực cười đúng là đáng yêu và xinh đẹp vô cùng.

Cái cảm giác đáng yêu nhận ra ở trên người Đông Phương Uyển không phải là lần đầu.

Đi vào chỗ bên trong ngồi xuống, Đông Phương Uyển hỏi: "Vừa rồi nói chuyện gì với mỹ nữ Vương Đồ Giai vậy?"

"Nói về cậu đó."

"Phi... phi!" Đại khái là bị hù dọa bởi câu nói này, Đông Phương Uyển cười nhìn chăm chú vào Gia Minh một lúc, biểu thị không tin.

Gia Minh nhún vai: "Tớ nghĩ... hình như cậu hơi tự tin vào bản thân mình, mặc kệ sự thực có đúng hay không."

"Tớ không có lòng tin đối với cậu... cậu nói tớ, nói tớ..." Nàng áp a áp úng nói nhưng không thành, đành vung tay lên, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, phun ra một câu: "Mặc kệ cậu."

Vốn cho là Gia Minh sẽ tức giận vì nàng làm như vậy, nhưng mà chờ một lúc vẫn không thấy gì, nàng quay đầu lại thấy hắn đang ngồi xem cuốn truyện tranh "thám tử lừng danh Conan", nàng vô cùng buồn bực, lôi máy nghe nhạc ra nghe.

Trải qua sự kiện vừa rồi, máy bay bình yên bay tới Amsterdam, Đông Phương Uyển nghe nhạc mãi thấy chán, sau đó lại lôi tạp chí du lịch ra xem, sau đó mượn cuốn truyện tranh của Gia Minh, nhưng chỉ mới xem được một lúc nàng đã thấy chán, nói: "Thật là hay."

Nhưng sắc mặt của nàng lại không thể hiện như vậy, không hiểu tại sao, tinh thần của nàng lúc này đã có sự lo lắng, muốn nói cái gì đó, giống như "Lời muốn nói" đã hiện lên trên mặt, nhưng lại không tìm thấy lý do để nói, nhìn Gia Minh mấy giây, lại nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Qua một lúc, Gia Minh nhún vai, bỏ cuốn truyện vào trong ba lô, thuận miệng nói: "Đừng xem nữa, cái này không thích hợp cho người không còn ngây thơ xem."

"Cái gì mà còn trình hay không còn trình (1), tớ vẫn còn..." Đông Phương Uyển vô ý thức nghiêng đầu phàn bác nhưng mới nói được một nửa thì mặt đã đỏ lên, sau đó phì một tiếng quay đầu lại.

(1): Người dịch: Ngây thơ với đồng trình trùng âm, Đông Phương Uyển nghe nhầm.

Gia Minh bị nàng làm cho hoảng sợ, sau một lúc mới nói: "Ách, cái gì?"

Câu này giống như một ngọn lửa thổi bùng kho thuốc nổ, Đông Phương Uyển tung một cú huých vào ngực Gia Minh, bị Gia Minh ngăn được, nàng lại tung tay đập vào phía mắt phải của hắn, trông như một người lên cơn động kinh.

Gia Minh hơi nghiêng người, quyền này đập vào ghế phía sau, bạn học ở phía sau nghi ngờ nhìn sang, Gia Minh cười nói: "Này, đừng có động ác như vậy chứ."

"Coi như cậu trốn nhanh!" Thấy có người vây xem. Đông Phương Uyển hừ một tiếng, sau đó lại tuôn ra một câu: "Không thèm chấp."

Nàng đeo tai nghe tiếp tục nghe nhạc, Gia Minh lắc đầu, tiếp tục xem truyện tranh.

Trong khoảng thời gian trên máy bay, hai người không thảo luận thêm vấn đề còn trình hay không lần nào nữa, Gia Minh yên lặng xem truyện tranh, Đông Phương Uyển thì thay một đĩa nhạc bằng một đĩa học nói tiếng Pháp.

Nhìn đồng hồ đeo tay, thấy lúc này đã hơn 12h, máy bay bắt đầu hạ thấp độ cao, mấy phút sau, chiếc Boeing 747 xuyên qua tầng mây, cảnh sắc trắng lè

của Amsterdam trong cơn mưa xuất hiện trước mặt mọi người.

Khi cất cánh ở Giang Hải là lúc mặt trời mọc, vậy mà tới Amsterdam cũng chỉ là 5h sáng, đối với người máy bay đường dài mà nói, đây chính là một điều thần kỳ.

Máy bay hạ xuống sân bay Schiphol ở Amsterdam, dựa theo lịch trình, mọi người dừng lại ở đây chừng khoảng 3h đồng hồ, sau đó chuyển máy bay đi Lyon - Pháp.

Ba giờ nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, đương nhiên, cho dù đi bộ ở trong sân bay cũng không hết thời gian, có người tranh thủ đi khu mua sắm, thường thức những món ngon ở tầng 2, những quán cà phê đặc sắc, phòng nghỉ, phòng tắm, thiền phòng, thậm chí còn có cả bảo tàng và sông bạc.

Trước khi tới đây mọi người đã được giới thiệu nên hưng phấn vô cùng, máy bay mới hạ cánh đã tùm tùm chia thành mấy nhóm bắt đầu hành động.

Gia Minh không muốn đi đâu, ngồi xuống một chỗ ở lan can thủy tinh nhìn trời mưa, có mấy người quyết định chỗ đi xong, Vương Đồ Giai chạy tới gọi hắn: "Cố Gia Minh, đi với chúng tớ chơi đi, bọn họ định tới sông bạc xem."

"Sông bạc? A, tớ không đi, tớ không đánh bạc."

"Tớ cũng vậy, nhưng mà đám Lương Minh Siêu, Lý Tùng biết, trước đây họ từng tới Macao chơi, La Tĩnh Văn cũng biết chơi đấy, đây là sông bạc nhà nước, sẽ không có chuyện gì đâu, đi thôi."

Thấy nàng nhiệt tình như vậy, Gia Minh cười: "Thôi, tớ không đi đâu, các cậu tự chơi đi."

"A." Mỹ nữ có chút rụt rè, lời kéo thêm 2 lần nữa thấy Gia Minh vẫn không đi, đành phải phát tay một cái xoay người rời đi.

Đúng lúc này, Đông Phương Uyển từ dưới lầu mang theo một bọc nhỏ chạy tới, cao hứng bưng bưng, thấy Gia Minh ngồi ở đây nhăn mũi hừ nhẹ một tiếng, nghiêng đầu dương dương chạy tới.

Gia Minh đang ngồi đó suy nghĩ một chút, đột nhiên phát hiện mình đứng là không có nơi nào để đi.

Ở kiếp trước, mặc dù hắn là sát thủ trực thuộc ban bộ Bùi La Gia ở Nhật Bản, nhưng mà từ khi thành danh, hơn nữa còn hợp tác với Nguyên Lại Triều Sang, đa phần hắn đều hoạt động ở Châu Âu, bao gồm cả thời gian nằm vùng ở U Ám Thiên Cẩm, bao gồm cả thời gian Nguyên Lại Triều Sang chết ở Âu Châu, bao gồm cả khi hắn nhìn Gián Tố Ngôn xuất thủ, tất cả đều ở Châu Âu.

Cái sân bay này với hắn có nhiều kỷ niệm, năm 2004 chính ở đây, hắn bị cảnh sát vây chặt, lúc đó hắn còn gài ở trong cái sân bay này cả lựu đạn, trong đó cảnh sát gỡ được một phần, nhưng vẫn còn hai quả nổ tung, có người nói là chết hơn 10 người, bây giờ nhớ tới đúng là không khỏi hoài niệm.

Nghĩ như vậy, hắn dựa theo trí nhớ đi tới hai gian phòng nổ tung, nhưng lại phát hiện đường đi đã bị bịt, giật mình mới phát hiện bây giờ mới là năm 2002. Năm 2003 ở đây mới xây thêm hai phòng khách, năm 2004 nó bị nổ tung, bây giờ nghĩ lại thực kỳ diệu.

Nhớ lại cảm giác đi tới sân bay này, lúc đó trông thì bình thản nhưng lại vô cùng khẩn trương, đương nhiên cũng không ảnh hưởng gì, bởi vì hành động nhiều thì sẽ thành quen.

Tinh thần lúc nào cũng có thể tập trung để quan sát xung quanh, căn cứ vào những chuyện không thích hợp để suy đoán tình huống. Có người cảm thấy sát thủ thật tiêu sái, rất nhẹ nhàng, đương nhiên chỉ có những tay mơ mới cảm thấy như vậy.

Chỉ cần gặp mấy lần đột nhiên đầu súng hoặc là bị cảnh sát vây bắt, thì cái cảm giác tiêu sái và dễ dàng sẽ biến mất, uy hiếp của tử vong đủ để tiêu diệt toàn bộ những bóng ma khác, trong lòng con người cũng hình thành những thói quen, khẩn trương và miễn cảm luôn đi cùng với nhau, cho dù ngủ cũng không thể ngon giấc.

Đương nhiên, đối với những sát thủ đã được Bùi La Gia huấn luyện thì trước khi hành động đã phải có cái cảm giác nguy cơ bốn bề rồi.

Tuy vậy, không phải lúc nào con người cũng hành động theo thói quen, lúc này trông thì tưởng Gia Minh đang nhìn ánh đèn sân bay, nhìn những người ung dung đi lại, đôi khi có những người mặc âu phục, những người mặc quần áo lao động, cũng có những người đang trò chuyện vui vẻ, có những người đứng chọn tí mì thương phẩm, có người đang nhâm nhi một ly cà phê, nhân nhân ngồi ở trước khung cửa nhìn trời mưa.

Nhưng chỉ cần có bất luận động tĩnh gió thổi cỏ lay nào, hấn cũng chỉ mất chừng 5 giây là có thể rút súng, rút dao, thậm chí dùng thìa khuấy cà phê cướp đi sinh mạng của bất cứ người nào.

Ngồi đây nghĩ lại mới thấy, chớp mắt 8 năm đã qua, hấn từ một đứa trẻ con trở thành một thiếu niên trưởng thành, lần này lại đứng trên cái sân bay này, đứng dưới ánh đèn sáng chung, hấn đã không cần phải có quá nhiều cảnh giác chuyện một người cầm súng đột nhiên nhảy ra...

"Không được nhúc nhích, tôi là cảnh sát quốc tế Đông Phương Uyển, anh đã bị bắt..." Cầm một cái bánh bích quy, Đông Phương Uyển gian hàng phía trước nhảy ra.

"Tớ... đã nhìn thấy cậu từ lâu rồi, cậu lên lút từ bên kia lên tới..." Gia Minh vô lực thở dài.

"Tớ cũng nhìn thấy cậu từ lâu rồi, cậu một mình đứng đây làm cái gì, định mua lò giữ ấm ư?" Nàng chỉ vào vật phẩm ở cửa hàng phía trước Gia Minh nói.

"Tớ đang suy nghĩ là làm thế nào có thể dùng cái lò giữ ấm này để chết người... Cậu không đi đâu ư?"

"Không biết đi đâu cả." Đông Phương Uyển vuốt tay: "Nhiều đồ như vậy cũng muốn mua một chút, nhưng mà không thể mang đi Pháp được, chúng ta tới Paris chơi rồi cũng sẽ về, sau đó... không biết nên làm gì nữa..."

"Bên kia có rất nhiều đồ ăn đấy."

"Tớ không biết món nào ngon, hơn nữa không hiểu ngôn ngữ của họ tuy rằng có thể nói là gà mờ tiếng Anh, thế nhưng... hay là thôi đi..."

Hai người vừa đi vừa nói: "Vậy sao không đi cùng mọi người? Có hướng dẫn viên du lịch phiên dịch hộ thì không thành vấn đề."

"Câu cũng đi một mình mà... Đi dạo các cửa hàng như thế này đi một mình tự do hơn."

"Tớ biết bên kia có một cái bảo tàng."

Đông Phương Uyển vênh mũi:"Tớ không có hứng thú với nghệ thuật."

"Đám Vương Đồ Giai đến sòng bạc."

"Chuyện này tớ rất phân cảm..."

"Đến phòng nghỉ ngơi? Hay là đi cầu nguyện?"

"Vây thì rất chán, huống chi tớ không tin tôn giáo..."

"Hay tới phòng tắm massage."

"Bây giờ, tớ điên mất?"

"Câu đúng là điên rồi..."Gia Minh trầm mặc một lát, vươn tay:"Hình như chúng ta có rất nhiều điểm chung."

"Vây cậu nói đi, chúng ta đi đâu bây giờ?"Đông Phương Uyển cười cùng bắt tay hắn.

"Tớ đói bụng rồi, đi ăn một chút gì đó, uống ly cà phê chờ máy bay cất cánh."

"Này, này này, tớ đâu có đói, hơn nữa..."

"Cậu không đi cũng không sao."

"Không có nghĩa khí mà, vừa rồi còn nói có điểm chung..."Đông Phương Uyển đứng ở đó nhìn thân ảnh Gia Minh càng lúc càng xa, hừ một tiếng đuổi theo:"Món phải do cậu gọi, ăn không ngon cậu phải trả tiền."

Cuối cùng, do buồn chán nên hai người quyết định tới khu vui chơi giải trí, hai giờ sau, họ tập trung lại với mọi người ở trong sân bay, có lẽ là do hướng dẫn viên du lịch đã có nhắc nhở nên không ai mua nhiều.

Đám Vương Đồ Giai, Lương Minh Siêu, Lý Tùng có lẽ là nhóm hưng phấn nhất, mãi cho tới lúc lên máy bay, cho tới tận khi sang đến Lyon họ vẫn còn líu ríu khoe khoang với mọi người, bọn họ hôm nay tương đối may mắn, Lương Minh Siêu ở sòng bạc thắng được vài nghìn đồng, họ cho rằng đây là điểm khởi đầu may mắn, có lẽ lần du lịch này sẽ vui vô cùng.

Máy bay đến Lyon thì trời bắt đầu có mưa tuyết nhỏ, đoàn người thông qua quan hệ có sẵn thuê hai chiếc ô tô du lịch cỡ lớn, chuẩn bị đi hơn 20km tới khu trượt tuyết Wadi Nasser.

Lúc này thời gian ở Pháp mới là tầm 9h sáng, đa số mọi người chọn cách ngồi trong xe ngủ bù.

Lúc sáng thẳng được mấy ngàn đồng đường như đã kéo gần quan hệ của nhóm Vương Đồ Giai, Lương Minh Siêu ở phía sau nhỏ giọng truyền thụ đồ thuật của mình, nói tới mức mặt mày hơn hờ, không chỉ có nam sinh mà còn có cả nữ sinh liên tục gật đầu, hiển nhiên là họ đã yêu cái nghề đánh bạc này rồi.

"Lương Minh Siêu và Lý Tùng đều có tình cảm với La Tĩnh Văn..." Dựa vào chiếc ghế lông nhưng ở trên xe, Đông Phương Uyển bắt đầu buôn chuyện với Gia Minh và Hứa Nghị Đình: "Vương Đồ Giai có rất nhiều con trai thích, nhưng hình như cậu ấy có ý gì đó với Gia Minh..."

"Tớ mặc kệ ai có tình cảm với ai." Hứa Nghị Đình cười nói: "Thành thật khai báo, lúc nãy cậu và Gia Minh đi đâu? Mới chỉ chớp mắt đã không thấy tăm hơi."

"Đi dạo chứ còn đi đâu." Đông Phương Uyển thân nhiên bĩu môi: "Mới đầu chạy đi ăn, hán gọi lung tung mấy cái Pizza, mùi vị rất tốt, sau đó đi uống cà phê với mấy thứ điểm tâm... Mà thực là kỳ quái, thực đơn toàn tiếng Anh, mấy người chúng ta đâu có ai hiểu, vậy mà anh họ của cậu khua tay múa chân mấy cái, người bán hàng lại hiểu... Cổ Gia Minh, trước đây cậu đã tới nơi này phải không?"

**** Trong bể ngoài là xe mới, nhưng chất lượng phải qua thử thách mới kiểm chứng được, trên đường phải leo một cái đèo nên bị hông một lần, nhưng cũng may không là có vấn đề gì lớn, sau khi sửa xong lại tiếp tục cuộc hành trình leo qua một ngọn núi tuyết, tới Wadi Nasser thời đã là năm giờ chiều, tuyết lỏng ngổng bay kín trời, sắc trời u ám, trông như là ban đêm.

Lúc này, toàn bộ Wadi Nasser được bao phủ trong ánh sáng mỹ lệ, các khách sạn, nhà hàng được xây dựng bằng gỗ theo phong cách châu Âu hiện ra, ánh sáng của đèn làm ấm áp cả sơn cốc.

Số học sinh đang mơ màng trong hai cái xe lớn bị tiếng động làm tỉnh lại, có người than sơn cốc quá đẹp, có người tìm kiếm những cáp treo như đã quảng cáo trên bầu trời đầy tuyết, một lát sau, chiếc xe du lịch dừng lại trước cửa một khách sạn bốn tầng.

Vừa mở cửa ra một cái, gió tuyết lạnh thấu xương đã ùa vào, mọi người hô to gọi nhỏ tìm áo khoác, sau khi tiến vào trong khách sạn liền hưng phấn và bắt đầu bàn tán, số lượng người như ong làm chật cả khách sạn.

Trong đại sảnh của khách sạn vốn không có mấy người, bởi vì đám học sinh này mà trở nên nhộn nháo.

Người phụ trách khách sạn bắt đầu ra sắp phòng, tuy rằng tới chậm 3 tiếng đồng hồ, nhưng ông chủ khách sạn này chẳng có chút bực dọc nào.

Mắt thấy nhiều như vậy, ông chủ này cười hơn hờ, khiến cho những nếp nhăn nhiều thêm gấp đôi, hai gã hướng dẫn viên du lịch bắt đầu giới thiệu, những tràng tiếng pháp tuôn ra như súng máy.

Thời gian tiếp theo chính là chia phòng như thế nào, trong khách sạn tuy rằng khá rộng, cũng có một số phòng tương đối xa hoa, nhưng vì số lượng người trong đoàn là hơn 50 người, phải tiết kiệm, kết quả là Gia Minh ở chung với một người không quen biết, sau khi chào hỏi sơ qua thì ai làm việc của người đấy.

Tuy rằng bên này thời gian mới chập tối, nhưng đối với những người đã quen phong cách làm việc và nghỉ ngơi ở Trung Quốc mà nói, bây giờ vẫn chưa gọi là tối được, sau khi kết thúc bữa ăn tối náo nhiệt ở trong phòng ăn khách sạn, mọi người bắt đầu hoạt động tự do, có không ít người đã ngủ trên xe, bây giờ hưng phấn bùng bùng.

Một số người rủ nhau đi ra ngoài tản bộ, xem phong cảnh, có một số người tương đối nghiêm về thời gian như Đông Phương Uyển thì đang ăn cũng ngáp mấy lần, ăn xong đương nhiên là về phòng ngủ.

Đối với Gia Minh, sau khi ăn cơm xong, hắn bắt đầu nội tuyệt đi dạo, hắn đi không có mục đích, bởi vì lúc này cũng không có cảm giác nguy cơ tồn tại, hắn theo thói quen nghề nghiệp quan sát tình hình xung quanh, nắm giữ một số tư liệu cần thiết.

Hiện giờ đang là mùa cao điểm trượt tuyết, Gia Minh nhìn thấy rất nhiều du khách nước ngoài, cái thị trấn này náo nhiệt vô cùng, bóng đêm phủ xuống là bắt đầu có những nhóm trình diễn những kỹ năng đặc biệt bằng xe máy, sau khi xem xét một hồi, tầm 8h30 hắn quay trở lại khách sạn.

ÂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 368

Mâu Thuần Nội Bộ

Đi qua hành lang thật dài, khi bước lên cầu thang, hắn nghe thấy những thanh âm hỗn loạn từ trên truyền xuống, được một lúc thì có một số bạn thấy động tĩnh chạy tới.

"Có chuyện gì vậy?"

"Nghe nói Lương Minh Siêu đánh nhau với Lý Tùng..."

"Vì chuyện gì..."

"Chuyện bài bạc, mau đi xem một chút đi..." Thấy mọi người bàn tán, Gia Minh cũng lên tầng 3.

Theo như phân phòng thì hắn ở tầng 2, tầng 3 dành cho nữ, đương nhiên có một số nam nữ tình cảm tốt, thừa dịp thời gian còn sớm tới phòng nhau chơi đùa, tỷ như Lương Minh Siêu, Lý Tùng, La Tĩnh Văn, Vương Đồ Giai, cộng thêm 2 nam một nữ nữa, bảy người này quan hệ tốt hơn, liền hẹn nhau ở phòng Vương Đồ Giai và La Tĩnh Văn đánh bạc, chơi bài.

Nhưng mà, khi Gia Minh tới đã nghe thấy những thanh âm như quát ở trong phòng truyền ra, La Tĩnh Văn cố sức gõ cửa, nổi giận gọi: "Hai người các cậu điên hay sao mà ở trong đó!"

Wương Đồ Giai cũng ở bên cạnh gõ cửa: "Này, các cậu muốn đánh nhau thì ra ngoài mà đánh, đây là phòng của tớ và La Tĩnh Văn!"

Một gã phục vụ đi tới, nhưng bị mọi người phát tay đuổi đi.

Nếu chỉ có ít người tham gia du lịch, đương nhiên sẽ hòa thuận như người một nhà, nhiều người sẽ xảy ra những chuyện ngoài dự kiến.

Bên trong phòng ít ọc không lâu, Đông Phương Uyển đã chạy tới, cau mày, trên mặt vẫn còn ngái ngủ, thấy Gia Minh thì đẩy người bên cạnh chạy tới: "Chuyện gì vậy, chuyện gì vậy... Làm sao vậy? Các cậu đi tìm phục vụ lấy chìa khóa hoặc là phá cửa đi..."

Nàng vừa mới ngủ dậy, tưởng là có chuyện lớn xảy ra, cho nên liền bắt một nam sinh ở bên cạnh xuống tìm phục vụ, La Tĩnh Văn vội vã phát tay nói: "Không có chuyện gì, không có chuyện gì, Tiểu Uyển, không có chuyện gì, có hai bạn học ở trong đó nổi hứng đùa nhau thôi... này, các cậu mà còn không mở cửa là chúng tớ đẩy vào đó nha..."

Lúc này đây, động tĩnh bên trong đã dừng lại, mơ hồ nghe thấy Lý Tùng nói: "Dừng ở đây..."

"Dùng ở đây? Con mẹ nó, mày không dám chơi nữa thì cứ nói là không dám chơi!"

Ầm một tiếng, Lý Tùng đứng ở cửa, thoạt nhìn cũng chẳng thiếu tay hay thiếu chân gì cả, trên mặt cũng không thấy bị thương, không hiểu là hai người ở bên trong đó làm gì mà có động tĩnh lớn như vậy.

Gia Minh ác ý nghĩ loạn một số khả năng, Lý Tùng lớn tiếng nói: "Ai không dám chơi! Thằng nào không dám chơi! Chơi từ Amsterdam cho tới khi lên máy bay, từ máy bay cho tới khi xuống Lyon, ăn cơm tối xong lại chơi liên tục, bây giờ mày nói là chơi đêm, mày là Đường Tăng à!"

"Tao nói như vậy thì mắc mớ gì tới mày! Mày thua ở trong sòng bạc mấy trăm đồng, bây giờ lại không thắng được nên tâm lý khó chịu đúng không!"

"Mấy trăm đồng đó tao dùng để chơi đùa thôi, tao vốn không quan tâm, nhưng tao không quen mắt khi thấy mày cứ suốt ngày nói đồ thuật, đồ thuật, trên thế giới này làm gì có đồ thuật, mày muốn nói khoác thì cũng nói ít thôi, suốt ngày cứ như đang niệm chú, thật phiền người khác!"

"Sao lại không có đồ thuật! Tìm một chỗ tao chứng minh cho mày thấy!"

Hai người đứng ở cửa câu qua câu lại, đám người La Tinh Văn Vương Đồ Giai lập tức phản pháo: "Các cậu nhìn lại mình đi, trông như cái gì rồi..."

"Đừng có cãi nhau ở trong hành lang..."

"Vốn là bạn tốt, sao chỉ vì độc chuyện này mà cãi nhau..."

"Rõ ràng là hần không dám chơi nữa..."

"Là ai không dám chơi..."

Thấy hai người cứ du du đây đây, Đông Phương Uyển xầm mặt: "Này, xin hai người đấy, chúng ta bây giờ đang ở nước ngoài, hai người định làm trò cười cho người khác đấy hả!"

Nàng nói như vậy mới khiến cho hai người kia im lặng một lát.

Thực ra cái nhóm này được hợp thành từ những người đẹp trai xinh gái, như là La Tinh Văn, Vương Đồ Giai, tuy không bằng Linh Tinh và Sa Sa, nhưng cũng hơn bình thường, trong nhóm có 4 nam, 3 nữ, Lương Minh Siêu và Lý Tùng là hai người xuất sắc hơn cả, với lại họ đều mới chớm thích, tuy rằng bề ngoài thì biểu hiện như bạn bè, nhưng thực ra chẳng ai nhường ai cả.

Có thể là do vận khí của Lương Minh Siêu lần này quá tốt, hần không những thắng tiền mà có còn một số tiểu ma thuật khi chơi bài, cho nên rất là hãnh diện khoe khoang, đại khái là muốn chứng minh cho La Tinh Văn và Vương Đồ Giai thấy, hơn nữa đi du lịch chính là một cơ hội để phát triển tình cảm, mâu thuẫn của hai người lúc này mới trở nên khốc liệt.

Nhưng mà, bị một nữ sinh mạnh mẽ như Đông Phương Uyển quát, hai người này tạm thời bỏ qua mâu thuẫn, sau khi đóng cửa phòng lại, nàng phát tay ý bảo mọi người tản đi, đột nhiên dường như bây giờ nàng mới phát hiện Gia Minh ở bên cạnh mình, nên cau mày nhìn hần một lúc, sau đó lại ngáp một cái,

không nói được một lời trở về phòng ngủ.

Mấy ông nhóc buồn chán tranh giành tình nhân, thậm chí hoá giận mà cãi nhau, Gia Minh mặc kệ trở về phòng của mình, nam sinh ở cùng hẳn khoảng hơn 10 giờ mới về, sau khi bật đèn lại tắt đèn, gian phòng trở nên yên tĩnh.

Chùng rất khuya, có tiếng bước chân vội vã dừng lại ở trước cửa phòng Gia Minh, hẳn đang ngủ bị động tĩnh này làm cho thức giấc.

Đông Phương Uyển đang đứng ở ngoài... sau đó gờ tay gõ cửa, động tác này làm cho hẳn tỉnh ngủ hoàn toàn.

Nam nhân ở giường bên cạnh ngủ như một con lợn chết không có một chút phản ứng, Gia Minh ra mở cửa, Đông Phương Uyển thờ hỏn hển đứng ở đó, mái tóc toán loạn trông giống như một phụ nữ giấu chồng đi vụng trộm.

Gia Minh ngáp một cái: "Tìm ai? Làm sao vậy?"

"Lương Minh Siêu và Lý Tùng lại xảy ra chuyện rồi..."

"Lại đánh nhau?"

"Không phải, nhóm bọn họ ra ngoài bài bạc, Lương Minh Siêu thua rất nhiều, sau đó bị người ta bắt." Đông Phương Uyển lo lắng, Gia Minh bĩu môi, khe nhíu mày.

"Ồ xung quanh đây làm gì có sòng bạc."

"Nghe nói đây không phải sòng bạc, mà chỉ là một gian phòng tập trung mấy người nghiện bài bạc, đám La Tĩnh Văn khóc lóc chạy về... Lương Minh Siêu..."

"Thật là ngậy thơ..." Gia Minh thảm mắng một câu.

Những khu trượt tuyết ở Châu Âu vào mùa này tập trung vô số người ở các quốc gia khác nhau, tuy rằng bên ngoài không có sòng bạc, nhưng một số tổ chức khác làm sao có thể bỏ qua món hời béo bở như thế này? Người có thể tập trung người khác tới đánh bạc, không phải là đám xã hội đen, cò mồi thì còn là ai...

ĂN SÁT

Phản Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 369

Đầu Có Thể Rơi Nhưng Kiểu Tóc Không Thể Loạn

Thực ra đa số người xuất ngoại du lịch đều không được tự do, khi hướng dẫn viên du lịch xuất hiện, lúc nào cũng phải làm theo lịch trình của họ, đi mua đồ cũng có người đi theo, sau khi xong chuyến về nước, ngoại trừ mấy tấm tình và một vài vật phẩm đặc thù thì chuyến đi chẳng có ý nghĩa gì nữa.

Cùng vì nguyên nhân này mà Đông Phương Uyển tổ chức một cuộc du lịch tự do, tuy rằng có dùng tiền mời hướng dẫn viên du lịch và phiên dịch, nhưng xét đến cùng, những người này chỉ có thể nói lên ý kiến của mình chứ không có quyền lên tiếng.

Bởi vậy, tự do cao, lựa chọn nhiều, phiền phức sẽ tăng, Đông Phương Uyển trời sinh tính cách mạnh mẽ, thích khó khăn, coi những chuyện khó khăn là một kỷ niệm đẹp, nhưng nếu như có chuyện phát sinh thì kiểu gì cũng kinh hoàng và mau nước mắt. Nhưng mà...

"Nhưng mà... khi xảy ra chuyện tại sao cậu lại tới tìm tớ..."

"Nghị Đình đã đi gọi người khác, tớ đương nhiên là đi tìm cậu đầu tiên..."

"Thế nhưng tại sao lại là chúng ta..."

"Ách..." Đông Phương Uyển vốn lòng đang nóng như lửa đốt, nhưng khi Gia Minh nói mấy câu này thì nàng mới kịp phản ứng, im lặng ngẩn người, sau đó, hiển nhiên là không tìm được đáp án thích hợp: "Tại sao cậu lại nói nhiều như vậy, rốt cục là cậu có đi hay không, đã xảy ra chuyện như thế này rồi mà còn ở đây lý luận..."

Môi của nàng chu lên, khăn trang tới mức nước mắt sắp chảy ra. Gia Minh bĩu môi: "Được rồi, sợ cậu rồi, tớ cầm cái áo đã... Đây, chờ tớ mặc áo..."

Mới cầm lấy áo chưa kịp mặc, Đông Phương Uyển đã kéo hần chạy ra ngoài, nam sinh cùng phòng với hần lúc này mới tỉnh, mơ mơ màng màng mở mắt, hai người đã chạy được một đoạn khá xa, thanh âm như động đất của Đông Phương Uyển chạy tới: "Jesus, cậu mau dậy đi, sau đó tìm người khác chạy tới đây."

Jesus là biệt hiệu của nam sinh kia, hần lúc này gật đầu, sau đó mới hỏi: "Tới đây là tới đâu, tới để làm gì?"

Nhưng mà lúc này hai người kia đã chạy xa, hiển nhiên không hỏi được.

"Xảy ra chuyện như thế này đầu tiên là phải gọi điện thoại báo cho Đại sứ quán và cảnh sát, chẳng nhẽ cậu định tự mình giải quyết?" Vừa chạy xuống cầu thang, Gia Minh vừa nói.

Đông Phương Uyên ở phía trước lắc đầu:"Không được đâu, đám Lương Minh Siêu đi đánh bạc, nếu như báo cảnh sát và đại sứ quán thì phiền phức chắc chắn sẽ không ít, toàn bộ hứng thú đi du lịch lần này sẽ mất hết, hướng chỉ nơi này là khu du lịch nổi danh, những người kia chắc chắn không dám làm lớn chuyện. Còn nữa... Dù sao sau này chúng ta cũng có khả năng gặp lại chuyện tương tự, chúng ta tới Đại sứ quán và báo cảnh sát can thiệp cũng không muộn..."

Nhìn về mặt vừa bối rối vừa hung phấn của nàng, Gia Minh đã hiểu, thiếu nữ vừa đơn thuần vừa ngu ngốc này đã coi đây là một lần khảo nghiệm đối với mình, giống như chơi một trò chơi, đánh một con quái vật vượt cấp thì kinh nghiệm càng nhiều, nhưng điều kiện đầu tiên vẫn là...

"Cậu phải đảm bảo mình sống được đã..."Nghĩ tới điều này Gia Minh không khỏi nhú nhú mày... Chẳng lẽ Đông Phương Uyên đã tự coi mình là nhân vật chính của một câu truyện biếm họa...

Đi thẳng qua hành lang tới phòng khách, hai gã hướng dẫn viên du lịch về mặt bối rối đang cùng với La Tĩnh Văn chạy tới chỗ ở của nam sinh. Mắt thấy Đông Phương Uyên đang kéo Gia Minh chạy tới, trong lòng họ tuy rằng nghi hoặc, nhưng cũng không lưu ý.

Một gã hướng dẫn viên du lịch nói:"Đông Phương tiểu thư, tôi nghĩ chuyện này tối thiểu chúng ta cũng phải gọi điện thoại cho đại sứ quán, nếu như vạn nhất xảy ra vấn đề gì thì..."

Hắn còn chưa nói hết, Đông Phương Uyên đã ngắt đầu:"Tôi biết rồi, tôi và Gia Minh, La Tĩnh Văn đi trước, chú Trần dẫn theo phiên dịch của chúng ta tới sau, chú Vương ở lại nơi này chờ mọi người đi cùng, Hứa Nghị Đình đã đi gọi rồi đó. Nếu như xảy ra vấn đề gì thì chú lập tức gọi điện thoại, người của chúng ta đông hơn, chắc không xảy ra vấn đề gì đâu. Tĩnh Văn, chúng ta đi trước."

"Thế nhưng..."Đông Phương Uyên đương nhiên là người có năng lực xuất sắc trong đám bạn cùng lứa, nhưng mà cũng chỉ là xuất sắc mà thôi, nàng không có khả năng giằng co với xã hội đen. La Tĩnh Văn hơi do dự, rất cục vắn phải đi theo, Gia Minh vừa đi vừa đóng cúc áo, La Tĩnh Văn hoang mang kể lại tình hình.

Tình hình đương nhiên là bắt đầu từ trận đánh nhau tối hôm qua, tuy rằng được mấy cô gái khuyên bảo, Lương Minh Siêu và Lý Tùng tạm thời khôi phục hòa bình, nhưng hai người đều trẻ tuổi nóng máu, cái việc tranh giành tình nhân này cũng không thể có kết quả ngay được, cho nên tình hình cũng không thể nào tốt hơn.

Hai người tuy không nói chuyện gì với nhau, nhưng tâm lý luôn ức chế, Lương Minh Siêu hỏi hai vị hướng dẫn viên du lịch xem sòng bạc ở nơi nào, vừa lúc hai người này biết một cuộc tổ chức đánh bạc, bọn họ biết Lương Minh Siêu sáng nay đánh thắng tiền, lúc này thuận miệng nói ra. Lương Minh Siêu kích động đề nghị mọi người cùng nhau tới sòng bạc.

Toàn là thiếu niên 17, 18 không biết trời cao đất rộng, nhưng mà ít ra cũng hiểu chuyện, cho nên trong đám này cũng có người phản đối, Lý Tùng đương nhiên là người phản đối kịch liệt nhất.

Nhưng mà cũng chính vì thái độ của Lý Tùng mà Lương Minh Siêu kiên quyết đi chơi, đôi bên tiếp tục cãi nhau một trận nữa, ghé mới sinh không sợ cọp, cuối cùng quyết định đi một lần, nếu như thấy tình hình không tốt thì trở về cũng không sao, với lại họ nghĩ đây là khu du lịch, tính an toàn sẽ cao hơn nơi khác.

Đoàn người cùng hai gã hướng dẫn viên du lịch tới gian phòng đánh bạc trong thị trấn, bên trong đã có khoảng 30, 40 người tụ tập, trông thì như một cuộc đánh bạc đơn giản của những người đi du lịch, bầu không khí hòa hợp, mọi người yên lòng bắt đầu bài bạc.

Nhưng mà, Lương Minh Siêu lần này đặc biệt muốn thể hiện uy phong, nhưng chơi hơn nửa giờ vẫn không thắng được, trái lại còn thua khá nhiều, Lý Tùng lại bơm thêm vài câu châm chọc, trong lòng Lương Minh Siêu khó chịu vô cùng.

Càng chơi lâu, Lương Minh Siêu càng thua nhiều tiền hơn, cho tới gần sáng thì đã thua hết toàn bộ tiền của mọi người. Đoàn người bắt đầu cảm thấy không tốt, nhưng bởi vì Lý Tùng mà Lương Minh Siêu kiên quyết không về, hấn cảm chi phiếu ra ngoài lấy tiền mặt, có người nhân cơ hội này kêu hấn bỏ qua nhưng không được.

Ngồi chơi 2, 3 tiếng đồng hồ liền, Lương Minh Siêu đã quan sát khá kỹ đám người ngồi ở đây, chỗ này không phải ai cũng là dân cờ bạc, bằng vào sự may mắn của mỗi người, nếu như hấn có đỡ trò thì chắc chắn không có ai phát hiện ra, bị kịch vì vậy mà bắt đầu.

Được một ván thắng duy nhất, có người đã phát hiện ra hấn đỡ trò.

Nếu như hấn có một mình thì chỉ cần để tiền lại rồi đi là không có ai làm gì, nhưng mà bên cạnh hấn lúc này lại có vô số cô gái dng nhìn, Lương Minh Siêu lại tự tin hành vi của mình không có ai biết, cho nên hét âm lên là người kia vu cáo hấn.

Đám người Lý Tùng thấy thế bu lại, tuy có mâu thuẫn nội bộ, nhưng mà thời khắc mấu chốt vẫn phải một lòng đối ngoại, sau khi đôi bên giằng co, bọn họ mới phát hiện ra điều không ổn, đối phương đâu chỉ có một người, bầu không khí càng lúc càng căng thẳng.

Lúc này, đột nhiên có hơn 10 người đồng loạt đứng dậy, toàn là những đại hán hung ác cao to, bên này có 4 nam, 3 nữ cộng thêm 2 hướng dẫn viên du lịch đương nhiên là ở hạ phong.

Lý Tùng lúc đó tự cho mình thông minh đã đề nghị gây ra hỗn loạn, bắt đầu chỉ trích đối phương mở sòng bạc lừa tiền, cũng chính vì vậy oán cừu của hai bên đã kết không thể nào mở nổi.

Dưới tình huống như vậy, hai gã hướng dẫn viên du lịch thấy tình thế không ổn lập tức kéo La Tĩnh Văn và ba người còn lại chạy ra ngoài, và Lương Minh Siêu, Lý Tùng, Vương Đồ Giai ba người hăng máu nhất thì bị đối phương giữ làm con tin, tất cả mọi chuyện là như vậy.

"Các cậu thật là, cái chày cái cối phá hỏng công việc làm ăn của người ta..."

Nghe xong đầu đuôi câu chuyện, Đông Phương Uyển than thở nói:"Cũng may đám người kia vì tiền, chúng ta bồi thường cho họ ít tiền là được... Gia Minh cậu nói xem..."

"Ách?" Bên cạnh có mấy nam sinh đang thấp thóm không yên, thấy Đông Phương Uyển đột nhiên hỏi ý kiến của Gia Minh loại chuyện như thế này, đều cảm thấy kỳ quái.

Tâm hồn Gia Minh giống như là treo ngược cành cây, giật mình:"A, cái gì... chắc vậy... Tớ nghĩ... Đúng vậy..."

Nhìn bộ dáng sợ hãi của Gia Minh, mấy người kia coi thường, rất là thỏa mãn.

"Được rồi, cứ làm như vậy đi, rất may là trong thẻ của tớ còn tiền, không biết bọn họ định ra giá bao nhiêu..." Vừa đi vừa tự nhủ, chẳng bao lâu đã tới căn nhà gỗ.

Nhà ở Wadi Nasser đa phần đều được làm từ gỗ, kiên cố chắc chắn, ngoài gian phòng này đang có 3 gã đại hán đứng canh, thấy đám người này đi tới, họ đều coi như không thấy.

Đông Phương Uyển trấn định nói:"Chú Trần, phiền chú phiên dịch hộ một chút, nói là chúng ta tới đây xin lỗi."

Hướng dẫn viên du lịch họ Trần lớn tiếng phiên dịch, ba gã đại hán nhìn nhìn cái đội hình toàn là trẻ con, cười lạnh lắc lắc đầu chỉ vào bên trong, ý bảo đi vào.

Mở cửa, hơi ẩm phả vào mặt, nhưng thanh âm đầu tiên của họ nghe thấy là tiếng khóc. Bên trong phòng có 9 nam tử da trắng, Lương Minh Siêu ngồi ở trên một cái ghế ở giữa đại sảnh, vừa khóc vừa nói xin lỗi, một nam nhân cao chừng 2m thỉnh thoảng lại tát hán một cái, da mặt mới đỏ lên, chắc là mới đánh không lâu.

Lý Tùng và Vương Đồ Giai ngồi xồm bên tường, vốn Vương Đồ Giai tính cách giống con trai thì bây giờ chỉ biết khóc, ba bốn nam nhân đứng ở bên cạnh nằng nứa nói vừa chỉ trỏ, hiển nhiên là đang thương lượng xem xử lý cô bé phương đồng này như thế nào, nhưng mà cũng may quần áo trên người Vương Đồ Giai vẫn hoàn chỉnh, những người này vẫn chưa làm gì.

"Dừng tay!"

Thấy Lương Minh Siêu bị đánh, Đông Phương Uyển trực tiếp kêu lên, cái câu tiếng Pháp đơn giản này đột nhiên hiện lên trong đầu nằng, đại hán kia đang đánh người thì dừng lại.

Đông Phương Uyển nhìn người phiên dịch nói:"Chú nói khéo cho bọn họ biết, chúng ta tới xin lỗi họ, hôm nay bọn họ tổn thất bao nhiêu, chúng ta sẽ bồi thường."

Hướng dẫn viên du lịch Trần phiên dịch xong, đại hán kia nhất thời nở nụ cười, trong phòng lập tức vang lên những tiếng cười to, cửa phòng phía sau bị đóng lại, ba người bên ngoài đi vào.

Lúc này, La Tĩnh Văn bị dọa sắc mặt trắng bệch, mấy tên nam sinh đứng bên cạnh Gia Minh lúc này còn to miệng, nhưng bây giờ thì chân tay luống cuống.

Chi nghe người nọ dùng tiếng Pháp nói:"Tiền có thể giải quyết tất cả ư?"

Câu nói này, ngoại trừ hướng dẫn viên du lịch, thì ở đây cũng chỉ có Gia Minh có thể hiểu, sau khi được phiên dịch, Đông Phương Uyển miễn cưỡng cười cười.

"Tiền đương nhiên không thể giải quyết tất cả, nhưng mà, tôi mong rằng có biện pháp tốt nhất giải quyết hiệu quả lắm hôm nay."

"Hiểu lắm. A... Ta không cho rằng hiểu lắm này có thể giải quyết một cách đơn giản." Quay người lại, hất lại tát vào mặt Lương Minh Siêu một cái, lần này hất dùng lực tương đối lớn, thanh âm vang dội trong phòng: "Bạn của các người nên học đạo lý làm người, rất hiển nhiên, giáo dục trong nước các người đang thiếu khoản này."

"Rất xin lỗi, tôi không cho là như vậy..." Đông Phương Uyển vẫn duy trì khuôn mặt tươi cười, nhưng giọng nói đã khản trương: "Chúng tôi hôm nay tới không phải thảo luận vấn đề này, chúng ta giải quyết vấn đề trước mắt có được không?"

Đại hán kia im lặng nhìn Đông Phương Uyển: "Các người tới đây du lịch?"

"Đúng vậy."

"Nghe nói các người có rất nhiều người?"

"Nó có quan hệ gì tới chuyện này?"

"Người của các người làm hồng chuyện làm ăn của chúng ta..." Người Pháp kia dừng một chút, rồi nói tiếp: "Mấy ngày tiếp theo các người có thể gặp rất nhiều nguy hiểm, ngôn ngữ khó diễn tả hết, xin tha thứ cho ta không thể giải thích được nguy hiểm này là gì trước mặt nữ sĩ. Nhưng ta có thể đảm bảo, đó là những chuyện ngay cả chúng ta cũng không muốn nhìn, là con người ai mà chẳng muốn bị kịch không xảy ra, mà may mắn là... ta lại có thể đảm bảo an toàn cho các người."

Gia Minh buồn chán nhìn cảnh tượng này, bởi vì hắn biết, trước khi đàm phán bọn này cũng phải dọa đám Đông Phương Uyển một vài câu.

Đông Phương Uyển miễn cưỡng cười: "Các người muốn bao nhiêu?"

"Chú ý dùng từ, nữ sĩ, không nên coi chúng ta như cường đạo, như vậy rất không lịch sự... Thực ra an toàn mới là việc quan trọng nhất của các người, bạn bè của các người phá hỏng chuyện làm ăn của chúng ta, chỉ ít trong một tháng, chúng ta sẽ không làm ăn được..." Hắn trầm ngâm một lát, giơ một ngón tay: "Là như vậy, 100. 000... ro."

Mấy con số này làm cho mọi người ngẩn ngơ, Đông Phương Uyển tức giận, 100. 000ro này rõ ràng là ăn cướp mà.

Trong lúc nhất thời trong phòng trở nên im lặng, đột nhiên bên ngoài có những tiếng động nhộn nhạo vang lên, tên nam tử canh cửa không sợ hãi mở cửa phòng ra, đám học sinh cả trai lẫn gái ồ vào, 10, 20... trên 30 người, thấy vậy hơn mười người này nhủ mảy.

Bốn 40 tên thư sinh không có sức chiến đấu, nhưng một khi xảy ra xung đột sẽ liên quan tới quốc tế, chuyện sẽ khó giải quyết.

Một đám nữ sinh đứng bên ngoài không vào, thấy có người của mình tiếp viện, lá gan của mấy nam sinh cũng lớn lên, một số người đã bắt đầu la hét.

"Không phải chứ, ăn cướp à!"

"Bảo cảnh sát là xong."

"Gọi điện cho Đại sứ quán..."

“Đánh thì đánh, chúng ta nhiều người như vậy, sợ gì 10 tên binh tằm tướng cua này!”

Có mấy người hô đánh nhau đã kích động được đám đông, Đông Phương Uyển đứng ở phía trước vẫn trầm mặc, môi nhếch lên, hiển nhiên đang suy nghĩ chuyện này nên giải quyết như thế nào mới tốt. Nam tử da trắng thấy tình hình sắp không khống chế được, hỏi: "Thế nào? Nghĩ xong chưa?"

Có một đám đông làm hậu thuẫn, Đông Phương Uyển có vẻ bớt lo lắng, chần chờ trong chốc lát, mở miệng nói: "Cái giá này quá cao."

Nàng vừa nói xong phía sau lập tức vang lên thanh âm hưởng ứng, có mấy nam sinh đã cầm ghế lên: "Đánh chưa?"

Loại hành động này đã làm đối phương phản ứng, ba người đứng canh Vương Đồ Giai liếc mắt nhìn nhau, đưa tay vào hông, xoay người đi tới chỗ mọi người. Vương Đồ Giai vốn đang khóc lúc này trợn mắt, sắc mặt hoảng sợ, nói không ra lời.

Không khí trong phòng lúc này như đọng lại, thấy ba người đi tới, mắt lộ hung quang, mấy nữ sinh lùi ra phía sau, mấy nam sinh xông lên trước, chuẩn bị đánh nhau, thì đúng lúc này Gia Minh giang tay đi ra ngoài.

"Không nên vọng động! Không nên vọng động! Có chuyện từ từ nói!"

Hướng hấn đi chính là hướng của 3 tên nam tử, thoạt nhìn như định ôm đối phương khuyên can, đám đàn ông cao to kia không tự chủ được lùi lại phía sau hai bước, sau đó, ba người bị Gia Minh giang tay ngăn lại.

ẨM SÁT

Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 370

Đánh Lén

Bởi vì thời tiết và chuyện tối hôm qua, cho nên hôm nay mưa tuyết trắng trời, chuyến du lịch trượt tuyết đầu tiên cứ như vậy lãng phí mất.

Tuy rằng thời tiết này không thích hợp ra ngoài trượt tuyết, nhưng bên trong thị trấn cũng không quá buồn tẻ, các địa điểm ăn chơi mang lại cho người ta cảm giác khá thoải mái, một đám người ngủ tới trưa mới lục tục bỏ dậy ăn sáng, không khí hiện giờ rất thích hợp cho việc đi tản bộ, trải qua chuyện tối qua, những người này sẽ không còn lỡ mang gậy sự nữa.

Mặc dù nói là đi du lịch trượt tuyết, nhưng trong đội ngũ này, số người không biết trượt tuyết lại chiếm số lượng lớn, thừa dịp tuyết đang rơi nên mọi người đi thuê dụng cụ trượt tuyết, ngay sát thị trấn có một con dốc rất thích hợp tập luyện.

Bên cạnh cái sườn dốc này là một dãy nhà hàng sang trọng, số người còn chưa ăn bữa trưa vào đây tới tấp gọi đủ các món ngon, vừa ăn vừa nhìn đám người đang cãi nhau trên sườn dốc.

Khi Gia Minh xuất hiện ở trên ban công của khách sạn đối diện, Đông Phương Uyển đứng ở trên hành lang giờ dao nĩa lớn tiếng gọi: "Này, Cố Gia Minh, xuống đây đi!"

Nàng hiện giờ đang mặc một chiếc áo khoác màu trắng, tràn ngập sức sống, làm cho mấy người nước ngoài phải ghé mắt nhìn.

Gia Minh vốn đang rảnh nên gật đầu xoay người xuống phía dưới, khi tới nhà hàng bị Đông Phương Uyển đưa cho một cái đĩa thịt bò lớn: "Mùi vị ở đây không tệ, cậu nếm thử đi."

Trong đĩa của nàng cũng có một miếng thịt bò.

"Tớ ăn trưa rồi."

"Ăn rồi có thể ăn nữa, mấy khi được ăn món Pháp."

Hơn 20 người chơi đùa trên sườn dốc bên ngoài tạo thành một cảnh tượng nhộn nhạo, trong phòng ăn lúc này cũng có khoảng 7, 8 người đang nói chuyện cười đùa. Đông Phương Uyển ngồi đối diện với Gia Minh, vừa ăn thịt bò vừa nói chuyện.

"Cái quán Wonton House ở cạnh trường học cậu đã vào đó ăn chưa? Bánh bao Ý ở đó rất ngon, thỉnh thoảng tớ toàn vào đó ăn sáng."

"Tớ toàn ăn sáng ở nhà."

"A, thiếu chút nữa quên trong nhà của cậu có hai vị mỹ nữ... Nhưng mà bánh bao Ý rất tuyệt, hơn nữa còn nằm trên một con phở sẫm uất, có rất nhiều mỹ thực..."

Đông Phương Uyên thường coi thường những trò chơi của đám bạn cùng lứa, nhưng mà đối với mỹ thực thì nàng thuộc như trong lòng bàn tay, nghiêm nhiên Gia Minh lúc này trở thành bạn nhậu của nàng. Nàng nói cao hứng tới mức mấy người bên cạnh cũng phải kéo lại, giao lưu kinh nghiệm.

Gia Minh trừ khi là bị ép quá mới nói, chứ không thì ẩn im lặng không để ý tới cuộc nói chuyện này, đương nhiên việc còn lại đó là vùi đầu vào ăn, Đông Phương Uyên nói liên miêng, đột nhiên nàng nhìn sang cái sườn dốc đối diện bật cười.

Gia Minh cũng nhìn sang đó, thấy Vương Đồ Giai đang lồm cồm bò dậy trong đồng tuyết, Lý Tùng chạy tới muốn nâng nàng dậy thì bị nàng lắc đầu đầy ra, Lương Minh đứng dưới mái hiên cách đó không xa nhìn một cách há hê.

Lương Minh không bởi vì chuyện này mà buồn bã, Vương Đồ Giai đã nói từ trước: nàng không thích mình nhưng cũng không thích Lý Tùng... Cho nên lúc này hẳn cảm thấy chẳng đáng khi thấy Lý Tùng *** ton.

Phù những bông tuyết trên người, Vương Đồ Giai xoay người nhìn thấy mấy bạn học đang chỉ trỏ nhìn mình, không khỏi bất đắc dĩ nhún vai, ngồi trên bậc cửa nhà hàng cời ván trượt tuyết, vuốt tóc nói nhỏ:"Người nào cười ta, ta cười họ... thiên phú của ta ở lĩnh vực này cũng không tệ..."

Nàng đi tới đây làm cho bầu không khí bên này náo nhiệt thêm vài phần, mấy nam sinh tíu tít mang món ngon tới, một số thì mời đám bạn gái khác, một số thì như không tước xòe đuôi bắt đầu khoe khoang, Vương Đồ Giai ngồi xuống một cái bàn, nói:"Cô Gia Minh, cậu biết trượt tuyết không?"

Câu hỏi của nàng có vẻ bình thường nhưng lại khiến người khác quan tâm, Gia Minh nhún nhún vai:"Không giỏi."

"Không giỏi là sao? Ăn xong dạy tớ một chút."

"Khụ, tớ không giỏi lắm, dù sao... tớ cũng chỉ biết đứng ở trên ván trượt vào lao xuống, những thứ khác tớ không biết, Hàn Văn rất lợi hại đó, chẳng phải đang chơi đùa với La Tĩnh Văn và mấy bạn khác hay sao..."

"Muốn học trượt tuyết ư? Tớ có thể dạy."Nghe thấy Gia Minh đề cử, nam sinh Hàn Văn ở bên cạnh vội vàng nói:"Dạy bây giờ? Hay là sau buổi trưa rồi tính."

"Được, tớ đang đói bụng, ăn cái gì đã rồi tính."Vương Đồ Giai nở nụ cười:"Ngày mai nếu như tuyết không rơi, phải dạy tớ trượt tuyết."

Mắt hứng liếc mắt nhìn Gia Minh một cái, sau đó cầm một cốc nước trái cây hút một mạch. Một lát sau, khi Gia Minh ăn xong đĩa thịt bò, hẳn đi tới toilet, không ngờ Vương Đồ Giai cũng theo tới.

"Này, hôm nay cậu xử lý đám người kia thế nào vậy?"

Thanh âm của nàng nhỏ hết mức, thần sắc lén lút, trong như là một cặp tình nhân đang vụng trộm với nhau.

Gia Minh dùng ánh mắt nghi ngờ hỏi: "Xử lý cái gì?"

"Tớ đã nhìn thấy rồi đấy." Vương Đồ Giai nhìn hấn: "Ba người kia đang định rút súng, vậy mà chớp mắt một cái đã bị cậu xử lý."

"Ách? Không thể nào?" Gia Minh tỏ ra sợ hãi: "Súng gì vậy?"

Vương Đồ Giai mở to hai mắt nhìn Gia Minh: "Tớ không tin chuyện cậu chỉ nói cũng khiến họ thay đổi chủ ý!"

"Cậu đang nói cái gì vậy, không đầu không đuôi... Súng, rất cuộc là chuyện gì? Cậu đừng làm tớ sợ chứ!"

Đầu tiên là Vương Đồ Giai chất vấn Gia Minh, nhưng mà sau khi nói mấy câu thì tình hình đã đảo ngược lại, hai người bên ngoài toilet nhìn nhau, Vương Đồ Giai không phải là Đông Phương Uyển luôn đối chọi với Gia Minh, lúc này thấy Gia Minh tỏ ra bối rối, trong lòng nhất thời dao động, nhủ mảy: "Đầu đuôi cái gì, chẳng nhẽ cậu thực sự không biết?"

"Tớ không hiểu cậu đang nói chuyện gì cả, súng gì vậy, loại chuyện như vậy... không bằng đi báo cảnh sát đi, có muốn báo không... Tớ tìm Tiểu Uyển báo giúp cậu..."

Gia Minh chần chờ một lát, sau đó tỏ ra là mình muốn đi tìm người, Vương Đồ Giai liền vội vàng kéo hấn lại nói: "Ai, đừng đừng đừng... Không có chuyện gì... Dù sao... cũng không có chuyện gì, cậu thành thật với tớ là được rồi..."

Nàng phát phát tay, xoay người cúi đầu rời đi. Gia Minh ở phía sau hỏi: "Thật sự là không có chuyện?"

"Không có chuyện gì!" Không kiên nhẫn vung tay, Vương Đồ Giai xoay người rời khỏi hành lang, Gia Minh cau mày quay đầu lại đã Đông Phương Uyển đứng ở cửa phòng toilet bên kia cười cười nhìn hấn, sau đó đi tới.

"Vương Đồ Giai hình như rất có hảo cảm với cậu đấy."

"Ngoài chuyện nghĩ lung tung cậu không còn việc gì có ý nghĩa hơn để làm ư..."

"Vừa rồi bạn ấy chủ động nhờ cậu dạy trượt tuyết, sao cậu lại từ chối."

"Tớ đã nói... tớ không biết..."

"Chuyện gì cậu chẳng nói mình không biết, không biết hát này, không biết vi tính này, không biết đánh nhau này, còn không biết..." Đông Phương Uyển bẻ ngón tay đếm một hồi, sau đó lại nghĩ tới chuyện khác: "Được rồi, các cậu vừa nói chuyện gì vậy?"

"Tớ cũng không biết nàng ta đang nói cái gì..."

Đông Phương Uyển dừng lại trợn mắt nhìn hấn, Gia Minh bắt đắc đi giang tay, qua một lúc, Đông Phương Uyển bĩu môi: "Dù sao từ trước tới giờ cậu vẫn vậy, 10 câu thì không được 1 câu nói thật... nhưng mà tớ thấy Vương Đồ Giai kia hình như có tình cảm với cậu..."

"Từ phi nàng bị hâm..."

Hai người mỗi người một câu, dù sao chuyện đố chơi với nhau đã thành thói quen, Đông Phương Uyển diện mục cổ quái hỏi tới hỏi lui, Gia Minh thì tỏ ra bất cứ chuyện gì trong thiên hạ đều không liên quan tới hắn.

Công lực chối đẩy của hắn cao thâm, Đông Phương Uyển thì đã có năng lực chịu đá kích thâm hậu, cứ cãi nhau một trận, sau đó nàng phát tay rời đi, không biết là tính tình mình đã trở nên biến thái.

***** Gia Minh tỏ ra không biết không làm tâm lý hoài nghi của Vương Đồ Giai mất đi, tối hôm qua mạo hiểm như vậy đâu phải nói quên là quên ngay, sau khi mọi người ăn cơm tối xong liền tới quán bar chơi, Vương Đồ Giai làm như vô ý tới gần Gia Minh, mời hắn chơi cùng, nào là hát múa khiêu vũ các loại.

Nhưng Vương Đồ Giai đâu phải là Đông Phương Uyển, nói bóng nói gió một trận bị Gia Minh chối bay chối biến sau đó rời đi. Trong lúc Gia Minh đang ngồi uống rượu thì Linh Tĩnh gọi điện thoại từ thành phố Giang Hải tới.

Đi ra cửa sau của quán bar, gió lạnh đập vào mặt, nhìn thị trấn phồn hoa nhưng không lớn, ngắm dãy Anơ như một đường kẻ ngang vắt qua bóng đêm.

"Bên đó là mấy giờ rồi?" Trong điện thoại Linh Tĩnh cố gắng làm cho thanh âm của mình nhỏ xuống, hỏi.

"Chín giờ rưỡi tối, Giang Hải chắc là hơn 4h sáng, sao cậu lại dậy vào lúc này?" Gia Minh vừa cười vừa nói.

"Không ngủ được nên mới bò dậy gọi điện thoại."

"Cẩn thận cảm lạnh đó."

"Tớ còn đang ở trong chăn, hi hi, Sa Sa nằm bên cạnh ngủ như một con heo chết, cậu không ở nhà Sa Sa quậy tung bưng, tối qua còn nói là ra ngoài đàm phán với người ta, hưng phấn vô cùng..."

"Dù sao khi có tớ ở nhà thì cậu ấy cũng vậy đi đàm phán."

Kỹ năng đàm phán với người khác của Sa Sa chẳng có gì hay, phần lớn toàn là dùng giọng uy hiếp, nói là muốn làm cái này, không được làm cái kia, nếu không nghe? Không muốn nói chuyện? Đánh!

Vì vậy, trong nửa năm nay nàng liên miện nói đánh đánh giết giết, nhưng mà Hương Tiêu Ca vốn là nhân sĩ chuyên nghiệp của Sa Trúc bang, hơn còn có Viêm Hoàng Giác Tinh, Gia Minh âm thầm bảo hộ, những tên sát thủ chưa tới gần được nàng đã tự dung biến mất, thậm chí đối thủ cũng tự dung bại vong, có khi cả gia đình họ cũng có chuyện, cho nên những bang phái khác sau khi nhận được tin đều tới cầu hoà.

Sa Sa còn tưởng rằng thái độ của mình đã mang tới hiệu quả, lập tức vĩnh mặt đắc ý nói: "Đám người này đúng là không có cốt khí, đối với bọn họ phải độc ác một chút, nếu không thì tại sao còn chưa sống mái với nhau họ đã tới cầu hoà."

Sa Sa thường xuyên đả c ý khoe khoang với Gia Minh, còn khi ở trước mặt Linh Tĩnh không dám hé răng nói về chuyện này.

"Huân có đi với cậu ấy không?"

"Có, Huân bây giờ đang ở tầng trên, hai hôm nay luôn theo sát Sa Sa."

Giọng nói của Linh Tĩnh có sự buồn chán, nàng nằm trong chần kể lại những chuyện linh tinh trong hai ngày vừa qua cho Gia Minh nghe, sau khoảng 10 phút, điện thoại vang lên những tiếng bíp bíp, Gia Minh nói:"Sắp hết pin rồi, tớ tìm cái điện thoại khác gọi cho cậu..."

"T hời, tớ đang buồn ngủ đây..."Thanh âm của Linh Tĩnh từ bên kia truyền tới, cùng lúc đó, một cái bóng đen đột nhiên xuất hiện phía sau Gia Minh, giờ gậy đập thẳng vào gáy hắn!

Bịch một tiếng, một gậy đánh lên này đập thẳng vào người Gia Minh...

ÂN SÁT

Phản Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 371

Hai Năm Rưỡi

Đồng thời với lúc bóng đen kia vung gậy, Gia Minh cũng cất điện thoại xong chuẩn bị xoay người rời đi, diêm đánh bị lệch đập thẳng vào vai của Gia Minh, hấn a lên một tiếng rồi ngã xuống đất, sau đó cũng có một tiếng kêu kinh ngạc, nhưng là giọng của một cô gái.

"A..."Hít một hơi, Gia Minh ôm vai quay đầu, chỉ thấy Vương Đồ Giai đang đứng cầm gậy, miệng nàng há rất to, vung gậy rất kiên quyết, nhưng mà bây giờ đánh trúng đối phương lại trở nên luống cuống."Chuyện này... tớ chỉ... chỉ muốn dọa cậu thôi... Ai ngờ... Cậu đột nhiên lui một bước, cậu... không sao chứ... tớ tớ tớ..."

"Cậu... Đầu cậu có bệnh à!"

"Gia Minh... Vương Đồ Giai, cậu đang làm gì!"

Sau tiếng mắng của Gia Minh là một thanh âm của một người con gái khác, Đông Phương Uyển từ phía sau Vương Đồ Giai chạy tới, đầu tiên là cướp cây gậy của Vương Đồ Giai, sau đó lo lắng kéo Gia Minh dậy, ánh mắt đảo tới gáy của Gia Minh, đưa tay làm như muốn cởi áo của hắn kiểm tra tình hình bên trong.

Gia Minh ôm vai, lui ra phía sau một bước, nói:"Cậu định làm gì!"

"Xem cậu có sao không!"Đông Phương Uyển trừng mắt rống lên một câu, vung tay ném cây gậy vào tuyết, nghiêng đầu:"Vương Đồ Giai, chuyện gì xảy ra vậy, tại sao lại đánh cậu ấy!"

"Tớ tớ tớ... Ta chỉ muốn... thử cậu ấy mà thôi.."Vương Đồ Giai bị dọa rụt cái cổ lại.

"Cậu rốt cục muốn làm gì, cả ngày hôm nay đều tìm hắn gây chuyện..."

"Nàng bị hâm đấy..."

"Nhưng mà đêm qua mấy người kia rõ ràng là..."

"Tối hôm qua làm sao vậy?"

"Không biết cậu đang nói cái gì!"

"Nhưng mà tớ nhìn thấy..."

"Im lặng! Có chuyện gì vậy!"

"Câm miệng..."

Ba người mỗi người một câu khiến cho không khí như muốn nổ tung, Gia Minh trúng một gậy bây giờ giả vờ tức giận. Kết quả là chẳng ai hỏi được chuyện gì, đứng tại chỗ nhìn nhau một lúc, Đông Phương Uyển kéo tay Gia Minh: "Đi, về xem vết thương của cậu có nặng không, chuyện này sẽ tính sau..."

"Tớ tự biết đi..."

"Vậy thì nhanh lên một chút!"

"Chuyện nhỏ mà thôi, chỉ hơi đau một chút, tớ trở về bôi thuốc là được... Cậu đi theo tớ làm gì vậy, đi chơi đi..."

"Tớ thấy cậu bị đánh tới mức đầu có bệnh rồi đó, bây giờ còn sĩ diện nữa, giúp cậu một chút thì sao... Dù sao cậu cũng chưa bao giờ quan tâm tới chuyện này."

Đông Phương Uyển là người tốt bụng, cho nên sẽ không từ bỏ ý đồ nếu như không tận mắt nhìn thấy vết thương của hắn, hai người vừa cãi nhau vừa trở về khách sạn. Khi đi qua chỗ rẽ vào hành lang, thừa dịp Đông Phương Uyển đi trước, Gia Minh bắt đắc dĩ huých vai vào cái phòng bên cạnh, không ngờ cái khách sạn này được xây bằng gỗ, cú rung làm cho bụi bay mù mịt, Đông Phương Uyển nghi ngờ quay đầu lại hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Nàng đã đi qua chỗ rẽ cho nên không nhìn thấy tình hình ở phía sau.

"Không có chuyện gì, chỉ hơi trượt chân."

"Trên mặt đất là thảm, làm sao mà trượt chân được, não của cậu bị đánh tới mức u mê rồi hả?"

"Cậu ấy đánh vào vai mà!"

"Đánh vào vai cũng ở gần đầu, mà tớ thấy đánh vào bên cạnh đầu..."

Gia Minh cảm thấy có chút vô lực, suy sụp hạ hai vai: "Được rồi, được rồi, đó là chân trái không cần thận vấp vào chân phải. Tớ chỉ thuận miệng đưa ra một lý do mà thôi, OK?"

Đông Phương Uyển gật đầu: "Vừa rồi cũng nói như vậy có phải là tốt hay không."

Gia Minh cúi đầu: "Chị ơi, em sai rồi..."

Đi một mạch tới phòng khách của Đông Phương Uyển và Hứa Nghị Đình, lúc này Hứa Nghị Đình vẫn chưa trở về, Gia Minh ngồi ở trên giường của Đông Phương Uyển cởi bỏ áo ngoài, vạch ra cho nàng xem: "Xem đi?"

"Oa, cách ba bộ quần áo mà tớ vẫn nhìn thấy màu xanh, cô ta nặng tay quá... Vương Đồ Giai hạ thủ quá đáng rồi..."

"Thật là phúc cho cậu..."

Đông Phương Uyển lại gạt đầu:"Cũng may là tớ có mang thuốc theo."

Nàng chui đầu vào trong ba lô tìm kiếm một hồi, sau đó bò lên giường, ngồi phía sau Gia Minh:"Cậu kéo áo, tớ bôi thuốc."

"Tự tớ cũng có thể bôi."

"Vị trí này khó bôi, tớ làm được rồi."

Quý gối phía sau Gia Minh, Đông Phương Uyển lấy tay dè miệng thuốc, dốc dốc vài cái, sau đó giơ tay lên, ba một cái vỗ vào gáy của Gia Minh, Gia Minh hơi cắn răng, quay đầu lại:"Tớ nghĩ là cậu dùng lực mạnh hơn một chút cũng không sao đâu..."

"A... A, a... Quá nặng ư? Xin lỗi, xin lỗi..."Ngón tay mát rượi nhẹ nhàng lướt qua vai Gia Minh, nhưng khi lướt qua xong nó lại như một ngọn lửa, Đông Phương Uyển lẳng lặng quý ở phía sau không lên tiếng, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Trong phòng trở nên yên tĩnh, bầu không khí chuyển thành hơi quái dị, Gia Minh nghiêng đầu:"Này, cậu và Vương Đồ Giai thông đồng với nhau thật tốt nha? Sao tự dung cô ta đánh tớ một cái, cậu lại chạy tới ngay?"

Hắn vừa nói xong câu này, Đông Phương Uyển đã mạnh tay nghiêng răng nói:"Thông, thông, thông... Thông đồng! Cậu, cậu, cậu... Cậu có gì đáng giá mà tớ phải thông đồng! Đầu của cậu bị đập à! Tớ chỉ thấy hiếu kỳ khi thấy Vương Đồ Giai lên lút đi sau cậu, cho nên đi theo xem thể nào, cậu đang làm gì mà người ta đánh lên cậu một gậy!"

"A, hóa ra thực là kỳ quái, không ngờ cậu cũng có sự hiếu kỳ..."

"Hiếu kỳ thì làm sao? Ngày mai tớ sẽ đi tuyên bố ra ngoài, cậu bội tình bạc nghĩa Vương Đồ Giai, cho nên cô ấy mới cảm gậy truy sát cậu, đến lúc đó xem bọn Lý Tùng quyết đấu với cậu như thế nào."

"Dù sao tớ cũng đâu phải là chưa quyết đấu lần nào..."

"Đúng vậy, cậu hèn mọn như vậy, đoán là bọn họ không đánh lại cậu."Chắc là nghĩ tới việc lần đầu tiên Gia Minh lên đài, Đông Phương Uyển nở nụ cười, dùng sức bóp một cái vào vai hắn:"Này, tớ còn nhớ lần đầu tiên cậu quyết đấu với Hàn Cương Thành, vậy mà đã 2 năm rưỡi rồi, chúng ta cũng quen nhau lâu như vậy rồi, cậu thẳng thắn nói một lần xem, lần đó cậu cố tình xem chuyện kỳ quái, chứ thực ra cậu thừa khả năng đánh thắng Hàn Cương Thành, đúng không?"

Vừa xoa xoa vết thương, Đông Phương Uyển vừa thò mặt từ phía sau ra phía trước, giống như đang ghé đầu vào bả vai hắn vậy, Gia Minh bĩu môi:"Ừ, lúc đó tớ chỉ muốn đùa hắn một chút."

"Tớ biết mà!" Đông Phương Uyển nói to, đấm một quyền vào vai Gia Minh: "Lần đó cậu khiến tớ thật mất mặt đấy, cậu biết không, làm cho tớ nửa năm không dám nói chuyện với cậu... Nhưng mà chúng ta đúng là không hợp nhau... Mà cậu có khả năng đánh thắng hẳn sao còn phải làm như vậy, cái gì mà thuốc xịt phòng lang... Vũ vũ, lúc đó tớ nhìn thất khuôn mặt hấn tái đi..."

Nàng nhin cười trông thật thống khổ.

"Sờ thích cá nhân." Gia Minh mở tay: "Không giải thích được."

"Biến thái... Cậu ở Diệt gia võ quán học được những thứ gì? Có thể đánh được mấy người?"

"Làm gì có biến thái như vậy, tùy tình huống, nếu hai ba người đồng loạt ra tay, tớ cũng chỉ còn cách quay đầu bỏ chạy..."

"Vương Đồ Giai là một cô gái, cậu chỉ cần dùng hai ba quyền là có thể tránh được? Sao lại bị cô ta đánh trúng!"

"Thôi xin đi, đó là dùng gậy đánh lén, đánh lén! Có biết không!"

"A..." Đông Phương Uyển gật đầu: "Tại sao cậu ta phải đánh lén cậu..."

"Cậu không để cho tớ yên sao!"

Đối với cái vấn đề được hỏi đi hỏi lại này, Gia Minh giận dữ rống lên, Đông Phương Uyển cười khanh khách —— tính cách của nàng mọi người cũng biết, kiểu gì hôm nay cũng phải giải quyết nghi vấn trong lòng, chắc là Gia Minh phải chịu khổ một thời gian nữa.

Bất ngờ Hứa Nghị Đình đi vào, thấy hai người ở trong trạng thái này thì ngây cả người, nhưng không đợi nàng hỏi, Đông Phương Uyển đã giải thích: "Anh họ của cậu không biết hôm nay trêu chọc gì Vương Đồ Giai, bị cô ta gỡ cho một gậy, tớ đang bôi thuốc hộ."

Thực ra hai người đã thôi xoa tó lau rồi, nhưng bây giờ nhìn thấy Hứa Nghị Đình lại xoa tiếp, vừa xoa vừa than thở: "Máu bầm hình như tán đi rất nhiều rồi, không hổ là người luyện võ công..."

Nàng ta còn muốn lòi thuốc cao gì đó bôi nữa, nhưng bị Gia Minh trực tiếp cự tuyệt, hấn hiểu bản thân mình, với chút thương thể nhỏ như thế này thì chỉ cần một hai canh giờ sau là khô hấn, cần gì phải bôi thuốc.

Ở trong phòng cùng với Đông Phương Uyển và Hứa Nghị Đình nói chuyện một hồi, sau đó Gia Minh rời đi, không biết Đông Phương Uyển có chạy tới hỏi Vương Đồ Giai lý do vì sao hay không, nhưng mà Gia Minh cũng không để ý, bởi vì Đông Phương Uyển có quá nhiều nghi vấn về hấn rồi.

Lúc này hấn mới nhớ ra, Vương Đồ Giai rất xinh đẹp, thường ngày luôn được các nam sinh vây quanh, Đông Phương Uyển dù có ngu cũng không làm chuyện như vậy, tương đối mà nói, Đông Phương Uyển cũng rất đáng yêu.

Tới buổi tối, Vương Đồ Giai lại tới hỏi thăm một lần, sau việc đánh một gậy, cho dù trong lòng nàng còn nghi hoặc nhưng cũng không dám thử thêm gì nữa.

Thời tiết của hôm sau vô cùng tốt, mặc dù nhiều mây, nhưng mà mọi người vẫn ngồi cáp treo lên núi, Gia Minh đương nhiên là biết trượt tuyết, nhưng trước kia hắn học là vì bảo mệnh, chứ không vì hứng thú, cho nên sau khi trượt vài đường, hắn đứng nhìn một đám người đang lăn lộn trên tuyết.

Đông Phương Uyên là người trượt tuyết có trình độ, muốn thi đấu với Gia Minh, Gia Minh già thua một lần, khiến cho nàng ta hưng phấn cả ngày.

Cũng vì chuyện tối hôm trước nên Vương Đồ Giai không trở lại tìm Gia Minh, mà bảo La Tĩnh Văn dạy nàng trượt tuyết, sau một thời gian cũng đã trượt tương đối, mọi người đùa với nhau tới chạng vạng mới trở về.

Hôm sau, mọi người đây tập trung chụp với nhau một tấm ảnh, sau đó đi Wadi Nasser, rồi lại ngồi xe lửa tới Lyon, tới đêm thì đến Paris – thủ đô nước Pháp.

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 372

Paris

Chiều ngày 22, tháng 1, năm 2002, Paris - Pháp.

Đèn neon lấp lánh, phố xá như giảng tơi, mặc dù tháng 1 Paris vẫn còn lạnh, nhưng mà nó không làm giảm sự mỹ lệ vốn có của thành phố này, Khai Hoàn môn trang nghiêm nguy nga, tháp Eiffel huy hoàng, đứng ở trên đó nhìn xuống, trông thành phố như một con sông màu vàng.

Hai bên bờ sông Seine rực rỡ trắng lệt, những chuyến tàu với ánh sáng lấp lánh làm cho con sông thêm quyến rũ, trong bóng đêm trắng lệt, Bảo tàng Louvre, Nhà thờ Đức Bà, Quảng trường Concorde, Đại lộ Champs-Élysées, Nhà thờ Sacré-Cœur, khu phố Montmartre... cả thành phố như một tác phẩm nghệ thuật vĩ đại.

Chín giờ tối, đây chính thời gian thành phố hoa mỹ nhất, trong đại sảnh của khách sạn Mencune nằm ở quận 2 Paris vô cùng huy hoàng, hơn mười thanh niên phương đông cả trai lẫn gái đang ngồi nói chuyện phiếm dạo bàn bẻ, cũng có mấy người đã đi ra ngoài cửa, ở đầu đường chỉ trò quan sát cảnh đêm của thành phố, sắc mặt hưng phấn vô cùng.

Đây chính là đoàn người của Đông Phương Uyển, sau khi làm thủ tục vào khách sạn, ăn cơm tối, có một nhóm người định ra ngoài nhìn ngắm cảnh sắc Paris buổi đêm.

Trong đại sảnh ngoại trừ hai gã hướng dẫn viên du lịch, còn có 4 thanh niên đông phương nữa, 3 năm một nữ này có Lôi Khánh, còn lại toàn là người xa lạ, họ là đại diện cho tập đoàn Tịch Đức, trong đó người dẫn đầu hình như là một nam tử đeo kính nạm vàng, đại khái khoảng 26, 27 tuổi, có khí chất ung dung, nhưng cũng có một tia ngạo khí, chỉ là người ngoài rất khó phát hiện.

Ở bên cạnh đám người này cũng có mấy nam nữ đang nói chuyện, khi La Tĩnh Văn nhìn thấy nam tử này, vốn một thiếu nữ cao ngạo lập tức trở thành một con chim nhỏ, nụ cười e ấp mang rõ ý lấy lòng.

Những người này ở trong đại sảnh hàn huyên một hồi, Vương Đồ Giai từ trên lầu chạy xuống, nhìn chung quanh, sau đó đi tới chỗ La Tĩnh Văn, nhỏ giọng nói: "Này, có thấy Cố Gia Minh đâu không?"

"Không thấy."

"A..." Thấy La Tĩnh Văn trả lời là không thấy, nàng lại đi hỏi người khác, khi thấy ai cũng trả lời giống nhau, nàng tỏ ra thất vọng.

Lý Tùng đang đứng trong đám người tỏ ra khó chịu, nam tử đang nói chuyện với La Tĩnh Văn nở nụ cười nhạt: "Đồ Giai... cậu rất thân với Cố Gia Minh

ư?"

Tuy rằng mới chỉ được giới thiệu, thậm chí hắn còn chưa nói chuyện với Vương Đồ Giai, nhưng mà hắn vẫn cẩn thận nhớ kỹ tên đối phương.

"A?" Thấy cậu bạn trai này hỏi như vậy, Vương Đồ Giai quay đầu lại nói: "A, mọi người chỉ là bạn học với nhau thôi, nhưng lúc này hắn lại ra ngoài một mình... Thế nào, Ứng tiên sinh quen cậu ấy ư?"

"A, có nghe nói qua." Nam tử họ Ứng cười vỗ vỗ vai Lôi Khánh nói: "Lôi Khánh chẳng phải là tình địch với hắn hay sao, hơn nữa lần trước em trai của tôi tới Giang Hải cũng chạm mặt hắn, mà ... bọn họ còn đánh cược, em trai của tôi còn thiếu hắn 100 triệu..."

"Một trăm triệu..." Những thanh niên ở bên cạnh lập tức ồ lên, trên mặt hiện lên sự không tin tưởng, La Tinh Văn chần chờ nói: "Tờì, có đùa không vậy?"

"Ha ha, đương nhiên đùa, ha ha, nói đùa thôi..."

"Tôi không thích tiểu tử đó..." Lôi Khánh ở bên cạnh lăm bằm một tiếng, liếc mắt.

Mọi người cười cười, đa phần họ đều có nghi vấn rằng tại sao Lôi Khánh lại là tình địch của Gia Minh, nhưng mà không tiện mở miệng hỏi, dù sao Gia Minh cũng cùng đi với họ, hỏi không được tiện lắm.

Nói chuyện được vài câu, Đông Phương Uyển từ trên lầu chạy xuống, nàng cau mày, hỏi lớn: "Này, các cậu có ai thấy Cố Gia Minh không?"

Khi thấy mọi người lắc đầu, Đông Phương Uyển có chút buồn bực đi tới, lần này tới Lôi Khánh buồn bực, một người nhìn nam tử đeo kính bắt chuyện: "Này, Tử Lam đại ca, xe của anh đã chuẩn bị xong chưa?"

"Tập đoàn Tịch Đức cung cấp xe, hiện giờ có 23 người, khẳng định là đủ rồi." Nam tử đeo kính giọng vàng đương nhiên là anh trai của Ứng Tử Phong - Ứng Tử Lam, là người nói nghiệp của Ứng gia.

Từ khi 18 tuổi hắn đã bắt đầu tiếp nhận sản nghiệp của gia tộc, mấy năm nay được khen là nhân vật thiên tài ở trong thương giới, cũng được xác định là người có khả năng nhất nắm quyền ở Viêm Hoàng Giác Tinh.

Có danh hiệu là Đông Nam Địa Vương, tập đoàn Triều Hải của Ứng gia vốn không thua kém gì tập đoàn Tịch Đức, nhưng mà sau lưng tập đoàn Tịch Đức còn có gia tộc Rothschild, có Natalie Anice, lần này hắn tới đây chính là biểu hiện tầm quan trọng của việc hợp tác.

"Nếu vậy thì công việc lái xe giao cho tôi rồi."

"Cậu không có bằng lái của nước Pháp, hơn nữa còn không biết đường, nơi này không như trong nước đâu..."

"Tớ lái chậm đi theo các cậu là được, với lại đây là xe của tập đoàn Tịch Đức, sao cảnh sát giao thông dám kiểm tra."

"Khụ, chuyện này..." Ứng Tử Lam cười cười: "Tôi nghe Từ Phong và A Khánh nói, cậu lái xe chậm như sên, hơn nữa chúng ta ở nước Pháp phải duy trì tốc độ, nếu không sẽ có chuyện..."

"Tớ lái cẩn thận là được!"

Đông Phương Uyển giải thích làm cho mọi người cười vang, Ứng Tử Lam nói: "Như vậy... Không đợi Gia Minh bạn học ư?"

"Không đợi..." Đông Phương Uyển vuốt tay, nói: "Hắn nói lần này tới Paris có việc, không đi cùng với chúng ta, hiện tại đã tới Paris, chắc là hắn đi xử lý công việc của hắn rồi..."

"Hắn đi một mình? Hắn biết tiếng Pháp?"

"Chắc là có người đón hắn, hoặc là hắn có cách nào đó, dù sao người ta có chuyện riêng mà..." Vốn định nói là mình không biết, nhưng mà thấy Lôi Khánh sắc mặt như một oản phụ, nằng lại chuyển hướng: "Tớ không quan tâm... Đi thôi... Tôi hẳn trở về là được."

Khi nàng quyết định xuất phát, đám người cũng theo đó mà rời khỏi khách sạn, Đông Phương Uyển đem máy quay phim giao cho Hứa Nghị Đình, sau đó gọi hai ba người bạn thân lên một chiếc xe, đương nhiên là muốn bêu xích Lôi Khánh. Đoàn xe khởi hành từ cửa khách sạn, đi qua những con phố huy hoàng, xe của Ứng Tử Lam đi trước dẫn đường.

Đi dạo buổi tối không có nhiều người, thực ra lần này chỉ là cưỡi ngựa xem cánh đêm của Paris, xem Nhà thờ Đức Bà, cung Ellysée, Quảng trường Charles-de-Gaulle, Khải Hoàn môn trang nghiêm cao vót, khi đi qua Đại lộ Champs-Élysées nổi tiếng nhất thế giới, tất cả nữ sinh đều kêu ầm lên, bởi ở đây có đủ loại hàng hiệu nổi tiếng nhất.

Đi qua Đại lộ Champs-Élysées chính là Quảng trường Concorde mê người, giả như Gia Minh ở chỗ này thì hẳn sẽ nhớ tới chuyện của nhiều năm trước đây... Đó chính là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Natalie • Anice, nhưng mà khi đó, nàng ta chỉ là một thiếu nữ bán hoa.

Vừa lái xe vừa chụp ảnh, cho nên còn cách Cung điện Versailles rất xa, bởi vì Đông Phương Uyển lái xe quá mức cẩn thận, nên mọi người quyết định không qua bên đó nữa, khi tới sông Seine thì bắt đầu quay về, họ đi dọc bờ sông, nhìn thấy rất nhiều quán cà phê khác nhau, không bao lâu sau thì tới tháp Eiffel.

Là kỳ quan thứ 8 của thế giới, cái tháp sắt cao hơn 300 mét này mang một mỹ lực riêng, những chiếc đèn gắn trên tháp chiếu sáng cả một khu vực, mang tới cho người xem một cảm giác huy hoàng.

Đoàn xe dừng lại trên quảng trường gần đó một lúc để cho mọi người nghỉ ngơi, đồng thời chụp hết cả một cuộn phim rồi mới tiếp tục đi.

Bởi trong xe có hệ thống liên lạc, nên vừa lái xe, Ứng Tử Lam vừa hướng dẫn cho mọi người các danh lam thắng cảnh ở xung quanh, hắn tri thức uyên bác, cách nói lại khôi hài, cho nên mọi người bội phục hắn vô cùng.

Mấy nữ sinh ngồi cùng xe với La Tinh Văn tíu tít khen ngợi liên tục.

Nếu như Gia Minh có ở đây, việc hẳn quen thuộc Paris cũng chỉ làm cho hắn nghĩ tới chuyện, "tầm nhìn để bắn tia ở chỗ này tương đối tốt", "chỗ này chính là một điểm mù né cảnh sát, thích hợp giết người"...

Đoàn xe chạy qua quận 13, mới tới được đường quay lại, ở đây người ta cũng gọi là quận Boland, vì có rất đông người Hoa sinh sống, mọi người dừng lại một chút, sau đó hẹn 2 hôm sau sẽ tới nơi này mua sắm.

Khi chạy đến quận 10, có mấy người nhận ra khung cảnh xung quanh, có cả bến xe lửa, buổi chiều họ vừa mới dừng ở đây, đi qua đây sẽ trở lại quận 2.

Lúc này đã là hơn 11h giờ tối, mọi người vào một quán ăn đêm ở bên cạnh."Đây là một quận tương đối loạn vào buổi tối, số lượng người móc túi tương đối nhiều, đôi khi còn có cả chuyện xã hội đen sống mái với nhau, ách... Làng chơi thì rất phồn vinh, nhưng mà các cậu còn chưa trưởng thành, tôi sẽ không dẫn các cậu qua đó..."

Ứng Tử Lam đương nhiên là không lo lắng xã hội đen gì cả, hắn nói câu cuối cùng là dành cho mấy người chơi thân với hắn, ý muốn nói trẻ con không thể giống như người lớn được.

Sau khi ăn xong, thừa dịp Lôi Khánh đi toilet, Đông Phương Uyển nói với Ứng Tử Lam mấy câu là mình phải về, vốn mấy người Ứng Tử Lam ở khách sạn bên cạnh, cho nên kiểu gì cũng phải chia tay, tiện có hướng dẫn viên du lịch ở đây, đám người Đông Phương Uyển chắc sẽ không bị lạc đường.

Ứng Tử Lam vốn không định đồng ý, nhưng không hiểu vì lý do gì, không biết có phải táo bón hay không mà Lôi Khánh không ra, Đông Phương Uyển lại quá mức kiên quyết, cho nên hắn phải gật đầu, bốn người bọn họ ngồi một chiếc xe trở về, bốn chiếc xe còn lại sẽ giao cho Đông Phương Uyển, hai gã hướng dẫn viên du lịch biết lái xe, số còn lại toàn là những con nhà gia thế, tìm một người biết lái xe chắc không khó.

Khi Lôi Khánh xuất hiện, số người đợi hắn chỉ còn lại có 3 người, Ứng Tử Lam bắt đắc dĩ vỗ vỗ vai hắn, nói:"Tiểu Uyển tính cách quá mạnh mẽ, cậu cần gì chứ, đừng theo đuổi nữa..."

ẤN SÁT

Phần Nô Dịch Hương Tiêu

Chương 373

Ta Sẽ Tìm Đến Người

Bốn chiếc xe nối đuôi nhau mà đi, khi sang đường đã là gần 12h, Paris không phải là một thành phố đêm, nhưng đã gần đêm rồi mà dòng người đi lại trên đường vẫn không ít.

"Con đường này xe ít hơn, sẽ tiết kiệm được thời gian trở về khách sạn."

Thanh âm của hướng dẫn viên du lịch vang lên trong bộ đàm, Đông Phương Uyển ghé vào tay lái nhìn về phía trước, phần lớn các cửa hàng hai bên đường đã đóng cửa, chỉ còn lại mấy quán bar, người đi đường không đông, nhưng cũng không quá loạn.

Một chiếc xe buýt từ đầu đường đối diện gào thét lao đến, chỉ một khắc sau, có mấy người ở trong nhà hàng đối diện lao ra như gặp quỷ, trong nhà hàng dường như có ánh lửa.

"Sao vậy? Cháy? Có nên báo cảnh sát hay không?"

Đông Phương Uyển tốt bụng nói vào bộ đàm, sau đó quay đầu hỏi Hứa Nghị Đình: "Không biết số điện thoại báo cảnh sát ở nước Pháp là gì, chẳng nhẽ gọi 911?"

Nàng còn chưa nói xong thì thấy cửa kính của nhà hàng đối diện vỡ tung, một bóng người bay ra, hạ xuống vỉa hè của đường đối diện, máu tươi từ trong cửa hàng lúc này mới phun ra.

Mặc dù đang ở bên trong xe không nghe thấy tiếng động, nhưng mà do tận mắt chứng kiến cảnh tượng này, tim của mấy người đập thình thịch như đánh trống.

Lại một người lao ra.

Thương thế của người này không tính là nặng, hấn thắt tha thắt thểu bò dậy, ở phía sau hấn, lại có một bóng người từ cửa lao ra ngoài.

Đông Phương Uyển và Hứa Nghị Đình đồng thời trợn mắt.

Đây là một cô gái nghiêm nghị lạnh lùng, trên người mang một khí chất ung dung không màng danh lợi, khuôn mặt trái xoan điển hình của người phương đông, mái tóc dài quá vai, đeo một chiếc kính râm, nhìn bóng người đang chạy, thò tay vào trong túi không biết lấy cái gì.

Ngay cả một người không có kiến thức về vũ khí cũng hiểu, đây là một trái lựu đạn.

Đứng ở trước cửa hàng, nàng rút chốt sau đó ném vào bên trong, nhào tới một chiếc xe thể thao đỗ ven đường. Chỉ nghe ầm một tiếng thật lớn, một ngọn lửa khủng bố lan tỏa khắp cửa hàng, người nào đang nằm trên mặt đất không bỏ dậy được bị lửa thiên chín, cô gái kia mở cửa xe, ngồi vào bên trong.

Cùng lúc đó, người bị thương không nặng thất thểu chạy tới con đường đối diện.

Xe thể thao gào thét lao tới, đâm một cái làm cho người kia bay lên không trung, sau đó chớp mắt một cái đã chạy xa vài trăm mét, biến mất ở một con đường.

"Trời, chị Tố Ngôn..."

Nhìn theo phương hướng mà thân ảnh kia biến mất, Hứa Nghị Đình lấp bắp nói, nàng còn chưa kịp phản ứng thì đã nhận thấy, chiếc xe này đã có biến hóa, tốc độ quay của bánh hình như cao hơn gấp mấy lần, Đông Phương Uyển cố sức nhún chân ga, một tay đánh lái, sau một khắc, chiếc xe như một quả tên lửa lao ra ngoài.

Vài trăm mét chỉ thoáng cái đã qua, Hứa Nghị Đình kêu lên sợ hãi, Đông Phương Uyển đánh tay lái, chiếc xe con điên cuồng lao vào đường mà chiếc xe thể thao vừa rẽ.

Chỉ mấy giây sau, tốc độ của nó đã giảm dần.

Ở phía trước, chiếc xe thể thao vừa nãy đã biến mất, tới lúc này, còi xe cảnh sát mới vang lên.

**** "Tớ biết cậu tới Paris làm gì rồi!"

Ầm một tiếng lao tới bàn ăn của Gia Minh, Đông Phương Uyển cười tươi rói, tràn ngập sức sống, thoải mái vô cùng.

Hiện giờ đang là sáng sớm, Gia Minh ngồi ở một cái bàn trên tầng hai của khách sạn ăn sáng, sắc trời vẫn còn tối, không khí vẫn còn tương đối lạnh, người đi đường kéo áo thật kín, đi một cách vội vã.

Đương nhiên, trong khách sạn ấm áp như mùa xuân, chỉ một cái điều hòa vậy mà tạo ra hai thế giới khác biệt.

Đông Phương Uyển cố sức hét lớn, hấn ngừng dao nĩa trong tay, giương mắt nhìn nàng:"Cái gì?"

"Tớ biết cậu tới Paris làm gì."Đông Phương Uyển nhò giọng bật mí:"Tối qua tớ nhìn thấy chị Tố Ngôn."

"A."Nghe thấy nàng nói vậy, Gia Minh gạt đầu, tiếp tục ăn.

"Cậu tới Paris là muốn gặp chị ấy?"Đông Phương Uyển ghé vào bàn, tiến sát Gia Minh hơn một chút.

"Có quan hệ gì với cậu?"

"Ách... Không có nhưng mà... cậu có thể dẫn tớ đi gặp chị ấy không?"

"Câu quen cô ấy?"

"Trước đây chị ấy đã cứu tớ đó." Đông Phương Uyên cười rộ lên, nói: "Đề cho tớ gặp chị ấy đi, tớ muốn nói mấy câu cảm ơn, có được không?"

"Không thể." Gia Minh lắc đầu cự tuyệt.

"Vì sao vậy?"

"Không vì sao cả, vì cô ấy không nhận ra cậu."

"Làm sao cậu biết chị ấy không nhận ra tớ! Chúng tớ đã hai lần nói chuyện với nhau, hơn nữa lần nào tớ cũng giới thiệu mình với chị ấy!"

"Cô ấy là cô đầu nhò của tớ, tớ hiểu cô ấy hơn cậu nhiều, đó chỉ là hai lần gặp ngẫu nhiên, làm gì có ấn tượng gì để cho cô ấy nhớ tớ cậu?" Thấy Đông Phương Uyên sốt ruột, Gia Minh không thèm ngẩng đầu lên, nói.

"Biết đâu chị ấy còn nhớ thì sao!"

"A, tối qua tớ có nói với cô ấy là chúng ta đi một đoàn tới đây, cô ấy có hỏi tớ, Đông Phương Uyên là ai? Là bạn học? Rất hiển nhiên là cô ấy không nhớ cậu."

"Hừ, cậu quả nhiên đi gặp chị ấy." Đông Phương Uyên chau môi, nhưng mà không dám làm động tác đánh người: "Vây cậu nói với chị ấy, có khi chị ấy sẽ nhớ lại, tớ chỉ muốn nói với chị ấy mấy câu mà thôi."

"Nói cái gì?"

"Ách... Còn chưa nghĩ ra, thế nhưng tớ rất sùng bái chị ấy, xin đấy mà..." Hai tay của nàng chấp lại thành hình chữ thập: "Tớ chưa từng nhờ cậu chuyện gì đúng không? Lần này nhờ đấy, tớ chỉ muốn gặp chị ấy thôi, không ảnh hưởng tới chuyện gì đúng không... Nếu không tớ đứng ở xa xa nhìn cũng được..."

"Không được."

"Xin đấy..."

"Không được."

"Xin đấy..."

"... Cậu có để tớ yên không đấy, bạn học!"

"Biết là bạn học mà còn không giúp sao!"

Hai người trợn mắt nhìn nhau một lát. Đông Phương Uyển cúi đầu:"Tớ sai rồi, tớ không nên lớn tiếng nói với cậu như vậy, Gia Minh, hai chúng ta quen nhau nhiều năm như vậy rồi, tuy rằng chúng ta bình thường hay cãi nhau, nhưng mà vẫn là bạn bè, chưa từng chia rẽ, cậu thấy đấy, mỗi lần đi du lịch tớ đều tốt bụng gọi cậu đi cùng, coi như là cậu giúp tớ một lần đi..."

"Không có cách nào đâu, những chuyện khác giúp thì được, nhưng mà chuyện này lại không thể được... Không có cách..." Gia Minh tiếc nuối vuốt tay, sau khi ăn xong hẳn đứng dậy, vừa quay đầu lại đã thấy Đông Phương Uyển úy khuất đi theo, ra ngoài nhà hàng, đi qua hành lang, Gia Minh nói:"Đừng đi theo tớ có được không."

"Không được, trừ phi cậu đồng ý với tớ, nếu không thì hôm nay tớ sẽ không tha cho cậu, cậu đi đâu, tớ đi đó." Đông Phương Uyển ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào Gia Minh, thần nhiên mà kiên quyết.

Gia Minh nhìn nàng một lát:"Vậy tớ đi nhà cậu."

"Tớ cũng theo."

*** Sáng sớm sắc trời còn tối, khi Đông Phương Uyển theo Gia Minh đến WC nam, Gia Minh của chúng ta đành phải bắt đắ đi chuyển hướng đi theo con đường tới quận 17.

Mặt đường xám xịt giống như sắc trời tối tăm, trời vẫn còn lạnh nên không có mấy ai ra đường, hai bên đường phần lớn là nhà dân với những biển hiệu thật lớn.

Trong một dãy nhà có cả phòng khám bệnh tư nhân, phòng tập thể dục các loại, trên tường có vô số bức tranh hip hop đầy màu sắc, đây là do người khác dùng sơn phun, bên trong còn có... hai cửa hàng sửa chữa ô tô, trông như hai cái động tối tăm đen ngòm, có ánh đèn nhưng mà chi thấp thoáng.

Đi vào cửa, bước lên hành lang lơ mờ, tới một gian phòng bệnh, có hơn 10 năm từ ngoại quốc sắc mặt bất thiện đứng bên cạnh một chiếc giường, trên giường là một nam nhân toàn thân quần đầy băng trắng, đang nói chuyện một cách khó khăn.

Đại hán ngồi bên giường bệnh dường như là thủ lĩnh của đám này, thân hình hần cao lớn rắn chắc, cao hơn 2m, trên mặt có một vết đao từ mũi kéo dài tới tai trái, trông hần hung ác và dữ tợn.

"... Cứ như vậy, sáu người các người bị một nữ nhân đánh bại?"

Nam tử mặt sẹo cau mày, nhẹ giọng lặp lại những lời này, bệnh nhân trên giường dường như có chút sợ hãi, không dám trả lời, sau một lúc có một người ở phía sau mới chần chờ nói:"Lão đại, đám Bạch Hùng không yếu như vậy chứ..."

"Ta biết, chúng ta đã có thời gian làm lính đánh thuê với nhau, Bạch Hùng tuy rằng không phải là người đứng đầu, nhưng tuyệt đối không kém, hần đã từng đánh ba tên Soviet trong một quán rượu ở biên giới, quyền thứ nhất trực tiếp cắt đứt xương sườn một người..." Nam tử mặt sẹo nhìn người trên giường bệnh, trong mắt hiện lên sự thận trọng:"Mà A Tô, theo như những gì người nói, Bạch Hùng nắm thẳng một quyền, cô gái kia không thêm trốn, trực tiếp dùng tay chặt đứt cánh tay của hần, phải biết rằng, vì sao Bạch Hùng có ngoại hiệu này, đó là vì hần đã từng chính thức đánh chết một con gấu, cho nên ta mới để

cho hẳn chỉ huy các người, bây giờ 5 người bọn họ đã chết, chỉ còn một người mới như người sống sót, người biết chúng ta xử lý kẻ phản bội như thế nào rồi chứ?"

"Thế nhưng... Lão đại, tôi nói thật..." Thân hình của người trên giường run lên lẩy bẩy: "Tôi thực sự không nói dối..."

Nam tử mặt sẹo nhìn hẳn một lúc: "Hiện giờ đúng là không thể chứng minh người nói dối, nhưng mà chuyện này quá mức khó tin. Đám Bạch Hùng tổng cộng có sáu người, cho dù là Hôi Lang và Sơn Sư liên thủ cũng không thể giết sạch như vậy, huống chi đối thủ còn là một cô gái phương đông, ta còn chưa thấy cô gái nào lợi hại như vậy cả."

"Thế nhưng... Lão đại..."

"Không cần phải nói, Sam, hẳn nói cô gái này tới vì người, ta cho chuyện này cho người, người cho ta biết cô gái đó là ai?"

Nam tử mặt sẹo quay đầu nhìn về phía một người đàn ông phương đông đứng ở phía sau, chỉ thấy trung niên nam nhân này mặc một cái áo màu xanh, trông có vẻ nhanh nhẹn dũng mãnh, đây chính là Liễu Sĩ Kiệt, người đã giết Liễu Chính sau đó bỏ trốn tới Châu Âu.

Hắn ung dung cười: "Nếu như là người tới từ Trung Quốc, vậy thì chắc chắn có quan hệ với Giang Hải, muốn tìm chúng ta có thể bắt đầu từ đó."

"Được, thông báo cho người ở bên hải quan, trong vòng 1 tháng phải tìm ra tư liệu có liên quan tới Giang Hải, cho dù cô ta là ai, ta cũng muốn tìm ra, sau đó giết chết. Sam, đây là của người, người tự xử lý đi."

"A Tô..." Hắn quay quay đầu nhìn lại: "Cho dù cô ta là ai đi nữa, cô ta đã nói là tối nay sẽ tới tìm chúng ta?"

"Đúng đúng đúng đúng... vậy..."

"Hơn nữa cô ta không hỏi người địa chỉ?"

"Không không không... Không có... Cô ta chỉ nói là chuyển lại những lời này... Nếu như chúng ta không giao Sam, cô ta sẽ tới tìm chúng ta..."

"Được, cho dù thế nào đi nữa, đêm hôm nay chúng ta sẽ rõ chân tướng, A Tô, chuyện người nói thật hay nói dối cũng sẽ có kết luận, về phần chúng ta phải làm..." Hắn dừng một chút, sau đó tiếp tục: "Nếu đêm nay bắt được cô ta, đem cô ta đến trước mặt ta, nếu như cô ta là người xinh đẹp, ta sẽ không ngại cho Sam giao lưu với cô ta một chút, đương nhiên, người đầu tiên phải là ta, chúng ta ở đây tổng cộng có hơn hai trăm người, ai cũng sẽ có cơ hội... Ha ha ha ha ha ha ha..."

Mọi người đồng thời cười vang, sau một lúc, toàn bộ hơn 200 người ở tòa nhà này bắt đầu hành động...

Hơn hai giờ sau đó, một phần tư liệu đã tới tay Liễu Sĩ Kiệt, không có tổn bao nhiêu khí lực, hẳn đã tìm ra một cái tên tương đối quen thuộc... nhưng đó lại không phải là nữ nhân.

Nhìn cái tên này, sau đó đơn độc ngồi trong phòng mấy phút, sau đó cầm tư liệu đi ra ngoài, trên hành lang thỉnh thoảng có người chào hỏi hẳn, đội ngũ

này tương đối mạnh, đa phần là người Nga, trước đây không lâu đội ngũ này đã đánh bại một đại bang phái do người Á Rập và Châu Phi tạo thành ở khu 17, hiện nay trở thành một tổ chức xã hội đen đứng thứ 1, thứ 2 ở Paris, chủ yếu kinh doanh buôn lậu thuốc phiện, buôn người... "Này, Sam, nghe nói con bé xinh đẹp của người giết chết Bạch Hùng!" Lúc đi qua một gian phòng tập thể thao, một đại hán trong đó gọi Liễu Sĩ Kiệt lại, người này cũng là một người hung ác, biệt hiệu Sơn Sư, là lính đánh thuê, có một thời gian hấn thắng liên tục trong đấu trường ngầm, vô cùng hung tàn, khi đánh nhau với người khác, hấn đã từng một mình đánh bại hơn 10 tiểu bang phái nhỏ: "Tìm ra nàng là ai chưa? Ta đã muốn ném thứ mùi vị lợi hại của con gái phương đông lắm rồi, ha ha..."

"Xin đi, con bé đó là của ta, có muốn cũng phải ta trước!" Hấn biết Sơn Sư có quan hệ không tệ với Bạch Hùng, nhưng mà người này ở trong bang phái cũng không kém.

"Không sao, chẳng nào ai chẳng được!" Sơn Sư mở hai tay, nhe răng cười, trong mắt hiện lên sự hung ác, sau một khắc, hấn xoay người đâm về phía bao cát ở sau lưng.

Bịch một tiếng thật lớn, bao cát bị một quyền đâm thủng, vô số cát mịn bay loạn, trong phòng có người bắt đầu kháng nghị: "Này, Sơn Sư, người lại nữa rồi..."

"Xin lỗi, xin lỗi, lần sau sẽ chú ý..." Sơn Sư há miệng cười.

Thừa dịp này, Liễu Sĩ Kiệt cảm vấn kiện đi qua, thật là... bây giờ không phải là lúc dùng sức đánh nhau, đương nhiên rồi, trị an ở Paris tương đối nghiêm ngặt, đa phần không thể dùng súng sống mới với nhau, lẩn lộn cõi đời quan trọng nhất vẫn là đầu óc... Nghĩ như vậy, hấn đi vào trong phòng của nam tử mặt sẹo.

"Điều tra ra chưa?"

"Không tra ra cô gái nào cả, nhưng có một người chắc chắn có quan hệ với chuyện này."

"A, ta xem một chút..."

"Nhưng mà bây giờ hấn đang đi theo đoàn du lịch, theo tôi được biết, học viện Thánh Tâm này ở Giang Hải có ảnh hưởng rất lớn, nếu như bọn họ gặp chuyện không may ở Paris, sợ rằng..."

"Cố Gia Minh... Người thực sự cho rằng hấn có quan hệ tới chuyện này? Kiểm tra có phải hay không là được rồi, ta cũng không phải là muốn giết người, Paris không phải thiên đường của nhân gian, cho dù là du khách Mỹ, nhưng năm nào chẳng có người chết. . . Nếu như người xác định thằng nhóc này có quan hệ, gọi mấy người tới trực tiếp giết chết hấn, cô gái kia thì cứ chậm chậm mà tìm, ha ha... Nói không chừng người lại tìm ra cô ta thì sao..." Mặt sẹo khép tư liệu lại, đưa trà cho Liễu Sĩ Kiệt, nói: "Chuyện của người, người làm chủ."

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 374

Đạn Vô Hình

"Tránh ra, đừng có ôm tở..."

"Cậu đồng ý với tở đi đã!"

"Đây là trên đường, người khác đang nhìn mình đấy, chú ý hình tượng một chút!"

"Không chú ý! Cho người khác nhìn, sau khi trở về tở sẽ nói với Sa Sa quan hệ thân mật của chúng ta!"

"Còn như vậy tở sẽ đánh cậu đấy."

"Tở sợ cậu sao?"

Vừa nói xong, Gia Minh đã xoay người giơ tay định vỗ một cái lên đầu của Đông Phương Uyển, Đông Phương Uyển nghiêng đầu, tở về lộn chét không sợ nước sôi trợn mắt:"Cậu thích thì đánh đi, dù sao nếu cậu không đồng ý, chúng ta sẽ không xong đâu!"

"Cậu..." Gia Minh vung lên tay, dừng lại trên không nửa ngày, sau đó lắc đầu không đánh xuống, xoay người tiếp tục đi:"Mặc kệ cậu..."

"Ha ha, tở để ý tới cậu là được rồi..." Đông Phương Uyển sôi nổi đi theo phía sau, thấy hắn không phòng bị, nàng nhảy lên một cái định đánh vào đầu hắn, nhưng mà được một nửa đành thu lại, đầu con trai, eo con gái, tuy rằng người này nhìn bề ngoài thì không quan tâm, nhưng ai biết trong lòng hắn có tức giận hay không.

Bây giờ là hơn 2h chiều, trời đầy mây, đoàn người lúc này đang đi trên một con đường của quận 13 Paris, thỉnh thoảng tiến vào một cái cửa hàng bán đồ ăn, dựa theo lịch trình của ngày hôm nay, đầu tiên là họ tới Bảo tàng Louvre, shopping tại các cửa hàng của bảo tàng.

Nhưng có lẽ con gái có thiên tính là mua sắm, cho nên sau đó họ quyết định đi dạo phố mua đồ, hiện giờ đội ngũ hơn 60 người đã tách thành mấy tiểu tổ, thống nhất với nhau về thời gian và địa điểm tập trung, sau đó ai đi nơi người đó muốn.

Về phần Gia Minh và Đông Phương Uyển, ai cũng cảm thấy kinh ngạc vì hai người này chỉ chóc với nhau tròn một buổi sáng.

Là một trong hai người dẫn đường của tiểu tổ này, mắt thấy Gia Minh giơ tay định đánh vào đầu Đông Phương Uyển, Lôi Khánh ở phía trước ức chế định tiến lên, lại bị Ứng Tử Lam ở bên cạnh đưa tay kéo lại:"Bỏ đi, hai người họ đang liếc mắt đưa tình, cậu cần gì phải vậy."

"Làm gì có kiểu liếc mắt đưa tình nào như vậy? Xuất thủ đánh người thì có!"

"Hắn đâu có dùng sức, hưởng chi cậu thấy Tiểu Uyển đang cười hi hi kia, biết đâu hai người bọn họ thích như vậy thì sao..."

Lôi Khánh phiền muộn nửa ngày:"Ta chẳng nhận ra tiểu tử kia có chỗ nào tốt cả..."

Ứng Tử Lam từ chối cho ý kiến cười cười, sau một lát, mới đưa tay đẩy kính mắt:"Trước đây chúng ta đã từng nói chuyện phiếm, nói nhá đầu Tiểu Uyển kia tính cách quá mạnh, sau này rất khó gả ra ngoài, Đông Phương Lộ đều gật đầu đồng ý. Nói... vận khí của cô nhóc này không tốt, đợi khi nào biến thành bà cô già sẽ tìm một nam nhân nào đó gả cho, nhưng mà vận khí của cô nàng này xem ra tốt rồi, lúc còn trẻ mà đã tìm được một nam nhân có thể quản mình, làm cho cô nhóc cam tâm tình nguyện..."

"Cậu nói Cổ Gia Minh có thể quản nàng?"

"Ha ha, có một số việc không thể nhìn bề ngoài được đâu, tôi có một người vợ, chính là người tọa trấn tỉnh Hồ Bắc, cậu cũng biết đó, tính cách cực kỳ mạnh mẽ, tính cách của cậu tôi tương đối hiền, thế nhưng vừa về tới nhà, vợ liền nghe lời cậu rậm rập, việc này rất khó nói... chỉ cần có tình yêu là được..."

Ứng Tử Lam cười giải thích. Trên thực tế, làm nhân viên nội bộ của Viêm Hoàng Giác Tinh, từ sau khi em trai mình gặp Gia Minh rồi xảy ra chuyện không may, hắn đã âm thầm điều tra đối phương và Đông Phương Uyển, quan hệ, thân phận của hai người này đúng là dọa người.

Nhưng mà chuyện như vậy không cần thiết phải nói cho Lôi Khánh, cứ để hắn duy trì cảm giác ác cảm với Cổ Gia Minh là được rồi, còn chuyện sau lưng Cổ Gia Minh có Gian Tô Ngôn, hắn không tham gia quá nhiều, với lại hiện giờ quan hệ của đôi bên chẳng có bao nhiêu thân thiết.

Trong lúc nói chuyện thì điện thoại trên người vang lên, mới nghe được vài câu hắn đã nhú mày, nhưng mà tình hình này cũng chỉ duy trì trong tích tắc, Lôi Khánh quay đầu hỏi:"Vẫn không chịu gặp chúng ta?"

"Đúng."Ứng Tử Lam gật đầu:"Vẫn câu trả lời như cũ, bọn họ cũng không biết chuyện của Natalie tiểu thư và Kelly tiểu thư, bởi vì phía trên không có thông báo gì là các nàng tới đây..."

"Nhưng rõ ràng các nàng đã tới."

Ứng Tử Lam cười cười:"Tập đoàn Tịch Đức tuy rằng lệ thuộc gia tộc Rothschild, nhưng hai bên không can thiệp vào công việc của nhau, có lẽ vị Natalie tiểu thư này tới Paris chỉ là du lịch nghỉ ngơi, chúng ta nhiều lần nói là muốn tới bãi phóng nàng có lẽ là quá mạo muội, nhưng mà nói thế nào thì..."

Làm bầm nói một mình, Ứng Tử Lam quay đầu, nhìn về phía hai người ở cuối đường, sau đó đi tới khiến cho Lôi Khánh vội vàng đuổi theo:"Này, Gia Minh bạn học."

"Sao?"Đang không kiên nhẫn do bị Đông Phương Uyển theo sát, Gia Minh ngẩng đầu lên.

"A, là như vậy, nghe nói cậu rất quen với Kelly tiểu thư, lần này cậu có gặp tiểu thư không?"

"Kelly tiểu thư nào?" Gia Minh ngân người.

Ứng Từ Lam hơi nhíu mày, giống như là đang quan sát xem đối phương có giá bộ hay không, sau đó cười nói: "Kelly Denime tiểu thư, ách... Nếu như tôi nhớ không lầm, lần trước đóng quân dã ngoại ở ngoại ô Giang Hải, cậu đã từng cùng với cô ta..."

"A, Kelly này sao." Gia Minh vỗ vỗ đầu: "Không quen lắm, trước kia ở Giang Hải đúng là có nói chuyện một lần, sao vậy?"

"Không có gì, chỉ là ngày hôm trước Kelly tiểu thư và Natalie tiểu thư đã tới Paris, ách... Cậu không biết?"

"Biết làm sao được, hồi đó chỉ mới nói chuyện qua mấy câu, làm sao mà duy trì liên hệ được..."

Ứng Từ Lam nhìn biểu tình thờ của Gia Minh ở một lúc lâu, rốt cục cười gắt đầu tránh ra, Lôi Khánh đứng bên cạnh hắn nói: "Không có khả năng, lần trước ở Giang Hải bọn họ rõ ràng là..." Nhớ tới thiên phú của Gia Minh, Lôi Khánh lại uất nghẹn, Ứng Từ Lam vỗ vai hắn: "Hắn không nói dối, tớ có thể nhận ra."

Ở khoản này, hắn rất tự tin.

Nhìn theo bóng lưng hai người này, Gia Minh nhíu mày, thấy Đông Phương Uyển mang vẻ mặt cổ quái, hắn không kiên nhẫn nữa giãy dụa vài cái: "Tránh ra!"

Hất tay nàng ra sau đó xoay người chạy, nhiệt độ tuy lạnh nhưng dòng người ở Paris vẫn đông đúc, mới chạy được vài bước đã bị Đông Phương Uyển ở phía sau nhào lên lưng, hai người quay đi quay lại đánh nhau, Gia Minh đảo mắt qua dòng người đi đường, sau đó lại nhìn về phía mấy người đàn ông ở phía sau...

*** "Phát hiện mục tiêu, hiện giờ chỉ có một tiểu tử phương đông và mấy đồng bạn, nhưng tư liệu về cô gái lại không hợp..."

Đầu một con đường náo nhiệt, các tấm biển hiệu lớn, áp phích đầy trời, một người Nga mặc áo gió màu xám dừng lại ở đầu đường, ánh mắt nhìn theo một đám người ở phía đối diện, vừa nói chuyện vừa làm mấy ký hiệu, ở bên cạnh hắn, một người đầu hoa gạo xoay người đi sang đường đối diện, đây là một cái ngã tư rất lớn, phải đi vòng mới có thể qua, tách nhau ra thì việc quan sát sẽ dễ hơn nhiều.

Hắn có tên là André • Lô Thái, biệt hiệu xạ thủ, trước kia đã từng làm lính đánh thuê, bởi vì thường sử dụng cung tiễn, nó tiện mà có danh hiệu này, đương nhiên, hắn sử dụng súng cũng khá tốt.

Hiện giờ hắn chính là thủ lĩnh của một tiểu tổ ba người này, hai người còn lại mặc dù chưa phải trải qua huấn luyện nghiêm khắc của lính đánh thuê, nhưng mà làm việc cũng tương đối xuất sắc.

Sau khi nói chuyện xong, nhận được chỉ thị, đèn xanh chuyển thành đèn đỏ, người đi bộ bắt đầu sang đường, hắn cùng với tên đồng bọn xen lẫn vào đám người đi tới, thuận tiện thông qua bộ đàm mini, ra lệnh cho tên đồng bọn đã ở bên kia.

"Tìm đúng cơ hội, chúng ta chuẩn bị hạ thủ, nếu như lần đầu tiên không trúng, người tiếp tục nổ súng, mục tiêu chỉ có một, không được lệch sang người

bên cạnh..."

**** "Này, này, này... Gia Minh, chờ một chút... Chờ một chút!"

Sống chết tóm chặt một tay Cổ Gia Minh, Đông Phương Uyển dừng lại trước một cửa hàng ven đường, đây chính là một gian hàng bán những vật lưu niệm nhỏ, đa số là bột lửa có hình tháp Eiffel, Khải Hoàn môn, hình súng lục...

"Câu có bệnh à, cái này có gì đẹp, cậu muốn xem thì tự mình xem đi, đừng có kéo tớ, họ đã cách chúng ta một đoạn khá xa rồi đấy..."

"Xa thì xa, tớ muốn ở lại xem, cậu muốn đi thì phải đồng ý với tớ trước đã!"

Vừa nói, nàng cầm một cái bột lửa hình súng lúc hồi giá, Gia Minh ở bên cạnh thì giãy dụa không ngớt, nàng cầm lấy báng súng, giơ lên bắn phẳng phẳng:"Không biết có phải là thật hay không, nếu thật mua cũng được..."

"Cậu yêu tớ hay sao mà cứ bám diết lấy tớ vậy?"

"Cậu nói thế nào thì là thế đó."Đông Phương Uyển lắc lắc đầu, sau đó trả tiền mua cái bột lửa hình súng lục.

Gia Minh bĩu môi:"Được, chúng ta trở về phòng, lúc đó tớ sẽ cho cậu gặp Tố Ngôn."

"Đầu óc của cậu thực bậy bạ..."

"Thôi, cậu mua thì mua đi, chúng ta mà còn đứng đây là họ sang đường bên kia mất đấy..."

"Ý kiến hay, nếu cậu không đồng ý chúng ta cứ đứng ở đây, mặc kệ cho bọn họ đi mất..."Hai người từ sáng sớm đã dậm dụa đến bây giờ, Gia Minh đi nhà cầu thì Đông Phương Uyển đứng bên ngoài đợi, thoạt nhìn nàng cũng có chút mệt mỏi rã rời, lúc này đứng im không chịu đi, về mặt bướng bỉnh, tóm chặt lấy cổ tay Gia Minh không chịu buông ra.

"Cậu mới có bệnh..."Gia Minh giãy dụa vài cái, đương nhiên là không có khả năng dùng sức, mắt thấy không thoát được, hấn liền đưa tay tách ngón tay của Đông Phương Uyển. Đông Phương Uyển hạ quyết tâm, dùng toàn bộ sức lực tóm chặt, ngón tay của nàng trắng bệch, nhưng mà làm sao chịu được việc Gia Minh cạy, khi thấy tay mình sắp tuột, nàng nhắm mắt lại, hít sâu một hơi.

"A —— "

Tiếng thét của con gái chói tai vang khắp con phố ở Paris, những người xung quanh nhất thời đều dừng lại, nhìn sang bên này, đám người Ứng Tử Lam đã đi sang đường bên kia nhìn lại.

Gia Minh ngừng động tác, mắt thấy Đông Phương Uyển lấy tay ngoắc mình, trong mắt đã ươn ướt:"Tớ chỉ muốn gặp chị ấy một chút thôi, tớ chỉ muốn gặp chị ấy một chút thôi... Nhiều lắm thì cũng chỉ nói tiếng cảm ơn, tớ biết chị ấy không có ấn tượng gì với mình, nhưng chỉ nói mấy câu thôi không được sao... Cậu đã đi hỏi chị ấy đâu.. quá hẹp hòi... quá hẹp hòi mà..."

Mắt thấy thiếu nữ kiên cường mở miệng lầm bầm sắp khóc, Gia Minh thờ dài, giả như hắn không coi Đông Phương Uyên là bạn thì chắc chắn sẽ không để ý tới nàng, hiện giờ nàng làm như vậy khiến cho hắn tiến thoái lưỡng nan, ngừng lại một chút, rốt cục nói: "Được rồi, tớ đồng ý..."

"Thật không!" Thiếu nữ hưng phấn chỉ vào hắn, nói: "Đây là cậu chính miệng nói, không được nuốt lời nghe chưa."

"Không phải tớ không muốn cho cậu gặp, mà cậu cũng biết cô ấy là người thế nào rồi đấy, tới Paris là gặp nguy hiểm, cho nên cô ấy không có thời gian hàn huyên với cậu, tớ chỉ có thể sắp xếp một chỗ, để cho cậu đứng từ xa nhìn, thế nào?"

"Cũng được... Cảm ơn." Đông Phương Uyên cười rộ lên, giang hai tay ôm Gia Minh một cái, nói: "Thực ra từ khi chị ấy cứu tớ, tớ đã sùng bái chị ấy rồi, cảm ơn, cảm ơn..."

Đèn đỏ lần sau, hai người theo dòng người sang đường...

**** Người đi đường đông như dật cửi, hai gã nam tử người Nga dừng lại ở đầu đường, nhìn về phía một đôi trai gái đang đi tới, sau đó nhìn về phía đồng hồ ở cột đèn đỏ, một... tên đồng bọn của hắn đã tách ra con đường đối diện, đang đi tới gần, xuyên qua bóng người, hắn làm một động tác OK.

Thời gian hành động chỉ có một giây, với tình hình trước mắt, thời gian và điều kiện bọn họ chọn bắn là khi đèn vàng, người chết, dòng xe cộ lập tức lao ra, ngăn cách hai bên đường, bọn họ sẽ nhân dịp này ung dung rời đi.

"Giao cho người." Vỗ vỗ vai đồng bạn bên cạnh, André nhỏ giọng nói.

Ở con đường đối diện, thiếu nữ cầm cái bật lửa hình súng đi theo Gia Minh.

Đếm ngược bốn giây...

"OK." Trong tiếng gió, nam tử lặng yên lấy ống giảm thanh của súng lục ra lắp vào, điều chỉnh góc nhìn trong khe hở của đám người sang đường.

Đếm ngược ba giây...

Nhìn đám người ở con đường đối diện, nam tử này cho tay vào tông người, chuẩn bị xong hết thấy, thấy André cũng đồng thời ra ký hiệu.

Đếm ngược hai giây...

Dưới sự trợ giúp của Gia Minh, Đông Phương Uyên đã bắt đầu bật được cái bật lửa, dưới góc nhìn của cái áo gió, đám người sang đường chuẩn bị tách ra.

Đếm ngược một giây...

Ngọn lửa phụt lên, Đông Phương Uyên nở nụ cười, Ứng Tử Lam đang đứng cách đó không xa ngoắc tay... Ở con đường bên này, tinh thần của ai đó đang căng thẳng.

Sau một khắc, đèn xanh.

"Chính là lúc này." André nói.

Không có một chút dấu hiệu nào, đại hán bên cạnh người Nga có biệt danh xạ thủ phụt máu, óc và tóc tai văng ra, trong nháy mắt đó, tên đồng bạn đứng bên cạnh hắn cũng đồng thời vỡ sọ, bị một viên đạn vô hình bắn trúng...

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 375

Ba Người Kinh Khủng Nhất

Quay ngược thời gian lại vài giây trước, hai người đi trên đường, đèn dò đang đếm ngược.

"Này, chiếc bật lửa này dùng thế nào vậy? Cò súng hoàn toàn không kéo được..." Bởi vì Gia Minh đã đáp ứng yêu cầu, lúc này Đông Phương Uyển có vẻ khá hưng phấn, loay hoay món đồ chơi trong tay không ngừng lú lú ríu ríu.

Gia Minh không để ý đến nàng.

"Chẳng lẽ bị lừa... rõ ràng là cái bật lửa mà. Không được, mình phải tìm người bán hàng đổi lại..." Đông Phương Uyển nhíu mày đi ngược lại, "Thật quá đáng, thấy chúng ta là du khách liền lừa gạt..."

"Câu đúng là ngu ngốc..." Gia Minh kéo nàng lại, "Để mình xem xem."

"Đã nhờ cậu từ lúc nãy rồi, cậu không thêm để ý đến..."

"Minh sai rồi..." Bữa môi bắt đặc dĩ, Gia Minh nhìn cái bật lửa hình khẩu súng trong tay Đông Phương Uyển, "À, chỗ này có chốt bảo hiểm, cậu mở ra là sẽ dùng được..."

"Ồ... Bật lửa mà cũng cầu kỳ vậy làm gì chứ, đúng là có bệnh..."

"Sợ cậu cướp cò đó."

"Ha ha, cướp cò thì có sao." Đông Phương Uyển bật cười, "Chẳng lẽ còn có thể bắn chết người sao?"

"Chưa biết chừng đâu." Gia Minh nhún vai, "Thế giới rất kỳ diệu, chuyện gì cũng có thể xảy ra cả."

"Được rồi, xem mình bắn bể đầu người này."

Đông Phương Uyển mỉm cười giờ súng lên nhằm ngay về phía tấm hình bức lửa của một nữ siêu sao người Pháp trên quảng trường cách đó không xa, siết cò, ngọn lửa phụt ra. Đèn đổi màu, tiếng xe hơi nổ máy vang lên, trong một nhà hàng bên kia đường, một gã ca sĩ đang gào diên đại.

Sau một giây, phía bên kia đường, đầu một người đàn ông đột nhiên vỡ tung.

"Ha ha, không bắn chết ai cả."

Đông Phương Uyên thả cò súng, sau đó đưa nòng súng lên thối thối như một gã cao bồi miền tây. Gia Minh gật đầu phụ họa. Một giây sau, từ phía sau bọn họ vang lên tiếng một phụ nữ hét sợ hãi như phát điên. Phía trước, Ứng Tử Lam đột nhiên ngây ngẩn. Hai người quay nhìn lại một cách nghi ngờ...

Sau một giây, hai bên con đường bắt đầu rối loạn...

Chuyện xảy ra trong chớp mắt khiến Andrea hoàn toàn không kịp hiểu.

Máu tươi phun ra không có chút dấu hiệu báo trước nào. Hần nghiêng đầu sang, gã đồng bạn đứng bên người vẫn kinh ngạc đứng như vậy, chỉ là từ trán hẳn trở lên đã hoàn toàn biến thành một đồng bầy nhầy. Máu tươi, óc, xương cốt và tóc quện lại với nhau. Trong chớp mắt đó, con người thực sự khó có thể nhận định cụ thể và chính xác đối với biến cố vừa phát sinh. Máu bắt đầu từ miệng vỡ phun ra ngoài như suối, lẫn trong đó có bọt máu, cũng có thứ trắng vàng lẫn lộn khác, mà càng nhiều chất hỗn hợp như vậy phun về phía sau hay ngay trong chớp mắt đó.

Một người đàn bà béo mặc đồ quý giá bị phun lên đầy mặt và cổ.

Nàng ngây ngẩn đứng hai giây, ánh mắt nhìn đăm đăm vào cái gáy nhuộm đầy máu và không trọn vẹn trước mặt. Cùng lúc đó, André rút súng ra, nhưng trong thời gian ngắn hẳn cũng không biết phải bắn ai, bởi vì hẳn không thấy rốt cuộc đầu đạn bay ra từ đâu...

Sau đó là tiếng thét kinh hoàng của người đàn bà béo, không biết lớn hơn gấp bao nhiêu lần so với tiếng hét vừa rồi của Đông Phương Uyên, khiến cho mọi người xung quanh đều nhìn về phía bên này. Gần như theo bản năng, André lại cất súng đi. Hẳn không biết có nên nổ súng về phía mục tiêu đối diện hay không, bởi vì vừa rồi hai người đều đang nhìn chăm chăm vào thiếu niên kia, hướng chỉ hẳn lại đưa lưng về phía này. Trên lý luận mà nói, phát súng vừa rồi chắc chắn không phải thiếu niên kia bắn, nếu tìm không được chính chủ mà nổ súng bậy bạ thì sợ người tiếp theo chết sẽ là hẳn.

Hỗn loạn lập tức bộc phát, tiếng thét sợ hãi vang lên liên tiếp. Trong mắt André, phía bên kia đường có một người rút súng ra, hẳn định nổ súng. Sau đó vẫn là cảnh tượng vô cùng đáng sợ.

Người nọ rút súng ra, trong nháy mắt khi họng súng giơ lên, cây súng kia bắn lên không trung cùng với máu tươi và mấy ngón tay đứt lìa. Trên đường phố ồn ào náo nhiệt, vô số người qua lại, dù thứ âm thanh hòa chung, tiếng xe cộ, tiếng thét, tiếng âm nhạc... song khi cảnh tượng kia rơi vào trong mắt André, những gì hẳn cảm nhận được chỉ là một loại không khí rét lạnh như băng, dường như TV bị tắt âm thanh, bất kể người bên trong hét lên điên cuồng hay âm thanh gì khác cũng hoàn toàn không truyền vào lỗ tai người xem được. Một viên đạn không tiếng động bay tới, chuẩn xác bắn vào khẩu súng trên tay người kia, bắn nát cánh tay, khẩu súng theo đó bay ra ngoài.

Người nọ giật mình bởi viên đạn bắn vào tay, sau một giây, một phát đạn khác bắn chính xác vào cổ hẳn, máu tươi phun ra từ sau gáy tạo thành một vệt màu đỏ tươi, bay ra thật xa.

Vẫn không thể tìm thấy người nổ súng, dường như viên đạn kia là do ma quỷ vô hình bắn ra vậy.

Sau khi hai thi thể ngã xuống, đám người vốn đi lại chật chội ở hai bên đường bắt đầu bỏ chạy khắp nơi. André không dám rút súng ra, hẳn lui về phía sau

hải bước, ánh mắt nhìn chăm chăm vào người bên kia đường. Thiếu nam và thiếu nữ cảm giác kinh ngạc ban đầu, thiếu nữ kéo tay thiếu niên kia hoảng hốt bỏ chạy, sau đó đụng phải một người, cũng may không bị té ngã mà chỉ hơi lao đảo, rồi lại tiếp tục chạy. Không có bất kỳ dấu vết gì của kẻ nổ súng. Một con lạnh lẽo chạy dọc sống lưng André, bất kể kẻ đó là ai nhưng rất có thể hắn vẫn đang lẫn trong đám người kia lảng lạng nhìn chăm chú về phía hắn ở bên này.

Trải qua thời gian vài giây đồng hồ dường như còn gian nan hơn cả đối mặt với ngày tận thế. Xung quanh là đám người đang chạy nhón nháo, rồi cuối cùng, chiếc xe đầu tiên chạy qua bên này ngăn cách tầm mắt giữa hai bên đường.

Thở phào một hơi, cửa sổ xe hơi xẹt qua, trong chớp mắt khi cảnh tượng hỗn loạn của đám người ở bên kia đường lọt vào tầm mắt, hắn đột nhiên chấn động toàn thân.

Hắn đứng đó, cúi đầu một cách không thể tin nổi. Ngay trên ngực trái hắn, một đóa hoa máu nở rộ. Người đàn ông người Nga này giơ tay lên như muốn xác định điều đó có phải sự thật hay không, nơi ngón tay hắn chạm đến là một thứ sênh sếch. Ngẩng đầu lên, rốt cuộc hắn thấy được một chi tiết rất nhỏ.

Tên thiếu niên đang bị thiếu nữ lôi kéo chạy loạn khắp nơi kia quay đầu nhìn sang, mặc dù chỉ ngăn ngùi như một chớp mắt nhưng hắn có thể cảm nhận được sự tập trung rõ ràng, sau đó góc áo thiếu niên kia khẽ nhấc lên một chút.

Đầu đạn rơi vào con mắt trái đang trừng lớn của hắn, đầu hắn đột nhiên ngửa lên. Một viên đạn khác xuyên qua mắt phải của hắn ngay lúc đó, biến con mắt đó thành một lỗ máu đáng sợ.

Xe hơi chạy vùn vùn qua đường, vài giây sau, một chiếc xe vô ý thức thả chậm tốc độ bị chiếc taxi ở phía sau tông vào đuôi xe, tiếp theo đó là một tai nạn giao thông liên hoàn xảy ra tại nơi hỗn loạn này...

- _____oOo_____ Không ai hiểu chuyện gì xảy ra.

Khi người đầu tiên bị bắn vỡ đầu, Đông Phương Uyển quay lại nhìn thấy cảnh tượng cổ quái đó, nghe thấy tiếng thét kinh hãi của người đàn bà béo, căn bản vẫn không hiểu được chuyện gì xảy ra, chỉ biết theo bản năng kéo cò bật lửa hình khẩu súng trong tay. Ngọn lửa phụt ra từ họng súng. Khi hoa máu bắn ra từ đầu người thứ hai đứng cách đó không xa, nàng mới kịp phản ứng lại giữa tiếng hét của mọi người xung quanh. Sau khi do dự hai giây, nàng đột nhiên kéo tay Gia Minh, bắt đầu nhanh chóng tìm kiếm vị trí ẩn núp an toàn như những người khác.

Có thể nói Ứng Tử Lam là người phản ứng đầu tiên. Trước tiên đẩy Lô Khánh đến sau cây cột ở bên cạnh, hắn rút súng ra. Địa vị trước mắt của hắn ở Viêm Hoàng Giác Tinh không tính là cực cao nhưng bởi vì có cha mình, hơn nữa nhờ vào danh vọng của gia tộc, nếu muốn vệ sĩ thì tất nhiên có thể dẫn theo một nhóm lớn, có điều bản thân hắn đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc, trước đây lại không gặp nguy hiểm quá lớn, hơn nữa lần này lại dẫn một nhóm học sinh ra ngoài chơi nên không mang theo nhiều vệ sĩ bên người. Gặp phải tình huống hỗn loạn này, nhất thời hắn cũng không biết là tình cờ hay là một cuộc tập kích nhắm vào mình.

"Mau mau tìm chỗ trốn!"

Vừa quát bảo mấy học sinh cạnh mình tìm chỗ nấp, hắn vừa đứng phía sau một quầy hàng ở chỗ rẽ, ánh mắt quét xung quanh tìm kiếm kẻ nổ súng. Cùng

lúc đó, bên này đường cách đó không xa, bàn tay cầm súng của một người bị bắn nát, súng lục và ngón tay gãy lia bay lên không trung, còn chưa rơi xuống thì một viên đạn khác đã bắn thủng cổ họng người nọ.

ẢN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 375

Ba Người Kinh Khủng Nhất (2)

Hắn có thể suy đoán đại khái phương hướng của đầu đạn, song khi nhìn qua lại hoàn toàn không tìm được người nổ súng. Ven đường lúc này có hơn mười người, bao gồm cả Gia Minh và Đông Phương Uyển, có người đã phát hiện sự khác thường, thậm chí có người vẫn còn đứng ngẩn người, nhưng họ súng ở đâu?

Giữa những âm thanh ồn ào nhộn nhạo, Đông Phương Uyển kịp phản ứng lại, lập tức kéo Gia Minh xoay người lại cuống quýt cướp đường mà chạy. Nói thế nào thì nòng cũng là con trong một gia tộc lớn, cũng đã trải qua huấn luyện ứng biến tập kích nhất định, vừa gặp tình huống như thế, đầu tiên là vọt về phía nhà hàng ở bên đường, sự cuống quýt trong lúc đó không cần phải nói nhiều. Đến khi chạy ào vào trong cửa tiệm, tiếng va chạm ầm ầm vang lên ở phía sau, nòng kéo Gia Minh ngồi xồm xuống góc tường, liều mạng dè vai hẳn: "Không nên ngừng đầu, không nên ngừng đầu..." Giữa tiếng âm nhạc, trên con đường phía ngoài, xe hơi ầm ầm va chạm với nhau.

Mấy phút sau, khi tiếng còi cảnh sát vang lên trên con đường bên ngoài, hai người mới đi ra khỏi nhà hàng. Đập vào mắt là cảnh tượng hỗn loạn và lộn xộn ở trên đường, từng chiếc xe hơi đổ ngổn ngang, đám người bị sợ hãi vội vàng chui ra khỏi xe chạy thật xa, hai bên đường, ba cỗ thi thể nằm trên mặt đất với tư thế khác nhau, giữa tiếng còi cảnh sát inh ỏi, cảnh sát vội vàng phong tỏa xung quanh...

- _____o0o_____ Sự kiện đầu súng trên đường gây ảnh hưởng khá lớn, không lâu sau, tin tức bị truyền ra, cũng may khi đó xe hơi chạy với tốc độ không nhanh lắm, mặc dù hơn mười chiếc xe va chạm với nhau nhưng cũng không có người chết. Khi xem được tin tức này, đám người Gia Minh đã trở lại khách sạn, có Ứng Tử Lam ở nơi này, bọn họ cũng được coi là du khách có thân phận đặc thù, hưởng chi không có dấu hiệu rõ ràng cho biết sự kiện kia có liên quan đến bọn họ nên cảnh sát cũng không thể thăm vấn bọn họ, ngoài ra khi đó có rất nhiều người đứng gần đó, tuyệt đối không thiếu người chứng kiến được.

Nhiều nhân chứng mục kích như vậy nhưng lại không có một ai nói rõ được đầu đạn bay ra từ nơi nào, tất nhiên, đây là chuyện mà cảnh sát Paris phải đau đầu. Chuyện vừa kết thúc, Ứng Tử Lam gọi mấy cú điện thoại, chốc lát đã có một nhóm vệ sĩ hoặc đặc công đến đón bọn họ trở về khách sạn. Mặc dù còn chưa xác định được sự kiện lần này nhằm vào ai nhưng đối với hành trình vào ngày tiếp theo của nhóm người Đông Phương Uyển, Ứng Tử Lam và Lôi Khánh đều can ngăn, hơn nữa tuyên bố nếu muốn tiếp tục thì phải mang theo một số vệ sĩ đồng hành.

Về phần Đông Phương Uyển, sự việc vừa kết thúc tâm tình liền từ sợ hãi chuyển biến thành hưng phấn, mặc dù đáp ứng với Ứng Tử Lam là sẽ mang theo mấy gã vệ sĩ đồng hành, nhưng vừa về đến khách sạn liền lúi rúi miêu tả sinh động lại sự việc tại hiện trường với bạn học của mình, sau khi trở về lại có một câu chuyện với đề tài rất hay - lần này tới Paris, chính mình từng tận mắt chứng kiến một vụ ám sát.

Hưng phấn như vậy cả buổi chiều, đến khi ăn tối xong, nòng yên lặng ở trong phòng một lát. Mắt thấy màn đêm bắt đầu bao phủ Paris, từng ngọn đèn

đường sáng lên, nàng mới ra khỏi phòng.

Lúc đi xuống lầu hai gặp được Hứa Nghị Đình, nàng hỏi:"Nghị Đình, có thấy Gia Minh không?"

"Gia Minh... Bây giờ không thấy đâu cả. Hình như cơm nước xong mình thấy hần ra ngoài... Đã nói là an ninh ở Paris không tốt, không nên một mình ra ngoài, hần đúng là khác người... Cậu tìm hần có việc gì vậy?"

"Ồ, không có gì, chỉ hỏi vậy thôi... Đúng rồi, Nghị Đình, buổi tối mình có chút việc, cậu ngủ trước đi, không cần chờ mình."

"Ừ." Gật đầu, thấy Đông Phương Uyển chậm chậm ra ngoài, Hứa Nghị Đình nhíu mày. Suốt cả ngày đều nghe người khác nói về chuyện của Gia Minh và Tiểu Uyển, không phải nàng và anh họ thực sự thích nhau chứ... thật là một đôi khác người...

Chuyện này không có chỗ cho nàng nhiều lời, bất kể là bạn bè hay thuộc hạ, lung tung góp ý với người khác về chuyện như vậy rất dễ bị ghét. Nàng lắc đầu, quyết định làm như không biết gì cả.

Bước nhanh xuống lầu, Đông Phương Uyển đi xuống bãi đậu xe dưới tầng hầm.

Đọc đường lén lén lút lút như kẻ trộm, đến khi vào trong xe nàng mới cẩn thận dè dặt lấy một tờ giấy được gấp cẩn thận từ túi áo ra so sánh với bản đồ nội thành Paris. Sau đó, xác định đường đi qua hệ thống GPS, nàng chậm chậm lái xe ra khỏi khách sạn.

Trong lòng khá khẩn trương, trái tim đập thình thịch thình thịch. Có lẽ vì lý do đó, nàng lái xe nhanh hơn bình thường nhiều lắm. Cẩn thận đối chiếu với bản đồ dọc theo đường đi, khoảng bốn mươi phút sau, nàng đi tới trước một khách sạn không xa hoa lắm tại quận 17 của Paris. Bên này không phải khu buôn bán nhộn nhịp của Paris, đập vào mắt là những ngôi nhà ở san sát như rừng rậm, vô số lồng bảo vệ cửa sổ giống như lao tù vậy. Mặc dù đèn đường sáng sủa nhưng những tòa nhà cao tầng đập vào mắt vẫn toát ra vẻ nặng nề và xám xịt. Nơi này có lẽ là khu bình dân của Paris rồi - nàng nghĩ - cầm tờ giấy đi vào cửa khách sạn.

Sau khi đưa thẻ căn cước cho tiếp tân trong đại sảnh xem, nàng nhận được chìa khóa của căn phòng số 1407. Phần lớn khách sạn ở phương tây không có tầng mười ba, nói cách khác, căn phòng này thực ra chính là ở tầng số mười ba. Thật là ghê tởm, nghĩ đến vẻ mặt ác ý của Gia Minh, nàng bủi môi. Trong lúc thang máy đi lên, đứng trong không gian nhỏ hẹp, tâm tư nàng lại biến hóa.

Nếu như hần lừa mình thì phải làm sao... Nếu ở đây không gặp được Giản Tố Ngôn, hần lừa mình đến đây, vậy sẽ biến thành... cùng nhau thuê phòng... vậy...

Nghĩ như vậy, trong lòng thấp thỏm không thôi, trong đầu xuất hiện mấy thủ đoạn tàn khốc đối phó với kẻ háo sắc, thang máy đến mục đích, nàng hít sâu một hơi rồi đi ra ngoài. Mở cửa phòng, bên trong không có ai. Đây là một căn phòng bình thường của khách sạn, chỉ có vị trí bên cửa sổ được đặt một cái ống nhôm dài, góc độ đã được điều chỉnh tốt nhằm thẳng xuống quảng trường ở bên dưới. Trên ống nhôm có giắt một tờ giấy: Ở yên đây, không phải sợ, không sao đâu.

"Làm cái gì vậy..."

Nàng đến gần dùng ống nhòm xem thử. Trong tầm mắt là một khu phố có vẻ hẻo lánh, mấy chiếc xe yên lặng dừng ven đường, cũng có mười mấy người chia thành mấy nhóm đứng đó, có người ngồi trên lan can, có người dựa vào tường, cũng có người tựa vào cột đèn, nữ có nam có, đang tụ tập nói chuyện phiếm. Đông Phương Uyển nhìn một lúc, hình như từ tòa nhà phía đối diện lại có mấy người đi ra nhưng vẫn hoàn toàn không thấy bóng dáng Giản Tố Ngôn. Những phụ nữ kia cười rất tục tũn tựa như gái trắng hoa vậy, phần lớn đám đàn ông đều vẻ mặt hung ác, quần áo cổ quái, vừa nhìn đã biết không phải hạng tốt lành gì.

"Tên Cố Gia Minh này sẽ không gạt mình chứ..."

Đầy bụng phàn nàn, nàng ngồi đó loay hoay với ống nhòm một cách nhàm chán. Có điều theo thời gian trôi qua, nàng dần phát hiện một chuyện khá quái dị: những người dưới con phố phía dưới kia càng lúc càng nhiều hơn.

Có người đi xe đến, từ hai đầu đường hoặc trực phố chính ở phía ngoài rẽ vào, cũng có người đi ra từ những ngôi nhà gần đó. Đám người chào hỏi, cười nói, không có nhiều phụ nữ lắm. Cảnh này thoạt nhìn giống như xã hội đen tụ hội vậy. Có khi ở hai đầu đường sẽ bắt gặp xe cảnh sát tuần tra qua, thấy đội hình như vậy liền quan sát một lát rồi lại chạy đi - đoán chừng bang phái này cũng có quan hệ với phía cảnh sát. Gần đến 9h, đám người tùm nập tùm ba tụ tập ở con đường bên dưới sợ rằng đã lên tới con số gần hai trăm, thanh thế lớn, đội hình đồ sộ.

Đến 9h đúng, một bóng dáng mặc đồ trắng rớt cuộc cũng xuất hiện trong tầm nhìn. Áo khoác ngoài trắng muốt, tóc dài qua ngang vai, bước đi ưu nhã quen thuộc, cổ gái đi tới từ phía đầu phố. Ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn đến, trong đám người, một bầu không khí khó tả bắt đầu ngưng tụ.

"Lẽ nào chị Tố Ngôn là lão đại của những người này?"

Nàng trầm nghĩ như vậy, song chuyện phát sinh tiếp theo lại không giống những gì nàng nghĩ.

- _____oOo_____ Cô gái mặc áo khoác màu trắng xuất hiện ở đầu phố, đồng thời, có người chạy lên lầu hai của một tòa nhà:"Lão đại, xem ra con đàn bà kia thực sự tới rồi."

"Tao thấy rồi."Gã đàn ông trên mặt có một vết sẹo dài khoanh tay trước ngực, đứng bên cửa sổ lầu hai nhìn người con gái ở bên dưới, nói:"Sam, mày có ấn tượng gì với con đàn bà này không?"

"Không có."Liễu Sĩ Kiệt lắc đầu,"Chưa từng thấy cô ta."

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 375

Ba Người Kinh Khủng Nhất (3)

"Thật xinh đẹp." Mặt sẹo cười, "Cũng rất to gan. Tao chưa thấy ai gặp đội hình như vậy rồi mà vẫn dám đi thẳng tới. Chúng ta xuống xem cô ta muốn nói gì thôi."

Hắn nói xong liền xoay người ra khỏi phòng. Liễu Sĩ Kiệt cũng theo phía sau, nói: "Lão đại, có cần cho người lấy súng không?"

"Làm ơn đi! Chúng ta có hơn hai trăm người, cô ta chỉ có một mình. Nếu muốn xung đột chính diện, cô ta dám đi thẳng đến như vậy? Nhất định là trong tay nắm giữ lợi thế nào đó. Trước hết cứ xem cô ta muốn nói gì đã... Có điều, cô ta giết Gấu Trắng, hôm nay dám Andrea lại bị giết một cách khó hiểu, bất kể vì chuyện nào, hôm nay cô ta đừng mong ra ngoài được." Hắn lạnh lẽo cười, "Nhưng để đề phòng bất trắc, bên trên đã sắp xếp xong xuôi chưa?"

"Tay súng bắn tia đã chuẩn bị xong."

"Như vậy là tốt rồi!"

Nhún vai, hắn dẫn đầu đi qua cánh cửa cuối hành lang. Cô gái áo trắng ung dung đi về phía này, nhưng ánh mắt nàng lại rơi vào Liễu Sĩ Kiệt, khóe miệng nhếch lên tựa như mãnh thú khát máu nhìn thấy con mồi của mình.

Ba mươi mét, hai mươi lăm mét, hai mươi mét... Mặt sẹo nở nụ cười, giang tay ra nghênh đón.

"Này, vị mỹ nữ kia, xin hỏi hôm qua là cô đập phá cửa hàng nhỏ của tôi phải không? Trước tiên xin giới thiệu, bọn họ thường gọi tôi là Gabriel... Ồ, xin hỏi cô có biết tiếng Pháp không? Nếu không ở đây tôi cũng đã chuẩn bị người phiên dịch tiếng Anh hoặc tiếng Trung."

Nghe thấy Gabriel lên tiếng, cô gái áo trắng mỉm cười, thân nhiên lắc đầu. Nàng cứ đi thẳng tới, đám tay chân tụ tập xung quanh không ngăn cản nhưng đều vây quanh một cách tràn đầy dịch ý, ngăn cản lối thoát đi của nàng. Đến lúc này, một gã đàn ông rút cuộc cũng đưa tay ra đẩy vai nàng một cách khiêu khích.

Sau đó là tiếng hét thảm thiết.

Trong nháy mắt đó, cô gái chỉ tùy ý giơ tay trái lên bắt lấy bàn tay đang đẩy tới rồi bẻ ngược lên. Tiếng xương vỡ vụn vang lên, đồng thời, gã này bị một cái tát đánh nằm bẹp xuống đất, máu tươi chảy ra ồ ồ từ thái dương. Mà hoàn thành những động tác này, bước tiến của cô gái hoàn toàn không có chút dừng lại. Nhưng sau một giây, hai tên tay chân lợi hại nhất của Gabriel là Hôi Lang và Sơn Sr đồng thời vọt lên, đưa tay ngăn lại bước tiến của nàng.

Cô gái dừng lại, tuy nhiên, tiếng Pháp chính gốc lạnh nhạt vang lên trên đường: "Hôm nay tôi đến đây không phải để làm quen với ai, người hôm qua đã

truyền đạt cụ thể ý định của tôi rồi. Giao ra người phía sau ông, tôi sẽ rời đi."

Ánh mắt liếc về phía gã đàn ông bị cô gái đánh ngã, Gabriel nhủ thầm:"Tôi giao ra sẽ có lợi gì? Nếu không giao sẽ có hại thế nào?"

Cô gái cười, thành khẩn gật đầu tựa như một nhân viên bán bảo hiểm tìm đến nhà người ta vậy:"Giao, các người có thể sống sót. Không giao, các người sẽ chết."

Có vẻ không ngờ lại nhận được câu trả lời trực tiếp như vậy, Gabriel ngẩn người, sau đó đột nhiên cười phá lên. Hắn vừa cười, đám người xung quanh cũng bật cười một cách giễu cợt. Gã đàn ông có ngoại hiệu Sơn Sư tiến lên một bước, cúi đầu nhìn nàng:"Tôi nghĩ cô muốn chết hả?" Gabriel cười tủn, nói:"Cô dựa vào cái gì?"

Đường như hoàn toàn không cảm thấy áp lực khổng lồ khi bị hơn hai trăm người bao vây, cô gái áo trắng vẫn mỉm cười:"Vốn có thể nói rất nhiều thứ, chẳng hạn như tôi biết kế hoạch của các ông, chẳng hạn như rất nhiều chuyện có thể dùng để uy hiếp các ông, nhưng không cần thiết. Những gì tôi đang nói chính là sự thật sắp xảy ra, không có uy hiếp dư thừa đáng nói nào cả. Giao người, các người sống, tôi rời đi. Không giao người, tôi giết các người, dẫn người đi. Chỉ đơn giản như vậy."

Có lẽ thái độ bình tĩnh khác thường của cô gái khiến đám người xung quanh cũng cảm thấy áp lực quý dị, tiếng cười thưa thớt ngừng lại. Liễu Sĩ Kiệt tiến lên một bước:"Rốt cuộc cô là ai?"

"Tôi là Gian Tố Ngôn, đến đây vì Liễu Chính."

"Vậy hả, tốt, cô Gian Tố Ngôn!" Cô gái vừa nói hết lời, vẻ mặt Gabriel đã trở nên dữ tợn, vươn tay ra chỉ thẳng vào mặt đối phương,"Bất kể thế nào tôi cũng có thể cho cô biết, cô đừng hòng rời khỏi đây."

Nói xong những lời này, đang muốn xoay người lại thì động tĩnh ở đầu đường đã thu hút sự chú ý của hắn. Hơn trăm ánh mắt đồng loạt nhìn sang, chỉ thấy một chiếc xe hơi hoa lệ đang chậm chậm chạy về phía bên này. Hơn mười người ra hiệu bên này không thể đi vào nhưng dường như tài xế không hề nhìn thấy, chiếc xe vẫn cứ lao thẳng tới. Loại xe này phần lớn đều có thể chống đạn, không nhận được chỉ thị cụ thể, đám người kia cuối cùng cũng chỉ có thể tránh ra, mặc cho chiếc xe kia dừng lại cách bên này khoảng ba, bốn mươi mét.

Đang bị vây giữa đoàn người, Gian Tố Ngôn nhún vai, nói:"Ồ, khách không mời mà đến..."

"Rốt cuộc là ai..." Gabriel và Liễu Sĩ Kiệt đồng thời nhủ thầm, quay lại nhìn Gian Tố Ngôn. Có điều bọn hắn sẽ không thực sự vì chuyện này mà lo lắng, một chiếc xe như vậy có thể chứa được bao nhiêu người chứ. Đám người xung quanh cũng chờ đợi biến hóa tiếp theo.

Khoảng nửa phút sau, rôt cuộc một cánh cửa của chiếc xe hơi màu đen cũng mở ra, một cô gái bước xuống xe.

Khuôn mặt tinh xảo mang theo nụ cười kiệt ngạo, đồ tây phẳng phiu, cà vạt, tóc buộc thành đuôi ngựa đơn giản, đeo một đôi găng tay trắng thoạt nhìn giống một quân gia của quý tộc thường thấy trong phim ảnh. Ánh mắt nàng quét qua hơn hai trăm người xung quanh, hơi dừng lại trên người Gian Tố Ngôn một chút, gương cảm lên xem như chào hỏi. Nàng đi đến mở cửa sau chiếc xe hơi ra, sau đó, tiếng lộp cộp trong trèo do giày cao gót dẫm xuống mặt đường

quanh quần trên con phố.

Đó là một cô gái mặc lễ phục màu tím sẫm, dường như vừa mới trở về từ một buổi dạ hội quý tộc long trọng, trên khuôn mặt tuyệt đẹp của nàng toát ra đầy vẻ cao quý, váy dài thướt tha, giày cao gót cao và nhọn, đôi găng tay màu trắng được thêu viền hoa, trên cổ trắng nõn là một sợi dây chuyền bằng đá quý quý giá, mái tóc dài được tỉ mỉ chải chuốt làm toát ra vẻ tươi đẹp mà ưu nhã. Nàng quét mắt qua đám người phía trước, sau đó dừng lại trên người cô gái áo trắng, nở nụ cười.

"Rốt cuộc các người là ai? Không phải việc của mình thì tốt nhất là không nên xen vào!"

Mắt thấy hai cô gái hoàn toàn không có vẻ là người bình thường, mặc dù Gabriel không đến nỗi sợ hãi nhưng vẫn cẩn thận cảnh cáo một câu. Nhưng mà, đáp án nhận được lại không theo mong muốn của hắn.

"Chuyện nực cười nhất trên thế giới là một số người rõ ràng chỉ là cừu nhưng lại cứ cho rằng mình là sói..."Thậm chí không thèm nhìn Gabriel, trong tiếng giày cao gót nện xuống mặt đường, dưới ánh mắt soi mói của hơn hai trăm người, cô gái mặc lễ phục dạ hội nghênh ngang bước về phía Giản Tố Ngôn, nở nụ cười ưu nhã và vui vẻ,"Cuối cùng cũng gặp, Giản Tố Ngôn.

Paris, buổi tối ngày 23 tháng 1 năm 2000, trong bầu không khí thế này, từ ý nào đó mà nói, ba "cô gái" kinh khủng nhất trên thế giới rốt cuộc cũng tụ tập lại với nhau lần đầu tiên.

"Vận Mệnh Chi Nữ" Kelly Denime.

"Nữ Hoàng U Ám Thiên Cầm" Natalie Anne.

Giản Tố Ngôn.

ÂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 376

Máu Nhuộm Đường Phố (1)

Chiếc áo màu tím nhẹ bay, dưới ánh đèn, thân ảnh kia trông rất cao quý nhưng lại lạnh lùng, cũng không biết là vì sao, hơn hai trăm người tụ tập ở trên con đường này lại trở nên yên tĩnh, họ có thể nghe rõ tiếng bước chân vang lên.

Kelly mặc một bộ quần áo đơn giản nhàn nhàn dựa vào xe hơi, mỉm cười nhìn cảnh tượng này, xung quanh toàn là thành viên xã hội đen bất thiện, nếu nhìn từ phía trên thì sẽ thấy, đám người này đã vây con đường chật như nêm cối.

Trát Lô Đặc (1) diện mục âm trầm quan sát toàn bộ.

(1): tên này phiên âm sang tiếng Anh cực kỳ khó chịu, mình để tiếng Trung.

Để thành lập được một tổ chức xã hội đen lớn như thế này, hẳn đương nhiên là phải đánh nhau không ít, cũng có những trận lượm được mạng sống từ biên giới cõi chết, cho nên hẳn mới có địa vị như ngày hôm nay.

Hiện giờ cảnh tượng tuy rằng kỳ quái, nhưng mà vẫn chưa khiến hắn sợ hãi được, nhìn 3 cô gái trước mắt đang có thái độ vô cùng ung dung, có thể khẳng định họ có điều gì đó làm chỗ dựa, hẳn thu hồi cái lắc đầu khinh địch, hiện giờ hắn chỉ có một quyết định duy nhất.

Đàm phán phải dựa vào khả năng và thực lực, hiện giờ 3 cô gái đang tỏ thái độ không coi ai ra gì, nếu như ra điều kiện, họ sẽ chẳng coi hơn 200 con người này vào đâu, cho nên nếu mà đứng à ê thì không bằng chiếm lĩnh chủ động.

Mắt thấy cô gái mặc trang phục ưu nhã đi xuyên qua đám người, ánh mắt hắn trở nên nghiêm túc, phất phất tay: "Không cần phải nói chuyện gì nữa, giết các nàng."

Nói xong câu đó, hắn xoay người rời đi.

Nhưng mà chỉ mới xoay người được một nửa, hắn đã ngẩn ngơ đứng tại chỗ, bởi vì trước mắt hắn, Natalie đã xuất hiện với nụ cười ưu nhã, cái áo dài trắng bay trong không khí, giống như là nàng đã đứng đó từ rất lâu rồi, chỉ chờ hắn xoay người là thấy.

Không khí lúc này như đọng lại, trong một phòng của khách sạn cách đó mấy trăm mét, Đông Phương Uyên không thể tin tưởng dụi dụi mắt.

Sau một khắc, cô gái kia khẽ cười, cất tiếng thánh thót: "Ngươi thực sự quyết định như vậy?"

Thanh âm kia mang nét đặc trưng của quý tộc Bắc Âu, cảnh tượng như mộng như ảo có một ma lực giống như thôi miên, nhưng mà Trát Lô Đặc đã

kịp phản ứng, hần nắm bàn tay to lớn lại, không chút thương hương tiếc ngọc đâm lên khuôn mặt của mỹ nữ.

Cùng lúc đó, chiến đấu cũng bộc phát, vô số người cầm mã tấu, cương côn, xích sắt đập vào chiếc xe.

Trong xe có rèm, ở vị trí phó lái, có một người thờ ra một luồng hơi trắng.

Natalie nhẹ nhàng nâng tay trái.

Giống như bị một lực đạo vô hình ngăn cản, trọng quyền của Trát Lôi Đặc từ từ xướt qua đỉnh đầu của Natalie, một quyền chưa xong, quyền thứ hai của hần đã tung ra, đánh về phía tiểu phúc của nữ tử mềm yếu, vừa nẩy bị cánh tượng làm cho kinh sợ, tới bây giờ hần mới toàn lực phản kích.

Quyền của hần xé gió rít gào trong không khí, Natalie mỉm cười lui ra phía sau một bước, lại lui tiếp một bước nữa, quyền thứ 3... quyền thứ 4, thứ 5... Vốn đang tập trung toàn bộ tinh thần vào những cú đâm, đột nhiên Trát Lôi Đặc sững sờ.

Cô gái trước mắt, bay!

Trong lòng hần nổi lên một cảm giác giống như ảo giác, nếu như không phải hần tập trung toàn bộ tinh thần vào trước mặt, thì hần sẽ không phát hiện ra sự thực khó tin này.

Chiếc áo tím đung đưa, giống như là một vũ công đang bước, nhưng mà hai chiếc giày cao gót kia đúng là rời khỏi mặt đất, tuy cách đất không cao, nhưng mà hần có thể khẳng định, cô gái đã hoàn toàn tách khỏi mặt đất, giống như là bị quyền phong hung ác của hần thổi bay.

Ngay khi phát hiện ra sự thực này, cánh tay mang bao tay trắng muốt của cô gái đã đột phá qua phòng ngực của hần, ngón tay nhỏ dài điểm vào ngực hần một cái.

Trong nháy mắt này, Trát Lôi Đặc cũng đâm mạnh một quyền, hai thân ảnh lập tức tách ra.

Thân hình Trát Lôi Đặc giống như một ngôi sao bị đẩy bay ra ngoài, khi thân hình còn đang ở giữa không trung, hần có một nghi vấn, quyền kia của hần không biết có trúng đối phương hay không, hần cảm nhận là hình như chẳng trúng gì cả.

Trong tầm mắt của hần, hần thấy cô gái kia bay lên, giống như bị trọng quyền của hần đánh trúng phải xoay tròn, tà áo nhẹ bay, sau đó là những tiếng cười to “ha ha” chẳng kiêng nể chút nào.

Trong không khí đột nhiên hiện lên những đường đen không bình thường.

Thân hình Trát Lôi Đặc ngã phịch xuống đất.

Lần này rơi đương nhiên không nhẹ, nhưng với một người trải qua trăm trận như hần đương nhiên biết điều chỉnh lực rơi, ánh mắt hần liếc ngang sang phía cột đèn bên cạnh.

Một thân ảnh trắng xóa đang xoay tròn, nhẹ nhàng rơi xuống đất, hai tay ưu nhã vung lên, những thanh âm ba ba xuất hiện, nàng tươi cười, đột nhiên ánh đèn vụt tắt.

Đèn trên đường vẫn sáng, chiếu sáng con đường như ban ngày, mất đi một cái đèn cũng chẳng ảnh hưởng tới thị giác, nhưng mà chuyện phát sinh sau đó đã đã kích hấn mạnh mẽ.

Bên cạnh cô gái có 4 người đột nhiên bay lên, 4 người này vốn định xông tới hỗ trợ hấn, nhưng mà bị người khác không một tiếng động cắt cổ, máu phun thành vòi, 4 cái thi thể không đầu ngã xuống đường, cây cột bắt đầu nghiêng về phía đám đông và đổ ầm xuống.

Trát Lô Đặc lúc này mới đại khái đoán được chuyện gì xảy ra, thân hình của cô gái kia xoay tròn, nhưng mà những đao phong vô hình đã liên tiếp chém đứt những người ở xung quanh nàng.

"Gặp quý rồi!" Cảnh tượng này ít ra cũng có thể giải thích được vì sao 3 cô gái này lại không sợ hãi, Trát Lô Đặc bỗng nhiên sờ tay vào ngực, hấn còn chưa kịp rút súng thì một thân hình to lớn đã bay tới, đập thẳng vào người hấn.

Người máu này chính là Sơn Sư, hấn nghiêng đầu nhìn lại, đã thấy cô gái mặc áo trắng kia trở tay tóm lấy Hôi Lang, xoay một vòng như cối xay gió, ném lên không trung, đầu hấn đập vào cột đèn đường, máu tươi chảy ra, đèn đường chập chờn, lúc sáng lúc tối, cây cột sắt cũng bị hồm vào, cô gái tên là Gian Tố Ngôn thuận thể xoay tròn một cái.

Cái mã tấu trên tay của Hôi Lang lúc này nhanh như điện bả vào đầu một đại hấn, mấy người xung quanh ngã xuống, có người đứt tay, đứt chân, có người ngực bị bả tung, chắc là không sống được bao nhiêu nữa, thủ đoạn giết chóc của nàng biến nàng thành một cô gái ma quỷ.

Đám người này ở trong một đại bang, đương nhiên ai cũng có súng, nhưng hiện giờ là đang ở trong tổng bộ, giả như có mấy trăm người triển khai bắn nhau ở đây thì không khác gì bạo động vũ trang, cho dù cảnh sát Paris hiện giờ không biết, thì sau này bọn họ đừng mong đặt chân ở Paris.

Mặt khác, vốn hấn cũng đoán được hôm nay sẽ có đánh nhau quy mô lớn, nên mới tập trung anh em về đây, định giải quyết người của đối thủ, đồng thời mở một vũ hội cuồng hoan, hiện giờ trong đầu hấn chỉ có một ý niệm đó là hối hận sâu sắc.

Cho dù thế nào thì cũng có người mang theo súng, mặc dù đang bị đánh tan tác nhưng đối phương cũng chỉ có 3 người, ưu thế vẫn ở bên hấn, huống chi ở trên cao hấn còn an bài người tập kích... chỉ cần có thể sống qua trường hỗn loạn trước mắt này đã...

Trong đầu hiện lên sự an ủi như vậy, Trát Lô Đặc nằm trên mặt đất cắn răng một cái, rút súng lục ra, cùng lúc đó, mấy người khác cũng cảm khám đao hét lớn xông về phía Natalie.

Đột nhiên, bốn cái đầu của bốn người xông tới văng ra ngoài, không ai dám la hét, không ai dám lao tới.

Natalie mim cười đi tới chỗ Trát Lô Đặc, hai ngón tay giống như nhạc trưởng điểm trong không khí.

Người xông tới đầu tiên đột nhiên bị một con gió cuốn lên không trung, sau đó Natalie lại điểm một ngón tay vào hấn.

“Bằng”

Tiếng súng vang lên, thân hình người kia nổ tung như hoa tuyết, những mảnh vụn thi thể rơi xuống trước mặt Trát Lôi Đặc.

Cô gái kia vẫn không dừng lại tiếp tục tiến bước.

"Ma quỷ!" Lại một tiếng súng vang lên, một cỗ thi thể khác lại nổ tung, ba người này lần lượt biến thành cái lá chắn trước người Natalie, không còn ai dám xông lại, mấy người vốn hơi lao ra bây giờ hết hoảng xoay người, đám người ở phía sau loạn thành một đồng, Trát Lôi Đặc lớn tiếng kêu gào, nhưng làm gì còn ai có động cơ nữa.

“Bằng, bằng, bằng, bằng.”

“Cách”

Natalie xuất hiện ở trước mặt, ngón tay nàng vươn ra, điểm một cái, một thanh âm thanh thúy vang lên, ngay sau đó, những tiếng kim loại va chạm liên tiếp vang lên.

Trát Lôi Đặc nhìn thấy không biết ở trước họng súng của mình từ lúc nào lại xuất hiện một tấm sắt đen kịt, nó đang bay lên trên không trung, toàn bộ những viên đạn đều bắn vào tấm sắt, một viên đạn không biết lạc kiêu gì lại trúng vào một tên nam nhân đang định tiến lên tập kích Giản Tố Ngôn.

ÂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 376

Máu Nhuộm Đường Phố (2)

Không một ai giải thích được hiện tượng này, ngón tay của Natalie vươn ra điều khiển cái tấm sắt, nhưng mà bản thân tấm sắt và ngón tay của nàng lại không hề tiếp xúc.

Ngoại trừ không khí, cái tấm sắt kia chưa hề tiếp xúc với vật gì khác, nó bị điều khiển như một nô lệ có ý thức, trái với quy luật tự nhiên.

Đồng Tố Ngôn xuất thủ như điện, mỗi một kích đều cương mãnh vô cùng, giờ tay nhắc chân đều có người phun máu rồi ngã xuống, Kelly thì lại có chút quý dị, bất cứ ai xông lại nàng thì đều bị đâm một đao ở sau lưng, cho dù thân thủ đối phương có nhanh nhẹn tới đâu.

Thế nhưng, những điều này còn nằm trong phạm vi nhân loại, còn Natalie thì lại khác, nàng đã biến thành một hiện tượng tự nhiên, Trát Lôi Đặc há to mồm, Liễu Sĩ Kiệt ngẩn ngơ, không người nào dám tiến lên.

Nhưng mà có thể do cực độ sợ hãi mà trở nên điên cuồng, khi Natalie tiến thêm một bước, có một người cầm xích sắt hét lớn một tiếng, tiếp tục xông lên, việc này làm cho hai gã đồng bạn ở bên cạnh cũng lao theo.

Cái tấm sắt xoay tròn trên không trung một vòng, Natalie cười nắm lấy tấm sắt, bước một bước dài.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy thì tuyệt đối khó có thể tưởng tượng một cô gái mặc trang phục dạ hội ưu nhã lại có thể bước một bước như động tác bắn cung, nàng dùng tấm sắt ngăn cản mấy cái xích sắt to lớn đang lao tới.

Bang... bang... âm..

Những âm thanh va chạm liên tiếp vang lên, những sợi xích sắt va chạm với tấm sắt đều vỡ thành những vụn nhỏ, thân hình của mấy người kia bay ra ngoài như đạn pháo, những người phía sau bị đập trúng, ngã chổng lên nhau như một ngọn núi.

Dường như có chút đắc ý với cảnh tượng này, Natalie mỉm cười thu tấm sắt lại, đưa mắt nhìn về phía Giản Tố Ngôn, hai người bên cạnh đã móc súng ra, chỉ là lúc này đám người đang hỗn loạn, sợ bắn trúng quân mình nên không dám bắn.

"Này, Giản Tố Ngôn, đón!"

Có sức vung tấm sắt, sau đó cái tấm sắt nặng nề kia bị ném như một chiếc đĩa bay tới cô gái áo trắng.

Cái tấm sắt vờ trên không trung thành một hình vòng cung, hai gã đàn ông cầm súng hùng hổ lao ra, lúc này giống như xe lửa bị đánh bay ra ngoài, đập

vào những người ở sau, đầu một người bị tấm sắt ném trúng, nhất thời nào óc văng tung tóe khắp nơi. Gia Minh quay đầu lại, cũng hoảng sợ vì trông tấm sắt kia đang như sao xẹt bay tới.

Dị năng giả khác người chỉ ở một điểm, nhưng lại có rất nhiều điểm hạn chế, Bùi La Gia huấn luyện sát thủ luôn coi dị năng là một vũ khí lợi hại nhất, Dị năng giả cũng không phải vạn năng, dị năng của bọn họ cũng có những lúc hạn chế, lúc này độ mạnh không cao.

Giống như là Chư Thần Vô Niệm đã phát huy dị năng tới mức cực hạn, khiến cho thân hình hắn không thể nào chịu nổi, rơi từ trên cao xuống mà chết.

Đương nhiên cũng có một số người ngoại lệ, đó là những người có trình độ siêu việt, trước kia hắn đã từng đưa vào dị năng của mình thoát khỏi truy sát của sát thủ người lùn và giết ngược lại.

Nhưng mà trong khi hắn liên thủ với Nguyên Lại Triều Sang, hắn cũng mấy lần cứu tử nhất sinh, ở những giây phút cuối cùng phải nhờ vào vận may mới giữ được mạng.

Có khi chỉ có ngoại tộc Hấp Huyết Quỷ, cùng với Natalie đã trải qua hai lần tình lại, mới có được loại dị năng điều khiển mọi vật như vậy, hiệu quả đúng là kinh người.

Cái tấm sắt xoay tròn bay tới, lực như thiên quân, cô gái áo trắng hai tay xoay tròn, sau đó tóm lấy sườn tấm sắt, kinh phong bắn ra, hai người đứng gần lập tức đứt mất một cánh tay.

Cô gái áo trắng xoay tròn một vòng, sau đó quát lớn:"Kelly!"

"Uy uy uy, đùa cái gì vậy, hai con quái vật các người cứ đùa tiếp là được rồi, ta ta ta ta... Đừng cần ta a..."

Mắt thấy tấm sắt xoay tròn bay tới, Kelly quay đầu bỏ chạy, một đám người phía trước vung đao chém tới, nàng vung tay, chớp mắt một cái nàng đã xuất hiện ở sau đối phương, trở tay đâm một cái vào gáy đối phương, sau đó quay đầu lại nhìn thì tấm sắt đã tới trước mặt.

Nàng bắt đắc dĩ vung tay, một cây gậy giống như trúc màu vàng xuất hiện trong tay nàng, bình một cái cắm vào tâm điểm xoay tròn của tấm sắt, trong nháy mắt tia lửa bắn ra bốn phía, những thanh âm bén nhọn vang lên chói tai.

"Nha ——"Quát to một tiếng, nàng trực tiếp tung cái tấm sắt đang xoay tròn lên không trung, sau một khắc, tấm sắt lao đi vùn vụt, đập thẳng vào cửa sổ lầu hai của một căn nhà, không biết là bên trong vỡ những cái gì, nhưng mà tia lửa bắn ra từ phía.

Tóm lấy cây gậy sắt, Kelly vỗ hai tay:"Hai người các người muốn giết người hay sao!"

Mắt thấy có người xông lại, thân hình nàng nhoáng lên một cái, xuất hiện ở sau đối phương, cứ mỗi lần ra tay là giết chết một người.

Tới lúc này, bốn gã nam tử mặc tây trang ở trong chiếc xe có rèm đi ra, bọn họ đứng ở cạnh cửa, chỉ cần người nào cầm súng là họ tia cho một phát đạn, người có thể đi theo Natalie tới đây, đương nhiên phải là những người có vị trí cao ở U Âm Thiên Cầm, sắc mặt họ lạnh lùng, cứ một lần vung tay là súng đối phương lại bay ra ngoài, thỉnh thoảng có một số lính đánh thuê có kinh nghiệm, hỏa lực mạnh xuất hiện, nhưng cũng không thể nào áp chế được họ.

Cầm chiếc ống nhòm trong một gian phòng của khách sạn, Đông Phương Uyển trợn mắt há mồm, hầu như ngay cả hô hấp cũng có chút khó khăn, nàng là người đứng ở trên cao lên có thể quan sát rõ nhất, một đội ngũ hơn 200 người bị 3 cô gái giống như 3 con lốc quét qua, Kelly động tác quý dị, cô gái áo tím lực lượng siêu nhiên, Giản Tố Ngôn thẳng thắn lưu loát.

Nàng nhìn thấy có 3 người khác lại xông lên, nhưng lại bị Giản Tố Ngôn đồng thời chế trụ cánh tay, cây gậy sắt đập nát đầu từng người một, thân hình họ bị đập bay, cứ tiến lên một bước là đầu một người lại bị đập nát giống như dưa hấu, vậy mà nàng chẳng thêm nhìn tới.

Trước đây, Đông Phương Uyển đã chứng kiến sự lợi hại của Giản Tố Ngôn, thường cho rằng Giản Tố Ngôn hay tham dự những chuyện nguy hiểm, nhưng mà toàn bộ sự tưởng tượng của nàng cũng không thể so sánh với cảnh tượng trước mắt.

Trong tưởng tượng của nàng không có máu tanh và cuồng bạo, nhưng mà sự thực lúc này đã phá vỡ toàn bộ sự tưởng tượng ấu trĩ trước kia, nàng đã đánh giá thấp năng lực của người ta rồi.

Một người mà đối mặt với hơn 200 người cũng không hề sợ hãi... cho dù là 3 người, nhưng cũng chẳng khác nhau là bao.

Hiện giờ đối phương còn có súng, vậy mà họ vẫn tiến lên, giết người như giết nhái, mấy giây trước nàng còn nhìn thấy một người cầm súng, lẫn trong đám sông, vậy mà hắn đã bị khảm đao chém chết.

Thảo nào Gia Minh không muốn cho nàng biết chuyện này, nếu không phải thực tế nhìn thấy, thì dù hắn có kể ra, nàng cũng chỉ nghĩ đó là dọa người.

Ừng ực một tiếng, cũng không biết là nuốt bao nhiêu nước bọt, đột nhiên, một đạo thân ảnh có một bóng người nào đó xoẹt qua ống nhòm, nàng ngẩng đầu lên, hình như có người ngã từ trên lầu xuống, hình như là...

Thò cổ ra ngoài cửa sổ, thấy một người đã nằm chết ở con đường bên dưới, còn chưa kịp xác định kỹ xem đối phương chết thật hay chưa, thì một cửa sổ của gian phòng khác đã vỡ tan, nàng nhìn rõ có một bóng người rơi xuống, bẹp một tiếng chết ngay tức khắc, cùng lúc đó, ở trên tòa nhà đối diện cũng có một người rơi xuống.

"Đùa... Đùa cái gì vậy..., tụi sát tậ thể hay sao..."

Đông Phương Uyển đứng trước cửa sổ suy nghĩ, đột nhiên nàng nghe thấy trong phòng mình có tiếng động, nàng rón rén đi tới cửa, giật ổ khóa một cái, nhìn ra ngoài với ánh mắt thăm dò thì trong tai lại vang lên tiếng một người ngã, một thân hình ngã xuống thâm của hành lang cách đó không xa, máu tươi nhuộm đỏ.

“Đầu súng...”

Có mấy người đi tới, kéo thi thể kia đi, trông như một đội hình như làm vệ sinh, tên đầu lĩnh nhìn lại mấy cái, sau đó còn cười rộ lên, gạt đầu nhìn nàng cười.

Đứng ở cửa sững người trong một lúc, nàng mới nhớ ra người đàn ông trước mặt này chính là nam nhân theo Kelly Denimes đến Giang Hải, tên là

Charles, không biết là vệ sĩ hay là bạn trai...

Tới lúc này, trong lòng Đông Phương Uyển đã hiểu, ba người kia nhìn thì giống như tàn sát, nhưng mà thực tế thì ở xung quanh chỗ này đã bị một số lượng lớn người bao vây, khống chế cục diện.

Nàng nhìn đồng máu mảy lần, cảm giác buồn nôn xông lên, vội vã đóng cửa phòng, bây giờ nàng mới hiểu, vì sao Gia Minh lại để lại một tờ giấy nói nàng không nên sợ hãi.

Cầm ống nhòm tiếp tục quan sát cảnh tượng bên dưới, có lẽ đã qua một khoảng thời gian, cho nên số người tử thương nằm trên mặt đất không ngừng tăng lên, máu tươi chảy thành dòng, dọc theo rãnh đường y như một con sông máu.

ẢN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 377

Quen Thuộc

Máu chảy thành dòng, đêm khuya, trên đường phố vang lên những tiếng kêu thảm thiết, một nhóm người có thể đã chết nằm ở trên đường không có động tĩnh gì, số người chạy trốn dẫm lên người bọn họ, chỉ có một số ít người đau đớn kêu lên.

Số xác chết xung quanh cô gái áo tím là nhiều nhất, phong dao của nàng có thể chém gãy cả cột điện, máu tươi phun tận trời, chân tay cụt bay toản loạn.

Trông nàng rất cẩn thận, kéo váy nhảy qua những bãi máu trên mặt đất, trông như là đi chơi, chẳng phù hợp chút nào với cảnh tượng hỗn loạn nơi đây.

Tương đối mà nói, chỗ Kelly ít xuất hiện xác chết nhất, nàng giống như u linh nhảy tới nhảy lui, vọt tới phía sau của đối thủ đâm một dao trí mạng, rất nhanh ngon.

Bên phía Gia Minh thì tình cảnh phức tạp hơn nhiều lắm, có người bị cụt tay, cụt chân, có người bị chém bay đầu, có người bị gãy sát vọt một cái bẹp đầu.

Nếu như có ai bị hấn chính diện đâm hoặc đá bay, thì máu tươi đỏ như suối, không phun ra nội tạng thì chưa dừng.

Cuộc chiến mới chỉ bắt đầu được mấy phút, cục diện đã được quyết định.

Có người la lên, có người chống lại, có người chạy trốn, nhưng mà khi hai đội súng xuất hiện ở đầu đường, đám người này đã nhận ra chạy trốn không phải là con đường tốt nhất.

Nhận thấy Liễu Sĩ Kiệt đã chạy vào trong tòa nhà từ khi giao chiến mới bắt đầu, Trát Lôi Đặc cũng định chạy vào, nhưng hấn lại tuyệt vọng phát hiện, nếu như hấn chạy vào chỗ cầu thang thì kiêu gi cũng bị cô gái áo tím giết chết, cũng may còn một số thủ hạ của hấn liều mạng vây lấy cô gái này tạo cơ hội cho hấn chạy trốn.

Có thể là hấn may mắn, nếu như đặt trong trường hợp các bang phái sống mái hoặc trả thù nhau, thì đôi bên đều nhìn chăm chăm vào lão đại, nhưng mà từ khi ba cô gái này ra tay chẳng thêm để ý tới hấn một chút nào, giống như là đã quên hấn vậy.

Dẫn theo đám nhân mã chạy tới chạy lui, khi Trát Lôi Đặc tóm được một khẩu súng của đám thủ hạ, thì những nam tử cầm súng ở bên ngoài lại tia cho mặt phát.

"Oh... "

Trong hỗn loạn, có một tiếng chửi vang lên, Trát Lô Đặc vừa liều mạng bắn trả, vừa tìm kiếm công sự ẩn nấp, trong thanh âm có sự tuyệt vọng.

Trước kia, khi người này còn làm lính đánh thuê, ít ra hắn cũng có chút tự tin khi xuất chiến, vậy mà bây giờ hắn không hề phán đoán nổi thực lực của đối phương, chỉ biết liều mạng lui về phía sau.

Bên cạnh hắn, có một khẩu súng bị bắn bay ra ngoài, viên đạn chui qua vai tên đồng bọn, người này lão đảo ngã nhào vào một thi thể, mặt đập vào vũng máu.

Khi được Trát Lô Đặc kéo dậy, người này đột nhiên lại phụt một tiếng, thân hình bay lên cao, nổ tung thành những mảnh vụn, máu tươi tung tóe.

Trát Lô Đặc lùi lại phía sau một bước, nhìn qua khe hở của đám người hỗn loạn, hắn nhìn thấy cô gái mặc áo trắng đang nhìn về phía bên này.

"Chết tiệt... bị theo dõi..."

Trong lòng hiện lên một ý nghĩ như vậy, hắn lão đảo chạy vài bước, cuộc chiến hầu như đã tới hồi kết, số người nằm trên mặt đất đã chiếm $\frac{3}{4}$ số người lúc này, số còn lại không phải liều mạng chạy trốn cũng không dám tiến lên.

Một số người còn đứng khí toàn là những huynh đệ lính đánh thuê trước đây từng liều mạng với hắn, nếu như bị ép quá thì kiểu gì họ cũng sẽ xông lên liều mạng, đương nhiên số phận chính là nằm xuống, không ai ngoại lệ cả.

Nhìn thấy mấy hàng người cầm súng đứng ở ngoài xa, trong lòng Trát Lô Đặc hiện lên một ý nghĩ tuyệt vọng, nhưng đúng lúc này hắn lại nghe thấy một thanh âm vang lên:

"Lão đại, bên này..."

Hắn quay đầu lại, thấy một người đang vẫy vẫy tay chỉ vào một cái ngõ nhỏ.

"... Bên đó là ngõ cụt..."

Tuy miệng thì mắng nhưng chân hắn lại cất bước, bởi vì chẳng còn đường nào mà đi nữa.

Ngõ rất dài nhưng mà không có đường rẽ, hai bên đều là tường cao, chỗ có thể leo lên rất ít, khi quay đầu nhìn lại thì đã thấy bóng trắng giống như u linh đứng ở đầu ngõ, lạnh lùng nhìn hắn.

"Chú em... nhảy lên phía trên!"

Người chạy theo phía sau hắn không nhiều lắm, hắn vừa chạy vừa quát, tiểu đệ phía sau nhìn phía trên một cái, dậm chân lấy đà tóm lấy bệ cửa sổ tầng 3, kỹ năng của đám người này cũng không phải trò đùa.

Thấy cô gái áo trắng còn chưa kịp nói, Trát Lô Đặc cũng nhảy lên, một chân đạp mạnh vào bước tường, thân hình theo quán tính lao về phía bên kia,

trải qua bốn, năm bước chân mượn lực, hần rút dây lưng, quấy lấy một cái song cửa sổ, hai tay dùng lực, cuối cùng cũng tóm được.

"Phù..."

Thở phào nhẹ nhõm một hơi dài, hần còn chưa kịp quay đầu lại nhìn tiểu đệ phía sau, thì tiếng xé gió đã vang lên, một cái gậy sắt đập thẳng vào cánh tay hần đang bám trên cửa sổ.

Một tiếng thét thâm thiết vang lên trong ngõ hẻm, hần bỏ nhào xuống đồng rác ở phía dưới, khi còn chật vật chưa dậy được thì cô gái áo trắng kia đã tới trước mặt, cúi người xuống nhìn hần.

Ở phía sau, đám tiểu đệ cũng liên tục ngã xuống.

Hít... phù... Đối với Trát Lôi Đặc mà nói, thời gian lúc này như ngừng lại, trước mặt hần là một khuôn mặt tuyệt mỹ theo kiểu phương đông, trong lòng hần dâng lên một nỗi tuyệt vọng, cô gái mở miệng, nói:

"Ta đã nói với ngươi rồi, giao Liễu Sĩ Kiệt cho ta, nếu không sẽ chết."

Giân Tố Ngôn đứng thẳng người, lạnh lùng nhìn hần:

"Cho ngươi thêm một ngày."

Thanh âm hỗn loạn lại trở lại, không biết tâm tình mình lúc này như thế nào nhưng mà... Trát Lôi Đặc cảm giác như mình vừa lượm được về một cái mạng.

Hần kinh ngạc nhìn cô gái trong bóng tối, gió lạnh thổi vào trong ngõ, lúc này có một bóng người khác đã hấp dẫn ánh mắt của hần.

Cốp... Cốp... Cốp...

Tiếng bước chân thanh thúy vọng khắp nơi, có một người toàn thân là máu đột nhiên rơi xuống, sau đó một cô gái mặc lễ phục giống như công chúa xuất hiện, ánh mắt như cười cợt nhìn sang bên này.

Cô gái tên là Giân Tố Ngôn đứng bên cạnh hần quay đầu lại, thanh âm vang trong gió, sát ý vơi dần.

Hai mắt cô gái áo tím kia trong nháy mắt trợn trừng.

Trong nháy mắt đó, cuồng phong gào thét như sấm động từ trong ngoài ngõ đột nhiên thổi vào, chẳng biết nó xẹt qua người lúc nào, nhưng khi Trát Lôi Đặc mở được mắt thì cô vó số mảnh vụn xông về phía ngoài ngõ, túi rác quanh người hần bay múa đầy trời.

Bóng người màu trắng trước mặt hần biến mất, đổi lại cô gái áo tím đã xuất hiện, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Trên cao khoảng 7, 8m, Giân Tố Ngôn một tay tóm lấy bộ cửa sổ, thân hình dong đưa, lạnh lùng nhìn xuống bóng tối phía dưới.

"Ha ha..."

Tà áo nhẹ bay, cô gái áo tím chúm môi, giống như hoa nở, nói:

"Thật tốt, như vậy mới thú vị..."

Sau một khắc, Trát Lôì Đặc mới được chứng kiến cảnh tượng con người bay lượn.

Chẳng cần động tác mượn lực, cô gái áo tím từ từ bay lên bầu trời!

Một cái cửa sổ thủy tinh vỡ tung thành những mảnh nhỏ, toàn bộ gian phòng thủy tinh sau đó cũng vỡ tung ra, tiếng kêu hét của những người trong phòng vọng ra, Trát Lôì Đặc hai tay ôm kín đầu, lúc này hắn đã rối loạn thực sự.

Cô gái áo trắng đứng trên cửa sổ, không ngừng mượn lực của tường nhà, giống như một diễn viên xiếc, thân hình biến ảo, đánh nhau kịch liệt, những âm thanh vồn vụn của đồ vật vang ra thật xa.

Trường chiến đấu bên ngoài ngõ nhỏ đã dừng lại, Kelly đứng ở đầu hèm nhìn hai người giao thủ, sau đó nhún vai, xoay người đi vào trong một căn nhà, đi thang máy lên tầng cao nhất.

Hai trăm người của tổ chức này đã từ thương quá nửa, gần trăm người còn lại thấy đối phương đã từng tay, họ đứng tùm lại, không dám làm bất cứ hành động gì.

Phía trên ngõ nhỏ có hai thân ảnh đao giao thủ, cửa sổ bảo vệ đột nhiên bị lõm xuống, Natalie ở bên đối diện vung tay, đao phong vô hình xé rách không khí phá tan cửa sổ thủy tinh bên này, chém tung tường và xi măng. Nhưng khi nàng ngẩng đầu lên đã thấy cô gái áo trắng kia rút một thanh chấn song cửa sổ bằng sắt đập xuống.

"Chết tiệt!"

Vung mạnh tay, thân hình của Natalie lao ra, một gậy trí mạng sượt qua bên người, "bụp... ầm" một thanh âm thật lớn vang lên, cái cửa sổ kia bị đập thủng một vết sau.

Mắt thấy đối phương tránh được công kích của mình, Giản Tố Ngôn đạp một chân vào tường, thuận thế mượn lực lao tới, Natalie đang tóm lấy cửa sổ đang chọn cơ hội, hai tay như đao chém ra:

"Tôi xem cô mượn lực như thế nào đây!"

Phong mang vô hình liên tục chém xuống điểm hạ chân của Giản Tố Ngôn, thân hình của nàng lúc này đang ở giữa không trung, hai tay vỗ mạnh một cái vào cây gậy sắt, thân hình đối hướng, áo của nàng bị chém rách một mảng.

Giản Tố Ngôn lẳng không xoay người, chưa cần nhìn điêm rơi đã rút gậy sắt công kích như gió về phía Natalie.

Khắp bầu trời bây giờ chỉ còn gạch vữa bay tứ tung, bức tường sau lưng Natalie bị đập thủng một lỗ.

Natalie vừa lướt ngang tránh đòn vừa tiếp cận Giản Tố Ngôn, đao phong chém ngang một cái, đánh thẳng vào cây gậy, cô gái áo trắng đối diện thân hình vuông góc 90 độ với bức tường, hai chân đập đập, hai tay thu lại, giống như độc xà điễm vào đầu của Natalie.

Xoát —— binh —— Mũi của cây gậy sắt chọc trúng một tàn ảnh của cái váy, đục thủng một lỗ trên đó, cắm thẳng vào tường, thân hình màu trắng tung lên, mượn lực tung người bay về phía Natalie.

Cây gậy sắt gào thét trong không trung, mang theo lực vạn quân đánh xuống.

"Cô cho rằng cô là Tôn Ngô Không hay sao..."

Ầm một tiếng thật lớn, Natalie kéo bật luôn một cái cửa sắt, thân hình theo thế bắn ra, vung lên qua đầu sau đó giống như một cái búa lớn chém xuống, phong đao vô hình rít lên khùng khiếp.

Hai bên tường lập tức thủng lỗ chỗ, hai cái cửa sổ ở bên cạnh vỡ tan tành, Giản Tố Ngôn khó khăn lắm mới mượn lực chuyển hướng được, cái gậy sắt bị cắt làm ba đoạn.

Một giây sau, nàng đáp xuống cái bệ cửa bên cạnh, đá một cước nát vụn cái cửa sổ ở vị trí của Natalie.

"Ôi trời ơi..."

Chiến đấu vẫn còn tiếp tục, nhìn hai người đang tung bay trên không trung đang chiến đấu kịch liệt, lực phá hoại kinh người, Trát Lôi Đặc chưa bao giờ tin thần phạt, nhưng mà lúc này quý gối ở trong đồng rác liên tục điễm tay, những mảnh vỡ thỉnh thoảng rơi xuống chỗ hần.

Trong thang máy của tòa nhà bên kia, Kelly buồn chán đếm những con số điện tử đang nhảy, gót giầy dậm vào sàn theo điệu nhạc, khi thang máy đang đi thì đột nhiên dừng lại, nàng nhủ mây, bởi vì đây chưa phải là tầng cao nhất.

Cửa thang máy mở ra, một người đàn ông vô cùng chặt vật đang nhấn đi nhấn lại cái nút, thấy cửa mở ra, hần vác súng tự động định đi vào trong, nhưng khi nhìn thấy người ở bên trong thì hần lại liều mạng dừng bước, bịch một tiếng ngã luôn xuống sàn.

"Người người người người người..."

Liễu Sĩ Kiệt trên người treo đầy súng ống đạn dược, lúc này trông hần như một kho súng di động, nhưng mà điều này cũng chẳng làm cho hần khá hơn chút nào, hần khua súng nhưng không nói được câu nào.

Kelly hai tay đút ở trong túi áo, nhìn tên bại hoại đang dùng súng chĩa vào người nàng, sau vài giây, bắt đắc đi bĩu môi:

"Người không vào? Không vào thì đừng có ngồi ở đây càn ta có được không, ta còn đang đi đó, đại ca."

"Ta ta ta ta ta..."

Kelly nói còn chưa dứt lời, hắn đã lăn một vòng ra ngoài.

"Có bệnh..."

Đưa tay ấn nút đóng cửa, sau một lát thang máy tiếp tục đi lên, không bao lâu sau thang máy đã tới tầng cao nhất.

Nàng đi ra bên ngoài một cái cửa trong hành lang, dường như đồng thời với lúc đó, có hai bóng người xuất hiện.

Gió đêm gào thét, ba người đứng thẳng ba hướng, giằng co một lúc, Kelly giang hai tay ra.

"Thế nào? Giao lưu xong chưa? Giao lưu xong rồi thì nhìn ta đây này, ta là một đại mỹ nữ đó."

"Cô gái này gặp mạnh lại càng mạnh..."

Trợn mắt nhìn Gián Tố Ngôn ở đối diện, Natalie có chút không hiểu nổi mở miệng nói, sau đó nhìn vào chỗ cái váy bị thủng:

"Đây là lần đầu tiên tôi gặp một người có đi năng miễn dịch, cô rất lợi hại."

"Đúng vậy..."

Kelly giống như có điều suy nghĩ gât đầu, sau đó dùng ánh mắt phức tạp nhìn về phía cô gái áo trắng.

"Cô làm rách áo tôi..."

Nhìn vạt áo bị rách, cô gái áo trắng nhún vai.

"Cô cũng làm thủng váy tôi..."

Natalie nở nụ cười:

"Đây là lần đầu tiên tôi giao chiến với cô sau khi thức tỉnh, nhưng tại sao tôi lại cảm thấy cô rất quen thuộc?"

"Duyên phận đó."

Tố Ngôn cười cười.

Natalie nhìn cô gái này một chút, sau đó nở nụ cười:

"Tôi thấy cô nói cũng đúng, thật là kỳ quái, giống như là chúng ta quen nhau đã lâu vậy..."

Cũng không biết vì sao mình lại bị lây nhiễm tâm tình này, nàng hít sâu một hơi, sau đó mở tay, đứng trên mép tường rộng không tới 10cm, giống như nữ vương mang giày cao gót ưu nhã xoay một vòng, cười tươi như hoa:

"Nếu vậy... thì làm sao bây giờ, phương hướng... 1234567... Có 20 xạ thủ xuất sắc nhất đang ngắm vào cô, chỉ cần tôi ra lệnh là nổ súng, cô làm hồng cao váy tôi thích nhất, hiện giờ tôi đang muốn giết cô..."

"Tôi có một cái nút."

Tố Ngôn cười móc một cái điều khiển từ xa ở trong túi áo ra, nói:

"Chỉ cần tôi ấn một cái... tổng cộng có 1234567... 18 tòa nhà quanh đây sẽ biến thành lịch sử, nên làm cái gì bây giờ, nước Pháp từ trước tới giờ vẫn cho mình là lợi hại, số người bị chết do khủng bố rất ít... Nghĩ đến đây tôi đã cảm thấy hưng phấn, bây giờ mới nhớ ra là mình phải ấn xuống, Huống chi..."

Nàng cười:

"Chớ trêu thay, thực ra cô không thích mặc váy."

"Oa ác."

Natalie ngẩn người, Kelly giang hai tay:

"Tôi đã sớm nói với cô rồi, người này rất biến thái."

"Tôi rất ghét cái cảm giác bị người khác hiểu rõ... Nhưng mà ánh mắt của cô lại làm cho tôi cảm thấy thoải mái... cậu nhóc thích già gái à..."

Thấy Tố Ngôn hơi sững sờ một chút, nụ cười của Natalie tươi như hoa, xoay người nhảy ra ngoài, tiếng cười như chuông bạc vang trong trời đêm:

"Tôi đi trước, ngày mai lại tìm cô chơi đùa, bai bai..."

"Cô bây giờ còn thích tới Quảng trường Concorde bán hoa không?"

Gia Minh ở phía sau hô lớn, ở bên dưới có một bóng người màu tím đang tung bay, như một con bướm ra xuống bên cạnh, cô gái này xoay người phát phát tay, đi vào rừng xe có rèm che.

Gia Minh đứng ở bên trên đưa tay sờ mũi, thấy dịch thể sền sệt dính trên mũi mình chẳng khác gì máu tươi trên đường phố, trong cơn gió lạnh, đầu đau như muốn nổ tung.

Quả nhiên, dị năng cường đại vẫn tạo thành thương tổn với hắn, nếu như Natalie thực sự xuất thủ toàn lực, thì kết quả cuối cùng sẽ không bình thủ như bây giờ.

"Ta vẫn không hiểu tại sao ngươi lại biết nhiều chuyện như vậy..."

Thanh âm của Kelly vang lên ở phía sau, Gia Minh đưa tay lau máu chảy từ mũi ra, nhẩy xuống dưới, khi quay đầu lại chỉ thấy Kelly hai tay ôm ở trước ngực, thân hình dựa vào cầu thang, đôi mắt u buồn mà âm trầm.

"Sao lại đột nhiên có loại ánh mắt này, chẳng nhẽ cô lại muốn làm triết học gia?"

"Triết học gia cũng không tệ, nhưng mà trong vòng nửa tháng nay ta luôn có một nghi vấn, chuyện ngươi có dị năng miễn dịch đã khiến ta lo lắng..."

Nàng nhìn chăm chăm vào thân ảnh màu trắng, không một chút nào nói đùa.

"Hiện giờ ta mong ngươi nói cho ta biết, cái tấm phim chụp điện não đồ kia không phải là của ngươi."

ÂN SÁT

Phẩm Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 378

Thích Cậu Thi Thế Nào

Sáng sớm ngày 27 tháng 1, ở một nơi nào đó tại Paris.

"Dậy nào, dậy nào, dậy nào!"

Trong phòng ngủ truyền ra tiếng kêu của Natalie, Gia Minh bung cháo thịt đi vào trong.

Natalie mặc áo ngủ đang liên tục lay lắc Kelly đang cuộn thành một đồng trên giường, khi ngủi thấy mùi thơm của bữa sáng, nàng quay đầu lại, không quan tâm tới đồ lười trên giường nữa:

"A, có điếm tâm để ăn rồi."

Nàng vừa mới cất bước thì Kelly đã hừ một tiếng từ trên giường ngồi dậy, mắt thì buồn ngủ, trên đầu đội một cái mũ ông già Nô-en:

"Tôi đã dậy!"

Không bao lâu sau, ba người vừa ăn vừa trò chuyện.

"Hôm qua, ở Châu Phi đã bán 15 cái máy bay chiến đấu..."

Kelly ăn cháo thịt nói.

"Mấy hôm trước có một nhóm khủng bố đang lên kế hoạch đánh bom Lầu Năm Góc... Thật là ngu ngốc."

Natalie cau mày lấy một quả trứng bóc vỏ, chọn lòng đỏ, nói nhỏ.

"Tôi nghĩ đây là một ý kiến hay... Nhất định sẽ có nhiều người chết, thế giới sẽ khiếp sợ..."

"Ặc, Ặc, chờ xem thế nào."

"Tôi qua tôi phát hiện mấy bức thư tình trong phòng ngủ, các người muốn xem không."

"Đợi lát nữa đọc, nhưng mà theo như ta thấy hình như nhân vật chính trong bức thư đó kiểu gì cũng nuôi nhiều tình nhân, từ nhiều phương diện có thể đoán ra..."

"Tôi hiện giờ mới phát hiện, thực ra cậu theo chúng tôi nấu cơm mới tạo thành một tổ hợp hoàn mỹ, đáng tiếc mai cậu đã phải về rồi..."

Đại khái là sau khi ăn xong bữa sáng, ba người vẫn còn dư thời gian cho nên lau dọn vết tích trong phòng, thuận tiện đem thư tình của chủ nhân ra chia sẻ một phen.

Thực ra đây chẳng phải là căn nhà của ai cả, chẳng qua là Natalie gần đây thích chơi trò chơi, cũng không biết là nàng lấy sáng kiến này ở đâu ra, Natalie và Kelly viết một số truyền đơn, dán trên cửa một số phòng, nếu như không có ai bóc thì kiểu gì cũng nói rằng chủ nhân họ không có nhà, tới đêm các nàng vào đây ngủ, thể nghiệm cảm giác lên lút xem như thế nào.

Đáng tiếc duy nhất đó chính là hai cô gái này không biết nấu cơm, mà thủ nghệ Gia Minh khiến cho các nàng phải than thở, Natalie lại bắt đầu có ý định mở rộng đội ngũ tội phạm của mình.

Trong mấy hôm nay, ngoại trừ liên hệ với Đông Phương Uyển, Gia Minh cùng với các nàng ở trong một căn nhà xa lạ, ban ngày thì khôi phục lại hình dáng cũ, theo Kelly tới phòng thí nghiệm kiểm tra tình hình.

Đương nhiên, cho dù là 3 tên tội phạm mạnh nhất này cũng phải có lúc sai lầm, ví dụ như khuya hôm trước, chủ nhân của căn nhà trở về, ba người không thể làm gì khác hơn là nhảy lầu chạy trốn, tuy rằng chật vật nhưng lại rất là vui vẻ.

Đối với tính cách của Natalie, Gia Minh thực ra đã hiểu rõ từ lâu, bây giờ ở chung với nhau ai nấy cũng có cảm giác quen thuộc. Đương nhiên, nếu như không phải hấn đóng giả Gián Tố Ngôn đánh ngang tay với Natalie thì đối phương cũng không cho hấn cơ hội gia nhập đội ngũ này.

Natalie tính cách hoạt bát, rất nhiều thời gian nàng thích trải nghiệm cuộc sống bình thường, đương nhiên nàng cũng có kiêu ngạo của mình.

Về Gia Minh và Kelly ở trong phòng thí nghiệm làm những thứ gì, nàng không hỏi tới, Gia Minh thậm chí có thể khẳng định, cho dù có đứng ở sau lưng quan sát, nhưng nàng cũng lười tìm hiểu xem đây là nghiên cứu cái gì.

Sau khi tỉnh dậy lần thứ hai, Natalie càng lúc càng mạnh, đối với người bình thường mà nói, hiện giờ nàng giống hệt như người ngoại tộc hoặc con cháu của thần, nếu như nàng không có tính cách này thì cũng sẽ không bị vây công mà phải chết trong lòng Gia Minh.

Bởi vậy có rất nhiều thời gian khi nhìn cô gái này, Gia Minh lại nhớ tới cô gái chết trong lòng mình trước kia, nàng chính là người nắm quyền của U Ám Thiên Cẩm, cho dù là Rothschild, hay kiêu ngạo như Ứng Tử Lam khi nhìn thấy nàng cũng chỉ có thể cung kính.

Hiện giờ, nàng chỉ là một cô gái bình thường tràn ngập hiếu kỳ, đôi khi cũng có những tư duy tà ác, tính tình hoạt bát đã đem toàn bộ những ý nghĩ cổ quái của mình biến chúng thành hiện thực.

Nhưng tóm lại, nàng chính là người bình thường... ít ra cũng bình thường hơn trước kia nhiều lắm, có lẽ như vậy là tốt hơn. Hấn nghĩ, cả đời này, nàng có thể sẽ không chết như kiếp trước, hấn cũng chỉ có thể mong đợi như vậy.

Ba người thường thì buổi sáng chia tay, chạng vạng tập hợp, tập trung với nhau đi làm chuyện xấu, cuộc sống thực muôn màu muôn vẻ. Khi đã đứng

trong phòng thí nghiệm, Kelly có chút khô khan, người đứng đầu tập đoàn chữa bệnh hàng đầu thế giới này đang tập trung phân tích tấm phim điện não đồ của Gia Minh, bởi vì có chút nguyên nhân nên mấy hôm nay Kelly ở lý trong phòng thí nghiệm, không có hứng thú dạo chơi hoặc đùa giỡn.

Nàng không ngừng tính toán, trong khi đó nguyên nhân đau đầu của Gia Minh lại tương đối đơn giản, trên cơ bản mà nói, ở ngay ngày đầu tiên đã xác định ra nguyên nhân của căn bệnh rồi.

"Bạn có biết não người phân thành rất nhiều khu vực hay không?"

Sau khi có được tư liệu ngày đó, Kelly nghiêm mặt gõ vào tấm phim, trong phòng thí nghiệm thậm chí còn có một cái máy chiếu 3D không ngừng xoay tròn, cảnh này khiến cho Gia Minh khó chịu:

"Biết."

"Mỗi một khu vực phụ trách một công năng khác nhau của cơ thể, mà hiện nay, với thành tựu của khoa học kỹ thuật, não người mới sử dụng chưa tới 10%, bởi vì... điều này mà có rất nhiều công năng khác nhau ở những khu vực ta không biết tới, không cách nào xác minh được. Nhưng ở vị trí này, trên đường não bên trái, tủy và màng não của tempora1lobe và occipita1lob đang cân bằng..."

Nàng điều khiển máy vi tính, chỉ vào một vị trí, nói:

"Những năm trước đây, chúng ta đặt cho nó một cái khu vực mới, là..."

"Khu Albert."

Gia Minh nói.

Kelly kinh ngạc nhìn hấn một cái:

"Đúng vậy, hóa ra cậu không phải là không biết gì, nếu như không nhầm thì nơi này quản lý một dị năng kỳ dị của con người, đó chính là sự tăng trưởng của Tinh Thần Lực hay nói cách khác đó chính là truyền tin và tiếp nhận. Khu vực này vô cùng thần kỳ, chúng ta nghiên cứu hơn vạn bộ não của con người mới thấy được, trừ khi đầu người bị phá hỏng từ bên ngoài, chứ khu vực này không hề nảy sinh bất cứ hiện tượng bệnh tật nào. Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao khi cầm tấm phim của cậu, ta lại nói nó hiếm thấy, cậu là người duy nhất mắc bệnh ở khu vực này, cậu hiểu không?"

"Ác, cho nên tôi mới có dị năng miễn dịch..."

"Dựa theo góc độ quan sát thí nghiệm thì cậu hiện giờ là một vật thể sống thí nghiệm tốt nhất, các chuyên gia ở bên ngoài ai cũng muốn xẻ thịt cậu ra nghiên cứu, họ có thể dựa theo tình hình của cậu biến ra một đồng người có dị năng miễn dịch. Đương nhiên có làm được hay không thì còn phải qua quá trình nghiên cứu, dị năng miễn dịch, thật là..."

Đưa lưng về phía Gia Minh, Kelly gõ tính bàn phím máy vi, nói chuyện một cách nghiêm túc.

Gia Minh nhún vai:

"Thoạt nhìn thì đây là chuyện tốt mà, có lẽ tôi là người độc nhất vô nhị trên thế giới có dị năng này, có lẽ nó..."

"Tốt cái đầu của cậu! Cậu không hiểu à, dị năng miễn dịch thì thế nào! Độc nhất vô nhị thì thế nào!"

Kelly đột nhiên quay đầu, rống to hơn:

"Tôi từ trước tới giờ chưa thấy ai phát hiện ra một khối u lớn trong đầu mà còn kêu hay, từ 2 năm trước cậu đã bắt đầu đau đầu, vì sao lại không nói! Vì sao lại không kiểm tra sớm một chút, lúc đánh với Natalie, cậu đã chảy máu mũi, cậu cho rằng tôi không biết ư? Cậu... sắp chết rồi!"

"Khụ..."

Xấu hổ một lát, Gia Minh nói:

"Phải lạc quan..."

"Đến chết vẫn còn lạc quan..."

Sau khi Natalie rời đi, Kelly lại vùi đầu vào tính toán các khả năng, Gia Minh thỉnh thoảng ngồi ở sau hỗ trợ, ngắm nghĩ những câu mắng của nàng.

Hắn nhìn tấm phim chụp não một lúc lâu mới nói:

"Theo như tôi được biết thì y học đã tiến triển vượt thời đại hơn 20 năm, chẳng nhẽ lại không chữa được..."

"Sonofbitch" (1) Kelly không quay đầu lại nói.

(1): Sonofbitch: dịch giả không hiểu, đã tra như không có.

"OK, tôi sai rồi."

Gia Minh gờ tay, cầm miệng, sau một lúc hắn nhin không được lại nói:

"Thực ra chúng ta mới chỉ hai lần gặp mặt..."

"Cậu có thể yên tĩnh một chút hay không!"

Đưa tay vỗ bàn đánh bốp một cái, Kelly quát mắt nhìn người ở sau lưng, trong mắt có tơ máu di chuyển:

"Không nói câu nào chẳng nhẽ cậu chết à!"

"Cậu thì im lặng rồi."

Đưa tay tắt màn hình máy tính, Gia Minh nở nụ cười:

"Đương nhiên tớ giấu bệnh không phải vì sợ có chuyện, mà là vì... không có cách nào khác, khó tìm ra biện pháp lắm, sáng sớm ngày mai tớ rời đi rồi, lãng phí một buổi chiều thì hơi tiếc."

"Tôi cam tâm tình nguyện!"

Kelly trợn mắt nhìn hấn một trận, quay đầu đi, nói:

"Tôi sẽ cấp cho cậu thuốc giảm đau."

"Không cần, cảm giác đau có thể làm cho tôi cảm nhận thế giới này rõ ràng hơn... Tôi là sát thủ."

"Đau đến chết đó!"

Gia Minh vuốt tay, Kelly trừng mắt nhìn hấn vài lần, quay đầu lại tiếp tục viết gì đó:

"Mặc kệ cậu có muốn hay không, tớ đều kê đơn cho cậu."

"... Thực ra, không có Giản Tố Ngôn tồn tại trên thế giới này."

"Tôi biết."

Kelly không quay đầu lại nói.

"Ách?"

"Cậu cho tớ là kẻ ngu à, chẳng nhẽ tớ không hiểu kỳ chuyện người đánh bắt bá tước ư? Căn cứ vào những đồ vật mà Viêm Hoàng Giác Tinh tìm thấy, tôi cảm nhận có gì đó không được tự nhiên cho lắm. Suy nghĩ một chút thì ra... Đương nhiên, chính miệng cậu xác định thì mới tốt..."

"Nàng mới thực sự là một cô gái hoàn mỹ..."

"Vậy thì thế nào!"

Kelly cầm tờ giấy, vè mặt phẫn hận nhìn Gia Minh, bởi vì hô hấp mà ngực phập phồng:

"Hơn hai năm trước đây có người tự xưng gửi cho ta mấy tỉ USD, lúc đó do không hiểu nên tôi muốn giết cậu, mà đó cũng chính là thời gian tôi bày trò yêu con gái trên mạng..."

"Ách, tôi đâu đóng giả con gái..."

"Tôi chỉ nghĩ như vậy, nhưng cậu cũng đâu có phủ nhận! Cũng giống như Natalie, nàng rất ghét những người hiểu rõ mình, khi đó người mới..."

Nàng rất khó chịu:

"15 tuổi đấy, khi biết chuyện này tôi nghĩ mãi mà không ra, nhưng dù sao nói chuyện cũng mấy năm rồi, cậu bây giờ còn ở chỗ này nói với tôi là mới gặp mặt hai lần sau! Vậy mà thoảng cái gặp lại, cậu đã sắp chết, hết thuốc chữa, cậu thực sự muốn sau khi cậu chết, tôi chuyển cậu cho mấy tiểu công nương bảo mẫu ở nhà à!"

Nàng một hơi thở rống to lên, đôi mắt tròn trũng, nhìn chằm chằm vào Gia Minh, nghiêng răng nghiêng lợi, Gia Minh sững sốt hồi lâu, mắt thấy thiếu nữ rút cục lại thở dài một hơi, ngồi trở lại ghế trên:

"Vốn đối với cậu tôi cũng không có nhiều suy nghĩ, nhưng cũng muốn thử dò xét lai lịch của cậu xem thế nào, nhưng bây giờ có muốn nói thì cũng quên mất rồi, mà có nói tôi biết cậu cũng không thích nghe, tôi thích cậu đấy, vậy thì thế nào..."

"Ách, loại chuyện tình yêu trên mạng này... thực ra..."

Kelly không muốn nghe hần lẩm bầm, cúi đầu một cái, nói:

"Đêm hôm nay cậu hóa trang thành Giản Tố Ngôn, trang điểm cho đẹp một chút, chúng ta tìm một nơi có thể nhìn thấy toàn bộ Paris..."

"Ách?"

"... Tôi đem lần đầu tiên cho cậu, tuy rằng tấm màng kia không còn, nhưng mà vẫn là hàng thật giá thật lần đầu tiên, tuy rằng tôi cũng muốn tìm một địa điểm lãng mạn, nhưng mà hết lựa chọn rồi, tôi cũng nghĩ tới nếu như mình cứ tự huyền hoặc mình đồng tính luyến ái thì sẽ có chuyện gì xảy ra, dù sao cũng phải tìm một người đàn ông để thử xem, cậu là người tốt nhất, sau đó... tôi tìm tới Natalie, do quá hạnh phúc sung sướng mà... Cứ quyết định như vậy đi, cậu đâu có mất mát gì, cứ nghe lời là được, dù sao làm như vậy cũng là để cho cậu thoải mái..."

Nàng nói xong câu này lại xoay người lại viết viết, Gia Minh lấp bấp không cách nào nói lên lời, trong phòng trở nên im ắng, Gia Minh nửa nằm nửa ngồi trên ghế nhìn trần nhà.

Không biết Kelly đã khôi phục biểu tình lạnh lùng chán ghét từ lúc nào, cứng rắn nói:

"Nghĩ gì thế?"

"A, cái này... Tôi đang nghĩ chắc phải đi Nhật Bản..."

Hần nhìn trần nhà, ngừng lại một chút, nói ra mục đích mình muốn làm:

"Giết chết Ngự Thủ Thương (2)."

(2): Ngự Thủ Thương: người cầm đầu tổ chức Bù La Gia.

ẤN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 379

Tương Lai Của Chúng Ta

"A lô... chuyện của Sa Sa xong rồi.. Dẫn hắn trở lại? Ha hà, tớ không ngờ tới tình huống đó, Liễu Sĩ Kiệt đã chết... hắn bị đồng bọn giết chết, cho nên không thể để cho Sa Sa tự tay báo thù được..."

Sáng sớm, Gia Minh gọi điện thoại cho Linh Tĩnh.

"Du lịch? Ha hà, Paris thực ra không tệ lắm, nhưng mà tớ không theo mấy người Đông Phương Uyên nên không biết được nhiều nơi... quà ư, đương nhiên là có mua, là... Thôi, không nói trước, đại khái là chiều nay tớ về tới nhà, trên máy bay được ăn cơm rồi, không cần chuẩn bị, buổi tối... à, buổi tối tớ ngủ ở đâu ư, cậu với Sa Sa, Huân ngủ cùng một phòng, đừng cho bố mẹ cậu biết... Tới giờ rồi, mấy người kia đang đợi tớ... Ủ, bai bai..."

Cúp điện thoại, Gia Minh mang theo hành lý đi ra ngoài, trời còn chưa sáng, đèn đường vẫn còn chiếu, gió sớm lạnh lẽo, đèn đuốc trong sân bay sáng trưng, Đông Phương Uyên và Hứa Nghị Đình ở phía xa vẫy tay với hắn.

Một chiếc xe con đậu ở ven đường, Gia Minh chạy vài bước, tiếng còi đột nhiên vang lên, Natalie mặc áo choàng màu vàng, vỗ vỗ vai Gia Minh, quay đầu nhìn đám người Đông Phương Uyên, thân thiện vẫy tay.

"Kelly không đến, cho nên tôi tới tiễn cậu."

"A, hôm qua nói không cần tiễn rồi mà."

"Đêm qua chơi vui vẻ với Kelly không?"

"Ách..."

Gia Minh sờ sờ mũi:

"Loại chuyện này..."

Natalie nở nụ cười:

"Cần gì phải khấn trương, con người ai chẳng phải thế, ý tôi là.. cậu đã hiểu rõ tình hình rồi chứ?"

Minh gạt đầu, nói:

"Tình hình Kelly thế nào?"

"Không có gì cả, sau khi nói chuyện một lúc, cô ấy nói cô ấy rất thích tôi, uống một chút rượu rồi đi ngủ, đương nhiên là ngủ trong phòng của tôi, nhưng tôi không phải đồng tính luyến ái... chặt vật một đêm không ngủ được..."

Nhớ tới tình hình Kelly, Natalie bật cười lắc đầu, trầm mặc trong chốc lát, thờ dãi:

"Tôi nghe Kelly kể về chuyện của cậu, rất xin lỗi."

"Trung Quốc có câu, sống chết có số."

"Những chuyện có liên quan tới dị năng thường rất thần kỳ, biết đâu có thể xoay chuyển tình thế... A, được rồi, tôi biết nói câu này không có ý nghĩa, nhưng mà tôi rất mong một ngày có thể gặp lại, cậu rất thú vị."

Natalie cười nói:

"Tôi biết cậu định nhờ tôi chăm sóc Kelly, chuyện này thì yên tâm đi."

"Cảm ơn."

"Thuận buồm xuôi gió."

Natalie gạt đầu, xoay người đi vào trong xe, đi tới cửa thì dường như nhớ ra chuyện gì đó, quay đầu nói:

"À... Tôi cảm thấy chúng ta rất thân thiết, có lẽ cậu hiểu rất rõ tôi, có đúng không?"

Thấy Natalie chăm chú nhìn mình, Gia Minh suy nghĩ một hồi, gạt đầu:

"Tạm thời coi đó là một giấc mộng thú vị, trong mộng tôi đã nhìn thấy cô."

Natalie mỉm cười nhìn hắn, chậm rãi mở miệng:

"Hình như cậu có điều áy náy với tôi?"

"... Có."

"Trong mộng phải không?"

"Đúng."

"Tuy rằng tôi không biết chuyện gì xảy ra, nhưng mà tôi nghĩ cậu nói thật."

Nói xong, nàng xoay người ngồi vào trong xe, sau đó phát phát tay, nói:

"Nhưng mà... có một điều phải nói, cho dù có chuyện gì xảy ra, tôi cũng không trách cậu, hiện giờ đang tốt mà... Hy vọng có thể gặp lại."

Gió lạnh gào thét, một chiếc máy bay trong sân bay cất cánh, chiếc xe có rèm kia cũng từ từ biến mất trong sân bay, thoát khỏi tầm mắt của hắn. Giống như bị điều gì đó làm giật mình, Gia Minh thở phào nhẹ nhõm, cười ha hả, sau đó xoay người đi tới chỗ đám Đông Phương Uyển.

"Ứng Tử Lam và Lôi Khánh bọn họ muốn gặp Natalie tiểu thư nhưng lại không được, trong khi đó cậu lại đi chơi với họ bốn năm ngày, nếu để cho bọn họ biết, chắc là họ sẽ tức chết mất."

"Ừ, rất may là họ không biết, nếu không mình khó sống rồi..."

"Yên tâm đi, tớ không nói cho bọn họ, các bạn học không nhận ra ai đâu, bọn họ không nên biết."

"Cảm ơn."

Mùa đông đã qua, Giang Hải không còn tuyết.

Tới nhà vợ chồng bác Diệp, Gia Minh cùng với Linh Tĩnh, Sa Sa, Nhã Hàm và Huân ăn tất niên, sáng mùng một tới Hoàng gia. Trước kia cuộc sống của Gia Minh vốn tách hẳn khỏi gia tộc này, có mừng năm mới cũng chẳng ai để ý, nhưng mà lần này lại khác, khi Hoàng gia liên tiếp gặp chuyện không may, quan hệ trong tộc đã trở nên thân mật hơn một chút, trải qua chuyện Phương Chi Thiên tự mình báỉ phỏng, họ đã nhận ra Gia Minh không còn là một tiểu hài tử nữa.

Từ góc độ của người lớn mà nhìn, Gia Minh đã trở thành người đứng đầu trong đám trẻ tuổi, nhưng mà hắn lại ghét bị phiền phức như vậy, cho nên nếu có thời gian là tranh thủ trốn đi.

Qua ngày tết, học viện Thánh Tâm lại bắt đầu khai giảng, Gia Minh và mọi người đã bước vào học kỳ cuối cùng của thời cấp ba, trước khi khai giảng 2, 3 hôm, Gia Minh, Linh Tĩnh, Sa Sa thu dọn phòng thuê, sau đó giúp Nhã Hàm quét dọn biệt thự, bốn người trong khoảng thời gian này thường ở chung với nhau, cùng đi chơi, nghe nhạc, uống cà phê.

Cách kỳ thi tốt nghiệp THPT còn chưa tới nửa năm, nhưng chỉ có Nhã Hàm và Linh Tĩnh là người lo lắng.

Đối với Nhã Hàm, nàng lo rằng không biết Gia Minh sẽ chọn nơi nào để học đại học, Linh Tĩnh lại lo lắng cuộc sống sau này của ba người sẽ ra sao, trên thực tế chuyện này tương đối phiền phức, Gia Minh không nói cái gì, Sa Sa gần đây thi không có tâm trạng học hành, mục đích của nàng bây giờ chính là phần đầu cho chuyện bang hội.

Ở chung với nhau hai năm này, có rất nhiều chuyện đã trải qua, có những cảm thụ khác hẳn với những người bạn cùng lứa, thậm chí Linh Tĩnh còn đi làm thêm, rài tờ rơi, tới nhà hàng đàn dương cầm.

Cái khiến nàng thỏa mãn nhất đó chính là 3 người đồng tâm hiệp lực vượt qua khó khăn, bây giờ, lựa chọn hàng đầu của nàng đương nhiên là trở thành

nghệ sĩ dương cầm, nhưng nàng cũng đang suy nghĩ chọn y tá hoặc bác sĩ nội khoa.

Bởi vì Gia Minh dường như có dự định làm bác sĩ ngoại khoa, mà lý tưởng này lại chính do mẹ nàng hun đúc.

Gia Minh không nói gì, Linh Tĩnh đương nhiên xem đó là dự định của hắn.

Xuất phát từ lo lắng cho cuộc sống tương lai, Linh Tĩnh coi đó là một sự khảo nghiệm, mà người duy nhất nàng có thể xin ý kiến lúc này, chính là chị Nhã Hàm.

"Đàn dương cầm đi, chị thấy em nên học đàn dương cầm."

Sau khi suy nghĩ, Nhã Hàm nói với nàng:

"Nếu nói tới tương lai, đương nhiên phải chọn mục đích lý tưởng nhất, chị biết em thích Gia Minh, muốn học chung một chỗ với hắn, nhưng mà em nghĩ xem, nếu như thực sự em chọn y tá hay bác sĩ, em có thích cái nghề này không, có lẽ là sau này em với Gia Minh sẽ mở chung một phòng khám nhỏ, nhưng mà trải qua thời gian, nếu em ghét nghề này thì sao? Hơn nữa hai người mà cùng làm một nghề sẽ dễ sinh ra mâu thuẫn, em là người thông minh và chăm chỉ, vạn nhất có mâu thuẫn thì không ổn..."

"Tình tình Gia Minh hiện giờ rất tốt, nhưng biết đâu tương lai sẽ thay đổi? Trên ti vi đều có những phim như vậy mà, muốn sống với nhau phải xa nhau, đó không phải là chuyện lớn, đôi khi chính những chuyện nhỏ sẽ gây ra mâu thuẫn, làm cho tình cảm của hai người không còn tốt, chỉ cần hơi chút sẽ cãi nhau âm ỉ."

Linh Tĩnh vốn định nói chuyện mấy người ở chung với nhau rất hòa thuận, đương nhiên trong tương lai sẽ cùng nhau đối mặt với tất cả, nhưng sau khi suy nghĩ lại, nàng lại thấy trong sách cũng nói, lời thề của người yêu là điều không đáng tin.

Mà thực thể thì lúc này Gia Minh cũng không lo lắng chuyện này, nàng đang lo lắng khi Gia Minh học đại học, hắn có học ở xa quá không, có thời gian quan tâm tới nàng không, nếu như Linh Tĩnh và Sa Sa luôn ở bên cạnh hắn, có lẽ mình sẽ không có vị trí gì trong trái tim hắn mất.

Ngoại trừ việc này, sau khi khai giảng, cuộc sống của Gia Minh và Linh Tĩnh, Sa Sa, Nhã Hàm, tất cả đều như cũ.

A, có khi nói như cũ chỉ là tưởng tượng.

Khi biết có khối u trong đầu, cảm giác đau đầu của Gia Minh ngày một tăng lên, tần số xuất hiện càng nhiều, cứ cách mấy ngày Kelly lại nói chuyện với hắn một lần, ai ủi hắn bằng những con số thực nghiệm.

Gia Minh đương nhiên biết đây chỉ là những phương pháp đối phó, cho dù có cố gắng tới mấy cũng khó mà giải quyết được chuyện này, trong đầu hắn đã có một ý tưởng mới về cách huấn luyện Huân, cho tới khi nàng vào đại học và ra ngoài xã hội.

Nhưng mà hắn lại phát hiện mình có chút do dự, có nên cho cô gái ngây thơ kia tiếp xúc với những lĩnh vực và phương diện nhạy cảm không, mặt khác, chuyện Sa Sa làm hắn phải lo nghĩ, cảm giác nóng nảy càng lúc càng nhiều.

Vốn theo như hần nghĩ, sau khi giải quyết Liễu Sĩ Kiệt, tâm tình báo thù của Sa Sa sẽ bớt đi, hần với Linh Tĩnh tiếp tục khuyên bảo có thể kéo nạng ra khỏi cái vòng tròn xã hội đen này.

Ý nghĩ này mới đầu có kết quả tốt, sau khi nói chuyện Liễu Sĩ Kiệt với Sa Sa, tâm lý nàng đã trở nên thoải mái hơn một chút, nhưng chuyện lại càng trở nên nghiêm trọng.

Sau khi yên tâm về việc báo thù, nàng bắt đầu toàn tâm toàn ý lao đầu vào chuyện Sa Trúc bang.

Vốn mỗi liên quan giữa Sa Sa và Sa Trúc bang chỉ có ở một số phương diện, hầu như chỉ ở phương diện buôn lậu thuốc phiện, chuyện đàm phán hay sống mái với nhau không có, Gia Minh muốn nàng thoải mái vui đùa, nhưng sau khi biết chuyện Liễu Sĩ Kiệt chết, cô gái này bắt đầu hướng tới vị trí muốn làm lão đại xã hội đen.

Thường thì người ta ở học kỳ cuối cấp đều có một mong muốn, đó là "học kỳ này mình phải cố gắng, phải học cho thật giỏi", nhưng Sa Sa lại không như vậy, nàng coi chuyện Sa Trúc bang là bắt đầu cho một cuộc sống mới của mình, nàng bắt đầu quan tâm tới sổ sách, quan tâm tới hoạt động của bang phái, những chuyện lớn nhỏ cũng bắt đầu tìm hiểu, không giống với dự tính của Gia Minh và Linh Tĩnh, nàng đã bỏ qua chuyện học đại học, từ từ tham dự vào công việc của Sa Trúc bang.

Chuyện này đã làm cho bầu không khí trong ngôi nhà không còn được hòa thuận.

Buổi tối, Sa Sa ra ngoài thường xuyên hơn, cũng không còn đọc sách nữa, không còn làm bài tập, thấy vậy Linh Tĩnh rất tức giận, mới chỉ mắng đôi câu, Sa Sa đã tự biết mình đuối lý, đầu tiên là xin lỗi, giả bộ rút kinh nghiệm, khi có thời gian thì tranh luận, gặp Gia Minh thì tung búng nói chuyện giang hồ, cố gắng làm cuộc chiến tranh trong ngôi nhà nhỏ này nhỏ đi.

Cuối tháng 3 chính là kỳ thi đầu tiên của học kỳ này, thành tích của Sa Sa bết bát, Linh Tĩnh tức giận khóc một trận, trong khi đó Sa Sa cũng phát hiện ra một chuyện, đa phần trong công việc trong bang đều do Gia Minh và Tiểu Mạnh giải quyết, có rất nhiều tin tức nàng không biết, có người tới tìm nàng nàng cũng không biết.

Không lâu sau đó, Tiểu Mạnh báo cho Gia Minh biết Sa Sa đã phát hiện, Gia Minh vốn cho rằng Sa Sa sẽ hỏi mình, nhưng không ngờ nàng chẳng có phản ứng gì, khi ăn cơm thì nhìn Gia Minh Gia Minh thất thần, có lẽ là đang suy nghĩ xem chửi người như thế nào, cái loại ánh mắt này làm cho Gia Minh có chút chột dạ.

Một ngày đầu tháng 4, cuộc sống hòa thuận của ba người bắt đầu có một vết rạn thứ nhất.

"Tớ muốn... chuyển ra ngoài..."

Sau khi ăn cơm tối xong, Sa Sa nép mình trong một góc nhỏ, nhỏ giọng nói.

ÂN SÁT

Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 380

Tâm Tĩnh

"Tớ muốn... chuyển ra ngoài..."

TV vẫn mở, thanh âm quảng cáo truyền ra, Sa Sa ôm gối ngồi trong một góc, ánh mắt nhìn Gia Minh và Linh Tĩnh, tiếng nói của nàng xen lẫn với thanh âm của TV hiển nhiên là không rõ lắm.

Linh Tĩnh đang kiểm tra đồ đạc, lúc này quay đầu hỏi:

"Cái gì?"

Gia Minh cũng tỏ ra không nghe rõ, nhìn nàng.

"Tớ muốn..."

Sa Sa thấy Gia Minh nhìn mình lâu như vậy, rốt cục hít sâu một hơi, nói:

"Tớ muốn chuyển ra ngoài một chút, hiện giờ công việc của Sa Trúc bãng hơi nhiều, tớ hay phải về muộn, cha của tớ trước kia có một gian nhà bên đó..."

Nàng còn chưa kịp nói xong, Linh Tĩnh đã đứng dậy nhìn nàng, xoay người đi vào trong phòng:

"Tớ đi tắm."

Có lẽ nàng vào trong đó lấy quần áo.

"Ách... Tớ..."

Bị cắt ngang như vậy, đũng khí của Sa Sa biến mất, hai vai sụp xuống, nhìn Gia Minh không biết phải nói cái gì.

Thường ngày Gia Minh tương đối cung chiều nàng, nhưng mà nàng biết chuyện này quan hệ trọng đại, trong lòng có chút áy náy cúi đầu, sau đó lại liếc mắt nhìn Gia Minh, nhếch môi định nói.

Đúng lúc này thì trong phòng ngủ truyền ra những tiếng lịch kịch, giống như có gì đó đổ vỡ.

Gia Minh đứng lên mở cửa, thấy quần áo và đồ dùng rơi đầy đất, Linh Tĩnh mặc một bộ quần áo ngủ màu đỏ, đi đôi tất trắng, dựa vào giường, trên đùi nàng có vô số quần áo và đồ dùng bị đổ, nàng ngẩng đầu nhìn Gia Minh, hai mắt ứa lệ.

Lúc này, Sa Sa đã chạy vào, nàng nghiêng đầu đứng im đưa tay lau nước mắt.

Bầu không khí cứ như vậy trầm xuống, Sa Sa có chút do dự đi lên vài bước, đại khái là nàng muốn ôm Linh Tĩnh nhưng không dám đành phải thu dọn quần áo và đồ dùng hàng ngày, Linh Tĩnh lại dùng ống tay áo lau lau ánh mắt, gục đầu vào gối của mình, nghẹn ngào.

"Linh Tĩnh, thật xin lỗi, thế nhưng tớ..."

Đem áo và đồ dùng hàng ngày đặt lên giường, Sa Sa ôm lấy Linh Tĩnh, nhưng lại bị Linh Tĩnh hất ra.

"Liễu Hoài Sa, cậu cho rằng tớ gây khó khăn cho cậu đúng không?"

"Không phải... Thế nhưng tớ, thế nhưng tớ... tớ cũng không còn cách nào khác..."

Hai cô gái ôm nhau trong phòng, Gia Minh day day trán, cơn đau đầu lại dâng lên, vốn lúc này hẳn định tới ôm hai người khuyên nhủ cho họ bình tĩnh lại, nhưng trong đầu hẳn lại chẳng có từ nào có thể an ủi được.

Hắn đi vài vòng trong phòng, một tay chống tường, một tay bóp trán, cảm nhận cơn đau dớn trong đầu. Khi hẳn định ngồi xuống thì lại đi tới góc nhà, rót một chén nước, tiếng khóc lúc này đã vang lên xen lẫn thanh âm của TV.

"Cậu định không đi học? Không lên đại học? Lẽ nào làm đại tỷ của đám xã hội đen thú vị như vậy ư? Nếu như... cậu gặp chuyện như chú Liễu, tớ và Gia Minh phải làm sao bây giờ?"

"Thế nhưng... Tớ thật sự không biết mình phải làm gì..."

"Chẳng phải cậu thích bóng chày hay sao? Năm ngoái chẳng phải cậu nói là mình muốn làm nhà thiết kế thời trang hay sao, có nhiều chuyện tốt hơn là đi làm xã hội đen, cậu biết..."

"Tớ đã không đánh bóng chày lâu rồi, thiết kế thời trang chỉ là nói đùa thôi..."

"Chúng ta còn là học sinh cấp 3 đấy, sao có thể làm xã hội đen được, sau khi cậu học xong đại học... cậu có thể quyết định mà, khi đó cậu sẽ hiểu..."

"Nhưng mà Sa Trúc bang gần đây có việc, có một số bang phái lại nhúng tay vào, đêm hôm nay còn phải đàm phán với người ta, tớ đã không chối, nhưng mà không thể không..."

"Tớ ghét một cô gái mà lúc nào cũng liên miện nói đàm phán, tớ nghĩ tớ sai rồi, tớ không nên quản cậu, tớ không nên... cần cậu để cậu gặp chuyện không may..."

Linh Tĩnh nói xong lại khóc, Gia Minh đi vài vòng ở phòng khách, phát hiện ra mình không thể an ủi gì cả đành kéo cửa ra đi ra ngoài, đạp xe tới biệt thự của Nhã Hàm, trên đường gọi điện cho Tiểu Mạnh.

"A lô, Mạnh ca, đêm hôm nay đàm phán với ai vậy... là Tân Trữ bang? Không có chuyện gì... Tôi chỉ hỏi một chút thôi, Sa Trúc bang đã không cho buôn lậu thuốc phiện, vậy mà có người còn nói tới, đúng là kỳ quái... chúng ta không phải Liên Hợp Quốc mà lúc nào cũng thương lượng giải quyết vấn đề... Ha ha, biết rồi, đồng thời tìm cho tôi một số tư liệu, nhất là lão đại của Tân Trữ bang, hình như tên hắn là Triệu Chấn Hải thì phải, chẳng phải lần trước tư liệu đã báo điều tra rồi mà... Tôi không thấy, anh tra địa chỉ nhà hắn, những họ hàng tương đối thân cận... A, ba đời thì càng tốt... Không có gì, tâm tình không tốt lắm đi ra ngoài hóng gió một chút, đang định bái phỏng cô, đi, cậu, vợ bạn Tân Trữ bang... Ha ha, nói đùa mà thôi..."

Gió đêm thổi tới, hắn cúp điện thoại, thì thào tự nói:

"Mẹ nó... Chúng mày muốn tới thì tao tới gặp cả nhà chúng mày..."

*** Đèn đường sáng trưng, hắn vòng qua học viện Thánh Tâm, tới khu biệt thự của Nhã Hàm. Lúc này, trước biệt thự có 2 chiếc xe con, trông như là có người tới gặp, năm nay nàng đã hòa giải với cha mình, bắt đầu tiếp xúc với một số người trong nhà, số người tới gặp cũng nhiều hơn.

Thường ngày toàn lấy chìa khóa tự mở cửa, nhưng bây giờ thì không thể, Gia Minh dừng xe nhấn chuông, một lát sau hắn thấy Nhã Hàm mặc một bộ quần áo công sở màu trắng đi ra mở cửa, thấy hắn, nàng cười cười lắc đầu chỉ vào bên trong, ý bảo có khách:

"Vào đi."

"Chào cô giáo."

Chào một tiếng Gia Minh tiến vào trong, thấy trong phòng có tổng cộng có 7 người, cả nam lẫn nữ, hiện giờ đều đang nhìn vào hắn, 2 người trong đó Gia Minh biết, đều là họ hàng của Nhã Hàm, không biết đang thảo luận cái gì, Một thanh niên đeo kính đi tới bên cạnh nói:

"Nhã Hàm, đây là học sinh của cậu?"

Trông dáng vẻ thì hình như hai người có vẻ thân thiết.

Nhã Hàm phát phát tay:

"Mọi người cứ nói chuyện đi, tôi có việc cần nói với cậu này một chút."

Nàng xoay người dẫn Gia Minh tới thư phòng.

Đóng cửa phòng, cái bộ mặt miễn cưỡng của Nhã Hàm lập tức biến thành tươi cười, ôm cổ Gia Minh, hôn hắn một cái rồi mới nhẹ giọng nói:

"Có một số chuyện hơi phiền, để chị ra ngoài bảo họ về, em chờ một chút."

"Không cần đâu, em tới rồi phải đi ngay..."

"Ừ, đừng vậy mà."

Hai tay ôm cổ hắn, thân hình Nhã Hàm như một con mèo nhỏ nằm trong ngực hắn, ngẩng đầu lên, nói:

"Vất vả lắm em mới tới đây được một lần, ngoài kia cũng không có chuyện gì lớn, để chị bảo họ đi."

"Đúng là em có việc, em tới là muốn mượn xe chị ra ngoài hóng gió."

"Đi đâu?"

Nhã Hàm bật dậy, dùng ánh mắt hiếu kỳ hỏi.

"Ách, chuyện này... Được rồi, cái tên nam nhân đeo kính kia là ai? Hình như hắn chú ý tới chị, có muốn em đánh hắn một trận không?"

"Phi, cái gì mà mở miệng là đánh, họ nhiều người như vậy em đánh nổi không?"

Nhã Hàm lờm lẩn một cái, nói:

"Không nhắc tới hắn nữa, em định đi đâu? Linh Tĩnh và Sa Sa có đi cùng không?"

"Kỳ thực... A, Sa Sa lại gây chuyện với Linh Tĩnh, nàng muốn chuyển ra ngoài, bởi vì Linh Tĩnh hay nói nàng trở về muộn, tối lại còn ra ngoài, hiện giờ em tương đối loạn, muốn ra ngoài cho tinh táo một chút..."

Nhã Hàm nghe Gia Minh nói vậy, đảo mắt vài vòng, nhíu mày:

"Không phải Sa Sa muốn chia tay với em đó chứ."

"Không phải đâu, cô ấy không có ý này."

"Vậy..."

Nhã Hàm cười theo hình trăng khuyết:

"Chị có thể coi mình là người ngoài để há hê một chút không?"

Gia Minh thờ dài:

"Há hê một đêm là được rồi."

Hắn đưa tay véo mũi nàng, Nhã Hàm không tránh, trên mặt tươi như hoa, qua một lát nàng nói:

"Vậy em chờ một chút, chị lập tức đuổi họ về, sau đó cùng em ra ngoài chơi!"

"Chờ một chút."

Thấy tâm tình của nàng có chút hưng phấn, Gia Minh liền vội vàng kéo nàng lại, nói:

"Em ra ngoài không phải đi chơi."

"Sao?"

"Chắc là... Sẽ có máu tanh."

Nhã Hàm ngẩn người, sau đó mới kịp phản ứng, nụ cười biến mất, một lát sau nàng mới gật đầu:

"Chìa khóa trong cặp, chị ra ngoài lấy cho em."

Mở cửa, thanh âm giày cao gót vang vọng, một lát sau Nhã Hàm trở lại thư phòng, đưa chìa khóa cho hắn, nói:

"Cẩn thận nhé."

"Chị thừa biết mà."

Gia Minh cười lắc lắc cái chìa khóa, lúc chuẩn bị kéo cửa thì Nhã Hàm nhẹ giọng nói:

"Này, chị không hà hê vì lòng dạ hẹp hòi đâu, Linh Tĩnh và Sa Sa đều là những cô gái tốt, chị lừa dối các nàng ấy ở với em là không đúng, em không thể không tốt với các nàng ấy."

Nàng hơi dừng một chút, nhẹ giọng cười:

"Mặt khác... đêm nay chị chờ em..."

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 381

Luống Cuống

Những ngôi sao sáng lấp lánh trên sông ngân hà, ánh trăng như thuyền sáng lung linh trong bầu trời đêm, ở phía Đông có biển lớn mênh mông, núi cao chập trùng, sông ngòi chằng chịt, những con đường giao thông hiện đại mọc lên như bàn cờ, thậm chí như mạng nhện. Xe lửa, ô tô, thuyền, thậm chí là máy bay đã gắn kết thế giới lại một thể.

"Vi sao chúng ta có thành tựu như bây giờ, là bởi vì có đầu óc!"

Hai bên đường là ruộng lúa và sườn núi, thỉnh thoảng có xuất hiện một vài thôn xóm, đây là con đường đi từ Tân Trữ đến Giang Hải, một chiếc xe bus trông còn mới đang bình thản di chuyển, có một nam nhân trông có vẻ hung thần ác sát ngồi dựa vào thùng xe đang nói chuyện.

"Mọi người lẫn lộn cõi đời là vì tiền, đánh đánh giết giết có ích lợi gì, nếu nói tới đánh nhau, trước kia ta cùng với Cao lão đại đi tranh giành địa bàn, một bang đánh mười mấy bang. Như vậy thì thế nào, chẳng qua cũng chỉ là tay chân mà thôi, sau đó 21 người tìm ta, ta trốn thoát, trúng hơn 10 dao, may mà mạng ta lớn mới còn sống. Nếu như các người gặp cảnh tượng này, tặc tặc... Cao lão đại lúc đó còn đang hô phong hoán vũ, kiêu ngạo vô cùng, lần đó ta không chết, đương nhiên là hấn chết. Ta ngầm liên kết với mấy vị lão đại xung quanh bầm hấn thành thịt vụn, hôm sau bang phái của họ suy sụp? Đó là gì? Ngày xưa Tân Thủy Hoàng tung hoành bốn bể cũng như vậy thôi, ta biết làm việc không chỉ dùng sức, nếu không động não chúng ta tuyệt đối không có được vị trí hiện giờ."

Bọn hắc bang trong phim ảnh đều có giọng điệu như vậy, lẫn lộn cõi đời phải dùng cái đầu, sau đó là một lần khoe khoang sự tích anh hùng, thấy ánh mắt sùng bái của bọn tiểu đệ trong bang, hấn phát tay.

"Vi sao lần này chúng ta cần theo chân đám người kia tới đàm phán... Sa Trúc bang ý có quan hệ là không nói đạo lý, các người chắc cũng biết, khi Liễu Chính còn tại vị cũng chưa báo đạo như vậy, hiện giờ họ lại căm cả Giang Hải không được buôn thuốc phiện, con gái Liễu Chính là cái gì, năng ta coi mình là Lâm Tắc Từ (1) chắc... Hiện giờ ai mà chẳng tức giận có ta, Tân Trữ Bang đang muốn toàn diện khai chiến với họ..."

(1) Lâm Tắc Từ (1785 - 1850), là một vị quan và là tướng nhà Thanh ở thế kỷ XIX. Ông được coi là một vị quan có chủ trương chống thực dân Anh trong cuộc chiến tranh thuốc phiện (1840 - 1842) và là người đã thi hành kiên quyết và triệt để lệnh cấm hút thuốc phiện. Ông đã tiêu hủy hơn 20.000 hòm thuốc phiện của các lái buôn ngoại quốc tại Quảng Đông. Ông cũng là người chỉ huy các lực lượng quân Thanh và nhân dân Trung Hoa kháng cự quyết liệt quân đội Anh trong cuộc chiến tranh thuốc phiện.

"... Trước đây với thực lực của bang chúng ta mà muốn tới Giang Hải phát triển thì còn kém, nhưng hiện tại không còn giống như vậy nữa, một khi Sa Trúc bang bị tiêu diệt, toàn bộ Giang Hải sẽ có những biến hóa kinh người. Lần này chúng ta tới đàm phán với họ có khi lại khác, Sa Trúc bang sẽ không cho

chúng ta một câu trả lời thỏa mãn, thế nhưng, ha hả, đây chính là một cơ hội hợp tác với Tân Trữ bang. Đến lúc đó chúng ta sẽ trở thành một phần thể lực ở Giang Hải, các người chờ xem đi... Đây là chuyện phải dùng đầu óc, không nên lúc nào cũng chỉ hô đánh giết, người cho mình là Lí Liên Kiệt ư... A..."

Hắn vừa mới a một tiếng thì có tiếng còi xe ô tô vang lên, tốc độ của xe có phần giảm lại, hơn 10m phía trước có một chiếc xe ô tô màu đen đang đỗ, một người đứng ở giữa đường vẫy tay. Ánh đèn trước kia vẫn chiếu nên không nhìn rõ tướng mạo của người này, chỉ thấy động tác của hắn có phần ngạo mạn và bại hoại.

"Con mẹ nó, ô tô người kia cần hỗ trợ... Tiểu Lý, không cần xen vào chuyện của hắn!"

Tiểu Lý là tiểu đệ lái xe, sau khi nói xong, hắn quay đầu định nói tiếp với các tiểu đệ khác, thì tiếng còi xe lại vang lên gấp gáp, người kia không muốn tránh ra.

Sau mấy giây, Tiểu Lý phanh xe lại, xe buýt dừng lại, dưới ánh đèn xe có thể nhận ra, đầu ô tô chỉ còn cách người này nửa mét, lão đại phía sau nhủ mày, sau đó lắc đầu cười:

"Đã ngốc thì phải bị đánh, tinh tinh của Tiểu Lý không được tốt..."

Quả nhiên không ngoài sở liệu của hắn, hắn còn chưa nói xong thì lái xe đã oán hận mắng một câu, sau đó trực tiếp đẩy cửa xe nhảy xuống, đi hai ba bước đã tới trước mặt người kia:

"Con mẹ nó, mày có bệnh à, không muốn sống nữa sao? Mày..."

Thấy trước mặt mình là một thiếu niên vô hại chưa tới 20 tuổi, hắn không khỏi sùng sờ một chút.

Sau đó, đối phương nhìn biển số xe một cái, cười cười:

"Chờ các người thôi, muốn gặp lão đại người một chút."

Những người này tới Giang Hải chính là vì đàm phán, mà đàm phán của xã hội đen đương nhiên là có nguy hiểm, tuy tên lão đại kia nói là không có đánh nhau, nhưng mà mọi người đã chuẩn bị tâm lý từ trước, tinh thần lúc nào cũng căng thẳng.

Lúc này thấy thiếu niên nói như vậy, Tiểu Lý đột nhiên đưa tay đưa về phía phía sau, rút ra một thanh khảm đao kề vào cổ thiếu niên:

"Mày là ai?"

Coi như không có thanh đao trên cổ, thiếu niên quay sang nhìn hắn, dùng giọng khàn khàn nói chuyện.

"Thần dạ du..." (2) (2): Thần dạ du: Vị thần chuyên tuần hành ban đêm trong truyền thuyết, còn được ví với người thích đi chơi lang thang ban đêm.

Sau một khắc, một tiếng thét thảm thiết vang lên ở ngay đầu xe, cánh tay cầm đao của Tiểu Lý đã bị vỡ vụn, cánh tay bị Gia Minh vặn thành một cái

mái chèo.

Khi tiếng kêu thảm thiết xé rách bầu trời đêm, người bên trong xe mới giật mình, họ đưa mắt nhìn lại, người ngồi ở vị trí phó lái đương nhiên là rõ nhất.

Lúc này hắn bật dậy nhìn về phía trước, Tiểu Lý đang giống như một con rồng lớn vẫy đuôi, thân hình như bị người ta buộc trên không trung. Lập tức, những cánh cửa của chiếc xe vỡ tan, mảnh vụn bay khắp bầu trời.

Tiểu Lý giống như một chiếc xe tải bị người ta quay một vòng, đập thẳng vào buồng xe, đánh vào một thanh sắt. Khi tiếng thét nhỏ dần, phụ xe kia mới đứng dậy, sau đó lại đưa tay ôm đầu ngồi trở lại, cùng lúc đó, người kia đã từ chỗ cửa kính bị vỡ nhảy vào.

Người nhìn rõ và hiểu được tình hình lúc này không nhiều lắm, thế nhưng mọi người ai chẳng trải qua đao kiếm, sau khi phục hồi tinh thần lại, không ít người đã đột nhiên đứng lên, rút vũ khí trên người kia. Người kia đánh móc vào sau gáy tên phụ lái một cái, rồi lại thuận tay huých một phát, thân hình hắn lập tức bay ra ngoài.

Một thanh khảm đao từ phía trước chém đến, thiếu niên vung một tay lên, sau đó máu tươi nở rộ khắp không trung, chẳng hiểu sao thanh khảm đao kia mới đi được nửa đường đã đổi hướng, chém thẳng một nhát vào vai của chủ nhân, có một người ngồi cạnh thì bị một cước đá bắn ra ngoài.

Chi trong một hai giây ngắn ngủi, thiếu niên đã đi tới, hai tay vung lên, năm người bên cạnh vốn đứng dậy bị đánh ngổ bẹp trong xe, mấy thanh khảm đao bị đánh bắn ra khỏi xe. Đột nhiên, một người phía trước đã rút súng lục.

Bóng của cương đao đột nhiên đổi hướng chém xuống!

Một cái cánh tay đứt tới bả vai, máu tươi còn chưa kịp phun ra thì một tiếng súng đã vang lên.

Một người ngồi bên cạnh lão đại định rút súng thì bị một cước đá bay ra ngoài.

Lúc này, mọi người đã dừng tay, cho dù như thế nào thì Trung Quốc cũng là nước ít tiếp xúc với súng ống, cho dù là bọn côn đồ liều mạng cũng phải sợ hãi khi nghe thấy tiếng trúng, loại thanh âm này như một phân xạ sợ hãi có điều kiện.

Sắc mặt lão đại kia cứng ngắc, xám xịt, không dám động, cứ như vậy, sau một lát thì người trong xe đã ngã lăn lộn bốn phía, máu tươi chảy ra, hắn chưa từng thấy một người nào có lòng dạ độc ác tới vậy.

Nhún vai, Gia Minh buông súng, ánh mắt có chút buồn chán đánh giá mọi người xung quanh.

"Ca —— "

Đột nhiên có một thanh âm vang lên, Gia Minh quay đầu lại nhìn, thấy một nam tử cường tráng đang dùng đôi mắt đỏ như máu nhìn hắn.

"Mày định giết tao hay sao... giết..."

"Bằng —— "

Không chút do dự nào, Gia Minh giơ tay, tiếng súng lại vang lên, đạn bắn thẳng vào trán của người đàn ông kia, thân hình hắn ngã xấp xuống đất. Trong lúc nhất thời, trong xe không còn một tiếng động, Gia Minh trợn mắt, nhìn bốn phía sau đó đi tới chỗ lão đại.

Mắt thấy thân ảnh của hắn càng ngày càng gần, lão đạo sợ hãi vô lực ngồi xuống.

Đi tới bên cạnh hắn, Gia Minh ngừng lại một lát, hít sâu một hơi, đang định nói thì dường như nhận ra cái gì đó, hắn lùi lại một bước, quay đầu nhìn sang bên cạnh.

Bên cạnh hắn có một nam tử cao chừng 1m9 đang dùng ánh mắt cừu hận nhìn hắn, lúc này thấy Gia Minh nhìn qua, hắn vô ý thức nhìn xuống, thấy vậy, Gia Minh có chút bất đắc dĩ nheo mắt.

"Người nhìn ta như vậy làm gì? Có ý định gì với ta hay không?"

Chắc là có tiền lệ của người trước, nam tử này không dám nói, nhưng mà ánh mắt vẫn ngoan cường như cũ, lão đại ở phía sau vô ý thức mở miệng:

"Hắn..."

"Bằng —— "

Lại một tiếng súng, máu tươi phun ra, cửa kính vỡ tan, thiếu niên rũ tay xuống, vẻ mặt bình thản như một giáo viên gặp một học sinh bướng bỉnh, hắn ngồi đối diện với lão đại, nói:

"Chuyện này... các người có gì muốn nói hay không?"

"Ta... Ta... Ta chỉ là... Không, không có gì..."

"Tự nhiên một chút, có khá hơn rồi đấy... đừng nên hung ác giống như những người kia, cũng không nên quá câu lệ, khi giao tiếp con người của ta rất hiền hoà..."

Gia Minh đưa tay vỗ vỗ bả vai của hắn, do cánh tay này còn đang cầm súng nên lão đại kia run rẩy:

"Hỏi người một câu, các người định đi đâu?"

"Đến... Đến đến đến... Đến Giang Hải..."

Lời còn chưa dứt, Gia Minh đã giơ súng đập tới, trán hắn chảy máu, Gia Minh thu tay, ánh mắt rất phiến muộn.

"Người không chú ý nghe ta nói... Quên đi, ta cũng lười quản người, có phải người tới Giang Hải đàm phán với Sa Trúc bang?"

"Đúng... đúng..."

"Người muốn buôn lậu thuốc phiện?"

"Không phải..."

Mới nói xong hắn đã nhận được một cái tát, hắn lập tức sửa lời, liếc mạng gật đầu:

"Đúng... Dạ dạ đúng..."

"Nói chuyện phải thành thực... Các người định làm chuyện xấu mà còn lớn tiếng, điều này làm cho ta rất đau lòng có biết không... Chuyện này, về chuyện buôn lậu thuốc phiện, ta nghĩ... ta nghĩ..."

Hắn làm như khổ tư một lúc, đột nhiên phát hiện manh mối:

"Về buôn lậu thuốc phiện, chuyện này... Buôn lậu thuốc phiện không tốt. Buôn lậu thuốc phiện là không đúng, buôn lậu thuốc phiện... Người hiểu không?"

"Rõ, hiểu... Ta, ta không làm..."

"Còn gì nữa không? Điều quan trọng nhất ấy?"

"Là, là cái gì?"

Bốp, lại một cái tát vang lên, Gia Minh tăng giọng:

"Còn điều gì nữa!"

"Ta... Ta..."

Lão đại kia suy nghĩ nửa ngày, rất cục ngẩng đầu lên, nói:

"Ta không đi Giang Hải, ta không đi..."

Trả lời hắn là một nụ cười tươi, Gia Minh lấy khăn tay lau vãn tay trên súng, sau đó nhét vào trong tay vị lão đại kia, thân thiết vỗ khuôn mặt như hung thần của hắn:

"Người xem, người hiểu, ta thật cảm động."

Đi ra vài bước, hắn lại quay đầu, lão đại kia đang suy nghĩ là có nên nổ súng hay không, thấy hắn quay đầu người này hoảng sợ, thiếu chút nữa rơi súng:

"Được rồi, người xem cái xe này bữa bọn thế này, người cũng hiểu, nó không có liên quan gì tới ta đúng không?"

"Không, không liên quan. Đều là chúng ta không cần thận..."

"Đúng vậy, sao lại không cần thận tới vậy... cho dù là xã hội đen thì cũng đâu có thể làm bậy thế này, như vậy... đã biết cách xử lý thì thế chưa?"

"Biết, biết..."

"Vậy không quấy rầy các vị lão đại rồi."

Cười híp mắt khom người chào, thiếu niên bước xuống xe, sau một lát ngồi lên chiếc xe con rời đi. Tới lúc này, trong xe vẫn là bầu không khí sợ hãi, không một người nào dám động đậy...

Xe cộ lao nhanh, gió lạnh từ cửa xe lùa vào, đèn đường tụt lại phía sau, hấn vươn tay cảm nhận sự lạnh lẽo của trời đêm, cái cảm giác giết chóc điên cuồng trong đầu đã bình tĩnh trở lại.

Đột nhiên, chuông điện thoại reo, là Nhã Hàm gọi tới.

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 382

Người Nhà

Cách thành phố Tân Trữ chỉ còn khoảng 1h lộ trình, Nhã Hàm lúc này gọi điện thoại tới, Gia Minh giảm tốc độ xe chậm lại.

"Linh Tĩnh và Sa Sa tới tìm em đấy, bây giờ em đang ở đâu, chạy đi đâu rồi?"

"Ách..."

"Không có nghe rõ à, vậy thì để Linh Tĩnh nói chuyện với em!"

Ở đầu bên kia điện thoại, Nhã Hàm vô cùng oán giận:

"Ra ngoài thậm chí lại không nói với người trong nhà, em chán sống rồi sao? Hai cô bé kia sắp khóc rồi kia, còn tưởng em tức giận bỏ nhà đi, mặc kệ em bây giờ ở nơi nào, mau chóng lái xe về đây!"

"Chuyện này... Em biết, đại khái còn hơn một giờ nữa..."

"Không cần nói với ta, nói với hai người bọn họ đi!"

Bên kia điện thoại lại vang lên một số thanh âm, đại khí là hai cô bé nói là xem ai nói trước, sau một lúc thanh âm của Linh Tĩnh vang lên, có vẻ bình thường:

"A lô, Gia Minh..."

Trong giọng nói của Sa Sa thì mang theo chút chột dạ:

"Gia Minh... cậu ở đâu vậy..."

"Ha hả, tớ chỉ ra ngoài hóng gió thôi, không có gì chuyện, bây giờ đang ở ngoài thành, khoảng chừng hơn 1h nữa mới về được..."

Thấy hắn không tức giận, Sa Sa yên tâm:

"Ha hả, chúng tớ chỉ kỳ quái cậu chạy đi đâu thôi, không có gì chuyện cả, nếu như cậu không có chuyện gì thì không nên trở về gấp, ha ha..."

Giấu đầu hở đuôi cười cười như vậy, vốn hai cô bé này cũng biết số điện thoại của Gia Minh, muốn hỏi gì thì điện cho hắn là đủ rồi, đâu cần phải chạy tới

chỗ Nhã Hàm, chẳng qua họ chỉ muốn để người khác gọi điện thoại thử dò xét xem Gia Minh thế nào. Lúc này Gia Minh đã đỗ xe, mua hạt dẻ rang đường trở về.

"Được, tớ chuẩn bị điêm tâm sáng... A..."

Linh Tĩnh ở bên kia ôn nhu đáp một tiếng, sau đó cũng hét rầm lên, bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười của Sa Sa, sau đó lại là một trận âm ỉ, không biết hai cô bé sao lại đánh nhau loạn cả lên.

Gia Minh ngừng xe, cười nhìn về phía bầu trời đầy sao ngoài cửa sổ, bên phía Tân Trữ những bóng đèn đường sáng như một con rắn.

"Triệu Chấn Hải... may mắn cho người..."

Lâm bầm nói một câu, hất bẻ tay lái, phóng về.

Lúc về tới biệt thự của Nhã Hàm đã là hơn 10 giờ tối, Nhã Hàm và Sa Sa đang chơi game, Linh Tĩnh thì ở phòng bếp làm món mì thịt ăn khuya.

Vừa vào cửa, mùi hương đã xông vào mũi, ngay sau đó, Nhã Hàm đập một cái gối tới:

"Em còn biết trở về à!"

Câu này có chút mập mờ, nhưng lúc này Linh Tĩnh và Sa Sa cũng không suy nghĩ nhiều, Sa Sa xưa nay bạo lực đang ngồi trước máy chơi game chu miệng nhìn hấn, Nhã Hàm nhân cơ hội này đánh cho nhân vật của Sa Sa kêu rên thảm thiết, Linh Tĩnh ở bên trong bếp giơ con dao, liếc mắt nhìn ngang.

Mất thấy mình là trung tâm để cho mọi người chỉ trích, Gia Minh giờ giờ túi giấy trong tay:

"Khụ, chẳng phải mọi người thích nhất hạt dẻ rang đường sao... Sa Sa cậu mà không đánh Nhã Hàm tỳ sẽ nhân cơ hội đánh bại cậu đấy..."

Thấy hấn nhắc như vậy, Sa Sa mới kịp phản ứng, trừng mắt một cái, xoay người đánh với Nhã Hàm, Gia Minh buông giấy túi, đi vào phòng bếp chuẩn bị ăn khuya với Linh Tĩnh.

"Biết sai rồi sao, sợ chưa... Lần sau các cậu còn cãi nhau, nói không chừng tớ bỏ nhà đi thật đấy..."

Ôm lấy Linh Tĩnh từ phía sau, Gia Minh cười nói, đương nhiên Linh Tĩnh lúc này vừa cười vừa giả dục.

"Cậu đừng làm loạn, chị Nhã Hàm còn ở ngoài kia đấy, huống chi... Hừ, cũng không phải lỗi của tớ..."

Tuy rằng bởi vì nguyên nhân Gia Minh bỏ đi mà hai thiếu nữ tạm thời hòa bình, nhưng chưa thể đạt thành nhận thức chung, họ chơi đùa ở nhà Nhã Hàm tới khuya với trở về.

Linh Tĩnh và Sa Sa không ai nhắc lại chuyện ra ngoài, mọi người ở với nhau không chỉ một hai năm, lúc này đã thành người nhà, tuyệt đối không thể thì một chuyện xích mích nhỏ mà biến nó thành mâu thuẫn.

Nếu đã tạm thời bỏ qua được vấn đề này, dọc đường họ đùa nhau âm ỉ cho tới lúc đi ngủ, ba người hoàn toàn coi như chuyện lúc trước không có gì.

Tới lúc rạng sáng, Gia Minh mơ màng tỉnh dậy, đồng hồ điện tử ở trên cổ tay đã sáng lên những tia sáng nhàn nhạt, điều này biểu hiện là có tin tức người khác truyền tới máy vi tính.

Lén lút bò dậy, tới căn phòng nhỏ, Gia Minh thấy đây là tin do Thiên Vũ Chính Tác truyền tới, hẳn xem một lát thì không khỏi nhíu mày, một lát sau bên kia tiếp tục gửi tin:

"Tôi tính toán thời gian thì cậu cũng thức dậy rồi, xem xong rồi ư?"

"Xem xong rồi, khi còn chuyện của Nguyên Lại Triều Sang và Chư Thần Vô Niệm, Bùi La Gia đã truyền đạt một mệnh lệnh tới Giang Hải là không thể thử Giản Tổ Ngôn, ta cũng đại khái biết như vậy, tuy nhiên sự tình có thể thay đổi bất cứ lúc nào, nguồn có đáng tin không?"

"Người thì chắc là đáng tin, hơn nữa mọi chuyện còn đang thương thảo, người nắm vùng của chúng ta thấy đây là một cơ hội khó có được, liều chết đem tin tức ra ngoài, chuyện Bá tước năm ngoái đã làm cho Bùi La Gia tổn thất rất lớn, hơn nữa vận dùng toàn bộ lực lượng như vậy đúng là ngu xuẩn, nếu không họ cũng có thể thu được một số chiến quả. Việc này chúng ta đã bàn, thực tế thì ta cũng mong Ngự Thủ Thương ngu xuẩn tới trình độ này, nhưng lấy kinh nghiệm nhiều năm quan sát của ta, việc vận dụng một lượng lớn sát thủ tới Giang Hải bất bá tước, sau đó lại để họ toàn quân bị diệt ở đây, đúng là không giống phong cách làm việc của người này."

Gia Minh trầm mặc một hồi, tháng sáu năm ngoài cũng vì chuyện của Bá tước mà có một trận chiến, mà tình hình đúng là có chút quý dị, sát thủ không giống với chiến sĩ, lính đánh thuê, họ không phải là người có lực lượng mạnh, phải bốn năm người tới giết Phương Chi Thiên và phải bốn năm mươi người đến ám sát thực ra không khác nhau là mấy, giống như sự kiện Tinh Mộng, Bùi La Gia chỉ là người dẫn đường, người động thủ chân chính là một đám người mê tiền bạc bỏ mạng, Chư Thần Vô Niệm tới học viện Thánh Âm, cũng đâu cần gì một đám sát thủ đâu, người chịu trách nhiệm là một nhóm lính đánh thuê, vậy mà ở chuyện Bá tước, Bùi La Gia đã coi sát thủ là binh sĩ để sử dụng.

Đương nhiên cũng có thể cũng có thể coi việc Bá tước là có lực lượng mạnh là một nguyên nhân, bởi vậy Bùi La Gia phải phái ra một nhóm lớn người hành động, lấy bày tỏ thành ý.

Nhưng từ kết quả đã chứng minh, nhiều sát thủ cũng không đạt được hiệu quả thực sự, sau đó bá tước Bá tước không tín nhiệm, biến đám sát thủ trở thành pháo hôi, không có lực lượng mạnh thì sao chiếm ưu thế được, trong khi đó Bùi La Gia lại mặc kệ.

Lấy sự hiểu biết của Gia Minh với Ngự Thủ Thương, bây giờ thực khó khăn coi Ngự Thủ Thương là một kẻ ngu si, nhưng mà...

Nói vậy thì ở phía dưới Ngự Thủ Thương, có kẻ đã luồn bàn tay của mình che mắt tầng lớp cấp bao, ban bố mệnh lệnh giả... Việc này mà muốn giấu được Ngự Thủ Thương thì khả năng không cao, nếu thực sự như vậy đã chứng minh nội bộ của Bùi La Gia đã xuất hiện một vấn đề rất lớn. Cũng bởi vậy mà trong nửa năm nay, Ngự Thủ Thương mới cho người tiến hành điều tra bên trong, thậm chí là cả tầng lớp cấp cao.

Hai phe Bùi La Gia và Viêm Hoàng Giác Tinh hiện giờ đã không còn cách nào giảng hòa, dùng chiêu số này gây rạn nứt nội bộ đối phương thực không

có ý nghĩ, nếu như có thì cũng chỉ là muốn làm cho xung đột giữa Bùi La Gia và Giản Tố Ngôn, U Âm Thiên Cầm trở nên gay gắt.

Nghĩ đến đây, bên kia máy tính vang lên thanh âm nghi ngờ của Thiên Vũ Chính Tắc, bên này Gia Minh cũng ngờ ngác suy nghĩ một hồi, sau đó lắc đầu cười rộ lên, nếu như tin tức là thực thì người có thể giữ trò trong bóng tối này chỉ có thể là...

Ở trên giường suy nghĩ một hồi, tính toán ảnh hưởng của chuyện này thì phía ngoài có tiếng động truyền tới, một lát sau có một thiếu nữ bung cà phê xuất hiện ở cạnh cửa, nhưng mà lần này lại là Sa Sa mặc chiếc áo ngủ.

Đặt cà phê lên trên bàn, Gia Minh vươn tay, kéo Sa Sa vào lòng, sau đó chòm trăn.

"Làm sao vậy? Không ngủ được à?"

"Chỉ tại cậu đây..."

"Ác ác, thật tốt, Sa Sa cũng đã tới tuổi khó ngủ rồi..."

"A, cậu đừng coi tớ như con gái có được hay không..."

Î ôi rúc đầu vào ngực của Gia Minh, Sa Sa cười đẩy một cái:

"Tớ làm thế này không được à!"

"Được, đương nhiên được."

Gia Minh cười híp mắt gật đầu.

Thấy hắn cười không có thành ý, Sa Sa lại đấm hắn một cái, nhìn màn hình vi tính ngầy ngồ một lát, sau mới nói:

"Này, Gia Minh, có phải là tớ trước giờ toàn không hiểu chuyện đúng không? Đã mang lại phiền phức cho cậu và Linh Tĩnh?"

Bàn tay đang điều khiển chuột của Gia Minh ngừng một chút, xoa gương mặt thiếu nữ trong lòng:

"Tại sao lại hỏi chuyện này?"

"Hôm nay tớ nói muốn chuyển ra ngoài làm cho cậu và Linh Tĩnh tức giận."

"Chuyện này ư, tớ nghĩ là..."

Gia Minh suy nghĩ một chút, nói:

"Chưa tính là phạm trù không vui..."

“Vậy là cái gì?”

"Phiền não đấy, trong sách chẳng nói tới thời kỳ trưởng thành sẽ có phiền não, phiền não trong cuộc sống... ai cũng sẽ có, đây không phải lỗi của bất cứ ai..."

Hắn gõ vi tính, uống một hớp cà phê.

"Tớ muốn làm một chút chuyện, nhưng lại không biết làm chuyện gì..."

Sa Sa nhẹ giọng nói:

"Trước đây khi chúng ta mới quen, cậu còn là một thằng nhóc đó, lại còn thích bị người khác bắt nạt, nhớ là thời gian đó tớ cảm thấy mình như một đại tỷ, bảo vệ cậu và Linh Tĩnh, nhưng mà dần dần các cậu không cần bảo vệ nữa... mà thực ra ngay từ đầu đã không cần, chỉ có tớ là đũa ngọc thôi..."

"Tớ không nhớ như vậy chứ..."

Gia Minh lẩm bẩm một câu, nhưng mà dù sao Sa Sa cũng lớn hơn hắn một tuổi, con gái lại phát dục sớm hơn con trai, ấn tượng của nàng như vậy cũng không có gì là khó hiểu.

ĂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 383

Lựa Chọn (1)

"Tớ không biết nấu ăn, học lại không giỏi, hậu đậu, không dịu dàng lại không biết bảo vệ ai, mọi chuyện đều là do Linh Tĩnh và cậu chiếu cố tớ..."

Sa Sa nhỏ giọng lầm bầm:

"Linh Tĩnh cái gì cũng tốt hơn tớ, lại giỏi nhiều thứ, ngay cả kế hoạch trong thời gian tới cũng dự tính được... Cậu ấy nói với tớ chuyện tương lai cậu ấy muốn làm, tớ cũng phải làm một chuyện gì đấy, nhưng tớ nghĩ mãi mà không thấy cái gì thích hợp với mình. Linh Tĩnh vì muốn ở với cậu mà tớ mà bỏ qua nguyện vọng nghệ sĩ đàn dương cầm, học làm bác sĩ hoặc y tá, mẹ cậu ấy cũng làm bác sĩ, đã vun đắp từ nhỏ cho Linh Tĩnh, tính cách cậu ấy lại tốt, bây giờ làm bác sĩ hay y tá đúng là thích hợp. Còn tớ thì sao, tớ không làm nổi bác sĩ, mà đi làm y tá tớ sợ tiêm cho người khác... Cái gì cũng không biết làm..."

"Khi cha tớ mất để lại cho tớ Sa Trúc bang, tớ biết cậu và Linh Tĩnh không thích hắc đạo, lúc đầu tớ chỉ muốn Sa Trúc bang không được buồn lâu thuốc phiện, nhưng sau đó... tớ nghĩ mình có một cơ sở ở trước mặt rồi, đầu tiên là chỉ cần từ từ quen với nó, sau đó làm cho Sa Trúc bang đổi đen thành trắng và tớ có thể quản lý... Nhưng mà tớ cũng biết rõ, nếu như không có cậu và Tiểu Mạnh ca sắp xếp thì tớ không làm nổi... Cấp 3 tớ có thể bốc đồng, thậm chí thi đỗ đại học tớ vẫn có thể bốc đầu, thế nhưng sau đại học thì sao, chẳng nhẽ cả đời của tớ cũng phải bám lấy cậu và Linh Tĩnh ư, một ngày nào đó các cậu sẽ cảm thấy tớ rất phiền phức..."

Nàng co rúc nằm trong lòng của Gia Minh:

"Tớ yêu cậu và Linh Tĩnh, không muốn bị các cậu ghét..."

Gia Minh nhẹ vỗ vai nàng, cười cười:

"Thực ra nói thì khó nghe một chút, nhưng có một loại người chẳng cần quan tâm tới gì cả, mặc kệ cậu có lợi hại hay không, có biết nấu ăn hay không, có hiền lành dịu dàng hay không, có hiểu ý người khác hay không, họ đều tiếp nhận một cách vô điều kiện. Khi nào cậu có phiền não thì cứ đẩy sang họ, khi nào muốn mạo hiểm thì họ nghĩ biện pháp giúp cậu, cho dù cậu thất bại, không còn cách tiến lên phía trước thì chỉ cần quay đầu lại, bọn họ sẽ lại ở với cậu..."

"Bạn trai của tớ sao?"

"Người nhà đấy, so với bạn trai còn đáng tin hơn, chính là anh chàng đẹp trai trước mặt và cô gái xinh xắn đang ngủ ở phòng bên cạnh kia, cho nên tớ nghĩ lo lắng của cậu hoàn toàn không cần thiết."

Đại khái là do mấy câu nói này tương đối khó nghe, Sa Sa cười cười, lại rúc mặt vào ngực của hắn:

"Thế nhưng tớ vẫn nghĩ tới chuyện một ngày nào đó sẽ bị các cậu ghét..."

"Bảo đảm sẽ không bao giờ ghét cậu..."

Gia Minh nhìn thiếu nữ trong ngực mình, ngừng lại một chút, đảo mắt nhìn quanh phòng:

"vĩnh viễn bảo vệ cậu..."

Thấy con đầu trong đầu lại hiện lên, hắn nhẹ giọng nói.

"Chỉ được cái mạnh miệng... Lúc này hứa đương nhiên không thể tin..."

Sa Sa hài lòng nói nhỏ:

"Nhưng mà... Được rồi, tớ cũng biết chuyện một thiếu nữ lập chí làm hắc đạo đúng là xằng bậy, Gia Minh nếu cậu không muốn tớ làm nữa thì tớ sẽ không quan tâm tới chuyện Sa Trúc bang nữa, tớ sẽ chăm học, thi vào một trường đại học tốt, vậy là được chứ gì..."

Gia Minh cười rộ lên, một lát sau hắn mới mở miệng:

"Hiện giờ... chỉ muốn làm một chuyện như vậy thôi sao?"

"Ách..."

Sa Sa ngẩn người, nghiêng đầu có chút không hiểu nhìn Gia Minh:

"Chuyện này đại khái là như vậy thôi, dù sao tớ đâu có lý tưởng gì... dù sao cách nghĩ của tớ cũng lung tung lắm, bây giờ muốn làm cái gì đó nhưng có thể chưa tới một năm, tớ lại không muốn nữa, có khi đại học cũng không đỗ..."

"Vậy hãy làm đi."

Gia Minh buông chuột, ôm chặt lấy Sa Sa:

"Đợi tới khi nào cậu không làm được, hãy trở về ôm lấy tớ khóc nè."

*** Tình hình cứ như vậy, sau một tuần lễ, Sa Sa chính thức dọn ra ngoài ở.

Thực ra cũng không phải là hoàn toàn dọn ra ngoài, ngày nào Sa Sa cũng đi học, trưa thì cùng với Linh Tĩnh và Gia Minh từ trường học về căn phòng hộ thuê ăn cơm, sau đó ước định thời gian trở về. Hiện giờ mọi người dọn dẹp lại căn phòng của Liễu Chính ở Sa Trúc bang lại một lần, buổi tối Sa Sa vừa ở đây học vừa quản lý chuyện của bang phái.

Để cho Linh Tĩnh đồng ý chuyện này đương nhiên là Gia Minh thuyết phục, mà cái việc đi thuyết phục người khác không tính là sở trường của Gia

Minh, nhưng với quan hệ của hai người, một số chuyện không ủng hộ thì chỉ là nguy hiểm, Gia Minh nói ra thì tuyệt đối còn hữu dụng hơn ý kiến của người khác nhiều lần.

Sa Sa lúc này đã được thỏa mãn, khi ở trường thì vô cùng chăm chỉ, nỗ lực học tập thể hiện mình trước mặt Linh Tĩnh. Đương nhiên đây chỉ là tình thần bốc đồng, thấy thiếu nữ trước mặt mình học tập với nhiệt huyết sôi trào, hai mắt Linh Tĩnh sáng ngời, nhưng mà thành tích của Sa Sa từ trước tới giờ không được tốt, nửa năm cuối này lại còn phải làm quen với công việc của Sa Trúc bang, có thể đỡ được đại học hay không còn khó nói.

Mặc dù bị Gia Minh thuyết phục, đồng ý chuyện Sa Sa trong nửa năm tới ở bên Sa Trúc bang, nhưng mà Linh Tĩnh hiển nhiên là không vui.

Ngày đó ba người tới căn phòng của Sa Sa ở bên Sa Trúc bang sửa sang lại một phen, mua một số lượng lớn vật phẩm, ngay cả các loại thực ăn nhanh cũng chất thành đống, làm xong những chuyện này mới làm cho Linh Tĩnh yên tâm được.

Nhưng mà, đêm đó sau khi trở về nhà với Gia Minh, ở trong thế giới của hai người, Linh Tĩnh lại cảm thấy cô đơn.

"Thực ra mà nói, đây mới là cuộc sống tình lữ đôi lứa, nhưng Sa Sa không có ở đây, tớ cảm thấy dường như thiếu một cái gì đó... Gia Minh, chuyện của Sa Trúc bang như thế nào? Sao Sa Sa lại muốn sang đó... Tớ cảm thấy cậu ấy muốn ném thứ cảm giác mới mẻ khi ở một mình thì đúng hơn..."

Con đường bên ngoài truyền tới những tiếng động nhốn nháo, Tiểu Viêm thì được mở hết cỡ, sau khi ăn cơm sau và chia tay với Sa Sa, Linh Tĩnh lại cảm thấy bức tức. Hiện giờ hai người mới chỉ tròn 18, nhìn từ bên ngoài, Linh Tĩnh vẫn còn ngây thơ trong sáng như một thiếu nữ, bây giờ oán giận, đúng là phân bội lại hình tượng của mình.

"Đây là cảm giác vợ chồng già ở với nhau đó, do ba người chúng ta ở cùng một chỗ với nhau lâu, bây giờ mới cảm thấy thiếu thốn..."

Gia Minh quay đầu cười nói.

"Đàn ông các ngươi rất thích như vậy còn gì."

Linh Tĩnh trừng mắt:

"Hai cô bé cùng theo cậu, không ôm oán giận, không ăn giấm, một người ra ngoài người kia còn cảm giác không quen, tại sao phải là tớ oán giận, tại sao tớ lại là người không muốn cho cậu ấy ra ngoài, tại sao tớ phải lo lắng, đáng nhẽ người này phải là cậu mới đúng!"

"Khụ..."

Gia Minh ngại quá nhéo nhéo mũi:

"Cái này... xem ra chúng ta cần phải có một thời gian rất dài mới quen được cuộc sống của hai người..."

"Sa Sa đâu phải không trở về, chẳng phải nói lúc nào rảnh sẽ về hay sao?"

"Nói thì là nói như vậy, nhưng mà tính tình của cậu ấy hiện giờ đang bốc đồng, muốn trong nửa năm quen với chuyện của Sa Trúc bang, sau đó theo chúng ta học đại học, cậu nghĩ cậu ấy có bao nhiêu thời gian rảnh chứ? Huống chi... đây chỉ là cảm giác thể giới hai người thôi, trước kia đâu phải lúc nào Sa Sa cũng ở cùng chúng ta, vì sao khi đó chúng ta không thấy thiếu..."

Linh Tĩnh ngẩn người, sau đó suy sụp hạ hai vai:

"Dù sao... tớ cũng không thích cảm giác như vậy..."

Nàng hít sâu một hơi, nói:

"Tớ còn chưa chuẩn bị sẵn sàng..."

Gia Minh cười rộ lên:

"Vậy theo cậu thì lúc nào mới đúng?"

"Sau khi tốt nghiệp đại học."

Linh Tĩnh nhún vai:

"Cho dù học đại học, ba người chúng ta vẫn phải ở cùng nhau... Tớ vốn nghĩ như vậy, bây giờ có nhiều trường đại học, ba người chúng ta chưa chắc là học chung một trường, nhưng có thể ở trong một thành phố là được rồi, chỉ ít còn có thể ở cùng với nhau... Mà Gia Minh này, cậu có muốn làm bác sĩ ngoại khoa không, mẹ tớ nói cậu nên học, đó chỉ là ý kiến thôi, không phải là ép cậu, cậu có thể chọn việc mình thích..."

"Bác sĩ ngoại khoa đi, không cần suy nghĩ nhiều như vậy."

Gia Minh cười gât đầu, nói:

"Nghề nghiệp rất thích hợp với tớ, tớ thích."

"Vậy cứ quyết định như thế! Hiện giờ chỉ còn Sa Sa... mà nghĩ tới chuyện này làm gì cho thừa hơi..."

Linh Tĩnh tỏ vẻ khó chịu, nhanh chóng đem rác bỏ vào trong túi nhựa, xoay người cười với Gia Minh:

"A, đừng nhìn, phải đi ra ngoài đổ rác đó, đại lão gia."

Gia Minh kéo tay nàng:

"Cùng đi."

"Ngay cả việc này cũng muốn đi cùng sao!"

Linh Tĩnh cười nói.

"Tân bộ mà, chẳng nhẽ cậu không cảm thấy đây mới là việc thú vị của thế giới hai người sao?"

"Trước đây sao không thường xuyên như vậy."

"Khi đó là thế giới ba người, không giống bây giờ, đi nào, đi nào."

Gia Minh không nữa kéo tay nàng ra ngoài, Linh Tĩnh vội vã giẫy dụa:

ẤN SÁT

Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 383

Lựa Chọn (2)

Ra khỏi nhà, lúc này trời đã là hoàng hôn, đèn hai bên đường và ở trong nhà dần bắt đầu sáng lên, có vài nhà đã ăn cơm xong đi dạo bộ, lẫn vào trong dòng người tan tằm trở về.

Hai người bỏ rác vào một thùng rác ven đường, đi tới quảng trường học viện Thánh Tâm, sau đó đi vào một... con đường bên cạnh, Linh Tĩnh cầm tay Gia Minh.

"Mà từ nhò tới giờ ba người chúng ta toàn ở chung với nhau, hiện giờ có hai người đi tản bộ, Sa Sa ở nơi khác không biết, nghĩ lại đúng là.. là lạ, ba người chúng ta nếu như không biết nhau, thì ngày tết cậu sẽ tới Hoàng gia, có lẽ là tới nước Mỹ du lịch, Sa Sa và tớ cũng sẽ đơn độc ra ngoài, vậy mà từ lúc quen cậu là khi mình 6 tuổi..."

Nhìn dòng xe cộ đi lại trên đường, thiếu nữ mỹ lệ xoa trán.

"Ký ức trứng đạn hơn 10 năm trước sao lại nhớ rõ như vậy..."

"Cũng đúng, cũng đã hơn 10 năm rồi, biết bao chuyện đã xảy ra..."

Linh Tĩnh nói, tựa đầu vào vai Gia Minh.

"Nếu như không có bình rượu vang đỏ của chú Liễu thì chúng ta có làm bạn bè tới lúc trưởng thành ra ngoài xã hội không? Ừ... Sau đó mỗi người chúng ta đều có được người mình yêu, và sẽ làm bạn bè..."

"Có mới là lạ chứ."

Linh Tĩnh thân nhiên cười, nói:

"Tớ nghĩ là nếu không bình rượu kia, có khả năng 50% là tớ sẽ nằm trên giường của cậu, 50% là Sa Sa, chỉ là thời gian sẽ chậm hơn mà thôi, chuyện giữa chúng ta ngày càng nhiều, nói không chừng sẽ có lúc cãi nhau, tớ và Sa Sa có thể làm bạn hay không còn khó nói... tớ khi đó thích cậu, Sa Sa cũng biết, nhưng khi đó nàng cũng thích cậu rồi chỉ là cậu ấy không nói ra mà thôi. Cậu cũng biết, khi đó Sa Sa còn nghĩ mình là đại tỷ, nói là phải giúp tớ, giúp cho cậu thích tớ, nhưng sau này cậu ấy mới nói là cậu ấy cũng thích cậu, chẳng qua là lúc còn nhỏ không hiểu chuyện, không biết phiền não. Nếu không thì trong lòng sẽ vô cùng khó chịu..."

"Trời, sao tớ không biết mình có mị lực như vậy..."

Gia Minh ngại quá sờ sờ mũi.

"Mà nói tới cũng kỳ quái, cậu không đẹp trai, tính tình lại cổ quái đôi lúc xằng bậy —— ha hả, đương nhiên lúc đó tớ và Sa Sa còn là tiểu mỹ nữ, đi tới đâu mà chẳng có người theo, thư tình thì cả đống, cậu dám nói khi đó cậu không có ý nghĩ khác với chúng tớ lúc đó sao?"

"Tớ nghĩ là mình sẽ tự tin, giấu kín tâm tình không dám nói."

"Nói cũng đúng."

Linh Tĩnh cười đến xán lạn:

"Nếu như tới lúc này, ba người chúng ta mới nói thích nhau thì đúng là bi kịch, mặc kệ cậu chọn Sa Sa hay chọn tớ, thì tất cả mọi người cũng sẽ có cảm giác không thích nhau, và đương nhiên sẽ không làm bạn với nhau nữa... cảm giác này chỉ nghĩ thôi cũng khó chịu, cho nên bình rượu kia là cách giải quyết tốt nhất."

"A, nếu như tớ biết cách nghĩ của các cậu như vậy thì kiểu gì tớ cũng cưỡng bức các cậu ở chung."

"Ha hả, cậu không làm được đâu, tính cách từ nhỏ của cậu đã phản bội cậu nói vừa rồi, cho dù là Hoàng gia hay giáo viên, hay người có địa vị xã hội, cậu chẳng cho ai thể diện, thế nhưng đối với tớ và Sa Sa, tới tận giờ cậu đều vô cùng cẩn thận, không hề làm chuyện ép buộc. Lần này Sa Sa ra ngoài cũng vậy, nếu như là người khác, họ nhất định sẽ nỗ lực khuyên nài, tớ chẳng hề không biết sao, Sa Sa quan tâm nhất chính là cậu, cậu mà nói không được thì khẳng định cậu ấy sẽ không dám trái lời, nhưng mà cậu chẳng có tâm tư khuyên bảo, từ đầu đã đồng ý với cậu ấy, sau đó chạy qua năn nỉ tớ... Từ nhỏ đến lớn, cậu không làm được đâu..."

Gia Minh nhún vai:

"Nếu nói vậy thì cậu càng ngày càng không đáng yêu..."

"Nói cái gì đó!"

Mím môi, Linh Tĩnh hung hăng nhéo lưng hắn, giọng nói mang theo sự uy hiếp.

"Trường thành mà."

Gia Minh cười:

"Khi còn ở trường học, tớ thấy cậu nói chuyện với người con trai khác, tớ cũng khó chịu a, Linh Tĩnh trường thành rất xinh đẹp, ung dung, có khí chất, khi cậu nói chuyện tớ đều chăm chú nghe, cậu còn lợi hại hơn so với chị Nhã Hàm... Thực ra lần đầu tiên khi tham gia biểu diễn với cậu tớ cũng khẩn trương, mỗi ngày chúng ta ở cùng nhau lại là một ngày mới mẻ, a, được rồi, đêm giáng sinh lần trước tớ hát Đông Phong Phá, chúng ta ở trong trường, cậu nói chuyện với Đông Phương Lộ thế nào tớ còn nhớ rõ... Người ta trước kia là cô dâu nhỏ của Gia Minh, bây giờ là tiểu lão bà của Gia Minh, tối nào cũng phải ngủ chung, đã bị dùng qua rất nhiều lần, là hoa tàn bại liễu, lớp trưởng Đông Phương là người rất tốt, tôi không xứng với cậu... Ha hả..."

Linh Tĩnh cúi đầu, do dự một lát:

"Bởi vì không mới mẻ, không đáng yêu, cho nên cậu không thích?"

"Không, càng thích, nói không hết lời cái thích này, thích tới mức cậu không thể tưởng tượng nổi..."

Gia Minh ôm nàng, ngừng lại một chút, nói:

"Mặc kệ là thời gian nào, tớ đều thích... A..."

"Vậy sao cậu nói tớ không đáng yêu."

Linh Tĩnh véo hấn một cái:

"Ngủ cũng đã ngủ với cậu hơn 2 năm, có cái gì mà cậu không nhìn thấy, còn ở trước mặt cậu già bộ đáng yêu, cậu chẳng nhẽ không mắng tớ buồn nôn sao, đáng yêu cũng không để cho cậu xem, nếu như ra ngoài làm việc thì có thể dùng được... V..."

Thiếu nữ vươn hai ngón tay, mỉm cười thanh thuần, quả nhiên là giống nụ cười trên quảng cáo, bên cạnh có một đôi tình nhân, nam nhân quay đầu sang ngẩn ngơ nhìn Linh Tĩnh, sau đó bị bạn gái véo một cái.

Gia Minh xoa gò má của nàng, Linh Tĩnh ôm lưng Gia Minh đùa một trận, đi thêm được một đoạn, Linh Tĩnh đưa tay cản một chiếc xe taxi:

"Tớ không muốn về nhà, chúng ta qua đó thăm Sa Sa đi."

Vì vậy, ngày đầu tiên ở riêng, ba người ngủ ở bên nhà Sa Sa, ngày thứ hai lại tới trường, mới xa nhau đương nhiên là không quen, Sa Sa thỉnh thoảng về nhà ở, một nửa thời gian thì ở nhà ăn cơm chiều, một nửa thì ra ngoài ăn.

Thời gian mà Linh Tĩnh và Gia Minh tới Sa Trúc bang ít hơn, đôi khi ở lại đùa giỡn, đôi khi ngủ chung giường với Sa Sa. Dù sao mọi người ở với nhau hơn 2 năm, chuyện 3P đã thành thạo, hơn nữa cái cảm giác tiêu biệt thảng tân hôn đúng là mới mẻ. Chắc là do ở nhà Linh Tĩnh chiếm Gia Minh nhiều, nên có lúc nàng đá Gia Minh vào với Sa Sa.

Cứ chạy tới chạy lui hai nơi như vậy, đại khí là Sa Sa cũng dần quen với công việc của bang phái, chuyện tiếp theo chỉ là kinh nghiệm quản lý mà thôi, trong thời gian này nàng tiếp xúc với rất nhiều tin tức hắc ám.

Vốn Gia Minh còn bảo Tiểu Mạnh nói dối Sa Sa, nhưng bây giờ đã nói thẳng ra, tuy rằng không biết Sa Sa bị đã kích như thế nào, nhưng mà nhìn bộ dáng của nàng thì đã không còn xốc nổi như trước.

Vừa học tập chuyện hắc đạo, vừa ôn thi tốt nghiệp THPT hiệu suất đương nhiên không cao, nhưng bởi vì Sa Sa nỗ lực, thành tích chỉ ít so cũng tốt hơn nhiều so với thời gian trước kia, nhưng mà có một vài lần Gia Minh một mình tới chơi, thấy Sa Sa bắt đầu có hứng thú với chuyện nấu ăn, cao hứng bưng bưng đến thành phố mua một đồng đồ nấu cho Gia Minh ăn.

Đại khái là bởi vì Linh Tĩnh và Gia Minh hiện giờ đang sống cuộc sống của hai người, cho nên Sa Sa bắt đầu cảm thấy có hứng thú, chỉ là thiên phú nấu ăn của nàng không cao, cho nên đôi khi Gia Minh phải tự thân xuất mã ngăn con sóng dữ, mới có thể giúp hai người no bụng.

Thời gian cứ như vậy qua đi, tháng 4 năm 2002, đây là một tháng giữa năm, trong một ngày nghỉ, Linh Tĩnh, Sa Sa, Gia Minh đều ở Diệp gia vô quán nghỉ ngơi, Nhà Hàm cũng tới chơi, đúng lúc này vợ chồng bác Diệp nhắc tới một việc:

"Được rồi, Linh Tĩnh nó có muốn thi đàn dương cầm không vậy?"

"Đúng vậy, em ấy chưa nói với cháu, nhưng mà cháu nghĩ ý của em ấy là như vậy."

Bởi Linh Tĩnh gần đây đã có chủ kiến của mình, cho nên vợ chồng bác Diệp phương cũng không còn quản lý nghiêm nữa, việc này đều do Linh Tĩnh tự mình làm chủ, hiện giờ đem chuyện này ra hỏi, Nhà Hàm gật đầu.

"Chọn đàn dương cầm cũng tốt, mà dù sao cháu còn là giáo viên của Linh Tĩnh, vậy thì... học đàn dương cầm, Linh Tĩnh có thiên phú trời ban cao nhất trong số người cháu từng thấy, trước đây cháu ở bên Cambridge học có quen một người bạn, hiện giờ hẳn là một trong những người phụ trách Học viện nghệ thuật âm nhạc Viên của nước Ý, gần đây có tới Giang Hải... Thành thật mà nói về phương diện giáo dục trường này tốt nhất thế giới, bọn họ có chiêu sinh ở Trung Quốc, nhưng mà số lượng không nhiều... A, tin tức rất nhiều, thành thật mà nói nếu như Linh Tĩnh có ý như vậy, cháu có thể bảo bạn cháu giúp một lần phỏng vấn, chỉ cần tùy tiện đàn một bài là được. Đương nhiên xuất ngoại là đại sự, cho dù không muốn đi thì để người kia chỉ dạy Linh Tĩnh một chút cũng tốt... Cháu nghĩ, việc Linh Tĩnh trúng tuyển khẳng định không thành vấn đề, vấn đề ở chỗ có đi hay không mà thôi..."

Nàng nói xong câu này, vợ chồng bác Diệp hưng phấn vô cùng, Linh Tĩnh nhú mày, nhìn sang Gia Minh và Sa Sa, trong lúc nhất thời không biết nên làm cái gì bây giờ, một lát sau nàng mới nói:

"Con không muốn xuất ngoại..."

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 384

Thi

Việc Linh Tĩnh cự tuyệt xuất ngoại vốn đã nằm trong đề nghị của Giang Hải, sau khi đề cập một lần thì không nói thêm gì nữa, nhưng nàng không nói không có nghĩa là vợ chồng bác Diệp buông tha, làm cha mẹ bảo giờ chẳng suy nghĩ cho con cái.

Tuy rằng hai người trước giờ không quản chuyện cá nhân của con gái mình, nhưng bây giờ đương nhiên họ phải nói vài câu, thái độ Linh Tĩnh rất kiên quyết, thấy cha mẹ mình cứ lái nhai liền tức giận trở về phòng, trong lúc nhất thời vợ chồng bác Diệp cũng không biết làm gì cả.

Nếu muốn xuất ngoại du học, thực ra chuyện không chỉ đơn giản là ở đây, nào là phải làm hộ chiếu, xin du học các loại, đương nhiên với quan hệ của Giang Hải thì muốn làm điều này chỉ là một câu nói mà thôi, mọi người thương lượng với nhau một buổi chiều, hôm sau Gia Minh dẫn Linh Tĩnh tới một cuộc hội nghị của những nhà âm nhạc.

"Cái gì vậy, ta nói là mình không muốn đi, sao cậu lại bắt tớ đi..."

Bởi vì trong lòng khó chịu, cho tới cửa khách sạn rồi, sắc mặt của Linh Tĩnh vẫn không được tốt.

"Nhưng mà mọi người nói đây là một cuộc hội nghị của những nhà âm nhạc hàng đầu Giang Hải, tớ biết cậu thích đàn dương cầm, chẳng qua chỉ muốn cậu tới đây nghe một chút thôi..."

"Có phải hôm qua cha mẹ tớ nói gì với cậu, đúng không?"

Linh Tĩnh đứng ở trên bậc thang trừng mắt nhìn hấn.

Gia Minh sờ sờ đầu rất cuộc cam chịu:

"Khụ, thực ra bọn họ chỉ muốn cậu có nhiều lựa chọn hơn mà thôi."

"Vậy còn cậu, cậu biết rõ tớ không muốn xuất ngoại."

Linh Tĩnh có chút tức giận, nói:

"Cậu biết rõ tớ nghĩ thế nào vậy mà còn mang tớ tới đây... tớ có cảm giác mình giống như bị bán..."

Gia Minh trầm mặc thờ dài.

Qua một lát sau, Linh Tĩnh liếc mắt nhìn hắn, nói:

"Không hiểu cậu nghĩ thế nào, cha mẹ tớ nói cái gì cậu cũng nghe, cậu tôn trọng họ tớ rất vui, thế nhưng... Nếu như thật sự thi đậu, tớ bị cha mẹ buộc phải xuất ngoại thì cậu làm sao bây giờ? Cậu không quan tâm đúng không!"

Là một người dịu dàng nhưng Linh Tĩnh bây giờ thực sự tức giận, tâm tư của mình thế nào mà nam nhân ở chung với mình ba năm rồi vẫn không rõ.

Gia Minh than thở buông tay:

"VẬY... ĐỪNG ĐI NỮA..."

Đúng vào lúc này, Nhã Hàm từ trong khách sạn đi ra:

"Các em đã tới cửa, như vậy... có vào không?"

Không biết kết quả thương nghị của hai người thế nào, Nhã Hàm nhìn sang Linh Tĩnh lại nhìn Gia Minh.

Gia Minh cười nói:

"Chuyện này... hay là thôi đi... Linh Tĩnh nàng không muốn đi..."

Lời còn chưa dứt, Linh Tĩnh đã quay người sang, nói:

"Tớ phải đi... Tớ muốn xem lúc tớ thi đậu cậu làm gì..."

Nửa câu sau nàng nói nhỏ chỉ đủ cho Gia Minh nghe thấy, mới bước được vài bước nàng đã bổ sung thêm một câu:

"Dù sao tớ cũng chỉ xem họ thảo luận, không đàn là được... có đàn tớ cũng đàn lung tung..."

Nhã Hàm sắc mặt hơi có chút kinh ngạc, thấy Linh Tĩnh tới bên cạnh nàng nói một câu:

"Chị Nhã Hàm, chúng ta vào đi thôi."

Nhã Hàm vội vàng nhìn Gia Minh vẫy vẫy tay:

"Gia Minh, cùng đi nào."

"Chuyện này... em không vào đâu."

Gia Minh đứng tại chỗ phát phát tay, nói:

"Em tới đối diện mua ít đồ chờ mọi người ra ngoài."

"Chị Nhã Hàm, đừng để ý đến hấn."

Nói xong câu đó, Linh Tĩnh oán khí tận trời tiến vào.

Nhã Hàm nhìn về phía Gia Minh làm thủ thế muốn hỏi, sau đó mới đi vào trong.

Mắt thấy hai người này vào trong, Gia Minh thờ phào nhẹ nhõm, sau đó lấy tay day day trán, một cánh tay vịn tường chậm rãi ra ngoài, đợi khi tới một hèm đối diện, hấn ngừng lại, mạch máu nổi trên trán như giun bò.

Bịch một tiếng, những viên gạch men sứ lát tường của quán rượu bị một quyền đánh nát. Sau một lát, hấn rút tay ra, để lại một dấu tay thật sâu trên tường. Gia Minh cúi đầu, "Oa" một tiếng, phun toàn bộ những gì mới ăn buổi sáng ra ngoài...

Hơn một giờ sau đó, Linh Tĩnh từ trong khách sạn đi ra ngoài, sau khi gặp Gia Minh, thần tình của nàng có chút uể oải.

"Làm sao vậy?"

"Bị bắt phải đàn một bài..."

Linh Tĩnh nhìn Gia Minh, mắt mờ thật to, một lát sau mới chuyển qua một bên, nói:

"Nhưng mà ở nơi đó có mấy vị đại sư, ai... Sớm biết rằng... Sớm biết rằng..."

"Đàn lung tung đúng không?"

Linh Tĩnh gật đầu:

"Đúng vậy, đàn lung tung... vẫn là cậu bảo tớ tới!"

Nói xong câu đó, nàng phẫn uất đá một cước, nhưng lại trúng cột điện bên anh, nàng đau tới mức nhảy dựng lên. Gia Minh cười đỡ nàng, bị nàng tức giận đẩy ra, sau đó "A" một tiếng, Gia Minh đưa tay bế ngang người nàng lên.

"Cậu..."

Hiện giờ đang ở trên đường, người đi lại rất nhiều, Linh Tĩnh đỏ mặt nhưng mà khi đưa tay đẩy vai cái không có kết quả, nàng hung hăng dấm vào ngực Gia Minh, nào là nắm tay, khữ tay, cái trán, đánh loạn một hồi: "

Là cậu bảo tớ tới, là cậu bảo tớ tới... Cậu có bệnh à, đầu óc làm sao vậy, cậu là heo, là heo, a a a a..."

"Tớ chỉ muốn cậu hoàn thành được tâm nguyện thể hiện trước mặt cái vị đại sư mà thôi..."

"Dù sao tớ cũng mặc kệ, chỉ tiện tay đàn loạn, chắc họ không làm khó để đâu..."

Nàng đánh tới mệt mỏi, hai tay vừa để xuống, đầu trầm xuống, giống như là đã chết nhắm mắt lại, mặc cho Gia Minh ôm, nói:

"Ôm tớ trở về nhà... tớ không muốn chết, tâm nguyện thì vẫn còn thời gian mà..."

"Thế nhưng... Tớ muốn chết đây... Đây, cô gái..."

"Tớ đang ngủ, không được quấy."

"A..."

Tưởng là Linh Tĩnh đánh đàn lung tung, nhưng hôm sau trong cuộc nói chuyện của Nhã Hàm với Gia Minh ở trong biệt thự Nhã Hàm, thì nội dung lại khác.

"Linh Tĩnh hôm qua biểu hiện rất tốt."

"Ách? Chẳng phải cậu ấy nói là đàn lung tung hay sao?"

"Lung tung."

Trong phòng khách, Nhã Hàm trùm khăn tắm nằm trong lòng Gia Minh, có chút kinh ngạc, trong TV có tiếng nam nữ đối thoại thản nhiên thoải mái truyền tới:

"A, em nói nàng hôm qua tức giận đúng không, tuy Linh Tĩnh biểu hiện hờn dỗi, nhưng khi được đề nghị biểu diễn, nàng tuy rằng không tình nguyện nhưng cũng đàn..."

"Vậy chuyện gì xảy ra?"

"Mọi người ở trong đó toàn là đại sư, tất cả mọi người đều nói cô bé này lên đàn một bài, Linh Tĩnh đương nhiên không có cách nào từ chối, chắc là do tâm tình của nàng lúc đó không tốt nên đàn ngay bài “Ly Biệt Khúc”, ha ha, người có thiên phú chính là như vậy, chỉ cần động vào âm nhạc là nàng bình tĩnh lại ngay. Các vị đại sư đều nở nụ cười, nói tiểu cô nương này khăng định là đang cãi nhau với bạn trai, chỉ cần nghe là có thể nhận ra, em có biết không? Bọn họ còn nói, người làm cho một cô gái tức giận tới mức này đúng là một tên khôn kiếp. Linh Tĩnh sau khi đàn xong thì lập tức chạy ra ngoài tìm em, chuyện tới Viên đã không thành vấn đề rồi."

Nhã Hàm nói xong chuyện này, lật người một cái, nhìn Gia Minh:

"Chị cảm thấy gần đây em rất lạ."

"Làm sao vậy?"

"Tâm tình Linh Tĩnh như thế nào em biết rõ, trước giờ cô bé này không hề nghĩ tới chuyện xuất ngoại gì cả, một lòng chỉ muốn ở chung với em, cho nên ngay từ đầu chuyện tới Viên chị chỉ thuận miệng, thế nhưng em lại nói với vợ chồng bác Diệp... Chị cũng không biết em đang suy nghĩ gì, em và Linh Tĩnh... xảy ra vấn đề gì ư?"

Nói đến Linh Tĩnh, Nhã Hàm biểu hiện sự lo lắng, Gia Minh không khỏi nở nụ cười, hấn thò tay vào trong áo tắm vuốt ve làn da nhẵn nhụi:

"Thôi xin đi, giả như chúng em có chuyện, chị phải là người vui mừng mới đúng..."

"Chẳng nhẽ chị là người hẹp hòi tới vậy!"

Nhã Hàm tóm hấn tay, bỗng đứng ngồi xuống, nói:

"Chuyện nào ra chuyện đó, chị phân biệt rất rõ ràng, chị thích em, muốn quang minh chính đại ở cùng với em, nhưng mà chuyện này là chị sai, em đã sớm ở với Linh Tĩnh và Sa Sa, hai người lại là bạn thân của chị, chị đối với hai cô bé đó... chỉ có áy náy mà thôi, tại sao em có thể nghĩ chị như vậy, em... em coi chị là người như thế nào!"

Thái độ Nhã Hàm rất nghiêm túc, nhìn chăm chăm vào Gia Minh, một lát sau lại nói:

"Chị biết em nói đùa, thế nhưng... Rốt cuộc xảy ra vấn đề gì, nói cho chị biết được không?"

Trong phòng trở nên yên tĩnh, Gia Minh nhìn cô gái xinh đẹp đang lo lắng, nở nụ cười cười:

"Không có gì chuyện, em chỉ là... mong cậu ấy có nhiều lựa chọn hơn, thứ năng thích em đương nhiên muốn tạo điều kiện tốt nhất cho nàng, chỉ là như vậy mà thôi."

Thấy hấn tỏ ra thành khẩn, tuy rằng trong lòng còn có chút nghi hoặc, nhưng trong lúc nhất thời Nhã Hàm cũng chỉ còn cách là tin tưởng:

"Em đừng nghĩ lung tung như vậy, sự nghiệp và cuộc sống cũng quan trọng giống nhau, cho nên xuất ngoại cũng tốt, làm cái gì cũng tốt, chỉ cần không lo nghĩ về hoàn cảnh của mình là được. Thế nhưng Linh Tĩnh và em đã sống với nhau, chuyện tới Viên học đàn đương cầm đầu có cố định thời gian giống như học đại học, mấy vị giáo viên kia đều nói với chị, nhanh thì 3, 4 năm, lâu thì cả chục năm, nếu như em và Sa Sa không thể đi cùng với Linh Tĩnh, nàng phải làm sao bây giờ? Nếu như nàng ở bên kia có bạn trai em sẽ làm như thế nào? Nghệ thuật gia là người vô cùng xằng bậy... Đương nhiên rồi, chị tin tưởng Linh Tĩnh, nhưng mà em đừng suy nghĩ nhiều..."

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 385

Thiếu Nữ Ôm Gấu Trúc

Xuân vũ kinh xuân thanh cốc thiên, Hạ mãn mang hạ thử tương liên.

Đây là bài ca dao của Trung Quốc giúp người ta nhớ được thứ tự của ngày tháng trong 24 Tiết.

Lúc này đã qua Hạ Chí, tháng sáu oi bức cộng với áp lực của kỳ thi tốt nghiệp ập tới, lúc này cơ chế thi tốt nghiệp còn chưa thay đổi, thời gian thi là tuần đầu tháng 7.

Trước kỳ thi nửa tháng, mặc dù học viện Thánh Tâm có danh tiếng rất lớn, nhưng mà học sinh vẫn giống như bị ma ám lao đầu vào học tập, ai nấy cũng khẩn trương như sắp chiến tranh tới nơi, không còn mấy ai hứng thú vui đùa.

Linh Tĩnh vốn là người dịu dàng nhưng thời gian này như phát điên lên, đương nhiên không phải phát điên vì mình, mà là vì Sa Sa không nên thân.

Nàng từ trước tới nay đều là học sinh giỏi toàn diện, cho dù có thể nào thì nàng cũng không cần lo lắng, bởi vì nàng đã đổ vào trường Học viện nghệ thuật Trung ương ở Bắc Kinh trước kỳ thi, cho nên việc thi tốt nghiệp chỉ là thủ tục.

Trong khi đó Gia Minh và Sa Sa lại chọn một trường đại học bình thường ở Bắc Kinh, nhưng mà cho dù là đại học hạng 2 cũng cần thành tích, Linh Tĩnh hiện giờ rất sợ Sa Sa thi tốt nghiệp không đỗ, làm rối loạn kế hoạch hoàn mỹ.

Về phương diện khác, chuyện Viên làm cho nàng cảm thấy phức tạp, tuy rằng lần diễn tấu kia chỉ là nàng ngẫu nhiên đi ngang qua sân khấu biểu diễn, nhưng mà vì có quan hệ với Nhã Hàm, cho nên không lâu sau đó Học viện nghệ thuật âm nhạc ở Viên đã gửi giấy báo trúng tuyển tới Diệp Thị Võ Quán.

Đối lập với Học viện nghệ thuật Trung ương, trường Học viện nghệ thuật âm nhạc ở Viên chính là một trường nổi danh toàn thế giới, vợ chồng bác Diệp gần đây đang tranh nhau bàn tính xem nên học trường nào.

Nếu như dựa theo cách bọn họ chọn, đương nhiên họ muốn con mình xuất ngoại, cho dù chất lượng học tập, hay bầu không khí học tập, Viên luôn là số một.

Nhưng Linh Tĩnh lại khẳng khái chọn Học viện nghệ thuật Trung ương, chẳng có tâm tư nào với Viên, bọn họ có nói thể nào cũng không được.

Cho nên Linh Tĩnh luôn cảm thấy buồn phiền vì chuyện này, muốn Gia Minh sốt ruột nên không cứ tuyệt thẳng thẳng, nên vợ chồng bác Diệp luôn có hai dự định, dù sao hiện giờ vẫn chưa tới thời gian khai giảng, Linh Tĩnh vẫn còn khả năng thay đổi chủ ý, nếu như cuối cùng nàng không chịu xuất ngoại, vậy thì đành phải học ở Học viện nghệ thuật Trung ương vậy.

Về phương diện khác, lúc này Sa Sa đã hoàn toàn tham gia vào công tác vận hành Sa Trúc bang, bây giờ nàng mới cảm nhận được vị trí của người cầm đầu là như thế nào, trước kia cũng vậy, nhưng bây giờ Sa Trúc bang phát triển hơn, các lão đại khác cũng bắt đầu biết tới nàng.

Bây giờ Giang Hải không còn chuyện một lời không hợp là rút dao sống mái với nhau, trải qua nửa năm tinh phong huyết vũ, giới xã hội đen Giang Hải đã bắt đầu có dấu hiệu yên tĩnh, từ góc độ nào đó mà nói, người của Viêm Hoàng Giác Tinh chính là người thờ phào nhẹ nhõm nhiều nhất.

Bầu trời sáng sủa, mây nhỏ như bông, trong một rừng cây ở ngoại ô thành phố Giang Hải truyền tới những thanh âm nặng nề, hai thân ảnh đang giao thủ với nhau, sau một khắc, có một thân ảnh màu trắng đột nhiên bay ra ngoài, đập mạnh vào một thân cây.

Mặc quần áo trắng như tuyết, thân ảnh kia nằm sóng xoài trên mặt đất, mái tóc như tơ xõa xuống, máu tươi tràn ra miệng. Cô gái ngẩng đầu lên, khuôn mặt trắng nõn như thủy tinh, đôi mắt mỹ lệ mang theo sự bướng bỉnh.

Sau khi đứng dậy, nàng rút từ trong túi ra một cái buộc tóc, nói:

"Tiếp tục."

"Thôi, hôm nay tới đây thôi."

Thiếu niên ở phía trước nhả phất tay làm cho thiếu nữ hơi sùng sờ:

"Tôi còn có thể tiếp tục."

"Tôi nói dừng là dừng, cho dù tiếp tục thì cũng chẳng có ý nghĩa gì với cô nữa."

Thiếu niên dứt hai tay vào trong túi, qua một lúc hần cười nói:

"À, trừ khi cô thích bị hành hung, như vậy mới có ý nghĩa."

Bốn phía không có ai, thiếu nữ vuốt tóc, cười cười:

"Nếu như Cố quân thích, Huân cũng chấp nhận."

Mấy năm nay, chỉ khi nào đứng trước mặt thiếu niên, cô gái này mới cười đáng yêu như vậy.

"Ác ác, tuy rằng tôi rất muốn..."

Vừa trêu chọc nhau hai người vừa đi ra ngoài rừng cây, ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá, những tia nắng vàng óng ánh rọi vào trong.

Trải qua hai năm huấn luyện với đủ các phương thức, thiếu niên kia lại không cố định thời gian luyện tập, đôi khi là hai ngày một lần, đôi khi ba ngày một lần, có khi ban ngày, có khi buổi tối.

Đôi lúc cô gái nghĩ, sau khi huấn luyện xong, họ có thể ngồi nói chuyện phiếm, sau đó có thể trêu đùa nhau, chỉ cần thấy đối phương hơi cười hoặc cười bất đắc dĩ, nàng đã thỏa mãn rồi.

Đây là một khoảng thời gian nàng không hề có khi ở Nhật Bản.

Mãi nghĩ, thấy đối phương đã vượt lên trước, nàng vội vã chạy theo, ngấp ngừng mãi mới nói được:

"Tôi nghĩ, tôi có tiến bộ rất nhỏ..."

"A, cô tiến bộ rất lớn."

Gia Minh lắc đầu cười cười:

"Tâm tình của cô tôi luyện còn chưa đủ, khi đánh với tôi không cách nào thực sự liều mạng, nếu không với thực lực của tôi hiện giờ, chắc chắn sẽ cảm thấy phiền phức... Mà lý do quan trọng hơn là, mấy năm nay cô tiến bộ, nhưng tôi cũng có tiến bộ..."

Nói tới đây, hắn cười tự giễu, chẳng biết từ lúc nào, cái đầu thuần sát thủ của hắn lại có những ý nghĩ này, hơn nữa dưới sự đau đớn kích thích, hắn có thể khẳng định, cho dù Nguyên Lại Triều Sang ở thời kỳ đỉnh phong hắn cũng chẳng hề sợ hãi.

Việc này, Huân không biết nên chỉ gật đầu, "A" một tiếng, một lát sau còn nói thêm:

"Chỉ còn hơn một tuần nữa là tới kỳ thi, tôi đã nói chuyện với Thiên Vũ quán, sau này sẽ theo Cố quán đến Bắc Kinh, Thiên Vũ quán nói, thi xong cũng không cần phải trở về..."

Nàng còn chưa dứt lời, Gia Minh ở bên cạnh đã lắc đầu:

"Không, không cần thiết, sau kỳ thi này, tôi sẽ không dạy cô nữa."

Trong nháy mắt, hai mắt Huân mở to, giật mình đứng ngẩn ngơ, dưới cái nắng hè oi bức, không hiểu tại sao nàng lại cảm thấy sự lạnh lẽo truyền tới, mồ hôi lạnh ướt lưng, nàng chẳng còn cảm nhận được nhiệt độ xung quanh nữa.

Gia Minh đi vài bước sau đó mới dừng lại, phát phát tay:

"Đi tiếp nào."

Nàng đi theo hắn như một cương thi, mắt mở thật to, không biết trong mắt đang nghĩ gì mà hai bàn tay nắm chặt, móng tay cào sâu vào trong lòng bàn tay:

"Tôi... Tôi... Tôi học không tốt ư..."

Không biết đây là một câu nghi vấn hay là một câu trần thuật.

Hai người cứ đi như vậy cho tới khi ra khỏi rừng cây, ở bên ngoài chính là một sườn núi cỏ xanh mượt, từ nơi này có thể nhìn thấy thành phố Giang Hải. Gia Minh ngồi xuống, vỗ vỗ vị trí ở bên cạnh mình, hai người ngồi song song với nhau, trông như một đôi tình lữ.

"Không nên suy nghĩ nhiều, không phải vấn đề của cô, mà là tôi không còn gì dạy cô nữa, nếu dạy tiếp sẽ thực sự nguy hiểm khi cô phải đối đầu với những người lợi hại, tôi đã nghĩ, thực ra cô không cần thiết phải tham dự vào việc này. Tôi biết, từ nhỏ cô đã trải qua rất nhiều thứ, tôi cũng chẳng quan tâm tới sự sống chết của cô, nhưng d mọi người đã ở với nhau lâu như vậy, tôi mới nghĩ rằng, cuộc sống bình thường mới là thứ tốt nhất dành cho cô."

Hắn nói xong, đưa tay vỗ vỗ vai thiếu nữ bên cạnh, nhưng mà thân hình thiếu nữ lúc này cứng như gỗ, hai tay ôm chân ngồi đó, chỉ sợ nàng chẳng còn cảm nhận được gì nữa, im lặng lắng nghe. Gia Minh cười, hai tay chắp ở sau gáy, nằm xuống.

"Bùi La Gia huấn luyện sát thủ, trong 100 người chỉ còn lại khoảng 2, 3 người, để được chính thức hành động lần đầu, trên tay của họ đã nhuộm máu không ít đồng bạn, gặp sinh tử bọn họ cũng chẳng hề nhăn mặt, chính vì vậy họ mới nâng cao được khả năng. Tôi cũng từng là một người như vậy, cả đời chỉ có một ý nghĩ là giết chóc, nhưng mà khi đã giết rất nhiều người, trải qua rất nhiều chuyện, có một số cảm giác sẽ lưu dấu ấn mãi ở trong đầu, một lần, hai lần, ba lần... nó hình như nhắc tôi, còn một số chuyện khác mình có thể làm..."

Hắn vừa nói chuyện vừa cầm mái tóc của Huân nghịch:

"Sau đó tôi không làm gì nữa, chuyện rất đơn giản tôi lại cho nó là khó khăn, tôi bước đi, bước đi này có thể mất tất cả, nhưng sau đó... tôi có được một vài thứ, chậm rãi thích ứng với nó, từ từ bị nó lây nhiễm, tuy rằng lúc đó tôi vẫn nghĩ thứ này không phải là quá tốt... A, tôi biết là cô không hiểu, bởi vì việc này tôi chưa từng nói cho ai khác."

"Hiện giờ nói những chuyện linh tinh này với cô, tôi cũng biết là nó không đủ sức thuyết phục cô, nhưng mà... coi như đó là mong muốn của tôi đi, hiện giờ cô còn chưa chính thức dính vào những thứ đó, cô rất đơn thuần, cho nên tôi mong cô có thể buông bỏ cái lý tưởng ngu xuẩn làm sát thủ đi. Ở Trung Quốc cũng được, Nhật Bản cũng được, chỉ cần sống tốt một chút là được, cái việc đùa giỡn nam nhân tôi chỉ nói đùa thôi, nếu như thực sự cô mà đi làm tôi sẽ khó chịu..."

Lại một khoảng thời gian yên tĩnh, Huân mở to mắt, sắc mặt tái nhợt quay về nhìn hắn:

"Có phải là... có phải là anh nghĩ tới gia đình tôi, Thiên Vũ quân... Thiên Vũ quân muốn dùng tôi tác động tới anh, cho nên anh mới không chịu dạy tôi? Nếu như vậy..."

Gia Minh vỗ đánh bốp một cái vào trán của mình:

"Biết mà, tôi có nói cũng vô ích... nhưng mà, cho dù thế nào."

Hắn ngồi dậy, nhìn thiếu nữ bên người:

"Cô, sau khi thi tốt nghiệp xong quay về Nhật Bản, sau đó đi học đại học ở Trung Quốc hay Nhật Bản đều do cô lựa chọn.."

"Tôi... Tôi không thích..."

Huân nhẹ giọng nói.

"Tôi mặc kệ cô có thích hay không, dù sao thì sau khi thi xong tôi phải xử lý một chuyện, chắc tầm tháng 7 hoặc tháng 8 gì đó tôi sẽ tới Nhật Bản thăm cô, tới lúc đó cô làm địa chủ, chuẩn bị cho tôi một số chuyện, không vấn đề gì chứ?"

"Không vấn đề, không vấn đề."

"Dù sao tới lúc đó cô cũng sẽ biết tôi làm gì, hiện giờ tôi không muốn nói cho cô biết là vì không muốn Thiên Vũ Chính Tác biết, đợi tôi qua hán sẽ biết."

"Dạ."

"Cô thấy đấy, trực tiếp ra lệnh cho cô thoải mái hơn rất nhiều, đứng lên đi, chúng ta trở về."

Theo Gia Minh trở lại Giang Hải, mãi cho tới lúc đến ký túc xá của học viện Thánh Tâm, Huân cũng không biết là mình đang nghĩ gì, khi chia tay Gia Minh, nàng kinh ngạc nhìn bóng đi đang dần xa rồi biến mất, thậm chí nàng còn đuổi theo mấy bước, nhưng mà vẫn không hiểu mình đang nghĩ gì.

Gia Minh nói những lời vừa rồi đúng là nàng không hiểu, trước kia có một số chuyện không hiểu, nàng còn có thể tìm Thiên Vũ Chính Tác hỏi ý kiến, nhưng trong lòng của nàng rất rõ, phương diện cá nhân, Thiên Vũ đúng là nơi đáng tin cậy, nhưng hán lại muốn thông qua mình tác động tới lão sư cuarminhf, cho nên có rất nhiều chuyện không thể nào nói được.

Rất nhiều chuyện nàng không hiểu, nhưng nàng chỉ biết một điều: hán không hề muốn dạy mình, thời gian mình ở bên cạnh hán cũng dừng ở đây.

Tuy rằng từ lúc mới bắt đầu, nàng đã nghĩ người này sẽ không thuộc về nàng, nhưng nàng cũng chưa hề nghĩ tới, chỉ chớp mắt đã 4 năm, 4 năm qua đi, nàng tự nhủ với mình rằng, mình đã nói được rồi, muốn nói gì thì cứ nói, lúc đó nàng sẽ chính thức buông bỏ tất cả... Kết thúc ở đây sao...

Thời gian trôi qua, ánh mặt trời chiều tà, nàng ôm gấu trúc ngồi ở trên giường, con gấu trúc này nàng nâng niu và giặt nó rất nhiều lần, rất nhiều lông của nó đã mất đi, nhưng nó vẫn theo sát nàng.

Sau thời gian ăn cơm, bóng đêm phủ xuống, ở ngoài xa nhìn thành phố đã lên đèn, trong rừng cây vang lên những tiếng cuốc đêm hè, nàng kinh ngạc ôm gấu trúc, trợn tròn mắt, im lặng, không biết qua bao lâu, rốt cục có một hạt châu phản xạ ánh sáng rơi xuống, xẹt qua mặt như một viên ngọc châu.

Trong bóng tối, giọt lệ nhẹ nhàng rơi xuống...

ĂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 386

Tất Cả Đã Qua

"... Được rồi, quan trọng nhất là những bài tập này, những phần này phải ôn lại một lần, chỉ còn có 10 ngày nữa là thi rồi đấy... cô còn chưa nói hết các em đã đứng lên làm gì, ngồi xuống... Thời gian tuy không còn nhiều nhưng cũng đủ ôn tập chỗ này, trước khi thi 1, 2 ngày cô sẽ cho các em thả lỏng một chút, nhưng mà các em phải chú ý tự ôn tập, đây là kỳ thi quan trọng nhất trong cuộc đời, được rồi, kết thúc... Chú ý nhớ những điểm này nha."

Cầm thước gõ một cái vào bảng, cô giáo cấp cấp đi ra ngoài, Gia Minh lập tức ập xuống bàn ngủ, Huân yên lặng ngồi bên cạnh, khuôn mặt thanh lệ lạnh lùng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Đợi cho cô giáo ra ngoài lớp, Đông Phương Uyển từ phía sau đi tới, vỗ bùm bụp vào người Gia Minh.

"A, làm sao vậy?"

Gia Minh dụi mắt, ngẩng đầu.

"Oa, đại ca, cậu dùng thái độ này đón kỳ thi tốt nghiệp, thực là lợi hại."

"Có gì thì nói mau."

"Được rồi, tớ đã hỏi Linh Tĩnh và Sa Sa, cậu thực sự tới Bắc Kinh học?"

"Ước muốn là như vậy, bởi vì Linh Tĩnh muốn học ở Học viện nghệ thuật Trung ương, tớ và Sa Sa chỉ là đi học cùng mà thôi... Tớ biết cậu định đi đâu, nhưng mà muốn hợp đồng hương thì tới Bắc Kinh rồi hãy nói, hiện giờ nói hơi sớm... thôi, nếu như cậu thích, cho cậu mượn vai khóc cũng được."

"Đi tìm chết đi, ôm đầu heo khóc cũng không ôm cậu."

"Ác, đã cho cậu cơ hội rồi đó nhé, không tận dụng đừng hối hận."

"Có gì mà hối hận... Được rồi, tớ tới đây là muốn chính thức thông báo với cậu một việc, cậu bị đuổi việc."

"Đuổi việc cái gì?"

"Thì là chuyện cửa hàng đồ chơi của chúng ta áy, cậu biết đấy, hai năm qua nó buôn bán không tệ lắm, chúng ta sắp thi, hơn nữa sau này còn phải tới Bắc Kinh. Cho nên người của nhà tớ đã tới nghiệm thu, cho tớ một số tiền lớn, dù sao nó cũng không phải là chuyện của tớ, còn tiền lương của cậu... đến Bắc

Kinh thì mới phát."

Nàng cười tủm tỉm, sau một lát dường như sợ Gia Minh mắt hứng đành phải nói thêm:

"Dù sao lương bổng cũng sẽ làm cậu thỏa mãn."

"Ác, hóa ra còn có lương... Thành thật mà nói, nếu cậu mà không nói tớ cũng quên mất là mình có việc ở cửa hàng đồ chơi..."

Đông Phương Uyên cười nói:

"Cậu cũng biết mình không có trách nhiệm với công việc ư? Cũng chỉ có một bà chủ khoan hồng độ lượng như tớ mới có thể tha thứ cho một người có thái độ làm việc như cậu. Dù sao thì tới Bắc Kinh chúng ta vẫn có thể làm, Nghị Đình cũng dự định tới đó, trong tay tớ hiện giờ đang có một số lượng tài chính lớn làm vốn, đến lúc đó chúng ta làm lớn một chút, tớ là người bày mưu nghĩ kế, cậu giúp sức, Nghị Đình thi công, tớ rất có lòng tin vào tương lai sắp tới!"

"Khụ, nghe kiểu gì mà giống như Nghị Đình sắp bị bóc lột sức lao động, chẳng nhẽ cậu không cảm thấy áy náy với từ chị em tốt ư?"

"Nghị Đình còn thích ấy chứ, huống chi cậu ấy là em gái của cậu. Được rồi, tới Quế Lâm du lịch lần cuối trước khi nghỉ hè, cậu nghĩ sao?"

"Không có hứng thú."

"Này, này, du lịch lần cuối không được sao, chẳng nhẽ không cho tớ thể diện?"

"Chẳng cho ai thể diện cả."

"Phi, hiềm lắm đấy... Nhưng mà tớ vừa nói với Linh Tĩnh, hình như cậu ấy rất hứng thú, Sa Sa nói mình có chuyện, tớ biết cậu ấy bây giờ là đại tỷ... nhưng thôi, tới lúc đó nếu muốn đi thì nói với tớ là được."

Quen biết Gia Minh lâu như vậy, Đông Phương Uyên cũng học được cái khí chất chẳng quan tâm tới hơn thua, lúc nào cũng cười tủm tỉm, nói xong thì chuông tan học cũng vang lên.

Không bao lâu sau, kỳ thi tốt nghiệp cũng diễn ra.

Sau ba ngày thi khẩn trương tràn ngập áp lực, lúc này sân trường vắng vẻ vô cùng, học sinh ngoại trú thì ôm cặp ra về, học sinh nội trú thì đóng gói hành lý, mấy ngày nữa cũng rời đi. Đối với những người sống tập thể với nhau đúng là có chút cảm khái, phòng học, thao trường, ký túc xá, phòng hoạt động, sân vận động, từ nay về sau chỉ còn trong nỗi nhớ.

Có người hoài niệm, có người thương cảm, đương nhiên cũng sẽ có người cảm thấy hưng phấn khi thoát khỏi gông cùm trường học, về phần một cô gái như Đông Phương Uyên, trước khi tốt nghiệp thì đã tâm bưng bưng đi chơi, bây giờ nhìn sân trường vắng lặng, cũng cảm thấy lạc lõng.

Còn chị em tốt của nàng là Hứa Nghị Đình thì tới khu nhà giáo viên từ biệt cô giáo Nhã Hàm, cảm ơn nàng, cũng cảm tạ chị Tố Ngôn đã có lòng tốt trợ giúp, tuy rằng nói là thông qua Nhã Hàm, nhưng nàng cũng rất hi vọng, có thể một lần nữa gặp mặt cô gái kia, chính thức nói lời cảm ơn.

Đông Phương Uyển sau khi động viên mọi người tham gia vào chuyến du lịch cuối cùng, thì đi chuẩn bị một số chuyện trong trường học.

Lúc này ở sân ký túc xá nữ có một chiếc Limousine đang đứng đợi, tài xế mặc âu phục đứng bên cạnh, trông như đang đóng phim. Không bao lâu sau, lại có hai gã trung niên mặc âu phục vác theo hai cái rương xuất hiện, đi theo sau là một thiếu nữ ôm gấu trúc, khuôn mặt trong sáng thanh khiết, mặc áo màu trắng, quần trắng, trông nàng người ta cảm thấy nàng có một sự cô đơn tinh thuần.

Khi đi được vài bước, nàng lại quay đầu lại nhìn về phía ký túc xá, khi gió thổi tới, mái tóc mềm mại nhẹ bay.

"Huân tiểu thư có quên gì không?"

Người trung niên cảm hành lý bỏ vào trong xe, đợi một lúc rồi tiến tới hỏi.

Thiếu nữ không trả lời, sau một lát nàng lắc đầu, xoay người chuẩn bị lên xe, lúc này đột nhiên có mấy bóng người từ phía xa chạy tới.

"Huân, cậu định đi ư?"

Người chạy đầu tiên là Linh Tĩnh và Sa Sa, Gia Minh dứt hai tay trong túi đi tới.

Nhìn thấy các nàng, sắc mặt cô gái trở nên nhẹ nhõm hơn nhiều, nàng đặt gấu trúc vào chỗ ngồi, vừa mới quay người thì đã bị Sa Sa ôm trầm lấy, Linh Tĩnh kéo tay nàng:

"Sao đi nhanh vậy, hơn nữa còn không nói với chúng tớ một tiếng... tớ còn định mời cậu tới nhà của tớ đó, điểm thi còn chưa có, nguyện vọng vào trường nào cậu còn chưa điền mà..."

"Đúng vậy đúng vậy."

Sa Sa phụ họa nói:

"Cho dù phải về Nhật cũng không nhanh như vậy chứ, đến võ quán ở vài hôm, mọi người có thể đi chơi hè với nhau."

Trong khoảng một năm này, Huân thường ở với nàng, cho nên tình cảm của hai người rất sâu, vốn hai người định nghỉ hè là cùng nhau hành động, ai ngờ Huân phải trở về Nhật Bản, Sa Sa trở nên chán chường.

Cô gái đảo mắt nhìn Gia Minh ở phía sau, hơi lắc đầu:

"Nguyện vọng thi không cần điền cho tớ, nhưng mà biết đâu tương lai chúng ta lại gặp nhau ở Bắc Kinh thì sao."

"Nhưng mà bây giờ cậu trở về cũng đâu có làm gì."

"Đúng vậy, đúng vậy, ở lại đi chơi với chúng tớ."

"Có việc."

Huân gật đầu, sau đó ôm lấy Sa Sa, lại ôm lấy Linh Tĩnh, nàng hơi chần chờ đi tới trước mặt Gia Minh, không biết là có nên đưa tay ra không, Gia Minh cười ôm lấy nàng, vỗ vỗ vào lưng của nàng mấy cái, nói:

"Thuận buồm xuôi gió."

"Tôi sẽ ở Tokyo, chờ ngài tới."

Dùng tiếng Nhật nhỏ giọng nói một câu, nàng nhìn Gia Minh trịnh trọng bái một cái, sau đó nhìn Linh Tĩnh và Sa Sa ngồi vào trong xe, nàng hạ kính cửa sổ xuống vẫy tay, một lát sau, chiếc xe biến mất trong tầm mắt của ba người.

"Có phải gia đình Huân rất phức tạp không? Trước kia Gia Minh có nói mà."

Trở lại căn phòng thuê của mình, Linh Tĩnh nằm ở trên giường, có chút buồn vô cớ nói.

"Đúng vậy."

Gia Minh gật đầu:

"Tương đối phức tạp."

"Vậy không biết có gặp được cậu ấy ở Bắc Kinh không nữa..."

"Thời gian còn nhiều, chắc chắn sẽ gặp."

Gia Minh cười cười:

"Cho dù không gặp ở Bắc Kinh thì sau này mọi người đều ra ngoài xã hội cả, cơ hội gặp mặt rất nhiều, hơn nữa nếu nhớ chúng ta có thể tới Nhật Bản du lịch, đến lúc đó mời nàng làm hướng dẫn viên, đâu cần phải thương cảm như vậy."

"Cứ thương cảm đó, không được sao."

Linh Tĩnh hát cảm lên.

Sa Sa ở một bên nói:

"Tớ còn nhớ như in lần đầu tiên gặp cậu ấy, Gia Minh và tớ đang bị trói, có một tiểu cô nương mặc ki-mô-nô bị đánh thương tích đầy mình, nhưng sắc

mặt lại như thường... Lúc đó chẳng ai nghĩ chúng ta có thể trở thành bạn bè, chớp mắt một cái ba năm đã qua, thời gian nhanh thật..."

Huân rời đi khiến cho nàng không cao hứng, Linh Tĩnh nhìn trần nhà một lúc lâu, gật đầu:

"Đúng vậy, có nhiều chuyện xảy ra quá... Tớ còn nhớ rõ lần đầu chúng ta tới căn phòng thuê này, lần đầu quét dọn, sau đó lại liệt kê danh sách mua đồ, mọi người bố trí phòng như thế nào, rồi mua giường, mua tủ sách, có một tên đá bóng vào đầu tớ khiến cho Gia Minh tức giận, sau đó chúng ta học chung với Huân... Lần đầu tiên tớ đi làm thuê, sau đó đi du lịch trên du thuyền Tinh Mộng, Gia Minh hát, thành lập dàn nhạc..."

"Ba năm thời gian... cấp 3..."

Nàng dừng một chút, tay phải giơ lên không trung, năm ngón tay nắm lại.

"... Kết thúc."

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 387

Nói Đùa

Cấp 3 đã kết thúc nhưng nhiều chuyện vẫn còn chưa kết thúc.

"Linh Tĩnh, có mang bộ quần áo này về không?"

"Mấy cuốn sách này để lại, nếu như để vợ chồng bác Diệp nhìn thấy nhất định lộ chuyện."

"Bộ quần áo tờ định mang lên đại học mặc đâu, trước cứ mang chúng về võ quán đã."

"Cái rương quá nhỏ, không mang được nhiều đồ..."

"Chúng ta có phải là dọn nhà đâu, chỉ mang những thứ cần thiết thôi..."

Vừa tíu tíu, ba người vừa chuẩn bị các thứ có thể mang đi, cấp 3 đã kết thúc, nên ba người không cần thiết phải tiếp tục thuê phòng nữa, nhưng với bọn họ, căn phòng này mang rất nhiều dấu ấn và ký ức của họ, cho nên trước khi kết thúc cấp 3, họ đã mua lại căn nhà này, đương nhiên với danh nghĩa của Sa Sa.

Một căn nhà này đã tiêu hết một nửa số tiền tích lũy của Gia Minh trong 3 năm, chuyện này đương nhiên phải giấu vợ chồng bác Diệp, cho nên phải thu xếp một số thứ mang về.

Thực tế thì ba người không thể nào ở đây trong suốt thời gian được, đặc biệt là mùa hè, khi quá nóng họ phải tới biệt thự của Sa Sa để tránh nóng. Lúc này cấp 3 mặc dù đã qua đi, nhưng cách thời gian đi học đại học vẫn còn tận 2 tháng nữa, căn phòng này đương nhiên còn giá trị tồn tại.

"Oa, căn phòng tuyệt vời, mấy năm sau khi chúng ta trở lại Giang Hải, nó sẽ trở thành căn cứ địa của chúng ta. Ác, con mèo chiêu tài đáng yêu của tớ..."

Đại khái là giúp Linh Tĩnh thu xếp xong, Sa Sa hai tay chống nạnh biểu đạt cảm khái, sau đó liền ôm lấy con mèo chiêu tài hôn một cái, lắc lư vài cái, sau đó làm cho nó tự động kêu lên mấy âm thanh.

"Nếu như khi nào không còn tiền, trong con mèo này vẫn còn một khoản có thể cấp cứu, ha ha..."

"Mình đã nghĩ đương nhiên là hữu dụng."

Linh Tĩnh nhún vai:

"Thế nhưng cậu..."

Đối với chuyện này, Linh Tĩnh vẫn còn oán niệm rất lớn.

"Ai nha. Linh Tĩnh cậu đừng giáo huấn tớ nữa mà, dù sao hai tháng nữa mọi người đều tới Bắc Kinh, tớ đã sắp xếp tương đối rồi, mọi chuyện đã an bài rõ ràng... Được rồi, được rồi, Gia Minh cậu đừng có cười tớ có được không, tớ biết hầu như mọi chuyện đều do Tiểu Mạnh ca làm. Nhưng mà trong hai tháng tới cho tớ thỏa mãn một chút đi, chờ khi đến Bắc Kinh, hai người muốn chà đạp tớ thế nào tớ cũng không phản kháng, được không..."

Sa Sa trợn mắt:

"Huống chi trong thời gian gần đây, Tân Trữ Bang và các tiểu bang phái khác đã biết điều hơn rất nhiều, không biết là bị chúng ta dọa sợ hay là đang chuẩn bị âm thầm đâm lên, tớ và Tiểu Mạnh ca còn đang an bài đấy..."

Gia Minh nhíu mày:

"Có cần giúp không?"

"Không! Cần!"

Sa Sa kéo dài thanh âm, lắc đầu:

"Cho dù họ có đùa cũng chẳng làm nên trò trống gì!"

Sa Sa tràn đầy tự tin, Gia Minh đương nhiên sẽ không nói thêm gì nữa, dù sao Sa Trúc bang vẫn có Viêm Hoàng Giác Tinh trông coi, chắc sẽ không xảy ra chuyện gì.

Ngày hôm sau, Linh Tĩnh mang theo một cái rương nhỏ trở lại võ quán, khi về được tới nhà, trên người Linh Tĩnh và Gia Minh đều có bụi đất, chuyện tới Viên vợ chồng bác Diệp vẫn không chịu buông tha, lái nhái một trận, nhưng mà bọn họ cũng chỉ nói vậy chứ không ép.

Một số bà con họ hàng tới chơi, sau khi biết tin tức Linh Tĩnh không muốn xuất ngoại, họ họp nhau lại giống y như là tam đường hội thảo, phải biết rằng đây là học viện hàng đầu thế giới, tuy rằng Học viện âm nhạc Trung ương cũng rất tốt, nhưng nó vẫn khác nhau như Thanh Hoa và Harvard, quan niệm của người dân Giang Hải vẫn còn bảo thủ, chỉ cần trong nhà có điều kiện là chắc chắn sẽ cho con gái xuất ngoại.

Quan niệm đương nhiên không có lỗi, hiện giờ Linh Tĩnh và Gia Minh chưa tính là yêu đương, bị họ dùng tập quán oanh tạc tới là khổ, đành phải giả điếc một hồi.

Tới lúc ăn trưa, Linh Tĩnh đã sắp khóc, đuổi Gia Minh quyền đấm cước đá một trận:

"Tớ biết Viên tốt, biết Viên tốt, nếu như không có cậu và Sa Sa tớ đã xuất ngoại rồi, cậu còn cười, những người đó ở ngoài khuyên tớ sau cậu dám trốn trong phòng bếp, cậu còn cười, cười này, cười này..."

"Đừng đánh, tớ cũng khó xử, bọn họ ở ngoài oanh tạc cậu, tớ thì bị bố mẹ cậu nói rằng phải vào khuyên cậu, nói là thời gian không còn nhiều, phải đi nước ngoài, nói tớ là bạn thân của cậu, nói một câu biết đâu cậu lại nghe, hai đứa còn trẻ, quan hệ tuy tốt nhưng ra nước ngoài vẫn có thể duy trì, cuối cùng nói là thời gian tới mới quan trọng, có khi quyết định tương lai cả một đời người... Cậu thấy đấy, hình như họ nghĩ tớ và Sa Sa đang làm hỏng cuộc đời của cậu."

"Chẳng phải vì cậu và Sa Sa thường xuyên kéo tớ đi tham gia cái loại tụ hội gì đó hay sao! Chú Thôi ở cục xuất nhập cảnh mới quá đáng, hôm qua khi cha tớ nói chuyện này, chú ấy lại nhiệt tình thái quá, dùng quan hệ lo xong cả thủ tục xuất ngoại cho tớ, chỉ đợi tớ đồng ý là xong... Hình như chú ấy là trưởng phòng hành chính thì phải..."

Linh Tĩnh oán hận đấm hấn một cái, sau một lát thì ngẩng đầu lên:

"Vậy cậu cảm thấy thế nào, tớ xuất ngoại hay là tới Bắc Kinh thì tốt hơn?"

"Họ đều là họ hàng thân thích, thấy cậu thi đỗ học viện hàng đầu thế giới, đương nhiên là phải nhiệt tình giúp đỡ rồi, tớ đoán là lúc này đã có người bắt đầu nói khoác về cậu rồi đó... Tớ ư, đương nhiên tớ muốn cậu tới Bắc Kinh rồi, nhưng mà nếu muốn tốt cho tương lai, tớ nghĩ cậu nên đi Viên..."

"Tớ giết cậu, Cố Gia Minh!"

Linh Tĩnh thét một tiếng, đuổi theo Gia Minh đánh đấm tung bùm, bây giờ đã là trung tuần tháng bảy, thời tiết oi bức, đuổi đánh một trận như vậy làm cho Linh Tĩnh thở hổn hển, tức giận tròn mắt nhìn Gia Minh:

"Cậu... cậu lại nói câu đó với tớ... Tức chết tớ mà..."

Một lát sau nàng lại nói:

"Chuyện đều do cậu gây ra đấy, nhưng mà... Cậu cũng biết đấy, trong nhà tớ còn nhiều họ hàng, bố mẹ tớ sẽ không buông tha đâu..."

Tuy rằng trong lòng buồn bực Gia Minh trước kia kéo nàng đi phỏng vấn, nhưng Linh Tĩnh đương nhiên biết Gia Minh lúc này cũng có áp lực.

Dù sao ở chung với nhau đã nhiều năm rồi, Gia Minh biểu hiện thì ít quan tâm tới người khác, trường bối có khi chẳng thèm để ý, người của Hoàng gia hẳn không có cảm tình, nhưng vẫn duy trì quan hệ tương đối.

Trong khi đó hẳn rất tôn kính cha mẹ nàng, thậm chí coi cha mẹ nàng như cha mẹ ruột.

Đối với tình cảm như vậy, đương nhiên là Linh Tĩnh rất thích, nhưng quan trọng nhất là hiện giờ nếu cha mẹ nàng tích cực khuyên nhủ, biết đâu lại ảnh hưởng tới Gia Minh thì sao.

Linh Tĩnh là một cô gái ưu tú nên chuyện xuất ngoại nàng không quan tâm lắm, hưởng chi trường học ở trong nước cũng là một trường tốt nhất, điều này đảm bảo cho nàng một tương lai tốt.

Nhưng hiện tại họ hàng không muốn nàng như vậy, nàng có quen biết nhiều người, chỉ vì xuất ngoại mà tình yêu tan vỡ. Hiện giờ nàng đang hồi hận, nếu như ngày đó nàng không tức giận vì thái độ của Gia Minh, thì chuyện đã đơn giản hơn nhiều.

Trong lòng oán giận Gia Minh, oán giận mình, đồng thời oán giận luôn cả việc cha mẹ mình cố chấp, đôi lúc khi thấy bọn họ nói nhiều, nàng tức giận tới mức muốn thốt lên, cha mẹ, không phải Gia Minh và Sa Sa yêu nhau, mà là con với Gia Minh đang yêu nhau, nhưng nàng vẫn cố kiềm chế không làm như vậy.

Dù sao thì nghĩ hè đầu nhất thiết phải ở nhà, cùng với Gia Minh trốn ở trong học viện Thánh Tâm cũng được.

Hiện giờ khi biết tin nàng tốt nghiệp, có không ít họ hàng tới hỏi thăm, gọi điện thoại liên tục, mà trọng tâm câu chuyện của họ cũng chẳng có gì khác ngoài chuyện xuất ngoại.

"Alo, Linh Tĩnh à, cô là cô cả đây, nghe nói cháu không muốn tới Viên mà lại chọn Bắc Kinh? Tuy rằng Bắc Kinh không tệ, nhưng đi Viên..."

Ngày nào cũng bị điện thoại oanh tạc như vậy khiến cho nàng phát điên, khi trở về nhà chỉ cần đi đường thôi người ta cũng kêu:

"Linh Tĩnh, nghe nói Học viện âm nhạc ở Viên có giấy báo trúng tuyển cho cháu... sau cháu lại không đi..."

Chắc là do khí hậu từng vùng khác nhau, Sa Sa đang điên cuồng trong việc bang phái, hai ba ngày chẳng thấy mặt, thỉnh thoảng gọi điện tán chuyện với Linh Tĩnh, nội dung câu chuyện thì đủ loại, nào là tự mình điều khiển Sa Trúc bang, nào là những người tới cầu xin tha thứ, nào là kế hoạch của Sa Trúc bang, hoặc là những chiêu bài khác của Tân Trữ Bang.

Mấy hôm trước Sa Sa khám phá ra một cái âm mưu, cho nên hiện giờ vô cùng hưng phấn, tự coi mình là nhân vật trung tâm trong những trận tình phong huyết vũ.

Nghỉ hè không có việc làm, Linh Tĩnh đôi khi đến Sa Trúc bang, đôi khi trở về chịu oanh tạc, đôi khi tới lớp luyện dương cầm, Gia Minh thường là ôm đầu bỏ chạy, nhưng hẳn chỉ chạy khi có Linh Tĩnh và Sa Sa thôi, trên thực tế thì hẳn có rất nhiều việc.

Đông Phương Uyển có mấy lần gọi điện thoại tới, nói là cuối tháng đoàn du lịch sẽ xuất phát tới Quế Lâm, không khí ngày hè oi bức, mọi người cũng nhau lên xe khách có điều hòa tới Quế Lâm chui động.

Gần đây Linh Tĩnh luôn bị gia đình làm phiền, cho nên cũng có chút động tâm, đương nhiên việc đầu tiên phải thuyết phục Gia Minh và Sa Sa cùng đi đã, Sa Sa thì bặt chuyện bang phái nên thôi, Gia Minh thì chưa chịu quyết định nên nàng không dám nói gì.

Trưa ngày 28 tháng 7, Linh Tĩnh và Gia Minh buồn chán ở nhà xem ti vi, bởi vì khí trời oi bức, cho nên hai người không được thoải mái cho lắm. Linh Tĩnh nằm trên ghế sa ***, mặc một chiếc áo sơ mi trắng mỏng, đôi chân trần gác lên đùi Gia Minh.

Nàng nhận ra hiện giờ Gia Minh đang có tâm sự, mặt mày thường đơ đơ, nàng đoán là người thân của mình tác động tới Gia Minh nhằm khuyên nàng xuất ngoại:

"Gia Minh, đến Quê Lâm chơi có được hay không."

Vấn đề này đã hỏi nhiều lần, Gia Minh nhìn TV, lắc đầu:

"Không đi."

Động tác này không lớn, nhưng con đầu đầu như sóng biển kéo tới làm cho hắn vô cùng thống khổ.

"Ác."

Thất vọng gật đầu, Linh Tĩnh tức giận mân mê miệng, quay đầu nhìn bộ phim tình cảm trên ti vi, lại nhìn thấy Gia Minh nhìn không chớp mắt, nhất thời càng thêm khó chịu lên:

"Thực là khó coi, lúc nào cũng thế này, nữ chính khóc lên khóc xuống, rồi lại khóc xuống khóc lên..."

Gia Minh miễn cưỡng cười cười:

"Chia tay đều như vậy cả, nếu đổi lại là chúng ta có như vậy không?"

"Đó là biểu diễn như vậy thôi, hừ."

Nàng trợn mắt nhìn Gia Minh:

"Cậu đó, nếu như chia tay, tớ cao hứng còn không kịp, đâu có khóc như thế này."

"Vậy chúng ta chia tay đi."

Thanh âm thấp thòm vang lên làm cho thân hình Linh Tĩnh cứng đờ, nàng nhìn chăm chăm vào Gia Minh khoảng mấy giây, sau đó chuyển hướng nhìn ti vi, dùng điều khiển đổi một kênh khác, đôi chân gác trên đùi Gia Minh co lại.

"Tớ không muốn cậu đùa kiểu này."

ẤN SÁT

Phẩm Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 388

Mạch Nước Ngâm

"Tớ không muốn cậu đùa như vậy."

Nương theo thanh âm quảng cáo của tivi, ngữ điệu của Linh Tĩnh có chút cứng nhắc, trên khuôn mặt thanh tú đã hiện sự tức giận.

Qua hồi lâu, Gia Minh thở phào một cái.

"Tớ nói thật."

"Tớ nói, tớ không muốn đùa kiểu này!"

Linh Tĩnh trợn trừng, lên giọng, án loạn cái điều khiển tivi, thanh âm của tivi cứ xè xè, sau một lát thì giảm nhỏ, Linh Tĩnh ném cái điều khiển đi, nhìn chăm chăm vào màn hình.

Gia Minh cúi người xuống, hai tay ôm đầu, vẫn là thanh âm đấy: "Chia tay đi..."

"Cha mẹ tớ đã nói gì với cậu? Hay là đám họ hàng? Tớ đã nói là tớ không muốn đùa kiểu này, đừng có giống như phim truyền hình được không!"

Đột nhiên thấy Gia Minh nói ra câu này, Linh Tĩnh xoay người rót cho mình một chén trà, thanh âm run rẩy:

"Tớ không muốn xuất ngoại, không muốn xuất ngoại, tớ không muốn làm nhạc gia nổi tiếng, tớ có thể bỏ hết tất cả mọi thứ, tớ biết, cậu cũng hiểu điều này, sao cậu lại nói những câu này, tớ... tớ sẽ tức giận!"

"Không phải chuyện đàn dương cầm..."

"Vậy là bởi vì cái gì?"

Ứng ực uống hết một chén nước, Linh Tĩnh xoay người lại, hỏi:

"Không vì chuyện này thì còn nguyên nhân gì nữa?"

Gia Minh xoa trán, trầm mặc nhìn về phía mặt đất, Linh Tĩnh thì chăm chú nhìn hắn.

"Cậu nói đi."

"Rất nhiều chuyện..."

"Rất nhiều chuyện? Vì nhà tớ luôn làm phiền cậu? Vì tớ muốn cậu đi Quế Lâm du lịch? Tớ..."

Linh Tĩnh mù quáng suy nghĩ nửa ngày:

"Tớ... bởi vì tớ tức giận chuyện Sa Sa? Tớ quá lảm nhảm? Ta không thích xã hội đen? Giống như Sa Sa nói không thích tớ... Cậu chán tớ?"

"Không phải điều này..."

"Vậy cậu nói đi, vì cái gì."

Nhìn chằm chằm vào Gia Minh, Linh Tĩnh lặng im đợi câu trả lời, tiếng tivi vẫn vang lên, thân hình hai người không nhúc nhích chút nào, chỉ còn lại nhịp hô hấp, trong phòng đều có thể nghe rõ.

Thực tế thì Gia Minh đã chuẩn bị vài lý do, thậm chí ngay cả lúc nói chuyện như thế nào cũng đã chuẩn bị tốt, nhưng mà tới lúc này những gì muốn nói không nói ra được, hần chí há miệng, không biết nên nói cái gì.

Linh Tĩnh đợi một lúc lâu mới mở miệng:

"Là cha mẹ tớ đã nói gì với cậu? Đúng không?"

"Không phải, cậu biết là bọn họ không làm chuyện như vậy..."

"Cậu thích người con gái khác?"

Linh Tĩnh hít sâu một hơi, dừng một chút:

"Huân?"

"Không phải."

"Là... Đông Phương Uyển?"

"Sao được chứ..."

"Không phải Đông Phương Uyển, vậy chẳng nhẽ là Hứa Nghị Đình."

"Tớ đâu có lui tới gì với cô ta đâu..."

"Vậy là ai..."

"Chị Nhà Hàm?"

Liên tục suy đoán mấy người, thanh âm lúc này đột nhiên dừng lại, cái tên cuối cùng chỉ do Linh Tĩnh thuận miệng nói ra, ai ngờ Gia Minh lại khoogn phản ứng, thân thể nàng cứng đờ, một lát sau mới run rẩy hỏi lại một câu:

"Là chị Nhà Hàm?"

"... Tại sao cậu đoán được?"

"Tớ... Đương nhiên là đoán mò... Ha ha..."

Linh Tĩnh chu miệng, trong đầu bỗng hiện lên một ý nghĩ, vốn nàng nghĩ cái lựa chọn cuối cùng này là điều không thể xảy ra.

Lúc này, toàn bộ những tình cảnh quen biết Nhà Hàm hiện lên, nàng thấy đúng là có gì đó không ổn, nàng đưa tay lên rồi lại hạ tay xuống, không biết làm như thế nào mới khá:

"Thế nhưng... Cậu nói vậy, các người... chị Nhà Hàm lớn hơn cậu 7 tuổi, làm sao có thể, thế nào... chị Nhà Hàm... chị ấy..."

Nói được câu này, hai vai Linh Tĩnh hạ xuống, lão đảo ngồi trở lại salon, hai tay ôm đầu, mười đầu ngón tay cắm sâu vào trong:

"Rốt cuộc... là vì sao..."

Gia Minh trầm mặc:

"Năm ngoái ở New York."

"Chị Nhà Hàm bị bệnh, cậu đi đi cứu chị ấy, sau đó thì..."

Nàng suy nghĩ một chút:

"Sau đó các người cùng nhau... Ách, thảo nào sau khi chị Nhà Hàm trở về lại nói chuyện với chúng tớ, còn ở chung với chúng tớ vui đùa, cậu..."

"Cậu... Cậu đã nói với Sa Sa chưa?"

"Chưa..."

"Vậy sao cậu lại nói cho tớ biết!"

Linh Tĩnh hai mắt đỏ bừng, hét to một tiếng, mắt thấy Gia Minh lại cúi đầu im lặng, nàng nắm lấy một quả táo trên bàn ném hấn, tay kia đang cầm điều khiển từ xa cũng ném ra, trong lúc nhất thời, tất cả những thứ trên bàn như gối ôm... đều bay tới chỗ Gia Minh.

Trong lòng Linh Tĩnh buồn vì Gia Minh cứ im lặng, những thứ gì có thể ném đều ném hết, điều khiển rồi quả táo đập vào đầu Gia Minh lại văng ra, hết những thứ này nàng vô ý thức sờ tìm kiếm thứ khác...

Tách một cái, máu tươi xuất hiện.

Cánh tay Linh Tĩnh vừa cầm con dao gạt trái cây dừng lại giữa không trung, Gia Minh hít một hơi, nhìn lỗ hồng trên tay trái, vẫn không nói gì.

Qua một lúc, Linh Tĩnh nuốt một ngụm nước bọt, để tay xuống bước lại gần, đầu tiên là ôm chậm lấy hắn, sau đó là lấy cái áo của mình bịt vết thương cho Gia Minh, ép vài cái nhưng máu tươi vẫn không ngừng chảy.

Nước mắt nàng rơi như mưa nhưng mà vẫn quật vường không chớp, không bật thành tiếng, để nước mắt tự rơi.

Nàng quần vài cái sau đó đứng dậy đi vào trong phòng, cầm hộp y tế đi ra, cởi áo cho Gia Minh, cởi nốt cả sơ mi, lấy cồn i-ốt, băng gạc bắt đầu chăm sóc vết thương cho hắn.

Thanh âm quảng cáo vẫn liên tục vang lên, hai bóng người ngồi im như phỗng, Gia Minh ngồi một chỗ, Linh Tĩnh quỳ dưới chân hắn đang tẩy vết thương, bôi thuốc, băng bó, thân hình duyên dáng của thiếu nữ hơi run.

Đợi khi vết thương được băng bó xong, nàng thu dọn các thứ, sau đó cầm hộp y tế trở vào trong, sau khi bước ra ngoài, trên tay nàng đã cầm một cái áo khác cho Gia Minh mặc.

Đặt áo bên cạnh hắn, thiếu nữ ngồi ở bên, ánh mắt nhìn chăm chú vào tivi.

"Đã hơn một năm rồi, vì sao bây giờ mới nói?"

"Tại sao lại là chị Nhã Hàm?"

"Tớ... tớ và Sa Sa có thể đồng thời sống với cậu, nhưng..."

"Có tớ và Sa Sa rồi chẳng nhẽ còn chưa đủ ư?"

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 389

Phòng Nhỏ Ở Nguyệt Trì Gia (1)

Có lẽ do bị máu tươi hù dọa, Linh Tĩnh không còn lớn tiếng như trước nữa, nàng nhìn TV thanh âm chỉ hơi to, Gia Minh ở bên kia không trả lời, sau khi mặc áo xong, hần thốt khổ nhẩm hai mắt lại, không biết đang suy nghĩ cái gì. Sau đó, hai người cứ ngồi im như vậy, để mặc cho cái đồng hồ kêu tích tắc.

Mười phút, hai mươi phút, quảng cáo trong tivi đã hết, thay vào đó là một bộ phim hành động, ánh sáng ở ngoài cửa sổ báo hiệu trời đã về chiều, Linh Tĩnh ngồi im, không biết mình nên làm gì, không biết mình chờ mong thứ gì, cũng không biết mình có thể tha thứ cho Gia Minh chuyện này không, trong đầu nàng rất loạn, có Sa Sa ở đây thì tốt rồi...

Không, có Sa Sa ở đây không tốt, cậu ấy sẽ không chịu nổi chuyện như thế này, nhưng mình cũng đâu có chịu nổi, chị Nhã Hàm... nàng chợt nhớ tới những chuyện lúc nhỏ.

Nàng nhớ khi mình còn học tiểu học, do quá mạnh mẽ nên có bạn học nói là đàn ông, nàng bỏ ra sườn núi ngồi khóc, Gia Minh tới hỏi, nói:

"Cho dù cậu là đàn ông, tớ cũng cưới cậu."

Khi đó mình chỉ cảm thấy ngại quá, nên tiện tay đánh hần một bạt tai, sau đó chạy về nhà ba ngày không chịu nói chuyện với hần, nhưng trong lòng lại đố Gia Minh chủ động tới đây xin lỗi, chủ động bắt chuyện.

Nhưng mà Gia Minh thủy chung không tới tạ tội, khi đến vỡ quán thì mình đóng cửa không cho hần vào, mong hần có thể ở ngoài gõ cửa, nói một câu "mở cửa đi", vậy là mình sẽ có lý do ra mở cửa, nhưng mà hần cứ như vậy mà bỏ đi.

Từ lúc còn nhỏ, vì tính cách hần như vậy, mình đã uy khuất khóc thật lâu, cuối cùng thì mình lại là người tìm hần, theo hần như không có việc gì.

Tình hình khi đó sao mà giống bay giờ tới vậy, mình đang mong đợi điều gì, có lẽ là sự giải thích, xin lỗi, sám hối, có thể nói dối như những nam nhân vô liêm sỉ ngoài kia cũng không sao, có thể... Có thể mình sẽ bị những hoa ngôn của hần đã động, tiếp tục tìm lý do tha thứ cho hần, cho dù có bị lừa cũng cam tâm...

Nhưng mà tất cả đều không phải như vậy, hần chọn im lặng để xin lỗi, nàng biết mình đang áy náy, vì nàng đã cầm dao ném hần, nếu mình muốn giết hần có lẽ hần cũng không nhúc nhích và tiếp nhận, như vậy thì có lợi ích gì, khi còn nhỏ, cho dù như thế nào thì mình cũng là người chủ động nói chuyện, chủ động mim cười, chủ động hòa giải... nhưng bây giờ đã khác rồi..

Nàng cứ im lặng như vậy, chờ đợi, chờ đợi, cho tới khi ánh nắng mặt trời mất đi, tivi đã chiếu một bộ phim hoạt hình, không ai nói gì. Đột nhiên điện

thoại vang lên, Linh Tĩnh vô ý thức cầm máy nghe, người bên kia nói:

"Alo..."

Đầu bên kia điện thoại vang lên những thanh âm phấn khích và kích động:

"Alo, ai nghe điện thoại vậy? Tớ Đông Phương Uyên."

"Tớ là Diệp Linh Tĩnh."

"Linh Tĩnh à, cậu thuyết phục được Gia Minh chưa? Sáng sớm ngày mai đã đi rồi đó, thời tiết nóng như vậy, ngồi xe có điều hòa tới Quế Lâm sơn thủy hữu tình, đi vào những hang động đông ẩm hè mát chơi, còn có thể đến Li Giang bơi lội, chuyện tốt như vậy sao lại không đi."

"Gia Minh nói hần không đi."

"A? Bỏ đi bỏ đi, tớ đã sớm biết là hần sẽ không đi, vậy còn Sa Sa thì sao? Cùng nhau đi đi, mọi người tham gia chơi đùa với nhau một trận, tới Bắc Kinh rồi không biết còn cơ hội như vậy nữa không."

"Sa Sa cũng không đi..."

Linh Tĩnh như u linh trả lời, qua một lát, nàng nói:

"Tớ có thể đi không?"

"Đương —— nhiên —— rồi —— hoan nghênh hoan nghênh hoan nghênh, sáng sớm ngày mai sáu giờ tới trước cửa trường học tập trung, sau đó đi ăn sáng rồi xuất phát, tớ và Hứa Nghị Đình tới đón cậu nhé?"

"Không cần, tự tớ tới, cảm ơn."

"Thật tốt quá, nhớ là mang áo bơi và áo phao nhé, à, mua được áo phao là tốt nhất..."

Đông Phương Uyên lú lú thông báo trong điện thoại một hồi, lúc cúp điện thoại, Linh Tĩnh ôm đầu, hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên, đứng lên, trong mắt đầy lệ, nhưng không hề chớp.

Đi ra cửa đi giày, Linh Tĩnh kéo cửa đi ra ngoài:

"Tớ trở về nhà ngủ."

Nhẹ nhàng đóng cửa, sau một lát, truyền tới thanh âm chào hỏi ông chủ cửa hàng game của nàng.

Khoảng chừng mười phút sau, Gia Minh hít sâu một hơi, đứng dậy tắt TV, sờ sờ băng gạc trên cánh tay, hần cầm lấy điện thoại, bấm một dãy số.

"Alo... Huân à, chiều tối mai tôi sẽ bay tới Tokyo."

***** Khi màn đêm buông xuống, trong một gian biệt thự ở ngoại ô thành phố Tân Trữ.

Nơi này mặc dù rộng, nhưng cũng chưa tính là một ngôi nhà, lúc này ánh đèn bên trong đang sáng, bầu không khí trong biệt thự hơi có chút vắng vẻ. Hơn 10 chiếc xe có rèm che đang đỗ ở lề đường bên ngoài khu biệt thự, một số người mặc trang phục khác nhau đang ở trong phòng khách, đợi chủ nhân tiếp kiến.

"Này, lão Hoàng, có lợi hại như người nói vậy không?"

Người đang nói là một trung niên hơi mập mạp, gần mắt một có uốt ruồi, nếu như thời gian có thể trở lại, chúng ta có thể nhận ra hắn là một trong những lão đại ở một trong những hội nghị hắc bang, đây là lão đại của một bang phái trung bình ở thành phố Giang Hải.

Biệt hiệu của hắn là Sơn Vương Thôi, hiện giờ hắn không theo Sa Trúc bang, nên tới Tân Trữ Bang, chủ nhân của biệt thự này chính là lão đại của Tân Trữ Bang - Triệu Chấn Hải.

Thấy hắn hỏi một câu như vậy, lão Hoàng giảm thấp thanh âm xuống nói:

"Không lợi hại? Đến nơi này, ta cũng không ngại nói với người... Tập đoàn Triều Hải, nghe đã nghe nói tới chưa?"

"Nói đùa à, là người buôn bán ai chẳng biết tập đoàn Triều Hải, sao vậy, người bên trong kia có quan hệ với Triều Hải à?"

"Đâu chỉ là quan hệ, hắn là nhị công tử của chủ tịch tập đoàn Triều Hải - Ứng Hải Sinh, tên là Ứng Tử Phong, người nghĩ một chút xem loại nhân vật này mà ra tay, thì một cái Sa Trúc bang nho nhỏ có thể làm được gì?"

Lão đại họ Thôi sừng sốt một lát:

"Oa, thật không? Tân Trữ Bang lại quan hệ với nhị công tử của tập đoàn Triều Hải sao?"

"Quan hệ thì có một chút, nhưng mà quan trọng nhất là nha đầu Sa Trúc bang kia đắc tội nhị công tử, cũng nhờ Triệu lão đại có thủ đoạn, chẳng phải Sa Trúc bang gần đây đang chinh đồn hay sao, có thể họ bắt đầu hoàn lương, Triệu lão đại mua được quan hệ, gần đây có dẫn họ tới một quán bar nằm dưới địa bàn của Sa Trúc bang, một người bạn của nhị công tử coi trọng một vị tiểu thư trong đó, nguyện ý dùng tiền... Loại chuyện như vậy dù sao người cũng thừa biết..."

Họ Thôi gật đầu, hắn là người trải qua sóng gió, vừa nghe chuyện này thì đã hiểu:

"Cô gái kia không chịu?"

"Họ nói là cô gái này đang học đại học đi làm thêm ngoài giờ, thế nhưng nhị công tử có thân phận gì, trước kia đã từng gặp bao nhiêu chuyện kiểu này, chỉ cần họ dùng tiền là xong ngay, sự tình đương nhiên rất dễ giải quyết, bạn của nhị công tử uống rượu say, nào ngờ nha đầu kia lại ở gần đó, chẳng hỏi han gì

gọi người tới đánh cho bạn của nhị công tử một trận."

Họ Thôi phá lên cười:

"Vậy là kết thù."

"Không chi như vậy."

Lão Hoàng thì cười rộ lên:

"Khi nhị công tử xuất hiện, nào ngờ nhị công tử và tiểu nha đầu kia lại biết nhau, lúc đó nhị công tử không nói gì, nhưng mà ông chủ mà Triệu lão đại mua được tương đối sợ hãi. Sau khi ra ngoài, nhị công tử chỉ hỏi là Sa Trúc bang gần đây bá đạo thế nào, sau đó cười nhạt, sau nữa là có chuyện này. Dù sao thì khi nhị công tử xuất thủ, muốn hạ đài tiểu nha đầu kia vô cùng đơn giản, sở dĩ gọi các người là cho dù Sa Trúc bang có xảy ra vấn đề, Giang Hải lại không thể xảy ra vấn đề, mọi người có thể chia nhau địa bàn của Sa Trúc Bang. Nhưng mà chuyện này phải từ từ, nếu khiến cho xã hội rung chuyển, sẽ chẳng ai nhận được gì cả, cho nên nhị công tử đã đứng ra làm chứng, mọi người có thể hòa giải giữ hòa khí là tốt nhất, còn về phần Sa Trúc bang..."

Hắn phất tay một cái, âm hiểm cười.

"Ha hả, vậy ta sẽ chờ xem."

ÂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 389

Phòng Nhỏ Ở Nguyệt Trì Gia (2)

Ngày 29 tháng 7 năm 2002, Tokyo Nhật Bản, Nguyệt Trì gia.

Văn Thái Lang tâm tình gần đây không được tốt cho lắm.

Huân ở Trung Quốc hoàn thành ba năm học tập, vừa mới trở về Nhật Bản.

Đôi với Văn Thái Lang mà nói, Huân trở về là một chuyện tốt, nhưng mà không hiểu vì sao hắn luôn có cảm giác lo lắng, lý do rất phức tạp, hắn có cảm tình thanh mai trúc mã với Huân, có cạnh tranh, có hiểu thấu, cũng có thương cảm, yêu say đắm... Cho dù như thế nào, hôn ước giữa Huân và Thiên Vũ Chính Tắc chỉ là hình thức, tính cách của Huân lãnh đạm, Thiên Vũ Chính Tắc cũng đã có bạn gái, tình cảm của họ đang rất tốt, hắn còn ý nghĩ theo đuổi đương nhiên là không sao.

Hai người lớn lên với nhau từ nhỏ, nhưng mà trong lòng Văn Thái Lang luôn có ý nghĩ thương yêu. Ba năm trước đây, khi Huân và Thiên Vũ Chính Tắc đính hôn, sau đó đến Giang Hải, lý do là để học tập võ thuật của một vị đại sư không rõ tên ở Trung Quốc, nhưng không ai coi lý do này của nàng là thật.

Khi đó, khi gia chủ tổ chức luận võ, chỉ một mình Huân đã địch tất cả, một chiêu Trì Anh Thiên Huyền đánh bại tất cả, khiến cho toàn bộ Nguyệt Trì gia khiếp sợ, coi đây là một đại sự.

Văn Thái Lang là bạn từ nhỏ của nàng, đồng thời cũng là đầu lĩnh của đám trẻ, đương nhiên hắn không chịu thua, lúc đó bị một chiêu đánh bại, hắn còn tưởng rằng mình quá mức khinh địch, nếu không sẽ không bại nhanh như vậy.

Xuất phát từ lần chịu nhục đó, hắn khổ luyện trong hai năm, trong lòng chất chứa ý nghĩ phục thù, nhưng mà cơ hội của hắn không hề có.

Trong hai năm tiếp theo, ai cũng muốn Huân xuất hiện để xuất thủ, họ muốn nghiệm chứng xem thực lực của nàng có mạnh như vậy không, Văn Thái Lang cũng có ý nghĩ như thế này, ngay cả trưởng lão đoàn và gia chủ cũng ôm ý nghĩ như vậy.

Nhưng mà dường như Huân luôn kiếm cơ né tránh, ba kỳ nghi đồng Huân đều kiểm lý do ở lại Trung Quốc không về, cho dù có trở về, Huân cũng tuyệt không tham gia vào chuyện này, thậm chí là thắng thắn từ chối.

Hiện giờ đã là xã hội hiện đại, không ai coi thiếu nữ đã đính hôn là con người khác, nhưng hôn ước giữa Huân và Thiên Vũ Chính Tắc chính là một cuộc trao đổi của Cao Thiên Nguyên, cho nên không ai dám làm quá.

Vì vậy, trong hai năm tiếp theo, Huân ở Trung Quốc học tập, sau khi tốt nghiệp cấp 3, nàng trở về, việc này còn ẩn chứa ý nghĩa, nàng chính thức rời

khỏi Trung Quốc, chuyện này đương nhiên không giống với chuyện nàng nghi đồng.

Lớn lên với nhau từ nhỏ, nhưng hình như Văn Thái Lang bây giờ lại không hiểu vị em gái của mình, từ khi mẹ nàng qua đời, tâm trạng Huân luôn tự bế và lạnh lùng, đối với người khác, đối với mình, đối với bất cứ chuyện gì đều thờ ơ lãnh đạm, thỉnh thoảng mới giống như trẻ con. Điều này làm cho hấn vô cùng thương tiếc, nhưng mà cũng vì vậy hấn mới nỗ lực luyện tập để tới khi nào đó có tác dụng giúp nàng.

Làm con gái của gia chủ, nhưng từ nhỏ Huân chưa được hưởng một ưu đãi gì, tư chất của nàng không được tốt lắm, lại thêm chuyện tâm linh phong bế khi mẹ qua đời.

Công việc của nàng là luyện công mỗi ngày, mỗi ngày luyện công, chẳng những việc này không giúp nàng tiến bộ mà còn làm cho nàng thương tích đầy mình, rất nhiều thời gian nàng còn bị sự phụ nhân thuật trừng phạt.

Là người mạnh nhất, đôi lúc Văn Thái Lang cũng muốn trợ giúp Huân một chút, thế nhưng phương pháp luyện tập của Huân quá khắc khổ, khiến cho Văn Thái Lang không biết đưa ra kiến nghị gì tốt, cũng do Huân không có thiên phú gì, cho nên hấn không biết làm gì, cái mà hấn có thể làm là liên tục thắng lợi trong những trận tỷ thí, để Huân mơ ước, để Huân ước ao nhìn mình, đó cũng chính là một sự thỏa mãn rồi.

Cách nghĩ như vậy có đúng hay không thì không biết, nhưng từ khi Huân đánh bại hấn trong 2 năm trước, mộng ảo của hấn đã tan vỡ, hấn không dễ dàng bỏ qua như vậy, hấn phải luyện tập khắc khổ để lấy lại danh dự, nhưng mà khi Huân trở về, hấn đã cảm thấy, cái cảm giác tự bế lạnh lùng của nàng đã có chút thay đổi.

Sắc mặt vẫn lạnh lùng như cũ, vẫn duy trì thái độ xa cách với mọi người, sáng sớm nào cũng tập luyện, sau đó cùng mọi người ăn cơm, nhưng mà nàng không còn rèn luyện khắc khổ tới mức bị thương nữa, đồng thời không còn là một thiếu nữ tự kỷ nữa.

Sau khi về nhà, trong thời gian rảnh, nàng đã thay đổi một chút căn phòng nhỏ của mình, đây là điều khiến mọi người giật mình nhất.

Là con gái gia chủ, Huân đương nhiên không giống người khác, nàng có một căn phòng riêng của mình, trước kia nàng ở cùng với mẹ mình ở nơi này, sau khi mẹ nàng mất, chỉ còn lại duy nhất một mình nàng.

Nguyệt Trì Chính Không tuy không tới nơi này, nên không có người quét dọn, khoảng sân không tính là lớn, nhưng do hai mẹ con nàng trước đây chăm chỉ thu dọn nên trong nó tao nhã, lịch sự.

Sau khi mẹ nàng chết đi, Huân không còn thu dọn nó nữa, căn phòng này chỉ có hai gian, phòng khách với phòng ngủ, bài biện vô cùng đơn giản, hai cây ở trong sân đã chết khô, cá trong ao nhỏ đã chết sạch, ở góc sân còn có một số rác, từ khi nàng tới Trung Quốc không có ai xử lý, trong phòng thì hầu như đã bị bụi bao phủ.

Sau khi trở về, nàng đã ngay lập tức bắt tay vào thu dọn căn phòng của mình, do không biết mình để chìa khóa ở đâu tìm lại không thấy, sáng hôm sau nàng đập trung cửa phòng, sau đó lại tiếp tục gõ gõ sửa chữa.

Là hôn thê của Thiên Vũ Chính Tắc, Huân đương nhiên có những đặc quyền, nhưng khi mọi người tới hỏi nàng là có cần giúp không, nàng chỉ lắc đầu,

hiên nhiên là nàng không muốn người khác nhúng tay vào chuyện của mình.

Tiếp theo mọi người thấy một thiếu nữ hí hoáy chuyển các dụng cụ từ trong phòng ra ngoài viện, thậm chí ngay cả cái bàn của mẫu thuẫn nàng cũng chuyển đi.

Văn Thái Lang đã tự mình nhìn thấy, một thiếu nữ mặc áo trắng, quần xanh kéo một cái tủ lớn từ trong phòng ra ngoài, trong tủ trống trơn, không tính là nặng, sau khi cất chúng đi, Văn Thái Lang đột nhiên nhìn thấy, trên khuôn mặt mỹ lệ của thiếu nữ kia dường như có một sự ước mơ, hi vọng khó có thể nói hết.

Hi vọng này dường như giống với ước mơ lúc còn nhỏ, chỉ là khi đó ánh mắt nàng lúc nào cũng lạnh lùng, bây giờ đã không còn như vậy nữa, hẳn ngỡ ngàng như mắt của.

Có lẽ là nàng đã trưởng thành, bắt đầu có nhận thức với cuộc sống của mình. Hẳn thâm nghĩ như vậy.

Sau khi vận chuyển đồ đạc xong, nàng lục tục quét dọn và sửa chữa, thiếu nữ đội một chiếc khăn trên đầu, quét gian phòng đầy bụi và mạng nhện, cái giường Tatami (1) cũ được thay mới, nàng không vội vàng đẩy nhanh tốc độ, mỗi ngày chỉ làm một thời gian sau đó ngồi trong viện uống một chén trà, làm cho người khác cảm thấy, nàng không làm việc như một công nhân, mà làm việc vì ý thích và tiêu khiển.

(1) Tatami: đệm giường nằm theo kiểu Nhật Bản Sau khi chỉnh sửa trong và ngoài căn phòng lại một lần, nàng lại tiếp tục đưa từng món đồ vào trong đó, mấy thứ này ẩn chứa bao nhiêu tình cảm của nàng, nên nàng chỉ cẩn thận tu bổ và quét dọn.

Sau nửa tháng, cái sân như đã rục rở hẳn lên, giống y hệt như trước kia khi hai mẹ con nàng còn ở, cỏ dại đã bị nhổ sạch, rác rưởi trong cái ao nhỏ đã bị nhặt hết, nước đã đổi trở nên trong suốt, sau một lần ra ngoài, nàng mua hai cây mới trở về, trong sân lại trở nên tao nhã.

Việc này khiến cho rất nhiều người chú ý, người ta suy đoán xem ba năm Huân ở Trung Quốc có phải là đi làm thuê không, Nguyệt Tri Chính Không cũng tới xem qua, nhưng chắc là cho rằng con gái mình bắt đầu chú ý tới chất lượng cuộc sống nên không nói gì, dù sao thì cô nàng cũng là người của gia đình Thiên Vũ Chính Tắc rồi, chỉ cần Thiên Vũ Chính Tắc không có ý kiến, thì thế nào cũng được.

Huân lại ra ngoài một lần nữa, mua mấy thứ đặt ở trong phòng, trong đó có mấy thiết bị điện nhỏ, thậm chí còn có cả TV, một số sách manga.

Việc tập luyện thường ngày của Huân chỉ là đánh mấy bộ quyền pháp Trung Quốc không có gì lạ vào buổi sáng, chạy bộ, thời gian còn lại, nàng im lặng ngồi trong sân, không biết là đang hi vọng thứ gì.

Nhưng tới hôm nay, Văn Thái Lang mới biết được, nàng cẩn thận quét dọn nửa tháng là đang chờ đợi, hi vọng cái gì...

Thiếu niên Gia Minh ước chừng cùng độ tuổi với hắn cảm hành lý tiến vào gian nhà mà Huân tỉ mỉ thu dọn, ở trong gian phòng lớn nhất, đây chính là phòng ngủ, nhiều năm trước đây, mẹ nàng đã nằm...

ẤN SÁT

Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 390

Ghen Tỵ

Hai giờ chiều, Gia Minh đến Tokyo.

Huân lái xe tới đón hắn, từ sân bay Vũ Điền đi thẳng tới Nguyệt Trì gia, vừa đi vừa giải thích phong cảnh ven đường cho hắn, tính cách của Huân từ trước đến nay trầm mặc ít lời, bây giờ cố gắng tỏ ra nhiệt tình nhưng sắc mặt vẫn lạnh lùng, giới thiệu cũng ngắn gọn vô cùng.

Thực ra, nàng vốn không quan tâm tới những chuyện vui chơi giải trí, chẳng có hứng thú mua đồ dạo phố như những cô gái cùng tuổi khác. Hiện giờ giới thiệu cho Gia Minh nhưng bản thân nàng cũng không hiểu rõ lắm, Gia Minh ở bên cạnh vừa nghe vừa cười, hắn không nói gì cả.

Đây không phải lần đầu tiên hắn tới Tokyo, cho nên ở Tokyo này hầu như nơi nào hắn cũng biết.

Lúc hắn tới dinh thự của Nguyệt Trì gia đã là 3h chiều.

Vốn tưởng Huân chuẩn bị phòng cho hắn là ở khách sạn bên ngoài, nhưng khi nhìn thấy khu vườn nhỏ đã được dọn dẹp, Gia Minh sững sốt một chút, ấn tượng của hắn đối với căn phòng này tương đối sâu đậm, có thể nói, đây chính là nơi gây ấn tượng sâu sắc nhất đối với hắn ở Nguyệt Trì gia.

Còn nhớ khi hắn tới Nguyệt Trì gia năm vùng, khi được biết căn phòng này hắn còn nghi hoặc, là hôn thê của Thiên Vũ Chính Tắc, là con gái của gia chủ, nhưng mà lại ở trong một căn phòng nhỏ bần thiêu 8 năm không ra ngoài.

Lúc đó hắn chứng kiến một cảnh tượng, hầu như toàn bộ cửa căn nhà này đều hóa, bày biện trong hai gian phòng tương đối đơn giản, có một cô gái tên là Huân mặc ki mô nô nằm ở trong phòng ngủ lạnh lẽo của mình, tự cắt cổ tay, máu tươi chảy ướt đầm, như một nụ anh đào.

Sau khi Nguyệt Trì gia bị diệt, có rất nhiều chuyện hắn đã quên đi, nhưng mà hắn chỉ nhớ tới cô gái xinh đẹp này, có lẽ cô gái chết thật xinh đẹp... hắn nghĩ như vậy.

"Tôi ở nơi này."

Chỉ giới thiệu đơn giản như vậy, Huân dẫn Gia Minh vào trong căn phòng được dọn dẹp như mới, hắn thấy có cả TV và truyện tranh thì không khỏi bật cười. Hắn mang theo không nhiều đồ, buông ba lô du lịch, mở TV, xem một số kênh tiếng Nhật phổ thông, Huân thì mang chậu rửa mặt tới cho hắn, sau đó đi dạo xung quanh khu vườn nhỏ một chút.

Chỉ cần nhìn khu vườn này là hiểu, nó mới được thu dọn gần đây, rất nhiều chỗ được thu xếp gọn gàng, trong mắt Gia Minh nó đã thay đổi khá nhiều, cái ao nhỏ trong suốt của khu vườn có hai con cá đang bơi, đoán chừng là Huân mới thả, trông cũng sắp chết rồi. Huân đứng ở cửa phòng, nhìn Gia Minh trầm

mặc hồi lâu, sau đó đi tới bên cạnh hắn.

"Lão sư không nghỉ ngơi một chút ư?"

"A, ta chưa thấy ai đi máy bay mà bảo cần nghỉ ngơi."

"Ách, vậy... Tôi mang lão sư đi xem Nguyệt Trì gia?"

"Cũng được..."

Cho dù là đối với Tokyo hay là đối với cho Nguyệt Trì gia, hẳn đều quen thuộc vô cùng, Gia Minh gật đầu, sau đó hai người đi ra khỏi khu vườn, Huân dẫn đường đi tham quan một vòng.

Nguyệt Trì gia là một gia tộc Ninja được truyền thừa từ xưa, cho nên lãnh địa vô cùng rộng lớn, trông giống như một cái thôn làng cỡ lớn hoặc là một tòa thành, người sống ở đây không hoàn toàn là Ninja hay lính đánh thuê.

Theo thời đại phát triển, có không ít người của Nguyệt Trì gia thoát khỏi số phận Ninja, phụ trách những công việc khác như tập đoàn dệt may Tri Anh tiếng tăm lừng lẫy, thậm chí cũng có một số người phát triển trong con đường chính trị.

Xã hội hiện đại, nếu như chỉ hoạt động đơn thuần trong bóng tối, sợ rằng ngay cả sống cũng không nổi, nhưng truyền thống Ninja vẫn là một thứ rất trọng yếu với họ.

Nếu như là ở cổ đại thì đây chính là một nơi được đề phòng vô cùng nghiêm mật, nhưng qua thời gian, có rất nhiều thứ đã thay đổi, hiện giờ Nguyệt Trì gia chia hai khu vực trong và ngoài, tầng ngoài là phòng ở của những tộc nhân bình thường, có người buôn bán, có người làm chính trị, phòng vệ đương nhiên là có, nhưng người ngoài nhìn chỉ giống như một thôn xóm hiện đại mà thôi. Dọc theo con đường thẳng tắp này có cả hoa viên, những khu vui chơi, biệt thự ngói đỏ.

Tầng trong thì dùng cho việc huấn luyện Ninja và nơi ở của một số nhân vật trọng yếu, đơn giản mà nói, đây chính là chỗ ẩn thân cho một số nhân vật hắc ám có thân phận đặc thù, bao gồm cả gia chủ, tập đoàn dệt may Tri Anh, tầng lớp cấp cao.

Nơi này được bọn lính đánh thuê và đám Ninja phòng vệ sâm nghiêm, cái loại vũ khí hiện đại hoặc là cơ quan kiểm cũ Gia Minh đảo mắt là thấy, cứ đi 3, 5 bước lại có một lỗ châu mai bố trí một khẩu súng tự động, một cameras ghi hình.

Đương nhiên, ngày thường phòng vệ nơi này cũng sẽ không nghiêm ngặt như vậy, tầng ngoài thì hầu như ai muốn tới cũng được, trông nó giống như một phân xưởng, ai quen người trong này thậm chí có thể vào để shopping. Chỗ Huân ở đương nhiên thuộc về tầng bên trong, cho dù không phải đăng ký nhưng đó là do Huân dẫn vào.

Nơi này có một con đường đá nhỏ ở nông thôn, những rào tre bằng gỗ hoặc bằng tre, trông có chút phong cách kiến trúc cổ xưa của Nhật, lại lẫn trong đó những căn phòng bằng xi măng, quảng trường hoặc tháp thoáng là khu rừng có bức tường bao bằng gạch men sứ xinh đẹp, cửa kính hoặc thang máy Luyện

Võ trường.

Nhìn xung quanh ấn tượng đầu tiên đó là cỏ thực như rừng, xanh tươi um tùm, nếu như là ngày hè nóng bức đi trong này thật tuyệt.

"Đây là phòng ăn lớn, mọi người cùng nhau ăn ở đây..."

"Đó là Luyện Võ trường..."

"Đây là nơi Gia chủ cùng các trưởng lão bàn bạc..."

"Tiểu thư Trung Thôn ở chỗ này, nàng là bác sĩ..."

"Phía dưới là kho vũ khí, luyện tập súng ống thì ở bên kia..."

"Trước kia chỗ này là hoa viên, khi còn sống mẹ tôi rất thích nơi này..."

Trời còn chưa chạng vạng, số người đang luyện tập Nhẫn thuật có công việc của mình, khu vực này tương đối im lặng, Huân vừa đi vừa giới thiệu cho mình tình hình xung quanh.

Có lẽ do nhiều năm rồi nàng mới đi như thế này, nên khuôn mặt nàng đỏ ửng, tuy vậy trong lòng lại sung sướng vô cùng. Hai người thỉnh thoảng gặp những người từ nơi khác vào, những chiếc xe lao nhanh, họ không chào hỏi Huân cũng là một tập quán.

Những người này có người Gia Minh biết tên, khi đi qua nhau hẳn có thể cảm nhận được ánh mắt nghi hoặc của đối phương, tính cách của Huân lạnh lùng như thế nào, chẳng ai ở Nguyệt Tri gia mà không biết cả.

"Quan hệ với cha cô đạo này thế nào?"

"Gần nhất không nói chuyện với tôi."

Huân nhàn nhạt lắc đầu, cũng chẳng có gì buồn bã, đối với chuyện này, nàng rõ ràng không thêm để ý.

"Đã bao lâu rồi?"

"Chắc là... Một Ấn Sát Tác Giả: Phần Nộ Địch Hương Tiêu -----oo0oo----- Nhóm dịch: huntercd Đà Tự: Bảo Ngọc + kalenv --- 4vn Sưu Tầm By TM HoaLân --- 4vn Bấm vào đây để xem nội dung.

"Ngươi là ai!"

Vốn nghe tới chuyện Huân mang một nam tử Trung Quốc vào trong căn nhà mình quét dọn tỉ mỉ, sau đó còn mang hắn đi thưởng ngoạn ở Nguyệt Tri gia, trong lòng Văn Thái Lang dâng lên một cỗ tâm tình phức tạp, mà tại sao lại như vậy thì hắn cũng không thể giải thích, hắn chỉ muốn thay đổi một chút gì đó, cho nên mới dẫn bạn bè tới đây, lại thấy ngay cái tên nam tử kia chẳng kiêng nể gì võ vai Huân, hắn không còn nghĩ ngợi được gì nữa, trực tiếp vọt ra,

chuẩn bị chém người.

Huân lạnh lùng như thể nào trên dưới Nguyệt Tri gia đều biết rõ, thậm chí còn bị một số người coi là người có tính tình cổ quái, sở dĩ Huân bị soi mói đương nhiên là bởi vì nàng có thân phận con gái gia chủ, nhưng cho dù là nguyên nhân gì thì ai cũng biết, Huân không thân với ai, không lui tới với người nào, không biểu hiện thân thiết hoặc kính trọng với bất kỳ người nào.

Khi luyện võ có tiếp xúc, nhưng mà khi đó Huân rất thô bạo và độc ác, người khác muốn khinh bạc nàng cũng chẳng có cơ hội. Mà cái biểu hiện vô vai hữu hảo kia, đừng nói nam nhân, cho dù là nữ nhân đồng tính cũng không được.

Lúc này nhìn thấy động tác của thiếu niên Trung Quốc, trong lòng Văn Thái Lang đã coi người này trở thành một người có ý khinh bạc, mắt thấy Huân đứng chắn trước mặt thiếu niên kia, hần chuyển sang nhìn cô bạn thanh mai trúc mã của mình.

"Huân, hần là ai!"

"Không liên quan tới người."

"Chào mọi người, ta là Cổ Gia Minh, là bạn học ngồi cùng bàn với Huân ở Trung Quốc."

Huân trả lời lạnh lùng kiên quyết, nhưng Gia Minh đứng phía sau lại dùng tiếng Nhật để giới thiệu, nghe thấy chỉ là bạn học, Văn Thái Lang dùng ánh mắt bất thiện đánh giá hần một lần, sau đó nhìn lại:

"Huân, chẳng nhẽ cô đã quên quy định của chúng ta, người không có phận sự không thể dẫn vào trong, vậy mà cô còn dẫn hần vào đây, cô..."

"Hần không phải là người không có phận sự."

"Ta nghĩ thân phận của hần còn chưa được đồng ý, hiện giờ sự an toàn ở đây do ta phụ trách, có trách nhiệm phòng ngừa kẻ bắt mình vào tra xét cơ mật của Nguyệt Tri gia, nếu như hần từ Trung Quốc tới đây, đồng thời lại chỉ là bạn học của cô, vậy thì thân phận của hần không đáng tin..."

Đang thao thao bất tuyệt thì Văn Thái Lang lập tức im bật, bởi vì cô gái kia đã tự động bước lên một bước, đứng ở trước mặt hần, tuy rằng khuôn mặt vẫn lạnh lùng như cũ, ánh mắt và khí thế đã biến đổi. Văn Thái Lang lớn lên cùng với nàng từ nhỏ, hần đương nhiên biết tâm tình thiếu nữ lúc này vô cùng không tốt, kiểu như tâm tình đang vui vẻ đột nhiên bị người khác phá hỏng.

Đã qua nhiều năm rồi, thiếu nữ chưa có khi nào được vui vẻ, nếu như nàng vui vẻ vì hần, hần sẽ coi nàng như trân bảo, nay nàng lại vì tên thiếu niên Trung Quốc kia, trong lòng Văn Thái Lang cảm thấy khó chịu cực kỳ. Lúc này, tay hần đã cầm chuôi dao, phương thức biểu hiện tình cảm của cô gái này vô cùng trực tiếp, có thể sau một khắc nàng sẽ xuất thủ đánh người.

Hiện giờ nàng đang vô cùng tức giận, nó đại diện cho một ý nghĩa nào đó, trong lòng Văn Thái Lang dâng lên cảm giác chua xót.

Ánh hoàng hôn xuyên thấu qua kẽ lá, con đường yên tĩnh kỳ lạ, hai bên đang giằng co nhau, có mấy người đứng ở trong những căn nhà ven đường nhìn sang bên này, gió thổi phát phơ làm lay động bộ quần áo màu xanh thẫm của thiếu nữ, ánh mắt Văn Thái Lang co lại.

Xuất thủ!

"Huân!"

Văn Thái Lang đang định rút thanh đao dài Katana, thì thanh âm của thiếu niên đột ngột vang lên, đám người Văn Thái Lang đang tập trung cao độ không nhìn thấy thiếu niên kia nói lúc nào, nhưng thấy tâm tình của Huân trong nháy mắt đã bình tĩnh trở lại, không còn dấu hiệu xuất thủ nữa.

"... Dạ."

Cúi đầu trả lời một câu, nàng lui ra phía sau hai bước, đứng bên cạnh Gia Minh.

Gia Minh nhìn đồng hồ đeo tay, cười cười.

"Bỏ đi, con người phải làm theo quy củ, không nên vì ta mà phá hỏng nó, sắp 5h rồi, hôm nay thăm quan tới đây thôi, về chỗ của cô chuẩn bị ăn cơm tối."

Gia Minh nói tiếng Nhật đương nhiên Văn Thái Lang hiểu, hần lập tức nói ngay:

"Xin lỗi, khi thân phận của người chưa được sự đồng ý thì người không được phép vào bên trong, hiện giờ đã 4h50, ta nghĩ trước khi ăn cơm chiều sẽ không điều tra rõ thân phận của người được."

Tuy rằng trong căn nhà của Huân có phòng bếp, nhưng mà không nổi lửa đã lâu, gần đây Huân luôn ăn cơm cùng với mọi người, điều này Văn Thái Lang biết rõ.

Văn Thái Lang nói xong câu này, Huân đã nhìn sang người hần, Gia Minh cười vỗ vỗ vai nàng:

"Không sao, hôm nay chúng ta ra ngoài ăn, ta thấy trên sách du lịch có giới thiệu mấy nhà hàng rất ngon ở Tokyo, chúng ta lái xe qua đó, tối thì trở về, chuyện này... Cáo từ trước."

Tính cách của Huân từ trước đến nay rất đơn thuần, thường ngày nàng chẳng bao giờ để ý tới nhà hàng ăn uống, bây giờ đột nhiên nghĩ tới đúng là có một cảm giác khác, nhà hàng đương nhiên nhiều món và ngon hơn ở nhà ăn tập thể, việc chiêu đãi khách nhân sẽ tốt, biết đâu Gia Minh sẽ cao hứng.

Nghĩ tới đây, nàng không để ý tới đám Văn Thái Lang nữa, xoay người rời đi. Câu nói tối thì trở về của Gia Minh có tính mờ ám, khuôn mặt Văn Thái Lang tái đi, nhìn theo bóng lưng của hai người nghiêng răng nghiêng lợi, nói:

"Xin lỗi, trước khi thân phận người được sự đồng ý, người không có tư cách tham quan ở Nguyệt Trì gia..."

Đợi khi hai bóng người kia biến mất, đám người ở phía sau mới dám thảo luận.

"Là bạn học của Huân ở Trung Quốc à..."

"Thoạt nhìn rất bình thường."

"Chỉ là một tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng mà thôi..."

"Huân không phải là thích hấn đấy chứ, sau khi trở về cô ấy dùng nửa tháng thu dọn căn phòng mình, hóa ra là để cho hấn ở..."

"Thích... không có khả năng... Nhưng mà thái độ của Huân đối với hấn đúng là..."

"Tất cả im miệng cho ta!"

Nghe những người này nghị luận, Văn Thái Lang đột nhiên quát lớn:

"Chẳng qua chỉ là một tên tiểu tử dựa vào thân phận bạn học của Huân tới Nhật Bản du học mà thôi, chắc Huân chưa nói với hấn Nguyệt Tri gia là nơi nào, hừ, ôm giấc mộng nịnh bợ thiên kiêu đại tiểu thư của Nguyệt Tri gia, ngày mai... ta sẽ cho hấn thấy... hấn khác gì so với thế giới này..."

Ô tô lao ra khỏi đại môn của Nguyệt Tri gia, Gia Minh già vờ cảm khái thở dài. Thực ra Nguyệt Tri gia như thế nào Gia Minh đã biết rõ, già vờ cảm khái trước mặt Huân cũng chỉ vì nó quá buồn chán, đơn giản mà nói, đây chỉ là một gia tộc cổ xưa đang đứng trước biên giới đổi mới mà thôi.

Do liên minh với Cao Thiên Nguyên nên việc họ bị đầu loại hay tồn tại được vẫn có khả năng xảy ra, trước kia họ bị đầu loại, hiện giờ có thể vì Gia Minh mà thay đổi, điều này mang tới một hiệu ứng hồ điệp, Bùi La Gia trước kia mạnh, bây giờ có khi gặp vận rủi mà bị đầu loại cũng không chừng.

Nhưng mà, đối với Huân mà nói, có khi nàng không hiểu được sự lớn lao thâm áo của Gia Minh, không phải là nàng không có năng lực suy luận, mà là chi cần ở bên cạnh Gia Minh, nàng chẳng cần suy luận làm gì, bởi vậy nàng lúc này áy náy cúi đầu:

"Xin lỗi."

"Tên tiểu tử Văn Thái Lang kia thực ra cũng không tệ lắm... Chỉ ít đối với cô và Nguyệt Tri gia không tệ."

Gia Minh gật đầu.

Huân đưa mắt nhìn hấn nói:

"Cố quân làm sao biết tên hấn là Văn Thái Lang?"

Nàng nhớ rằng lúc này mình đâu có giới thiệu.

"Những chuyện mà ta biết nhiều hơn so với tưởng tượng của cô."

Hấn cười cười, trên thực tế, đối với hấn mà nói, thời gian đã trôi qua gần 30 năm, sau khi sống lại, cảm giác 30 năm như bị xóa đi, năm tháng lại được lặp lại, làm cho hấn có cảm giác giống như Luân Hồi, khiến cho hấn chăm chú vào cuộc sống của mình, tìm ý nghĩa sinh tồn nhiều hơn.

Cảm giác như vậy vô cùng kỳ diệu, nhưng đương nhiên hẳn chỉ là sát thủ chứ không phải nhà thơ, đối với hẳn đây cũng chỉ là cái cảm giác phiền muộn thoáng qua, giống như một suy nghĩ tiêu khiển trong đầu, sợ rằng ai trải qua việc này chắc cũng có cảm giác như vậy.

Nghĩ như vậy, hẳn nhủ mày:

"Nhưng mà hình như cho dù có quan hệ với Thiên Vũ Chính Tắc, cô ở Nguyệt Trì gia cũng không được tôn trọng cho lắm... Cứ như vậy..."

"Tôi có thể đánh bại bọn họ."

"Ác, ta đương nhiên biết, thực lực của đám người vừa rồi vô cùng bình thường, nhưng mà lúc này cô đang có giá trị lợi dụng rất lớn, tới lúc cô không còn giá trị để dùng... cho dù có quan hệ với Thiên Vũ Chính Tắc cũng không thoát khỏi bọn họ, ta hiểu rất rõ..."

"Như vậy..."

"Ta không thích."

Gia Minh trách móc, cắt ngang lời nàng:

"Cho dù vì nguyên nhân gì, nếu quan hệ với Thiên Vũ Chính Tắc vẫn thiếu sự uy hiếp thì có thể... A..."

Đại khái là đang suy nghĩ, ánh mắt của hẳn nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên cười rộ lên.

Nhìn kiến trúc ven đường như một bộ phim điện ảnh, hẳn nhìn về phía sau hồi tưởng lại quá khứ... -o0o- "Lần trò chuyện cuối cùng là khi nào?"

Gia Minh thuận miệng hỏi, Huân trầm mặc trong chốc lát:

"Kỳ nghỉ đông năm ngoái, khi tôi về nước, hẳn hỏi tôi tình hình ở Trung Quốc... tôi nói là không có gì."

"Ác..."

Gia Minh gật đầu, hỏi tình hình ở Trung Quốc đương nhiên là hỏi tình hình học tập thế nào, hai người đi thêm một lúc, Gia Minh nói:

"Cô còn muốn làm việc cho gia tộc nữa không?"

"Tôi không biết..."

Huân nhẹ giọng lắc đầu, ánh mắt có chút ngỡ ngàng:

"Bọn họ... từ sao khi tôi dính hôn với Thiên Vũ quân thì không nhờ tới tôi việc gì nữa... Tôi nghĩ là... Bọn họ không cần tôi nữa..."

"A, thoát nhìn thì đây không phải là nơi thích hợp với cô, có lẽ ra ngoài thì tốt hơn."

"Cố quân... mong tôi rời khỏi nơi này ư?"

"Nhưng mà chuyện này cũng tương đối khó, chính bản thân cô không có mục tiêu gì, ở chỗ này ít ra cũng có người quan tâm, nếu như ở bên ngoài thì có lẽ nơi ở sẽ biến thành cái ổ chó. Ở Thiên Vũ gia thì không thích hợp, bạn gái của hắn ở phương diện này rất lợi hại, tuy rằng các người có quen nhau, nhưng mà rất khó đảm bảo rằng cô nàng kia không ăn giấm..."

Muốn cho Huân tự lập đúng là có chút khó khăn, sau này chắc phải hao tâm tổn trí nhiều, cười cười vỗ vai Huân, đúng vào lúc này, có mấy người đột nhiên từ đối diện vọt tới:

"Người làm gì vậy?"

Mặc quần áo luyện công màu trắng, trong tay mang theo thanh đao Nhật dài, người này chính là Văn Thái Lang. Có lẽ do thời gian quá lâu hoặc là trước kia Gia Minh không lưu ý tới người này nhiều lắm, hắn nghiêng đầu là nhận ra đối phương, tên này là người có cảm tình với Huân.

Thấy đối phương nhìn mình chăm chú và mang theo sát khí, Gia Minh chỉ còn cách nào giải thích, mở miệng cười, thu hồi bàn tay trên vai Huân:

"Chào mọi người."

"Người là ai!"

Không quan tâm tới thiện ý của Gia Minh, Văn Thái Lang một tay đặt ở trên chuôi kiếm, mặc dù hắn là Huân luyện viên, nhưng để truy cầu sự tàn khốc và thực lực chân chính, trong việc dạy kiếm đạo hắn toàn dùng đao thật.

Bây giờ trông hắn đang tức giận, nếu như không phải Huân đứng chắn phía trước thì sợ hắn đã không kiềm chế nổi xông lên chém người rồi.

ẤN SÁT

Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 390

Ghen Tỵ

Hai giờ chiều, Gia Minh đến Tokyo.

Huân lái xe tới đón hắn, từ sân bay Vũ Điền đi thẳng tới Nguyệt Trì gia, vừa đi vừa giải thích phong cảnh ven đường cho hắn, tính cách của Huân từ trước đến nay trầm mặc ít lời, bây giờ cố gắng tỏ ra nhiệt tình nhưng sắc mặt vẫn lạnh lùng, giới thiệu cũng ngắn gọn vô cùng.

Thực ra, nàng vốn không quan tâm tới những chuyện vui chơi giải trí, chẳng có hứng thú mua đồ dạo phố như những cô gái cùng tuổi khác. Hiện giờ giới thiệu cho Gia Minh nhưng bản thân nàng cũng không hiểu rõ lắm, Gia Minh ở bên cạnh vừa nghe vừa cười, hắn không nói gì cả.

Đây không phải lần đầu tiên hắn tới Tokyo, cho nên ở Tokyo này hầu như nơi nào hắn cũng biết.

Lúc hắn tới dinh thự của Nguyệt Trì gia đã là 3h chiều.

Vốn tưởng Huân chuẩn bị phòng cho hắn là ở khách sạn bên ngoài, nhưng khi nhìn thấy khu vườn nhỏ đã được dọn dẹp, Gia Minh sững sốt một chút, ấn tượng của hắn đối với căn phòng này tương đối sâu đậm, có thể nói, đây chính là nơi gây ấn tượng sâu sắc nhất đối với hắn ở Nguyệt Trì gia.

Còn nhớ khi hắn tới Nguyệt Trì gia năm vùng, khi được biết căn phòng này hắn còn nghi hoặc, là hôn thê của Thiên Vũ Chính Tắc, là con gái của gia chủ, nhưng mà lại ở trong một căn phòng nhỏ bần thiêu 8 năm không ra ngoài.

Lúc đó hắn chứng kiến một cảnh tượng, hầu như toàn bộ cửa căn nhà này đều hóa, bày biện trong hai gian phòng tương đối đơn giản, có một cô gái tên là Huân mặc ki mô nô nằm ở trong phòng ngủ lạnh lẽo của mình, tự cắt cổ tay, máu tươi chảy ướt đầm, như một nụ anh đào.

Sau khi Nguyệt Trì gia bị diệt, có rất nhiều chuyện hắn đã quên đi, nhưng mà hắn chỉ nhớ tới cô gái xinh đẹp này, có lẽ cô gái chết thật xinh đẹp... hắn nghĩ như vậy.

"Tôi ở nơi này."

Chỉ giới thiệu đơn giản như vậy, Huân dẫn Gia Minh vào trong căn phòng được dọn dẹp như mới, hắn thấy có cả TV và truyện tranh thì không khỏi bật cười. Hắn mang theo không nhiều đồ, buông ba lô du lịch, mở TV, xem một số kênh tiếng Nhật phổ thông, Huân thì mang chậu rửa mặt tới cho hắn, sau đó đi dạo xung quanh khu vườn nhỏ một chút.

Chỉ cần nhìn khu vườn này là hiểu, nó mới được thu dọn gần đây, rất nhiều chỗ được thu xếp gọn gàng, trong mắt Gia Minh nó đã thay đổi khá nhiều, cái ao nhỏ trong suốt của khu vườn có hai con cá đang bơi, đoán chừng là Huân mới thả, trông cũng sắp chết rồi. Huân đứng ở cửa phòng, nhìn Gia Minh trầm

mặc hồi lâu, sau đó đi tới bên cạnh hắn.

"Lão sư không nghỉ ngơi một chút ư?"

"A, ta chưa thấy ai đi máy bay mà bảo cần nghỉ ngơi."

"Ách, vậy... Tôi mang lão sư đi xem Nguyệt Trì gia?"

"Cũng được..."

Cho dù là đối với Tokyo hay là đối với cho Nguyệt Trì gia, hẳn đều quen thuộc vô cùng, Gia Minh gật đầu, sau đó hai người đi ra khỏi khu vườn, Huân dẫn đường đi tham quan một vòng.

Nguyệt Trì gia là một gia tộc Ninja được truyền thừa từ xưa, cho nên lãnh địa vô cùng rộng lớn, trông giống như một cái thôn làng cỡ lớn hoặc là một tòa thành, người sống ở đây không hoàn toàn là Ninja hay lính đánh thuê.

Theo thời đại phát triển, có không ít người của Nguyệt Trì gia thoát khỏi số phận Ninja, phụ trách những công việc khác như tập đoàn dệt may Tri Anh tiếng tăm lừng lẫy, thậm chí cũng có một số người phát triển trong con đường chính trị.

Xã hội hiện đại, nếu như chỉ hoạt động đơn thuần trong bóng tối, sợ rằng ngay cả sống cũng không nổi, nhưng truyền thống Ninja vẫn là một thứ rất trọng yếu với họ.

Nếu như là ở cổ đại thì đây chính là một nơi được đề phòng vô cùng nghiêm mật, nhưng qua thời gian, có rất nhiều thứ đã thay đổi, hiện giờ Nguyệt Trì gia chia hai khu vực trong và ngoài, tầng ngoài là phòng ở của những tộc nhân bình thường, có người buôn bán, có người làm chính trị, phòng vệ đương nhiên là có, nhưng người ngoài nhìn chỉ giống như một thôn xóm hiện đại mà thôi. Dọc theo con đường thẳng tắp này có cả hoa viên, những khu vui chơi, biệt thự ngói đỏ.

Tầng trong thì dùng cho việc huấn luyện Ninja và nơi ở của một số nhân vật trọng yếu, đơn giản mà nói, đây chính là chỗ ẩn thân cho một số nhân vật hắc ám có thân phận đặc thù, bao gồm cả gia chủ, tập đoàn dệt may Tri Anh, tầng lớp cấp cao.

Nơi này được bọn lính đánh thuê và đám Ninja phòng vệ sâm nghiêm, cái loại vũ khí hiện đại hoặc là cơ quan kiểm cũ Gia Minh đảo mắt là thấy, cứ đi 3, 5 bước lại có một lỗ châu mai bố trí một khẩu súng tự động, một cameras ghi hình.

Đương nhiên, ngày thường phòng vệ nơi này cũng sẽ không nghiêm ngặt như vậy, tầng ngoài thì hầu như ai muốn tới cũng được, trông nó giống như một phân xưởng, ai quen người trong này thậm chí có thể vào để shopping. Chỗ Huân ở đương nhiên thuộc về tầng bên trong, cho dù không phải đăng ký nhưng đó là do Huân dẫn vào.

Nơi này có một con đường đá nhỏ ở nông thôn, những rào tre bằng gỗ hoặc bằng tre, trông có chút phong cách kiến trúc cổ xưa của Nhật, lại lẫn trong đó những căn phòng bằng xi măng, quảng trường hoặc tháp thoáng là khu rừng có bức tường bao bằng gạch men sứ xinh đẹp, cửa kính hoặc thang máy Luyện

Võ trường.

Nhìn xung quanh ấn tượng đầu tiên đó là cỏ thực như rừng, xanh tươi um tùm, nếu như là ngày hè nóng bức đi trong này thật tuyệt.

"Đây là phòng ăn lớn, mọi người cùng nhau ăn ở đây..."

"Đó là Luyện Võ trường..."

"Đây là nơi Gia chủ cùng các trưởng lão bàn bạc..."

"Tiểu thư Trung Thôn ở chỗ này, nàng là bác sĩ..."

"Phía dưới là kho vũ khí, luyện tập súng ống thì ở bên kia..."

"Trước kia chỗ này là hoa viên, khi còn sống mẹ tôi rất thích nơi này..."

Trời còn chưa chạng vạng, số người đang luyện tập Nhẫn thuật có công việc của mình, khu vực này tương đối im lặng, Huân vừa đi vừa giới thiệu cho mình tình hình xung quanh.

Có lẽ do nhiều năm rồi nàng mới đi như thế này, nên khuôn mặt nàng đỏ ửng, tuy vậy trong lòng lại sung sướng vô cùng. Hai người thỉnh thoảng gặp những người từ nơi khác vào, những chiếc xe lao nhanh, họ không chào hỏi Huân cũng là một tập quán.

Những người này có người Gia Minh biết tên, khi đi qua nhau hẳn có thể cảm nhận được ánh mắt nghi hoặc của đối phương, tính cách của Huân lạnh lùng như thế nào, chẳng ai ở Nguyệt Tri gia mà không biết cả.

"Quan hệ với cha cô đạo này thế nào?"

"Gần nhất không nói chuyện với tôi."

Huân nhàn nhạt lắc đầu, cũng chẳng có gì buồn bã, đối với chuyện này, nàng rõ ràng không thêm để ý.

"Đã bao lâu rồi?"

"Chắc là... Một năm rưỡi."

"Lần trò chuyện cuối cùng là khi nào?"

Gia Minh thuận miệng hỏi, Huân trầm mặc trong chốc lát:

"Kỳ nghỉ đông năm ngoái, khi tôi về nước, hẳn hỏi tôi tình hình ở Trung Quốc... tôi nói là không có gì."

"Ác..."

Gia Minh gật đầu, hỏi tình hình ở Trung Quốc đương nhiên là hỏi tình hình học tập thế nào, hai người đi thêm một lúc, Gia Minh nói:

"Cô còn muốn làm việc cho gia tộc nữa không?"

"Tôi không biết..."

Huân nhẹ giọng lắc đầu, ánh mắt có chút ngỡ ngàng:

"Bọn họ... từ sao khi tôi đính hôn với Thiên Vũ quân thì không nhờ tới tôi việc gì nữa... Tôi nghĩ là... Bọn họ không cần tôi nữa..."

"A, thoát nhìn thì đây không phải là nơi thích hợp với cô, có lẽ ra ngoài thì tốt hơn."

"Cố quân... mong tôi rời khỏi nơi này ư?"

"Nhưng mà chuyện này cũng tương đối khó, chính bản thân cô không có mục tiêu gì, ở chỗ này ít ra cũng có người quan tâm, nếu như ở bên ngoài thì có lẽ nơi ở sẽ biến thành cái ổ chó. Ở Thiên Vũ gia thì không thích hợp, bạn gái của hắn ở phương diện này rất lợi hại, tuy rằng các người có quen nhau, nhưng mà rất khó đảm bảo rằng cô nàng kia không ăn giám..."

Muốn cho Huân tự lập đúng là có chút khó khăn, sau này chắc phải hao tâm tổn trí nhiều, cười cười vỗ vai Huân, đúng vào lúc này, có mấy người đột nhiên từ đối diện vọt tới:

"Người làm gì vậy?"

Mặc quần áo luyện công màu trắng, trong tay mang theo thanh đao Nhật dài, người này chính là Văn Thái Lang. Có lẽ do thời gian quá lâu hoặc là trước kia Gia Minh không lưu ý tới người này nhiều lắm, hắn nghiêng đầu là nhận ra đối phương, tên này là người có cảm tình với Huân.

Thấy đối phương nhìn mình chăm chú và mang theo sát khí, Gia Minh chỉ còn cách nào giải thích, mở miệng cười, thu hồi bàn tay trên vai Huân:

"Chào mọi người."

"Người là ai!"

Không quan tâm tới thiện ý của Gia Minh, Văn Thái Lang một tay đặt ở trên chuôi kiếm, mặc dù hắn là Huân luyện viên, nhưng để truy cầu sự tàn khốc và thực lực chân chính, trong việc dạy kiếm đạo hắn toàn dùng đao thật.

Bây giờ trông hắn đang tức giận, nếu như không phải Huân đứng chắn phía trước thì sợ hắn đã không kiềm chế nổi xông lên chém người rồi.

ĂN SÁT

Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 391

Chênh Lếch

"Người là ai!"

Vốn nghe tới chuyện Huân mang một nam tử Trung Quốc vào trong căn nhà mình quét dọn tỉ mỉ, sau đó còn mang hấn đi thưởng ngoạn ở Nguyệt Tri gia, trong lòng Văn Thái Lang dâng lên một cỗ tâm tình phức tạp, mà tại sao lại như vậy thì hấn cũng không thể giải thích, hấn chỉ muốn thay đổi một chút gì đó, cho nên mới dẫn bạn bè tới đây, lại thấy ngay cái tên nam tử kia chẳng kiêng nể gì võ vai Huân, hấn không còn nghĩ ngợi được gì nữa, trực tiếp vọt ra, chuẩn bị chém người.

Huân lạnh lùng như thế nào trên dưới Nguyệt Tri gia đều biết rõ, thậm chí còn bị một số người coi là người có tính tình cổ quái, sở dĩ Huân bị soi mói đương nhiên là bởi vì nàng có thân phận con gái gia chủ, nhưng cho dù là nguyên nhân gì thì ai cũng biết, Huân không thân với ai, không lui tới với người nào, không biểu hiện thân thiết hoặc kính trọng với bất kỳ người nào.

Khi luyện võ có tiếp xúc, nhưng mà khi đó Huân rất thô bạo và độc ác, người khác muốn khinh bạc nàng cũng chẳng có cơ hội. Mà cái biểu hiện võ vai hữu hảo kia, đừng nói nam nhân, cho dù là nữ nhân đồng tính cũng không được.

Lúc này nhìn thấy động tác của thiếu niên Trung Quốc, trong lòng Văn Thái Lang đã coi người này trở thành một người có ý khinh bạc, mắt thấy Huân đứng chắn trước mặt thiếu niên kia, hấn chuyển sang nhìn cô bạn thanh mai trúc mã của mình.

"Huân, hấn là ai!"

"Không liên quan tới người."

"Chào mọi người, ta là Cổ Gia Minh, là bạn học ngồi cùng bàn với Huân ở Trung Quốc."

Huân trả lời lạnh lùng kiên quyết, nhưng Gia Minh đứng phía sau lại dùng tiếng Nhật để giới thiệu, nghe thấy chỉ là bạn học, Văn Thái Lang dùng ánh mắt bất thiện đánh giá hấn một lần, sau đó nhìn lại:

"Huân, chẳng nhẽ cô đã quên quy định của chúng ta, người không có phận sự không thể dẫn vào trong, vậy mà cô còn dẫn hấn vào đây, cô..."

"Hấn không phải là người không có phận sự."

"Ta nghĩ thân phận của hấn còn chưa được đồng ý, hiện giờ sự an toàn ở đây do ta phụ trách, có trách nhiệm phòng ngừa kẻ bất minh vào tra xét cơ mật của Nguyệt Tri gia, nếu như hấn từ Trung Quốc tới đây, đồng thời lại chỉ là bạn học của cô, vậy thì thân phận của hấn không đáng tin..."

Đang thao thao bất tuyệt thì Văn Thái Lang lập tức im bặt, bởi vì cô gái kia đã tự động bước lên một bước, đứng ở trước mặt hắn, tuy rằng khuôn mặt vẫn lạnh lùng như cũ, ánh mắt và khí thế đã biến đổi. Văn Thái Lang lớn lên cùng với nàng từ nhỏ, hắn đương nhiên biết tâm tình thiếu nữ lúc này vô cùng không tốt, kiểu như tâm tình đang vui vẻ đột nhiên bị người khác phá hỏng.

Đã qua nhiều năm rồi, thiếu nữ chưa có khi nào được vui vẻ, nếu như nàng vui vẻ vì hắn, hắn sẽ coi nàng như trân bảo, nay nàng lại vì tên thiếu niên Trung Quốc kia, trong lòng Văn Thái Lang cảm thấy khó chịu cực kỳ. Lúc này, tay hắn đã cầm chuôi dao, phương thức biểu hiện tình cảm của cô gái này vô cùng trực tiếp, có thể sau một khắc nàng sẽ xuất thủ đánh người.

Hiện giờ nàng đang vô cùng tức giận, nó đại diện cho một ý nghĩa nào đó, trong lòng Văn Thái Lang dâng lên cảm giác chua xót.

Ánh hoàng hôn xuyên thấu qua kẽ lá, con đường yên tĩnh kỳ lạ, hai bên đang giằng co nhau, có mấy người đứng ở trong những căn nhà ven đường nhìn sang bên này, gió thổi phát phơ làm lay động bộ quần áo màu xanh thẫm của thiếu nữ, ánh mắt Văn Thái Lang co lại.

Xuất thủ!

"Huân!"

Văn Thái Lang đang định rút thanh dao dài Katana, thì thanh âm của thiếu niên đột ngột vang lên, đám người Văn Thái Lang đang tập trung cao độ không nhìn thấy thiếu niên kia nói lúc nào, nhưng thấy tâm tình của Huân trong nháy mắt đã bình tĩnh trở lại, không còn dấu hiệu xuất thủ nữa.

"... Dạ."

Cúi đầu trả lời một câu, nàng lui ra phía sau hai bước, đứng bên cạnh Gia Minh.

Gia Minh nhìn đồng hồ đeo tay, cười cười.

"Bỏ đi, con người phải làm theo quy cũ, không nên vì ta mà phá hỏng nó, sắp 5h rồi, hôm nay thăm quan tới đây thôi, về chỗ của cô chuẩn bị ăn cơm tối."

Gia Minh nói tiếng Nhật đương nhiên Văn Thái Lang hiểu, hắn lập tức nói ngay:

"Xin lỗi, khi thân phận của người chưa được sự đồng ý thì người không được phép vào bên trong, hiện giờ đã 4h50, ta nghĩ trước khi ăn cơm chiều sẽ không điều tra rõ thân phận của người được."

Tuy rằng trong căn nhà của Huân có phòng bếp, nhưng mà không nổi lửa đã lâu, gần đây Huân luôn ăn cơm cùng với mọi người, điều này Văn Thái Lang biết rõ.

Văn Thái Lang nói xong câu này, Huân đã nhìn sang người hắn, Gia Minh cười vỗ vỗ vai nàng:

"Không sao, hôm nay chúng ta ra ngoài ăn, ta thấy trên sách du lịch có giới thiệu mấy nhà hàng rất ngon ở Tokyo, chúng ta lái xe qua đó, tối thì trở về,

chuyện này... Cáo từ trước."

Tính cách của Huân từ trước đến nay rất đơn thuần, thường ngày nàng chẳng bao giờ để ý tới nhà hàng ăn uống, bây giờ đột nhiên nghĩ tới đúng là có một cảm giác khác, nhà hàng đương nhiên nhiều món và ngon hơn ở nhà ăn tập thể, việc chiêu đãi khách nhân sẽ tốt, biết đâu Gia Minh sẽ cao hứng.

Nghĩ tới đây, nàng không để ý tới đám Văn Thái Lang nữa, xoay người rời đi. Câu nói tối thì trở về của Gia Minh có tính mờ ám, khuôn mặt Văn Thái Lang tái đi, nhìn theo bóng lưng của hai người nghiêng răng nghiêng lợi, nói:

"Xin lỗi, trước khi thân phận người được sự đồng ý, người không có tư cách tham quan ở Nguyệt Trì gia..."

Đợi khi hai bóng người kia biến mất, đám người ở phía sau mới dám thảo luận.

"Là bạn học của Huân ở Trung Quốc à..."

"Thoạt nhìn rất bình thường."

"Chỉ là một tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng mà thôi..."

"Huân không phải là thích hấn đấy chứ, sau khi trở về cô ấy dùng nửa tháng thu dọn căn phòng mình, hóa ra là để cho hấn ở..."

"Thích... không có khả năng... Nhưng mà thái độ của Huân đối với hấn đúng là..."

"Tất cả im miệng cho ta!"

Nghe những người này nghị luận, Văn Thái Lang đột nhiên quát lớn:

"Chẳng qua chỉ là một tên tiểu tử dựa vào thân phận bạn học của Huân tới Nhật Bản du học mà thôi, chắc Huân chưa nói với hấn Nguyệt Trì gia là nơi nào, hừ, ôm giấc mộng nịnh bợ thiên kiêu đại tiểu thư của Nguyệt Trì gia, ngày mai... ta sẽ cho hấn thấy... hấn khác gì so với thế giới này..."

Ô tô lao ra khỏi đại môn của Nguyệt Trì gia, Gia Minh giả vờ cảm khái thở dài. Thực ra Nguyệt Trì gia như thế nào Gia Minh đã biết rõ, giả vờ cảm khái trước mặt Huân cũng chỉ vì nó quá buồn chán, đơn giản mà nói, đây chỉ là một gia tộc cổ xưa đang đứng trước biên giới đổi mới mà thôi.

Do liên minh với Cao Thiên Nguyên nên việc họ bị đầu loại hay tồn tại được vẫn có khả năng xảy ra, trước kia họ bị đầu loại, hiện giờ có thể vì Gia Minh mà thay đổi, điều này mang tới một hiệu ứng hồ điệp, Bùi La Gia trước kia mạnh, bây giờ có khi gặp vận rủi mà bị đầu loại cũng không chừng.

Nhưng mà, đối với Huân mà nói, có khi nàng không hiểu được sự lo lắng thâm áo của Gia Minh, không phải là nàng không có năng lực suy luận, mà là chỉ cần ở bên cạnh Gia Minh, nàng chẳng cần suy luận làm gì, bởi vậy nàng lúc này áy náy cúi đầu:

"Xin lỗi."

"Tên tiểu tử Văn Thái Lang kia thực ra cũng không tệ lắm... Chỉ ít đối với cô và Nguyệt Trì gia không tệ."

Gia Minh gật đầu.

Huân đưa mắt nhìn hắn nói:

"Cố quân làm sao biết tên hắn là Văn Thái Lang?"

Nàng nhớ rằng lúc này mình đâu có giới thiệu.

"Những chuyện mà ta biết nhiều hơn so với tưởng tượng của cô."

Hắn cười cười, trên thực tế, đối với hắn mà nói, thời gian đã trôi qua gần 30 năm, sau khi sống lại, cảm giác 30 năm như bị xóa đi, năm tháng lại được lặp lại, làm cho hắn có cảm giác giống như Luân Hồi, khiến cho hắn chăm chú vào cuộc sống của mình, tìm ý nghĩa sinh tồn nhiều hơn.

Cảm giác như vậy vô cùng kỳ diệu, nhưng đương nhiên hắn chỉ là sát thủ chứ không phải nhà thơ, đối với hắn đây cũng chỉ là cái cảm giác phiền muộn thoáng qua, giống như một suy nghĩ tiêu khiển trong đầu, sợ rằng ai trải qua việc này chắc cũng có cảm giác như vậy.

Nghĩ như vậy, hắn nhíu mày:

"Nhưng mà hình như cho dù có quan hệ với Thiên Vũ Chính Tắc, cô ở Nguyệt Tri gia cũng không được tôn trọng cho lắm... Cứ như vậy..."

"Tôi có thể đánh bại bọn họ."

"Ác, ta đương nhiên biết, thực lực của đám người vừa rồi vô cùng bình thường, nhưng mà lúc này cô đang có giá trị lợi dụng rất lớn, tới lúc cô không còn giá trị để dùng... cho dù có quan hệ với Thiên Vũ Chính Tắc cũng không thoát khỏi bọn họ, ta hiểu rất rõ..."

"Như vậy..."

"Ta không thích."

Gia Minh trách móc, cắt ngang lời nàng:

"Cho dù vì nguyên nhân gì, nếu quan hệ với Thiên Vũ Chính Tắc vẫn thiếu sự uy hiếp thì có thể... A..."

Đại khái là đang suy nghĩ, ánh mắt của hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên cười rộ lên.

Nhìn kiến trúc ven đường như một bộ phim điện ảnh, hắn nhìn về phía sau hồi tưởng lại quá khứ...

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 392

Thách Đấu (1)

"Cố quân trước đây đã tới Tokyo?"

"Tôi quen nơi này còn hơn cô nhiều đấy."

Buổi tối ăn cơm xong trở về, Huân có chút nghi hoặc hỏi vấn đề này, bởi vì sau khi ăn cơm tối xong, hai người lái xe đi dạo trong thành phố hơn 1h đồng hồ, Gia Minh lái xe, nàng đương nhiên nhận ra hẳn rất quen Tokyo.

Mặc dù không chú ý những nơi mình đến, nhưng Huân cũng nhận ra những nơi hai người dừng lại ven đường hầu như toàn là sản nghiệp bí mật của Bùi La Gia, Gia Minh cũng không kiêng kị năng, khi tới nơi hẳn quan sát rất nhiều thứ như cameras, đèn xanh đèn đỏ, cảnh sát tuần tra cùng với những đồn cảnh sát ở gần, đây không phải là cái nhìn lần đầu mà chỉ là củng cố lại trí nhớ.

Tại sao Gia Minh muốn tới Tokyo, trong lòng của nàng đã sớm đặt câu hỏi, nhưng cho dù thế nào, nếu Gia Minh không chủ động nói thì nàng cũng không hỏi, quan trọng nhất là hẳn đã tới, mình sẽ toàn lực hỗ trợ... Đương nhiên dùng từ hỗ trợ không được chính xác cho lắm, ở trong lòng nàng, đặc biệt là từ sau khi biết được thân phận và chiến tích của Gian Tố Ngôn, Gia Minh đã là một hình như vô địch trong lòng nàng.

Trở lại Nguyệt Tri gia, Huân giúp Gia Minh chứng minh thân phận, thực ra buổi chiều Văn Thái Lang nói quá, nếu đã là bạn của nàng thì chỉ cần nói mấy câu là xong.

Sau khi trở về, Gia Minh tắm rửa xong liền nằm trên giường xem truyện tranh, TV mở thật to. Sau khi Huân tắm xong, nàng ôm gấu trúc rồi co chân ngồi một bên xem ti vi, nói chuyện linh tinh một chút, đại khái chừng hơn 10 giờ, Huân trở lại phòng mình tắt đèn đi ngủ, chỉ còn thanh âm để mèn ở ngoài vọng vào.

Cùng lúc đó, trong biệt thự của gia chủ Nguyệt Tri gia, đèn trong thư phòng vẫn sáng, Nguyệt Tri Chính Không đang ngồi trên ghế xem tư liệu, trong phòng còn ba người nữa, hai gã trung niên nam nhân, một là trưởng lão, một là sư phụ nhân thuật, một người trẻ tuổi khác chính là anh trai do mẹ kế sinh ra của Huân, Nguyệt Tri Triết Dã.

Triết Dã thật ra là do tình nhân của Nguyệt Tri Chính Không sinh ra, lúc hẳn sinh, mẹ hẳn vẫn chỉ có thân phận tình nhân, mẹ của Huân là nguyên phối, tuy rằng hai người không có tình cảm gì, nhưng mà cái danh hiệu này không thể bỏ được.

Bởi vậy tới nay, nam tử Triết Dã này chẳng có tình cảm gì với cô em gái khác mẹ này cả, hẳn hầu như toàn ở nước ngoài, hai năm trước mới trở về, cơ hội gặp mặt em gái mình cũng không nhiều, cho nên hai người không có quan hệ lui tới gì cả.

Đối với những biến hóa nội bộ hai năm qua trong Nguyệt Tri gia, Nguyệt Tri Chính Không vô cùng hài lòng với người con trai này, thậm chí còn có ý nghĩ giao Nguyệt Tri gia cho hắn, thứ nhất là hắn đã ý thức được tình hình khó khăn của gia tộc lúc này, mong muốn tiến hành đổi mới, thứ hai là những người hắn quen thì ai cũng có quan niệm trọng nam kinh nữ, nếu như Huân đã là con gái thì cho dù năng có thực lực gì cũng không được coi trọng, đây là một sự thực.

"Chuyện này, không cần Triết Dã con nói, ta cũng đã nghe rồi, Huân nó dọn dẹp nửa tháng chính là để cho người bạn học kia ở, chuyện này..."

Đặt tư liệu do Triết Dã đưa tới xuống bàn, Nguyệt Tri Chính Không gật đầu, trong lúc nhất thời hắn không tỏ thái độ. Tuy rằng hắn có tư tưởng trọng nam khinh nữ, nhưng đối với cô gái có cái danh con gái này hắn lại có suy nghĩ khác.

Đương nhiên, hắn ghét Huân tính cách lạnh lùng, ghét cả người vợ chính thức của mình, nhưng dù sao đó cũng là con gái mình, hai cha con đã chiến tranh lạnh với nhau nhiều năm như vậy, hắn đương nhiên sẽ không bao giờ chủ động bù đắp, tâm tình của hắn lúc này tương đối phức tạp.

Từ sau khi vợ chết đi, con gái hắn trở nên lạnh lùng chẳng coi trọng thứ gì cả, vậy mà nửa tháng vừa rồi lại dọn dẹp phòng ốc, thậm chí cả căn phòng mang ý nghĩa cho sự thống khổ của bản thân cũng thay đổi như mới.

Mặc dù đã nhiều năm không quan tâm tới con gái mình, nhưng cái thái độ này khiến cho người khác hiểu điều gì đó. Bây giờ con gái mình dọn dẹp phòng của mẹ cho một nam nhân ở, loại chuyện này làm cho hắn có chút khó chịu.

"Con cũng nghe nói em gái nửa tháng nay bận rộn, đương nhiên chiều đãi bạn bè thì không có gì đáng trách, nhưng năng bây giờ đã là vị hôn thê của Thiên Vũ quân, Thiên Vũ quân gần đây bạn phải chiều đãi khách nhân từ Trung Quốc tới giao lưu võ thuật, nhưng lúc nào cũng có thể tới đây, con chỉ cho rằng, khi hắn nhìn thấy chuyện này, có hiểu lầm gì hay không."

"Ta cho rằng Triết Dã lo lắng có đạo lý."

Nguyệt Tri gia ở trong thế lực Hắc Ám không tính là cường đại, bọn họ hợp tác với Cao Thiên Nguyên chỉ vì tình thế mà thôi, cũng bởi vì như vậy, Thiên Vũ Chính Tắc kia mới bên yêu bên ghét, bên trọng bên khinh. Triết Dã vừa nói xong, một người trung niên ở bên cạnh đã phụ họa.

Nguyệt Tri Chính Không thờ dài:

"Sáng sớm ngày mai ta sẽ đích thân nói với nó."

Nguyệt Tri Triết Dã gật đầu:

"Con cho rằng, vị bạn học của em gái nên chuyển sang phòng khách ở, tin rằng em gái cũng hiểu đạo lý này."

Sáng sớm hôm sau khi trời vừa sáng, Huân đã theo thói quen thức dậy, năng mặc một trang phục thể thao đi trong hành lang, đã thấy Gia Minh ngồi ở lan can, trong lòng không khỏi kính nể.

Trải qua ba năm huấn luyện của Gia Minh, giác quan của năng đã cường đại dị thường, sáng sớm yên tĩnh như vậy cho dù con kiến bò cũng khó thoát

khôi tỉnh giác của nàng, nhưng Gia Minh dậy lúc nào nàng cũng chẳng phát hiện ra.

Gia Minh quay đầu nhìn nàng cười, sau đó chỉ vào trán nàng nói:

"Nếu như trên trán buộc một dải khăn trắng, viết trên đó hai chữ tất thắng, chỉ cô sẽ biến thành một thiếu nữ xinh xắn thanh xuân mon morn như ở trong phim hoạt hình."

Huân then thủng:

"Không như vậy đâu."

"A, cũng lên luyện tập rồi, cô dẫn đường?"

"Dạ."

Theo Huân chạy chậm chậm ra khỏi khu vườn, bóng tối như nước khiến cho tầm nhìn bị hạn chế, hiện giờ đã có một số người thức dậy làm việc, ra khỏi khu dân cư, tiến vào trong một rừng cây nhỏ, trong khu rừng đương nhiên là tối hơn bên ngoài, nhưng điều này chẳng làm ảnh hưởng tới hai người được.

"Thiên Vũ gần đây có tới không?"

"Tôi không tìm hấn, nhưng mà nghe nói gần đây Thiên Vũ quân bạn phải tiếp đãi một số khách nhân tới giao lưu võ thuật, có cả Trần lão sư ở học viện Thánh Tâm."

"Ác, Trần Cô Hạ a..."

Vừa chạy bộ vừa nói chuyện phiếm, Gia Minh gật đầu, tuy rằng gần đây hấn liên tục chú ý tin tức quanh mình nhưng cũng không thể biết hết được.

Hiện giờ tình thế của Bùi La Gia không tốt, việc ngầm sống mái với nhau đã bắt đầu, Viêm Hoàng Giác Tinh, U Âm Thiên Cầm, Cao Thiên Nguyên ba phương thế lực liên hợp, ở Nhật Bản có Cao Thiên Nguyên làm lực lượng ứng chiến, Bùi La Gia chắc chắn không còn thời gian mà đi làm chuyện ám sát, điều này khiến cho Gia Minh trở nên buồn chán.

"Giao lưu võ thuật có phải là muốn đấu lại đàn tràng (1) của Hoang Quyển không?"

(1): Đàn tràng: đạo tràng của đám đạo sĩ, nhưng Hoang Quyển này không phải đạo sĩ, Gia Minh nói móc.

"Đúng, chính là đại sư Hoang Quyển Chân Thế (2) của đạo quán Danh Tàng Kiếm."

(2) Hoang Quyển Chân Thế: tên này do tác giả bịa.

Hoang Quyển Chân Thế cực kỳ nổi danh trong giới kiếm đạo của Nhật Bản, mặc dù đối phương là người của Bùi La Gia, nhưng trong giọng nói của Huân vẫn mang theo sự kính trọng.

Gia Minh gật đầu cười, hẳn đương nhiên biết người này, người này đã từng là một trong những huấn luyện viên của Bùi La Gia, chỉ là lúc Gia Minh gia nhập tổ chức, người này đã không còn dạy mấy, thỉnh thoảng chỉ xuất hiện một hai lần.

Dù sao cũng xuất thân là sát thủ, khả năng giết người của người này chỉ có cao hơn chứ không thấp hơn Đại Nội Trưởng Đốc. Trong phạm vi 10 thước (3, 33m), sát thủ cấp 1 của Bùi La Gia mà nổ súng, thì trước khi nổ súng đã bị người này chặt đứt tay, thậm chí nếu hẳn toàn lực rút đao có thể chém tung tường hoặc chặt sắt.

"Thương thế của Trần lão sư đã sớm khôi phục, đánh nhau tuy rằng lợi hại nhưng hẳn vẫn còn kém Hoang Quyền một chút, đương nhiên, nếu chi muốn tới Nhật Bản thị uy thì không cần quan tâm tới kết quả, chi cần Bùi La Gia không dám động thủ giết người là có thể chứng minh lực lượng của bọn họ đã giảm sút.

Nhưng mà nói đến Hoang Quyền..."

Gia Minh suy nghĩ một chút:

"Người này có số má..."

"Lão sư muốn tỷ thí cùng Hoang Quyền Chân Thế ư?"

"Hoang Quyền dễ giết hơn so với Nguyên Lại Triều Sang..."

Gia Minh từ chối cho ý kiến cười cười, nhưng mà Nguyên Lại Triều Sang có khi cũng dễ giết.

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 392

Thách Đấu (2)

Vừa chạy bộ vừa nói chuyện phiếm đã được một vòng, bầu chân trời đã có màu sáng, ra khỏi rừng cây, Gia Minh thấy phía trước là một quảng trường, bên cạnh quảng trường có một cái sân luyện tập rất lớn. Hiện giờ trong sân đã có khoảng 30 người cầm trong tay thanh đao dài Katana từng đôi chém giết, binh khí giao kích vang lên những thanh âm thanh thúy, có người không cẩn thận bị thương, máu đỏ cả băng gạc.

Cái quảng trường này giao cắt với con đường, lúc này có một gã trung niên thần tình nghiêm túc đang đứng, bên cạnh hắn là một gã trẻ tuổi, ước chừng 20, trông như một tên mặt trắng hào hoa phong nhã.

Nhìn thấy người trung niên kia, tâm tình của Huân có chút biến hóa.

Nguyệt Tri Chính Không và Nguyệt Tri Triết Dã, Gia Minh đương nhiên nhận ra hai người này, nhưng mà nếu không nhìn thấy họ thì Gia Minh cũng quên luôn.

Trước kia, từ khi vào nằm vùng tới lúc Nguyệt Tri gia bị diệt, Gia Minh chưa từng thấy hắn biểu diễn, cho nên ấn tượng với người này không sâu và cũng có chút tiếc hận không biết thực lực của người này như thế nào.

"Bọn họ là... cha và anh trai do mẹ kế sinh ra của tôi."

Huân nhô giọng theo sát Gia Minh nói, khi tới nơi, Nguyệt Tri Chính Không đánh giá hai người, sau đó nói:

"Huân, tới đây, ta có chuyện muốn nói."

Ánh mắt của hắn nhìn về phía Gia Minh có chút không tốt.

Thấy hai người đi xa, Nguyệt Tri Triết Dã cười đi tới.

"Có Gia Minh? Xin chào, ta là Nguyệt Tri Triết Dã, là anh trai của Huân."

"Xin chào, thường nghe Huân nói về người."

"Ách... Thật không?"

"Ha ha..."

Gia Minh từ chối cho ý kiến cười cười, hai người lúc này đang đứng ở bên cạnh sân tập, Văn Thái Lang ở xa xa nhìn thấy Gia Minh thì ngừng tập luyện, đi tới phía này.

"Cố quân nói tiếng Nhật thật tốt, là Huân dạy người?"

"Tự học."

"Ác, thật đúng là lợi hại."

Nguyệt Tri Triết Dã ở nước ngoài đã nhiều năm, cho nên nói tiếng Nhật có mang theo cả giọng nước ngoài.

"Ta nghĩ cũng bình thường thôi."

"Ha ha,... Được rồi, ta nói chuyện này mong người bỏ quá cho, Cố quân có biết chuyện Huân đã đính hôn không?"

"Có nghe nói qua."

"Vị hôn phu của Huân là người thừa kế của tập đoàn tài chính Xuyên Khi, tên là Thiên Vũ Chính Tắc, ở lĩnh vực sinh vật học rất có thành tựu, chắc khoảng mấy hôm nữa hắn sẽ tới đây, tới lúc đó ta giới thiệu cho hai người biết nhau, ta nghĩ Cố quân sẽ hợp với hắn..."

Lời nói tuy rằng lịch sự nhưng lại mang hàm nghĩa cảnh cáo và uy hiếp cực nặng, đại khái người này chỉ cho rằng Gia Minh là một học sinh phổ thông, cho nên lười nói vòng vo.

Đúng vào lúc này, Văn Thái Lang đã mang theo trường đao tới bên cạnh, cười cười nhìn Gia Minh, bộ mặt độc ác hôm qua đã biến thành thân cận.

"Này, bạn học của Huân, cũng dậy luyện tập ư... Ngày hôm qua chỉ là hiểu lầm, có một số việc, ha ha, phải làm theo chức trách... Đây là Triết Dã."

Gia Minh cười bắt tay Nguyệt Tri Triết Dã:

"Cố Gia Minh."

"A, đúng, đúng đúng là Cố Gia Minh, dựa theo phong tục Trung Quốc... người không ngại giao lưu chứ, thế nào? Trong tài liệu có nói người có học công phu, chắc là cũng biết kiếm đạo đồ chứ, ta biết công phu Trung Quốc vô cùng lợi hại, người xem chúng ta tập luyện lâu như vậy có cảm giác, nhiệt huyết sôi trào không? Vào trong vui đùa một chút?"

"Dùng đao thật à?"

"Đao thật kháo nghiêm thực lực, cũng có thể rèn luyện can đảm, Huân mặc dù là nữ hài tử nhưng từ bé đã dùng đao thật rồi, thế nào?"

"Lâm bị thương người khác không tốt đâu."

"Yên tâm, chúng ta đã quen rồi, biết có chừng mực, theo như các người nói cái gì là... điem đến thì dừng, ha hà, đương nhiên, nếu như người muốn dùng Trúc Dao cũng có thể."

Gia Minh vẫn chưa trả lời mà đưa mắt nhìn về phía rừng cây, Huân cúi đầu đi ra, Nguyệt Tri Chính Không đi phía sau sắc mặt nghiêm túc.

Thấy hai người đứng bên cạnh Gia Minh, Huân nhất thời khẩn trương:

"Các người muốn làm gì?"

Gia Minh khẽ nhú mày, tiến lên vài bước hỏi:

"Làm sao vậy?"

"Không có gì."

Huân lại cúi đầu, cho dù ánh sáng không rõ, nhưng vẫn nhận ra trên mặt nàng có một dấu tay đỏ hồng, chắc là hai cha con vừa nãy không còn cách nào thống nhất, đây là hậu quả của việc Nguyệt Tri Chính Không tức giận.

Nghe thấy Huân chất vấn, Văn Thái Lang vuốt tay:

"Không có gì, chúng ta chỉ là... Àch, hẹn Gia Minh vào vui đùa một chút, dùng Trúc Dao, chuyện này... Gia Minh hẳn chẳng phải là đã từng học công phu trong võ quán hay sao, chỉ là khảo nghiệm võ học đôi bên một chút mà thôi... xem có khác nhau gì không, ha hà..."

Huân nhìn có chút bất đắc dĩ nhìn Gia Minh, ánh mắt phức tạp, Văn Thái Lang buông tay cười, Nguyệt Tri Chính Không biểu tình nghiêm túc đi tới.

Thấy sắc mặt của cha mình, Nguyệt Tri Triết Dã đã biết kết quả cuộc nói chuyện, chợt nói:

"Như vậy đi, Văn Thái Lang là người mạnh nhất trong chúng ta, không bằng ta với Cổ quân giao lưu một chút, Cổ quân thấy thế nào?"

Trong tài liệu nói về Gia Minh chỉ ghi rằng người này đã từng học mấy bộ quyền pháp cường thân kiện thể trong võ quán, nhìn Nguyệt Tri Triết Dã tràn đầy tự tin, lại nhìn dấu tay trên mặt của Huân, Gia Minh thờ dài.

"Được rồi, thì vui đùa một chút..."

Gia Minh quyết định "vui đùa một chút" khiến cho ánh mắt của Huân trở nên phức tạp, nhưng mà nàng vẫn không nói gì. Ba người đi vào trong sân, Văn Thái Lang phát phát tay, hơn 30 người trong sân lập tức dừng lại, bởi vì mọi người toàn dùng đao thật, cho nên lúc này kiếm Trúc Dao lại trở nên khó khăn, họ phải gọi người khác cầm tới. Gia Minh cầm lấy một cây Trúc Dao khua khua vài cái, Văn Thái Lang đi tới, mấy người ở xung quanh cũng được dịp bàn luận.

"Sai rồi sai rồi, phải cầm thế này, dựa theo đặc tính của thanh đao dài Katana, cầm như thế này mới có lợi cho việc chặt chém, công phòng kết hợp, nếu

như dùng quen..."

Chân trời phía đông đã hiện lên những tia nắng ban mai, ánh sáng lọt qua những kẽ lá cây chiếu xuống, làm cho cái sân luyện tập trở nên lung linh hơn nhiều. Huân đứng ở bên ngoài nhìn vào bên trong, Nguyệt Tri Chính Không ánh mắt âm trầm, đối với đứa con gái này, tâm tình của hắn có chút phức tạp, ngày thường có thể không quan tâm, nhưng khi muốn nói lại không thể dùng phương thức ra lệnh đơn thuần, khi hắn ép nàng dính hôn với Thiên Vũ Chính Tắc đã có chút quá đáng, huống chi hai năm trước nàng thể hiện thân thủ đặc biệt, khiến cho hắn càng phải đắn đo.

"Triết Dĩ những năm gần đây ở nước ngoài, có thể ngươi không rõ ràng lắm, phương diện kiếm đạo của hắn tuyệt không kém Văn Thái Lang bao nhiêu đâu, anh trai của con là người có thiên phú, ngươi không nên cho bạn học của ngươi tỷ thí, nếu không sẽ thảm bại."

Nguyệt Tri Chính Không là người bảo thủ, hắn nhìn thấy Huân không ngăn cản nên buộc phải nói ra mấy câu theo đạo lý. Hiện giờ hắn cho rằng con gái mình đã thích tiểu tử kia, nhưng cho dù tình cảm có thể nào thì chuyện là do nam nhân quyết định, nữ nhân đừng có xen miệng vào.

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 393

Không Rảnh

Sau khi nói xong, mắt thấy Huân không phản ứng gì, lại nói:

"Bảo hần đi ra ngoài chứ không bắt người đuổi hần đi, bây giờ người đã là cô gái có hôn ước với Thiên Vũ quân, cho dù người biết Thiên Vũ quân có bạn gái, nhưng cũng phải để ý tới thể diện của hần, đạo lý sống thế nào ta không dạy người nữa. Tính nhẫn nại của ta có hạn, chỉ cần người gật đầu ta sẽ cản trận giao thủ này, mong rằng người có thể hiểu, huống chi Thiên Vũ quân tối hôm qua hần đã..."

Huân cúi đầu không nói lời nào, một người đã cầm hai thanh Trúc Dao chạy vào trong trận, đưa cho Gia Minh và Nguyệt Tri Triết Dã, đúng vào lúc này có một thanh âm vang lên từ phía sau:

"Oa, náo nhiệt vậy. Nguyệt Tri tiên sinh. Huân, còn... không phải chứ..." Nhìn về phía biên giới của rừng cây, Thiên Vũ Chính Tắc mặc bộ quần áo thể thao, vừa xem tình hình bên trong vừa đi tới, há to miệng, nhú mồm.

Cùng lúc đó, Gia Minh cầm Trúc Dao trong tay cũng nhìn sang bên này.

"Ha ha, Gia Minh, đúng là cậu ròi!"

Giống như là tìm được bảo bối, Thiên Vũ Chính Tắc há miệng nở nụ cười, hần không để ý tới Nguyệt Tri Chính Không bên cạnh mà lại giang hai tay đi tới chỗ Gia Minh, giống như là muốn ôm một cái thắm thiết, Gia Minh mãi suy nghĩ nhìn chằm chằm vào hần.

"Các người... quen nhau?"

Nhìn Thiên Vũ Chính Tắc đến gần, Nguyệt Tri Triết Dã cũng có chút nghi ngờ nhú mồm.

"Đâu chỉ quen nhau, còn rất thân nữa ấy chứ, Triết Dã, sau này sẽ nói cho anh biết..."

Thiên Vũ Chính Tắc cười phất phất tay, vỗ lên vai của Gia Minh, sau đó nghiêng đầu sang chỗ khác, nhỏ giọng nói:

"Ta tới thật đúng lúc... Làm sao vậy? Đừng có bắt nạt anh bạn nhỏ của ta chứ, kéo lại gây tai họa chết người bây giờ..."

Gia Minh than buông tay:

"Nói cái gì vậy, chúng ta chỉ đùa một chút thôi."

"Đùa cái gì mà đùa, người mà biết đùa à, người ra tay với ai là lớn chuyện liền..."

Có Thiên Vũ Chính Tắc ở đây đương nhiên cuộc tỷ thí này không thể nào diễn ra rồi, Gia Minh liếc mắt nhìn Huân một cái, Thiên Vũ Chính Tắc thấy vậy nhìn sang, mặc dù khoảng cách tương đối xa, nhưng mà lúc này bình minh đã chiếu xuống, với sức quan sát của hắn đương nhiên nhận ra dị trạng trên mặt của Huân, trong lòng thâm nghĩ "đám người này đúng là không biết sống chết mà", trên mặt hắn hiện lên sự bất đắc dĩ, khó khăn mở miệng khuyên bảo.

"Ách, chuyện này, ta nghĩ... A, tuy rằng không biết cụ thể thế nào nhưng đại khái có thể đoán được, cha đánh con gái, cậu đánh con hắn, nếu như ra tay nặng quá thì Huân có thể bị làm khó..."

Lấy thân thủ của Huân lúc này, nếu như định tránh thì sợ rằng cả Nguyệt Tri gia cũng không có ai có thể đánh trúng nòng, Thiên Vũ Chính Tắc thờ dãi, nói:

"Cho ta thể diện được không? Ta đảm bảo sau này sẽ không có chuyện như vậy nữa."

"Vậy giao cho người."

Vung tay nên ném Trúc Dao cho Thiên Vũ Chính Tắc, Gia Minh giang tay, biểu thị như mọi chuyện đã xong, hắn không để ý tới người ở đây, xoay người rời đi.

Lúc này Nguyệt Tri Chính Không và Huân đã đến bên cạnh, mắt thấy Gia Minh rời đi, Huân liếc mắt nhìn mọi người, không một lời theo sát ở phía sau.

Nguyệt Tri Triết Dã sừng sốt một lát, hỏi:

"Này, chuyện gì xảy ra vậy?"

Nguyệt Tri Chính Không hỏi:

"Thiên Vũ quân có quen vị bạn học của Huân kia sao?"

"Đâu chỉ quen, ta còn hiểu rõ hắn, rất may là ta tới đúng lúc."

Nhìn bóng lưng hai người đi xa, Thiên Vũ Chính Tắc lắc đầu cười cười:

"Các người có biết ai dạy võ thuật cho Huân không? Chính là hắn đấy."

"A!?"

Trong nháy mắt, mỗi người xung quanh đều có một biểu tình khác nhau, có kinh ngạc, không tin tưởng, có nghi hoặc, Nguyệt Tri Triết Dã nhú mày mở to mắt, Văn Thái Lang há to miệng không ngậm lại được, ngay cả Nguyệt Tri Chính Không cũng vô cùng kinh ngạc. Một lát sau, đám người này bắt đầu bàn luận xôn xao.

Sau trận tỷ đấu 2 năm trước, mọi người bắt đầu đoán xem tu vi lão sư của Huân cường đại tới mức nào, bây giờ nhìn tên thiếu niên có tuổi tác gần với Huân, mọi người đầu tiên đều nghĩ mình bị lừa. Nhưng sau đó lại nghĩ tới Thiên Vũ Chính Tắc, chuyện ở Trung Quốc thế nào hẳn là người rõ nhất, cuối cùng trong lòng họ vẫn tồn tại mâu thuẫn.

Nguyệt Tri Triết Dã không tham dự trận đấu hai năm trước nên hơi sững sờ một chút, sau đó nói:

"VẬY... VẬY THÌ THẾ NÀO?"

"A, không có gì..."

Thiên Vũ Chính Tắc cười vồ vồ hấn vai:

"Theo như ta biết hẳn đã ra tay thì không lưu tình, một khi xuất thủ thì hậu quả khó nói trước được, đương nhiên... Người là anh trai của Huân, có lẽ hẳn chỉ tùy tiện giao lưu cũng không chừng."

Nguyệt Tri Chính Không nhíu nhíu mày:

"Tu vi võ học của hẳn rất cao? Ta là nói... Hẳn chỉ là một hài tử..."

"Chuyện này rất khó nói, ta cũng không hình dung được con người hẳn thế nào cả."

Nếu như Nguyệt Tri Chính Không đã hỏi, Thiên Vũ Chính Tắc cũng nghiêm túc trả lời, hít sâu một hơi, có chút cảm khái nói:

"Nhưng mà... Nếu như hiện giờ hẳn muốn giết ta, ta chỉ có một lựa chọn duy nhất là cao chạy xa bay, mấy năm nay hẳn càng ngày càng lợi hại, Cao Thiên Nguyên không phải là một nơi an toàn..."

....

"Sau chuyện này, Nguyệt Tri Chính Không sẽ không dám động thủ với con gái mình nữa, thành thật mà nói, chuyện sáng hôm nay đã làm cho bọn họ hoảng sợ."

"Thân là hôn phu, đây là trách nhiệm của người."

"Ác ác. Chuyện này có thể nói ở đây nhưng nếu như gặp Duy thì ngàn vạn lần không nên nói lung tung, ta sẽ chết đấy... Mà Duy muốn gặp người đấy, người đột nhiên tới đây ta vẫn chưa kịp nói với nàng."

"Chẳng phải người tới rất nhanh còn gì, hôm qua ta mới nói là mình tới, hôm nay người đã có mặt ở Nguyệt Tri gia."

"Hai giờ chiều hôm qua chúng ta vẫn còn ngồi nói chuyện với Viêm Hoàng Giác Tinh, một phần mạng lưới tình báo của Nguyệt Tri gia cũng thông qua bên chúng ta, hôm qua có người báo cáo lại tư liệu của người cho ta, sau đó ta tra xét một chút đương nhiên là thấy, tối hôm qua phải vội vàng tới đây, một

mạch đi tới Nguyệt Tri gia. Rất may là ta tới đúng lúc, nếu không thì Nguyệt Tri Triết Dĩ kiều gì cũng phải nằm viện nửa năm, tới lúc đó với thân phận trung gian như ta sẽ rất phiền phức. Nhưng mà tại sao người lại muốn đột nhiên tới Tokyo chơi? Có thể giúp cho ta chuyện gì không? "

"Ta tới giết Ngự Thủ Thương."

"Ách..."

Sáng sớm gặp Thiên Vũ Chính Tắc, buổi trưa ăn cơm, Gia Minh, Huân, Thiên Vũ ba người cùng nhau tới khu vực trung tâm của Tokyo, sau đó gặp đoàn người của Trần Cô Hạ.

Lần này Trần Cô Hạ còn dẫn theo một số học sinh được giải cao trong đợt thi đấu võ thuật toàn quốc, đương nhiên cũng bởi vì gần quan được ban lộc, cho nên trong học viện Thánh Tâm có mấy người. Gia Minh ở CLB võ thuật Thánh Tâm có xú danh vô cùng, người khác đương nhiên biết hắn, hắn thì không biết được mấy người.

Lúc này đoàn người đang ở khu Ginza (1), Gia Minh, Thiên Vũ kể cả Huân trông như một cô bé trầm mặc đi phía trước đoàn người, mỗi người cầm một cốc nước trái cây lớn để uống.

Khi Gia Minh nói giọng Tokyo thì không riêng gì hiện Vũ Chính Tắc sùng sờ, mà ánh mắt của Huân cũng có chút ngạc nhiên.

(1): Ginza: Ginza ở gần hoàng cung, là khu mua sắm sang trọng nhất tại Tokyo với hàng trăm thương xá, cửa hàng, hiệu thời trang, phòng trưng bày nghệ thuật, các tụ điểm giải trí như rạp hát, chiếu phim, nhà hàng, hộp đêm, quán cà phê... xe cộ bị cấm vào chủ nhật và ngày lễ, đi bộ ở đây là một việc lý tưởng.

Nhìn thấy Gia Minh chăm chú, trên mặt Thiên Vũ Chính Tắc hiện lên thần tình phức tạp, Gia Minh lại lơ đãng nhìn chung quanh, đột nhiên quay đầu lại, nói:

"A, mấy người hướng dẫn viên du lịch các người sao vậy? Tại sao lại dùng ánh mắt đó nhìn ta?"

"Cái gì mà hướng dẫn viên du lịch..."

Thiên Vũ Chính Tắc quay đầu lại nhìn đám người Trần Cô Hạ ở phía sau, hiện giờ đang có một người trẻ tuổi giới thiệu Ginza, nói:

"À, tên hắn là Hàn Cương Thành, người không nhận ra hắn?"

"Người nói ta mới có chút ấn tượng, trước đây đúng là từng gặp hắn..."

"Nghe thấy người nói thế này hắn chắc chắn sẽ rất đau đớn..."

Thiên Vũ Chính Tắc đương nhiên đã điều tra tường tận lý lịch của Gia Minh, thờ dài nói:

"Ba năm trước đây các người mới gia nhập học viện Thánh Tâm đã đánh với nhau một trận, người đùa hấn một hồi, còn nhỏ nước bọt và thiếu chút nữa đã hỏng của quý của hấn. Hiện giờ hấn đang học ở Đông Đại, Trần lão sư trước đây có dạy võ thuật cho hấn, cho nên lần này hấn cũng đi chung, nhưng mà có thể gặp được người ở đây xem ra là ngoài ý muốn của hấn..."

"Ta cũng bất ngờ, ba năm trước khi ta mới vào học viện Thánh Tâm có gặp một phiền phức, chính là hấn, tới khi tốt nghiệp rồi lại gặp hấn ở đây, đây đúng là số mệnh trong truyền thuyết..."

"Giống như trong sách viết?"

"Không sai, giống y như trong sách viết."

Gia Minh hút một hơi nước trái cây, nói:

"Hình như là chiều mai có buổi luận bàn với Hoang Quyển Chân Thế à?"

"2h30 chiều mai, đám Nguyệt Trì Chính Không cũng sẽ tham gia."

Thiên Vũ Chính Tác gật đầu, nói:

"Có hứng thú?"

"Ta cũng tới."

Gia Minh dừng một chút, nói:

"Bắt đầu từ buổi chiều ngay mai, các người không gặp ta nữa."

Nghe thấy hấn nói câu này, Huân đã nhìn chằm chằm vào hấn, Thiên Vũ Chính Tác nhíu nhíu mày:

"Làm thật à? Tất cả đã quyết định xong?"

Gia Minh gật đầu:

"Ta không muốn các người có liên quan, nếu như không thành công thì các người vẫn còn đất sống."

Một lúc lâu, Thiên Vũ Chính Tác thở dài:

"... Xem ra đêm nay ta phải bận rộn rồi."

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 394

Bắt Đầu Tác Chiến (1)

Bóng đêm yên ắng, bầu trời cô đơn, từ chiều nay tới giờ, Huân vẫn im lặng.

Không thể hỏi những nghi vấn của mình với Gia Minh, mà bản thân nàng cũng không có khả năng thay đổi, thiếu nữ đã quen im lặng, nhưng im lặng không có nghĩa là đã che giấu được tâm tình phức tạp của mình, từ thái độ dị thường của nàng, những người hiểu nàng đều biết, tâm tình lúc này của nàng không yên.

Đi dạo một buổi chiều ở khu Ginza phồn hoa, nhưng bởi vì lo lắng không yên nên tâm tình của nàng không tốt. Gia Minh thấy con gấu mèo của nàng đã rụng lông gần hết cho nên cùng góp tiền mua một con sư tử rất quý cho nàng, thế nên nàng lại ôm nó, trông như u hồn của một cô gái mỹ lệ và im lặng, khiến cho vô số người khác phải ngoái nhìn. Tuy rằng Thiên Vũ Chính Tắc có cố gắng làm cho không khí vui lên, nhưng chẳng thay đổi được gì.

Sau khi ăn cơm tối xong, đám người Gia Minh và Trần Cô Hạ mỗi người đi một nơi. Sau khi trở về nhà và tắm xong, Huân mặc một bộ ki-mô-nô đồ thẫm, đôi chân trần tinh xảo trắng nõn nhỏ nhắn, cái áo rộng cổ có thể nhìn thấy cả cái xương quai xanh tinh xảo, hiển nhiên là bên trong nàng không mặc gì. Khi đi tới hành lang, thấy Gia Minh đang ngồi ở lan can, dựa vào cây cột, nhìn lên bầu trời, Huân an tĩnh ngồi bên cạnh.

"... Lão sư đã quyết định rồi ư?"

"A, ta nghĩ chuyện này đã lâu rồi."

"Tôi không rõ, dù biết... lão sư rất lợi hại, nhưng chuyện này vô cùng nguy hiểm..."

"Ta cũng biết mình sẽ gặp nguy hiểm."

Gia Minh ngửa đầu cười cười, nhìn lên bầu trời, nói:

"Thế nhưng không còn cách nào nữa cả, bây giờ là thời cơ tốt nhất, nếu như không làm thì sau này không còn cơ hội nữa."

"Thế nhưng... Lão sư động thủ với Hoang Quyển Chân Thế trước chẳng phải là đánh răn động cỏ hay sao?"

"Ta có lý do của ta, sau này cô sẽ rõ."

Huân trầm mặc hồi lâu, không biết trải qua bao nhiêu thời gian, nàng mở miệng nói:

"Kỳ thực, tôi thích lão sư."

Giọng nói của nàng thân nhiên mà bình tĩnh, giống như lúc nàng đang nhìn bầu trời cô độc.

"... Ấc, ta biết."

Trong bóng đêm yên lặng, sắc mặt bình thản, trả lời cũng bình thản, có lẽ tình yêu không cần thể hiện một cách oanh oanh liệt liệt như chúng ta thường nghĩ, có thể làm được như vậy đương nhiên là đã yêu, nhưng mà tình yêu thuần túy là cái gì.

Cho dù như thế nào thì sau khi biểu lộ được cảm giác chôn chặt trong đáy lòng, Huân nở nụ cười, nàng cười tươi như hoa, nhưng đồng thời trông cũng thương tâm.

"Thế tại sao lão sư không tiếp nhận tôi đi?"

"Trời, cô cũng biết đấy, chuyện của ta rất phiền phức."

Gia Minh cười nghiêng đầu:

"Hai cô bé Linh Tĩnh và Sa Sa ở cùng với ta đã là quá đáng lắm rồi, sau này lại rối tinh rối mù thêm cả Nhã Hàm, ta vẫn còn gạt các nàng chuyện này, vốn ta cũng không quan tâm lắm, nhưng mà nói tới chuyện tiếp nhận thêm người ta thực sự thấy là lạ..."

"Lão sư có... thích tôi không?"

"Ta cũng không hiểu thích, hay tình yêu là cái gì cả. Cô đối với ta,... A, ta đương nhiên là cảm nhận được, sùng bái cũng tốt, hâm mộ cũng tốt, nếu trong 3 năm vừa qua xuất hiện cái gì đó lung tung cũng tốt, ta nghĩ cô cũng hiểu, cô rất đẹp, cô là cô gái xinh đẹp nhất mà ta từng thấy, thế nhưng... Không có biện pháp... Vấn đề của ta rất phức tạp..."

"Thế nhưng tôi thích lão sư, thích vô cùng."

Huân cúi đầu trầm mặc một lúc, sau đó nói:

"Tôi chỉ muốn có thể đi theo bên cạnh lão sư, lão sư bảo tôi làm gì cũng được. Nếu như lão sư không cần tôi, thì cuộc sống của tôi... không có ý nghĩa..."

"Cô chỉ... không chỉ mình cơ hội lựa chọn mà thôi..."

Gia Minh chân chờ một chút mà, lại bật cười, nói:

"Được rồi câu vừa rồi là nói dối, thế nhưng... trong nửa năm qua ta đã coi cô thực sự là đệ tử chân chính của mình, không, có lẽ phải nói là bạn bè bình đẳng, còn thấp hơn thân nhân một chút. Nếu như sau này mọi người có chấp nhận giao lưu, dù cả trên giường cũng không thành vấn đề. Tuy rằng ta không

thể chứng minh được gì, thể nhưng hiện tại..."

Hắn ngừng lại một chút, ngồi thẳng người nhìn Huân một lượt từ trên xuống dưới, sau đó bữu môi, đưa tay về phía đai lưng của nàng, nhẹ nhàng giạt một cái, sau đó thò tay vào trong cái áo đồ thắm. Huân giữa đầu nhắm hai mắt lại, da thịt như ngọc dần dần lộ ra.

"Xoạt" một cái, thân thể Huân căng cứng, khi mở hai mắt ra đã thấy Gia Minh khép áo, nhanh chóng buộc lại đai lưng cho nàng, đay tay vỗ trán, đứng lên:

"Không được không được không được... Kích thích rất lớn nhưng không thể làm, chúng ta đi ngủ thôi..."

Hắn lác đầu đi qua bên cạnh Huân, ở phía sau lại vang lên thanh âm của thiếu nữ.

"Lão sư."

"Ài, ta biết nói như là già bộ. Nhưng mà... Sau này cô sẽ rõ."

Hắn quay đầu lại cười tươi tắn:

"Đừng có suy nghĩ lung tung, ta thích cô."

Đêm hôm đó có bao nhiêu người nghĩ lung tung cũng không xác định được, chiều hôm sau, buổi giao lưu với đạo quán Danh Tăng Kiếm đúng thời gian cử hành.

Thời gian là ngày 28 tháng 8 năm 2002.

Đạo quán Danh Tăng Kiếm là một khu nhà tập thể dục bằng gỗ ở Tokyo, Hoang Quyển Chân Thế ở trong giới kiếm đạo có danh khí rất lớn, kiếm pháp của hắn thiên về sát phạt, thu đồ đệ cực kỳ nghiêm ngặt, trong mắt người ngoài thì danh tiếng của hắn vẫn không bằng được một số đạo quán “chính quy đại đạo”, đương nhiên hắn cũng không quan tâm cái này.

Trước đây, khi giao lưu trong thế giới hắc ám đều bình yên vô sự, tất cả chỉ dùng tinh thần giao lưu mà thôi, công ty của ta trên thương trường đánh bại công ty của người, người luận võ đánh bại ta, cơ bản sẽ không xuất hiện tình huống gì lớn, lần này người ta cũng chỉ coi đó là một lần gặp gỡ mà thôi.

Giao lưu công bố với người bên ngoài đương nhiên là sẽ có người tới dự.

Đại khái khoảng chừng 1h chiều đã có không ít người lục tục kéo tới, ở hàng ghế quan sát tốt nhất trên khán đài, đám người Trần Cô Hạ, Hoang Quyển Chân Thế đã gặp nhau, giá mù sa mưa khách sáo nói vài câu.

Bên phía Cao Thiên Nguyên, Thiên Vũ Chính Tắc đương nhiên là phải tới, hắn còn mang theo cả bạn gái Long Đường Duy và vài tên cao thủ dị năng.

Bên Nguyệt Tri gia, gia chủ Nguyệt Tri Chính Không đương nhiên không thể tự mình tới, chỉ sai một gã huấn luyện viên dẫn theo vài tên sát thủ lợi hại

đã xuất đạo, cùng với Nguyệt Trì Triết Dã và Văn Thái Lang tới tham gia, chắc họ muốn cho hai người này nâng cao kinh nghiệm.

Ngoại trừ hai thế lực này còn có một số thế lực nghe phong thanh tới xem, không cần thiết giới thiệu.

Huân cũng tới, nhưng nàng không ngồi cùng với đám người Nguyệt Trì gia, cũng không ngồi cùng với đám người Thiên Vũ Chính Tắc, một mình cô độc chiếm một cái ghế trên khán đài, thần tình lạnh như băng.

Bên Búi La Gia, đây chính là địa bàn của họ, ngoại trừ một đám người làm bảo vệ tương đối phổ thông, thì trong phòng quan sát chỉ có mấy tên sát thủ, hơn nữa có Hoang Quyên Chân Thế lợi hại, thế lực đôi bên coi như ngang bằng nhau.

Nhưng khi sắp tới thời gian bắt đầu, có một người đi vào trong phòng quan sát, Thiên Vũ Chính Tắc nhận ra người này chính là La Ly Khổng Ngự Thủ Hi (1), hần xuất hiện nhưng không quan tâm tới đám người bên mình mà chỉ chào hỏi nhiệt tình đám Thiên Vũ Chính Tắc, khi thấy Huân thì hần tỏ ra tiếc hận, đã từng là La Ly, đương nhiên hần cũng muốn trở thành ngự tỳ (2).

(1) La Ly Khổng: Lolicon (ロリコン), còn gọi là lorikon theo tiếng Latinh, là một từ Nhật ghép của cụm từ "Lolita complex" (tạm dịch là “trạng thái tâm lý phức tạp về Lolita” hay “hội chứng Lolita”). Ở Nhật Bản, thuật ngữ này mô tả một sự "chú ý" đến các cô gái (đa phần là các bé gái) trẻ hoặc một cá nhân có sức hấp dẫn như vậy. Tức là người có sở thích biến thái, thích những bé gái hoặc những người có sức hấp dẫn như bé gái.

(2): Ngự tỳ: cô gái ở trên Sau đó hần dùng tiếng Hán chào đám người Trần Cô Hạ: "Chào Trần tiên sinh, lão già Hoang Quyên này không phải là người tốt lành gì, nhưng mà kiếm thuật đúng là tốt, mọi người nhất định phải giết chết hần, cố gắng lên cố gắng lên, ta sẽ ủng hộ các người."

Khách sáo thêm một lúc nữa, tầm 2h30, thời gian giao lưu đã bắt đầu. Thực ra lần luận bàn này toàn là đám đệ tử ra sân, đánh nhau rất là khô khan, số người tới xem không tính là nhiều, cái sân vận động này có vẻ trống trải. Huân ngồi ở bên cạnh, ánh mắt cơ bản không nhìn vào những trường tranh đấu bên dưới, nàng chỉ chú ý tới cửa ra vào. Cách nàng không xa, đám người Văn Thái Lang, Nguyệt Trì Triết Dã đang bàn luận xôn xao.

"Này, tại sao Huân tới một mình, ta còn tưởng nàng đi cùng với tên Cổ Gia Minh chứ..."

"Làm sao mà biết được, từ sáng sớm tới giờ cái tên Cổ Gia Minh đã biến mất không còn thấy tăm hơi, nhưng mà Huân nếu như đã tới đây thì kiểu gì hần cũng tới."

"Ta nói... cái tên Cổ Gia Minh này thật sự là lão sư của nàng ư, có khi không phải là giáo viên võ thuật mà chỉ là giáo viên tiếng Trung thì sao?"

"Thế nhưng Thiên Vũ Chính Tắc nói hần rất lợi hại, Thiên Vũ không thể nào nói láo."

"Nhưng ta chưa nhận ra cái tên Cổ Gia Minh kia lợi hại ở chỗ nào..."

"Có thể vì Cổ Gia Minh là bạn của hần cho nên hần cố tình tâng bốc."

"Dù sao ta nghĩ tiểu tử kia không được tốt lắm, tư thế cầm đao của hần không phải là tư thế tiêu chuẩn..."

"Hơn nữa hấn còn trẻ như thế, làm sao có thể..."

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 394

Bắt Đầu Tác Chiến (2)

Đường Duy cũng đang ghé vào Thiên Vũ Chính Tác nhỏ giọng nói.

"Tại sao còn chưa tới, anh chẳng phải bảo hần sẽ tới còn gì."

"Khụ, đại khái là chưa tới giờ, hần đã nói tới thì sẽ tới, cái tên này thích khoe khoang, vừa ra tới khẳng định quang mang vạn trượng, hấp dẫn ánh mắt mọi người."

"Thế nhưng lần này có được như vậy không? Không nói tới Hoang Quyền Chân Thể khó đối phó, hiện giờ còn có thêm cả Ngự Thủ Hi. Giản Tổ Ngôn thực sự không tới à?"

"Dù sao anh tin chắc rằng mọi người sẽ chấn động, mặc kệ chuyện gì, anh chỉ cần nhìn thấy Tổ Ngôn muội muội là đã hạnh phúc rồi. Gần đây anh cũng khổ luyện một số kỹ xảo, nói không chừng sau này còn có thể giả tràn thành tuyệt đại yêu cơ (1) khuynh quốc khuynh thành, Duy, em có thấy hưng phấn không?"

(1): Yêu cơ: cô gái xinh đẹp tới mức yêu dị.

"Hưng phấn... Hưng phấn cái đầu của anh! Chỉ nghĩ tới biển em mới hưng phấn!"

Trong lúc hai người liếc mắt đưa tình, thì thời gian chậm rãi trôi qua 3h, số trận diễn ra mới được hai trận, bên Trần Cô Hạ thành tích yếu hơn một chút, hần vừa nhìn đám người luận võ vừa phân tích tình hình chiến đấu.

Ở bên kia, đại sư kiếm đạo Hoang Quyền Chân Thể mặc đạo phục màu trà an tĩnh ngồi im, lão nhắm mắt dưỡng thần, vóc người cao gầy, khung xương rất lớn, tinh thần quắc thước, dưới hàm còn có một chòm râu dê.

Hiện giờ hần đã hơn 50 tuổi, nhưng toàn thân luôn tràn ngập sức sống không thể nói thành lời, cho dù ngồi im cũng khiến cho người khác cảm giác được một loại lực lượng khủng bố. Một thanh đao dài Katana đen kịt để ở trên giá đao bên cạnh.

Ngồi cách đám người Trần Cô Hạ không xa, Hàn Cương Thành đi cùng nhưng không có trong danh sách thi đấu, hần cau mày nhìn bốn phía, giờ mà cái tên Cổ Gia Minh kia còn chưa tới, hần cảm thấy có chút kỳ quái.

Thực ra, từ khi nhìn thấy Cổ Gia Minh ngày hôm qua, tâm tình hần đã trở nên phiền muộn, nhỏ giọng nói với người bên cạnh một câu, hần đứng dậy:

"Tôi đi toilet."

Hiện giờ là buổi chiều mùa hè cho nên sân vận động tương đối yên tĩnh, hần ra khỏi cửa chính, đi qua một cái hành lang, khi vào toilet thì hần sững sờ.

Cố Gia Minh đang đứng ở chỗ rửa mặt, lúc này hần mặc một chiếc áo chữ T màu trắng, áo khoác mỏng màu vàng nhạt, phát hiện có người vào Gia Minh quay đầu nhìn lại, sau đó tiếp tục đi ra ngoài.

Hít một hơi, Hàn Cương Thành đi qua bên cạnh hần, đưa tay kéo cánh cửa phòng vệ sinh, nhưng thấy kéo mãi cũng không mở ra.

"Ở trong đó có người."

Gia Minh thuận miệng nói một câu.

"Chẳng nhẽ ta không biết trong đó có người..."

Trong lòng nghĩ như vậy, hần tiến vào phòng bên cạnh, sau đó, tiếng nước ngừng, tiếng bước chân vang lên.

Không biết tâm lý mình thế nào nữa, Hàn Cương Thành đột nhiên từ trong phòng đi ra, chạy đuổi theo.

Hần không biết là, sau khi hần vừa mới rời đi không lâu, vồn cái cánh cửa không mở được đột nhiên ầm một tiếng, mấy tên mặc trang phục bảo vệ lao ra, đập thẳng xuống đất, tổng cộng có khoảng 7, 8 thi thể, toàn bộ đều đã chết.

Cũng bởi vì vậy mà khu vực này mới yên tĩnh... "Này! Cố Gia Minh!"

Lao ra hành lang, Hàn Cương Thành gọi một bóng người ở phía trước.

"Ách? Tìm ta có việc?"

Dừng lại, Gia Minh quay đầu, đưa tay vỗ vỗ vạt áo bị dính nước.

"Người dừng giả bộ, Cố Gia Minh. Dừng nói với ta là người đã quên chuyện ba năm trước đây!"

"Ta chỉ nhớ rằng chúng ta không quá quen, chuyện này... A, Hàn Cương Thành, sự tình năm đó ta thật sự cảm thấy đáng tiếc, nhưng là do các người ép ta..."

"Ta sẽ tỷ thí với người một trận, xem kết quả lần này còn như vậy nữa không!"

"Được."

Gia Minh thẳng thắn trả lời làm cho Hàn Cương Thành có chút kinh ngạc, đang định nghĩ xem địa điểm ở đâu thì Gia Minh đã mở miệng trước:

"Nhưng mà hôm nay ta không rảnh, muốn đánh thì còn nhiều thời gian, người tự nghĩ đi."

Nói xong câu đó, Gia Minh xoay người rời đi, Hàn Cương Thành đi theo phía sau:

"Người chờ đã!"

Lúc này, Gia Minh đã chạy tới cửa sân vận động, xoay người muốn đi vào trong, Hàn Cương Thành nói:

"Người muốn xem thì đi vào cửa hông."

Nghe thấy hần những lời này, Gia Minh bắt đắc dĩ ngừng lại, buông tay cười:

"Không sao, ta nghĩ bọn họ sẽ hiểu."

Rút ra một tấm thiệp mời màu vàng đưa cho bảo vệ, Gia Minh đi thẳng vào trong.

Hàn Cương Thành cũng đi vào, vừa vào đã thấy Gia Minh đứng nhìn đám người trên khán đài, sau đó lại quay đầu nhìn xung quanh, đi vào một góc tường, nơi đó đặt một đồng ghế.

Nếu Gia Minh đã đồng ý tỷ thí thì Hàn Cương Thành không quản hần nữa, đi tới chỗ sân luận võ. Hần mới đi được một lúc thì một tiếng ầm đột nhiên vang lên trong sân vận động, mọi người đều đưa mắt nhìn sang bên này.

Hàn Cương Thành quay đầu lại, thấy Gia Minh kéo một cái ghế xuống làm cho đồng ghế đổ ầm ầm, mặc dù trong sân đều được trải Tatami, nhưng mà bên ngoài là gạch lát sàn, cái ghế đập xuống sản phát ra những thanh âm vô cùng chói tai.

Thấy Gia Minh không coi ai ra gì đi tới, Hàn Cương Thành sắc mặt bất thiện, những người ở đây đều ngồi theo kiểu quỳ gối để tỏ ý tôn kính đối phương, bây giờ có người kéo ghế tới ngồi thì trong lòng vô cùng bức tức, muốn mắng Cổ Gia Minh là đã đánh mất thể diện của người Trung Quốc.

Trên khán đài đám người Văn Thái Lang tỏ ra nghi hoặc, thấy Cổ Gia Minh đi tới thì hỏi nhau:

"Người này muốn làm gì?"

Về phần Thiên Vũ Chính Tắc, lúc này hần đang trợn mắt há mồm nhìn Long Đường Duy nói:

"Tới rồi, tới rồi, thấy chưa hần đã là tâm điểm của mọi người, đây quả thực... quả thực là lừa dối khán giả mà..."

Nghe thấy tiếng động trong sân, Huân đưa mắt nhìn xuống phía dưới, ánh mắt vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng hai tay lại nắm chặt đặt trên gối. Ở một bên khán đài, Ngự Thủ Hi nhìn về phía Gia Minh, nở nụ cười.

Khi kéo ghế lên phạm vi trải thảm tatami, Gia Minh đi qua bên người Hàn Cương Thành, một tên bảo vệ chạy tới, đưa tay chỉ vào hần:

"Này..."

Đồng thời Hàn Cương Thành cũng mở miệng:

"Này..."

Mới nói xong, một cảnh tượng ngoài dự liệu của Hàn Cương Thành đã xuất hiện, chỉ nghe thấy ầm một tiếng thật lớn, Gia Minh thuận tay cầm cái ghế đập thẳng vào người tên bảo vệ khiến cho hắn bay ngược ra sau, cái ghế thì bay bổng lên làm cho đám người ở phía sau vội vã né tránh.

Đám sát thủ Bùi La Gia ở trên khán đài đồng loạt đứng lên, Nguyệt Trì Triết Dã và Văn Thái Lang há to miệng như là ếch. Thấy đám bảo vệ ở xa xa bắt đầu tập trung kéo tới, Gia Minh đi qua một người luận võ, bước vào giữa sân, đối diện với Hoang Quyển Chân Thề.

Hai người luận võ trên đài lúc này vẫn chưa phân thắng bại, mặc dù lão sư có dạy chiến đấu không được phân tâm, không quản các chuyện ở bên ngoài, nhưng thấy có người đã đi tới, đương nhiên là họ phải dừng trận đấu, đưa mắt nhìn về phía lão sư ngoài sân "Hoang Quyển Chân Thề..."

Khi thanh âm của Gia Minh vang lên, người luận võ bên Nhật Bản đi tới, nói:

"Này, người..."

Hắn đưa tay đẩy Gia Minh một cái, cái đẩy của hắn không giống như tên bảo vệ, hắn cũng có lòng tin với mình, nhưng mà cùng lúc đó, Gia Minh đã tát một cái.

Bốp một tiếng, thân hình người này bay ra ngoài khoảng mấy mét, thân hình gập lại như một cái hồ lô.

"Hoang Quyển Chân Thề."

Đám sát thủ trên đài đã mớ cúng, Gia Minh nhìn thoáng qua sau đó coi như không thấy, vừa đi vừa nói chuyện:

"Ta tới giết ngươi."

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 395

Một Súng Kinh Diễm

"Hoang Quyển Chân Thế, ta tới để giết ngươi."

Tiếng nói thần thiên và ung dung vang lên trong sân vận động, ngoại trừ mấy người Huân, Thiên Vũ Chính Tắc, Long Đường Duy biết trước, những người khác đều bị câu nói này hấp dẫn, lão nhân đối diện cũng đột nhiên mở mắt, dùng ánh mắt sắc bén nhìn về phía thiếu niên này.

Trên khán đài đám người Văn Thái Lang, Nguyệt Tri Triết Dĩ há miệng không ngậm lại được, họ nghĩ tới khiêu khích hôm qua, trong tay toát mồ hôi lạnh.

Trần Cô Hạ đứng bật dậy, là thành viên nội bộ của Viêm Hoàng Giác Tinh, hẳn đương nhiên biết Gia Minh có ngọn núi Giản Tố Ngôn làm chỗ dựa. Hiện giờ, hẳn cũng có nhận định, tu vi võ học của Gia Minh hẳn là rất tốt, nhưng tốt thì tốt, một thiếu niên 18 tuổi có giới cũng chỉ có mức đó.

Lúc này đối mặt với bảy tám gã Bù La Gia sát thủ, hơn nữa còn có Hoang Quyển Chân Thế, một người có kiếm lực không thua gì Nguyên Lại Triều Sang, hẳn lại có thể tay không đi tới! Vừa đi lại còn vừa nói, cho dù có hữu dũng vô mưu thì cũng không tới mức độ này chứ.

Nhưng mà, có thể Giản Tố Ngôn đã tới đây...

Dù loại suy nghĩ, đâm sát thủ trên khán đài không nổ súng, nếu như đã mở võ quán thì không thể chặn người tới Thích Quán, mặt khác họ còn phải chú ý tới đám người Cao Thiên Nguyên, Nguyệt Tri gia. Nếu như bên dưới có Hoang Quyển Chân Thế tọa trấn, thì bọn họ có lòng tin tuyệt đối vào đại sư kiếm đạo này.

Những người ở phe đối phương cũng bắt đầu đề phòng, chuẩn bị tình huống sống mái với nhau.

Bầu không khí trong sân vận động đã trở thành một thùng thuốc súng sau khi Gia Minh nói như vậy, nó khó chịu tới mức hít thở cũng khó khăn.

Sau một khắc, có một âm thanh phá vỡ cảm giác khó chịu này.

"Ba dát!"

Thấy Gia Minh vừa nói muốn giết người, giọng điệu lại khinh thường, ở sát biên giới của sân đấu có một gã đệ tử của Hoang Quyển trực tiếp nhảy ra ngoài, thanh đao dài Katana (1) tuốt khỏi vỏ tỏa ra sát khí lạnh thấu xương, sau một khắc, ánh đao kia như điện. trực tiếp bổ vào đỉnh đầu của Gia Minh.

(1): Thanh đao dài Katana: một thanh đao đặc trưng của võ sĩ sammurai, có người gọi là thanh kiếm dài, trong nguyên tác để là đao, Thanh Thanh cũng

đề là đao.

Một đao này, từ lúc rút đao nhảy lên cho tới khi chém xuống, toàn bộ động tác đều mau lẹ trôi chảy, có thể nhận ra tu vi của người này thâm hậu.

Nếu như đề Trần Cô Hạ bình xét, thì có lẽ sẽ tán thưởng đối phương không chừng.

Nhưng mà ánh đao của hắn còn chưa chém xuống, Gia Minh đã tung một cước, đao phong lập tức biến mất, thân hình người này bật lại phía sau mấy mét, làm cho đám người Nhật Bản ở xung quanh nhảy dựng lên. Sau đó, có một thanh âm như khiêu vang vọng toàn sân.

"Keng——"

Thanh đao dài Katana sắc bén giống như một con bạch long lao ra khỏi vỏ đao màu đen.

Ngay khi Hoang Quyên Chân Thế tay trái đặt lên chuỗi đao, thân hình của vị đại sư kiếm đạo Nhật Bản này đang ngồi bật dậy, trang phục kiếm đạo màu trà rộng thùng thình hóa thành một đường thẳng bay lên không trung, tiếng xé gió phàn phật cũng vang lên, chớp mắt một cái đã xuất hiện trước mặt Gia Minh, thân hình hắn căng như một cây cung, ánh mắt sắc bén băng lãnh nhìn chằm chằm vào Gia Minh.

Sau một khắc, ánh đao hình bán nguyệt cũng hiện lên trên không trung!

Võn thanh đao dài của hắn được một người đệ tử cầm đứng ở sau, nhưng mà khi thân hình của hắn bật dậy, tay phải của hắn cũng đồng thời cầm đao, tay trái theo quán tính vung lên, trực tiếp rút đao.

Nhìn bề ngoài thì đây chỉ là một cú chém thuận thế, nhưng mà tốc độ của nó lại đi như trường tiên, tốc độ, lực lượng đều tăng mạnh tới mức khó có thể tin nổi, No. 1 kiếm thuật Nhật Bản đã phát huy tới tận cùng cái cảm giác nhất kiếm định sinh tử.

Nếu như phản ứng chậm một chút, đừng nói thân hình máu thịt của Gia Minh, cho dù một bức tường cũng sẽ bị xé thành hai nửa.

Nhưng mà đối lập với tốc độ nhanh tới tận cùng ấy, Gia Minh lại hành động chậm như ngây ngốc, khi đao quang còn chưa tới, thân hình hắn như có một cái gì đó nổ tung, khí lưu đẩy thân hình hắn sang bên cạnh, hắn cũng thuận thế nghiêng cười, ánh đao kia cơ hồ là chém sượt qua thân hình hắn, chỉ một li nữa thôi là chém vào ngực, chớp mũi, trán.

Và cũng trong nháy mắt này, hai tay hắn vung lên, tay áo tung bay, nở nụ cười.

"Hoang Quyên..."

Giống như là đang thì thảo nói nhỏ, ánh đao kia thu lại, tiếp tục chém thẳng vào cổ Gia Minh.

Từ tĩnh tới động, từ cực động tới động tác thu đao, rồi lại toàn lực chém ra, tất cả đều lưu loát, không hề có một chút chần chừ, Gia Minh lúc này vẫn còn ở trạng thái nghiêng người, hai vai hắn co lại, cúi đầu, đao phong chém sượt qua.

"Người..."

Khi đầu còn chưa ngẩng được lên, cảm nhận thấy đao phong đã lướt qua, đột nhiên Gia Minh bước lên một bước, nhắm về phía Hoang Quyển Chân Thế, tay trái vung lên, đâm một quyền tới.

"Quá..."

Chẳng qua chỉ là một lần di chuyển hơi lỗi, Hoang Quyển không lường được lực đao tiến về phía trước một bước, hấn xoay người, hai tay cầm đao lập tức chém ngược trở lại.

Cánh tay đang đâm ra của Gia Minh vẫn còn trên không thì trường đao đã bỏ về phía ngực hấn.

Thân hình hấn vốn lao tới, tuy rằng dừng được chân, nhưng thân hình vẫn còn di chuyển theo quán tính giống như là chủ động lao tới mũi đao.

Người bên ngoài nhìn như là Gia Minh đã không còn cách tránh né, thì đột nhiên thân hình hấn như biến thành một cánh liễu bị gió thổi, ngã ngược ra phía sau.

Đối với Gia Minh mà nói, Hoang Quyển không phải đang dùng một thanh đao chém người, mà là đang dùng một cái quạt bồ hương.

Đại sư kiếm đạo toàn lực vung đao đương nhiên là không thể tạo ra sức gió, nhưng mà lúc này đối với Gia Minh nó lại có ý nghĩa như vậy, đao phong chém tới, thân hình hấn cũng giống như bị gió thổi bay, cánh tay vung lên ở giữa không trung, đương nhiên không thể nào đâm trúng đối phương.

Trường đao chém sượt qua tay hấn, mũi đao chỉ thẳng vào ngực, trong nháy mắt đó, con người Hoang Quyển Chân Thế đột nhiên thu nhỏ lại.

Gia Minh vung tay trái lên không trung, ngón tay đang mở đột nhiên nắm chặt lại.

"Tách..."

Thời gian đọng lại như một cái chớp mắt.

“Bằng ——“ Cái đầu của Hoang Quyển Chân Thế như một trái dưa hấu nổ tung.

Tiếng sùng vang lên giữa sân vận động, lan rất xa.

Không ai có thể ngờ tới kết quả như vậy, mọi chuyện diễn ra như ở trong mơ.

"Hoang Quyển, người bước quá đà rồi..."

Một câu nói ngắn ngủi, ngữ điệu không nhanh.

Trước sau chưa tới hai giây, từ lúc Hoang Quyển Chân Thế rút đao lao ra, Gia Minh nghiêng người tránh thoát, cất bước ra quyền, tới lúc thân hình

Hoang Quyên và thanh đao bay ra ngoài, mọi người mới nhận ra, một khẩu súng lục đang bốc khói xanh được giấu trong tay áo của Gia Minh.

Cơ bản là chưa ai dự kiến được kết quả như thế này, ngay cả một người mang tâm lý súng bái Gia Minh như Huân cũng chưa bao giờ nghĩ tới, lão sư của mình chỉ cần chưa tới 2 giây đã giải quyết xong Hoang Quyên Chân Thố. Đương nhiên, nếu có thể thì càng làm cho nàng súng bái Gia Minh hơn mà thôi.

Đối với một người biết Gia Minh từ trước như Thiên Vũ Chính Tắc, lúc này hẳn đang ngẩn ngơ, Ngự Thủ Hi ở bên kia hình mờ hình chữ O, trông giống như một nhân vật hoạt hình, còn những người khác, bao gồm cả Trần Cô Hạ, đầu óc của họ đang vô cùng hỗn loạn.

Giấu súng trong ống tay áo đương nhiên không phải là loại mưu kế thiên tài gì, với tu vi của Hoang Quyên Chân Thố, ở khoảng cách ngắn, sự khác nhau giữa súng với đao chẳng là bao nhiêu, thậm chí có thể nói, đao của hắn còn nhanh hơn súng, giống như Gia Minh, nếu như có một sát thủ đứng trước mặt hắn nỏ súng, hắn cũng có thể tránh được đường đạn. Kết quả của trận đấu này chẳng phải do tính toán gì cả, thuần túy chỉ là tốc độ.

Quá nhanh.

Hoang Quyên chém ra một đao, ở khoảng cách gần hắn luôn có tự tin giết chết địch nhân, nhưng mà Gia Minh lại tránh được, nếu như là người khác, cho dù trong ống tay họ có giấu súng, cũng sẽ bị thế đao này dọa sợ, có bắn hắn cũng có thể tránh được, nhưng mà... hắn lại không thể tránh được.

Không phải hắn quá chậm, mà là tốc độ của Gia Minh thực sự quá nhanh, chỉ một động tác đơn giản đã bắn đầu hắn nỏ tung.

Đương nhiên, đều là người đã được huấn luyện, trong thời khắc hỗn loạn cũng có thể phản ứng với những hành động bất thường của đối phương, mà đánh bay vũ khí của địch thủ. Nhưng mà, đối với Gia Minh, chỉ một chớp mắt cũng là quá nhiều.

Ngay khi thân hình Hoang Quyên Chân Thố bay ra ngoài, một khẩu súng khác đã xuất hiện trong tay phải của Gia Minh, sau đó trong cái sấm được ánh đèn chiếu sáng, nó phát hỏa.

Hiện giờ là ban ngày, ánh đèn có chiếu cũng không gây trở ngại gì nhiều, nhưng mà hoàn cảnh chung quanh rồi đột nhiên biến hóa tạo thành một áp lực đối với đôi mắt. Khi tiếng súng của Gia Minh vang lên, hai chân hắn liền tiếp lui lại phía sau, người ngồi trên khán đài chỉ thấy thân hình hắn biến thành những cái bóng mờ ảo.

Từ góc của Trần Cô Hạ quan sát, hai tay của Gia Minh cầm hai súng, liên tục bóp cò, cánh tay cứ đưa lên hạ xuống, những tiếng bồng bồng bồng bồng vang vọng khắp sân vận động, máu tươi, thịt vụn từ đám sát thủ trên khán đài không ngừng tung ra, sau đó toàn bộ ngã xuống.

Tiếng súng kết thúc, chỉ còn lại mùi khói súng tràn ngập, chỉ có thân hình Ngự Thủ Hi là biến mất trên khán đài, tiếng cảnh báo vang lên, bảo vệ từ cửa lớn, cửa hông bắt đầu xông tới, Gia Minh nhìn quanh một vòng, sau đó tiếp tục giơ súng.

Một gã đệ tử của Hoang Quyên đầu đột nhiên nở hoa, sau đó là một gã bảo vệ ở cửa, tiếp là một gã đệ tử kiếm đạo vừa chém hắn, sau đó là toàn bộ đám người của Bùi La Gia... Hắn vừa giết chóc, vừa chạy về phía cửa hông...

Khi đám Trần Cô Hạ ra được ngoài, thì tình hình giao thông đã loạn thành một đống, đáng nhẽ đèn xanh thì lại đèn đỏ, đáng nhẽ đèn đỏ lại đèn xanh, tại

nạn xe cộ xảy ra, giao thông ùn tắc, không có bất kỳ một cảnh sát nào có thể tới đây tiếp viện...

ÂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 396

Không Rõ

Trời đã xế chiều, khi cảnh sát còn chưa kịp tới cái sân vận động kia thì đột nhiên nó bốc cháy, ngọn lửa cháy suốt trong một giờ mới được dập tắt, trong đó có thể tích người ta mang ra hơn 40 thi thể bị thiêu cháy.

Trước khi những người này bị lửa đốt cháy, máu tươi đã chảy ra tận bên ngoài cửa sân vận động, vết thương trí mạng của bọn họ đều là trúng đạn, hung thủ chỉ có một người.

Bởi vì hệ thống cameras ở sân vận động đã bị phá hỏng ngay từ đầu, muốn xác định hung thủ chỉ còn cách vẽ phác họa theo lời kể của những người chứng kiến, mà khẩu cung của mỗi người đều khác nhau, cho nên thân phận tên hung thủ vẫn là một điều bí ẩn.

"Không biết là ai đâu, hơn hai mươi tuổi... nói đùa à, chúng tôi làm sao có thể quen biết loại người cùng hung cực ác như vậy, tôi và bạn gái của tôi đều là người có thân phận, nếu mà đồng chí cảnh sát nói lung tung tôi sẽ kiện đồng chí tội vu khống..."

"Không nhận ra, nghe giọng nói thì chắc là người Tokyo, sao tôi biết được người đó mang quốc tịch Trung Quốc hay Nhật Bản, lúc đó mọi người ở trong sân đều nghe rõ, khẩu âm Tokyo chính tông, không ở Tokyo vài chục năm thì không thể có khẩu âm này được... Tôi dám khẳng định..."

"Không sai, khẩu âm Tokyo chính tông, tuyệt đối, Hoang Quyên, ta tới để giết ngươi."

"Hoang Quyên ngươi đã bước quá một bước rồi. Đồng chí nghe đi, khẩu âm chính tông đó..."

"Trên cơ bản có thể tưởng tượng, cây to đón gió, Hoang Quyên danh tiếng vang dội như thế, người ngoài nói hấn dùng đao còn nhanh hơn dùng súng, đây có lẽ không phải là báo thù trả thù gì đâu, người trẻ tuổi bây giờ rất có cá tính..."

Mặc kệ là hậu quả ra sao, do người của Bùi La Gia đã chết gần hết, trước khi người của chính phủ xuống, toàn bộ cục cảnh sát Tokyo rơi vào tình trạng hỗn loạn.

Đương nhiên, sau khi lấy khẩu cung đám người Thiên Vũ Chính Tắc, Trần Cô Hạ xong, họ buộc phải thả đi, không ai dám làm khó mấy người này.

Đám người Trần Cô Hạ mang theo sự kinh ngạc quay về khách sạn, Thiên Vũ và mấy người bạn mình trở lại Cao Thiên Nguyên, sau khi Trần Cô Hạ trở về, Thiên Vũ và Duy tới Nguyệt Trì gia.

Trời đã chạng vạng tối, trong Nguyệt Trì gia đều đang bàn luận xôn xao, sau khi Nguyệt Trì Chính Không kể lại, một đám người trợn mắt há hốc mồm kinh ngạc, chứng kiến sắc mặt mấy lão nhân này biến đổi, cảnh tượng trông rất đặc sắc.

Kể cả khi Thiên Vũ công bố thân phận của Gia Minh, thì cũng chưa ai nghĩ tới, giáo viên võ thuật của Huân lại là một nhân vật khó lường tới mức này.

Có thể giết chết Hoang Quyển Chân Thế dưới sự giám sát của 8 gã sát thủ Bùi La Gia, nếu như hấn bắt mãn với Nguyệt Tri gia thì phỏng chừng đã giết họ cả chục lần rồi...

Nhưng mà, từ sau cuộc giết chóc ở sân vận động, Gia Minh không trở về Nguyệt Tri gia, cũng không liên hệ với Huân và Thiên Vũ Chính Tắc, lúc này hấn đã biến mất.

"Chúng ta tới thăm Huân đi."

Thấy mấy lão nhân sắc mặt cứ biến đi rồi lại đổi lại, Duy đề nghị.

Tuy mới biết Huân, nhưng mà Duy cũng biết tính tình của cô bé này luôn lạnh lùng nhưng cũng ngây thơ trong sáng. Do nàng có hôn ước với Thiên Vũ, nên thái độ của Duy và Huân không tính là thân thiện.

"Nhìn em như thế làm gì! Nếu như em căn cứ vào biểu hiện hôm nay của Cố Gia Minh thì anh không có cơ hội đâu, anh đâu có đẹp trai..."

"Không phải chứ, tuy rằng anh với Huân không có gì, nhưng em cũng đừng đã kích anh như vậy có được hay không, anh đánh không lại hấn, nhưng trên phương diện đẹp trai chắc không có vấn đề gì, tên đó vứt trong đám người là lẫn, hấn đâu có tính là đẹp trai."

"Vậy anh có dám đứng trước mặt một đám sát thủ, nói với Hoang Quyển Chân Thế là ta muốn giết ngươi không, có lẽ bị giết ngay từ lúc mới nói?"

"Chắc gì đã chết... huống chi con gái đâu có thích những người khô khan như vậy,... với lại hấn đánh đẹp thì đẹp đấy, đẹp như trong phim, nhưng mà quá nhanh không đã nghiền, cái gì mà nhất dạ cửu thứ lang, hóa ra là xạ thủ, hai giây đã xong đời rồi..."

Vừa đi vừa cãi nhau, một lúc sau hai người đã tới tiểu viện của Huân, lúc này đã là chiều muộn, con đường loang lổ những vệt sáng, khi đến cửa, hai người từ rất xa đã nhìn thấy Huân đang dọn dẹp ở trong phòng của Gia Minh.

Dưới ánh đèn, thiếu nữ chăm chú dọn dẹp, lau từng vật phẩm trong phòng, coi đó như trân bảo. Thấy vậy, họ đứng từ xa nhìn không đi vào bên trong.

"Chuyện này... Cố Gia Minh, chắc là hấn chưa về..."

Duy nhìn nhìn vào bên trong, khuôn mặt như mướp đắng:

"Trông Huân hình như là sắp khóc, không lẽ hấn chạy tới giết Ngự Thủ Thương..."

"Ách, ai mà biết được..."

Thiên Vũ không biết trả lời như thế nào, kéo tay bạn gái:

"Chúng ta đi thôi, nàng không cần người khác an ủi đâu..."

Không riêng gì Nguyệt Trì gia, sau khi sự kiện sân vận động kết thúc, tin tức như một cơn gió lan tỏa đi khắp nơi.

Nhận được tin của Trần Cô Hạ, đúng lúc Phương Chi Thiên đang ở Giang Hải, sau khi đọc tin tức này lần thứ 3, hần suy nghĩ một phút, sau đó tuyên bố tin tức này ra ngoài, gọi một số người tới thương nghị một phen.

Do nghi hê nên Đông Phương Lộ cũng ở đây, sau khi xem qua tin tức, mỗi người có một biểu tình khác nhau, nhưng có một điểm chung lớn nhất là kinh ngạc, mặc dù Đông Phương Lộ đã biết thân phận thực sự của Giản Tố Ngôn, nhưng cũng bị hành động điên cuồng này làm cho hoảng sợ.

"Cần phải đánh giá lại thực lực của Cố Gia Minh..."

Phương Chi Thiên gật đầu, người khác lên tiếng:

"Không phải là đánh giá lại, một thiếu niên 18 tuổi làm sao có thực lực như thế này? Trước đây chúng ta đánh giá năng lực của Giản Tố Ngôn cũng chỉ ở mức này mà thôi, Hoang Quyển có cùng đẳng cấp với Nguyên Lại Triều Sang đó..."

"Vậy Giản Tố Ngôn lợi hại tới trình độ nào, chẳng nhẽ cô ta không phải nhân loại?"

"Trước kia chúng ta đã bỏ qua một suy luận... Nếu như Giản Tố Ngôn là do Gia Minh đóng giả, vậy thì năng lực của Gia Minh..."

"Vậy thì người đánh ngất xiu bá tước là ai?"

Mắt thấy mấy người này cãi nhau, Đông Phương Lộ chen miệng vào nói:

"Tôi thấy, chúng ta nên nhìn nhận Gia Minh và Giản Tố Ngôn như nhau, bây giờ chúng ta không cần ngồi đây hỏi tại sao Cố Gia Minh lại lợi hại như vậy, mà là... Hần rất cuộc muốn làm gì, căn cứ vào tình hình hiện tại, việc giết Hoang Quyển Chân Thế chẳng có ý nghĩa gì với hần cả..."

"Giản Tố Ngôn có một sự thù hận cực sâu, những chuyện xảy ra ở New York, ở Pháp đã làm cho nàng thù hận Bùi La Gia, mà mặc kệ nó, dù sao chuyện càng lớn thì càng tốt. Trước kia Bùi La Gia luôn tìm tới Gia Minh gây phiền phức, bây giờ hần đã tốt nghiệp cấp 3, cũng nên làm... một kỷ niệm chứ?"

"Chuyện New York, Paris không phải là chuyện lớn, nhưng mà sau chuyện này, họ không làm chuyện gì khác, vấn đề bây giờ là tại sao hần lại giết Hoang Quyển Chân Thế..."

"Bởi vì Giản Tố Ngôn là người lớn? Cố Gia Minh vẫn còn trẻ con? Cho nên hành động hơi loạn?"

Những câu hỏi cứ liên tiếp mọc ra mà không ai giải đáp được, không lâu sau lúc, Đông Phương Lộ gọi điện thoại tới Quế Lâm, muốn hỏi xem gần đây Gia Minh có hành động gì kỳ quái không... Hần nhận được một câu trả lời vô cùng chắc chắn:

"Cố Gia Minh? Hần gần đây có kỳ quái không ư, em nghĩ là không có, tính cách của hần vẫn tương đối là đáng ghét, lại thích tự kỷ, em và Linh Tĩnh thuyết phục hần tới Quế Lâm chơi mà không được, tức chết em mà... Nhưng mà cũng tốt, ít ra Linh Tĩnh cũng bị em thuyết phục, để cho hần ở nhà một

minh, ha ha..."

Nghe xong em gái trả lời, Đông Phương Lộ nhủ mày một lát:

"Linh Tĩnh một mình theo em đi Quế Lâm? Em nói Cố Gia Minh không nghe máy?"

"Cái gì mà một mình, chúng em ở đây có rất nhiều người... Anh, có chuyện gì vậy? Cố Gia Minh lại gây ra chuyện gì phải không?"

"Ách... Không, chỉ là thuận miệng hỏi một chút. Tới Quế Lâm chơi vui không?"

"Cũng không tệ lắm, mọi người tương đối hài lòng... Linh Tĩnh đã trở về, em giúp anh hỏi một chút nhé. Chuyện cổ quái... anh đừng cúp máy nha..."

Bật điện thoại, một lát sau Đông Phương Uyển nói:

"Alo, anh à, Linh Tĩnh nói Gia Minh không có chuyện gì cổ quái, nhưng mà nàng cũng hỏi, Gia Minh có phải là gây ra chuyện gì hay không, ha ha..."

"Không. Các em ở bên đó chơi vui vẻ, anh chỉ thuận miệng hỏi như vậy mà thôi, nhớ là phải có quà cho anh đó nha."

Lấy được câu trả lời như vậy, đám người ngồi trong phòng chẳng nghĩ ra manh mối gì cả.

Nếu như không phải Đông Phương Uyển nói là anh trai mình gọi điện tới hỏi thăm Gia Minh gần đây có gì kỳ quái không, thì rất có thể Linh Tĩnh đã úy khuất mà đem chuyện chia tay nói ra, đương nhiên, trước mặt người khác, Gia Minh là bạn trai của Sa Sa, Linh Tĩnh đột nhiên nói như vậy thì cũng có kỳ quái, nhưng mà bây giờ bị người khác hỏi tới Gia Minh, tâm sự dâng trào, nàng thực sự muốn khóc.

Ngộ luận, phân tích, suy lý không có kết quả, một mình Gia Minh ở Tokyo hành sự, trong khi một đồng người đang lo lắng, chuyện này có thể sẽ tạo nên mâu thuẫn gay gắt giữa các tổ chức.

Đồng thời, giết người không kiêng nể ở địa bàn của người khác, không bao lâu nữa, Gia Minh sẽ bị truy đuổi và truy sát một cách điên cuồng, có vẻ được tới Trung Quốc hay không còn là điều rất khó.

"Lập tức phái thêm nhiều người âm thầm bảo hộ thân nhân của Cố Gia Minh, chủ yếu là đảm bảo an toàn cho Liễu Hoài Sa, Diệp Linh Tĩnh, vợ chồng Diệp Hàm, vợ chồng Trương Kính An, tăng cường kiểm soát hải quan, tránh chuyện Bùi La Gia điên cuồng trả thù. Chuyện Hoang Quyển Chân Thế đối với Gia Minh không có nhiều ý nghĩa, thế nhưng đối với chúng ta lại là một chuyện vô cùng tốt. Mặt khác, lệnh cho người của chúng ta ở Nhật không tiếc giá nào cố gắng liên hệ với Cố Gia Minh, phối hợp với hắn nếu hắn muốn, bây giờ không phải là lúc nghĩ xem tại sao hắn lợi hại, theo như ta đoán... chuyện hắn muốn làm không nhỏ đâu."

Sau khi nhận được tin tức không lâu, Phương Chi Thiên lập tức quyết định, nhưng mà chuyện này tồn tại không lâu, bởi tối ngày 28 tháng 8, thiếu niên kia lại gây ra một đại sự chấn động, đảo lộn toàn bộ thế lực hắc ám...

ÂN SÁT

Phẩm Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 397

Ngự Thủ Hi

7 giờ tối ngày mùng 1 tháng 8 Mùa hạ ban ngày dài, lúc này, ánh nắng mặt trời vừa mới hạ xuống phía tây, một ngày nóng bức đã bắt đầu nhường chỗ cho không khí mát mẻ ban đêm. Một người mặc một chiếc áo sơ mi hoa bướm, trên trán có quấn một chiếc khăn giống như khăn đội đầu, Ngự Thủ Hi thân sắc bại hoại đi vào căn cứ Bùi La Gia ở ngoại thành.

Nói là căn cứ, chứ thực ra nhìn từ bề ngoài nó giống như một khu biệt thự tư nhân khổng lồ, tường cao, chó săn, thậm chí muốn đi hết khu nhà này thì ngồi xe cũng phải mất chừng 20 phút, người ngoài chỉ nhìn thôi cũng biết đây là nhà đại phú.

Khu vườn bên trong thật tinh mỹ, nhà nối tiếp nhà nhưng bên trong thì được vũ trang cẩn mật, quân đội muốn đánh vào bên trong cũng khó, dưới đất có hầm ngầm, nó khả năng chứa cả vũ khí đạn đạo.

Bùi La Gia ở Nhật Bản có mấy căn cứ nghiê mật, cái này chính là một cái căn cứ ở gần Tokyo.

"... Com chiều còn chưa ăn xong đã gọi ta tới đây, hôm qua lúc giao tài liệu ta đã nói rõ rồi còn gì? Mấy người các người làm việc không có hiệu suất gì cả, quan trọng nhất là hôm nay không tìm được cho ta một bé gái nào!"

Người ngoài nhìn Ngự Thủ Hi có thể nhận định hẳn là người chẳng ra gì, nhưng thực ra hẳn cũng là một sát thủ cấp 1 giống như Chư Thần Vô Niệm, Hoang Quyển Chân Thế, Đại Nội T trưởng Đốc thậm chí cả Nguyễn Lại Triều Sang.

Làm người con duy nhất của Ngự Thủ Thương, cũng là người nối nghiệp của Bùi La Gia duy nhất trong tương lai, tích cách của cái tên Lolicon này gần đây không được tốt, cả ngày chỉ lang thang trong khi việc quản lý công việc trong Bùi La Gia lại không động chân động tay vào, mọi việc đều giao cho người khác, cho dù có sai sót gì hẳn cũng chẳng quan tâm. Mỗi ngày hẳn đều đi tán bé gái, già trang thành chú ky quái, làm những chuyện linh tinh, chính sự thì không thèm để ý.

Hơn nữa, thường ngày hẳn cũng chẳng tham gia vào hội nghị nội bộ gì nữa, mà nói tới tính xây dựng thì hẳn lại coi như buồn nôn, có chuyện gì cũng phản đối, kiêu ngạo không ngớt.

Từ trước tới giờ hẳn luôn đối nghịch với cha của mình, nói cách khác, người khác nói tới cái gì hẳn chẳng quan tâm, thế nhưng chỉ cần cha mình nói là hẳn lập tức phản đối, lời đủ mọi lý lẽ khiến cho người khác đau đầu vô cùng.

Dần dà, tầng lớp cao cấp trong Bùi La Gia biết cha con người này có mâu thuẫn, đương nhiên, đó chỉ là mâu thuẫn cha con mà thôi chứ chưa đi tới tình trạng cừu hận, từ trước tới nay mọi người đều nhìn hẳn. Mà lần này hẳn tự mình tới đây đã nói rõ, người của phe Ngự Thủ Thương rất nhiều, có nhìn Ngự

Thù Hi tức giận cũng chẳng ai quan tâm.

"Cho nên mặc kệ chuyện gì xảy ra, hiệu suất làm việc phải trên hết, các vị lão đại, ngày hôm qua ta đưa tài liệu tới có nói tới chuyện này rồi đúng không?"

Đi qua vô số hành lang gấp khúc, trải qua kiểm tra thân phận, đi vào trong phòng họp, Ngự Thủ Hi yên lặng ngồi bên cạnh một chiếc bàn, một tay gõ bàn, một tay giải thích với những người lãnh đạo bên cạnh, khuôn mặt có vẻ không kiên nhẫn.

"Giống như trong tài liệu nói, người kia rất khủng bố, mới chỉ đối mặt Hoang Quyển Chân Thế đã ngã xuống, 2 giây còn chưa tới, vậy mà có người còn dám tuyên bố trong vòng 3m không sợ bất cứ ai. Được rồi, người kia mới cách hắn khoảng 2m, hắn đã bỏ một đao, nhưng âm... đạn đã bắn đầu hắn nổ tung, các người còn muốn ta làm thế nào? Đương nhiên phải bỏ chạy rồi, đúng không? Có sống mới có tài liệu báo cáo cho các người được..."

Ngữ khí của hắn ngả ngớn, một người phụ trách đại khái có quan hệ không tệ với Hoang Quyển nhú mày:

"A Hi, Hoang Quyển lão sư là tiền bối của chúng ta, xin tôn trọng ông ấy một chút, không nên vô lễ!"

"Người tôn trọng hắn là được rồi, ta đâu có giao tình gì với hắn, mọi người chúng ta đều là người phụ trách, ta có phải tôn kính hắn hay không? Không có đúng không? Tôn kính phải xuất phát từ nội tâm, ta với hắn không quen tại sao phải tôn kính lẫn nhau?"

Ngự Thủ Hi nhún vai, trả lời một cách thoải mái.

"Nếu Cổ Gia Minh lợi hại như vậy, thì lực lượng của Gian Tố Ngôn không thể nào đánh giá được, thế nhưng lần trước khi Nguyên Lại Triều Sang đấu với nàng, khi nàng ta giết chết Đại Nội T trưởng Đốc cũng đâu có cường đại như Cổ Gia Minh hiện giờ, rốt cuộc là vì sao... Tại sao hắn lại muốn giết Hoang Quyển Chân Thế, một người đâu có liên hệ gì với hắn..."

Ngự Thủ Thương chậm rãi nói, thực ra từ ngữ khí của hắn đã chứng minh, chuyện này hắn đã có phán đoán, không cần người nghe phải trả lời. Ngự Thủ Hi đương nhiên là hiểu rõ điều này, hai người đi vào trong một cái đình, Ngự Thủ Hi tìm một cái ghế tròn ngồi xuống:

"Ai biết, có khi muốn lưu lại một kỷ niệm du lịch khi tốt nghiệp cấp 3."

"Hắn sẽ không làm chuyện vô nghĩa, tuy rằng bây giờ còn chưa rõ ràng, nhưng khẳng định hắn không tới vì một mình Hoang Quyển, hắn tới vì toàn bộ Bù La Gia."

Quay lưng về phía con trai của mình, trên mặt Ngự Thủ Thương lộ ra một nụ cười:

"Nếu mà như vậy, mặc kệ hắn có phải là Gian Tố Ngôn hay không, hắn cũng là một thí nghiệm tốt cho việc đột phá lực lượng."

Ngự Thủ Thương là một trong những Hóa hệ Dịch năng giả mạnh nhất trên thế giới, nhưng mà cũng bị hạn chế bởi thân thể của người bình thường, ngay cả Natalie cũng phải dùng chuyện hồi sinh chuyên thể để cho lực lượng của mình mạnh hơn, Dịch năng giả cũng giống như vậy, nếu muốn nâng cao dị năng của mình thì không có cách nào cả.

Trong suốt thời gian qua, Ngự Thủ Thương vẫn luôn đi tìm phương pháp đột phá cho dị năng của mình, có thể cùng bởi như thế, những con người thần bí như Cố Gia Minh, Giản Tố Ngôn mới khiến hắn hưng phấn.

Đối với tâm tình của hắn lúc này, Ngự Thủ Hi lại cười châm chọc:

"Người sẽ chết."

Ngự Thủ Thương không trả lời, đưa lưng về phía hắn, ánh mắt nhìn những con cá nhỏ đang bơi trong hồ nước, Ngự Thủ Hi cũng có chút buồn chán ngò, ngẩng đầu lên, nhìn những hoa văn của một cái cột trong đình.

Qua một lát, người cầm đầu Bùi La Gia nhìn về phía hắn, nói:

"Vì sao hai cha con ta lại biến thành như thế này?"

"A, tại sao người lại đột nhiên hỏi vấn đề này, có phải muốn ta ngạc nhiên không..."

Miệng nói như vậy nhưng mặt hắn lại chẳng có chút gì ngạc nhiên, đưa tay sờ sờ mũi, đầu vẫn ngẩng như vũ, giống như là trên cây cột có bảo bối gì không bằng:

"Chuyện này, chắc người vẫn còn nhớ khi còn nhỏ ta tham gia huấn luyện chứ, rất tàn khốc đúng không, mà cho dù như thế nào thì ta cũng là con của lão đại cho nên có một số đặc quyền, lần đầu tiên ta trúng đạn, đầu muốn chết, mà trẻ con thì thường hay ghi hận..."

Nói như vậy chẳng qua là nói bậy, Ngự Thủ Hi suy nghĩ một chút, nói tiếp:

"Người chắc cũng biết ta là Lolicon, lần thứ 2 tham gia huấn luyện, ta vẫn còn nhỏ, thành thật mà nói, cô bé tham gia huấn luyện với ta thực tuyệt vời, ta hận không thể trở về quá khứ... Một thiên thần nhỏ, mười hai tuổi, vừa xinh đẹp vừa đáng yêu, nàng đã cứu ta một lần, sau đó nàng sợ khóc ô ô, ta bảo nàng đừng khóc, đại ca thiện lương chính nghĩa nhất định sẽ cứu nàng, dù sao ta cũng là con của BOSS..."

"Sau đó... ta còn nói là ta sẽ bảo vệ nàng, rồi trong kỳ đấu loại, nàng bị thua. Cha, người còn nhớ không? Ta chạy tới nói với người, rằng bỏ qua cho nàng, người đồng ý với ta, khi đó ta thật hài lòng, cảm giác mình có đặc quyền thật tốt, người biết chuyện vui về nhất trên thế giới này chính là chuyện gì không? Chính là trong hoàn cảnh tàn khốc nhận ra mình có đặc quyền, cảm giác mình có thể khoe khoang với nàng, hài lòng vô cùng, nhưng mà vừa mới quay đầu, người đã rút súng bắn chết nàng..."

Hắn nói một cách lạnh nhạt, bĩu môi:

"Khi đó chỉ có hai người chúng ta, nàng mặc váy trắng, trên người rất nhiều máu, thấy ta vẫy tay với nàng, khuôn mặt đầy máu kia nở nụ cười, đây chính là thiên thần nhỏ đẹp nhất mà trong suốt cuộc đời này ta nhìn thấy, để rồi ta phát hiện ra một sự thực tàn khốc, trên thế giới này không còn ai đẹp như nàng..."

"... Nàng bị người giết chết, người nói ta nên làm cái gì bây giờ..."

Nói đến đây, giọng nói của hắn có chút thương cảm.

ẤN SÁT

Phẩm Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 398

Còn Sót Lại Cái Gì?

"Thiên thần nhỏ tốt nhất trên thế giới đã bị người giết chết... Nàng bị người giết chết, người nói ta nên làm cái gì bây giờ..."

Trong giọng nói của Ngự Thủ Hi mang theo sự thương cảm, nhưng khuôn mặt hắn lại giống như một bức vẽ trong thư tịch cổ chẳng chút biến đổi.

Trong đình, Ngự Thủ Thương hơi quay đầu nói:

"Chỉ vì vậy?"

"Rất buồn cười đúng không? Nhưng mà nó cũng không phải là đại sự, nói ra hay không cũng chẳng là gì."

Ngự Thủ Hi nhún vai, nói:

"Người cũng thấy đấy, đã qua nhiều năm như vậy rồi, ta còn chưa cảm giác được mùi vị trưởng thành là cái gì, không ngừng vứt bỏ sự yếu đuối trong người, thay đổi tứ chi cho cứng rắn hơn, không bị thương nữa, tay ư, chân ư, đầu ư, cái loại cơ quan trong cơ thể ư, tất cả đã bị thay đổi sạch sẽ, mình chẳng khác gì một người dị dạng cả. Khi ta nói với mọi người cũng chỉ là muốn tốt cho người mà thôi... Đương nhiên là như vậy."

"Thế nhưng nó có ý nghĩa gì?"

Ngự Thủ Hi trầm mặc một hồi, lại ngắt đầu:

"Ý nghĩa của cuộc sống không phải là cố gắng bảo lưu lại một chút gì đó của con người khi toàn bộ hầu như đã bị thay đổi hết, bị thương đổi tay, đổi tiếp, đổi chân, đổi đầu, đổi tim, đổi mắt, thậm chí biến nam nhân thành nữ nhân, muốn là đười đười, muốn biến thành hình dạng kỳ quái gì cũng được, không đổi thì không sống được, nhưng tóm lại cũng phải lưu lại một chút gì đó, chúng ta thay đổi nửa cơ thể, đổi 99%, chỉ còn 1% cũng phải cố gắng mà lưu lại, nhưng lưu lại rồi... nó có ý nghĩa gì..."

Ngữ điệu của hắn thông thả, lạnh nhạt:

"Phải tàn khốc, phải coi thường, phải có thù đoạn tàn khốc... những người vì sống sót mà sẵn sàng đem toàn bộ mọi thứ ra thế chấp thì ta đã thấy không dưới một vạn người, ta thực sự muốn giết chết toàn bộ chúng... những bé gái thật xinh đẹp, thật đơn thuần, và đơn giản là các nàng không mất thứ gì cả..."

"Cho dù thế nào, Cổ Gia Minh cũng được, Giản Tố Ngôn cũng được, bọn họ sẽ tới giết người."

Nói xong, Ngự Thù Hi đứng dậy, xoay người ra khỏi đình:

"Tuy rằng nói như vậy rất không lễ phép, thế nhưng... mong rằng họ có thể giết người, phụ thân đại nhân của ta."

Ngự Thù Thương không tiếng động quay đầu lại, nhìn về phía đứa con trai phân bội của mình đang phất phất tay, dần biến mất trong bóng tối.

Qua một lát sau, người tham gia hội nghị đi tới, Ngự Thù Thương vẫn nhìn theo phương hướng vừa rồi, nói:

"Gọi người đi theo nó."

"Theo... A Hi?"

Ngự Thù Thương nhíu nhíu mày:

"Người không thấy hôm nay hần có chút hơi khác hay sao?"

"Hình như là có một chút, nhưng mà... ngài hoài nghi hần là do người khác đóng giả?"

"Không, ta vốn cũng nghĩ như vậy, nhưng hần chính là A Hi. Có một số việc, người ngoài không thể nào biết, cứ giám thị hần là được rồi. Mặt khác... Ta có dự cảm, đối phương đã vào được bên trong, Cố Gia Minh... Có lẽ là vị tiểu thư Giản Tố Ngôn kia, chúng ta phải toàn diện đề phòng."

"Dạ!"

Ngự Thù Thương nói như vậy làm cho người phụ trách kia hoảng sợ, hần lập tức thông báo mệnh lệnh cảnh giới cao nhất cho toàn bộ khu nhà, trong khi người phụ trách đang ra lệnh thì Ngự Thù Thương lại nhìn vào những con cá trong hồ nước, ánh mắt từ từ trở nên thâm trầm, sau đó xoay người đi về phía một gian nhà, phương hướng đối lập với phương hướng mà Ngự Thù Hi vừa đi.

Trong bóng đêm yên lặng, cảnh vật thoạt nhìn không có biến hóa, nhưng dưới sự cảnh giới và tìm tòi tầng tầng lớp lớp, bầu không khí căng thẳng đã lan ra toàn bộ khu nhà.

Đi qua hai cái sân, người phụ trách kia lại nói:

"Ngự Thù quân, nếu như đối phương vì ngài mà tới, có lẽ cần phải phái người theo ngài, chúng ta cần tăng mạnh đề phòng..."

"Không cần."

Ngự Thù Thương lắc đầu, nói:

"Nếu như trong sự cảnh giới như thế này mà hần có thể tới bên cạnh ta, thì ta nguyện ý giao thủ công binh với hần."

Mất thấy đối phương còn muốn nói, hần đã nói tiếp:

"Không cần lo lắng cho ta, Tinh Thượng quân, hiện giờ ta đang cần sự khiêu chiến có thể giúp ta đột phá, nếu như đối phương lợi hại như các người báo cáo thì hẳn chính là người tốt nhất."

Trong khi cảnh giới được tăng cường, Ngự Thủ Hi vẫn chỉ di chuyển một cách chậm rãi, hẳn đi tới một gian nhà mang phong cách phong cách cổ xưa, hệ thống cảnh báo ở đây có kỹ thuật tiên tiến nhất. Hẳn đi tới gần một cái cửa kính, cửa kính không tự động mở, hẳn đại khái đã biết có chuyện xảy ra, gõ vào vách tường, nhập mật mã, kiểm tra vân tay, cánh cửa vẫn không nhúc nhích, mà từ nơi này ra ngoài sẽ phải đi qua rất nhiều hành lang buồn chán.

"Sớm muộn cũng có một ngày tất cả sẽ bị khoa học kỹ thuật hiện đại hại chết..."

Trong miệng khó chịu lắm lắm, phía sau có người bí ẩn giám thị, cameras trên tường thì luôn dõi theo hẳn, hẳn biết việc này đại biểu cho chuyện gì, khẽ lắc đầu một cái, đi qua một cái nhà, hai cái sân, tới cái sân thứ ba thì chẳng một dấu hiệu gì xảy ra, camera quân chế đã mất đi hình bóng của hẳn.

Tước phòng điều khiển, hai nhân viên đang không ngừng cắt hình ảnh, cùng lúc đó, những người được phái theo giám sát bí mật không ngừng tìm kiếm.

Trong khu nhà này, không thể nào có chuyện cameras để mất mục tiêu giám sát được.

Khi nhận được tin Ngự Thủ Hi đột nhiên biến mất, Ngự Thủ Thượng một mình đi vào trong phòng, sau khi đóng cửa phòng hẳn hơi sững sờ, chỉ nói một câu:

"Tìm."

Nhìn từ bên ngoài thì đây giống như một gian phòng kiểu nhật, nhưng khi vào bên trong mới nhìn thấy đây chỉ là một cái hành lang, đầu cuối của hành lang là một cái thang máy, từ nơi này đi xuống chính là căn cứ được phòng vệ nghiêm ngặt, mấy năm nay hẳn luôn ở đây tìm kiếm đột phá cơ hội. Đột nhiên Ngự Thủ Thượng nghe thấy một tiếng động nhỏ, hẳn cau mày đi tới.

Ngự Thủ Hi đột nhiên biến mất trong sân, các gian phòng ở đó đều có người tìm kiếm, hết trong phòng lại trên mái nhà, đại khái khoảng 30 phút sau, mấy người tìm kiếm tập trung một chỗ, lắc đầu nhìn nhau, đồng thời báo cáo cho người quản lý của mình.

Một người nhanh chóng nhấn số báo thông tin, 5 người còn lại cảnh giác chú ý tìm kiếm những chỗ có khả năng ẩn nấp trong khu vực xung quanh. Nhật Bản dù sao cũng là quê hương của Ninja, nếu như Ngự Thủ Hi lợi hại như Ninja trong truyền thuyết thì sẽ có một số thủ thuật nào đó che mắt, trực tiếp né được sự giám thị của người khác cũng không chừng.

Dù sao hẳn thường gây chuyện phiền phức, có thể khiến cho người khác mệt mỏi thì hẳn lại càng thích.

Tìm kiếm không có kết quả, trong lúc họ đợi mệnh lệnh của cấp trên thì đột nhiên nghe thấy cách một tiếng, một cái cửa của khu nhà không có dấu hiệu gì bất ngờ mở ra.

Tự nhiên chính lại đây lưng, thân ảnh Ngự Thủ Hi xuất hiện ở trước mắt 6 người, liếc họ một cách chán chường, sau đó chia ngón tay giữa thẳng vào

Camera:

"Thật buồn nôn, đi vệ sinh cũng có người tìm kiếm!"

Ngự Thủ Hi xuất hiện, tin tức được truyền tới cho người phụ trách Tinh Thượng, đồng thời cũng được thông báo cho Ngự Thủ Thương. Lúc này, hắn đang ở trước cửa thang máy, nhân mật mã, sau đó kiểm tra vân tay, con người, hệ thống laser trên tường tự động xác định, đây là hệ thống nghiêm mật nhất trên thế giới.

Tất cả đều OK, hắn ngắt đầu lên, nhìn cánh cửa trước mắt chậm rãi mở ra.

Cùng lúc đó, trong phòng điều khiển của căn cứ, một nhân viên ấn xuống một cái nút, phát hiện không có phản ứng, hắn hơi nhíu nhíu mày.

Nhìn vào mấy trăm cái màn hình quản chế trong khu nhà, khi có động tĩnh họ có thể điều khiển vũ khí tự động phản kích địch nhân, nhưng mà thứ có tốt tới mấy cũng có đôi lúc trục trặc, khi ấn nút không thấy phản ứng, hắn lại ấn thêm một cái nữa, sau đó nhìn màn hình, thấy hệ thống vẫn không vận hành. Ấn thêm 2 cái nữa, hắn vô ý thức ngoảnh đầu sang một bên, lúc này mới phát hiện, ở xa xa có người đang dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn về chỗ mình.

Sau đó, ở trong phòng điều khiển ương, tên quản lý có địa vị tối cao nhìn mấy trăm màn hình mà há to miệng.

Tất cả màn hình chỉ xuất hiện một cánh tượng, một tấm hình của một con gấu trúc cầm trong tay ba nén hương, thân hình nó có chút tiêu tụy nhìn mọi người, ánh mắt buồn bã, chằm chọc.

Lúc này, hệ máy tính nào được kết nối với hệ thống đều mất đi tác dụng.

Cửa thang máy mở, ánh mắt Ngự Thủ Thương đột nhiên ngưng lại, sau một khắc, tay trái hắn nhanh chớp đưa ra ngoài.

Cùng lúc đó, có một cánh tay đột nhiên từ ngoài thang máy thò vào, năm ngón tay xé gió, thế tấn công như sấm sét!

Hai cánh tay giao thoa vào với nhau!

ÂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 399

Khai Hỏa

Bầu trời không trăng giống như một bối cảnh cho màn biểu diễn hí kịch bắt đầu, giống như là tiếng đàn đầu tiên khi dàn nhạc hòa âm Beethoven bắt đầu biểu diễn, bầu không khí an bình chỉ sau nửa khắc đã lên tới cao trào.

Toàn bộ hệ thống máy tính phòng ngự mất đi khả năng khống chế, Ngự Thủ Hi đang dùng một cái khăn màu trắng lau tay, đi qua cánh cửa.

"Cần gì phải khẩn trương như vậy chứ?"

Hắn nói:

"Khi học khóa huấn luyện thượng đẳng chẳng phải đã nói là cần giữ vững tâm tình, thay đổi sự chú ý khiến cho tầm nhìn của đối phương bị nhiễu loạn, thừa dịp không để ý mà vào, sau đó... giết chết."

Ánh mắt của hắn lạnh tanh nhìn mấy người trông giống như là đã bị cách không điểm huyết, cùng lúc đó trên tường truyền tới tiếng động cơ, còn chưa kịp quay đầu lại thì một thanh vũ khí tự động ở góc tường đột nhiên khai hỏa.

Kèm theo đó là tiếng cảnh báo đột nhiên vang lên, tiếng súng xé rách trời đêm, âm ĩ hỗn loạn, vang vọng toàn bộ căn cứ. Khi virus chiếm cứ toàn bộ hệ thống, nó coi toàn bộ mọi người bên trong thành kẻ xâm lược và kéo vô số người vào vực sâu.

Nếu như bình thường thì còn tốt, nhưng hiện giờ chế độ cảnh giới đã được đặt ở mức cao nhất, hệ thống điện tử cũng có quyền hạn lớn nhất, trong khi nhân viên trong phòng điều khiển còn chưa biết làm thế nào, thì một gã sát thủ bên cạnh Ngự Thủ Hi đã bị bắn nát thân thể, cũng may Bù La Gia đã từ lo lắng tới chuyện hệ thống điện tử bị xâm nhập, mặc dù không dự kiến được toàn bộ, nhưng những vũ khí mà hệ thống bố trí chỉ được đặt ở trạng thái tạm thời, điều này giúp cho những người còn lại có thời gian ứng phó.

Bốn gã sát thủ lao ra bốn góc chết của căn phòng, đồng thời rút súng chuẩn bị bắn nát vũ khí của hệ thống, Ngự Thủ Hi lúc này trực tiếp phá tan một cánh cửa, nhanh chóng đi vào bên trong. Không thể không nói, tuy rằng hệ thống chưa công kích hắn, nhưng hắn đã giống như liều mạng chạy trốn, người thường đúng là khó có dự cảm và thiên phú được như thế này.

"Ta chẳng phải đã nói, sớm muộn cũng có một ngày mọi người sẽ bị khoa học kỹ thuật hiện đại hại chết..."

Công kích lúc này xuất hiện trong toàn bộ căn cứ, vũ khí toàn bộ khai hỏa, diên cuồng bắn loạn, làm cho nền đất như muốn nổ tung, cột lửa bốc lên cao, hệ thống truyền tin hoàn toàn liệt, tất cả đèn chiếu sáng bên trong căn cứ tắt ngúm, thậm chí ngay cả hệ thống chữa cháy cũng được bật.

Nói chung, chỉ cần những gì máy vi tính có thể không chế thì sẽ được khởi động.

Cùng lúc đó, khi Ngự Thủ Thương sắp bước ra khỏi thang máy, hai cánh tay giao thoa trong chốc lát, hẳn đã triển khai công kích mạnh nhất.

Đương nhiên, nếu như là một Dị năng giả bình thường thì không thể có một hệ thống dị năng khổng lồ giống như Natalie, cho dù người đó có nghiên cứu đột phá như thế nào.

Nhưng mà, sát thủ bình thường lại có khả năng tinh nhanh như Dị năng giả, ví dụ như người muốn bản thân có một thứ gì đó thì người phải luyện tập.

Nắm giữ nhiều loại kỹ xảo hơn sẽ chiến thắng, không thì cho dù người có năng lực phóng hỏa đi chăng nữa, cũng chỉ giống như mang theo một khẩu súng phun lửa bên mình.

Nếu nói dị năng của Natalie là một tác phẩm đại hạ giá, thì lực lượng hóa hệ của Ngự Thủ Thương lại như một tác phẩm nghệ thuật tinh mỹ, nghệ thuật dùng dị năng chiến đấu đã tới cực hạn.

Cho dù có đánh nhau với Natalie, hẳn chưa chắc đã bại.

Dị năng muốn thi triển ngay lập tức cần phải có khả năng áp súc, hẳn sử dụng Liệt Diễm đao kiếm đã thành thực như sử dụng một khẩu súng phun lửa, chỉ cần một cái phất tay đơn giản, ngọn lửa sẽ bộc phát giống như là một quả lựu đạn, không biết bao nhiêu người bị chiêu thức này biến thành than.

Ngự Thủ Thương tương đối tự tin vào lực của mình, biết đối phương thực lực siêu cường, nên hẳn chưa từng có ý nghĩ khinh địch. Lần xuất thủ này dị năng đã ngưng tụ tới cực điểm, đưa tay là bộc phát.

Theo như hẳn dự tính thì chỉ sau một khắc, ngọn lửa sẽ bốc cháy và lan tỏa khắp không gian nhỏ hẹp của thang máy, lan tràn ra bốn phía, hẳn sẽ lao ra tới hành lang, khí lãng sẽ lan tới nóc nhà, không ai có thể sống trong lực lượng như vậy.

Nhưng, năng lực của hẳn mất đi tác dụng.

Ngọn lửa không xuất hiện, bàn tay của Gia Minh đưa vào bên trong thang máy, trong giây lát, người trung niên kia còn chưa kịp kinh ngạc thì thân hình đã như đạn pháo bay ra khỏi thang máy, ép chặt vào hai bức tường.

Bị lực lượng và tốc độ như vậy tấn công, hai chân của Ngự Thủ Thương đã rời khỏi mặt đất, đầu thì liên tục bị đập vào phía sau.

Đối với hai người, chỉ cần một sai lầm cũng đủ chết.

Không kịp nghĩ tại sao dị năng của mình mất đi tác dụng, khi hai chân rời khỏi mặt đất, tay phải của Ngự Thủ Thương đã rung lên, năm ngón tay như cương đao đánh về phía thất lung của Gia Minh. Lúc này, tay trái của Gia Minh đã cầm một thanh đao nhỏ, đâm thẳng ra ngoài.

Âm Máu tươi bắn ra, cánh tay vụt của Ngự Thủ Thương bay lên trời, đao phong kéo dài từ thất lung tới vai trái tạo thành một vết thương trí mạng với hẳn, đầu thì bị đập vào tường khiến cho gạch nát tường vỡ nát, tường gạch biến thành bột phấn.

Thanh đao nhỏ của Gia Minh tuốt tay bay ra ngoài, tay phải đang đi đầu của Ngự Thủ Thương bỗng dừng thu hồi, tóm lấy thanh đao đang xoay tròn trên không trung, chém thẳng xuống... cánh tay còn lại của đối phương, ngay sau đó hấn nhanh như chớp đâm thêm một phá nữa, thâm đao cắm thẳng vào người của Ngự Thủ Thương, sau đó nhảy lui ra phía sau.

Cánh tay cụt của Ngự Thủ Thương lúc này mới rơi xuống đến trước mặt hắn, bịch một cái rơi xuống đất.

Thời gian chỉ là một cái chớp mắt, toàn bộ lực lượng ám sát của hắn đã dùng hết.

Hắn đứng im nhìn Ngự Thủ Thương, đầu, trái tim của người này đã bị vết thương trí mạng, sắc mặt biến ảo bất định, hắn kinh ngạc nhận ra, máu của người này bây giờ mới phun ra miệng.

Ngự Thủ Thương kinh ngạc nhìn thiếu niên trước mặt, trong nháy mắt hắn đã hiểu toàn bộ sự tình, cười cười châm chọc.

"A Hi... việc này... thực làm cho ta thương tâm..."

Sau đó, ngọn lửa bùng phát.

Khi hỗn loạn bắt đầu xảy ra, những người phụ trách thân kinh bách chiến của Bùi La Gia đã tập trung ở trong sân đánh giá tình hình, do hệ thống cảnh giới đang ở mức cao nhất đột nhiên phân chiến, không ai rõ là có những chuyện gì phát sinh, nhưng bọn họ có thể bò lên được những vị trí này trong tổ chức thì không phải là túi com, ngay khi vũ khí khai hỏa đã bị phá nát, đồng thời họ quyết định một cách nhanh nhất.

"Hệ thống máy tính bị xâm nhập, lập tức ngắt máy chủ..."

"Cắt điện cùng những nguồn cung cấp điện dự trữ!"

"Tập hợp nhân thủ, sau đó tìm người xâm nhập!"

Chỉ mấy câu đơn giản đã sắp xếp một đám người đi về những phương hướng khác nhau, cũng may mắn là máy chủ chưa bị virus tấn công, đối với một tổ chức sát thủ, lực lượng con người mới được tin nhiệm nhất, nếu không chỉ cần có người nào đó có trình độ vi tính vượt thời gian sẽ có khả năng phong tỏa toàn bộ ăn cứ, khởi động chế độ tự bạo, giết chết toàn bộ mọi người.

Đồng thời, người quản lý cao nhất tên là Tinh Thương cũng đi tới căn phòng chỗ của Ngự Thủ Thương, hắn chỉ gọi thêm mấy người, vội vã tới kiểm tra tình hình an toàn bên ngoài.

ÂN SÁT

Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Quyển 5

Chương 400: Vô Hạn Quang Minh Hòa

Chương 401: Chào Mừng Trở Về Nhà

Chương 402: Không Trở Về Nhà

Chương 403: Mộng Gia Đình

Chương 404: Gió Mắc Gió, Mưa Mắc Mưa

Chương 405: Có Người Tìm

Chương 406: Pháo Hoa Trong Thành Phố

Chương 407: Tiêu Cường Chạy Mau

Chương 408: Thành Phố Nhuộm Màu

Chương 409: Ta Như Sương Sớm Xuống Nhân Gian

Chương 410: Hồ Bất Quy

Chương 411: Hạt Dẻ Rang Đường

Chương 412: Người Chết

Chương 413: Nhà Nhỏ Canh Bờ Sông

Chương 414: Cho O

Chương 415: Báo Thù

Chương 416: Dòng Nước Hỗn Loạn

Chương 417: Giao Thừa

Chương 418: Giao Thừa (3)

Chương 419: Tụ Hộ

Chương 420: Trở Về

Chương 421: Thỏ Trắng Cô Đơn

Chương 422: Hồi Ưc Như Đao

Chương 423: Con Rết Nhỏ Hẳn

Chương 424: Lời Thề Sinh Tử

Chương 425: Nói Chuyện Đêm Khuya

Chương 426: Đốt Kịch

Chương 427: Đánh Bạc

Chương 428: Hỗn Loạn

Chương 429: Cổ Nhân

Chương 430: Đêm Náo Động

Chương 431: Ở Hà Lĩnh

Chương 432: Dời Anh Bình Minh

Chương 433: Tinh Tảo

Chương 434: Mùa Đông Hạnh Phúc Nhất

Chương 435: Bật Cốc

Chương 436: Tuệ Thanh

Chương 437: Đều Là Kẻ Ngốc

Chương 438: Rừng Râm Cụm Thiết

Chương 439: Người Là Ai

Chương 440: Cự Thủ

Chương 441: Từ Thân Ngoài Cửa Sổ

Chương 442: Bầu Trời

Chương 443: Bức Anh Tới Muôn

Chương 444: Đan Xen

Chương 445: Bức Tranh Bị Nghiền Nát

Chương 446: Bóng Đêm Như Nước Thù Triều

Chương 447: Godzilla

Chương 448: Vây Thi Chết Đi

Chương 449: Tức Giận

Chương 450: Quy Tắc

Chương 451: Lửa Đốt Cháy Mạnh

Chương 452: Nhà

Chương 453: Không Được Phép Như Vây Nữa

Chương 454: Gặp Lại

Chương 455: Thu Tiết

Chương 456: Gấu Trắng

Chương 457: Một Chiều Mưa Gió (1)

Chương 458: Một Chiều Mưa Gió (2)

Chương 459: Dung Hộp

Chương 460: Khoảng Cách

Chương 461: Ba Ngày

Chương 462: Cô Gia Minh Phái Chết

Chương 463: Đôi Mắt

Chương 464: Gia Đình

Chương 465: Đề Thi Cuối Cùng

Chương 466: Bỏ Mẹ

Chương 467: Hội Đồng Học (1)

Chương 468: Hội Đồng Học (4)

Chương 469: Hội Đồng Học (5)

Chương 470: Một Người Tốt (1)

Chương 471: Buổi Chiều

Chương 472: Âm Chi

Chương 473: Bất Ve

Chương 474: Hoa Anh Đào

Chương 475: Giúp Việc Không Lương (1)

Chương 476: Giúp Việc Không Lương (2)

Chương 477: Cáo Biệt

Chương 478: Bitch

Chương 479: Dao Chơi Thủy Thành

Chương 480: Thục Nữ

Chương 481: Ba Bà

Chương 482: Ôm Em Ngủ

Chương 483: Tôi Là Gian Tô Ngôn

Chương 484: Tiên Hóa Tự Nhiên (1)

Chương 485: Kết Cục

ÂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 400

Vô Hạng Quang Minh Hóa

Khi chưa đi tới cửa, hắn đã nghe thấy một tiếng nổ lớn, ngọn lửa mạnh đã lan tỏa ra các cánh cửa gỗ, chỉ trong chớp mắt căn phòng giống như bị bom ném xuống nổ tung, tất cả biến thành một biển lửa.

Không ai có thể tiến vào bên trong, sóng nhiệt kéo tới khiến cho bọn họ chỉ có thể đứng ngoài nhìn, miệng thì lắp bắp.

Rất khó hình dung cảm giác lúc này như thế nào.

Ngọn lửa màu hổ phách đốt cháy toàn bộ những gì xung quanh, Gia Minh đứng đó, cảm nhận sự đau đớn khiến cho đầu mình nổ tung, hắn đưa tay dè ngực trái, chỗ này vừa mới ăn một đao trực diện của Ngự Thủ Thương, chắc là đã gãy một cái xương sườn, nhưng mà sự đau đớn trong đầu còn gấp vạn lần vết đau ở ngực, lúc này hắn dường như không biết những gì xảy ra ở xung quanh.

Lúc này, hắn đang đứng trong biển lửa mà Ngự Thủ Thương dùng toàn bộ sinh mệnh lực biến thành, nhưng lại không có cảm giác giống với biển lửa mà Phương Hoàng tạo nên lần trước, lúc này ngọn lửa đang đốt cháy tất cả nhưng mà cách hắn nửa thước thì không thể lan tới, nó giống như có một tấm màn bảo vệ trong suốt, lửa không thể làm tổn thương hắn được.

Tới lúc này, hắn mới tới kịp hít sâu một hơi.

Kết thúc...

Lần hành động này hắn đã vận dụng toàn bộ những kiến thức kiếp trước có được, nắm giữ một số lượng lớn tin tình báo, bố cục chặt chẽ, tính toán cẩn thận, áp nấp, xuất thủ chỉ trong một chớp mắt.

Cho dù là Ngự Thủ Thương cũng có khả năng tử vong giống như người thường.

Cho dù là hắn...

Trong lòng đột nhiên hiện lên một cảm giác trống rỗng, hắn đứng trong biển lửa, nhắm hai mắt lại, giống như đang cảm nhận tính chân thực của tình hình, những chuyện hắn muốn làm hình như dừng ở đây. Linh Tinh, Sa Sa, Nhã Hàm...

Hai giây sau, hắn quay người sang một bên, bắt đầu đi về phía cửa, trong đầu vẫn đang đau đớn vô cùng, đợi chờ hắn chính là mấy trăm tên sát thủ Bùi La Gia đã được huấn luyện qua sinh tử!

Âm sát không phải là chuyện khó khăn nhất, chuyện khó khăn nhất là làm thế nào đi ra ngoài.

Cho dù như thế nào cũng phải trở về tạm biệt các nàng...

Ngon lửa đốt cháy căn phòng vẫn rùng rục, sóng nhiệt đập vào mặt, hơn 10 tên sát thủ đang quan sát tình huống xung quanh, có chút luống cuống, không biết lúc nào họ đồng thời giết mình, bởi vì có ai đó đang đi ra từ trong biển lửa.

Tình Thượng đột nhiên mở to hai mắt, sau một khắc, tiếng súng vang lên, máu tươi từ trên người hai tên sát thủ bên cạnh bắn ra tung tóe, lực mạnh tới mức đẩy họ bắn xa về phía sau, đồng thời có một người từ trong biển lửa xông ra.

"Giết..."

Tình Thượng giờ khẩu súng tự động, bóp cò, bóng người kia như một con báo săn mồi lao ra cửa, hấn giang hai tay, đạn theo hình cung bắn về hai bên tường, phía trước có một người bắn tung lên không trung, máu tươi, thịt nát văng tung tóe...

"..."

Một gã sát thủ chặn cửa bị đánh bay, thân ảnh kia vèo một cái, đột nhiên xoay người, ánh mắt giống như tử thần, khẩu súng đồng thời phun lửa, Tình Thượng lao mình về phía một lùm cây, khi thân hình hắn còn đang ở trên không trung thì một người ở bên cạnh hắn bị một viên đạn bắn nổ đầu.

Đạn xẹt qua gây tạo thành một cảm giác nóng bỏng!

"Hắn —— "

Một tiếng giận dữ vang lên khắp bầu trời đêm.

Đêm hôm đó, toàn bộ căn cứ trở nên hỗn loạn...

Tiếng súng, hỗn loạn, ngọn lửa lan tràn khắp nơi, cảnh sát của Tokyo lục tục chạy tới, đèn cảnh sáng chiếu sáng một con đường, những phóng viên tới lấy tin bị chặn ở phía xa.

Sự kiện lần này quá mức chấn động, Bùi La Gia có quan hệ rất lớn với tầng lớp cấp cao, những cảnh sát này không biết nên áp dụng biện pháp gì, chỉ có thể đứng nhìn những người này, đồng thời tuyên bố với báo giới này nơi này bị chủ nghĩa khủng bố tập kích, hiện giờ đã khống chế được tình hình, tình hình cụ thể thế nào không thể trả lời.

Lúc này bên trong căn cứ, những nơi có ánh sáng đều là những nơi có súng bắn và lửa cháy, còn lại toàn bộ đã chìm trong hắc ám, điện đã bị cắt, tất cả hệ thống điện tử bị đình chỉ, giống như là có vô số mãnh thú hung tàn bị giam giữ trong bóng tối, nhìn không thấy bóng nhưng lại nghe thấy tiếng răng nghiến vào nhau ken kết, chuẩn bị xuất thủ.

"Ta muốn vào trong..."

Có mấy chiếc xe được đỗ bên lề đường, Huân nhìn về phía phòng tuyến mà cảnh sát và số phóng viên dựng lên, chuyện trên đường đã có chút hỗn loạn, nàng nói chuyện một cách cương quyết, nhưng mà một tay của nàng đã bị Thiên Vũ Chính Tắc kéo lại.

Trông thì chỉ là cầm hơi hợt, nhưng nó ẩn chứa lực lượng khiến cho nàng không thể giãy dụa được.

Ở xa xa, có vô số người có thân phận bu lại, cảnh sát, phóng viên, quan viên chính phủ, có cả sát thủ của Bùi La Gia ẩn nấp trong đám người này, người của Nguyệt Trì gia, người của Cao Thiên Nguyên.

Hơn nữa Long Đường Duy cũng cảm thấy tình hình không ổn, yên lặng quan sát, chỉ cần có người nào đó gây xích mích là một trường đại chiến lập tức bùng phát.

Bị loại sát khí tàng hình này kích động, tuy rằng Thiên Vũ Chính Tắc vẫn cười cười, nhưng giọng nói lại lạnh lùng:

"Đi vào rất đơn giản, nhưng cô có thể giúp được gì? Chẳng nhẽ cô định lôi cả Nguyệt Trì gia vào trong đó."

Huân đương nhiên không phải loại nữ nhân không nói lý, giãy dụa không được nàng không nói gì nữa, nhưng vẫn lẩm bầm "ta chỉ muốn vào thôi"

Nàng nói lời tựa như ngu xuẩn, nhưng sắc mặt tái xanh nhìn vào khu nhà, hai hàm răng cắn chặt, cả người run rẩy, vẻ mặt nàng mỹ lệ bây giờ lại có thêm vài phần nghiêm nghị.

Cảm nhận được tâm tình của nàng, Long Đường Duy bước tới cầm tay còn lại của nàng, an ủi.

"Yên tâm đi, hấn lợi hại như vậy, sẽ không có chuyện gì. Nguyên Lại Trìêu Sang thua trên tay hấn hai lần, Đại Nội Trưởng Đốc, Chư Thần Vô Niệm và Hoang Quyển bị giết, lần này nhất định hấn sẽ không có chuyện gì."

Đều là nữ nhân, ai ủi đối phương nên không cần phải nói lý do, người khác thì cho rằng tình cảnh hiện giờ 10 chết 1 sống, nhưng mà Duy thì cho rằng đối phương chần chẫn không có chuyện gì.

Nhìn khu nhà tối đen, Thiên Vũ Chính Tắc hơi lắc đầu.

"Sau nửa giờ, toàn bộ hệ thống liên lạc và nguồn điện trong căn cứ đều bị cắt, hơn nữa đây là do Bùi La Gia chủ động làm. Bởi vì trước đây hệ thống phòng ngực của Bùi La Gia phân định mọi người đều là kẻ xâm nhập. Dưới tình huống bất ngờ không kịp đề phòng, không biết họ sẽ bị tổn thất bao nhiêu người... Mặt khác, ta có thể cảm giác được bên kia có dấu tích của hóa hệ dị năng không bình thường, theo như lý thuyết thì hóa hệ dị năng không thể có loại năng lực này... Hiện giờ đã hơn một canh giờ mà vẫn còn đánh nhau, Cố Gia Minh có thể ép Bùi La Gia tới mức độ này, thật đúng là..."

Hấn nói lần này không phải là phủ định câu của Duy, mà là cảm thán tự đáy lòng, với tâm tình của hấn, hấn không thể nói ra câu "vô địch" một cách dễ dàng, nhưng trong lòng hiển nhiên đã công nhận sự thực này.

Trên thế giới này đúng là có một số lực lượng siêu tự nhiên tồn tại, ví dụ như bá tước tử trong phòng thí nghiệm của U Âm Thiên Cầm thoát ra, ví dụ như mấy vị từng tham dự chiến tranh của Viêm Hoàng Giác Tinh, ví dụ như Natalie sau khi thức tỉnh.

Đêm nay, cho dù Ngự Thủ Thương có chết hay không, cũng không còn quan trọng, lực lượng của Cố Gia Minh đúng là không thể nghi ngờ, cho dù họ có liều mạng vào trong cũng không thể gây ra hậu quả tới mức này.

Bên ngoài thì đang sợ hãi lực lượng của Cố Gia Minh, bên trong căn cứ, có vô số người đang cảm thán một cách buồn chán.

"Đùa cái gì vậy, đã hơn 1 canh giờ rồi, mấy trăm người truy sát một người, vậy mà lại giống như đang chơi trốn tìm, đều là sát thủ sao lại có sự chênh lệch như vậy? Chúng ta đã chết bao nhiêu người, phải nỗ lực khiến cho những người tử vong được vui mừng, nếu như trong lịch sử Bùi La Gia có ghi lại, thì chúng ta sẽ là nhân chứng sống, mọi người có cảm thấy vinh hạnh hay không?"

Cái đình lúc trước bị tàn phá bây giờ trở nên hỗn loạn, bởi vì mất điện nên hiện giờ trên tường chỉ có mấy ngọn đèn được thắp vội vàng, bên cạnh còn có một đồng cùi đang cháy.

Cũng vì hiện giờ là mùa hè cho nên ai cũng cảm thấy nóng bức, một đám người phụ trách đang khẩn trương thương lượng tình hình và thi triển biện pháp khẩn cấp.

Chi có một mình Ngự Thủ Hi ngồi trên bậc thang ngoài cửa, cầm những mảnh vụn ném vào cái ao nhỏ trước mặt, trong miệng vẫn bực tức nói chuyện.

"Làm cái gì vậy, trời đang nóng nực muốn chết, không có điều hòa thực khó chịu, chuyện này... Trong căn cứ chẳng phải còn hai hỏa hệ dị năng giả hay sao? Sao không phát sáng đi, gọi bọn họ tới bảo giám nhiệt độ xuống, Dị năng giả là để dùng, bình thường thấy bọn họ ai nấy đều vênh vào tự đắc, bây giờ tới lúc dùng người thì không biết họ trốn đi nơi nào, có khi ra ngoài gọi Thiên Vũ Chính Tắc vào là tốt nhất, có lẽ ta với hắn sẽ có điểm chung. Hiện giờ có một đồng băng ở bên cạnh, bảo ta bán đứng cả Bùi La Gia ta cũng đồng ý..."

Thực ra, nếu muốn nhiệt độ mát hơn một chút, biện pháp đương nhiên là có, chỉ là lúc này mọi người còn đang hoảng loạn và bận rộn, làm gì còn ai lo lắng chuyện như vậy nữa.

Hắn vừa nói xong câu này, một người phụ trách đã nói:

"Ngự Thủ quân, hiện giờ ai cũng bận rộn vì chuyện này, ngài nói như vậy hình như không được tốt lắm!"

"Bận rộn? Ai bảo các người bận rộn, nếu như là ta, ta sẽ đối mặt với hiện thực. Bây giờ hệ thống phóng nự bị người ta phá cho be bét, BOSS bị giết, tức lúc mới bắt đầu mọi người đã chiếm hạ phong, thất bại thảm hại... Chúng ta bây giờ nên đặt tinh lực vào việc đối phó với tình hình tiếp theo như thế nào mà không phải bỏ ra mọi giá để bảo thủ, nếu như muốn bảo thủ thì sau này thu thập tư liệu, nghiên cứu nhược điểm của đối phương, dùng một sát thủ để giết hắn, đây mới là phong cách ám sát. Bao giờ người đủ bình tĩnh thì trở lại nói chuyện với ta."

"Thế nhưng hiện giờ còn chưa xác định..."

"Chưa xác định cha ta đã chết? Có cần ta đưa người đi kiểm tra hay không? Lúc sắp chết hỏa hệ dị năng của cha ta hoàn toàn bộc phát, cho nên mới có trận cháy lớn như vừa rồi, sau đó... thi thể của cha ta đã bị cháy thành bụi phấn rồi..."

Ngự Thủ Hi nói, giang hai tay:

"Nói tiếp, hiện giờ cha ta đã chết, nơi này do ta làm chủ đúng không."

Hai tay hấn võ đài, bộ dạng trông rất giống tiểu nhân đặc chí. Hấn nói xong câu vừa rồi có mấy vị phụ trách muốn phản đối, nhưng đột nhiên mọi người nhìn nhau vài lần, không nói gì, họ phát hiện Ngự Thủ Hi làm mọi việc tuy tương đối điên cuồng, nhưng không phải là người ngu, người nhìn không thấu mới đáng sợ.

Nếu như không có người ủng hộ thì cho dù hấn có là ai đi chăng nữa, cũng sẽ không thoát khỏi một chữ chết. Hiện giờ thấy thái độ của người phụ trách mập mờ, điều này đã biểu hiện rõ là hấn đã nắm chắc...

Trong đình lập tức trở nên im lặng, người nhìn sang ta, ta nhìn sang người, không ai chịu bày tỏ thái độ, Ngự Thủ Hi khoe miệng tươi cười:

"Nói như vậy thì... Mọi người không có ý kiến?"

Hấn nói xong câu này, Tinh Thượng vốn đang ngồi ở vị trí của Ngự Thủ Thương đột nhiên đứng dậy, chỉ về phía hấn, nói:

"Ngự Thủ Hi, ta sẽ không chấp nhận chuyện này, bởi vì... sự kiện này do người làm ra... Người là nội ứng!"

Chi trích thẳng mặt như vậy nhưng Ngự Thủ Hi chỉ cười cười:

"Tại sao lại nói như vậy?"

"Hôm nay bản thân BOSS cũng hoài nghi người, người đột nhiên biến mất sau đó xuất hiện, tiếp theo là xảy ra chuyện, BOSS bại cũng vì phân tâm bởi hành vi của người. Hơn nữa... sau khi trải qua sự kiện năm ngoái ở Giang Hải, BOSS đã bí mật điều tra, tuy rằng không có kết quả nhưng ta có 9 phần nắm chắc, chính người đã thông qua BOSS ra lệnh cho hệ thống, khiến cho chúng ta tổn thất lớn như vậy!"

Hấn nói như đinh đóng cột, tiến hành lên án Ngự Thủ Hi, ở xa xa thỉnh thoảng lại có tiếng sùng vang lên, Ngự Thủ Hi trầm mặc, khoe môi nhếch lên nở nụ cười châm chọc, hấn nhìn xuống đất lại nhìn nam tử trước mặt, những người phụ trách còn lại thì kinh nghi bất định, sau một lát, thanh âm Ngự Thủ Hi vang lên: "Nếu như... là thật..."

Hấn khẽ cười, trêu chọc.

"... Vậy thì thế nào?"

"Người..."

Tinh Thượng biến sắc, đột nhiên rút súng, để ngòi vào được vị trí này bản thân hấn cũng là một sát thủ, ít nhất cũng là sát thủ cấp A theo tiêu chuẩn của Bù La Gia. Trong nháy mắt khi hấn rút súng, bàn tay phải của Ngự Thủ Hi đột nhiên nắm lại, sau đó năm ngón tay mở ra.

Ánh sáng rực rỡ kinh người đột nhiên tỏa ra.

Xoát —— Ánh sáng lóa mắt tràn ngập không gian!

Thời gian lúc này đã mất đi ý nghĩa, đặt mình ở trong một vùng sáng như thế này thì tất cả khí vị, xúc giác, thính giác, phương hướng, thậm chí là tư duy cũng bị ngừng lại, trong tâm mắt chỉ còn lại ánh sáng...

Trong giây lát đó, ngũ giác dị ngưng trệ!

Đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy dị năng của Ngự Thủ Hi—— Vô Hạn Quang Minh Hóa!

Tinh Thượng chỉ súng về phía trước, trong ánh sáng hấn bắn một phát súng nhưng hiển nhiên là không có hiệu quả. Ngự Thủ Hi lúc này đứng ở đằng sau hắn, trên tay cầm một cái đầu người đầy máu.

Àm một tiếng, máu tươi tuôn ra, thi thể không đầu ngã xuống đất.

Thanh âm thờ dài vang lên trong phòng, sắc mặt Ngự Thủ Hi có chút phiền muộn, xoay người.

"Hiện giờ... Không còn ai có ý kiến nữa chứ?"

**** Nửa đêm, Giang Hải.

Tiếng bước chân gấp gấp vang lên trong hành lang của một căn thiết thự, sau đó là tiếng đập cửa, trong phòng có ánh sáng, sau đó Phương Chi Thiên mặc áo ngủ xuất hiện, ánh mắt nheo lại nhìn ra bên ngoài.

"Đông Phương Lăng Hải... Làm sao vậy, chẳng phải là đang đánh bài hay sao, ta vừa mới ngủ đã rùm beng đánh thức, chẳng nhẽ thua táng gia bại sản? Nếu như không có chuyện lớn gì thì không nay người không ngủ nữa, đánh xe ra ngoài hóng gió với ta..."

"Tuyệt đối là đại sự! Tuyệt đối là đại sự!"

Cầm trên tay một tờ giấy, Đông Phương Lăng Hải thần tình kích động, nói:

"Nhưng mà... ta nghĩ đây là một tin tình báo cần điều tra, thành thật mà nói không ai có thể tin chuyện này, thật là, thật là quá..."

"Được rồi được rồi."

Phương Chi Thiên gấp dài đi ra ngoài, chuẩn bị mở cửa sổ:

"Chẳng phải người từng nói, trải qua bao nhiêu năm rồi, chuyện gì mà chẳng thấy, tại sao phải ngạc nhiên như vậy? Nói đi, ta không bị hù dọa như vậy đâu..."

"Bên Nhật Bản truyền tin tới, tối hôm nay, tiểu đệ Gia Minh của chúng ta một mình chạy vào trong Bù La Gia, giết chết Ngự Thủ Thương."

Gió mát từ ngoài cửa sổ thổi vào, bóng cây bên ngoài chập chờn, Phương Chi Thiên quay đầu, sững sốt một lát:

"Ách, ta có nghe nhầm không?"

Đông Phương Lăng Hải lắc đầu, lặp lại một lần:

"Cố Gia Minh giết chết Ngự Thủ Thương, sau đó..."

Do kích động, giọng nói của vị trung niên gần 50 tuổi này trở nên ngập ngừng:

"Thời đại của Bù La Gia, đã qua..."

ẤN SÁT

Phản Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 401

Chào Mừng Trở Về Nhà

Tháng 8, Tokyo.

Cái nắng tháng 8 mang tới bầu không khí oi bức cho Tân Hải, bóng tối phủ xuống làm cho thành phố trở nên nhạt nhòa hơn, bầu không khí bây giờ lại giống như sương mù dày đặc, mọi việc phát triển như thế nào không ai đoán được, thậm chí mục đích của bọn họ là gì họ cũng không rõ, tất cả giống như đang ở trong mê cung, không một ai có thể nắm chắc.

Hoang Quyển đã chết, căn cứ của Bùi La Gia trở nên náo động, sau khi xác định chính xác Ngự Thủ Thương đã chết, đám Trần Cô Hạ không rời đi, một là bởi vì không ai biết chuyện Ngự Thủ Thương chết sẽ mang tới điều gì, hai là hẳn phải tìm kiếm Cổ Gia Minh.

Đêm hôm đó, bên trong căn cứ Bùi La Gia vô cùng hỗn loạn, chẳng ai biết chuyện gì đang xảy ra, bên phía Bùi La Gia đương nhiên là phải tụ tập nhau lại, thế nhưng Cổ Gia Minh không xuất hiện một lần nữa.

Tuy rằng khả năng hẳn tới rất ít, nhưng nếu như mà hẳn không hiện thân, thì phải có nơi trốn, điều đơn giản nhất là chẳng ai biết hẳn trốn ở đâu, Bùi La Gia không biết, Cao Thiên Nguyên không biết, Nguyệt Tri gia không biết, Huân cũng không biết.

Vì vậy trong khoảng thời gian 2, 3 ngày tới, tất cả các thế lực đều tung lực lượng đi tìm kiếm, cảnh sát Tokyo gia tăng việc truy tìm "Phần tử khủng bố", nhưng mà tới ngày mùng 4 tháng 8, ngoại trừ mấy con chó, con mèo nhỏ bị đem ra chịu tội thay thì không có chuyện gì xảy ra.

Lúc này bên Bùi La Gia trở nên yên tĩnh, giống như là đã chết.

Hiện giờ, toàn bộ lực lượng của họ đã thu lại, trải qua chuyện này, hậu quả của nó để lại là cả một sự khiêu chiến đối với người kế nhiệm. Tin Ngự Thủ Thương chết sẽ mang tới hậu quả không đơn giản, cho dù là ở tầng lớp cấp cao cũng có những thái độ khác nhau, bởi vì đơn giản, không phải ai cũng có thể chấp nhận sự thay thế của người mới.

Mặc dù phải đối mặt với nhiều vấn đề lớn, nhưng không ai biết Ngự Thủ Hi sẽ có hành động gì, họ chỉ có thể cảm nhận được sự yên tĩnh kia che giấu một sự hỗn loạn mà thôi.

Đúng như lời Đông Phương Lăng Hải nói, thời đại Bùi La Gia với thù đoạn và dã tâm của Ngự Thủ Thương đã qua.

Mọi chuyện xảy ra cũng nhanh mà kết thúc cũng nhanh, một bước ngoặt thời đại đã xuất hiện làm cho mọi người có cảm giác mình chẳng kịp trở tay. Chẳng riêng gì bên Phương Chi Thiên, mà khi tin tức truyền tới Châu Âu, khi Kelly nhận được tin tức, nàng cũng sửng sốt sau đó oán hận mắng một câu:

"Bitch (1). . ." Đường như để nói lên sự phức tạp trong cõi lòng của mình.

(1): Bitch: chớ Chuyện này khiến cho rất nhiều người phải suy nghĩ, rất nhiều người cố gắng hành động, cố gắng làm những chuyện trước kia mình không thực hiện được. Hôm nay có người đột nhiên chạy tới, đơn giản làm xong chuyện người khác không thể nào làm được, sau đó phui tay bỏ đi, chỉ lưu lại những ánh mắt trợn trắng.

Một ngày, một người mang theo ánh sáng tiến vào trong thế giới hắc ám, chiếu sáng tất cả.

Đãi đắc thu lai cứu nguyệt bát Ngã hoa khai thời bách hoa sát Cúc Hoa (Hoàng Sào) Chờ thu tháng chín về nơi Hoa ta nở rộ hoa người tàn phai (Hải Đà phỏng dịch) Đương nhiên, dưới tình huống hiện nay, người biết rõ thân phận của Gia Minh không tính là nhiều, trong Bùi La Gia, Ngự Thủ Hi đương nhiên là biết, nhưng hẳn sẽ không nói ra ngoài, người khác có xem lại video chiến đấu đêm hôm đó cũng không thể nào liên hệ được với một tiểu nam hải binh thường.

Thiên Vũ Chính Tắc, Huân đương nhiên biết, Viêm Hoàng Giác Tinh cũng có thể suy đoán ra thân phận của Gia Minh. Nhưng cho dù như thế nào, một người chưa dùng tới một hiệp giết Hoang Quyên, sau đó lại tấn công vào Bùi La Gia, các tổ chức khác hầu như đều suy đoán, Gián Tố Ngôn đã xuất hiện ở Tokyo.

Đối với chuyện này, những người có biết chuyện cũng không dám nói ra lung tung, dù sao họ biết được điều này cũng là quá đủ rồi.

Dưới nắng hè chói chang, không khí ngột ngạt và không có tin tức, ba ngày qua đi nhiều người đã phỏng đoán là hẳn đã chết. Chuyện này tính ra cũng bình thường, bởi vì Ngự Thủ Thương chết, Bùi La Gia chắc sẽ áp dụng thủ đoạn truy sát điên cuồng, sau đó mới xử lý mâu thuẫn nội bộ.

Mặt khác họ cũng hiểu rõ quy tắc, thời gian điều tra càng dài thì đầu mối càng ít, trong ba ngày đầu mà không kiếm được thì cũng có nghĩa là công việc của họ có tiếp tục thì cũng tốn công vô ích.

Dưới bối cảnh như vậy, trong cái nắng trời tháng tám, bóng Gia Minh đơn côi xuất hiện trên một con đường của Giang Hải, điều này không ai có thể lường trước được.

Quần thường, áo somi màu trắng ngắn tay, trên lưng chỉ có một cái ba lô du lịch với mấy bộ quần áo, sau khi bước lên được đất Giang Hải, hẳn hít sâu một hơi, trong lòng thấy cô độc, cũng có chút thoải mái, có chút thương cảm, ánh mặt trời chiếu xuống làm cho hẳn nhận ra, đây là mùa hè nắng nhất mà hẳn biết.

Những chuyện nên làm cuối cùng cũng làm xong, giống như là một con người vốn đang phải chứa đựng rất nhiều chuyện, nay đột nhiên được giải tỏa hết, nay chỉ cần thoải mái nằm trên giường, nhìn nắng trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, vui vẻ sáng khoái, vậy là được...

Buổi tối hôm đó, sau khi giết chết Ngự Thủ Thương, cái cảm giác đau đầu lại kéo tới hành hạ hẳn, nhiều lần hẳn cảm giác mình sẽ bị sự đau đớn này hành hạ tới mức phát điên, nhưng khi tinh thần căng lên như dây đàn thì hẳn lại thấy mình như ngắt đi, khung cảnh bốn phía trở nên hư huyền.

Giống như điều khiển một linh hồn không thuộc về mình, Gia Minh coi căn cứ Bùi La Gia như cái sân trong nhà mình, mỗi cái công sự, bắn giết, chết chóc, hòng súng, mùi thuốc súng, máu tươi, đạn bay, nổ tung, thân thể vỡ nát... Dưới sự đau đớn, hẳn giống như đang đi chuyển trong mơ, ngay cả chuyện hẳn

ra ngoài thế nào bản thân hẳn cũng không biết...

Mà có gì đi nữa thì chuyện cũng đx làm xong, chỉ hi vọng là Viêm Hoàng Giác Tinh không nên quá vênh váo, nếu không ngày sau sẽ không có cơ hội, quy tắc trò chơi sẽ lan tới những người không biết chấp hành. Đương nhiên, một Ngự Thủ Hi tùy tâm sở dục sẽ kinh khủng hơn Ngự Thủ Thương nhiều, nhưng điều này chẳng có liên quan gì tới hẳn.

Có lẽ hẳn cảm thấy mình bắt đầu sợ hãi cảm giác tử vong, nhưng mà loại sự hãi này không phải là yếu đuối, đơn giản chỉ là lưu luyến. Bây giờ ngắm lại 8 năm vừa qua, công thêm với kiếp trước có lẽ hẳn cũng đã tới kỳ hạn cuối cùng của sự sống. Có lẽ đây chính là phán định của Phương Hoàng.

Ngày mùng 5 tháng 8, buổi chiều Linh Tĩnh trở về, khi thấy mình không có nhà, Sa Sa và Nhã Hàm sẽ nghi hoặc, mình muốn nhìn họ lâu thêm một chút, cái cảm giác đau đớn trong đầu luôn luôn nhắc nhở hẳn, thời gian của hẳn không còn nhiều.

Đứng trong bến xe bus nhìn dòng xe cộ ở Giang Hải, đột nhiên hẳn chẳng biết mình nên tới chỗ nào, về nhà trọ tìm Sa Sa hay tới gặp Nhã Hàm, hoặc trở lại Diệp Thị Võ Quán gặp vợ chồng bác Diệp...

Hắn cứ ngắm nghĩ như vậy một hồi rồi quay người đi, hẳn dừng lại ở một quầy báo ven đường, bấm số điện thoại gọi Nhã Hàm, trong trận chiến ở Búi La Gia, đồng hồ ở tay đã bị đánh vỡ, lúc này trên cổ tay hẳn còn quần băng.

Điện thoại kết nối nhưng người ở báo hẳn chờ một lát, không lâu sau, Nhã Hàm cầm loa:

"A lô..."

Nghe thấy thanh âm quen thuộc như động đất kia, Gia Minh cười cười:

"Này, mỹ nữ, bây giờ có rảnh ra ngoài uống nước với em không?"

"Uống nước! Bây giờ là lúc nào rồi mà em còn định đi uống nước? Mấy ngày hôm nay em chết ở đâu vậy?"

Giọng nói của Nhã Hàm có chút gấp gáp:

"Chị không liên lạc được với em, chuyện của Sa Sa em có biết không? Đêm qua chị gọi điện cho em cả đêm, sau đó tới nhà trọ rồi lại tới chỗ vợ chồng bác Diệp, nhưng sợ bọn họ lo lắng, chị không nói..."

"Sa Sa? Có chuyện gì?"

Gia Minh nhíu mày.

"Đêm hôm qua đó, có rất đông cảnh sát xông vào quét sạch Sa Trúc bang, nói họ đã có chứng cứ chứng minh Sa Sa buôn lậu thuốc phiện, còn nói là, đây là mảnh đất lớn nhất của trùm buôn thuốc phiện lớn nhất... Cũng may là Tiểu Mạnh tận dụng thời cơ bảo vệ năng chạy thoát, sau đó báo chí hôm nay đã đăng tải, nói đủ thứ..."

Vừa nghe Nhã Hàm nói, Gia Minh vừa lật tờ báo bên cạnh, quả nhiên nhìn thấy một cái tit lớn trên trang nhất của, Giang Hải nhật báo "Trùm buồm ma túy lớn nhất là nữ học sinh cấp 3" và đủ loại tin tức giết gân khác, báo chí của một số nơi cũng đăng tin tức giống nhau, thoạt nhìn như đang muốn định hướng dư luận vào chuyện này.

"Gia Minh, em bây giờ đang ở đâu, tại sao mấy ngày vừa rồi không liên lạc được với em, Linh Tĩnh đi du lịch, em có biết không, Sa Sa không dám gọi điện thoại cho Linh Tĩnh nên gọi điện thoại cho chị... A, được rồi, ngày hôm qua chị tới võ quán, hình như Linh Tĩnh có gọi điện thoại trở về, nói là đột nhiên quyết định đến Yên, vợ vàng vô cùng, vợ chồng bác Diệp đang chuẩn bị đồ, các em xảy ra chuyện gì với nhau vậy..."

Đối với chuyện này, Nhã Hàm tương đối sót ruột, lúc này Gia Minh cũng chẳng hiểu tại sao, nhưng mà nếu như Sa Sa không có chuyện gì thì cứ bình tĩnh trước đã.

Hắn trầm mặc trong chốc lát, nói:

"Em cũng không rõ lắm, mấy hôm nay em không ở Giang Hải, nhưng mà... Yên tâm đi, chuyện nhỏ thôi, địa chỉ của Sa Sa đừng cho quá nhiều người biết, em sẽ xử lý."

"Được, đây là chuyện lớn, số điện thoại của Tiểu Mạnh là... Em mau gọi đi, nếu như không gặp em Sa Sa khẳng định sẽ rất nóng ruột..."

Cúp điện thoại, Gia Minh tiện tay mua một tờ báo, đi tới điểm đỗ xe vẫy một chiếc taxi. Khi đi ngang qua một người, trong túi hắn đã có thêm một cái đi động, xe chạy nhanh qua bên, hắn lấy điện thoại ra, bắt đầu gọi cho mấy người...

Nhận được tin Gia Minh xuất hiện ở Giang Hải, trong thư phòng, Phương Chi Thiên cũng đang xem một tờ Giang Hải nhật báo, sau khi đọc xong tin tức, sắc mặt của hắn vô cùng phức tạp, sau đó lạnh lùng cười, uyển một cái, đập thẳng tờ báo xuống bàn làm việc.

"Ha ha, bây giờ nên làm cái gì đây... Ứng Tử Phong... Ta thấy hắn đã chán sống rồi!"

"Vậy... Chúng ta làm sao bây giờ?"

"Bảo hắn đi chết đi! Còn có thể làm gì nữa! Người ta vừa mới giết Ngự Thủ Thương ở trong căn cứ ở Nhật Bản, cứu tử nhất sinh trở về... Phải biết rằng, giết chết Ngự Thủ Thương đấy, hắn đã trở về, chúng ta lại mang chuyện này ra đón hắn, nếu như hắn trở mặt giết người ai dám can hắn đây..."

Mang theo tâm tình phức tạp, Phương Chi Thiên rống lên giận dữ.

Ứng Tử Phong không phải là người trong Viêm Hoàng Giác Tinh, nhưng lại là con thứ hai của Ứng Hải Sinh, bây giờ hắn bịa ra một chứng cứ, bảo lãnh đạo cấp trên lệnh xuống Cục Công an Giang Hải, đồng thời thao túng báo chí dư luận.

Đại khái là hắn cũng biết quan hệ của Liễu Hoài Sa và Gia Minh, tất cả những chuyện này hoàn thành chỉ trong một ngày, có thể nói là sét đánh không kịp bưng tay, hoàn mỹ, vô cùng hoàn mỹ.

Có lẽ do ánh sáng của anh trai quá chói mắt, nên đã che dấu mất năng lực của hắn, có lẽ khả năng của người này không tồi, có lẽ không phải loại con

Ông cháu cha chỉ biết dùng tiền ném người.

Hắn chọn người bên cánh hấn, tác động cấp trên trực tiếp ra lệnh cho cảnh sát Giang Hải sau đó lập tức ra tay, Viêm Hoàng Giác Tinh mấy hôm nay cũng lơ lơ đi chuyển trọng tâm sang hải ngoại, hành động của mấy nguwofi này khiến họ không phản ứng kịp.

Khi biết tổng bộ Sa Trúc bang bị cản quét, Tiểu Mạnh một mình mng theo Sa Sa chạy trốn ra ngoài, chuyện lúc này mới được báo cho Phương Chi Thiên biết, với vụ việc này không có khả năng bị coi như là không có chuyện gì xảy ra.

Giận dữ một hồi, Phương Chi Thiên phất tay bảo người trong thư phòng ra ngoài, hắn ngồi im suy nghĩ một lúc lâu thì có tiếng đập cửa truyền đến, người nọ lại đi đến:

"Phương tiên sinh, Diệp tổ trưởng Diệp Liên vừa nhận được điện thoại của Cố Gia Minh, hỏi nguyên do chuyện này, Diệp tổ trưởng không biết nên nói như thế nào, bảo tôi tới xin chỉ thị."

Phương Chi Thiên gật đầu:

"Số điện thoại là gì, ta gọi cho hắn."

Đèn đỏ chuyển sang xanh, chiếc xe lăn bánh qua ngã tư. Lúc này Gia Minh nhận được điện thoại của Phương Chi Thiên, ước chừng do tâm tình không thoải mái nên cách nói chuyện của hắn vô cùng lạnh nhạt, nhưng cũng chẳng có tức giận, có thể nói là thờ ơ, khiến cho người khác chẳng biết thế nào mà đoán.

"... Đại khái là hơn một tháng trước đây, Ứng Tử Phong cùng một số người tới một quán bar thuộc địa bàn của Sa Trúc bang, Liễu Hoài Sa cũng ở đó, bởi vì một chuyện nên đôi bên xung đột với nhau, rất có thể Ứng Tử Phong khó chịu vì chuyện này... Trên thực tế trải qua sự điều tra của chúng ta, hắn bị người ta kích động mà thôi, nguyên nhân chính của câu chuyện chính là bên Tân Trữ bang..."

Phương Chi Thiên giải thích nhưng Gia Minh lại nhìn ra cảnh tượng đang quay tròn ngụt bên ngoài cửa xe, biểu tình có chút buồn chán: "Không thấy nàng nói chuyện này..."

"Ha ha, người ta là con gái không muốn làm cho người lo lắng, thành thật mà nói chuyện này... bên chúng ta không kịp phản ứng, nếu như chuyện biết trước thì nó không thể xảy ra. Muốn giải quyết thì đơn giản thôi, ta sẽ bảo cảnh sát dừng vụ này lại, về mặt dư luận, ta sẽ bảo họ lập tức đăng báo xin lỗi, làm Tân Trữ bang biến mất, cậu đồng ý, bên chúng tôi sẽ làm..."

"Tiếp đi..."

"Thành thật mà nói, ta biết cậu bây giờ đang rất tức giận, chỉ cần một chuyện bên Nhật Bản thôi, toàn bộ Viêm Hoàng Giác Tinh chúng ta đã phải cảm ơn với cậu rồi, ta có mấy bằng hữu rất tốt,... Theo lý mà nói thì Ứng Tử Phong kia sai rồi, thế nhưng... không có cách nào cả, do quan hệ với Ứng Hải Sinh nên ta mong cậu đừng để ở trong lòng, dù sao hắn cũng là con của Ứng Hải Sinh, Ứng Tử Lam vô cùng quan tâm tới người em trai này..."

"Ta còn có việc, hơn nữa..."

Không nói thêm gì nữa, Gia Minh cúp điện thoại di động, đồng thời ném ra ngoài cửa sổ, điện thoại vỡ tan thành những mảnh nhỏ. Tài xế xe taxi dùng vẻ mặt kinh ngạc nhìn vào gương chiếu hậu, Gia Minh liếc hắt một cái, phát phát tay.

"Phiền anh rẽ trái, dừng xe ở con đường phía trước..."

*** Lúc buổi chiều, những đám mây trắng như bông bay trên bầu trời Giang Hải, khí trời mát mẻ, hai chiếc xe buýt du lịch rẽ vào bến xe, bên trong có một đám học sinh nam nữ đang vui đùa với nhau.

"Linh Tĩnh, cậu quyết định tới Viên à?"

Đông Phương Uyên cau mày, nhìn Linh Tĩnh đang ngồi bên cửa sổ hỏi. Mấy ngày nay ở Quế Lâm, tâm tình của Linh Tĩnh không tốt, không vui vẻ, Đông Phương Uyên miễn cảm đương nhiên nhận ra.

"Hoàn cảnh ở Viên... chắc là tốt hơn ở trong nước một chút..." Nghiêng đầu, trên mặt Linh Tĩnh hiện lên một nụ cười.

"Ách, nếu như cậu đã quyết định, vậy... lúc nào khởi hành? Trước khi đi mọi người gặp liên hoan một bữa, thế nào?"

"Đại khái... Ngày mai rồi..."

Linh Tĩnh hơi nhún vai, nói:

"Hơi vội..."

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 402

Không Trở Về Nhà

"A? Sao lại nhanh vậy!"

"Bởi vậy tới mới đi du lịch coi như là chia tay mọi người."

Trong lòng coi Linh Tĩnh là bạn bè, bây giờ cô bạn lại đột nhiên nói phải đi, Đông Phương Uyển tâm tư đơn thuần đương nhiên là có chút thương cảm, kéo nàng liú riu nói chuyện.

Chủ đề câu chuyện đương nhiên là tình cảm đã tích lũy từ nhỏ của ba người Linh Tĩnh, Sa Sa, Gia Minh, trong lòng nàng cũng có chút nghi hoặc, nhưng mà không biết hỏi như thế nào, sau khi đắn đo ra nước ngoài phải thế nọ thế kia, nàng viết số điện thoại của mình đưa cho Linh Tĩnh, định quay người trở về, nhưng lại hỏi tình hình của Gia Minh.

"... Hẳn tới đón cậu à?"

"Gia Minh cậu ấy... Đại khái không thể tới đón được, có lẽ là Sa Sa, tớ đã gọi điện thoại bảo là hôm nay mình về, nhưng từ sáng tới giờ không còn liên lạc lại được nữa..."

"Tớ nghĩ Gia Minh nhất định sẽ tới đây, tình cảm của các cậu tốt như vậy... Nhưng mà không sao, nếu hẳn không tới thì hôm nay tới đón, chúng ta đầu tiên là đưa cậu về nhà tớ chơi, cậu yên tâm đi, anh tớ đầu tiên là thích cậu, nhưng bây giờ đã thôi rồi, ha ha..."

Trong khi nói chuyện, xe buýt đã chậm lại, học sinh trên xe từ biệt lẫn nhau lấy hành lý xuống, nữ sinh thì mặc áo che nắng, tay cầm ô chuẩn bị xuống xe. Chỉ sau một lát, tất cả đã xuống hết, đám người tiền hô hậu ủng chen nhau đi ra bên ngoài.

Hành lý của Linh Tĩnh không nhiều lắm, thế nhưng khi ở Quê Lâm bị Đông Phương Uyển ép mua một đồng hồ linh tinh, cho nên phải thua thêm một cái túi du lịch thật to, có nam sinh muốn cầm giúp nàng nhưng bị nàng lắc đầu cự tuyệt.

Lần này trở về Giang Hải, trong lòng nàng phức tạp vô cùng, nàng không muốn xuống xe nhưng vẫn bị Đông Phương Uyển kéo xuống, trà trộn vào trong đám người, bước chân xuống đất là nàng cảm thấy sức lực của mình như giảm đi.

Khi ở trên xe bus vẫn còn ung dung, bây giờ chẳng còn gì, đám người thi nhau cầm đủ các loại ô với đủ màu sắc, gọi nhau ý ới.

Sau một khắc, Đông Phương Uyển vỗ vỗ vai nàng:

"Này, này..."

Nàng chỉ tay về phía trước nhưng không nói gì, Linh Tĩnh ngỡ ngàng quay đầu nhìn sang, ở đó toàn là người, bóng lưng, gò má, nụ cười, chẳng phân biệt rõ ai với ai.

Một tay cầm ba lô, một tay thì bị Đông Phương Uyển kéo, nàng bước xiêu vẹo trong đám người, cảnh vật dần lùi lại, lúc này nàng nhìn thấy ở bãi đỗ xe đối diện có một người, chẳng phải Gia Minh thì là ai?

"Xem ra cậu ta không cho anh tớ cơ hội rồi..."

Đông Phương Uyển ở bên cạnh tiếc hận thở dài, nhưng trên mặt lại có một nụ cười mãn nguyện.

Linh Tĩnh lúc này không biết nên biểu hiện như thế nào, nàng nuốt một ngụm nước bọt, tiếng ừm ưc như sấm vang lên, ánh mắt nàng nhìn vào bóng người kia, không thể nhìn sang chỗ khác được nữa. Sau một lát, hần đi xuyên qua đoàn người tới gần, nhắc ba lô của nàng, thuận miệng nói chuyện với Đông Phương Uyển vài câu, nhưng đó là câu gì Linh Tĩnh cũng chẳng nghe rõ lắm.

Ánh mắt nàng nhìn về phía cánh tay của hần, nơi đó trước kia nàng ném hần một dao, bây giờ không còn thấy, sao lại như vậy. Nàng nghĩ tới chuyện này, muốn nói cái gì đó, nhưng mà lại tìm không tìm được lời nói thích hợp để mở miệng, cho tới khi Gia Minh mở miệng trước: "Chúng ta đi thôi." Thì nàng mới nhiu nhiu mày, theo hần xuyên qua đoàn người.

"Sáng nay Sa Sa có việc bận, gọi điện báo là cậu về, cho nên tớ tới đón..."

"Tớ không gọi được cho Sa Sa..."

Nàng có cảm giác giọng nói của mình đã khàn.

"Bang hội có chuyện, gần đây cậu ấy chinh chiến lung tung, không có chuyện gì đâu..."

Xe taxi chuyển bánh ra khỏi bãi đỗ xe tới gần, Gia Minh mở cửa xe, Linh Tĩnh ngồi xuống, nhận lấy ba lô nhưng không ngồi xích vào bên trong mà chỉ nói: "Cảm ơn cậu đã tới đón." Rất khó khăn mới nói xong câu này, nàng kéo cửa đánh xầm một tiếng, đóng lại.

Chiếc taxi chuyển bánh đi xa, ở cạnh đường có một chiếc Santana đang đỗ, Đông Phương Lộ mở cửa đi tới, nhìn thấy Gia Minh đứng đây thì hơi có chút nghi hoặc.

Cùng lúc đó, Đông Phương Uyển cũng từ phía sau chạy tới:

"Này, Gia Minh, không phải là Linh Tĩnh muốn đi Viên mà các cậu cãi nhau đấy chứ?"

"Ách, làm gì có..."

"Được rồi, được rồi, bây giờ là thời gian Gia Minh làm những chuyện cho mình, dù sao... cho dù là bạn tốt tới mấy cũng phải có lúc xa nhau..."

Đông Phương Uyên dùng phương thức này an ủi Gia Minh vài câu, Đông Phương Lộ đi tới mở miệng chào hỏi, sau đó bảo em gái mình lên xe, đợi khi Đông Phương Uyên đi rồi, hấn mới thở dài.

"Chuyện Sa Trúc Bang, bên Phương Chi Thiên đúng là không kịp phản ứng, nhưng mà cho dù như thế nào Ứng Tử Phong cũng là con của Ứng Hải Sinh, chuyện này rất phiền phức, thành thật mà nói, thế lực của Ứng Hải Sinh người rõ hơn ai hết, hơn nữa Ứng Tử Lam rất quan tâm tới người em trai này, tuy rằng hấn sẽ không cảm kích mình... Ách, không biết trong lòng của người muốn thế nào..."

"Nói tiếp đi..."

"Ách... Hiện tại tầng lớp cấp cao trong Viêm Hoàng Giác Tinh đã biết thân phận của người, có khá nhiều người nghĩ người và Giản Tố Ngôn là một, thành thật mà nói, việc Ngự Thủ Thương đúng là quá tốt, ta bây giờ lại phải lo lắng vấn đề lớn hơn, đó là chuyện Cao Thiên Nguyên, Viêm Hoàng Giác Tinh, U Âm Thiên Cầm phải đối phó với sự chia rẽ, hiện giờ họa ngoại xâm đã không còn, chuyện phải đối phó cấp bách nhất là nội loạn..."

Gia Minh từ chối cho ý kiến gât đầu, xoay người rời đi, giống như là hấn không quan tâm tới chuyện này. Đông Phương Lộ nhìn theo bóng lưng của hấn, hơi có chút nghi ngờ nheo mắt.

Đợi khi tới bên cạnh chiếc xe, Đông Phương Uyên nói một câu khiến cho hấn sững sốt:

"Anh, anh biết không? Linh Tĩnh muốn tới Viên đấy."

"Em nói cái gì!"

*** Đứng trước cửa võ quán, thấy cha mẹ mình tươi cười, Linh Tĩnh miễn cưỡng xốc lại tinh thần.

"... Viên đá thất tinh này là kỷ niệm ở Quê Lâm, cái này là váy cho mẹ, cái này là giấy viết cho bố, cái này cho Sa Sa... cái này cho Gia Minh..."

Đem từng món đồ trong ba lô đặt ra ngoài, tuy rằng cố gắng giả bộ hưng phấn, nhưng mà sự vui vẻ của nàng chỉ là hình thức, vợ chồng bác Diệp đương nhiên có thể nhận ra, sắc mặt của hai người có chút lo lắng.

Từ lúc có giấy mời nhập học ở Viên, hai người đều cố gắng thuyết phục con gái mình theo học, sống chết gì nó cũng không đi, vậy mà bây giờ con gái lại đột nhiên gọi điện về nói là muốn đi, lại còn đi ngay vào ngày mai, đây đúng là chuyện khiến cho cha mẹ phải lo lắng.

Họ tận dụng thời gian 2 ngày còn lại để mua sắm vật dụng cho con gái, các loại thủ tục, giấy tờ xuất ngoại đã làm xong từ sớm. Mặt khác, sau khi thương lượng, bọn họ đại khái cũng đoán ra việc con gái mình đột nhiên thay đổi chủ ý, nhưng không biết có nên hỏi con gái mình hay không.

Biết con gái mình bề ngoài dịu dàng nhưng bên trong lại vô cùng bướng bỉnh, có rất nhiều chuyện nó tự mình lo lắng, dù sao xuất ngoại cũng là chuyện tốt, phiền não như vậy đối với người trẻ cũng không tồn tại lâu, có lẽ sau khi về nước nó sẽ dần phai nhạt đi.

Sau khi sắp xếp xong quà tặng, Linh Tĩnh ngồi một hồi, sau đó đi rửa mặt, thay một bộ đồ mùa hè, trở lại phòng mình để ngủ, nhưng không lâu sau đã thấy mẹ mình đi tới.

Lúc này nàng ở trong nhà tắm khóc một hồi nên mắt bây giờ đỏ hồng, nàng cố gắng nở một nụ cười rạng rỡ:

"Con mệt quá, lúc này tắm suýt thì ngủ gật..."

Tĩnh Nhân gật đầu, ngồi xuống bên cạnh Gia Minh, đưa tay ôm lấy con gái mình, Linh Tĩnh cũng rúc đầu vào trong lòng mẹ:

"Mẹ..."

Thanh âm của nàng hơi có chút nghẹn ngào.

Ôm Linh Tĩnh một lúc lâu, Đoàn Tĩnh Nhân dùng cằm vô cùng thân thiết cọ vào đầu con gái mình:

"Mẹ và bố con đã nghĩ lâu lắm rồi, bởi vì Gia Minh phải không..."

Tuổi dậy thì ai mà chẳng có tâm tư, quan hệ giữa con gái mình, Gia Minh, Sa Sa thế nào, bọn họ đương nhiên là hiểu. Hiện giờ Gia Minh và Sa Sa có quan hệ yêu đương, con gái mình có thể sống với họ có thể nói là do sự hỗn nhiên tích lũy từ nhỏ.

Tình cảm này có kéo dài cả đời họ cũng chẳng có gì lạ, cũng bởi vì như vậy mà sau khi suy nghĩ tới lui, họ mới không phản đối chuyện ba người ở chung, hai cô gái đều đang tuổi thanh xuân, có tình cảm với Gia Minh là chuyện bình thường.

Vốn ba người lớn lên với nhau từ nhỏ, vợ chồng bác Diệp vốn coi Gia Minh và con gái mình là một đôi, thậm chí trước khi quan hệ của Gia Minh và Sa Sa được công khai thì họ đã có ý định gả con gái mình cho Gia Minh rồi, khi thấy Gia Minh nhanh chân tới trước, bọn họ đương nhiên không thể nào mở miệng.

Hiện nay nghĩ đến chuyện, Gia Minh và Sa Sa gần đây ít tới võ quán, con gái mình đột nhiên đòi tới Viên, mà quyết định lại muốn đi ngay lập tức, có thể là con gái mình không chịu nổi nữa, thích Gia Minh nhưng Sa Sa lại là bạn tốt, cho nên con gái họ chỉ còn cách lựa chọn rồi đi.

Chuyện tình như vậy đúng là không thể phân rõ đúng sai, Gia Minh và Sa Sa đúng, con gái mình cũng không sai, dưới tình hình hiện giờ, bọn họ đương nhiên là ủng hộ con mình tới Viên, tuổi trẻ u, tình cảm lưu luyến u... Thời gian sẽ dung hòa tất cả, với lại bây giờ là thời đại rất nhạy cảm, có lẽ có một ngày nào đó Gia Minh và Sa Sa sẽ chia tay, Linh Tĩnh sẽ trở về, hai người tự nhiên là tới với nhau, đó cũng là một cách không thể không có.

Họ không biết là chuyện vượt xa sự tưởng tượng của họ rất nhiều, sau khi an ủi một chút, Linh Tĩnh ôm lấy mẹ mình nhưng không nói gì.

Gần 5h chiều, Đoàn Tĩnh Nhân đứng dậy vào bếp chuẩn bị làm cơm tối, thấy Linh Tĩnh về mặt mệt mỏi rã rời, bèn bảo lên nhà ngủ một chút.

Nhưng mà một lát sau đã thấy Linh Tĩnh cô đơn đứng ở cửa phòng bếp:

"Me, đừng nấu cơm phần con... con đi ra ngoài một chút..."

"Ách..."

Mẹ Diệp đang cầm cái nồi, dường như muốn nói gì, nhưng mà chỉ ngần ngại không biết nói gì.

"Chuyện này... con tới chỗ Gia Minh... và Sa Sa, ngày mai con đi rồi, mọi người cũng phải gặp nhau một chút... hơn nữa quà ở Quế Lâm cũng phải mang cho họ... Chuyện này..."

"Mẹ biết rồi, mau đi đi."

Trên mặt Đoàn Tĩnh Nhân hiện lên một nụ cười, nói:

"Tới muộn là không kịp ăn cơm tối đâu."

Cố gắng đứng ngoài cửa nở nụ cười, thấy mẹ mình nói như vậy, Linh Tĩnh bỗng nhiên tiến lên, ôm lấy mẹ mình:

"Mẹ, cảm ơn mẹ... xin lỗi..."

Cho dù như thế nào, con gái đi xa nhà bao giờ chẳng lo lắng cho cha mẹ, lúc này thấy mẹ mình cười, Linh Tĩnh mới thể hiện lo lắng. Nhưng mà người trẻ tuổi bao giờ chẳng vậy, vỗ vỗ vai con gái mình, Đoàn Tĩnh Nhân nhẹ giọng nói:

"Đừng khóc vậy, mau đi đi..."

"Vâng..."

Linh Tĩnh chạy ra khỏi phòng bếp, thấy cha mình đang đứng trong phòng khách kiểm tra đồ đạc, bèn từ sau lưng ôm lấy cha mình. Hôn lên mặt cha mình một cái, Linh Tĩnh chạy biến mất, Diệp Hàm mê hoặc quay đầu:

"Làm sao vậy?"

Trong nháy mắt, Linh Tĩnh đã ra khỏi nhà.

Cảm nhận được tình cảm của gia đình mình, nhưng nó không thể hòa tan được ủy khuất trong lòng, tình cảm không phải là một con số, không thể thêm một bớt hai... Khi đi xe bus tới cửa của học viện Thánh Tâm, trời đã chiều muộn, sân trường vắng vẻ, lúc này Linh Tĩnh lại nhớ tới khi còn đi học, sau khi ăn cơm tối xong mấy người lại ra đây tận bộ, hiện giờ những người bên cạnh nàng cứ dần dần mất đi, làm cho nàng khó chịu vô cùng.

Con đường vẫn như trước, chỉ có tâm tình thay đổi... Đi qua phòng game, lên tầng, dừng lại trước cánh cửa quen thuộc một chút, cuối cùng thì nàng cũng lấy chìa khóa mở cửa.

Căn phòng yên tĩnh như phòng bỏ hoang, tiếng gõ phím quen thuộc từ trong phòng nhỏ truyền ra, đột nhiên nó ngừng lại sau đó vẫn tiếp tục.

Trước kia, tầm này trong phòng bao giờ cũng vang lên những thanh âm lẫn lộn, mùi cơm thơm lừng từ trong phòng bếp bay ra, tiếng thớt gỗ, tiếng xong nồi va vào nhau, Gia Minh cùng với nàng chuẩn bị cơm nước, Sa Sa ở ngoài xem tivi, có khi lại giúp nàng bày bát đĩa...

Nàng đóng cửa lại, tháo giày, ngồi im trên ghế một lúc, sau đó từ phòng ngủ đi lên sân thượng, khi đi ngang qua căn phòng nhỏ, nàng thấy Gia Minh đang đánh vi tính ở trong phòng nhìn ra, hai người nhìn nhau một lát, sau đó nàng đi qua, giống như một u hồn.

Nàng đi tới phòng bếp, theo thói quen bắt đầu nấu cơm, nồi cơm điện sắp xong, nàng tới phòng khách tìm xem có gì có thể ăn không. Trứng gà, thịt, lap xường... tất cả quen thuộc tới mức nàng nhắm mắt cũng có thể làm.

Không biết từ lúc nào, Gia Minh đã ở trong phòng khách mở TV, chắc có lẽ đã xong chuyện ở trên máy tính, sau đó hắn đi vào trong phòng bếp chuẩn bị bát đĩa, thấy nàng nấu nướng bèn nói:

"Thịt đã để lâu ngày rồi, còn ăn được không?"

"Không sao, nó không hỏng."

Họ trả lời bình thường giống như một đôi phu thê đã qua thời ân ái mặn nồng, căn phòng bếp không rộng lắm, muốn đi qua nhau là phải nghiêng người, đối với hai người mà nói, nơi này cũng đủ để làm một bữa cơm hoàn mỹ.

Sắc trời lúc này đã dần tối đen, hai người ngồi ở bên cạnh bàn ăn, bữa cơm không tính là phong phú, khẩu vị của Gia Minh dường như rất tốt, trong nháy mắt hắn đã ăn hai chén cơm, Linh Tĩnh chỉ ăn mấy miếng đã buông đũa, nhìn hắn ăn một lúc mới mở miệng nói:

"Ngày mai tớ đến Viên."

Gia Minh ngừng lại một chút, sau đó tiếp tục ăn cơm, gật đầu:

"Ừ."

Linh Tĩnh hít sâu một hơi:

"Tớ không liên lạc được với Sa Sa, nhưng mà có cậu ở đây, chắc cậu ấy không có việc gì..."

"Không có chuyện gì lớn, Sa Sa hiện tại ở..."

"Tớ có thể nói chuyện với cậu ấy được không?"

Câu nói của nàng rất bình thường, Linh Tĩnh nhìn chằm chằm vào hắn, cắt ngang câu nói:

"Cậu đã nói với cậu ấy chuyện của chị Nhã Hàm chưa, tớ... Tớ có thể nói với cậu ấy không? Nói với Sa Sa lý do tớ đi Viên..."

Nàng trầm mặc trong chốc lát:

"Tớ đến Viên sẽ gọi điện thoại về cho cậu ấy, đến lúc đó... Nếu như cậu đã nói với cậu ấy rồi..."

Lúc này, bầu không khí giữa hai người khá nặng nề, bữa cơm cứ qua đi như vậy, sau khi rửa bát xong, Gia Minh ở bên ngoài phòng khách xem tivi, Linh Tĩnh ngồi ở trên giường ngủ sắp xếp cái bàn học nhỏ, thỉnh thoảng nhìn sang phòng khách, nơi đó Gia Minh đang ngồi một cách ngẩn ngơ, nếu như Gia Minh nghiêng đầu chắc chắn sẽ nhìn thấy nàng, nàng lại quay đầu sắp xếp mọi thứ.

Mấy thứ này đối với nàng mà nói, nó có ý nghĩa vô cùng đặc thù, đó là những thứ khi nàng cùng Gia Minh đi du lịch mua được, nó là thứ do lần đầu tiên nàng kiếm tiền mua, vé tàu "Tinh Mộng Hào", lễ vật thỉnh thoảng Gia Minh tặng nàng, sổ sách thu chi trong nhà, ảnh chụp của nàng, Gia Minh và Sa Sa... Tầm 9h tối, nàng lấy ra một cái vali nhỏ, bỏ toàn bộ vào trong đó, Gia Minh từ phòng mình lấy ra một thứ.

"... Tớ đã chuẩn bị một vài thứ, nếu như sau này cậu học đàn dương cầm, có lẽ nó sẽ có trợ giúp, ở đây có mấy cái danh thiếp, nếu như ở Viên xảy ra chuyện không giải quyết được thì có thể gọi điện thoại cho họ, trên cơ bản họ có thể giải quyết được toàn bộ, ở đây còn một tấm chi phiếu, mật mã là sinh nhật của cậu..."

Hắn nói xong đem toàn bộ đặt bên cạnh Linh Tĩnh, Linh Tĩnh cũng không cự tuyệt, chỉ nhìn cái băng ở cổ tay của Gia Minh, hỏi:

"Nơi đó làm sao vậy?"

"Không cần thận..."

"Cậu đã bao giờ không cần thận đâu..."

Linh Tĩnh nói như vậy, Gia Minh không trả lời, nàng cũng không tiếp tục hỏi nữa. Khoảng chừng 10h, nàng đã thu xếp xong mọi thứ, Linh Tĩnh vác vali nhỏ lên vai, hai người đứng ở bên giường một chút lâu, Gia Minh nói:

"Tớ đưa cậu xuống dưới gọi taxi..."

Hắn nhắc cái vali lên, định đi xuống dưới thì Linh Tĩnh ở phía sau lao vọt tới, ôm lấy hắn.

"Rất cuộc là bởi vì nguyên nhân gì, cậu nói cho tớ biết đi!"

Thanh âm nghẹn ngào, nàng đã bật khóc.

Cảm nhận được thân hình của thiếu nữ ở sau lưng run rẩy, Gia Minh nhắm mắt lại, rất lâu sau đó hắn mới xoay người, ôm Linh Tĩnh, giống như muốn ấn cả thân hình của nàng vào người mình.

Tối mùa hè, không khí nóng bức, Linh Tĩnh ôm cổ hắn, đôi môi run rẩy tìm kiếm môi của Gia Minh, giống như đây là cái hôn đầu tiên của hai người.

"Tối nay... tớ không về nữa..."

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 403

Mộng Gia Đình

Sáng sớm, khi ánh bình minh chiếu tới giường, nàng mở mắt.

Ánh nắng tươi sáng làm cho nàng cảm thấy thân hình mình không còn sức, không muốn động đậy cả một ngón tay, nàng nhìn vào bàn tay mình, sau một lúc lâu, cảnh vật, thanh âm, mùi thơm mới dần dần hiện rõ.

Nhẹ nhàng xoay người, Gia Minh đã không còn ở bên cạnh, từ phía phòng bếp truyền tới thanh âm của bữa sáng, nàng mở mắt, nhìn thấy một cái vali nhỏ ở dưới đất.

Nàng cứ nhìn như vậy ngơ ngác hồi lâu.

Xốc tấm chăn mỏng, nàng nhìn thân hình trần như nhộng của mình, lão đảo đi tới phòng khách, vỗ vỗ đầu, sau đó lại lão đảo đi trở về, mở tủ lấy áo, nịt ngực, sau khi buộc xong áo ngực, nàng nhìn đồng quần áo ở trong tủ của mình, có chút mất hồn mất vía dựa vào giường, nghe thấy thanh âm ở phòng bếp truyền tới, nàng không biết mình nên làm gì nữa cả.

Một lát sau, Gia Minh từ trong phòng bếp bưng một bát mì xuất hiện, thấy thân hình thiếu nữ đang dựa vào giường thì hấn đứng lại. Khi Linh Tĩnh nhìn sang, hai người nhìn nhau trong chốc lát, Gia Minh đặt bát mì lên trên bàn, nói:

"Lại đây ăn bữa sáng nào..."

Linh Tĩnh mím chặt môi, lấy ở trong tủ ra một cái quần màu phấn hồng, sau khi mặc quần xong, Gia Minh đã vào trong phòng bếp, nàng đóng cửa phòng, có chút thô bạo vuốt, chải mái tóc của mình. Khi đi tới cửa phòng ngủ, nàng lại đứng lại, hít từng hơi thật sâu, bộ ngực phập phồng kịch liệt.

Khi mở mắt ra, nàng còn tưởng rằng tất cả chỉ là mình tưởng tượng, tâm tình nàng trở nên bình thản, cái chăn đôi trên giường, thanh âm trong phòng bếp... đó là sự hạnh phúc. Nhưng mà cái vali trên mặt đất, đã làm cho giấc mộng của nàng hoàn toàn tan vỡ.

Sau đó, nước mắt nàng chảy ra.

Trong lòng của nàng giống như có một thứ gì đó kích động vô cùng, nàng muốn lao vào trong lòng Gia Minh mà gào khóc, muốn lớn tiếng hỏi hấn tại sao phải xa nhau, muốn chất vấn hấn xem có phải hấn có lý do bất đắc dĩ nào không.

Nàng không tin chuyện của chị Nhã Hàm có thể khiến hai người phải xa nhau, thậm chí bảo nàng nhân nhượng nàng cũng chấp nhận. Tôn nghiêm của mình có là gì, chỉ cần Gia Minh ở bên cạnh nàng là được rồi... chỉ cần có thể cứu vãn tất cả... nàng sẽ chấp nhận hết.

Tối hôm qua nàng đã nghĩ, chỉ cần Gia Minh có thể giải thích, có thể xin lỗi, có thể nói ra một câu tứ bất đắc dĩ, tứ có nỗi khổ không thể nói, vậy là nàng có thể tha thứ cho hắn. Giống như là... Giống như là vô số lần cãi nhau trước đây, nàng thậm chí còn nghĩ tới, hai người đã 18 tuổi rồi, có lẽ cũng có thể sinh em bé...

Nhưng mà, tất cả chỉ là mơ mộng của nàng...

Nàng vọt vào WC, tưới tấp vốc nước vã lên mặt, nước lạnh làm cho nàng khôi phục lý trí, sau đó nàng dùng khăn mặt lau qua một lượt, hít sâu một hơi, chạy về phòng ngủ, nhắc cái vali lên, nàng cố ý làm cho tiếng động thật lớn, nàng muốn Gia Minh nói gì đó, nhưng mà Gia Minh chỉ im lặng.

Sau khi đứng im một lát, nàng đi ra phòng khách:

"Tớ... Tớ đi, cậu không cần tiễn tớ..." Sau đó, ầm một tiếng chạy ra khỏi cửa phòng.

Xuống dưới nhà, đứng trên đường, nàng rơi nước mắt, cố gắng làm cho mình thật kiên cường, nàng đi khỏi nơi này. Đi được một đoạn, nàng vẫn phải quay đầu lại, nhìn lên lan can của tầng 2, một thân ảnh đứng sừng sững ở đó, im lặng nhìn về phía nàng, nàng đứng nhìn một lát, sau đó cắn răng đi tiếp.

Căn nhà nhỏ, bóng hình kia, ký ức, mối tình đầu, thời trẻ tuổi, cuối cùng cũng nhạt nhòa trong nắng sớm như lửa...

Nàng trở về võ quán, không ăn điểm tâm, sau đó cùng với cha mẹ cầm hành lý ra ngoài, đi thẳng tới sân bay. Bạn bè tới tiễn nàng rất nhiều, chỉ thiếu Gia Minh và Sa Sa, điều này càng làm cho vợ chồng bác Diệp khẳng định suy đoán của mình, đối với hành động vội vàng rời đi của con gái lại càng không biết nói thêm gì.

Nói hết những lời từ biệt, căn dặn, sau đó đăng ký lên máy bay, cùng lúc đó ở trong một tòa nhà lớn của thành phố Nghiễm Châu, Ứng Từ Lam và Ứng Hải Sinh đang xem tư liệu, thần sắc Ứng Từ Lam có chút lo lắng.

"Tại sao bây giờ mới mang tin tới đây, Cố Gia Minh, Diệp Linh Tĩnh, Liễu Hoài Sa... em trai làm ra những chuyện này... Bảo những tên ở bên cạnh em trai đi ăn c... hết đi!"

Dường như cảm nhận thấy chuyện lần này không ổn, Ứng Từ Lam vốn luôn giữ thái độ nho nhã bây giờ cũng phải nổi giận, nói:

"Cha, phải bảo em trai lập tức rời đi, sau đó bảo toàn bộ nhân lực của chúng ta ở bên đó chiếu cố an toàn, phải trấn an Cố Gia Minh, hắn một mình gây ra một chuyện động trời ở bên Nhật Bản, nếu hắn mà ra tay thì em trai sẽ gặp nguy hiểm. Chuyến bay của Diệp Linh Tĩnh sắp cất cánh, hắn không thể vì Phương Chi Thiên mà nhẫn nhịn, theo như con nghĩ... hắn muốn... con phải đi Giang Hải..."

"Hoàng loạn cái gì?"

Nghe thấy con mình muốn lập tức chạy tới Giang Hải, Ứng Hải Sinh nhíu nhíu mày, nói:

"Chuyện Nhật Bản thì làm sao, bây giờ chúng ta mới chỉ suy đoán người đó là hắn, Nhật Bản là Nhật Bản, nơi này là Trung Quốc, nơi này là địa bàn của ta. Hắn ở Trung Quốc chẳng làm được cái tích sự gì đâu, trước tiên tìm cách liên lạc với hắn, giải thích chuyện lần này, nói là chúng ta sẽ xin lỗi, đồng thời

bảo lão Phương Chi Thiên hỗ trợ, lão Phương đầu với chúng ta nhiều năm như vậy, nhưng khi ta gặp chuyện không may, một mình hắn cũng không gánh nổi Viêm Hoàng Giác Tinh, cho nên hắn nhất định sẽ ra mặt hòa giải, yên tâm đi..."

"Con thấy nếu như Cổ Gia Minh là người giết chết Ngự Thủ Thương, vậy thì hắn sẽ không hành động theo lẽ thường..."

"Ta đã nói rồi, chuyện này ta tự có cách giải quyết, không nên hoảng loạn!"

Bóp một cái, Ứng Hải Sinh vỗ mạnh lên bàn.

*** Tìm được vị trí cất vali, Linh Tinh bắt đầu cất vali của mình, người trên chuyến bay tới Viên này không nhiều lắm, sắp tới thời gian cất cánh rồi mà vẫn còn có những chỗ trống, thấy một nhân viên hàng không nhắc mình thắt dây an toàn, nằng ngồi xuống, nhìn ra cảnh tượng nhồn nháo ở bên ngoài, từng giây từng phút chờ đợi thời gian trôi đi.

Hầu như mỗi một giây đồng hồ, lại có một đợt sóng kích động nằng chạy về căn phòng nhỏ kia, nằng dựa đầu vào cửa sổ, thân hình run nhè nhẹ.

"Tiểu thư say máy bay ư?"

Trung niên nam nhân ngồi ở bên cạnh nhìn nằng một lúc lâu, sau đó mở miệng hỏi.

Nằng hơi lắc đầu.

Trung niên nam nhân cười cười:

"Lần đầu tiên ngồi máy bay ai cũng như vậy cả, nhưng mà tôi nhìn bề ngoài, đoán cô là học sinh đi du học..."

Linh Tinh không muốn trả lời, nam nhân kia nói: "Xin lỗi." sau đó không hỏi gì nữa.

Đột nhiên có âm thanh truyền tới, sau đó máy bay chuyển động.

Giống như bị một thứ gì đó làm cho không kịp phản ứng, Linh Tinh hoảng hốt quay đầu, máy bay di chuyển, nằng tham lam nhìn toàn bộ khung cảnh của Giang Hải, sau khi máy bay yên ổn bay trên không, những con đường, mái nhà trong trí nhớ của nằng dần dần nhỏ lại, biến mất nơi chân trời. Nằng cố sức nắm chặt tay vịn, móng tay bám vào ngón tay in hằn, nếu như lúc này máy bay dừng lại, nằng sẽ bỏ tất cả trở về.

Máy bay mang theo nằng, bay lên bầu trời.

Trung niên nam nhân ngồi bên cạnh nhìn thiếu nữ, sau đó xoay sang nhìn người khác, Khi thấy nữ tiếp viên hàng không xinh đẹp đi tới, hắn nhìn mấy người ở phía sau, ra dấu.

Máy bay vẫn chưa tiến vào trong mây đã có một thanh âm vang lên:

"Chào mừng quý khách đã đi chuyến bay từ Giang Hải tới Viên, đây là máy bay loại 1, chúng tôi sẽ mang tới sự tuyệt vời khác với bình thường, sau khi

tới nơi mới, chúc quý khách có một hành trình đầy vui vẻ, ở nơi mới, có một cuộc sống mới, chúc mọi người luôn nở nụ cười. Sau đây xin mọi người nghe một ca khúc có tên 《 gió mặc gió, mưa mặc mưa 》của Chu Kiến Hoa..."

Cái giọng nói chẳng ra gì vang lên ở làm cho mọi người bắt đầu nghị luận, đại bộ phận nhân viên hàng không đều giặt mình, sắc mặt lo lắng, họ còn tưởng rằng máy bay đã bị cướp.

Chỉ có Linh Tĩnh ngồi im đột nhiên ngẩng đầu lên, tuy rằng thanh âm kia đúng là của con gái, nhưng nàng cảm nhận được hơi thở của Gia Minh, giống như đang dõi theo nàng, nhìn theo nàng.

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 404

Gió Mặc Gió, Mưa Mặc Mưa

Cho tới khi máy bay bay khuất khỏi phạm vi mắt thường có thể nhìn thấy, đứng dựa bên cạnh một chiếc xe, Gia Minh mới chậm rãi thu hồi ánh mắt.

Mở cửa xe, hắn ngồi vào chỗ tay lái một lúc, sau đó khởi động xe tiến vào trong dòng xe cộ đang chen lấn nhau di chuyển.

Điện thoại vang lên, hắn nhấn một cái, bên kia truyền tới một giọng nói.

"Alo, xin chào, Gia Minh, ta là Ứng Tử Lam, ta không biết người bây giờ đang làm gì, nhưng ta muốn thay mặt em trai mình xin lỗi, chuyện đó..."

Ứng Tử Lam cố gắng bình tĩnh giải thích, Gia Minh lắng lắng nghe, trải qua khoảng 3, 4 phút như vậy, Ứng Tử Lam tổng kết:

"Chuyện cụ thể như thế nào ta sẽ tới Giang Hải, mong rằng người có thể cho nó... một cơ hội..."

Im lặng, Gia Minh không nói lời nào, đại khái khoảng 5 phút qua đi, bên kia lại nói:

"Alo, ta là Ứng Hải Sinh, Cố Gia Minh, qua chuyện ở Nhật Bản, ta biết người rất lợi hại, thế nhưng Ứng Tử Phong là con của ta, nếu như hắn có chuyện gì, ta cam đoan với người, ta sẽ đích thân đến Giang Hải..."

Ứng Hải Sinh chưa nói xong, Gia Minh đã mở miệng.

"Các người tới Giang Hải, ta sẽ cho các người xem một tấm ảnh gia đình."

Sau đó, cuộc trò chuyện kết thúc.

*** "Con phải lập tức đi Giang Hải, cha cho người bảo Tử Phong mau chóng rời đi..."

Thấy điện thoại bị ngắt, Ứng Hải Sinh sắc mặt tái xanh, âm trầm giống như là sắp phun lửa, thấy Ứng Tử Lam nói muốn đi, hắn đứng dậy.

"Người đứng lại đó cho ta, chúng ta ở Giang Hải đã có an bài rất nhiều người, người chạy tới có lợi ích gì!"

"Vẫn có thể vẫn hồi..."

"Vẫn hồi cái gì, chỉ là một thằng nhóc không biết trời cao đất dày, nó sẽ gặp chuyện không may. Ta tin nó không dám làm quá đáng, nếu như hắn dám làm, chúng ta cũng dám làm!"

"Cho dù như thế nào, Từ Phong cũng là em trai con."

Ứng Tử Lam trừng mắt nhìn cha mình, nói:

"Phải lập tức bảo hắn rời đi..."

*** Vào lúc này, Gia Minh đang lái xe đi trên một con đường ở Giang Hải, trên bầu trời cao hơn vạn thước, thanh âm bài hát 《 gió mặc gió, mưa mặc mưa 》 vẫn vang lên.

Linh Tĩnh ngồi im lặng, lắng nghe.

"Em là người yêu duy nhất kiếp này của anh, Tuy chỉ để lại cho anh một vài năm tháng, Cũng đã làm cho anh không oán không hối, Dốc lòng yêu thương.

Sợ em ưu thương em khóc, Sợ em cô đơn em buồn, Hồng trần vạn dặm, Chỉ có anh sớm tối mong chờ..."

Trong tiếng ca, một nam một nữ đi từ phía cuối lên phía trước, khi hai người đi ngang qua chỗ Linh Tĩnh, thiếu nữ vô ý liếc mắt nhìn nàng một cái. Trung niên nam tử bên cạnh đang xem báo, khi thấy hai người này tới gần, hắn ngừng đầu lật một trang báo, sau đó đặt xuống, ba người đứng dậy.

Trên đường phố, dưới bầu trời Giang Hải, Gia Minh nhấn chân ga, chiếc xe lao đi như chớp giữa dòng xe cộ, hai cảnh sát trong xe mở to mắt nhìn:

"Trời ạ, thằng kia không muốn sống nữa rồi!"

*** Nghiễm Châu.

Ứng Tử Lam đề điện thoại xuống:

"Không gọi được cho em trai và những người bên cạnh hắn."

Đặt một chiếc điện thoại khác xuống, Ứng Hải Sinh phất phất tay:

"Ta mới gọi điện cho người ở bên cạnh hắn... còn phải chờ, chưa tới giờ bay..."

*** "Em không dừng bước trong cuộc đời của anh, Để anh lại với một bầu trời nhỏ, Cho em thỏa thích bay lượn, Yên tâm theo đuổi.

Yêu là một hành trình dài, Có giấc mơ vui sướng, có giấc mơ buồn đau.

Đường nhân gian thẳng trăm, Anh có thể lấp chúng..."

Tiếng ca lưu chuyển, hai nam một nữ đi chuyển tới cửa của khoang máy bay, bọn họ lấy ra một cái thẻ, sau khi nhân viên hàng không xem qua thì sắc mặt trở nên khẩn trương, nói chuyện điện thoại với người ở khoang lái. Sau đó, khoang lái mở cửa, hai người đưa thẻ ra nói:

"Cục Quốc An, tại sao lại phát bài hát này? Chúng tôi đã sớm nhận được tin báo, hoãn nghỉ trên máy bay có phần từ không bố, các anh lập tức liên hệ với sân bay, trở lại Giang Hải."

Cùng lúc đó, trong cục Công an Giang Hải, trong phòng làm việc của đội đặc nhiệm, có người nói: "Rồ!" sau đó cúp điện thoại.

Một tiếng chuông báo động ở cấp bậc cao nhất vang lên, tiếng người di chuyển lập tức chạy ầm ầm, đội đặc nhiệm chen chúc nhau tập trung dưới sân, một đội trưởng vừa mặc trang phục, vừa phát tay với phía sau:

"Nhanh, nhanh. Tình huống khẩn cấp..."

Trong một căn biệt thự cách sân bay khoảng 10 phút đi xe, Ứng Tử Phong đang rót một chén rượu vang đỏ ở quầy bar, hắn vừa mới tỉnh lại sau một đêm cuồng hoan, áo sơ mi của hắn để lộ, hắn quay đầu nhìn một vị lão đại giờ chén rượu:

"Sa Trúc bang đã xong, chúc mừng."

Nụ cười của hắn tràn ngập tư tin và ưu nhã.

*** Chiếc xe lao nhanh vun vút, đột nhiên có thanh âm phanh xe kin kít, chiếc xe con dùng một động tác cực kỳ mạo hiểm đó là xoay xe 90 độ rẽ vào một con đường khác. Mấy người ở bên đường trợn mắt há mồm nhìn sự kiện xảy ra, một lúc lâu sau, tiếng còi xe cảnh sát vang lên, hai người trong chiếc xe cảnh sát sắc mặt tái nhợt.

*** Chuông điện thoại vang lên.

Trong biệt thự của Đông Phương gia, Phương Chi Thiên đang nói chuyện:

"Alo, Gia Minh, ta là Phương Chi Thiên, ta đã nghe Ứng Hải Sinh nói, chuyện này sẽ được thương lượng, cậu đừng..."

"... Xin lỗi, tới lúc rồi."

Bị cắt ngang lời nói, Phương Chi Thiên đi ra khỏi phòng, nói:

"Xe vẫn chưa tới ư? Nhanh một chút."

Hắn nhìn Đông Phương Lộ đang ở trong phòng khách phát phát tay:

"Tiểu Lộ, cháu cũng đi cùng đi, cố khuyên Gia Minh một chút, đừng để xảy ra chuyện lớn..."

"Gia Minh muốn làm gì."

"Hắn muốn cho người khác đầu thai..."

Yêu anh nhiều hơn, "Anh có biết không, Yêu nhưng cũng không cần anh phải quan tâm.

Không muốn anh nhìn thấy vết thương lòng của em, Em không hối hận, gió mặc gió, mưa mặc mưa, Chỉ cần biết em yêu nhiều hơn, Giấc mộng có thành hay không cũng không quan trọng, Có thể yêu nhau, Nhưng không thể cùng nhau..."

*** "Cục Quốc An..."

Khoang điều khiển, phó phòng lái quay quay đầu, nhìn một nam một nữ nói chuyện, hần cảm lấy giấy chứng nhận nhìn một hồi, sau đó đem giấy chứng nhận đưa lại cho hai người kia.

Đối phương đang định đưa tay nhận lấy tờ giấy chứng nhận, thì một họng súng đen ngòm đột nhiên lộ ra. Cùng lúc đó, hai người kia dí súng vào lưng họ, một người nhắm súng thẳng vào cô gái tiếp viên hàng không đang đưa tay che miệng.

Do khoang lái tách biệt, nên hành khách không thể nào nhìn thấy được sự kiện phát sinh bên trong, ở phía sau có một đôi nam nữ đồng bạn của nhóm này định đứng lên, thì không biết từ đâu có hai khẩu súng xuất hiện, dí vào gáy, khiến cho hai tên này phải ngồi xuống.

** Chiếc xe con vừa rẽ, xuất hiện trước mặt Đông Phương Uyên, nàng nhìn thấy chiếc xe dừng lại trước biệt thự, hai người trong xe vọt ra, vội vàng chạy tới chỗ hai tên mặc âu phục đứng ngoài cửa.

Đông Phương Uyên muốn nhìn biển số xe để báo cảnh sát, nhưng nhận ra đám này là xã hội đen nên từ bỏ ý niệm trong đầu, hai người từ trên xe bước xuống bị cản lại, bốn người ở cửa to tiếng, một người trong đó tát đánh bốp một cái vào mặt một tên xã hội đen, bầu không khí trở nên giương cung bạt kiếm, nhưng cánh cửa đột nhiên mở ra, hai người kia lao vào bên trong.

Đông Phương Uyên vốn muốn chứng kiến một trận nội chiến, nào ngờ lại chẳng diễn ra, trong lòng nàng có sự thất vọng nhỏ, nhưng chỉ sau một khắc, tiếng phanh xe kin kít vang lên, một chiếc xe con đang lao tới bên này, lướt qabeen cạnh nàng, phía sau còn một chiếc xe cảnh sát đang hú còi, người bên đường thấy vậy thì ngáy người.

Đồng thời, lúc này đội xe của đám Phương Chi Thiên đang lao tới, hai bên cùng hành động, ngoài ra còn có tổ hành động của Diệp Liên, Thôi Quốc Hoa...

*** Trên bầu trời.

Bầu không khí khẩn trương giống như cô đọng lại, ở trong khoang điều khiển, tên phó phòng nhún vai, ra dấu:

"U Âm Thiên Cầm, hợp tác nhiều năm rồi, đừng có làm tổn thương tình cảm của nhau, để cho chuyến bay này bình an tới Viên được không?"

Sau đó, hai người bên ngoài khoang bị lộ vũ khí, sau đó bị đập ngắt Tiếng hát tang thương của Chu Kiện Hoa vẫn vang lên trong khoang hành khách, không ai biết những chuyện vừa rồi, chẳng ai biết lúc này đã có nguy hiểm xuất hiện, chỉ có thanh âm của bài hát.

Linh Tĩnh nghe xong, không còn kiềm chế được nữa, bật khóc, cho dù nàng cố sức bịt miệng, nhưng thanh âm vẫn khiến người xung quanh nghe thấy,

thân hình nàng run rẩy kịch liệt, nước mắt chảy dài trên gương mặt mỹ lệ, giống như những hạt trân châu.

Trung niên ngồi bên cạnh nàng lấy khăn tay, đưa tới cho nàng.

Giống như được một bóng người cực lớn bảo vệ, máy bay mang theo tiếng hát xuyên qua tầng mây, chở thiếu nữ u buồn bay tới Viên.

*** Trước cửa biệt thự, Gia Minh mở cửa xe đi ra ngoài, trời tháng tám nắng như đổ lửa, bây giờ là 10h sáng, ánh mặt trời gắt gao chiếu xuống, mang theo những hơi nóng hầm hập...

Đông Phương Uyển sững sờ nhìn hần một lúc sau đó mới đi tới.

Vốn trong lòng nàng còn đang chờ tên ngốc nào đi xe như vậy, nào ngờ khi chiếc xe dừng lại, Gia Minh lại từ trong đó bước ra, nàng không khỏi có chút ngạc nhiên.

Đối với đường phố ở Giang Hải mà nói, lái xe như vậy sẽ dẫn tới chết người, nàng biết Gia Minh lâu như vậy, nhưng lại không biết kỹ thuật lái xe của hần tốt tới mức này.

Nhưng quan trọng hơn hết là, nàng chưa từng nhìn thấy Gia Minh như bây giờ.

Nhờ lại thanh âm phanh xe kia, nàng thậm chí nghĩ... nó sao giống cảm giác Gian Tố Ngôn tới như vậy, lạnh lùng, bẽ nghề đối với tất cả.

Ý nghĩ này mới lóe lên trong đầu, thì Cố Gia Minh đã đi tới trước mặt, hần không phải là hình ảnh mà nàng sùng bái, nàng gọi:

"Gia Minh, tớ nghe nói tới chuyện của Sa Sa, cậu ấy..."

Mới nói được nửa câu thì nàng đã phát hiện Gia Minh đi tới chỗ đám xã hội đen đứng ngoài cửa, trong lúc nhất thời nàng nghi vấn, hai gã canh cửa cao to kia nhìn thiếu niên với ánh mắt bất thiện, người lúc này gờ tay tát người bây giờ đi tới trước mặt Gia Minh.

Tuy nàng chưa biết nói gì cho phải, nhưng thấy Gia Minh đã tới gần hai tên xã hội đen to con, nàng cũng đi tới cạnh hần, đưa tay định kéo hần lại:

"Này..."

Cùng thời khắc đó, cái tên to con kia cũng quát:

"Này..."

Cong cong cong cong cong cong cong —— Sau một khắc, cánh cửa sắt cũ kỹ kia vang lên những tiếng chuyển động, duy trì một lúc lâu!

Đông Phương Uyển sững sờ đứng tại chỗ.

Đối với nàng mà nói, tất cả chuyện này chỉ trong nháy mắt, khi tiếng gọi “này” của nàng còn chưa dứt, Gia Minh đã gờ tay lên, sau đó, bóng người hần

như một ảo ảnh lao tới, hai gã đại hán nặng chừng trăm kg trong nhảy mắt bị đè xuống, sau đó thân hình họ bắn về phía sau hơn 2m.

Cảnh tượng giết Ngự Thủ Thương dường như được tái hiện, đầu của hai người kia đập thẳng vào cửa sắt, trong ánh mắt trời, máu tươi, óc người, đầu vỡ như dưa hấu.

Khi Gia Minh buông tay, thi thể hai người kia giống như một cái bao tải rơi xuống đất. Đông Phương Uyển đứng ở ven đường, kinh ngạc nhìn tất cả, môi nàng run rẩy, suy nghĩ của nàng còn chưa theo kịp ánh mắt.

Trong lúc nàng còn đang mê loạn, thì Gia Minh quay đầu, nói với nàng:

"Rời khỏi nơi này."

Lúc này, trong biệt thự, Ứng Tử Phong đã nhận được điện thoại của cha và anh mình.

Khúc nhạc đạo Bùi La Gia đã xong, bây giờ mới chính thức là lửa tháng tám.

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 405

Có Người Tim

Thời gian đại khái chừng mười giờ sáng.

Dưới ánh mặt trời, thiếu nữ đứng ở ven đường, nhìn cảnh tượng diễn ra, thân hình đứng im như tượng.

Nhưng mà, người nhìn thấy cảnh tượng này không chỉ có một mình nàng, trong biệt thự có rất nhiều người, họ đang nhìn ra ngoài, ánh mắt ngẩn ra, nói chung chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, đa số người bên trong biệt thự đã dừng động tác của mình lại.

Cái biệt thự này không phải là sản nghiệp của Ứng gia, Ứng Tử Phong sau khi sắp xếp kế hoạch tiêu diệt Sa Trúc bang, khuya ngày hôm trước lấy thế sét đánh không kịp bưng tai khiến cho Sa Trúc bang bị diệt, hiện giờ kết cục đã định, vì vậy hắn đi tới Giang Hải, được đám lão đại ở Giang Hải chiêu đãi. Biệt thự rất lớn, nó là sản nghiệp của một tên lão đại ở đây, họ dùng nó làm nơi tụ hội, cuồng hoan.

Không nói tới những hoạt động gì diễn ra trong đêm, nhưng tới sáng hôm nay, trong biệt thự toàn là đám người “tinh anh” nhất của mấy bang phái, họ có thể giết người và đã từng giết người mới có tư cách xuất hiện ở đây.

Trong đám người này, tuy rằng họ đều tham gia hoạt động tối hôm qua, nhưng mà cũng có người đảm nhiệm công việc vệ sĩ, họ tranh thủ làm quen với nhau, bởi vì sau này, Giang Hải là địa bàn của bọn họ.

Họ không cần lo lắng chuyện Sa Trúc bang vồ tới, bởi vì họ biết tối hôm qua cảnh sát đã hốt sạch đám người. Nhân thủ của bọn họ chẳng tổn thất gì, nhưng mà do tình hình bây giờ đang căng thẳng, họ cũng chẳng dám có hành động gì to tát. Mà hiện giờ ở đây là ai, công tử Ứng gia, dù cho Sa Trúc bang chiếm cứ toàn bộ Giang Hải thì cũng chẳng bằng người này.

Bởi vậy, tuy rằng thanh âm phanh xe kin kít lúc nãy làm họ chú ý, nhưng khi nhìn thấy người tới chỉ là một thiếu niên mười mấy tuổi, bọn họ không quan tâm. Cũng bởi vì như vậy, khi thi thể hai tên bảo vệ đập vào cửa lớn, đám người này mới cảm thấy mê hoặc và sai lầm.

Sau một khắc, cánh cửa lớn dính đầy máu kia bị thiếu niên đá một cước bật tung ra.

Chuyện đã thế này thì chẳng cần giải thích cũng hiểu, tuy rằng cảnh tượng trước mắt giống như là ảo ảnh, nhưng mà người trong biệt thự cũng toàn là đám liều mạng và đã giết người.

Không cần phải chờ ai ra lệnh, một người trong đó phất tay bảo một tên vào trong thông báo chuyện này, những tên ở dưới hồ bơi thì chổng vào thành bể nhảy lên, trên người hắn có nhiều vết sẹo, thân hình rắn chắc, nhìn thiếu niên đi tới với ánh mắt độc địa.

Hai người ngồi trong tán ô cạnh bãi cỏ là hai người có phản ứng đầu tiên, họ đưa tay sờ mũi, hai cú đấm liên hoàn tung ra, đồng thời nhấc chân lên gối.

Khi hai người này lao tới trước mặt, Gia Minh cúi trước người tung ra một đấm, sau đó hai tay đưa ra phía trước ôm lại, cái tên mặc áo sơ mi vừa xuất thủ, thân hình gập lại, ngực và đầu gối bổ sát, thân hình giống như dính vào một chỗ, "Xoát ----" một tiếng bay ra ngoài.

Dưới ánh mặt trời, người mặc áo sơ mi bay thẳng vào trong một bụi cây, đại hán vốn cùng xuất thủ bây giờ dừng lại, nhưng mà Gia Minh vẫn tiến lên, hai tay quơ một cái, người kia giống như voi chết nằm im dưới mặt đất, xương cổ, vai, cánh tay đều gãy gập, khuôn mặt hung ác kia tái nhợt không khác gì xác chết.

Cái tên mặc áo sơ mi bị đẩy bay thì cuộc mình giống như một con tôm, không cách nào nhúc nhích, thậm chí ngay cả rên rỉ cũng không làm được, bởi vì nội tạng hắn đã bị đánh vỡ, máu cứ tuôn ồng ộc ra khỏi mồm.

Sống hay chết, bây giờ giống như một phép ẩn dụ huyền ảo, cứ như vậy xuất hiện trước mắt mọi người.

Không có ngôn ngữ, không có phản nộ cũng không có thương hại, Gia Minh chẳng vì hai người kia mà dừng chân, hắn không tiếng động tiến về phía trước, khi gần tới đám người thì hai chân di chuyển chậm lại.

Đám người kia ai chẳng dao dính máu, nhưng họ chưa bao giờ chứng kiến cảnh tượng như ngày hôm nay.

Đứng trên con đường ngoài cửa, Đông Phương Uyên vẫn đang run rẩy, hai người ở cửa, hai người ở bên trong chỉ chớp mắt đã bị Gia Minh giết chết.

Nàng đã từng chứng kiến "Giản Tố Ngôn" xuất thủ, sau đó chấn động mấy ngày sau cũng không ngủ nổi, nhưng cảnh tượng hôm nay giống như có một lực lượng khiến cho tâm hồn người xem kinh hãi, hoảng loạn, luống cuống.

Trong đầu nàng liên tục tự nói với mình là mau chóng rời khỏi đây, nhưng mà ánh mắt thì cứ nhìn theo bóng hình Gia Minh, giống như bị ma ám, không cách nào rời đi được.

Đây chính là người quen nàng đã biết 3 năm trời, vào giờ khắc này, hắn lại giống như một người hoàn toàn khác.

Trong cánh cửa, hai bên còn chưa tới gần nhau, có một người không còn nhìn được nữa xông tới, hét lớn: "Người chết đi." Trong tay hắn cầm một khẩu súng ngắn, lên đạn lách cách, sau một khắc, bầu không khí trầm mặc đã bị đốt cháy.

Bằng--- Tiếng súng vang lên trong biệt thự, người cầm khẩu súng ngắn muốn bóp có lúc này đã bay về phía sau, máu tươi ướt đẫm. Gia Minh không thèm liếc mắt nhìn, người bên ngoài chẳng nhìn rõ động tác của hắn ra sao, người cầm súng kia đưa tay trái ôm cổ họng.

Không khí lúc này đã nổ tung.

"Con mẹ nó..."

"Tân ra ---- "

"Cái thằng chó này..."

Có người lật bàn, có người nằm xuống đất, tiếng súng theo đó vang lên. Có người còn hò hét, cầm theo 6, 7 trái bowling ném tới, máu tươi theo đó vung vãi khắp nơi.

Ngoài cửa lớn, Đông Phương Uyên cuối cùng cũng nuốt được nước bọt, hét lên một tiếng, bắt đầu xoay người tìm kiếm chỗ nấp.

Trong biệt thự, thiếu niên hai tay cầm hai súng, giống như là một chiếc máy bắt đầu bóp cò tiến hành quá trình giết chóc, bóng người liên tiếp ngã xuống trong vũng máu.

Mấy thành viên của Viêm Hoàng Giác Tinh bên cạnh Ứng Tử Phong lúc này cũng đã kịp phản ứng, có người lao tới, nhưng mà mới đi chuyển thì đầu của người đó đã nổ tung.

Máu tanh và hỗn loạn kéo dài chừng 10 giây, cuộc sống của khoảng 30 người đã biến mất trên thế giới này. Lúc này, bãi cỏ trước biệt thự máu đã chảy thành sông, thi thể thi nhau ngã xuống, thỉnh thoảng có một số người cầm súng nhả đạn thì đầu lại nổ tung. Thấy tình hình như vậy, số người trong biệt thự bắt đầu hợp nhau lại, tập trung hóa lực tiến về phía Gia Minh.

Đạn bắn như mưa, người thì nhau lao tới, thân hình Gia Minh đột nhiên biến mất ở góc hồ bơi.

Sau khi do dự, tổ trưởng của đám người kia ra hiệu, họ đồng loạt tiếng lên, đột nhiên Gia Minh xông ra, trong nháy mắt bóp cò, thân hình của hắn lấy tốc độ nhanh nhất lao vào một gian phòng thủy tinh bên cạnh hồ bơi.

Đây là một gian phòng có hai bức tường được làm bằng kính trong suốt, khi Gia Minh đột nhiên lao tới phá cửa kính, thì mọi người nhìn thấy một cái tủ đồ uống đột nhiên bay lên, vỡ tan trên không trung, đủ loại dịch thể nhiều màu sắc tuôn ra, tiếp theo đó là ghế, bàn thì nhua vỡ vụn. Đạo nhân ảnh này trong nháy mắt đã lao qua gian phòng chừng 10 mét, bất cứ cái gì ngăn cản đều bị vỡ tan.

Những tên xạ thủ hắc đạo không kịp phản ứng, nhưng mà kinh nghiệm huấn luyện đã bảo cho họ biết mình phải làm gì, thấy trên không trung vẫn còn vô số tạp vật bay lượn, họ nhắm thẳng vào bức tường phía bên kia bắn một loạt đạn...

Bọn họ chỉ chần chờ trong chớp mắt, họng súng đã lóe lên, hai gã đặc công trong phòng đã mất mạng.

Giống như một con voi giày xéo một con chuột, vô số tiếng súng trong biệt thự vang lên, cũng không biết bao nhiêu người bị đoạt đi tính mạng.

Giết chóc chuyển vào bên trong của biệt thự.

"Này, Tử Phong... Ứng... Tử... Phong... Đại soái ca... Ứng i... Tử... Phong... có trong phòng không? Có người tìm người đấy..."

Giọng nói trêu chọc mang theo sự lạnh lùng vang lên trong hành lang, một người từ trong phòng thò đầu ra nhìn bị một súng bắn vỡ sọ. Gia Minh bước qua thi thể, hắn không thèm liếc mắt nhìn mà chỉ nhẹ giọng lầm bầm:

"Người không phải..."

Gió súng bắn nát camera ở phía trước, hấn chuyển hướng đi, khi tới đầu hành lang đối diện thì có một trái lựu đạn đột nhiên bay tới, Gia Minh tóm một cái bình hoa ném thẳng vào trái lựu đạn, hai tên ném lựu đạn trong phòng còn đang kinh ngạc thì một tiếng nổ thật lớn làm rung chuyển cả biệt thự vang lên.

Đứng trước mấy cỗ thi thể bị nổ tung, Gia Minh mở trừng hai mắt, sắc mặt hờ hững:

"Không phải..."

Một đường biển máu, hấn xông lên tầng 2 của căn nhà, khi đi qua một chỗ rẽ, có một khẩu súng tự động ngắm thẳng vào hấn nhả đạn.

Thân hình Gia Minh nghiêng đi, thuận lợi nhấn một cái, đạn từ bên cạnh hấn bay ra, những tia lửa kinh người xẹt qua trần nhà, đồng thời đưa tay cướp súng.

Tên đặc công cầm súng tự động định đưa tay cản, thì bị một cước đạp tới, thân hình Gia Minh lúc này đột nhiên biến mất. Tên đặc công kia cũng là một thành viên của Viêm Hoàng Giác Tinh theo phe của Ứng Hải Sinh, thân kinh bách chiến, nhưng mà hấn không lợi hại được như Đại Nội Trường Đốc, Chư Thần Vô Niệm, Hoang Quyên Chân Thế, sau vài động tác giao thủ ngắn ngủi, hấn bị Gia Minh đá bay, dính vào tường, khi tiếng súng vang lên, thân hình hấn dính đầy máu.

"Người cũng không phải..."

Buồn chán ném khẩu súng tự động trên tay xuống, hấn nói một câu rồi đi tới cuối hành lang, chỉ thấy mấy chiếc xe màu đen đang di chuyển ra ngoài, một người được vô số tên đặc công vây quanh vọt vào trong xe.

Gia Minh ở trong nhà nghiêng đầu, cười tươi:

"Đây mới chính là người..."

Sau một khắc, hấn nhảy qua cửa sổ tầng 2 xuống đất.

Máu tươi nở rộ, bóng người liên tiếp ngã xuống, mấy chiếc xe kia dùng tốc độ cao nhất lao ra khỏi biệt thự.

Tới lúc này, chiếc xe cảnh sát đuổi theo Gia Minh mới tới trước cửa biệt thự, hai gã cảnh sát vừa mới xuống xe thì đã nghe thấy tiếng súng không ngừng vang lên, họ trợn mắt đứng ở lề đường mà nhìn cảnh tượng đang xảy ra.

Lúc này, 4 chiếc xe màu đen lao tới, tên cảnh sát đứng bên trái vội nhảy tránh đường, ba chiếc xe khác cũng lao lên, người trong xe nở nụ cười khinh miệt.

Thấy tình hình như vậy, người cảnh sát kia định rút súng nhưng cũng không phản ứng kịp, đột nhiên họ lại thấy một thiếu niên lao tới một chiếc

Santana đỗ ở phía trước, mở cửa xe.

Tên cảnh sát đứng phía bên phải lúc này mới kịp rút súng, nhưng hắn còn chưa kịp kêu đối phương đầu hàng thì đột nhiên thu súng trở lại, há to miệng, mồ hôi lạnh trên mặt ứa ra, trái tim đập điên cuồng giống như là trống.

Ở trước mặt hắn, thiếu niên kia coi cảnh sát như không tồn tại, trực tiếp cầm một cái ống phóng rốc-két.

"Eo ---- Bùm ----"

Hai tên cảnh sát kia chăm chú nhìn theo một đạo hồng quang đỏ rực xẹt qua con đường, phóng về phía đội xe đang chuẩn bị rẽ.

Một tiếng nổ mạnh vang lên, một luồng khí ép lan tới, chiếc xe kia bị quả rốc két bắn cho tan tành, lửa bốc lên rất cao. Ba chiếc xe còn lại loạng choạng rồi cũng nhanh chóng rẽ, một chiếc xe đâm thẳng vào tường nhà ven đường, hai chiếc còn lại không thèm dừng lại, đi thẳng, một lát sau mới có vô số thanh âm phanh xe truyền tới.

Ngọn lửa cháy hùng hục, người trong xe cũng bị nổ chết, lúc này chiếc xe đã cháy thành tro bụi.

Gia Minh buông ống phóng rốc-két, đứng im nhìn cảnh tượng hỗn loạn đang xảy ra, tên cảnh sát cầm súng ngơ ngác nhìn hắn, sau đó vội vàng nấp sau xe cảnh sát, ngó đầu nhìn Gia Minh đang cầm ống phóng rốc-két Gia Minh.

Cảnh tượng bắn nhau dùng vũ khí hạng nặng thế này hắn mới nhìn thấy trong phim, hai người này thấy vậy thì không dám lỗ mãng hành động.

Vì vậy ba người cứ đứng im như vậy.

Sau một lúc, Gia Minh bĩu môi nói: "vào trong xe..." sau đó đem ống phóng rốc két vút vào ghế ngồi phía sau, ánh mắt đảo qua hai gã cảnh sát, rồi mới khởi động.

Đông Phương Uyển lúc này đang đứng ở ven đường, ánh mắt lóe lên nhìn hắn, sau đó mới giống như là tỉnh mộng đứng sang một bên. Gia Minh nhìn nàng vài lần, đẩy cửa xe ra:

"Muốn đi nhờ xe không?"

"A... Chuyện này... Không... không cần..."

Chắc là do Gia Minh đột nhiên biến thành một Đại Ma Vương, Đông Phương Uyển vẫy tay, sắc mặt nàng vô cùng phức tạp, Gia Minh nhìn nàng, rất cục bặt cười:

"Gặp lại sau..."

Có lẽ được nụ cười này trấn an, Đông Phương Uyển dần dần bình tĩnh lại:

"Ách..."

"Cảm ơn cậu đã mời tớ đi chơi."

Vừa cười, Gia Minh vừa đóng cửa xe, phất tay, chiếc xe đi chuyể, lao qua ánh lửa, biến mất sau con đường.

Giống như bị một chuyện gì đó hấp dẫn tinh thần, Đông Phương Uyển đứng im, đưa mắt nhìn chiếc xe đi xa, khi nàng nhớ tới nụ cười và câu nói từ biệt, đột nhiên nàng cảm nhận được, bọn họ có thể không gặp nhau trong một thời gian rất dài nữa...

ÂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 406

Pháo Hoa Trong Thành Phố

Hai chiếc xe lao nhanh trên đường, một lát sau lại có một chiếc xe nữa lao tới, đi sát ngay bên cạnh bảo vệ cho hai xe trước.

Ứng Tử Phong ngồi trong chiếc xe ở giữa, đưa mắt nhìn dòng xe cộ xung quanh đường, lại liếc nhìn những tên đặc công bảo vệ mình.

Khi không nhìn thấy Cổ Gia Minh đuổi theo, hắn mới dần yên lòng. Lúc này nghe điện thoại, hắn được cha và anh trai mình dặn rằng phải chạy, có một trung đội đặc công đang tiến tới bảo vệ hắn.

Tuy rằng hắn không rõ tại sao Cổ Gia Minh lại trở nên hung hãn như vậy, nhưng mà nơi này dù sao cũng là trong nước, cho dù hắn có lá gan lớn tới mức nào cũng không dám xông vào giết đám người của trung đội đặc công.

"Hắn, con mẹ nó... chuyện gì xảy ra vậy, ta muốn bảo thù, lập tức điều người tới đây. Nhất định phải bắt hắn... chúng ta bị giết nhiều người thế này, không cần bắt hắn làm gì, bắn gục tại chỗ! Bắn gục tại chỗ..."

Cánh tay của hắn run rẩy chỉ lên không trung, giống hệt như lúc bị Gia Minh đánh ngã. Thực ra, chỉ cần thông qua chuyện của Sa Trúc bang và Cổ Gia Minh, Ứng Tử Lam cũng biết em trai mình khó chịu với Cổ Gia Minh.

Nhưng hắn cũng nói với em trai mình không chỉ một lần, rằng sau lưng Cổ Gia Minh có bối cảnh tương đối lớn, không phải dễ trêu, dặn em trai là không nên làm chuyện gì lớn.

Đây vốn là một câu nói mang thiện ý, nhưng Ứng Tử Phong lại thảm tức giận vì người anh mình đã cướp đi toàn bộ công lao và vinh quan, cho nên lần nào cũng coi rằng anh mình đang châm chọc khiêu khích.

Mới nghe được một hồi thì hắn không nghe nữa, nghiễm nhiên coi lời khuyên đó là câu nói khinh thị và coi thường.

Ứng Tử Lam bây giờ là người nổi nghiệp của Ứng gia, cả nước này không ai dám không nể mặt hắn, vậy thì còn mình thì sao, chỉ vì một tên có bối cảnh nho nhỏ mà dám cảnh cáo mình.

Hắn chửi thề một lúc, sau đó mới kịp phản ứng:

"Điện thoại đâu. Điện thoại đâu... điện thoại của ta đâu rồi. Các người ai có điện thoại mau lấy cho ta!"

Hắn giật lấy cái điện thoại của một tên đặc công, bấm một dãy số, nhưng lúc này tên đặc công đột nhiên nhìn về phía gương ở bên sườn, thấy một chiếc

Santana màu đen đang dùng tốc độ cao nhất lao tới, lớp xe ma sát với đường tạo những những luồng khói xanh và bụi bặm.

Ứng Tử Phong cướp được điện thoại, bấm số, sau đó hét ầm lên:

"Đi mau lên! Cái tên điên này... tên điên này... nghe điện thoại đi chứ!"

Bây giờ chưa phải là lúc tan tằm, đường tương đối thoáng, bởi vậy không xuất hiện tình huống tắc đường, nhưng mà cho dù có như vậy, nó cũng không phải là nơi lý tưởng để tăng tốc.

Cũng may là bọn đặc công này có kỹ thuật không kém, ba chiếc xe con thi nhau luồn lách, lao trái né phải vọt lên.

Ứng Tử Phong lúc này cuống cuồng bấm điện thoại, Cố Gia Minh ở phía sau đang rút ngắn khoảng cách, hắn liên tiếp gọi điện cho những tên lão đại ở thành phố, đại khái là báo họ mau chóng mang người tới, hậu quả không phải lo lắng, đám người kia ầm ầm đáp ứng.

Biết rõ là có một số lượng lớn cảnh sát và hắc bang chạy tới, Ứng Tử Phong mới yên tâm, bốn chiếc xe lao đuổi nhau, khi sắp tới một cái ngã tư, bọn họ phát hiện ra lúc này đang... đèn đỏ.

Dòng xe cộ phía trước như một bức tường chắn đường của Ứng Tử Phong, bọn đặc công trong xe lúc này cắn răng quyết định:

"Liều mạng."

Chiếc xe thứ nhất giảm tốc độ, hai chiếc xe chạy theo sau cũng bắt đầu có hành động, cửa xe trong nháy mắt được mở ra, một tên thò tay ra phía sau, bắn ra một loạt đạn, làm cho vô số người đi xe bên cạnh hoảng loạn.

Lúc này, có một chiếc xe đang chạy bên cạnh chiếc xe của Cố Gia Minh, chủ xe lúc nghe thấy tiếng đạn thì liếc mắt nhìn sang, chỉ thấy két một tiếng vang lên, chiếc xe đột ngột chuyển hướng, lao thẳng vào lan can, tràn lên vỉa hè.

Đột nhiên xuất hiện mấy chiếc xe cản đường, tên cảnh sát phụ trách ngã tư này phản ứng khá nhanh, hắn đã điều khiển toàn bộ đèn hai bên đường biến thành đèn đỏ.

Tuy rằng từ đèn xanh chuyển sang đèn đỏ cũng phải mất mấy giây, nhưng tốc độ của đoàn xe hai bên cũng giảm, 3 chiếc xe phía trước không cách nào vượt qua được nữa.

Đúng lúc tên cảnh sát định đi qua, thì Cố Gia Minh rút súng, đạn lóe lên, bắn thẳng vào phía 3 chiếc xe.

Tiếng nổ mạnh đột nhiên xuất hiện khiến cho mọi người chú ý, đoàn người thi nhau ý ời, bắt đầu điên cuồng chạy trốn.

Ứng Tử Phong thấy vậy thì trợn mắt:

"Điên rồi! Hắn đã điên rồi!"

Hắn ngồi trong chiếc xe thứ hai, phía sau có một chiếc xe ngăn đạn, cho nên đạn không thể bắn tới đây được, thế nhưng hắn không ngờ được, cả một tuyến phố đông đúc bây giờ lại loạn tới mức này.

Tích tích tích, ba thanh âm vang lên, những dây cáp điện ở bên đường bị bắn đứt, lần lượt rụng xuống, những tia lửa tóe lên trên không trung, vô số cột trụ mất đi lực căng, thì nhau đổ xuống. Đám người ở phía dưới thì trợn mắt há mồm, không ngờ cảnh tượng ở Hollywood lại xuất hiện nơi đây. Sau đó, một cây cột đèn đổ xuống, hoa lửa bắn tung tóe khắp nơi.

Những tấm biển quảng cáo lớn, rơi ầm ầm xuống mặt đường, tiếng nổ ì ung vang lên, những cửa hàng có cửa kính lẻ đường bắt đầu vỡ nát, vỏ mảnh thủy tinh giống như những vẩy cá bắn tung tóe, không ngừng tràn ra đường.

Ứng Tử Phong quay đầu lại, trong lòng xuất hiện một sự sợ hãi và tuyệt vọng khôn cùng, thậm chí nó còn mạnh hơn lúc bị tập kích đột ngột trong biệt thự cả trăm lần, chỉ trong nháy mắt này, hắn bỗng nhiên hiểu, tình hình trước mặt đáng sợ tới mức nào. Chiếc Santana màu đen gào thét lách qua đám xe cộ, lao thẳng tới chỗ của hắn.

Hắn dường như cảm nhận được, trong xe có một ánh mắt lạnh lùng và điên cuồng...

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 407

Tiểu Cường Chạy Mau

Những tiếng nổ âm âm phát ra làm khung cảnh trở nên hỗn loạn, biển quảng cáo rơi xuống kéo theo những đoạn dây cáp điện bị đứt gãy khắp đường, thủy tinh, các loại đồ vật khác tan vỡ, bụi bẩn khắp nơi.

Chiếc Santana màu đen gào thét lao đến!

"..."

Ứng Tử Phong ngồi trong chiếc xe, nhìn thấy đối phương lao tới với khí thế như vậy thì bỗng nhiên mắng to một tiếng, lái xe điên cuồng đạp chân ga, chuyên tay lái, vậy mà âm một tiếng, chiếc Santana vẫn đâm vào đuôi theo, lực va chạm mạnh tới mức chiếc xe của hắn xoay tròn 3, 4 vòng.

Chiếc Santana mất đi không chế, đâm thẳng vào 3, 4 chiếc xe con khác mới dừng lại, đầu xe nát vụn, lệch sang đâm lên lề đường, đập vào hai chiếc taxi khác.

Chiếc biển quảng cáo dựng ở lề đường bị đâm vào, đổ ngang giữa đường, chắn giữa lối đi, vô số người kéo nhau bỏ chạy.

Có lẽ do đã bị chắn mất đường đi ra ngoài, những người ngồi trên những tòa nhà bắt đầu hoảng loạn, giấy tờ bay tới tấp, sau đó bị một cơn gió thổi tung lên...

Cảnh tượng lúc này trở nên yên tĩnh, những lái xe ở phía trước lập tức mở cửa xe bỏ chạy, mấy tên đặc công ngồi ở phía trước cũng mở cửa xe nhảy xuống.

Bọn họ lúc này bất chấp tất cả, cầm súng trên tay bắt đầu bắn vào chiếc Santana, một người trong nhóm còn lấy ra một quả lựu đạn, hắn còn chưa kịp kéo chốt thì đột nhiên có một thứ gì đó từ trên không trung lao tới, chính xác rơi bên cạnh chiếc xe.

Đó cũng là một trái lựu đạn.

"Tàn ra ---- "

Một tiếng quát lớn vang lên, mấy người đặc công lao theo những hướng khác nhau, sau đó, một tiếng nổ lớn hiện lên, chiếc xe chống đạn bị đốt cháy thành một quả cầu lửa.

Hai khẩu súng từ trong chiếc Santana thò ra ngoài, miệng súng khạc lửa.

Một tên đặc công đang chạy trốn lập tức dính đạn, khi áp của vụ nổ ở phía sau tràn áp, thổi bay hắn ra ngoài. Một người khác trốn ở sau một chiếc xe gắn đồ, quay súng bắn về phía sau, nhưng đột nhiên khẩu súng của hắn bay ra ngoài, bàn tay cầm súng bị bắn nát, máu chảy đầm đìa.

Hỏa lực áp chế. Với thực lực của Cố Gia Minh lúc này, cho dù Nguyên Lại Triều Sang với thời kỳ đỉnh phong cũng phải cam bái hạ phong.

Chiếc xe của Ứng Tử Phong lúc này mới ổn định lại được, đám người trong xe choáng váng, Ứng Tử Phong đập mạnh đầu vào kính chống đạn, máu tươi trên đầu hắn tràn ra.

Sau đó hắn bị người ta kéo xuống xe, xe này có thể chống đạn, nhưng không chống được nổ. Hiện giờ đối phương có lựu đạn, có ống phóng rốc-két, đương nhiên là phải tranh thủ thời cơ bỏ trốn.

Người trên ba chiếc xe cụm lại thành một khối bảo vệ Ứng Tử Phong, có một lượng lớn xe cộ yểm trợ từ trong thành phố đang lao tới, Ứng Tử Phong nhìn mấy chiếc xe cảnh sát đang lao tới bên này, đang định đề nghị tập trung với họ thì tên đội trưởng ngăn cản: "Người quá ít. Ngăn không được." sau đó cầm tay hắn bỏ chạy.

Vừa chạy, hắn vừa nhìn lại phía sau, thấy Cố Gia Minh đang cầm mấy trái lựu đạn ném lung tung, thậm chí còn ném nổ cả hai chiếc xe còn lại của bọn họ, làm cho ngọn lửa che khuất tầm nhìn của họ. Cầm đầu chạy vào bên trong thành phố, nhưng mới một lát đã có 4 tên đặc công ngã xuống.

Gia Minh nhìn đám người đang chạy trốn, mang theo súng, vừa đi vừa thì thầm nói:

"Chạy đi... Chạy đi... Chạy nữa đi... Xem người có thể chạy tới đâu..."

Thấy tiếng còi cảnh sát vọng tới, hắn giơ súng, cửa kính của một chiếc xe vỡ tan, biến thành những chùm tuyết kính, lái xe phun máu, ầm một tiếng, chuyên hướng đâm thẳng vào cột tàu điện bên cạnh. Chiếc xe ở phía sau không kịp né, ầm một tiếng đâm vào, vậy là tạo thành tai nạn xe cộ liên hoàn, những chiếc xe ở phía sau không dám lao tới nữa.

Cùng thời khắc đó, trên một con đường cách vị trí này không xa, Phương Chi Thiên đang ngồi trong một chiếc xe tương đối dài, cùng với Đông Phương Lộ đang nhìn vào một chiếc màn hình. Cảnh tượng ở ngã tư đường được tái hiện, may mắn là tiểu tử của Diệp Liên đã tiếp cận, mới có thể quay lại được những hình ảnh này.

"Trời ơi..."

Biển quảng cáo to lớn đổ xuống, cửa kính của những nhà bên cạnh vỡ tan, người khắp nơi chạy loạn, xe tai nạn đâm nhau, nổ ở trên đường, máu tươi và cái chết hòa lẫn với nhau với.

Mặc dù đã sớm biết chuyện Cố Gia Minh và Giản Tố Ngôn là một, họ cũng đại khái phán đoán thực lực của Cố Gia Minh, nhưng vào thời khắc này, cái cảm giác run rẩy vẫn hiện lên trong lòng, cho dù có nghĩ như thế nào chăng nữa, cũng không ngờ Cố Gia Minh lại dám đẩy mọi chuyện đi tới mức này.

"Không nghĩ tới hắn dám làm những chuyện này... Hắn bất chấp tất cả muốn làm lớn chuyện..."

Phương Chi Thiên làm bầm nói, ngừng lại một chút, nhủ mà, hung hăng cắn chặt khớp hàm:

"Ta hiện giờ đúng lúc muốn đích thân giết Ứng Từ Phong..."

Đông Phương Lộ quay đầu nhìn hần:

"Chú Phương?"

Phương Chi Thiên hít sâu một hơi, lắc đầu:

"Chuyện Bùi La Gia xảy ra, người ngoài hay chúng ta đều nghi, có thể Gián Tố Ngôn sẽ ở bên chúng ta, vốn ta định lợi dụng uy hiếp này, làm lớn một số chuyện, mọi người sẽ biết chúng ta cứng tay, nhưng... Ứng Từ Phong... cái tên này khiến ta thất vọng rồi, hần hành động có chừng mực, tại sao lại làm ra chuyện như vậy..."

Có mấy lời Phương Chi Thiên không nói ra, nhưng trong lòng Đông Phương Lộ đương nhiên là hiểu rõ, tình huống nội bộ của Viêm Hoàng Giác Tinh rất phức tạp, hiện giờ hai bên Phương, Ứng đang tranh đấu với nhau, cũng chỉ vì có chuyện Bùi La Gia tạo áp lực, cho nên mâu thuẫn vẫn bị đè xuống.

Bây giờ Ngự Thủ Thương chết đi, tuy rằng tin tức vẫn chưa được xác thực 100%, nhưng mà họa ngoại xâm không còn, tranh đấu nội bộ sẽ nổ ra. Cái tên Ứng Từ Phong ở sau lưng chọc giận Cố Gia Minh, đương nhiên là Phương Chi Thiên sẽ lo lắng chuyện này ảnh hưởng tới người của bên hần.

Cho dù thế nào đi nữa, đây cũng là một cơ hội tốt để đã kích Ứng Hải Sinh.

Nếu như còn phải giao chiến với Bùi La Gia, vì tránh hao tổn, Phương Chi Thiên chắc chắn sẽ liên hệ với Ứng Hải Sinh để thương lượng, sau đó ngăn cản hành động của Ứng Từ Phong, dùng áp lực từ trên cao để thu nhỏ vụ việc.

Cố Gia Minh có tức giận trở về, nhưng dù sao chuyện cũng đã qua, mình chỉ cần bù đắp lại cho Sa Trúc bang chỗ tốt gấp mấy lần là được.

"Người tức giận thì tức giận, lợi ích đã nhận, chuyện cũng đã đặt trên vai mình, khẳng định là không thể hành động, chuyện xảy ra trước kia coi như không phải lỗi của ai."

Vấn đề ở chỗ, không ai biết vì chuyện gì mà Cố Gia Minh lại trở nên thô bạo như vậy, hần bây giờ giống như một kho thuốc nổ, người khác chưa kịp phản ứng thì hần đã chọn những phương thức nổ khiến người ta không tưởng tượng nổi.

Có một số việc không đơn giản, đối với Viêm Hoàng Giác Tinh mà nói, hiện giờ Ứng Hải Sinh không thể nào chết được, nếu hần chết thì chỉ có thể chết vì đấu tranh chính trị với Phương Chi Thiên mà thôi, không thể chết vì bị người ta ám sát, nếu không thì sẽ có ảnh hưởng vô cùng lớn tới Viêm Hoàng Giác Tinh.

Đối với bộ rễ ăn sâu của Ứng gia trong Viêm Hoàng Giác Tinh mà nói, nó như một rễ cây cổ thụ, không chỉ có độc phần rễ cây, mà các chi nhánh của nó ăn sâu lan tỏa ra khắp nơi.

Phương Chi Thiên có thể áp dụng đủ mọi thủ đoạn để tranh đấu với Ứng Hải Sinh, nhưng không thể ngồi im nhìn Viêm Hoàng Giác Tinh bị tổn thương nguyên khí, đây cũng chính là lý do mà hắn giận dữ tự trách mình.

"Đừng cho đội ngũ của Thôi Quốc Hoa và Diệp Liên tham dự chiến đấu, rời khỏi đó rồi nó."

Sau khi suy nghĩ một hồi, Phương Chi Thiên nói.

"Thế nhưng lực lượng của Ứng gia đã chạy tới, cùng với cảnh sát, quân đội đặc nhiệm đều đã dồn vào, Ứng Tử Phong đã gọi điện thoại cả cho những băng hữu xã hội đen, dưới tình hình này mà chúng ta không nhúng tay vào, thương vong sợ rằng sẽ tăng mạnh, sau này khó mà thu thập nổi..."

Một người bên cạnh nói.

Phương Chi Thiên nghiêng đầu, nhìn cái ngã tư hỗn loạn, nói:

"Chúng ta nhúng tay vào có thể thu thập ư? Người nhìn đi, tình hình bây giờ thu thập thế nào? Thành phố Giang Hải... thì sao, nhìn căn cứ Bùi La Gia kia kia? Một mình hắn giết đi vào, chưa tới mấy ngày sau vẫn khỏe mạnh như rồng như hổ trở về, Ứng Tử Phong chọc ai thì không chọc, lại đi chọc vào hắn. Chúng ta nên hiểu rõ hậu quả... cho dù chúng ta không hiểu được vì sao hắn lại lợi hại như vậy..."

Hắn trầm ngâm một hồi, thờ dài:

"Bây giờ chúng ta không dám nhúng tay vào đâu, hai bên đang đánh nhau đẫm máu, không thể nói chuyện, trước tiên chúng ta cứ nhìn tình hình một chút, sau đó xem hắn muốn cái gì, tìm cơ hội khuyên bảo hắn một lần, nếu như Ứng Tử Phong bị giết thì đó là xui xẻo của hắn..."

Tiếng súng vang lên trong thành phố.

Tiếng còi xe cảnh sát gào thét, vô số người bỏ chạy, khi Gia Minh vào trong thành phố, mấy tên cảnh sát cũng đi theo, một bên thì hướng dẫn người dân sơ tán, một bên thì gọi tổng bộ tới trợ giúp. Thực ra thì bên tổng bộ đã chỉ viện từ lâu, chỉ là thành phố Giang Hải khá lớn, mới tới được nơi này phải mất một thời gian nữa.

Trong không gian không một bóng người, Gia Minh đi qua một gian hàng, tay trái cầm súng, để dọc theo bấp dùi, tay phải vuốt ve hàng hóa trong đó, cái nơi này trước kia hắn đã cùng với Linh Tĩnh và Sa Sa đi xem, bọn họ còn tích trữ một ít tiền để mua đồ.

Một bóng người không tiếng động xuất hiện ở phía sau, Gia Minh nhấc tay, súng trên tay người kia bị đánh bay, sau đó đầu vỡ ra, cả người đều bay ra ngoài, chỉ nhìn thoáng qua cũng biết đây chính là một người đi theo bên cạnh Ứng Tử Phong, chắc là người này cố ý muốn lấy thân hình mạo hiểm đi rời sự chú ý của Gia Minh.

"Chơi trốn tìm..."

Làm bầm gât đầu, tơ máu trong mắt tràn ngập, khí tức đó tươi hiện lên, mấy đường gân máu hiện hết lên trên trán, thấy phía trước là một quầy hoa quả, hắn tóm lấy một quả táo, cắn nuốt một phen, sau đó ném sang bên cạnh, đi vài bước lại cầm lấy một trái chuối, ăn ba miếng lại ném ra ngoài.

Đột nhiên, một gã cảnh sát cầm súng ở phía trước nhảy ra, giơ súng, bấm cò.

Bằng --- Két --- Hai thanh âm hầu như đồng thời vang lên, đạn xẹt qua trên đầu Gia Minh, cái tên cảnh sát kia nhảy trúng trái chuối mà Gia Minh vừa vứt, thân hình nhất thời mất cân đối, nhưng không rơi hẳn rơi xuống đất, Gia Minh đã đá hẳn bay ra ngoài.

Cùng lúc đó, thang máy chuyển hàng ở phía trước hơi rung lên, Gia Minh quay đầu nhìn một lát, xoay người xuống lầu.

5 phút trước, trong một phòng làm việc ở tầng 3, Ứng Từ Phong nhỏ giọng gọi điện thoại.

"Alo, các người... Tôi chưa? Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta ở phố Thừa Minh, các người ở... phía sau..."

Điện thoại là do một vị lão đại gọi tới, làm việc cho nhị công tử của Ứng gia tại sao lại không nhanh nhẹn được chứ, trước tiên là hắn triệu tập nhân thủ, mang theo mọi người tới đây, con đường phía sau bị một tầng trệt khá lớn ngăn trở, tuy rằng đứng từ đó nhìn sang bên này vẫn thấy cảnh tượng hỗn loạn, nhưng mà nó không quan trọng. Để xác định vị trí cụ thể, hắn gọi một cuộc điện thoại.

"Ngay trong phố, các người mau vào đi, cái tên kia mặc áo sơ mi trắng, quần dài màu đen, tóc húi cua, trong phố này không có nhiều người lấm, chỉ nhìn là nhận ra ngay, hắn muốn giết ta, các người nổ tung hắn cũng được, tất cả để ta chịu trách nhiệm..."

Nói xong câu này, hắn cúp điện thoại, sau đó cùng với mấy người đặc công ngồi thang máy chuyển hàng xuống tầng, chỉ cần kéo dài thời gian, để đám đặc công kia tới được, đến lúc đó thì không thành vấn đề...

Đi xuống tầng 1, sau đó tiến vào khu chứa hàng âm u, Gia Minh trực tiếp đi về hướng cửa hậu, đứng vào lúc này, cánh cửa lớn đang đóng chặt bị người ta đẩy ra, 30, 40 tên thân chen chúc nhau lao vào, cái tên lão đại nhìn Gia Minh vài lần, sau đó nói:

"Áo sơ mi trắng, quần đen..."

Hắn vung tay lên, đám người thì nhau rút vũ khí, hắn muốn một thanh khai sơn đao sáng loáng:

"Chém chết hắn!"

Gia Minh nghiêng đầu nhìn đám người này, hai mắt trợn lên, khóe miệng co lại.

10m... 8m... 6m, 5m, Gia Minh rất thẳng thắn giơ tay lên, ầm một tiếng, một viên đạn bắn ra, khiến cho một người bay ngược lại phía sau.

Hắn đuổi theo hướng cửa sau, một đám đặc công vì bảo vệ cho Ứng Từ Phong cố gắng giảm nhẹ thanh âm biến mất ở chỗ ngoặt, Gia Minh đuổi theo, ở phía đối diện chính là một cái chợ thật lớn, vừa mới bước qua chỗ rẽ, trong lòng hắn hoảng hốt, lùi lại một bước, một viên đạn của súng ngắm bắn xuống đường tóe lửa.

Tiểu tổ đặc công của Ứng gia cũng nhận được mệnh lệnh khẩn cấp, tên bắn tia này là người chạy tới đầu tiên, sau khi nói chuyện thông qua bộ đàm với mấy người bên cạnh Ứng Từ Phong, hắn leo lên nóc của một tòa nhà bảy tầng đối diện, chờ đợi ngăn cản Gia Minh.

Hầu như không do dự, dưới ánh mặt trời, Gia Minh trực tiếp xông ra ngoài, tên bắn tia còn đang ở trên nóc nhà điều chỉnh tâm ngắm, sau đó đưa Gia Minh vào chính tâm, đang muốn bóp cò, thì hòng súng của Gia Minh cũng chỉ lên mái nhà. Một tia sáng lóe lên, sau đó amafmootj cái, bệ xi măng bên cạnh hắn đột nhiên vỡ tung, hắn quay người bỏ chạy vào trong một gian phòng, hô hấp dồn dập:

"Đùa cái gì vậy..."

Vụm xi măng vỡ bắn lên mặt hắn làm cho hắn cảm thấy đau rát, dưới tình huống này, người kia lại có thể dùng súng thường làm súng ngắm, mà trên tay hắn cầm... một cái gương để nhìn, điều này quá hoang đường...

Tuy rằng độ chính xác không được chuẩn 100%, nhưng trên cơ bản thì không sai lệch bao nhiêu cả.

Trong chợ lúc này gà bay chó sủa, Úng Tử Phong bị nâng bổng lên chạy trong đám người, trên trán hắn còn đang chảy máu, do lo sợ nên hắn lớn tiếng kêu:

"Bọn họ ở đâu rồi! Người tới đón chúng ta đâu rồi, tên điên kia vẫn còn đuổi theo à!"

"Qua quảng trường, bọn họ ở bên kia!"

"Vậy còn không mau đến."

Hô to một tiếng, Úng Tử Phong đẩy người đi đường ở phía trước, khép khiễng bỏ chạy.

Trong kho hàng của một tòa nhà.

Bọn cảnh sát may mắn còn sống đang phập phồng lo sợ đi tới đây, sau đó tất cả đều đứng đứng lại, trước mắt bọn họ bây giờ chính là hơn 30 tử thi, có thể nhận ra chúng không phải là người lương thiện, khai sơn đao sáng loáng vẫn còn nằm trên mặt đất...

Liên tục hai lần bắn nhau, Gia Minh tránh thoát một lần bắn tia của đối phương, hắn cầm súng, nhanh chóng nhảy qua đường, sau đó đi vào một tòa nhà.

"Con mẹ nó!"

Trong lòng dâng lên cảm giác không tốt, tên bắn tia kia đã cảm nhận được từ thần đang tới gần, hắn quay đầu thả dây, đu người xuống dưới.

Đạp một cánh cửa ở tầng 6, hắn lại thả xuống thật nhanh, khi đi tới lầu bốn, đạp một cái nữa, thân hình lao lao thẳng xuống, khi loáng qua một cửa sổ của tầng 3, trong con người hắn có một bóng người đột nhiên hiện lên.

Ầm ---- Xông vào cửa sổ của tầng 3, Gia Minh lao thẳng tới, hai bóng người va chạm vào nhau trên không trung, sau đó ánh đao lóe lên, sợi dây bị chặt đứt, hai người rơi xuống mái che phía dưới. Một giây đồng hồ sau đó, Gia Minh rút chùy thủ dính máu, đứng lên, chạy dọc theo mái che, thả người nhảy một cái, trực tiếp đáp lên một mái nhà, sau đó mượn chỗ nhảy xuống.

Một tên bán thịt còn đang chặt thịt, con dao mới giờ lên, một thân ảnh đột nhiên hạ xuống cái thớt của hắn, trong lòng hắn cả kinh nhưng mà tay đã không thu về được, ầm một cái, một dao kia chặt xuống, bóng người kia đã ở ngoài 3 thước, biến mất nhanh chóng.

Một chiếc xe taxi dừng lại bên cạnh quảng trường, mấy người che chở Ứng Tử Phong vọt vào, tổ trưởng tiêu tổ hành động hỏi:

"Những người khác đâu?"

Tài xế đạp chân ga:

"Còn chưa tới, sự tình khẩn cấp, ta đoạt một chiếc xe tới trước!"

Chiếc xe chậm rãi khởi hành, Ứng Tử Phong yên tâm, kính hồn ngồi im một chỗ, đột nhiên, một bóng người ở sau một cây cột nhảy tới, sau đó bay lên không trung.

Ánh mặt trời chói mắt chiếu xuống, cái bóng đen đó che khuất tầm nhìn.

Ầm--- Giống như là sấm sét nổ tung, người kia chuyển mình trên không trung, đơn giản đâm một quyền, một quyền này đập thẳng vào cửa hông của xe taxi, kính chắn gió phía trước, cửa xe bị một quyền này đập vỡ, mảnh vụn bay khắp trời.

Chiếc xe đang kịch liệt giao động...

"Người... còn có thể chạy nữa không?"

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 408

Thành Phố Nhuộm Máu

"Người... Còn có thể chạy nữa không?"

Một quyền đơn giản khó tin làm cho cửa xe méo mó, chiếc xe giống như bị một chiếc chùy lớn đập mạnh, dạt sang hẳn một bên, thủy tinh hóa thành những mảnh vụn bay khắp trời, người trong xe dạt sang một phía.

Khí Gia Minh tươi cười ghé vào cửa xe nói ra những câu này, Ứng Tử Phong nhìn lại, khớp hàm va vào nhau canh cách, thân hình run lên bần bật.

Tuy rằng hắn cũng biết có một số người phát huy sức mạnh của bản thân lên tới cực hạn, nhưng họ cũng chỉ miễn cưỡng mang lại hiệu quả như thế này mà thôi, tuyệt đối không giống như cú đâm sầm sét của đối phương.

Ứng Tử Phong lúc này bị dọa tới mức hồn bay lên trời, mấy người ở bên cạnh hắn cũng kinh ngạc, một lúc sau mới kịp phản ứng, chuyển hòng súng sang phía Gia Minh. Gia Minh hai tay cầm súng từ ngoài cửa đưa vào trong, đặt lên gáy của hai người.

Bằng ---- Máu tươi dính đầy khoang xe.

Do ở gần nên sức phá hoại của khẩu súng đạt mức cao nhất, hai người kia không những đầu bị nổ tung, mà hai vai cũng bị nổ tung lên, máu thịt dính đầy người bên cạnh.

Hơn nửa người Ứng Tử Phong đều dính đầy máu thịt, hắn kinh ngạc nhìn Gia Minh, khớp hàm đánh loạn, tay trái giơ lên vỗ lên người một cái, máu đỏ dính vào bàn tay, dường như hắn muốn vuốt số thịt trên người xuống mà không vuốt được, trông giống như là bị ngớ ngẩn.

Hơn trăm người trên quảng trường kinh ngạc đứng im, lúc này không gian yên tĩnh như tờ.

Sau một khắc, đạn trên mặt đất xẹt ra tia lửa, hơn 20 chiếc xe cảnh sát lao tới, súng ở ngay mũi xe, nhắm thẳng vào đầu Gia Minh, một viên đạn xẹt qua, hai khẩu súng vẫn còn chỉ vào người Ứng Tử Phong, nên hai gã đặc công may mắn còn sống trong xe cũng không dám động dậy.

"Chạy nhanh như vậy làm gì, tao vẫn còn muốn nói với mày mấy câu..."

Gia Minh dùng súng gỗ hai cái vào đầu Gia Minh, sau đó tươi cười:

"Mày có 10 phút để lo chuyện hậu sự."

Nói xong câu này, hắn lui ra phía sau hai bước, sau đó xoay người xông vào trong đám người hỗn loạn trong chợ, chỉ trong nửa khắc đã biến mất trong đám người đang chạy trốn điên cuồng, hơn 20 xe cảnh sát đang cố gắng lao tới chỗ chiếc taxi nhiễm máu.

Nhìn cảnh tượng trong xe taxi qua màn hình, Phương Chi Thiên có chút đau đầu nhắm mắt lại, sau đó thở phào nhẹ nhõm:

"Rất may là... Hắn còn muốn nói chuyện..."

Người ở bên cạnh nhíu mày, nói:

"Sợ rằng... tất khó nói, hắn nói là cho Ứng Tử Phong 10 phút lo chuyện hậu sự, có thể hắn muốn làm cho đối phương càng sợ hãi hơn, Ứng Tử Phong hắn... hiện giờ đã bị choáng váng rồi..."

"Ách..."

Phương Chi Thiên sững sờ một chút, nói:

"Mười phút... hiện giờ chẳng ai biết Gia Minh ở đâu cả."

Khi hơn 20 chiếc xe chạy tới, lời Ứng Tử Phong si ngốc từ bên trong ra ngoài, sau khi nói chuyện với hai tên đặc công, lập tức phái những người khác lục soát xung quanh, đương nhiên họ không tìm được kết quả gì.

Tiểu tổ Diệp Liên bám sát để truyền hình ảnh về cho Phương Chi Thiên lúc này cũng mất mục tiêu.

Gia Minh cho Ứng Tử Phong 10 phút, không ai biết là sau đó hắn sẽ làm chuyện gì, làm cảnh sát đương nhiên cho rằng với hơn 20 xe người, cộng thêm vũ khí được trang bị tận răng, trong thành phố này họ đã thiên hạ vô địch.

Nhưng bên đặc công lại không cho rằng như vậy, cho dù đối phương có như thế nào, thì địch nhân cũng sẽ thực hiện cho xong mục đích của mình.

Nói một cách khác, trước mắt bọn họ có hai lựa chọn, một là hộ tống Ứng Tử Phong đến cục công an, hai là hộ tống Ứng Tử Phong tới địa điểm bí mật của đội đặc công.

Nhưng vì lực lượng đặc công của Ứng Hải Sinh đang tới, cho nên họ quyết định, tập trung tất cả lực lượng, hộ tống Ứng Tử Phong tới cục công an.

Nhưng nếu như đối phương có thể một người giết toàn bộ người trong Cục công an, thì chuyện này cũng chẳng có ý nghĩa...

Đoàn xe nối đuôi theo chạy trên đường phố, chỉ mấy phút sau, một họ hợp với một đoàn xe đặc công chống đạn, sau khi chuyển Ứng Tử Phong sang bên này, thì Ứng Tử Phong mới phản ứng được:

"Hắn sẽ đến... Hắn sẽ đến... Chúng ta bây giờ tới chỗ nào. Mấy giờ rồi... Ta hỏi mấy giờ rồi..."

Đoạt lát đồng hồ đeo tay của tên đặc công, hắn run rẩy hỏi:

"Đã mấy phút rồi? Mấy phút rồi?", sau đó điên cuồng nhìn qua cửa xe.

Tên đặc công ở bên cạnh an ủi:

"Không có chuyện gì, ứng tiên sinh, tôi có thể đảm bảo ngài không có chuyện gì, người nhìn xem, trước hay sau đều là người của chúng ta, hơn nữa vừa rồi hắn không ra tay, có thể nhận ra mục tiêu của hắn không phải là ngài, có lẽ..."

"Cái gì mà không có chuyện! Không có chuyện là như thế nào! A?"

Ứng Tử Phong người dính đầy máu nói như khóc:

"Hắn sẽ tới giết ta? Hắn sẽ tới giết ta! Mục tiêu của hắn có phải là người đâu! Xung quanh đều là người của chúng ta... Vậy ven đường thì sao, ven đường cũng là người của chúng ta à! ?"

Ứng Tử Phong chỉ vào những người ven đường hét lớn, hắn đã rơi vào trạng thái giống như người bệnh tâm thần, thấp thòm quan sát tình huống ven đường.

Đoàn xe đi qua một cái ngã tư, dừng lại trước một tòa nhà, một tên cảnh sát đột nhiên nhìn lên phía bầu trời, nói:

"Đây là cái gì..."

Đám cảnh sát phía sau đồng loạt lên đạn, quay đầu nhìn sang, thấy trên bầu trời xuất hiện một điểm màu đỏ, đang lớn dần.

"Túi bóng..."

"Không phải, hình như là... máy bay..."

Máy bay được điều khiển từ xa..."

Dưới tình huống cảnh giác cao độ, mọi người thấy tình hình bây giờ không ổn cho lắm, một cái, hai cái, ba cái... hơn 10 chiếc trực thăng được điều khiển từ xa xếp thành một đội ngũ, "Ông ông ông" bay tới chỗ đoàn xe Trong một chiếc xe chống đạn, Ứng Tử Phong há miệng, ngẩng đầu nhìn những chiếc máy bay trên bầu trời, hai mắt mở to:

"Hắn tới rồi, hắn tới rồi..."

Vừa nói hắn vừa đâm mạnh vào cửa xe:

"Hắn tới rồi... cho ta ra ngoài! Ta không nên ở chỗ này, đừng làm ta chết ở trong xe, ở đây không an toàn ---- "

"Đây chẳng qua là máy bay được điều khiển từ xa..."

Đám đặc công ngăn hẳn lại, lúc này, bốn chiếc xe cảnh sát đã dừng lại ở ven đường, tổng cộng hơn 20 tên cảnh sát chia súng vào hai bên đường, con đường này không quá phồn hoa, người bên đường không nhiều lắm, khi nhìn thấy cảnh tượng khủng bố giống như trong phim này, họ đều vô ý thức bỏ chạy.

Đám cảnh sát đưa mắt nhìn về phía những ngôi nhà xung quanh, tìm kiếm mục tiêu, những chiếc trực thăng điều khiển tự động kia cũng đã bay tới trên đầu đoàn xe.

Trong nháy mắt đó, Ứng Tử Phong giống như bị bệnh tâm thần mở cửa xe, bất chấp sự ngăn cản của đặc công nhảy ra ngoài.

"Hắn ở mái nhà..."

Một tên cảnh sát nâng bộ đàm chỉ về hướng một căn nhà đối diện, hòng súng nâng lên, chỉ về hướng đó.

Một bóng đen đứng sát mép mái nhà, nhìn về phía đoàn xe dưới đường.

Giấy dựa vài cái, Ứng Tử Phong từ trên mặt đất bò dậy, mấy tên đặc công phía sau cũng xuống xe.

Chiếc trực thăng đầu tiên lao xuống, rơi thẳng xuống chiếc xe cảnh sát đỗ đầu tiên.

Tầng cao nhất.

Ánh mặt trời chiếu xuống, hẳn lui về phía sau một bước, buông tay bộ điều khiển ở trong tay ra, sau đó nhìn về phía bầu trời xanh thẳm, thở ra một hơi thật dài:

"Đã tới lúc rồi..."

Trên đường phố, thấy những chiếc trực thăng bắt đầu rơi xuống, vô số ánh mắt di chuyển theo những món đồ chơi này, có người bắt đầu ra mệnh lệnh:

"Nổ súng, bắn sạch đám đồ chơi này."

Ứng Tử Phong chạy ra khỏi thùng xe đang bị đám đặc công kéo lại, cố sức giãy dụa.

Sau đó... những tiếng nổ liên tiếp vang lên lật tung những chiếc xe cảnh sát!

Những chiếc trực thăng được điều khiển từ xa rơi xuống mặt đất, những tiếng nổ ầm ầm theo nhau vang lên, hơi ép cuộn cuộn, ô tô bị lật tung, ngọn lửa cuộn tràn trên phố.

Trong tòa nhà, vuốt bàn tay, Gia Minh đi xuống phía dưới, trong miệng hắn ngậm nga một giai điệu không biết tên.

Đồng thời lúc này, Ứng Tử Phong nhảy vào trong một tòa nhà.

"Đạn hơi cay!"

"Nhanh cứu người ---- "

"Bắt hẩn! Bắt hẩn! Thấy nghi phạm lập tức nổ súng, bắn gục..."

Nhìn từ trên không xuống, hai con đường lúc này trở nên rối loạn, lửa cháy khắp nơi, tất cả các loại xe trên đường chất đống, người bên đường điên cuồng bỏ chạy.

Bọn đặc công đuổi theo Ứng Từ Phong vọt vào trong tòa nhà, một nhóm người tiến hành cứu người trong đám khói, phần lớn đám cảnh sát mang theo vũ khí lao vào trong.

Chạy! Chạy! Chạy!

Có lẽ là bị khí tức tử vong của Gia Minh mang tới kích phát tiềm lực, Ứng Từ Phong điên cuồng chạy trốn, phòng khách, hành lang, phòng ngủ, không có lý do gì để ngăn cản quyết tâm chạy trốn của hắn cả. Giờ này khắc này, hắn thậm chí chỉ cần thoát khỏi nơi này là hắn sẽ lập tức trốn mất.

Đám đặc công phía sau tóm lấy hắn mấy lần, nhưng đều tóm hụt.

Giá gỗ, thùng nhựa, hòm xiềng, cặp lồng đựng cơm, đoàn người phía sau phải liên tục nhảy qua. Cuối cùng, Ứng Từ Phong đạp trúng một ống tuýp, ngã đập đầu xuống đất, tên đặc công phía sau nhào người tới, nói:

"Ứng tiên sinh, chúng ta bây giờ..."

Kịch ---- Tiếng chân vang lên ở hành lang phía trước, một bóng người kéo mang theo một sợi dây, hạ xuống.

Ứng Từ Phong đang quỳ dưới đất ngẩng đầu, tên đặc công kia cũng ngẩng đầu, giơ súng.

Mấy tên đặc công phía sau cũng giơ các loại vũ khí khác nhau, tiếng súng rầm rộ vang lên trong tòa nhà.

Ánh lửa tóe lên, khói thuốc súng tràn ngập, cái gương ở phía đối diện vỡ vụn thành mảnh nhỏ, sau một khắc, máu tươi lại dính đầy người Ứng Từ Phong.

"A ---- "

Nhìn hành lang, Ứng Từ Phong liêu lĩnh bỏ dậy, chạy theo hướng ngược lại, mấy tên đặc công đang chạy tới cũng lùi lại.

Bỏ mặc đám đặc công, Ứng Từ Phong vừa kêu lớn vừa chạy khỏi hành lang, ở phía trước có một cái đại sảnh, có mấy người hình như nhìn thấy hắn, đang muốn xông lại thì Ứng Từ Phong cố gắng dừng lại, hai chân bị trượt ngã xuống đất, sau một khắc, lại điên cuồng giằng co bỏ dậy.

Chạy tới một hướng không có ai, cảm giác đau nhức trên vai truyền tới, không biết là viên đạn lạc xuyên qua vai hắn lúc nào, nhưng hắn vẫn liều mạng bỏ chạy, trước mặt hắn lúc này là cầu thang lên tầng 2.

Trông hẳn giống như người bị dọa tới điên.

Đây là một sự hoảng loạn khó chấp nhận được.

Một bóng người mang theo súng đi tới, tiếng súng ầm vang trong tòa nhà, đóa hoa tử vong không ngừng nở rộ, ở chỗ này, nhân số không đại diện cho ưu thế, kỹ thuật bắn súng chính xác và sự miễn cảm phải được phát huy tới tận cùng.

Hắn trở thành tử thần, bất luận cái gì có khả năng động đậy trong tầm mắt hắn đều bị phá hủy, trong tiếng đạn nổ, cái cầu thang kia sập xuống, ngăn cản đại bộ phận cảnh sát ở bên dưới.

Không còn trợ giúp, tiếng súng trên tầng 2 đã im ắng, trên dùi Ống Tử Phong dính một viên đạn, hắn cắn chặt răng không để phát ra thanh âm, hắn vịn vào hành lang mà đi, trong tiếng bước chân, có một người xuất hiện, sau đó đánh hắn bay ra ngoài, hắn quay đầu lại nhìn một người giống như ác mộng đang giơ súng đi tới.

"A..."

Vừa kêu loạn, Ống Tử Phong vừa bò tới chỗ hành lang chữ T, một trái lựu đạn từ trên tay Gia Minh văng ra, rơi vào góc hành lang phía trước, một tiếng nổ lớn, ngọn lửa bùng lên biến nó thành một cảm địa. Ống Tử Phong chuyển người, liều mạng bò tới một hướng khác.

Đường phố bên ngoài vô cùng rối loạn, một tên chỉ huy bò lên tầng 2, sau khi nghe tiếng nổ mạnh, hắn lau mồ hôi lạnh trên trán, nói:

"Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra... nhiệm vụ của Ống gia này không biết đã chọn phải người nào..."

Máu tươi trên dùi tuôn ra, kéo dài thành một vệt đỏ trên mặt đất, Ống Tử Phong tới mức kiệt sức, nhưng vẫn thấy tiếng bước chân đi theo phía sau:

"Mười phút đã hết, người đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?"

"Đừng mà... đừng mà..."

Bóng người giơ súng cười cười:

"Người buôn lậu thuốc phiện có thể giết, bây giờ người muốn ta không giết người, vậy thì cô bé kia chỉ mới làm người mất hứng thú một cái, lúc đó người có ngăn ý định tìm cách giết nàng không..."

"Đừng mà..."

Xoát xoát xoát, Ống Tử Phong cố gắng bò ề phía trước, thân hình hắn lúc này trở nên run rẩy, trong miệng chỉ còn biết nói câu này.

Đột nhiên, một họng súng giơ lên, có một người xuất hiện ở trước hành lang, hắn giơ tay lên, cố gắng biểu thị sự hữu hảo, đồng thời có mấy bóng người khác xuất hiện bên cạnh hắn, chỉ mũi súng tới bên này.

"Đừng kích động, ta chỉ muốn tâm sự, cô gắng tìm một... biện pháp có thể giải quyết..."

Người kia vừa đi về phía trước, vừa thờ dãi:

"Ta nghĩ chuyện này đã rất lớn rồi..."

"Chú Phương..."

Ứng Tử Phong nhìn bóng người đang đi tới, cuối cùng cũng thoát ra được một từ.

"Ta giết hẳn đương nhiên sẽ giải quyết được vấn đề."

"Không đơn giản như ngươi nghĩ đâu."

Thanh âm nói chuyện vang lên trong hành lang, Ứng Tử Phong đột nhiên giống như đã phục hồi lại sức lực, điên cuồng bò tới phía trước:

"Chú Phương cứu mạng cháu với! Chú Phương..."

Lúc này hẳn coi mình là một đứa bé, bất chấp lúc bình thường hẳn vào Phương gia không có hảo cảm, bất chấp những chuyện đã xung đột của đôi bên.

Hiện giờ người lãnh đạo của Viêm Hoàng Giác Tinh này xuất hiện ở đây, đã mang lại cho hắn dũng khí thật lớn, đến gần Ứng Tử Phong, Phương Chi Thiên đưa tay trái ra, nói:

"Cầm lấy tay ta, ta sẽ cứu ngươi."

Ứng Tử Phong đang bò trên mặt đất, đưa bàn tay phải ra, cố gắng cầm lấy.

Tay phải của Phương Chi Thiên đột nhiên đưa tay, trong tay có một thanh mã tấu thật dài, ánh đao xẹt qua không trung.

"A ----- "

Tiếng đau đớn thê thảm vang lên trong ngôi nhà, đây không phải là lần đầu tiên Ứng Tử Phong kêu la, nhưng có lẽ đây chính là lần hắn cảm thấy đau đớn nhất, tay phải của Ứng Tử Phong lúc này đã đứt tới tận bả vai.

"Đây là vật mà ta muốn cược để nói chuyện với ngươi..."

Từ lúc đưa tay, vung đao cho tới lúc chặt đứt cánh tay, người trung niên kia không chớp mắt một lần, sau khi cầm một câu, hắn đưa cánh tay cụt vào đao cho Thôi Quốc Hoa, sau đó giơ chân đá Ứng Tử Phong bay ra chỗ khác.

Diệp Liên vừa băng bó cánh tay cụt cho Ứng Tử Phong, vừa ngẩng đầu nhìn lên.

"Hôm nay người làm tình huống phát triển tới mức này, đúng là làm khó ta rồi."

Nam nhân trung niên cười cười:

"Nhưng mà, ta thấy vẫn có khả năng cứu vãn, cho nên... ta muốn nói chuyện..."

ÂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 409

Ta Như Sương Sớm Xuống Nhân Gian

"Ta muốn nói chuyện..."

Thanh âm của Phương Chi Thiên vang lên trong hành lang, sau đó khu vực này trở nên yên tĩnh, chỉ có Ứng Tử Phong do mất máu quá nhiều đang co quắp, xa xa có mấy người đang đi tới, Thôi Quốc Hoa phất phất tay, mang theo mấy người đứng sau mình đi xử lý tình hình.

Trầm mặc hồi lâu, Gia Minh nghiêng đầu:

"Nói đi."

"Chúng ta cũng biết, người này không quan trọng gì, giết hắn hay cho hắn sống thực ra cũng chẳng khác nhau bao nhiêu."

Phương Chi Thiên chỉ vào Ứng Tử Phong, trầm ngâm trong chốc lát, rồi lại nói:

"Mà người thực sự quan trọng chính là cha của hắn, Ứng Hải Sinh."

Gia Minh cười rộ lên:

"Ta muốn thì có thể giết cả nhà hắn."

"Ta hiểu rồi, ta đương nhiên biết, có thể tiến vào trong Bù La Gia giết chết Ngự Thủ Thương, thì tuyệt đối có khả năng này, nếu như ngươi thực sự muốn giết Ứng Hải Sinh, thì không ai ngăn cản được. Nhưng có một số việc bản thân ngươi cũng tự hiểu, a, nếu như Ứng Hải Sinh đột nhiên đã chết đi, Viêm Hoàng Giác Tinh sẽ đại loạn. Nếu như ngươi thực sự muốn xuống tay, cho dù phải trả giá thế nào ta cũng phải ngăn cản, vì bản thân ta không thể ứng phó được với cục diện trước mắt, ngươi đương nhiên cũng có thể giết ta, ta tin tưởng Quốc Hoa và Diệp Liên không ngăn cản ngươi được, huống chi trước đây ngươi đã cứu ta một mạng."

"Ta cũng không hiểu là chuyện gì đang xảy ra, vì nguyên nhân gì ngươi lại hành động thế này, có lẽ không chỉ là Sa Trúc bang, nhưng ta tin tưởng ngươi có lý do của ngươi, cho dù vì cái gì thì mục đích cũng đạt được rồi."

Phương Chi Thiên cười cười:

"Chuyện này nếu như có thể dừng lại, ta đảm bảo không ai truy cứu, Linh Tĩnh cũng được, Hoài Sa cũng được, cha mẹ Linh Tĩnh cũng được, người nhà của cô giáo Trương kia cũng được. Tin rằng sau khi trải qua chuyện này, lại có ta bảo vệ, bên phía Ứng gia sẽ không dám làm loạn, ngươi thấy thế nào?"

Chỉ có mấy câu nói ngắn ngủi nhưng lão nói thật chậm, cân nhắc từng câu từng chữ. Nét mặt Gia Minh cười như không cười, hòng súng vẫn chỉ vào Ứng Tử Phong, qua một lúc lâu sau, Phương Chi Thiên lại cười:

"Chuyện này khiến ta phải chịu áp lực rất lớn."

Tiếp tục trầm mặc, thời gian như tí tách trôi qua, Diệp Liên bỗng nhiên cười nói:

"Nếu giờ mà không mang thằng chết tiệt này xuống, có lẽ hắn sẽ chết."

Lúc này, hòng súng cuối cùng cũng chuyển.

"Cứ như vậy?"

Nhìn Ứng Tử Phong nằm trên mặt đất, ánh mắt Gia Minh có chút âm trầm, nhưng mà sự căng thẳng cũng giảm đi. Phương Chi Thiên không kiềm chế nổi nữa thờ dài nhẹ nhõm, mắt thấy Gia Minh định rời đi, hắn vội vã mở miệng:

"A. Được rồi, bên ngoài âm ỉ như vậy. Ta nghĩ..."

"Ta sẽ cho ngươi một câu trả lời thỏa đáng."

Bỏ lại một câu khàn khàn, Gia Minh biến mất. Phương Chi Thiên há miệng đứng im, qua một lúc lâu mới quay đầu lại:

"Ha ha, ta đâu có nói là đạt được kết quả gì, chỉ là thương lượng, mọi người thấy kết quả tốt hơn rồi phải không..."

Nói xong câu này, hắn xoay người:

"Mang cái tay kia đi, biết đâu có thể nói lại... Hiện giờ ta đang rất đau đầu, không biết giải quyết hậu quả của chuyện này như thế nào..."

"Hình như hắn đã sớm có quyết định rồi."

Thôi Quốc Hoa nói:

"Nếu như chúng ta tới đây sớm, có lẽ thương vong sẽ giảm hơn một chút."

"Không đâu."

Phương Chi Thiên thờ dài:

"Phía sau Ứng Tử Phong là Ứng Hải Sinh. Chuyện này hẳn làm cho Ứng Hải Sinh nhìn, nói cho đối phương biết lực lượng của Ứng Hải Sinh hẳn không quan tâm, cho dù có là quân đội cũng chẳng làm gì được hắn. Người này, Ứng Hải Sinh không dám động vào... Không biết đã xảy ra chuyện gì với hắn, con người hắn hôm nay không giống với trước kia..."

Một lát sau, lão lại lắc đầu:

"Không có sự phần chấn nào cả, giống như là đã chết..."

*** Một chiếc xe rời khỏi đại lộ, chuyển vào đường nhỏ, sau đó hắn thấy Sa Sa ngồi ở trước cửa, đi theo nàng là Tiểu Mạnh.

Chuyện xảy ra vừa rồi chưa lan tới cái thôn nhỏ này, nhưng mà Tiểu Mạnh hình như có biết chút gì đó, nhưng mà hắn cũng không nói cho Sa Sa biết.

Ba người cùng nhua ăn cơm trưa, sau đó tới bờ biển cách thôn nhỏ không xa, Tiểu Mạnh đi theo phía sau của hai người, Sa Sa đứng bên cạnh Gia Minh khóc:

"Thật sự cậu không đi ư? Chuyện lần này... Rõ ràng là người khác hãm hại... tại sao cậu không đi cùng chúng tớ luôn đi..."

"Tớ cũng đi, nhưng mà chuyện lần này ồn ào quá lớn, có một số chuyện phải giải quyết. Sau khi cậu tới Châu Âu rồi, sẽ có tin tức của tớ, được rồi, nói cho cậu biết một tin tức tốt, Linh Tĩnh đã đi Viên, có thể cậu sẽ gặp cậu ấy."

"Thật không? Mấy hôm rồi cậu ấy không gọi điện cho tớ."

"Chẳng phải vì chuyện của cậu sao, nhưng mà không sao, bên kia tớ có người trợ giúp."

"Xin lỗi... Nếu như không phải tớ bốc đồng thì sẽ không xảy ra tình trạng này..."

"Không có chuyện gì, không phải trước đây tớ đã nói rồi sao, mặc kệ cậu có làm gì đi nữa, tớ cũng giúp cậu dẹp yên tất cả."

Một chiếc ca nô nhập cư trái phép lao tới, sau khi Sa Sa lên thuyền, Gia Minh nhìn Tiểu Mạnh cười nói:

"Vốn định cho Sa Trúc bang hoạt động mình bạch, nhưng dù sao cũng vậy rồi, hắc bang cũng không tốt lắm, sau khi sang Châu Âu sẽ có rất nhiều cơ hội, anh muốn làm gì cũng có thể chọn đường đi của mình... phiền anh chiếu cố tốt cho cô ấy."

"Không thành vấn đề."

"Cảm ơn."

Ca nô quay đầu, Gia Minh đứng nhìn theo không ngừng phát tay, Sa Sa cũng đứng nhìn quay lại, cho tới khi thân ảnh của thiếu nữ biến mất sau làn chân trời xanh thẳm, Gia Minh mới thôi vẫy tay. Lúc này trong đầu hắn chỉ còn lại những hình ảnh lúc nhỏ.

"Cậu là con trai, sao lại muốn tớ bảo vệ..."

"Tiết Quyền Đạo của tớ rất lợi hại đấy..."

"Tớ tới Thích Quán... bảo cậu ấy tỉ thí với tớ..."

"Đúng là không nên hỗn..."

"Tớ sẽ bảo vệ vệ..."

"Linh Tĩnh là tớ... Tức chết người mà..."

"Tào Đông Phong, cái tên hỗn đản này... có giỏi thì đơn đấu với ta..."

"Xin cậu ấy, đừng đánh nữa, đánh nữa hắn sẽ chết..."

"Tớ không đi, trước đây cậu cũng mắng tớ rồi, cậu phải đi cùng tớ..."

"Tớ rất thích cậu... Gia Minh."

"Linh Tĩnh nói thích cậu trước mình, tớ cũng thích cậu, chỉ là khi đó tớ không biết mình đã thích..."

"Gia Minh... cha tớ chết rồi..."

"Tớ không muốn cho bọn họ buồn lâu thuốc phiện... Tớ muốn thử xem..."

-o0o- Cái lần đầu tiên gặp Sa Sa bạo lực, một Sa Sa ngang ngược, muốn bảo vệ hắn. Khi hắn bị người ta đánh Sa Sa khóc, một Sa Sa khờ dại đi theo hắn, một Sa Sa bi thương, một Sa Sa đơn thuần, một Sa Sa chính trực, một Sa Sa thiện lương, một Sa Sa cố gắng học hành đáng yêu, vô số hình ảnh, trôi nổi trước mặt giống như là một đoạn phim...

"Xin lỗi nhé, đây là... lần cuối cùng tớ lừa dối cậu, cho dù có thế nào thì cũng tha thứ cho tớ được không?"

Ở một nơi rất xa, có một cô gái nhỏ của 8 năm trước đang cười "Tớ là... Liễu! Hoài! Sa!"

*** Phương Chi Thiên ngồi ở trong phòng, nhẹ nhàng xoa xoa trán, Thôi Quốc Hoa từ ngoài cửa đi đến.

"Sắp tới 3h chiều rồi, toàn gia của lão đại Tân Trữ Bang Triệu Chấn Hải bị giết, có người xông vào, chưa tới 5 phút đồng hồ đã giết sạch, sau đó đốt nhà, hiện cảnh sát đang kiểm tra tử thi."

Phương Chi Thiên ngẩng đầu lên:

"Hắc bang lão đại, giang hồ bảo thù chết toàn gia chẳng phải là tin tức bình thường hay sao, sao chuyện này cũng phải nói tới ta."

"Chúng ta phát hiện Cổ Gia Minh."

"Ách?"

Phuong Chi Thiên ngẩn người, nói:

"Hắn không rời khỏi hiện trường?"

"Không phải, hắn ngồi trên con đê chắn sóng ngoài bờ biển, đang xem hoàng hôn."

"Đây không phải là rất tốt hay sao? Người trẻ tuổi bao giờ chẳng thích cái đẹp, con người trong thời gian này cũng trở nên trong sáng hơn, không giống những người già như chúng ta... Sau đó thì sao? Hắn không làm ra chuyện gì nữa đấy chứ?"

"Trên người của hắn có máu, còn... khẩu súng của hắn thì vút ở bên cạnh, có người báo cảnh, cảnh sát hiện giờ đã chạy tới bao vây nơi đó lại."

"Đầu đau quá... Đám người kia chê cuộc sống tốt đẹp hay sao..."

Mặt trời chiều trông như một lòng đỏ trứng gà ở phía tây, bờ biển rộng rãi mỹ lệ, những con sóng cuộn trào cứ ập vào bờ, xa xa có những chiếc thuyền đang đi lại. Đê phòng biển có nhiều cây cối, vườn hoa, là một nơi đi dạo ngày hè rất tốt.

Nhưng mà, hiện giờ nơi này không còn ai đi đường, ở phía xa xa có hơn 10 xe cảnh sát đã vây kín nơi này lại, hơn trăm cảnh sát đang nấp sau xe nhìn sang, không một ai dám hành động, cứ đứng im bao vây như vậy. Đám cảnh sát vây được một lúc thì trâu đầu, ghé tai bàn luận xôn xao.

Trên con đê chắn sóng kia, có một thiếu niên mặc áo sơ mi trắng, đang ngồi trên ghế đá, nhìn bầu trời huy hoàng và biển rộng bao la, hắn im lặng như vậy rất lâu.

Khi Đông Phương Lộ đi tới, hắn thương lượng với người của Cục cảnh sát, sau đó hắn đi tới chỗ Gia Minh, không nhanh không chậm, không hiểu vì sao khi hắn nhìn bóng lưng của thiếu niên, hắn đột nhiên cảm khái, tuy rằng cũng có chút thấp thòm, nhưng sợ hãi cũng không nhiều, có thể bởi vì mọi người vốn đã quen nhau, hiện giờ hắn cảm thấy thiếu niên này có chút tiêu điều.

Một khẩu súng tự động nằm im bên cạnh Gia Minh, Đông Phương Lộ đứng im một lúc rồi đẩy khẩu súng sang một bên, ngồi xuống, hai người ngồi trên ghế, nhìn mặt trời chiều đỏ như màu máu, Gia Minh nhẹ giọng hắn một bài hát nào đó, Đông Phương Lộ nghe được mấy câu.

"... Anh ngồi ở bên giường, nhìn bầu trời hồi ức ngoài cửa sổ, Mộng tưởng về cuộc sống hoa lệ đã cướp đi tất cả sinh mệnh, Năm bảy tuổi, chiều chiều bắt bướm, Năm 17 tuổi, hôn lên má em, tưởng rằng có thể cùng nàng sống tới cuối đời.

Chẳng biết rằng có vĩnh viễn hay không, vĩnh viễn không thay đổi; Mang giấc mộng đẹp, tưởng chừng không bao giờ vỡ.

Trải qua bao nhiêu hiểm trở chông gai, Đến khi cảm nhận được cái chết thì ta ngồi bên cạnh giường nhìn nàng ngủ, Khuôn mặt già nua và đôi mắt ta nhắm lại, Nàng yêu ta và ta cũng yêu nàng, chúng ta ở bên cạnh nhau, Mang toàn bộ tiếc nuối và yêu thương biến thành giọt nước mắt Có giọt nước mắt nào rửa được hối hận, Hay biến thành mưa lớn rơi xuống con phố không thể quay về, Cho... ta thêm một cơ hội sửa đổi Để bù lại một câu xin lỗi khi ta còn thiếu Không biết có một thế giới nào vĩnh viễn tối đen Vạn vật trắng sao đều nghe ta sai khiến, Trăng đứng vội khuyết, xuân đứng đi xa, Nhật chiếu lá vàng rơi để cảm nhận Ta nghe sự sống cuộc đời..."

Khi hát tới đây, Gia Minh dừng lại một chút, không biết hẳn nghĩ tới điều gì mà hát nhỏ lại, dần dần không còn nghe được nữa, Đông Phương Lộ chỉ nghe thấy mấy từ "Đen kịt... Là ai..." nhưng không biết giai điệu, có lẽ là hẳn đang đọc.

Kéo dài như vậy thêm một khoảng thời gian, Đông Phương Lộ mở miệng nói:

"Chuyện kia..."

Gia Minh nhìn bầu trời, không trả lời, Đông Phương Lộ hít sâu một hơi, nói:

"Sau khi chú Phương gặp người, trực thăng vũ trang và quân đội cũng được điều đi, nếu như người chỉ giết Ứng Từ Phong thôi thì không có gì to tát, đấng này chuyện rất lớn, không có biện pháp thu xếp ổn thỏa..."

Hắn quay đầu lại, nhìn đám cảnh sát ở phía sau phất tay, bảo họ đi lại gần, nói:

"Tay của Ứng Từ Phong đã được nối, nhưng tinh thần của hắn có chút hỗn loạn, rất cuộc... đã tạm thời bị điên rồi. Nếu như sau này không có cách khôi phục, thì cuối cùng cũng chết, nhưng mà... ta cũng không lừa người, hắn vẫn có khả năng khôi phục."

"Chú Phương đã nói chuyện với Ứng Hải Sinh, biết người không cần người khác nhớ tới người, thế nhưng người đã cứu chú ấy, giúp mọi người đánh đuổi Nguyên Lại Triều Sang, giết Đại Nội Trưởng Đốc, Chư Thần Vô Niệm, Hoang Quyên Chân Thế, quan trọng hơn là người đã giết chết Ngự Thủ Thương, còn bắt Bá Tước, đặc biệt là giúp Nhược Nhược, Tinh Thần Lực của cô ấy bình phục rất nhiều, nhưng mà, dường như vẫn còn có khả năng gặp chuyện không may, đến lúc đó... A, không nói xa như vậy, nói chung, chú ấy luôn luôn nhớ tới ân tình của người. Chuyện này, chú ấy bị ép rất khó, ta nghĩ... dù sao cũng nên thông cảm cho chú ấy một chút..."

"Đương nhiên rồi, người làm loạn như vậy, địa vị của Ứng Hải Sinh cũng giảm xuống rất nhiều, bên phe chú Phương đương nhiên mạnh lên, a... Cảnh tượng người xuất thủ buổi sáng bị Tiểu Uyển nhìn thấy, cả chiều nay nó cứ ngơ ngơ ngẩn ngẩn. Ta cũng có chuyện nên chưa nói với nó cái gì, mà hình như ta nghe nói Linh Tĩnh đột nhiên đến Viên... xảy ra chuyện gì vậy, không nói được ư?"

"Một ngày nào đó người sẽ biết."

Gia Minh lạnh nhạt mở miệng.

"Bỏ đi."

Đông Phương Lộ tựa lưng vào ghế:

"Vậy làm sao bây giờ đâu? Súng của người giải quyết sao đây?"

"Bắt ta đi."

-o0o- "..."

Đông Phương Lộ nhìn hấn vài lần, nói:

"Đừng đùa ta."

"Ta giống như đang nói đùa ư?"

Gia Minh cười rộ lên, nói:

"Bảo bọn họ tới đi, ta đã nói rồi, ta sẽ cho các người một câu trả lời thỏa đáng."

Nhìn thêm Gia Minh mấy lần, Đông Phương Lộ hơi nhếch miệng:

"Quên đi, ta không bị lừa đâu, người cứ chờ đó, lát nữa ta sẽ gọi người tới, nếu người như muốn phản kháng thì hạ thù nhẹ tay, ít gì chúng ta cũng là bạn bè... Ta đã thấy người dắt cái xe taxi kia một đám rồi..."

Hấn thở dài, đứng lên, bước được 2 bước thì dừng lại, sau đó quay đầu nhìn Gia Minh, sau khi xác định hấn không nói đùa, mới đi tới chỗ xe cảnh sát.

Gia Minh nhắm hai mắt lại.

Nơi này hấn đã từng tới rất nhiều lần rồi, khi tan học, hấn và Linh Tĩnh, Sa Sa đều về ngang qua đây, Sa Sa đánh nhau bị thương, hấn ở chỗ này bồi thuốc cho nàng, bọn họ đùa giỡn với nhau trong những bụi cây, ngọn cỏ nơi đây, chiều chiều họ lại tới đây đi dạo.

Sa Sa thích chơi đùa với những con chó cảnh, mèo cảnh của người khác, Linh Tĩnh thì đi tìm vỏ sò, chân trần, xắn quần, nhảy trên nước, giống hệt một tinh linh vui tính. Bọn họ đã từng có một con mèo nhỏ, sau đó lại không biết đi đâu, khi đó Linh Tĩnh ôm nó, ba người ngồi dưới ánh mặt trời, cảm giác thật là hạnh phúc.

Khi có thanh âm khác thường vang lên, hấn mở mắt, một chiếc máy bay chở khách bay ngang qua bầu trời, Linh Tĩnh đến Viên ba, Sa Sa cũng đã lên thuyền, chiếc thuyền kia chạy theo hướng tổng bộ của U Âm Thiên Cầm ở Viên, có Kelly quan tâm, sau này chắc Sa Sa không có chuyện gì cả, không biết nàng có quen ngay với khí hậu nơi đó không, không biết nàng có khóc không...

Có lẽ mình còn thiếu các nàng một câu xin lỗi...

Không ngừng nhớ lại quãng thời gian trước kia, hấn chợt nhớ tới một đoạn ký ức đã khá lâu rồi của kiếp trước.

Mùa thu năm 2002, hấn tiếp nhận nhiệm vụ tấn cấp của Bùi La Gia, khi chạy vào trong biệt thự của Hoàng gia, giết sạch mọi người trong đó, lúc đang gài lựu đạn ở tầng 2, bỗng nhìn thấy một cô thiếu nữ, mặc váy màu trắng trốn trong một góc, đang nhìn vào hấn, ánh mắt có chút sợ hãi, có chút buồn bình, không hề chớp mắt, hấn nhắm ngay họng súng vào nàng, bóp cò.

Hiện giờ mới nhớ tới, gương mặt của thiếu nữ kia sao giống y như Linh Tĩnh.

Hắn ôm lấy đầu, đột nhiên có sự đau đớn xuất hiện, mấy chục năm qua hắn chưa từng khóc, vậy mà bây giờ nước mắt đột nhiên rơi xuống.

Đứng đây, Gia Minh cầm còng tay đi tới chỗ của Đông Phương Lộ.

"Có thật không vậy?"

"Có chuyện nhờ người một chút."

"Nói đi."

"Đợi khi nào Ứng gia đồ, giết Ứng Tử Phong đi."

"Ách... Không phải người đã thỏa hận rồi cơ mà." Liếc mắt nhìn Gia Minh, Đông Phương Lộ nhún vai, nói: "Được rồi, nếu như ta có cơ hội đó, nhất định sẽ làm, nhưng không biết có cơ hội đó không?"

"Đau đầu quá..."

"Giống y bệnh của Phương lão đại."

"Ca" một tiếng, còng tay sáng loáng chụp lên cổ tay của Gia Minh...

"Làm cái gì... Bắt hắn?"

Phương Chi Thiên ném một đồng hồ sơ lên bàn, nói:

"Vốn ta đâu có quyết định này, bây giờ thì chống đỡ làm sao?"

Đông Phương Lộ nhún vai:

"Hắn chủ động yêu cầu."

"Hắn thực sự muốn chịu trách nhiệm, cũng muốn cho chúng ta một câu trả lời thỏa đáng... nhưng trách nhiệm này tính thế nào cho phải đây."

"Không nặng tới mức tử hình chứ."

"Giết hắn thì thế nào, vấn đề là... Ta không dự định giao hắn, giao hắn ra, ta nói làm sao với những thế lực như Cao Thiên Nguyên, U Âm Thiên Cầm..."

Phương Chi Thiên lại bắt đầu bóp trán, một lát sau hắn nói:

"Thôi vậy, cứ cho hắn ra tã tội danh là... giúp tội phạm buôn lậu thuốc phiện của Sa Trúc bang lẩn trốn, qua loa xử hắn mấy năm, dù sao hắn muốn ra

ngoài cũng chẳng có ai cản được hắn... Thật là thích tìm phiền toái, được rồi, đem hắn tới một nhà tù nào tương đối yên tĩnh một chút, cho hắn một căn phòng đơn loại tốt, có ai động vào hắn, ta sợ hắn sẽ đánh chết người..."

Cuối tháng 8.

Cây cối trong núi xanh ngắt, sức sống bùng bùng, một chiếc xe chờ tù đang chạy trên con đường hoang vắng, cô gái lái xe đang bỏ điện thoại xuống, vừa lái xe vừa rung đùi đắc ý, ngâm nga một ca khúc.

Tới gần ngã ba, có một chiếc xe tải đột nhiên lao tới, chắn ngang lối đi, cửa xe mở ra, một thiếu nữ mặc trang phục màu xám nhảy xuống, cầm trong tay một khẩu súng ngắm thẳng vào chiếc xe, ánh mắt nàng sắc bén như một lưỡi đao.

Xe chờ tù dừng lại, Diệp Liên ra khỏi cửa xe, cười gơ hai tay lên:

"Huân tiểu thư phải không, chúng ta biết cô đã đến Giang Hải, Phương tiên sinh nói, nếu như cô muốn gặp hắn thì lúc nào cũng được, xin cứ tự nhiên."

Thiếu nữ Nhật Bản ánh mắt lạnh như đao gơ súng, nghi ngờ đi về phía sau xe chờ tù, một gã "hành khách" từ phía trên đi xuống, những kẻ tù tội và hai cảnh sát trong xe nhìn người này với ánh mắt hoài nghi, sự lạnh lùng của cô gái đột nhiên biến mất, nàng nhào vào trong lòng của đối phương.

Hai người nói chuyện với nhau một lúc lâu, dần dần, thiếu nữ lắc đầu, nước mắt hiện đầy gương mặt, bưng bình. Diệp Liên đẩy chiếc xe tải chặn đường để lấy lối đi, thuận tiện nói chuyện với nam nhân Nhật Bản đang ngồi trên chiếc xe thể thao đứng lẽ đường.

Hơn mười phút sau, người vừa bước xuống leo trở lại trên xe, Diệp Liên bắt đầu đi vuốt tay, khởi động xe đi, thiếu nữ nhìn theo xe chờ tù, chậm rãi đuổi theo vài bước, sau đó lại chạy một đoạn, đột nhiên, từ trong đáy mắt nàng hiện lên sự cương quyết, "cách cách" lên đạn, hướng về chiếc xe chờ tù.

Nam tử ngồi trên chiếc xe thể thao kia vội vàng xuất hiện phía sau nàng, đoạt lấy khẩu súng trên tay nàng, cố sức ôm lấy cô gái, sau đó phất tay với người trên xe, làm động tác cáo biệt.

Thiếu nữ bị vợ hôn phu trên danh nghĩa của mình ôm lấy vẫn điên cuồng giãy dụa, nhưng mà không có hiệu quả, ánh mắt nàng nhìn vào xe tù thật ám áp và ôn nhu. Cuối cùng, chiếc xe cũng biến mất trong tầm mắt...

Cuối tháng tám.

"Ta muốn giết hắn."

Trong phòng làm việc của Phương Chi Thiên, Ứng Hải Sinh lạnh nhạt đưa ra yêu cầu của mình.

"Thế nhưng hắn sẽ chết."

Đưa cho Ứng Hải Sinh một phần tư liệu, Phương Chi Thiên nhìn hắn, sau đó hít sâu một hơi, nói một cách nặng nề:

"Hắn sẽ chết, trong đầu hắn có khối u to bằng trái sầu riêng, loại chuyện này..."

"Vậy thì con trai của ta thì sao? Hắn đã điên rồi..."

"Thứ cho ta nói thẳng, hắn tự làm tự chịu. Hắn vu hãm cô bé kia buôn lậu thuốc phiện, người cũng biết, tội đó là tử hình, loại vu hãm này đồng nghĩa với mưu sát."

Phương Chi Thiên nhún vai, nói:

"Huống chi, tinh thần chi tạm thời hỗn loạn thôi, sau này sẽ tốt."

"Ta muốn giết hắn."

Không để ý tới Phương Chi Thiên, Ứng Hải Sinh lặp lại một lần nữa.

"Mấy ngày hôm trước Cao Thiên Nguyên, U Âm Thiên Cầm đã thông báo với chúng ta, bày tỏ sự tức giận vô cùng, nước bạn hiện đang rất ngạc nhiên, Lão Ứng, lão đừng quên, phía sau hắn còn có một Gián Tố Ngôn lợi hại hơn nhiều."

"Hiện giờ đã có thể chắc chắn, Gián Tố Ngôn chính là do hắn giả trang, làm gì có Gián Tố Ngôn!"

"Vậy thì người nhầm rồi, người xem lại đồ họa vi tính của Gián Tố Ngôn chưa, hiện giờ ta cho người xem."

Phương Chi Thiên lấy một cái chìa khóa, mở một cái hộp trên bàn công tác, đem một phần văn kiện cho Ứng Hải Sinh xem, trong đó có một tấm ảnh chụp không được rõ.

"Tháng 3 năm nay, trong một vùng núi phụ cận Argon, có một đám người đang di chuyển, gặp một nữ tử Trung Quốc, sau khi cô gái này rời khỏi đoàn người chừng mấy tiếng, có một đội binh lính Nga vũ trang đầy đủ, tiến hành kiểm tra đoàn người, hai bên sinh ra xung đột, có một vài người chết, trong đó có cả một đôi vợ chồng đã từng chiêu đãi cô gái Trung Quốc kia."

"Mấy mấy giờ sau đó cô gái kia trở về, khi thấy chuyện này thì tiến hành an ủi cô bé cô nhi kia, một người trong đoàn thấy đây là một hình ảnh đẹp, lấy máy ảnh ra chụp, không lâu sau đó cô gái kia rời đi. Vào đêm hôm đó, trong thung lũng vang lên tiếng súng và lửa đạn kéo dài suốt hai giờ. Sáng hôm sau, trong doanh trại của đám binh sĩ kia thì thể chất chồng như núi, máu chảy thành sông, hơn năm trăm binh sĩ Nga hầu như chết toàn bộ."

"Có mấy người còn sống nhưng mà bọn họ đã bị điên, toàn lâm nhâm nào là dọa lạc thiên sứ hoặc nữ thần giết chóc, hung thủ chỉ có một người, người nên biết, 500 binh sĩ kia được huấn luyện nghiêm chỉnh và trang bị tận răng, họ không hề e ngại trên chiến trường. Lực lượng của bọn họ mạnh tới mức nào, ta ước đoán họ cũng thuộc thành phần tốt nhất trong đặc công. Nhân viên tình báo của chúng ta có được tấm hình kia, nếu như đem so sánh nó với bộ phim quay được khi bắt Bá Tước, hai người này vô cùng giống nhau."

Tấm hình kia không được hoàn mỹ, chất lượng hình ảnh không tốt, nhưng cũng nhận thấy có một cô gái Trung Quốc ôm lấy một cô bé đang khóc, ôn nhu an ủi, Ứng Hải Sinh nhìn tấm hình này thật lâu.

"Nếu như lần này xuất thủ không phải Cố Gia Minh, mà là nàng, nếu như Cố Gia không đồng ý thỏa hiệp, lão Ứng, người nói ta nên làm thế nào? Điều động đơn vị bộ đội chính quy hay các vị tiền bối xuất thủ có ăn thua gì không, thành thật mà nói, lúc đó ta không chỉ muốn chém đứt tay của Ứng Tử Phong, nếu như mà Gia Minh kiên trì, ta sẽ chém đứt đầu hắn ngay, sau đó rút quân đội về, bảo hắn rời xuống Nghiễm Châu..."

Phương Chi Thiên nhìn hắn, gật đầu nói:

"Hắn nhượng bộ, chúng ta mới có thể trở về từ quý môn quan."

*** Trên một cái ban công cách gian phòng này tương đối xa, Đông Phương Lộ cầm tư liệu giống như Ứng Hải Sinh đang cầm, vuốt lan can, ánh mắt nhìn về phía xa xa có chút phức tạp.

"Người có bệnh, bệnh này chưa từng có từ trước tới nay, bác sĩ nói có thể sẽ chết..."

"..."

"Vì người sắp chết người mới làm chuyện như vậy..."

"Ai mà chẳng chết..."

"Nhưng vì cái gì mà người muốn cho chúng ta biết? Yên tĩnh biến mất chẳng phải là tốt hơn sao?"

Hắn nhìn bóng người kia kia, như thấy bóng hoàng hôn chạng vạng chiều hôm đó.

"Sẽ có khúc mắc, sẽ có suy đoán, sẽ có thù, nếu như ta ở trên máy bay phóng lựu đạn, các người sẽ không điều tra được ta, nhưng các người vẫn ngấm ngấm làm. Có thể các người biết muộn hơn một chút, nhưng các người cũng sẽ không buông tha cho ta, ta làm mấy thứ này, làm vì các nàng ấy..."

"Nhưng không ai dám động tới các cô ấy, chỉ nhiều lắm là giám sát."

"Vấn đề là không phải chỉ có các người."

Gia Minh ở đối diện lắc đầu:

"Mười năm, hai mươi năm, không thể nào chỉ giám sát mãi được, một ngày nào đó khi các nàng ấy biết được, dấu ấn Cố Gia Minh giống như oán linh cứ bám theo các nàng, lúc đó các nàng luôn bất ổn. Ta chết, việc giám sát các nàng sẽ đơn giản hơn, có một ngày, các nàng biết sẽ coi bóng ma của ta trở thành một chuyện bình thường..."

"Nếu như có người muốn gây phiền phức cho các cô ấy?"

"Bọn họ sẽ hối hận, huống chi..."

Hắn ngừng lại một chút, nói:

"Ta biến mất nhưng chắc gì ta đã chết."

Đông Phương Lộ nhìn bóng người kia thật lâu, đứng lên, xoay người rời đi, đi được vài bước thì hần nghiêng đầu:

"Tại sao người có thể tin tưởng người khác?"

"Chỉ ít có thể tin tưởng người, đúng không?"

Hần trầm mặc một lúc.

"... Yên tâm đi."

*** Thời gian không xác định, Venice, U Âm Thiên Cầm.

Sa Sa ngồi đối diện với cô gái da trắng tên là Kelly, cô gái này đặt một thứ gì đó trên bàn, Sa Sa lật từng tờ, từng tờ mà xem, thân hình run lên bần bật, nước mắt không thể kiềm chế xuất hiện, chảy đầy gò má, nàng lật qua một lần, lại lật qua lần nữa, cuối cùng ngã xuống đồng tài liệu, sau đó xoay người đi ra phía cửa.

Cô gái da trắng khóc theo, nhìn theo cô gái phương đông đang tìm kiếm lối ra trong một mê cung nhà ở, mọi người đi ngang qua người nàng đều dừng lại nhìn.

*** Sau đó không lâu. Viên.

Trong một phòng diễn tấu, một cô gái mặc chiếc váy màu trắng đang im lặng đàn dương cầm, không lâu sau đó, có một vị giáo viên mỉm cười bắt đầu vỗ tay, thiếu nữ đứng đáp lễ, ánh sáng từ ngoài cửa chiếu tới, rọi sáng gò má hồng khi.

Ánh mắt nàng lướt qua vị giáo viên bên cạnh, nhìn qua cửa sổ, nhìn về phía bầu trời phương Đông, nàng nhớ tới mùa hè trước kia, hần cùng với các nàng.

Mùa hè đó đã qua...

*** Giang Hải.

Cầm theo một cái túi màu xanh nhỏ bé, Nhã Hàm đi ra khỏi khu nhà họ Trương, nàng trang điểm nhàn nhạt, nhưng điều này không thể giấu được khuôn mặt tái nhợt không còn chút máu, trông nàng bây giờ rất cô độc, toát lên một vẻ đẹp yếu đuối.

Chiếc xe màu đen mở cửa, nàng đi vào, lập tức chiếc xe chuyển bánh.

Diệp Liên ngồi ở đối diện, đưa điện thoại cho nàng, nàng hít sâu một hơi, nhận lấy.

"... Chị đã xem thư của em, biết tất cả mọi chuyện, chị đã suy nghĩ, chị không trách em..."

Nàng ngẩng đầu lên, cố gắng tươi cười, cô gắng để cho giọt nước mắt không tràn mi, đưa mắt nhìn ra ngoài hư không, ký ức của nàng giống như giọt nước mắt đang lăn dài trên má, chậm rãi chảy qua.

"Chị muốn một đứa con của em..."

Bên tai, phảng phất như có ngàn vạn lời ca vang lên...

“Có hay không một đóa hồng bất tử, Vinh viễn kiều ngạo, vinh viễn xinh tươi, Vì sao cuộc đời lại như tờ giấy vụn, Không đẹp bằng một cánh hoa kia.

Có hay không một cuốn sách ghi lại thời gian, In dấu bóng hình khuôn mặt tươi cười rạng rỡ năm đó, Bên trong sách có đầy bánh sinh nhật và nước uống, Đói mắt thơ ngây thật vô tư.

Có hay không một bài thơ ngàn điểm, Cố định thanh xuân của mỗi chúng ta Con trai gảy ghita, con gái múa tung bồng, Cười quên đau khổ, nhân gian đẹp tươi.

Có hay không một buổi sớm mai, Để cho ta cảm thụ thời gian dĩ vãng, Để cho ta không lãng phí cuộc sống sinh tồn, Không để một ai phải hối hận, Đừng cần ta nói lời tạm biệt...”

Trong bóng tối, Gia Minh để điện thoại xuống, trên miệng nở một nụ cười lưu luyến...

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 410

Hồ Bất Quy

Đầu năm 2004, thành phố Dụ Giang.

Tết Nguyên Đán vừa mới qua, lúc này bầu trời đầy mây đen, trời đất tối sầm, thoạt nhìn giống như là sắp có tuyết rơi. Mục Thanh Thanh đóng cửa lại, rũ áo rồi móc lên giá, trong phòng ánh đèn tươi sáng, thanh âm tivi vẫn vang lên, đây là ca khúc “cuộc sống mỹ lệ” của đài TVB, sau đó là Lưu Đức Hoa hát 《khuyết hãm mỹ》.

Em gái của nàng lúc này đã phát hiện ra nàng, đi dép loẹt quẹt tới, nói:

"Chị về rồi à?"

"Thật không thể tin được, em và mẹ lại ở đây, xa như vậy còn tới đây thăm chị..."

Thay dép, nàng đi vào trong phòng, thấy em gái đang mặc một chiếc áo vàng nhạt ra đón, trên bàn đặt một túi giấy:

"Cái gì vậy?"

"Hạt dè rang đường, mới ra lò đấy."

"Oa ác, chị thích."

"Mẹ đâu?"

Mục Thanh Thanh đi vào trong phòng, không thấy bóng mẹ mình thì có chút nghi hoặc.

"Ra ngoài mua thức ăn rồi, phải khó khăn lắm mới tới đây được một lần, bảo là định làm món ăn tươi cho chị."

Mục Trân Trân mở túi hạt dè, nhưng sắc mặt đột nhiên trở nên cổ quái:

"Chị, chị thấy người kia thế nào?"

"Chị vẫn còn chưa chuẩn bị tâm lý."

Mục Thanh Thanh nhú nhú mày, nói:

"Chị rất cao hứng khi thấy em và mẹ từ Giang Hải tới đây, nào ngờ mẹ lại tới đây giới thiệu người cho chị, nói thật, không biết mẹ làm sao lại quen được người đó? Có khi lại thông qua tập đoàn giới thiệu kết hôn cũng nên..."

Em gái nàng nở nụ cười:

"Chính là cháu ngoại của cô ngoại gì đó... Ai nha, dù sao thì cũng là họ hàng đây mơ để má, tuổi thanh xuân của chị đi qua không trở lại được, đến bây giờ vẫn không có có bạn trai, mẹ cả ngày ở nhà lải nhải, sau đó gọi điện thoại mai mối, điều kiện của người kia cũng không tệ lắm, cũng tương đối bận việc, sau đó tới nhà mình, vừa lúc em cũng ở nhà... Nói thật, cảm giác của chị thế nào? Người kia có thể trở thành anh rể của em không?"

"Lần đầu tiên gặp mặt, có thể có cảm giác gì, mẹ thì chạy mất, chị chỉ ngồi nói chuyện thêm một lúc rồi về."

Mục Thanh Thanh cười rộ lên:

"Chị nói về tình nguy hiểm trong công việc của mình, sắc mặt của hẳn rõ ràng là không tốt, chị nghĩ nếu như chị mặc quân phục đi tới đó, không biết tình hình sẽ đặc sắc tới mức nào."

"Đó là đùa giỡn..."

Thấy chị gái mình cười tươi như vậy, Mục Trân Trân bĩu môi, nằm sấp trên salon:

"Chị, chị đã 29 rồi đó, không kết hôn thì sẽ già."

"Ác. Con gái cần phải có con trai mới sống được à?"

"Không nhất định, nhưng mà chị không có ý định tìm bạn trai, mẹ ở nhà thì nghĩ nhiều, em mới chỉ có 24, mẹ không lo cho chị thì lo cho ai."

"Ha ha."

Nhìn cô em gái này, Mục Thanh Thanh cười lắc đầu, sau đó nhìn ra cửa sổ bên ngoài:

"Các người tới đây đúng là chọn thời gian, mấy năm rồi chưa thấy thời tiết như ngày hôm nay, chắc là sắp có tuyết lớn... chị đi cất quần áo đã."

Mới đi vào phòng được một lúc, đã thấy cô em gái ở phòng khách kêu lên:

"Chị, cho em mượn súng nghịch một chút!"

"Không được!"

Nữ cảnh sát từ cửa phòng ngủ thò đầu ra nói.

"Nghịch một chút thôi..."

"Không! Được!"

Sắc mặt cô em gái trở nên buồn bã, vùi đầu vào ăn hạt dẻ.

Mà nhớ lại, chúng ta hẳn còn nhớ, Mục Trân Trân chính là em gái của nữ cảnh sát, người luôn cho mình có lý tưởng trừ bạo an dân, chỉ là tính tình của nàng có chút bốc đồng, thường hay đem súng của chị mình ra ngoài nhà chơi.

Sau đó Mục Trân Trân thi đậu trường cảnh sát, nhưng mà khi tốt nghiệp xong ra trường thì lại bị cả nhà dùng sức ép nàng vào làm công việc trong chính quyền, đúng là trung hiếu không thể lưỡng toàn, từ đó về sau, hùng tâm của nàng đã bị thời gian làm biến mất, nhưng mà vẫn còn thêm nhỏ dải súng và trang bị của chị mình.

Đương nhiên, bên ngoài thường tuyên truyền là nam nữ bình đẳng, nhưng có một số công việc, đặc biệt là khi phá án, áp lực của con gái so với con trai nặng hơn rất nhiều, nếu không phải người hành sự mạnh mẽ, Mục Thanh Thanh đã không thể vươn tới vị trí như ngày hôm nay trong đội cảnh sát hình sự.

Nhưng mà, do tập trung quá vào công việc, nên cuộc sống riêng tư nàng lại không lo được, người nhà sống chết giới thiệu và ép nàng gặp mấy người bạn trai, nhưng mà cũng chỉ đi xem phim rồi đi dạo phố một vài lần là chấm dứt.

Tuy rằng dung mạo nàng xinh đẹp, điều kiện cuộc sống không tồi, nhưng mà khi ở chung, người ta thường bị áp lực công việc của nàng khiến cho khó chịu.

Nàng cũng biết là có bạn trai sẽ có trở ngại cho công việc, cho nên hai năm trước khi được thăng chức, nàng chuyển tới làm đội trưởng đội cảnh sát hình sự ở thành phố Dự Giang này.

Vốn tưởng rằng từ nay về sau thoát khỏi những phiền toái do cha mẹ mang tới, hôm nay nàng mới biết thế nào là nhân định thắng thiên, người nhà nàng ở tận Giang Hải xa xôi, vậy mà vẫn có thể kiếm người mai mối ở tận đây cho nàng.

Đứng trên ban công ngoài phòng ngủ cất quần áo, khi đi vào phòng khách, mẹ nàng đã ở trong đó, thấy nàng đã trở về, hai mắt sáng ngời:

"Thế nào thế nào? Thanh Thanh, hôm nay cảm giác thế nào?"

"Ách, cũng không tệ lắm, chúng con cho nhau số điện thoại, sau này sẽ liên hệ."

Mục Thanh Thanh đáp có lệ.

"Mẹ, con thông báo, chị đang nói dối, chắc chỉ gặp một lần rồi lại thôi đấy."

"Mục Trân Trân ---- "

"Sao lại phải nghiêng răng nghiêng lợi như vậy, em đây chỉ là một người trọng tình trọng nghĩa, thẳng thắn vô tư, vì tránh cho chị lạc vào lối sai, ai bảo chị không cho em nghịch súng... A ---- đây là giết người diệt khẩu, quả nhiên tất cả đều là người xấu, tối độc phụ nhân tâm, Mục Thanh Thanh, ngay cả em

mình mà chị cũng muốn giết hay sao... Mẹ, mẹ xem chị kia, bị nói trúng tâm sự nên bây giờ bắt đầu giương nanh múa vuốt..."

"Mục Trân Trân, hôm nay chị không để yên cho em!"

Mắt thấy em gái mình trốn sau lưng mẹ, Mục Thanh Thanh nghiêng răng nghiêng lợi nói một câu, thấy mẹ mình đang trợn mắt liền ôm hai cái gối bông ngồi xuống ghế, em gái nàng nhanh chóng lên ra đằng sau nàng đá hai cái.

Sắc trời dần dần tối, bên ngoài trời bắt đầu mưa, đèn đường trong hoàng hôn đã sáng lên, trong nhà dần truyền tới mùi thơm, đương nhiên, mẹ nàng vẫn liên tục lái nhai, em gái đang xem tivi, do không thể tiếp tục giả bộ cho nên khi ăn cơm nàng tranh cãi gay gắt với em gái mình, đồng thời vừa làm bộ mặt khổ ai chịu đựng.

Khi chuông điện thoại vang lên, trên mặt nàng hiện lên sự vui mừng, giống như là "cuối cùng cũng được giải thoát rồi."

"Alo..." Trong chốc lát, sắc mặt của nàng trở nên nghiêm túc:

"Được, tôi biết rồi, sẽ lập tức tới đó... Mẹ, em gái, con ăn no rồi, con có việc tối mới trở về được."

Cúp điện thoại, nàng quay người lấy súng trong ngăn kéo rất vào bên hông, mặc áo khoác ngoài, động tác của nàng gọn nhẹ lưu loát, chẳng phải là em gái nàng vẫn thích những động tác oai hùng hay sao, Mục Trân Trân còn chưa kịp ca ngợi, thì chị mình đã cầm ô đi vào trong làn mưa...

*** Giang Hải.

Trong ánh sáng rực rỡ của khách sạn, trong tiếng nhạc, nhân viên tạp vụ bung chén lên lời trong đám người. Đây là buổi họp lớp của học sinh trường học viện Thánh Tâm, hiện nay tuy mọi người không tập trung được đầy đủ, nhưng cũng được 16 cái bàn, thanh thế tương đối lớn.

Cầm một chén rượu đi trong đám người, Đông Phương Uyển luôn nở nụ cười ưu nhã, thỉnh thoảng chào hỏi một số người quen biết, ba năm qua đi, nét trẻ con trên mặt nàng đã hết, thay sự nhiệt tình và bốc đồng là sự nội liễm, tự tin, cao ngạo.

Có lẽ sẽ có rất nhiều người lưu ấn tượng đầu tiên khi gặp nàng, rất khó có thể nảy sinh cảm giác thân thiện, nhưng mà, khi phối hợp với dung mạo xuất chúng, trong mắt đám nam nhân, con gái như vậy mới thực sự đáng chinh phục.

Đương nhiên, có rất nhiều người cố gắng, nhưng người thành công cho tới bây giờ vẫn chỉ là con số 0.

Đi quanh một hồi, nàng và Hứa Nghị Đình tập trung ở chỗ đã hẹn nhau, hơn ba năm qua, đây là người bạn và cũng là chị em tốt nhất của nàng, cũng là người mà nàng tin nhiệm nhất.

Đương nhiên, ở trong mắt rất nhiều người, Hứa Nghị Đình có khi chỉ là thân phận người hầu bên cạnh công chúa, nhưng nàng không để ý, vẫn chuyên cần thu dọn tàn cục của những trận bốc đồng.

"Thời gian cũng tới rồi, chẳng có gì thú vị cả, chúng ta đi thôi."

"Vu Phong hình như lúc này đi tìm cậu."

"A, tớ gặp hấn rồi."

Đông Phương Uyển gật đầu:

"Hấn bảo là muốn nói chuyện với tớ, tớ cự tuyệt, sau đó hấn hỏi tớ ngày mai có thể hay không... Đi thôi."

Hai cô gái bắt đầu đi ra ngoài, trên mặt Hứa Nghị Đình nở một nụ cười:

"Cậu có đáp ứng không?"

"Hấn nói là có việc, buổi trưa cùng nhau ăn một bữa cơm, hy vọng là có việc thì tốt, tớ biết trong nhà hấn có quen mấy người buôn bán điện tử, nếu như có thể làm quen thì sau này sẽ tốt."

"Phòng chừng cậu không nói với hấn được mấy câu đâu."

Hứa Nghị Đình cười:

"Hấn du học ở Châu Âu đó, vừa rồi khi nói chuyện với hấn, hấn nói là cuối năm trước có gặp Diệp Linh Tĩnh."

"Viên?"

"Ừ, cậu ấy đàn dương cầm trong một rạp hát, có người nhận xét là hiện giờ đã có chút danh tiếng, cô gái thiên tài đàn dương cầm tới từ Phương Đông, Vu Phong kia bảo là chỉ gặp cậu ấy một lát, sau đó có chuyện phải đi, nhưng hấn có nói... cảm giác tiếng đàn của cậu ấy rất là u buồn..."

Hai người đi ra khỏi khách sạn, gió mát đập vào mặt, Đông Phương Uyển trầm mặc một hồi:

"Diệp Linh Tĩnh... đã hơn 3 năm rồi cậu ấy chưa trở về."

"Ừ, mấy năm nay khi tới võ quán chúc tết, cậu ấy chưa trở về lần nào."

Hứa Nghị Đình khẽ gật đầu, thờ dài:

"Hơn nữa năm nay, đã là năm thứ 4 rồi..."

ẤN SÁT

Phẩm Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 411

Hạt Dẻ Rang Đường

Cục cảnh sảnh Dự Giang.

Thu hồi cái ô, bước nhanh vào trong mái hiên, thù hạ của nàng là Tiểu Kha bước lên đón:

"Chị Thanh, chẳng phải là có chị và em gái của chị tới đây hay sao, tại sao giờ còn ra đây, chuyện này chỉ một lát sau là có kết quả, chị không cần phải ra ngoài."

"Ha ha, có đâu mỗi vẫn tốt hơn là không."

Mục Thanh Thanh chột dạ cười cười:

"Hiện giờ thế nào rồi?"

"Chúng ta lúc này có nhặt được một túi rác, trong đó có một số tờ giấy vụn, sau khi hợp lại thì đoán đây là mục tiêu hành động của nhóm kia, trên tờ giấy đó là một bức tranh gì đó rất khó coi, thiếu vài miếng, có chỗ lại bị nước mưa làm ướt, cho nên khó mà xác định được mục tiêu của chúng..."

"Mang tôi đi xem."

"Chị Thanh, có phải là Lưu Chí Minh đang gat chúng ta không?"

Trên đường đi đến phòng làm việc, Tiểu Kha hỏi.

"A, cậu cho rằng hắn có lá gan lớn vậy sao?"

"Nhưng mà vợ của hắn đang bị bệnh, tiền trong nhà đều đã dùng hết, đã vay mượn khắp nơi, thậm chí đã vay nặng lãi với giá cắt cổ, có khi hắn biết mục đích của đám người kia, cho nên mới giả bộ như vậy."

"Thà rằng tin là có, chứ đừng nên tin là không, không có chuyện là tốt nhất, nếu như có chuyện thì mọi người chẳng ai yên cả."

Đi vào phòng làm việc, có mấy cảnh sát đang vây quanh một cái bàn đồng loạt quay đầu lại, họ lên tiếng chào hỏi sau đó rẽ ra để lộ một vị trí. Trên bàn lúc này có một tờ giấy được ghép lại, tạo thành một bức tranh không được nét lắm, bên cạnh còn có một tấm bản đồ thành phố Dự Giang để đối chiếu. Nhưng mà...

"Không tìm được những mảnh khác hay sao? Đã tìm ở hiện trường hay chưa?"

"Đã tìm rồi, hiện trường bên kia cũng đã tìm kiếm, đám người Ngự Đầu qua đó từ hai ba ngày trước, mấy hôm nay gió lớn, những gì còn lưu lại có khi đã bị cuốn đi hết rồi..."

"... Vậy mà không tìm ra cái gì ư, có hai cái ngã tư đường, một điểm đánh dấu, phạm vi rộng như vậy, tuy rằng có mấy kí hiệu nhưng mà..."

Mục Thanh Thanh nhíu nhíu mày, lấy trong ngăn kéo một cái bao tay cao su:

"Mang tôi đi xem cái túi rác kia."

Trong một căn phòng nhỏ sát vách, những túi rác được chia thành mấy đống, các loại cơm thừa canh cặn đang bốc lên những mùi thật là thú vị. Tuy rằng bây giờ là mùa đông, không khí lạnh nhưng mà mùi vẫn rất khó chịu.

Mục Thanh Thanh đứng ở một chỗ, dùng gậy liên tục gõ gõ, sau khoảng chừng 10 phút, nằng cau mày đi ra ngoài, cầm một túi hạt dẻ ném lên trên bàn.

"Là ngày mùng 1 tháng 5, trên con đường trước Ngân hàng Công Thương, bọn họ chuẩn bị cướp ngân hàng..."

"Ách. Không thể nào, chị Thanh, đám người Ngự Đầu tuy rằng vô pháp vô thiên, nhưng mà chúng không có lá gan này... Hơn nữa, làm sao chị biết..."

Mục Thanh Thanh tới đây đã được hơn một năm rồi, tuy rằng nằng không phải là người địa phương, nhưng lại là đội trưởng đội cảnh sát hình sự, tuy rằng năng lực xuất chúng, nhưng có một số vấn đề không phải làm cho mọi người tin phục hết được. Thấy thủ hạ của mình nói mấy câu không thể tin tưởng, Mục Thanh Thanh nhún vai, cầm lấy bức tranh trên bàn, cố gắng vẽ những gì còn thiếu.

"Hai cái ngã tư đường, nhà, nhà, phạm vi bên này lớn hơn bên kia, nơi này là ngân hàng. Ngân hàng Công Thương ở Dụ Giang chỉ có một cái ở nơi đây, sau khi khởi công xây dựng nó có vị trí vô cùng tốt. Thế nhưng tôi biết, sau khi cục cảnh sát rời đi, đây lại trở thành một cái góc chết, nếu như làm chuyện gì đó ở đây, chạy tới bên này, có một chiếc xe chuẩn bị trước, thì đúng là lý tưởng, mà quan trọng nhất là cái túi hạt dẻ này."

Mục Thanh Thanh cầm lấy cái túi hạt dẻ trên bàn, sau đó dùng phấn viết lên bảng.

"Tôi ở gần chỗ này, ngày nào cũng phải đi qua, ngã tư ở bên này, bên này có một cái chợ, có một người bán hạt dẻ rang đường, bình thường tôi vẫn tới mua cho các người ăn. Hạt dẻ rang đường thì các người cũng biết rồi, quanh năm suốt tháng lúc nào cũng có, bình thường tôi rất thích ăn, nhưng có một số cửa hàng bán hạt dẻ nhanh hỏng. Từ Giang Hải đến Dụ Giang, sợ rằng chỉ có một cái quầy hạt dẻ rang đường này, cho tới bây giờ chưa từng hỏng..."

Câu này làm cho biểu tình của mọi người có chút phức tạp, Tiểu Kha cười nói:

"Cái này đúng là 360 nghề, nghề nào cũng có trạng nguyên..."

"A, nói vậy cũng đúng, chúng ta ăn hạt dẻ rang đường, nếu như hạt nào hỏng thì phải nhổ ra, nhưng khi tôi kiểm tra túi rác, không có hạt nào bị nhổ ra

cả, có thể bọn họ gặp may mắn, hoặc là người bán hàng chọn cho họ toàn hạt dẻ tốt. Nhưng sự việc thường không trùng hợp như vậy, kỹ thuật của người bán hàng kia rất tốt, mỗi dao sắt đều vừa vận như nhau, bình thường tôi không biết hấn đo xất kiểu gì, qua đó mua vài lần mới biết, hấn xất như người máy. Có lẽ là... kẻ ngu thường có một giác quan nào đó phát triển..."

"Kẻ ngu si?"

Có người nghi ngờ hỏi lại, sau đó lập tức hỏi:

"Nghe nói cái tên bán hạt dẻ rang đường đó, đầu óc có chút vấn đề thì phải..."

"Không rõ ràng lắm."

Mục Thanh Thanh lắc đầu, nói:

"Bình thường người mua hàng không nói chuyện với hấn bao giờ, nhưng có một số thời gian hấn rất ngây ngô, có khi rất chăm chú làm gì đó... Nhưng mà cái này không quan trọng, quan trọng là đó là địa điểm dừng chân của đám người Ngự Đầu, lúc này chắc họ đã thương lượng được chuyện cần làm, không thể nào họ chỉ đi dạo lung tung, rất có khả năng là họ tới nghiên cứu địa hình..."

"Ngã tư đường đều chính xác, kiến trúc lớn nhỏ cũng chính xác, hơn nữa có cả những vỏ hạt dẻ này, dựa theo những gì Lưu Chí Minh nói, chẳng phải tên Ngự Đầu là một người cùng hung cực ác hay sao? Cho nên nếu bọn họ có làm cái gì, thì 80% sẽ là..."

Nàng dùng ngón khoanh một vòng:

"Chính nó!"

Lái xe qua ngã tư đường, Mục Thanh Thanh dừng lại.

Ý đồ của đám Ngự Đầu hiện giờ chỉ mới là suy đoán, rất khó xác định bọn họ có dám làm một vụ lớn là cướp ngân hàng hay không, tin mật báo có chút không đáng tin, hiện giờ chỉ có thể làm như lời nàng nói, thả rằng tin có còn hơn không tin, tin thì mới có phương án dự phòng được.

Bỏ một chút thời gian xem xét tình hình của ngân hàng, thời tiết mấy hôm nay không tốt, ---- có lẽ ngày mai sẽ có tuyết rơi, khi mà vụ án xảy ra, việc tra tìm dấu vết sẽ rất khó.

Đổi phương nếu như muốn động thủ, có khả năng sẽ chọn lúc thời tiết khắc nghiệt nhất, tới gần cuối năm, công việc của họ càng nhiều, hiện giờ mẹ và em gái nàng tới đây, giục nàng trở về nhà, bởi vì cũng gần 10h tối rồi.

Chậm rãi lái xe quan sát kiến trúc xung quanh con đường, nàng vẫn suy nghĩ, ngân hàng đúng là ở một vị trí địa lợi. Đứng ở đầu đường nhìn sang ngân hàng, lại nhìn sang cái chợ bên kia, một ánh đèn sáng đang di chuyển, đó là người bán hạt dẻ rang đường.

Có lúc, nàng rất bội phục người bán hạt dẻ rang đường trẻ tuổi này ---- thoát nhìn thì nhỏ tuổi hơn nàng, nhưng cũng khó xác định tuổi tác, có thể là 21,

mà cũng có thể là 29, trên mặt có mấy chòm râu.

Quần áo của hắn thoạt nhìn rất cổ xưa, nhưng cũng không lỗi thời, nếu như cứ tiếp tục giặt thì quần áo sẽ trắng bệch, vậy mà hắn vẫn cứ tiếp tục mặc, làm cho người khác cảm nhận hắn rất tiết kiệm.

Cái cảm giác đầu tiên người khác cảm nhận được là sạch sẽ, sau đó là thành thật, là con người hướng nội, nếu như trang phục tốt một chút, sẽ trở thành một nam sinh hay ngại ngùng.

Nàng vẫn cảm thấy, là một nam nhân còn trẻ như vậy, không nên chọn nghề bán hạt dẻ để sống qua ngày, đương nhiên chuyện thường không giống với suy nghĩ của nàng.

Đầu năm trước, nàng đã thấy chiếc xe bán hạt dẻ này xuất hiện, cứ hơn 6h sáng là nàng lấy người này đẩy chiếc xe nhỏ xuất hiện, dùng bình ắc quy để bật đèn sáng, từ đó cho tới lúc mặt trời lặn, ánh đèn sáng lên, hắn vẫn đứng ở chỗ này. Cho tới tầm hơn 10h tối, hắn mới thu than, ngày nào cũng vậy, gió mặc gió, mưa mặc mưa.

Mới đầu nàng không có cảm giác gì, nhưng cái tật thèm ăn của nàng cũng giống như là bệnh nghề nghiệp, dần dần nàng chú ý tới cái xe bán hạt dẻ rang đường này.

Một năm 365 ngày, người khác thì có thể có trở ngại, bị tri hoãn, nhưng chỉ có chiếc xe này vẫn đứng ở đây.

Từ 6h sáng tới 10h tối, mỗi khi nàng đi qua, thì chiếc xe này vẫn ở đây, không có ngoại lệ. Nàng tới nơi này đã hơn một năm, đôi khi cảm thấy, chiếc xe này trở thành một tọa độ không gian cố định đối với nàng.

Phảng phất ông trời thường cho mỗi người một tiêu chí khác nhau, người hoặc vật, thực vật hoặc kiến trúc đều sẽ theo thời gian mà thay đổi, chỉ có chiếc xe con này vẫn ở đây, im lặng canh gác ánh bình minh cho tới khi trời tối.

Lúc trời còn chưa sáng, ánh đèn còn chưa bật, cho tới khi đèn đường tắt đi, mặt trời mọc, người đi đường càng lúc càng nhiều, khi bầu trời tối đen, nó vẫn đứng đó, canh gác con đường, cho tới khi phố xá tĩnh mịch.

Đương nhiên, cái ý nghĩ này thỉnh thoảng mới hiện lên trong lòng nàng, nhưng mà bởi vì... như vậy, nàng rất thường hay vào đây mua hạt dẻ rang đường ăn.

Nhưng mà, tất cả đều bởi vì người bán hạt dẻ có chút cổ quái, có nhiều người nói hắn là kẻ ngu si, nhưng lại ngu ngơ khác với bệnh nhân, khi mua đồ của hắn, hắn chỉ nói có mấy câu, hơn nữa cũng chẳng nói chuyện gì khác.

Hắn đứng đó nhíu mày, dường như suy nghĩ rất nhiều sự tình hoặc trầm tư, hoặc nhớ lại, thỉnh thoảng nở nụ cười nhạt, nếu đứng nhìn từ xa, người ta sẽ nghĩ hắn là người trưởng thành, nhưng khi nhìn gần, người khác lại không cảm nhận được tuổi tác của hắn.

Đã mua hạt dẻ ở đây nhiều lần, Mục Thanh Thanh cũng từng nghe người bán hàng via hè bên cạnh nói chuyện, có vài lần hắn cũng bình thường nói

chuyện với người khác mấy câu, những lần đó đều khiến cho người ta hoảng sợ, nhưng chỉ sau mấy câu hấn lại trở nên ngu ngơ, người bên ngoài thâm hiểu: có lẽ hấn không phải kẻ ngu si bình thường, nếu không làm sao rang hạt dẻ ngon như vậy được, cho dù như thế nào, hấn cũng chỉ là một người bán hạt dẻ mà thôi.

Nhìn đồng hồ, Mục Thanh Thanh đẩy cửa xuống xe, sau đó mở ô, đi tới bên này. Mưa hơi nhỏ đi một chút, không khí trong trẻo nhưng lạnh lùng, thấy đối phương thu than (dị búp trở về nhà) thì nàng lại muốn ăn khuya, đồng thời có thể hỏi hấn mấy câu, biết đâu lại có thể thử thời vận với kẻ ngu si bình thường này.

Nhưng nàng không ngờ rằng, đôi khi những ý nghĩ bất chợt lại có thể thay đổi vận mệnh của nàng.

ĂN SÁT

Phản Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 412

Người Chết

Mười phút trước, ở cửa hông của Ngân hàng Công Thương.

Một số bóng đen đang hi hục trong mưa.

Quan sát con đường, xâm nhập hệ thống bảo vệ, một người đang cầm máy vi tính trong tay hành động, lúc ra biệt hiệu OK, một người khác bắt đầu sử dụng công cụ mở khóa, một thanh âm rất nhỏ truyền tới, bọn họ đã mở được cửa.

"Áp Tử (Vịt chết) ở bên ngoài canh chừng."

Bóng đen kia phát phát tay, lúc chuẩn bị đi vào thì hắn dừng lại nói:

"Ta đột nhiên nghĩ tới, lúc chúng ta vào đây, người ở đối diện phía bên kia đường có nhìn thấy chúng ta hay không?"

"Là người bán hạt dẻ rang đường?"

Người được gọi là Ngư Đầu (đầu cá) đáp một câu:

"Hồ ca, không có chuyện gì đâu, đó là một kẻ ngốc, chỉ bán hạt dẻ rang đường, hôm qua chúng ta còn mua ở đó ăn mà."

"Làm những chuyện này phải cẩn thận... Cẩn thận có thể dùng thuyền vạn năm."

Hồ ca vỗ vỗ vai người kia, nói:

"Áp Tử, người tới đó mua một chút gì ăn, đồng thời nhân tiện chú ý tới cái tên bán hạt dẻ rang đường, nếu có vấn đề... giết hắn cũng không sao."

"Dạ, Hồ ca."

Người có biệt hiệu là Áp Tử gạt đầu, đợi khi đồng bọn vào trong, hắn đi ra khỏi bóng tối, che kín áo mưa, quan sát bốn xung quanh con đường, sau đó đi tới chỗ người bán hạt dẻ rang đường.

"Ông chủ, cho tôi một cân."

Đứng dưới làn mưa, Áp Tử nhìn chung quanh, nam nhân đối diện đang dùng giấy bóng gói hạt dẻ, sau đó đưa tới:

"8 đồng 5."

Tiếng báo giá rõ ràng lưu loát, chẳng có biểu hiện gì bất thường, nhưng mà là người địa phương, Áp Từ hiểu, cái tên gốc này vốn như vậy, ngoại trừ bán hạt dẻ rang đường, cái gì cũng không biết, giống như một người máy.

"Ngân Hồ đại ca quá đa nghi rồi, nhưng mà dù sao hắn cũng là người từ bên ngoài trở về, cũng khó trách..."

Hắn nghĩ như vậy, đứng ở trước xe ăn hạt dẻ, đồng thời hỏi thêm một câu.

"Ông chủ gần đây làm ăn có được không?"

"Thời tiết trở lạnh, mấy người nghĩ xem làm ăn có khá lên được không?"

"Trời tối như thế này đâu có buôn bán gì được, sao vẫn còn đứng ở đây?"

Trong lòng hắn lúc này đang đếm từng giây từng phút thời gian trôi qua, nói chuyện chỉ là cách để che giấu sự khẩn trương trong lòng, hắn nhìn ngó xung quanh, ném hạt dẻ vào trong miệng, tay phải không rời cái chuôi súng màu đen.

Nam tử bán hạt dẻ rang đường cúi đầu, không trả lời gì cả, tầm khoảng gần 10h, hắn bắt đầu thu dọn đồ đạc vào trong xe.

"Mười giờ kém năm phút... Đúng giờ thu than rồi. Ông chủ."

Nhìn đồng hồ đeo tay một chút, Áp Từ vừa cười vừa nói.

Hắn nhìn chung quanh, một lúc, thấy không khí trầm lặng thì hơi nhú nhú mày, sau đó xoay người chạy chậm qua đường, định tìm một cái WC, khẩn trương thì buồn vệ sinh, đây là căn bệnh cũ của hắn.

Khi bóng người này biến mất, một chiếc Mercedes-Benz dừng ở bên kia ngã tư đường, nữ cảnh sát nhìn đồng hồ trong tay, sau đó xuống xe đi tới.

"Thu than rồi sao, ông chủ, còn bán nữa không?"

Đứng ở trước xe, Mục Thanh Thanh hỏi, một lát sau nam tử bán hàng đưa ra một cái túi:

"Chỉ có bấy nhiêu thôi."

"Bao nhiêu tiền, tôi mua."

"Năm đồng."

Đối phương đặt cái túi lên cái cân điện tử sau đó nhắc ra, Mục Thanh Thanh lấy ra một tờ mười đồng, khi đối phương đang tìm tiền trả lại ở ngăn kéo, nàng nhìn bốn phía, hỏi một vấn đề:

"Ông chủ, gần đây ở chỗ này có thấy ai có biểu hiện cô quái không?"

Nàng hiểu là đối phương đầu óc có vấn đề, vốn cũng chỉ thuận miệng hỏi một chút, ai ngờ lúc đối phương giao đồng 5 đồng vào trong tay nàng, lại lạnh nhạt mở miệng nói:

"Cô hỏi là đám người cầm súng vào ngân hàng?"

Mục Thanh Thanh sững sốt một giây đồng hồ, sau đó xoay người rút súng!

Bằng ---- Bằng ---- Hai tiếng súng rõ to vang lên xé rách sự tĩnh mịch của đêm mưa, lan truyền rất xa trong bóng đêm.

Áp Tữ nép mình sau một cái máy biến thế, ấn một cái nút, ra tín hiệu cho người trong ngân hàng. Lúc này Mục Thanh Thanh đã lao người ra ngoài, nam nhân bán hạt dẻ thì tắt bình ắc quy, chuẩn bị rời đi.

Bằng --- Khói xanh bốc lên mù mịt, khi tiếng súng vang lên, một viên đạn xẹt qua chiếc xe bán hạt dẻ, nam tử kia nhìn thấy nhưng vẫn đẩy xe, kéo kẹt một tiếng, cất bước rời đi.

Bằng ---- "Anh cẩn thận, không tiếc mạng nữa à!"

Trong tiếng súng, Mục Thanh Thanh đột nhiên từ phía sau lao tới, dè nam tử bán hạt dẻ trên mặt đất, đồng thời nổ một súng, nam tử kia lúc này định ngóc đầu dậy, nhưng lại bị Mục Thanh Thanh đè xuống.

Nàng dù sao cũng được huấn luyện nghiêm chỉnh, trải qua không ít trận đánh, trong khi đối phương chắc không sử dụng súng được bao nhiêu lần, bị ép phía sau một cây cột không dám lộ đầu ra.

Mục Thanh Thanh ngắm súng, hô hấp dồn dập, sau khi thông báo cho đồng bạn thì định lao sang bắt đối phương, nam nhân bị nàng đè trên đất cũng đứng lên, vuốt vuốt chỗ ướt trên người.

Đúng là ngốc không sợ súng..

Trong đầu hiện lên cái ý nghĩ này, đột nhiên có một viên đạn xẹt qua bên người, ở cửa ngân hàng phía xa xa có 6 người xuất hiện, nổ súng về phía bên này.

Một người trong đó gọi người ở sau cột điện:

"Mau tới đây!"

Vội vàng tìm chỗ nấp, Mục Thanh Thanh lại nổ một phát súng về phía cái cột, khiến cho người nấp phía sau phải rút mình lại. Trong mắt nàng, nam nhân bán hạt dẻ kia vẫn đang đẩy xe con, đạn bay tứ phía quanh mình hẳn "Này ---- "

Trốn ở sau cột điện, Mục Thanh Thanh phải mất nhiều sức mới kéo người này trở lại, nơi này cách cửa ngân hàng khoảng hơn trăm mét, trời lại đang mưa, hai bên nổ súng không có độ chính xác cao.

Mục Thanh Thanh lúc này không ngừng nổ súng, ngăn cản người ở sau cây cột rời đi, đồng thời đợi người tới trợ giúp.

Đêm đông, mưa lạnh, đường phố dài, đèn đường mờ nhạt, hai nhóm người nổ súng, một người đẩy xe hàng, đi lại trong ánh lửa, cảnh tượng quỷ dị nhưng lại đẹp vô cùng.

Nhưng mà hỏa lực của một người làm sao bằng được với 6 người, mỗi khi Mục Thanh Thanh dừng nổ súng, người ở bên đường lập tức tận dụng thời cơ chạy tới vài bước, khi chạy qua chỗ cái máy biến thế, hấn nắp mình sau một cây đại thụ, mắt thấy phía trước không còn chỗ nấp, hấn đang tính toán chạy thẳng một mạch.

"Mẹ nó ---- "

Trong miệng tuôn ra một câu mắng không được thực nữ cho lắm, Mục Thanh Thanh nhắm ngay cái cửa ngân hàng kia điên cuồng bóp cò, sau khi bắn nốt viên đạn cuối cùng trong súng, nòng lao người ra ngoài.

Phía bên kia đột nhiên truyền đến một tiếng kêu thảm thiết, sau đó có người gọi một tiếng:

"Ngư Đầu ----"

Đúng là bắn loạn lại trúng người.

Nhìn mấy người bên đường, Mục Thanh Thanh thay băng đạn, trốn ở sau một cái xe con, nòng di chuyển dần dần về phía cây đại thụ, lúc này nòng đã không còn bận tâm tới kẻ gốc đẩy xe nữa. Quan trọng nhất là, mình không thể bắt hết đám người thì ít nhất cũng phải lưu một tên lại.

Chiếc xe hàng đã đi tới gần cái cây đại thụ, 5m, 4m, 3m, 2m... người nấp sau cây đại thụ đột nhiên vọt ra, mặt đối mặt với Mục Thanh Thanh, hai người đánh nhau túi bụi.

"Buông ra..."

Nếu như muốn nổ súng, Mục Thanh Thanh tuyệt đối có thể bắn nhanh hơn đối phương, nhưng mà lúc này nòng lại nhìn về phía nam từ đẩy xe, vai nòng lại truyền tới sự đau nhức, hóa ra một viên đạn đã xẹt qua chỗ đó.

Hai tiếng súng vang đồng thời vang lên, thân hình Mục Thanh Thanh nhoáng lên, nhưng không bắn trung đối phương, nam nhân mang biệt hiệu Áp Từ kia cũng không bắn trúng được nòng, sau đó hấn chuẩn bị chạy về phía cửa ngân hàng thì chiếc xe hàng lại chặn ngay trước mặt.

"Con mẹ nó, mày cút đi cho tao nhờ!"

Lúc này chính là thời khắc khắc trang tới cực điểm, súng trong tay của người kia vô ý thức nhắm vào Mục Thanh Thanh chuẩn bị bắn phát thứ hai,

đồng thời hẳn tung một cước đập bay kẻ ngốc, cướp đường chạy trốn.

Từ xa xa truyền tới tiếng còi xe cảnh sát, thân hình Mục Thanh Thanh ngã xuống đất, mắt thấy họng súng chuyển tới, nhắm thẳng vào nàng, sau đó tiếng súng vang lên.

Giang Hải, trước cửa tiệm rượu.

Lúc gió lạnh thổi tới, tài xế của Đông Phương gia đã có mặt chờ các nàng, Đông Phương Uyển và Hứa Nghị Đình mới hàn huyên vài câu, đã có một đám người từ trong đi ra, trong đó có cả trai lẫn gái, có thể nhận ra đám người này tương đối có thân phận.

Đây là một khách sạn cao cấp 4 sao của thành phố Giang Hải, số người tới nơi này bàn chuyện làm ăn, giải trí cũng nhiều, chuyện này chẳng có gì lạ.

Bọn họ ở cửa hàn huyên vài câu, sau đó đi tới chiếc xe.

Bên kia là một cô gái tuổi tác không lớn, mặc áo khoác màu đen, khí chất ưu nhã, nhưng không cao ngạo như Đông Phương Uyển, biểu hiện của nàng là sự dịu dàng và cô đơn, không khác nhiều lắm với trạng thái nhân nhạ vô hình.

Trang phục của nàng ám chỉ nàng là một người bảo thủ, tay trái cầm găng tay như có ý để trước người, cho dù có cười bắt tay với người khác cũng chỉ là điểm tới là dừng, tuyệt không khó chịu cũng không cự tuyệt người khác.

Thấy khí chất này, Đông Phương Uyển đã biết là người nào.

Nàng đương nhiên cũng có thể như vậy, nhưng mà tính cách của nàngkhoong hợp, nàng lười làm mà thôi, hướng chi một cô gái mười 20 tuổi đầu, nếu như không biểu hiện mạnh mẽ, thì đa số mọi người sẽ nghĩ nàng là người vô năng.

Cô gái kia nói chuyện với người bên cạnh vài câu, sau đó mới xoay người, đi về phía bên này, trên mặt nở một nụ cười ám áp:

"Tiểu Uyển, Tiểu Đình, đã lâu không gặp, tham gia họp lớp hay sao?"

Hứa Nghị Đình cười bắt chuyện:

"Cô Trương."

Đông Phương Uyển cười nói:

"Cô Trương tới đây bàn chuyện làm ăn?"

"Chỉ tới đây bàn về một cái hợp đồng mà thôi."

Cô gái mỹ lệ gật đầu, ba người đi xuống bậc thang khách sạn, hàn huyên vài câu, hỏi thăm tình hình gần đây của Đông Phương Uyển, sau đó nhìn đồng hồ:

"Đã khuya lắm rồi, không thể nói chuyện nhiều hơn, nếu như trở về muộn sẽ bị mắng."

Hứa Nghị Đình nói:

"Ha ha, Đào Đào chắc lúc này ở nhà đang nhớ mẹ lắm?"

"Đúng vậy."

Tài xế mở cửa xe cho nàng, cô gái đã lên chúc mẹ kia cười xán lạn:

"Tiểu Đình, lúc nhỏ em chắc cũng vậy thôi, nó bây giờ tương đối nghịch ngợm... Không nói nhiều nữa, cô phải đi thôi, tết tới chỗ cô chơi nhé."

"Nhất định!"

Hai cô gái tươi cười trả lời, đợi chiếc xe đi xa, hai người mới liếc mắt nhìn nhau.

Đông Phương Uyển nói:

"Dường như cô Trương rất hạnh phúc."

Hứa Nghị Đình gật đầu:

"Cũng không biết cha của Đào Đào rốt cuộc là ai..."

"Hạnh phúc là tốt rồi, nhưng mà trẻ con phiền lắm..."

Nói tới chuyện này, tâm tình của hai người không tính là buồn, nhưng cũng không tính là cao, dù sao hai người quan hệ rất tốt với Cô Trương, đặc biệt là Hứa Nghị Đình. Ở một mức độ nào đó, cô gái Nhã Hàm này đối với nàng có ân tái tạo, nhưng mà việc của cô giáo cũng khiến người ta phải suy tư.

Trước đây, tất cả mọi người đều biết, gia chủ Trương gia Trương Kính An không có con trai, chỉ có một người con gái, cũng bồi dưỡng người con gái này thành người nối nghiệp, chỉ là tính cách của cô con gái này quá cứng rắn, sau khi từ nước Anh trở về, chẳng những không học tập chuyện kinh doanh của công ty mà lại tới học viện Thánh Tâm làm một giáo viên.

Mà cho dù như vậy, sức ảnh hưởng của nàng vẫn tồn tại, Trương Kính An chỉ có một cô con gái, nếu như cô gái này đồng ý trở về, thì công ty cũng chính là của nàng.

Mà cũng trong tình hình này, đầu hè năm 2001, từ Trương gia truyền ra tin tức cô gái này đột nhiên mang thai, tháng 10 năm ngoái sinh một cô con gái.

Trước đây có rất nhiều người theo đuổi nàng, nhưng người mà nàng coi là bạn trai lại không có ai, trong lúc mang thai, Trương Kính An cho rằng con

gái mình đã làm bại hoại gia môn, không chỉ nổi giận lôi đình, thậm chí còn nói là đánh chết tươi con gái, nhưng cuối cùng cũng không làm như vậy.

Sau khi xác định là con gái kiên quyết không phá thai, Trương gia đành thỏa hiệp, yêu cầu con gái mình nói xem cha của đứa bé rốt cục là ai. Cho dù người đó có thể nào thì nàng cũng phải có một danh phận, nhưng mà tiểu thư Trương gia lại bướng bỉnh tới mức không nói ra một cái tên nào.

Trong khoảng thời gian đó, nàng ở trong biệt thự của mình tại học viện Thánh Tâm, có mang một bảo mẫu tới chăm sóc mình, căn cứ theo những tin tức mà người bảo mẫu kia tiết lộ.

Trong lúc mang thai, Trương gia tiểu thư ở thường đọc sách, nghe ca nhạc, xem một số bộ phim dạy cách dưỡng thai, làm việc và nghỉ ngơi ổn định, cho dù cha nàng có tới đây mắng nhiếc, nàng cũng tỏ ra bình tĩnh, không để ý tới, giống hệt như là đang ở bên cạnh chồng mình, yên tâm tin tưởng.

Cứ như vậy, tới tháng 10, cô con gái thuận lợi chào đời, nữ danh là Đào Đào, đến nay vẫn chưa chính thức đặt tên. Trương Kính An tuy rằng đã nói là muốn đoạn tuyệt quan hệ với con gái, nhưng mà lại vô cùng yêu thích đứa cháu ngoại này.

Hiện giờ Trương gia tiểu thư đã từ bỏ chức vụ ở học viện Thánh Tâm, bắt đầu học tập cách quản lý tập đoàn Trương thị.

Mà bởi vì... đứa trẻ kia không có cha, cho nên vô số người bắt đầu suy đoán, một số người thân thích của Trương gia thì mong muốn Trương Kính An có thể đoạn tuyệt quan hệ với con gái mình, cho nên trắng trợn bịa đặt.

Ví dụ như Trương Nhã Hàm bị người ta cưỡng hiếp; cô Trương sinh hoạt cá nhân bừa bãi, yêu cả học sinh; Trương gia tiểu thư câu dẫn chồng người khác mang thai..., nói chung là rất nhiều, nhưng do không có ai quan tâm cho nên chuyện cũng dần lắng dịu.

Đáng giá nhắc là, ngay cả trong lúc mang thai, cái tên Hứa Mặc điên cuồng kia cũng tìm tới cửa, đại ý là mặc kệ cha của đứa nhỏ kia là ai, hắn vẫn muốn cưới nàng, nhưng cũng giống như trước, Nhã Hàm dịu dàng cự tuyệt.

Từ sau khi sinh con gái, nàng bắt đầu đi làm lại ở tập đoàn Trương thị, tuy rằng đã làm mẹ, nhưng người theo đuổi nàng cũng không ít, thậm chí Trương Kính An còn sắp xếp một số thanh niên tuần kiệt tiếp cận nàng, nhưng mà từ đó tới giờ chưa thấy nàng có ý định với ai.

Đối với người bên ngoài, họ nghĩ là cuộc sống của nàng đầy đủ, có người nhà, có công ái, cho nên chẳng cần thêm gì nữa.

Biệt thự của Đông Phương gia và nhà của Nghị Đình ở hai phương hướng khác nhau, hai người nói chuyện với Nhã Hàm vài câu, sau đó thì mỗi người đi một ngã.

Trên đường trở về, Đông Phương Uyển và tài xế nói tới một chủ đề khác, chiếc xe rẽ sang một con đường khác, rời khỏi thành phố, khoảng chừng một giờ sau đó, nó dừng ở một nghĩa địa công cộng dưới chân núi.

"Không cần theo tôi lên trên này."

Mặc áo khoác ngoài, Đông Phương Uyển nói với tài xế.

"Thế nhưng..."

"Không có chuyện gì đâu."

Mang theo cái sắc tay màu vàng nhỏ bé, tiếng giày cao gót thanh thúy vang lên trên từng bậc thang, nàng gờ bàn tay nhỏ bé, đi tới một ngôi mộ quen thuộc và dừng ở trước nó.

Nàng tới chỗ này không nhiều, năm kia nàng mới được anh trai mình nói cho biết, nàng đã liên tục ba ngày tới đây, không biết vì sao khi nhìn ngọn núi, nhìn dòng chữ trên bia mộ, nàng lại có cảm giác không thực.

Nàng có cảm giác giống với mùa hè năm ấy, trên con đường đầy ánh mặt trời, thiếu niên kia nhìn nàng cười rộ.

"Cảm ơn cậu đã mời tớ đi du lịch."

Vừa cười, thiếu niên kia vừa chuyển tay lái, sau đó nàng không bao giờ được nhìn thấy bóng hình đó nữa.

Tình cảm ấy cứ bám lấy nàng, tuy rằng nàng không biết nó là tình cảm gì, mặc dù cái hẹn Bắc Kinh thất bại, mặc dù Linh Tĩnh đột nhiên đi Viên, hai năm nay, nàng chỉ còn nhìn thấy ngôi mộ này.

Nàng bỗng nhiên cảm nhận thấy rõ ràng hơn tình cảm của mình, sau ba ngày nhận được tin, nàng đi tới Bắc Kinh, hi vọng quên chuyện ấy, thế nhưng không biết tại sao, khi hôm nay nói chuyện với Hứa Nghị Đình về Linh Tĩnh, nàng lại đột nhiên muốn tới đây.

"Thế nhưng... cậu không chịu tới..."

Thờ dài, nàng đứng trong bóng tối một lúc, sau đó xoay người rời đi.

Trên tấm bia mộ sau lưng nàng, có một tấm ảnh chụp một người mà ai nhìn vào cũng bảo có vẻ hơi đàn, phía dưới chỉ đơn giản có năm chữ:

Mộ của Cố Gia Minh *** Dụ Giang, đêm mưa.

Ánh sáng lóe lên trên không trung, một tiếng súng vang lên, Mục Thanh Thanh ngã xuống vũng nước, cảm giác viên đạn xẹt qua tai nóng bỏng.

Mắt nàng lúc này nhìn thấy, thân hình một người bay lên không trung, rơi ra ngoài.

Ở bên cạnh nàng, nam nhân bán hạt dẻ rang đường đang cầm trong tay một cái xèng, ngay khi đối phương đã hấn một cước, hấn đã thuận lợi rút nó ra...

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 413

Nhà Nhỏ Cạnh Bờ Sông

Lúc tỉnh lại đã là ban ngày, nhìn ra ngoài cửa sổ bệnh viện tuyệt đã bắt đầu rơi, mẹ và em gái đang ở bên cạnh nhìn mình.

Trên vai truyền đến cảm giác đau đớn, phải mất mấy giây nằng mới nhớ lại được chuyện xảy ra hồi tối, bắn nhau, hạt dẻ rang đường, đạn, cái xèng đánh bay người.

Chuyện tiếp theo là một phen gà bay chó sủa.

"... Chị Thanh chị đã ngủ một đêm rồi trên vai trúng một súng nhưng bác sĩ nói không có vấn đề gì lớn khi chị ngã xuống bị đập đầu nhưng không nghiêm trọng đêm qua chúng em đã bắt được một tên là Áp Từ nằm trong nhóm của Ngư Đầu thế nhưng những người khác đã chạy mất hiện giờ đang tăng cường truy tìm..."

"Tiểu Kha, em nói đã nhanh rồi, khi nói em có thể ngắt câu được không..."

"A, được."

Đội viên mới gia nhập đội cảnh sát hình sự không lâu nói tiếp:

"Tiếp theo... A, còn nữa, cục trưởng nói chị bị trúng đạn, có thể nghỉ ngơi, dù sao cũng sắp tết rồi, chuyện này giao cho đội trưởng Chung hiệp trợ một chút."

"Cái gì mà hiệp trợ một chút, Chung Kế Dân đang giành bát com của ta thì đúng hơn..."

Mục Thanh Thanh bĩu môi, nói:

"Chuyện lớn như vậy, nếu thương thế tốt lên ta sẽ qua xem, vụ án là của ta, cái tên Chung Kế Dân kia lượn sang một bên. À, mà tên bán hạt dẻ rang đường không xảy ra việc gì đó chứ?"

"Hắn không có gì chuyện đâu, tối hôm qua chúng em vốn muốn gọi hắn lấy khẩu cung, thế nhưng hắn không nói không rằng, chỉ im lặng đẩy xe đi. Chị Thanh, trước khi ngắt chị còn nói là hắn giúp chị, mọi người đều biết hắn là người ngu, cho nên... chúng em cũng không vì khẩu cung mà làm khó hắn..."

Thanh Thanh gật đầu:

"Hắn chính là người... đập một cái đánh ngất tên Áp Tù, cứu ta một mạng."

"Đúng vậy đúng vậy."

Nói tới chuyện này, Tiểu Kha nở nụ cười:

"Cái xeng của hắn được làm từ thép ròng, rất nặng, bị đánh một đập người bình thường không chịu nổi, cái tên biệt hiệu là Áp Tù kia bị đánh rất thảm, hiện giờ vẫn còn nằm trong bệnh viện chưa tỉnh lại được."

Mục Thanh Thanh dù chết cũng không muốn nghỉ ngơi, thậm chí còn muốn xuất viện sớm.

Vài ngày tiếp theo nàng bị mẹ và em gái nói suốt ngày, cái chuyện trúng đạn đúng là làm cho người khác rất lo lắng, đã vậy lại còn không chịu nghỉ ngơi, không muốn trở về nhà ăn tết, đây là một hành vi đáng xấu hổ.

Trong lúc nhất thời, dù các loại từ ngữ để phân xét từ cô tới kim được một tre một măng tuôn ra.

Đối với Mục Thanh Thanh, nàng đúng là không muốn bỏ vụ án này. Trước đây nàng tới thành phố này không phải vì tự nguyện, có rất nhiều chuyện liên quan tới việc hỗn loạn, nhưng mà tính cách nàng bướng bỉnh, cho rằng nếu như mình làm tốt, khi có đủ thành tích sẽ được triệu về, lúc đó sẽ tốt hơn nhiều so với khoảng thời gian nhàn rỗi ở Giang Hải.

Hướng chi thời buổi bây giờ còn tính cái gì mà tết, ngày nào nàng chẳng tham gia yến hội, cha mẹ thì suốt ngày lái nhái bên tai chuyện kết hôn. Trời ạ, bình thường thì không sao, nhưng bây giờ nàng còn đang mang trên vai một cái băng vải... không biết kiếp trước nàng đã làm gì nên tội...

Mẹ và em gái cũng có chuyện của mình, ban đầu định tới nơi này một hai ngày, nhưng vì chuyện nàng trúng đạn mà đã ở thêm hai ngày, hiện giờ thấy nàng không có việc gì, lại không chịu nghe lời nên đành giận dữ rời đi.

Tuyết rơi thêm mấy ngày thì thời tiết ảm đạm lên, trên đường phố đã chỉ còn loáng thoáng màu trắng, Mục Thanh Thanh ở bệnh viện 3 hôm rồi trở về nhà, khi đi làm thì có một nhân viên cảnh sát đưa đón.

Khi đi ngang qua ngã tư, nàng cố ý quan sát cái chợ kia, nơi đó giống như chẳng có chuyện bắn nhau đêm nọ, tất cả vẫn như cũ.

Hạt dẻ rang đường, nam nhân bán hạt dẻ rang đường, chiếc xe hàng nhỏ màu xanh, khi có khách nam nhân kia đứng đó bán, khi không có khách hẳn thường ngồi ở vệ đường ngân ngơ.

Nếu như nàng tới đó mua đồ thì đối phương nhất định tán thưởng báo giá, nhưng nếu nói là sang đó cảm ơn thì hẳn cứ ngồi im như phỗng, coi như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Cũng không biết đêm đó xảy ra chuyện gì mới không, mà cũng chẳng biết làm thế nào cho thần trí của hắn tỉnh táo lại.

Mấy ngày tiếp theo, tuyết rơi rất lớn.

Trải qua một tuần trị liệu tốt, vết thương của Mục Thanh Thanh đã cơ bản khỏi phục, tuy rằng trên vai còn quấn băng, nhưng không hạn chế gì nhiều, có hạn chế chỉ là hành động mạnh mà thôi. Còn về chuyện của Ngư Đầu, tiến triển không lớn.

Sau khi thẩm vấn Áp Tử và kết hợp điều tra thêm, thấy rằng có hai người ở nước ngoài trở về, một người là Ngân Hồ - anh họ của Ngư Đầu, một người khác am hiểu máy vi tính, thuộc nỏ..., biệt hiệu người này là Nhân Kính (mắt kính).

Hai người này đều là những phần tử phạm tội cùng hung cực ác, giết người không ghê tay.

Một tuần trôi qua, chẳng có manh mối gì, khả năng tóm đấm người này càng lúc càng nhỏ, nhưng mà Mục Thanh Thanh cho rằng họ vẫn còn cơ hội, trong tuyết lớn, đám cảnh sát theo dõi chặt những con đường ở Dụ Giang.

Quan trọng hơn là, đêm hôm đó nàng tiện tay bắn một phát hình như trúng Ngư Đầu, nếu như bị thương bỏ trốn không thể nào không lưu lại dấu vết được.

Căn cứ theo những gì Áp Tử nói, Ngân Hồ và Nhân Kính không những chỉ tự cao tự đại, mà còn không coi cảnh sát trong nước ra cái gì.

Trải qua mấy lần tập trung phân tích, đám cảnh sát cũng thấy rằng chuyện này tương đối khó khăn, nếu như Ngư Đầu gặp chuyện không may, thậm chí đám này sẽ có khả năng chạy tới trả thù cũng chưa biết chừng, tuy rằng khả năng rất ít, nhưng không phải là không có.

Mọi người khuyên Mục Thanh Thanh là trong khoảng thời gian này phải cảnh giác, cho nên mỗi khi đi qua ngã tư đường này, nàng đều vô ý dừng lại xem, nếu đối phương muốn trả thù mình sẽ tương đối khó khăn, còn muốn trả thù thẳng ngóc kia thì đơn giản hơn nhiều.

Tuyết lớn hình lông ngỗng kéo dài trong mấy ngày liên tiếp, trên mái hiên, cột điện, trần nhà lúc nào cũng có những mảng tuyết lớn đọng lại, một số cành cây bị tuyết nặng quá ép gãy, một số con đường bị tuyết ngập tràn, lối đi bộ có người quét tuyết nhưng cũng chẳng ăn thua, toàn bộ Dụ Giang đã biến thành một thành phố tuyết.

Vậy mà cái xe bán hạt dẻ kia vẫn di chuyển trên tuyết, ngày nào cũng 6h đều như vắt chanh, buổi tối khi đèn đường mờ, độ sáng còn yếu nên có vẻ mờ nhạt, con đường vắng tanh không có một ai đi qua. Trong tuyết lớn, một chiếc đèn ắc quy chiếu sáng một góc đường, chiếc xe cô đơn làm bạn với trời đất giá lạnh.

Mấy ngày nay Mục Thanh Thanh ăn không hết hạt dẻ rang đường, mua hai lần đều mang tới cục cảnh sát phân chia cho mọi người cùng ăn, lúc nản ngồi ở bên trong xe nhìn đốm sáng trong tuyết kia, trong lòng cũng có chút buồn bực.

Minh có thể làm gì đây? Chạy tới nói với hắn là người phải cảnh giác, sẽ có người tới trả thù...

Đúng là trò đùa, đó là một kẻ ngốc, mình có nói 100 lần hắn cũng chưa chắc hiểu chuyện, dù sao thì cái xeng kia cũng cứu mình.

Trải qua quan sát, nàng nhận thấy, người kia mặc rất ít áo, không có bao tay, không có khăn quàng cổ, không có mũ, chỉ mặc một bộ quần áo, chắc là rất lạnh, mà sức khỏe của hắn cũng thật là tốt, thảo nào có thể dễ dàng đánh ngã Áp Tử.

Trong mấy ngày này có một số chuyện xảy ra, nam tử mà mẹ mình giới thiệu kia lại gọi điện thoại tới, hẹn nàng đi ăn cơm rồi đi xem phim.

Sau khi biết tin nàng bị thương, hắn còn cầm hoa tới thăm nàng một lần.

Mục Thanh Thanh đối với người này không có nhiều hảo cảm, nhưng vẫn gặp mặt nói chuyện, dù sao bản thân nàng cũng không còn trẻ, không lâu sau nữa cũng phải lo cho gia đình, cho nên đoạn tình cảm này nàng mặc mai sau có thể phát triển thì phát triển, không thì thôi.

Nàng là con người không thích thiếu của người khác thứ gì, buổi tối thứ 8, nàng tan tầm tương đối muộn, khi tới cái ngã tư kia đã là 10h15 phút, người bán hạt dẻ rang đường đã đẩy xe nhỏ rời đi.

Nàng suy nghĩ một chút, liền lái xe đi theo.

Tuyết vẫn rơi, vết bánh xe lưu lại còn rõ, khi tới một sườn núi tuyết đọng kín đường, nàng dừng lại, đoạn đường tiếp theo tương đối khó đi, chắc phải đi bộ.

Phụ thêm áo khoác ngoài, mang theo mũ, khăn quàng cổ, tuyết nơi này dày chừng 10 phân, bước chân lên phát ra những tiếng sa sa, nàng đi theo vết xe hàng, không khỏi cảm thán, nơi này nàng chỉ đi một mình cũng rất khó khăn rồi, vậy mà hắn còn phải đẩy cả một chiếc xe hàng.

Đi qua một sườn núi lại là một sườn núi, hiện giờ đã tới biên giới thành phố, không xa là một con sông đen ngòm, hai bên bờ cây cối rất nhiều.

Nơi xa kia có một căn nhà, có hàng rào tre khoanh lại thành một cái vườn nhỏ, đèn đường rất ít, phải cách một đoạn xa mới có một cái, trong căn nhà kia cũng có ánh sáng, hiện giờ đã đóng cửa, mơ hồ còn nghe thấy thanh âm của tivi.

Tóm lại, con đường này hơi tối, gió từ bờ sông thổi tới tuy rằng có chút trong lành nhưng lại lạnh thấu xương.

Đi dọc theo vết bánh xe, bên bờ sông có một căn nhà nhỏ hai tầng, nàng đi tới gần mới phát hiện vết bánh xe quẹo vào trong nhà. Căn nhà này vẫn mở cửa, bên cạnh là một cái quầy tạp hóa nhỏ, có một bà già đang ngồi sưởi ấm xem tivi, thấy Mục Thanh Thanh đi qua, người này liếc mắt nhìn nàng.

Đột nhiên, một thanh âm a a từ trong căn phòng kia vang ra, giống như tiếng rên rỉ thống khổ, lại giống như tiếng dã thú gào thét đêm khuya.

Mục Thanh Thanh ngây ra một lúc, mắt thấy bà già kia vẫn xem phim nàng đành đi tới:

"Bà ơi, bên kia có chuyện gì vậy?"

Tính khí của bà già này tương đối tốt, liếc mắt nhìn sang bên, nói:

"A, đại khái là có một tiểu tử đau đầu..."

"Ách?"

"Cô không biết đâu... Căn phòng kia là một căn phòng rách, trước đây có một số kẻ ăn xin thường ở lại, xin cơm thừa về đó ăn, nhưng mà do căn

phòng này xây ở bên cạnh bờ sông, nhiều khi rung động người khác phát sợ, chẳng biết lúc nào sẽ đổ xuống, cho nên không còn ai dám ở nữa. Năm ngoài tiêu từ này tới, không biết từ nơi nào có được một chiếc xe bán hạt dẻ rang đường..."

"... Ai, đầu óc của hần không biết bị bệnh gì, bình thường thì hơi rõ ràng một chút, có một số buổi tối hần đau đầu, không phải một lần hai lần, tôi đã tới xem rồi, đau ghê gớm lắm, hành hạ người khác vô cùng... Rất may là bây giờ ít hơn một chút, nhưng mà thời gian lại kéo dài hơn. Một lát nữa hần sẽ khỏi thôi, ai, thực ra tiêu tử này tốt lắm, mới chỉ hơn hai mươi tuổi đầu, không ai quan tâm tới hần nên hần chỉ có thể như vậy... Cô quen hần ư?"

Mục Thanh Thanh nghe bà lão kia nói xong, từ chối cho ý kiến gặt đầu, sau đó xoa người đi về phía căn nhà nhỏ, thấy tối nàng mở đèn pin cho sáng hơn.

Căn nhà nhỏ này được xây sát bờ sông, tuyệt rất nhiều, thoạt nhìn nó đã bỏ hoang rất lâu rồi, đất nền hơi xốp, gió thổi u u, quả nhiên là sắp đổ.

Đi lên bậc cửa, mở căn phòng không khóa, đẩy cửa ra mới biết là gió thổi ù ù, hóa ra bốn phía đều có gió cả, trông vô cùng đơn sơ.

Một bức tường đã đổ thủng một lỗ to đùng, kính trên cửa sổ đã không còn, ngay cả khung gỗ cũng chẳng ra hình thù gì nữa, sàn nhà đã bắt đầu nghiêng, cái đèn sắc quy vẫn sáng, trong phòng có hai cái giá nhỏ, hiện đang nằm lộn lác, góc phòng có một cái chần nhỏ, đại khái có thể coi đó là giường, bên cạnh có một bao hạt dẻ.

Nam nhân bán hạt dẻ hiện đang rúc vào góc tường, hai hàm răng cắn chặt, thân hình run rẩy, mồ hôi như tắm, không ngừng tuôn ra trên trán.

Hoa tuyết từ bên ngoài không ngừng bay vào trong phòng, gió thổi từ sông vào, nhìn thấy nam tử kia nhịn đau dưới ánh đèn, Mục Thanh Thanh cũng sờ một chút, vội vã chạy tới.

"Này... Cậu..."

Làm cảnh sát hình sự nhiều năm, đã từng tận mắt chứng kiến nhiều hình ảnh đau đớn hoặc khí chịu, nhưng mà bây giờ nhìn thấy nam nhân này cắn chặt răng, toàn thân kịch liệt run rẩy, thậm chí ngay cả máu tươi từ môi cũng chảy ra, tim nàng đập kịch liệt.

Cho dù như thế nào, hần cũng rất đau, nếu không tự trải qua sẽ không biết nó đạt tới mức độ nào.

Khi nàng chạm tay vào đối phương, trong trời đông giá rét vậy mà thân thể đối phương như một cái lò lửa, đây là một hiện tượng vô cùng không bình thường.

"Này..."

Vốn thấy người con trai này mặc không nhiều quần áo cho lắm, nàng đưa tay sờ vài cái, mới thấy là quần áo mỏng tới mức nào, cảm giác nóng hổi từ trong người hần phả ra càng mạnh hơn, mồ hôi như mưa, giống như máu trong người hần đang sôi sùng sục.

Nàng hít sâu hai cái, đi tới cạnh cửa, lấy điện thoại di động ra.

"Này, trực ban hôm nay là... Tiểu Trì phải không? Tôi là Mục Thanh Thanh, lập tức gọi giúp tôi một chiếc xe cứu thương tới đây, con đường ven sông, số... cứ bảo hấn tới đây là được, đi dọc theo bờ sông có một tòa nhà hai tầng, tôi đứng chờ ở chỗ này..."

Nàng gọi điện thoại xong, đứng ở bậc cửa hít một hơi, lại quay đầu lại, nhưng mà nam tử này đã khôi phục lại bình thường, hai tay đang chống trên mặt đất, thờ phỉ phò, mồ hôi không ngừng rơi xuống.

"Đây là..."

Nàng đứng ở cửa nhìn một lúc lâu, người con trai kia chắc là đang điều chỉnh hô hấp, mồ hôi trên trán tuôn ra như suối, sau đó hấn lão đảo đứng lên, rùng mình khoảng 10 giây, sau đó cầm lấy một cái thùng, đến cái bể nước bên ngoài, múc một thùng, ném khăn mặt vào trong đó lau mặt.

Ban đêm nước lạnh tới mức đóng băng, vậy mà hấn chẳng thêm để ý, sau khi lau mặt xong, mơ hồ có thể cảm thấy hơi nước bốc lên từ trên mặt.

Mục Thanh Thanh há miệng nhìn cảnh tượng này, thân thể người này đúng là biến thái, đau đầu tới mức lăn qua lăn lại, vậy mà sau đó đã đi rửa mặt.

Hấn quay trở lại chỗ có ánh đèn, cầm lấy dao, bắt đầu gọt hạt dẻ, từ đầu tới cuối không thêm nhìn nàng tới một lần.

Tuy không rõ sức khỏe đối phương như thế nào, nhưng nếu như mỗi ngày đều bị sự đau đớn này hạnh hạ, lại không có người thân bên cạnh, chắc là sẽ bị điên mất.

Mục Thanh Thanh đứng ở cửa thờ phỉ phỉ, sau mấy phút, ánh đèn xe cứu thương xuất hiện trong màn đêm...

Thời gian ngày lại ngày trôi qua, tuyết vẫn rơi như cũ, lúc nhỏ lúc lớn, thỉnh thoảng có dừng một hôm.

Dụ Giang là một thành phố gần núi, xung quanh không có khu công nghiệp, tuyết rơi là chuyện bình thường, nhưng mà kéo dài liên tục như năm nay đúng là bất thường.

Ở ngoại thành lúc này đã có không ít căn nhà bị sụp, cách tết chỉ còn có hơn một tuần lễ, cục công an đã có sự phân hóa, một nhóm người chuẩn bị bùng nổ công việc đón tết, nhóm người còn lại thì trở nên bận rộn hơn nhiều so với trước đây.

Mục Thanh Thanh vừa liên tục truy tìm những nơi ẩn náu của Ngự Đầu, hôm trước đã tra ra địa chỉ lần trốn của hấn, nhưng mà khi chạy tới thì đối phương đã trốn thoát.

Tuy rằng mất dấu đối phương nhưng cũng khẳng định được một điều, chỉ ít đối phương không bỏ trốn.

Ngự Đầu đã dính một viên đạn, thương thế nghiêm trọng, mấy hôm nay lại không được trị liệu, đúng là rất là đau khổ.

Qua tổng hợp hết các tin tức, nàng cảm thán:

"Chịu đựng tới bây giờ mà không chết, đúng là kiên cường."

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 414

Cho Ở

Sau khi nhận được tin tức này, nàng cuối cùng cũng thờ dài một hơi, cũng không phải là bởi vì Ngự Đầu không chết.

Mà là bởi vì nếu đối phương có bệnh, thì chắc chắn sẽ không trốn được xa, cho dù cái trò chơi trốn tìm này có lâu thế nào, nhưng kiểu gì nàng cũng tóm được hắn.

Trong mấy ngày này, ngoại trừ mỗi ngày chuẩn bị công việc, ngày ngó trầm tư suy nghĩ một vài vấn đề, còn có một việc khiến Mục Thanh Thanh phải làm sau khi tan việc, đó là nàng mua hai cái chăn, mua một số quần áo chống lạnh và đồ dùng hàng ngày, bao tay, mũ mang tới căn nhà nhỏ ở ven sông, tất nhiên có mang tới cũng là sau 10h đêm.

Đôi bên vẫn không cách nào nói chuyện được với nhau như cũ, nàng ở bên cạnh đem chăn đệm bố trí, cất quần áo, người đàn ông kia vẫn gọt hạt dẻ dưới ánh đèn, không thêm chú ý tới nàng, cũng chẳng thêm để ý tại sao trong nhà có thêm một người.

Mục Thanh Thanh vốn cũng không phải là người thân thiện, nếu như người bình thường có thái độ hờ hững với nàng như vậy, thì nàng đã sớm phẩy tay áo bỏ đi.

Chẳng qua đối phương là kẻ ngốc, hơn nữa đã giúp mình, cho nên nàng coi như là mình làm việc thiện giống bao người khác. Có lẽ chuyện này sẽ giúp nàng yên tâm và thoải mái hơn.

Đêm hôm đó, lúc xe cứu thương tới không mang lại lợi ích gì cả, lý do đơn giản là không cách nào nói chuyện được, đương nhiên là không cách nào mang đối phương đi bệnh viện.

Não bộ có bệnh là một vấn đề phức tạp, không có sự nghiên cứu kỹ, bác sĩ đương nhiên cũng không dám kê đơn bốc thuốc. Mình làm gì để nói chuyện được với một kẻ ngốc đây?

Mục Thanh Thanh không còn cách nào khác, khi nào đối nàng đành phải tới đây làm bảo mẫu.

Trong mấy ngày nay, đối phương không phát bệnh.

Tới căn nhà nhỏ này nhiều lần, trong lòng Mục Thanh Thanh cũng có chút bận tâm, mỗi lần nàng tới đều chứng kiến căn nhà nhỏ này lung lay sắp đổ, huống chi mấy hôm nay tuyết trên nóc của nó rất dày, chẳng biết lúc nào nó sẽ đổ sụp xuống nữa.

Sợ lo lắng trong lòng nàng sau một ngày một đêm đã trở thành hiện thực. Sáng hôm nay nàng đi làm sớm, lúc 7h nàng không thấy hắn đẩy xe hàng tới

chợ, cũng may là lúc 9h kê gốc này cũng xuất hiện. Tối buổi chiều, nàng đi tới bờ sông, thấy căn nhà nhỏ đã sập, tuyết trùm lên bên trên, thoạt nhìn như là nó đã đổ từ hôm qua.

"Bà ơi, cái căn nhà nhỏ kia... đổ từ lúc nào vậy ạ?"

Nàng hỏi bà lão bán tạp hóa ở bên cạnh.

"Cái nhà đó ư, đổ từ chiều hôm qua."

"Vậy... kê gốc bán hạt dẻ rang đường tối hôm qua ở đâu?"

"Hắn ư, sáng sớm hôm nay hắn làm chúng tôi giật mình, hắn và chiếc xe đứng ở ven đường, cứ như vậy ngủ cả đêm, trên người tuyết đọng dày đặc, sáng sớm hôm nay tôi mở cửa nhìn thấy, còn tưởng rằng hắn đã chết rồi... Cô biết không, những người ăn mày rất khó sống qua mùa đông, nào ngờ hắn rùng mình một cái rồi đứng dậy, sức khỏe của tiểu tử này đúng là tốt, nhưng mà nếu cứ tiếp tục như vậy, thân thể có cường tráng tới mấy cũng chẳng sống qua được vài ngày, ai..."

Mục Thanh Thanh lại càng hoảng sợ, không ngờ rằng tên gốc kia lại đứng trong tuyết cả đêm, đứng bên cạnh căn nhà đổ suy nghĩ một lúc lâu, nàng trở lại cục cảnh sát, hỏi thăm xem có nơi nào cho những người lưu lạc ở không, nhưng sau khi suy nghĩ lại thấy không thích hợp, bởi vì thằng gốc này không nói chuyện được với người khác, trải qua suy nghĩ một lúc lâu, hơn 9h tối, nàng tới chợ.

Trời tuyết trắng phau, một bóng đèn vẫn sáng, nàng đi tới nhìn người đàn ông bán hạt dẻ kia một lúc lâu, trong đầu suy nghĩ mông lung.

Ngũ quan bình thường, thoạt nhìn không giống như người lưu lạc, khi cúi đầu luôn mang theo sự buồn bã, giống như một nhân viên công chức bình thường không có dã tâm, hoặc giống như một thiếu niên bình thường đang ngại ngùng khi thổ lộ với người yêu.

Nhớ tới đối phương đứng ngủ cả đêm trong tuyết, nàng đi tới nói:

"Tôi muốn mua hạt dẻ."

Đợi đối phương đứng lên, nàng đưa tay ra, sờ lên trán của đối phương.

"Tám đồng năm một cân (1 cân = 1/2kg), mua bao nhiêu?"

"Đúng là không sinh bệnh, thân thể của người đứng là tuyết cú mèo..."

Cảm thán một câu, nàng đợi đối phương tới 10h, khi thấy đối phương thu thập xong chuẩn bị đẩy xe rời đi, nàng cầm một tay đối phương, nói:

"Đi hướng này, đi hướng này."

Người đàn ông dùng ánh mắt thân nhiên nhìn nàng.

Thấy ánh mắt này, nàng lại nhớ tới cái xèng đèm mưa ngày đó, trong lòng Mục Thanh Thanh có chút đề phòng đối phương giờ xèng đập mình, khua tay hai tay, cố gắng biểu thị mình có ý tốt.

"Chỗ cậu ở đã đồ, đồ thì không thể ở, có biết hay không, tôi đưa cậu tới chỗ ở khác, nếu không cậu sẽ bị đóng băng mà chết... Tôi muốn giúp cậu một chút, giúp đỡ... có hiểu không? Vì muốn tốt cho cậu, tôi dẫn cậu tới một chỗ ở khác..."

Nói đi nói lại như vậy nhiều lần, nàng cảm giác mình đúng là ngốc, sau đó nàng cố gắng đẩy xe, không biết là lời nói của nàng có tác dụng hay không, mà đối phương thả tay nàng ra, đứng ở đó nhìn nàng, nhìn nàng cố gắng hết sức đẩy xe.

"Tới đây."

Vốn muốn mang hấn đi, ai ngờ hấn lại đứng ở bên cạnh nhìn, bánh xe lún vào trong tuyết không đẩy nổi, Mục Thanh Thanh có chút hận mình, chiếc Mercedes-Benz của nàng mấy hôm trước do lạnh quá không nổ máy nổi.

Hôm trước nàng đã đem nó đi bảo dưỡng, nếu không thì có thể kéo cái xe này về, nhưng mà nếu đã làm thì nàng không có thói quen rút lui, cắn răng đẩy xe xuống đường, mệt thở hổn hển, vai phải của nàng truyền tới sự đau đớn, đại khái là vết thương trúng đạn đã bị ảnh hưởng.

"Cậu cũng tới đây giúp đi..."

Phía trước là một sườn núi nhỏ, Mục Thanh Thanh bị vết thương ảnh hưởng, sức khỏe vốn yếu, đẩy được một đoạn thì trượt trôn, kiểu gì chẳng ngã lăn xuống dưới. Đột nhiên có một cánh tay tóm lấy nàng, Mục Thanh Thanh thở phào nhẹ nhõm, đứng thẳng người, đẩy xe, cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, sức lực của người này thật lớn...

"Bên này bên này..."

"Phía trước rẽ trái..."

"Ngã ba trước rẽ trái, đi thẳng..."

Đường phố gần nửa đêm thanh thoàng có ô tô lao vút qua, cái xe hàng chậm rãi rời khỏi con đường, đại khái là khoảng sau 20 phút, bọn họ tới một căn nhà, Mục Thanh Thanh bảo hấn đẩy xe dừng lại ở dưới mái hiên, đưa túi hạt đê mình cầm bảo hấn cầm lấy, rồi lấy chìa khóa mở cửa.

"Tôi hiện đang ở phòng này, phòng bên không có người ở, cậu ở đó, phòng khách cậu có thể dùng, WC, phòng bếp cậu cũng có thể dùng... Dù sao tôi không nấu nướng mấy, ở đây có dao, có ghế, có thùng, cậu tạm thời ở đây, nếu tôi tìm được chỗ tốt hơn thì cho cậu ra ngoài ở, có hiểu hay không... Thôi mặc kệ cậu, cậu muốn ở đâu thì ở, miễn đừng vào phòng tôi là được..."

Đây là căn nhà nhỏ mà cục phân cho nàng, hai gian phòng ngủ, một phòng khác hơi rộng, có WC, có phòng bếp, quan trọng là không mất tiền.

Bởi đôi bên không hiểu nhau lắm, cho nên nàng phải lập lại nhiều lần, sau đó bắt đắc dĩ vỗ vỗ đầu.

Mặc kệ, nàng quan tâm hết mình, còn ra sao thì ra.

Thấy mình đã quá mệt, nàng vào WC tắm rửa rồi đi ra, chỉ thấy kẻ ngốc kia đang ngồi trong phòng khách gọt hạt dẻ, lúc này nàng mới thờ phào nhẹ nhõm, đi vào phòng ngủ của mình chốt cửa, bôi thuốc cho vết thương ở vai, sau đó ngã xuống giường thiếp đi.

Súng lục đặt ở dưới gối.

Ngày 12 tháng 1 năm 2004, âm lịch là ngày 21 tháng 12, trước tết một tuần, nàng bắt đầu cuộc sống chung quái gở.

---- Rất lâu sau, nàng nhớ lại như vậy.

ĂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 415

Báo Thù

Nếu dùng từ “ở chung” (1) cho tình hình hai người hiện giờ đúng là nói quá, thực ra thì mỗi người đều yên tĩnh hoạt động trong mảnh trời riêng của mình mà thôi.

Vốn Mục Thanh Thanh cho rằng cuộc sống của mình sau này đã bị quấy rầy, nhưng vài ngày sau mới cảm thấy, chuyện cũng chẳng nghiêm trọng như mình tưởng tượng.

(1): ở đây tác giả chơi chữ, ở chung của người Trung Quốc có mấy cách gọi, cách gọi này để chỉ những nam nữ chưa kết hôn ở chung với nhau.

Kể ngốc kia cũng không phải là người nói nhiều, im lặng, 6h sáng hẳn đã ra ngoài, 10h đêm thì thu than trở về, đại khái là 10h20 là tới nhà, sau đó hẳn ngồi ở một góc phòng dùng đũa dao gọt hạt dẻ.

Lúc đó hẳn mới có động tĩnh, nhưng cũng không ảnh hưởng tới người khác, Mục Thanh Thanh ngồi ở bên cạnh nhìn động tác gọt hạt dẻ của hắn, cảm thấy nó sự có hấp dẫn người khác.

Tầm 12h đêm nàng đi tắm, sau đó đi ngủ, hai bên không ai nói chuyện với ai, nhưng phải thừa nhận rằng, đối phương không lười thôi, chỉ có mấy bộ quần áo nhưng lúc nào cũng ngăn nắp sạch sẽ, không tới mức làm người khác chán ghét.

Đương nhiên, Mục Thanh Thanh cũng chỉ có chú ý tới hắn mấy hôm đầu, nàng không có thời gian để nghiên cứu cách sống, làm việc, nghi ngơi của đối phương.

Ngày nào nàng cũng có việc cần hoàn thành, giờ làm việc cơ bản là cố định, việc đi làm về muộn là bản thân tự nguyện, nếu như về sớm cũng chỉ có tắm rửa, xem tivi rồi đi ngủ.

Nếu trở về muộn sẽ gặp đối phương, nàng tắm rửa xong mở ti vi ngồi nghỉ ngơi một chút, thanh âm tivi không lớn, cũng giống như thanh âm gọt hạt dẻ mà thôi.

Có lúc Mục Thanh Thanh may mắn nói chuyện được với đối phương một vài câu, đương nhiên nàng không nhận được sự trả lời thuyết phục, hai con người xa lạ không thích ứng được với nhau, trên cơ bản là chẳng có chuyện gì cả.

Ngày cuối năm, tuyết ngừng rơi, bầu không khí năm mới vô thanh vô tức bao trùm thành phố, mọi người nhiệt tình mua hàng tết, lúc này Mục Thanh Thanh cũng chuẩn bị mua một số món chuẩn bị tết, nhiều nhất đương nhiên là mì ăn liền, chân giò hun khói... Nấu nướng nàng không giỏi, nhiều lắm cũng chỉ

biết rán mấy quả trứng, làm một chút rau xanh, thế nhưng chẳng còn cách nào khác, nàng cũng phải chuẩn bị tết.

Ngày 26 tháng 12 âm lịch, người đàn ông được mẹ giới thiệu tới Cục cảnh sát gặp nàng một lần, tặng nàng một bó hoa.

Dù sao ở Dụ Giang mấy năm, đây là lần đầu tiên nàng nhận được hoa, cục cảnh sát ồn ào một phen, khiến cho nàng có chút quần bách, sau đó hai người cũng nhau đi xem phim.

Đổi phương mời nàng tới nhà hấn ăn tết, Mục Thanh Thanh đoán là chắc mẹ mình có ý tưởng như vậy, nên uyển chuyển cự tuyệt, dù sao nàng không cảm động tới mức này.

Vụ án ngân hàng vẫn không có tiến triển, chỉ là tới những ngày cuối năm đột nhiên có một tin tức, nói là vết thương trúng đạn của Ngư Đầu hiện đang chuyển biến xấu, sắp chết tới nơi rồi.

"Tin tức từ đâu truyền tới?"

"Không rõ ràng lắm, chỉ là phong thanh mà thôi, chúng em nghe nhân viên bí mật của mình là A Hoàng nói, trong khi chúng ta lại đang cần tin tức như vậy..."

"Tiếp tục điều tra, không cần sợ phiền phức, nếu ai không phối hợp thì mời họ tới Cục đón năm mới."

Mục Thanh Thanh ra lệnh.

"Đồng thời phải tăng cường quan sát một số con đường quan trọng, nếu Ngư Đầu chết, những người còn lại có thể sẽ bỏ trốn, đặc biệt là trong mấy ngày gần đây, bọn họ có thể sẽ bỏ đi, cũng là thời gian mà chúng ta có thể phá án..."

*** Vùng núi ngoại thành Dụ Giang Lúc tuyết ngừng rơi, thiên địa bây giờ chỉ còn lại một màu trắng phau, dãy núi yên tĩnh kéo dài trong tầm mắt.

Nhìn từ trên cao xuống sẽ thấy một dãy núi tuyết, tuyết lấp cây cối trên núi, trên sườn núi có một cái lò gạch được phủ màu tuyết trắng, nhưng mà ở cạnh đó có một phần mộ nhỏ.

Trên mộ có đốt hương, có một vài thứ hàng mã như áo, quần. Tổng cộng có 6 người đang đốt tiền giấy.

"Ngư Đầu... Anh đã hại hết em..."

Ngọn lửa bập bùng trước mộ phần, đại hán đeo kính râm trước mộ chậm rãi mở miệng.

Sau khi nói những câu này, hấn trầm mặc, rồi quay người trầm giọng nói:

"Chúng ta làm gì bây giờ?"

Năm người ở phía sau, ngoại trừ tên cao gầy có biệt hiệu Nhân Kính, 4 người còn lại đều là thủ hạ của Ngư Đầu, mấy người liếc mắt nhìn nhau, một

người trong đó nói:

"Hồ ca. Chúng ta nên thừa dịp tuyết lớn, lại sắp tết để rời đi."

Ngân Hồ nhìn hắn một cái, đưa tay chỉ thẳng mặt, nói:

"Em họ của tao đã chết, mày muốn tao đi?"

Người nọ có chút chần chờ:

"Hồ ca. Chuyện chúng ta làm... vốn mang sẵn tính mạo hiểm. Đối phương là cảnh sát, không thể nào theo chúng ta mãi được, núi xanh còn đó lo gì không có củi đốt. Hồ ca..."

"Núi xanh còn đó lo gì không có củi đốt, hừ hừ, hai mươi năm trước tao cũng vì câu này mà rời khỏi đây, hiện giờ lại có người nói với tao như vậy..."

Ngân Hồ quay người, ngồi xuống đốt vàng mã:

"Con đàn bà kia bán chết em trai tao, tao muốn nó chết, nếu không tao biết ăn nói với em trai tao như thế nào."

"Hồ ca, nếu làm vậy... chuyện sẽ rất lớn..."

"Sợ phiền phức vì lớn chuyện? Ha ha..."

Ngân Hồ cười quay mình, chỉ vào một người nói:

"A Thử, chúng mày trước đây là huynh đệ của em trai tao, em trai tao đối với chúng mày như thế nào? Hiện giờ nó đã chết, chúng mày sợ phiền phức khi lớn chuyện? Dù sao cũng là chạy trốn, giết nó xong chúng ta cùng đi."

Sau khi Ngư Đầu chết, này A Thử (con chuột) là người có uy tín nhất trong những người còn lại, mặc dù biết Ngân Hồ tính khí nóng nảy, nhưng hắn vẫn phải nhìn 3 người còn lại vài lần, đành nói:

"Hồ ca, chuyện này thật sự rất nghiêm trọng, anh hãy nên nghĩ..."

Mắt thấy sắc mặt Ngân Hồ xám lại, hắn thò tay vào trong áo, xoa một cái, hắn đã rút một khẩu súng lục màu đen ra, nhắm ngay vào thằng to con đối diện:

"Hồ ca, anh làm chuyện của anh, chúng tôi làm chuyện của chúng tôi, không nên xằng bậy."

Hắn đương nhiên có thể nhận ra sự tin tưởng của ba người còn lại, với lại dù sao hắn cũng là đồ liều mạng, trên tay cũng đã dính máu nhiều người, làm thủ hạ của Ngư Đầu nhiều năm như vậy, bây giờ đột nhiên bùng phát, khí thế cũng không thua kém bao nhiêu so với đối phương.

Bầu không khí trong tuyết trở lên căng thẳng, Nhân Kính cúi đầu nói cái gì đó không rõ, ba người còn lại cũng không rút súng, hai người cứ giằng co như vậy, Ngân Hồ đột nhiên nở nụ cười, tay phải chậm rãi rút ra, trên tay cầm một liều thuốc.

Sau đó hắn tiến lên một bước, trực tiếp dí trán mình vào họng súng, nói.

"Thế nào? Khẩn trương vậy à? Tao định hút thuốc thôi, cây súng này... là tao cho mày, mày thử xem có khả năng bắn tao hay không..."

"Hồ ca, tôi không muốn làm tới mức này, nhưng anh đã không còn lý trí..."

"Nói nhiều làm gì, nổ súng đi!"

A Thử cười cười, lui ra phía sau một bước, ánh mắt đột nhiên lóe lên một cái, đột nhiên thân hình Ngân Hồ lúc này cũng nhoáng lên.

Bằng--- Tiếng súng vang lên trong bầu trời tuyết, sau đó, thân hình A Thử bị đụng bay ra ngoài, rơi xuống cách vị trí cũ khoảng 3, 4m, hoa tuyết văng tung tóe.

Ngân Hồ dừng lại, tay phải thuận thế rút mã tấu ở bên hông, ném về phía đối phương, tay trái cầm khẩu súng lục.

Đồng thời lúc này, tên cao gầy mang biệt hiệu Nhân Kính cũng nhấc tay, hai tay có hai khẩu súng.

Phốc một cái, thanh mã tấu cắm vào trán của A Thử, thân hình hắn ngã xuống trong tuyết, tay phải vẫn cầm khẩu súng không buông ra.

Một phát súng vừa rồi đúng như Ngân Hồ nói, hắn đã tránh thoát, ba khẩu súng còn lại nhắm thẳng vào ba người còn lại.

Sau đó khoảng mấy chục giây, Ngân Hồ bỏ súng xuống, đi tới bên cạnh thi thể A Thử, rút mã tấu ra.

"Chúng mày là huynh đệ của thù hạ tao, tao đương nhiên phải che chở và có trách nhiệm, bây giờ chúng mày có thể tự do, nhưng theo tao thì tao sẽ có cách đối xử tốt, tao có thịt ăn, mọi người cùng hưởng, chúng mày gặp chuyện không may, tao sẽ bảo thủ cho chúng mày. Nếu bây giờ chúng mày đi, chúng ta là địch nhân."

Hắn nhếch môi, ngón tay búng trên không trung vài cái:

"Còn người nào có ý kiến nữa không?"

Tất cả im lặng.

"Rất tốt, buổi tối làm việc."

Ngày 28 tháng 12 âm lịch, Mục Thanh Thanh vẫn còn rất nhiều việc.

Có thể do biết được tin tức của Ngư Đầu, có lẽ do bọn xã hội đen thằng nào chẳng giáo hoạt, tới cục cảnh sát coi như về nhà, thái độ rất ung dung, cái gì

cũng nói, nhưng chẳng thật được câu nào.

Những người này sẽ biết một số tin tức nhất định, nhưng không có khả năng coi họ là đối tượng tinh nghi để thẩm vấn, phải tóm được nhược điểm của họ, sau đó uy hiếp, nhưng chuyện đâu có dễ dàng.

Chuyện đã xảy ra hơn nửa tháng, chỉ còn 2 ngày nữa là tết, áp lực đối với Mục Thanh Thanh lúc này rất lớn, cũng may là trong vụ án này có sủng, cho dù cấp trên có nói gì đi nữa, thì vẫn lấy lý do nghiêm trọng để trả lời.

Tiểu Kha lúc này gọi điện thoại tới, hình như rất sốt ruột.

"A lô, Chị Thanh, chị đã về nhà hay chưa?"

"Vẫn chưa, làm sao vậy?"

"Em không chắc chắn lắm, nhưng mà nhận được tin tức từ một tên vô lại, Ngư Đầu đã chết, Ngân Hồ, Nhân Kính và đám người còn lại đang tìm chị báo thù, bọn họ cũng vì chuyện này... mà xảy ra nội chiến, A Thử bị giết chết, chị cũng biết, A Thử là thằng không muốn làm chuyện này. Em hiện giờ đang cố gắng kiểm tra tin này, chị còn ở Cục công an là tốt rồi, nhất định phải cẩn thận đấy."

Nếu đã có tin tức, Mục Thanh Thanh tự biết mình phải làm gì, nhưng mà sau khi chần chờ một giây đồng hồ, nàng nhẹ giọng nói một câu:

"Không tốt..."

"Sao vậy?"

"Hiện giờ... trong nhà chị có người..."

ÂN SÁT

Phẩm Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 416

Dòng Nước Hỗn Loạn

Gần cuối năm, việc buôn bán kém đi, gần 11h, hán ngừng gọt hạt dẻ, thu dọn đồ đạc.

Cất kỹ hạt dẻ, uống một chén nước, sau đó cầm cái chổi bắt đầu dọn dẹp, còn hai ngày nữa là tết, thỉnh thoảng có một số thanh âm pháo hoa truyền tới, những đốm sáng nở rộ trên bầu trời. Đột nhiên, hán đứng thẳng người, ánh mắt giống như nhìn xuyên qua rèm cửa sổ, nhìn về phía một... hướng khác.

Hơn nửa tháng trước hình như có một thứ gì đó đã phá vỡ trong đầu hán, hiện giờ ác cảm và sát ý đã kéo linh hồn của hán trở lại thực tại.

Người đàn ông cao gầy buông ống nhòm xuống, đưa cho Ngân Hồ ở bên cạnh:

"Cô ta ở nhà."

"Vậy còn nói cái gì, giết chết nó, sau đó chạy trốn."

Ngân Hồ nhai kẹo cao su, trong ánh mắt hiện lên một sự hung ác nham hiểm, hán rút tay trái đang đút trong túi áo, đưa súng cho người bên cạnh, nói:

"Không cần lo lắng tiếng động, lúc này... người ta sẽ coi như pháo nổ mà thôi."

Cái khu vực này là nơi hẻo lánh, năm người đi qua một khu rừng phủ kín tuyết, tiếng bước chân đập tuyết xào xạc, sau đó họ đi lên đường, tới một căn nhà hơi nghiêng, trong bầu trời đêm thỉnh thoảng có một tia sáng lóe lên.

Khi đi qua bãi đỗ xe, Nhân Kính dừng lại một chút, đưa tay gõ chiếc xe hàng.

Ngân Hồ nhìn thoáng qua, nhíu mày.

"Người bán hạt dẻ rang đường?"

"Chính là căn nhà này..."

Đứng ở dưới lầu, năm người ngẩng đầu, nhìn về phía tầng trệt đối diện, nhưng họ không thấy gì cả, Ngân Hồ chép miệng, mấy người đi vào hành lang của lầu một, hán phun ra kẹo cao su, dính luôn vào cửa, sau đó bắt đầu gõ cửa.

Mấy giây sau, cửa mở, năm khẩu đồng thời chìa lên, nhưng mà trước mắt họ lại là một người đàn ông, Nhân Kính đột nhiên đẩy người này dính lên

tường, hòng súng chỉ vào trán đối phương, Ngân Hồ và ba người còn lại nhanh chóng vọt vào trong, đập thẳng cửa phòng ngủ.

Trong phòng, mấy người chia nhau tìm kiếm, sau đó tập trung lại.

"Không có..."

"Không có..."

"Chẳng phải cô ta ở nơi này một mình hay sao?"

Ngân Hồ nhìn mấy người xung quanh, sau đó chỉ súng ra cửa:

"Vậy người này là ai?"

Nhân Kính nghiêng đầu:

"Hình như cũng đợi cô ta trở về nhà giống như chúng ta?"

Đúng vào lúc này, một gã thủ hạ của Ngự Đầu cất tiếng nói:

"Thằng này... là cái thằng bán hạt dẻ rang đường đây mà..."

Nghe thấy vậy, Ngân Hồ sững sốt một lát, sau đó "ha ha" cười rộ lên:

"Là thằng bán hạt dẻ rang đường? Bọn họ ở chung? Chúng mày chẳng phải nói với tao, nó là một thằng ngốc, chẳng biết cái gì hay sao? Vậy bây giờ..."

Hai tay của hắn dầm dẫm vài cái trên không trung, đi ra phía cửa: "Vậy bây giờ... chúng mày nói cho tao biết hắn đang suy nghĩ gì? Làm chuyện... Ha ha. Anh đẹp trai, bây giờ anh có thể nói cho tôi biết tại sao anh cúi đầu cả ngày, cuối cùng thì anh ở đâu..."

Đi súng vào trán đối phương, Ngân Hồ sắc mặt nhẵn nhụi, nghiêng răng nghiêng lợi, nói:

"Mày bây giờ... đang suy nghĩ! Nghĩ! cái! gì! A!"

Lần này thật sự là lật thuyền trong mương, trong lòng hắn đang chửi đấm thủ hạ không chuyên nghiệp, sắc mặt hắn trở nên giận dữ tới mức dọa người.

Đột nhiên, người đàn ông bị đẩy sát vào tường ngẩng đầu, nở một nụ cười ôn hòa:

"Tao chẳng làm gì cả."

"Ách?" Vốn biết thằng ngốc này không nói chuyện, hắn đột nhiên mở miệng làm cho 5 người đồng thời chú ý.

"Cho nên... nếu chúng mày loạn, tao sẽ làm rất phức tạp."

Sau một khắc, thanh âm xương vỡ vang lên, Nhân Kính cả người bay về phía sau, lại sau một khắc, cổ hần trúng một đấm, toàn bộ xương cổ đều vỡ vụn, đầu và thân hình như gập lại. Cùng lúc đó, súng trong tay Ngân Hồ bị vỡ thành những mảnh nhỏ, bay múa đầy trời...

*** Âm một cái, khép mạnh cửa xe Mercedes-Benz, Mục Thanh Thanh và mấy cảnh sát lao ra, lên đạn, sau đó lao theo những hướng khác nhau, bao vây lấy căn nhà của nàng.

Nhìn từ cửa sổ vào, trong phòng không có ánh sáng, Mục Thanh Thanh cẩn thận từng li từng tí tiếp cận, đợi hai ba người bạn của mình đi tới, nàng đột nhiên mở cửa, bật đèn, sau đó bắt đầu tìm kiếm.

"Không có ai..."

"An toàn..."

"Không có khả năng, xe đẩy dừng ở bên ngoài, hần đã trở về... Buổi tối hần không ra ngoài, lúc này không có trong nhà, khẳng định đã xảy ra chuyện, bảo người bên ngoài chú ý xung quanh!"

Mục Thanh Thanh hít sâu một hơi, đánh giá căn nhà, hình như chẳng có gì xáo trộn, hình như cũng mới được quét dọn.

Nàng hiểu, cái tên ngọc kia có thói quen sạch sẽ ngăn nắp, sau khi gọt hạt dẻ xong, bao giờ cũng quét dọn một lần. Nhưng mà lúc này hần lại không có ở nhà... nếu như đám Ngân Hồ tới đây, đừng nói là hần chẳng biết phản kháng, cho dù có muốn cũng chẳng có tác dụng gì cả.

"Chị Thanh? Chẳng phải chị ở một mình hay sao? Hần là ai vậy?"

"Là tên ngọc bán hạt dẻ rang đường."

Mục Thanh Thanh nhíu mày:

"Căn nhà hần đồ rồi, tôi tạm thời cho hần ở nhờ."

Giải thích qua loa, nàng phân công công việc cho mấy người bên cạnh, sau đó đi ra ngoài tìm đầu mối, kiểm tra người khả nghi, thuận tiện kiểm tra mấy cái video giám sát ở quảng trường.

Sau khi phân công công việc sau, nàng đi hỏi thăm mấy nhà bên cạnh xem có chuyện gì bất thường hay không, nhưng mà chẳng thu hoạch được gì cả.

Về đến nhà, mang theo một tên cảnh sát kiểm tra các nơi, cố gắng không bỏ sót một vết tích gì dù là nhỏ nhất, tới gần 12h, nhân viên cảnh sát kiểm tra video trở về, báo là chẳng có phát hiện gì cả.

Đây là kết quả nằm trong dự liệu, Dự Giang không phải là thành phố lớn, cameras rất ít, không phải chỗ nào cũng có, người nào nhiều kinh nghiệm là có

thê tránh được tất cả. 12h 15 phút, nàng ngồi trên sa ***, sắc mặt âm trầm, cổ găng nghĩ lại tí mi một lần những chuyện đã xảy ra, đột nhiên có tiếng mở cửa truyền tới.

Nàng rút súng bên hông, tên cảnh sát kia cũng đề phòng, tiếng khóa cửa truyền tới, sau hai giây, có một người đi vào trong.

Trong chốc lát, Mục Thanh Thanh hạ hai vai, thờ một hơi dài nhẹ nhõm, buông súng xuống.

Ngoài cửa chính là cái tên nam nhân mà nàng tìm cả tối nay.

"Cậu đã chạy đi đâu vậy..."

Vô ý thức hỏi một câu, đối phương cũng lạnh nhạt trả lời:

"Đi đồ rác."

Gật đầu, Mục Thanh Thanh nói với nhân viên cảnh sát bên cạnh: "Không có chuyện gì cả, có thể là tin tình báo giả, cũng có thể là đám người kia chưa tới, bảo mọi người..."

Nói đến đây, nàng đột nhiên sững sốt, nàng quay đầu lại nhìn người đàn ông đứng cửa, lại nhìn nhân viên cảnh sát, không dám xác định phán đoán của mình.

"Hắn vừa mới nói chuyện?"

-o0o- Thụy Điển, sân bay quốc tế Stockholm.

Khắp bầu trời đều là hoa tuyết, Ngự Thủ Hi mặc một chiếc áo khoác da màu đen, cùng với một người bên cạnh đi ra khỏi phòng khách của sân bay, hắn duỗi lưng, hít sâu một hơi, nhìn thành phố trắng xóa trước mặt.

"Không khí châu Âu vẫn vậy, khác hẳn với Nhật Bản, có phải vậy không? Người cũng đã đi nhiều nơi, cảm nghĩ có như vậy không?"

"Chỉ khác nhau ở tâm tình mà thôi."

Lưng đeo một cái túi du lịch thật to, Mộ Thôn Quảng Thụ cười cười:

"Đương nhiên, ở nông thôn không khí bao giờ chẳng trong lành, thành phố thì bon chen, tràn ngập bụi và không khí công nghiệp, mỗi nơi có cảm nhận riêng, chủ yếu tùy thuộc vào tâm trạng con người."

"Thực ra, ta rất muốn được như người, nay đây mai đó, hôm nay nghe nói người du lịch Thụy Điển, mai lại tới nước Nga, sau đó sang Châu Âu, nếu như không phải xử lý nhiều chuyện, ta cũng đi du lịch khắp nơi trên thế giới."

Mộ Thôn Quảng Thụ nhún vai cười:

"Cái này có gì đáng mà ước ao, ví tiền lúc nào cũng lép kẹp, sau đó thì bụng đói, tìm nơi làm thuê... Cậu không biết chứ, cái chuyện “Ô Long” tôi đã làm không dưới 10 lần, đúng là thâm kịch..."

Ngự Thủ Hi cười hi hi nghe hần nói, sau đó thay đổi sắc mặt:

"Được rồi, thời gian nhay cảm này ngươi tới Thụy Điền, có phải muốn xem trò vui không?"

"Vui cái gì mà vui, tôi đã nghe nói qua chuyện Không Kiến Chi Trần, nhưng mà cậu cũng biết, với tính cách của tôi, sao có thể làm những chuyện giống như cậu, đây là một điểm đã định trước trong hành trình mà thôi, à, cho cậu xem lịch hành trình..."

Hần lời lịch hành trình từ trong ba lô ra ngoài, Ngự Thủ Hi bắt đầu đi thờ dài:

"Này, mọi người quen nhau lâu như vậy rồi, ngươi đừng có lờ ta đi, sao mà trùng hợp như vậy được... Dù sao ngươi cũng phải nói cho ta biết một thứ gì đó..."

Mộ Thôn gia ở Nhật Bản không được coi là đại gia tộc, nhưng cho tới nay họ cũng nắm giữ không ít chuyện bí mật, có quan hệ với khá nhiều lĩnh vực, địa vị trong giới hắc ám cũng không tệ.

Mắt thấy Ngự Thủ Hi mở miệng, cái tên nam tử đặc thù nhất của Mộ Thôn gia trong mấy trăm năm đây cười cười.

"Cậu cũng đã điều tra xong rồi còn gì, tại sao còn bắt tôi nói... Được rồi được rồi, ta nghe gia tộc ta nói về chuyện Hấp Huyết Quý, ta nghe nói mấy năm trước ở Trung Quốc hình như cũng bắt được một con, trước kia bọn họ phát động chiến tranh với tòa thánh Vatican, sau đó đánh bại được Hấp Huyết Quý, có người nói đó là nhờ công lao của Không Kiến Chi Trần. Không Kiến Chi Trần kia rất lợi hại đấy, nhưng mà tôi chẳng biết nó là cái gì cả, thực ra mọi người cũng chỉ tranh luận về một thứ chưa biết mà thôi. Nếu như câu chuyện kia là thật, kiếm tiền Trung Quốc giết tới, bên chúng ta có 800 thần minh cũng chẳng chống đỡ được..."

"Ngay cả dị năng cũng có thật, Hấp Huyết Quý chưa chắc đã là thần thoại." Ngự Thủ Hi nói.

"Tiến hóa, đối với tiến hóa... chẳng ai nói trước được điều gì..."

Một chiếc xe dừng lại ở ven đường, hai người lại hàn huyên một hồi, sau đó Ngự Thủ Hi đi tới chiếc xe. Khi sắp tới, hần quay đầu lại nói: "Ai, được rồi, ta vẫn muốn tìm người hỏi một chút, có một cô gái tên là Giản Tố Ngôn... Ngươi có biết không?"

Mộ Thôn Quảng Thụ nhú lông mày, trên mặt hiện lên sự cổ quái:

"Biết chứ, đại mỹ nữ đấy."

"Ngươi cũng biết biết."

Ngự Thủ Hi nhíu mày, nói:

"Vậy... cô gái đó rất cuộc..."

Hắn có chút chần chờ, nhưng Mộ Thôn Quảng Thụ hiển nhiên đã hiểu ý tứ, ánh mắt nhìn về phía bầu trời tuyết, tỏ vẻ trầm ngâm:

"Đối với cô ta, tôi chỉ có một cách nghĩ, ngàn vạn lần đừng có chọc tức nàng ta... nếu thực sự bị chọc giận, tôi nghĩ cả Nhật Bản cũng không chống được..."

"Vậy thì quá khoa trương rồi... Nhưng mà..."

Ngự Thủ Hi sững sốt một lát, búng tay:

"Hiểu rõ."

*** Ngày 21 tháng 1 năm 2004, Viên.

Lúc tình mộng, con người thường bị cảm giác lạnh lùng và sợ hãi bao trùm.

Đại khái là vào những mùa hè năm cấp 2, nàng và Sa Sa tham gia kỳ thi võ thuật, Gia Minh đi theo, Tào Đông Phong vẫn như một con ruồi cả ngày bám đuôi, ba người một lòng đối ngoại, giả bộ thành hình dạng rất thân mật cho hắn xem.

Thực ra thì đó cũng là lần đầu tiên mình hôn Gia Minh, lấy việc công làm việc tư, trái tim thì cứ phù phù nháy loạn...

Rõ ràng lúc đó còn nhỏ, vậy mà ba người lại ngủ chung một cái giường, ba người chen chúc nhau, đắp chung một cái chăn mỏng, thân hình đụng chạm.

Đêm hè oi bức nhưng nó lại mang lại cảm giác thoải mái, ba người chẳng ai nhắm mắt ngủ nổi, cũng không thấy buồn ngủ, nằm lý trên giường nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ, ngắm trăng trên ngọn cây.

Sa Sa bò dậy, nói là đi mang thứ gì đó để về ba người cùng nhau đánh bài, tiếng bước chân tinh tế vọng từ ngoài hành lang vào trong. Sau khi trở về, nàng cảm về mấy cái kẹo đường, ba người ngồi trên giường mút mút, kẹo đường nhanh chóng chảy ra, dính vào tay nàng, nàng cúi đầu để ăn, vì vậy mà trên mặt của nàng cũng bị dính.

Gia Minh và Sa Sa ngồi cười nàng, nàng cố gắng muốn cho họ bị dính theo. Đột nhiên, nàng muốn mở mắt... cuối cùng thì mở thật.

Vì vậy mà bi thương...

Ánh sáng xuyên qua tấm rèm cửa sổ vào trong phòng, nàng có thói quen là trước khi đi ngủ tắt hệ thống lò sưởi, lúc này khi mơ mơ màng màng ngủ, nàng cảm thấy mình hơi lạnh, muốn tìm một thân thể ấm áp ở bên cạnh để sưởi, nhưng sau một lúc mới dần dần tỉnh táo lại, nàng nhìn trần nhà, cái mũi lại có cảm giác cay cay, đã hơn 3 năm trôi qua, vậy mà mình vẫn lưu giữ những ký ức trước kia, ngoan cố chống lại thời gian.

Mái tóc dài lúc nhỏ nàng đã cắt, bây giờ nó chỉ dài tới vai, nữ sinh học hệ âm nhạc rất ít người làm như vậy, trừ khi là họ có một con đường cho riêng mình.

Nhưng nàng không phải họ, nàng là một cô gái hợp với sự xinh đẹp truyền thống, có phần cứng cỏi và độc lập. Có người nói nàng thích hợp với con đường một mình hơn, nhưng chẳng có ai biết, ngày nào nàng cũng phải cắn chặt khớp hàm.

Đi tới Viên ba năm rưỡi, nàng cao hơn hai cm, gầy đi bốn kg, nhưng mà nhìn thân hình thì cũng chẳng có nhiều thay đổi.

Nhưng trên thực tế nàng trở nên đơn hơn, cũng càng xinh đẹp trưởng thành, hai năm đầu tiên có rất nhiều người theo đuổi, có vô số phương thức khác nhau, cũng có những người theo chủ nghĩa sô vanh bị nàng dùng thái độ lạt mềm buộc chặt cự tuyệt.

Năm kia có một tên có tính cách phóng dăng nói nàng mấy câu rồi động chân động tay, bị nàng bẻ gãy tay trước mặt rất nhiều học sinh trong trường, cái tên trâu đùa nàng kia vô cùng cường tráng, nhưng mà không chịu nổi một kích bẻ ngón tay mà Gia Minh dạy trước kia.

Tất cả mọi người ngậy người, không một ai ngờ một người ôn nhu mềm yếu như nước lại có thể như vậy, từ đó về sau, phiền phức ít đi nhiều.

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 417

Giao Thừa

Không chỉ sợ theo đuổi, mấy năm nay nàng cự tuyệt rất nhiều thứ, cự tuyệt giao tiếp phong phú trong quá trình học đại học, cự tuyệt hồi ức, cự tuyệt trở về nhà, thậm chí là cự tuyệt nghe tin tức ở Giang Hải.

Nàng thủy chung giữ cho mình một hi vọng, hi vọng bởi vì xa nhau hay một nguyên nhân đặc thù nào đó, nàng có thể hiểu Gia Minh, dù cho tình huống hiện tại có thể nào đi nữa, nàng cũng vẫn tin tưởng. Nếu không, toàn bộ ký ức tốt đẹp trong quá khứ sẽ sụp đổ một cách tan tành.

Nếu như Gia Minh có quan hệ với nữ nhân khác hơn 1 năm, thì tuyệt nhiên hắn không thể chủ động nói ra khi không có lý do, cho dù thật hay giả, trong đó nhất định có lý do khác.

Nàng mong muốn Gia Minh gặp uy hiếp, mong muốn hắn đột nhiên nói ra chuyện hắn không giải quyết được, thậm chí mong muốn --- hắn bị máu trắng giống như trong phim ---- hoặc một lý do thực tế là hắn có áp lực, giống như là không làm lỡ tiền đồ của nàng, vì vậy mới chọn cách xa nhau.

Cho dù như thế nào, vẫn còn nửa năm nữa, khi nàng hoàn thành xong tất cả, đợi hắn làm xong việc của hắn, nàng sẽ đem những kỷ vật chung của hai người tới trước mặt hắn, nói với hắn:

"Cậu nhìn lắm con người Diệp Linh Tĩnh tớ rồi, nỗi khổ tâm của cậu, tớ hiểu..."

Cho dù như thế nào, nàng cũng chỉ còn cách làm như vậy, lúc xa nhau, hi vọng và ký ức là thứ duy nhất nàng có thể bám trụ...

Trong khoảng thời gian này, Đông Phương Lộ tìm tới nàng một lần, hai người hàn huyên một lúc, thực ra thì cũng chẳng có nhiều chuyện để nói. Giống như là hiểu tâm tình của nàng, đối phương không hề đề cập tới tình hình của Gia Minh và tình hình Giang Hải.

Mỗi năm trong nhà gọi điện thoại cho nàng mấy lần, cha mẹ nàng dường như cũng không muốn nói tới chuyện của Gia Minh và Sa Sa. Nàng cứ thờ ơ dùng những chuyện đó lãng tránh tất cả, chỉ có một điều khổ sở duy nhất đó là không liên lạc được với Sa Sa.

Trước đây nàng gọi điện thoại cũng không gọi được, Gia Minh ở chung với cậu ư? Có lẽ là Gia Minh sẽ ra đi với cậu ấy, nếu không nhất định sẽ gọi điện thoại cho mình.

Nhưng nếu như gọi được thì hai người nên nói cái gì đây, cho tới bây giờ nàng vẫn chưa nghĩ ra được...

"Chúng ta lại cùng thích một tên nam nhân bỏ rơi mình..."

“Đúng”

"Hắn là tên khốn kiếp..."

Sa Sa thích Gia Minh hơn mình, cậu ấy chắc chắn sẽ chịu không nổi.

Nàng cảm điều khiển từ xa mở điều hòa, một lát sau mới ngồi dậy, mái tóc toán loạn, nàng cầm một quyển sách, tối hôm qua khi ngủ nàng tiện tay để nó trên đầu giường.

Nàng nhìn đồng hồ báo thức, đã hơn 12h trưa, hiếm khi nàng dậy muộn như thế này.

Hôm nay là đêm 30. Bởi vì lệch múi giờ, lúc này ở Giang Hải chắc khoảng 7h tối. Nàng ngồi ở trên giường bấm điện thoại gọi về nhà, nói chuyện với cha mẹ hơn 10 phút, hai mắt không nhìn được đờ hoe.

Mấy năm nay, cha mẹ nàng hình như có chút hối hận khi cho nàng tới Viên, trong điện thoại cũng không dám nói là mong nàng trở về nhà.

Nhưng trên thực tế, nàng cảm giác mình có lỗi với cha mẹ, vì Gia Minh mà ngay cả cha mẹ cũng không gặp, thực quá bức đồng.

Tình yêu không phải là toàn bộ sinh mệnh cuộc đời, câu này ai cũng biết, thế nhưng thời trẻ khinh cuồng, ai có thể thực sự kiềm chế được tình cảm của mình đây?

Lúc đặt điện thoại trở lại, nàng xuống giường, tiếng đập cửa vang lên. Nàng đi tới ô cửa nhỏ nhìn ra ngoài, thấy một người đàn ông đại khái khoảng hơn 30 tuổi, mặc một bộ đồ tây trắng, đôi mắt màu xanh, đeo một cái kính nhỏ màu trắng, áo choàng màu vàng, có vẻ tương đối đẹp trai, hai tay khoanh trước ngực, mang theo một túi văn kiện, mắt thấy không có ai nói gì, hắn lại nhấn tiếp chuông cửa.

"Thầy Julian, cho em năm phút đồng hồ."

Mấy phút sau nàng đi ra ngoài mở cửa, hiện đã mặc trang phục mùa đông chính tề, đã rửa mặt, trải qua cái đầu, trên tay vẫn cầm một cái bàn chải đánh răng:

"Em còn phải đánh răng, mời vào."

"À, tôi đang suy nghĩ... thực ra em cho tôi nhìn thấy bộ dáng em mới ngủ dậy một lần cũng không vấn đề gì, không phải sao? Như vậy sẽ không lãng phí mấy phút đứng bên ngoài mấy phút..."

"Xin lỗi."

Trả lời một câu lạnh nhạt, Linh Tĩnh đóng cửa phòng toilet, sau một lát nàng ra ngoài, tất cả đã gọn gàng nghiêm chỉnh:

"Thầy Julian, em nghĩ... hôm qua em đã xin phép rồi..."

"Không phải vì chuyện này."

Julian vẫn duy trì nụ cười mê người:

"Tôi biết hôm nay là ngày quan trọng nhất trước năm mới của người Trung Quốc, cho nên mấy người bạn của tôi giới thiệu cho tôi một nhà hàng Trung Quốc rất ngon, khuya hôm nay ở đó có một cuộc gặp mặt, tôi cho rằng mình có thể mời em qua đó tham gia một chút."

Gian phòng không lớn, Julian ngồi ở trên salon, Linh Tĩnh ngồi ở mép giường suy nghĩ một chút, sau đó ngẩng đầu cười:

"Thực ra, hôm nay em không muốn tham gia hoạt động như vậy..."

"Ok, nếu như tôi nói là tôi muốn tham gia để trải nghiệm một chút phong tục của người Trung Quốc, muốn em có thể đi cùng thì sao... Em cũng biết, tôi không hiểu Trung Quốc nhiều cho lắm, tiếng Trung cũng hơi bị khó khăn."

Trầm mặc trong chốc lát, Linh Tĩnh gật đầu:

"Nếu như thầy muốn, em sẽ đi."

Tới viên mấy năm nay, thầy Julian là một trong những người nàg quen nhất, thầy giáo này còn trẻ, hơn nữa còn có tài hoa, không chỉ tham dự diễn xuất năm mới trong phòng âm nhạc vàng, thậm chí còn là giáo viên âm nhạc danh dự của vương thất Úc.

Người này giúp nàg không ít, giới thiệu nàg tới ca kịch viện làm việc ngoài giờ, khiến cho nàg có đủ tiền sống và học tập ở nước ngoài. Gian phòng nàg đang ở cũng thuộc loại tương đối khá trong trường, cũng do hấn giới thiệu mới có được.

Gia Minh lúc đi đưa cho nàg một chi phiếu, trong đó có viết địa chỉ người liên lạc, bảo là đã thu xếp hết cả, nhưng nàg vẫn giữ, bởi nàg muốn khi nàg trở lại, hấn phải xin lỗi nàg.

Julian nhìn nàg vài lần, sau đó cười lắc đầu:

"Nói đùa thôi, chẳng qua chỉ muốn thay đổi phong cách xã giao của em một chút, nếu không thích tôi cũng không miễn cưỡng, thực ra tôi hôm nay tới đây là muốn đưa cho em những văn kiện này."

Hấn lắc lư cái túi, nói:

"Năm ngoái từng nói chuyện với em về việc sau khi tốt nghiệp, lúc đó cũng chỉ thuận miệng nói, em thuận miệng cự tuyệt, nhưng mà tôi mong em có thể suy nghĩ lại một chút, mục đích của em đã đạt được, danh vọng cũng không nhỏ, có mấy công ty cũng biểu lộ ý đồ, mong muốn em ở lại Châu Âu phát triển. Tôi cũng đã liên hệ với một vài người bạn, giúp em xây dựng một kế hoạch, tôi sẽ đảm nhiệm là người đại diện cho em, cho em bước thẳng lên diễn ở phòng nhạc vàng."

"Thầy, chuyện này..."

Julian phát phát tay:

"Em có tài hoa, có linh tính, chỉ cần tiếp tục phát triển nhất định có thể thu được thành công rất lớn, bởi vì nhiều chuyện, tôi đã mất đi linh tính, cũng không cách nào chuyên chú vào đàn dương cầm, cho nên hi vọng có thể bỏ nó một thời gian, mong là tìm lại được cảm giác khi xưa, hiện giờ chỉ có em mới làm được."

Hắn kéo tay Linh Tĩnh, đặt túi văn kiện vào đó, trước khi đối phương có bài xích hắn đã buông tay ra.

Linh Tĩnh nhú nhú mày:

"Thầy, em sẽ không ở lại Âu Châu..."

"Không cần trả lời nhanh như vậy, có thể suy nghĩ thêm vài ngày, vài ngày, tôi còn có việc, đi trước."

Julian nhìn đồng hồ đeo tay một chút, phát tay rời đi, Linh Tĩnh đưa hắn tới cửa, nhìn thân ảnh kia xuống lầu, sau đó đóng cửa lại, đem túi văn kiện bỏ vào ngăn kéo.

Nàng với cuốn sách ở đầu giường nhét luôn vào trong đó, định bỏ đi nhưng sau khi do dự một lát thì mở ra, sau khi xem xong lại khép lại, ánh sáng lúc này đã chiếu rọi toàn bộ gian phòng, thân ảnh kia ngồi ở mép giường, cô đơn trong ánh sáng...

Julian đi ra khỏi nhà, từ trong túi tiền móc ra hai tờ vé vào cửa nhà hàng Trung Quốc, hắn nhìn mấy lần, sau đó xé rách và ném vào thùng rác.

Cách đó không xa, người bạn của hắn đang chờ, người kia đứng ở cửa xe nhìn thấy hắn thì nở nụ cười:

"Nhanh vậy mà đã ra rồi sao, đứng trước mặt cô bé đó cậu không biết nên nói chuyện gì cả nữa ư, tớ nghĩ đây là chuyện tốt, sao lại không thành công?"

"Nàng quá miễn cảm, tớ không hi vọng vì chuyện này mà bị nàng ghét."

Vào xe, chiếc xe chậm rãi di chuyển:

"Vậy thì cậu thực sự muốn sắp xếp công việc cho nàng trong thời gian tới? Muốn tạo ra một nữ thần âm nhạc phương Đông?"

Julian cười:

"Chắc tớ sẽ tới Trung Quốc."

"Ách?"

"Nàng rất cố chấp, sẽ không ở lại Âu Châu, cho nên tớ an bài cho nàng nhiều như vậy chỉ muốn nàng nhượng bộ, để cho tớ theo nàng tới Trung Quốc một thời gian, hơn nữa... phương Đông biết đâu lại mang tới cho tớ nhiều linh cảm tốt, trước đây tớ cũng muốn tới đó rồi..."

"Đúng là kiên trì, tớ nghĩ cậu không thể chuyên chú vào đàn dương cầm là bởi vì..."

"Tớ hiện giờ đang tập trung vào một mình nàng."

"Giống như một nghệ thuật gia yêu thích tác phẩm của mình?"

"Đúng vậy."

Julian gật đầu, nói:

"Thật giống như... mỗi một nghệ thuật gia đều yêu thích tác phẩm của mình."

Sau khi ô tô đi khuất góc đường, hắn chợt nhớ tới cuốn sách trên đầu giường, ảnh chụp ở bên trong hắn đã nhìn thấy.

Đó là một tấm hình có một người đàn ông và haic ô gái, trong bức hình này, Tinh Linh cười tới mức xinh đẹp động lòng người, hoặc linh động dễ thương, đây là sự hạnh phúc, đã 3 năm nay, nàng không còn cười như vậy nữa rồi.

Có một ngày sẽ xuất hiện trở lại...

Chiếc xe lao nhanh qua những dãy nhà xa hoa, hắn nghĩ như vậy, hai hàng lông mày giãn ra.

Cũng vào lúc này, Linh Tinh ngồi trong ánh sáng, đặt cuốn sách ở trên đùi, ánh mắt mê lý.

Cách xa vắng dậm, ở trên một con đường vắng, một nam tử đẩy xe hàng ngẩng đầu lên, nhìn về phía bầu trời đêm chuẩn bị kết thúc, ánh trăng mờ nhạt, lúc sáng lúc tối, nhuộm đắm một khuôn mặt chứa đầy kỷ niệm... *** Đối với Mục Thanh Thanh mà nói, đêm tất niên hôm nay không được tốt cho lắm.

Tối hôm trước ngủ mà cứ sợ bóng sợ gió, thi thể A Thử được người của Tiểu Kha phát hiện, giống như cái băng nhóm tội phạm kia nảy sinh mâu thuẫn nội bộ tứ chiến với nhau, khả năng tiến hành trả thù với nàng rất lớn.

Dựa theo những quy luật cũ, thời gian này chắc chắn sẽ dễ phát hiện tung tích của đối phương, cho dù là trả thù hay bỏ trốn cũng sẽ lưu lại một chút dấu vết.

Vậy mà hai ngày qua đi, đám người Ngân Hồ giống như biến mất khỏi nhân gian, vốn trước kia còn có một chút đầu mối, nay bốc hơi trong không khí.

Vụ án không phá được, đêm 30 đã tới, một số tên nghi vấn được thả ra, nàng giống như một hài tử bị người ta bỏ rơi trên đường, trong lòng im lặng.

Thực ra, chủ yếu không phải vì vụ án, mà ở bên cạnh nàng không có bạn bè gì cả, sáng nay mọi người lục tục rời nhiệm sở, nàng chẳng biết tới nơi nào, trở về nhà cũng chỉ xem phim, cho nên chiều nay, nàng một mình ngồi trong phòng đọc đi đọc lại các tình tiết của vụ án tới mấy lần.

Thực ra, trong Cục công an này không phải là không có người, nhưng mà việc sắp xếp ngày tết không giống như bình thường, bình thường thì có thể tụ tập với nhau đánh bài, nhưng hiện giờ nàng hơi sợ, nói thẳng ra là không muốn người khác phát hiện một mình mình cô độc.

Nàng một mình tự đắc ngồi trong phòng sắp xếp hồ sơ tới 5h30 chiều, sau đó gọi điện về nhà và mấy người bạn ân cần hỏi thăm tình hình chúc tết, sau đó nhanh chóng rời đi.

Đi qua ngã tư mỗi ngày nàng vẫn đi, nhìn sang đầu đường phía chợ, trên phố xá lúc này cơ bản chẳng có bóng người nào, mọi người hiện giờ đang ở nhà chuẩn bị cho bữa cơm tất niên của mình, chỉ còn một chiếc xe bán hạt dẻ, đứng cô độc trong tuyết.

Có nên gọi hắn về hay không...

Ý nghĩ mới chỉ lóe lên, nàng đã lập tức lắc đầu, nhấn ga rời đi, coi như mình chưa tới nơi này.

Bởi vì có nói cũng vô ích, nếu nàng mạo hiểm đẩy xe đi, thì kiểu gì cũng phải đề phòng cái xèng nguy hiểm, muốn nói chuyện với hắn lúc bình thường thật là khó.

Đêm hôm trước thấy đối phương đột nhiên mở miệng nói chuyện, nàng hơi chần chừ, sau đó tận dụng thời gian hỏi một số câu, đó là một số địa điểm, quả nhiên là có hiệu quả.

Thấy nàng hỏi, tên gốc kia đứng im chần chờ một lát, sau đó day day trán, khàn khàn nói ra ba chữ, sau đó có hỏi thế nào đi nữa, đối phương cũng không có phản ứng.

Gian nhà trở lại trong im lặng, nhưng cũng đã chứng minh, thực thể đối phương không phải là người ngu ngốc, mà cơn đau đã khiến cho hắn bị bệnh tinh thần.

Đột nhiên, nàng cũng nhớ tới một cái tên rất bình thường mà hắn ngẫu nhiên nói ra, chỉ có ba chữ... Cố Gia Minh... Cũng khó trách nàng cảm thấy quen tai, có khi nàng đã nhắc tới tên người này rồi...

Đi thẳng về nhà, thay quần áo, lôi một đóng đồ dự trữ trong tủ lạnh như thịt, rau dưa ra làm.

Tết, vốn nàng nghĩ làm một nồi lẩu nhỏ, sau đó tự mình thưởng thức cũng tương đối lý tưởng, nhưng vấn đề là nàng không có bếp lẩu, cũng đành vậy, nàng vừa xem tivi vừa nhặt rau, rửa đồ ăn.

Sau đó nàng đem thịt bỏ lên cái thớt chặt, chặt, chặt, chặt, sau đó đi chuẩn bị đồ dùng các thứ.

Mỗi người một cái bát nhỏ, nhìn vậy mà nàng cảm thấy vui mừng, dựa theo kinh nghiệm của nàng, cái tên kia trở về là bữa cơm cũng hoàn tất.

Sau đó, chương trình giao thừa đã tới...

ĂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 418

Giao Thừa (3)

Tâm tình của nàng lúc này rất khó miêu tả, nàng ở trong phòng bếp bận rộn một phen, sau đó có chút bất đắc dĩ quay về phòng khách xem TV.

Nhìn đĩa chân giò hun khói đặt trên bàn, các món ăn khác cũng chuẩn bị nguội, tầm 8h30 nàng đi tắm, sau đó thay quần áo ra ngoài.

Trong lòng nàng ôm một bọc khoai chiên, dù sao nàng cũng đã quyết định, đêm nay dù có chết đói cũng không ăn món mình làm...

Nhanh chóng đi tới trung tâm thành phố, có mấy nhà hàng tổ chức tiệc tất niên, nhưng mà cho dù có tiền, ăn đồ ăn ở đây còn ngu hơn.

Nàng mang theo khoai chiên, đi bộ như những người bình thường, trên đường phố tuyết vẫn còn đọng, đèn đường chiếu xuống loang lổ những bóng cây.

Trên bầu trời ánh sáng chiếu liên tục, pháo hoa không dứt, ven đường có thể nhìn thấy những đứa trẻ kết thành đội đi đón giao thừa.

Một mình đi ngoài đường lúc này đúng là cô đơn, bình thường lúc này là thời gian tương đối lãng mạn, hiện giờ chỉ có thể tự an ủi mình một chút, vốn nàng không cảm thấy đói bụng, cho nên sau khi ăn một chút khoai, nàng cảm thấy mình đã no.

Đi qua một đoạn trong quảng trường, một giọt nước mưa lạnh lẽo rơi vào chóp mũi của nàng, trời bắt đầu mưa.

Nàng nhanh chóng che áo khoác ngoài, bước tới một mái hiên cách đó không xa.

Mưa không tính lớn, nhưng mà xem tình hình thì không thể tạm ngay được, nếu như từ đây chạy về nhà thì kiểu gì nàng cũng ướt sũng, trong lòng dâng lên một cảm giác vô lực. Tết ư...

Đọc theo mái hiên chạy về phía con đường chuyển tiếp, ánh đèn của chiếc xe hàng chiếu sáng một góc chợ, nàng che áo khoác ngoài, cúi đầu nhanh chóng chạy tới.

Ầm một cái nàng vỗ vào cái xe nhỏ, nam nhân tên là Cổ Gia Minh ngồi ở phía sau xe ngẩng đầu lên, nàng cũng nhìn hắn.

"Hô, ngày hôm nay cũng chỉ có một mình cậu ở chỗ này, mua hạt dẻ."

"Mua bao nhiêu?"

"Thế nào cũng được... Mà cũng chẳng biết cậu bay giờ đang mơ hồ hay tỉnh táo..."

Cái mái của xe hàng có thể che mưa, nằng đi tới bên cạnh, đối phương đang ngồi trên một cái rương gỗ, lúc này hấn đang đi tới lấy túi hạt dẻ.

Mục Thanh Thanh ngồi xuống cái rương gỗ kia, nhưng chỉ ngồi một nửa, sau đó vỗ vỗ một... nửa còn lại, ý bảo hấn ngồi đây.

Tán thưởng hạt dẻ, lấy tiền, hấn đứng ở đó nhìn nằng một hồi, sau một lát thì ngồi xuống... nửa rương gỗ còn lại, Mục Thanh Thanh đưa lưng về phía hấn vuốt tay:

"Tôi hiện giờ không có nhà để về."

"Trong nhà không có bếp lò, món ăn đã nấu thì không thể ăn, chạy ra ngoài gặp trời mưa... thật là... thê thảm. Hôm nay là đêm giao thừa – 30 tết, tôi bây giờ lại đang nói chuyện với một kẻ gốc như cậu, chẳng biết cậu có hiểu không..."

Chống cảm, Mục Thanh Thanh vừa ăn vừa nói, lời nói có vẻ bất đắc dĩ, khi quay đầu lại nằng mới hiện đối phương đang nhìn pháo hoa, dường như hấn đang nhớ lại, nằng khê thờ dài, thật lâu sau mới lại bắt đầu nói.

"Tôi nhớ trước đây cậu toàn cúi đầu... À, người bắn pháo hoa này tôi quen đây, hấn có một người quen ở UBND thành phố, có quan hệ, năm nào hấn cũng bắn pháo hoa, tiền thưởng cũng được hơn 10 vạn. Năm trước hấn mời một đám người tới ăn cơm, tôi cũng đi... A, món vây cá mùi vị rất ngon..."

Bởi vì trời mưa nên trên phố càng thêm vắng lặng không người, hai người ngồi trên cái rương nhỏ, cỡ lẽ bởi đối phương không hiểu nên Mục Thanh Thanh vừa ăn hạt dẻ, vừa thỉnh thoảng nói mấy câu.

Sau một lúc thì nằng nói linh tinh tới đủ loại chuyện cũ, ví dụ như lúc còn nhỏ trêu đùa em gái mình, đã từng có một người bạn trai nhưng hấn đã thay lòng, nằng bị điều tới Dự Giang là bị người ta hãm hại... Trong đêm, hai người đưa lưng về phía sau, câu chuyện của nằng bao trùm cơn mưa buổi tối...

Vẫn đúng 10h đêm thu than, hai người đẩy xe hàng đi qua từng con phố, khi trở lại trước nhà mình, Mục Thanh Thanh muốn lấy bếp lò trong xe ra nhưng mà không thành công.

Cuối cùng Gia Minh đem nó vào trong phòng, có ngọn lửa, Mục Thanh Thanh bắt đầu xào rau, Gia Minh thì ở trong phòng gọt hạt dẻ, trong tivi tiếng ca chúc mừng xuân tiếp tục vang lên.

"Cho dù thế nào... Cuối cùng cũng đã qua một năm..."

Món ăn thứ nhất đã xong, nằng thật cao hứng, món ăn thứ 2, thứ 3 cũng xong, lúc này nằng quên là mình không lấy ớt cho vào, cho nên vội vàng chạy vào phòng bếp tìm.

Trong lúc nhất thời luống cuống tay chân, khi chạy tới phòng bếp thì lửa đã bùng lên, thức ăn trong nồi đã hồng. Tên ông Cố Gia Minh kia cầm lấy cái nồi, tay phải chỉ vào nằng.

Hơi sừng sờ, nằng đưa ớt trong tay cho đối phương, từ đó về sau, các món ăn cứ tới tấp hiện lên, trong phòng tràn ngập mùi thơm, tuy rằng nguyên liệu và gia vị đều do nằng chuẩn bị, nhưng do hai bên không thể nói chuyện, nằng cũng chẳng còn cách nào đứng im, không giúp hấn được.

"Chẳng nhẽ trước khi bị bệnh, cậu là một đầu bếp..."

Mặc dù có chút khó có thể tin, thế nhưng sau một lúc, nhìn bàn thức ăn phong phú trước mặt, ít ra còn phong phú hơn trong tưởng tượng của nàng rất nhiều.

Lúc này nàng mới hận mình là tại sao lúc nãy lại ăn khoai chiên và hạt dẻ.

Nàng lấy hai *** bia trong tủ lạnh, đưa một *** cho tên kia, sau đó kéo hắn tới salon, cố gắng khoa tay múa chân.

"Cùng nhau ăn nhé."

Vất vả lắm mới thuyết phục được hắn cầm đũa lên, Mục Thanh Thanh tự thấy mình đã có thêm một bí quyết nói chuyện, đợi khi hắn tinh táo nói chuyện đó là vận may, nhưng mà chỉ cần kiên trì một lúc là hắn cũng sẽ thuận theo tự nhiên làm một số chuyện, nàng đoán là người này trước đây là một đầu bếp, nếu không tại sao hắn lại có thể nấu ăn ngon như vậy.

Tới gần nửa đêm, thời gian chậm rãi trôi qua, sắp tới giao thừa, mấy tiết mục cuối cùng trong tivi cũng sắp hết, Mục Thanh Thanh vừa uống bia vừa xem, trong lòng nàng lúc này vẫn còn nghi vấn, thỉnh thoảng cười hỏi người đàn ông kia:

"Trước đây chắc chắn cậu là một đầu bếp..."

"Hoặc là muốn làm đầu bếp..."

"Không biết cậu là người nơi nào..."

"Chẳng nhẽ bị tai nạn xe cộ dẫn tới mất trí nhớ, trước đây tôi đã xem báo, có một số cựu chiến binh còn có cả viên đạn trong đầu, sau vài chục năm cũng không biết, thỉnh thoảng chỉ đau đầu, cậu có giống như vậy không..."

"Ngày đó cậu đã từng nói Cố Gia Minh... Tôi nghĩ khi nào có thời gian, tôi sẽ tra cứu tư liệu cho cậu xem..."

"Có thể cậu vẫn còn người nhà đấy, cha mẹ, thân thích, bạn bè, bạn gái..... Ách, nhưng mà xem thấy cậu ngờ ngác như vậy, cũng không đẹp trai, cỡ lẽ không có bạn gái... Không phục sao, không phục thì nói vài câu đi..."

"Ách, cậu làm sao vậy..."

Mang theo chút men, nàng đột nhiên phát hiện, thân thể của nam nhân bên cạnh mình khẽ run lên, mạch máu trên trán bành trướng, mồ hôi bắt đầu chảy ra, "két" một chút, *** bia trong tay hắn đã bị bóp nát, bia phun ra như vòi nước.

"Cậu làm sao vậy... bệnh... Tôi tìm thuốc cho cậu..."

"Cách... cách cách, cách cách..."

Đó là thanh âm hai hàm răng va vào nhau, lúc Mục Thanh Thanh đứng lên, hần cũng run rẩy đứng lên, cái *** bia rơi trên đầu, hai tay lau mồ hôi trên trán, Mục Thanh Thanh nhìn hần đi tự động đi vào trong phòng ngủ.

"Này..."

Gọi mấy câu, đương nhiên là không có phản ứng, Mục Thanh Thanh chạy về phòng ngủ, tìm một số loại thuốc trong tủ y tế, cầm nước nóng chạy tới, lúc này nàng phát hiện nam nhân kia đã co rúc trong góc tường, hai tay ôm cái trán, chịu đựng đau đớn cùng cực.

Nàng tiến lên muốn mớm thuốc, nhưng mà cánh tay của hần quá cứng, nàng là nữ cảnh sát đã trải qua huấn luyện, nam cảnh sát cũng không bằng nàng, nhưng lúc này chẳng ăn thua gì cả...

Tối hôm đó, nàng ngủ không được ngon giấc.

Người đàn ông kia đau đớn chừng 15 phút đồng hồ, không thể cho hần uống thuốc, mà thực ra có dùng cũng chẳng có tác dụng gì. Giống như lần ở căn nhà bỏ hoang kia, sau khi đau đớn qua đi, hần đi rửa mặt, sau đó im lặng ngủ trên giường.

Lúc này giao thừa đã diễn ra, trong phòng khách còn lại một đồng hồ hỗn loạn, Mục Thanh Thanh lúc này đương nhiên không có tâm tình thu dọn, cũng leo lên giường đi ngủ.

Tác dụng của cồn làm cho nàng nhanh chóng tiến vào trong mộng đẹp, nhưng không lâu sau đó, sau khi cơn buồn ngủ qua đi, nàng nghe thấy những thanh âm rất nhỏ, hình như là nàng tỉnh lại, sau đó lại chìm vào trong mộng đẹp.

Lần thứ hai khi mở mắt ra, nhìn đồng hồ báo thức, thấy đã là 4h30 sáng, miệng khô lưỡi khô, nàng giãy dụa một lát mới bò dậy được.

Mở cửa phòng ngủ, ánh đèn ở ngoài đường vẫn chiếu vào qua cửa sổ, chỗ sáng chỗ tối, phòng khách lúc này đã khôi phục ngăn nắp sạch sẽ, bát đĩa đã thu dọn xong, thậm chí cả cái bếp lò cũng không thấy.

Nam nhân tên Cố Gia Minh ngồi ở bên cửa sổ, nàng lên lút đi tới, ngồi xuống bên cạnh hần, hai tay chống gò má.

"Khi nào có thời gian, tôi đưa cậu đi bệnh viện, được không?"

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 419

Tự Hội

Sau khi trải qua bữa cơm tất niên, hai người dần dần quen nhau, chí ít Mục Thanh Thanh cũng cho là như vậy.

Mấy hôm sau vụ án Ngân Hồ có đột phá, thi thể của đám người này bị phát hiện tại một ngón núi rác ngoài vùng ngoại ô, bọn họ bị người ta đánh chết, Mục Thanh Thanh có một lần hoài nghi Gia Minh vì ngày đó hắn có biểu hiện khác thường.

Nhưng mà hoài nghi cũng chỉ lướt qua mà thôi, suy đoán cuối cùng là hắc đạo đánh hắc đạo, do hung thủ cuối cùng không tìm được nên vụ án cứ để đó.

Thời gian trôi qua, thiên địa chuyển sang tháng 3, tháng 4, chim chóc vui ca, cây cỏ tươi tốt, Mục Thanh Thanh đã có thể cùng Gia Minh nói chuyện nhất định, cách đơn giản là liệu mạng khoa tay múa chân, sau đó ám chỉ cho hắn biết là phải làm như thế nào.

Nàng tra cứu cái tên Cố Gia Minh trong toàn bộ hệ thống hồ sơ của lực lượng công an, người thì có nhiều, nhưng lạ một điều là sau khi loại bỏ dần lại chẳng có đầu mối gì.

Nếu như do quyền hạn của nàng chưa đủ, vậy thì chắc là không có quan hệ với cái tên Gia Minh ở nhà mình.

Nàng cũng vài lần đi gặp cái tên được mẹ nàng giới thiệu, hai người đi xem phim, tản bộ, tháng 4 mưa phùn, tâm tình của nàng cũng không buồn không vui.

Dù sao thì Dự Giang cũng chỉ là nơi ngoài cổ hương, nàng cũng chưa có ý định trở lại nơi sinh ra của mình.

Gia Minh thỉnh thoảng phát bệnh, thời gian ngắn dài không giống nhau, mức độ đau đớn cũng như vậy, hắn vẫn cứ cắn răng chịu đựng sao cho không phát ra thanh âm.

Một ngày nào đó trong tháng 4, hắn đau đớn vô cùng, Mục Thanh Thanh liệu mạng nhét thuốc giảm đau vào trong miệng của hắn, kết quả là đối phương tự nhiên đưa tay bóp cổ nàng, dí nàng xuống giường, nước và cốc đổ tung tóe.

Tay của hắn giống như hai cái kim, Mục Thanh Thanh giãy dụa thế nào cũng không thoát, nàng cảm thấy khó thở, bèn rút khẩu súng bên hông ra, dí vào đầu hắn.

Nhưng nàng còn chưa kịp làm gì thì đã bị ngắt đi, sáng hôm sau tỉnh lại thấy hai người ngủ cùng một giường, sau khi kiểm tra lại thấy quần áo vẫn chỉnh tề, không có vết tích bị người xâm hại.

Nàng nhìn nam nhân bên cạnh, trông hẳn ngũ giống y hệt một đứa trẻ, chỉ là người nàng lúc này có rất nhiều mồ hôi, bốc lên mùi khó chịu, nàng có cảm giác mình đã ngủ cùng một tên ăn mày một đêm vậy.

Cho nên mấy hôm sau nàng giận dữ, đại khái là do tối hôm đó bị ngắt, hai ngày sau nàng bị bệnh.

Cảm mạo mang theo cơn sốt âm âm xông tới, nàng sốt lên tới 40 độ, đã nhiều năm nàng chưa ốm tới mức này, điều duy nhất an ủi là Gia Minh hình như đã nhận ra cái gì đó, sáng thì nấu cháo cho nàng, trưa, tối đều quay về mua cơm, sau khi hẳn đặt lên bàn thì không tiếng động rời đi.

Cũng chẳng biết có phải do lần đó quá đau đớn mà hiện giờ hẳn đã tỉnh táo lại đôi chút hay không, nhưng mà một tháng sau hẳn mới bệnh lại, đây là khoảng thời gian dài nhất mà Mục Thanh Thanh từng biết.

Sau khi phát bệnh, tất cả lại trở về bình thường, Mục Thanh Thanh đột nhiên có cảm giác rất thèm bát cháo kia, giữa tháng 4, nàng mạnh mẽ kéo băng được đôi phương tới bệnh viện làm điện não đồ, nhưng kể quả lại quá mức phân vân.

"Không biết nó là thứ gì cả..."

"Nếu như tập trung vào một điểm, tôi sẽ nói nói là khối U, nhưng hiện tại... đây là bệnh mà tôi chưa thấy bao giờ, cho nên cần phân tích, tôi đề nghị..."

Mục Thanh Thanh nhìn cuộn phim kia không hiểu, nhưng có lẽ bệnh viện ở Dự Giang không phải là bệnh viện lớn, mà thời gian lại ít, nàng không thể ngày nào cũng mang hẳn đi khám, cho nên quyết định khi nào rảnh nàng sẽ mang hẳn tới Giang Hải.

Nhưng mà Gia Minh dường như lại có thể hiểu, hẳn nhìn cuộn phim, tâm tình có chút hỗn loạn, lúc đó Mục Thanh Thanh vô cùng hoangrsowj, còn tưởng rằng hẳn sẽ phát bệnh tại chỗ, nhưng hóa ra chỉ là sợ bóng sợ gió mà thôi.

Đội cảnh sát hình sự đôi khi rất bận rộn, nhưng cũng có lúc rảnh rỗi. Có mấy lần nàng đi chợ, gặp Gia Minh đang bán hàng, nàng giúp hẳn một lúc, đồng thời quan sát mấy gian hàng xung quanh, người khác gọi nàng là bà chủ, nàng rất bất đắc dĩ, có thể thấy người nào rất tò mò với quan hệ của hai người.

Sang tháng 5, nàng mua gạo, thịt, hành về nhà, định nấu một nồi cháo hoa.

Sáng hôm sau, khi Gia Minh còn chưa dậy, nàng đã kéo hẳn tới phòng bếp, khoa tay múa chân nửa ngày rồi đi về phòng mình ngủ tiếp. Một giờ sau, có một nồi cháo đặt bên giường.

Từ đó về sau, ngày nào cũng vậy, Mục Thanh Thanh thoải mái hưởng thụ phân công cho hẳn làm việc ở phòng bếp. Đương nhiên, bảo hẳn giúp mình một số chuyện cũng chẳng sao, tâm tình của nàng lúc này rất tốt.

Cứ như vậy tới cuối tháng 6.

Một ngày nào đó cuối tháng 6, Cục trưởng gọi Mục Thanh Thanh lên, đưa cho nàng một bộ hồ sơ.

"Vị Chí Cường, biệt hiệu là Cường ngốc, tên thật Lạn Mệnh Cường, cô có ấn tượng gì với người này không?"

"Khi tôi ở Giang Hải đang điều tra vụ này thì bị điều tới đây, hấn giết người sau đó bỏ trốn..."

"Hiện giờ hấn đang ở Hongkong, gần đây lại dính vào vụ cướp tiệm vàng giết người, hơn nữa lại còn có quan hệ thân mật với Lão đại Mân Côi (hoa hồng) ở bên đó. Đối với vụ án này, tổ chức điều tra tội phạm bên đó và Giang Hải rất coi trọng, cho nên quyết định hợp tác điều tra. Bên Giang Hải sẽ có đội trưởng Đinh qua đó, cô hiện đã có hồ sơ triệu về Giang Hải. Lần này sau khi cô đi Hồng Kông có thể trực tiếp qua về Giang Hải trình diện, tờ thông báo này cô xem qua một chút. Chúc mừng thăng chức."

Cục trưởng cười vỗ vỗ vai nàng:

"Không cần phải quá kinh ngạc, năng lực và sự cố gắng của cô mọi người đều nhìn thấy, nhưng mà còn có một việc, mọi người đều biết cố rất liều mạng, thế nên khi hai bên hợp tác điều tra, việc liều mạng sẽ giống như việc muốn độc chiếm công tích. Khi làm việc mới dám người kia, cảnh sát địa phương sẽ không muốn người ngoài nhúng tay vào quá nhiều, cho nên lần này cô sẽ đóng vai người đi du lịch. Chuyện quan trọng nhất hiện giờ của cô là... nhớ mang kỹ chỉ phiếu, cái này xem xong rồi đốt đi..."

"Ba" một cái, Mục Thanh Thanh đứng dậy chào, sau đó nói: "Kiên quyết phục tùng chỉ thị của lãnh đạo!" rồi nàng cười hi hi.

Nàng ở đây làm việc liều mạng như vậy chính là muốn sớm ngày trở lại Giang Hải, hiện giờ mục tiêu đã đạt được, Mục Thanh Thanh vô cùng vui vẻ, nhưng mà khi tan tầm trở về tới ngã tư đường, nàng mới hơi nhú mày, một lát sau nàng dừng xe ở ven đường, đi tới chợ.

"Đúng là làm khó cậu rồi, để cậu ở lại đây thế nào được... Tôi phải trở lại Giang Hải, sau đó tới Hồng Kông..."

Mặt trời chiều ngã về tây, hai người ngồi trên cái rương sau xe hàng, Mục Thanh Thanh khổ não hồi lâu, sau đó quyết định:

"Thôi vậy, có muốn tới Hồng Kông hay không? Bên đó điều kiện chữa bệnh rất tốt, biết đâu có thể chữa được bệnh não cho cậu, nếu như Hongkong không được, tôi còn biết Giang Hải, bệnh viện Giang Hải là một nơi không tồi... Cứ quyết định như vậy, tôi dẫn cậu đi Hồng Kông khám bệnh, nếu không cần về Giang Hải mà đã trị được bệnh thì càng tốt..."

Sau khi quyết định, nàng bắt đầu gọi điện thoại:

"Này, Diêu Lộ, tớ là Thanh Thanh... Đương nhiên có chuyện mới tìm cậu, tớ biết cậu thần thông quảng đại, là như vậy, tớ muốn dẫn một người đến Hongkong, hấn không có hộ chiếu... Ách, là nam nhân... Có đẹp trai hay không mắc mớ gì tới cậu, linh tinh... Dù sao hiện giờ tình hình là như vậy, cậu có ý kiến gì thì nói đi..."

Italy, Viên.

"Dù sao... mấy năm nay chạy tới chạy lui ở Châu Âu, không ngờ lại gặp được Linh Tĩnh, tôi cũng nghe nói cậu thi đậu Học viện âm nhạc ở Viên..."

Ngồi ở trong quán cà phê, Lý Văn Tú mỉm cười nhìn về phía cô gái đối diện.

Trước đây nàng từng đảm nhiệm chức vụ giảng dạy y học ở học viện Thánh Tâm, Lý Văn Tú đương nhớ Diệp Linh Tĩnh, mà không ngờ Linh Tĩnh

cũng nhớ mình, cho nên hai người ngồi nói chuyện.

"Thực ra tôi đã tốt nghiệp, mấy hôm nữa sẽ trở về Giang Hải."

Mặc áo sơ mi trắng, quần jean màu xanh, Linh Tĩnh chống cằm, nở một nụ cười:

"Ở đây bốn năm cuối cùng cũng tới đích, cảm giác như được giải thoát."

Lý Vân Tú uống một ngụm cà phê:

"Được rồi, nếu như mấy hôm nữa cậu về không bằng mang giúp tớ một ít đồ. Tớ mua ở Pháp được một số đồ trang sức, hiện đã bọc lại được rồi."

Nàng cười cười lấy một cái túi nhỏ ở trong túi ra, lúc mở ra để lộ một cái bình nhỏ, bên trong có gì đó như cát mịn.

"Dạ quang, có người nói nó tượng trưng cho sự lãng mạn của Pháp, giúp tôi giao cho một cô gái tên là Phương Quốc Lâm được rồi, tôi chỉ biết cô ấy là chuyện gia máy tính. Hiện giờ nàng chưa có bạn trai, coi tôi là chị, mong là cậu có thể mang về cho cô ấy. À, hiện giờ cô ấy đang ở Giang Hải, địa chỉ là..."

Sau khi giao xong, nàng nói mình có việc, đứng dậy rời đi, nhìn theo bóng lưng người này, Linh Tĩnh hơi nhíu nhíu mày, dường như chuyện có gì đó không bình thường, nhưng nàng cũng không nghĩ nhiều nữa, bỏ cái túi nhỏ vào trong túi.

Sau khi đi qua một góc đường, Lý Vân Tú thở phào một cái, tay phải miết một cái vào ngón tay, một giọt máu từ trong ống tay áo rơi xuống đất.

Cảnh giác nhìn bốn phía, nàng chậm rãi đi trước, lại qua một con đường, nàng mơ hồ cảm nhận có tiếng sấm vang lên ở đâu đó rất gần.

Cũng chỉ những người được huấn luyện chuyên nghiệp như nàng mới cảm nhận được sự khác biệt không bình thường.

Hít sâu một hơi, nàng bắt đầu chạy.

*** Venice, tổng bộ U Âm Thiên Cầm.

Đứng trên ban công nhận điện thoại xong, Kelly đi vào phòng, Natalie ngồi trên sa lông, vừa uống rượu đỏ vừa nhìn cảnh tượng chiến đấu trên màn hình. Thấy nàng vào, Natalie cảm khái: "Đúng là làm bậy..."

"Càng loạn càng tốt, tiểu đội Chambers phụ trách an toàn cho Diệp Linh Tĩnh toàn quân bị diệt, Lý Vân Tú này... Hình như đã đem Không Kiến Chi Trần giao cho bạn học Linh Tĩnh của chúng ta. Cũng may là người truy kích đã bị nàng ta rời đi, tạm thời không ai biết được Linh Tĩnh..."

"Đúng là có người đã theo dõi nàng? Viêm Hoàng Giác Tinh dường như muốn kéo chúng ta xuống nước..."

"Vấn đề là người truy sát chỉ có người, dựa theo hai gã còn sống nói, súng đạn không có bao nhiêu hiệu quả với người này, lực lượng của hắn rất mạnh... À, quả thực giống y như Cố Gia Minh..."

"Lại là một tên bất tử..."

Natalie để chén rượu xuống, nói:

"Ngư Thủ Hi yên lặng bốn năm, đây là lần đầu tiên hắn xuất thủ, không biết hắn định làm gì... Tôi rất ghét cảm giác như vậy..."

Nàng suy nghĩ một hồi, sau đó nói:

"Tôi sẽ cùng Diệp Linh Tinh tới Giang Hải, sau đó sẽ tìm Viêm Hoàng Giác Tinh nói chuyện này, nếu như giữa đường gặp tên đó, tôi sẽ thù cảm giác bất tử."

Trước kia mới Giác Tinh một lần, Bá Tước xông từ trong căn cứ ra ngoài, Natalie vẫn cảm thấy bị sỉ nhục, hiện giờ khi nói tới chuyện này, trong mắt nàng hiện hàn mang, không khí trong phòng giảm xuống mấy độ, rượu vang đó giống như là máu...

Kelly đi ra cửa phòng.

Ngồi thuyền, đổi xe, đại khái sau nửa giờ, nàng đi tới một địa điểm trong căn cứ.

Trong phòng bắn súng, tiếng súng vang lên liên tiếp, nàng đi trong một hành lang thật dài, sau đó thấy một thiếu nữ phương Đông để tóc đuôi ngựa.

Thiếu nữ này đeo dây lưng đen, hai chân thon dài mà thẳng tắp, đôi đạn, bắn, tinh thần tập trung nghiêm túc.

Kelly đứng xem một hồi, thấy người kia dừng bắn, nàng nói:

"Cô có việc làm rồi."

"Cái gì?"

Cho dù đã được cách âm, nhưng tiếng súng vẫn rất kinh người, Kelly bĩu môi, sau đó, sau đó hô lớn:

"Người bạn tốt nhất của cô, đang gặp nguy hiểm---- "

Cô gái tên là Liễu Hoài Sa đứng im không nhúc nhích nhìn nàng khuôn mặt, đột nhiên giơ tay lên, phanh một tiếng, bắn nát vỏ bia, Kelly bị lỗ tai, có chút bất đắc dĩ.

"Tôi sẽ đến Giang Hải..."

*** Trung Quốc, Nga Mi.

Tuệ Thanh đi vào phòng, Phương Chi Thiên đứng lên.

"Chuyện lần này... sợ rằng không đơn giản."

Tuệ Thanh nhíu nhíu mày, nói:

"Nhược Nhược rất đau đầu, hiện giờ vẫn kiên quyết muốn tới Giang Hải, còn nói Giang Hải sẽ có chuyện, địch nhân rất lợi hại, có lẽ sẽ có rất nhiều người chết, sức khỏe hai năm qua của nàng đã kém đi, lần này thấy trước nhiều chuyện như vậy, thực là không tốt."

"Nếu như chúng ta bỏ qua chuyện này, cũng có thể xác định tính tiên đoán của Nhược Nhược... Nếu như đi ngược lại..."

"Vấn đề là Cố Gia Minh đã chết, Không Kiến Chi Trần là thứ duy nhất có thể cứu được Nhược Nhược."

Tuệ Thanh ánh mắt nghiêm khắc nhìn hẳn một cái, nói:

"Chúng ta không biết cô ấy có thể kiên trì được bao lâu, tôi sẽ dẫn theo Nhược Nhược tới Giang Hải."

Phát trần trong tay nàng vung lên, tiếng xé gió như đao kiếm tức khắc bùng nổ:

"Tôi cũng muốn xem, người đánh tới lần này... rốt cục là ai..."

ÂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 420

Trở Về

Tháng bảy, Hongkong.

"Cậu sốt ruột với hần như vậy làm gì, cậu biết hần gốc rồi còn, thật là..."

*** Sáng sớm, trong khu ăn uống của một khách sạn, trên một cái bàn ăn, hai người đang giằng co nhau, bộ dáng rất giống đàm phán.

Lão đại Mân Côn vốc người hơi có chút mập mạp, đem nửa quả trứng bỏ vào trong miệng, sau đó ăn một cách ngon lành, hần không để ý tới người kia, nói:

"Bản thân tôi không có nhiều chuyện lắm, đều là huynh đệ cùng một đường, kiểu gì chẳng có lúc bí quá hóa liều, tôi nghĩ chuyện đó là rất bình thường... Được rồi, nếu như hần thực sự có chỗ nào đó sai, tôi ở chỗ này xin lỗi anh là được, Đại Phi Ca, anh đại nhân có đại lượng, có thể thông cảm cho một chút được không."

"Tôi cũng chẳng có ý như vậy, Côn Ca, chẳng qua tôi có vài lời phải nói cho rõ ràng mới được."

Nam tử ngồi đối diện đang uống cà phê, dùng khăn tay lau miệng, nói:

"Cửa hàng vàng kia nằm trên địa bàn của tôi, cái tên Đại Lục từ kia tới đây còn chưa nói chuyện với tôi đã giết người, chuyện này rất khó ăn nói với anh em bên ngoài. Đây không phải là chuyện quan trọng nhất, quan trọng nhất là, tổ trọng án đã chăm chăm vào vụ án này, bọn họ đối với chuyện này vô cùng coi trọng, ba ngày nay đều tới địa bàn của tôi điều tra. Hiện giờ tôi đang vô cùng bị động, Côn Ca, vì nể mặt anh tôi mới tới đây nói chuyện, chứ không tôi đã đem thẳng Đại Lục từ kia tới cục cục cảnh sát rồi..."

"Không phải chứ, Đại Phi Ca, đám cảnh sát kia vốn lòng tham không đáy, hình như tháng này anh hiểu kính chúng hơi ít, họ kiếm cơm mà thôi được, chuyện này ai chẳng biết là thẳng Đại Lục từ làm, có quan hệ gì tới anh. Anh cũng nên thoáng một chút, khi không có việc cũng nên an bài cho mai sau. Giống tôi này, tháng trước vừa cùng với thanh tra Tịch của tổ trọng án ăn điểm tâm đây..."

Thái độ của hần rõ ràng chỉ là nói cho có lệ, Đại Phi cười cười:

"Côn Ca, thời gian của mọi người rất quý giá, chuyện đó tôi đã nói với anh, không nhắc tới thì không có vấn đề gì, anh là anh, tôi là tôi. Hình như gần đây anh hơi béo, anh xem, anh ăn nhiều như vậy, lại rườm rà, thời gian để lãng phí, nói không chừng còn phải nghĩ xem mình nên ăn cái gì rồi mới ăn. Nào là trứng gà, Lạp xưởng... tôi không giống vậy, khẩu vị tôi nhỏ, không ăn được nhiều, cứ đơn giản nhẹ nhàng là được, cũng cố tình cảm với đám cảnh sát không

phải là không thể, bọn họ thích nhất cái gì? Đương nhiên là phá án rồi, tôi chỉ phối hợp một chút là ok ngay. Dù sao hấn cũng chẳng phải huynh đệ của tôi, hấn cũng đâu nề mặt tôi, tôi làm như vậy. Côn Ca, anh thấy có nên giao nộp hấn không?"

"Ác..."

Mân Côn nhún vai, vỗ vỗ bàn đứng lên:

"Thích thì làm..."

Đại Phi sắc mặt âm trầm xuống, tình thế lập tức trở thành giương cung bạt kiếm, hai tay hấn nâng lên, Mân Côn xoay người đi ra ngoài, lúc đi tới cửa, hấn bỗng nhiên cười to, vỗ vào bàn ăn.

"Nói đùa thôi, Đại Phi Ca, anh xem mặt anh biến sắc thật là khó coi, tôi sợ hôm nay anh sẽ cho người chém tôi mất, tôi là người rất nhát gan... Thế này, người bình thường tôi sẽ không nói, Lạn Mệnh Cường, anh cũng biết, hấn chém người rõ ràng là không muốn sống. Tôi vốn định xem anh đánh hấn thế nào, nhưng hiện lại muốn thu lưu hấn, thế nhưng trước đó không lâu, người này chân ngoài dài hơn chân trong, câu dẫn chị dâu. Tôi thấy hấn là một thằng nhóc, tôi không muốn động vào, hai anh em hấn tranh giành rồi đánh nhau. Tôi cũng chẳng làm khó hấn làm gì, cũng không có khả năng bao che hấn. Anh nghĩ xem, nếu tôi muốn bao che hấn cần gì phải làm như vậy."

Đại Phi cau mày:

"Nói như vậy thì chuyện của hấn anh mặc kệ?"

"Quản thế nào được? Chính quyền Hồng Kông hiện giờ không giống như ngày xưa, lúc nước Anh quản lý thì thế nào cũng được... Nhưng mà dù sao hấn cũng từng đi theo tôi, anh trai hấn lại đỡ cho tôi một đao, Đại Phi Ca nếu anh quả thật muốn tìm hấn tính sổ, thì nên hạ thủ lưu tình, tha cho hấn một con đường sống đi..."

Đối phương sắc mặt âm trầm, không nói một lời. Mân Côn nở nụ cười, gõ gõ bàn:

"Tôi thấy cứ nên quyết định như vậy đi, chuyện bên đó tôi xem có người nào quan hệ không, xóa sạch đi là được. Qua một thời gian chuyện âm thầm, chúng ta lại cùng nhau uống trà, gọi cà chú Kiên cùng đi, đã lâu rồi tôi không gặp chú ấy... Bữa sáng tôi ăn trứng, không nên tranh với tôi."

Vừa cười vừa đi tới cửa, Mân Côn mới lắc đầu phun ra một hơi thở, phát phát tay:

"Trước đây hấn chẳng để ai vào mắt, muốn chém là chém. Nói tới Đại Phi, ai cũng biết hấn rất lợi hại. Bây giờ hơi có chút phiền phức đã gọi tới gọi lui, làm lão đại ai mà chẳng có phiền phức, không sợ phiền toái tại sao không mời họ đi ăn sáng, muốn làm công dân tuân thủ pháp luật... Sợ phiền phức thì cũng đừng làm lão đại. Đại Phi Ca u... hết thời rồi..."

Cứ nhắc đi nhắc lại như vậy cho tới lúc đi ra ngoài cửa xe, Mân Côn hơi nhíu mày:

"Đi gặp Cường ngốc."

Ba chiếc xe nối đuôi nhau đi qua hai con đường, sau đó dừng lại, lúc cửa xe mở ra, một người đàn ông mặc áo chữ T ngồi vào, đoàn xe lại tiếp tục đi chuyển.

"Cái cửa hàng vàng kia tao đã báo mày là không nên động vào, bây giờ còn đánh chết người, chuyện rất lớn, tao có rất nhiều áp lực biết không..."

"Xin lỗi. Côn Ca."

"Không cần xin lỗi, anh trai mày bảo tao chiếu cố cho mày một chút, thiếu tiền nói với tao là được..."

"Côn Ca, anh đã chiếu cố em nhiều rồi..."

"Dừng dừng dừng dừng, không nên nói lời như thế. Nhưng mà mày cũng đừng trách tao nói thẳng, cái loại đồ thuật nhảm nhí của mày còn không bỏ, thì có bao nhiêu tiền cũng thua sạch mà thôi, mày chỉ biết chém người, mà đạo lý là chém người sẽ không có tiền đồ, người có tiền đồ sẽ không chạy đi chém người..."

Hắn lắc đầu:

"Bây giờ không phải là tao không giúp vấn đề của mày, chuyện này nếu như làm lớn, cái tên Đại Phi kia sẽ không đơn giản như bây giờ đâu, cảnh sát hiện giờ đang hợp tác điều tra, nghe nói bên Giang Hải còn phải hai cảnh sát tới đây. Loại chuyện này mày cũng rõ, có người ngoài xía vô, dù không có công trạng họ cũng phải bới ra công trạng... Hiện giờ tao phải xem tình hình phát triển thế nào, sau đó an bài cho mày đi trốn, cũng không nên suy nghĩ quá nhiều, có chuyện gì tao giúp mày là được..."

"Côn Ca..."

Màn Côn cười cười, vỗ vỗ vai đối phương, vẻ mặt trượng nghĩa.

*** Tới Hồng Kông ngày thứ 4 rồi, Mục Thanh Thanh có cảm giác mình bị lừa.

"Chỉ chuyển giao tư liệu, sau đó sẽ có chuyên gia của chúng tôi dẫn các người đi du lịch Hồng Kông, còn việc địa bàn của hắc bang chúng ta sẽ nói chuyện sau, đội trưởng Đinh, anh có ý kiến gì không?"

"Việc không muốn cho chúng tôi nhúng tay vào tôi đương nhiên hiểu, mặc dù là hợp tác điều tra nhưng chúng tôi không quen thuộc địa bàn Hồng Kông, cần cứ vào hoàn cảnh và cuộc sống ở đây sắp xếp như vậy là bình thường... Àch, chắc là bình thường."

Người đàn ông đối diện gật đầu cười cười:

"Mấy ngày hôm nay chúng tôi cũng phải tranh thủ nói chuyện với thủ trưởng của đám cảnh sát kia một chút, thanh tra Mộc là người tương đối nghiêm túc, đại khái coi chúng ta là người vương chân vương tay, cho nên chỉ làm việc với chúng ta theo hình thức."

Ai cũng là người trong ngành nên cũng hiểu, nếu ở địa bàn họ, họ cũng không muốn người khác nhúng tay vào, đương nhiên cũng sẽ không mong muốn

có một người hoàn toàn không hiểu đến khoa tay múa chân.

Mục Thanh Thanh cười cười, biết mình nếu như đưa ra yêu cầu, đương nhiên có thể cùng nhau phá án, nhưng ngoại trừ việc nhìn người khác làm việc thì cũng chẳng làm được gì hơn, người ta không muốn mình nhúng tay vào, nếu cố tình thì trở thành vướng chân vướng tay, còn làm cho người ta ghét mình hơn.

"Tôi tới để đi du lịch..."

"Cô có thể nhân dịp này mang bạn mình đi khám bệnh."

"Ta cũng muốn như vậy."

Mục Thanh Thanh quay đầu lại, có chút bất đắc dĩ, nói:

"Hắn không muốn đi, tôi cũng chẳng có cách nào..."

Tám giờ tối, trong tầng cao nhất của khách sạn, mùa hè tuy nóng, nhưng ở tầng này gió thổi mới mang theo sự mát mẻ. Đứng từ trên nhìn xuống dưới, cảnh tượng Đồng La Loan phồn hoa vô cùng, Gia Minh ngồi ở một góc, nhìn xuống bên dưới.

Lúc tới Hồng Kông, hắn trở nên có chút kỳ quái ---- thực ra, nửa năm nay hắn vẫn luôn như vậy, chỉ là trong khoảng thời gian này, hắn trở nên tinh táo hơn bình thường mà thôi.

"Bạn của cô bị bệnh gì vậy? Sao lúc nào cũng giống như đang suy nghĩ."

"Tôi cũng không rõ, trong đầu có một cái gì đó tương tự như nhọt." Mục Thanh Thanh lắc đầu cười cười:

"Thực ra ngoại trừ hắn không để ý tới xung quanh, thì vẫn giống như người bình thường, ăn cơm hắn biết mình tự trả tiền, nếu như... biểu hiện đang suy nghĩ...thì một lúc sau sẽ bình thường thôi..."

"Cái loại bệnh này không biết lo cho bản thân mình."

"Đúng vậy."

Mục Thanh Thanh thờ dãi:

"Cho nên phải nghĩ cách cho hắn đi bệnh viện..."

*** Máy bay phá vỡ tầng mây, dần dần hạ xuống, đèn của thành phố kéo dài tới ven biển, những con thuyền trên biển đang lấp lánh.

Giống như vô tình bị một loại tình cảm nào đó bao phủ, cô gái ngồi bên cửa sổ, ánh mắt nhìn thẳng, thân hình không nhúc nhích, cảm giác lúc này là thân hình tê dại, có gì đó ở yết hầu cứ trực xông lên tới miệng.

Tất cả sức lực đã mất đi, chỉ còn lại một mình nàng, độc lập với toàn bộ mọi người.

Sân bay, phố xá sầm uất, trường học, bến cảng, nhà, bốn năm rồi, nàng lại cảm thấy gió của Giang Hải, mê ly của thành phố, bóng đêm vẫn như ngày hôm qua...

Tám giờ hai mươi, nàng xuống máy bay, bước trên mảnh đất Giang Hải, hai chân nàng mềm nhũn, nhưng sau đó lại đứng lên, sự căng thẳng trong 4 năm rồi nổ tung như bọt biển!

Nước mắt đã rơi...

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 421

Thỏ Trắng Cô Đơn

Mấy năm rồi mới ngủ ở nhà, nhìn căn phòng quen thuộc, nhất thời nàng có cảm giác mình không quen lắm.

Trên giá sách vẫn còn những tiểu thuyết tình cảm và truyện tranh trước đây nàng thích, trên tường vẫn có những bức ảnh ngôi sao mà nàng từng hâm mộ, cuốn album nhỏ trên bàn vẫn còn những bức ảnh cũ, có Gia Minh có Sa Sa, trong ngăn kéo là một tấm thiệp, các loại trang sức vũ, ống đựng bút xinh đẹp, bút lông, dây thun buộc tóc đủ màu, đĩa nhạc.

Trong đó còn có cả một cái hộp nhựa nhỏ, đựng rất nhiều thứ như bột lửa, đá, con dấu bằng gỗ, chuông nhỏ, xúc xắc.

Nói chung, đó là những đồ vật linh tinh, không phải là thứ quý giá gì cả.

Cứ cách vài ngày cha mẹ nàng lại tới dọn vệ sinh, không bụi, căn phòng sạch sẽ như lạnh lùng.

Chi có mấy thứ nhuộm màu thời gian, hoặc có lẽ tâm tình nàng nhuộm nó... Nàng có thể nhớ lại xem vì sao lại có chúng, có lẽ ngày đó nàng thích, hiện giờ nhớ lại, cảm thấy sờ thích ấy thật xa vời.

Mở đèn, kéo từng ngăn kéo, mở từng cái hộp, mở sách, ký ức của nàng vẫn như hình với bóng, nàng ngồi ở đây thôi cũng nhìn thấy 3 đứa nhóc đang đi tới đi lui, đua nhau đuổi chạy.

Mùa hè bật quạt, nằm trên giường xem truyện tranh, tiểu thuyết, thỉnh thoảng lại đá nhau một cái, sau đó là hỗn chiến. Mùa đông thì ba người cùng nhau chơi tú-lo-khơ, hát rồi ghi âm lại, ba người ăn hạt dưa, có một cô bé nhu mì luôn kháng nghị chuyện hai người còn lại ăn hạt dưa toàn vút vỏ trên giường...

Nàng ngồi trong căn phòng đó, trong phòng khách truyền tới thanh âm tivi và giọng nói của cha mẹ. Cái gương lớn nàng mang từ Viên trở về đặt ở một góc phòng, đêm hôm đó, ánh trăng chiếu vào, nàng không sao ngủ được.

Nhẹ nhàng đến phòng khách uống nước, phòng ngủ đột nhiên mở ra, mẹ nàng đi tới, đưa một tay lên môi, chỉ đồng hồ ý bảo là hai giờ sáng rồi:

"Vẫn chưa ngủ sao con?"

"Đại khái là do lệch múi giờ."

"Đã cao hơn mẹ rồi đấy."

"Lúc đi chẳng nhẽ con không cao hơn."

"Khi đó nhìn con chỉ trông như một cô bé thôi."

Linh Tĩnh cười cười, hai mẹ con ngồi xuống nói chuyện, mẹ nàng nhẹ giọng nói:

"Kể cho mẹ chuyện của con mấy năm nay ở Viên đi."

"Cũng không có gì đáng nói, luyện cầm, đọc sách, thỉnh thoảng đi ra ngoài dạo phố, đến sông Đa Nuýp ngắm cảnh, sáng sớm chạy bộ, luyện công."

Nàng cười rộ lên:

"Quyền pháp mà cha dạy con chưa từng bỏ tập."

"Không có chuyện gì đặc biệt hay sao?"

"Có, đó là con đi biểu diễn ở rạp hát, mỗi tuần ba ngày, bọn họ cho con đọc tấu... Thực ra đó cũng chỉ là một rạp hát tư nhân, thường thì những người quen của quán hay tới. À, buổi tối con thường ngồi bên bờ sông đàn ghi ta, bày một cái hộp dưới đất, mọi người đi qua bỏ tiền vào đó. Sông Đa Nuýp rất đẹp..."

"Kiếm được nhiều không?"

"Không ít, dù một bữa ăn ngon, bên đó người ta rất thích âm nhạc, thực ra giọng của con không được tốt, chỉ là bài hát hay mà thôi. Bài hát này... trước đây... Ách..."

Nàng ngừng lại một chút.

Những bài hát này là do Gia Minh viết, nàng sang bên kia vẫn hát nó...

"Hôm nay thầy Julian ở sân bay chiều cổ con nhiều như vậy, tại sao không mời người ta cùng về."

Thấy con gái không muốn nói tới vấn đề này, Đoàn Tĩnh Nhân chuyển trọng tâm câu chuyện.

"Hôm nay thầy ấy có việc rồi, người của công ty biểu diễn đón, đã sắp xếp xong khách sạn. Hôm nay bận như vậy, chúng ta đón tiếp không được long trọng, khi nào chuẩn bị xong kiểu gì thầy ấy cũng tới."

"Còn dám nói sáo, nếu như con không nói trước trong điện thoại, thì bây giờ sao lại bận được. Trước đây con chẳng nói, thầy ấy có địa vị cao như vậy, lại giúp con rất nhiều chuyện, đối với con thực sự là quá tốt, ngày mai... Không, hôm nay mời người ta tới đây ăn cơm, cả nhà chúng ta phải cảm ơn thầy ấy mới được."

"Dạ được."

Hàn huyền thêm mười mấy phút, hai mẹ con đều cố gắng tránh đề tia mắt cảm này.

Sáng hôm nay, Linh Tĩnh đến khách sạn thấy thầy Julian và một người khác đang nói chuyện:

"Tối nay mời thầy tới nhà của em ăn cơm, cha mẹ em rất muốn cảm ơn thầy mấy năm nay chiếu cố."

"Gặp một học sinh tốt mà thôi,... có phiền phức không?"

"Không đâu, quyết định như vậy đi, chiều nay em tới đón mọi người."

Julian cũng có quan hệ tốt với bên Trung Quốc, cho nên cũng tương đối bện.

Đợi cho Linh Tĩnh rời đi, Debby – người bạn tốt của Julian nói:

"Vẫn như cũ sao, nếu coi cậu là người thân thì tối qua đã mời rồi, cô gái đó luôn lơ đãng khiến cho người khác cảm giác được nàng đang cự tuyệt, điều này đã truyền khắp học viện rồi."

"Chẳng phải đó là một cá tính mê người sao?"

Julian cười rộ lên.

"Nam nhân bị coi thường..."

Debby lắc đầu, vỗ vỗ vai hắn:

"Cậu sẽ rất bận đó."

Sau khi rời khỏi khách sạn, Linh Tĩnh đứng trên đường ngẩn ngơ, không biết nên đi nơi nào.

Bốn năm qua đi, Giang Hải có rất nhiều thứ thay đổi, cũng có thể do mới về nước nên nàng cảm thấy xa lạ với người nơi này.

Nàng đi ven đường, mua một tờ báo để xem, nhưng mà toàn là những chuyện mà trước đây nàng không quan tâm.

Thực ra nơi muốn tới cũng có, nhưng khi bắt đầu thì nàng lại do dự, trong lòng hơi sợ, bốn năm rồi nàng không muốn tưởng tượng thêm nhiều kết quả, thậm chí nàng không muốn có gì thay đổi.

Nhưng tới lúc này, cái cảm giác được mất đột nhiên như sóng vỗ bờ lao tới, nàng đi vòng vòng, sau đó lên xe bus tới tổng bộ của Sa Trúc bang.

Cửa lớn đóng chặt, hoàn toàn không có ai. Mười giờ sáng, trời đã nắng gắt, Linh Tĩnh đứng nhấn chuông thật lâu, căn nhà lớn vẫn chẳng có động tĩnh gì. Nàng hạ hai vai, trong lòng có chút mất mát, lại có chút thành thoi.

"Cũng nên tới địa phương khác thôi..."

Nghĩ như vậy, nàng quay đầu trở lại, đi tới Học viện Thánh Tâm.

Tất cả vẫn như trước, hiện đang là thời gian nghỉ hè, cổng trường đóng kín, sân trường rất rộng. Cũng gần trưa, cho nên học sinh học thêm nối đuôi nhau ra khỏi cái cổng nhỏ, lao ầm ầm tới những cửa hàng nhỏ ở hai bên đường. Vốn học viện Thánh Tâm không dạy thêm, nhưng chắc là do bây giờ có nhiều áp lực thi cử nên cũng bắt đầu hoạt động này.

Đọc theo con đường quen thuộc, thấy cái chợ xuất hiện trước mắt, những cửa hàng ở hai ven đường trở nên ngăn nắp hơn. Lúc này, trong chợ không còn nhiều người bán hàng rong, nàng đứng ở ven đường một lúc, cái chợ này cách nhà không xa, nàng mua một chút rau củ lạnh ở cửa hàng ven đường.

Căn phòng hơi nghiêng ở ven đường bây giờ đã được lắp thiết bị mới, quét vôi trắng, đi qua một cái góc đường nhỏ, con đường quen thuộc xuất hiện trước mặt, ven đường có một căn phòng chứa đầy tình bạn, xa xa có một quán game.

Ánh nắng mặt trời đã chiếu thẳng xuống, nàng đi tới, tới trước cửa hàng game thì dừng lại, nhìn khung cảnh trong phòng chơi, nàng nhớ lại rằng việc làm ăn của cửa hàng này không được tốt lắm.

Lúc này ông chủ cao gầy đang vui đùa ăn cơm, thấy một cô gái xinh đẹp đứng ở cửa nhìn vào bên trong, làm cho mấy người chơi trong quán đều nhìn sang.

Linh Tĩnh đứng một lúc, xoay người tránh ra, giày cao gót nện xuống gạch lát đường chan chát.

Ở bên cạnh có một căn nhà mới, cầu thang lên lầu toàn rêu xanh, Linh Tĩnh đứng đó, hai mắt đỏ lên, nhớ tới một quãng thời gian tuổi thơ: thỏ trắng cô đơn, đồng đi tây về, quần áo không mới, người không quen.

Đột nhiên nàng tới nơi đây, cảnh còn người mất, cảnh còn người mất...

"Cô có cần giúp gì không?"

Một thiếu niên tương đối đẹp trai đi từ trong quán game ra ngoài, có chút phớt phơ hỏi thăm.

Linh Tĩnh nhìn hẩn mấy giây, sau đó quay đầu đi lên lầu, thanh âm có chút khàn khàn.

"Tôi trở về nhà..."

"Cô ở nơi này? Trên đó làm gì có ai ở..."

-oOo- Thiếu niên kia nhìn nàng đi lên cầu thang, từ trong găng tay lấy ra một cái chìa khóa, đột nhiên nàng đánh rơi nó, cúi người ngòai xuống đất một lúc lâu mới đứng lên, đưa tay mở cửa.

Thanh âm kết nua, nàg ở cừa đứg mấg gĩa, bức vào.

Bổn giờ chiều nàg về tới nhà, tĩn thần Lĩn Tĩn cồ chũt hốt hoảg, cùg về với nàg cồn cồ đảm người Julian.

Trong nhữg người này cồ người hiểu tiểg Trung, nhữg đạ số là khồg hiểu.

Mắtt thấy Diệp gia mở vớ quần, mỗĩ người ở bẽn ngoàĩ đi tìm nhữg trò vậ độn mà mĩn thĩch, đảnh bao cát, tậ thể hĩn, lờ đảĩ tí thĩ. Lĩn Tĩn và mẹ ở trong phòg làm đồ ản, sau đồ làm vớ mỗĩ cầĩ bắtt, bị mẹ bảo là ra ngoàĩ.

Trẽn thực tế, trước khi trở về, nàg đả nghĩ là sẽ khồg tìm được Gia Mĩn ở học viển Thắnh Tâm, nhữg khi nhĩn cần nhà, nàg vẫn khồg nhĩn được thươg cầm.

Khi đẩy cừa đi vào, nhĩn cần phòg phủ mỗĩ màu trắg, cầĩ ghế, bản trà, giườg, áo khoác, TV chờ đều được phủ vậ, trẽn nhữg tắmm vậ này rấtt nhiều bụi, hiển nhiền đả lâu khồg cồ người tới Nàg xốc nhữg tắmm vậ này lên, tắtt cầ vẫn gọn gầg nhữc trước, vẫn y nhữc lức nàg rời đi, khồg cồ quá nhiều thay đổĩ.

Rắc rườĩ, bắtt đũa đả được dọn đep sắch sẽ, quần áo, chắn mần ở trẽn giườg đả được gắp gọn, trồg hĩn nhữc đả được gĩa rừ cần thậ.

Cồ mỗĩ thay đổĩ duy nhắtt đồ là, tắtt cầ nhữg đồ trong tủ lậh đả bị dọn sắch, cồ thể nhậ thấy, trước khi Gia Mĩn đi, hắn đả dọn đep sắch sẽ.

Nàg ngồĩ trẽn sa lờng ngợ gắc hai tiểg đờng hồ, mở tivi thì chỉ thấy nhữg thanh âm sa sa, khồg nẽn hĩn, trong lờng nàg cồ chũt thắtt vộg vậ mắtt mắtt.

Loạĩ tâm tĩn này vẫn cồn lưu lại tới bậ giờ, cho dù bẽn mĩn cồ bao nhiều người, nhữg nàg vẫn cứ cồ đon trong cần phòg trồg.

Ảnh nắg từ bẽn ngoàĩ cừa sổ chiểu vào, bụi nằm trong khồg khí, yẽn tĩn vồ cùg.

*** Tâm tĩn nàg khồg tốt, đảm người Julian đườg nhiền nhậ ra, trong lức nhắtt thờĩ khồg ảĩ tới quắy rằy nàg. Lức ản cơm tối, khồg cồ ảĩ đả độn tới Lĩn Tĩn, Julian nhĩệtt tĩn nỏĩ chuyệnn với vộ chồng bắtt Diệp.

Cơm nước xong xuồĩ, Lĩn Tĩn ngồĩ ở phòg khắch nỏĩ chuyệnn vậ cầu, sau đso xin lỏĩ, đi vào phòg ngủ ngồĩ mỗĩ mĩn, khồg bao lâu sau, Julian xuắtt hiển ở ngoàĩ cừa, mầg theo nộ cườĩ ảm ảp.

"Bổn nằm rồi chưa về nhà, cầm gắc cần cồ người mắtt rấtt khồ chịu phậ khồg?"

"Xĩn lỏĩ."

Lĩn Tĩn miển cườĩ cườĩ.

"Tâm tĩn của em... hỏm nay khồg được tốt."

"Tôi hiểu, không cần em phải nói, nhưng mà... tôi chỉ muốn nói cho em biết, rất nhiều người quan tâm tới em, có vấn đề gì muốn nói, lúc nào cũng có thể tìm tôi, tôi gần đây rất am hiểu ngồi nghe người khác tâm sự."

"Cảm ơn."

Biểu đạt xong sự quan tâm của mình, hấn xoay người rời đi. Một lát sau, mẹ nàng rửa bát xong đi tới, ngồi xuống bên giường, nhìn nàng một lúc lâu mới hỏi:

"Làm sao vậy? Hôm nay đi đâu?"

"Mẹ..."

Mím cười nhìn mẹ mình, Linh Tĩnh nhú nhú mày, sau một lát, rớt cục hít sâu một hơi, nói:

"Gia Minh và Sa Sa... Bọn họ hiện tại thế nào?"

Đoàn Tĩnh Nhân ánh mắt run rẩy, trong đó ẩn chứa sự thương tiếc sâu xa, đưa tay vuốt ve gương mặt con gái mình:

"Biết con nhất định sẽ hỏi, chỉ là... con thực sự không biết gì sao..."

"Bọn họ... Làm sao vậy?"

"Con chờ một chút, mẹ cầm mấy thứ cho con xem."

Đoàn Tĩnh Nhân rời phòng, một lát sau, nàng cầm theo một số giấy tờ đi vào trong, trước khi đưa nó cho Linh Tĩnh xem, nàng hít sâu một hơi:

"Đã qua bốn năm, mẹ vẫn còn nhớ rõ ngày con đi du lịch về. Trước đó gọi điện nói là con muốn đi Viên, cho nên cả ngày chúng ta tất bật chuẩn bị đồ đạc cho con, có một số việc cũng không biết. Qua hai ngày sau, có người mới nói cho cha mẹ biết, Sa Sa... có người vu hãm nó, bang phái mà chú Liễu để lại cũng bị cảnh sát bắt đi rất nhiều người. Mẹ và cha con cũng tìm người có quan hệ hỏi thăm, nhưng từ ngày đó tới giờ, cha mẹ không gặp được nó lần nào..."

Khi nhìn thấy nội dung tờ báo, Linh Tĩnh há miệng ra, một cảm giác lạnh lẽo từ xương tủy lao thẳng ra ngoài:

"Nữ sinh cấp 3 là trùm buôn ma túy lớn nhất Giang Hải".

Một cái dòng tí thật lớn, một tấm tình của Sa Sa, hình ảnh không giống cho lắm.

Nàng nhìn ngày tháng trên tờ báo, ngày 28 tháng 5.

Đó chính là chiều hôm nàng đi Quế Lâm trở về, trong lòng mang theo sự đau lòng và hối tiếc, nàng không biết gì cả, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi thành phố này, thậm chí ngay cả người bạn tốt nhất cũng không muốn liên lạc.

"Sa Sa nó không sao, cha mẹ biết nó đã ra nước ngoài, vốn có người cho rằng nó có quan hệ với con, nhưng sau đó lại không cho như vậy, thẳng nhóc... Gia Minh giúp nó trốn đi, về phần Gia Minh..."

Nhắc tới cái tên này, trong nháy mắt, hai mắt Đoàn Tĩnh Nhân có hai giọt lệ, mi mắt đỏ lên.

Linh Tĩnh biểu hiện của mẹ mình, trong lòng xuất hiện một cảm giác run rẩy, thanh âm của nàng trở nên khàn khàn, hành động cũng trở nên lộn xộn:

"Hắn làm sao vậy?"

Giọng nói nàng méo mó như một cái băng bị người khác chinh tiếng.

"Linh Tĩnh con... Con phải đồng ý với mẹ là không được làm chuyện điên rồ..."

Bóng đêm đã phủ xuống, trong phòng khách truyền tới tiếng tivi và tiếng cười của Julian, ánh sáng bên ngoài vẫn còn hơi vàng, mái hiên ngoài cửa sổ thỉnh thoảng lay động theo gió.

Ở trong phòng ngủ, Linh Tĩnh cảm thấy đất trời như đứng lại, ký ức cứ như gió lùa về...

*** Cùng lúc đó, Hongkong.

Trên đường phố đầy biển hiệu và ánh sáng, một chiếc xe đi xuyên qua dòng người đông như mắc cửi.

Đình Hùng, Mục Thanh Thanh, tên gốc bán hạt dẻ rang đường, ngồi phía trước là một cảnh sát trong tổ trọng án, họ Trịnh, biệt hiệu Tiểu Bàn.

Ngồi ở vị trí phó lái là một người ăn mặc khá thời trang, nghe nói là bạn gái của cảnh sát Trịnh, tên là Mặc Mặc. Năm người ăn cơm tối ở bên ngoài, lúc này đang chờ ba người Mục Thanh Thanh về khách sạn.

Vị cảnh sát Trịnh này thực ra cũng không tính là béo, chỉ là trời sinh có một bộ mặt trẻ con, lại có một cái nick name thân thiết. Tổ trưởng tổ của hắn tên là Mặc Tra, tác phong hành vi tương đối cứng nhắc.

Lần này hắn không cho 6 người tham gia phá án, mà lại an bài một cảnh sát tiếp đãi, cái tên Tiểu Bàn đương nhiên là người được chọn tốt nhất, xế chiều hôm nay còn gọi bạn gái cùng đi, cũng nhau mua sắm, phần khởi bùng bùng.

Buổi sáng, Mục Thanh Thanh sống chết kéo tên đàn ông gốc đi khám bệnh, nghe nói đây là một bệnh viện não tương đối nổi danh.

Ai ngờ khi kiểm tra xong, kết quả lại chẳng khác gì bên Dụ Giang, bác sĩ kia nhìn tấm phim thật lâu, sau đó đưa ra một đồng lớn phương pháp trị liệu, đại khái là phải nằm viện một thời gian dài để quan sát, bao gồm cả việc mổ não để kiểm tra.

Mục Thanh Thanh nghe vậy thì sững sờ, nàng có chút khó chịu.

Kéo đối phương tới Hongkong, dự định không phải là trị liệu thời gian dài, hộ chiếu, giấy CMND, tất cả giấy chứng nhận đều là giả, hơn nữa không lâu

sau này nàng còn phải về Giang Hải, muốn ở đây thời gian dài đương nhiên là không được.

Nhưng bản thân nàng cũng không chuẩn bị tốt tâm tình ở lại chữa bệnh lâu dài, bởi vậy mà cả buổi chiều nàng đều suy nghĩ chuyện này.

Thành thật mà nói, kéo đối phương tới Hồng Kông cũng chỉ là kích động nhất thời, bởi vì lúc đó nàng nhận được tin trở lại Giang Hải mà hưng phấn vô cùng.

Trong lòng nàng nghĩ thầm là hẩn nấu cháo cho mình ăn, vì mình mà không tiếc cả mạng sống, nếu mình không biểu hiện gì thì đúng là không ổn cho lắm.

Dù sao hiện giờ hẩn chỉ thỉnh thoảng đau đầu, vạn nhất bệnh tình chuyển biến xấu, có trời mới biết nó sẽ mang tới những phiền toái gì về sau.

Nếu như hẩn biến thành người bệnh liệt giường, nếu như bản thân bắt toại, mình còn chưa kết hôn, vì một kẻ ngốc cũng không nên tới mức độ đó chứ.

Trách nhiệm...

Ở chung với nhau đã nửa năm, tâm tình nàng thỉnh thoảng có chút loạn, giả như người này là chồng của mình, nàng nghĩ cũng đâu có quá kém...

Nhìn bề ngoài thì đầu óc hẩn có vấn đề, cho nên không thể nào âm ỉ, sống một cách có quy luật, sức khỏe lớn, không ăn trộm, nấu ăn rất tốt, đồng thời tuyệt đối không có khả năng chán cơm thêm phở, nghĩ lại thì đây cũng là một nam nhân hợp yêu cầu.

Nàng hiện giờ cũng là cô gái lớn tuổi, mỗi lần nghĩ tới chuyện này nàng lại lắc đầu chứ mình là hoa si.

Nhưng mà bây giờ nghĩ tới, nếu như hẩn là chồng của mình, thì mình phải có trách nhiệm chữa khỏi bệnh cho hẩn, nếu như mình muốn gánh trách nhiệm này, thì mọi chuyện phải cẩn thận.

Nhớ tới lại buồn cười, nhưng sự thực lại ở trước mặt, chuyện cũng tương đối nghiêm túc, vấn đề ở chỗ, hiện giờ nàng không thể vì một người đàn ông xa lạ mà gánh trách nhiệm như vậy.

Nhưng mà trong lúc nhất thời nàng lại nghĩ, dù gì mình cũng ở chung với hẩn nửa năm, đối phương là một người nàng cũng không phải lo lắng nhiều, nhưng cũng là một bệnh nhân... đúng là mua dây buộc mình...

Trong tâm trạng như vậy, Tiểu Bàn lại nhận được điện thoại, hình như là chú của hẩn gọi tới.

Sau đó hẩn tìm tới tìm lui trong chiếc ô tô, lôi ra một xấp văn kiện, nhìn mấy người ở phía sau nói:

"Đi tới khách sạn phía trước tôi đưa cho chú tôi ít đồ, tiện đường mà."

Người khác đương nhiên không có ý kiến gì.

Mặc Mặc ở bên cạnh nói với hẩn hai câu, sau đó cầm một tấm áp phích quay đầu lại nói:

"Trời, chị Thanh, Phương Vũ Tư biểu diễn lưu động ở quán đó, chị có thích xem không?"

Cô bé này đối với nàng cũng thân mật, cũng là trong đội hình sự, nhưng lại chuyện về vi tính, tự xưng là “gái già một con”, mặc dù nói nàng với Tiểu Bàn là bạn bè trai gái, nhưng xem ra quan hệ của bọn họ hiện giờ là, Tiểu Bàn đang theo đuổi nàng, vẫn chưa quyết định điều gì cả.

Mục Thanh Thanh cười:

"Tôi cũng nghe nói, hình như địa điểm tiếp theo là Giang Hải thì phải?"

"Đúng vậy, đúng vậy, các người thì quá tốt rồi, có thể nghe tới hai lần, em thích nàng ta đến chết mất."

Nàng cảm áp-phích hôn mấy cái, về mặt say sưa:

"Chị Thanh, ngày mai cũng nhau đi xem đi."

Nghe thấy cô gái nói tới buổi biểu diễn, Đinh Hùng nở nụ cười:

"Tôi rất thích nghe cô ấy hát, nhưng mà... Ngày hôm qua đã có tin hết chỗ ngồi, phiếu cũng bán hết rồi sao?"

"Có có, chú của Tiểu Bàn là nhạc sĩ, nghe nói có quan hệ rất tốt với nhiều minh tinh, chú ấy chắc chắn có con đường mua vé, đúng không?"

"Đúng vậy, cứ để anh lo cho."

Tiểu Bàn cười cười, ve vẩy một xấp vé:

"Nghe nói là chú tôi viết mấy ca khúc mới, hôm trước cũng đã có mấy vé, nói không chừng chúng ta có thể được Phương Vũ Tư ký tên, số lượng vé cũng tương đối nhiều, nếu không có vị trí tốt, chúng ta đành ngồi ở giữa."

“Không sao, không sao”.

Mặc Mặc vỗ vỗ vai hắn:

"Có thể đi được đã rất hạnh phúc rồi."

Tiểu Bàn cười nghiêng đầu:

"Vậy chúng ta coi đây là một buổi hẹn chính thức?"

"Coi như vậy đi."

"Tuyệt quá."

Tiểu Bàn rung đùi đắc ý, nhả ga, chiếc xe lao như tên bắn trên con đường.

Lộ trình thực ra cách nhau không xa, mặc dù đang ở trong đường phố chen chúc của Hồng Kông, nhưng mọi người cũng chỉ mất khoảng 10 phút để tới cửa chính của khách sạn Đế Kinh.

Thình thoảng có mấy chiếc siêu xe tới đây, phóng viên chụp ảnh, nhân vật nổi tiếng xuống xe, thình thoảng còn có cả những minh tinh lớn nhỏ.

Hình như họ đang chuẩn bị tiến hành một buổi tiệc, Tiểu Bàn gọi điện thoại, sau đó năm người cùng nhau đi vào phòng khách của khách sạn.

Trong thời gian chờ đợi, Đinh Hùng hỏi:

"Chú của cậu tên là gì?"

Tiểu Bàn cười nói:

"Trịnh Tắc Bồi, chắc là chút nữa khi nghe hát cậu sẽ được nghe người ta giới thiệu tên chú tớ."

"Hắn là chú của cậu!"

Đinh Hùng và Mục Thanh Thanh đồng thời kêu lên:

"Chúng tôi đương nhiên biết, rất nổi tiếng đó."

Nghe thấy vậy, khuôn mặt tròn tròn trẻ con của Tiểu Bàn cười tới xán lạn. Đang chuẩn bị khoác lác thì có một trung niên đeo kính đi tới bên này.

"Đồ đã có chưa? Hai hôm trước xuống xe lại quên cầm theo, ai biết hôm nay sẽ... Hắc, tiểu Mặc, gần đây quan hệ với tiểu tử này có tiến triển gì không? Hai vị này là..."

"Đinh Hùng, Mục Thanh Thanh, bọn họ là cảnh sát tới từ đại lục, rất lợi hại. Thanh tra Mộc bảo cháu cùng với họ phá án, nhưng mà nghe nói Phương Vũ Tư biểu diễn ở đây nên chạy tới xin chữ ký..."

"Xin chào, xin chào... Biết tiểu tử này bận rộn rồi còn chạy tới xin chữ ký, vị này... Ách..."

Trịnh Tắc Bồi tính cách rộng rãi, nói chuyện rất thân thiết, sau khi cảm mấy bài hát của mình xem qua, kiểm tra xem có quên gì không, thì mới đảo mắt nhìn vào một người ở giữa, đột nhiên ngắt người.

Cách bốn người không xa, Gia Minh ngồi trên sa ***, ngửa đầu nhìn đèn điện sáng trưng trên trần nhà. Nhận thấy ánh mắt đối phương, Gia Minh liếc mắt nhìn lại, sau đó tiếp tục nhìn lên trần, không hề để ý tới.

Nuốt một ngụm nước miếng, Trịnh Tác Bồi nhìn chăm chăm, sau đó cúi đầu, lấy kính xuống lau lại một lần, sau đó lại đeo lên, nhìn thêm mấy lần nữa, vô ý thức đi lại bên đó.

"Ách, chú?"

Tiểu Bàn hỏi một câu:

"Hắn cùng với đội trưởng Mục tới đây khám bệnh, chú quen hắn?"

"Bệnh?"

Trịnh Tác Bồi ngẩn người:

"Ta... không dám chắc lắm, có khi nhận nhầm người..."

Nói thì nói vậy, nhưng ánh mắt hắn vẫn nhìn chăm chăm sang bên đó.

Đột nhiên vào lúc này, có tiếng động nhón nháo từ ngoài cửa truyền tới, mấy tên vệ sĩ đang ngăn đám phóng viên, Phương Vũ Tư – một minh tinh lớn đang đi vào.

Nàng mặc một bộ lễ phục màu đen cao nhào, da thịt trắng như phấn, đang mỉm cười phát tay với đám phóng viên. Ở bên cạnh nàng là một tên tương đối xấu trai, nghe nói là Đàm Khắc Thanh, bạn trai của nàng.

Trong đại sảnh trong lúc nhất thời náo nhiệt, người phụ trách tiếp đãi hoặc là người tai to mặt lớn đều đứng dậy chào hỏi, Phương Vũ Tư cười chào từng người một.

Mặc Mặc ở bên này nghiêng răng nói:

"Tôi nghe nói cái tên Đàm Khắc Thanh kia tuyệt không phải là bạn trai của nàng, là người đang theo đuổi."

"Vi sao?" Tiểu Bàn hỏi.

"Anh nhìn đi, chị Vũ Tư mang giày cao gót, hiện giờ cao hơn Đàm Khắc Thanh một chút, anh nghĩ thử xem, Đàm Khắc Thanh nếu như là bạn trai của nàng, chị Vũ Tư tại sao lại mặc trang phục cao hơn hắn, tuyệt đối không hợp lý."

Tiểu Bàn đánh giá Mặc Mặc vài lần, sau đó cười rộ lên:

"Vậy lúc này em đi dép, chẳng phải là cố ý chiều cố anh sao, a, anh thật cảm động..."

"Đi tìm chết đi, lần sau sẽ đi giày cao gót cho anh tự ti đến chết!"

Hai người liếc mắt đưa tình, Mục Thanh Thanh thì đang nghĩ tới chuyện của Gia Minh, hỏi:

"Trịnh tiên sinh, ông thật sự biết hắn?"

"Cô là..."

"Bạn bè mà thôi, thế nhưng chuyện của hắn tôi chẳng biết gì cả, trong đầu của hắn hình như có thứ gì đó, thỉnh thoảng đau đớn vô cùng, bình thường hắn không nói gì, không để ý tới ai, nếu như ông quen người nhà hắn, có thể cho tôi biết cách liên lạc..."

Trịnh Tắc Bồi cau mày suy nghĩ một chút nhưng không trả lời ngay, Phương Vũ Tư dường như nhận ra hắn, phát tay bắt chuyện, hắn vội vàng phát tay, ý bảo đổi phương tới đây.

Phương Vũ Tư nghi hoặc, nhưng mà thấy hắn bảo qua thì ngăn người, sau đó nói với người bên cạnh mấy câu.

"Trịnh tiên sinh, đã lâu không gặp, có..."

Nói còn chưa dứt lời, Trịnh Tắc Bồi hướng bên cạnh chỉ chỉ, đột nhiên, Phương Vũ Tư đứng như phỗng, nàng hiện giờ là đại minh tinh quốc tế, rất ít khi thất thố như vậy mới đúng.

Nàng há miệng ra, trên mặt có chút ngoài ý muốn, có vui mừng, có kinh ngạc, có chút không tin, cứ giằng co như vậy một lúc lâu nhìn người phía trước.

Một nam nhân mặc áo trắng, yên ổn ngồi trên sa lông, nhìn trần nhà, trông hơi buồn cười.

"Cố Gia Minh..."

"Hắn đã xảy ra chuyện, hiện giờ trong đầu có bệnh, không để ý tới người nào..."

Phương Vũ Tư nhìn Trịnh Tắc Bồi vài lần, sau đó đi tới, đứng trước người đàn ông kia, nhìn thẳng vào mắt hắn...

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 422

Hồi Ưc Như Đao

Khoảng thời gian nằng từ Giang Hải tới Viên xảy ra rất nhiều chuyện.

Cảnh tượng lúc chia tay xuất hiện trong đầu nằng, nằng đã từng suy đoán đủ loại lý do, đủ loại nguyên nhân, có lẽ Gia Minh gặp khó khăn, cần mình và Sa Sa tạm thời lánh đi, có lẽ là hấn không cần mình biết chuyện gì đó, lại không muốn làm lỡ mất tiền đồ của mình giống như là cha mẹ mình đã nói.

Có một số việc nhớ lại mới biết mình rất ngốc, giống như chúng ta là những diễn viên nam chính và nữ chính trong phim tình cảm, không có sự quá quyết.

Người nhà thì sao, với thái độ tôn trọng cha mẹ mình của Gia Minh, nếu như cha mẹ nằng thực sự nói với hấn, thì hấn có thể sẽ theo mình tới Viên cũng không chừng.

Đây là lý do nằng dễ chấp nhận nhất, đương nhiên cũng phần không chấp nhận, không muốn đi, nhưng mà dần dần, những ý nghĩ này đã nhạt dần, nằng không còn suy nghĩ tới lý do vì sao mình phải đi nữa.

Bởi vì có một số chuyện nằng càng chờ mong, càng tự hỏi, thì bi thương lại càng nhiều.

Nằng nghĩ: mình không có lỗi, nếu như cậu muốn tới làm chuyện gì đó, tớ sẽ cố gắng làm xong nó, sau đó yên ổn theo đuổi những việc khác.

Trước đây, nằng không muốn trở lại Giang Hải, không muốn biết những chuyện có quan hệ với Gia Minh, nằng giống như một con đà điểu, bướng bỉnh chờ một ngày xuân nở hoa về.

Bốn năm thời gian đối với nằng như tù ngục, nằng cố hết sức không muốn suy nghĩ nhiều, cũng đợi thời gian trôi đi.

Hôm nay cuối cùng nằng cũng trở về, mùa xuân tới rồi, nằng bây giờ lại có cảm giác hối tiếc thời gian, ai cũng phải đối mặt với tất cả, vậy mà bây giờ giọng nói của mẹ nằng cũng ân chứa không mong nằng tới Viên nữa...

"Lúc Sa Sa gặp chuyện không may, mẹ và cha con nghĩ cách liên lạc với nó, sau đó cũng tìm tới Hoàng gia để nhờ giúp đỡ, thế nhưng chẳng có kết quả gì. Mấy hôm đó cũng không cách nào liên lạc được với Gia Minh, chúng ta nghĩ rằng hấn đã trốn đi cùng với Sa Sa. Nào ngờ vài ngày sau, cảnh sát tới nói với chúng ta, Gia Minh giúp Sa Sa bỏ trốn, đã bị bắt..."

Tình cảm của nằng đối với Gia Minh giống y như đối với con gái của mình, nhớ tới việc này, Đoàn Tĩnh Nhân lau nước mắt, ánh mắt nghiêm túc, ngồi bên con gái nhớ lại cảnh tượng năm đó.

"... Sa Sa không bị bắt, chúng ta tới cục cảnh sát thăm Gia Minh, trông bộ dáng của nó hình như rất tốt, chúng ta trước đây nghe nói ở trong đồn cảnh sát thường bị bức cung, nhưng mà hấn không bị đánh, trên người không bị thương, tinh thần giống như là rất tốt, hấn nhìn chúng ta cười tươi. Nói là không có chuyện, thế nhưng sau đó hấn bị tuyên án, 5 năm..."

"Vậy hấn..."

Thanh âm của Linh Tĩnh run rẩy:

"Hiện đang ở trong tù?"

"Không phải."

Nước mắt rơi xuống, Đoàn Tĩnh Nhân lắc đầu:

"Lúc ấy mẹ và cha con dùng rất nhiều quan hệ, nhưng phía trên đều nói vụ án này tương đối phức tạp, phức tạp như thế nào thì họ lại không nói được. Gia Minh không khai ra nơi Sa Sa trốn, án phạt được tiến hành rất nhanh... Khi chúng ta đi thăm nó, nó vẫn cương quyết không nên đem chuyện này nói cho con biết, hấn hiểu tính cách của con, bên Viên còn chưa khai giảng, nếu như con biết tin thì kiểu gì con cũng trở về, mà về cũng chẳng giải quyết được chuyện gì cả... Nó rất hiểu con..."

Mẹ nàng trầm mặc một lúc, trên mặt nở một nụ cười, nói tiếp:

"Mẹ và cha con đã bàn bạc chuyện này nhiều lần, có một số việc con nên biết, bởi các con là bạn của nhau từ nhỏ, lớn lên cùng với nhau, mẹ và cha con vẫn xem hai đứa như anh em thực sự, con, Gia Minh và Sa Sa... Nhưng lúc đó mà con trở về đúng là cũng không làm được gì cả, chúng ta quyết định đợi sau khi con tựu trường mới gọi điện cho con biết chuyện Gia Minh bị tù, Sa Sa rời đi. Lúc đó con trở về một lần, sau đó vẫn có thể đi học tiếp. Trong tù có thể giảm hình phạt, chờ khi nó ra ngoài, có thể con cũng tốt nghiệp rồi. Tháng 9, chúng ta vẫn đi thăm Gia Minh, mẹ nhớ kỹ ngày đó mặt trời rất lớn, mẹ và cha con đợi bên ngoài một lúc, sau khi tiến vào, lại phải đợi thêm một lúc nữa, bọn họ nói Gia Minh có chút việc..."

"... Sau khoảng 10 phút Gia Minh mới đi ra ngoài, hình như hấn mới dùng nước rửa mặt, trên đầu, trên mặt toàn là nước. Nhưng mà chúng ta thấy nó vẫn cười rất tươi, chúng ta hỏi tình hình gần đây thế nào, có người nào bắt nạt không. Chúng ta biết trong tù thường bị bắt nạt, đặc biệt là người giống như Gia Minh, nhìn bề ngoài thì rất hiền lành, nhưng mà khi nổi nóng cũng rất cương quyết. Chúng ta dù sao cũng không cách nào quản được thứ này cả, ba con chỉ có thể đưa cho người ta một chút tiền, bảo họ hỗ trợ chăm sóc một chút. Sau đó chúng ta nói với nó là muốn đem chuyện nói cho con biết, để con trở về một lần. Chúng ta cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng lúc đó nó trầm mặc rất lâu, sau đó..."

Đoàn Tĩnh Nhân ngẩng đầu, nhìn con gái mình:

"Sau đó... nó nói quan hệ của các con."

Trong nháy mắt, thân hình Linh Tĩnh như cứng lại, thanh âm của mẹ mình giống như động đất vang lên:

"Con... Gia Minh, Sa Sa, ba người sống chung với nhau..."

Trong phòng im lặng một lúc, giống như tình cảnh im lặng năm đó trong tù giam.

Rất khó tưởng tượng tâm tình của cha mẹ nàng lúc đó sẽ như thế nào, nhưng mà hình như trên mặt mẹ mình lúc này không có quá nhiều trách cứ và bất mãn.

Có, nhưng chỉ phớt qua và thê lương.

Linh Tĩnh nhìn mẹ mình, nhưng không phải quan tâm chuyện mẹ mình suy nghĩ gì khi cha mẹ mình biết ba người ở chung với nhau, sống bắt đầu gọn trong lòng:

"Sau đó thì sao..."

"Sau đó... Sau đó nó nói cho chúng ta biết mọi chuyện, nói cho chúng ta biết vì sao con đi Viên, vì sao hai đứa phải xa nhau..."

Trên mặt Đoàn Tĩnh Nhân nở một nụ cười không đoán được ý nghĩ, thê lương mà miễn cưỡng.

Nàng đem văn kiện trong tay đặt vào trong tay con gái.

"Mẹ và cha con... không có ý trách các con, tuy rằng lúc mới biết thực sự cũng bất đắc dĩ, nhưng cũng chẳng có cách nào... Ba người các con tình cảm thế nào chúng ta đã biết, từ nhỏ đến lớn vẫn ở với nhau, chuyện gì cũng cùng nhau làm, giống như là một người vậy. Gia Minh lúc nhỏ hay bị người khác bắt nạt, sau đó tính cách có phần trở nên cương quyết, mẹ và cha con rất thích nó, vẫn muốn là sau này khi con lớn lên, chúng ta sẽ gả con cho nó. Còn về sau, mẹ và cha con lại càng lo lắng chuyện các con còn nhỏ, sẽ không giữ gìn được, nhưng mà vẫn để cho các con quyết định. Nếu như hai đứa các con muốn sống với nhau, vậy chúng ta sẽ đồng ý."

"Bởi vì khi đó vì nguyên nhân này, sau đó lại nghe ba người các con sống với nhau, mẹ và cha con không có cách nào khác, các con đều là đứa nhỏ, nhưng không phải vì nguyên nhân này, mà là vì chúng ta thấy một thứ gì đó..."

Nàng rút những giấy tờ trong cái túi trong tay con gái mình.

"Chắc là mấy năm trước đó nó đã bị bệnh, mẹ còn nhớ rằng khi đó con đã nói là Gia Minh thường hay đau đầu, sau đó cũng mua thuốc, nhưng mà không ai quan tâm chuyện này nhiều, nhưng chuyện lại không đơn giản như vẫn nghĩ..."

Trung tờ giấy chẩn đoán bệnh ra cho Linh Tĩnh nhìn:

"Trong đầu của nó có một khối U, rất lớn. Lớn như trái lựu đạn vậy, khẳng định là lúc nào nó cũng đau, chúng ta không biết vì sao nó biết được chuyện này, chỉ biết một điều duy nhất là... trong khoảng thời gian từ năm 1999 tới 2001, nó vẫn đau đầu, hoặc là nó đã biết tin mình sắp chết. Cho nên biểu hiện ở trước mặt chúng ta như không có chuyện gì..."

“Mẹ không biết nó nói với con chuyện xa nhau như thế nào, cũng không biết hẳn đem Sa Sa đi đâu, nhưng hẳn đúng là vẫn luôn lo lắng cho các con...”
Nước mắt chảy xuống, giọng nói của nàng có chút nghẹn ngào.

"Gia Minh đã chết, Linh Tĩnh..."

Giống như thời gian quay trở lại, nàng trở về khoảng thời gian ở chung với nhau, khi đó bọn họ như có chung một thân thể, một linh hồn.

Rồi nàng thấy một thiếu niên đang cắn chặt răng chịu đựng đau đớn, nàng có thể cảm nhận được...

"Ha ha... A ---- "

Thân hình nàng cứng lại, ôm chặt những tờ giấy, người hơi cúi xuống, nước mắt không còn kiềm chế được nữa, nó lạnh buốt trượt dần trên gò má. Nàng há miệng, cổ gồng thờ ra mà không thờ được. Không có bất kỳ một thanh âm nào, thân hình cứng đờ mà run rẩy.

Mẹ nàng lao tới, ôm lấy nàng.

Trong chốc lát, mọi người đang nói chuyện ở trong phòng khách nghe được một tiếng khóc tan tành vỡ phôi...

Trong phòng khách của khách sạn.

"Đây là ai vậy..."

"Hình như rất kiêu ngạo..."

"Không phải là tình nhân trước đây của Phương Vũ Tư đó chứ..."

"Có lẽ là em trai..."

Trong tiếng nghị luận, Phương Vũ Tư ngồi xổm trước mặt người đàn ông kia.

"Cố... Gia Minh? Cậu làm sao vậy... còn nhớ tôi không?"

Câu hỏi đương nhiên không được trả lời, từ đầu tới cuối, đối phương chỉ nhìn nàng một cái, sau đó lại rời đi.

Nàng quay đầu lại nhìn về phía Trịnh Tắc Bồi, Trịnh Tắc Bồi chỉ vuốt tay, ý nói là chẳng biết gì.

Khi nàng định đứng dậy hỏi những người biết chuyện thì đột nhiên ánh đèn loáng lên Giống như bị một thứ gì đó kích thích, nam tử trước mặt nàng giờ tay che mắt.

Phương Vũ Tư nhìn tên phóng viên ở ngoài hai giây, sau đó đột nhiên đứng dậy, kéo dậy tay người đàn ông đi vào trong đám người.

"Ở đây không phải nơi nói chuyện, chúng ta đi vào trước."

Sau đó nàng dẫn vệ sĩ bên cạnh:

"Cho dù như thế nào cũng phải lấy tấm phim kia xuống."

Tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn nàng, cảnh tượng thân thiết kia giống như một cơn địa chấn, đám người Tiểu Bàn, Mục Thanh Thanh càng nhìn càng kích thích.

Tâm tình Mặc Mặc có chút hưng phấn:

"Chúng tôi cũng có thể tham gia không?"

Phương Vũ Tư dừng lại, tươi cười:

"Bạn của hắn, chính là bạn của tôi... Chủ tịch Tôn, có thể sắp xếp cho họ tham gia bữa tiệc tối nay không?"

Nửa câu sau đương nhiên nàng nói với vị chủ tịch tối nay, nếu nàng đã nói vậy, đương nhiên người ta sẽ đồng ý.

Chỉ là trước khi đi, Gia Minh liếc mắt nhìn nữ nhân đang kéo cánh tay mình, sau đó im lặng rút ra, hắn không làm nhiều động tác, nhưng mà dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, lại thấy đó là quá nhiều.

Thật là quá kiêu ngạo, được Phương Vũ Tư thân thiết cầm tay mà còn chủ động giã ra, trước đây họ chưa từng nhìn thấy, sau này chắc cũng ít thấy.

Về phần tên đàn ông xấu trai Đàm Khắc Thanh đang đứng bên cạnh Phương Vũ Tư, khuôn mặt hắn lúc này xám đen lại.

Nhận thấy ý nghĩa của động tác này, Phương Vũ Tư nở nụ cười khổ, sau đó lại trở nên mê người, đưa tay ra mời Gia Minh:

"Vậy... Chúng ta cùng nhau vào đi thôi..."

Bên cạnh đại sảnh, trong một gian phòng yên tĩnh. Sau khi tiến vào, Phương Vũ Tư lập tức bảo chủ sự sắp xếp cho nàng một gian phòng nghỉ, sau đó dẫn theo đám người Mục Thanh Thanh vào trong.

Lúc này, Mục Thanh Thanh nghi hoặc vô cùng, hỏi Phương Vũ Tư về lai lịch của Gia Minh, nhưng mà thần sắc Phương Vũ Tư lúc này có chút phức tạp, liếc mắt với Trịnh Tắc Bồi.

Đối với Cố Gia Minh, người ngoài có thể vì thời gian mà quên hắn, nhưng nàng và đám người Trịnh Tắc Bồi lại khác. Có một số việc thực ra phát sinh từ vài năm trước đây, khi đó có rất ít người nhớ tới cái tên ban nhạc "Khái niệm".

Nói tới Gia Minh, trước đây chỉ có mấy nhạc sĩ như Hoàng lão, Trịnh Tắc Bồi mới biết, thỉnh thoảng Gia Minh vẫn gửi ca khúc cho nàng thông qua họ, nhưng hơn 1 năm nay thì hoàn toàn bất tăm. Mặc dù biết tính cách đối phương, nhưng mấy vẫn còn dăm luận và tiến hành điều tra đơn giản.

Vốn cho là đối phương đã yên ổn bước chân vào đại học, có thể lấy tính cách độc lập bước chân vào xã hội.

Trước đây có thể hẳn chỉ vui đùa với âm nhạc, hiện giờ bỏ qua cũng thể hiểu.

Nào ngờ, sau khi kết thúc điều tra, kết quả suy đoán của mỗi người lại khác nhau, vô cách nào điều tra được tình hình thực tế. Hết lần này tới lần khác thu thập tin tức, tổng hợp lại nó có phần quý đi.

Giống như có người bắt chợt hiện lên rồi biến mất giữa nhân gian.

Trong thế giới âm nhạc mà gặp được người này, là một điều cực tốt với họ, vận dụng mối quan hệ của mình, họ đi sâu hơn tiến hành điều tra.

Lúc đó, họ mới phát hiện, cậu trẻ Cố Gia Minh này có khả năng đã vướng vào một cuộc đấu tranh chính trị hoặc những sự kiện mật, cho dù tin tức tới từ phương diện nào cũng ám chỉ cho họ biết: không nên tiếp tục hiếu kỳ về chuyện của người này.

Một số quan chức có quan hệ mật thiết với họ đã tiết lộ một số chuyện: chuyện này, phía trên gây áp lực, họ không điều tra được, thế nhưng có thể nói cho các người biết, hẳn đã chết.

Rất khó để nói rõ tâm tình của bọn họ lúc đó, Hoàng lão, Trịnh Tác Bồi cảm thán cho một thanh niên tuấn kiệt đã ngã xuống, nhưng mà họ không thể tưởng tượng, từ xưa đến nay, người làm nghệ thuật lại dính vào một chuyện phức tạp tới như vậy, mà dính tới chuyện phức tạp thì sẽ không có kết quả tốt.

Mà ở phía Phương Vũ Tư, nàng có chút thương cảm, thậm chí nàng còn bớt một số buổi biểu diễn, cũng không tuyên bố lý do với bên ngoài, bởi vì nàng lập tế điện cho hắn.

Hai người quen biết nhau không tính là nhiều, cũng không có nhiều chuyện vui, kỳ thực Phương Vũ Tư rất hiểu, có lẽ đối phương không thích nàng.

Trước đó tâm tình nàng không tốt, đã coi tiểu cô nương Diệp Linh Tĩnh làm đối tượng để giận chó đánh mèo.

Khi đó nàng chỉ coi đó là chuyện nhỏ, không để ở trong lòng, giống như là lúc người khác tức giận thì cũng có thể bắt mẫn với người khác, vô tình làm tổn thương nhau.

Nhưng ai ngờ, họ lại là ban nhạc Khái niệm.

Hắn ghét mình là có lý do, mình cũng hiểu, lúc đó nàng muốn sửa chữa, nhưng cũng không có nhiều thành công.

Bởi vì Diệp Linh Tĩnh hâm mộ mình, nên Cố Gia Minh mới viết cho nàng ca khúc, thậm chí còn cho thêm mấy lần sau.

Từ sau đó, danh tiếng của nàng lên như điều gặp gió, ý nghĩa của người này đối với nàng, trong lòng nàng tự biết, nàng nghĩ mình không phải là người vong ân phụ nghĩa.

Bởi vậy khi Hoàng gia gặp khó khăn, nàng chủ động tới gặp Hoàng gia để làm người đại diện, hy vọng có thể giúp cho họ một chút gì đó. Lý do chính

của việc này là: cậu đã giúp tôi, hiện tại tôi giúp lại cậu, cậu cần gì, tôi tuyệt đối sẽ cố gắng hoàn thành.

Vậy mà, bỗng nhiên hắn chết đi, cho tới vài năm sau, đột nhiên lại xuất hiện ở đâu, nhìn nam tử đã trở nên ngơ ngẩn này, nàng suy nghĩ, nơi này chính là của nàng.

Có thể hắn đã gặp phiền phức, cũng có thể là vấn đề rất khó khăn, mặc dù hắn bây giờ trông như ngọc, nhưng thể thì sao cơ chứ...

Hít sâu một hơi, nàng nhìn về phía Mục Thanh Thanh cười.

"Xin lỗi, chuyện của hắn, tôi không thể nói được..."

Ngừng lại một chút, nàng nói tiếp:

"Nhưng mà, các người hiện đang ở đâu, tôi có thể tới thăm hắn không?"

ẢN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 423

Con Rất Nhớ Hân

Khi tiếng khóc vang lên, đám người Diệp Hàm, Julian đang nói chuyện, thấy tiếng con gái khóc thì dừng lại. Diệp Hàm đã có chuẩn bị từ trước với tình hình này, lúc này hân ngồi im một hồi, thờ dài, đám người Julian đương nhiên cũng biết ý, Linh Tĩnh tương đối xuất sắc, nhưng lại khó hòa đồng khi học ở học viện.

Từ trước tới giờ mọi người đều đoán nàng có chuyện thương tâm, chỉ là nàng chưa bao giờ biểu hiện thương tâm ra ngoài như lần này. Việc này bọn họ không có quyền can thiệp, sau khi ngồi một lúc thì xin về.

Sắc mặt của Julian có chút phức tạp, nhưng tóm lại cũng không biết làm gì, sau khi nói với Diệp Hàm là bảo Linh Tĩnh nghỉ ngơi cho tốt, sau đó cũng đi về.

Đoàn người dần dần ra về, Diệp Hàm tắt điện bên ngoài, đến cửa phòng ngủ nhìn thoáng qua, sau lại đi chỗ khác, nhẹ nhàng đóng cửa lại, hân lấy một cái bình rượu bên cạnh tivi, ngồi trên sa *** rót cho mình một chén, ngửa đầu uống sạch.

Tiếng khóc ở trong phòng kéo dài rất lâu, sau đó mới chuyển thành nghẹn ngào, đã nhiều năm qua rồi, có lẽ đây là lần nàng khóc kinh khủng nhất.

Nhưng mà ở phương diện lý trí, sau khi khóc xong nàng liền tỉnh táo, nước mắt vẫn không cách nào ngừng lại được, nàng đưa tay lau nước mắt như để vờ.

Vừa khóc, nàng vừa xem những giấy tờ này, tiếng khóc vẫn vang lên.

Ánh mắt của mẹ nàng cũng đỏ hoe, nhìn nàng lắc đầu, muốn nói cái gì đó, nhưng lại bị nghẹn lại.

Sau một lúc lâu, Linh Tĩnh lại tiếp tục lắc đầu:

"Con... con không tin..."

Đoàn Tĩnh Nhân đưa tay lau nước mắt, lắc đầu, thanh âm êm dịu:

"Mẹ cũng không muốn tin..."

"Vậy sao lại thế này..."

Thanh âm của Linh Tĩnh nghẹn ngào, giống như là nàng đã trở lại thời trẻ con, nàng nhìn mẹ mình, nói với giọng nói bướng bỉnh. Đoàn Tĩnh Nhân hơi cúi đầu:

"Từ trước tới giờ cha mẹ cũng không nhìn thấy Gia Minh bị bệnh, tháng 9 vẫn còn đi gặp hẳn vài lần, tới giữa tháng 10 thì hẳn không còn gặp chúng ta nữa... Ba con thông qua quan hệ hỏi thăm, mới biết hẳn bị bệnh, nhưng lại không chịu gặp bất cứ ai, tính cách của đứa nhỏ này..."

Hiện giờ mới chỉ nói mấy câu ngắn ngủi, đương nhiên không thể nào hình dung ra tình hình lúc đó. Sau khi trải qua nhiều suy nghĩ, cũng sử dụng nhiều phương pháp, 4 năm qua đi, họ vẫn không dám nói cho con gái mình biết. Cho dù hai người có nhớ thương thế nào, cho dù có đau đớn bao nhiêu, họ cũng không dám gọi điện thoại báo nàng trở về... Đoàn Tĩnh Nhân chỉ biết lau nước mắt "Nó đúng là như vậy, từ nhỏ tính cách đã tốt, chuyện gì cũng đồng ý, nhưng khi gặp khó khăn không chịu nói bao giờ, biết mình có bệnh cũng không nói cho người khác biết, đưa cả con và Sa Sa ra nước ngoài, có lẽ nó đã cảm nhận bản thân không còn được kiên cường nữa. Mẹ và cha con không dám nói cho con biết chuyện này, bởi vì tính cách của con quật cường, vì giận nó mà con ở Viên 4 năm không trở về... Lần cuối cùng khi chúng ta gặp nó, nó nói nó xin lỗi con, nó không đúng với con. Đồng thời nó cũng xin lỗi chúng ta, nhưng nó cũng giống như con của cha mẹ, nó nói nó muốn viết một bức thư để lại cho con, nhưng mà không viết được điều gì..."

"Qua tháng 9 năm 2001, có người tới đây nói cho chúng ta biết... Gia Minh... đã qua đời... chính là bạn học trước kia của con, là Đông Phương Lộ, hẳn mang tới thông báo của nhà tù, giấy chứng nhận của bác sĩ, kèm theo một đồng giấy tờ linh tinh. Hẳn nói... trước khi Gia Minh qua đời không chịu gặp ai... Mộ của nó ở trên Quan Âm Lĩnh ngoại thành, ngày mai mẹ mang con đi thăm nó..."

Trong phòng trở nên yên tĩnh, ánh sáng vàng vọt của bóng điện chiếu rõ những hạt bụi trôi nổi trong không khí.

Linh Tĩnh ngồi im, trên mặt thê mỹ vô cùng, ánh mắt nàng nhìn mẹ mình nhưng lại giống như nhìn vào hư không, nước mắt cứ lặng im rơi xuống.

Lúc này, giống như không khí cũng thê lương, tất cả như ở trong một thế giới thương cảm... *** Cũng vào thời khắc này, cách Diệp Thị Võ Quán hơn 10 dặm.

Dưới ánh trăng, mặt đất im lìm, trong một biệt thự lồi lõm ở sườn núi, ánh đèn sáng trưng, giống như một tòa cung điện tọa lạc giữa núi non.

Đây cũng không phải khu biệt thự nổi tiếng của Giang Hải, nhưng mà người dân ở quanh đây ai cũng biết, ngôi biệt thự này là của một phú thương.

Sau khi quy hoạch xong, họ bắt đầu động thổ, nhưng mà sau này phú thương đó phá sản, bị người ta mua lại, nhưng rồi không thấy nhắc tới gì nữa.

Chỉ là trước đây họ đã xây dựng được một số biệt thự mẫu, mấy năm nay có một số người mua, thường thì người ra vào những căn biệt thự này có thân phận khác nhau.

Mỗi tối, những biệt thự trong khu bật đèn, làm sáng nên những kiến trúc khác nhau, mang lại phong thái xa xỉ, có một chút cảm giác hiện đại.

Hôm nay, trong một gian phòng ở lầu 2 của biệt thự, một nam tử đang ngồi trước màn hình lớn nghe báo cáo công việc.

"... Hiện nay chúng ta vẫn không thể xác định Không Kiến Chi Trần ở đâu. Căn cứ theo tin tức có được bây giờ, mấy tiểu tổ bên Châu Âu gặp phải một

địch nhân và cùng cương đại. Tất cả tổ viên của họ yểm hộ Lý Vân Tú mang theo Không Kiến Chi Trần mờ đường máu, nhưng mà vẫn bị đuổi kịp, hiện ở trong trạng thái nguy hiểm. Không Kiến Chi Trần tung tích không rõ, có thể xác định là địch nhân vẫn chưa có được nó. Về phần nó xuất hiện ở Giang Hải là dựa theo dự cảm của Đông Phương Nhược tiểu thư. Phương tiên sinh đã cùng Đông Phương tiểu thư đến đây vào chiều hôm nay. Có người nói... đi theo họ còn có một vị Tuệ Thanh lão sư ẩn cư lâu năm ở trên núi Nga Mi..."

"Tuệ Thanh..."

Nghe thấy tên này, Ứng Hải Sinh ngồi trước màn hình nhíu mày.

"Với thái độ quan tâm tới tiêu cô nương kia, điều này cũng không kỳ quái, chuyện các người trở nên khó giải quyết, không thể cho bọn họ biết mục đích của các người. Ta sẽ tiếp tục sai một tổ 5 người khác tới, do Kha Phương Vũ đầu lĩnh, người nên hợp tác tốt với hắn."

"Dạ... Ngoài ra, chúng tôi phát hiện Diệp Linh Tĩnh đã về tới Giang Hải chiều hôm qua..."

"Diệp Linh Tĩnh? Đó là..."

"Là một trong những bạn gái của Cố Gia Minh, cô ta học đàn dương cầm tại Học viện âm nhạc ở Viên đã 4 năm rồi, ngài đã từng bảo chúng tôi chú ý tới người này."

Ứng Hải Sinh trầm mặc trong chốc lát, rồi nói:

"Cố Gia Minh đã chết, trước tiên mặc kệ năng, các người đem toàn lực làm tốt chuyện kia đã, Không Kiến Chi Trần... tuyệt không thể để cho con bé có khả năng tiên đoán kia có được..."

"Dạ."

Tất màn hình, người đàn ông trầm mặc một lát, hơi nhíu mày, nhìn về phía cửa sổ:

"Kha Phương Vũ... Hừ..."

Hắn quay đầu đi được hai bước, đang muốn tắt đèn thì dừng lại ở cạnh cửa, quay đầu nghe ngóng cái gì đó, sau đó lắc đầu, đột nhiên ánh đèn tắt ngúm, một tiếng súng vang lên, kèm theo đó những tiếng động lớn...

Rút súng lục, vọt tới trước cửa sổ, ánh sáng truyền tới những bóng người chi chít. Phía dưới trở nên hỗn loạn, trong hồ bơi có một thi thể, máu tươi loang lổ mặt nước, một tiếng súng khác lại vang lên.

Hắn giơ tay lên, đề xuống micro, giảm thấp thanh âm:

"Chuyện gì vậy..."

"Không, không rõ ràng lắm..."

"Không thấy địch nhân..."

"A Tường và A Nhạc đã chết..."

Lời còn chưa dứt, phía dưới rồi đột nhiên truyền đến sự rung động cực lớn, giống như là một chiếc ô tô đâm vào tường, khiến cho toàn bộ căn biệt thự lay động.

Hắn xoay người muốn đi ra ngoài, đột nhiên ở phía sau truyền tới tiếng cửa kính vỡ tan, một cảm giác sắc bén xuyên qua thân thể hắn, mũi kiếm sáng rực đâm vào, máu tươi nhỏ ra...

"Á..."

Sau một khắc, chiếc kiếm kia được rút ra, máu trào lên miệng, hắn chậm rãi xoay người, ngoài cửa sổ im lìm, ánh trăng nhu hòa vẫn treo trên cửa sổ.

Một nam tử mặc áo bành tô Châu Âu đứng trên hư không ngoài cửa sổ, mái tóc màu vàng hình đuôi ngựa, hai tròng mắt màu xanh, một chiếc kiếm màu bạc phản chiếu ánh trăng, nam tử này đang dùng khăn chùi nó, gật đầu cười như một thân sĩ ---- đây là hình ảnh cuối cùng hắn nhìn thấy được.

Trong sự hỗn loạn, một bóng người nhỏ bé tà xung hữu đột, đây là một ngày đặc biệt.

Một đội cảnh vệ từ trong hành lang vọt tới, biến mất ở chỗ ngoặt, bức tường ở bên đột nhiên đổ sụp xuống, hóa thành bụi phấn, một bóng người nhỏ bé cố gắng bò dậy, một nhọc thở hỗn hển.

Trong ánh sáng bất diệt của ánh trăng, chiếu sáng một khuôn mặt đầy nếp nhăn, giống như một lão nhân trên trăm tuổi.

Nếu cẩn thận nhận định hoàn cảnh xung quanh, hẳn biết nơi này khác với Châu Âu, vì vậy sau khi điều dưỡng, khi khôi phục lực lượng, hẳn lại muốn đột phá vòng vây.

Mục đích của đối phương chỉ muốn biết rõ lực lượng của hắn, trong khoảng thời gian tĩnh lại, đối phương vẫn luôn dùng được vật khiến hắn tiến vào trong trạng thái mơ hồ, hoặc là rút đi một lượng máu lớn của hắn. Lúc này hẳn không biết là đã xảy ra vấn đề gì, hệ thống điện tử đột nhiên trực trực, hẳn tìm thấy cơ hội để đột phá vòng vây.

"Chỉ cần... Chỉ cần có thể ra ngoài... Giết sạch các người... Nhất định phải giết sạch các người..."

Đã có rất nhiều năm chưa từng trải qua chật vật thế này, khoảng gần 10 năm trước ở trong mộ ngôi một gặp một thằng nhóc ôm rương, vận rui như bao phủ lên đầu hắn, ra khỏi một cái phòng thí nghiệm lại phải vào một phòng thí nghiệm của người khác, lại còn phải ngủ say rất nhiều lần.

Nhưng mà không sao, hắn có một sức sống như là vô tận, chỉ cần có thể khôi phục sức khỏe, tất cả không thành vấn đề...

Chi cần lần này có thể ra ngoài, hẳn nhất định sẽ cần thận hơn trước.

Mang theo suy nghĩ như vậy, hắn đột phá mấy tầng thù vệ, hiện giờ mới ý thức được một chuyện ---- dường như có một nhóm người khác xâm nhập vào căn cứ này.

Hắn đi thẳng vào một hành lang, phát hiện có bóng người di chuyển, một đại đội cảnh vệ đang từ bên kia xông lại, hắn mới chịu xoay người, mấy bóng người ở trên tường đột nhiên bị biến thành hai đoạn, giống như là có vũ khí nào đó chém đứt cả bóng người.

Một cảm giác quen thuộc từ trong lòng hắn xông lên, tiếng giày cao gót vọng lại từ hành lang phía trước.

Sau đó, một bóng người màu đen đi lại.

Chân thật dài, mũ màu đen, cô gái có một mái tóc dài đen tuyệt, lạnh lùng như đôi mắt mỹ lệ.

Nhìn thấy hắn, cô gái nở một nụ cười hình cung, bích một tiếng, nàng đã lao tới.

"Đã lâu không gặp..."

"Vic..."

Thân thể người lùn này kích động run rẩy, hắn xoay người, bóng người kia đã tới trước mặt hắn, một tay chặn ở cổ hắn, đẩy hắn sát vào bức tường.

"Bá Tước... tôi rất nhớ anh đấy..."

"Vic... Victoria..."

"Thật cao hứng khi anh còn nhớ rõ tên tôi..."

Khuôn mặt tuyệt luân giả dối ở trước mặt, cô gái tên là Victoria hơi thờ như lan, mỉm cười nhìn gương mặt của hắn. Mặc dù cô gái trước mặt vô cùng xinh đẹp, nhưng Bá Tước lại cảm thấy, dường như có một sự sợ hãi vô tận đang xông lên.

"Tôi, tôi, tôi... Ta có thể giải thích, mấy năm nay tôi vẫn luôn ở..."

"Trời sinh hạn chế ư? Trước đây anh rất lùn, nhưng bây giờ... đúng là làm cho tôi cảm thấy buồn nôn..."

Không để ý tới những gì hắn nói, cô gái quan sát xung quanh mấy lần, sau đó chuyển sang một tên, năm ngón tay thon dài buông cổ Bá Tước ra.

Trong tiếng kêu sợ hãi của đối phương, nàng cắn vào đó...

*** Đêm đó, ở Hồng Kông.

Ô tô quay về khách sạn, lúc này đã gần nửa đêm, đám người Mục Thanh Thanh từ trên xe bước xuống.

"Phương tiểu thư đúng là quá nhiệt tình, ngoài ký tên còn hứa cho tôi cả một CD, thật là quá tuyệt vời."

Mặc Mặc ôm tấm hình, ở trên xe đã nhìn vô số lần, nhưng tới giờ vẫn chưa muốn buông ra.

Nàng nhìn về phía Gia Minh đang trầm mặc:

"Chắc là cô ấy trước đây nợ Cố Gia Minh rất nhiều tiền..."

Đình Hùng cười cười:

"Từ tình hình lúc nãy mà nói, trước kia Cố Gia Minh có thực lực sáng tác bài hát mới đúng, nhất định là hẳn giúp Phương tiểu thư rất nhiều. Trước đây chúng ta chẳng phải nghe người khác đồn, bạn trai của Phương tiểu thư chính là nhạc sĩ, sau đó hai người chia tay hay sao, không biết có phải là hẳn không nữa?"

"Căn bản là không phải đúng hay không."

Mặc Mặc nhún vai, nói:

"Bạn trai của Phương tiểu thư hiện giờ cũng là nhạc sĩ, hơn nữa tên cũng không phải là Cố Gia Minh."

Mỗi người mang theo một nghi vấn dừng ở trước cửa khách sạn. Tiểu Bàn muốn đưa Mặc Mặc trở về nhà, Đình Hùng dự định đến quán bar shopping, vì vậy chỉ có Mục Thanh Thanh và Gia Minh đi thang máy lên lầu.

Thấy không có ai bên trong thang máy, Mục Thanh Thanh cau mày lại nhìn Gia Minh nhiều lần:

"Cậu rốt cục là ai, thật là, Phương Vũ Tư cũng biết cậu, hơn nữa còn nhiệt tình như vậy..."

Câu hỏi này không có lời giải đáp, hai người dừng ở tầng 5, ra khỏi thang máy là mỗi người một chìa khóa.

Bởi vì ở phương diện xử lý của Gia Minh có chút vấn đề, nhưng do có Đình Hùng ở đây nên hai người không thể ở cùng phòng, miễn sinh chuyện mập mờ.

Mỗi người bọn họ một phòng, nàng ở phòng 503, Gia Minh ở phòng 504. Gia Minh ở phòng 504.

Mục Thanh Thanh đứng ở cửa nói câu chúc ngủ ngon, không biết vì sao, khi Gia Minh dứt chìa khóa vào cửa lại không mở ra được.

Mục Thanh Thanh đi vào phòng một lúc rồi mới thấy có gì đó không đúng, đang chuẩn bị mở cửa thì trong nháy mắt ầm một tiếng thật lớn, hơi nổ bay thẳng vào trong, hất nàng ngã trên mặt đất.

Lựu đạn...

Thói quen nghề nghiệp, năng vô ý thức đoán được nguyên nhân của chuyện này, cố gắng bò dậy, những tiếng ong ong vẫn vang lên trong tai, bên ngoài trời nên hỗn loạn, khói cuộn dày đặc. Bỗng nhiên, năng ngân người.

504, nổ ở 504!

Bịt miệng mũi xông ra, toàn bộ hành lang đều là bụi và khói, trong không khí đều là lưu huỳnh và mùi khét, hành lang vẫn tí tách những tia điện, sáng tối chập chờn, năng mới há miệng thì bụi đã chui vào.

"Khụ ---- khụ khụ ---- Cổ Gia Minh --- Cổ Gia Minh ---- "

Hét lớn vài câu, năng chạy tới cửa phòng, quả nhiên đúng là phòng 504, đây chính là nơi nghiêm trọng nhất của vụ nổ, lửa cháy bùng bùng, tiếng còi cửa hòa vang lên, năng mở bình cứu hỏa xịt lung tung.

Sau một lúc, Mục Thanh Thanh nhanh chóng đẩy cánh cửa và tạt vạt ra, đi vào bên trong, một mặt vừa gọi, vừa tìm kiếm xem Gia Minh ở đâu...

-o0o- Không lâu sau, phía dưới khách sạn có một gã tóc vàng, nhai kẹo cao su, rời khỏi đoàn người đứng xem, lấy điện thoại ra bắt đầu gọi điện thoại.

"A lô, A Cường, làm xong rồi... Đám cảnh sát ở đại lục tới, chỉ ít cũng chết một người, nếu như nhiều hơn thì trách số họ không tốt, ta cũng không có cách nào cả, nhưng mà có một việc... Tình báo có sai lầm, lần này họ tới không phải 2 người, mà là 3 người, ừ, dù sao cũng chỉ tìm một phòng... ok xong, mặc kệ, lần này bọn họ không có cách nào thu xếp đâu... Chủ yếu là muốn cậu trốn cho tốt, Đại Phi hiện đang tìm cậu ở khắp nơi, Mân Côn lại muốn mượn đao giết người, thành thật mà nói, làm loại chuyện này không thông minh chút nào cả... Hiện giờ để cho bọn họ chó cắn chó, lần này chết người kiểu gì đôi bên cũng tổn thương một lớp da... Ta thấy một chuyện cực quan trọng, đó là tại sao bây giờ người vẫn chưa trốn khỏi Hongkong..."

Một chiếc ô tô đi tới ở ven đường, hấn vừa đi vừa gọi điện thoại, đồng thời đi qua dòng người đông đúc. Lúc chuyển qua được hai con đường, đột nhiên hấn cảm thấy có gì đó không đúng, nhìn thoáng qua phía sau không hiện cái gì, sau đó cau mày tiếp tục đi.

Lại chuyển qua hai con đường nữa, người đi đường ít dần, hấn cau mày nhìn về phía sau, một cảm giác quen thuộc ập tới. Gia Minh đi theo phía sau của hấn không xa, ánh mắt lạnh lùng nhìn hấn.

"Con mẹ nó, mày có bệnh à, theo tao làm gì! Mày có phải là mù không vậy..."

Chi ngón tay giữa vào Gia Minh vài cái, khoảng cách lúc này đã kéo gần, ngón tay của hấn đột nhiên dừng ở không trung, cố gắng nhớ lại ---- Tuy rằng trước đây hấn nhìn không rõ lắm, nhưng vẫn mang máng nhận ra, người này đi cùng với nữ cảnh sát... sau vài giây, hấn xoay người chạy!

Sau khi chuyển vào một ngõ nhỏ, quay đầu nhìn lại, bóng người kia vẫn đi theo hấn.

Lao qua bên đường, lại quay đầu nhìn, người nọ vẫn cứ theo sau, xông qua một dãy nhà và một công việc, lại chạy vào hẻm nhỏ, nhảy qua tường ---- chạy qua mấy con phố.

Sau khi xác định đối phương không còn theo sau nữa, hắn mới thở hắt hên ngừng lại.

"Hắn... con mẹ nó..."

Sau khi kinh hồn táng đờm, hắn móc ra ba điều thuốc, đốt một điều, hắn bắt đầu bước đi.

Cách hắn mấy mét, một bóng người đột nhiên xuất hiện, hai tay người này đút túi quần, nhíu mày.

"Mày..."

Hắn chần chờ một cái chớp mắt, mắt thấy hai tay của đối phương còn đang trong túi, bèn cúi người nhặt một cái ống tuýt ở dưới đường vụt tới.

Mới vung được một nửa, cái ống tuýt kia đã dừng lại trên không trung, nam tử kia một tay tóm lấy ống tuýt.

Cho dù hắn cố sức như thế nào, cái ống tuýt vẫn vững như bàn thạch, không một chút lay động.

Thả ống tuýt, hắn lui ra phía sau vài bước, mồ hôi trên mặt róc rách như nước mưa. Sau đó, hắn lột cái áo khoác trên người:

"Mày... Mày không nên xằng bậy, cùng lắm thì chúng ta cùng chết..."

Trong chiếc áo kia có vài khối thuốc nổ, nhưng mà hắn còn chưa kịp nói xong, cái ống tuýt đột nhiên nhoáng lên, những âm thanh bịch bịch vang lên.

Chỉ sau khoảng nửa khắc, hắn không biết mình bị đánh bao nhiêu cái.

Nói chung là chừng hai ba giây đồng hồ sau đó, hắn đổ ầm xuống đất, cảm giác đau đớn lúc này mới truyền vào trong óc, xương hắn bị gãy một số chiếc, hai tay khẳng định là đã gãy hoàn toàn, không thể động đậy.

Nam tử kia đi tới trước mặt hắn, cởi áo khoác, sau đó lấy thuốc nổ chậm rãi quần quanh đầu của hắn...

Không lâu sau, Gia Minh đi ra đầu hẻm, trong ngõ nhỏ tối đen truyền ra một tiếng nổ mạnh, thừa dịp lúc mọi người còn đang hỗn loạn, hắn đi vào một chỗ vắng vẻ và biến mất không thấy hình dạng.

Mấy phút sau trở lại khách sạn, cảnh sát đã đến, lên lầu, hắn thấy một cảnh tượng hỗn loạn không kém.

Tiểu Bàn và Mặc Mặc quay đầu lại chạy đến nơi này, Mục Thanh Thanh ngồi ở trên ghế trong hành lang, đại khái là bị hơi nổ ép, quần áo trở nên toản loạn.

Nàng cúi đầu lo lắng, mắt thấy hắn xuất hiện, mọi người đầu tiên là nghi ngờ nửa ngày, sau đó Đình Hùng đi tới:

"Cậu chạy đi đâu vậy, cậu có biết tất cả mọi người ở đây ai cũng lo lắng cho cậu không!"

Mục Thanh Thanh ngẩng đầu nhìn hần một lúc lâu, đột nhiên cúi người xuống, nhắm mắt lại thở phào mấy hơi thở, giống như là đã trút được gánh nặng ngàn cân.

Cứ lặp lại như vậy một lúc, nàng mới kéo tay của Gia Minh:

"Đừng đừng đừng... Đừng mắng hần, chắc là hần bị dọa sợ đấy, không có chuyện gì là tốt rồi... Không có chuyện gì là tốt rồi... Ôi trời ơi, lần này tôi sợ muốn chết..."

Nàng kéo Gia Minh ngồi xuống ghế một lúc, người ngoài hỏi lúc này hần đi đâu, đương nhiên chẳng nhận được câu trả lời nào cả. Mục Thanh Thanh thấy mình có cảm giác khó chịu, bèn đứng lên:

"Tôi đi tắm rửa một chút, hiện giờ khó chịu quá..."

Cho đến lúc này, nàng mới buông tay của Gia Minh:

"Cho dù thế nào đi nữa, vụ án này tôi phải tham gia, nói với thanh tra Mộc của các anh một tiếng, yên tâm đi, tôi sẽ không làm loạn, thế nhưng thiếu chút nữa tôi bị nổ chết, tôi có quyền phải được rõ ràng."

"Tôi hiểu rồi."

Tiểu Bàn cười cười, nói:

"Thanh tra vừa gọi điện thoại nói chuyện này, ông ấy đang tới đây, đợi lát nữa sẽ nói với các người."

"Cảm ơn."

Nắm tay, Mục Thanh Thanh kéo Gia Minh, sau đó xoay người trở về phòng.

**** Sáng sớm hôm sau, Giang Hải.

Lúc tỉnh lại, nghe thấy tiếng động truyền tới, Diệp Hàm đi tới, thấy Linh Tĩnh mặc một bộ đồ trắng, ngồi chồm hồm ở một góc đang tìm cái gì đó, sau đó, nàng cố gắng lòi từ bên trong đó ra một cái cuốc. Quay người lại, nàng nhìn thấy cha mình đứng trước mặt.

Cả tối hôm qua Diệp Hàm không cách nào ngủ ngon được, bao gồm Đoàn Tĩnh Nhân, đương nhiên, có thể Linh Tĩnh là người không ngủ được.

Một đêm ngắn ngủi, nàng thoạt nhìn giống như gầy đi một chút, thân hình lẻ loi như muốn bay lên.

Diệp Hàm thở dài:

"Linh Tĩnh, trong mộ là tro cốt..."

Linh Tĩnh hai vai sụp xuống, hàm răng nhẹ nhàng cắn môi, ánh mắt hơi chuyển sang một bên, sau đó nước mắt lại chảy xuống.

Nàng lau nước mắt, nhào vào trong lòng Diệp Hàm.

"Cha, con thật sự rất nhớ hấn..."

ẤN SÁT

Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 424

Lời Thề Sinh Tử

Bầu trời âm u, mưa rả rích từ sáng cho tới tận trưa vẫn không ngừng, nhìn từ trong cửa sổ lớn ra ngoài, cả thành phố bao phủ trong màn mưa vô tận, thỉnh thoảng có tia sét xẹt qua, sau đó là thanh âm của sấm sét.

"Cảm ơn, rất tuyệt vời... Anh có thể trở về chờ điện thoại của chúng tôi..."

Thanh âm vang lên trong một căn phòng rộng rãi, trước mặt là một cảnh tượng đang tuyển dụng nhân viên.

Đông Phương Uyển ngồi ở bên cửa sổ, cầm một chiếc thuốc, hít một hơi, sau đó dập tắt ngúm trong cái gạt tàn:

"Chị Linh, sáng hôm nay tới đây thôi."

"Được."

Nữ nhân trung niên chủ trì chuyện tuyển dụng gật đầu, cầm một phần văn kiện đi ra ngoài, những người còn lại cũng thu dọn, thỉnh thoảng liếc nhìn Đông Phương Uyển, họ đang chờ chỉ thị tiếp theo của nàng.

Nhưng mà, vị nữ thủ trưởng trẻ tuổi này hình như không để ý, nàng đang khoanh hai tay trước ngực, nhìn cảnh tượng mưa lớn bên ngoài.

Qua một lúc, nàng lại lấy một chiếc thuốc ra châm, gác một chân lên đùi, tia sét xẹt qua, nàng thở ra một hơi.

Tư thế ưu nhã nhưng cô đơn, mấy vị quản lý là đàn ông đều nghi hoặc, liếc nhìn với ánh mắt tán thưởng.

Lại nói tiếp, vị này nữ Boss này tuổi chỉ mới 23, nhưng hai năm qua từ Bắc Kinh đến Giang Hải, làm được những chuyện người trưởng thành cũng khó làm.

Phương châm làm việc của nàng từ trước tới nay luôn khác người, không liều lĩnh, hoàn thành một quy tắc công việc thật chuẩn, chuẩn bị tài nguyên đầy đủ, sau đó sẽ phát lên.

Nàng không gấp gáp vội vàng giống như một công ty mới thoát khỏi thời kỳ khủng hoảng.

Nếu gặp phải khó khăn nhỏ, nàng từng bước nhảy qua, nếu gặp phải khó khăn lớn, nàng cũng không dao động, nàng không mù quáng khát cầu cái loại cảm giác phát triển thật nhanh, không thích kế hoạch bí quá hoá liều, đồng thời cực kỳ ghét cái loại hành động đơn lẻ, biểu hiện cá nhân.

Trong hai năm qua, những nhân viên mang tư tưởng tào bạo bị khai trừ không dưới 10 người, nhưng mà theo thời gian phát triển, công ty cứ như vậy lớn mạnh lên, nằng bước như tằm ăn rỗi tiến ra thị trường.

Nếu có người hỏi là công ty có bí quyết gì đặc thù, chẳng ai nói được gì cả, xét đến cùng chính là bốn chữ: làm từng bước một.

Sự hào quang óng ánh chỉ lướt qua một lúc, sau đó biến mất không tăm tích.

Các công nhân viên trong lúc trà dư tửu hậu đề kính phục tố chất của những đại gia tộc, dù sao đối với bà chủ này, ngoại trừ xuất thân gia thế, xinh đẹp và khó tiếp cận, nằng cũng chỉ ghét loại người nào phá hỏng quy tắc của mình mà thôi.

"Mọi người đi ăn cơm trước đi, nghỉ ngơi một chút, buổi chiều lại tiếp tục."

Mắt thấy Đông Phương Uyển tiến vào trạng thái này, sau khi thu dọn xong, Hứa Nghị Đình nhìn mọi người cười cười, nhẹ giọng nói.

Biết trọng lượng của câu nói này, mọi người bắt chuyện với nhau, yên lặng đi ra ngoài.

Hứa Nghị Đình rót một chén trà mang tới, đặt ở trước mặt Đông Phương Uyển, sau đó cầm lấy điều thuốc trong tay nằng, dí vào cái gạt tàn.

"Không thích hút thuốc, lại bắt chước người khác trầm tư..."

Nằng nói xong, từ trong túi lấy ra một cái khăn lụa trắng, dúi vào tay đối phương rồi nói:

"Vây thì mới đẹp, cậu hôm nay mặc một bộ đồ đen, ông chủ Triệu ở bên cạnh nhìn thấy, còn chạy tới hỏi tó, không phải có phải câu thất tình hay không."

Đông Phương Uyển ngồi im, cúi đầu nhìn mình, hôm nay đúng là nằng toàn thân đều màu đen, áo màu đen, váy đen, mũ đen, tất chân cũng đen, lại còn thêm cả một đôi giày đen.

Nằng không khỏi bật cười, gót giày gõ gõ xuống mặt đất:

"Chỉ là cảm hứng thôi, mình thấy cũng rất tuyệt, chân nhỏ lại dài..."

Đưa tay vuốt ve bắp chân, sau đó đứng dậy, nói:

"Thế nào, rất ít khi tó có cảm giác mình tuyệt như vậy..."

"Lại thế rồi, sớm muộn cũng có ngày cậu yêu chính mình."

Hứa Nghị Đình bật cười lắc đầu, nói:

"Có biết là trong công ty có rất nhiều người coi chúng ta là Les không, họ còn cá cược cả với nhau nữa kia."

"Thế nhưng cậu đã tự vứt bỏ mình rồi, cậu thích anh của tớ."

Mắt thấy khuôn mặt Hứa Nghị Đình hơi hồng lên.

Đông Phương Uyển nở nụ cười:

"Vây là xong rồi, bàn bạc chuyện làm ăn nói với vài trăm vạn cũng chẳng đổi sắc, vậy mà khi nói tới anh của tớ cậu lại đỏ mặt. Thế là cậu đã vứt bỏ tớ, tở phạt cậu tìm cho tớ một anh đẹp trai tới đây, mọi người dù sao cũng là chị em, dùng anh tớ làm món quà trao đổi."

"Cái danh sách đó nhiều lắm."

Hứa Nghị Đình đi tới bên cạnh bàn cầm lấy cuốn sổ của mình, đọc:

"Gần đây nhất ngày 28 tháng 6, ông chủ Điền đưa tới 99 đóa hoa hồng, hẹn cậu đi ăn cơm. Chiều, ngày 28 tháng 6, Kha Gia An gọi điện thoại hẹn cậu đi ăn cơm. Ngày 29 tháng 6, Lôi Khánh theo thường lệ gọi điện thoại tới đây, tặng cậu một bó hoa, hoa tươi ám chỉ mong muốn tiến thêm một bước quan hệ với cậu. Cùng ngày..."

Hứa Nghị Đình đọc rất hưng phấn, Đông Phương Uyển nhú nhú mày, đi qua một bên chỉ trích:

"Cậu không có thành ý!"

"Nhưng cậu đâu có nói là không có hứng thú với những người này, anh chàng đẹp trai nhiều như vậy, dù sao cũng phải cho họ một cơ hội. Mà cho dù không phải những người này, trước đây khi còn đi học cũng có rất nhiều người theo đuổi cậu còn gì. Tuy rằng bị cậu hù dọa bỏ chạy cũng rất nhiều... Tớ biết lý luận của cậu, nói chuyện yêu đương phải xem biểu hiện của đối phương thế nào. Thế nhưng khi những người đó biểu hiện cậu lại tỏ ra không thích. Đối với vấn đề này cậu quá cực đoan rồi. Người ta còn chưa kịp tỏ ý với cậu, cậu đã nghĩ người ta chỉ muốn bê cậu lên giường, cởi sạch."

Đông Phương Uyển lấy một điều thuốc, nói:

"Họ chính là như vậy."

"Mặc dù có một phần, nhưng đâu phải ai cũng vậy, huống chi, nếu như mình yêu nhau rồi, chuyện đó cũng là việc bình thường."

"Nếu vậy cậu đang mơ mộng chuyện lên giường với anh của tớ?"

Thuận miệng nói một câu, Đông Phương Uyển châm bật lửa, đột nhiên bị thổi tắt.

Nàng nghiêng đầu, thấy Hứa Nghị Đình then quá hoá giận đỏ mặt, liền nói:

"Ok, ok, tớ nói sai rồi, nhưng điều này có sao đâu, chẳng qua là vóc người của anh tớ không đẹp, quá xấu xí..."

Nàng xoay đầu qua một bên, châm lửa, điều thuốc lại bị Hứa Nghị Đình đoạt mất, rồi đưa lên miệng hít một hơi, sau đó đi xuống cái gạt tàn.

Đông Phương Uyển cười rộ lên:

"Đã lâu rồi chưa thử, hình như đã hơn 5 năm rồi cậu chưa thử qua cái này..."

"Đã thề là không động tới nhưng lại bị cậu làm cho ngoại lệ..."

Bị nói toạc ra tâm sự trong lòng, Hứa Nghị Đình có chút cô đơn và uể oải.

Nàng và Đông Phương Uyển cùng học trong một trường, nhưng mà cơ hội gặp Đông Phương Lộ không tính là nhiều, không đủ để nói tới khái niệm bạn bè.

Đông Phương Lộ học ở một trường học cực tốt, mấy bạn gái đều là hoa hậu học đường, mọi người cùng đã gặp nhau mấy lần.

Tuy rằng sau đó họ đều chia tay, nhưng mà Đông Phương Lộ cũng chưa bao giờ coi nàng trở thành một bạn bè đặc thù cả.

Đương nhiên, hẳn đối với bạn bè luôn tốt hơn so với bạn gái ---- hẳn chính là người như vậy, hẳn không cho phép bạn bè mình bị người khác khinh thị.

Khi ở trong trường đại học, đa số mọi người đều coi nàng là người hầu của Đông Phương Uyển, nhưng Đông Phương Lộ lại không coi như vậy, bởi vì có quan hệ với Đông Phương Uyển, cho nên có một lần hẳn đã giới thiệu với người ngoài, nàng là một người em gái của hẳn...

"Chuyện này cũng không được, chuyện kia cũng không được, cậu quá ngoan cố, muốn tìm một người thích sẽ rất khó đấy."

Đông Phương Uyển cười rộ lên:

"Tớ nghĩ sẽ không có đâu, nếu như là Lưu Đức Hoa, tớ nhất định sẽ yêu hẳn điên cuồng."

"Thật ra, không phải là không có, trước đây đã có một, đó chính là anh họ của tớ."

"Người nào?"

Nàng thuận miệng hỏi.

"Là anh họ Gia Minh đấy."

Đông Phương Uyển trầm mặc trong chốc lát, rồi nói:

"Khi đó tớ chưa nghĩ là mình thích hay không, mọi người cùng học trong một lớp, tớ cũng không thể nói với hẳn cái gì cả. Cậu không thể vì tớ nói cậu thích anh tớ mà phân kích tớ đấy nha..."

"Thể nhưng người thỏa hiệp cuối cùng lại là cậu mà, cậu còn cố gắng làm cho mối quan hệ của hai bên tốt lên, mỗi năm đều cố gắng mời anh ấy ra ngoài

du lịch..."

"Đúng vậy."

Đông Phương Uyển cắn cắn môi, nói:

"Lúc cuối hẳn còn nói cảm ơn tớ đấy..."

Thực ra, có một số việc không thể phủ nhận, sáng hôm nay khi tỉnh dậy, vô ý nghe thấy cha mình nói chuyện điện thoại, không biết là xảy ra chuyện gì, cha mình rất khiếp sợ, lúc đó buột miệng nói một câu:

"Sao lại như vậy, có phải là Cố Gia Minh giết trở về không..."

Có thể là vì câu nói này làm cho tâm tình của nàng cả buổi sáng nay không tốt, hơn nữa còn nghe được tin tức của một người khác.

"Linh Tĩnh đã trở về, tối ngày hôm trước..."

Hứa Nghị Đình ngẩn người:

"Cậu ấy..."

"Nàng không thông báo cho ai, nhưng nghe nói là đã ký kết với công ty biểu diễn, bên kia quyết định đưa nàng thành một minh tinh... Đàn dương cầm..."

Đông Phương Uyển suy nghĩ một chút, nói thêm:

"Đã 4 năm rồi nàng không trở về, khi về nhất định sẽ nghiên cứu tìm hiểu kỹ chuyện của anh họ Gia Minh của cậu. Chi còn ngồi mộ thôi, hẳn đã trở thành người thiên cổ, anh tớ hiện đang ở Thâm Quyển, tớ muốn gọi điện thoại thông báo cho anh tớ một chút."

"Kỳ thực... Tớ không rõ quan hệ của hai người họ tới đâu, Linh Tĩnh cùng anh họ Gia Minh... Trước kia chẳng phải nói, bạn gái của anh họ Gia Minh là Sa Sa hay sao?"

"Ba người bọn họ sống chung..."

Đông Phương Uyển vuốt tay.

"Vẫn là điều không có khả năng nhất, Gia Minh bị bệnh nan y, chia tay Linh Tĩnh. Kết quả là cậu ấy tới Viên 4 năm không về, trước đây cậu ấy chơi thân với không ít người, thế nhưng lúc này chẳng liên lạc với một ai, giống như là chỉ có mình giữa nhân gian, cậu ấy đối với bản thân mình thực độc ác."

Bên ngoài có sấm sét, Hứa Nghị Đình nhìn trời mưa ngoài cửa sổ, thờ dài, đang muốn nói thì điện thoại vang lên, nàng đi tới nhận:

"Alo, Tổng giám đốc Tần sao, xin chào... Ha hả, đương nhiên là nhớ... Hàng đã đến rồi ư? Được, ngài sắp tới Giang Hải... Thật sự là quá tốt, lúc nào xuống máy bay, tôi... à, còn có cả bà chủ chúng ta tới đón ngài... đúng vậy, đúng vậy, mấy năm nay nhờ có ngài chiếu cố... Tiểu Uyển hiện giờ không có ở đây, ngài có lời gì tôi sẽ chuyển lại cho cậu ấy... còn gì nữa không... Được, tôi đã nhớ kỹ rồi... Được..."

Vừa liếc mắt, Hứa Nghị Đình vừa nói chuyện điện thoại, Đồng Phương Uyển gật đầu, an tĩnh trời mưa ngoài cửa sổ.

Một lát sau, nàng đứng dậy đi ra ngoài cửa, lấy điện thoại bấm một dãy số.

"Alo, anh, là em... Nói cho anh biết một việc, nhưng có thể anh đã biết... Linh Tĩnh đã trở về, hôm trước mới về, em đoán là vì chuyện của Gia Minh, cậu ấy sẽ tới tìm em, em cho cậu ấy số điện thoại của anh... Được, anh trở về... chuyện bên Tâm Quyển chẳng phải chưa xử lý xong hay sao... Được, em biết rồi..."

Tiếng sấm vang lên, nàng cười ưu nhã...

Hai giờ chiều, khi tiến vào trong Diệp thị Võ quán, mưa đã nhỏ đi rất nhiều, Julian thu hồi cái ô, đi tới chỗ Diệp Hàm.

Tối qua nói chuyện với nhau, cũng nghe ngóng tình hình, biết là Linh Tĩnh có chuyện thương tâm, nàng thích một bé trai, hiện giờ đã chết, chuyện này đúng là làm cho người khác khó nghĩ nhất.

Bởi vì người có thể hoành dao đoạt ái của bất kỳ ai, nhưng người không thể đánh bại một người đã chết.

Biết là sáng sớm hôm nay họ sẽ tới thăm mộ, cho nên hẳn chọn buổi chiều mới tới, cửa phòng Linh Tĩnh đang đóng, Đoàn Tĩnh Nhân hôm nay không đi làm, vẻ mặt lo lắng, đại khái là cũng khóc.

Hắn đại khái cũng biết, bé trai đã mất này là một người vô cùng thân thiết với gia đình này, có thể xem như một người con trong gia đình.

Linh Tĩnh đến thăm mộ một lúc rồi về, buổi trưa không ăn cơm, Đoàn Tĩnh Nhân nói mấy lần nhưng vẫn không chịu.

"Đề tôi qua đó xem thế nào."

Mấy năm nay hắn học được một chút tiếng Trung, giao lưu không có vấn đề gì, nào ngờ lúc này Linh Tĩnh lại đi ra ngoài.

Nàng mặc áo sơ mi trắng, tóc xõa, đi giày thể thao. Ánh mắt của cô gái này xung đỏ, cho dù có trang điểm cũng không che giấu được.

Nàng lạnh lùng nhìn mấy người trong phòng, sau đó mới bắt chuyện:

"Cha, mẹ... thầy Julian..."

Rất khó tưởng tượng được tâm tình của nàng lúc này như thế nào, Julian cũng biết nhiều về tình hình lúc thăm mộ sáng nay, nhưng nói chung, vấn đề này đối với nàng hình như không lớn, thanh âm chỉ không rõ như hôm trước.

Điều này làm cho vợ chồng bác Diệp càng thêm bất an, Đoàn Tĩnh Nhân nói một câu:

"Linh Tĩnh, Gia Minh hẳn..."

"Con không sao."

Nàng thở phào nhẹ nhõm, cả người run rẩy một hồi, cho tới hẳn nàng cắn chặt răng, nói:

"Con không tin, con muốn tới trại giam hỏi thăm tình hình..."

"Nhưng mà bây giờ... cách bên kia rất xa..."

Đoàn Tĩnh Nhân đang định nói thêm, thế nhưng Linh Tĩnh đã cầm cái ô trong phòng định đi.

Diệp Hàm khoát tay áo, ý bảo để cho nàng ra ngoài giải sầu cũng tốt. Julian nhìn mọi người, mở miệng nói:

"Tôi đưa em ra ngoài, tôi đi xe tới đây, bên ngoài trời còn đang mưa đấy."

"Không cần, thầy Julian..."

"Không sao đâu, chiều nay tôi không có việc, hưởng chi tình hình của em... có người đi theo mới tốt, mọi người cũng yên tâm."

Hắn nói như vậy, cha mẹ nàng cũng phụ họa thêm hai câu.

Sau đó mấy người đi ra khỏi cửa, Linh Tĩnh vào trong chiếc xe của Julian:

"Đi đến bên kia?"

Linh Tĩnh chỉ tay.

Bầu trời bên ngoài vẫn u ám, mưa mặc dù nhỏ, nhưng người đi trên đường cũng không có là bao, Julian nói:

"Công ty bên này vốn đã sắp xếp cho em một số công việc, mặc dù phải một thời gian nữa mới bắt đầu, thế nhưng tôi biết tâm tình của em gần đây không tốt, cho nên thay em trả lời, khi nào tâm tình em tốt đi làm cũng được. Tôi không rõ chuyện của em lắm, thế nhưng... Em nên quên hẳn đi, bởi vì còn có rất nhiều người đang quan tâm tới em, được, tôi biết tôi an ủi như vậy rất khó nghe..."

Chiếc xe con đi trên con đường quen thuộc:

"Tôi biết hẳn có thể rất xuất sắc, xuất sắc đến mức làm cho em xuất ngoại 4 năm vẫn nhớ hẳn, yêu thương hẳn mà bài xích mọi người, thành thật mà nói, tôi cũng đã từng trải qua những chuyện như vậy, nhưng cuối cùng... Thời gian nói cho tôi biết, hiện thực rất tàn khốc, bởi vì xét đến cùng, chúng ta chỉ là một cá thể đơn độc trong thế giới này, chúng ta chỉ là chính mình, có một ký ức độc lập, không phụ thuộc vào người khác, em cũng có một ký ức của riêng

minh."

Hắn thở dài:

"Có thể chúng ta vĩnh viễn không thể nào hòa nhập cả vào một người, chỉ có thể tiếp cận và cảm thấy phù hợp với người đó mà thôi..."

Dưới làn mưa tí tách, Linh Tĩnh tựa bên cửa sổ, không nói gì, chiếc xe con đi qua hai cái quảng trường, Linh Tĩnh gõ cửa sổ:

"Dừng lại ở đây đi."

"Ở đây?"

Julian có chút nghi hoặc, lúc xe dừng lại, Linh Tĩnh xuống xe, mở cái ô:

"Cảm ơn thầy đã tiễn em tới đây, thầy không cần theo em, em không sao..."

"Này, em định làm gì..."

Linh Tĩnh xoay người đi về phía trước, Julian lái xe chậm rãi theo sau, thì cở ra ngoài nói:

"Vào trong đi, em muốn đi đâu, tôi đưa em tới đó, không sao đâu, chẳng phải nói địa điểm rất xa hay sao?"

Nàng đi vào trong bãi xe bus, yên lặng thu hồi cái ô, ngồi ở trên băng ghế đợi. Julian ngừng xe, mở ô, đi tới bên cạnh nàng, nhìn bốn phía, hiểu ra nơi này là nơi nào, vuốt tay:

"Tôi không rõ..."

Bầu trời u ám, Linh Tĩnh ngồi ở đó, ngửa đầu nhìn biển hiệu của cửa hàng đối diện. Julian không được trả lời, cũng chỉ đành thu cái ô ngồi xuống cạnh nàng.

Qua một lúc, Linh Tĩnh mới nhẹ giọng nói.

"Không phải..."

"Không phải cái gì..."

"Mỗi người... đều có một ký ức của riêng mình, nhưng thầy lại không có..."

Thiếu nữ nhẹ giọng mở miệng, giống y như là đang nói mê:

"Chúng em... đã lớn lên cùng nhau từ nhỏ, từ khi em bắt đầu nhớ mọi chuyện thì đã ở cùng với nhau... Có thể em có cảm giác với mỗi người, nhưng đối

với thầy lại không có, cho tới bây giờ cũng không có... Hấn bị người ta bắt nạt, em bảo vệ hấn, em bắt hấn gọi em là chị. Sáng sớm chúng em cùng nhau ra ngoài chạy bộ, khi trở về cùng nhau mua bánh bao ăn, lúc đầu em với hấn mỗi người một cái, sau khi lớn lên thì mỗi người một cái. Chúng em cùng nhau làm bài tập, cùng nhau đến trường, em muốn hấn mãi theo em, ở bên cạnh cuộc sống của em..."

"Chúng em tổng cộng có ba người, em và một cô gái khác, và hấn, nói chung là ở chung với nhau, khi em vui em cũng ở cùng với bọn họ, khi không hài lòng em cũng ở với bọn họ. Chủ nhật chúng em cùng nhau đi chơi, cùng nhau ngủ, khi đó cái gì cũng không hiểu, thật vui vẻ... Sau đó có một ngày, có một chuyện xảy ra, ba người đều là trẻ con, chẳng hiểu thứ gì, đem rượu ra uống, sáng hôm sau thấy trên mình chẳng mặc cái gì cả. Trong lòng hoảng hốt, nhưng dù sao cũng vẫn là ba người với nhau, sau đó chúng em chính thức ở chung, đã nhiều năm qua rồi, qua rồi, qua rồi..."

"Thật hạnh phúc..."

Nàng há to miệng, thanh âm đột nhiên trở nên nghẹn ngào, rất khó khăn mới hít được một hơi, có lẽ là bởi vì... do hai ngày nay nàng khóc quá nhiều, nên nước mắt không thể nào rơi được nữa.

"Đương nhiên cũng có người khác, cũng có những ký ức khác, ví dụ như em đi chơi cùng với những người bạn học, thế nhưng... nó có ý nghĩa gì sao? Nó chỉ có ý nghĩa kia ba người chúng em ở chung với nhau, đó mới là hoàn chỉnh. Chúng em giống như những đứa trẻ lớn lên trên hoang đảo, cái gì cũng không hiểu, chỉ ở chung với nhau, cho nên... chỉ khi nào chúng em ở chung với nhau mới là hoàn chỉnh, bình thường, mỗi người đều có ký ức riêng của mình... thầy có ký ức riêng của mình không? Chân của thầy, tay của thầy... Nếu như bỗng nhiên có một ngày chúng nó rụng mất, thầy còn cảm thấy thế giới này được không? Tay và chân cũng có thể tồn tại độc lập khi rời khỏi thân thể sao?"

"Em đi Viên học đàn dương cầm... nhưng không phải là quyết định của em, bởi vì em tin, nếu hấn muốn em làm chuyện này, em sẽ làm theo hấn... cho dù em có không vui cũng không sao. Em nghĩ sau khi em học thành tài trở về, cho dù thế nào, em cũng mắng hấn một trận, em có thể tha thứ cho hấn, chia tay em ư, cũng được, lừa dối em ư, cũng được, bốn năm có là cái chi. Đây không phải là ký ức của một người, em đợi suốt 4 năm, nhưng em đã trở về, vậy mà hấn lại nói hấn đã chết... Em không tin, nếu em tin thì còn ý nghĩa gì nữa... Bởi vì chúng em là một người..."

"Em biết tính cách của hấn... hấn rất cứng đầu, không muốn làm phiền ai cả, chuyện gì cũng làm giúp người khác... Chuyện hấn không giải quyết được, cho nên hấn không muốn em nhìn thấy... Em không biết mấy năm nay hấn trải qua chuyện gì, nhưng hấn sẽ trở về, chỉ cần trở về... chỉ cần trở về..."

Đứng dưới bến xe bus, giọng nói của nàng vô cùng ôn nhu, không khóc, lại hơi khàn khàn, Julian nhìn gò má của nàng, im lặng nghe tất cả, đột nhiên cảm giác được, cô gái trước mắt thứ gì cũng hấp dẫn mình. Nói xong, Linh Tĩnh đứng đến, cầm cái ô, thì lễ với hấn một cái thật sâu.

"Xin lỗi... thầy, em biết mấy năm nay thầy giúp em rất nhiều, cũng biết... một số chuyện của hấn, em đã từng nghĩ, em muốn làm cho hấn thương tâm một chút. Khi em trở về, bên cạnh em có một thầy giáo xuất sắc như thầy, hấn sẽ tức giận, sau khi hấn tức giận em sẽ thẳng thắn nói với hấn... thật là áu trĩ. Thầy thực ra nhảm rồi, hấn không xuất sắc, hấn có thể chưa bao giờ tự hào về cái xuất sắc của mình, không đẹp trai, tính khí lại kỳ lạ, nhưng cho dù như thế nào, em cũng đã ở chung với hấn, căn bản không tách ra được, ưu điểm và khuyết điểm của hấn em đều không thêm để ý... Thầy, thầy là người tốt, cảm ơn thầy, em không muốn nói thêm gì nữa, thật xin lỗi..."

Hơi nở nụ cười, Linh Tĩnh lên xe bus.

Julian đứng đó ngỡ ngàng sững sờ một hồi, sau đó thì lái xe đi theo...

ẨN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 425

Nói Chuyện Đêm Khuya

Cái chuyện khách sạn phát nổ không được tuyên truyền rộng rãi, Phương Vũ Tư thông qua các mối quan hệ cũng tìm được Gia Minh, đến chiều, khi Mục Thanh Thanh và Đinh Hùng còn đang nghiên cứu vụ án, chưa sắp xếp được địa chỉ dừng chân mới thì Phương Vũ Tư đã đột nhiên mò tới, khiến cho một đám người hoảng sợ.

Với thân phận của bọn họ thì tuyệt không có cơ hội tiếp xúc với minh tinh, Tiểu Bàn thông qua quan hệ với chú của mình cũng thỉnh thoảng gặp một số ngôi sao, nhưng mà muốn tiếp xúc với đại minh tinh như Phương Vũ Tư thì đúng là vô cùng hiếm.

Trong lúc nhất thời mọi người rối như gà bay chó sủa, chỉ có tổ trưởng Mộc Tra nghiêm túc là có khuôn mặt khó chịu, Mục Thanh Thanh thăm oán không những mang theo bệnh nhân tới Hồng Kông chữa bệnh, bây giờ còn kéo thêm một đại minh tinh tới đây cản trở công việc.

Tuy vậy, thăm oán thì thăm oán, hấn cũng không biểu hiện ra mặt.

"Nếu như tạm thời vẫn chưa sắp xếp được chỗ ở, tôi cũng có một biệt thự, các người tạm thời dọn tới đó ở, chỉ là điều kiện không tinh là quá tốt, nhưng... vẫn tạm chấp nhận được..."

Hết buổi chiều, Phương Vũ Tư đưa ra đề nghị, nhìn nàng nói đơn giản, nhưng ai cũng hiểu, biệt thự của đại minh tinh chính là nơi tuyệt đối xa xỉ.

Mục Thanh Thanh và Đinh Hùng từ chối vài câu, nhưng thái độ của Phương Vũ Tư đối với Gia Minh là vô cùng kiên quyết, Mục Thanh Thanh cũng muốn hỏi thăm tình hình của Gia Minh từ miệng của nàng, cho nên đành phải đồng ý.

Đồng thời, hình như Phương Vũ Tư cũng có kiến nghị gì đó với vụ án vừa rồi.

"Tôi... có quan hệ với một số người bạn, bọn họ cũng có một chút quan hệ, tôi đã gọi điện thoại bảo họ điều tra một chút, nếu như là người xã hội đen bên Hồng Kông làm thì có thể cam đoan là điều tra ra..."

Nói xong câu này nàng tương đối ấp úng, Mục Thanh Thanh và Đinh Hùng cũng đại khái hiểu, giới biểu diễn văn nghệ ở bên Hồng Kông này thực ra đều có quan hệ không rõ ràng với cả hai giới hắc bạch.

Đại đa số là do mấy lão đại hắc bang điều khiển, lấy địa vị của Phương Vũ Tư hiện giờ, đương nhiên là có thể tiếp xúc với đám người này.

Tuy rằng hiện giờ tin tức của cảnh sát cũng linh thông không kém hắc bang, nhưng mà có thêm mặt này điều tra vẫn tốt hơn là không.

Bởi vì vụ nổ tối qua, cho nên tổ trọng án không còn lý do gì gạt họ ra ngoài nữa, nhưng trên thực tế, cả một buổi chiều thu thập các đầu mối cũng chẳng mang lại bao nhiêu hiệu quả.

Bởi vì... sự kiện này đúng là có chút kỳ quái nghi hoặc, tuy rằng trước đây cũng có bọn liều mạng tới ném lựu đạn vào cảnh sát, nhưng ở Hồng Kông, bọn hắc bang bản địa không dám ném lựu đạn vào cảnh sát đại lục.

Cho dù như thế nào, cái quả lựu đạn vừa rồi đúng là một cái bạt tai đối với lực lượng cảnh sát.

Tình thế lập tức thăng cấp, và còn có khả năng lan rộng hơn nữa, nếu không tóm được gì thì tuyệt đối không ngừng tay.

Loại chuyện này không có lợi cho đám hắc bang địa phương, mà đầu mỗi điều tra của cảnh sát hiện giờ toàn nằm trong phạm vi hắc bang, vậy thì người ném lựu đạn là ai đây?

Mang theo nghi vấn như vậy, tối hôm đó, mấy người tiến vào trong biệt thự ở Thái Bình Sơn của Phương Vũ Tư. Bề ngoài nhìn nó có chút xấu thô, nhưng các đồ dùng bên trong thực sự là xa hoa.

Trong biệt thự ngoại trừ Phương Vũ Tư, còn có người đại diện của nàng, tài xế, đầu bếp, vệ sĩ... năm sáu người.

Mặc dù người ngoài thường nghĩ nàng là một minh tinh ca sĩ có tiền, nhưng mà người biết thực hư không nhiều lắm.

Gần nửa đêm, Phương Vũ Tư thôi tiếp khách, tiễn mấy người ra cửa, Đinh Hùng đi ra ngoài đi dạo, Mục Thanh Thanh và Gia Minh thì ở trong phòng khách xem ti vi, nhìn Gia Minh đang cúi đầu, Mục Thanh Thanh có vô số nghi vấn.

Khoảng chừng đến mười giờ tối, Gia Minh nhìn nàng một lúc, cau mày.

Mục Thanh Thanh nhìn thấy ánh mắt suy tư của hắn thì sừng sốt một lát, sau đó chần chờ hỏi:

"Lại khôi phục bình thường? Có gì thì nói đi."

Vấn đề này không được giải đáp, Mục Thanh Thanh thoải mái, dù sao đôi khi hắn giống như là có điều gì suy nghĩ cũng là bình thường.

Qua chốc lát, nàng nhìn đồng hồ, chuẩn bị tắt TV đi ngủ, mới đứng lên, thì lại nghe hắn nói:

"Đại khái là... chín năm trước đây..."

"Chín năm trước đây làm sao?"

Dường như là suy nghĩ có chút hỗn loạn, Gia Minh lắc đầu:

"Mùa hè... đến mùa thu. Ở bên trong bệnh viện... Năm 1995... không đúng... Ở Bùi La Gia. Tôi và... các cô ấy... 5173 là tôi giết... Không phải... tôi nhận ra cô..."

Việc hắn khôi phục bình thường chỉ giúp hắn nói ra được một vài câu, nghe giống y như người bình thường, mà có ai đó nghi vấn thì cũng chỉ hơi cảm thấy tính cách hắn có chút quái gờ mà thôi.

Sau khi nói xong câu "Tôi nhận ra cô" thì hắn cau mày không nói thêm gì nữa.

Mục Thanh Thanh cố gắng chấp nói các dữ kiện, nhưng không tìm ra manh mối gì, nhưng cái tôi 5173 là tôi giết làm cho nàng hoảng sợ.

"Chúng ta... Đương nhiên quen biết. Nhưng mà... 5173? Trước đây cậu... chẳng nhẽ là đặc công. Ha ha..."

Nghe những câu này nàng lại mẫn cảm theo thói quen nghề nghiệp.

Mục Thanh Thanh hỏi vậy nhưng cũng không nhận được trả lời, nàng xoay người ngồi xuống.

"Chín năm trước đây sao, đúng vậy, chỉ ít cậu cũng còn biết thời gian. 9 năm trước đây chính xác là năm 1995. Năm ấy... tôi vừa mới làm cảnh sát không lâu, tuổi còn trẻ, cái gì cũng bắt chấp, cái gì cũng không hiểu, cả ngày ở cục cảnh sát làm loạn..."

Nàng vỗ vỗ vai Gia Minh, nhớ lại những chuyện của 9 năm trước, nhưng mà đại đa số nàng đã quên rồi.

Những ký ức lâu ngày cuộn thành một đống, cùng với 10 năm trước, 8 năm trước trộn vào nhau, chẳng còn phân biệt được gì nữa:

"Khi đó... Tôi nhớ là em gái tôi thường trộm trang phục cảnh sát của tôi mặc, vì chuyện này mà tôi thường mắng nó... tôi có một người em gái mà cậu cũng biết đó, chính là người trong tấm hình trong ví của tôi... Cũng không biết trước đây cậu có nhìn thấy hay chưa, à, tôi sẽ cho cậu nhìn một lần..."

Nàng lấy cái ví đưa tấm ảnh cho gm xem:

"Nó lúc nhỏ tính tình giống như con trai, hơn nữa lại trọng nghĩa có thừa, khi đó lúc nào cũng muốn làm cảnh sát... Nhưng mà hiện giờ đã 10 năm qua đi..." Nàng khoa tay múa chân một chút, sau đó cười nói: "Nếu cậu quyết tâm, sẽ có một ngày hiểu rõ hết mọi chuyện. Yên tâm, hôm nay đã có tiến bộ rất lớn, nhưng mà khi hiểu rõ đừng có quên tôi là được rồi."

Nói thì vậy nhưng mà tới nửa đêm nàng cũng không ngủ được.

Thứ nhất là do phòng mới, mà nghĩ tới chuyện Gia Minh 9 năm trước, rồi có cả chuyện giết người. Lúc đó nàng không suy nghĩ nhiều, nhưng bây giờ nằm trên giường, nàng lại nghĩ tới chuyện lúc trước Gia Minh cầm một cái xẻng đánh ngất người khác.

Lại còn chuyện Ngân Hồ kia nữa, trước đây hắn không phải là đặc công sát thủ gì đó chứ.

Ánh trăng từ bệ cửa sổ chiếu vào, nàng nằm ở trên giường trần trọc, đại khái là tới nửa đêm, nàng nghe thấy thanh âm mở cửa.

Là Phương Vũ Tư về nhà.

Lại qua hơn 1 tiếng đồng hồ, nàng vẫn không ngủ được, cho nên đi ra ngoài ban công, từ nơi này nhìn xuống phía dưới, cảnh đêm của cảng Victoria thật mê người.

Lúc này Phương Vũ Tư vẫn ngồi cạnh bể bơi ở sân thượng, hai chân cho vào trong nước, trong tay cầm một chén rượu vang đỏ, hai tai nghe nhạc, rung đùi đắc ý.

Chẳng biết có phải dự cảm hay không, nàng quay đầu mỉm cười, giờ giờ chén rượu:

"Không ngủ được ư? Xuống đây ngồi đi."

Hai phút sau, Mục Thanh Thanh đi tới dưới lầu:

"Lần đầu tiên tới Hồng Kông, mấy ngày hôm nay vẫn có chút không quen."

"Đôi lúc tôi vẫn thấy không quen, cô cũng biết, chúng tôi một năm bốn mùa chạy tới chạy lui, không có chỗ ở cố định, ở đâu cũng có cảm giác không phải nhà của mình."

Phương Vũ Tư nâng chén cười:

"Uống rượu không?"

"Không."

"Buổi tối uống một chén rượu vang đỏ sẽ có tác dụng giúp cho giấc ngủ, tôi đi lấy cho cô một chén."

Nàng đi tới quầy bar cầm một cái ly thủy tinh, sau đó rót cho Mục Thanh Thanh một ly:

"Làm cảnh sát phải chịu áp lực rất lớn phải không? Tôi vẫn cảm thấy hình tượng nữ cảnh sát thật tuyệt vời, nhưng mà khẳng định phải cố gắng hơn nhiều so với đàn ông."

"Nơi nào chẳng vậy."

"Giới biểu diễn văn nghệ không giống, ách..."

Phương Vũ Tư suy nghĩ một chút, nói:

"Cũng không phải, cái giá phải trả không giống, chúng ta..."

Nàng nói đến đây nàng không nói nữa, Mục Thanh Thanh cũng không biết nên nói tiếp thế nào, Phương Vũ Tư ngửa đầu nở nụ cười:

"Nhưng mà cho dù thế nào, nữ cảnh sát cũng rất lợi hại, mời cô một chén."

"A, cảm ơn."

Phương Vũ Tư để lại một ấn tượng đầu tiên không tốt với Gia Minh, nhưng mà đã trải qua nhiều năm trong giới văn nghệ, muốn làm cho một người có hảo cảm với mình đương nhiên là là chuyện tương đối đơn giản.

Hiện giờ thuận miệng nói mấy chuyện vui của giới văn nghệ có liên quan tới cảnh sát, đã tiêu trừ được sự không hiểu nhau giữa Mục Thanh Thanh và nàng.

Hai người ở bên cạnh hồ bơi nói chuyện thật lâu.

"... Nếu đã có danh vọng như vậy, hơn nữa còn cảm thấy mệt mỏi, vậy sao không nghỉ ngơi một chút đi?"

"Không có cách nào cả, chúng tôi chỉ kiếm cơm được lúc thanh xuân, nếu như cứ hễ một chút là nghỉ, thì sẽ không có bao nhiêu người biết tới mình. Lúc ban đầu tôi chụp mấy bộ ảnh, cảm giác rất tốt, giống như là một đêm thành danh vậy, đóng phim cũng được, hát cũng được, đặc ý vô cùng, ai biết sau đó vẫn bị rớt đài, nếu không... Hô, nói chung là trước khi mình không còn chịu đựng được nữa, còn trẻ, chúng tôi phải làm hết sức có thể..."

"Cô quen Cố Gia Minh à?"

Phương Vũ Tư ngẩn người, sau đó cười rộ lên:

"Cô đang suy nghĩ chuyện này cả đêm à, ách..."

Hai tay của nàng tạo thành hình chữ thập, giống như là đang chờ mong:

"Tôi có lý do, có rất nhiều chuyện của hắn tôi không thể nói với cô được, nếu nói ra sẽ có phiền phức, nhưng mà tôi với hắn đúng là có quen... Khi đó hắn còn học cấp 3, tôi nhớ là hắn chạy lên vô đại mô phòng theo bài hát Only-you trong Đại Thoại Tây Du, làm cho cả một gian phòng đầy người ngã ngựa, ha ha... Nhưng mà quan hệ đôi bên vẫn chưa tỉnh là quen biết thực sự, lúc nhìn thấy hắn làm cho tôi giật cả mình, tôi đoán hắn không có ấn tượng tốt với tôi, nếu như có thể làm lại một lần thì tốt..."

Mục Thanh Thanh cau mày có chút không hiểu, nếu như căn cứ vào nội dung vừa rồi thì chẳng có liên hệ gì với nam nhân kia cả:

"Đội trưởng Đinh hắn nói, Gia Minh trước đây có thể là nhạc sĩ..."

"Đúng vậy."

Phương Vũ Tư cười đến xán lạn:

"Trước đây hắn là một nhạc sĩ lợi hại nhất, nhưng mà hắn không muốn nổi danh, có rất nhiều thứ được giữ bí mật. Hoàng lão và Trịnh Tắc Bồi đều rất hâm mộ hắn, hắn thật sự đã giúp tôi rất nhiều, nếu không có hắn, tôi nghĩ tôi đã sớm hạ đài rồi, cho nên hiện giờ tôi thực sự mong muốn có thể giúp hắn được chút gì đó... Được rồi, còn các người? Quen nhau trong trường hợp nào?"

Sau khi xác định được nghề nghiệp của Gia Minh, Mục Thanh Thanh thở dài một hơi, các nghề nhạc sĩ có chút xa vời với nàng, nhưng ít ra làm nghề thuật gia, còn tốt hơn là làm đặc công sát thủ, tố chất thần kinh của mình cũng thật là quá kém...

Nàng nói tới chuyện mình quen Gia Minh trong trường hợp nào, nói hần bán hạt dẻ rang đường, Phương Vũ Tư vô cùng kinh ngạc, nói hần đẩy xe hàng trong đêm tối sừng đạn đầy trời, sau đó dùng cái xèng đánh ngắt xi măng một gã tội phạm, nàng vỗ ngực nở nụ cười.

"Nguy hiểm như vậy, còn nguy hiểm hơn so với chúng tôi đóng phim."

"Đúng vậy, hần rất khỏe."

"Tôi biết hần trước đây có học một chút công phu nhằm cường thân kiện thể, hiện tại giờ sức khỏe của hần chắc được rèn luyện qua mấy năm này, mỗi ngày đẩy cái xe nặng như vậy, còn đau đầu nữa chứ, thật là... hần khỏe quá..."

Hai cô gái ngồi bên cạnh bể bơi nói chuyện, rất có cảm giác thân quen.

Phương Vũ Tư không dám nói chuyện thân nhân của Cố Gia Minh cho Mục Thanh Thanh biết, hiện giờ nàng đang điều tra, nhưng mà chuyện có quan hệ rất nhiều với tầng lớp cấp trên.

Ai biết trước đây Gia Minh đắc tội với người nào, nếu như tùy tiện đưa hần trở về, vậy thì có thể ảnh hưởng tới người thân của hần, mà mình cũng bị liên lụy.

Mục đích của nàng hiện giờ chính là chữa bệnh cho hần, sau khi khỏi bệnh cho hần tự quyết định chuyện của mình, chuyện này không vội, nếu như trị không hết bệnh mình nuôi hần có sao đâu, dù sao cũng là báo ân, làm càng nhiều, trong lòng nàng càng thoải mái.

Hôm sau, Mục Thanh Thanh và Đinh Hùng muốn tới tổ trọng án, trong khi Phương Vũ Tư lại không có chuyện gì để làm, nàng đề nghị mang theo Gia Minh đi ra ngoài shopping, có thể liên hệ thêm mấy bác sĩ khoa não giỏi khám cho hần.

Mục Thanh Thanh đương nhiên là đồng ý:

"Nếu như muốn giúp hần thì làm cho hần nhớ lại, hần vẫn cứ lái nhái liên tục ở bên tai tôi, tích cách của hần tốt lắm."

"Nếu như lúc tôi và hần quen nhau cũng như vậy thì tốt rồi..."

Phương Vũ Tư không khỏi cảm thán.

Cứ như vậy, Phương Vũ Tư liền lái xe thể thao, mang theo Gia Minh đi dạo khắp nơi ở Hồng Kông, thỉnh thoảng nàng nói nói mấy câu, kể chuyện mình mấy năm qua, nói tới Diệp Linh Tĩnh, Liễu Hoài Sa, cố gắng gợi nhớ cho Cố Gia Minh, nhưng mà cả buổi sáng chẳng có hiệu quả gì.

Cho tới buổi trưa, nàng nhận được một cuộc điện thoại.

"Alo, chú Lực, là tôi... chuyện lựu đạn có tiến triển à? Cảm ơn chú, đã làm phiền chú rồi... Ha ha, hiện giờ... Có một bằng hữu, chính là người thiếu chút nữa bị nổ chết... Hấn nói... Tốt tốt, chúng tôi lập tức tới ngay..."

Cúp điện thoại, quay xe, mười mấy phút sau đó đã tới một biệt thự gần Cửu Long, có mấy người đeo kính râm, nhìn qua thì không giống với kẻ lương thiện.

Xuống xe, Phương Vũ Tư kéo tay của Gia Minh, mỉm cười đi tới.

"Không cần sợ bọn họ, tôi với cậu không sao đâu."

Nhéo nhéo tay của Gia Minh, đại minh tinh này vô cùng vui vẻ...

ẢN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 426

Đột Kích

Trận mưa lớn ngày hôm qua đã mang tới không khí u ám bao phủ Giang Hải, thời tiết hôm nay đã tốt hơn nhưng mà vẫn mang theo sự ẩm ướt, tầm hơn 10h sáng, trong biệt thự của Đông Phương gia đang rối loạn, bởi vì xảy ra một chuyện mà những đặc công của Viêm Hoàng Giác Tinh đều chạy tới.

Đông Phương gia có rất nhiều sản nghiệp ở Giang Hải, nhưng mà vẫn chỉ lấy khu biệt thự này để sinh hoạt, Phương Chi Thiên tới Giang Hải phần lớn thời gian cũng sống tại đây, coi nơi này trở thành nơi làm việc của mình.

Lần này, bởi vì tình huống quá mức khẩn cấp, không riêng gì đặc công ở Giang Hải chạy tới, mà ngay cả hai người ở Nga Mi sơn cũng đã tới.

Họ đều là tinh nhuệ trong tổ chức, thân thủ miễn tiệp, huấn luyện nghiêm chỉnh. Đám đội trưởng có thân phận giống như Thôi Quốc Hoa, Diệp Liên hiện đang họp trong phòng khách.

"Hai buổi tối, chết hơn 30 người, thậm chí ngay cả địch nhân là ai cũng không phát hiện được, thành thật mà nói, nhóm người kia từ Châu Âu đuổi tới đây, Nhược Nhược đã tiên đoán được, nhưng thật ra không ngờ bọn họ lại lợi hại như vậy, ta nghĩ chúng ta gần đây phải tăng cường cảnh giác. Về những người đó... Tổ trưởng Bạch, chuyện ở Châu Âu thì người là người rõ ràng nhất trong số những người ở đây, cậu nói một chút để mọi người ở đây hiểu hơn đi..."

Đông Phương Lăng Hải nói xong, phất phất tay, một nam nhân đeo kính đứng lên:

"Được... Nhiệm vụ của chúng tôi ở Châu Âu là tìm kiếm nơi có Không Kiến Chi Trần, hành động lần này bắt đầu từ 5 năm trước, vẫn duy trì liên tục cho đến bây giờ. Bởi vì chúng ta không chắc chắn về Không Kiến Chi Trần, tư liệu lại có quá ít, khi bắt đầu hành động đã rơi vào tình trạng thiếu thốn tin tức. Thế nhưng một năm trước, chúng tôi phát hiện ra một di chỉ, đó là một tòa thành trong một khu rừng nguyên thủy ở Thụy Điện, vốn nơi này thuộc về tòa thánh La Mã, căn cứ theo phỏng đoán thì nó bị sập vào thế kỷ 17, nguyên nhân là do chiến tranh, sau đó bị bỏ hoang, chúng tôi tiến hành đào bới ở nơi này."

"Thực ra, do trước đó chưa xác định được nơi này có thứ gì, cho nên vấn đề bảo mật bị sơ hở, sau đó Bùi La Gia, U Âm Thiên Cầm cùng với một số tổ chức khác cũng tham dự, chúng ta phát hiện ra tung tích của Ngự Thủ Hi. Công việc đào bới được tiến hành tới tháng 2 năm nay, đột nhiên chúng tôi phát hiện, ở dưới một căn phòng đá có một mật đạo, khoảng 10 ngày trước, chúng tôi tìm thấy Không Kiến Chi Trần..."

"Bởi vì tôi chỉ phụ trách việc liên lạc giữa đôi bên, tình hình cụ thể thế nào tôi không nắm được rõ ràng cho lắm. Nhưng khi còn ở bên đó, tổ trưởng Liêu đã từng điện thoại nói với tôi, bọn họ tìm được một số thứ ẩn chứa năng lực rất lớn, đồng thời họ còn phát hiện ra một số thứ khác, đó là dấu vết tranh đấu rất cổ quái, một cái quan tài rất đẹp. Nhưng mà... sáng hôm sau tôi liên lạc đã không còn tin tức gì nữa cả, tôi thông báo cho mấy tiểu tổ xung quanh, bọn họ phát hiện doanh trại của tiểu tổ kia đã bị cướp sạch, nhân số đại bộ phận đã bị ám sát, nhưng vẫn còn mấy người may mắn sống sót, và còn cả Không Kiến

Chi Trần. Nhưng khi bọn họ định hộ tống Không Kiến Chi Trần rời đi, thì sát thủ được phái tới..."

"Kết quả thế nào thì mọi người đều rõ, mấy tiểu tổ kia đều hi sinh vì nhiệm vụ ở Châu Âu, Lý Văn Tú bị đuổi giết mang theo Không Kiến Chi Trần chạy trốn, sau đó bị họ đuổi kịp. Tuy rằng người của chúng ta cũng chạy tới, nhưng thương thế của nàng quá nặng, hiện nay đã rơi vào hôn mê sâu, không biết nàng đem Không Kiến Chi Trần giao cho người nào, tới giờ vẫn chưa điều tra ra được. Căn cứ theo tin tức mấy ngày nay điều tra được ở Châu Âu, chúng ta có suy đoán, đám người xuất thủ lần này có thể làm đám Bất Từ Giả giống như tên Bá Tước, tuy rằng có thể không phải, nhưng ít ra họ cũng phải là Hấp Huyết Quỷ..."

Đông Phương Lăng Hải đảo mắt nhìn mọi người:

"Mọi người chắc cũng đã nghe nói, khuya hôm trước căn cứ trên Nga Mi sơn bị xâm nhập, Bá Tước hiện nay đã thất tung, nếu như đám người này thật sự là đồng loại của hắn, vậy thì vấn đề chúng ta phải đối mặt lần này là vô cùng khó giải quyết. Tối hôm đó, tiểu tổ 11 trực thuộc Ứng Hải Sinh đã bị giết sạch, tối hôm qua là tổ số 5 và tổ số 7. Ý của cấp trên là, trong khoảng thời gian này mọi người phải nâng cao cảnh giác, tập trung lại một chỗ, không cho phép hành động đơn lẻ. Nếu như phát hiện địch nhân phải lập tức báo cáo, cần phải vận dụng tất cả lực lượng tiêu diệt đối phương.. Nếu như đánh không lại, mọi người tuân thủ nguyên tắc bảo toàn tính mạng, hiểu chưa?"

Hắn nói tuy rằng bình tĩnh, nhưng mà tình thế lại không lạc quan, chỉ mới hai đêm người ta đã giết hơn 30 người, vậy mà chẳng tóm được cái bóng của đối phương.

Cũng khó trách hôm qua họ đoán Gia Minh trở về, hơn nữa từ khi tới nơi này, bệnh tình của Nhược Nhược đã bắt đầu nặng thêm, hiện giờ đã hôn mê, nghĩ lại thực đúng là có chút đau đầu.

Bởi vì có sai sót trong việc thí nghiệm dị năng, sức khỏe của thiếu nữ này suy yếu từ năm 10 tuổi tới năm 20 tuổi, năm nay đã 22 tuổi rồi, nàng chỉ có thể kéo dài hơi tàn, ngồi trên xe lăn kéo dài ngày tháng, gầy như que củi, khiến người khác không đành lòng.

Nếu như Cố Gia Minh còn ở đây thì... Ai...

Trong đầu nghĩ như vậy, hắn đi lên lầu 2, vòng phòng của Phương Chi Thiên nói chuyện một lúc.

"Tuệ Thanh đã ra ngoài?"

Phương Chi Thiên cười khò một tiếng:

"Nàng nói muốn biết một chút về cái thành phố này, đã lâu rồi nàng chưa nhìn không biết nó biến đổi như thế nào. Nhưng mà... ta đoán là nàng đi tìm đám quái vật, vốn định bảo người đi theo, nhưng khi vừa qua ngã tư đường đã mất bóng..."

Đông Phương Lăng Hải nhíu mày:

"Tuổi của lão sư đã lớn rồi, nếu như xảy ra chuyện gì..."

"Có cách nào đâu, nàng là trưởng bối, chuyện đã quyết định chúng ta không nhúng tay vào được..."

Phương Chi Thiên lắc đầu.

Trên thực tế Viêm Hoàng Giác Tinh cùng với đám đồng lứa với Phương Chi Thiên ai cũng biết Tuệ Thanh lợi hại, nhưng lợi hại tới trình độ nào thì không biết.

Đã hơn 10 năm rồi nàng chưa từng xuất thủ, nhưng cho dù thế nào đi nữa, già rồi, làm sao bằng được lúc còn trẻ, thân thể khỏe mạnh mới là đỉnh phong tỷ đấu với người khác.

Hai người nói thêm vài câu, bên ngoài truyền tới tiếng gõ cửa. Khi cửa mở, có một người giúp việc trong nhà đứng ngoài:

"Tiểu Ngô. Có chuyện gì sao?"

"Bên ngoài có một cô gái tới đây, nói là bạn học cấp 3 của Lộ thiếu gia..."

Nữ giúp việc này mới tới, nói năng còn sợ sệt, đại khái nàng cho rằng đây là một đại gia tộc, nói chuyện phải câu nệ, chuyện gì cũng xin chỉ thị một lần.

Đông Phương Lăng Hải có chút bất đắc dĩ, nói:

"Cô nói cho cô ta biết, Tiểu Lộ hiện giờ đang ở Thâm Quyển, cầm danh thiếp của cô ta là được rồi."

Hắn quay đầu nhìn Phương Chi Thiên cười cười:

"Thằng nhóc này luôn có duyên với con gái..."

"Đó là chuyện tốt."

Phương Chi Thiên cũng phụ họa một câu, Tiểu Ngô đứng ở cửa chưa đi, nói:

"Tôi đã nói với cô ấy là Lộ thiếu gia ở Thâm Quyển, thế nhưng cô ấy nói, không tìm Lộ thiếu gia mà tìm ngài..."

Phương Chi Thiên kéo rèm cửa sổ, Đông Phương Lăng Hải đi tới, chỉ thấy ở ngoài cửa, có một cô gái mặc váy trắng đang đứng đợi, trông rất đơn bạc, ở phía sau nàng có một nam tử người nước ngoài.

Đông Phương Lăng Hải sững sốt một hồi, sau đó thờ dài:

"Là Diệp Linh Tinh... Chắc là nó đã biết tin Cổ Gia Minh chết. Nhưng mà... tại sao lại tìm tôi..."

"Cổ Gia Minh trước đây đã nói với nàng một số chuyện..."

Đông Phương Lăng Hải suy nghĩ một chút, sau đó quay lại nói:

"Tiểu Lộ gọi điện thoại cho tôi, bảo nó sẽ dùng tốc độ nhanh nhất từ Thẩm Quyển trở về. Đại khí là chỉ mất vài ngày, Tiểu Ngô cô nói với cô ta như vậy."

"Dạ" Tiểu Ngô gật đầu lui ra ngoài, Phương Chi Thiên nói:

"Nghe nói Tiểu Lộ trước đây thích Diệp Linh Tĩnh, đúng không? Tạo cơ hội cho người trẻ tuổi? Nhưng mà đây đúng là một cô gái tốt..."

Đông Phương Lăng Hải cười cười:

"Chẳng qua là cảm thấy... có một số việc người trẻ tuổi giải quyết tốt hơn, Tiểu Lộ nói hần đột nhiên trở về, tôi còn đang nghĩ là có chuyện gì xảy ra, hóa ra là vì cái này..."

Bên ngoài biệt thự của Đông Phương gia, Linh Tĩnh có được tin tức của Đông Phương Lộ, nói một câu cảm ơn bằng giọng khàn khàn, rồi xoay người rời đi, Julian đi theo phía sau.

Chiều hôm qua nàng tới trại giam, nhưng không có được tin tức gì hữu dụng, mà nàng cũng không thể chứng minh quan hệ của mình với Gia Minh, cho nên người ta không cho nàng tra tư liệu.

Nàng hơi cảm thấy buồn, bọn họ sống chung với nhau từ nhỏ, nhưng trên lĩnh vực pháp luật lại chẳng có gì chứng minh cả...

Chuyện này khiến nàng không thể nào ngủ được, cơm cũng không ăn, đôi bụng chỉ uống nước, thỉnh thoảng nghĩ đến chuyện bị thương, lại ngồi lặng lẽ rơi lệ, sau đó nhìn ánh sáng đèn đường ngoài cửa sổ.

Vậy là nàng cứ ngồi vậy, tự nhủ với lòng, Gia Minh không có khả năng chết... giống như là bảo trì tín ngưỡng trước ngày tận thế.

Mấy ngày không nghỉ ngơi, hôm nay nàng cảm thấy yếu ớt vô cùng, cả người nhẹ như bay, nàng ăn một chén cháo nhỏ, vốn định ra ngoài lại bị cha mẹ ép phải đi ngủ mấy tiếng.

Lúc dậy, nàng đã thấy Julian ở đây.

"Tôi biết em muốn gì, không có vấn đề gì, tôi chỉ muốn xác định em sẽ không xảy ra chuyện gì mà thôi, em cũng biết mình bây giờ không tốt, dù sao tôi cũng không có chuyện gì, để cho tôi theo em là được, em có thể coi như tôi không tồn tại..."

Julian nói liên miên, nàng không có tinh thần, cũng không biết mình nên nói cái gì, vậy nên mặc, thầy cứ đi, ngoại trừ chuyện có liên quan tới Gia Minh, nàng chẳng quan tâm gì cả...

Rời khỏi Đông Phương gia, nàng biết mình còn có một chỗ có thể đi, nhưng mỗi lần nghĩ đến người kia... Chị Nhã Hàm, cô Trương... Minh chia tay với Gia Minh, Sa Sa bị Gia Minh đưa đi, nếu như nói người nào có thể biết tin của Gia Minh, thì chỉ còn lại có cô ấy.

Nhưng mà nếu như sự thực như vậy, bản thân nàng không còn dũng khí tiếp nhận, giống như là cầm trên tay một vé số, không mở ra thì còn hi vọng. Sau khi nàng trở về, vợ chồng bác Diệp vẫn còn lo lắng cho trạng thái của nàng, không kịp nói với nàng điều gì, cho nên nàng không biết thêm gì cả. Lúc này Nhã Hàm đã rời khỏi học viện Thánh Tâm, đồng thời còn có một con gái 3 tuổi...

ÂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 427

Đánh Bạc

Hồng Kông, Hòa Nghĩa Tháng, buổi chiều.

"Chú Lực muốn nói chuyện với tao..."

Trong phòng có bốn năm người đang đứng, Mân Côn để điện thoại xuống, đứng lên, những người này liền đứng theo:

"Nói là có quan hệ với vụ nổ khuya ngày hôm trước, không phải là kiểm soát khai chiến đó chứ, chuyện này có quan hệ gì với bọn họ. Mấy năm nay chúng ta và bên Hòa Nghĩa quan hệ cũng không tệ lắm... Được rồi, A Sinh, tìm được A Cường chưa?"

"Vẫn chưa."

Tên mặc áo chữ T bên cạnh hắn nói:

"A Cường tuy rằng lỗ mãng, nhưng bên cạnh hắn còn có mấy người cẩn thận tỉ mỉ, mấy ngày hôm trước bên Đại Phi chém hắn bị thương, hắn đã trốn, hiện nay chúng ta không còn đầu mối gì cả..."

"Đầu mối, chúng ta không phải cảnh sát... cái thằng chó phân bội kia, ăn của tao lại cắn trả tao một miếng, dám đi đặt lựu đạn với đám cảnh sát đại lục kia, nó điên rồi sao, lần này bị nó làm cho khổ rồi..."

Mân Côn suy nghĩ một chút, quay đầu nói:

"Chúng mày trước đây quan hệ với nó không tệ lắm phải không?"

"Lão đại..."

A Sinh cùng với mấy người còn lại bắt đầu cười, bày tỏ sự thuận khiết, Mân Côn phun ra một hơi thở:

"Vậy còn không nhanh điều tra, phái toàn bộ đám thù hạ và tiểu đệ ra ngoài, nói chung là hãy mau tìm được người cho tao. Mặt khác, tất cả huynh đệ các trong bang nếu nhìn thấy thằng phân bội kia lập tức ra tay, cố gắng để nó sống, nhưng mà nếu không được cho chết cũng chẳng sao, lần này không giải quyết được hắn, chúng ta còn lăn lộn cõi đời sao được nữa..."

Mấy ngày hôm trước hắn mới dặn Cường gốc đi trốn, ai biết hắn lại bị đám Đại Phi chém, lúc bị thương thì nhận ra bên này muốn mượn đao giết

người, cố ý làm cho hắn đối nghịch với Đại Phi.

Tối hôm sau lại cho người ném lựu đạn vào đám công an đại lục, Mân Côn tức giận mới mức máu dồn lên não, sắc mặt hai hôm nay cứ âm trầm.

A Sinh gạt đầu rời đi, Mân Côn dùng ánh mắt âm trầm, nói thêm một lần:

"Mẹ nó, ăn của tao còn dám cắn tao một miếng, đồ phản bội..."

Hắn nghiêng đầu nhìn theo đám A Sinh rời đi.

Trời đã bớt nắng, đi ra khỏi biệt thự, chuyển qua một con đường, A Sinh lấy điện thoại di động bấm một dãy số:

"Alo... tiếp tục như vậy tao không giúp mày được nữa đâu, đại ca đã ra truy sát lệnh... A, lệnh cưỡng gian rồi giết chết... Không ai đùa giỡn với mày cả! Mày với mấy thằng bên cạnh lúc nào cũng có thể ngắt đầu... Nói mày ngốc thì đúng là ngốc, cho Mân Côn và Đại Phi đẹp mặt... Người có biết Hòa Nghĩa Thắng có mấy ngàn huynh đệ, ngay cả chính phủ cũng không dám động tới Mân Côn không, mày chỉ tùy tiện ném mấy quả lựu đạn là cảnh sát sẽ tới bắn hắn sao?"

"Nói chung là mày lập tức rời khỏi Hồng Kông, hiện tại đi còn kịp..."

Đi tới một đầu đường, bước chân hắn chậm lại, ở cột điện phía trước không xa có hai người đang xem báo, sau đó buông tờ báo, nhìn hắn cười.

Điện thoại di động của hắn được dí sát vào tai, hắn cũng gạt đầu, mắt thấy mình đã gần tới, hắn khua tay với bên kia một cái, nói:

"Chính là như vậy. Tao..."

Đang định nói tiếp thì một người trong đó đặt tay lên vai hắn, một người khác ngăn cản hắn cúp điện thoại, lấy điện thoại xuống.

"Các người..."

"Thiết bị nghe trộm."

Người dè vai của hắn chỉ vào chiếc điện thoại, nói:

"Chuyện này không giúp được anh nữa rồi, Sinh ca."

Một người khác đưa điện thoại di động đặt sát vào tai, nói:

"Alo, Cường ca. Côn ca muốn nói chuyện với anh, anh chờ chút..."

Một chiếc xe chạy tới, dừng ở bên cạnh ba người.

Cửa xe mở, Mân Côn từ bên trong đi ra, nhìn A Sinh sau đó vỗ vai hắn:

"Mày trước đây đã từng nó là có mã tử, nên tao không thực sự muốn cho mày ra ngoài, tao chỉ có một ý định, đó là điều tra mày, người anh em..."

Nói xong, hắn cầm điện thoại:

"Alo, A Cường. Tao là Mân Côn... Nói đi, nói đi... Mày định làm gì tao đã biết, có thể nói thẳng ra đi... chuyện đã lớn tới mức này, mày nói làm sao bây giờ... Tao hại mày? Ha hả... người anh em, chưa bao giờ tao nghĩ mày có sức tưởng tượng như vậy... Con mẹ nó mày có sức tưởng tượng như vậy sao không đi viết tiểu thuyết đi, dính vào xã hội đen làm gì... Cái quả lựu đạn kia mày ném rất tốt, chuyện đã tới nước này, dù sao cũng phải có người chịu trách nhiệm... Mày có muốn thương lượng với A Sinh một chút rồi nói lại với tao không. Đầu là huynh đệ, hắn đối với mày thật tốt, độc có chuyện như vậy mày cũng phải suy nghĩ sao... A, cái câu này vài chục năm rồi người ta nói với tao không biết bao nhiêu lần, trước đây đã nghe nhiều nhảm rồi. Nhưng mà người đó hiện giờ đã chết, chẳng có tác dụng gì cả... Tới đây lúc nào cũng được, tao chờ mày..."

Nói chuyện xong, hắn đưa điện thoại cho người bên cạnh, sau đó đưa tay phải ra chỉ vào A Sinh, ngón tay cứ đưa đi đưa lại một lúc lâu, thờ dãi.

"Mang về, gia pháp..."

Màn đêm buồn xuống, sức sống của một thành phố quốc tế như Hồng Kông trở nên rõ ràng như nhiều, đèn ở nơi nào cũng có, khung cảnh tấp nập, trong một khách sạn nổi tiếng, Mân Côn đi giày tây đang ở trong một đám người.

"Chú Lực người này rất có thể diện, lúc nhỏ con cũng đã gặp, hắn khoác lác là có giao tình với danh nhân xxx, trước đây hắn còn nói là ăn com chung với cả Lý gia. Theo tao nghĩ, khách sạn cũng chỉ là một khách sạn, coi như là cai túi com của Lý gia, hắn ở nơi này đặt chỗ, mọi người đi nhà cầu thì chào hỏi hắn mà thôi. Cho nên, kệ hắn, hắn muốn thổi phồng thể nào mà chẳng được, với lại hắn cũng đã già, nhưng quan hệ thì rất nhiều... Chắc, kỳ thực mọi người đều là người có thân phận, cần gì phải mượn tên người khác làm cho mình có vẻ cao hơn một chút cơ chứ..."

Bên cạnh hắn lúc này còn có một người trẻ tuổi, đây là con của Mân Chiến, năm ngoài mới đi học từ nước ngoài về, nhưng mà nhìn hắn lại có vẻ giống người giang hồ.

Từ nhỏ hắn đã bị mưa dầm thấm đất, trẻ tuổi thì mục tiêu sống luôn lớn, cho dù có ở nước ngoài mấy năm, hiểu văn hóa phương tây, thì vẫn chẳng thay đổi chút nào.

Sau khi trở về hắn liền gia nhập vào bang hội, hòa mình cùng anh em.

Mân Côn vốn không có cách nghĩ cho con cháu làm công tác văn hóa, cho nên gần một năm gần đây đã coi hắn như người nổi nghiệp.

Chi chốc lát sau, mấy chiếc xe mà bọn họ đợi đã tới, người tới là một người mặc một chiếc áo có hình rồng, gây là quái tượng, thoát nhìn khoảng 60 tuổi.

Đây là Đường Lực một trong những nguyên lão của Nghĩa Hòa Thắng, hắn không chỉ có danh tiếng mà còn nắm thực quyền trong bang hội, có quan hệ

với mọi thể lực ở mọi phương diện.

Cho dù là đầu lĩnh hắc đạo ở Hồng Kông là Tân Nghĩa An cũng phải tôn trọng hẳn, mấy vệ sĩ mặc áo tây đen đi theo hẳn xuống xe.

Cha con Mân Côn lập tức cung kính đứng lên tiếp đón.

-o0o- "Ha ha, chú Lực, chú muốn gặp tôi thực ra chỉ cần nói một câu, để tôi chạy tới là được rồi, sao lại phải tự mình đến đây... Tới đây, A Chiến, để ta giới thiệu cho con một người, vị này chính là..."

Vừa nói lại sự tích huy hoàng của nhiều năm trước, đồng thời giới thiệu con trai mình cho đối phương biết.

Nhưng chưa nói hết ý, hẳn đã thấy một người xuất hiện trong chiếc xe con, hẳn bỗng nhiên ngẩn người, sau đó, Đường Lực nở nụ cười.

"... Không phiền gì cả, lần này tới đây thực ra chỉ vì cháu gái ta muốn gặp cậu. Ta giới thiệu một chút, Vũ Tư, vị này chính là đại ca Mân Côn của Hòa Nghĩa Thắng, vị này chính là công tử của hẳn, Mân Chiến... Còn vị này, tin rằng ta không cần giới thiệu, bên cạnh chính là một người bạn của nó, thành thật mà nói, chúng ta hôm nay tới đây chính là vì hẳn..."

"Phương Vũ Tư, xin chào chú Côn..."

Mặc một bộ quần áo nghiêm chỉnh, mang theo một kính mắt, Phương Vũ Tư lúc này không điểm lệ như trên màn hình, nhưng lại có thêm vài phần khiêm tốn, nâng kéo tay Gia Minh chào hỏi cha con Mân Côn, sau đó giới thiệu tên của Gia Minh.

Khi đám người đi vào trong khách sạn, mọi người đã hiểu đại khái nam nhân bên cạnh nàng không phải gia vờ lãnh khốc, mà là bởi vì bị bệnh, không cách nào nói chuyện với người khác.

"Thực ra, hôm nay chúng ta tới đây là vì một chuyện có quan hệ với A Côn cậu, nói một cách đơn giản, Gia Minh và hai người bạn của hẳn tới Hồng Kông, vốn hẳn tới đây khám bệnh, nhưng hôm trước có người ở trong khách sạn của hẳn ném một quả lựu đạn, thiếu chút nữa hẳn bị nổ tung. Cháu gái của ta nghe tới chuyện này, vô cùng sốt ruột, gọi điện thoại khắp nơi hỏi thăm, cậu cũng đừng nói cậu không biết chuyện này. Sau khi chuyện xảy ra không lâu, có một người ở trong ngõ hẻm là Lưu Hội Kiệt bị giết. Trong bang các người gọi hẳn là A Kiệt. Từ trước đến nay hẳn là người chuyên môn chế tạo lựu đạn... Chuyện dù sao cũng xảy ra ở địa bàn của ta, ta muốn xác định sau này không có chuyện như vậy nữa, để trong lòng yên tâm một chút..."

Trước khi ăn cơm, Đường Lực đã tới cửa hỏi chuyện này, bởi vì có Phương Vũ Tư ở đây, Mân Côn cũng chỉ đành uyển chuyển giải thích một chút, chuyện này đúng là có liên quan tới hẳn, đồng thời hứa hẹn, sẽ nhanh chóng giải quyết, không để nó phát sinh lần thứ 2.

Sau khi giải thích như vậy, hai bên chỉ ăn cơm thuận túy, nói tới những sự tích quang vinh trước đây của Đường Lực, nói tới cuộc đời biểu diễn của Phương Vũ Tư, đồng thời bàn chuyện ai là bác sĩ thần kinh giỏi nhất.

Gia Minh ngoại trừ việc im lặng, thì hành động còn lại đều giống như người bình thường.

Phương Vũ Tư ngồi bên cạnh hẳn, vừa trò chuyện với mọi người vừa gấp thức ăn cho hẳn, thỉnh thoảng còn ghé tai hẳn nói vài câu, người ngoài nhìn

vào thấy tình hình hơi có mập mờ, cho nên cũng hiểu kỳ vô cùng quan hệ của hai người.

Phương Vũ Tư cười nói là trước đây Gia Minh đã giúp nàng rất nhiều, hiện giờ là báo ân, mọi người không nên hỏi kỹ.

Cái khách sạn này là sản nghiệp của Hòa Nghĩa Thắng, bên dưới có một cái sông bạc tương đối lớn, sở dĩ họ mở tiệc chiêu đãi ở nơi này, bởi vì Đường Lực có hai sở thích, một là cây già lên mặt, hai là đánh bạc.

Phương Vũ Tư nếu đã tới nơi này, mọi người nói chuyện hứng thú đương nhiên nàng cũng không thể đi.

Sau khi ăn tối xong, mấy người đi xuống sông bạc, đầu tiên là đưa Đường Lực đi dạo trước, tuổi của hắn mặc dù lớn, thể nhưng thích náo nhiệt, thích đông người.

Hắn thấy nhiều người như vậy nên bắt đầu truyền kinh nghiệm đánh bạc của mình.

"Thực ra đây chính là tâm lý chiến, bài tốt cũng chưa cao hứng, bài xấu cũng không nên uể oải, có một số thời gian cấp cho đối thủ một chút lực, ta nghĩ Gia Minh bên cạnh là một dân cờ bạc chính hiệu, ha ha, bởi vì chẳng ai nhận ra hắn đang nghĩ gì..."

Đường Lực nói là Phương Vũ Tư có thể chơi ở đây, Gia Minh thích chọn bài nào thì chọn, mọi người cứ vui vẻ.

Phương Vũ Tư đổi một cái thẻ đánh bạc 10 vạn, qua nửa giờ nàng đã thua chừng 3 vạn.

Nàng cũng không quá lưu ý, chỉ ở bên cạnh Gia Minh cười nói, mỗi khi mở bài thì nắm tay hắn hô lớn, có vẻ như vô cùng khẩn trương.

Có một số người trong bàn bạc cũng nhận ra nàng, nhưng do bên cạnh nàng có người của bang hội, cho nên không dám làm loạn.

Mân Chiến vẫn đi theo bên cạnh hai người.

Phương Vũ Tư hôm nay biểu hiện vô cùng gần gũi bình dị, Gia Minh thì không nói câu nào, hai người bọn họ tuổi tác xấp xỉ nhau, bởi vậy Mân Chiến biểu hiện vô cùng nhiệt tình.

Khi ở trên bàn cơm thì tiếp lời, trên chiếu bạc thì trò chuyện.

Hắn tương đối đẹp trai, cũng vì hôm nay giao tiếp với những nhân vật giang hồ, nên Phương Vũ Tư tỏ ra mình là người không cố kỵ, lại nhanh nhẹn hoạt bát, hắn đã coi nàng là mục tiêu của mình.

Đại minh tinh và thiên kim tiểu thư là mục đích tuyệt vời là giới hắc đạo hướng tới, trên TV và tiểu thuyết đều nói như vậy.

Hắn trước đây cũng quan hệ với vô số nữ nhân, tuy nhiên thân phận không bằng Phương Vũ Tư.

Một lát sau, Phương Vũ Tư dính sát vào người Gia Minh nói vài câu, đứng dậy đến toilet, nàng mới rời khỏi chỗ ngồi thì đã thấy tiếng xôn xao, chỉ thấy Gia Minh đẩy toàn bộ 6 vạn thẻ bạc vào chiếu.

Tay hắn cầm một thẻ bạc 1000 đồng đũa giỡn.

Phương Vũ Tư sững sốt một hồi, nhún vai:

"Kệ, lát nữa tôi đổi 20 vạn cho cậu chơi..."

Mân Chiến nhìn đồng thẻ bạc hơn 6 vạn, bắt đắ dĩ lắ đầu cười cười, tiền không coi là nhiều, chỉ là cảnh tượng có chút xắng bắ mà thôi, hắ đối với kẻ ngố bên cạnh Phương Vũ Tư này không có hắ cảm, lúc này đi theo sau Phương Vũ Tư.

Nửa phút sau, Gia Minh thua ván này, hắ cầm 1000 đồng rời khỏi chỗ ngồ, đi tới bàn đố xức xức.

Rời toilet, Phương Vũ Tư gặp Mắ Chiến, tên này đang nhìn nàng cười, nàng cũng chỉ đành cười đáp lại:

"Chào."

"Hôm qua xem tin tức giải trí có nói tới chuyện cô náo loạn."

"A, náo loạn... Nói đến tôi khắ định không có gì tốt."

"Cũng không phải, nói tới chuyện cô chia tay với tên Đắ Khắc Thanh, tôi nghĩ đây là một chuyện tốt... những người như chúng tôi mới có cơ hội..."

"Đắ Khắc Thanh, vốn cũng chẳng có chuyện gì."

Phương Vũ Tư lắ đầu, lau nước trên tay:

"Tin tức chính là như vậy, chẳng qua cũng chỉ là một cái cửa, mọi người thích nói gì thì nói, chúng ta bây giờ ở chỗ này nói chuyện, nếu như bị chụp ảnh thì sẽ có chuyện tôi có bạn trai mới."

Mắ Chiến suy nghĩ một chút:

"Loại chuyện như vậy... tôi cũng không quá để ý."

"Kệ nó... để ý rất phiền."

-o0o- "Ha ha, được rồi, không biết cô cảm thấy những người như chúng tôi thế nào..."

"Ai? Người gì?"

"Chính là... người lắ lộn giang hồ, người bình thường sẽ cảm thấy chúng tôi là những người làm những việc không đoàng hoàng..."

"Tôi không có cách nhìn như vậy, trong giới văn nghệ Hồng Kông tôi quen rất nhiều, bọn họ cũng có bạn như vậy, cái quan trọng không phải là thân phận."

Hai người trong hành lang trò chuyện, Mân Chiến cố tình đùa, cho nên đi rất chậm, nói tới vấn đề này hẳn dừng lại, Phương Vũ Tư cũng chỉ đành cố gắng phụ họa.

Khi đi vào sòng bạc cũng mất chừng 5 phút đồng hồ, Mân Chiến cười nói:

"Muốn uống rượu đỏ không."

"Cảm tạ, không cần, bên ngoài hình như có rất nhiều người."

"Chắc là có khách quý đến chơi, à, tôi có một cách có thể giúp cô thắng được rất nhiều tiền..."

"Vậy không cần, chú Lực chỉ thích nói đùa vài câu thôi."

Phương Vũ Tư cười quay đầu lại, tìm kiếm Đường Lực trong sòng bạc, nói:

"Tôi còn phải đi đổi thẻ bạc cho hắn... A? Gia Minh chạy đi đâu rồi?"

Thấy chiếu bạc vừa nãy không có Gia Minh, Mân Chiến gọi một gã tiểu đệ tới hỏi một chút, sau đó, hai người được hẳn dẫn tới một cái bàn khác.

"Không phải chứ, hắn ở bên trong?"

Đây là một cái bàn đồ xúc xắc, lúc này bàn đã đông kịt người, hình như có chút sôi nổi, mặc dù nói xúc xắc là trò chơi khiến người khác hồi hộp nhất, nhưng 5 phút trước đâu có nóng hổi như thế này.

Nghĩ như vậy, Mân Chiến cùng vài tên tiểu đệ tách đám người ra, để cho Phương Vũ Tư tiến lên. Sau khi chen vào được, hai người ngẩn cả người.

Gia Minh đứng ở trước chiếu bạc, trước mặt hắn là một đồng lớn thẻ bạc, nhìn qua cũng phải tới mấy trăm vạn.

Lúc Phương Vũ Tư và Mân Chiến chui vào, hắn đã đem thẻ bạc đẩy ra ngoài, không phải là chơi lớn nhỏ, mà là đồ giỡn.

Lúc này thẻ bạc đặt ở chỗ 8 giờ, người chủ bàn đã bắt đầu do dự.

"Oa, có chuyện gì xảy ra vậy?"

Mân Chiến nhỏ giọng hỏi thủ hạ bên cạnh.

"Hắn... Hắn thua một trận ở bàn bên kia, mang 1000 đồng tới đây đồ bạc, mỗi ván đều thắng, thắng thiên cả ba ván, hiện đã có một đồng thẻ, ít nhất cũng trên trăm vạn, nếu như ván này lại thắng, vậy... vậy..."

Lúc này bàn bạc đã bắt đầu quay, đúng vào 8 giờ, Gia Minh thắng hơn 1000 vạn.

Sắc mặt Mân Chiến hơi co quắp:

"Làm sao có thể."

Phương Vũ Tư đứng ở bên cạnh há to miệng nhìn Gia Minh, nhìn thẻ bạc, lại nhìn Mân Chiến.

Thoáng chân chờ lúc, người chủ bàn khàn khàn hô lên:

"Hai hai bốn... Tám giờ, tiểu..."

Lúc trước thẻ bạc không nhiều, nhưng hiện giờ đã lên tới ngàn vạn, phương diện tính toán có chút khó khăn.

Mân Chiến bảo người bên cạnh, người chủ bàn cũng đành lấy một đồng thẻ bạc ra để lên.

Qua một lát, Mân Côn và Đường Lực cũng nghe tiếng chạy tới, nghe nói là 4 trận thắng 1000 vạn, Đường Lực vốn đã rất hứng thú với đồ thuật, cho nên vô cùng thích trận này.

Làm hắc đạo đại ca mặc dù biết chuyện này không tốt, nhưng là dân cờ bạc, hẳn đối với chuyện này cũng có hứng thú.

Sắc mặt Mân Côn chi hơi cau lại một chút sau đó chẳng tỏ thái độ gì cả, hẳn biểu hiện vô cùng rộng rãi, lấy một tấm chi phiếu 1000 vạn đặt vào trong tay của Gia Minh:

"Tiểu huynh đệ, có tiền đồ đấy, ha ha, không phải là có công năng đặc dị nào đó chứ."

Hắn làm hành động này là không muốn Gia Minh đồ tiếp, mấy người ở bên cạnh đứng nói chuyện một lúc.

Phương Vũ Tư kéo tay Gia Minh đang muốn đi tới một cái bàn khác để chơi, Gia Minh thuận tay đặt chi phiếu 1000 vạn vào vị trí 11 giờ.

Lúc này, cha con Mân Côn biến sắc, sắc mặt Đường Lực cũng thay đổi, tâm tình đám người xung quanh hưng phấn dị thường, họ đều đặt theo Gia Minh.

Phương Vũ Tư biết tình huống không tốt, kéo tay của Gia Minh:

"T thôi, thôi, chúng ta không chơi nữa..."

Nói xong, nàng nhìn Mân Côn cười cười, đưa tay phải ra cầm tờ chia phiếu kia về:

"Vấn này chúng ta không chơi."

Nào ngờ lúc định rút lại, Mân Côn đã cười tóm lấy cổ tay nàng, một cái tóm này hơi mạnh, Phương Vũ Tư hơi nhú mày.

"Ha ha, không sao, đã nói đặt rồi thì không được rời tay, 11 giờ rồi 6, cũng chỉ hơn 6000 vạn, quan trọng là mọi người chơi cho vui vẻ. Chúng ta cũng đang muốn biết đồ thuật thần kỳ của Gia Minh tiêu đệ, chuẩn bị mở... Chuẩn bị mở..."

Hắn cười nhìn người chủ bàn phát tay, cổ tay của Phương Vũ Tư lúc này đã đỏ lên, biết là tên lão đại xã hội đen này đã có ý kiến với Gia Minh nên nhủu nhủu mây.

Dù sao nàng cũng là người có địa vị, trong lòng bốc lên một cỗ lửa giận: 6000 vạn tính là cái gì, không có lòng rộng rãi vậy mà cũng mở sòng bạc, tính toán cả với một người gốc, chúng ta đâu có sợ người, chơi thì chơi!

Một lát sau, mọi người nín thở chờ đợi.

"Sáu ---- sáu ---- năm, 17 giờ, đại!"

Đám dân chơi bạc thua tiền ồ lên, người chủ bàn thở phào nhẹ nhõm, Đường Lực lắc đầu, có chút tiếc hận, trên mặt Mân Côn thì nở nụ cười: "Nói thật, lúc này ta cũng có chút khẩn trương."

Bầu không khí trở nên hòa hợp, người chủ bàn đang định thu thẻ bạc và chỉ phiếu, nhưng Gia Minh đã đưa tay ra, tay hắn cầm lấy cái vòng xoay, hơi càu mày, dường như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn sang.

"Người ăn gian."

Trong nháy mắt, sắc mặt đám người Mân Côn và bầu không khí xung quanh đã thay đổi!

ĂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 428

Hỗn Loạn

"Người ăn gian."

Cho dù ở ngoài thế nào thì không biết, nhưng ở trong sòng bạc, chủ sòng là ông trời, tuyệt đối là người đáng kiêng kỵ nhất.

Khi Gia Minh nói ra câu nói đó, sắc mặt cha con Mân Côn vô cùng khó coi. Phương Vũ Tư lúc này cũng không biết mình nên làm gì.

Mân Chiến nháy mắt, có hai người ở bên cạnh đứng dậy nói:

"Tiểu tử mày nói cái gì, không muốn sống nữa à!"

Bởi vì Đường Lực còn ở bên cạnh, nên Mân Côn không có khả năng giận dữ, hần nhìn sắc mặt lão nhân bên cạnh, sau đó cười lạnh một tiếng, mở tay:

"Không phải nói... Đầu óc của hần có bệnh không nói chuyện hay sao, bây giờ tự dưng nói chuyện, có phải là cố ý hãm hại chúng ta không?"

Mắt thấy sự tình bắt đầu náo nhiệt, dân cờ bạc bắt đầu tụ tập sang bên này, đám tiểu đệ trong bang Hòa Nghĩa Thắng cũng đã vây quanh đây, nếu như là bình thường, có người dám quấy rối như vậy, hần sẽ cho người kéo ra ngoài, đánh cho một trận, chặt chân chặt tay như chơi, nhưng tình hình trước mắt đúng là có chút phức tạp.

Đường Lực hiện giờ tỏ thái độ không giúp ai, cho nên mặc dù trong lòng Mân Côn khó chịu, nhưng cũng không dám “tăng qua mặt phật” để giải quyết.

Phương Vũ Tư dù sao cũng là người có nhiều quan hệ, quan trọng nhất là cô ta được Đường Lực mang tới, nếu muốn xử lý cũng không xử lý được loại người này.

Về phần Mân Chiến, hần đối với Phương Vũ Tư có hảo cảm, đương nhiên không có ý tốt đối với cái thằng lúc nào cũng giả ngu giả dại, mà lại được nữ nhân yêu mến thân thiết.

Hần là muốn thừa cơ thù tiêu đối phương, nhưng do có mỹ nữ ở đây nên phải giữ gìn hình tượng, đây mới là vấn đề khó.

Chỉ trong vòng mấy giây ngắn ngủi, hai người kia đã vọt tới trước mặt Gia Minh:

"Mày nói cái gì, lặp lại lần nữa thử xem!"

"Vốn nó là 11 giờ."

Nếu như là người khác, có thể đã bị hai tên này hù dọa rồi, nhưng mà Gia Minh vẫn chỉ vào bên kia, nói:

"Bây giờ lại không phải, các người ăn gian."

Câu này vừa nói xong, ánh mắt Mân Chiến đột nhiên biến đổi, đẩy hai người ở trước mặt ra, vọt tới trước mặt Gia Minh:

"Con mẹ nó, mày cho là mày là đồ thần à!"

Hắn đã quyết định ra tay cho nên tiếng nói rất lớn, cùng lúc đó, trong đám người đột nhiên có người hô lên:

"Chém chết hắn!"

Câu nói này chẳng biết là ai nói, nhưng mà nó đã đốt cháy tâm tình của bang chúng Hòa Nghĩa Thắng, vô số người ở xung quanh phụ họa theo.

Một đám người xông lại chỗ Gia Minh, giống như là sẽ xuất thủ.

Đột nhiên có một tiếng súng như tiếng sấm rung động toàn bộ sông bạc, trần nhà tóe lửa điện, sông bạc lúc này lúc sáng lúc tối.

Khoảng chừng một giây đồng hồ sau đó, có tiếng nữ nhân hét lên chói tai, toàn bộ cảnh tượng đã không còn kiểm soát được nữa, đại đa số mọi người vẫn chưa biết có chuyện gì xảy ra.

Tiếng súng vừa vang lên đã có người chạy trốn, có người hét chói tai, nhưng phần lớn mọi người đều ôm đầu ngồi xuống, đợi cho tình hình êm thấm.

Ở trước mặt Gia Minh lúc này có hai gã vóc người khô ngô, cầm một cái súng đi thẳng vào trán của Mân Chiến, một khẩu khác chĩa thẳng vào Đường Lực, Mân Côn, và đám bang chúng.

Bọn bảo tiêu của Đường Lực cũng rút súng, ngắm thẳng vào địch nhân.

Cảnh tượng lúc này cực kỳ hỗn loạn, nếu như là người ngoài chắc chắn chẳng phân rõ địch ta, nhưng trên thực tế tình hình lại khá đơn giản.

Cha con họ Mân bị bắt ngờ, thấy Mân Chiến bị uy hiếp, Phương Vũ Tư kêu lên một tiếng, ôm đầu ngồi xôm xuống, mắt thấy Gia Minh vẫn còn đứng thì vội vàng kéo tay hắn, cố gắng bảo hắn ngồi xuống.

Nhưng mà Gia Minh lúc này chỉ nhìn vào đại hán cầm súng và Mân Chiến ở trước mặt, ánh mắt hiện lên sự nghi hoặc.

Lúc này có người chú ý tới Mân Chiến, cũng có người chú ý tới đại hán kia, không có bao nhiêu người chú ý tới Gia Minh.

Mân Côn nhún vai cười:

"Mạnh từ... mày tới đây đúng là đây nghĩa khí... Nhưng mà mày có mấy người? Một hai ba bốn năm... Mày cho rằng hôm nay mày có thể ra khỏi cửa hay sao?"

Nói đến câu nói sau cùng, âm điệu của hắn đã cao lên, hắn vươn tay chỉ vài chục người phía sau, uy thế đúng là kinh người.

Nhưng mà vị đại hán trước mặt có đại danh Vĩ Chí Cường, biệt hiệu Cường ngốc, họ tên đầy đủ Lạc Mệnh Cường chỉ cười cười:

"Đúng là tao ngốc! Thật ngại quá... Con trai mày bây giờ ở trong tay của tao, súng của tao đang chỉ vào mày. Mày cho rằng mày có nhiều người ư? Không sao! Mày mà động một cái cả nhà mày sẽ chết, mày thả A Sinh thì mọi người thông cảm cho nhau, không thả A Sinh thì mọi người cùng nhau chết ở chỗ này!"

Khi thế của hắn lúc này chính là ngang ngược, cũng bất cần tính mạng. Khi Vĩ Chí Cường tới Hồng Kông, Mân Côn thường thức hắn, thu hắn làm tay chân, không ngờ lúc này lại bị phản bội.

Cùng lúc đó, chú Lục kia nhìn người cầm súng đang chĩa vào mình ở xa xa, tay cầm quai trượng, cười cười.

"Tiểu tử, chuyện của chúng mày tao không rõ ràng lắm, tao cũng không muốn biết, nhưng nếu mày còn dám cầm khẩu súng chỉ vào tao... Tao đảm bảo rằng mày sẽ không còn sống mà rời khỏi Hồng Kông đâu."

"Mày cầm miệng cho tao. Lão đầu!"

Cường ngốc giơ giơ khẩu súng, hai mắt đầy tơ máu, nói:

"Mày là ai tao cũng không có hứng thú biết, tao chỉ muốn anh em của tao bình an, không có chuyện gì xảy ra, nếu có chuyện, người chết ở đây hôm nay cũng có khả năng tương đối!"

Hắn thờ dòn đập nhìn bốn phía:

"Mân Côn! Mày gọi tao là Mạnh ngốc (mạnh với cường cùng nghĩa là khỏe), nhưng mà tao không ngu. Chẳng nhẽ tao không biết ai muốn dùng tao để mượn dao giết người ư? Giết Đại Phi ư... Con mẹ nó, mày cần bản chỉ muốn tao chết! Mày coi tao không hiểu, tao khờ ư... Người của Đại Phi tới giết tao, tao phải đi chém Đại Phi, chỉ cần giết chết Đại Phi, mày sẽ nuốt địa bàn của hắn. Con mẹ nó, mày... tao bây giờ xem mày giải quyết vụ việc thế nào..."

Mân Côn cười lạnh một tiếng:

"Người khác muốn li gián mày lại tin, lúc mày tới Hồng Kông ai cho mày cơm ăn, ai cho mày việc làm, tao muốn giết Đại Phi cũng không cần phiền phức như vậy!"

"Đó là vì mày không biết quan hệ giữa tao với A Sinh! Chuyện tao không biết, nhưng hắn biết!"

Cường ngốc nghiêng răng nghiêng lợi, nói:

"Hiện giờ tao không muốn nhiều lời với mày! Thả A Sinh, con của mày bình an, không thả A Sinh, chúng ta cả chết lười rách (cùng chết)!"

Hắn vừa nói vừa chậm rãi đi lại chỗ đại hán kia và Mân Chiến, đồng thời nháy mắt với mấy tên đồng bọn, ý bảo hiện tại có thể mang theo Mân Chiến rời đi.

Sau khi đi tới sau lưng đại hán kia, hắn chạm vào vai đối phương, sau đó chuẩn bị đi ra phía cửa.

Nhưng khi đi tới nơi, hắn mới phát hiện sự tình có chút không đúng, đồng bạn của hắn không dám có phản ứng gì cả.

Hắn nghi hoặc, khẩn trương trở lại, lại huých cánh tay đồng bạn, nhỏ giọng nói:

"A Nguyên, đi."

Sau khi nghiêng đầu nhìn sang, hắn mới phát hiện ánh mắt đối phương đang cứng ngắc nhìn vào một nơi, trong ánh mắt lại có sự run rẩy và sợ hãi.

A Nguyên này cao hơn 2m, vóc người cao to khôi ngô, hơn nữa còn có một cái đầu trọc, trông rất hung thần ác sát, cùng nhau lẫn lộn cõi đời, hẳn đương nhiên hiểu thực lực của đối phương, việc đánh nhau chém người hẳn vô cùng nghiêm túc, khi đơn đấu cũng chưa từng thua, trong nhóm người này sát khí hẳn mạnh nhất, tính khí nóng nảy nhất.

Vậy là lúc này trông hắn như chết đứng, Cường ngốc cũng đưa mắt nhìn sang, có một nam nhân mặc sơ mi trắng đang đứng, hai tay đút trong túi quần, nhìn mấy người phía trước, ánh mắt dường như đang suy nghĩ cái gì đó.

Ở bên cạnh hắn còn có một cô gái rất đẹp ngồi xổm, liềm mạng kéo tay hắn.

Ở giữa sông bạc rộng như vậy, tất cả mọi người đều đã ngồi xổm xuống dưới, nếu như đứng lên, toàn là người có quan hệ với tình hình trước mặt.

Bang chúng Hòa Nghĩa Thắng, vệ sĩ của Đường Lực, ngoài ra chỉ còn vài anh em của hắn, những người này trên tay không có súng thì cũng có khảm đao ống tuýp, ánh mắt sắc bén.

Nhưng chỉ nam nhân trước mắt là khác biệt, hắn không thèm để ý tới tình hình xung quanh, dường như cũng chẳng thèm để ý tới đao và súng, thân nhiên nhìn tất cả.

Bởi vì Cường ngốc có hành động lạ, cho nên mấy người bên kia đều nhìn sang, một số người quan tâm tới Mân Chiến thì dừng lại, nhưng đa phần là nhìn Gia Minh.

Cách xa nhau chỉ khoảng 2m, đại hán kia cao hơn hắn cả một cái đầu, nếu như xảy ra tình huống đánh nhau, đại hán kia sẽ ở thế trên, nhưng vào lúc này, hung thần kia lại túa mồ hôi.

Cường ngốc còn chưa nói gì, hắn đã nuốt một ngụm nước bọt, khó khăn mở miệng.

"Tội... huynh đệ chúng tôi chỉ tới đây giải quyết một chuyện rồi đi ngay... Cậu..."

Câu nói này hiển nhiên là nói với nam nhân ở trước mặt, nói cũng chẳng được lưu loát, hiển nhiên là đang nghĩ xem nói thế nào mới có lợi.

Cường ngốc há to miệng:

"A Nguyên, mà làm sao vậy!"

Tuy rằng thanh âm của hắn hơi nhỏ, nhưng thần sắc nghiêm nghị, ánh mắt sắc bén.

"Tao... Tao biết hắn..."

A Nguyên thấp giọng nói một câu, nhìn Gia Minh trông như đang suy nghĩ, nói một câu yếu ớt:

"Chắc hắn cũng nhận ra tao..."

"Mày đang nói cái gì vậy?"

"Tao nói là... Năm 2002, khi tao còn ở trại giam Ô Hà Lĩnh thuộc Giang Hải..."

Nói tới đây, trong mắt hắn hiện lên sự sợ hãi vô cùng...

ẤN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 429

Cố Nhân

Rời khỏi Đông Phương gia, buổi chiều Linh Tĩnh lại tới học viện Thánh Tâm tìm cô Trương - Trương Nhã Hàm, đương nhiên là nàng nhận được tin 3 năm trước nàng đã nghỉ việc, việc này không ngờ lại trùng khớp với chuyện của Gia Minh, Linh Tĩnh không cảm thấy kinh ngạc, chỉ là không khỏi cảm thấy tủi thân.

Giáo viên phụ trách đón nàng vội vàng cho kịp giờ lên lớp, nên chỉ nói là cô Trương hiện giờ nghỉ ở nhà làm việc cho công ty gia đình, số điện thoại cũng đã đổi.

Ra khỏi cổng trường, mặt trời ngày hè đã nóng bức, Linh Tĩnh có chút mệt mỏi đi trên sân trường, sau đó lại vô thức dừng ở trước căn nhà họ đã ở chung. Julian theo ở phía sau, lúc này không nhận được nữa, nói:

"Em nên nghỉ ngơi một chút, nếu không thì tìm chỗ nào đó ngồi, ăn thêm một tý gì đó để lại sức..."

Linh Tĩnh hơi lắc đầu, hần cũng chẳng còn cách nào nữa.

Đứng trước quán game, Linh Tĩnh dừng lại một chút, ngẩng đầu lên nhìn ban công lầu 2. Hiện giờ nàng mặc một cái quần dài màu đen, bên ngoài chỉ khoác một cái áo mỏng, trên mặt hơi trang điểm, tuy rằng tiêu tụy, nhưng lại vô cùng thuần khiết thanh lệ.

Trong quán game hình như có người chỉ ra ngoài nói:

"Thì là mỹ nữ ở trên lầu ngày hôm qua..."

Sau đó liền có mấy người đi ra, một nam nhân cau mày nhìn sang Linh Tĩnh, rồi lại nhìn Julian, có chút không chắc chắn:

"Linh Tĩnh?"

Mấy người này thoạt nhìn cũng không phải là người lương thiện, dường như là một bang phái nào đó, Julian vô ý thức tiến về phía trước một bước.

Linh Tĩnh nhìn nam nhân kia một lát, trên gương mặt tiêu tụy dần hiện một nụ cười:

"Thúy ca?"

"Tôi còn tưởng các người không trở về nữa chứ."

Thùy ca vốn là ở trên con đường này, coi như cũng là người lăn lộn cõi đời, trước đây tương đối quen thân đám người Linh Tĩnh, Sa Sa, Gia Minh, cũng chiều có họ không ít.

Lúc này trên mặt hắn hiện lên thần sắc vui mừng, khoa tay múa chân hai cái, nói:

"Đêm qua có một tiểu tử nói là có một mỹ nữ ở trên lầu, tôi cảm thấy các người đã trở về... Nhưng mà từ khi tốt nghiệp cấp 3 tới giờ, tính ra cũng nhiều năm không gặp rồi, Linh Tĩnh em vẫn đẹp như xưa. Nhưng mà... khí chất thì thay đổi rất nhiều, Gia Minh và Sa Sa đâu? Ách... Còn vị này chính là..."

Julian tự giới thiệu mình để mọi người biết nhau, A Thủy vung tay đuổi đám tiểu đệ ở phía sau, sau đó tìm một quán cơm đơn giản, bảo ông chủ mang cho mấy chén trà, lại làm vài món đơn giản, ba người ngồi xuống nói chuyện.

Hiện giờ trong quán không có khách, trên đường cũng không nhiều người, A Thủy là người nhiệt tình, cười nói những thay đổi của con đường này mấy năm qua.

Trước đây hắn chỉ là người lăn lộn cõi đời, không có cố định với ai cả, nhưng hiện giờ đã có một đại ca.

"Trước đây các em còn ở đây, cái quán game bên kia chưa mở, cái quán cơm này cũng không có, còn nhớ nhà của tôi ở bên kia không? Đã xây mới rồi đấy, năm ngoái sửa nhà..."

"Quán nước bên kia có một bà bán nước rất già, em vẫn nhớ rõ..."

Linh Tĩnh mỉm cười chỉ sang một phía, nhẹ giọng nói.

"Đúng vậy, đúng vậy, bà Dương, năm kia đã chết, chết vì xuất huyết não, cái quán đó hiện đã cho thuê..."

A Thủy cao hứng bưng bưng, thao thao bất tuyệt nói tới những biến hóa của nơi này, dường như cũng có chút cảm khái.

Khoảng chừng hơn mười phút sau, hắn trầm mặc một hồi, đầu tiên là nhìn Julian vài lần, sau đó nhỏ giọng nói:

"Được rồi, Sa Sa hiện giờ thế nào rồi?"

Thấy hắn hỏi câu này, Linh Tĩnh vốn đang mỉm cười cũng trở nên buồn bã, cảm ly thủy tinh im lặng không nói gì.

Mấy giây sau A Thủy phát phát tay:

"Được rồi được rồi, tôi hiểu rồi, nếu không tiện thì không cần nói, tôi chỉ hỏi một chút, tôi hiểu rồi..."

Hắn thở dài:

"Thành thật mà nói, trước đây tôi cũng muốn vào Sa Trúc bang, đặc biệt là sau những chuyện kia, mặc dù có một số người mắng Sa Sa ngốc, chửi nằng, nhưng dù sao Sa Sa cũng làm vì ý tốt. Việc đắc tội với người khác là chắc chắn, chuyện đó chúng tôi cũng không lo được, chúng tôi cũng nhận ra, Sa Sa không

buồn lậu thuốc phiện, Sa Trúc bang cũng không. Em cũng không biết, những người hiện giờ chỉ là một đám nhận tiền ám muội mà thôi..."

"Khoảng thời gian đó coi như là thái bình, sau đó Sa Sa bị người ta vu oan, chúng tôi cũng biết là nàng trốn thoát, nhưng mà sau đó hơn một năm... Tắc tặc. Đánh thật là lợi hại, đã chết rất nhiều người, Giang Hải loạn vô cùng..."

Hắn khoát tay áo, nói tiếp:

"Không nói chuyện này nữa, tôi nghe nói em tới Viên, vậy thì Gia Minh đâu? Mấy năm nay tại sao các em không ai trở về?"

"Gia Minh hẳn..."

Linh Tĩnh hơi nghẹn ngào, sau đó lại khôi phục bình thường, ngẩng đầu.

"Hắn giúp Sa Sa chạy trốn, sau đó bị tuyên án tống giam. Bây giờ... tìm không được..."

"Sao... có chuyện gì xảy ra..."

A Thủy sững sốt một lát, hỏi:

"Hắn bị tuyên án? Chuyện Sa Sa kia tôi cũng có xem báo, sau đó người ta còn đàm tiếu một thời gian rất dài, tại sao... chuyện của Gia Minh lại không ai nói tới vậy..."

"Em cũng không biết. Bọn họ nói... hắn vào trại giam, sau đó sinh bệnh chết. Em không tin..."

A Thủy ngẩn cả người, một lát sau đưa tay đập bàn:

"Con mẹ nó... xảy ra lúc nào?"

"Sau khi Sa Sa gặp chuyện không may không lâu, tháng 9 hắn bị tuyên án..."

"Sau này em... có gặp được hắn không?"

Linh Tĩnh lắc đầu:

"Em còn đang tìm..."

"Chuyện này không thể cứ để như vậy! Trại giam, bên trại giam không ai biết gì sao!"

Dù sao hai người cũng không tính là thân cận, chỉ là người quen cũ, rất hoài niệm, nhưng Linh Tĩnh cũng không đem cách nghĩ của mình nói cho A Thủy nghe.

-00o- Mặt khác, A Thủy hiền nhiên là đem câu chuyện đổi sang một chủ đề khác:

"Gia Minh tuy rằng có luyện qua một chút công phu, thế nhưng vào cái nơi đó, chắc chắn hẳn sẽ bị người ta bắt nạt, bên trong đó có thể giết người,... tôi..."

Nói một hồi, đại khái xác định là nói những chuyện này với Linh Tĩnh sẽ không tốt, hẳn muốn an ủi, nhưng chung quy vẫn không tìm được lời nói, đành vỗ vỗ vai Linh Tĩnh:

"Ai, vậy... bên phía Giang Hải thì..."

Dường như nghĩ tới cái gì đó hẳn nói:

"Ồ Ô Hà Linh phải không?"

Tĩnh gật đầu, thấy sắc mặt A Thủy có chút quái dị, sau một hồi lâu mới hỏi:

"Làm sao vậy?"

"Tôi... Tôi đang suy nghĩ..."

A Thủy cau mày, có chút khó khăn:

"Ai, lão đại của chúng tôi... hẳn trước đây là người chịu tội thay cho đại ca phải vào tù, mới ra ngoài không lâu, cũng là ở Ô Hà Linh. Năm 2002 hẳn mới ra tù, nếu như khoảng thời gian đó Gia Minh có ở bên trong, có một số chuyện hẳn chắc sẽ biết. chỉ là... em cũng biết đó, nơi đó là nơi tương đối kiêng kỵ với lão đại của chúng tôi, hẳn không muốn ai nói tới chuyện này, nếu nói tới sẽ giờ mặt..."

Cau mày từ chối một lát, lại thấy ánh mắt của Linh Tĩnh đang nhìn mình, hẳn vung tay lên:

"Thôi, quan hệ giữa tôi với Gia Minh không tệ, bắt cứ giá nào..."

Lão đại của A Thủy tên là Thành Vinh Phúc, mọi người gọi hẳn là Phúc ca, ba người lái xe đi tới một quán mặt trượt thì mặt trời đã hạ xuống mép chân trời tây.

A Thủy dẫn Linh Tĩnh và Julian đi vào trong, thỉnh thoảng chào hỏi mấy người xung quanh.

Sau khi họ thấy dung mạo của Linh Tĩnh, có không ít người ở xung quanh trêu chọc một phen.

"Thủy ca, mỹ nữ này ở đâu ra vậy?"

"Sao lừa được thế?"

"Định làm cô giáo à?"

"Biển, biển, biển, bạn của tao, nghiêm túc một chút, nếu còn nói lung tung cần thận tao cắt mày!"

Xem ra địa vị của hắn tương đối tốt, là người hơi có nhân duyên. Không khí trong quán mát trượt hơi khó chịu, khi đi tới một phòng tương đối sang trọng, không khí bên trong còn mát mẻ hơn.

Cái phòng này chỉ có hai bàn trượt, có một trung niên hơi phúc hậu ngồi ở bên trong, áo mở rộng ngực và bụng.

Lúc này hắn đang hí mắt đánh bài, nhưng cũng không chuyên chú cho lắm.

A Thủy đi tới bên cạnh hắn gọi một tiếng "Phúc ca", hắn mới hơi liếc mắt:

"A Thủy sao, đã tới rồi à? Đợi lát nữa cùng nhau ăn cơm."

"Hôm nay vận may không tệ chứ?"

"Tạm được."

Đáp một câu, hắn lại vùi đầu vào trận chiến tứ phương, cho tới khi qua một ván, hắn mới nhìn Linh Tĩnh và Julian, ngẩng đầu hỏi A Thủy:

"Thế nào? Bạn của mày?"

"A, đúng vậy."

A Thủy có chút do dự, nói:

"Phúc ca, kỳ thực... Hôm nay em có chuyện quan trọng muốn nói với anh một chút..."

"A. Có việc gì cứ nói... A ù rồi!"

Sau một phen hỗn loạn, hắn mới quay đầu lại cười:

"Nói đi, chuyện gì?"

"Chủ yếu là... Khoảng năm 2000 ở Ô Hà Lĩnh, anh có gặp..."

A Thủy đang nói thì có một người ở bên kia đánh bài, Phúc ca phân tâm nhìn sang, lại quay đầu nhú mày, cắt ngang lời hắn nói:

"Lúc tao đang đánh bài sao lại nói chuyện này?"

Hắn nói vậy làm ba người cùng bàn đầu nhìn sang.

Ở bên cạnh xem ra có một người địa vị tương đương với A Thủy, có thể cao hơn một chút xíu mờ miệng:

"A Thủy, mày không phải là không biết Phúc ca không thích cái gì..."

"Không phải là không thích..."

Phúc ca liếc mắt nhìn sang nói:

"Tao chính là... Ô Hà Linh... mày rủa tao gặp vận rủi à?"

A Thủy cười cười, trong lúc nhất thời chẳng biết nói gì, Phúc ca nhìn ba người một chút, hắn ở trong tù hơn 10 năm, hình như đây là một chuyện vô cùng kiêng kị đối với hắn:

"Đi ra ngoài đi, chuyện này coi như tao chưa nghe tới."

Đúng vào lúc này, Linh Tĩnh tiến lên một bước:

"Tôi... muốn hỏi ông một người."

Phúc ca kia không vui nhìn nàng, nhưng mà Linh Tĩnh lúc này cũng không coi chuyện này ra gì, nàng mở găng tay cầm một thứ. Mấy tên tiểu đệ ở bàn bên cạnh cũng rời chỗ ngồi đi sang bên này.

Linh Tĩnh mở găng tay, từ bên trong lấy ra một bức ảnh, đưa cho Phúc ca:

"Chỉ là muốn hỏi ông một chút, ông có gặp người này không, hắn tên là, hắn tên..."

"Bảo cô đi ra ngoài cô có nghe thấy không."

Cùng đồng thời, người bên cạnh Phúc ca đã đứng lên.

A Thủy tiến lên một bước cản lại:

"Văn ca, hỏi một chút mà thôi, không cần kích động như vậy chứ?"

A Thủy cùng Văn ca này hiển nhiên là có chút không tốt, bốn người ở bàn bên kia đều là thù hạ của Văn ca, họ không dám hướng về phía A Thủy nói gì, nhưng thấy đại ca mình khó chịu bên nhìn Linh Tĩnh và Julian quát:

"Đi ra ngoài đi."

"Lão đại không thích..."

"Bảo các người đi ra ngoài các người không nghe thấy sao..."

Trong những tiếng quát này, một cái bạt tai đột nhiên vang lên, tên quát lớn nhất đã ăn một cái tát, hấn lão đảo lùi lại hai ba bước.

Phúc ca đứng lên, tâm tình của hấn lúc này dường như có chút không tốt, đã không còn cái tư thế duy ngã độc tôn, đảo mắt nhìn mấy tên tiểu đệ, nói:

"Chúng mày cầm miệng lại cho tao!"

Sau đó hít sâu một hơi, cầm bức ảnh nhìn về phía Linh Tĩnh, nói:

"Hấn... có quan hệ gì với cô?"

Linh Tĩnh đứng im ở đó, ánh mắt mênh mang, nói:

"... Hấn là người đàn ông của tôi."

ẤN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 430

Đêm Náo Động

Bấm vào đây để xem nội dung.

Đêm, Hồng Kông.

"Năm 2002, khi tao còn ở trong trại giam Ô Hà Linh..."

Lúc này tình thế đã khẩn trương thêm từng giây, nhưng nó cũng có phần hơi cổ quái. Thực ra thì thời gian không lâu, nhưng mà do mọi người quá chăm chú, cho nên nó có cảm giác giằng co.

Ban đầu Cường ngốc chỉ muốn bắt được con tin rồi rời đi, nhưng lúc này trong lòng hắn đang suy tính thiệt hơn, lại thấy sắc mặt A Nguyên biến đổi, hắn cắn răng.

"Mày rớt cuộc đang làm gì!"

Hắn gầm nhẹ một tiếng, đột nhiên thay đổi họng súng, chỉ về hướng nam nhân đứng cạnh bàn bạc, Phương Vũ Tư đang ngồi dưới đất kêu lên kinh hãi.

Cùng lúc đó, A Nguyên đột nhiên kịp phản ứng, chém một tay ra, dè mạnh khẩu súng của đối phương xuống đất.

"Mày muốn chết à... Ách..."

Cái tay này của hắn vốn dùng để giữ cổ con tin, lúc này buông ra, Mân Chiến nắm lấy cơ hội, lao mình về phía trước, thoát khỏi họng súng.

Dường như động tác này là tín hiệu, hơn 10 người ở xung quanh liên tiếp nổ súng.

Mân Chiến lao ra được một bước, sau đó đột nhiên quay người trở lại, trở tay đoạt súng, hơn 10 người xung quanh động thủ, tiếng súng đinh tai nhức óc vang lên, vô số tia lửa xuất hiện trên trần nhà, tung tóe khắp nơi.

Cảnh tượng hỗn loạn này chỉ kéo dài khoảng mấy chục giây, một số bàn bạc bị lật ngược, vụn gỗ bay khắp nơi, tú-lơ-khơ, xúc xắc, có người ngã xuống trong vũng máu, có người khóc gọi, có người quát bảo phải lao ra bên ngoài.

Đợi khi tình hình yên tĩnh lại, thì tất cả đã trở thành một đống hỗn loạn.

Mân Côn hô to:

"Đuổi theo bọn họ, giết chết cho tao!"

Sau đó lại kêu:

"Mau gọi xe cứu thương, nhanh lên một chút!"

Mân Chiến gục ở trên mặt đất cách vị trí của Phương Vũ Tư không xa. Lúc hắn đoạt súng bị bắn bay ra ngoài, ngực trúng đạn, lúc này dường như đang hấp hối.

Đường Lực cũng dính một súng, bị thương ở cánh tay, lúc này đang được mấy tên vệ sĩ diu ngời xuống.

Đám người do Vi Chí Cường mang tới đã chết hai người, những tên khác đã trốn thoát, đa phần đều bị thương, không biết là có chạy thoát hay không.

Gia Minh đứng im nhìn mọi nơi, phân biệt tình hình trong sòng bạc, hai hàng lông mày của hắn nhíu lại, dường như cảm thấy có chút không đúng. Một thời gian sau, thanh âm xe cảnh sát lan tới, sau đó một đám cảnh sát lao vào.

Dưới tình huống này không có cách nào quân chuyện của người khác cả. Nhóm cảnh sát đầu tiên chỉ phụ trách sơ tán, Phương Vũ Tư kinh hồn kéo Gia Minh tới quầy bar, lấy cho mình một chai bia, lại đưa cho Gia Minh một chai.

Chi chốc lát sau, có một nhóm cảnh sát thứ hai lao vào, những người này đa phần là mặc thường phục.

Phương Vũ Tư nhận ra một người trong tổ trọng án, đó là tổ trưởng Mộc Tra. Sau khi hắn đi vào không lâu, có một chiếc xe cứu thương lao tới.

Cảnh tượng lúc đó hỗn loạn tới cực điểm, cũng chẳng ai kịp nhận ra là có hơn 10 người đã tử thương.

Đường Lực và Mân Chiến bị thương đều được mang ra ngoài, một đám người đi theo ở phía sau.

Những người này chia làm hai đội, một đội là bên Mân Côn và đám tiểu đệ. Một đội là thành viên của tổ trọng án, hai bên mới nhìn mà đã phun lửa.

"Bây giờ con của tao trúng đạn rồi!"

Mân Côn lửa giận bốc lên, lớn tiếng kêu:

"Các ông không đi bắt hung thủ còn ở đây làm gì? Các người không đi bắt hung thủ hay sao?"

"Cảnh sát thì rất giỏi sao! Tao cho mày biết, con của tao mày xảy ra chuyện, tao bắt chấp tất cả... Chuyện này tao sẽ không để yên, tuyệt đối không để yên!"

"Có đảo ba thước đất cũng phải tìm ra đám người kia! Ông hiện giờ bắt tôi hay đi bắt hung thủ! Bắt được đám người kia tất sẽ có câu trả lời thỏa đáng

cho việc này!"

Mân Côn lẩn lộn vài chục năm, cũng đại khái hiệu quả khi con mình bị thương. Lúc này hắn đã mất đi lý trí, cùng với đám tiểu đệ giằng co với cảnh sát.

Thái độ của Mộc Tra vô cùng nghiêm túc, hắn nói cái gì chẳng ai nghe thấy gì cả, mà hình như hắn chẳng nói câu nào.

Mân Côn dường như bị lừa gạt trùm con mắt, có thể nghĩ đây là đã kích lớn như thế nào với hắn.

Đoàn người đi theo cảng cứu thương ra ngoài, đi qua phòng khách, Mân Côn đang đi ra cửa thì vô ý liếc sang bên này một cái, sau đó hai mắt đầy tơ máu đứng lại, trong chốc lát, hắn vùng tay lên, bước tới bên này.

Phương Vũ Tư nhìn thấy bộ dáng của hắn như vậy thì trong lòng lạnh băng, không biết là có quan hệ tới mình hay không.

Nhưng mà, khi tới bên cạnh nàg, hắn không động tới nàg, mà là nhìn chăm chăm vào Gia Minh đang uống bia vui vẻ.

Sau đó vài giây, tên lão đại này đứng thẳng nhìn xuống Gia Minh, nói:

"Lúc đó hắn nói với mày cái gì?"

Hòa Nghĩa Thắng có thể lực khá lớn ở Hồng Kông, thù hạ có tới mấy ngàn thù hạ, chính phủ cũng không dám động tới hắn, cũng bởi vì lý do này, hắn mới dám gắt gông với Mộc Tra.

Tên lão đại này hiện giờ lộ rõ khí thế muốn truy cứu, người bình thường chỉ nhìn thấy cũng sợ hãi run rẩy.

Nhưng mà ở chỗ này, Gia Minh nghiêm nhiên coi hắn trở thành không khí, hắn vui vẻ uống một hớp bia, lại chép chép miệng, giống như là đang thưởng thức cái gì đó gât đầu.

Mân Côn cúi người, nhìn thẳng vào mắt hắn:

"Nói ---- "

"Mân tiên sinh, chuyện này..."

Phương Vũ Tư đứng lên, nàg còn chưa nói xong, Mân Côn đang cố sức phát tay.

"Cô cầm miệng cho tôi! Ngồi xuống!"

Mân Côn hai mắt đỏ như máu, Phương Vũ Tư cắn răng, quật cường đứng lại.

Lúc này hắn không có hứng thú quan nhiều chuyện, gât đầu, lại nhìn về Gia Minh, trầm giọng nói:

"Chuyện này tao muốn truy cứu, mày không nói thì mày nhất định phải chết!"

-o0o- "Mân tiên sinh."

Lúc này Mộc Tra đứng bên cạnh mở miệng, mặc dù hắn có chút nghi hoặc khi Phương Vũ Tư và Gia Minh ở chỗ này, nhưng hiện giờ không phải là lúc nghi vấn:

"Ông làm như vậy hậu quả sẽ rất nghiêm trọng!"

"Có người kiện tao đe dọa hay sao."

Mân Côn quay đầu lại trừng mắt hắn, sau đó lại nhìn về phía Phương Vũ Tư, nói:

"Chuyện này tao không cấp cho ai thể diện cả! Hắn không nói? A, nếu như không có hắn ở đây thì tình hình sao lại tới mức này? Nếu như các người không có quan hệ với đám kia, vậy tại sao họ lại thảo luận... Hừ!"

Lúc trước khi Cường ngốc trở mặt nói chuyện điện thoại với hắn, Mân Côn đã tăng thêm rất nhiều cảnh vệ bên gười, đây cũng là lý do mà thù hạ của hắn có rất nhiều người mang súng.

Nếu không có Gia Minh đem 1000 vạn ra đặt cược, tạo nên cảnh tượng hỗn loạn, hấp dẫn sự chú ý của đám thù hạ, thì Cường ngốc khẳng định không có khả năng bắt cóc con tin thành công.

Hơn nữa, sau đó A Nguyên có phản ứng trước mặt Gia Minh, Mân Côn lúc này đã cho rằng người có quan hệ.

Phương Vũ Tư bắt đầu trầm mặt, nàng biết khá nhiều người, nhưng lúc này không tiện giải thích, mà nàng cũng không rõ tình hình như thế nào. Mà cho dù có giải thích, Mân Côn cũng chẳng chịu nghe.

Đúng vào lúc này, Gia Minh đứng lên, dường như hắn rất vui vẻ, nên tiện tay ném chia bia vào thùng rác.

Mân Côn nhìn động tác của hắn, cười lạnh hai tiếng, xoay người sang phải, rồi đột nhiên quay ngược trở lại:

"Con mẹ mày!"

Hai tay của hắn đẩy mạnh vào ngực Gia Minh, vóc người hắn không tính là cao to, nhưng khổ người lại đậm, cú đẩy như vậy, người bình thường có lẽ phải bay ra sau vài mét.

Đúng vào lúc này, có người kêu lên:

"Ông muốn làm gì!"

Hóa ra là Mộc Thanh Thanh cùng Đinh Hùng đang chạy tới.

Gia Minh không hề động đậy, nhưng Mân Côn lại lịch bịch bịch ngược lại phía sau, đảo người rồi ngã xuống đất.

Mục Thanh Thanh vừa chạy tới định đưa tay ngăn cản cũng kinh ngạc.

Tình cảnh này làm cho vô số người ngạc nhiên, dù sao Mân Côn cũng không phải là người trẻ tuổi, con của hắn bị thương nên tâm tình kích động, dùng lực với người khác là chuyện bình thường.

Nhưng mà lúc này không ai để ý tới, Gia Minh đã nắm tay lại, nhưng bởi vì Mục Thanh Thanh đưa tay phải ra cản, cho nên hắn lại chậm rãi buông ra.

Giả sử như Mục Thanh Thanh chỉ chậm khoảng nửa giây, tình cảnh trước mắt sẽ biến thành náo loạn, vô số người sẽ không quên được.

Cú ngã này làm cho Mân Côn cảm thấy rất mất thể diện, nhưng Mân Côn cũng nhờ đó mà tỉnh táo lại, từ trên mặt đất bò dậy, lại hung hăng nhìn Gia Minh, sau đó xoay người rời đi:

"Chúng ta tới bệnh viện."

Sau một khắc, Mộc Tra chắn phía trước, bắt đầu mở miệng:

"Xin lỗi, tôi nói rồi, các người phải đi Cục cảnh sát."

Mân Côn nghiêng đầu, mở to hai mắt nhìn đối phương, hai nhóm người đồng thời im lặng, bầu không khí trở nên khó chịu.

Sau một lát, vị lão đại này nói từng chữ một:

"Ông không gánh nổi trách nhiệm này đâu, Thanh tra Mộc!"

"Sử dụng súng, có người chết, người không gánh nổi trách nhiệm bây giờ ông đây, Côn ca."

Mộc Tra vẫn như đóng đất, nói năng vô tư:

"Ông bây giờ có ba sự lựa chọn, thứ nhất, ông và đám anh em phía sau theo tôi tới cục cảnh sát, sau khi làm xong mọi chuyện thì giao lại cho luật sư phụ trách. Tôi biết các ông có thói quen tìm người chịu tội thay, nhưng mà nói một cách đơn giản, lần này sẽ có một nhóm ngồi tù. Thứ hai, hiện tại các ông cầm súng bắn chúng tôi, nếu ông chạy thoát tôi sẽ phát lệnh truy nã. Thứ ba, ông rất quen với sếp của tôi, quen tới mức có thể bảo ông ấy giúp ông, hiện giờ bảo ông ta điện cho tôi thả ông. Ông nghĩ thế nào?"

Tiếng xe cảnh sát lại truyền tới, một nhóm cảnh sát khác lại xông vào trong khách sạn.

Mân Côn hít sâu một hơi, lấy tay chỉ vào ngực đối phương:

"Bây giờ con của tôi bị trúng đạn, nó có thể sống qua đêm nay hay không rất khó nói... Hiện giờ tôi muốn đi bệnh viện, thả một con đường, sau này

chúng ta để gặp mặt."

Thật lâu sau, Mộc Tra than thở mở tay ra, khoe miệng tươi cười:

"Tôi rất tiếc."

Nụ cười kia có vẻ rất sung sướng khi người khác gặp họa.

Lúc này, khi ánh mắt Mân Côn trở lên oán độc, thì cảnh sát đã bắt từng nhóm người lên xe.

Mộc Tra nhìn đám người Phương Vũ Tư cười cười:

"Theo như bọn họ nói, các người hình như cũng có liên quan, cho dù như thế nào, chúng ta cũng phải lấy khẩu cung và ghi biên bản. Tôi sẽ cho Tiểu Bàn đi cùng với các người, đội trưởng Mục, đội trưởng Đinh, các người cũng tới đây rồi thì tôi bàn giao cho các người."

Trên đường trở lại biệt thự của Phương Vũ Tư, Mục Thanh Thanh và Đinh Hùng hỏi rõ tình hình xảy ra, họ đều có chút nghi hoặc:

"Tổ trưởng của anh bình thường cũng làm án kiểu như vậy à?"

"Không phải đâu."

Tiểu Bàn nhíu mày, lắc đầu:

"Tuy rằng cũng có người gọi ông ấy là người đá Mộc Tra, nhưng vẫn còn nhân tính hóa, cô thấy đấy, mọi người quen với Phương tiểu thư, cho nên có thể lấy khẩu cung ở nhà. Chỉ là buổi tối hôm nay khác với những lúc bình thường... hình như được quán triệt rất gắt..."

Hắn suy nghĩ một hồi, nói:

"Lẽ nào ông ấy muốn tình thế thay đổi?"

12h đêm hôm đó, Mân Chiến chết trận.

Khi nhận được tin tức này, Phương Vũ Tư, Mục Thanh Thanh, Đinh Hùng vẫn còn ở trong phòng khách ăn khuya, tâm sự chuyện hôm nay, Gia Minh đã trở về phòng ngủ.

**** Trong phòng làm việc của Cục cảnh sát, Mộc Tra đứng trước cửa sổ hút thuốc, nhìn ra bóng đêm bên ngoài, người cảnh sát bảo tin đứng sau lưng hắn có chút bận tâm:

"Tổ trưởng, cứ như vậy, Mân Côn sẽ phát điên..."

"A..."

Mộc Tra nở nụ cười, nói:

"Tôi chỉ sợ hấn không điên được thôi..."

*** Trong một căn phòng ở lầu 2, biệt thự của Phương Vũ Tư.

Trong một căn phòng hơi tối truyền tới tiếng đánh máy vi tính, khi Gia Minh của chúng ta đã ngủ, có một bóng người đang ngồi trước máy vi tính, liên tục tìm tòi tin tức liên quan tới hấn, đủ loại tư liệu.

Trong bóng đêm yên tĩnh, một trang mạng được bật lên...

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 431

Ô Hà Linh

"Hắn là người đàn ông của tôi..."

Một câu nói thân nhiên lạnh nhạt, mang theo một sự kiên định khó có thể lay chuyển.

Linh Tĩnh đứng một chỗ, giống như là đang nói một chân lý không cần hoài nghi và hỏi lại.

Julian gả mờ tiếng Trung, đương nhiên cũng không cách nào phát hiện ra ý nghĩa ẩn chứa trong đó.

A Thủy thì sững sốt một hồi, hắn vẫn biết Gia Minh và Sa Sa có quan hệ nam nữ, cho rằng Linh Tĩnh chỉ là bạn tốt của họ, nhưng khi nghe câu nói này thì không cần phải tìm hiểu thêm gì nữa.

Tên lão đại kia cảm tấm ảnh nhìn đi nhìn lại nhiều lần, lại đánh giá Linh Tĩnh một lúc, trong mắt hiện lên sự lưỡng lự, dường như là không dám nói lung tung về chuyện này.

Một lát sau, hắn phát tay với đám người bên cạnh:

"Các người... đi ra ngoài trước đi."

Ý của hắn là ngoài Linh Tĩnh ra thì toàn bộ ra ngoài.

A Thủy đương nhiên nhận ra tình hình có chút không đơn giản, xoay người định đi, sau đó lại nói một câu:

"Phúc ca, chuyện này... Gia Minh hắn là huynh đệ của em..."

"Huynh đệ của chú?"

Phúc ca nhìn hắn, hỏi ngược lại một câu, một lát sau bắt đầu đi phát phát tay, nói:

"Đi thôi đi thôi, ta không định làm gì cô ta cả..."

Cứ như vậy, đám người lục tục đi ra cửa, Julian được Linh Tĩnh bảo ra ngoài thì do dự một lát rồi cũng đi ra.

Phúc ca kia bật cái quạt điện, lấy một điều thuốc, rồi lại buông xuống:

"Các người thật là..."

"Chúng tôi lớn lên với nhau từ nhỏ..."

Trong tấm ảnh kia, Gia Minh ngồi trước bàn ăn, Linh Tĩnh lúc đó 17 tuổi cười rất tươi, hai ngón tay đang kéo má mình làm mặt quỷ, trông rất là buồn cười.

"Ông đã gặp hắn?"

"Ô Hà Lĩnh? Đương nhiên là gặp..."

Phúc ca vẫn cau mày nhìn hai người trong ảnh:

"Không giống trong ảnh lắm, nhưng mà thôi, các người đã lâu không gặp nhau rồi, đúng không?"

"Đúng vậy, đã lâu không gặp rồi."

Linh Tĩnh nở một nụ cười, giọng nói âm áp vô cùng:

"Lúc đó hắn ở Ô Hà Lĩnh ra sao, có thể nói cho tôi biết được không?"

"Ô Hà Lĩnh... Muốn tìm hắn thì không có quan hệ gì nhiều với Ô Hà Lĩnh cả."

Phúc ca làm bầm một tiếng, hắn đặt hai tay lên mặt bàn, cời cục ống tay, để lộ hai cánh tay:

"Hai cánh tay này bị đứt khi ở đó. Tôi cũng không giấu cô làm gì, tôi muốn hỏi cô một chút, hắn rốt cuộc là ai, nhưng mà... nhìn cô, tôi nghĩ cô cũng không rõ ràng lắm?"

Linh Tĩnh ngẩn người:

"Hắn làm sao?"

Phúc ca nhìn sắc mặt của nàng, sau đó mở hai tay, có chút bất đắc dĩ. Nhớ tới chuyện này, tâm tình của hắn có chút không tốt, cũng chẳng phải là phần nộ, cũng không phải là buồn bực.

Trên mặt hắn hiện lên sự nghi hoặc, mà khi nhìn khuôn mặt vô hại của thiếu niên trong hình, hắn càng nghi hoặc hơn.

"Cô đang tìm hắn..."

Hắn nói xong một câu rồi lại trầm mặc, trong phòng bắt đầu yên tĩnh lại. Qua một lúc lâu, Linh Tĩnh mới thấy hắn hít sâu một hơi, bắt đầu nói chuyện.

Lần này hẳn nói vô cùng trời chày.

“Tháng 9, người này vào trong trại, tình hình của hắn như thế nào thì tôi cũng không rõ lắm. Thế nhưng hắn bị nhốt riêng một phòng, đôi khi chúng tôi nhìn thấy hắn ra ngoài phơi nắng. Giống như một thiếu niên 17, 18 tuổi...”

"... Ở trong trại, chúng tôi nhìn thấy rất nhiều người ở độ tuổi này, phần lớn là mới thành niên, không biết trời cao đất rộng, chỉ thích tranh đấu cho thỏa chí. Khi xảy ra chuyện thì vào tù, vào tù rồi vẫn cho mình là đệ nhất thiên hạ. Cho nên bọn chúng cần phải ra oai phù đầu mới nghe lời, nhưng mà khi nhìn bộ dáng của hắn... hiện giờ tôi mới thấy nó không khác gì lắm so với tấm hình này, là người rất dễ bắt nạt. Chỉ là sau khi xảy ra chuyện đó, không một ai dám còn cảm giác này..."

"... Mới vào hắn đã được người ta tới thăm, chắc là người rất có thân phận, bởi vì họ toàn được trường trại trực tiếp dẫn tới, lại còn có cả bác sĩ đi theo. Đại khái là tới tháng 10, chúng ta vẫn chẳng ai biết hắn là ai, mọi người suy đoán một thời gian. “Mà tôi phải nói cho cô biết tình hình ở trong trại đó, người mới vào thì chẳng có gì ăn cả đâu. Nhưng mà vì hắn không ở cùng với chúng tôi, cho nên có đũa ngọc tương đối đặc thù. Cho nên khi thấy hắn có nhiều người hỏi thăm như vậy, có một số người quen với quân giáo tới hỏi thăm lai lịch của hắn, tại sao hắn lại phải vào tù. Quân giáo nói họ cũng không biết, hình như là giúp người bỏ trốn, bị tuyên án 5 năm, được cấp trên phân phối chiếu cố đặc thù, dường như là có quan hệ.”

"... Thực ra ở cái nơi đó, cho dù có quan hệ với cấp trên cũng chẳng ai coi ra gì. Trước đây cũng có người có quan hệ bị giam, và bị chinh thâm nhất. Quân giáo cũng đâu có thể nhìn hắn 24/24 được. Lúc đầu chúng ta không thể động tới hắn được, vì hắn không ở chung một chỗ với chúng ta. Ở Ở Hà Linh có một cái sân vận động lớn, hắn ở trong một ngôi nhà nhỏ bên cạnh đó. Chúng ta chưa thấy ai có đũa ngọc như vậy. Nhưng mà đại khái là trong vòng một tháng hắn vẫn hoạt động giống như chúng ta, tập thể dục, nói chuyện, dù sao cũng là cùng ở trên sân vận động, lúc này có người bắt đầu tới gần hắn..."

"Khi chúng ta chơi bóng, hắn ở bên cạnh nhìn, lại luôn cau mày không nói lời nào, cho nên mọi người bị hành động này khiến cho bốc lửa, nghĩ thầm trong bụng là thằng nhóc này thật kiêu ngạo. Nhưng mà khi có người chạy tới hỏi hắn, thái độ của hắn rất tốt, vẫn cười, đối với ai cũng rất cung kính, có người đòi tiền của hắn, hắn lập tức lấy ra đưa cho..."

"Hắn vốn là như vậy..."

Linh Tĩnh méo miệng nói một câu.

Phúc ca liếc nhìn nàng một cái, có chút không cho là đúng:

"Do không ai biết nội tình của hắn, hắn lại chủ động đưa tiền, cho nên không ai động vào hắn làm gì. Khi đó tôi ở trong trại đã được 8 năm, dù sao cũng coi như là một long đầu, ở trong tù cũng có thế lực. Nhưng sau này nhớ tới chuyện này mới biết mình rất ngu... Dù sao chuyện hắn thường làm là nhử mày và ngây ngô, có một lần tôi đi lấy nước nóng, thấy hắn cứ đứng im một chỗ ngẩn ngơ, phải rất lâu mới động đậy..."

-o0o- "... Hắn là trường hợp đặc biệt, không bị giáo huấn, nhìn bề ngoài lại ngây ngô, cảm giác thật là không tốt. Mấy long đầu họp nhau bàn tính, xem có nên đưa theo quy cũ cũ dạy hắn một chút không. Nếu như hắn thực sự có quan hệ, chúng ta cũng có thể cho hắn một chỗ tốt... Nhưng mà chưa kịp thực hiện thì hắn đã đắc tội với một quân giáo..."

"Họ Dương, là người cao lớn ngạo mạn, thích uống rượu, hay đánh người, tính tình rất nóng nảy. Nhưng mà ở cái địa phương như trong tù thì người như vậy mới trụ được, bản thân hắn có một quy định, không thích một người nào tự cho mình là đặc thù cả. Đại khái là vào cuối tháng 10, có tin tức truyền ra tên tiểu tử này nhìn không thuận mắt."

"Sau đó... vào ngày mùng 4 tháng 11, hôm đó tôi nhớ rất rõ, trời đầy mây, có một tên tiểu đệ là Lạn Vĩ Trần đã động tay động chân, hắn có quan hệ không tệ với tên quản giáo họ Dương, cũng không biết là do nịnh bợ hay là thể nào mà chuyện này được giao cho hắn..."

"Chiều hôm đó, mọi người ra sân hít thở, hắn ở bên cạnh xem người khác chơi bóng rổ, rồi đi sang bên cạnh. Chúng tôi đã nhìn thấy Lạn Vĩ Trần cùng với mấy tên tiểu đệ chặn hắn lại, chuyện này ở trong ngục đương nhiên là chuyện bình thường. Do hai bên không ở chung nên mọi người mới dùng thời gian hít thở để dạy bảo nhau..."

"Họ đánh hắn một cái tát, hắn không hoàn thù, sau đó có người đá hắn một cước, hắn không phản ứng, có một tên tiểu đệ ở bên cạnh nói là hắn sợ tới mức choáng váng, bởi vì người bình thường cho dù không hoàn thù cũng có một số động tác khác. Cái tên Lạn Vĩ Trần kia đã hạ thù thì tương đối độc ác, hắn cầm một cái gậy đập thẳng vào gáy của hắn..."

Phúc ca vỗ vỗ một vị trí ở trên cổ, nói:

"Sau đó chúng ta thấy hắn ngã lăn ra đất."

Hắn nói đến đây, thân hình Linh Tinh ở bên cạnh run lên:

"Vi sao... Không phải như vậy chứ..."

"Tôi vẫn chưa nói hết. Ở cái địa phương đó, lại có giáo quan làm chỗ dựa, chi cần không chết người, chuyện sẽ không lớn. Khi đó tôi ở cách hắn rất xa, a... Khi hắn bị đánh tôi không chú ý, lúc đó hắn một tay ôm trán, không phản ứng gì chuyện mình bị đánh... " "Tôi đứng xa quan sát thấy tên quản giáo họ Dương đang nhìn, trên mặt Lạn Vĩ Trần hung ác còn đập thêm hắn mấy gậy. Sau đó hắn vút gậy cho tên tiểu đệ bên cạnh, coi như là chưa có chuyện gì xảy ra. Dù gì cũng phải có người khiêng đi bệnh xá, cho nên đám tiểu đệ bên cạnh quyền đảm cước đá một phen. Lạn Vĩ Trần còn cười vẩy vẩy tay với chúng ta, không ngờ một tên đứng sau hắn bắt ngờ bay ra sau vài mét..."

Hắn vuốt ve cánh tay của mình.

"Lúc đó tôi còn tưởng hắn bị ném ra xa, nhưng khi nhìn lại mới thấy không phải. Sau đó lại có hai người trong đám người kia ngã xuống, hắn một tay ôm trán, run rẩy đứng dậy, bắt đầu hoàn thù. Lạn Vĩ Trần kia kêu một tiếng đánh chết hắn, tôi vào mấy lão đại xung quanh lập tức gọi người của mình tới. Hiện giờ nhớ lại, ngay lúc đó thật là..."

"Không có cách nào cả, hắn là người mới tới, không giáo huấn hắn một chút, mọi người sao có thể có thể diện... Không ai nhìn thấy hắn đánh người, nhưng như vậy thì sao, trong tù nhiều người đánh một người cũng là chuyện thường. Cho nên khi có mệnh lệnh, mọi người nhanh chóng vây lại, không muốn cho quản giáo biết tình hình bên trong."

“Về phương diện khác, chúng tôi thống nhất lần này phải đánh ngã hắn, nếu không mọi người làm gì còn thể diện mà lẩn lộn... Sau khi có khoảng 20 người ngã xuống, chúng tôi mới thấy tình hình không đúng, thế nhưng đã không khống chế được...”

"Chúng tôi chưa thấy qua ai như vậy, ngay cả nghe nói cũng chưa, chỉ tiện tay nắm một cái, một người bay vọt ra ngoài, hắn không cao lớn, một tay ôm trán, một tay tùy tiện đánh người, chân thì đi về phía trước. Mới nhìn trông hắn rất giống với quý hôn, không một ai có thể ngăn hắn. Lúc đó trong nhóm chúng tôi có một người tên là A Nguyên, cao hơn 2m, vóc người lại rắn chắc, người khác dùng gậy sắt đánh hắn cũng không sao. Vậy mà hắn bị một quyền bay vút ra ngoài, sau khi vất vả lắm mới bò dậy được thì lại bị một cước đá bay, hắn nặng hơn 400kg đó..."

“Sau đó, quân giáo họ Dương là người đầu tiên chạy tới, nỏ hai phát súng, nhưng mà hắn chỉ lánh người một cái đã tránh được đạn. Tắt một cái tên quân giáo bay ra ngoài, sau đó bị đá một cái bay cao hơn 3m, rơi xuống lại bị đá ngã xuống, không chết, sau đó chúng tôi nghe nói hắn phải sống cuộc đời thực vật... Trời đã xế chiều, hắn vẫn dùng một tay, tay còn lại ôm đầu, đôi khi còn đứng lại dùng hai tay day day, chắc là đau đầu...”

Hắn nghĩ tới chuyện này, hồ hấp có chút gấp gáp:

"Cô không hiểu đâu, lúc đó trời đã xế chiều mà không ai biết trời đã chiều, thật là... Hôn thiên ám địa..."

“Trước đây tôi lẩn lộn giang hồ, cho rằng mình không còn gì để sợ, người cho dù có lợi hại thì thế nào, tìm một người khác đánh lên cho ngã, dùng tay không được thì dùng đao, nếu vẫn không được thì dùng súng, cho dù súng không được thì dùng đạn đạo. Nhưng mà lúc đó tôi sợ như gặp quỷ, bởi vì hắn bắt định, bắt định như quỷ...”

"Hơn 1 tiếng đồng hồ, phàm là ai xông lên, hắn chẳng buông tha một ai. Tôi không biết hắn nhớ cách nào, nhưng mà những ai xông lên hắn đều nhớ rõ, hơn trăm người, ngoại trừ đám đầu tiên gục xuống đất, cho dù những người bỏ chạy cũng bị hắn đánh..."

“Khi đó tôi bị đau đớn làm tỉnh lại, nhìn lên bầu trời thấy đầy mây, hình như là sắp mưa. Có người chạy đến, kêu trời kêu đất, ngã bên cạnh tôi, trong miệng phun máu,... Ngày đó đã chết hơn mười người, số còn lại là tàn phế, tôi vẫn là còn tốt đấy... Các người lớn lên cùng nhau ư? Có phải hắn bị quỷ nhập tràng không? Cho dù là bộ đội đặc chủng cũng không tới như vậy, huống chi tuổi của hắn...”

Hắn cau mày, ngôn từ có vẻ trắc trở, Linh Tĩnh trong mắt có lệ, lắc đầu: "Không phải... trước đây hắn có nói mình là... là sát thủ..."

"A..."

Câu trả lời kia phiêu hốt bất định, tâm tình của Phúc ca không làm sao yên được, gian phòng lúc này yên tĩnh vô cùng.

Sau một lát, Linh Tĩnh hỏi:

"Vậy... sau đó thì sao?"

"Sau đó thì không có tin tức gì nữa, hắn chạy rồi, chúng tôi có hỏi thăm tin tức của hắn, cảnh sát hình như cũng không bắt được, ách, dù sao nếu cô hỏi thăm tình hình ở Ô Hà Lĩnh, thì sau ngày mùng 4 tháng 11 sẽ không còn thấy hắn nữa..."

ẤN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 432

Đội Ảnh Bình Minh

Lúc về tới nhà trời đã tối mịt, đèn đường đã chiếu sáng con đường xung quanh, có một số ông lão, bà lão đang ngồi ở trước cửa nhà mình nói chuyện với nhau.

Julian đưa nàng tới cửa sau đó rời đi, nàng ngần ngợ quên cả nói câu tạm biệt, vợ chồng bác Diệp vẫy tay, nàng mới vô ý thức chào.

Lúc đi qua vô quán đến phòng khách, Đoàn Tĩnh Nhân đem theo một mâm cơm nhỏ còn nóng cho con gái ăn, lo lắng con gái mình hai hôm rồi chưa ăn gì, khí trời lại nóng, nàng nấu cháo, lại còn làm cả món dưa chua con gái mình thích.

Nàng ngồi ở bên cạnh nhìn con mình ăn cơm, thấy tâm tình của con mình có chút ổn định lại mới thuận miệng hỏi:

"Hôm nay con đi đâu vậy?"

"Đi... Học viện Thánh Tâm..."

Linh Tĩnh gấp một lá cải bỏ vào miệng, chậm rãi nhai nuốt:

"Vốn con định tìm chị Nhã Hàm, nhưng chị ấy không còn ở đó nữa."

"Nhã Hàm ư, nó cũng tới đây mấy lần."

Mẹ nàng cười rộ lên gật đầu:

"Từ lúc đó mang thai, nó không làm ở học viện Thánh Tâm nữa, hai năm qua nó làm việc cho công ty của gia đình."

Linh Tĩnh ngần người:

"Mang... mang thai..."

"Đúng vậy, con gái nó sắp 3 tuổi rồi."

Đoàn Tĩnh Nhân quay đầu lại nhìn Diệp Hàm để mong xác nhận:

"Nó sinh con vào gần tháng 11 năm 2001."

"Chính xác là ngày 26 tháng 10."

"Đúng."

Nàng gật đầu, nói:

"Sinh một đứa con gái, trông rất là đáng yêu, nữ danh là Đào Đào, nếu con nhìn thấy chắc chắn con nhất định sẽ thích..."

"Đào Đào..."

Giống như nhận ra tâm trạng của con gái mình lại không tốt, Đoàn Tĩnh Nhân dừng kể, nghi ngờ nhìn chồng mình, thấy ánh mắt chồng mình cũng nghi hoặc nên đành im lặng.

Một lát sau mới nghe thấy Linh Tĩnh nói:

"Sinh con vào tháng 10... Chị Nhã Hàm... Chị Nhã Hàm đã lập gia đình?"

"A, không phải..."

Đoàn Tĩnh Nhân lắc đầu, thờ dãi:

"Nó không chịu nói cha của đứa trẻ kia là ai, thời gian đó gia đình nó sôi sùng sục, nó còn chạy tới cả nhà của chúng ta trò chuyện. Cái tên Hứa Mặc lúc đó vẫn một mực theo đuổi, nói là không ngại nó có con, muốn kết hôn, nhưng nó không đáp ứng, cứ một mình sinh con. Sau khi sinh ra, Đào Đào rất đáng yêu, cho nên cha của Nhã Hàm vô cùng yêu thích, nên mang mẹ con nó về nhà. Năm ngoái mẹ vẫn nghe nói là ông ấy vẫn muốn hỏi cha của Đào Đào là ai, muốn cho Nhã Hàm một thân phận, nhưng mà chị Nhã Hàm của con có lẽ quá vui vì có Đào Đào, nên có không định như vậy... Ài, nó lớn hơn con 7 tuổi, năm nay cũng 29 rồi..."

"Tháng 10 năm 2001... Tháng 11 năm 2000... Đào Đào... Cố Đào Đào..."

Linh Tĩnh để đũa xuống, thì thào tự nói.

Hôm nay, sau khi nàng nghe được tin tức của Gia Minh, biết hẳn rời khỏi Ô Hà Lĩnh vào tháng 11, trong lòng dường như dấy lên một tia hi vọng.

Ai ngờ sau khi trở về lại nghe được tin như vậy, sau khi Gia Minh rời khỏi trại giam chắc là ở chung với chị Nhã Hàm, không biết có phải không?

Bọn họ lại có với nhau cả một đứa con gái, vậy còn mình thì sao, Gia Minh hiện giờ ở đâu...

Đoàn Tĩnh Nhân ở bên cạnh không nghe rõ Linh Tĩnh nói gì, mặc dù có chút nghi hoặc, nhưng cũng không nghĩ tới chuyện Gia Minh và Nhã Hàm có quan hệ.

Dù sao Gia Minh cùng Linh Tĩnh, Sa Sa ở chung với nhau là điều có thể hiểu, nhưng Nhã Hàm lại lớn hơn họ 7 tuổi.

Trong mắt người bình thường đúng là không thể có chuyện đó được.

Một lát sau, Linh Tĩnh đưa hai tay ôm lấy đầu.

"Mẹ. Ngày mai con đi... gặp chị Nhã Hàm..."

*** 11 giờ tối, 6 chiếc xe màu đen đi vào trong một khu phố yên tĩnh, họ dừng lại trước hoa viên của một gia đình, đám người Thôi Quốc Hoa từ bên trong xe đi ra.

Có người đợi họ ở đây từ sớm, đoàn người lên lầu hai, Thôi Quốc Hoa nhíu mày, khi đẩy cửa phòng ra, mùi máu tanh lập tức ập tới.

Máu tươi chảy lênh láng trong phòng, hiện giờ đã có dấu hiệu đông kết. Sáu thi thể không đầu hoặc bị ống tuýp hoặc gậy gỗ đâm vào, cố định trên vách tường xi măng.

Những người này ít nhiều cũng bị thương, có người thậm chí bị chém đứt tay chân. Sáu cái đầu được đặt trên một cái bàn tròn ở giữa.

Một gã tổ viên bên cạnh Thôi Quốc Hoa quan sát một lượt, khịt khịt mũi đi vào trong, một lát sau mới kết luận:

"Chính là người đêm hôm qua, nhum mà... hôm nay chỉ có một người..."

"Chính là cái tên cầm vũ khí là một thanh kiếm mà cậu nói?"

"Kiếm và súng... Nhưng mà hình như hắn thích dùng kiếm hơn..."

Người nọ nhắm mắt lại cảm nhận tình hình ở xung quanh, nói:

"Giống như tôi nói, không riêng gì thể thuật, hắn chắc chắn biết dị năng, nhưng mà dị năng với hắn chỉ có một tác dụng phụ trợ rất nhỏ. Đây mới là phương pháp sử dụng lợi hại, cái đẹp của máu... hắn theo đuổi cái đẹp của tử vong..."

"Hai ngày trước hắn cũng đem thi thể chặt thành mấy khúc, hắn có dụng ý gì đây?"

Thôi Quốc Hoa nhíu mày, nhìn mấy cái đầu trên bàn tròn, ánh mắt có chút bi ai, hắn biết tất cả những người này, dù không phải là bạn nhưng ít ra cũng là chiến hữu.

"Tôi nghĩ đây không phải là hắn muốn biểu đạt, mà nó có ý nghĩa liên quan tới những người mấy hôm trước bị giết..."

Người nói chuyện cũng được coi là Dị năng giả, chi là công hiệu dị năng không quá rõ, hắn chỉ có thể dùng để cảm nhận, suy diễn, lập luận, mà người ta thường nói là có giác quan thứ 6.

Ở trong Viêm Hoàng Giác Tỉnh, cũng có người có năng lực như vậy, đó là Kiều Quốc Duệ, nhưng hiện giờ hắn đã kết hôn và rút lui:

"Thời gian của hần hôm nay tương đối nhiều, nên có thể làm hành động này, tên sát thủ biến thái Tác Lạp Mỗ cũng có sở thích chặt người, nhưng mà đó chỉ là cái sở thích phô trương của hần, mà người này... Với hần mà nói, đây chỉ là một chuyện giải trí của hần mà thôi, giống như lúc nhỏ chúng ta buồn chán, ở bên cạnh có một cuốn sách, nên chúng ta xé giấy làm máy bay..... Chi là tiện tay..."

"Chi là tiện tay..."

Thôi Quốc Hoa thì thào than một câu:

"Tổ 6 người Trịnh Quốc Toàn tuy rằng không tính là vô cùng lợi hại, nhưng cũng là những người trải qua huấn luyện nghiêm khắc, vậy mà vô thanh vô tích chết đi, ngay cả hàng xóm ở bên cạnh cũng chẳng biết gì... Người này chẳng nhẽ lại lợi hại hơn cả Cố Gia Minh..."

"Chiến thuật không giống nhau, Thôi đội trưởng nói đúng, trình độ của bọn họ quá cao, tôi không cảm nhận được."

Trong cảnh máu tanh thê lương, người nợ không thêm để ý chút nào nở nụ cười, hần không phải là thành viên tiểu tổ Thôi Quốc Hoa, mà là một phân tích viên tới từ căn cứ trên núi Nga Mí.

"Phân tích của tôi đúng với những tư liệu của mấy năm trước đây, Cố Gia Minh không thích chiến đấu, tuy rằng hần dùng chiến đấu để giải quyết rất nhiều việc, nhưng đây chẳng qua là thói quen, giống như bán năng và phân xạ có điều kiện. Điều làm cho tôi nghi hoặc, là thói quen này được hình thành như thế nào, dù sao hần cũng chỉ là một thiếu niên 18 tuổi. Mà người này... Hần cũng không thích chiến đấu, nhưng chiến đấu và giết chóc lại không phải là bản năng của hần, nó chỉ là một trong số những năng lực và sở thích, cũng giống như đọc sách, hát, khiêu vũ. Quan trọng nhất là, hần có một quy tắc hành sự và quan điểm cái đẹp rất mạnh..."

Người kia đi tới gần bức tường, nhìn vết thương trên những thi thể, nói:

"Có thể cho rằng đây là một loại tật, giống như con người vào nhà lúc nào cũng phải đi cửa chính, cho dù cửa chính có xấu, cửa sau có mở, thì người ta vẫn đi cái cửa này. Người như vậy... nếu như có thể phân tích quy tắc hành sự, hiểu được mục tiêu của hần, thì có thể biết được ý nghĩa hành động..."

"Vấn đề là bọn họ không chỉ có một người..."

"Đúng vậy, hiện giờ tôi đã cảm nhận được hai người. Hơn nữa... Bọn họ rất lợi hại, nếu như còn nhiều hơn..."

Hần lắc đầu, nói:

"Tôi đã xem xong rồi, hiện giờ giao cho pháp y đi..."

Thôi Quốc Hoa gật đầu, chậm rãi đi tới bên cạnh chiếc bàn, vuốt mắt cho 6 người, ánh mắt của họ hiện lên sự sợ hãi, kinh ngạc, đau đớn...

Trong khoảng thời gian 30 ngày đã chết hơn 40 người, hơn nữa ở Âu Châu đã có những đồng bạn hi sinh vì nhiệm vụ, số lượng người chết hiện phải gấp đôi.

Nhưng mà lúc này chẳng có chút manh mối gì về địch nhân cả, cảm giác vô lực như vậy, thậm chí ngay cả lúc đối mặt với Gia Minh cũng chưa từng xuất hiện.

Hơn một giờ sau đó, đoàn xe lại chạy ra khỏi khu phố, khi ra khỏi cổng khu phố, đột nhiên, phân tích viên ngồi bên cạnh Thôi Quốc Hoa chấn động, đưa mắt nhìn về phía vườn hoa, tinh thần vô cùng khẩn trương.

Nhìn thấy vậy, Thôi Quốc Hoa quát một tiếng chú ý vào bộ đàm, sau đó đoàn xe đi thật chậm.

Một bóng người xuất hiện ở dưới bóng đèn trong vườn hoa.

Từ góc nhìn này nhìn sang, có thể nhìn thấy một nửa mặt của người kia, mái tóc vàng của hắn buộc thành hình đuôi ngựa, mặc âu phục màu trắng, nam nhân này đang ngồi trên ghế đá đọc sách.

Hiện giờ là nửa đêm, có một người nước ngoài ngồi dưới đèn đường đọc sách, sự tình đúng là kỳ quái.

Khi đoàn xe di chuyển, tất cả mọi người đã rút súng, ai nấy đều lên đạn.

Cùng lúc đó, người nam nhân kia gấp sách đứng lên, chậm rãi đi tới.

Đây là một người đàn ông tương đối đẹp trai, dưới ánh đèn hắn có chút đơn bạc, nhưng vóc người cao gầy của hắn mang lại cảm giác ưu nhã.

Hắn mỉm cười nhìn sang bên này, bước chân nhanh hơn một chút.

Khi khoảng cách đôi bên chỉ còn chừng 10m, hắn nhìn vào chiếc xe chống đạn của Thôi Quốc Hoa, cúi chào giống như một nhân sĩ châu Âu.

Trong nháy mắt, bóng người kia đột nhiên phóng đại.

Đèn đường dưới, phong mang lóa mắt.

Trong xe, ai nấy đều nắm chắc súng, không hện mà đá cửa xe.

Thôi Quốc Hoa túm lấy áo của phân tích viên, kéo mạnh hắn về phía sau, giữ súng trong tay, nhắm ngay bóng người ở bên ngoài cửa sổ chống đạn. Đồng thời, kiếm phong sắc bén của người kia đã đâm vào bên trong xe.

Đây là một thanh kiếm theo kiểu châu Âu, nhỏ mà dài. Tốc độ của nam nhân này quá nhanh, cho dù Thôi Quốc Hoa đã chịu vô số huấn luyện nghiêm chỉnh, nhưng cũng không nhận ra được.

Khi hắn xông lại, trong tay hắn vẫn cầm cuốn sách, song khi tay phải chém ra, một điểm quang mang đã xuất hiện, thân kiếm kia thẳng tắp, chỉ trong giây lát đã đâm xuyên qua kính chống đạn, thẳng vào mi tâm của phân tích viên.

Cái loại lực lượng này giống y như bị một khẩu súng ngắm ở ngay trước mặt bắn.

Thôi Quốc Hoa đá tung cửa xe.

Cái kiềm kia chỉ đâm xuyên qua cửa kính, thoát nhìn như một khe nứt, do bị Thôi Quốc Hoa đá vào cửa xe, lên mũi kiềm đi chệch.

Nam tử tóc vàng kia thả chuỗi kiềm, cửa xe mở ra, tay trái đâm tới kéo về phía sau, thân kiềm tạo thành một đường bán nguyệt hình cung.

Cùng lúc đó, tay phải của hắn đè vào xe, thân hình lập tức lùi xa 4, 5 mét, khi tay phải vung lên, đã có một khẩu súng.

Hai tiếng súng vang lên xé rách bầu trời đêm.

Ngọn lửa giao thoa trong bóng đêm, hòa lực của 6 chiếc xe bao trùm người đàn ông này, nam tử tóc vàng giống như quý mi bật ra phía sau, bước đầu là 5, 6 mét, lần thứ hai đã là hơn chục mét.

Đạn bắn vào người hắn, máu tươi tung bay, nhưng mà hình như hắn không có phản ứng gì cả.

Tay trái hắn thu kiềm vào trong người, tay phải cầm súng không ngừng nhả đạn vào một chiếc xe nhỏ, giống như là múa trong máu lửa.

Trong chớp mắt này, Thôi Quốc Hoa nhận ra, hắn nở một nụ cười ưu nhã.

"Cạch" một tiếng, bóng người kia nhảy vào vườn hoa, biến mất không cong tung tích, chỉ còn lại một vài cành hoa bị lung lay, quyển sách trong tay hắn lúc này mới rơi xuống đất.

Mọi người đuổi theo một lúc, nhưng phát hiện mục tiêu đã biến mất.

"Đường tiên sinh, anh không sao chứ?"

Thôi Quốc Hoa nhìn về phía phân tích viên, tuy rằng thoát nhìn có chút chật vật, nhưng mà không bị thương gì cả.

Nhưng mà làm cho người còn lại thông báo thương vong tình huống thời, lấy được trả lời mới chính thức sẽ cho người tâm tình đổi bại.

Khi báo mọi người thông báo tình hình thương vong, hắn mới cảm thấy khó chịu.

"Quốc Lâm trúng đạn rồi, trên đùi, không quá nghiêm trọng..."

"Trung Minh hi sinh vì nhiệm vụ."

"Trung Minh hi sinh vì nhiệm vụ..."

"Quốc Bình bị thương..."

Chỉ trong mấy giây ngắn ngủi đã có một chết hai bị thương, hấn đi tới phía chiếc xe đầu tiên, nhìn vào một thi thể ở trong xe, ngồi xuống, một lúc sau mới đứng lên:

"Trung Minh hấn... gia nhập tổ chúng ta còn chưa tới nửa năm..."

Quay đầu lại, thấy người phân tích viên họ Đường nhặt cuốn sách trên mặt đất, hấn đi tới, đối phương đưa sách cho hấn, đây là cuốn sách tiếng Anh “Thuyết tiến hóa”:

"Hấn không thực sự xuất thù, chỉ đùa giỡn mà thôi..."

"Đang đùa? Chúng ta đã chết 1 người rồi đây..."

Thôi Quốc Hoa cầm cuốn sách lật mấy trang.

"Chúng ta không giết được hấn..."

Phân tích viên nhú mày, nói:

"Tội ở trong căn cứ đã nghiên cứu hồ sơ số liệu của Bá Tước, nếu như hấn cùng một cấp bậc Bất Tử Giả như Bá Tước, cộng với thực lực của bản thân hấn, thì vừa rồi đã có thể giết sạch chúng ta. Sự chênh lệch giữa người bình thường và đám dị năng giả này không cách nào bù đắp... Cũng không đúng, có lẽ chỉ có một người có thể làm được, hoàn toàn không dựa vào dị năng, chỉ cần tố chất thân thể đã có thể áp đảo đối phương... Vốn hấn có thể đứng trong trận tuyến của chúng ta, nhưng đáng tiếc hấn đã chết..."

Ngữ khí của hấn hơi hợt, không tính là cường liệt, nhưng Thôi Quốc Hoa biết ý nghĩa của những câu này, năm năm trước đây khi vây bắt Bá Tước, bên hấn đã xuất động mấy tiểu tổ, nhưng vẫn bị Bá Tước đùa cho quay vòng vòng.

Nếu như bây giờ lại tới một người cùng cấp với Bá Tước, mục tiêu lại là Viêm Hoàng Giác Tinh, vậy thì từ khi thành lập tới nay, Viêm Hoàng Giác Tinh phải đối mặt với một nguy cơ lớn nhất.

Trong bóng đêm, tiếng còi cảnh sát bắt đầu tới gần...

Sau đó không lâu, ở một nơi cách công viên chừng 5, 6 dặm.

Mái tóc vàng đuôi ngựa, áo sơ mi trắng, hấn đã thay đổi một bộ quần áo khác, hiện giờ đang ngồi ở dưới đèn đọc sách, đây là một cuốn sách giáo khoa bằng tranh, có tên là bí mật của mặt trời, nhưng mà cũng giống như lần xem cuốn Thuyết tương đối, hấn rất chăm chú, trông rất có hình tượng nho nhã.

Một lát sau, có một gã da trắng cao lớn đi tới, người này không quá cao, nhưng cũng khoảng 1m9, cơ thể rắn chắc, cũng không thô lỗ, vừa đi, hấn vừa bắt chuyện với tên nam tử tóc vàng:

"Này, Victor."

"Này, Quitos."

Nam từ tên là Victor chăm chú xem sách, chỉ hơi phất phất tay, nói:

"Bộ phim thế nào?"

"Cũng không tệ lắm, do phối âm tiếng Trung lên có ảnh hưởng đôi chút."

Qitos ngồi xuống bên cạnh hắn, nói:

"Sách thế nào?"

"Trong mặt trời có tia tử ngoại."

"Ách?"

"Bọn họ nói, trong mặt trời có tia tử ngoại, sẽ tạo thành vết thương trí mạng đối với Hấp Huyết quý."

"Ác, chớ để ý."

Qitos nhún vai:

"Bọn họ nói giá chữ thập và tôi cũng làm được như vậy, bên Trung Quốc có một truyền thuyết, có người nói máu chó có thể trừ tà, đoán là cũng có thể dọa Hấp Huyết Quý bỏ chạy... À, mà tia tử ngoại là thứ gì?"

"Máu chó... đúng là rất bản.."

Victor suy nghĩ một chút, nói:

"Ánh sáng có những loại sóng khác nhau, có thể dùng kính chuyên nghiệp phân tích thành những loại ánh sáng có màu sắc bất đồng, đây đúng là thí nghiệm thú vị. Nhưng mà ta xem một số sách, nói tia tử ngoại có thể dùng để sát trùng, nó là một thứ ánh sáng rất có lực phá hoại, nhưng mà... sức chống cự của Hấp Huyết Quý chẳng lẽ không bằng cả vi khuẩn?"

"Hay là bọn họ nói Hấp Huyết Quý không giống với Huyết Tộc, giống như là cương thi của Trung Quốc..."

"Qitos, Quitos..."

Victor bắt đầu đi lắc đầu, nói:

"Sau khi trở về ta muốn làm một cái phòng thí nghiệm cho mình... Ách, có thể tới trường học một số tri thức, sau đó nghiên cứu máu của chúng ta. Người cũng biết đó, ở trong truyền thuyết, người nào bị Hấp Huyết Quý cắn không được sơ cứu kịp thời sẽ biến thành cương thi, cương thi không có ý thức"

cũng có thể cần người khác, biến họ thành cương thi, nếu quả thật có thể làm được điều này... Quitos, người có ý kiến gì đối với một thế giới toàn mùi hôi thối không?"

"Thật buồn nôn..."

"Đúng vậy."

Victor gật đầu.

"Nhưng mà việc nghiên cứu này cũng lên làm, đồng thời... ta rất phản cảm với mặt trời, tuy rằng không mãnh liệt, nhưng có thể ánh nắng có chứa một thứ gì đó bất lợi với chúng ta cũng nên, nếu luyện hóa được chúng, có thể giết đồng loại nhanh hơn khi gặp..."

Hắn còn chưa nói xong, đã có một tiếng quát ở phía sau:

"Ta phản đối."

Ở phía sau, có một nam tử mặc áo sơ mi đen, hơi gầy.

Hắn cau mày, ánh mắt có chút hung ác nham hiểm:

"Nhân loại phát minh ra thuốc nổ, hướng dẫn chúng ta thực hiện cách mạng công nghiệp, cho nên việc bọn họ giết mình càng thêm đơn giản. Từ một ý nghĩa nào đó, thì đây chính là đẩy nhanh mức độ tự sát của họ, cho nên, Victor, ta phản đối người tiến hành các loại nghiên cứu tương tự, tử vong và máu tươi là một loại nghệ thuật, cái thứ chúng ta theo đuổi không phải là hiệu suất."

"Nếu có đồng loại tiến hành nghiên cứu thì sao? Peter."

"Đây là vấn đề ngu xuẩn, đó là do người khác sa ngã tìm kiếm lực lượng. Người vì sinh tồn, mà còn sa ngã hơn người khác ư?"

"Ta sẽ suy nghĩ."

Victor gật đầu, nói:

"Đây chỉ là việc nghiên cứu trên cơ sở tò mò, bởi vì chúng ta không nghiên cứu sẽ không biết kết quả, ta sẽ rất khó chịu... Đương nhiên, sau này hãy nói..."

Quito đứng lên để cho Peter mới tới ngồi, nói:

"Hiện giờ ta đang nghĩ phải nhanh chóng giải quyết chuyện này, cái tên Ngự Thủ Hi ta không thích lắm, nếu như hắn biết sự tồn tại của chúng ta, làm xong chuyện này, chúng ta có tới nhật bản giết hắn không?"

Victor nghiêng đầu qua, nói:

"Peter, hôm nay người tới chỗ đó quan sát, thực lực của bọn họ thế nào?"

"Ta có thể cảm nhận được một cỗ Tinh Thần Lực cường đại mà hỗn loạn, mặt khác, có một lão nhân lực lượng rất mạnh, thiếu chút nữa ta bị ăn thiệt thòi..."

"Tinh Thần Lực cường đại mà hỗn loạn..."

Victor nhíu mày.

"Đây là một Tiến Hóa giả không cách nào khống chế được lực lượng của mình, nhưng lực lượng này rất khủng bố, rất đặc thù, nếu như nó là năng lực chiến đấu sẽ đáng sợ vô cùng. Nếu như chỉ là phụ trợ... đối với người bình thường, hẳn chỉ nhận được sự đau đầu..."

"Người đáng thương... vậy thì tro cốt của hòa thượng thì sao?"

"Không có tin tức."

Victor thờ dãi:

"Vậy cũng chỉ có thể chờ một chút, hai ngày gần đây chiến đấu rất buồn chán, chỉ còn cách ép họ tới tuyệt vọng mà thôi, có thể lúc đó họ sẽ bộc lộ cái gì đó thú vị cũng không chừng."

"Như vậy, trước khi Victoria đến, hãy để cho bọn họ cảm nhận được khí tức tuyệt vọng chân chính đi."

Peter nở một nụ cười hung ác nham hiểm, đứng lên nói:

"Khi đó, chúng ta cùng nhau hủy diệt bọn họ, cường giả đặc biệt chỉ có thể ở thời khắc sống chết cuối cùng, mới có thể bộc lộ mạnh nhất..."

*** Đêm hôm đó mơ một giấc mộng, lúc tỉnh lại đã là hùng đông, hốt hoảng.

Trong mộng các nàng vẫn còn đến trường, giáo viên ở phía trên giảng bài, Gia Minh ngủ gật trên bàn, nàng yên ổn ở bên cạnh Gia Minh.

Một lát sau, giáo viên đi tới, hung hăng mắng hắn, hắn tìm cuốn sách trên bàn, nhưng tìm mãi không tìm được, nên mượn một cuốn sách khác đưa lên.

Giáo viên hỏi Gia Minh một câu hỏi, Gia Minh đứng lên, nhưng mà không thấy sách giáo khoa cần tìm.

Nàng mở sách ra, lén cho hắn nhìn đáp án trong sách.

Nhưng mà Gia Minh vẫn không trả lời, động tác này bị giáo viên phát hiện, Gia Minh bị phạt đứng góc lớp, nàng bị mắng, trong lòng oán hận.

Sau khi hết tiết, hắn đứng, nàng ngồi, trong lòng ôm mối hận với đối phương, sách vẫn đặt trên bàn học, hai người nhìn nhau, nàng lấy tay cấu hắn, hắn

bắt đầu đi cười.

Lúc trong mộng, bọn họ đã lớn rồi, chắc là thời gian cấp 3, năm này bọn họ ở ngũ chung, ở chung một chỗ.

Nhưng thực ra khi cấp 2 bọn họ không học cùng nhau ở chung một lớp, vậy mà hai người vẫn ngồi cùng bàn, giống như là bạn tốt nhất hồi tiểu học.

Nàng vẫn là chị của hắn, chi tiết là rèn sắt không thành thép, cái cảm giác xa lạ và quen thuộc cứ đan xen lẫn nhau...

Nàng không biết giấc mơ này tượng trưng cho cái gì, nhưng cảm giác đó chân thực vô cùng, nàng cứ ngồi im trên giường, nhìn cái quạt đang quay, ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào, chìm đắm trong cảm giác im lặng, lẳng lặng chờ đợi ánh bình minh...

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 433

Tinh Tảo

Sáng sớm, khi ánh nắng đầu tiên chiếu vào giường, nàng đã tỉnh lại.

Từ nhỏ nàng vốn có bệnh, huyết áp thấp khiến cho ý thức nàng đôi lúc mơ hồ, nàng vô ý thức ngồi xuống, trong ánh nắng ban mai chiếu xuống sân thượng, nàng nhìn về phía đứa nhỏ đang ngủ say trên giường.

Một thân hình nhỏ nhỏ, một khuôn mặt bé xinh, trong lúc mơ ngủ, cái miệng nhỏ mở ra.

Cô nhóc này vẫn chưa tới ba tuổi, nhưng lại là người mà nàng coi trọng nhất, mỗi khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của nó, nàng lại cảm thấy hạnh phúc và hi vọng, đồng thời có sự thương cảm mang mác.

Đương nhiên cuộc sống thì không thể hoàn mỹ, nàng không hề oán hận hay hi vọng xa vời gì nhiều, nàng chỉ hi vọng có thể nhìn nó chậm rãi trưởng thành, nhìn nó ngày nào cũng tươi cười, sau đó yêu một người khác, lấy người đó, vậy là đã đủ với nàng lắm rồi.

Nàng bước xuống giường, đến toilet đánh răng rửa mặt, cổ găng không để vang lên thanh âm quá lớn.

Khi rời nhà vệ sinh, nàng đi tới cạnh giường cô nhóc, khẽ hôn lên trán nó một cái, nhìn khuôn mặt nó một lúc, rồi đi lên sân thượng, gió mát thổi vào mặt.

Bên dưới sân thượng có một cái hồ bơi thật to, đây cũng chính là nơi mà nàng ở trước đây, chỉ là sau khi trở về, nó được sửa chữa đơn giản, màu giấy dán tường được thay bằng màu ấm hơn.

Dụng cụ cũng thay đổi, không để lại những thứ có thể gây ra nguy hiểm với trẻ con.

Thực ra, căn nhà này vốn đã được bài trí cho đứa nhỏ, nhưng mà nàng có thói quen mang con gái theo người, tiền lui đều có nó, lúc ngủ cho nó ngủ riêng mà thôi.

Con gió mềm mại thổi tới, nàng mở cửa kính, đứng trên sân thượng hít thở không khí buổi sáng.

Đôi khi nhớ tới tiểu nam hài nửa đêm lên vào nhà, bé nàng lên sân thượng, rồi ra ngoài, nàng lại thấy bồi hồi, cho dù chuyện đó đã xảy ra thật lâu, hiện giờ nàng đã là mẹ của một cô nhóc gần 3 tuổi, vậy mà nó chỉ mới thoảng như hôm qua.

Đương nhiên, thời gian trôi qua cũng chẳng lưu lại bao nhiêu dấu tích trên người nàng, nếu như có thay đổi gì, thì cũng chỉ là cái khí chất trưởng thành

và bình thân mà thôi, nó khác với cái thời nàng mới tới học viện Thánh Tâm dạy học 7, 8 năm trước.

Trước kia nàng có khuôn mặt lạnh lùng tới dọa người, nếu hiện giờ nàng mà làm cô giáo, chắc cũng không còn như vậy nữa, đối với rất nhiều chuyện nàng đã có cách ứng phó khác nhau.

Phía chân trời mới chỉ hơi sáng, đứng ở đây nhìn ra ngoài sẽ thấy một cái vườn hoa, khu nhà, con đường yên tĩnh, thảnh thơi có một vài người đi qua.

Cô nhóc trên người bắt đầu nghiêng về bên này, dụi dụi mắt, sau đó nhí nhảnh nói một câu:

"Mẹ..."

"À? Đào Đào đã tỉnh rồi sao?"

"Con muốn ngủ trên ban công..."

Tiểu cô nương còn chưa có tỉnh ngủ, thanh âm chỉ như gió thoảng qua, nhưng nàng đương nhiên có thể nghe rõ.

Nàng cười đi tới, ôm lấy cô nhóc bé bỏng, chậm rãi đi lên sân thượng, sau đó ngồi xuống ghé nằm, điều chỉnh sao cho tư thế mình thoải mái nhất, chủ yếu là để cho cô nhóc ngủ được thoải mái.

"Thật mát..."

Nằm trên thân hình mẹ mình, Tiểu Đào Đào ư a nói một câu, sau đó lại vùi vĩnh:

"A... Mẹ... Con muốn nghe hát..."

Nàng cười cười, sau đó cất giọng:

"Trước cửa có một cây nho... Lá xanh xanh cành lá đập diu..."

"Không nghe bài này..."

Cô nhóc mở mắt một cái, sau đó lại nhắm lại, dụi đầu trong ngực mẹ mình, để cho mình ngủ thoải mái hơn:

"Con muốn nghe bài thường nghe..."

"Ừ, được..."

Nàng ôn nhu đáp lời, sau đó chậm rãi ngân nga ca khúc.

"Con ngu ngon bàn tay nắm chặt, trên gương mặt hiện hai má lúm đồng tiền. Lúc này mẹ đang nhìn con, có rất nhiều điều muốn nói cho con nghe... Nếu như ngày mai con đã trưởng thành, mẹ có thể gửi gắm bao ước mơ và hi vọng..."

Nàng càng hát thì lại càng nhập tâm, giống như bao lần trước, đôi khi cô nhóc cứ quên quít lấy, bao giờ nghe được bài hát này mới bằng lòng ngủ.

Gió sớm ôn nhu thổi lất phất, nàng ngồi đó, ôm con gái hát ru, ký ức như mây kéo về cái mùa đông năm đó.

"Gia Minh, không biết có con sẽ có cảm giác gì nhi..."

"Em cũng không biết, nhưng mà... chắc là rất giống một ca khúc..."

Đó là một mùa đông quan trọng nhất trong cuộc đời nàng, sức khỏe của thiếu niên đã cực kỳ không tốt, tuy rằng lúc nào cũng đau đầu, nhưng ở trước mặt nàng lúc nào hẳn cũng tươi cười.

Nàng sống chung với hắn đương nhiên là hiểu, mỗi khi hắn cố gắng tươi cười, chính là lúc hắn đau đớn không chịu được nữa.

Trong một đêm khác không lâu sau đó, thiếu niên mang theo sự đau đớn rời đi, để lại bài hát này.

Mấy tháng sau đó nàng xác định mình đã mang thai, mỗi khi cất bài ca, nàng đều nghĩ là cha nó đang ngồi trên sa lông, chậm rãi hát ru cho đứa con của nàng nghe.

Cũng giống như mọi sáng bình minh, hình ảnh này trôi qua, Đào Đào vẫn chưa ngủ, nó xoa ánh mắt, cuối cùng tỉnh hẳn, cô nhóc không tham ngủ, bởi vì mỗi ngày nàng đều phải đi làm, cho nên nó có thói quen tỉnh theo mẹ nó.

Sau khi giúp cô nhóc mặc quần áo, vào toilet rửa mặt súc miệng, cô nhóc bập bẹ nói:

"Sáng hôm nay ông ngoại muốn tới mang con tới công viên chơi."

"Mẹ biết rồi, mẹ đang làm bữa sáng cho con và ông ngoại, sáng nay con muốn uống sữa tươi hay sữa đậu nành?"

Vừa dùng khăn lau mặt cho con, Nhã Hàm vừa hỏi.

"Nước chanh!"

"Được, nước trái cây."

"Không phải nước trái cây đâu, là nước chanh, không muốn những thứ khác..."

"Nhưng như vậy mới có dinh dưỡng."

"Thế nhưng nước chanh là đồ uống tốt nhất."

"Mẹ pha loãng nước chanh một chút, được không."

Sau khi cò kè mặc cả một phen, nàng ôm con gái xuống lầu, Trương Kính An đã ngồi một chỗ trong phòng khách xem báo giấy.

Thực ra thì cha nàng ngày nào cũng tập thể dục, cho nên sáng sớm đã đợi ở dưới, những ngày như vậy đa phần đều là có hẹn với cô cháu gái, muốn dẫn nó tới công viên dạo chơi.

Giao con gái cho cha mình, nhìn theo họ ra cửa, lại thấy hai ông cháu nói:

"Đào Đào, ông thương lượng với cháu một chuyện nha, sau này gọi ông là ông nội, không gọi là ông ngoại nữa, nếu vậy thì ngày nào ông cũng mang cháu đi chơi."

"Vì sao?"

"Bởi vì... gọi ông ngoại với ông nội cũng không có gì khác nhau cả, gọi ông nội nghe hay hơn."

"Thế nhưng mẹ con nói ông ngoại chỉ là ông ngoại, không phải ông nội."

Tiểu Đào Đào nắm tay ông ngoại, suy nghĩ một hồi, nói:

"Mẹ nói, ông nội là... bố của bố..."

"Nhưng mà mẹ con giấu bố con đi rồi, hiện giờ không biết hấn ở đâu."

"Bố con đi xa nhà."

"Bỏ Đào Đào đi xa nhà, hấn là bại hoại, chúng ta không cần hấn nữa, Tiểu Đào Đào không cần một người bố như vậy đúng không?"

"Không phải, mẹ nói bố con có việc cần làm, mẹ còn nói bố con là người rất tốt, Đào Đào nhất định sẽ thích bố."

Cuộc nói chuyện này không phải là lần đầu tiên, Trương Kính An cho rằng nếu Nhã Hàm không chịu nói bố của Đào Đào cho Đào Đào nghe, vậy thì sau này để Đào Đào gọi mình là ông nội.

Từ một góc độ nào đó, ôm trùm kinh doanh này cảm thấy rằng, gọi ông nội thân hơn ông ngoại một chút, nguyên nhân có thể là người càng già thì tính càng trẻ con.

Mỗi lần nghe bố mình hao hết tâm trí khuyên bảo con gái mình, Nhã Hàm luôn nhịn không được muốn cười.

Rất may là mình dạy con tốt, con gái thông minh sớm, ở một số vấn đề nó đã biết lý luận, hiện giờ nó vẫn chưa tới ba tuổi, đã có thể miễn cưỡng đếm từ 1 tới 150, còn thường xuyên mang bố mình ra khoe khoang, không biết tính cách này giống mình hay giống hấn.

Nhìn theo bọn họ đi xa, Nhã Hàm bắt chuyện với mẹ hai của mình, sau đó hai người đích thân làm bữa sáng cho ông ngoại và Đào Đào.

Khi làm xong những điều này, sắc trời đã sáng rõ, nàng trở về phòng rửa mặt một nữa, thay quần áo để ra ngoài, cũng trang điểm hơi nhàn nhạt.

Khoảng chừng 7h30 phút, mắt thấy ông cháu đã trở về, Trương Kính An ôm cháu gái, Đào Đào lúc này đang mút một cái kẹo, Nhã Hàm nhìn lại, vừa bực mình lại vừa buồn cười nhíu mày.

"Bố, con đã dặn là sáng sớm không được cho Đào Đào ăn ngọt, sau này Đào Đào chột răng thì làm sao."

Trương Kính An còn chưa kịp nói, Đào Đào đã lắc đầu giải thích:

"Không phải ông ngoại mua cho con đâu, là đi mua cho con."

"Đi?"

"Lúc ở công việc gặp một học sinh của con."

Trương Kính An nói.

"Học sinh?"

"Đi rất tốt, lại còn rất đẹp."

Nhã Hàm nhéo nhéo khuôn mặt của con gái:

"Cho con ăn kẹo là tốt hả."

"Đào Đào tương lai nhất định có thể xinh đẹp và hấp dẫn hơn cô ấy nhiều."

Trương Kính An cười đùa với cháu gái, thuận miệng nhìn Nhã Hàm nói:

"Là Diệp Linh Tĩnh, mấy năm trước bố cũng gặp một lần, quan hệ của con với cô ấy cũng không tệ. Lúc đó nó gọi con là chị Nhã Hàm, nên bố cũng tương đối có ấn tượng."

"Linh Tĩnh..."

Trong nháy mắt, Nhã Hàm thay đổi sắc mặt, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa, một lúc sau mới kịp phản ứng:

"Vậy... Vậy... cô ấy đâu rồi... Bố không mời cô ấy vào đây ngồi ư..."

"Có, nhưng mà nó có việc, nói là chi tiện đường đi ngang quan, khi nhận ra bố mới tới chào hỏi. Đào Đào rất thích nó."

"Cô ấy hiện giờ..."

"Nói xong là đi liền, hiện giờ ở đâu làm sao bố biết được... Con làm sao vậy..."

Hần còn chưa nói hết lời, Nhã Hàm đã vọt tới cạnh cửa, ào ào đi giày, sau đó không cầm túi đã xông ra ngoài.

Trương Kính An và Đào Đào đều sững sốt một lúc, đã nhiều năm rồi, Nhã Hàm chưa thất thố như vậy...

Lao thẳng ra ngoài đường, chạy thẳng tới công viên, bình thường nàng ra ngoài đều mang giày cao gót, lúc này mới thấy là mình chạy không được tiện cho lắm.

Tuy rằng trong ngày thường cũng có rèn luyện thân thể, nhưng chỉ sau chốc lát, nàng đã thở hổn hển.

Công viên của khu phố này không tính là lớn, người tập thể dục buổi sáng, người tản bộ chỉ nhìn một lượt là hết.

Nàng vừa đi, vừa tìm kiếm hình bóng của Linh Tĩnh, trên đường có không ít người chào nàng, nhưng nàng cũng chỉ thuận miệng chào lại một câu.

Sau khi chạy qua ba cửa hàng, nàng hỏi thăm người khác về hình dáng của Linh Tĩnh.

Cũng may Linh Tĩnh rất xinh đẹp, những người xung quanh có chú ý, cho nên mới hỏi được phương hướng của nàng.

Giày cao gót không tiện, nàng cời luôn ra cầm trên tay, đi tất chạy như bay, đã nhiều năm rồi nàng không làm chuyện này.

Tuy rằng Linh Tĩnh đã trở về, nàng cũng không liên lạc ngay lập tức, nhưng bây giờ nghĩ lại, mới thấy càng nên liên lạc sớm bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu, nếu chậm, sự tình sẽ không tốt với nàng...

Lao khỏi khu biệt thự là tới một con đường, đây là khu vực phố xá sầm uất, dòng người đi lại rất nhiều.

Có rất nhiều người ngoái đầu nhìn cô gái dung mạo xuất chúng, tay cầm một đôi dép cao gót, chạy thở hổn hển.

Lúc này nàng chẳng quan tâm tới người khác nghĩ gì, lúc qua một ngã tư đường, thấy hi vọng tìm được Linh Tĩnh chỉ là xa vời, nên chỉ ôm hi vọng cuối cùng.

Nàng mang theo giày cao gót, đi nhanh về phía trước, cuối cùng ở đầu một con đường, nàng nhận ra một bóng người quen thuộc trong đám người.

"Linh Tĩnh!"

Nàng gọi một tiếng, nhanh chóng đuổi theo, nàng lao qua đường, đột nhiên nghe kít một tiếng, một chiếc xe ô tô đang lao tới.

Thân hình nàng hơi nghiêng, ngã lảo đảo trên đất.

Chiếc xe con ngừng lại ngay sát người nàg, may mà không đụng vào, nhưng mà những người khác bị dọa táng đờm.

Chuyện xảy ra làm mọi người trên đường đều tập trung lại, mấy người đàn ông đại khái còn muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân, đều tới đây hỏi nàg thế nào.

Nàg lác đầu, chuẩn bị nhặt giầy lên, mới hiện trong đám người, có một thân ảnh đang đi tới, người đó cũng nhận ra nàg.

"Chị, chị Nhã Hàm... Chị không sao chứ..."

"Linh Tĩnh..."

Nàg nhìn thiếu nữ trước mặt, thấy nàg vừa hoảng hốt vừa tiêu tụy, ánh mắt sưng đỏ giống như là mới khóc.

Nhã Hàm đứng lên, nở một nụ cười:

"Chị không sao... Cuối cùng cũng tìm được em..."

"Chị Nhã Hàm..."

"Không phải là... Ngay cả chị em cũng không muốn gặp đây chứ..."

Hồng Kông, sáng sớm, Mân Côn đi khởi công cục cảnh sát, sắc mặt âm trầm.

Đám bang chúng tới đón hấn đã đứng đợi ở ngoài cửa từ lâu, hấn lên xe, nhìn cục cảnh sát dẫn biển mắt trong tầm mắt, sau đó quay đầu lại nói một câu nói đầu tiên, giọng nói vô cùng khàn khàn:

"A Chiến đến từ khi nào?"

"Đêm qua... 11 giờ 56 phút..."

"Đám Cường gốc đâu?"

"Còn, còn chưa bắt được..."

Mân Côn sầm mặt, ánh mắt đảo qua mấy người bên trong xe, trong lúc nhất thời, nhiệt độ trong chiếc xe giống như là băng đá.

Sau một lúc, Mân Côn mới lên tiếng:

"Thông báo cho toàn bộ những người phụ trách tập hợp, hôm nay tao muốn quét sạch địa bàn của Đại Phi, trong vòng 3 ngày, ta muốn cho hấn chết..."

"Dạ, đại ca..."

"Thông báo cho mọi người, tao dùng 1000 vạn mua tính mạng của Cường ngốc, nếu được muốn hấn sống."

"Da..."

"Gọi điện thoại cho người bên Thái trợ giúp..."

Hấn vừa nói xong, một tên tiểu đệ đã rút điện thoại di động ra bấm số, sau đó đưa lên.

Một lúc sau, Mân Côn mở miệng:

"Tô Lạp Phổ tiên sinh, tôi là Mân Côn, tôi có việc, không biết gặp ông bằng cách nào đây..."

"... Con của tôi đã chết, tôi cũng không muốn nói nhiều nữa. Chuyện lần trước ông nói, không có vấn đề gì, nhưng mà tôi muốn ông hỗ trợ, nếu như lực lượng của tôi thiếu, tôi muốn ông tìm cho tôi một nhóm lính đánh thuê... tôi muốn giết một số người, chuyện có lẽ sẽ phiền phức... Thế nhưng Trung Quốc có một câu nói, phú quý hiềm trung cầu (vào nơi nguy hiểm tìm phú quý)... Sau khi chuyện thành công, thị trường thuốc phiện ở Hòa Nghĩa Thắng sẽ giao cho ông một nửa, từ sau về sau, chúng ta hợp tác!"

Hấn cúp điện thoại, ánh mắt của mấy tên tiểu đệ trong xe mỗi người một khác, những người này sống lâu trong giang hồ, khứu giác đều nhạy cảm.

Đám người từ Thái Lan do Tô Lạp Phổ kiểm tới đều là máng liễu mạng, có người nói chúng trước đây là lính đánh thuê, thực lực cường đại, thủ đoạn độc ác, nhưng mà ở một số mặt độc ác chưa chắc đã thành công.

Khẩu vị của bọn họ lớn, nhưng thị trường thuốc phiện ở Hồng Kông đã có xu hướng ổn định, hợp tác với một số bang phái nhỏ không thỏa mãn được khẩu vị của bọn họ, mà muốn hợp tác với bang phái lớn thì thực lực của họ lại không đủ, bởi vậy luôn gặp phải khó khăn.

Trước đây họ cũng tới tìm Mân Côn, nhưng mà ở Hòa Nghĩa Thắng đã có những con đường tiêu thụ ổn định, hấn không muốn khai chiến với các bang phái khác tranh giành định mức, cho nên cự tuyệt đám người này.

Thực lực của Hòa Nghĩa Thắng hùng hậu, nếu như muốn động thủ với ai thì không cần đàm kia nhúng tay.

Nhưng hiện giờ Mân Côn đã ra điều kiện đàm phán, có thể dự đoán, sự tình lần này chắc chắn sẽ ồn ào, hoặc có thể tới mức không thể cứu vãn...

*** Sáng sớm, Phương Vũ Tư và Mục Thanh Thanh đã thảo luận một số chuyện, mà chuyện này cũng tương đối đơn giản, người đại diện công ty tư sáng hôm qua đã muốn nài nỉ rời khỏi Hồng Kông, nài nỉ muốn mang Gia Minh đi, nhưng mà nghĩ như vậy, nhưng thực hiện lại không dễ.

"Không có cách nào cả... Tôi không có CMND và tư liệu của hấn, khi dẫn hấn tới đây toàn bộ đều dùng giấy tờ giả, việc đối phó với kiểm tra thì không vấn đề gì, thế nhưng muốn qua cục xuất nhập cảnh... rất khó..."

"Vậy... Vậy cô tới đây bằng cách nào?"

"Đầu tiên là phải định ngày, tôi có một người bạn biết cách đi, nếu như chúng ta nói trước ngày dự định, cô ấy có thể sắp xếp hỗ trợ, hiện giờ muốn đi ngay thì chỉ còn cách... nhập cư trái phép..."

Đối với chuyện này, Mục Thanh Thanh tương đối vướng bận, nàng tới đây là vì việc chung, việc mang theo Gia Minh tới khám bệnh đã mag tính phiêu lưu mạo hiểm.

Hiện giờ lại đột nhiên phải đi, một khi sự tình vỡ nợ, đừng nói là thăng chức, việc nàng không bị cách chức cũng đã là may lắm rồi.

Nàng lại càng không muốn một đại minh tinh như Phương Vũ Tư dính vào rắc rối.

"Bên phía tổ trọng án đã theo dõi chặt Mân Côn, nếu như hắn dám có hành động, bên đó họ sẽ không bỏ qua, hơn nữa chúng ta bây giờ đang ở chung, tuy rằng không có nhiều người quan trọng, nhưng lần này liên hợp phá án, chúng tôi đại biểu cho bên Đại lục, thành thật mà nói, một ngày chúng ta gặp chuyện không may, toàn bộ Hòa Nghĩa Thăng đều sẽ không gánh nổi, đây là vấn đề thể diện... Xã hội đen có thể lách luật, đút lót để người khác mất nhắm mắt mở, thế nhưng nếu như họ dám bặt tai chính phủ, thì tôi đảm bảo rằng, toàn bộ hắc bang ở Hồng Kông cũng không gánh nổi trách nhiệm, không có chuyện gì đâu... Chẳng phải cô có những mối quan hệ khác hay sao, chỗ chú Lực... còn những người khác nữa, bọn họ nói sao?"

"Vấn đề là họ đều khuyên tôi tạm thời tránh mũi nhọn, không sợ người có lý trí, chỉ sợ nhất người điên, hiện giờ con hắn đã chết, hắn hành động như thế nào không ai đoán được..."

Phương Vũ Tư cau mày, nói:

"Huống chi, bên công ty cũng muốn tôi mau chóng rời đi, rời Hồng Kông là chúng tôi tới Giang Hải, Gia Minh hẳn..."

Gia Minh vốn ở Giang Hải, mang hắn đi là tốt nhất, việc này nàng chưa nói với Mục Thanh Thanh, miễn cho nàng điều tra kinh động tới người trước đây Gia Minh đắc tội.

Nàng còn chưa nói hết lời, thì đã nghe thấy tiếng bước chân ở phía sau, Gia Minh tiến lên ngồi xuống.

Mục Thanh Thanh vừa ăn cháo vừa nhìn hắn:

"A, Gia Minh hôm nay hình như có chút gì đó không giống hôm qua."

"Không cần lo lắng cho tôi, tôi nhớ được một chuyện."

Khi Mục Thanh Thanh ngạc nhiên xong, Gia Minh đã mở miệng, nói một câu hoàn chỉnh và lưu loát.

Điều này làm cho hai người giật cả mình, giọng nói của hắn khác với trước đây.

Khi còn là người bán hạt dẻ rang đường, hắn có thể coi là người bình thường, nhưng mà có chút ngẩn ngơ, vậy mà lần này đã hoàn toàn nói được một câu hoàn chỉnh.

"Tôi là Cố Gia Minh."

Mục Thanh Thanh nháy mắt:

"Chẳng phải trước đây cậu cũng biết vậy hay sao."

"Ăn cơm."

Gia Minh không trả lời nàng, cầm chiếc đũa bắt đầu tấn công bữa sáng.

Phương Vũ Tư và Mục Thanh Thanh hai mặt nhìn nhau, không rõ hiện giờ hắn đang ở trạng thái nào, có lẽ hắn không còn là người trầm mặc nữa rồi...

ẨM SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 434

Mùa Đông Hạnh Phúc Nhất

"Đào Đào rất đáng yêu..."

Trong một cửa hàng ăn sáng, Linh Tĩnh và Nhã Hàm ngồi xuống, trước đây hai người là chị em thân như chị em ruột, nhưng tâm tình lúc này đúng là rất phức tạp.

Nhã Hàm đuổi theo tới đây, nhưng khi gặp mặt rồi lại không biết nói cái gì, nàng đã suy nghĩ bốn năm, nhưng vẫn chưa nghĩ ra, cuối cùng Linh Tĩnh lại là người mở miệng trước.

"Chị cũng nghĩ rằng em sẽ trở về trong khoảng thời gian này."

Nhã Hàm miễn cưỡng cười, nàng vừa mới chạy một hồi, cho nên tất chân bị rách.

Hiện giờ nàng đang đưa tay vuốt chân, nói "Gia Minh hần... Gia Minh hần..."

Nàng liên tục nói vài lần, nhưng không nói ra được, Linh Tĩnh gật đầu:

"Là con của Gia Minh?"

Nhã Hàm trầm mặc trong chốc lát, nói:

"Năm em và Sa Sa đi xa... Chị muốn hần để lại cho chị một đứa bé, lúc đó chị... không biết làm gì cả, và cũng chẳng làm được gì nữa..."

Mới hơn 29 tuổi, lại có một đứa con, mấy năm nay nàng vẫn duy trì hình tượng người phụ nữ mạnh mẽ.

Nhã Hàm nhớ lại những chuyện trước kia, ánh mắt đã róm rộ, mấy năm nay trong lòng nàng tương đối bình an vì có Đào Đào, nhưng điều đó không có nghĩa là nàng quên hết toàn bộ đau đớn.

Đang nói chuyện, phục vụ đã mang điểm tâm sáng tới, Linh Tĩnh cố gắng làm cho thanh âm của mình bình thường lại một chút:

"Hần rất cuộc làm sao vậy..."

"Chắc em cũng đã xem qua bệnh án của hần rồi chứ..."

"Em không tin..."

Linh Tĩnh há miệng:

"Sao lại giống như trong phim, sao có thể... có một khối U được chứ..."

"Nhưng đúng là khối U..."

Nhã Hàm nhẹ giọng nói:

"Chị đã nhiều lần kéo hấn tới bệnh viện, nhưng kết quả lần nào cũng giống nhau, hấn không muốn nằm viện, cho nên trong mấy tháng đó hấn đau lắm, đau tới mức không chịu nổi nữa, chị thấy.... hấn hận mình không thể chết đi..."

Linh Tĩnh ngồi ở đó, miệng há mấy lần nhưng nói không ra tiếng:

"Chị Nhã Hàm, là chị... chăm sóc cho hấn..."

"Không phải... Hấn ở với chị hơn 2 tháng rồi đi."

Nhã Hàm đưa tay vuốt trán:

"Tết vừa mới qua, ngày mùng 4 tháng 2 lập xuân, tối hôm đó tuyết còn đang rơi, chị không biết hấn đi lúc nào, nhưng mà trước đó đã có một vài dấu hiệu, hấn không muốn cho chị nhìn thấy... hấn quá đau đớn..."

"Hấn không cảm giác được gì khi dao chém vào tay, hấn không muốn cho người khác thấy mình phải chịu đựng... không tới bệnh viện, thuốc giảm đau cũng vô ích, em cũng biết tính cách của hấn... Chị thậm chí còn thông quan bạn bè mua hê-rô-in, nhưng hấn không dùng... hấn vẫn cảm thấy có lỗi với em và Sa Sa..."

"Chị bảo hấn viết thư cho em, nói với em chuyện này, nhưng mà hấn không viết ra được... Một số buổi tối chị bò dậy, thấy hấn ngồi ở trước cửa sổ viết gì đó, nhưng sau đó lại né đi. Sau đó chị lên nhặt lên nhìn, thấy câu nào cũng là xin lỗi em, nhưng mà lại không biết giải thích gì ở phía sau. Chắc hấn nghĩ... mình không có tư cách để xin lỗi, chắc là nghĩ không ra cách bù đắp cho em..."

"Mong rằng em có thể tha thứ cho hấn..."

"Tha thứ cho hấn bằng cách nào đây..."

Linh Tĩnh cúi đầu gục xuống:

"Em không biết hấn ở đâu, bảo hấn tới trước mặt em mà xin lỗi..."

Ngoài cửa có người đi vào, trong quán cũng không nhiều khách, nhưng khí chất và dung mạo của Linh Tĩnh và Nhã Hàm quá mức xuất chúng, nếu như

đề ý vẫn thấy có người nhìn sang bên này.

Nhã Hàm cầm bàn tay Linh Tĩnh, còn chưa kịp nói gì thì một người mặc tây trang, mới nhìn thì giống như là nhân viên của cửa hàng đi tới gần:

"Hai vị có cần giúp gì không... Tôi không có ác ý..."

Trong mắt Nhã Hàm vẫn còn nước mắt, hiện giờ tròng mắt lên nhìn người đàn ông kia, lạnh nhạt nói một câu:

"Cảm ơn."

Sau mấy giây, ánh mắt người kia hiện lên sự thất bại, khoát tay áo, nói:

"Xin lỗi..."

Sau đó vội vã lui ra.

"Chị Nhã Hàm..."

"Thật lòng chị vẫn thấy mình có lỗi với em và Sa Sa, hẳn thích nhất là các em, cũng đau lòng nhất vì các em..."

"Nhưng hẳn và chị lại sinh ra Đào Đào."

"Chị xin hẳn, hẳn đồng ý..."

Nhã Hàm trầm mặc trong chốc lát, nói tiếp:

"Cách nhìn của hẳn không giống với người bình thường, hẳn coi chị là bạn bè, chị thích hẳn, hẳn đồng ý, hẳn coi trọng người tốt với mình, sợ họ bị thương tổn... nhưng hẳn yêu nhất là các em..."

"Em cũng biết vậy, nhưng lại không biết vì sao hẳn phải làm thế, em ở Viên 4 năm trời, suy đi nghĩ lại biết bao lần... nhưng thế thì thế nào, em chỉ là một người phụ nữ bình thường..."

Linh Tĩnh bật khóc:

"Em chỉ muốn ở cùng với hẳn, dù thế nào cũng được, cho dù hẳn bị bệnh nan y, em cũng muốn chăm sóc cho hẳn, sinh con cho hẳn, mà không phải là người bị ném tới Viên 4 năm, khi trở về em muốn hẳn bồi thường cho em, nhưng chị biết khóc trước mộ phần của hẳn... Em không muốn khóc... em không mạnh mẽ như chị..."

"Hẳn sợ em thấy khi hẳn bắt lực..."

"Đúng vậy, hẳn là một người yếu đuối..."

Linh Tĩnh lau nước mắt, giọng nói thoáng qua như không còn lên hơi:

"Chị Nhã Hàm, có thể đem... những chuyện của hấn trong khoảng thời gian cuối cùng, nói cho... nói cho em biết được không?"

Nhã Hàm gật đầu, trên mặt thoáng qua sự hạnh phúc:

"Chuyện thực ra cũng không nhiều, đêm ngày mồng 4 tháng 11 hấn tới tìm chị, đến ngày mồng 5 tháng 2 năm 2001, vừa tròn 3 tháng... Trong qua ba tháng đó, hấn ra khỏi nhà 7 lần, có 3 lần là chị kéo hấn tới bệnh viện, thời gian còn lại hấn đều xem phim, xem truyện tranh, thỉnh thoảng dùng máy vi tính lên mạng, chủ yếu là xem tin tức của em. Hấn thỉnh thoảng liên hệ với người hấn sắp xếp bảo vệ cho em, nhận tin tức của em. Lúc mới tới Viên em bị một người chụp ảnh..."

Linh Tĩnh nắm chặt nắm tay, Nhã Hàm vỗ vỗ nàng tay:

"Em còn nhớ rõ tết năm đầu em ở Viên không? Em không trở về nhà, có một nam sinh tới hẹn em đi chơi, em không đi, hấn gọi đặt một bó hoa hồng, đem gửi tặng em, em nhận nhưng đặt ở cửa... Hấn cũng không còn cách nào khác cả, lúc gọi điện thoại đặt hoa hấn rất đau đầu. Tối hôm đó hấn muốn vào bếp, nhưng mà khi dùng dao lại chém luôn vào ngón tay của mình, vậy mà hấn cũng không cảm thấy đau..."

Nàng há miệng, thật lâu mới phun ra một hơi thở:

"Hấn... từ nhỏ đã yếu đuối, nhưng mà khi mình đau đớn hấn lại không muốn cho ai thấy, khi đọc sách hấn đột nhiên nhú mày, có những lúc thân hình hấn giật thót, chỉ có biểu hiện như vậy thôi. Đại khái là tới tháng 12 hấn đau nhiều hơn, chị lại không dám nói, không thể làm gì khác hơn là liều mạng kéo hấn đi bệnh viện, nhưng kết quả kiểm tra ở bệnh viện vẫn như cũ. Hấn đòi với những thứ đó rất tức giận, tuy trên mặt vẫn cười, nhưng chị nhận ra được... Hấn không chịu nằm viện, chị cũng không có cách nào ép hấn cả... cũng không biết ép hấn thế nào, bởi bác sĩ bảo không nên hi vọng..."

"Có một số buổi tối hấn đau không ngủ được, hấn lôi những bức ảnh trước kia ra xem... Rất nhiều lần chị giả vờ ngủ, không biết hấn có phát hiện ra không... Đại khái là vào khoảng tháng 1, chị mang thai Đào Đào, kiểm tra rất nhiều lần, tới giữa tháng 1 thì hấn biết, khi đó hấn cố gắng chống đỡ. Qua tết, tuyệt ngưỡng rơi rồi mà chị không về nhà, vì chuyện này mà bố chị làm âm ỉ một trận, rất là giận dữ. Nào ngờ, mấy hôm sau, hấn đột nhiên rời đi... chắc là hấn không chịu nổi đau đớn nữa rồi, hấn không muốn cho người khác thấy..."

"Chị cũng không đi tìm hấn, cũng không biết tìm thế nào cả... Chị còn phải chịu cố kỹ lưỡng cục cưng trong bụng, bác sĩ nói đây là lần mang thai đầu tiên, chị lại có bệnh, sức khỏe kém, dễ sanh non, phải vận động rèn luyện thân thể, ngay cả khóc chị cũng không dám khóc, bởi vì sẽ ảnh hưởng đến đứa nhỏ trong bụng..." Cho tới lúc này, nước mắt mới lăn xuống trên mặt Nhã Hàm: "Cứ như vậy cho tới năm 2002, Đông Phương Lộ tìm tới, nói là Gia Minh đã chết, hấn xây cho Gia Minh một ngôi mộ, đặt ở ngoại thành... Em đi xem rồi chứ?"

"Em không tin..."

"Chị cũng không tin Đông Phương Lộ tìm được Gia Minh..."

Nhã Hàm nói:

"Em cũng biết, nếu hấn muốn đi, sẽ chẳng ai tìm được cả, nhưng chị hi vọng hấn trở về, thì nhất định hấn sẽ trở về..."

Nhã Hàm cầm nòng tay, cũng biết đây chỉ là một sự an ủi đã biến tướng.

"Chờ hấn, được không?"

Linh Tĩnh gật đầu:

"Chị Nhã Hàm... Xin lỗi..."

"Là chị phải xin lỗi em và Sa Sa... chị vốn coi các em như em ruột, nhưng chuyện này..."

Nàng lắc đầu, nói:

"Chuyện này... Xin lỗi em..."

Hai người vốn có tình cảm như chị em ruột, lúc nhô đã cùng nhau trải qua hoạn nạn.

Tuy rằng trải qua mấy năm xa cách, lúc mới nhìn thấy Đào Đào, Linh Tĩnh cũng cảm thấy thương cảm và bi thương, nhưng tới lúc này, mấy thứ đó đã dần bị hòa tan.

Trong ba tháng đó, Nhã Hàm nhìn Gia Minh đau đớn, tới lúc không còn chịu đựng được nữa, hấn rời đi, nàng chỉ có cách là chôn chuyện này ở trong lòng, ngay cả khóc cũng không thể khóc, sự đau đớn trong lòng nàng có lẽ cũng chẳng kém Linh Tĩnh.

Từ một ý nghĩa nào đó mà nói, Gia Minh mất, tất cả không còn chuyện gì quan trọng nữa cả, khúc mắc tạm thời hóa giải, hai người đem trọng tâm câu chuyện chuyển sang vấn đề khác.

Linh Tĩnh kể lại cuộc sống của mình mấy năm nay ở Viên, 4 năm khổ cực, cộng với ý định gia nhập các công ty trong khoảng thời gian hiện nay.

Có một số việc nàng không tiện nói trước mặt bố mẹ mình, nhưng khi ở trước mặt Nhã Hàm, nàng lại kể ra được.

Còn Nhã Hàm thì kể chuyện của mình, chuyện của Đào Đào, chuyện nàng đi làm cho công ty của gia đình.

Hai người miễn cưỡng dùng bữa sáng, sau đó ra ngoài.

"Khi nào rảnh em có thể tới thăm Đào Đào không?"

"Chỉ cần em không mang cho nó kẹo là được..."

Linh Tĩnh cười cười, bỗng nhiên ôm lấy Nhã Hàm:

"Chị Nhã Hàm, cảm ơn chị đã ở cạnh hẳn trong ba tháng đây..."

"Chị không chăm sóc hẳn vì ai cả..."

Nước mắt Nhã Hàm lại rơi:

"Đó là ba tháng hạnh phúc nhất trong cuộc đời của chị."

ĂN SÁT

Phần Nô Địch Hương Tiêu

Chương 435

Bắt Cóc

"Phù phù" một tiếng, Phương Vũ Tư mặc áo tắm, giống như mỹ nhân ngư nhảy xuống nước, nàng quay đầu lại nhìn một cái, thấy Gia Minh đang ngồi ở trong phòng khách xem video.

Nhớ tới chuyện cách đây không lâu, trong lòng của nàng liền có chút nghi hoặc, ngày hè khí trời nóng bức, lúc này nàng thấy hắn ngồi trước bể bơi nửa ngày, đột nhiên hắn để cả quần áo nhảy vào bể bơi.

Nàng còn tưởng rằng người này đột nhiên có hứng thú bơi lội, trong lòng muốn làm quan hệ giữa hắn và mình tốt hơn một chút, nên chạy về phòng thay áo tắm.

Ai ngờ sau đó mấy phút, nàng thấy ở khu nước sâu, nam nhân kia cứ đứng ở dưới đáy, không nhúc nhích chút gì giống như là chết đuối.

Nàng ở trên bờ nhìn một phút đồng hồ, cuối cùng hô lớn cứu người, rồi nhảy xuống, đợi khi kéo được hắn lên bờ, định hô hấp nhân tạo cho đối phương.

Nàng đã thấy đối phương thờ phù, hai mắt mở ra, hỏi nàng:

"Cô muốn làm gì?"

Trông hắn giống như là đang ngủ bị người khác quấy rầy vậy.

Sau đó hắn đi vào xem video, đây là một bộ phim do nàng làm diễn viên chính, nàng nhớ là trong đó có một cô gái để hở nửa mình, chỉ nói hai câu:

"Người không nên tới!"

"Người chiếm được thể xác của ta, nhưng không chiếm được trái tim ta."

Thật khờ, cô gái kia bị hiếp và giết chết...

Trong lòng của nàng khó chịu, từ bể bơi bên này bơi tới bên kia, hít sâu một hơi lặn xuống bên dưới, khoảng chừng gần 1 phút nàng đã không chịu được nữa phải nổi lên, nào ngờ còn uống luôn mấy hớp nước, cái bụng hơi trướng lên.

Nàng nhìn bóng người đang ngồi trong phòng khách, lại càng thêm bất đắc dĩ.

Sáng sớm hôm nay, người đại diện của cô gọi điện báo tới Giang Hải chuẩn bị biểu diễn, Mục Thanh Thanh và Đinh Hùng đi tới cục cảnh sát, ngoại trừ về

sĩ, trong biệt thự này chỉ còn lại nàng với Gia Minh.

Đối với nàng mà nói, đây thực sự là quyết định khó khăn, sáng nay có mấy người quen gọi điện thoại, bao gồm cả Đường Lực, vẫn khuyên nàng rời khỏi Hồng Kông là tốt nhất.

Mân Chiến chết ở bên trong, hiện giờ tình hình không rõ, không biết là tên Mân Côn có điên lên hay không.

Nàng nghĩ như vậy thì trở lại trong phòng khách, Gia Minh đã thay một bộ phim khác, đây là bộ phim năm ngoài Phương Vũ Tư đóng, cũng là vai nữ chính, hành động rất tốt, có được mấy người khen.

Phương Vũ Tư cũng tương đối thỏa mãn với bộ phim này, nhưng mà Gia Minh nhìn thì hình như có gì đó không đúng, hần nhìn vào màn hình cau mày, không nói lời nào, nhưng hình như có ý bất mãn.

"Làm sao vậy, bộ phim này không hấp dẫn hay sao?"

"Không đúng lắm... Năm 2003..."

Đây là câu nói thứ 3 hôm nay hần nói, nếu như Mục Thanh Thanh thấy, có thể sẽ vô cùng giật mình.

Gia Minh lại chọn một cái đĩa khác, bỏ vào trong đầu đĩa.

Phương Vũ Tư có chút nghi ngờ nhìn cái đĩa kia nói:

"Có gì không đúng..."

Hai người nói chuyện cũng chỉ dừng lại ở đây, hơn nửa buổi sáng Gia Minh đều không ngừng đổi đĩa xem phim.

Buổi chiều cũng như vậy, nhưng có Phương Vũ Tư ngồi ở bên cạnh, thỉnh thoảng nàng giới thiệu cho hần một số bộ phim, thí dụ như người này nàng quen, lại còn hợp tác với nhau trong quá khứ.

Tới tầm khoảng 3h chiều, Gia Minh ngẩng đầu:

"Linh Tĩnh... Diệp Linh Tĩnh... Là ai vậy..."

Phương Vũ Tư ngẩn người:

"Câu thực sự quên rồi?"

"Tôi nhớ... Đại khái là nhớ..."

Gia Minh đứng lên, thấp giọng nói một câu, sau đó lấy tay vuốt đầu.

"Thế nhưng... có chút loạn..."

Hắn nói xong câu đó, xoay người đi lên lầu, Phương Vũ Tư vội vàng đuổi theo.

*** Bốn giờ chiều, trong Cục cảnh sát. Tổ trọng án.

"Bắt đầu rồi..."

Đỉnh tám hình Mân Côn lên bảng, Mộc Tra lui ra phía sau một bước, thì thảo tự nói.

Một giờ trước, Đại Phi rời khỏi nhà bị người ta chém bị thương, tuy rằng có người bên cạnh liều mạng bảo hộ không chết, nhưng cũng là hành động nổ súng báo hiệu các hành động công khai trả thù của Mân Côn. Sau đó một thời gian, 7 địa bàn của bên Đại Phi đã bị đánh tan.

Các tổ viên của tổ trọng án đã được điều động, định mời Mân Côn về Cục uống trà.

Nhưng mà 5 phút trước họ báo về, ở trụ sở của Hòa Nghĩa Thắng và nhà của Mân Côn đều không có ai.

"Trón... định làm lớn chuyện à... Mà đúng là không muốn đi lại giang hồ nữa rồi..."

Mộc Tra cười cười, cầm lấy điện thoại trên bàn chuẩn bị quay số thì có tiếng đập cửa vang lên, sau khi mời vào, hắn thấy Mục Thanh Thanh đi vào.

"Đội trưởng Mục, có chuyện gì sao?"

"Đúng, tôi nghe nói chúng ta không tìm được Mân Côn, hơn nữa đêm qua hắn đã uy hiếp Phương tiểu thư, tôi cho rằng... chúng ta có nên phái người bảo vệ Phương tiểu thư hay không."

"Tôi cũng nghĩ tới chuyện này, nhưng mà... Phương Vũ Tư cũng có những mối quan hệ của riêng mình..."

Mộc Tra buông điện thoại, cười cười:

"Cô cũng biết, giới văn nghệ sĩ thường có những thế lực hắc đạo đứng sau, cô ấy từ trước tới nay chưa từng yêu cầu chúng ta bảo vệ, đại khái là cho rằng mình đã có sắp xếp, hơn nữa nghe Tiểu Bàn nói Phương tiểu thư sáng nay chuẩn bị rời đi, tại sao bây giờ lại cần bảo vệ?"

"Bởi vì một chuyện mà cô ấy quyết định mấy hôm sau mới đi, tuy rằng cô ta cũng có mời vệ sĩ, thế nhưng..."

Mục Thanh Thanh lắc đầu, Phương Vũ Tư mời bốn gã vệ sĩ có thực lực, nhưng nếu như Mân Côn thực sự muốn xuất thủ, 4 tên vệ sĩ kia chẳng làm gì được.

Mộc Tra suy nghĩ một chút, gật đầu:

"Tôi hiểu rồi, chuyện này tôi sẽ an bài, nhưng mà... cô quen với Phương tiểu thư, tốt nhất cô nên gọi điện thông báo trước một chút, cho dù cô ta muốn

gọi người bảo vệ, hay muốn chúng ta bảo vệ, thì quan trọng nhất vẫn là an toàn của bản thân, đương nhiên chúng ta không hi vọng đôi bên có sự xung đột gì cả, cô hiểu chưa."

Từ một ý nghĩa nào đó mà nói, hiện nay chưa có căn cứ xác định Mân Côn sẽ ra tay với một nhân vật có ảnh hưởng như Phương Vũ Tư, nếu quả thật cần phải bảo vệ, lấy năng lực của Phương Vũ Tư còn tốt hơn so với cảnh sát bọn họ.

Mục Thanh Thanh cũng hiểu, cười gật đầu, thăm nghĩ thanh tra Mộc này đúng là một người dễ nói chuyện, mới đầu còn tưởng hấn vô cùng nghiêm túc.

Đang nghĩ như vậy thì điện thoại bên người vang lên, chính là Phương Vũ Tư đang gọi.

Vừa mới nhận cuộc gọi thì âm thanh lo lắng từ bên kia đã truyền tới:

"Chị Thanh, Gia Minh... Gia Minh hấn lại bị bệnh, tôi đang chuẩn bị đưa hấn tới bệnh viện, có chuyện gì... không cần phải lo..."

Nửa giờ trước, trong khu biệt thự Thái Bình Sơn.

"... Dù sao thì cô ấy cũng không có nhiều người tới, ở Viên cũng có chút danh tiếng, nhưng mà câu muốn tra ngay lập tức, thì cũng chỉ kiếm được bức ảnh trên mạng thôi, đây là ảnh năm 2002 cô ấy chính thức biểu diễn trong nhà hát..."

Đây là một trang mạng tiếng anh, trong trang web có một bức hình của Diệp Linh Tĩnh, thiếu nữ xinh đẹp ngồi trong bầu trời xanh thắm đánh đàn dương cầm, không khí giống như đượm sự u buồn.

Nói tới Linh Tĩnh, gm lập tức lên lầu mở máy tính tìm kiếm, dường như muốn thông qua những tư liệu này tiến hành chính lý tin tức trong đầu.

Phương Vũ Tư ở bên cạnh xem, đương nhiên cũng tiện mồm giới thiệu, trước đây khi nàng điều tra tin tức của Gia Minh có tìm hiểu tình hình của Linh Tĩnh khi ở Viên.

Hiện giờ nói lại, hai người nói chuyện khoảng hơn 10 phút, nàng mới hiện Gia Minh có gì đó không đúng.

Hấn ngồi im nhìn trang mạng, không nói gì, dần dần mạch máu trên trán nổi lên, Phương Vũ Tư nhìn trán hấn trông giống như có những con run đang bò loằng ngoằng, hai tay của hấn đặt ở trên đầu gối, cắn chặt răng, toàn thân khẽ run, mồ hôi toát ra như mưa.

Phương Vũ Tư lấp bắp nhìn hấn, sau đó nhanh chóng xoay người, bò lên giường, cầm lấy điện thoại ở đầu giường bấm số của bệnh viện.

-o0o- Trước đây nàng cũng nghe Mục Thanh Thanh nói về tình hình bệnh tật của Gia Minh, nhưng mà đột nhiên nhìn thấy tình cảnh như vậy, nàng vô cùng hoảng sợ.

Đợi khi xe cứu thương tới, nàng tắt máy vi tính, cầm khăn mặt lau mồ hôi cho Gia Minh, sau đó lại vội vã gọi điện thoại cho Mục Thanh Thanh.

Nhưng mà, bệnh tới nhanh chóng đi nhanh, mấy phút sau khi xe cứu thương đến cửa, trên trán Gia Minh đã trở lại bình thường, mồ hôi vẫn còn nhưng

mà đã ít hơn trước nhiều, không có dọa người như lúc đầu.

Nàng đỡ Gia Minh lên xe cứu thương, nói với vệ sĩ bảo họ lấy xe lái theo sau, hai gã bác sĩ vội vội vàng vàng kiểm tra đơn giản cho Gia Minh, hỏi Gia Minh nhưng hắn lại không trả lời.

Phương Vũ Tư ở bên cạnh giải thích:

"Trong đầu hắn có bệnh, cũng không biết là vấn đề gì, nhưng mà hắn không nói gì cả, có đôi khi sẽ nói, nhưng phải tùy tình hình..."

Cứ như vậy, xe cứu thương lao nhanh về phía trước, khi đi qua con đường cua cách biệt thự vài trăm mét, nàng quay đầu nhìn lại, thấy vệ sĩ đang lái xe ra khỏi cổng.

Đột nhiên có một... chiếc xe thể thao khác lao tới, chặn luôn tầm hình của nàng, không biết vì sao, trong lòng của nàng bỗng nhiên trầm xuống.

Mấy giây sau đó, dự cảm đã chính xác, một chiếc Toyota màu đen lao tới, chặn trước mặt chiếc xe cứu thương, một chiếc xe khác dùng tốc độ không kém áp sát phía sau.

Đám bác sĩ nhìn nhau nghi hoặc, Phương Vũ Tư bằng nhanh tốc độ nhanh nhất rút điện thoại, khi đang bấm số thì cửa sau đã bị mở ra, mấy tên trùm đầu bằng khăn đen cầm súng lao tới, đầu tiên là đoạt điện thoại của nàng, đập nó thành một đồng linh kiện.

Người trên xe cứu thương bị đánh ngất xỉu, Phương Vũ Tư và Gia Minh bị đẩy lên hai chiếc xe khác nhau, sau đó, lái đi thật nhanh.

Mấy phút sau, Mục Thanh Thanh nhận được điện thoại do vệ sĩ của Phương Vũ Tư gọi tới...

Hai chiếc xe lúc này đang lao đi trên đường với tốc độ không kém gì tên lửa.

Lao vòng vèo qua không biết bao nhiêu con đường, tới tầm 4h30 chiều, mặt trời chói chang đã hiện luôn ở đầu xe, hơn nữa con đường bọn họ đang đi vô cùng hẻo lánh, hình như là gần biển.

Dòng xe cộ trên đường không coi là nhiều, thỉnh thoảng có một vài chiếc xe sang trọng lao qua, nhìn từ xa cũng có thể thấy cảnh tượng phồn hoa của cảng Victoria, không bao lâu sau đó, họ đã nhìn thấy một vài du thuyền xuất hiện trên mặt biển.

Nhưng giờ này khắc này, cho dù là những tên bất cóc hay con tin, đều không có tâm trạng thương thức những cảnh này.

Phương Vũ Tư bị ép ngồi trong một chiếc xe, nàng mặt trang phục hề khá mát mẻ, làn da trên cổ đã có chỗ rách, thân hình nàng run rẩy, không dám nói lời nào, chỉ thỉnh thoảng liếc mắt nhìn hai nam nhân bên cạnh.

Phương Vũ Tư thấy bọn họ không nói lời nào, nghiễm nhiên thờ ơ với cả dung mạo của nàng, nhưng mà hai cái tay ở sau lưng họ lại không như vậy, nàng sợ tới mức muốn khóc, nhưng mà trong lòng đang suy nghĩ xem có cách gì để cứu mình không.

Gia Minh bị hai bên ngồi bên cạnh ép chặt trong chiếc xe đang chạy phía trước, một cái chùy thủ được đặt ở trên cổ hắn, đương nhiên là không bị ai sờ tới sờ lui gì cả, nhưng mà tình hình thì không được khả cho lắm.

Trong xe có 5 người, điều hòa không đủ mát, Gia Minh ngồi im lặng, mồ hôi vẫn xuất hiện trên trán, ở trong mắt người khác, họ coi đây là một biểu hiện của sợ hãi "Tuồng mày trấn tĩnh, ai ngờ bị dọa tới mức này... Mày không được ra mồ hôi nữa, nếu không tao giết mày!"

Người nói là người ngồi ở vị trí phó lái, nửa câu đầu hắn nói bằng tiếng Anh, nửa câu sau nói bằng tiếng Trung không lưu loát cho lắm.

Hắn quay đầu, gờ khâu súng dí vào trán của Gia Minh vài cái, lại đẩy chùy thủ bên cổ hắn, ý nói là lúc nào cũng có thể cắt đứt hầu, nhưng mà thực tế lại chẳng có vết máu nào cả, điều này đã chứng minh được công lực của người cầm đao.

Gia Minh bị đẩy vài cái, mồ hôi trên trán ngừng lại, đám người xung quanh nở nụ cười, nhìn về phía chiếc xe ở sau.

"Mấy tên Ted kia đúng là chiếm được tiện nghi, đại mỹ nữ bị bọn họ bắt được..."

"Tiểu tử kia đúng là không có mắt, đáng nhẽ phải nhìn trúng mỹ nữ trước mới đúng..."

"Phương Vũ Tư... Tao nhìn thấy nàng trên tivi lâu rồi, đợi lát nữa về để tao xem tao sửa nàng thế nào..."

Bốn người trong xe không coi Gia Minh ra gì, nhất tề nở nụ cười, những người này hoặc là nói tiếng Anh, hoặc là tiếng Thái Lan, tiếng Trung không chuẩn lắm.

Mấy phút sau, Gia Minh hít một hơi thật dài, sau đó lại thở ra, mồ hôi trên trán vẫn tuôn ra, nhưng nếu như nhìn kỹ:

"Mày muốn chết à!"

Gia Minh vẫn đặt hai tay ở trên đầu gối, ánh mắt nhìn về đám xe cộ đang chạy ở trước mặt, sau một lát, hắn mở miệng:

"Chúng mày... tương xã hội đen là hay lắm à..."

Hắn nói câu này làm cho bốn người trong xe đều nhìn lại, tên ngồi ở vị trí phó lái gờ súng, giống như là muốn đánh người.

Gia Minh nhìn tất cả nhưng vẫn, thờ ơ, ánh mắt bất biến, sau đó mấy giây hắn nói một cách không đầu không đuôi:

"Như vậy sẽ chết..."

"Có mẹ mày chết ấy!"

Tên ngồi ở vị trí phó lái vung súng, đập mạnh vào đầu của gm, hai người bên cạnh đều nhìn hắn với ánh mắt chán nản, cũng muốn ra tay, thế nhưng nếu như bị người khác giành mất đánh thôi vậy.

Bị người ta đánh vào đầu khẳng định là không chết, chỉ chảy chút máu mà thôi...

Trong chiếc xe chạy phía sau khoảng hơn chục mét, Phương Vũ Tư dùng vé mặt cầu xin, run giọng nói:

"Các người... Các người là ai..."

Nàng chưa nói xong đã cảm nhận được mũi dao nhích một cái, nàng sợ tới sắp khóc.

Sau một khắc, một... cảnh tượng xảy ra làm cho nàng thay đổi tâm tình, cánh cửa xe bên phải của chiếc xe chạy trước đột nhiên bắn tung ra, vô số mảnh kính theo không trung bắn tới, phản xạ ánh mặt trời chói mắt.

Con đường không tính là rộng, trước sau cũng không có xe cộ đi tới, hai chiếc xe thoáng giảm tốc độ, 5 người bên trong xe nhìn rõ cảnh tượng đang xảy ra, ánh sáng chỉ xuất hiện một chớp mắt, sau đó biến mất, chiếc xe đang đi phía trước chấn động một cái.

Chấn động này giống như là động đất, chiếc xe kia giống như bị một cái búa nện cho nứt ra, mọi người thường chứng kiến cảnh này trong tivi, nhưng mà không bao giờ ác liệt như thực tế, bốn cánh cửa của chiếc xe kia cũng bị đá tung ra.

Một bóng người màu đen theo cánh cửa bên trái bay ra ngoài, đập thẳng vào vách núi lẫn xuống, cộng với cảnh tượng cánh cửa xe bị bật tung, trông nó thật hoành tráng.

Sau đó, cái cửa sau phía bên phải của chiếc xe kia bị một cước đá bay, cánh cửa cao bay cao hơn 3m rồi rơi xuống, có một người theo đó nhảy ra ngoài.

Đã tham gia một số bộ phim, ít nhiều gì Phương Vũ Tư cũng được chứng kiến một số cảnh tượng kiểu này, nhưng lúc đó người ta chỉ lộn một cái rồi bỏ đây, vậy mà cảnh tượng trước mắt không giống một chút nào.

Ánh mặt trời chói mắt, nàng không thấy rõ người nhảy ra là ai, nhưng mà khi bóng đen kia chưa rơi xuống, hần đã xoay người đứng trên mặt đất.

Chi là chiếc xe kia vẫn chạy theo quán tính, nên đối phương đã lao vút đuổi theo, cảnh tượng này giống như là một người chệch tốc độ xe quá chậm.

Một lát sau, Phương Vũ Tư đã nhìn thấy bóng người đó.

Chiếc xe đụng vào người hần, Phương Vũ Tư chưa bao giờ thấy ánh mắt hần lạnh lùng như lúc này, hần giơ hai tay lên, dè xuống dưới.

Ánh mặt trời chói mắt, bầu trời nhộn nhạo, hải âu tung cánh bay trên mặt biển, xa xa có mấy chiếc du thuyền đang chạy qua.

Chiếc xe Toyota kia bốc khói đen mà không di chuyển được nửa bước, nó lao vào lan can ở trên đường, sau đó bay cao lên không trung.

Gia Minh lúc này chỉ cách đầu xe của Phương Vũ Tư khoảng một mét, hai tay của hần vẫn còn tì vào đầu xe.

Ầm--- "A ---- "

Một lực lượng cực lớn truyền vào, Phương Vũ Tư thét lên chói tai, chiếc xe của nàng chúi đầu xuống đất, mũi xe tiếp xúc luôn với mặt đường, những tia lửa bắn khắp không gian, đuôi xe bênh lên.

Trán Phương Vũ Tư và thành xe tiếp xúc thân mật với nhau...

ẢN SÁT

Phản Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 436

Tuệ Thanh

Khoảng chừng năm giờ chiều, đám người Mộc Tra chạy tới hiện trường, qua kiểm tra một lượt, thấy chỉ còn lại một số linh kiện và mảnh vụn của xe.

Họ xác định nơi này đã xảy ra tai nạn xe cộ, cảnh sát giao thông đã bảo vệ hiện trường của khu vực này từ trước, bởi có tổ trọng án điều tra, cảnh sát giao thông cũng báo cáo lên cấp trên.

Họ đoán đây là một vụ án có quan hệ với Phương Vũ Tư, hiện giờ hai chiếc xe kia đã phá tan vành đai, rơi xuống biển. Với lại cũng do sườn núi này quá cao, phải sử dụng cần cầu nhưng cũng không thích hợp cho việc thăm dò.

"... Đoạn vết xước trên mặt đường này kéo dài chừng 10m, thế nhưng chẳng có chiếc xe nào có khả năng để lại vết tích như vậy cả, trừ khi là trước khi rơi xuống biển, chiếc xe đó đã biến hình, sàn xe va chạm với mặt đất. Nhưng mà vấn đề ở chỗ, cái gì chặn nó mới được chứ... Phía trước của nó có vết tích của dấu giày trên mặt đường..."

Sắc mặt của mấy vị điều tra viên kia thực cô quái, Mộc Tra ngồi chồm hổm trên mặt đất nhìn vết xước, nhíu mày:

"Giả như phía trước xe là một người, đầu xe bị người đó đè xuống, nhưng cũng vì lực tông của xe quá mạnh, người đó trượt dài hơn 1m, nhưng vấn đề ở chỗ, trên mặt đất không có vết máu, cho nên chắc có thứ gì đó... có thể đè đầu xe xuống, chẳng nhẽ là xe nâng công trình?"

Điều tra viên kia lắc đầu:

"Bất kể là cái gì xe, nếu va chạm như thế này sẽ để lại vết tích, thế nhưng phía trước không có dấu bánh xe nào cả..."

"Vậy thì vật gì có thể đè đầu xe xuống..."

Mộc Tra đứng lên, cái việc kiểm tra hiện trường hẳn không phải lưu ý lắm.

Nếu như trong lúc nhất thời tìm không được đáp án, hẳn sẽ cho người điều tra chuyên nghiệp tới phân tích, hẳn đi tới ven đường nhìn xung quanh.

Hắn quan sát vết máu trên vách đá, sau đó cười hỏi người bên cạnh:

"Đội trưởng Mục có ý kiến gì không?"

"Tôi suy đoán, đây chắc chắn có liên quan tới Phương tiểu thư..."

Mục Thanh Thanh nhủ nhủ mày, nói:

"Từ hiện trường mà nói, đã có người chặn đứng hai chiếc xe này, cũng có xung đột giữa hai bên, có người bị đánh bay vào vách đá. Sau đó... cả xe cả người bị ném xuống biển..."

Vừa dứt lời, điện thoại di động vang lên, là một số lạ, sau khi nghe mới biết là Phương Vũ Tư gọi tới.

"... Tôi và Gia Minh không có chuyện gì. Thoát hiểm... Ách, dù sao một lời khó nói hết, sau khi suy nghĩ kỹ tôi mới gọi cho cô, hiện tại nói không rõ được đâu... Đúng là không có chuyện gì, chúng tôi bây giờ đang ở bên cảng biển, ở trên bãi tắm... Gia Minh mang tôi tới đây, ai biết hẳn muốn xem biển hay là muốn làm cái gì... Đợi lát nữa tôi gọi điện thoại, hiện đang gọi điện thoại công cộng, không mang nhiều tiền lẻ, kem chống nắng thì rơi hết rồi... Nóng quá... Tích ---- "

Mục Thanh Thanh cầm điện thoại di động lặng im nửa ngày, sau đó nói chuyện với Mộc Tra, đối phương nhủ mày, gọi Tiểu Bàn và một số người nữa sang bên cảng xem thế nào.

"Hình như là Phương tiểu thư không cần giúp đỡ, nhưng chuyện này hiện giờ quá lớn, cảnh sát đường thủy tuy rằng vẫn chưa hiểu rõ tình hình, nhưng theo tôi suy đoán, người của Mân Côn phải đi đã chết sạch. Cái này... Cái này..."

Cho dù như thế nào, có người chết thì sẽ là án lớn, đối với phá án người mà nói, không hề nghi ngờ đây sẽ là một áp lực lớn lao, nhưng Mộc Tra lúc này lại tươi cười, trong nụ cười dường như có sự thư thái và thỏa mãn nói không nên lời.

Mục Thanh Thanh nhủ nhủ mày, mơ hồ nghĩ chuyện này có chút không tầm thường.

Rõ ràng đây chỉ là một vụ án giết người hợp tác điều tra, nào ngờ lúc tới đây sự tình biến hóa quá nhanh, có liên quan tới cả hắc bang Hồng Kông, Hòa Nghĩa Thắng, Mân Côn, cả người của Mân Côn cũng chết, xé chiều hôm nay hắc bang bắt đầu sống mái với nhau, tình hình lúc này đã không thể cứu vãn nổi.

Chuyện này nếu như có thể xử lý tốt, đương nhiên nó là một công trạng lớn lao, nhưng nếu như vướng vào nó, chỉ sợ không giặt mình ra nổi.

*** Ở một nơi khác, sóng biển, bãi cát, mỹ nữ.

Cúp điện thoại, Phương Vũ Tư kích động đi xuyên qua đám người, chạy vào quán Lâm Hải ở trên vỉa hè. Hiện giờ đã chạng vạng, nhưng mặt trời vẫn nóng bức, nàng đưa một que kem cho Gia Minh ngồi đối diện.

Lúc tới đây, hai người bọn họ đã thay đổi quần áo, trông giống như là một đôi yêu nhau tới đây du lịch, Gia Minh tuy rằng trầm mặc ít lời một chút, nhưng Phương Vũ Tư lại hoạt bát, nàng lúc này đã không còn sự lo lắng và sợ hãi hồi sáng. Mới chỉ hơn nửa tiếng đồng hồ qua đi, nàng đã chấp nhận được cảnh tượng kinh người kia, đồng thời cảm thấy mình thực sự, thực sự được an toàn.

Không có cách nào hình dung được sự kinh ngạc và chấn động trong lòng nàng hơn nửa giờ trước, bốn cánh cửa vỡ tan, nàng thậm chí còn chưa kịp nhắm mắt, thì đã nghe thấy tiếng súng vang lên, viên đạn xuyên qua thân xe, xẹt qua bên người nàng.

Khi Gia Minh kéo nòng từ trong xe ra, đầu óc nòng thậm chí còn đang ngẩn ngơ, không biết là có chuyện gì phát sinh nữa cả. Mãi cho tới khi hấn nhặt thi thể ven đường nhét vào trong xe, sau đó ném chiếc xe vào trong biển, nòng mới hơi có một chút phản ứng.

Sau đó, nòng hầu như im lặng đi theo hấn, tới bờ biển, hấn tung nòng vào trong biển, bảo nòng lau vết máu trên người, sau đó cứ để quần áo ướt sũng đi trên đường, tìm một chiếc xe quá giang tới nơi này.

Từ đầu tới cuối, Gia Minh không nói gì, nhưng thùy chung vẫn làm việc đầu vào đấy, giống như là hấn chưa từng giết người, mà chỉ thuận tiện chớp mắt một cái.

Ở trong lòng nòng, hấn chỉ là một tiểu nam hài tài hoa, biết một chút âm nhạc, tới lần gặp nhau này, nòng vô cùng lo lắng cho sự an nguy của Gia Minh, bởi vậy mới dẫn hấn đi tìm Mân Côn chủ động hóa giải hiểu lầm, ai ngờ, tất cả những chuyện mà nòng làm chỉ là dư thừa.

Nàng đã từng gặp một số người rất lợi hại, nào là bộ đội đặc chủng, nào là lính đánh thuê các loại, họ biểu diễn công phu lấy 1 địch 10, nhưng điều đó cũng không khiến nòng quá kinh ngạc.

Nhưng mới vừa rồi Gia Minh làm hành động kia, đã thực sự làm cho nòng biết thế nào là chấn động, cho tới sau đó nửa tiếng đồng hồ, thân hình nòng vẫn kính động mà run rẩy.

"Tôi vừa nãy gọi điện thoại cho chị Thanh, nói cho chị ấy biết chúng ta ở đây, chắc là không lâu nữa bọn họ sẽ tìm tới."

Nhẹ giọng nói những lời này, thật ra cũng chỉ là một câu bàn giao, nhưng mà Gia Minh vẫn trầm mặc nhìn về phía tây, sau đó chậm rãi gật đầu:

"Nói một chút chuyện... về Diệp Linh Tĩnh và Sa Sa cho tôi biết."

Vũ Tư vợ vã kéo cái bàn lại gần một chút, ngồi ở bên cạnh Gia Minh.

"Khi tôi quen các người, thực ra các người chỉ là học sinh, đang học cấp 3 ở học viện Thánh Tâm, khi đó các người lập một ban nhạc gọi là “Khái niệm”..."

Nàng vừa lục lại trí nhớ, vừa nói lại những chuyện xưa kia, Gia Minh nghe tới lúc mặt trời bắt đầu dần dần hạ xuống, ánh hoàng hôn huy hoàng soi sáng bãi cát và mặt biển...

Nửa giờ sau, Tiểu Bàn tới nơi, hấn nhìn hai người đang ngồi nói chuyện với nhau, cảm thấy tình hình khác với ngày thường thế nào ấy.

Mấy ngày hôm trước hấn thấy Phương Vũ Tư chiều cổ cho Gia Minh, giống như là một chị gái, nhưng bây giờ nhìn lại, không biết gì sao, hấn lại nghĩ, cô đại minh tinh này giống như một bông... hoa si.

Đại khái là ảo giác... Hấn lắc đầu, đi tới chỗ hai người...

*** Đêm, Thâm Quyển.

Mùa hè ngày dài, thời gian lúc này cũng chỉ là 8h tối, mặt trời xuống núi cũng không lâu, ánh đèn neon như lửa bao phủ cái thành phố lớn nhộn nhịp này. Hiện giờ mọi người cũng mới ăn cơm tối xong, bắt đầu chuẩn bị cho những hoạt động náo nhiệt ban đêm.

Trong một gian phòng có tên là "Paris vào đông", Đông Phương Lộ đang ngồi ở quầy bar uống rượu vui vẻ, hần nhìn những người phục vụ trong quán đang tất bật chuẩn bị cho việc mở cửa quán tối nay.

Hắn đang nhìn những người này, có cả trai lẫn gái, đa phần là trẻ tuổi, cũng có một số người đang nhìn hắn, những người vào đây đa phần là những thiếu nam, thiếu nữ mới ra xã hội không lâu, cũng có một số sinh viên tới đây làm thêm ngoài giờ.

Trong mắt các cô gái, vị doanh nhân tầm khoảng 24 tuổi này có một sức hấp dẫn không nói nên lời, trẻ tuổi, hiền hoà, mà lại nhiều tiền.

Hắn có quan hệ tốt với ông chủ, cho nên các nàng đều nghe được một số tin đồn, nghe nói hắn là người thừa kế một gia tộc có một tập đoàn lớn, tài sản mấy năm nay chỉ tùy tiện vứt trên đất cũng lên tới cả trăm triệu.

Nếu như người khác ngồi ở quầy bar uống rượu vui vẻ chắc chắn sẽ bị cảnh cáo, nhưng đối với hắn, người khác coi đó là một biểu hiện có cá tính.

"Anh đẹp trai, chạy tới chỗ này uống rượu là không nề mặt chúng tôi rồi, không bằng thử xem rượu tôi mới pha chế hôm qua nhé?"

Một cô gái pha rượu, tóc đuôi ngựa, dung mạo xinh đẹp đi tới, nàng tên là Lê Nhã, cũng là bà chủ quán bar này.

Hai người trước kia học chung với nhau ở học viện Tánh Tâm, khi Đông Phương Lộ tới Thâm Quyển gặp được nàng, sau đó thường xuyên tới đây uống rượu.

Lúc này hắn cười cười:

"Tối, chị Nhã, chị tìm tôi tới thử độc hay sao?"

Vui đùa như vậy, Lê Nhã cũng không ngại, nàng lấy một cái cốc dài, tự rót cho mình một chén:

"Chuyện đã sắp xếp ổn thỏa hết hay chưa?"

"Rồi, hai ngày này thật mệt mỏi, chuyện tiếp theo giao cho bọn họ, ngày sai trở về."

"Không phải là còn cảm tình với Diệp Linh Tĩnh đó chứ?"

Lê Nhã cười cười:

"Còn tới đây ư? Na Na làm sao bây giờ?"

Sư Na Na là một người bạn gái của Đông Phương Lộ, cũng học sau Lê Nhã một lớp, nàng ta quen Lê Nhã trước, sau đó mới quen Đông Phương Lộ.

Đông Phương Lộ hiện giờ không nghĩ nhiều như vậy, hấn lắc đầu, đại khái là không muốn chuyên trọng tâm câu chuyện vào Linh Tĩnh, nói:

"Làm sao có thể..."

Qua một lúc, hấn lại thêm một câu:

"Đương nhiên còn trở lại đây, sự nghiệp cũng ở đây mà."

Lúc hai người đang nói chuyện, một cô gái mặc sơ mi trắng đi vào, nhìn hai người vẫy tay, nói:

"A Lộ, chị."

Đông Phương Lộ bắt đắ đi nhú nhú mày:

"Tôi vẫn cảm thấy gọi A Lộ không hay bằng Tiểu Lộ, nhưng mà nàng không chịu thay đổi..."

"Đại khái là người ta không muốn gọi cậu là nhỏ."

Lê Nhã cười, giảm thấp thanh âm, nói:

"Cậu chuẩn bị sẵn sàng đi, Na Na biết chuyện của Diệp Linh Tĩnh, biết hôm qua cậu bỏ mọi chuyện để thu xếp công việc về nhà, không chừng cô ấy lại nũng nịu với cậu thôi."

"Cậu đấy... chỉ sợ thiên hạ không loạn..."

Đông Phương Lộ bắt đắ đi liếc mắt, sau đó quay đầu lại, vừa lúc bạn gái của hấn bỏ nhào vào lòng:

"Na Na, có vui về không?"

"Vui."

Sư Na nói mình vui về, uống một ngụm rượu lớn rồi nói:

"Em vừa tới công ty của anh, bạn của anh nói ngày mai anh quay về Giang Hải, anh chưa nói với em."

"A, cũng mới quyết định, anh cũng không nghĩ là chuyện làm xong được trong ngày hôm nay..."

"Em cũng muốn đi."

"Ách... Anh có đi lâu đâu..."

"Em muốn nhìn nơi anh sinh ra!"

Hai người vừa mới nói vài câu, Đông Phương Lộ tính cách hiền hoà gật đầu cười.

Hơn một năm yêu nhau, hẳn biết Sư Na Na là một cô gái tinh nghịch, tính cách chủ động.

Đương nhiên đây cũng chỉ là một cách nói, còn một nguyên nhân khác đó là cô nàng này là bạn gái của hắn.

Đông Phương Lộ cũng không có nhiều yêu cầu gì.

Nói vài câu, Na Na có chút cẩn thận hỏi hắn xem có phải là năm đó hắn đã từng theo đuổi một cô gái tên là Diệp Linh Tĩnh hay không, hẳn đương nhiên là thuận miệng bịa vài câu chuyện, dẫn dắt trọng tâm câu chuyện rời đi. Sau một lát, mấy người bạn làm ăn cũng tới đây, Đông Phương Lộ nhận cơ hội thờ dài.

Trên thực tế, rất ít người biết, Đông Phương đại thiếu nổi tiếng là có bạn khắp thiên hạ, thực ra chỉ thực sự kết giao với những người có tính cách điềm đạm nho nhã.

Kiếp trước Gia Minh cũng đã sưu tầm được tư liệu về điều này.

Chuyện cho tới bây giờ, tâm tư của Đông Phương Lộ với Linh Tĩnh cũng đã phai nhạt.

Từ khi biết Gia Minh và Linh Tĩnh ở chung, hắn đã buông bỏ sự theo đuổi, hôm nay hắn quan tâm tới việc này không phải vì ý nghĩ khi xưa, mà là vì lời hứa với Gia Minh.

Khi đó hắn hỏi Gia Minh:

"Tại sao có thể tin tưởng người khác."

Gia Minh trả lời là:

"Chỉ ít có thể tin tưởng người."

Lúc đó, hắn đã hạ quyết tâm, mặc dù chuyện này hẳn không thể làm được hoàn mỹ, nhưng mà đây là một sự tín nhiệm với hắn.

Đặc biệt lúc Gia Minh qua đời, lời hứa này lại càng quan trọng.

Bởi vậy, khi biết tin Linh Tĩnh trở về Giang Hải, tính tình hắn lúc nào cũng nặng trĩu, không biết nên nói như thế nào, giải thích thế nào, mới có thể giảm thiểu thương tổn xuống mức thấp nhất.

Trong lòng hắn cho rằng, Linh Tĩnh hiện giờ đang bị vây trong trạng thái bi thương.

Đương nhiên, ở một mặt nào đó, cảm tình với Linh Tĩnh của hắn vẫn còn, đây là một cô gái đẹp, không chỉ là đẹp về bề ngoài, mà tình tình cũng đẹp.

Nếu như tương lai nếu như hắn chưa kết hôn, nếu như Linh Tĩnh lúc đó bỏ được gông xiềng Gia Minh, thì hắn sẽ là một người có cơ hội nhất để nàng lựa chọn, nhưng hắn cũng biết, không phải là lúc này.

Hắn biết, một cô gái quyết tâm ở nước ngoài 4 năm không về, người đó sẽ có sự kiên quyết tới mức nào, hắn không phải là loại người tự tin mù quáng như Julian.

Bởi vì hắn hiểu rõ, cho nên mới thờ dài.

*** Tới gần nửa đêm, Giang Hải.

Tivi đang phát chương trình tin tức quốc tế, nhưng trong phòng lại không có ai, Kiều Quốc Duệ đang ở phòng bếp chuẩn bị ăn khuya, chỉ chốc lát sau, vợ hắn là Trần Á Lệ quán khăn tắm xuống lầu hỗ trợ.

"Uhm, cho hơi nhiều muối..."

"Vậy sao?"

Kiều Quốc Duệ gấp thử một miếng bỏ vào miệng:

"Anh nghĩ mùi vị cũng đâu có tệ."

"Dù sao anh nấu nên anh nói ngon."

Vợ hắn cười, liếc mắt thướt tha, cuộc sống vợ chồng 4 năm chỉ nhìn qua cũng biết là hòa hợp tới mức nào, chỉ duy nhất trên phương diện nấu ăn là họ có cách nghĩ khác nhau.

Đương nhiên, thỉnh thoảng đấu đấu võ mồm, mới chứng tỏ được tình thú.

Từ sau khi kết hôn, hắn rời khỏi tiểu tổ hành động của Viêm Hoàng Giác Tinh, Trần Á Lệ có công việc ở UBND tỉnh, hắn cũng làm một chức quan nhân hạ ở trong chính phủ, nói thực ra, chức vị của Á Lệ cao hơn hắn nhiều lắm, nhưng họ không quan tâm tới điều này.

Hôm nay họ phải làm tăng ca, cho nên bây giờ mới ăn cơm.

Sau khi bận rộn nấu nướng, đặt đồ ăn ở trên bàn, có tiếng đập cửa vang lên, hai người đều ngẩng ngấn cả người.

Bởi vì cho dù có khách, thì người ta cũng phải bấm chuông cửa, nhưng mà hiện giờ lại gõ, chứng tỏ có chuyện không bình thường.

Kiều Quốc Duệ và vợ nhìn nhau, sau đó đi tới cạnh cửa, lúc mở cửa phòng, họ nhìn thấy bên ngoài có một người ngoại quốc cao lớn.

"Xin chào, nơi này có phải là nhà của Kiều Quốc Duệ tiên sinh không?"

Câu tiếng trung này có chút ngập ngừng, Kiều Quốc Duệ nhìn hẩn một lát, sau đó cố gắng tươi cười, mở miệng nói bằng tiếng Anh:

"Nếu như ta đoán không sai... Người tới để giết ta?"

"Đúng vậy."

-o0o- Sau khi nói xong câu này, Kiều Quốc Duệ đột nhiên giơ tay phải lên, một họng súng đen ngòm chìa thẳng ra phía trước.

Cũng đồng thời vào lúc này, cái thân hình to lớn kia hơi nghiêng đi một chút, một quyền đấm thẳng ra, tiếng gió như sấm vang lên, trong giây lát đã tới trước mắt.

Cùng lúc đó, một luồng ánh sáng màu trắng xuất hiện, cuốn lấy tay phải của Kiều Quốc Duệ.

Bằng, tiếng súng vang lên! Kiều Quốc Duệ tung mình nhảy ra ngoài, nhưng mà có một bóng người màu đen đã theo sát, một cây phát trần màu trắng đột nhiên biến thành huyền ảnh dưới ánh đèn, sau đó mang theo tiếng xé gió quất thẳng vào mặt đối phương.

Máu tươi bắn ra, khuôn mặt của người đàn ông kia lập tức máu thịt bầy nhầy.

"A ---- "

Tình hình không đúng như dự liệu làm cho hẩn gầm lên một tiếng, một quyền mạnh mẽ đấm vào cái phát trần, sau đó đấm tiếp về phía người mặc áo đen.

Cùng thời khắc đó, trường bào của người kia nhẹ nhàng đung đưa một chút, trên bụng của hẩn lại cảm thấy đau đớn, một cước vô thanh vô tức xuất hiện, nhìn thì như không ăn chứa lực lượng, nhưng lại làm cho bụng hẩn đau quặn lại, bịch bịch lùi lại bốn bước, nhưng lại dính thêm một cước nữa, làm cho thân hình hẩn bay thẳng ra ngoài.

Tốc độ này, hẩn thậm chí còn chưa thấy rõ!

Thân hình hẩn mới đứng lại được thì bóng đen kia đã lao tới, ba một tiếng, ống tay áo giống như một cái roi, để lộ ra một cánh tay gầy, phát thẳng vào đầu của hẩn. Tiếng gió lướt tới đầu, là nền nhà bằng đá cẩm thạch bị vỡ vụn, giống như bụi phấn bay ra khắp xung quanh.

Thân thể còn chưa đứng vững, bóng người màu đen kia đã theo sát, xuất thủ như điện, làm cho hẩn buộc phải giương tay lên đỡ, toái kinh theo tay tiến vào trong người, làm cho cơ thể hẩn giống như muốn nổ tung lên.

Người mặc áo đen kia chỉ nhỏ gầy, xuất thủ nhìn như vô lực, nhưng mà một khi dính vào người, thì lại đau đớn giống như lan tới tận xương cốt. Đặc biệt, cái tốc độ như quý mị kia, đúng là làm cho địch nhân phiến muộn tới cực điểm.

Trong phòng, Trần Á Lệ đã đỡ Kiều Quốc Duệ lên, một tay cầm súng, nhìn hai người đang đánh nhau.

Kiều Quốc Duệ há miệng:

"Trời... Tuệ Thanh lão sư..."

Đêm nay phục ở trong nhà Kiều Quốc Duệ há miệng chờ sung, chính là Tuệ Thanh, người mà đã theo Nhược Nhược tới đây.

Nhóm Kiều Quốc Duệ chưa ai thấy người xuất thủ, nhưng mà chẳng ai ngờ được, một khi người này xuất thủ, lực lượng lại mạnh tới mức này.

Hôm nay, trong nhà, hai bóng người như gió vũ động, Kiều Quốc Duệ thậm chí chẳng nhận ra động tác nào cả, người cao lớn kia hình như đang ở thế hạ phong, nhưng lực lượng thân thể lại mạnh tới mức kinh người, công kích giống như chiến xa.

Hai người quần lầy nhau, bồn hoa bị nổ thành bụi phấn, hàng rào đá trong vườn cũng bị đánh nát như bột mì, gãy nứt khắp nơi.

Người cao lớn kia liên tục lùi về phía sau, né tránh thế công của đối phương và cũng xuất thủ như điện, phát trần của người kia bay lượn sau đó đập vào người hắn một cái, vị trí đập lại chính là ngực.

Một mảnh vải bị giạt tung, ngàn cái tua phát trần giống như cương dai kéo rách một mảng thịt lớn, thoáng qua còn thấy cả xương. Người kia thét lên một tiếng, tung cả chân và tay ra đấm đá.

Óng chân, đầu gối, bắp đùi, thắt lưng, vai, đầu, trong giây lát đều bị những tiếng ba ba đập trúng, hắc y Tuệ Thanh giống như một làn gió tới lui quanh người hắn, trông như một người đang leo thang trời, cuối cùng nằng đá cho hắn một cước, dựa theo lực bay, óng tay áo bay lượn, bốn tiếng súng liên tục vang lên, máu tươi tung tóe trên người địch nhân.

Đột nhiên, một tia sáng lóe qua vị trí mà nằng mới đứng, sau đó có người kéo tên to con kia lại.

Tuệ Thanh nhảy ra ngoài khoảng 6m, đứng lại, một tay cầm phát trần, tay kia buông thông tự nhiên, 4 phát đạn vừa rồi chỉ nhanh như chớp mắt, hai tay nằng chẳng có dấu hiệu động thủ.

Đối diện với nằng là một tên người phương tây, hắn rút thanh kiếm ra cắm xuống mặt đất, nở một nụ cười ưu nhã.

"Vị này chắc là vị nữ sĩ lợi hại nhất của Viêm Hoàng Giác Tinh đây mà, có thể dùng độ tuổi này mà đoạt được chiến thắng huy hoàng như vậy, thật rất không dễ dàng... Quitos, mày quá sơ ý, nếu như hôm nay một mình mày tới đây, thì sẽ không thể nào trở về được nữa."

Hắn nói xong, người đàn ông tên Quitos ở phía sau đột nhiên "A ----" lên một tiếng, dưới ánh đèn, vết thương do phát trần của Tuệ Thanh gây ra đang liền lại, trên má hắn chỉ còn những vết máu dính lại.

Cơ ngực của người này cũng đang ngo nguậy một cách quý dị, lấy tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy đang khép dần, "Phốc" một tiếng, 4 viên đạn trong người hắn bay ra ngoài, hắn đưa tay tóm được một viên.

Dưới ánh đèn, hắn bóp đầu đạn kèn kẹt, không ngừng hòa tan nó.

"Ngân Thụ Đạn, đường như bọn họ đã làm được..."

Lúc này Tuệ Thanh xuất thủ như điện, kinh lực của mỗi chiêu đều ngấm sâu vào trong xương cốt của hắn, lúc này quần áo của tên Qitos y nên rách rưới, hắn xé mạnh cái áo, nói:

"Tao muốn nhìn xem, với độ tuổi của mày thì có thể đánh với tao bao nhiêu lâu!"

Đang định xông lên, tên nam nhân cầm kiếm đưa tay ngăn cản hắn:

"Ta nghĩ... Dù sao cô cũng không cần được chúng ta, đánh tiếp chỉ tạo ra thương tổn với người mà thôi, nếu chúng ta đã bị phát hiện, vậy thì chúng ta rời đi, thế nào?"

Khi tiểu đầu bị phát hiện, lại đề cập tới chuyện rời đi bình an vô sự, nếu như đặt ở trong trường hợp khác, tuyệt đối sẽ bị người ta cười nhạo.

Nhưng tình hình trước mắt lại khác, đối với lời nói châm biếm của địch nhân, Tuệ Thanh thoạt nhìn thì chiếm thượng phong, nhưng nếu như đối phương là hai tên Bất Tử Giả thực lực mạnh mẽ, không nói tới chuyện có thể thắng được hay không, dù thắng được, với độ tuổi này của nàng, cũng sẽ tiêu hao không chống đỡ được.

Mặc trường bào màu đen đứng ở trong bóng đêm, Tuệ Thanh không nói gì, Qitos cũng coi quyết định của người cầm kiếm là lệnh, cho nên cũng không dự định ra lại tay, lắc đầu xoay người định rời đi.

Vừa mới quay đầu lại, thân hình hắn đã bị đánh bay ra ngoài, giống như là một quả bóng chày vậy.

Ừng ừng ---- Trong bóng tối, hắn đập vào một bức tường, rơi tọt vào trong khu vườn hoa, mà khu này có nhiều nhà mới xây, chưa có người ở, động tĩnh này cũng không làm ai chú ý.

Trong bóng tối, tiếng bước chân lao xao, một bóng người chậm rãi bước ra, nhìn qua thì giống như một người được vẽ trên máy tính.

Nàng ta mặc một chiếc áo da màu đen kêu gọi, khuôn mặt mỹ lệ và cao nhã, nàng chậm rãi đi tới, đứng cách nam nhân cầm kiếm chừng 10m.

"Nếu như... còn có ta nữa thì sao?"

Cười một cách ưu nhã, nàng nhìn nam nhân trước mặt, nói:

"Lần đầu gặp mặt, người có thể gọi ta là Natalie."

"Victor."

Bị hai bên vây lại, nam nhân cầm kiếm chẳng có gì là lo lắng, chỉ thi lễ một cái theo đúng kiểu quý tộc, sau đó, có chút bất đắc dĩ đưa mắt nhìn về phía

Quitos bị đánh bay ra ngoài, nói:

"Quitos, mày làm tao quá thất vọng rồi, đã nhiều năm không vận động, chẳng nhẽ mày quên ngay cả chuyện né tránh công kích?"

Thanh âm ì ùng lại vang lên, người đàn ông kia đứng dậy, gạt mấy viên gạch ra ngoài.

"Chi là... Có chút mới lạ..."

Ước chừng điện cũng biết trường tranh đấu sắp sửa diễn ra có mức độ thế nào, đèn đường vụt sáng, dưới bầu trời đêm, bốn bóng người đứng nhìn nhau, rơi vào trạng thái giằng co.

Chiến đấu, vừa chạm vào đã im lặng.

ÂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 437

Đều Là Kẻ Ngốc

Đi giết người bị trúng mai phục, sự tình phát triển đến bây giờ, tuy rằng dường như có chút bất lợi, nhưng Victor, Quitos cũng chẳng cho là tình hình quá xấu.

Bên Tuệ Thanh đương nhiên là không lựa chọn thỏa hiệp, vẫn duy trì cách xã giao lịch sự.

Trước khi xuất thủ, Tuệ Thanh vẫn trầm mặc, tuổi tác của nàng mặc dù lớn, tính cách lại là kiêu thích đến thích đi.

Nếu như đối phương là địch nhân, nàng cũng chẳng giả mù sa mưa giới thiệu làm gì, thân hình nàng như điện, đột nhiên kéo gần khoảng cách chừng 5, 6m, từ trên không trung bổ xuống.

Đối với những người này, ở trong hoàn cảnh nào họ cũng chuẩn bị sẵn sàng, việc cho rằng đối phương đánh úp là chuyện nực cười. Khi bóng người này lơ lửng, kiếm trong tay Victor cũng bật sáng, giống như là đèn đường vạch một đường thẳng.

Sau một khắc, trong cuộc giao đấu của hai người vang lên cả tiếng súng.

Hai người một cầm phát trần một cầm kiếm, nhưng cho dù phương pháp chiến đấu có như thế nào, thì thân thù vẫn là chính, súng ống chỉ là phụ trợ.

Hai bóng người lao vào nhau, né tránh, mất thấy đánh không trúng đối phương là lập tức bắn ra ngoài.

Ở phương diện súng ống, Tuệ Thanh dù sao cũng đã là cao thủ lão luyện nhiều năm, chỉ một cái nghiêng người cũng có một viên đạn bắn ra.

Lúc này, ở trương mặt Victor xuất hiện một vết máu, còn chưa kịp cảm thấy đau, một bóng đen khác đã xé gió lao tới, Natalie tung mình đá một cú, làm cho thân hình hắn bay luôn ra ngoài.

Mà trong lúc Victor bị đánh bay, Quitos cũng nhảy vào cuộc chiến, trọng quyền đánh về phía Natalie chưa kịp phản ứng.

"Bằng, bằng, bằng ----" tiếng súng vang lên, Tuệ Thanh hai tay huy vũ, đạn bạc liên tục bắn ra, máu tươi tung tóe, Natalie cũng chỉ kịp cản lại một chút, thân hình bị đánh bay ra ngoài mấy thước.

Bóng hình xinh đẹp của nàng xoay tròn trên không trung, châm sau chạm đất đã đập mạnh một cái, giống như một con báo vỗ mồi lao trở lại, tay phải thuận thế bổ ra, dường như mang theo cả tiếng sấm.

Thân hình của nàng trông thì lè loi, với lại trước nay nàng nổi tiếng về dị năng, nhưng mà một quyền này xuất ra, thân thể của Quitos có rắn chắc cũng không thể ngăn cản được, trực tiếp bị đánh bay.

Cách đó không xa, Kiều Quốc Duệ lấp bắp không nói được gì, giống hệt như lúc gặp được Giản Tố Ngôn nhiều năm trước.

Không, lực lượng mà Natalie lúc này biểu hiện ra ngoài, thậm chí đã vượt qua tiêu chí của Giản Tố Ngôn, dường như là dùng lực lượng dị năng để phát huy, hoàn toàn không giống nhân loại.

Bồn bồng người lao vào nhau, Natalie nhảy lên, tay trái đâm về phía mặt của Quitos. Quitos đưa tay đỡ, cô gái áo da đen này thuận thế nhấn một cái, khừ tay của nàng đập thẳng vào cái cổ của hắn, Quitos bị đánh bay ra hơn 1m.

Khi thân hình rơi xuống đất, nàng khom người, Tuệ Thanh và Victor lúc này cũng đánh nhau di chuyển tới gần, còn chưa kịp truy kích, Victor đã đâm một kiếm tới.

Nàng nhanh như tia chớp nghiêng người tránh thoát.

Tuệ Thanh thừa cơ đánh về phía Victor, sau đó lại lao về phía Quitos, tay trái của nàng phát một cái phát trần, tay phải biến thành trảo cũng tấn công tới.

Quitos lui ra phía sau một bước tránh thoát trảo kích này, nhưng mà khi năm ngón tay của đối phương chưa thu hết lại, ổng tay áo đã hơi phất, một chiếc súng ngắn đã xuất hiện trong tay đối phương.

Là một trong những người mạnh nhất Viêm Hoàng Giác Tinh, Tuệ Thanh vận dụng súng lục đã đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa, cho dù có chiêu thức gì, ở tình huống gì, viên đạn cũng có thể đảo ngược tình thế thất bại.

Quitos cũng chỉ có thể miễn cưỡng né tránh viên đạn bắn vào đầu hoặc cột sống.

Nhưng khi Natalie xông tới chỗ hắn, Tuệ Thanh lại ngăn cản Victor, hắn không thể nào né tránh được nữa, bị đánh bay vào trong khu nhà. Trong lúc nhất thời, bức tường lại ầm ầm đổ xuống.

Lấy toàn bộ dị năng chống lại lực lượng thân thể, có thể áp chế được một tên chiến sĩ điên cuồng như Quitos, phối hợp với kinh nghiệm chiến đấu vài chục năm của Tuệ Thanh, cho dù là hợp tác lần đầu, nhưng cũng đã chiếm thượng phong.

Victor tuy rằng có lực lượng tương đối cường đại, khi dùng súng cũng chuẩn xác vô cùng, nhưng hiển nhiên là do thời gian tiếp xúc với súng ổng quá ngắn, không cách nào tạo thành uy hiếp với Tuệ Thanh được.

Trong đám bụi, Natalie lao vào trong đám gạch đá lẫn lộn, Victor bắn về phía lưng nàng mấy phát, sau đó cùng Tuệ Thanh đồng thời xông vào bên trong.

Tiếng súng, thanh âm đánh nhau làm rung chuyển căn biệt thự hoành tráng chưa có người ở.

"Là ai vậy..."

Tới lúc này, Trần Á Lệ đang đỡ chồng cũng run rẩy mở miệng nói:

"Có phải là bọn họ đánh không lại hay không?"

"Yên tâm, Tuệ Thanh lão sư rất lợi hại, lại còn cả vị Natalie tiểu thư kia nữa, việc thắng cũng không khó..."

Kiều Quốc Duệ vỗ vỗ vai vợ mình, khẩu súng trong tay vẫn nắm chặt, cánh tay của hắn bị quyền phong của Quitos quét trúng, đau rất vô cùng.

"Tại sao... tại sao họ không phải nhiều người tới đây..."

"Bọn họ hiện đã biết rồi..."

Kiều Quốc Duệ trả lời một câu, đưa mắt nhìn về phía căn nhà không ngừng có tiếng nổ truyền ra, trong ánh mắt đã có một tia lo lắng.

Trước kia, Tuệ Thanh không dự tính được vị Natalie tiểu thư lại xuất hiện, nhưng cho dù có cả sự trợ giúp này đi nữa, tình hình cũng không lạc quan cho lắm.

Bọn họ đã từng phân tích, Bất Tử Giả chỉ là cách xưng hô, muốn giết đối phương vẫn có cách, đó là đánh cho đối phương tới mức không còn sức hoàn thù.

Ví dụ như ngay từ đầu, Tuệ Thanh đã xuất thủ đánh nam nhân Quitos kia, dùng thời gian ngắn nhất tiêu diệt đối phương, đánh vỡ đầu, chặt gãy cột sống, chỉ có như vậy mới đạt thành mục đích của mình được.

Lúc này đối phương có hai người, tuy rằng có vẻ vô cùng chặt vật, nhưng trên thực tế bọn họ phối hợp với nhau lại hoàn mỹ, giúp hai bên có thể có thời gian lấy lại sức, bằng vào năng lực tự phục hồi cường đại, họ có thể chống đỡ được.

Kiều Quốc Duệ suy nghĩ một lúc, sau đó mang theo vợ mình lên xe chuẩn bị rời đi.

Nhưng lúc mới ra đường, căn nhà kia đã âm âm đổ xuống, hắn cảm thấy mình chỉ thờ thôi cũng khó khăn, Diệp Liên có dị năng có thể đâm đổ tường, nhưng mà muốn làm cho nhà đổ, vậy thì cột nhà cũng phải đánh gãy, hắn không làm nổi.

Biệt thự rất lớn, lúc này đại khái là bắt đầu sập mất một phòng, đầu tiên là tường bao nghiêng ngã, sau đó cột trụ rơi xuống, thanh âm như động đất liên tục vang lên.

Tuệ Thanh và Victor dường như đồng thời lao ra ngoài, vừa né tránh vừa nổ súng về phía đối phương. Sau đó 3 giây đồng hồ, khi cây cột cuối cùng đổ xuống, Quitos bị đánh bay vào tương, lăn một vòng trên bãi cỏ rồi mới bò dậy được.

Đèn đường tỏa sáng, bụi bay mù mịt, sàn nhà của lầu hai đổ xuống dưới, nhưng khi cách mặt đất chừng 1m, thì có xu thế hơi dừng lại. Trong bụi bặm,

đường như có một bóng người một tay giơ lên trời, nâng cái sàn nhà lên, sau đó ném qua.

Ừng ừng ---- Cái sàn nhà bằng xi măng kia bay ra khoảng 3m, rơi xuống một khu đất trống, bụi bặm đã che giấu được thân hình Natalie.

Cùng lúc đó, Victor đã kéo Quitos lùi lại vài mét xa, bản thân hắn cũng tung người nhảy ra xa, tiếng súng lại vang lên, đạn xẹt qua trời đêm, gào thét lao về phía địch thủ.

Victor tay trái bị trúng một súng, khừ tay nổ tung.

"A ---- "

Đường như lúc này, đạn từ bốn phương bắn tới, Victor tránh thoát được sáu viên, nhưng viên thứ 7 trúng vào khừ tay, cánh tay coi như là đã gãy, cũng may mắn là chỗ hắn đứng lúc này cách nơi nổ súng khá xa.

Đột nhiên có một giọng nói vang lên:

"Sa Sa làm tốt lắm."

-o0o- Nói tới người trốn trong biệt thự chưa có người ở kia là một người đứng tuổi nhưng mặt trẻ con, do trải qua nhiều chuyện, trên khuôn mặt trẻ con kia xuất hiện một sự tang thương không nói nên lời, người ngoài có lẽ không ai đoán được tuổi tác của hắn.

Mấy năm trước, hắn là một vị đại ca trong thành phố này, nhưng thân phận hiện giờ không xác định được, đặc công cũng được, sát thủ cũng được, người binh thường gọi hắn là Tiểu Mạnh, tên này thực tốt, cho nên hắn lấy danh hiệu là Tiểu Mạnh luôn.

"Trùng hợp."

Hai giây sau đó, có một giọng nói của con gái truyền qua bộ đàm trở lại, thanh âm của nàng vô cùng lạnh lùng.

Ngoài hai trăm mét, trên một ban công, có một thiếu nữ miệng ngậm một viên đạn bắn tia thật dài, hít sâu một hơi, sau đó ấn nó vào trong súng:

"Cũng không tệ lắm."

"Cảm ơn đội trưởng."

Lần này đi theo Natalie tới Trung Quốc đều là tinh nhuệ, chỉ có nàng và Tiểu Mạnh là tương đối đặc thù, trong tổ đội này họ thường coi hai người là tay mơ.

Một súng vừa rồi có thể là chó ngáp phải ruồi hoặc vận may rơi xuống đầu cũng đủ thay đổi quan điểm của họ.

Nhưng mà, cô gái này không quan tâm tới điều này, trả lời lễ phép, không có ý vui mừng.

Tiếng lên đạn lách cách, cuộc chiến đấu bên kia vẫn còn đang tiến hành.

Đột nhiên, có một tiếng quát vang lên giữa trời đêm.

"Pi ---- ter ---- "

Người quát lên chính là người vừa bị nàng bắt một súng vào tay, Victor, nàng di chuyển tâm ngắm lên người hắn, cuộc chiến bên kia cũng thay đổi phương hướng, phòng ốc đã chắn trước ống kính.

Khoảng chừng mấy giây sau đó, trong bộ đàm đột nhiên vang lên những tạp âm, sau đó, cách nơi này khoảng mấy trăm mét đột nhiên có tiếng súng vang lên. Họng súng phun lửa trong khoảng 2 giây thì dừng lại.

Trong bộ đàm lúc này vang lên thanh âm của Tiểu Mạnh:

"Sa Sa chạy mau! Có người lao tới chỗ cô!"

Những cú bắn tia vừa rồi cũng đã bộc lộ địa điểm ẩn thân của mọi người, Sa Sa lúc này đổi họng súng, đưa tầm ngắm chỉ về một bên, thân hình thì đang ngồi xồm trên ban công.

Đột nhiên có một cái đuôi ngựa dong đưa, cũng vào thời khắc này, ở cách nơi này vài trăm mét, Tiểu Mạnh chạy ra khỏi địa điểm ẩn trốn, có một người xông tới, bắn một phát về phía nàng.

Tự dưng đứng ra chính giữa nỏ súng, nhiều người cho rằng hành động này là tự sát, nhưng Sa Sa hiểu ý của đối phương khi làm như vậy. Tiểu Mạnh một lần nữa nỏ súng, Sa Sa đột nhiên điều chỉnh tầm ngắm vào bóng đen, mới lia được ống ngắm sang thì bóng đen kia đã biến mất, Sa Sa cảm súng tung mình nhảy lên mái ngói.

Không do dự gì nhiều, sau khi bắn trượt, nàng đưa tay tóm vào mái hiên, sau đó nhảy xuống, nhưng mới chạy được chừng 10 mét, nàng đã quay ngược trở lại, giơ súng, trong nháy mắt bóp cò, bóng đen trong tầm ngắm lượn sang một bên, tốc độ đúng là không thể nhanh hơn.

Tiểu Mạnh đã chạy tới chỗ này, liên tục nỏ hai phát súng, Sa Sa thì bỏ chạy sang một chỗ khác, xoay người lại bắn một phát nữa. Tốc độ của bóng đen kia cực kỳ biến thái, mới vừa xem tình hình chiến đấu ở bên kia, vậy mà đã tới sát đây rồi.

Mất thấy đối phương tới gần sau lưng, nàng ném súng ngắm, rút hai khẩu súng lục ở bên hông, sau đó chân trái đã có cảm giác đau đớn truyền tới.

Nàng đang chạy đột nhiên lao đảo, cũng may là sự huấn luyện trong mấy năm này phát huy tác dụng, nàng cắn chặt răng, giống như là vô ý thức tung mình nhảy lên phía trước, thân hình xoay tròn ở giữa không trung, họng súng chỉ về phía sau, không ngừng nỏ súng.

Bằng! Bằng! Bằng! Bằng! Bằng!

Trong nháy mắt đó, thời gian giống như chậm lại, bóng đen kia giống như một con dơi bay tới, khi súng nỏ, thân hình hắn rơi xuống đất... sau một

khắc, con đường ẩm ẩm nứt ra, co người tóm lấy vai nàng, kéo nàng về phía sau.

Bụi bặm bốc lên, gạch đá nát vụn bay tung tóe, một tay của bóng đen kia giơ lên, giống như là một cao thủ đùa bỡn huyền cầm, vô số ngọn gió cuốn theo bụi bặm lao tới.

Lúc Tiểu Mạnh đỡ Sa Sa, Natalie đã chắn ở trước mặt cả hai, con đường phía trước bị nổ tung, mặt đất bị cắt thành mảnh nhỏ. Cách nàng khoảng 10m, có một người đàn ông đang giằng co với Natalie.

Lúc này trên người Natalie dính đầy bụi, ống tay áo phải đã rách, máu tươi từ đó chảy ra, nhưng mà thương thế không nghiêm trọng.

Natalie nghiêng đầu, cười thú vị:

"Nhu vậy ngươi là người thứ ba, các người tổng cộng có bao nhiêu người?"

"Đây là bí mật."

Nam nhân cao gầy cũng cười cười, sau đó lớn tiếng hô lên:

"Victor, Quitos, đi!"

Nói xong câu đó, thân hình hắn như quý mị xoay người bỏ chạy, ánh mắt Natalie trở nên lạnh lẽo, nhanh chóng đuổi theo.

Bên kia, Tuệ Thanh đã đuổi theo hai người còn lại, xông vào rừng cây bên cạnh khu biệt thự.

Đột nhiên, tiếng trực thăng vang lên, sau đó càng lúc càng rõ, 12 trực thăng võ trang bay tới, xẹt qua bầu trời, đuổi về hướng rừng cây, tiếp theo là một đoàn xe, xe chở lính, xe thiết giáp, xa xa gần gần giống như là thủy triều bao vây lấy rừng cây. Quân đội đã được điều động.

Hiện giờ đội ngũ chạy tới đây rất lớn, có cả Phương Chi Thiên, Thôi Quốc Hoa, Diệp Liên, Kiều Quốc Duệ mang theo vợ mình chạy tới biểu thị cảm ơn. Đối với Tiểu Mạnh, đối với Sa Sa, đám người Phương Chi Thiên cũng có chút phức tạp, Sa Sa đứng nhiên nhận ra, trong lòng cảm thấy xa cách vô cùng.

Quân đội không ngừng lao lên, nâng đi tới một bậc cửa ở ven đường ngồi xuống, thân hình run rẩy, hầu như là thoát lực.

Đại khái là nhận ra tâm tình của nàng, Tiểu Mạnh cũng chạy tới, ngồi xuống bên cạnh. Sa Sa dùng hai tay xoa mặt, nói:

"Cảm ơn anh."

"Tốt rồi."

Tiểu Mạnh vỗ vỗ vai nàng.

Thân hình Sa Sa vẫn còn run rẩy, không thể kim chế được.

"Rất kích động đúng không? Lúc này cô đã bắn trúng một viên."

Câu nói này mang tính cổ vũ và an ủi, nàng không trả lời, một lát sau mới hít một hơi.

"Gia Minh... Gia Minh hẳn trước đây... cũng chiến đấu với người ta như thế này sao..."

Tiểu Mạnh gật đầu, trầm mặc một hồi:

"Trong tư liệu của U Âm Thiên Cầm, Gia Minh có cấp bậc lợi hại nhất, không hơn Natalie cũng không thua kém chút nào... Tôi cũng mới biết được hắn lợi hại như vậy, giả như hôm nay có hắn ở đây... Giả như hôm nay... Có lẽ trước đây hắn sợ các cô lo lắng, đừng suy nghĩ nhiều, hắn muốn tốt cho các cô thôi."

"Tôi biết, nếu như chúng tôi hỏi hắn, hắn nhất định sẽ nói, nhưng mà hắn sẽ không mong chúng tôi hỏi, cho nên chúng tôi đã thương lượng là không muốn nghĩ tới chuyện này, thế nhưng... cho tới bây giờ, tôi lại muốn biết nhiều hơn một chút..."

Tiểu Mạnh gật đầu, không thêm nói nữa.

Nàng nhìn cái thành phố sau lưng, không biết vì sao, cái thành phố này lại mang tới cho nàng cảm giác lạnh lạnh, giống như là sau cơn sốt người ta thường cảm thấy lạnh vậy.

Nơi đây vốn là nhà của nàng, nhưng nàng lại có cảm giác giống như là bị trục xuất, giống như một người ăn mày muốn tìm một mái hiên, một sơn động trú thân, khi cảm thấy lạnh lẽo và đói, mới nhớ lại những thời gian ấm áp.

Khi nàng trở về nhà, nàng phát hiện căn nhà ấm áp kia đã trở nên lạnh lẽo, bởi vì hồi ức không thể kéo dài, không ai muốn nàng trở về.

Đương nhiên, còn có một cô gái tên là Linh Tĩnh, nhưng nàng không dám đi gặp, bởi vì họ không biết nói với nhau gì cả.

Nàng vốn cho rằng tình cảm của các nàng sẽ tuyệt không xuất hiện tình huống như vậy, các nàng là chị em tốt nhất, cũng thích một người đàn ông, vốn nàng cho rằng, họ là những người thân nhất trên thế giới ---- vậy mà bây giờ lại không thể đối mặt với việc này, đúng là buồn cười.

Cũng giống như ngày đó, ở trong nghĩa trang công cộng dưới chân núi, trời mưa lớn, nàng đứng ở trong mưa nhìn một ngôi mộ, nhưng không dám đi tới.

Mùa hè, nước mưa lạnh tận xương tủy, nhưng trái tim nàng như vỡ tan thành những mảnh nhỏ.

Nàng nghĩ, cô gái tên Linh Tĩnh kia chắc cũng như vậy, cho dù có ghép lại những mảnh vỡ trái tim kia, chắc gì nó đã ấm áp.

Các nàng đều là kẻ ngốc...

Cũng vào lúc này, Đông Phương Lộ đã trở lại Giang Hải, gặp được Linh Tĩnh.

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 438

Rừng Rậm Cương Thiệt

Mùa hạ thường ít khi có thời tiết đẹp như vậy, trời không mưa, cũng không quá nóng, gió mùa từ trên mặt biển thổi tới, làm cho Giang Hải cảm thấy mát mẻ và thoải mái. Linh Tĩnh dậy thật sớm, sau khi nói chuyện điện toại với Đông Phương Lộ xong, nàng ăn sáng, ở trong phòng chuẩn bị một số thứ. Bởi vì, hôm nay nàng định dọn dẹp căn nhà ở gần học viện Thánh Tâm.

Bốn năm qua đi, có một số cái cũng cần phải thay đổi, quần áo trong tủ cần phải giặt vì nó quá bụi. Sau này có dùng tới nữa không thì nàng không biết, cũng không có tâm tình nghĩ tới việc này. Hai ngày trước, nàng biểu hiện như mình bị tâm thần, nhưng khi gặp chị Nhã Hàm xong, tâm tình của nàng trở nên ổn định hơn một chút. Hôm nay đi gặp Đông Phương Lộ, nàng có thể tìm được tin tức, nàng bây giờ cảm thấy chậm chạp giống như là tâm tình của một bị can đợi phán quyết.

Đồ nàng mang đi Viên không nhiều lắm, bởi vậy khi về cũng chỉ mang theo một cái rương lớn, ngoại trừ quần áo và sách thì đồ dùng cá nhân cũng không nhiều.

Khi Julian tới, nàng đang ngồi ở bên giường lật xem một túi giấy tờ, đây là thứ mà trước khi nàng đi Viên Gia Minh giao cho nàng, trong đó có một tấm chi phiếu, một bản nhạc, một số phương thức liên lạc với người ở bên đó. Thứ này đã theo sát nàng 4 năm thời gian, mấy ngày hôm trước nàng đã có ý nghĩ muốn mở nó, muốn cố gắng tìm một số tin tức của Gia Minh. Tới hôm nay, nàng mới cầm nó lên, bắt đầu cẩn thận xem xét.

"Debby gần đây có liên lạc với một số người bạn, tôi biết em gần đây tâm tình không tốt, cho nên giúp em kéo dài thời gian, nhưng mà tới hôm qua hẳn nói với tôi một việc, tôi nghĩ cơ hội rất khó, cho nên muốn tới hỏi em. Ở Viên mấy năm tôi cũng chú ý tới một số sở thích của em, em thích nghe Phương Vũ Tư hát, mà nàng hiện giờ là một trong những đại minh tinh ở Trung Quốc, tới Giang Hải để biểu diễn lưu động. Debby có liên hệ với người đại diện của cô ấy, nếu như em muốn, cô ấy muốn mời em tham gia làm khách mời biểu diễn. Đối với con đường của em sau này mà nói, tôi nghĩ đây là một kỳ ngộ khó mà có được."

Nghe thấy cái tên Phương Vũ Tư, Linh Tĩnh đang xem bản nhạc có chút hoảng hốt ngắt đầu: "Sao?"

Julian ngừng lại một chút, để cho nàng tiêu hóa hết tin mới nhìn Linh Tĩnh lắc đầu: "Thôi.. có như vậy thôi..."

Linh Tĩnh nhìn Julian nói: "Cảm tạ thầy, nhưng bây giờ em vẫn chưa xác định... sau này làm gì..."

Julian cười cười: "Tôi hiểu tâm tình của em, nhưng mà... tôi tin tưởng, thời gian gần qua, có một số thứ sẽ phai nhạt, chuyện của em cụ thể như thế nào thì tôi không rõ, nhưng tôi đại khái cũng trải qua một số. Thời gian đó tôi sắp xếp cho mình làm rất nhiều thứ, cũng không quan tâm tới thứ gì nữa, kết quả là nó trôi đi rất nhanh... Không cần trả lời ngay, cứ suy nghĩ thêm mấy ngày cũng được."

Mấy ngày nay Julian không nói nhiều với nàng, chỉ mặc cho nó tự nhiên, để nàng tự vượt qua đau khổ. Lúc này thấy nàng đang xem bản nhạc, dường như không còn sự đau đớn như mấy hôm trước nữa. Julian nhân cơ hội này trò chuyện với nàng một vài câu, hẳn cũng không thêm để ý tới việc thịnh thoái Linh Tĩnh không yên lòng, mà cứ nhìn vào dung mạo cô đơn của cô gái kia.

Đối với một âm nhạc gia mà nói, sự xinh đẹp giống như thuốc phiện in sâu vào trong tâm trí. Khi ở Viên hấn đã thấy nàng cô đơn, nhưng mà không như trước mắt, giống như linh hồn có gắn với cứng cõi, nếu như không dụng tâm thì không thể cảm nhận. Nữ tử phương tây quá mức kiên cường, có vẻ như hơn cả đàn ông một chút, cái sự nhu nhược bọn họ không thể nào chịu được, vậy cho nên, một cô gái phương Đông chính là điều hấn muốn.

"Lại nói tiếp... Vốn tới Giang Hải em là chủ nhà, thế nhưng mấy ngày nay có nhiều chuyện, vẫn chưa thể dẫn thầy và mọi người shopping..." Nói chuyện một lúc, Linh Tĩnh nhớ tới việc này, ngừng đầu nói.

Julian nhân cơ hội này nói luôn: "Chẳng phải là đơn giản hay sao, hôm nay cũng có thể đi, buổi chiều được không?"

"Xin lỗi, buổi chiều em phải đi gặp một người bạn... Đã hẹn trước rồi."

"Ác... Muốn tôi cùng đi không?"

"Không cần đâu, cảm ơn thầy."

Julian gật đầu, hai người nói thêm vài câu, hẳn biết điều cáo từ rời đi. Linh Tĩnh nhìn theo bóng lưng người đàn ông này, sau đó thu hồi ánh mắt nhìn vào bản nhạc, ánh sáng chiếu vào qua cửa sổ, đem phân nửa thân thể nàng giấu trong đó.

Buổi sáng đi máy bay ở Tầm Quyển, tới 11h đã tới Giang Hải Đồng hành với Đông Phương Lộ lần này chỉ có bạn gái Sư Na Na. Dẫn một người bạn gái về nhà, từ một ý nghĩa nào đó mà nói, giống như là mang con dâu về ra mặt cha mẹ chồng. Sư Na Na khẩn trương vô cùng, ăn trưa chỉ ăn một chút rau. Thấy em gái của mình nói bận việc ở công ty, Đông Phương Lộ không khỏi trêu ghẹo một phen: "Chị dâu tới cũng không trở về gặp mặt, nên đánh." Lời này đương nhiên là nó ở trước mặt Na Na, bạn gái của hấn mặt như nở hoa, sau đó nói là khi có thời gian sẽ tới gặp em gái chồng.

Buổi trưa này đôi vợ chồng son cùng Đông Phương Lăng Hải ăn cơm rau dưa, cùng dự với họ có cả Hứa Nghị Đình, trong bữa cơm Sư Na Na gọi bác trai rất ngọt ngào, nghe nói Hứa Nghị Đình là thủ hạ đại tướng dưới tướng em gái của chồng, cho nên cũng thân thiết vô cùng.

Sau khi ăn cơm xong, bảo người giúp việc chuẩn bị phòng cho Sư Na Na, hai cha con đi bộ trong hoa viên nói chuyện, nói tới chuyện quân đội ngày hôm qua phải điều động, thế cũng gần đây không bình thường, cũng nói tới việc Linh Tĩnh tới đây. Đối với bạn gái của hấn, ông bố chỉ nói một câu: "Hơi phóng khoáng một chút..." Sau đó nói tiếp: "Ta nghĩ đứa nhỏ Hứa Nghị Đình cũng không tệ..." Đông Phương Lộ chỉ cười cười.

Hẹn Linh Tĩnh vào 3h chiều, 2h15 hấn đã ra cổng, tầm 2h30 hấn tìm thấy quán cà phê, nhìn từ ngoài đường vào sẽ thấy một cô gái mặc váy trắng ngồi bên cạnh cửa sổ, trước mặt là một ly cà phê, đang im lặng xem giấy tờ gì đó.

Hấn nhìn bóng người kia, nhìn đồng hồ đeo tay một chút, sau đó ngồi xuống cái ghế cạnh đường, đốt một điếu thuốc, ánh mặt trời chiếu xuống xuyên qua bóng cây, chiếu loang lổ trên người của hấn. Đường dành riêng cho người đi bộ đương nhiên là có tiếng nói chuyện ồn ào, hẳn cứ nhìn bóng người kia, sau

một lúc mới nhẹ giọng thờ dãi: "Đã trưởng thành hết cả rồi..."

Hai năm trước hẳn có tới Viên một lần, mặt ngoài thì là công ty có việc nên thuận tiện tới thăm, nhưng trên thực tế việc nào chủ yếu việc nào thứ yếu cũng không phân rõ được.

Khi đó hẳn xây cho Gia Minh một cái mộ, trong lòng có một số chuyện muốn nói muốn làm, thế nhưng lúc tới Viên, nhìn thấy thiếu nữ đang khép mình với cuộc sống, thì chẳng nói nên lời.

Vì vậy hẳn chỉ nói chuyện phiếm rồi rời đi, hôm nay ngồi nhìn nàng, hẳn mới bỗng nhiên hiện, hai năm trước trầm mặc đã làm cho một số việc nước chảy thành sông, lúc đó không nói vì không nói nên lời, bây giờ kiểu gì cũng phải nói.

Hắn ngồi ở đó, nhìn bóng người kia thỉnh thoảng nhập một ngum nhỏ cà phê, cúi đầu lật xem giấy tờ gì đó, thời gian cứ từng giây từng phút qua đi, đại khái tới tầm 2h50, cô gái nhìn đồng hồ đeo tay, sau đó ngẩng đầu nhìn ra ngoài được, lại cúi đầu nhìn tư liệu.

Hai giây sau đó, nàng ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn sang.

Đông Phương Lộ cười, tắt tàn thuốc, đứng dậy.

"Tới lâu rồi phải không?"

Ngồi xuống trước mặt Linh Tĩnh, Đông Phương Lộ nói.

Cô gái giống như Tinh Linh cười cười:

"Vừa mới tới."

"Tôi ngồi ở đối diện hơn nửa tiếng."

Một nữ nhân viên phục vụ đi tới, hẳn tùy ý gọi một ly cà phê, hai người nói chuyện phiếm vài câu, Linh Tĩnh cũng chẳng quan co làm gì:

"Tôi đã gặp chị Nhã Hàm, cũng đại khái biết sơ qua chuyện Ô Hà Lĩnh, tôi muốn biết chuyện của hẳn..."

Đông Phương Lộ gật đầu:

"Mộ của hẳn là do tôi đắp, nhưng mà..."

Hắn vừa nói xong thì có một bóng người xuất hiện trước mặt, hẳn hơi nhíu nhíu mày, cô gái kia đã mở miệng:

"A Lộ, lại có thể gặp được anh."

Người từ cửa quán cà phê đi tới chính là bạn gái của hẳn, nàng mang theo một nụ cười xán lạn, sau đó trực tiếp ngồi ở bên cạnh hẳn, kéo cánh tay hẳn

nói:

"Em chạy đi chơi, bác trai nói con đường dành cho người đi bộ có nhiều thứ vui, em còn đang nghĩ có gặp được anh trên đường hay không..."

Nàng thân thiết ép sát vào người Đông Phương Lộ, sau đó cười nhìn Linh Tĩnh đưa tay ra:

"Xin chào, tôi là Sư Na Na."

"Diệp Linh Tĩnh."

Hai người bắt tay, Đông Phương Lộ thở dài, sau đó nhìn Sư Na Na chỉ chỉ:

"Bạn gái của tôi."

Linh Tĩnh cũng thân nhiên gật đầu.

Nghe thấy Đông Phương Lộ thẳng thắn giới thiệu mình như vậy, Sư Na Na nhất thời trở nên vui vẻ, nói:

"Tôi vừa tới Giang Hải."

"Không có gì nữa rồi, tôi không quấy rầy các người nữa."

"Linh Tĩnh cô thật xinh đẹp."

"Cách giữ gìn như thế nào vậy."

Nàng nói liên tục, đại khái là muốn biểu thị quan hệ với bạn trai, đồng thời nhân cơ hội đã kích "tình địch."

Linh Tĩnh trả lời vài câu, Đông Phương Lộ gật đầu, chỉ dùng ánh mắt biểu thị sự áy náy.

Trên thực tế Sư Na Na cũng không muốn đi vào lâu, chỉ quyết định vào nhìn một lúc rồi đi.

Đông Phương Lộ và Linh Tĩnh nói chuyện hẹn nhau thời gian địa điểm vào lúc sáng sớm, buổi chiều đợi cho bạn trai vừa ra khỏi cửa, nàng đã có dự định đi theo Đông Phương Lộ.

Sau khi hỏi người giúp việc, lại được Đông Phương Lăng Hải nhiệt tình chỉ dẫn, đồng thời hỏi đường, nàng đại khái cũng tìm được, lúc đó nàng nhìn thấy bạn trai đi vào quán cà phê, và gặp mặt cô gái có tên là Diệp Linh Tĩnh kia.

Ban đầu nàng tự cho mình là một cô gái tương đối xuất sắc, dung mạo cũng đẹp, vóc người đầy đặn sức sống 10 phần.

Lúc trước ở Thâm Quyển nghe Lê Nhã nói về chuyện A Lộ thích cô bé kia như thế nào, lại thấy bạn trai vút bỏ thủ hạ đang thực hiện một công trình

lớn chạy về Giang Hải gặp người, trong lòng cũng cảm giác được một mối nguy cơ.

Lúc này, khi nhìn thấy dung mạo và khí chất của Linh Tĩnh, nàng đột nhiên có sự mặc cảm và tự ti, lại thấy hai người đã nhiều năm không gặp, nói chuyện vô cùng hòa hợp, đầu của nàng bốc khói, chạy vào bên trong.

Hiện giờ nói chuyện phiếm với Linh Tĩnh, thấy đối phương không phải có nhiều hứng thú, trong lòng lập tức cao hứng: Cô gái này phần lớn là không có ý nghĩ gì với A Lộ.

Chỉ chốc lát sau, nhân viên phục vụ lại tới, nàng gọi một ly cà phê, bạn trai của nàng ho nhẹ một tiếng:

"Na Na, đi ra ngoài trước chờ một chút được không?"

Sr Na Na ngẩn ra, Đông Phương Lộ lại nói thêm:

"Anh thấy cái quán thịt quay ở đối diện kia rất ngon, em tới đó gọi món trước, anh với Linh Tĩnh nói chuyện xong rồi qua."

"Ừ... Được."

Sr Na Na không cam lòng, nhưng dù sao nàng cũng đã xuất hiện, đã chứng minh quan hệ với bạn trai, nàng hung hăng véo tay bạn trai một cái, chào Linh Tĩnh rồi đứng dậy rời đi.

Đợi cho bạn gái đi khuất, Đông Phương Lộ mới lắc đầu:

"Xin lỗi, để cô chê cười rồi."

"Một cô gái rất tốt."

"Mộ của Gia Minh là do tôi dựng, nhưng mà chi mà mộ già mà thôi."

Biết Linh Tĩnh cũng không thích quanh co lòng vòng, hắn uống một ngụm cà phê, trực tiếp nói thẳng:

"Cô đã gặp cô Trương, đại khái cũng biết chuyện này, hắn rời đi hôm mùng 5 tháng 2, trước đó chúng tôi vẫn luôn quan sát hắn, nhưng thực ra chúng tôi cũng giống với người khác. Sau mùng 5 tháng 2, hắn rời khỏi Giang Hải, người phụ trách theo dõi không tìm được hắn."

"Vậy mộ..."

"Hắn từng nói với tôi, nói với bên ngoài chết, nhưng chỉ cần tới nhà xác tra danh sách hỏa táng sẽ không có danh sách của hắn, hắn có một số dịch nhân, sợ rằng họ sẽ tới tìm cô gây phiền phức, cho nên hắn thỏa thuận với tôi là tuyên bố bên ngoài là hắn đã chết, ý muốn nói rằng bọn họ có thể xuống một bậc thang. Nhưng vấn đề là ở chỗ tìm không được hắn, nên bản thân hắn vẫn có sự uy hiếp nhất định."

Linh Tĩnh nhìn hắn, dựa lưng vào ghế.

"Tôi hiểu tâm tình của cô, cô không chịu tin, nhưng hẳn đúng là có một khối U..."

Đông Phương Lộ hạ thấp giọng, nhìn trạng thái Linh Tĩnh lúc này một chút rồi mới nói tiếp:

"Đương nhiên... căn bệnh của hẳn là ngoài sự hiểu biết của mọi người... cho nên cũng chẳng có chứng cứ gì nói hẳn đã chết, đương nhiên cũng không có chứng cứ chứng minh hẳn có thể... sống..."

Vốn là muốn an ủi vài câu, nhưng nói tới câu cuối, hẳn cảm thấy mình đã nói quá nhiều. Khối U vốn là một bệnh nan y, Linh Tĩnh cần một chứng cứ khách quan từ tình hình của gm, chứ chẳng có mong muốn xa vời gì cả.

Sau một lúc, Linh Tĩnh hít một hơi, nói:

"Tôi sẽ... chờ hẳn trở về..."

Đông Phương Lộ gật đầu.

Hai người trầm mặc đại khái khoảng một phút đồng hồ, Linh Tĩnh đứng lên, thân hình nhẹ nhàng như bay bổng:

"Vậy tôi đi trước..." Đông Phương Lộ thuận miệng muốn nói thêm một chút, bỗng nhiên bật ra: "Tôi nghĩ... Chúng ta có thể đi cùng nhau."

Linh Tĩnh quay đầu, nghi ngờ nhìn hẳn, hẳn hơi sững sờ một lúc, thẳng thắn vuốt tay:

"Vốn tôi không muốn nói câu này, thành thật mà nói, đã bốn năm năm chưa gặp mặt, thế nhưng vừa lúc này ngồi nhìn cô, tôi đột nhiên cảm giác được, chúng ta có thể đến với nhau... Đương nhiên, không phải hiện tại, tôi nói là nếu như cô không quên được hẳn, lại cần phải... thí dụ như một cái thân phận, thì có thể đến với tôi."

-o0o- "Cảm ơn anh."

Linh Tĩnh gật đầu, xoay người rời đi.

Hắn ngồi im trên ghế suy nghĩ về cuộc gặp này, sau đó uống cạn sạch ly cà phê đi ra ngoài, ánh nắng tươi sáng mà ấm áp, mây trắng như bông, trong đám người đi đường, có thể nhận ra bóng lưng của Linh Tĩnh.

Bốn xung quanh vang lên tiếng hát của Phương Vũ Tư, căn cứ theo những gì Linh Tĩnh biết, thì đây chính là bài hát Gia Minh viết cho cô ấy.

Không biết tựa sao, Đông Phương Lộ lại có cảm giác giống như trở về chiều hoang hôn năm đó, Gia Minh nhẹ nhàng hát tình ca.

"Em nói con đường trở về nhà, Trên đường nở đầy hoa tươi, Trời thu gió thổi hoa nhẹ vũ, Mặt trời rọi sáng mặt hồ trong.

Thành phố xa lạ tôi muốn khóc, Lại một lần cô phụ tình yêu, Có thể kéo thời gian chậm lại một chút, Để tìm phương hướng của sao băng, Nhưng

không thể nào tìm được hạnh phúc..."

Hắn nghe hát, hút thuốc, ngồi xuống một cái ghế, nhìn điem dừng xe bus đối diện cạnh đường.

Cô gái mềm yếu mà kiên cường kia thỉnh thoảng lại hiện lên, hắn thờ dài, bạn gái của hắn thờ phì phì đi tới, tóm lấy thuốc của hắn.

"Anh đã nói là tìm em mà!"

Hắn ngồi ở đó, đưa tay lại móc ra một thuốc, châm lửa.

Trong lòng Sư Na Na có cảm giác không tốt, trước kia, đối với những hành động của nàng bây giờ, hắn chỉ cười cười, vậy mà hôm nay lại không giống.

Trong chốc lát, nam tử ngẩng đầu nhìn nàng một cái, ánh mắt vẫn ảm áp như trước:

"Na Na, chúng ta chia tay đi."

Hắn nói chỉ thân nhiên như là bàn luận chuyện thiên hạ.

"Anh... Anh không thể như vậy! Cô gái kia, cô ta..."

"Không phải vấn đề của cô ấy, cô ấy không yêu anh, cả đời này chi sợ cũng không yêu, em không rõ..."

Đông Phương Lộ cười nhạt một tiếng, nói:

"Đừng bốc đồng, Na Na, anh đưa em trở về."

"Anh không thể như vậy!"

Gió thổi, cô gái khóc lớn, nam tử bình tĩnh dắt nàng xuyên qua đoàn người, khi tới chỗ dừng xe, Linh Tĩnh cũng lên xe bus, tiếng ca từ từ rời xa, bao phủ mọi người vào trong một rừng sắt thép thật lớn...

*** Ban đêm, Phương Vũ Tư xuống máy bay ở sân bay Giang Hải, có người tới đón nàng, thuận tiện báo cho nàng một số chuyện.

"Cô báo tôi điều tra tình hình của cô gái Diệp Linh Tĩnh đã xong, mục đích của nàng khi về Giang Hải là định phát triển trong giới văn nghệ, ở trong công ty của Debby tiên sinh. Thành thật mà nói, bọn họ tuy rằng tài lực hùng hậu, thế nhưng mấy năm gần đây ở thị trường Trung Quốc không phát triển được mấy, văn hóa không giống với kinh tế, hình thức tiếp thu âm nhạc cũng khác. Đương nhiên vị Linh Tĩnh tiểu thư này diễn tấu rất có văn hóa phương Đông, nhưng nếu như chỉ là đàn dương cầm, có người sẽ tán dương, nhưng mà muốn thành minh tinh thì hơi khó."

Người đại diện này mới theo nàng chừng được 2 năm, tuy rằng kinh nghiệm nhiều, nhưng lại không biết chuyện về ban nhạc khái niệm, mà chỉ phân tích theo chuyên môn của mình.

"Đây là địa chỉ của nàng, có một việc tương đối ngẫu nhiên, hôm qua tôi mới tới đây, Debby xin mời tôi, nói là hy vọng có thể cho Diệp tiểu thư tham gia biểu diễn lưu động cùng với cô, tôi nghĩ Vũ Tư nhiệt tình với Diệp Linh Tĩnh như vậy chắc sẽ đồng ý, nhưng mà... A, bên kia chỉ có ý là thuận miệng nhắc tới, chứ không chắc sẽ được, sau đó lại hàm hồ nói rằng đại khái muốn xin ý kiến của Diệp Linh Tĩnh. Tôi cũng hỏi thăm một chút, dường như Diệp tiểu thư gần đây vì một chuyện mà tâm tình không tốt, không muốn biểu diễn gì cả... Thật là buồn cười, Vũ Tư cô biểu diễn, có bao nhiêu người muốn lao đầu vào theo, bọn họ lại còn tự phụ, người kia cũng chẳng tính là đại minh tinh gì, vẫn còn chưa thực sự bước chân lên con đường biểu diễn..."

Người đại diện suy nghĩ một chút rồi nói:

"Nhưng mà chuyện này tôi thấy đồng ý cũng tốt, thầy của Diệp tiểu thư là Julian, hẳn là một đại nhân vật, giả như Diệp tiểu thư không tới, chúng ta có thể mời Julian tiên sinh làm khách, đây mới là cục diện hoàn mỹ."

Nàng vừa dứt lời, Phương Vũ Tư đã lắc đầu:

"Không mời Julian... Chỉ ít lần này không mời, nhất định phải mời Diệp Linh Tĩnh."

"Thế nhưng vị Diệp tiểu thư kia..."

Phương Vũ Tư cười cười:

"Ngày mai tôi tự mình đi gặp cô ấy."

Người đại diện có chút nghi ngờ nhìn nàng, sau đó lắc đầu, Phương Vũ Tư lúc này vẫn còn đang suy nghĩ câu nói của Gia Minh ngày hôm qua.

Chạng vạng hôm qua, trên bờ biển, sau khi nàng nói xong mọi chuyện, thì hỏi thêm một câu là làm sao vậy. Gia Minh dường như đang cố nhớ, suy nghĩ kỹ một chút, rồi mới nói:

"Đại khái... có một chuyện..."

Câu này đã chứng minh bản thân Gia Minh có ấn tượng với các nàng, nhưng ấn tượng cụ thể như thế nào thì không rõ, sau khi chia cách gặp lại địch nhân có lẽ rất phiền phức, cũng có những lý do đủ loại, bản thân mình cũng nghĩ không ra.

Sự an toàn của Gia Minh ở Hồng Kông nàng không còn phải... lo lắng nữa, tuy rằng nàng có quan tâm chuyện này, nhưng hẳn không có hộ chiếu, không có cách nào theo nàng tới Giang Hải, chỉ có thể đợi vị đội trưởng Mục kia sắp xếp, cho dù như thế nào, nàng cũng tới đây, có lẽ cũng nên gặp Linh Tĩnh trước.

ẤN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 439

Người Là Ai

Về việc Phương Vũ Tư đột nhiên rời đi, trong lòng Mục Thanh Thanh cũng cảm thấy hơi có chút kỳ quái, ngày hôm trước còn quyết định là ở lại với Gia Minh, không theo người đại diện rời đi, ai ngờ vừa quay đầu đã bỏ rơi Gia Minh rồi.

Hơn nữa bên Mộc Tra cũng có chút cổ quái, chuyện Phương Vũ Tư và Gia Minh cũng có điểm nghi vấn, trên lý thuyết mà nói, người chết thì cảnh sát phải lao vào điều tra, dù cho đó có là một nhóm người nhập cảnh trái phép, bọn lính đánh thuê cùng hung cực ác đi nữa, cũng phải điều tra cho rõ chân tướng sự việc.

Nếu như Gia Minh không phối hợp điều tra, thì chuyện này đương nhiên phải rời nên người của Gia Minh.

Nào ngờ họ chỉ lấy lời khai một cách đơn giản, cho dù như thế nào thì chuyện cũng có sự không bình thường.

Đương nhiên, nếu như cần có sự giải thích khiên cưỡng thì đương nhiên là có.

Phương Vũ Tư dù sao cũng là một cô gái bình thường, người có địa vị lá gan thường nhỏ, lúc trước có thể khí phách ở lại, sau đó trải qua chuyện bắt cóc kinh tâm động phách, cho dù có chỗ dựa lớn tới mấy cũng phải sợ.

Dưới tình huống này, nàng ta không có cách nào chiếu cố cho Gia Minh được nữa, chi còn cách rời đi một mình.

Đây là lý do có thể giải thích cho chuyện này.

Về phương diện khác, Phương Vũ Tư cũng có bối cảnh riêng, nàng tìm người đến giúp mình, cho nên cảnh sát bên này muốn điều tra chắc chắn sẽ gặp khó khăn. Hồng Kông có đủ loại hắc bang, nếu hiện giờ đã động tới Mân Côn, thì cũng có thể chọc tới người khác.

Lùi một bước, Phương Vũ Tư sẽ không có chuyện gì, nếu như còn ở lại Hồng Kông, một khi xảy ra chuyện, với danh tiếng và địa vị của nàng ta hiện nay, bên cảnh sát không thể nào chịu nổi.

Sau đó, Mộc Tra quyết định truy xét lại lịch nhóm bắt cóc, còn về chuyện Phương Vũ Tư chi giải quyết một cách qua loa mà thôi.

Cho dù như thế nào, Phương Vũ Tư đã rất tốt đối với Gia Minh rồi, sau khi nàng tới Giang Hải, nàng còn cho Gia Minh ở lại biệt thự, đồng thời ngăn van lần dặn dò Mục Thanh Thanh là phải mang Gia Minh đến Giang Hải, khi nàng biểu diễn thì tới tham gia... mà Mục Thanh Thanh lúc này thì đang lo lắng cho sự an toàn của Gia Minh.

Lấy hiện nay tình thế mà nói, Mân Côn chắc đã điên vì cái chết của con trai, hẳn không những chỉ truy tìm nơi trốn của Cường ngốc, mà ngay cả bên Đại Phi, Phương Vũ Tư, Gia Minh cũng không chịu buông tha.

Trước đây hẳn cũng có chút thế lực, hiện giờ hẳn bỏ trốn bên cảnh sát không cách nào tìm được. Ở phía trên không có chuẩn bị sẵn sàng chuyện đẹp Hòa Nghĩa Thắng, cho nên còn phải kéo dài thêm một thời gian nữa.

Mục Thanh Thanh ở đây không quen ai, nhưng mà, Mộc Tra cũng rất là chiếu cố, nàng còn chưa đi tìm hắn, hắn đã cho người mang một cái chìa khóa và địa chỉ tới.

"Bên Tiêm Sa có một căn nhà, thiết bị không tốt như căn biệt thự của Phương tiểu thư, nhưng mà có người bảo vệ, hiện giờ Mân Côn đang động thủ, cô tốt nhất mang hắn tới đó ở mấy hôm.

Mọi người đều là người mình, tôi cũng không khách sáo gì cả, đội trưởng Mục không hiểu hết tình hình của Mân Côn.

Gia Minh đã bị uy hiếp, có người bảo vệ là thích hợp nhất, tôi không sắp xếp cho cô qua đó, đương nhiên vì chuyện của Vĩ Chí Cường cho nên chúng tôi cần cô hợp tác."

Chuyện này Mộc Tra làm rất tốt, thực ra khi Mục Thanh Thanh mang theo Gia Minh tới Hồng Kông, có không ít người đã suy đoán, Gia Minh là bạn trai của nàng.

Mộc Tra vốn cũng không muốn người ngoài can thiệp vào vụ án của hắn, nhưng do chuyện lựu đạn mới để cho Mục Thanh Thanh và Đinh Hùng gia nhập.

Trên thực tế hai người này cũng có một chút nghiên cứu về tên Cường ngốc kia, việc liên quan tới bang phái xã hội đen Hòa Nghĩa Thắng họ không giúp được nhiều.

Hôm nay hắn cho Mục Thanh Thanh một cái thẻ điện, lại uyển chuyển hợp tình hợp lý, có lẽ đây là sự lựa chọn tốt nhất cho cả hai bên.

Đương nhiên, Mộc Tra cũng không cần nhiều tâm tư như vậy, bởi Mục Thanh Thanh thường hay bực bội về những chuyện quá mức nghiêm túc của hắn cho nên hắn mới đồng ý.

Kể từ sau khi Phương Vũ Tư tới Giang Hải, Mục Thanh Thanh lập tức dẫn Gia Minh tới căn nhà kia, ở đây được mấy hôm thì vụ án bắt đầu phức tạp, thái độ và bố cục của bên Mộc Tra bắt đầu mơ hồ không rõ.

Vốn nàng muốn Gia Minh tới đây khám bệnh, nhưng từ khi gặp Phương Vũ Tư, bệnh tình của Gia Minh đã tốt hẳn lên.

Cho tới bây giờ, Gia Minh cũng đã bị kéo vào vụ bắt cóc báo thù., nàng lại biến thành một bảo mẫu ngồi không ăn bám, điều duy nhất có thể an ủi là, cơm do Gia Minh nấu mùi vị không tệ.

"... Ai, chuyện của tôi dù sao cũng đang loạn, mang cậu tới Hồng Kông đúng là một sai lầm, nhưng mà... tình hình của cậu bây giờ rất tốt, rốt cục là cậu

đang ở trạng thái nào vậy, nói cho tôi biết đi, để tôi còn chuẩn bị tâm lý..."

Đây là một căn nhà trọ ở khu Tiềm Sa, thiết bị lắp đặt tương đối đơn giản, ánh đèn hơi sáng, hai người ngồi quanh bàn ăn cơm. Mục Thanh Thanh thuận miệng nói nói mấy câu, có chút bực tức... hai người đã sống chung được nửa năm rồi, thỉnh thoảng cũng có một số tình huống không ổn.

Xưa nay nàng không phải là người thích oán giận, nhưng mà đoạn thời gian ở bên kia Gia Minh cơ bản là im lặng, cho nên nàng mới bực tức, trông hẳn giống như là một người thụ động. Lúc này Gia Minh cũng ngẩng đầu lên, suy nghĩ một chút.

"Trạng thái... cũng không tệ lắm."

"Được rồi? Trước đây cậu đang nghĩ gì vậy..."

Gia Minh lắc đầu. Mục Thanh Thanh có chút buồn bực.

"Thời gian trước đây vì sao cậu lại trầm mặc ít nói?"

"Vì chưa nhớ ra được?"

"Có một số việc không biết."

"Ác."

Cái tấm phim chụp não bộ quý giá của Gia Minh khiến cho nàng rất bất đắc dĩ, nhưng giờ chuyện ở Hồng Kông đang rối tinh rối mù, nàng cũng chỉ thừa nhận mình bất lực.

Nếu như có biện pháp làm xong, trở về Giang Hải thì mọi chuyện sẽ tốt đẹp, tất cả sẽ đâu vào đấy, chuyện này nàng tương đối tự tin.

Nàng đã làm cảnh sát nhiều năm... nên ghét nhất là chuyện không có đầu mối, bế tắc.

Cứ như vậy, mang tâm tình có chút hối hận, nên tối hôm đó ngủ được không được ngon, tầm khoảng 11h, nàng thức dậy, phủ thêm áo khoác ra khỏi phòng.

Gia Minh đang ngồi một chỗ tối đen như mực, im ắng, nhìn lên tường, lại nhìn ra ngoài cửa sổ, toàn bộ thành phố lúc này đang nhuộm màu hồng tía, chính là lúc náo nhiệt nhất.

Có thể tìm một người để kết hôn rồi.

Một ý nghĩ vô lực xuất hiện trong đầu nàng, đây là lần đầu tiên nàng chính thức nghĩ tới chuyện này, nàng nhìn sang căn phòng của Gia Minh, sau khi hẳn tỉnh táo lại, có lẽ cũng không ngốc nghếch như bây giờ đâu, nghĩ như vậy, nàng đột nhiên cảm thấy có chút mất mát.

-o0o- Cũng vào thời gian này, Đình Hùng hiện đang cùng với Mộc Tra và một thành viên của tổ trọng án đứng trước một cơ sở giải trí cao cấp, đợi Mộc

Tra ra lệnh, ba người đi vào trong, tiến vào thang máy.

"Những người tới đây toàn là những người có tiền, có thân phận địa vị, họ muốn tìm chút kích thích, ông chủ nơi này rất có bối cảnh, có danh hiệu Bá Tước bên Anh, có quan hệ rất thân thiết với đại lục, cho nên vẫn rất kiên quyết, có đỉnh đáng tới mọi lĩnh vực. Đối với vụ việc này, người có tin tức linh thông nhất, chính là hắn..."

Đi qua một hành lang thật dài và xa hoa, những tiếng động lớn đã truyền tới, đợi khi mọi người tiến vào trong phòng khách, tiếng gào thét ầm ĩ đã đập thẳng vào tai.

Ba người đứng ở trong một phòng hình vuông, phía dưới có hai cái lô dài, bên trong có hai người đàn ông dính đầy máu, đây chính là lô dài ngầm theo kiểu quyền anh.

Đình Hùng đã có chuẩn bị tâm lý, Mộc Tra và người nợ đương nhiên là quen thuộc nơi này, xuyên qua đoàn người, nói với một số tên nhân viên, sau đó tiến vào một... cái hành lang khác ở phía sau, quẹo qua một cái ngõ, bốn phía bắt đầu an tĩnh lại.

Hai đầu của thông đạo đều có vệ sĩ đứng canh, sau khi nói ý đồ với hai người này, một tên vệ sĩ nhấn vào hệ thống trò chuyện trên cửa:

"Boss, thanh tra Mộc của tổ trọng án muốn gặp ông."

Quá một lúc, có một thanh âm từ phía trong truyền tới:

"Thanh tra Mộc à, tôi không phạm pháp, ông có chuyện gì muốn nói với tôi đây, chuyện Mãn Côn ư, nói đùa, giờ mà động tới hấn hấn từ chiến tới cùn, tôi cũng biết một số thông tin linh tinh, nhưng mà loại chuyện này cũng bắt lực thôi..." Từ thanh âm có thể phán đoán, người này còn trẻ.

Vệ sĩ vuốt tay, Mộc Tra cười, trực tiếp nói chuyện:

"Trương tiên sinh, linh tinh cũng tốt, chúng tôi hiện giờ không có manh mối gì, nghe cũng được mà."

"Không có cách nào đâu, thanh tra Mộc, loại chuyện đánh đánh đấm đấm này tôi cũng biết đạo lý của nó, hiện giờ người ta bắt chấp tất cả ra tay với ông, tôi chỉ là một người ngoài cuộc, loại chuyện này cũng hiểu. Tôi cũng không phải là Lý Gia Thành, Hà Hồng..."

Xem ra thực sự là đối phương có biết đôi chút, sau khi nói vài câu, xét thấy đối phương vẫn duy trì cách nói chuyện hữu hảo, Mộc Tra cũng chỉ còn cách nhún vai.

Cũng vào thời khắc này, sau cánh cửa kia có một nam nhân tên là Trương Nhâm, mặt mày đau khổ đau quay đầu lại. Đây là gian phòng để giám sát và điều khiển, phía trước có bàn điều khiển, có màn hình lớn, có thể bao quát toàn bộ trong ngoài và cả nơi so tài.

Trong phòng có ba người, ngoại trừ Trương Nhâm và một cô gái nửa người trần truồng đang sợ hãi núp vào góc tường, còn về người thứ 3, nếu như Mục Thanh Thanh ở chỗ này tuyệt đối sẽ kinh ngạc.

Gia Minh rõ ràng đang ở trong phòng ngủ, nhưng lúc này lại đang cầm một khẩu súng lục, ngồi trong chiếc xé massa, mấy phút trước, cũng chính Trương Nhâm và cô gái kia đang hành động ở đó.

"Người, người là ai?"

Vừa phải ứng phó với bên trong và bên ngoài, trong bụng Trương Nhâm lúc này đầy nghi vấn, bật thốt câu hỏi.

Nghe thấy vấn đề này, Gia Minh nhú mày.

"Lấy chi số thông minh của mày."

Hắn đưa tay bóp đầu, trầm tư suy nghĩ:

"Tao nghĩ tao cũng rất khó giải thích ngay cả vấn đề mà tao cũng không rõ..."

Tiếng nói vừa dứt, bỗng nhiên có một tiếng phốc vang lên, cô gái ở góc tường chấn động, máu tươi bắn lên vách tường phía sau, trên mi tâm của cô gái này đã có một lỗ thủng, thân hình từ từ gục xuống, khẩu súng lên móc dưới gối ra rơi xuống giường.

Gia Minh liếc mắt nói:

"Đã bảo là đừng cử động rồi mà..."

Trương Nhâm nhìn thi thể kia, nuốt một ngụm nước bọt, sau đó nhẹ nhàng nói:

"Không hiểu chuyện..."

Rồi nghiêng đầu tươi cười:

"Vậy thì, xin hỏi ngài cần gì?"

"Ngày hôm qua..."

Gia Minh nhìn đồng hồ, lúc này đã hơn 12h đêm rồi:

"Phải nói là xé chiều hôm qua, ở Thái Bình sơn xảy ra một vụ bắt cóc, tám gã lính đánh thuê bị chìm xuống biển, chắc là lính đánh thuê Đông Nam Á, tao muốn biết chuyện của chúng, lão đại của chúng là ai, ai sai khiến, tới đâu có thể tìm người, làm phiền mày rồi."

"Thế nhưng... Tôi làm sao mà biết được, tôi cho ngài tin tức ngài sẽ bỏ qua cho tôi sao?"

"Đánh bạc một chút đi."

Hắn nhìn đồng hồ trong phòng, nói với một cách lãnh đạm khi quyết định số phận một con người.

Trương Nhâm ngẩn người, sau đó gạt đầu, thì thào nói:

"... Có đạo lý."

Chuyện cho tới lúc này hắn không dám hỏi lại, cái tổ chất thần kinh như người kia mới là đáng sợ nhất, giết người với đập ruồi đối với họ cũng chỉ là một khái niệm, hắn đi tới trước đài điều khiển, bắt đầu tìm kiếm tư liệu.

"Tư liệu bây giờ không phải là nhiều, Mân Côn bắt đầu xuất thủ, hợp tác với hắn là một nhóm lính đánh thuê tới từ Thái Lan, lão đại của chúng tên là Tô Lạp Phổ, Mân Côn hiện nay đang trốn, thế nhưng theo suy đoán của tôi, có mấy người biết hắn đang ở đâu, người thứ nhất là..."

Những tư liệu này tương đối hỗn độn, sau mấy phút hắn mới nói xong toàn bộ tin tức có liên quan. Đợi khi hắn đọc xong những tư liệu này, nam nhân ngồi ở ghế massa đã đứng dậy xoay người ra khỏi phòng. Mấy phút sau, Trương Nhâm nhìn thì thẽ nữ tử, rồi mới dám kéo cửa đi ra ngoài.

Bên ngoài trên hành lang, có một số xác chết, mỗi xác chế nằm ở một vị trí, khi đèn trong hành lang được bật lên, máu tươi chảy khắp nơi.

Hắn không biết người kia vào như thế nào, dùng tốc độ gì để giết những người này, lại hoàn toàn không kinh động tới thủ vệ bên ngoài. Hắn cảm giác mình đã dạo quanh quý môn quan một vòng, hắn nhắm hai mắt lại, hít sâu một hơi.

"Chọc tới người nào... đúng là phiền phruoc..."

Cùng thời khắc đó, đám người Mộc Tra vừa mới ra khỏi cơ sở giải trí kia không lâu, trên đường đang lái xe đưa Đình Hùng quay về thì điện thoại vang lên.

"ALo... Cái gì? Thi thẽ vừa vớt đã bị cướp?"

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 440

Cự Thú

Trong lúc kinh ngạc, hần cùng với Đinh Hùng liếc mắt nhìn nhau, ngày hôm qua phát sinh vụ án ở Thái Bình Sơn, cũng bởi thủy triều lên quá nhanh, sóng gió lớn, hôm qua huy động nhân lực trực vượt, nhưng mà vớt mấy lần đều thất bại.

Tới hôm nay mới đưa được hai chiếc xe lên, nào ngờ thi thể trong xe còn chưa kịp đưa về cục cảnh sát thì đã bị cướp, đúng là vô pháp vô thiên. Sau khi nói lại vài câu, hần cúp điện thoại:

"Không chết người, nhưng hành động của đối phương rất nhanh, bên chúng ta bị đánh ngất xỉu mấy người, căn bản là họ không kịp phản ứng."

Đinh Hùng gật đầu:

"Rất chuyên nghiệp đó."

"Chắc là bọn lính đánh thuê Thái Lan. Tô Lạp Phỏ..."

Mộc Tra sờ sờ môi, trong mắt toát lên sự giận dữ.

Hơn một giờ sau đó, trong một xưởng đóng tàu ở Hồng Kông, một đồng lửa được đốt lên, rượu mạnh cũng được đem tới. Hơn 20 người quây quanh đồng lửa này, trong đó có một gã người Thái Lan đeo khăn trùm đầu màu trắng, cao 1m8, ánh mắt sắc bén.

Hần rót rượu, xoay người đi tới một căn nhà nhỏ trong rừng cây cách đó không xa.

Dưới một gốc cây, Mân Côn đang đứng đó với ánh mắt âm trầm, tướng mạo của hần ngấn, lại lẩn lộn giang hồ nhiều năm, tuổi tác cũng đã già rồi, hiện giờ không còn mạnh mẽ nữa.

Việc con trai hần chết đã là một cú đòn tiêu diệt hần thêm, sức khỏe của hần lúc này dường như đã suy yếu, khí thế lão đại của hần tích súc bao nhiêu năm, nay trở thành một cảm giác âm lệ có tả cũng không được.

"Tôi mang theo em tới tới đây, không phải là đi tìm cái chết, tư liệu ông cho tôi không chính xác."

Đi tới nơi ở trên đường Mân Côn, người đàn ông đeo khăn nói.

"Tư liệu cho ông, ông cũng đã xác nhận, nào ngờ giữa đường xuất hiện kẻ khác."

Mân Côn khàn khàn trả lời.

Tô Lạp Phô liếc mắt nhìn hắn:

"Tôi hiện giờ không muốn truy cứu việc này, ai làm, ông mau chóng điều tra ra, bắt kẻ là ai... Không thể để cho hắn sống." Nói xong câu đó, hắn đi ra một hướng khác, Mân Côn nhìn hắn bóng lưng, một lát sau mới mở miệng.

"Tôi chết con, ông mất em trai, hiện giờ chúng ta đang đứng chung trên một con thuyền..."

Nghe thấy câu này, Tô Lạp Phô quét mạnh cái tay trúng một thân cây, trong trời đêm, chỉ nghe xôn xao một tiếng, gỗ vụn bay tứ tung, một cái thân cây to bằng bát com đã bị hắn đánh gãy, đổ rầm rầm xuống bên cạnh.

Trên bờ biển, ánh lửa tí tách, chiếu lên mặt mọi người lúc sáng lúc tối...

Sáng sớm ngày thứ hai, sau khi nói chuyện điện thoại với Đinh Hùng, Mục Thanh Thanh cũng biết chuyện tối qua mấy xác chết bị cướp, nhưng mà chuyện này không liên quan gì tới nàng, chuyện có liên quan là tối qua nàng ngủ không ngon giấc, hai vành mắt thâm đen.

"Cũng tại cậu, làm hôm qua tôi khó ngủ..."

Lúc ăn điểm tâm sáng, nàng bày tỏ oán giận với Gia Minh, cả ngày tiếp theo tương đối chán, hai người ở trong phòng ngồi xem ti vi, Mộc Tra gọi điện thoại tới ân cần thăm hỏi, điều này lại càng khiến cho Mục Thanh Thanh thêm phiền muộn, mình tới đây là để giúp họ, ai ngờ lại là một phiền toái.

Chạng vạng, hai người vào thành phố mua đồ, buổi tối xem ti vi, xem video, tới hơn 10 giờ thì về phòng ngủ, không nói chuyện.

Qua mấy ngày, căn cứ từ những tin tức mà Đinh Hùng lấy được, vụ án không có tiến triển gì, Đại Phi chưa chết, Mân Côn cũng không xuất hiện. Mấy hôm nay hai bang phái kịch liệt sống mái với nhau, cảnh sát bắt một nhóm người, nhưng không phải đầu não, ý nghĩa không lớn.

Cứ như vậy cho tới chiều thứ 3, lúc đi ra ngoài tản bộ, Mục Thanh Thanh bỗng nhiên nhìn thấy một người.

Chỗ này không phải là nơi phồn hoa, xung quanh chỉ là những khu nhà trọ bình hường, chạp chí còn giống như một khu nhà ổ chuột.

Lúc sáng sớm, Hồng Kông có gió mát, bầu trời lúc này âm u, nắng sớm không hiện, gió thổi tung những túi nhựa trên đường giống như là mùa thu đã tới.

Mục Thanh Thanh và Gia Minh vào thành phố mua ít đồ, khi đi tới một đoạn đường nhỏ, nàng nhìn về một bóng người phía trước nhíu mày, sau đó đi theo.

"Tôi còn có việc, cậu đem đồ về trước, không có vấn đề gì chứ."

Sau khi dặn dò Gia Minh một lần, nàng theo người kia đi vào một con đường, lúc này nàng mới khẳng định, người kia chính là Vĩ Chí Cường, người mà đám cảnh sát Mân Côn đang tìm mấy hôm nay.

Nàng vừa đi theo, vừa lấy điện thoại ra gọi cho Mân Côn. Lúc này mặt trời chiều đã hơi xuống, những căn nhà bên đường bắt đầu sáng đèn, nàng sờ sờ bên hông, mới biết là mình không mang súng, không khỏi nhúu nhúu mày, nhưng vẫn theo sau.

Lúc này đã tới một khu nhà, trông giống như một khu bình dân, xa xa có một rừng cây nhỏ, trông nó giống như một xưởng sản xuất đã bị đóng cửa.

Càng đi về phía trước, người trên đường càng ít, nàng vừa gọi điện thoại vừa đi theo Cường ngược tới một ngọn núi.

Không bao lâu sau, Cường ngược đi vào một khu nhà xưởng đã bỏ hoang, tiến lên một căn nhà óc ba tầng.

Nói là nhà máy, chứ thực ra đây chỉ là một xưởng sản xuất thủ công.

Căn nhà ba tầng kia chính là ký túc xá kiêm luôn phòng làm việc, hiện giờ chắc là không có người bên trong, chỉ có một gian phòng ở trên tầng 3 sáng đèn. Ở xung quanh đây là toàn rừng cây, đường nhỏ ngang dọc, nếu như không quen đường muốn tới thực khó vô cùng.

Sau khi nói tình hình với Mộc Tra xong, nàng cố gắng đi tới tiếp cận để quan sát tình hình.

Đột nhiên, nàng thấy ánh đèn trên tầng 3 tắt ngúm, sau đó một gian phòng khác lại sáng lên, đại khái là sau đó một lúc, có một thanh âm vang lên.

"Cảnh sát Mộc."

"Hông bét..."

Phốc ---- Lúc nghe thấy giọng nói kia, trong lòng nàng đã có cảm giác không tốt, nàng không quay đầu lại, tung mình nhảy ra ngoài, một tiếng súng có găng giảm thanh vang lên, làm cho một thân cây ở phía sau bị đánh vỡ, vụn gỗ bay tứ tung.

Thân hình vừa rơi xuống, nàng đã tiếp tục nhảy vài cái nữa, lúi nhanh vào trong rừng, đạn cứ như hình với bóng bám theo nàng, trúng vào cây cối và mặt đất. Nàng ngồi thụp xuống một bức tường thấp, cầm lấy điện thoại di động.

"Tôi bị phát hiện, các người còn bao lâu nữa?"

Ngó đầu ra quan sát tình hình, một viên đạn lại xượt qua.

"Đại khái còn phải năm phút nữa, tình hình bên đó thế nào?"

"Tôi không sợ hấn đuổi theo mà sợ hấn chạy trốn, trong nhà có xe, bọn họ lại thuộc đường, các anh đang tới từ phía nào?"

Mộc Tra nhìn bản đồ, nói:

"... Phía tây."

Mộc Thanh Thanh phiền muộn hít một hơi, quan sát, lùi lại, quan sát, phía bên kia đã không còn bóng người cầm súng, quả nhiên, khi phát hiện ra

minh, việc làm đầu tiên của họ là chạy trốn.

Nàng cầm điện thoại nói:

"Xung quanh không có cảnh sát nào tới giúp hay sao?"

"Tôi đã thông báo cho những cảnh sát tuần tra xung quanh, có thể tới kịp hay không còn nói khó, đường xá xung quanh quá phức tạp, một khi để bọn họ chạy mất sẽ rất khó đuổi theo."

Mộc Tra dừng một chút, rồi nói tiếp:

"Đội trưởng Mộc, một mình cô ở đó không nên quá mạo hiểm, chúng ta đối mặt với phần tử cùng hung cực ác, tin rằng cô cũng hiểu điều này."

"... Tôi biết."

Nàng bỏ điện thoại vào túi, đưa tay tìm xem có thứ gì có thể phòng thân hay không, nhưng mà chỉ có mỗi một cái chìa khóa, cắn răng, nàng chạy tới hướng cửa căn nhà.

-o0o- Lúc chạy tới khu nhà kia, thấy bốn người Cường ngóc từ trên lầu chạy xuống, vội vội vàng vàng lên xe.

Mục Thanh Thanh nhìn tình hình xung quanh một chút, nhặt một hòn đá ở dưới đất, chạy tới khoảng hơn 10 mét thì thấy tiếng động cơ ô tô vang lên.

Nàng đứng trong bóng tối của con đường, sau một lát, chiếc xe gào thét lao ra, lúc đang định ngoặt tay lái thì Mục Thanh Thanh cầm hòn đá ném tới, đập thẳng vào cửa kính phía trước.

Dưới tác dụng của lực, cửa kính phía trước vỡ tan.

Chiếc xe con phanh lại, quay đầu, đâm thẳng vào hai gốc cây bên đường, cửa thủy tinh nát bầy.

Cắn răng định lao ra, nhưng mà chưa kịp định hình thì đạn từ trong xe đã rít lên, Mục Thanh Thanh trốn sau một thân cây, hít sâu một hơi, nói:

"Vi Chí Cường, ngươi trốn không thoát đâu!"

"Con mẹ mày!"

Trả lời nàng chỉ là một tiếng chửi.

Đạn cứ rít lên liên tiếp, Mục Thanh Thanh cuộn mình lăn vài vòng dưới đất, ôm đầu trốn sau một cây đại thụ, tiếng đạn phốc phốc phốc phốc xẹt qua bên người.

Mắt thấy chiếc xe con quay đầu lao lên đường định đi, trên tay của nàng không súng, lúc này không bị thương cũng là may mắn, cho nên nàng không

còn cách nào cản lại cả.

Trên đường đèn sáng, ở trong rừng cây coi như an toàn, mắt thấy chiếc xe con lao đi, nàng tiến lên vài bước, nhìn thấy chiếc xe con đang định rẽ sang một con đường khác.

Nhưng mới tới ngã ba, có một chiếc xe màu đen... từ bên cạnh vọt ra, chắn ngay trên đường, Mục Thanh Thanh thờ dài một hơi.

"Cuối cùng thì cũng gặp..."

Trong lòng nghĩ như vậy, chiếc xe con kia mở cửa, có mấy người trên xe bước xuống, trong tay mang súng tự động, áp sát đám người Cường ngốc, sau đó tiếng súng vang khắp bầu trời đêm.

Trong màn đêm tiếng súng từ rất xa truyền đến, đám người Mộc Tra chia làm mấy đường, đang lao từ hướng nhà xưởng kia tới đây, vì vậy mà gặp Mục Thanh Thanh.

Lúc này mùa hè, mọi người ăn mặc tương đối phong thanh, Mục Thanh Thanh bề ngoài chật vật cũng chẳng giấu được, trên người dính đầy bùn đất, cũng may là chỉ bị xước da, chứ không bị thương nặng gì. Sau khi gặp 5, 6 người Mộc Tra, thấy Đinh Hùng cũng tới đây, mấy người khác tản ra xung quanh đề phòng.

Mộc Tra nhíu mày khi nghe tiếng súng từ rất xa vọng tới:

"Đám người Vĩ Chí Cường này quá kiêu ngạo... Đội trưởng Mục, bọn họ có bao nhiêu người?"

"Không chỉ có Vĩ Chí Cường."

Mục Thanh Thanh cố gắng điều chỉnh hô hấp:

"Lúc này còn có... một nhóm người khác tới đây, hiện giờ bọn họ đang đuổi giết Vĩ Chí Cường, đều dùng vũ khí hạng nặng..."

Nói đến đây, nàng ngẩn người, nhìn Mộc Tra và Đinh Hùng nói:

"Là Mân Côn..."

"Điên rồi..."

Mộc Tra cười lạnh một tiếng, sau đó cầm lấy bộ đàm:

"Mọi người chú ý, đám người Mân Côn cũng tới, hỏa lực rất mạnh..."

Hắn còn chưa nói xong, đã có người hô lên:

"A Văn trúng đạn rồi, có tập kích, bọn họ tiến tới chỗ chúng tôi..."

Cùng lúc đó, ở một khu vực khác, Mân Côn và Tô Lạp Phô xuống xe.

"Tìm được Cường gốc rồi... đúng là trùng hợp..."

Hai người nhìn nhau nói:

"Vậy thì giải quyết cả thể..."

Dưới ánh đèn mờ nhạt, Tô Lạp Phô cầm điều thuốc trong tay ném xuống, sau đó dùng giày da dẫm nát.

Sự tình bây giờ phát triển rất nhanh, nhanh tới mức không kịp ngẫm nghĩ, trong mấy phút ngắn ngủi, họ mới phát hiện không chỉ mình đuổi giết Vĩ Chí Cường, mà còn có cả Tô Trọng án.

Tuy rằng đám Mộc Tra được huấn luyện đầy đủ, có mấy người còn ở trong đội Phi Hồ điều tới, thế nhưng hỏa lực của họ mạnh hơn, cho nên bị đánh cho tan tác.

Lúc này theo Mân Côn và Tô Lạp Phô tới đây, ngoại trừ những phần tử tinh nhuệ đi theo Mân Côn, còn có... nhóm lính đánh thuê đã được khảo nghiệm qua sinh tử. Dưới sự phối hợp của họ, cho dù có phải chống lại đội Phi Hồ, họ cũng làm được.

Qua mấy phút, mấy tổ trọng án tập hợp lại ở chỗ nhà xưởng bỏ hoang, trên người họ toàn là bụi đất, có người còn có máu, ba người đã chết, bốn người bị thương.

"... Mân Côn đã điên rồi..."

"Tiếp viện sao còn chưa tới..."

"Đã gọi họ rồi..."

Để tránh làm bia ngắm cho đám ở bên ngoài, bọn họ không dám bật đèn, trong bóng tối có người rên rỉ, có người dụng phải thứ gì đó, hung hăng mắng một tiếng, đột nhiên tiếng súng vang lên, cửa sổ vỡ tan.

Sau đó, hai bên điên cuồng nổ súng, tia đạn bắn khắp nơi trong phòng, một cái thùng thủy tinh bị bắn vỡ, bên trong có một thứ nước chảy ra, một gã cảnh sát bị trượt chân ngã đập đầu ề phía sau. Ùng ùng, bên ngoài nhà xưởng vẫn vang lên tiếng súng.

"Phải tìm cách xông ra..."

Mục Thanh Thanh tựa ở bên tường nói, đột nhiên, có một tiếng động lớn... từ phía khác vang lên.

"Không được nhúc nhích ---- "

"Không được nhúc nhích!"

"Buông súng buông súng buông súng..."

Cái nhà xưởng này có vài gian phòng, Mộc Tra đưa mắt nhìn sang, chỉ thấy ở bên ngoài có mấy người cầm súng đang giăng co.

Bên trong có cả đám người Vĩ Chí Cường, hấn và đồng bọn đang cầm súng nhắm thẳng vào đầu một cảnh sát, đám người Mộc Tra dùng súng nhắm vào bọn họ.

Dưới tình hình này, không ai dám bóp cò, hai bên giăng co một lúc, một gã đồng bọn phía sau Vĩ Chí Cường dùng súng nhắm ngay vào gáy hấn.

"Buông súng."

Người kia hô hấp dồn dập, nói:

"Cường ca, anh và Thắng ca bỏ súng xuống đi."

Biến hóa này giống y như trong phim, Mục Thanh Thanh hướng ra ngoài cửa sổ nổ hai phát súng, đưa mắt nhìn sang bên kia, chỉ nghe Vĩ Chí Cường nói:

"Tiểu Bạch, tao coi mày là anh em, mày lại bán đứng tao..."

"Ai bị bán đứng trong phim cũng nói như vậy."

Tiểu Bạch thở ra một hơi:

"Xin lỗi, Cường ca, tôi là cảnh sát, anh buông súng đi."

Bên ngoài lại có tiếng súng vang lên, tia lửa bắn tứ tung, Vĩ Chí Cường buông súng nở nụ cười:

"Bắt tao thì thế nào, Mãn Côn điên rồi, chúng ta chẳng ai chạy thoát cả."

Đây là sự thực, không ai lên tiếng trả lời, lúc trước theo hấn tới đây có 4 người, một người đã chết.

Mộc Tra còng tay Cường ngốc và A Thắng, nhìn Tiểu Bạch nói:

"Hoan nghênh về đơn vị"

Mục Thanh Thanh quan sát ánh lửa bên ngoài, trong lòng trở nên nghi hoặc. Mộc Tra an bài nằm vùng, vậy rõ ràng hấn biết tung tích của Cường ngốc, tại sao lại không nói. Hấn rất cục muốn làm gì.

Hiện giờ không phải là lúc hỏi vấn đề này, trong lòng nàng ấn định mấy điểm nghi vấn, mắt thấy Mộc Tra quay người lại, mới đi được một bước, thì một viên đạn lạc bắn thẳng vào trong xương, đập trúng một cái máy, bắn thẳng vào hạ bộ hắn. Hắn che người, từ từ ngã xuống.

-o-o- Lúc này, Mộc Thanh Thanh tiến lên kiểm tra tình hình, một cảnh sát ở bên cạnh đột nhiên ngã xuống, không biết địch nhân trốn ở đâu tập kích, nàng quay đầu nhìn quanh bốn phía, phát hiện ở cách đó không xa, Tiểu Bàn bị dính đạn ở đùi, Đinh Hùng hình như là không việc gì, nhưng phần lớn những cảnh sát ở xung quanh đều bị thương.

Nữ cảnh sát duy nhất trong tiểu tổ của Mộc Tra cũng bị bắn tia, ngã trên mặt đất, thường ngày người ta nói nàng có quan hệ mập mờ với một cảnh sát khác, nhưng hiện giờ vẫn liều mạng nổ súng ra phía ngoài.

Mộc Thanh Thanh đỡ Mộc Tra dậy, lui ra phía sau dựa hắn vào tường, lúc này cũng có hai cảnh sát khác chạy tới, vị trí trúng đạn là vào hạ bộ, cho nên không tới mức trí mạng.

"Hắn nói đúng."

Mộc Tra đề vị trí trúng đạn cười cười:

"Chắc là không ra được nữa, đội trưởng Mộc, thật là ngại khi ảnh hưởng tới cô và đội trưởng Đinh."

"Đừng nói như vậy, tiếp viện sẽ tới ngay bây giờ thôi."

"Trước khi họ chạy tới, đám kia đã giết chúng ta xong rồi."

Mộc Tra cười, nhe răng nhin đau:

"Mân Côn điên rồi, tôi vốn cho rằng sự tình hôm nay phải mấy hôm nữa mới xảy ra, ai ngờ có biến..."

"Có ý gì..."

Câu nói này không đầu không đuôi, Mộc Thanh Thanh nhíu mày, đứng vào lúc này, tiếng súng bên ngoài nhỏ đi, sau đó, điện thoại trên người Mộc Tra vang lên, hắn chậm rãi lấy điện thoại cầm ở trên tay, nói một câu:

"Các người phải nhân cơ hội chạy đi, nhưng không biết là có cơ hội hay không..."

Sau đó hắn nhận điện thoại.

Giọng nói bên kia có vẻ khàn khàn:

"Thanh tra Mộc, ông có nghĩ mình sẽ có ngày hôm nay không?"

Sau đó, Mộc Tra cười rộ lên.

Xưa nay hắn là một người nghiêm túc, nhưng tới lúc này lại cười sáng khoái hơn lúc nào hết.

"Thanh tra Mộc, ông có nghĩ mình sẽ có ngày hôm nay không?"

Mộc Tra bị trúng đạn, giọng nói hơn run, nhưng mà lại có vài phần tươi cười và đắc ý:

"Mày không có đường lui, Mân Côn, chuyện lớn tới mức này, cấp trên sẽ không bỏ qua cho mày, cho dù mày có là Tân Nghĩa An cũng vậy thôi... Mày nhất định phải chết!"

Bên kia trăm dặm một lúc, Mân Côn nói:

"Tao gần đây mới biết, chuyện gì cũng do mày bày ra cả..."

"Khụ... Đương nhiên là tao, nhưng mà kế hoạch của tao đơn giản thôi, ai ngờ chuyện lại phát triển ngoài sự tưởng tượng của tao nhiều lắm, so với kế hoạch của tao còn lý tưởng hơn. Nếu không, tao đẩy mày tới bước này thế nào được..."

Mộc Tra cười cười:

"Mày xếp người vào trong đội của tao, chẳng nhẽ tao không biết cho người vào nằm vùng bên mày ư? Vốn tao chỉ muốn gây xích mích một chút giữa mối quan hệ của mày với Cường ngọc, sau đó cho mày và Đại Phi sống mái với nhau, ai ngờ con của mày lại đoán mệnh... Mày có biết không? Khi biết tin con mày chết, tao vui vẻ vô cùng, cho nên mới giữ mày ở cục cảnh sát để ăn mừng, thế nào, mày có thoải mái không?"

Trong nhà xưởng, Cường ngọc và A Thẳng dùng ánh mắt độc ác nhìn vào tên nằm vùng Tiểu Bạch, xưa nay hai người đối với tên này rất tốt, hắn lại nhanh nhẹn, mới chỉ nói mấy câu đã vạch rõ ý mượn dao giết người của Mân Côn, khiến cho đôi bên bất hòa, hiện giờ nhớ lại mới biết là mình rơi vào bẫy của người khác.

Mân Côn hít sâu một hơi:

"Tại sao mày lại muốn làm như vậy?"

Mộc Tra cười cúi đầu:

"Chuyện đã xảy ra nhiều năm rồi, có lẽ mày không còn nhớ nữa, cha tao bị mày chém chết, khi đó mày với một tên côn đồ khác, tao nhớ rất kỹ... Mày xem, con mày đã chết, mày làm lớn như vậy, cũng rất nhanh xong, cha tao chết trong tay của mày, mày bây giờ có thể bắt chấp giết tao. Mày giết cả nhà tao, tao giết cả nhà mày, tao nghĩ chuyện này rất công minh, tao là người tốt, mày chết sẽ bị thiên hạ chửi, còn tao chết sẽ được huân chương..."

Hắn ôm bụng, ha hả cười đến hải lòng.

Mân Côn ở bên kia hô hấp dồn dập, một lát sau hỏi:

"Vu án bắt cóc mấy ngày hôm trước, là ai xuất thù cứu người."

"Quan hệ giữa tao với mày có tốt không? Tại sao tao phải nói cho mày biết? Nếu tao báo đó là đội Phi Hồ làm, mày có tin không? Ha ha..."

Khi hắn cười, Mân Côn đưa điện thoại di động cho Tô Lạp Phổ, Tô Lạp Phổ mặt âm trầm, cầm súng lục từ trong phòng đi ra ngoài.

"Phong tỏa xung quanh, tao phải đích thân giết chết đám này."

Câu nói cuối cùng của Mộc Tra chỉ xuất phát từ tâm lý vui đùa, không ngờ lại mang tới cho mấy người xung quanh một bóng ma.

Cái nhà máy này tuy rằng không lớn, nhưng các đồ vật ẩn náu cũng không ít, khi tiếng súng ít dần, có mấy người bên trong định xông ra.

Dù sao thì nơi này đã bị người ta hoàn toàn vây quanh, nhưng không phải là hết cơ hội.

Có hai gã cảnh sát lao ra phía cửa, mỗi người trốn ở một bên, ở phía cửa sổ bên này, Tiểu Bàn và những người còn lại yểm trợ, trong khi đang tìm cơ hội thấy một người nghênh ngang đi vào trong nhà xưởng.

Lúc này, trong ánh lửa bập bùng, có một bóng người không ngừng đưa, từ lúc khai chiến cho tới bây giờ, họ mới nhìn thấy có người nghênh ngang xuất hiện trong làn hỏa lực của đôi bên tới như vậy.

Tiểu Bàn và mấy người bên cạnh hứng thú, chuẩn bị giơ súng, khi người kia bước vào cửa, hai gã cảnh sát lao tới, tiếng trùng vang lên, bóng người kia cũng động thủ.

Trong ánh lửa chập chờn, bóng người in trên đất như một bóng ma đang múa, người kia xông ra ngoài, trong tiếng súng, ánh đao hình bán nguyệt hiện lên, máu tươi bay khắp không trung.

Ba bóng người giao thoa với nhau, tiếng súng không ngừng vang lên, chỉ trong nửa khắc, hai gã cảnh sát đã bị chém vô số đao, súng thì bắn không trúng đối phương.

Đợi khi hai người này ngã trên mặt đất, máu tươi đã thấm ướt toàn thân, người cầm đao cũng lao vào trong một góc chết, nói với giọng không tính là chuẩn.

"Tao tới rồi, các ngươi đều phải chết."

Cảnh tượng này qua đi, nhìn hai cỗ thi thể trên mặt đất, trong nhà xưởng trở nên yên tĩnh.

Trong bóng tối bên kia có tiếng súng vang lên, kèm theo một tiếng "a" thâm thiết, sau đó lại không một tiếng động.

Mọi người tập trung lại với nhau lâu như vậy, bọn họ tự nhiên có thể nhận ra, tiếng kêu này thuộc về ai.

Cổ nén sự đau nhức do vết đạn bắn trên đùi lại, Tiểu Bàn nuốt một ngụm nước bọt, ngắm nhìn bốn phía, phần lớn người ở nơi này đã bị thương, ở bên

ngoài lại có hòa lực mạnh bắn tới, căn bản bọn họ sẽ không sống được. Hiện giờ người kia hoàn toàn tới đây, đã có thể chứng minh hắn có khả năng giết sạch tất cả mọi người, tuy rằng cũng rất khó tin tưởng...

Hắn đặt tay lên cò súng, kiểm tra đạn trong túi và lên đạn, tiếng kêu thảm thiết kia dường như vẫn còn quanh quẩn bên tai, có tiếng bước chân đã đi chuyên tới bên này...

Điều này tự nhiên là ảo giác.

Ngay khi Tô Lạp Phô giết chết người thứ ba, trong bóng tối sau lưng hắn truyền tới một thanh âm bình thản.

“Tìm được một người, mày là Tô Lạp Phô đúng không?”

ÂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 441

Từ Thành Ngoài Cửa Sở

Xoát một cái, Tô Lạp Phổ xoay người lại, tay trái rút súng, chĩa họng súng vào trán của người kia, trong ánh lửa chập chòn, người nọ hai tay đút túi quần, nhún vai, lạnh nhạt nhìn hắn.

Vài giây sau đó, Tiểu Bàn nhìn thấy một bóng đen bay ra ngoài, ầm một tiếng đập vào máy móc, hắn không rõ cái gì rơi xuống đất, theo hắn đánh giá đó là một xác chết.

Chi có ở bên kia, trốn ở trong phòng và 10 tên lính đánh thuê ở trên mái nhà mới thấy rõ, người từ trong bóng tối bay ra, đập vào máy móc, xương cốt toàn thân nát bấy, chính là Tô Lạp Phổ.

Tô Lạp Phổ giống như một túi rác bị người ta ném đi, giống như là đã bị một con cự thú mai phục trong bóng tối cắn xé...

Tiếng súng đột nhiên trở nên kịch liệt.

Ngọn lửa vẫn bập bùng trong đêm, trong cái bập bùng sáng tối đó, người kia đứng trong góc phòng, nhìn lên bàn tay phải dính máu, sau đó giơ lên, liếm thử, khi xoay người lại, có một bóng người vọt sang hành lang khác.

Dưới tiếng súng mãnh liệt, tiếng tường đổ đá bay, người nọ hiển nhiên là muốn đột phá vòng vây, nhưng mà bị hỏa lực ép cho buộc phải trở về, hắn lao ra, ngẩng đầu nhìn thấy bóng người trước mặt, vô ý thức giơ súng, bóp cò, bằng một tiếng, viên đạn xẹt qua tai hắn, đập vào bức tường phía sau, gạch men lát tường nổ tung, bóng người kia ngăn người.

"Gia, Gia Minh... sao cậu lại tới đây..."

Mục Thanh Thanh nhìn người đàn ông trước mặt, hơi chút sững sờ, lúc này nàng không có thời gian quana sát kỹ, khi nói xong một câu, lại quan sát làn đạn.

Nàng đi về phía trước, kéo theo Gia Minh ngồi xuống dưới đất, nhìn sang phía bóng tối của bên kia.

Phía trước có một bức tường dựng thẳng, có thể coi như là góc chết của đối phương, nàng nhìn cái cửa hông ở phía sau, thờ dòn đập.

"Vừa rồi có người xông lại, cậu có gặp hắn không... Chúng ta không xông ra được, phải chạy trở về, cảnh sát cũng sắp đến rồi..."

Nói xong nàng nhìn khuôn mặt Gia Minh, nói:

"Cậu xảy ra chuyện gì vậy, bảo cậu cầm đồ về nhà, sao cậu lại trở về đây!"

Lúc này uy hiếp của cái chết đã ở gần trong gang tấc, nàng nói chuyện, cánh tay khẽ run, chỉ chỉ về cửa hông cách đó không xa:

"Tôi chỉ nói một lần thôi, cậu chạy theo tôi, có biết không? Một..."

Lúc này tình hình đã không cho phép chần chừ, lúc này nàng ở phía bên kia, cho nên không biết chuyện của Tô Lạp Phổ, chỉ nghe được một giọng nói:

"Tao tới rồi, chúng mày đều phải chết".

Dù sao thì cảnh sát cũng sắp tới rồi, nếu như không xông ra được thì phải kiên trì thêm vài phút.

"Ba" một tiếng, nàng kéo Gia Minh xông ra ngoài, giữa đường hình như là Gia Minh không cẩn thận đẩy nàng một cái, một viên đạn xẹt ngay qua sau lưng Mục Thanh Thanh, thân hình của nàng hơi lảo đảo, sau đó đập mạnh một cái, phốc một tiếng đã đứng ở sau cửa công.

Gia Minh đứng ở sau lưng của nàng, quay đầu nhìn ra ngoài.

Dưới sự hướng dẫn của Mục Thanh Thanh, hai người dán vào tường đi qua mấy gian phòng, lúc đi tới phòng khách, đạn không ngừng từ bên ngoài trút xuống cửa sổ, phàm là những thứ gì có thể nhìn thấy từ bên ngoài, đã bị phá hỏng không còn chút gì cả.

Mộc Tra bị thương ngồi ở góc tường, Tiểu Bàn thì nép vào cửa sổ, Đinh Hùng tựa vào một bức tường đổ, xem ra trên tay cũng đã bị thương, lúc này còn đang chảy máu.

Mấy người còn lại đều tự tìm chỗ trốn, lúc này họ còn bán trả, bya giờ thì không thể được, vì thò đầu ra ngoài là ăn đạn ngay, mấy người bị thương ở phía đó mà muốn qua bên này cũng là một vấn đề.

Mắt thấy có người vào, đám người Mộc Tra vốn đã gờ súng lên, sau đó hạ xuống, hấn một tay che vết thương trên bụng, đau tới mức đổ mồ hôi:

"Không có cách nào ư?"

"Bốn phía đều là địch nhân... tiếp viện sắp đến rồi chứ?"

"Đúng vậy..."

Nói thì nói vậy, nhưng mà lúc này hòa lực của đối phương không ngừng phủ xuống, đang di chuyển vào bên trong, hiện giờ chỉ còn cách mạo hiểm xông ra ngoài, nếu như để cho họ tiếp cận thì sẽ chết cả.

Trong khi nói chuyện, một người cảnh sát chú ý tới người đàn ông phía sau Mục Thanh Thanh, hỏi:

"Sao hắn cũng tới đây..."

Câu hỏi này còn chưa dứt lời, thì trên cửa sổ đột nhiên rơi xuống một thứ, Mục Thanh Thanh quát to một tiếng "nằm xuống..." sau đó tiếng nổ ầm ầm vang lên, ngọn lửa lan tứ tung, khí nóng ép ra bốn phía.

Nhà xưởng rất lớn, lựa đạn không trúng ai, nhưng mà hơi ép cuộn cuộn, một số vật nhỏ như vụn gỗ, mảnh sắt bắn ra, đập vào trên tường, bụi bặm bay tứ tung, ngói trên nóc phòng cũng rơi cả xuống.

Cách đó không xa Đình Hùng đẩy mạnh một thứ gì đó trên người, nhìn sang phía bên này, thấy Mục Thanh Thanh đang phủi bụi trên đầu, ngọn lửa chấp chờn tạo thành những ánh sáng hư ảo, tiếng ông ông vang lên cả trong tay, mấy người lục tục bỏ chạy.

"Phải lập tức xông ra..."

"Không có cơ hội..."

"Đi bên kia."

"Phải liều mạng."

"Xin lỗi... là tôi hại mọi người..."

Trong lúc nguy cấp kiểu gì cũng có người không giữ được bình tĩnh, mọi người nói chuyện với nhau, ý tứ ai cũng hiểu, có một số người chỉ vào Gia Minh nói:

"Nhất định có lỗ thủng, nếu hấn có thể đi vào được, thì chúng tôi vòng vây của họ vẫn sơ hở..."

Lời còn chưa dứt, lại một tiếng động lớn truyền tới, bức tường mà lúc này Gia Minh và Mục Thanh Thanh nép vào để đi bây giờ đổ ụp xuống. Mục đích của đám người kia là giết người, chúng cũng không hề cố kỵ gì cả, phóng cả lựu đạn vào trong.

Mục Thanh Thanh giơ tay lên, hướng phía bên ngoài nổ hai phát súng, một gã cảnh sát bị thương ở bên cạnh cũng "a" lên một tiếng, nổ súng.

Mục Thanh Thanh đi theo phía sau người này không ngừng nổ súng, cảm giác ù tai do lựu đạn nổ vẫn còn, tâm tình nàng bây giờ cũng hỗn loạn, có lẽ là sắp chết, nhưng lúc này không kịp nói chuyện từ biệt.

Bốn phía toàn là lửa, bụi, máu tươi, đạn xẹt, tất cả những hành động của họ hiện giờ đều có chút vô ý thức, là dừng khí lúc tuyệt vọng, bởi vì chỉ có thể làm vậy họ mới có hi vọng sống.

Nhưng mà cho dù có liều mạng cũng không bù đắp được sự chênh lệch hiện giờ, người đi trước Mục Thanh Thanh mới vọt tới chỗ cửa sổ, thì thân hình đã bay ngược trở lại, nàng hầu như có thể nhìn thấy máu tươi tung tóe trên thân thể người kia.

Tay phải cầm súng của hấn vẫn vung lên không trung, có lẽ hấn chưa kịp bắn một phát nào.

Nàng quan sát ở bên ngoài, thấy có ba tên đang cầm súng tự động, giống như là từ thân ngoài cửa sổ.

-o0o- Cùng lúc đó, một bóng đen xẹt qua bên người nàng, đón lấy khẩu súng lục trên không trung, đẩy thi thể của đối phương sang một bên.

Bị trượt chân, Mục Thanh Thanh ngã xuống mặt đất, nàng vô ý thức vươn tay trái, tóm lấy áo của bóng đen kia.

Hành động này của nàng cảm giác như rất dài, dài tới mức vĩnh hằng, với lại nàng chưa hoàn toàn ngã xuống, nên vẫn nhìn thấy bên ngoài cửa sổ có những điểm hồng, đó là của những người bên ngoài kia.

Cùng thời khắc đó, ở phía đối diện, Mân Côn cũng nhìn thấy đầu một tên địch nhân ở ngoài nở hoa.

Lúc này hắn đã chuẩn bị rời đi, người ở ngoài cửa sổ chính là lính đánh thuê của Tô Lạp Phổ, Mân Côn thực ra không quan tâm tới Tô Lạp Phổ, con của hắn đã chết, hắn chỉ quan tâm tới chuyện báo thù.

Cho dù như thế nào, hắn cũng phải thừa nhận, đám lính đánh thuê này rất có thực lực, từ lúc bắt đầu đã hoàn toàn áp đảo ưu thế, bọn chúng di chuyển tới trước sân, đám cảnh sát bên trong bị ép tới mức không còn khả năng nổ súng.

Hôm nay đám Mộc Tra chết chắc, trong khi hắn vẫn còn thời gian rời đi, hắn cũng có thể ăn nói với con mình ở dưới suối vàng. Nhưng đúng vào lúc hắn đứng dậy, có một đóa hoa máu từ phía trước bắn tới.

Máu tươi phụt vào bức tường phía sau, đầu người kia bị bắn nát, một nửa sọ bắn ra ngoài, máu tươi tung tóe, khung cảnh điêu linh.

Người kia vẫn duy trì tư thế cầm súng ngã xuống, một gã thủ hạ thân tín đi tới chỗ hắn, khi đi qua cửa sổ, khuôn mặt hắn bị bắn mất một nửa, chi một thoáng mà xương cốt và máu tươi bắn tóe ra.

Một giây trước còn sống tốt, một giây sau đã ngửa mặt lên trời, cả cái cầm cũng chẳng còn nữa. Bản thân những người kia không hề hay biết, cũng không hề có sự phòng bị, cứ tự động đổ nhào xuống đất.

Mất thấy tình cảnh như vậy, Mân Côn đứng im tại chỗ, trong nháy mắt đó, hắn có cảm giác trái tim mình đã ngừng đập...

Mấy giây sau đó, tiếng súng bắt đầu trở nên an tĩnh lại, lửa vẫn cháy, nhà xưởng vẫn hỗn độn, mọi người hoàn toàn không kịp phản ứng., Bọn họ vốn đã bắt đầu cố gắng bò dậy, mỗi người giơ súng, chuẩn bị liều mạng thì bây giờ chân tay luống cuống.

Mục Thanh Thanh đứng ở một góc, nhìn người đàn ông đã sống chung với mình hơn nửa năm đang cầm súng, lúc này hắn chính là người lấy băng đạn ở hông của nàng.

Bởi vì nàng do dự, kéo hắn ngồi xuống, nên trên người hắn bị bắn, lúc này hắn đứng trước cửa sổ, một tay cầm súng ngắm ra bên ngoài, chuyện duy nhất hắn làm là bóp cò.

Ba tên cầm súng tự động ở ngoài đã ngã xuống, phía bên kia cũng còn có mấy người nữa, một thi thể ngã từ trên tầng cao xuống dưới, đầu bị bắn nát.

Không có người nói chuyện, mọi người cứ kinh ngạc như vậy nhìn người kia, ánh lửa chập chờn bất định, không ai có thể lý giải tình cảnh này, lúc này, dịch nhân còn áp chế bọn họ, bây giờ một mình hắn áp chế cả đám người bên kia.

Mười mấy giây đồng hồ sau đó, Gia Minh hơi liếc nhìn Mục Thanh Thanh nói: "Tôi ra ngoài thanh lý, các người cũng chuẩn bị ra thôi."

Nói xong, hắn rút một thanh chùy ở bên người của một cảnh sát, nhảy ra cửa sổ, nương theo những vật yểm hộ ở trong sân, một lát sau, giết chóc bắt đầu xuất hiện.

Mộc Tra bò dậy, rất lâu sau mới có thể mở miệng nói:

"Đội trưởng Mục, người bạn kia của cô... Trước đây rốt cuộc là ai? Là bộ đội đặc chủng của giải phóng quân ư?"

"Ách, cái này..."

Mục Thanh Thanh lúc này mới phục hồi tinh thần nói:

"Tôi cũng không rõ ràng lắm..."

Cảnh tượng vẫn còn chút ánh sáng, Mục Thanh Thanh bò lên tầng chót nhìn xuống dưới, thấy Gia Minh một tay cầm súng, đang đứng ở một góc bắn tia đối phương.

Nàng cẩn thận từng li từng tí đi tới, trốn ở sau mái hiên của nóc nhà nhìn ra ngoài, thế bao vây của đám người kia đã bị đánh tan, đã có người bắt đầu bỏ chạy.

Mỗi một lần Gia Minh nổ súng, trong bóng đêm lại có một người ngã xuống, có người kêu thảm thiết, có người ngay cả kêu cũng không kịp.

Nàng nhìn vào khuôn mặt của Gia Minh, thấy hắn lúc thì thâm trầm, lúc thì nghiêm túc, sắc mặt này nàng chưa nhìn thấy bao giờ.

Trước kia hắn có thể là chất phác, hoặc là thâm trầm, vậy mà về mặt hôm nay... Nói như thế nào đây, giống như là một kỹ sư hoàn thành xuất sắc công việc của mình, đang tính toán cẩn thận tỉ mỉ, ngoại trừ... nhưng bây giờ hắn đang giết người.

Nàng không biết mình có nên ngăn cản hắn không nữa, cũng không biết hắn còn có thể nghe mình hay không, đám Mộc Tra bây giờ không ai dám đi lên ---- chẳng ai biết hắn đang ở trong trạng thái như thế nào.

Trước kia, khi Mục Thanh Thanh giới thiệu Gia Minh cho bọn họ, nàng đều nói là Gia Minh có bệnh trong đầu.

Tiếng còi xe cảnh sát truyền tới, lần này đại quân đã kéo tới, giống như là bắt đầu lên núi. Khi Mục Thanh Thanh muốn nói chuyện thì Gia Minh cũng bỏ súng xuống.

"Chúng ta gặp lại sau nhé."

"Cái gì?"

"Mấy năm nay tôi ngẩn ngơ, có một số việc vẫn chưa hiểu rõ, nên không hi vọng có ai điều tra tôi cả."

"Câu, cậu muốn đi..."

Gia Minh đưa tay vỗ vỗ đầu:

"Muốn đi tìm một số người, làm một số việc, nhà của cô ở Giang Hải, có lẽ tôi sẽ tới tìm cô cũng không chừng. Nhà của tôi... chắc cũng ở Giang Hải."

Mục Thanh Thanh nhìn hắn:

"Cậu đã khôi phục trí nhớ?"

"Không tính là toàn bộ, nhưng một số việc vẫn nhớ."

Gia Minh cười cười, nụ cười hơi có phần cứng:

"Có một số chuyện tới khi gặp lại mới hiểu rõ được nó có ý nghĩa gì với tôi... Lần này cô dẫn tôi tới Hồng Kông bằng con đường riêng, sẽ mang lại cho cô phần phức lớn đó, cô phải chuẩn bị tâm lý."

Mục Thanh Thanh gật đầu, sau đó có chút hào hiệp nhún vai:

"Cùng lắm là bị cách chức chứ gì, chắc cũng không tới mức ngồi tù..."

"Nếu như cô bị bắt, không cần lo lắng, tôi sẽ cứu cô ra."

"Chuyện này... không tới mức như vậy chứ... Ha ha..."

Mục Thanh Thanh nở nụ cười, nàng thấy Gia Minh từ trên lầu nhảy xuống dưới, thì mới nhớ ra một việc:

"Này, địa chỉ nhà của tôi là..."

"Nếu tôi tới, tôi sẽ điều tra ra."

Dưới lầu, bóng người kia phát phát tay, Mục Thanh Thanh đứng ở trong gió, máu tươi lan tỏa trong không khí, nàng nhìn bóng người kia càng đi càng xa, cuối cùng biến mất trong rừng cây.

Đột nhiên nàng bật cười, nụ cười có chút phức tạp, chẳng biết là trong lòng có tư vị gì nữa...

ẤN SÁT

Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 442

Bầu Trời

Trong quán bar vui vẻ cuồng loạn, ánh sáng biến ảo, có một cô gái tóc đuôi ngựa chu miệng uống rượu, trong tiếng người âm ỉ, nàng có vẻ im lặng và lạnh lùng.

"Này, mỹ nữ, đi một mình sao."

Cầm một bình rượu, một gã nam nhân mặc áo sơ mi đen cười ngòai xuống đối diện:

"Lần đầu tiên thấy cô ở đây."

Nữ nhân liếc hần một cái, uống một hớp nhỏ rượu, ánh mắt nhìn về phía sàn nhảy, người lại nở nụ cười:

"Lần đầu tiên thấy cô ở đây, lại uống rượu như thế này, có lẽ độ rượu không cao, cho thử một ngụm xem thế nào."

Nói xong hần vươn tay muốn cầm bình rượu bên cạnh đối phương, nhưng mới đưa được một nửa đường đã bị người khác nắm lấy cổ tay.

Một nam nhân mang theo khí chất tang thương, nhưng lại có khuôn mặt trẻ con nói:

"Xin lỗi, nơi này có người."

Người kia nhìn cô gái không thèm để ý tới hần chút nào ở trước mặt, lại ngẩng đầu lên nhìn nam nhân nắm cổ tay của mình, sắc mặt trở nên độc ác, đưa tay rút ra:

"Mày ở đâu? Tao chưa thấy mày bao giờ."

"Đúng là không thấy thật."

"..."

Một lát sau, người nọ đứng lên, mắng một câu rời đi, sau khi hần rời khỏi, Tiểu Mạnh ngòai xuống vị trí đó, cười cười.

"Hần nói đúng, độ rượu này không cao, có thể thử một ngụm."

"Từ lượng của tôi không tốt, không muốn uống say."

"Đúng vậy, đã lâu rồi cô không uống..."

Tiểu Mạnh nhìn chung quanh, nói:

"Thế nào, có người mất cảm giác hay không?"

Đối diện, Sa Sa nghiêng đầu, nở nụ cười nhạt có vài phần châm chọc:

"Kỳ thực gần đây tôi ít tới những chỗ như vậy, anh cũng biết mà."

Cảm nhận được tâm tình của đối phương, Tiểu Mạnh gạt đầu, không nói gì nữa.

Một lát sau, Sa Sa mở miệng:

"Năm đó... A. Nếu như không xảy ra chuyện như vậy, anh biết hẳn thường dẫn tôi tới chỗ nào không?"

Tiểu Mạnh liếc nhìn nàng một cái:

"Trước kia cô thực sự muốn tiếp nhận bang phái?"

"Đại khái là vậy..."

"Khi đó cô muốn đi học đại học, Gia Minh..."

Nhắc tới cái tên này, sắc mặt Sa Sa lập tức thay đổi, Tiểu Mạnh hít một hơi. Bốn năm qua hai người cũng không nói chuyện với nhau nhiều, chủ yếu là do cô gái quá biệt lập.

Hiện giờ đã trở về được mấy hôm, hai hôm trước còn bị chấn động bởi trận đấu, lúc này đã hoàn toàn bình phục, nếu như nàng không muốn nói, hẳn cũng chẳng làm thế nào được cả.

"Gia Minh không muốn cô tiếp nhận bang phái, lúc đó khi hai chúng tôi nói chuyện phiếm, hẳn nói là cô muốn đùa, hẳn sẽ giúp cô đùa cho thật vui. Lúc đó hẳn cũng có suy nghĩ tới chuyện báo tôi tiếp nhận."

Thành thật mà nói khi đó tôi không có cái ý nghĩ này... nhưng mà tôi nghe lời hẳn.

Từ khi lão đại qua đời, hẳn đã muốn bỏ Sa Trúc bang rồi, khi đó hẳn hỏi tôi là muốn làm chuyện gì, lập công ty cũng được. Hẳn bảo cứ ở trong bang phái đánh đấm mãi cũng không ra sao.

Lúc đó tôi còn nghĩ, không biết hẳn có coi mình là bằng hữu thực sự hay không nữa.

Sa Sa uống chỗ rượu còn lại trong chén, nói:

"Hắn bàn giao hậu sự sao."

"Lúc đó tôi chưa nhận ra."

"Tôi quay về đây chuyện này."

Nàng rót rượu cho mình, ngẩng đầu:

"Cũng không biết quay về làm gì, đi nhìn bia mộ của hắn ư? Bia mộ có thực sự là của hắn? Hắn chết ư? Không ai biết. Hiện giờ tôi muốn gặp ai, Linh Tĩnh tôi cũng không dám gặp... Khoảng thời gian cuối cùng, hắn nói với tôi, muốn làm gì thì cứ làm đi, làm không được thì về bên hắn khóc lóc đập phá... Cũng giống như ngày hôm qua vậy."

Bốn năm, Tiểu Mạnh đã hiểu vị trí của Gia Minh trong lòng đối phương, hắn không nói gì, chỉ rót rượu, Sa Sa cầm lên, lại lắc đầu, đem chén rượu đặt xuống.

"Không uống. Tôi nhớ kỹ... ngày tốt nghiệp cấp 2, chúng tôi uống rượu, hôm sau thì đã thấy ngu chung với hắn rồi. Khi đó từ lượng của hắn cũng không tốt, cha tôi lại hạ thuốc trong bình rượu..."

Tiểu Mạnh nở nụ cười:

"Hóa ra các người... Tôi còn nhớ rõ, lão đại khi đó nói với chúng tôi, cô cũng sắp tốt nghiệp, có thể vào trong học viện Thánh Tâm, ở đó có người quen là cô giáo Nhã Hàm... Đêm hôm đó chúng tôi cũng ngủ lại trong biệt thự, liên hoan uống rượu... bình rượu vang đó?"

Hắn suy nghĩ một chút, sắc mặt trở nên âm trầm:

"Bỏ thuốc, tôi còn nhớ... Lúc đó lão đại chuẩn bị không tốt, buổi tối gặp một cô gái trong hành lang, bảo tôi mang rượu vào phòng trợ hứng..."

"Kỳ thực ngay lúc đó mấy phụ nhân tới biệt thự của cha cô không phải là hàng có số má gì, cũng không quá xinh đẹp, nhưng khi lên giường với ai cũng như nhau cả thôi. Tôi phải tìm một lúc mới được một bình rượu, sai tiểu đệ mang vào... Ngày hôm sau chúng tôi thu dọn trong biệt thự, cha cô cũng biết cuối tuần các người tới, cho nên bảo chúng tôi dọn dẹp thật sạch sẽ... Bỏ thuốc, đại khái là như vậy..."

Sa Sa nhắm mắt lại, thân thể run nhẹ, giống như là muốn nuốt thứ gì đó xuống, một lát sau mới mở mắt ra:

"Đúng vậy, cha tôi... luôn nói là tôi không an tĩnh học việc nhà, nói Gia Minh có thể yêu tôi đó là phúc khí của tôi, được rồi, tôi thừa nhận là mình có phúc... A, tôi cũng không phải là không muốn trở nên ôn hòa, học làm việc nhà, học nấu cơm. Năm cuối, khi tôi ở Sa Trúc bang, Gia Minh tới thăm tôi, tôi cũng đi chợ muốn nấu cơm cho hắn ăn, hai người cùng nhau làm việc, khoảng thời gian đó ngẫm lại thực là... Tôi đổ kỵ Linh Tĩnh, có cảm giác mình kém hơn cô ấy, cho nên mới bốc đồng chạy ra ngoài, sợ hắn không thích tôi nữa, cho nên phải nghĩ cách chiếm hữu hắn một chút... Hắn cũng đã nói là vĩnh viễn chờ tôi trở về khóc, tôi hiện giờ không biết... nên làm cái gì, tại sao mọi chuyện lại trở thành thế này..."

Tiếng động trong quán bar quá lớn, Sa Sa lại nói nhỏ, ngay cả Tiểu Mạnh cũng không biết là nàng nói cái gì, nhưng hắn hiểu, bản thân nàng nói không

phải để cho người khác nghe.

Trong khi nói chuyện, có một đám người từ trong đám người đi tới, trong đó có cả tên đàn ông bị Tiểu Mạnh nắm tay lúc này.

Hắn cũng là một người giang hồ, liếc mắt nhìn Tiểu Mạnh, sau đó tới chỗ Sa Sa, cầm chén rượu lên nói:

"Mỹ nữ, uống chén rượu này, coi như chúng ta chưa xảy ra chuyện gì..."

Hắn còn chưa nói xong, hàn mang trong mắt Tiểu Mạnh đã lóe lên, bàn tay trái vỗ một cái, chiêu thức này giống hệt như roi thép, người nọ còn chưa kịp phản ứng, thì chén rượu đã nổ tung, mặt hắn lập tức nở hoa, máu văng khắp người, bắn xa về phía sau tới mấy mét.

Tiểu Mạnh đứng lên, tay phải vỗ một chưởng vào đầu hắn, người kia trực tiếp lăn ra đất, máu tươi chảy khắp nơi.

Cảnh tượng lập tức trở nên hỗn loạn.

Mấy người phía sau đang muốn lên, thì một gã tóc vàng ngoại quốc đã nhảy lên bàn, đá bay đám người kia. Đám đầu trâu mặt ngựa ở xung quanh thấy có chuyện, kêu lên một tiếng, vừa định chuyển người thì đã bị một người khác đánh ngã.

Lần này tới đây giải sấu ngoại trừ Sa Sa, Tiểu Mạnh, còn có thành viên tiểu tổ hành động của U Âm Thiên Cầm.

Mấy người thuận thể xuất thủ, có một gã... nam nhân châu á, thấy cảnh tượng hỗn loạn, lập tức xông lên bực biểu diễn cầm loa, hát lên tiếng hát của hắn, tiếng hát lập tức vang khắp không gian.

Sa Sa đứng dậy:

"Các người cứ đùa đi, tôi đi về trước."

Sau đó nàng xoay người đi ra ngoài cửa.

Theo đoàn người ra khỏi quán bar, gió đêm mát mẻ, Tiểu Mạnh cầm một cái khăn tay cũng lao ra ngoài, hai người lái xe, trở lại khu phố của Linh Tĩnh, bọn họ ở trong một căn nhà bốn tầng.

Sa Sa lên sân thượng, nhìn thấy cửa võ quán, ở Sa Sa, Linh Tĩnh đang ngồi trong bóng đèn, tựa bên cửa sổ, hai người gần nhau trong tắc gang mà như biển trời cách mặt...

*** Lúc này, ở một thành phố khác, có hai cô gái xinh đẹp ưu nhã đi ra khỏi cổng sân bay, ba người đàn ông đứng chờ sẵn tiến lên đón.

"Victoria, hoan nghênh tới Giang Hải."

Cô gái cầm cái bao tay màu trắng, đưa cho nam nhân tên là Peter, không trả lời, chỉ nở một nụ cười nhạt hình cung, trông nụ cười giống như là máu đỏ huống.

Năm người vào một chiếc xe ở ven đường, trong ánh mặt trời, chiếc xe hòa nhập vào trong luồng xe cộ hối hả của thành phố...

*** Cũng vào lúc này, ở mảnh đất phía nam, Hồng Kông.

Trái qua vụ bắn nhau với phi đồ, đám người Mộc Tra đang ở trong bệnh viện tiếp nhận điều trị, bởi vì lần này tử thương quá nhiều, cho nên mấy phóng viên cứ chầu chực ở ngoài không tản đi, có một bộ phận cảnh sát đang duy trì trật tự.

*** Tới gần nửa đêm, trong một bến tàu hẻo lánh, có một số người đang bí mật lên thuyền.

Người kỳ thực không nhiều lắm, nhưng đều không phải là người lương thiện, họ toàn là những người nhập cư trái phép, chủ thuyền kiểm tra nhân số, đem tàn thuốc trong tay ném xuống đất.

Lúc hấn xoay người chuẩn bị lên thuyền, đột nhiên nhìn thấy một thiếu niên ôm túi, hấn lập tức cảnh giác.

"Đến Nghiễm Châu, đây là năm nghìn."

Cúi đầu lấy một xấp tiền ở trong túi, thiếu niên này xem ra là biệt chuyện làm ăn, nhưng gần đây hấn chỉ nhận những mối do người quen giới thiệu: "Cậu nói cái gì, tôi nghe không hiểu..."

Làm chuyện này sợ nhất là kéo dài thời gian, chủ thuyền đánh giá tên thiếu niên, có mấy người ở trong khoang thuyền thò đầu ra ngoài nhìn, đột nhiên có một tiếng súng vang lên.

Rất ít người có thể kịp phản ứng chuyện này, khi họ phản ứng lại được, định lùi lại rút súng, thì mi tâm lập tức có một lỗ thủng. Mắt thấy tình cảnh như vậy, có người đột nhiên hô lên: "Con mẹ mày" sau đó rút súng, mấy người không mang theo súng thì chuẩn bị cướp đường bỏ chạy.

Dưới ánh đèn mờ nhạt, tiếng súng tiếp tục vang lên trong trời đêm, sau đó mấy giây, thiếu niên khoác túi vì tính lạnh lùng bỏ tay xuống, trong khoang thuyền lúc này toàn là xác chết.

Hấn chỉ hống súng vào chủ thuyền, chủ thuyền run rẩy nói:

"Tôi tôi tôi... tôi biết, cậu đi Nghiễm Nghiễm Nghiễm... Nghiễm Châu, đừng giết tôi, tôi sẽ lái thuyền."

"... Không cần, tôi cũng biết."

Sau câu nói đó, chủ thuyền lui lại một bước, trên đầu đã có lỗ thủng, thân hình rơi luôn xuống nước biển.

Thiếu niên kia lên thuyền, lái thuyền rời đi, trong quá trình đó hấn cũng ném từng thi thể xuống biển. Sau đó hấn ngồi ở trong khoang thuyền mở laptop, vùi đầu tìm kiếm những tư liệu mình cảm thấy hứng thú.

Ngày hôm sau, Nghiễm Châu.

Khoác túi vi tính, Gia Minh đi qua một công viên nhỏ, ngửa đầu nhìn tòa nhà cao hơn 10 tầng. Mặt trời lúc này mới nhú, bốn chữ "Tập đoàn Triều Hải" uy nghiêm óng ánh.

Gió nhẹ thổi qua, sức sống dạt dào, đây là một buổi sớm tràn ngập hi vọng.

*** Trong giấc mơ tỉnh lại, một tia sáng chiếu vào qua cửa sổ, bên người là một cô gái đang ôm chặt.

Màn hình TV Plasma đã biến thành màu xanh, tối hôm qua mờ âm nhạc quên không tắt, hôm nay nó đã hết đĩa, ném nội y, các vũ khí của đàn ông xuống, ống tiêm, các dụng cụ đựng thuốc phiện xuống đất, trong phòng bốc lên một cỗ khí tức nồng nặc.

Đây cô gái ở bên cạnh ra ngoài, ngồi xuống thành giường, giống như thường lệ, hần đang phải chịu đựng cảm giác cậu nhỏ của mình đau đớn.

Đưa tay bóp trán, trong lúc vô ý thức lại thấy được một vết sẹo.

"Mẹ nó!"

Hần mắng một câu, mấy năm nay khi tỉnh lại, lúc nào quanh mình hần cũng là cảm giác mê huyễn, miệng khô lưỡi khốc, suy yếu vô lực, thanh âm điều hòa vẫn vang lên bên tai những hần vẫn cảm thấy khô khan, giống như có hàng trăm con ruồi bu quanh mình.

Hần đưa tay vỗ mấy cái, đi tới bên cạnh cửa sổ kéo cái màn che, ánh sáng chiếu vào làm hần cảm thấy không thích ứng, lại dùng lực khép lại.

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 443

Bức Ảnh Tới Muộn

Bây giờ là 11 giờ sáng, hắn quay đầu nhìn cô gái trần truồng trên giường, cô nàng rất đẹp, thể nhưng tên là gì hắn cũng chẳng nhớ rõ. Điều này cũng có là gì, dù sao cũng chỉ vì tiền, Sweetheart, mèo mễ, hắn đã thử đủ cả.

Mấy năm qua, ngày nào hắn cũng đòi một người con gái, thực ra hắn cũng không trọn, đôi khi hắn ngủ với con gái xấu, ngày hôm sau quên mất, có cô gái có thể ngủ tới 3, 4 lần, đơn giản cũng là vì tiền...!

Có một số việc chẳng hạn như hắn rất mơ hồ về thời gian, từ khi ra khỏi trại an dưỡng, cha hắn nói với hắn một lần, sau đó không thăm nom gì hắn nữa.

Đại ca ngày thường cũng tới thăm, sau đó có một khoảng thời gian tính khí hắn rất nóng nảy, muốn giết người gì đó.

Các loại bạn bè trước kia của hắn xa rời hắn, sau đó mới biết là cha và đại ca hắn hạ lệnh, không cho hắn tham gia vào công việc nữa, lúc đó hắn bắt đầu hít thuốc phiện, cho tới bây giờ, bởi cứ mỗi lần nhìn thấy vết thương ở cánh tay, là hắn lại đau thương tột đỉnh.

Hắn mặc áo somi, che vết sẹo ở cánh tay, mặc một cái quần đùi, đẩy cửa ra, hô to một tiếng:

"Thím Ngô!"

Sau đó hắn nhìn về một bên lan can, thấy có một người hầu ngã xuống đất.

"Quá rồi... Quá rồi..."

Hắn lắc đầu, thì thào tự nói. Hiện giờ hắn đang đứng trên ban công biệt thự, đưa mắt nhìn xuống mới thấy phòng khách có một người, ngoài cửa lớn có một cảnh vệ ngã xuống trong ánh nắng.

"Quá rồi... Áo giác..."

Cái loại tình cảnh này không phải là lần đầu tiên hắn nhìn thấy trong mấy năm nay, mỗi lần lại khác, nhưng bóng người kia lại quen thuộc giống y như trong ác mộng, hoặc là trong không gian đen tối đầy người chết, hoặc là trong một công viên hoang tàn đầy máu.

Ác ma kia lần lượt kéo hắn vào địa ngục sau đó giết chết, tình cảnh như vậy cứ lặp đi lặp lại nhiều lần.

Lúc này hắn thì thào, đi xuống phía dưới nói:

"Ta không sợ ngươi! Ngươi là ảo giác... Ảo giác!"

Ảo giác kia quay đầu lại, nói với hắn một câu:

"Ứng Tử Phong, chờ ngươi dậy thực lâu đây."

"Ngươi là ảo giác..."

Hắn lắc lư đi tới phòng khách, mắt thấy người kia đã đi tới, trong tay cầm một chia bia, sau đó đổ xuống đầu dưới, bia lạnh làm cho hắn tỉnh táo lại một chút, bọt bia theo đó xối ào ào.

Gương mặt đó lạnh lùng nhìn hắn, sau một lát, hắn đột nhiên ngã xuống đất, liều mạng bò lên cầu thang:

"Không không không không không có khả năng... Ngươi đã chết, ngươi đã chết..."

"Nói đúng lắm, tao tự cho rằng mình đã chết."

Gia Minh như u linh đứng đó, nhìn đồng hồ đeo tay.

"Mày đã tỉnh?"

"Ngươi không thể giết ta, ngươi không thể giết ta..."

Ứng Tử Phong bò lên được 5 bậc thang, sau đó lại tuột xuống, lúc định bò lên nữa thì Gia Minh đã đi tới, ngồi trước mặt hắn.

Chỉ một thoáng, toàn thân hắn đã hết sức, hắn nhìn khuôn mặt lãnh đạm kia, vô ý thức nói.

"Ngươi không thể giết ta. cha của ta... Đại ca của ta bọn họ sẽ trả thù, bọn họ đều sẽ trả thù... Ngươi không dám giết ta. Lần trước ngươi cũng không dám giết ta... sẽ trả thù..."

Câu nói lấp bắp này chính là câu nói mà mấy năm nay hắn tự an ủi mình, người kia đã chết, hoặc là hắn không dám động thủ.

Trong lúc hắn không ngừng an ủi, hắn thấy Gia Minh lắc đầu, trong ánh mắt có chút tiếc hận, có chút buồn vô cớ, sau đó nhẹ nhàng đưa tay lên vai hắn, giống như đang cố gắng an ủi.

"Không được... Lần này không giống, không giống..."

Sau đó, cánh tay của hắn ấn lên cổ đối phương một cái, đột nhiên kéo tới.

*** Mười một giờ rưỡi, tại tổng công ty của tập đoàn Triều Hải, Ứng Hải Sinh và Ứng Tử Lam đang ở trong thang máy nhận được điện thoại của vệ sĩ, cho biết tin Ứng Tử Phong bị trói.

"Có ai nhìn thấy hình dáng của bọn cướp không?"

"Không có, mọi người trong biệt thự đều bị đánh ngất xỉu, trong video cũng không lưu lại gì, nhưng mà chúng tôi đoán là khoảng nửa giờ sau..."

"Thằng này, bảo hắn nghiêm chỉnh một chút, hắn lại chọc tới ai không biết!"

Ứng Hải Sinh oán hận mắng một câu, đối với người con út này, trước kia hắn có cảm giác rèn sắt không thành thép, sau khi xảy ra chuyện 4 năm trước, địa vị của hắn trong Viêm Hoàng Giác Tinh không ngừng sa sút, hắn lại càng hận là mình không sinh ra thằng nhóc này thì tốt hơn.

Mấy năm nay hắn đã bỏ mặc, còn thu hồi tuyệt đại bộ phận quyền lực bên cạnh nó, nhiều lắm cũng chỉ để lại cho nó chút tiền tán gái, vui chơi, ai ngờ lúc này lại xảy ra chuyện như vậy.

Chuyện Không Kiến Chi Trần đã làm hắn cảm thấy lo lắng, hắn phiền lão vô cùng. Ứng Tử Lam ở bên cạnh thì vô cùng khấn trương, liên tục hỏi mấy vấn đề, sau đó xin chỉ thị của hắn, muốn lập tức tới cứu em trai.

Ứng Hải Sinh phát tay, hắn mặc dù không có hảo cảm với người con út này, nhưng tình cha con, anh em cũng không thể bỏ được, hắn bảo Ứng Tử Lam đi làm, sau đó hai người mỗi người một đường.

Vốn hai cha con họ định đi tham dự một buổi tiệc thương nhân, nhưng bây giờ phải đi xử lý án bắt cóc, họ đi ra khỏi phòng khách, nghĩ ngợi xem người đứng sau vụ này là ai.

Ví dụ như là Phương Chi Thiên chẳng hạn, bởi vì họ không muốn cho ông ta lấy được Không Kiến Chi Trần, có thể Phương Chi Thiên sẽ tính tới chuyện bắt cóc con mình.

Lúc này, họ mới đi tới cửa chính, thì điện thoại của hai cha con đồng thời vang lên, cùng là dãy số lạ.

"Có lẽ là bọn cướp..."

Ứng Tử Lam nhìn liếc mắt cha mình, đưa điện thoại lên, sau đó Ứng Hải Sinh nhấn nút trò chuyện:

"A lô."

"Đường như các người đã biết chuyện của Ứng Tử Phong."

Tiếng người kia vô cùng thân nhiên, cũng hơi có chút quen thuộc, nhưng lại có vẻ lạ lùng. Trong khi nói chuyện, hai người dẫn thêm khoảng 10 vệ sĩ rời khỏi cổng tập đoàn Triều Hải, bên ngoài chính là một khu quảng trường.

Bởi vì thiết kế khu vực xung quanh này tương đối đẹp, nên đoạn đường này đều mát mẻ, gió thổi làm tay áo bay phấp phới, đoàn xe đò họ ở cách cửa lớn khoảng mấy mét.

Ứng Hải Sinh trầm mặc một giây đồng hồ:

"Người muốn cái gì?"

"Tao tới để tặng đồ."

"Cái gì?"

"Ảnh gia đình ấy... Bảo các người tới Giang Hải nhận ảnh, các người không tới, vậy tao đành phải phiền một chút, đưa tới tận nơi cho các người."

Cách đội xe không tới 2m, Ứng Hải Sinh và Ứng Tử Lam đột nhiên dừng bước, gió nhẹ lướt qua, người trên quảng trường đi tới đi lui. Bốn năm thời gian xa xa gần gần, ký ức đó khắc sâu vào trong trí nhớ của bọn họ. Cũng đúng vào lúc này, có một bóng người hạ xuống.

Bằng, âm ---- -o0o- "A ---- "

Từ tòa nhà cao hơn 10 tầng lao xuống, rơi vào chiếc xe ô tô ở bên dưới, cửa thủy tinh chống đạn vỡ tung như châu chấu.

Lúc tiếng nổ vang lên, trong không khí truyền tới tiếng người kêu gào thảm thiết, vệ sĩ từ bốn phía bắn tới, bảo vệ hai cha con họ Ứng.

Ứng Tử Lam đột nhiên đẩy người vệ sĩ bên cạnh, đưa mắt nhìn về chiếc xe vỡ tan, Ứng Tử Phong toàn thân dính máu, hai mắt lồi ra nhìn hai cha con họ.

Ứng Hải Sinh cơ hồ vô ý thức hô lên:

"Cố Gia Minh, tao sẽ làm cho những người mày coi trọng chết không toàn thây!"

"... Vẫn ngu ngốc như xưa."

Trong điện thoại vang lên tiếng thờ dài khe khẽ, cùng thời khắc đó, những tiếng nổ âm âm vang lên, phòng triển lãm của tập đoàn Triều Hải bị nổ tung, ngọn lửa lan tỏa khắp nơi.

Sau đó, một chiếc xe trong đội xe cũng nổ tung, bốc lên cao khoảng vài mét so với mặt đất. Đám vệ sĩ lập tức xúm lại bảo hộ hai cha con họ Ứng rời đi.

Nếu như vừa rồi là có người đột nhiên rơi từ trên trời xuống, làm cho họ không kịp phản ứng, thì tiếng nổ kia cũng là một cái nút bắt đầu cho sự rối loạn.

Bởi trong tiếng nổ, phòng triển lãm không có ai nên không có sự thương vong, tuy vậy, đám công nhân trong phòng làm việc chen nhua túa ra, mọi người bỏ chạy tứ tán, có người thét chói tai, có người ngã xuống đất.

Mắt thấy có người đi về phía bên này, đội vệ sĩ đều giơ súng lên.

Tay phải của người phía trước vung lên, hai ngón tay giống như là ngỗng nhẹ trong không trung một cái.

Bóng người giao thoa, tiếng súng không vang lên, sau một khắc, một tấm vải lụa màu đỏ thật lớn bao trùm toàn bộ đám người. Bên ngoài tấm vải, tên vệ sĩ giơ súng lên đang quỳ dưới đất, máu tươi từ trên cổ hắn bắn ra, Ở sau tấm vải, bóng người náo loạn, tiếng kêu thảm thiết, tiếng súng liên tục vang lên.

Tấm vải lụa này nhẹ và mỏng, cũng không che được nhiều ánh nắng khi mặt trời chiếu xuống, trên cơ bản là nó không tạo ảnh hưởng gì lớn cho đối phương cả.

Khi hai bên đối mặt, Ứng Hải Sinh và Ứng Tử Lam ngẩn ngơ khi nhìn thấy một người trung niên tướng mạo xấu xí, nhưng làm họ sợ hãi nhất là, hắn là Cố Gia Minh.

Hắn hóa trang rất đơn giản, tuy có thay đổi được hình dáng khuôn mặt, nhưng mà vóc người dung mạo không có thay đổi gì, mà chuyện này cũng chẳng quan trọng gì nữa.

Khi hắn đi tới, hai gã vệ sĩ đồng loạt giơ súng lên, hơn 10 vệ sĩ đều tập trung chú ý vào người này, trong đám vệ sĩ này, ai cũng được huấn luyện nghiêm chỉnh, thân thể linh hoạt mà rắn chắc.

Nhưng khi chứng kiến cảnh này, động tác duy nhất của Gia Minh là chém hai ngón tay phải ra ngoài.

Một cái vung theo hình cung, kéo ngang, điểm nhẹ, động tác rất tùy ý, thậm chí cả cha con họ Ứng cũng nhìn thấy, nhưng nó lại là chiêu thức công kích tất cả. Tất cả giống như mắt đi tác dụng ở trước mặt hắn, hắn đi tới phía trước, hơi nghiêng người, bước lướt, tiếp tục đi...

Khi hắn bước được hai bước, một đường máu do hai ngón tay tạo nên đã xuất hiện, đường máu kia liên tiếp điểm vào cổ tay, yết hầu, hai mắt của những người còn lại...

Máu tươi bay múa trong không trung giống như là có một ai đó đang viết thư pháp theo lối cuồng thảo, Ứng Hải Sinh trơ mắt nhìn ngón tay kia điểm vào hai mắt, yết hầu của con mình, sau đó giống như một cái bóng lướt qua từng hộ vệ.

Không đến ba giây đồng hồ, Gia Minh đã xuyên qua đám người, thuận lợi điều khiển tấm vải lụa giống như một con điều bay múa, lần thứ hai che lên đầu mình.

Hơn 10 người ở dưới lục tục ngã xuống đất, hắn vẫn bước đi như trước, lưỡi dao dính máu trong bàn tay phải được thu lại, thò vào trong ngực lấy ra một tấm ảnh, ném xuống trước mặt cha con Ứng Hải Sinh đã gục trong vũng máu.

Hắn xuyên qua đoàn người phía trước, đi tới một khúc cua ở con đường phía trước, gọi một chiếc taxi ở ven đường, hắn ngồi vào trong, nhìn tài xế nói:

"Đến sân bay."

Tài xế nhón chân ga, hơi cúi đầu, nhìn đường phố qua gương chiếu hậu, lại nhìn thấy trên người Gia Minh có máy ảnh bèn hỏi:

"Bên kia hình như xảy ra chuyện, cậu là phóng viên à?"

"Đúng vậy."

Hắn khẽ cười cười.

*** Mấy phút sau, có một nhóm cảnh sát chạy tới hiện trường, đối mặt với hơn mười thi thể không đầu, họ luống cuống chân tay không biết làm gì cả.

Nửa giờ sau, ở Giang Hải xa xôi, Phương Chi Thiên nhận được tin gia đình 3 người của Ứng Hải Sinh đã chết, một giờ sau đó tin tức được xác nhận.

Hơn 2h chiều, chuyến bay từ Nghiễm Châu tới Giang Hải kết thúc, Gia Minh đi ra khỏi phòng khách sân bay, trời Giang Hải nắng như đổ lửa, hắn ở sân bay mua một cái kính râm để cho hai mắt khỏi ngỡ ngàng.

Hắn nhớ rất nhiều thứ có liên quan tới thành phố này, thế nhưng nó cũng có chút xa xôi, giống như là có hai cô gái tên là Linh Tĩnh và Sa Sa, tất cả chi lờ mờ thoáng qua, hắn cảm nhận được một cảm giác gì đó rất thân thiết.

Một chiếc taxi dừng lại bên cạnh hắn, hắn lắc đầu, đi tới ngã ba phía trước đứng một lát, sau đó chọn một phương hướng để đi. Ánh mặt trời nóng bức, hắn không ngừng tiến về phía trước, mỗi con người, mỗi chiếc xe, mỗi cửa hàng, mỗi biển quảng cáo ở thành phố này, đều là một mảnh vỡ ký ức của hắn.

Cũng ở trong thời gian này, đám người Phương Chi Thiên đã tăng cường đề phòng để đối phó với một nguy cơ thật lớn.

Đã 4 năm qua đi, địa vị của Ứng Hải Sinh ở trong Viêm Hoàng Giác Tinh không còn được như trước nữa, nếu như xảy ra chuyện, các thế lực khác sẽ điên cuồng chiếm đoạt.

Nhưng lúc này, bọn họ lại không làm như vậy, tất cả rất bình tĩnh, mấy hôm trước xuất hiện Bất Tử giả, ngay cả điều động quân đội cũng không lưu bọn họ lại được, tuy rằng đã tạo thành tổn thất lớn cho họ, nhưng mà nếu bọn họ mà ra tay, bóng ma tử vong sẽ bao phủ toàn bộ người của Viêm Hoàng Giác Tinh ở Giang Hải.

Ứng Hải Sinh chết do sát thủ thần bí hay do các thế lực khác bỏ đá xuống giếng cũng không còn quan trọng, cái quan trọng là áp lực nó mang tới có thể đè vỡ Viêm Hoàng Giác Tinh.

Trong một vũ quán nhỏ, có một cô gái tên là Linh Tĩnh ngồi trước cửa sổ, đang hát theo một bản nhạc đặt trên mặt bàn.

Tối hôm nay Phương Vũ Tư biểu diễn, cô ấy có mời nàng chuẩn bị biểu diễn, cho dù nàng có chuyên tâm bao nhiêu, thì sự bi thương tan nát trong lòng vẫn tồn tại, nàng như mê man.

Cách đó vài trăm mét, trên ban công của một tòa nhà, có một cô gái cũng đang tựa cửa nhìn sang

ẤN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 444

Dan Xen

Ban đêm, mặt trời chiều ở trên không trung tỏa ra ánh nắng vàng óng ánh, trong ngoài biệt thự của Đông Phương gia được bao phủ bởi một tầng ánh sáng, Phương Chi Thiên đứng ở trên ban công lầu hai, nhìn đài phun nước trong vườn hoa, ngón tay gõ vào lan can.

Xung quanh đây toàn là bóng người, họ toàn là đặc công, bóng người ra ra vào vào, hẳn dùng tay day trán. Sau một lát, có tiếng gõ cửa vang lên, người vào là Đông Phương Lăng Hải.

"Bên Nghiễm Châu đã truyền video giám sát tới, mọi người đang phân tích, nhưng mà tư liệu quá ít, phỏng chừng rất khó có kết luận chính xác, tôi cho rằng... Chúng ta đại khái nên bỏ Không Kiến Chi Trần..."

Phương Chi Thiên gật đầu, có chút mệt mỏi:

"Không ai lo lắng Cổ Gia Minh giết trở về chứ? Xuất thủ gọn gàng tới mức này, ngay cả cameras giám sát cũng không có hình bóng đối phương, ít nhất chỉ có đặc cấp sát thủ của Bùi La Gia mới có khả năng làm như vậy..."

"Cho nên mọi người cho rằng chuyện này không có liên quan gì tới đám Bất Tử giả ở Giang Hải, đúng là bọn họ có năng lực hơn xa người bình thường, nhưng mà ở trên kỹ xảo ám sát, tuyệt không lưu loát như vậy, nhưng Cổ Gia Minh... chắc là Bùi La Gia bố trí nghi trận gì đó. Về phần suy đoán tốt nhất hiện nay là, Giản Tố Ngôn tiểu thư đã ra tay..."

"Nhưng chúng ta đến bây giờ còn chưa xác định được ai mới là thật..."

Phương Chi Thiên cười lắc đầu, nhìn Đông Phương Lăng Hải đang đi tới, nói:

"Bỏ Không Kiến Chi Trần, chuyện này tôi cũng nghĩ tới, thực ra dựa vào tin tức tình báo hiện nay, cho dù là đám Bất Tử Giả cũng không biết Không Kiến Chi Trần đang ở đâu. Lý Văn Tú ở Âu Châu vẫn chưa tỉnh lại, năng giao cho ai rất khó dự đoán, có lẽ chỉ tiện tay nhét vào bọc hành lý của người nào đó tới Giang Hải. Nếu như đôi bên đều mù tịt như nhau, thì phương diện tình báo sẽ nắm tiên cơ, chúng ta vẫn có cơ hội. Còn việc bàn giao quyền lực của Ứng gia, tôi có đi tới đó cũng không có ý nghĩa gì."

"Các loại thế lực nhất định sẽ tham gia, Ứng Hải Sinh này vừa chết, phương diện kinh tế không còn tính cũng đoán được, tổn thất ít nhất phải là 1 tỷ, tiền thực ra cũng chỉ là thứ yếu..."

Đông Phương Lăng Hải thở dài:

"Ứng Hải Sinh biết mấy trăm hạng mục cơ mật của quốc gia, đây mới là thứ quan trọng nhất. Tuy rằng bên Nghiễm Châu đã phong tỏa tin tức, người của thành phố cũng bắt đầu tiến hành công tác dân vận, nhưng Ứng Hải Sinh phỏng bị chúng ta rất tốt, đây mới là phiên toái lớn nhất. Lúc này tôi nhận được điện thoại, trong tập đoàn Triều Hải mới tóm được hai gã gián điệp, chắc là đặc công mà Mỹ sắp xếp. Các tiểu tổ đặc công cũng bắt đầu hoạt động, chẳng biết sẽ tóm thêm được bao nhiêu người nữa. Lão Phương, hiện giờ tôi sợ nhất chính là, họ coi ông là mục tiêu..."

Ở bên ngoài có mấy tiểu tổ của Viêm Hoàng Giác Tinh đang tiến vào, khi đi qua hành lang lầu 2, thấy Đông Phương Lộ cầm điện thoại xoay tròn một cách vô thức, cau mày đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Phương Chi Thiên ngừng lại, bắt chuyện:

"Tiểu Lộ, cháu xem video rồi hả? Có ý kiến gì không?"

Đông Phương Lộ hiện giờ được bồi dưỡng thành người nối nghiệp của Đông Phương gia, tuy rằng trước đây hắn đã từng tham dự nhiều chuyện, nhưng lại không thuộc biên chế chiến đấu.

Loại video cơ mật này, hắn cũng được mời xem, nhưng mà giữa lý luận và thực tế có khác nhau rất lớn.

Hiểu rõ ý của Phương Chi Thiên, Đông Phương Lộ gật đầu:

"Cháu xem rồi, không phải là Cố Gia Minh. Lý do rất đơn giản, nếu như hắn trở về, việc đầu tiên hắn làm đó là đi tìm những người như Linh Tĩnh, Trương Nhã Hàm. Đối với Ứng gia... hắn không để ý..."

"A... Xem ra đã có thể xác định, thật là... hoài niệm..."

Phương Chi Thiên cười cười, nói:

"Nghe nói cháu mới chia tay bạn gái?"

"Dạ."

"Có người nói nam nhân lúc thất tình mới trưởng thành, cố gắng lên." Vỗ vỗ vai hắn, Phương Chi Thiên và Đông Phương Lăng Hải đi tới cuối hành lang, đẩy cánh cửa ra, một phòng bệnh màu trắng xuất hiện ở trước mắt hai người.

Trong phòng bệnh, Đông Phương Nhược vẫn ngủ say như trước.

Phương Chi Thiên nhắm hai mắt lại, thở dài...

Người cảm kích sợ nhất một điều đó là lập trường mình bị nhiễu loạn, không cách nào tinh táo để ra quyết định chính xác nhất.

Nếu như dị năng của Nhược Nhược có thể được sử dụng, thì ý nghĩa là vô giá đối với quốc gia.

Khi đối mặt với đám Bất Tử Già cường đại, mà nếu đặt giả thuyết đám này lại do Bù La Gia khống chế, vậy thì Không Kiến Chi Trần là cơ hội duy nhất cho bọn họ.

Dù sao trong chuyện này, hắn cũng ân chứa một ít tư tâm, hiện giờ hắn đang suy nghĩ, xem Viêm Hoàng Giác Tinh trả công như vậy có đáng giá hay không. Ứng Hải Sinh chết bất ngờ, áp lực từ các mặt kéo tới, hắn phải lo lắng nhiều chuyện hơn nữa...

Sáu giờ chiều, mặt trời vẫn có vẻ sáng rõ, trên một nghĩa trang công cộng ở vùng ngoại ô, Nhã Hàm ngồi xổm trước một ngôi mộ, sắc mặt có chút ngơ ngàng.

Hiện giờ, người tảo mộ cơ bản đã trở về, hôm nay cũng chẳng phải là một ngày đặc thù gì, cho nên nơi này cũng ít người. Sau khi tan việc nàng mới tới đây, trên mặt một cái áo kiểu tây, váy một ống, đi tất chân, giày cao gót.

Hiện giờ nàng ngồi xuống, đường nét rất mê người, nàng nghĩ nếu Gia Minh thực sự ở đây, có lẽ hắn sẽ thích vóc dáng của nàng, nhưng đó chỉ là ý nghĩ, không phải là hi vọng.

Vốn nàng dự định tan việc trở về cùng Đào Đào ăn cơm, cơm nước xong sẽ mang nó đi xem biểu diễn, ai ngờ chiều nay nàng nhận được một cú điện thoại, nghe xong thì sắc mặt rất kém.

Ba cha con họ Ứng đã chết, chưa nói tới chuyện nàng cao hứng như thế nào, nhưng trước kia khi họ truy sát Gia Minh, sau khi Gia Minh ở chung với nàng 3 tháng, hắn cũng cho nàng biết việc này.

Trong chuyện này, ảnh hưởng của cha con Ứng thị đối với Trương gia là bằng không, điều có ý nghĩa nhất là, sau khi hắn chia tay Linh Tĩnh, Linh Tĩnh lên máy bay, Sa Sa lên thuyền, sự việc với Ứng gia mới bắt đầu xảy ra.

Khi nghe tin ba cha con họ chết đi, nàng không vui vẻ, cũng không bi thương, bởi vì nàng... muốn xem nó có liên hệ gì với Gia Minh không. Cũng do cân nhắc sự việc, mà nàng ngồi ở nơi này rất lâu.

Cái ngôi mộ này nàng thường tới, trò chuyện, ngồi một hồi, thỉnh thoảng nàng đem một vài đóa hoa Bồ Công anh tới đây, ngắt từng cánh hoa, xem nó bị gió thổi đi, đôi khi có gì ăn ngon nàng lại mang tới, cũng có khi đốt giấy tiền vàng mã, cũng có đôi khi mang hoa giấy.

Cuộc sống của nàng cùng với Đào Đào cứ trôi qua bình lặng, thỉnh thoảng nhớ lại mùa đông đó, nước mắt lại rơi.

-o0o- Khi nói với Linh Tĩnh là đợi Gia Minh trở về, nàng cũng có một dự cảm xấu, nàng cảm thấy khả năng Gia Minh chết hơi cao, nhưng mà nàng vẫn kiên trì bước bình tin vào quyết định của mình.

"Trước kia... Trước kia đã nói với em rồi đấy, Phương Vũ Tư tối hôm nay biểu diễn, có mời Linh Tĩnh làm khách mời danh dự... Chị định mang Đào Đào đến nghe... chuyện của Ứng gia sợ rằng em không có hứng thú muốn biết... Vốn chị đã đồng ý với Đào Đào là phải về nhà ăn cơm cùng nó..."

Nàng nhẹ giọng nói, đứng lên, trong dãy núi, ánh mặt trời bắt đầu chuyển sang vàng vọt.

6 giờ 40 phút chiều ngày 12 tháng 7 năm 2004, Diệp Thị Võ Quán đã đóng cửa.

Mấy phút trước, Linh Tĩnh và Julian đã ra ngoài, lên xe tới sân vận động của Giang Hải, tối hôm nay Phương Vũ Tư biểu diễn ở đó.

Diệp Hàm đóng cửa ở trong nhà thu xếp vài thứ, đồng thời gọi điện thoại cho vợ ở bệnh viện, cho dù như thế nào, đây là đại sự cả đời của con gái, hai người không thể bỏ qua được.

"... Đang mở à? Không có cách nào xin nghỉ hay sao? Sao lại gặp chuyện này chứ... Bác sĩ Lâm không ở đó sao, hôm nay là lần đầu tiên Linh Tĩnh lên sân khấu biểu diễn..."

Con gái lần đầu biểu diễn, vậy mà vợ lại đột nhiên phải làm tăng ca, tính tình Diệp Hàm xưa nay vốn tốt, nhưng cũng có chút bất đắc dĩ.

Khi hắn đang nói chuyện, thì có tiếng gõ cửa:

"Linh Tĩnh có nhà không?"

"A, Linh Tĩnh cùng thầy giáo của nó đã tới sân vận động rồi, cậu là người của Phương tiểu thư phải tới đây hay sao... Chờ một chút ha ha..."

Quay đầu lại, sắc trời lúc này u ám, bên ngoài võ quán đã tắt đèn đóng cửa, nên không nhìn rõ bóng người kia cho lắm.

Diệp Hàm nói một câu, đã thấy người kia cất bước đi ra ngoài, cho nên tiếp tục nói chuyện với vợ:

"Bà xem, Phương tiểu thư cũng đã cho người tới đây giục, Linh Tĩnh ra ngoài hơi chậm, không biết tâm tình có tốt hay không... Tôi tới bệnh viện chờ bà, bà chẳng phải đã xin phép viện trưởng rồi hya sao, gọi bác sĩ Lâm kia tới cũng được,... Tôi tới chờ bà, cứ vậy nhé..."

Cúp điện thoại, bóng người bên ngoài đã biến mất, Diệp Hàm nhú nhú mày, trong lúc mơ hồ nghĩ tới điều gì đó.

Hắn đứng ở cửa một hồi lâu, lúc chuẩn bị đi vào nhà, thì cảm giác lạnh bùng lên mãnh liệt, đành phải xoay người chạy ra ngoài xa một chút.

Khu phố lúc này đã sáng đèn, trên đường phố có người lui tới, hắn đứng ở giữa con đường một lúc, sau khi xác định người kia đã đi mới trở về nhà, chuẩn bị tới bệnh viện đón vợ...

*** Hơn một giờ sau đó, trong phòng bệnh của Đông Phương gia, Nhược Nhược mở mắt, chống thân hình suy yếu ngồi dậy, khi bác sĩ với mọi người chạy tới, hô hấp của nàng vô cùng dồn dập, giống như là lúc nào cũng có thể ngừng thở.

Mấy phút sau khi nàng dùng bình dưỡng khí, trạng thái này mới giảm bớt, nàng nhìn mọi người ở trước mặt mình, lần đầu tiên mở miệng.

"Tôi đã biết Không Kiến Chi Trần ở đâu..."

*** Quay ngược thời gian trở lại 20 phút trước, khi mặt trời hoàn toàn biến mất, nhường cho màn đêm bao phủ thành phố này, hôm nay là 24 tháng 5 âm lịch, bóng nguyệt như mi, đẹp rạng ngời trong tinh không.

Trong sân vận động nằm cạnh bờ biển đèn đuốc sáng chung, thoạt nhìn giống như một vầng trăng nhỏ.

Tuần lưu diễn đầu tiên của Phương Vũ Tư ở Giang Hải đã bắt đầu, thời gian cũng sắp tới mà ở bên ngoài sân vận động cũng có không ít người, phần lớn họ tới mua vé, nhưng bởi vì sức hấp dẫn của Phương Vũ Tư, mà vé bây giờ cũng còn rất ít.

Bên trong sân vận động bây giờ rất ồn ào, khán giả chật ních, mà ở hậu trường, mọi người cũng đang bận tui chuẩn bị cho giờ diễn xuất, Phương Vũ Tư mặc trang phục biểu diễn, chen qua đoàn người, đi tới trước một thiếu nữ đang ngồi ngẩn ngơ.

"Linh Tĩnh, hoá trang xong chưa."

Nàng hỏi xong, phải mấy giây sau, Linh Tĩnh mới như bừng tỉnh giấc mộng, ngẩng đầu lên:

"A! A... A, hoá trang... xong rồi..."

Lần biểu diễn này nàng không mặc trang phục quá cầu kỳ, nàng muốn tạo cảm giác thân thiết cho mọi người, nhưng quan trọng nhất là, tâm tình của nàng bây giờ không được ổn định.

Nếu như người không hiểu chuyện, sẽ cảm thấy Linh Tĩnh khản trương vì lần biểu diễn đầu tiên, nhưng Phương Vũ Tư là người hiểu chuyện, ngồi xuống cầm tay Linh Tĩnh:

"Nghĩ gì thế?"

"Không..."

Linh Tĩnh chớp mắt:

"Chỉ là... càng gần lúc lên biểu diễn càng..."

Phương Vũ Tư gạt đầu cười:

"Không phải đã nói rồi sao, cứ như là mình không hát cho mọi người, mà là hát cho Gia Minh nghe, cô muốn nói gì với hắn thì nói đi, trước kia không kịp nói những lời này... biết đâu hắn có thể nghe đấy."

Cười cười, nàng gạt đầu, Phương Vũ Tư nhìn xung quanh một chút, rồi lại nhìn đám nhân viên đang làm việc, sau đó nói tiếp:

"Như vậy đi, bên trong quá ồn ào, biểu diễn cũng sắp bắt đầu, nhưng cô có thể đi ra ngoài một chút, mấy phút thôi nhé, nhớ là tới thời gian biểu diễn phải có mặt, cứ thả lỏng tâm tình cho tốt."

Nắm tay Linh Tĩnh khẽ dùng lực, Phương Vũ Tư cười cười, khi tới kiểm tra các khí cụ bên cạnh, thấy cô gái gạt đầu nhưng vẫn có bộ dạng mắt hờn mắt phách, nàng biết lời nói của mình có tác dụng không lớn.

Sau một lát, Linh Tĩnh lấy bài hát trong túi ra ôn lại, khi thấy trong túi có một cái bình nhỏ bằng thủy tinh, nặng nhàu mảy, lấy tờ giấy ra xem nhiều lần, đứng lên:

"Hình như... ở gần đây..."

Sau một lát, Linh Tĩnh đi ra cửa hông sân vận động, mượn một cái xe con, đi tới một địa chỉ, đại khái là sau khoảng 5 phút đồng hồ, nặng đứng dưới một cái nhà ẩn chuông nhiều lần.

Thấy không có ai, nặng đi tới chỗ một người bán hàng tạp hóa ở bên cạnh nói:

"Cô ơi, cho hỏi nhà bên cạnh này đi đâu rồi?"

"Cô tìm ai vậy?"

"A, cháu muốn biết có phải có một cô gái tên là Phương Quốc Lâm ở đây không..."

Trong nháy mắt đó, trong nháy mắt đó, hai định luật nhân quả đan xen vào nhau trong trốn u minh, trong phòng bệnh, Đông Phương Nhược mở mắt!

-o0o- Bóng đêm như nước, lúc 8 giờ 5 phút, thành phố đột nhiên biến đổi, giống như tất cả đều chuyển động. Có mấy đội xe từ trong thành phố lao đi như bay, các căn cứ của Viêm Hoàng Giác Tinh ở Giang Hải đều điều động lực lượng, nhanh chóng lao tới sân vận động.

Cùng lúc đó, có một người bán tạp hóa, gọi điện cho Phương Quốc Lâm, nói cho cô ấy biết vừa mới có người tới đây tìm.

"Người đó nói là muốn tặng đồ cho cô, tôi muốn cô ấy giao đồ cho tôi, nhưng mà cô ấy nói là phải tự mình trao tận tay cho cô, cô ấy xin số điện thoại... Cô đã nói là không được tùy tiện đem số điện thoại của cô cho người khác, cho nên tôi không cho, nhưng mà cô gái kia nhìn bề ngoài không phải là người xấu..."

Trước khi đám Bất Tử Già sẵn lòng thành viên của Viêm Hoàng Giác Tinh, đám người Phương Quốc Lâm rút tới khu nhà Đông Phương gia, có người đã từng đặt câu hỏi cho sự an toàn của họ.

Bởi vậy, Phương Quốc Lâm đã lấy thân phận cảnh sát, nói chuyện với người bán tạp hóa ở bên cạnh, nhưng không ngờ người hỏi thăm lại là Linh Tĩnh.

Đương nhiên, cũng nhờ có Nhược Nhược, mà mọi người đã biết Không Kiến Chi Trần ở trên tay của Linh Tĩnh, chỉ là mọi việc cũng không quá rõ ràng.

Khi đem chuyện này báo cho Phương Chi Thiên biết, ông ta lập tức hạ lệnh cho những đặc công đang ở xung quanh sân vận động.

"... Cần phải bảo vệ tốt mục tiêu không bị thương tổn... Tạm thời không cần tiếp xúc với mục tiêu, cứ để cô ấy giữ Không Kiến Chi Trần, cho tới khi nào chúng tôi tới..."

Chuyện này đúng là khiến người khác phải vui mừng, đi mòn giày sắt tìm không thấy, đột nhiên lại phát hiện nó ở ngay cạnh mình.

Hiện giờ bên cạnh Linh Tĩnh không chỉ có người của Viêm Hoàng Giác Tinh bảo vệ, mà còn có người của U Âm Thiên Cầm, Cao Thiên Nguyên, thậm chí còn có rất nhiều thế lực khác.

Từ mặt này mà nhận xét, đồ vật đặt trên người của Linh Tĩnh còn an toàn hơn đem nó cho mấy tên đặc công của mình.

Sau khi gọi điện thoại, hần suy tính trong mấy phút, xuất phát từ tình cảnh thận mà điện thoại cho Natalie, nhưng khi nghe bên kia nói, Phương Chi Thiên lại cảm thấy nghi hoặc.

"Cái gì, Không Kiến Chi Trần ở trên người Diệp Linh Tĩnh... Đông Phương tiểu thư đã nhìn thấy?"

Biết được tin tức này, Natalie đột nhiên thay đổi cách nói chuyện, đợi cho Phương Chi Thiên xác nhận, Natalie mới lên giọng:

"Chết tiệt! Ông có lập tức chạy tới đó hay không! Dùng tốc độ nhanh nhất mà đi, chuyện này nó dính vào nhân quả..."

"Cái gì..."

Phương Chi Thiên hỏi thêm một câu, bên kia ngừng lại một lúc, sau đó mới nói tiếp.

"Phương tiên sinh, ông nghe rõ đây, hiện giờ tình hình vô cùng cấp bách, Không Kiến Chi Trần ở trên tay Diệp Linh Tĩnh, chúng tôi đã sớm biết, thế nhưng tôi không dám cho người liên hệ với Diệp Linh Tĩnh, bởi vì không chỉ bên ông có Dự Ngôn Giả. Theo tôi được biết, ở trong đám Bất Tử giả kia cũng có Dự Ngôn Giả, nhưng mà năng lực của người đó hạn chế, trước kia Diệp Linh Tĩnh hầu như quên mất chuyện Không Kiến Chi Trần, cho nên mới không có ai nhận ra nó ở đâu. Thế nhưng hiện giờ mọi người đang ở trong một tình thế đối lập, một khi có tình tiết nào liên quan, bên kia sẽ lập tức dự đoán được ngay. Ông hiện giờ đã biết rõ được ý nghĩa của chuyện này, các ông phải... không tốt, bây giờ ông mới gọi điện thoại cho tôi, sự việc có thể đã xảy ra rồi..."

Đội xe lao nhanh trên đường phố, vút lại đằng sau vô số đèn đường và biển báo giao thông, hai bên con đường là rừng cây, ánh sáng bị bao phủ lên chỉ còn lơ mờ và không ngừng biến ảo.

Đột nhiên, thanh âm của Phương Chi Thiên vang lên trong hệ thống liên lạc:

"Tất cả tiểu tổ chú ý..."

Sự chú ý của mọi người ngay lập tức được đề lên mức cao nhất, cùng lúc đó, một bóng đen đột nhiên từ ven đường vọt ra!

Con đường này vốn đã hẻo lánh, cho nên tốc độ xe vô cùng nhanh. Lúc này đột nhiên thấy bóng người, tài xế cơ hồ là vô ý thức phanh xe, đồng thời chuẩn bị đánh tay lái, nhưng chỉ sau đó một khắc, bóng đen kia đã chủ động ầm ầm đập vào chiếc SUV. Trong khoảnh khắc, cửa hông của chiếc xe hõm xuống, sau đó lao thẳng vào những thân cây ven đường.

Dưới ánh đèn, mặc người mặc âu phục, tên là Qitos đứng ở ven đường, nhìn những chiếc xe khác lao qua người, hần xoay người, tiếp tục truy sát.

Ở trên một con đường khác cách nơi này vài dặm, có một chiếc xe nhỏ mang kính chống đạn đột nhiên vỡ vụn, tài xế bay ra khỏi xe, máu tươi chảy ròng ròng.

Từ phía trước chiếc xe, có một nam tử mặc áo đen, đứng ở trên mũi xe, khi chiếc xe dừng lại, hấn tung mình, giống như một con rơi biển mất.

Trong thành phố phồn hoa, một chiếc Jeep Việt đã dùng tốc độ cao nhất vượt đèn đỏ, do chạy quá nhanh lên đụng vào một chiếc xe màu đen khác.

Nam tử mặc âu phục tóc vàng kim đang ngồi ở vị trí tay lái của chiếc xe màu đen bay ra ngoài, thân hình hấn rất cao, khi chiếc xe jeep nổ tung, hấn không có việc gì bỏ dấy...

*** Hoa tươi, tiếng vỗ tay, ánh sáng, màn hình lớn, trong sân vận động, bài hát thứ hai đã xong, Phương Vũ Tư vẫn đứng ở trước mắt mọi người, nở một nụ cười mê người.

"Mấy năm trước đây, trong cuộc đời biểu diễn của tôi có một cơn sóng nhỏ, cũng bởi vậy mà tôi quen một số người bạn, tôi nghĩ đây mới là những người bạn đáng quý nhất cuộc đời tôi... Tôi không biết các bạn ở Giang Hải, có bao nhiêu người còn nhớ tới một ban nhạc tên là Khái Niệm, kỳ thực không cần thiết phải hỏi, tôi nghĩ chỉ cần những ai nghe họ hát, đều không thể quên được họ, những con người đáng yêu, họ là Trái Chuối, Dưa Chuột, Cà Chua, thỉnh thoảng còn có Sầu Riêng xuất hiện... Hôm nay tôi mời tới đây không phải là ban nhạc khái niệm, bởi vì mấy năm trước có một số việc, họ phải xa nhau, giống như mỗi người chúng ta cũng gặp sự cố trong cuộc đời vậy. Hôm nay, tôi chỉ mời được một thành viên trong nhóm, đồng thời công bố một đáp án cho những người đã từng mang mặt nạ đi hát kia... Hôm nay tôi làm nhạc đệm cho cô ấy, mong rằng tiếng hát của cô ấy có thể mang mọi người về mới ký ức xa xưa, có thể gọi trở về những bạn bè tốt nhất đã chia xa, mọi người nhất định sẽ không thất vọng... Xin chào đón bạn của tôi, Diệp Linh Tĩnh ---- "

Bên ngoài sân vận động, gió thổi mang theo vị biển, trong đêm hè mát mẻ, một thiếu niên 22 tuổi đi ngang qua công viên, hấn nghe thấy tiếng sóng vỗ vỗ.

Đột nhiên hấn dừng bước nhìn về phía sân vận động sáng chum, trong chốc lát, có người hoan hô, có tiếng vỗ tay, có tiếng một cô gái phát biểu truyền tới.

"Xin chào mọi người, tôi là Diệp Linh Tĩnh, cũng... đã từng là Dưa Chuột... thật vui khi có thể đứng trên sân khấu gặp mặt mọi người..."

Thanh âm kia dừng lại trong chốc lát:

"Thực ra tôi cũng không biết nên nói cái gì cả, mấy năm trước, tôi đã mất đi người quan trọng nhất cuộc đời, và cả một người bạn quan trọng nhất... khi đó... tất cả chúng tôi chỉ có một mong muốn đơn giản, nào ngờ có một ngày... chúng tôi không còn được gặp lại... Bài hát này là do hấn viết, tôi muốn hát cho hấn nghe... Ta rất nhớ bọn họ..."

Thanh âm ghen ngào kia cắt ngang tiếng sóng biển, thành phố dưới ánh sao, thiếu niên ngồi trên một cái ghế bên đường, nghe giai điệu của bài hát...

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 445

Bức Tranh Bị Nghiền Nát

Trong ánh đèn sáng chung, gió trên biển thổi tới, trong dải ngân hà mờ mờ trên bầu trời, đứng từ dưới nhìn lên, giống như là nó đang di chuyển.

Trong công viên vẫn còn bóng người đi lại, họ nghe thanh âm từ sân vận động truyền tới, trên một bãi cỏ, có một con mèo hoang đang tìm những thức ăn do người đi đường vứt lại, thỉnh thoảng kêu "meo meo" gọi một tiếng.

Ở một nơi khác trong thành phố, Quito đã đuổi kịp được đội xe, làn đạn bắn như mưa về chỗ hắn, lúc này hắn đã tiếp cận được với chiếc xe đi sau, hắn vọt vào trong rừng cây lánh đạn, sau đó lại vọt ra.

Tiếng súng cũng vang lên ở những nơi khác trong thành phố, nam tử tên là Peter đang giống như quý mị né tránh làn đạn được bắn tới, trong phố xá sầm uất, người đàn ông tên Victor đập nát một chiếc xe, trong tay vẫn cầm một quả táo, cắn một miếng, mặc cho lửa cháy hùng hục, xe cộ phanh gấp, con đường phía sau hoảng loạn.

Có một chiếc xe đã mở cửa, tiếng súng vang lên, quả táo trên tay Victor bị bắn nát, bóng của hắn cũng đồng thời lao tới trước khoảng 10 mét, kiếm trên không trung mang theo ánh sáng màu vàng, chém khẩu súng của tên đặc công kia làm hai đoạn, cổ tuôn máu tươi như suối...

Đội xe từ biệt thự của Đông Phương gia đang di chuyển, khi rẽ vào một con đường, trong ánh đèn sáng chung, phát hiện một bóng người màu đỏ đang đứng, khí chất cô gái đó cao quý nhưng lại yếu ớt đang lao nhanh tới chỗ đội xe, cô gái này đưa tay trái ra phía trước, trong ánh sáng, năm ngón tay tạo thành tư thế mời, chạm vào chiếc xe, Diệp Liên mở to hai mắt.

Cách không kéo gần ---- Trong tầm mắt, bàn tay trái ưu nhã kia vừa được đưa ra, Diệp Liên đã đá văng cửa xe.

"Nhảy ra!"

Giống như Cự Long đột nhiên xuất hiện từ trên mặt đất, hành động tựa như gió thoảng kia đã nâng được đầu chiếc xe lên, sau đó nhấc nó rời khỏi mặt đất, ném lên không trung.

Từ trong xe nhảy ra, Diệp Liên lập tức rút súng, nhanh chóng bóp cò với nhân vật trước mặt, cũng vào lúc đó, nóc của chiếc xe thứ hai đã mở ra, một cô gái mặc áo màu đen bay lên giữa không trung, sau đó hai tiếng nổ bang bang xuất hiện, trần nhà bị lõm xuống, chiếc xe bị ném lên không trung kia mang theo thế lôi đình vạn quân rơi xuống.

Không một chút sợ hãi, cô gái áo đỏ kia né tránh làn đạn, giống như Natalie đỡ căn nhà sập khi trước, tay trái cầu nâng dè xuống chiếc ô tô đang lao tới.

Âm ầm, chiếc xe ở trên không trung nổ tung, lửa bốc cuộn cuộn, sức ép phá ra thật lớn...

*** Có một thiếu nữ với khuôn mặt ưu thương đang đứng trên sân khấu, nàng nhìn từng khuôn mặt người trong bóng đối, giai điệu bài hát vang lên, nàng hít sâu một hơi, chậm chậm cất tiếng.

"... Lần đầu tiên đứng trên tháp của Tokyo ngắm cảnh.

Thấy đèn đường sao giống một bóng trăng rơi.

Tôi mới thấy bi thương sao nhiều tới vậy.

Sức một mình hoàn thành ước vọng của chúng ta..."

Đây là những gì mà Gia Minh để lại cho nàng ở trong ca khúc kia, trong mấy ngày hôm nay, ngày nào nàng cũng cất tiếng hát, giống như là để hiểu thêm tâm tình của đối phương.

"... Thực ra cha mẹ cậu muốn cho cậu có nhiều lựa chọn hơn thôi."

"Cậu đã biết suy nghĩ của tớ, vậy mà còn mang tớ tới nơi này... Tớ có cảm giác mình như bị bán..."

"Viên sao..."

"Tớ mà thi đậu để xem cậu làm sao bây giờ..."

"Tớ thấy gần đây cậu rất lạ..."

"Tớ đương nhiên là muốn cậu tới Bắc Kinh với tớ, nhưng vì tương lai của cậu tớ muốn cậu tới Viên..."

"Tớ không muốn xuất ngoại..."

"Chúng ta chia tay đi."

"Tớ không muốn đùa kiểu này."

"Rất cuộc... Vì sao..."

Bên ngoài sân vận động, tiếng hát ở nơi xa truyền tới, hắn nhìn một bóng đèn trước mặt, con mèo nhỏ kia đang tìm thức ăn ngẩng đầu, trước mắt hắn như hiện lên dung mạo của thiếu nữ đang hát, không biết vì sao, trong lòng hắn có vô số như đang bị nghiền nát, nhưng cũng có thể thấy loáng thoáng một thứ gì đó...

*** Ở trong thành phố, xe cộ đã ngừng di chuyển, trong bóng lửa có vô số kinh kiện và mảnh vỡ xe ô tô bay sang hai bên đường. Đập đèn đường, đập ô

tô, tia lửa điện của đèn đường bị tóe lên, một cô gái mặc áo màu đỏ không chút bị thương xuất hiện, nhìn người ở phía trước đội xe tươi cười.

*** “Cậu có thể chờ tớ, Trước đây tớ không hiểu, Nhưng chưa hẳn ngày mai cũng vậy...”

"Ba chúng ta... vĩnh viễn phải ở với nhau..."

"Kỳ thực... tớ có một bí mật..."

"Chúng tớ muốn có tiền mua máy tính cho cậu..."

"Tương lai khi có tiền, chúng ta có thể mua một hòn đảo, sau đó xây biệt thự trên đó..."

"Đừng sợ... có tớ đây..."

"Cậu đừng nói là hiện giờ muốn tớ sinh con cho cậu đó nhé, tớ còn chưa đủ 16 tuổi đã mang bầu, cha mẹ tớ không đánh tớ chết mới là lạ."

"Chuyện này... Gia Minh và Sa Sa yêu nhau?"

"Có lẽ, cả đời này, tớ phải làm tình nhân hoặc vợ bé của cậu thôi..."

"Chúng ta mới chỉ là học sinh cấp 3 mà thôi, còn nhiều thời gian..."

-oOo- Vốn cho là mình có thể kiên trì được lâu, nhưng mà phải đối mặt với nhiều người như vậy, vừa mới cất tiếng hát, nước mắt đã theo hồi ước tuôn ra, ngôn ngữ trong bài hát giống như dao ở đáy sông, không ngừng chém sâu vào trong lòng nàng.

Dù sao thì họ cũng đã có một thời gian ở chung, lại cùng một tuổi tác, mơ mộng một cuộc sống trong lương lai.

Từ cấp 2, cấp 3, tới đại học, rồi từ đại học vào xã hội, ba người bọn họ luôn muốn sống chung với nhau.

Ý nghĩ này không bao giờ thay đổi, vậy mà chỉ trong nháy mắt, tất cả đã không còn...

*** "Huyết Tộc..."

"Ta tên là Victoria."

Dưới ánh lửa bập bùng, cô gái kinh diễm kia cất tiếng nói.

"Vậy thì chúng ta kết thúc ở đây đi."

Trong tiếng nổ ầm ầm, chiếc ô tô phía sau lại bốc lửa, cột lửa bốc cao trong bầu trời đêm.

*** "Chỉ nhớ thôi là thờ cũng biết đau.

Nó có ở mọi nơi trên cơ thể ta, Yêu anh em hát cũng đốn đau, Xem thư anh em nghĩ thôi cũng đau rồi, Tiếc nuối là thờ cũng biết đau, Nó cháy ở trong máu của em, Hối hận là thờ cũng biết đau, Hận mình không hiểu anh em càng đốn đau, Muốn gặp anh không được, đó là đau đốn lớn nhất..."

"Con phải đồng ý với mẹ, không được làm chuyện điên rồ..."

"Con thật sự muốn gặp hấn..."

"Hấn là nam nhân của tôi."

"Em không tin..."

"Em sẽ... chờ hấn trở về..."

*** Bích bích, con mèo nhỏ xé rách một cái túi bóng, không biết đây có phải là cái ước hẹn mà những đôi trai gái thường hay bỏ lại hay không. Hấn đưa tay ra, hướng về phía con mèo, con mèo nhỏ dường như biết nó có thể ăn, đưa chân cào cào.

*** Tiếng hát, ánh sáng, cô gái kia cầm mic, hơi có chút nghẹn ngào, giống như có một giọng nói nào đó đang thì thầm ở bên tai.

"Gia Minh đã chết, Linh Tĩnh..."

*** Trong thành phố, Hấp Huyết Quý bắt đầu triển khai giết chóc với con người. Tuệ Thanh và Victoria đột nhiên gặp nhau, Quito đá tung chiếc ô tô thứ hai, toàn bộ đội xe đều ngừng lại, trên đường tiếng nổ, tiếng súng sôi trào.

Peter chạy vào một chiếc xe nhỏ, tiếng súng vang lên, bóng người hấn biến mất, chiếc xe con kia không kịp phản ứng, đâm sầm vào một chiếc xe bus.

Trong phố xá sầm uất, những cột đèn ở hai bên đường liên tục bị Victor đốn đổ, tia lửa điện bay tứ tung, cột điện đổ làm ùn tắc giao thông, người người thi nhau hò hét chạy trốn, dây điện chằng lung tung ở trên đường tạo thành một cái mạng nhện gây nguy hiểm.

*** Bên trong sân vận động người đông như kiến, Sa Sa bỏ điện thoại di động vào trong túi, nàng lau nước mắt, khoác ba lô đi tới hậu trường, không bao lâu sau, Tiểu Mạnh từ một... một chỗ khác đứng lên.

Bọn họ đã nhận được điện thoại do Natalie gọi tới.

Linh Tĩnh đứng ở trong ánh đèn, đương nhiên không nhận ra được bọn họ, trên màn hình lớn, hai gò má của nàng toàn là nước mắt.

Giống như bị chuyện này lây nhiễm, toàn bộ sân vận động lặng ngắt như tờ, an tĩnh như đêm khuya.

Mang theo sự nghẹn ngào, trên mặt Linh Tĩnh nở một nụ cười thương cảm.

"Không thấy mặt của anh vì quá đau thương, Đó là sự cô đơn cùng cực, Em ở một nơi thu mình cô độc.

Bởi vì anh quá yếu lòng, Cần em dựa dẫm, Em lại già vờ không hiểu, Tự cho mình được phép rời đi..."

Gương mặt trong ký ức của nàng dường như chưa có thời khắc nào mềm yếu, cho dù trong tình huống khẩn cấp tới mức nào, hấn vẫn bình tĩnh đối diện, từ nhỏ tới lớn, chưa có khi nào ngoại lệ.

Dưới tình huống này, các nàng đã coi đó là một hiện tượng quen thuộc, không thèm nghĩ tới khó khăn ra sao, ngăn trở lớn như thế nào.

Các nàng cũng đã tìm tòi về "sát thủ", biết đó là một chức nghiệp trong bóng tối, cho tới khi hấn không giải quyết được, hấn liền buông xuôi tất cả, bây giờ nhớ lại, càng nàng mới biết mình bỏ qua thời gian quý giá đó tới mức nào...

"Các cậu nếu như nhất định muốn biết, tớ sẽ nói cho các cậu biết... Nhưng mà đó không phải là chuyện quan trọng, tớ không thích các cậu biết việc này... cho nên tớ sẽ cố gắng không làm chuyện gì có liên quan tới các cậu..."

"Tớ có chuyện thẳng thắn muốn nói với các cậu... Kỳ thực hôm nay tớ bị bắn, nhưng mà vấn đề không lớn, vừa rồi sợ các cậu lo lắng nên đã không nói, hiện giờ đã băng bó kỹ rồi, các cậu nhớ giữ bí mật nhé, á, nhìn..."

"Nhất định phải bảo vệ tốt chị Nhã Hàm đấy, với lại giáo huấn cho tốt cái tên bại hoại kia."

"Giao cho tớ, yên tâm."

-oOo- "Đầu lại đau ư? Ngày mai đi khám nhé."

"Không có chuyện gì, đã uống thuốc, cũng không phải chuyện nghiêm trọng... tớ sẽ đi khám."

"Nó to như lựu đạn vậy, khẳng định là lúc nào cũng đau, bố mẹ cũng không rõ hấn biết chuyện này từ lúc nào, chỉ biết một điều duy nhất là... trong khoảng thời gian từ năm 1999 tới 2001, hấn đều chịu đựng sự đau đớn này, có lẽ là nó biết mình sắp chết, cho nên cố gắng biểu hiện như bình thường ở trước mặt chúng ta..."

"Nó đau đến mức không chịu đựng được nữa..."

"Nó sợ con thấy nó bất lực..."

"Mồng 5 tháng 2, hấn rời khỏi Giang Hải, người phụ trách theo dõi không tìm được hấn..."

"Chỉ nhớ thôi là thờ cũng biết đau, Đau ở mọi chỗ trên người chúng ta, Yêu nhau biết đau, nhớ nhau biết đau, xem thư nhau còn đau đớn hơn, Ngay cả lúc suy nghĩ cũng đau, Tiếc nuôi là thờ cũng biết đau.

Nó chày ở trong máu của em, Hồi hận là thờ cũng biết đau, Hận mình không hiểu anh em càng đớn đau, Muốn gặp anh không được, đó là đau đớn lớn

nhất..."

Sa Sa bước vào hậu trường, nghe thấy tiếng hát buồn bã, nước mắt lại rơi.

Trong sân vận động, có một cô gái xinh đẹp xuất hiện trên nóc vòm, cô gái này đi lại trên nóc sân vận động, ánh mắt lạnh lùng mà kiêu căng.

Đêm qua lúc Victoria đến Giang Hải, cô gái này đã ở bên cạnh Victoria.

Ở xung quanh, hoa viên, ánh sáng, cây cối, người đi đường, những cột đèn huy hoàng trong thành phố cũng không thoát khỏi tầm mắt của nàng.

Gió biển thổi tới, nàng mở hai tay, hơi nhắm hai mắt lại, cảm nhận sự xao động trong thành phố này, tiếng ca thương cảm và cô độc, cùng với sát khí cuồng bạo, khiến cho nàng mê say.

"Chuyển động đi..."

Trong tiếng cả nghẹn ngào, dưới bầu trời hoàn mỹ, trên một cái ghế, có một tiếng thở dài vang lên, con mèo nhỏ ăn thức ăn trong tay của hắn, hắn nhấc lên nhìn nó một hồi.

"Tốt và xấu..."

"Không phải là chỗ ngồi của A Sừ hay sao..."

"Con gái... cháu trai?"

"A Sừ hiện giờ như thế nào..."

Bọn họ đã từng có một con mèo nhỏ, sau lại không thấy, khi đó Linh Tĩnh ôm nó, một nhà ba người đi dạo trong nắng hoàng hôn, cái loại cảm giác này thật là hạnh phúc...

Hắn nhớ lại tất cả, sau đó đứng lên. Tiếng cả nghẹn ngào lúc này đã biến thành một lời thề bất từ.

"Tớ thề không hề nói dối, Yêu cậu nhiều ôm lấy cậu thật lâu, Tớ mim cười chỉ là giả dối, Nhưng linh hồn vẫn còn ở bên các cậu là được rồi, Tớ thề sẽ lo cho các cậu, Để các cậu thoải mái rong chơi, Tớ càng lúc càng giống con sò biển, Sợ bị người khác chạm đến.

Cậu trở về vậy là tốt rồi..."

Ở phía sau sân khấu, có một cô gái đang đi xuyên qua đám người đang làm việc, một gã bảo vệ đi tới đang định hỏi, nhưng trả lời hắn chỉ là một họng súng đen ngòm, trong khoảnh khắc, cả hậu trường đều im lặng.

*** Ở một nơi khác trong thành phố, Tuệ Thanh đứng trên nóc một chiếc ô tô, sau đó há mồm phun ra một ngụm máu tươi, dù sao thì nàng cũng đã già, kiên trì mấy phút thì có thể được, nhưng nếu như ngay cả mấy phút cũng rơi vào hạ phong, vậy thì chứng minh đối phương đã có thực lực áp đảo mình.

Ngẩng đầu, bóng người màu đỏ kia đang di chuyển trong làn đạn.

Ầm ---- Một bước chân dẫm bẹp một cái ô tô, tiếng xé gió rít lên, bóng người màu đen xẹt qua đỉnh đầu của nàng ta, di chuyển về phía Victoria, Natalie rớt cục cũng đã tới!

Ầm ---- Bóng người màu đỏ kia tiếp nhận một trọng quyền của Natalie, không khí xung quanh nổ tung ở bên hai cô gái này, mặt đất lún sâu xuống phía dưới!

Phì phò, trên sân khấu, tâm khảm nàng giống như trái tim đang đau đớn kịch liệt, nàng nhắm mắt lại.

"Có thể làm lại vậy cũng tốt..."

Tiếng hát mềm mại đã bắt đầu kết thúc.

Nàng quay đầu lại, nhìn thấy Sa Sa đứng ở phía sau.

"Có thể bắt đầu rồi..."

Nhìn bầu trời, cô gái đứng trên nóc sân vận động nở nụ cười.

Vượt ve chú mèo Tiểu Sưu trong tay, Gia Minh bước vào sân vận động.

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 446

Bóng Đêm Như Nước Thủy Triều

Dây điện bị đứt, cột điện đổ, ô tô nổ tung, lửa cháy khắp nơi, hai cô gái đứng cách nhau mấy mét, đang ở trong trạng thái giằng co.

Một bên đỏ, một bên đen, hai cách ăn mặc rất khác nhau, biểu hiện cho sự lạnh lùng và kiêu căng.

Qua một kích vừa rồi, hai người hiện giờ đều đang đánh giá khí chất của đối phương.

Váy của Victoria bay phần phật, xung quanh không khí như bốc hơi, giống như đang biến thành một đóa Hồng Liên.

Natalie lựa chọn cách dùng dị năng nâng đỡ thân hình, tận dụng ưu thế lực lượng mạnh mẽ và tốc độ, xung quanh giống như đen lại, ba động không khí đều bị đè xuống.

Tất cả mọi người ở xung quanh đều khản trương nhìn sang bên này, bởi tính chất công việc, nên bọn họ cũng đã chứng kiến không ít dị năng, nhưng mà khả năng vận dụng dị năng tới mức này, thì đúng là chưa thấy.

Mặc dù đứng cách xa, nhưng họ vẫn cảm nhận được từ không khí truyền tới một làn sóng nhiệt và uy áp.

Trong những tiếng tí tách, Tuệ Thanh chậm rãi đứng lên, hít sâu một hơi, bản thân đã khôi phục lại trạng thái đỉnh phong.

Ba người giằng co trong khoảng vài giây, nhưng mà áp lực trong không khí rất nặng nề, mang lại cảm giác thời gian ngưng đọng.

Trong tầm mắt, Victoria nhẹ nhàng giơ tay phải, hướng về phía hai người ngoắc ngón tay, thần thái quyền rũ và sắc đẹp kết hợp vào một chỗ khiến cho tinh thần người khác run lên.

Mà ở trước mặt nàng, bàn tay trái ở cạnh mình của Natalie xòe ra, ngón trỏ chỉ về phía sau hơi nhoáng lên, giống như làm một động tác đá cục đá vào trong mặt hồ yên tĩnh, Tuệ Thanh cũng đồng thời phát tay.

"Rời khỏi nơi này..."

Không một chút chần chừ, thu súng, lên xe, đám người kia vòng qua quảng trường rực lửa, rút theo một con đường khác.

Trong khoảnh khắc cuối cùng, họ nhìn thấy Victoria đi về phía Natalie, sau đó ngọn lửa đã lan tràn sang những cây cối bên đường, một bóng người đang lay động, tiếng đánh nhau cứ thế vang lên...

*** Trong ánh sáng như ban ngày, âm thanh khản giọng của cô gái giống như động đất, sản khấu hơi nghiêng, Linh Tĩnh mặt đầy nước mắt nhìn cô gái ở phía sau hậu trường, sống sờ.

"Sa Sa..."

Cách thời cấp 3 đã 4 năm, nhưng nó chưa làm thay đổi gì dung mạo của hai người, nhưng mà trong 4 năm này, do khí hậu ở mỗi nơi mỗi khác, họ đã trưởng thành hơn.

Hôm nay, Sa Sa đã là cô gái 23 tuổi, nhưng vẫn để tóc đuôi ngựa, khuôn mặt trái xoan đẹp tuyệt, vẫn mang theo một chút thanh thuần tình nghịch của cô gái năm xưa.

Lúc này, trông Sa Sa hơi gầy một chút, cao hơn một chút, bốn năm rèn luyện trong thống khổ đã giúp nàng trở lên kiên cường, song khi thấy cô gái như chị em ruột của mình đi tới, sự kiên cường kia trong nháy mắt tan vỡ.

Nàng hơi cười cười, nước mắt như giọt châu, không còn khống chế được nữa rơi xuống.

"Sa Sa..."

Đi tới bên cạnh nàng, Linh Tĩnh nhìn người chị em xa cách 4 năm của mình, đột nhiên ôm lấy nàng, khóc rống lên:

"Sa Sa... Gia Minh đã chết rồi..."

Trên thế giới này, đã từng có ba người, giống như phu thê, như anh chị em bây giờ phân ly, chẳng cần phải che giấu gì nữa.

Có một số việc họ giữ lại không nói trước mặt cha mẹ mình, nhưng khi ở trước mặt nhau, họ không còn gì ngăn cách, hôm nay gặp mặt, sự đau đớn và ỉu khuất trong 4 năm qua tuôn ra, chẳng còn kiềm chế được nữa.

"Tớ biết... Tớ biết..."

Trên mặt nước mắt như mưa, Sa Sa ôm lấy Linh Tĩnh thì thảo tự nói.

Lúc này toàn bộ hậu trường đều kinh ngạc, đa số mọi người đã ngừng công việc, kinh ngạc nhìn Tiểu Mạnh cầm súng và hai cô gái đang ôm nhau khóc, màn sân khấu chậm rãi buông xuống.

Phương Vũ Tư nhìn tất cả, hít sâu một hơi, nàng nhìn khẩu súng trong tay Sa Sa, rồi lại nhìn Linh Tĩnh, lấy hết dũng khí đi tới:

"Không, không có chuyện gì... Không có chuyện gì đâu? Mọi người... Mọi người tiếp tục làm việc, chuẩn bị, chuyện này... Sa Sa..."

Đã nhiều năm không gặp, nàng đối với Sa Sa hơi bất ngờ, không biết nên nói cái gì nói, cũng may Sa Sa là người khôi phục tinh táo đầu tiên:

"Linh Tĩnh... Chúng ta cần phải đi..."

"Đi?"

"Khi cậu còn ở Viên, Lý Vân Tú đã giao cho cậu một thứ mang về, chắc là một cái bình nhỏ, bây giờ cậu còn giữ không?"

"... ở trong túi kia."

Hai mắt đắm lệ mông lung, nhưng mà khi nghe thấy Sa Sa nói tới việc này, Linh Tĩnh chạy về phía nơi hóa trang, lấy ra một cái lọ.

Sa Sa cầm lấy tay Linh Tĩnh chạy ra phía ngoài:

"Còn là tốt rồi, chúng ta đi..."

Cùng lúc đó, một thanh âm khác vang lên:

"Các người đang làm gì!"

Dùng ánh mắt mông lung đảo qua, Julian thấy Sa Sa muốn kéo Linh Tĩnh rời đi, hần lấy toàn bộ dũng khí đứng dậy, trong nháy mắt mấy khẩu súng đều chĩa thẳng vào hần, Linh Tĩnh lắc đầu, mang theo thanh âm nghẹn ngào nói:

"Là chị của em."

Sau đó, theo Sa Sa chạy ra cửa nhỏ.

Xuống cầu thang, đi qua một hành lang của sân vận động, Linh Tĩnh lúc này mới kịp phản ứng, chuyện này đúng là không đơn giản, xung quanh thỉnh thoảng lại có người đi tới, phần lớn là người ngoại quốc, tuy rằng mặc quần áo bình thường, nhưng xem ra bọn họ đều đang ở đây cảnh giới.

Sa Sa cầm súng trên tay, hiển nhiên là có quen đám người này.

Khi ra khỏi cửa nhỏ, Linh Tĩnh nhận ra con đường và hoa viên ở bên cạnh sân vận động, cách đó không xa là tiếng sóng vỗ bờ, tiếng sóng biển rõ ràng, hoa viên sáng rực, trong cái đêm mùa hạ này, nó có một biến hóa rất kỳ quái.

Hành động cùng Sa Sa có khoảng 10 người, họ đều đứng bên cạnh 4 chiếc xe con. Sa Sa kéo nàng lên chiếc xe thứ hai, bảo Linh Tĩnh ngồi ở vị trí phó lái, khi Sa Sa khởi động xe, Tiểu Mạnh và một gã người ngoại quốc lên xe ngồi ở phía sau.

"Đừng lo lắng..."

Sa Sa lời còn chưa kịp nói, thì một thanh âm đã vang lên ở phía sau, Linh Tĩnh nhìn lại, thấy một người mặc một bộ quần áo màu trắng bình thường, một cô gái mặc áo màu xanh giống như từ trên trời hạ xuống.

Cô gái kia ngồi xồm trên mui xe, mui xe bị hồm xuống, kính thủy tinh đã vỡ.

Sau một khắc, tiếng súng lập tức vang lên.

-o0o- Làn đạn từ ba chiếc xe kia bắn tới, mũi chiếc xe tuy rằng bị hõm xuống, nhưng người ngồi bên trong không bị thương tổn gì.

Sa Sa giờ súng lên đỉnh đầu bóp cò, người kia bật dậy, tách một tiếng đã thấy ở bên cạnh hoa viên.

Sa Sa nhấn chân ga, đám người ở mấy chiếc xe kia nói:

"go! go! go!"

Đạn bắn tứ tung về phía hoa viên, bốn chiếc xe dùng tốc độ cao nhất lao đi.

Biến hóa này làm cho Linh Tĩnh cảm thấy khó thở, nàng phải cố gắng bám chặt vào ghế tựa, thỉnh thoảng nhìn ra phía sau, vẫn thấy một bóng đen bám theo.

Bóng đen kia rơi vào chiếc xe cuối cùng, chiếc xe kia mới rẽ qua một khúc cua, bóng người kia đột nhiên từ trong hoa viên vọt ra, lộn mình một cái, phóng qua kính chắn gió phía trước.

Lúc bóng người này còn ở trên không trung, một đạo kinh khí vô hình đã bắn ra ngoài, bắn vào xe tóe lửa giống như cắt xét.

"Rầm"

Chiếc xe giống như bị cắt thành hai nửa, đâm sầm vào một bồn hoa, sau đó nổ tung, sức ép lan tỏa khắp xung quanh, lửa bắt đầu bốc lên.

Bốn người bên trong xe cũng là những chiếc sĩ tinh nhuệ, hầu như lúc xe nổ, họ cũng đồng thời nhảy ra.

Bốn khẩu súng giờ lên nhà đạn, ba chiếc xe con kia không dừng lại, mà vẫn tiếp tục lao nhanh, trong nháy mắt đã được vài trăm mét, biến mất sau một con đường.

Lửa cháy ngập trời, tiếng súng truyền đi rất xa, trong sự hỗn loạn thỉnh thoảng có tiếng kêu thảm thiết.

Sau một lúc, phía hoa viên (vườn hoa) đã yên tĩnh lại, không còn tiếng súng, tiếng kêu thảm thiết cũng không còn, chỉ có lửa vẫn cháy như cũ, gió vẫn thổi phây phây, bóng cây chập chờn trong ánh điện.

"Reng..."

Tiếng điện thoại di động vang lên, một cô gái mặc quần áo màu xanh lá, trên tay phải dính đầy máu tươi, nghe tiếng chuông vang lên, nàng dùng hai ngón tay rút nó ra.

Sau khi nhìn một lúc, nàng dùng ngón tay phải dính máu điểm một cái, áp lên bên tai, nhưng không cho điện thoại tiếp xúc với da, ngón cái và ngón trỏ vẫn kẹp như cũ, giống y như là ép chết một con chuột.

"Tìm được rồi... Bọn họ rất yếu... trốn không thoát... Quitos..."

Còn chưa nói xong, trong không trung đã vang lên một tiếng súng, cái điện thoại bị bắn nổ.

Cô gái kia xoay người, nhìn về phía người đàn ông đầy máu trong vườn hoa, viên đạn làm cho cô gái này tóe máu, nhưng mà cô gái này vẫn cười, ném chiếc điện thoại xuống đất:

"Cảm ơn... Ta ghét công nghệ cao..."

Sau một khắc, bàn tay phải dính máu kia đã bóp chết người đàn ông, cô gái xoay người rời đi, cùng lúc đó, cách nơi này không xa, có một nam nhân nhìn cảnh tượng trước mặt, trên mặt hiện lên sự bất đắc dĩ, đắc dĩ, có chút khổ não, có chút tức giận.

Trong bóng đêm, con mèo nhỏ kêu "meo meo".

Chiếc xe con lao như bay qua hai con đường, nhưng tình thế khẩn trương của mọi người không giảm bớt, Linh Tĩnh cuối cùng cũng bình ổn được hô hấp, trong lòng có rất nhiều lời, nhưng lúc này không biết nói từ đâu:

"Là ai vậy?"

"Một số... người linh tinh ấy mà."

Sa Sa miễn cưỡng cười, nhìn Linh Tĩnh nói:

"Đừng sợ."

Chiếc xe trở lên yên tĩnh, sau một lát, Linh Tĩnh cúi đầu:

"Cậu lại gạt tớ... Gia Minh trước đây cũng gạt chúng ta như thế này..."

"Tớ..."

Gió từ ngoài cửa xe lùa vào, nghe thấy Linh Tĩnh nói đến Gia Minh, Sa Sa khó khăn hít một hơi, nói:

"Xin lỗi, tớ... tớ không muốn chúng ta gặp mặt trong tình huống này, hay là... A..."

"Tại sao cậu không đi tìm tớ."

Linh Tĩnh nhìn nàng, nói:

"Mấy năm nay cậu ở đâu?"

"Ta cũng ở Châu Âu... Gia Minh đưa tớ tới đó..."

Sa Sa nói một cách nhẹ nhàng, nhưng cũng chỉ hai người bọn họ mới cảm nhận được sự phức tạp trong câu nói của mình, các nàng đều được Gia Minh đưa tới Châu Âu, cho nên mới có bây giờ.

Trong thoáng chốc, Linh Tĩnh đã trở nên trầm mặc, nhìn cột đèn không ngừng lui lại phía sau, hơi nhắm hai mắt lại.

Đây là cảnh tượng một con đường mới trong nội thành, tuy rằng đã trang hoàng hơn trước kia, nhưng mà dân số vẫn không được coi là nhiều.

Hiện giờ ở hai bên đường không có bao nhiêu người, cửa hàng cũng không có mấy, con đường yên ắng ngăn nắp sạch sẽ hơn nhiều so với các khu khác.

Linh Tĩnh nghe thấy Sa Sa dùng tiếng Anh nói một câu:

"Những người kia còn theo sau chúng ta..."

Xem ra là nói qua bộ đàm.

Tiểu Mạnh ngồi ở phía sau cũng nói:

"Có thêm một cô gái nữa..."

"Bắn trúng đầu và cột sống của họ sẽ có hiệu quả."

Đây là câu nói đầu tiên của người ngoại quốc ngồi ở phía sau.

"Phải bắn trúng mới nói được, bọn họ quá nhạy cảm..."

Tiểu Mạnh nhìn đồng hồ đeo tay một chút, nói:

"Hơn mười phút là đủ rồi, đội quân thứ nhất đã xuất phát, họ có nhiều người hơn nữa cũng phải rời đi..."

Câu này vừa mới nói xong, chỉ nghe chiếc xe phía sau phanh két một tiếng, lúc quay đầu lại đã thấy chiếc xe con kia hồm vào, đang lao sang bên đường, âm ầm va chạm vào một chiếc xeđdi ngược chiều.

Họ nhìn thấy bóng hình của một cô gái ngoại quốc, cũng bởi vì hai xe va chạm quá mạnh, mà thân hình của cô gái này bay lên cao trên không trung, trong tay hình như còn ném một cái gì đó tới bên này, trông giống như là một cái bánh lái.

"Ầm" một tiếng, cửa sổ phía sau xe trong nháy mắt biến thành hoa tuyết, tốc độ chiếc xe rất nhanh, hơn nữa khoảng cách rất xa, vậy mà cô gái kia có thể ném vỡ cửa xe.

Sa Sa ngoặt ở một cái ngã tư đường, sau đó nhìn ra ngoài, thấy người đi đường đang đua nhua chạy trốn.

Con đường trở nên trống trải, cô gái kia vừa đi vừa phất tay sang bên này, sau đó xoay người chạy vào trong ngõ hẻm bên cạnh.

Hai gã đặc công ở chiếc xe phía sau đang giãy dụa trên đất, nhưng mà họ đã không còn sức mà nổ súng.

Lúc trước có bốn chiếc xe, bây giờ chỉ còn hai chiếc, chiếc xe phía trước thả chậm tốc độ, để chiếc xe phía sau lướt qua, nó đại khái muốn yểm hộ cho chiếc xe phía sau tranh thủ thời gian, khi qua hai con đường, chiếc xe phía sau đã bị bỏ lại, tiếng súng vang lên, liên lạc bộ đàm bị cắt.

Bên trong xe trở nên trầm mặc, Tiểu Mạnh ba một tiếng dùng báng súng ném về phía cửa xe phía sau vốn đã vỡ tan.

Qua mấy phút, cũng không biết trong bộ đàm bọn họ truyền tới tin tức gì, Sa Sa cắn chặt môi dưới, thả chậm tốc độ, hai người ở phía sau nhảy xuống, Sa Sa nhấn chân ga, cũng không quay đầu lại, Linh Tĩnh nhìn cảnh tượng phỏ xa yên ắng, bên tai phảng phất giống như nghe thấy tiếng hơi thở của mình.

Đột nhiên, Sa Sa đưa tay tới, từ trong găng tay của nàng lấy một cái bình nhỏ, Linh Tĩnh giật mình nắm tay lại.

Sa Sa nhìn nàng, hơi ngần người, trong chốc lát, Linh Tĩnh mới phục hồi lại lắc đầu:

"Tớ không biết đây là vật gì... cũng không biết bây giờ đang xảy ra chuyện gì... đối với gia đình chúng ta..."

"Không có chuyện gì..."

Sa Sa há miệng, nói:

"Chỉ là..."

"Cậu mà còn giành, tớ cắn cậu đấy..."

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 447

Godzilla

Sa Sa nhìn nàng, Linh Tĩnh chỉ lắc đầu, hai người giằng co trong chốc lát, nước mắt Linh Tĩnh lại rơi xuống:

"Chúng ta mặc kệ việc này! Chúng ta trở về nhà đi! Sa Sa..."

Sa Sa thống khổ nhắm hai mắt lại, nàng mím chặt môi, cổ không phát ra tiếng khóc, một lát sau mới mở mắt, dùng hai mắt mông lung đăm lẹ nhìn con đường phía trước, trên mặt nở một nụ cười:

"Tớ cũng muốn về nhà... từ khi trở lại nơi này... tớ cảm thấy nó lâu quá..." Nàng bỏ cái bình nhỏ.

"Hơn 40 phút rồi..."

"Ừ..."

Trên đường, nhân ga, giọng nói Sa Sa nhẹ nhàng, phun ra một hơi thở:

"Tớ có rất nhiều chuyện muốn nói với cậu, bốn năm này..."

Trong bốn năm này, các nàng có rất nhiều chuyện muốn nói, nhưng mà trong tình huống này cần gì phải nhiều lời, trong im lặng, Linh Tĩnh bỗng nhiên nở nụ cười trên khuôn mặt ngập tràn nước mắt, nàng nhìn về phía kính chiếu hậu, nói:

"Tớ xuất hiện ảo giác... là nhìn thấy Gia Minh..."

Lúc Tiêu Mạnh và người ngoại quốc kia nhảy ra ngoài xe, cửa sau xe cũng không được đóng lại.

Lúc này, trong tầm nhìn của nàng, Gia Minh đã ngồi ở đó nhìn các nàng, điều này đương nhiên là không thể nào.

Song khi Linh Tĩnh nói xong câu này, thân thể Sa Sa đột nhiên cứng đờ, nàng nhìn về phía con đường, trong nháy mắt, cái mũi hít thở kịch liệt, sau đó hơi há miệng thở vài lần, nhưng khi nhìn lại cái gương chiếu hậu, cảnh tượng vẫn như vậy.

Trong ánh sao lấp lánh, bóng đêm như nước thủy triều, trên con đường sạch sẽ, xe cộ lưu thông không nhiều, hai bên là những hàng cây mới trồng.

Có một số người tập trung thành tốp 5, tốp 3 đi bộ, cửa hàng không nhiều, biển quảng cáo sặc sỡ, giống như là mộng ảo giữa mùa hạ.

Chiếc xe giảm bớt độ, dần dần, dần dần, nó dừng lại ở ven đường, đèn xanh đèn đỏ thay nhau chiếu sáng, vệt sáng trong nháy mắt...

*** Kim sắc kiểm quang xẹt qua không trung, bóng người dưới đèn đường phun máu, cách đó không xa, một xe cảnh sát nổ tung tạo thành một đồng hồ độn trên lề đường.

Nam tử tên là Victor cúi đầu, có chút bất đắc dĩ dẫm một cước lên mặt đất, ngẩng đầu lên nói:

"Shit!"

Nửa người đỏ tươi, nửa người cháy đen, cái bóng người màu trắng kia đã dính đầy máu tươi và tro bụi, loang lổ, nhưng mà ngay cả ngoại hình có vẻ chật vật, thì hấn vẫn tạo ra được một cỗ khí chất ưu nhã tà dị.

Con đường phố này đã bị phá hỏng, mức độ nghiêm trọng nhất từ trước tới nay, thậm chí bốn năm trước Gia Minh trắng trợn xuất thủ, cũng không phá hỏng tới mức này.

Xe nổ, cột điện đổ, biển quảng cáo rơi xuống bốc cháy, vụ nổ đã lan cả vào những cửa hàng bên cạnh, đốt cháy cây cối, dây điện tóe lửa, người khác nhìn thấy mà giật mình.

Trên đường lúc này, người chết vì xe nổ, vì đạn lạc, chết bởi cả tai nạn xe cộ, bị vật gì đó đè, cũng có người bị kiếm chém thành hai mảnh.

Cảnh tượng hỗn loạn này kéo dài mấy con phố, một tiểu tử của Viêm Hoàng Giác Tinh đã bị chôn vùi trong đồng hồ nổ nát này.

Roẹt, xé cái ống tay áo đã rách, hấn nhún vai, xoay người định rời đi, nhưng mà lại nghe thấy một tiếng rít truyền tới.

Hấn đưa mắt nhìn lại, thấy hai chiếc xe con một trước một sau vọt ra, người trong xe cũng nhìn thấy hấn.

Có mấy tiếng súng vang lên, Victor nghiêng đầu, một viên đạn bay xẹt qua mặt hấn, tạo thành một vết máu đỏ tươi, sau đó, một bóng người khác cũng từ đầu phố đuổi tới, nhìn thấy tình cảnh trên đường, người kia giảm tốc độ lại.

"Oa ác. Victor..."

Đứng ở trên con đường kia chính là Quitos, lúc này trên người hấn dính đầy máu tươi, có chút rách nát.

Chi là không giống rách nát hoàn toàn như Victor, hấn nhìn cảnh tượng hai bên đường, vuốt tay.

Victor nhìn theo chiếc xe con biến mất ở cuối con đường, đưa tay lau máu trên mặt, sau đó nhìn người bạn mình, lắc đầu:

"Quitos Quitos Quitos... Mày rốt cuộc đang làm gì?"

Trong giọng nói của hấn biểu thị sự thất vọng.

"À, sẽ lập tức tốt ngay thôi."

Quitos cười cười, đuổi theo chiếc xe vừa biến mất cuối con đường, Victor thở dài một hơi, đi đến ven đường, đá văng cửa một cửa hàng bán quần áo, nhưng lại nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát truyền tới, hắn bắt đầu đi giải quyết.

"Mong là mình không bản như vậy..."

*** Trong một góc của thành phố, ở trên một con đường, gió đêm hơi thổi.

"À... Tớ tìm được A Sưu..."

Giọng nói quen thuộc vang lên trong xe, đêm mùa hạ, hắn ngồi đó nhìn hai người, ánh mắt giống như đang tìm kiếm những gì hai cô gái trải qua trong bốn năm trước.

Linh Tĩnh nuốt một ngụm nước bọt, Sa Sa hít sâu một hơi, đưa tay vươn tới phía sau.

Khi ngón tay chạm vào làn da kia, đột nhiên nó giật bắn lên giống như bị lửa đốt, nhưng Gia Minh đã nhanh hơn tóm lại, áp vào má mình.

Qua một lúc, Sa Sa há miệng:

"Cậu là..." Trong lòng nàng giống như có một thứ gì đó đè nặng, không bật ra được, tầm mắt của nàng đã nhòe đi...

"Sa Sa ---- "

"Khụ, đã là nữ quân nhân rồi, vậy là lá gan không lớn lên chút nào..."

"Cậu... Cậu rất cuộc..."

Chiếc xe con kia dừng ở ven đường cũng không khiến cho người đi bộ chú ý, không bao lâu sau, một nam tử đi ra khỏi cửa sau, hắn bay qua hàng rào ở ven đường, đến một quầy tạp hóa mua một bình nước khoáng lạnh.

Linh Tĩnh ngồi xuống trước cửa, nàng nhìn bóng người kia, nước mắt muốn rơi mà cũng không được, hô hấp lúc bình thường lúc gấp gáp.

Mang nước trở về, Gia Minh bỏ hai bình vào trong xe, tựa ở cánh cửa, đứng đối diện với Linh Tĩnh. Lúc này, hai người giống như một đôi trai gái lần đầu tiên nhìn thấy nhau mà xấu hổ.

Gia Minh há miệng không nói gì, Linh Tĩnh cũng chỉ im lặng nhìn hắn. Sau một lúc, Gia Minh thở ra một hơi thở.

"Tớ đã trở về..."

Giọng nói nhẹ nhàng như lâm bẩm, nhưng mà khi nói xong, hắn như trút được gánh nặng cười cười, đi về phía trước, dùng toàn bộ sức lực ôm lấy Linh

Tĩnh.

Bốn năm cách xa, đây là lần đầu tiên hai người ôm nhau, hẳn giống như muốn thu thân thể mềm mại của Linh Tĩnh vào trong cơ thể mình:

"Tớ nghe thấy cậu hát, nhớ lại tất cả mọi chuyện... Tớ đã trở về..."

Người đi lại hai bên đường không nhiều lắm, ở xa xa có một số người đang tốp năm tốp ba tản bộ, ánh sáng từ những nhà mặt đường chiếu ra, cũng có một số người chú ý tới cảnh tượng đôi trai gái đang ôm nhau, nhưng mà nó quá phổ biến nên đều cười trừ.

Thời gian giống như dừng lại, ở bên tai Gia Minh đột nhiên nghe thấy Linh Tĩnh bật ra một tiếng "oa", sau đó cắn chặt môi, trên vai Gia Minh truyền tới một cảm giác đau đớn.

Vòng tay ra sau lưng, cắn Gia Minh một cái, nằng nặng toàn bộ sức lực còn lại nắm tay, cố sức nện mấy cái vào lưng hắn, giống như là muốn trút toàn bộ uất khuất và đau lòng trong bốn năm qua. Nếu so sánh với với sự xao động trong đêm, nó như yên lặng.

Ôm nhau như vậy một lúc lâu, Linh Tĩnh vô lực há miệng, thân hình nàng run rẩy, hai tay rũ xuống bên người, tùy ý để cho Gia Minh ôm, nếu như hắn buông ta ra, thì kiểu gì Linh Tĩnh cũng ngã xuống.

Khi hai người đang ôm nhau, có một bóng người xuất hiện ở đầu con phố, cô gái mặc áo màu xanh hơi có chút kinh ngạc nhìn cảnh tượng bên này. Cùng lúc đó, ở một con đường khác... cũng truyền tới động tĩnh phá vỡ sự im lặng ở bên này.

Đó là một chiếc xe con màu đen, đang dùng tốc độ cao vượt tới, nó mất đi khống chế, trong nháy mắt đã lao qua con đường, xoay một vòng 90 độ, đâm nát vụn vành đai bảo hộ, sau đó ầm ầm lao vào cột đèn, chiếc xe hơi nghiêng, mất cân đối rồi bay lên.

Ầm một tiếng, bóng đèn trên cột trực tiếp nổ tung, tia lửa điện lan tỏa trên không trung, chiếc xe kia lướt qua lối đi dành cho người đi bộ, đâm thẳng vào một cửa hàng.

Bụi bốc lên cuộn cuộn.

Ánh sáng trong cửa hàng lúc sáng lúc tối, cảnh tượng lập tức trở nên hỗn loạn, người đi đường đều bị cảnh tượng này làm cho sợ ngây người. Sau một lát, có người bắt đầu gọi điện thoại báo cảnh sát, gọi xe cứu thương, có người lao tới chỗ xảy ra tai nạn.

Đúng vào lúc này, trong cửa hàng có một người cao lớn bước ra, nhìn về phía cô gái áo xanh lục, cô gái kia cũng nhìn hắn.

"Này, Maria, dường như hai chúng ta cùng tới."

"Lo cho tốt chuyện của người đi."

Maria lướt qua lan can con đường bên cạnh, nói một câu, giọng nói của nàng truyền đi rất xa trong trời đêm.

"Tôi rất khỏe, khuya hôm nay đúng là đã nghỉ, tôi có cảm giác hiện giờ mình lợi hại giống như Hủy Diệt... Cô đã từng nhìn thấy Hủy Diệt già chưa?"

"Ta ghét công nghệ cao."

"À, cô không biết cô đã bỏ lỡ cái gì đâu."

Trong trời đêm chỉ có hai người họ nói chuyện, bọn họ tuy rằng đều dùng tiếng Anh, nhưng mà ai nấy cũng cảm nhận được một chuyện gì đó không thích hợp.

Ở bên cạnh cửa xe, Gia Minh đỡ Linh Tĩnh ngồi lại trong xe, hắn mở nắp chai nước khoáng, uống một ngụm, bắt đầu quan sát đôi nam nữ từ xa đi tới.

"Hơi nóng đấy... A, Hủy Diệt già..."

Đem toàn bộ số nước còn lại đổ xuống đầu, hắn rút khẩu súng trên người của Sa Sa, bắt lên trời hai phát.

Mọi người ở xung quanh lập tức toán loạn giống như chim muông, Quito phá lên cười:

"Không biết tự lượng sức mình... Maria, cô không ngại nếu tôi lên trước chứ?"

"Cứ tự nhiên."

Quito đi tới chỗ Gia Minh, người đi đường thấy vậy lập tức dạt ra xa, cũng chỉ có ba người bọn họ và chiếc xe kia không bị ảnh hưởng.

Sau khi đổ toàn bộ nước khoáng lên đầu, nam tử kia tiến lên hai bước, lắc đầu, nước khoáng trong suốt bắn ra xung quanh.

Lúc này, người đàn ông kia cũng đi tới, Maria cũng không thèm để ý tới chuyện tranh đấu này, nàng ta đưa mắt nhìn vào hai cô gái ở trong xe.

Ngay khi Quito xuất hiện, Victor đã mặc một bộ âu phục mới khác, đi vòng qua chỗ rẽ, nhìn cảnh tượng bên này.

Thiếu niên kia không cao lớn cường tráng, nhìn qua giống như vô hại, không đủ khiến cho hắn coi trọng, cũng không gọi cho hắn bao nhiêu hứng thú. Quito đắm thẳng một quyền vào mặt nam tử kia.

Hô ---- Bốp ---- Ngay trong tầm mắt của bọn họ, một bóng người bay ra ngoài, sau đó có mấy thứ nổ ầm ầm.

Người bay ra ngoài là Quito.

Thân hình hắn đập vào lan can sắt, cả người giống như là đạn pháo, đầu đập thẳng vào cột nước chữa cháy bên đường, thân hình ngoặt như một cái cung, máu tươi xuất hiện, cái cột phòng cháy bằng xi măng nổ tung, nước từ dưới đất phun lên trời giống như là một con rồng.

Cột nước kia phun ra ngoài, tạo thành một cơn mưa lớn, Gia Minh ngẩng đầu lên, để cho những hạt nước này rơi vào mặt, sau đó đi tới chỗ cột nước, đưa đầu vào dòng nước một lúc rồi mới rút ra, lau khuôn mặt:

"Như vậy đã khá hơn rồi..."

"Người là loại người gì vậy?"

Quitos trên đầu chảy máu, gục ở cách đó không xa, thân thể hắn đang không ngừng co quắp, Maria hiện đứng cách nơi này một khoảng, Gia Minh lắc đầu, suy nghĩ một lúc, cũng không nhìn nàng, nhưng trả lời rất ngắn gọn.

"Godzilla."

(Godzilla là một kaijū quái vật nổi tiếng của Nhật mang hình dáng một con khủng long với đầy gai trên lưng, và có khả năng đặc biệt như phun Aura beam. Godzilla xuất hiện trên màn ảnh từ năm 1954 và từ đó, nó còn xuất hiện nhiều lần nữa; và trở thành một biểu tượng văn hoá. Tổng cộng, Godzilla đã xuất hiện trong 28 phim, Godzilla cũng xuất hiện trong nhiều truyện tranh, video game, và tiểu thuyết.)

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 448

Vậy Thì Chết Đi

Những giọt nước to lớn lan tỏa khắp không trung, trong ánh sáng giống như là mưa rơi xuống, phạm vi bao phủ hơn 10 mét, Sa Sa mờ mắt, lúc tinh dậy đã thấy Linh Tĩnh đang ghé đầu vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài, sau đó, nàng nhận ra tình cảnh đường phố lúc này.

Dưới đèn đường sáng trưng, những giọt nước phản xạ ánh sáng, Gia Minh đứng ở bên cạnh cột nước, giống như là mới quay về từ một nơi xa xôi, nàng yên lặng nhìn một lúc lâu, thấy một bóng người lao đảo đứng dậy, máu tươi trên đầu rơi xuống, người này chính là Quitos, tới lúc này, Sa Sa mới nhận thấy toàn bộ.

Người ở hai bên đường đã chạy sạch, Quitos đứng đó nhìn Gia Minh, vẻ mặt dữ tợn và méo mó, ở bên cạnh con đường, cô gái lúc này truy sát nàng đang đi tới chỗ Gia Minh.

Ở phía đối diện, lại có một tên Hấp Huyết Quỷ tên là Victor đang di chuyển dưới những mái hiên, dáng đi rất ưu nhã và ung dung, tình hình trước mắt là... ba đánh một.

"Gia Minh..."

Nàng thì thảo, vô ý thức rút súng bên hông, nhưng mà lại không thấy súng đâu.

Linh Tĩnh quay đầu nói:

"Sa Sa."

"Linh Tĩnh, Gia Minh hấn... tớ phải giúp hấn..."

Nàng nói xong, định đứng dậy tìm túi vũ khí, Linh Tĩnh nhìn nàng nói:

"Gia Minh nói là đừng đi ra ngoài..."

"Nhưng ba người bọn chúng rất lợi hại..."

Giống như có thể nghe thấy cuộc nói chuyện trong xe, Gia Minh đứng cách đó không xa cười lắc đầu, xoay người đi về phía cái ghế bên cạnh, ngồi xuống, lấy đôi găng tay của Linh Tĩnh chậm rãi mở ra.

Cách hấn không xa, Quito của người ướt đầm ôm trán, đột nhiên mở miệng kêu lên một tiếng, thanh âm của hấn tràn ngập thô bạo, truyền đi rất xa. Giờ này khắc này. Maria và Victor đã đi tới bên cạnh.

Ầm một tiếng, Quito nhật một cái ghế ở ven đường, đập xuống phía trước Gia Minh, sau đó trực tiếp ngồi đối diện, lúc này đầu hấn đập vào cột chống cháy, ít nhất cũng bị vỡ xương sọ, nhưng qua một thời gian đã khôi phục được không ít.

Gia Minh ngồi im tìm kiếm thứ thuốc về Linh Tinh, thỉnh thoảng nở một nụ cười nhạt. Quito cách hấn không tới nửa mét, Maria đi tới bên cạnh Quito, Victor cũng đứng ở phía sau Gia Minh nhìn động tác của hấn. Vô số giọt nước bắn vào lá cây, lên bàn, xuống đường, không khí tiêu điều.

Rốt cục, Gia Minh cũng tìm được thứ hấn muốn, từ trong găng tay lấy ra một cái bình nhỏ, ánh sáng trong bình lần áp cả ánh sáng ngoài trời. Lúc này Gia Minh mới ngẩng đầu lên, nhìn hai người phía trước.

"Hôm nay ta đang vội trở về nhà..."

Ánh mắt của hấn quét qua hai người đang ngồi trong xe cách đó không xa, nói:

"Ta không muốn nhiều chuyện, thứ này các người cứ lấy đi, sau đó rời khỏi Giang Hải, ta coi như chưa có chuyện gì xảy ra, thế nào?"

Bầu không khí trở nên im lặng, Maria và Victor dường như lười tò thái độ, Quito hơi tiến về phía trước, nói từng chữ một:

"Người nào muốn nó, chạm vào nó, đều phải chết."

Ba đánh một, tuy rằng lúc này Quito bởi vì khinh địch mà bị thua thiệt nhiều, nhưng lúc này họ không có tâm lý sợ hãi, trước kia họ đã từng đối mặt với những người mạnh nhất như Tuệ Thanh và Natalie, người trước mặt tuy rằng lợi hại, nhưng nhiều lắm cũng chỉ dừng ở mức độ như trên.

Hiện giờ, cho dù là Tuệ Thanh hoặc Natalie ở trong tình huống này cũng chết chắc, hướng chỉ Victoria đã xuất thủ, đêm hôm nay bọn họ muốn diệt trừ toàn bộ những người có liên quan tới Không Kiến Chi Trần.

Không tức giận, cũng không thất vọng, Gia Minh vẫn mỉm cười, đem cái bình nhỏ kia bỏ vào trong túi.

"Vậy thì chết đi."

Dị năng khiến cho ngọn lửa bùng lên mạnh hơn, hai bóng người ở trong rừng cây không ngừng đầu đá, ầm một tiếng, bóng người màu đen bay ngược ra sau hơn 10 mét, đập mạnh vào một gốc cây to, thân cây lắc lư.

Natalie cánh tay và miệng đầy máu đi tới, cách đó không xa, Tuệ Thanh bị trọng thương cũng xuất hiện trong bóng đêm, chuẩn bị tiếp tục tác chiến.

Dị năng già hơn người bình thường chỉ là hơn một cái vũ khí phòng thân, ví dụ như Diệp Liên, thí dụ như Thiên Vũ Chính Tắc, thí dụ như rất nhiều Tiến Hóa giả bình thường khác, tư tưởng của họ lúc nào cũng phải ở trong trạng thái đề phòng.

Nhưng khi dị năng tiến hóa tới trạng thái như Natalie, hoặc cao hơn, thì dị năng lại là một tai nạn với dị năng giả.

Dù sao mọi người đều phải dùng sự huấn luyện để làm cơ sở, nhưng nếu có người có thể miễn dịch với lửa, chiến đấu trong biển lửa, vậy thì người bình thường làm gì có khả năng chiến thắng.

Đây chỉ là một loại dị năng cơ bản nhất, nếu như chất tầng tầng lớp lớp dị năng lên nhau, cho dù cường giả như Tuệ Thanh cũng phải ứng phó vất vả.

Vậy mà người có dị năng như Natalie cũng phải ở thế hạ phong, thực tế đã chứng minh, cô gái tên là Victoria này có lực lượng tuyệt đối kinh người.

Chiến đấu trong đêm nay, họ không muốn mình phải chiến thắng, mà chỉ muốn đợi quân đội tới, Không Kiến Chi Trần vẫn còn ở trong tay người bên mình, mục đích như vậy đã đạt được.

Chi là sự tình lần này diễn ra quá nhanh, thời gian chuẩn bị không đủ mà thôi, Tuệ Thanh có ý định kéo dài thời gian.

Nhưng mà vào lúc này, Natalie rõ ràng là đã quên tất cả, cho dù như thế nào cũng phải thắng lợi. Cánh tay phải đang chảy máu cũng ngừng lại, trong ánh lửa chập chờn, nâng kéo ống tay áo đã rách, phát phát tay, chuẩn bị tiếp tục tấn công.

Nhìn thấy động tác của Natalie, Victoria nhàn nhạt lắc đầu:

"Người thừa kế của tiến hóa tự nhiên... nhìn hình dạng của cô bây giờ thật sự là đáng buồn, trải qua hai lần thức tỉnh, theo ta biết thì kiểu gì cô cũng mạnh hơn trước gấp trăm lần... Nếu như không thể mạnh hơn nữa, thì cô sẽ chết trên tay của ta..."

"Có thật không?"

Lạnh lùng trả lời một câu, Natalie nheo mắt:

"Giết được ta rồi hãy nói."

Dị năng ngưng tụ, không khí lạnh cứng, lấy Natalie làm trung tâm, ngọn lửa trong phạm vi vài mét xung quanh lập tức tắt ngúm, việc này đã giúp cho Tuệ Thanh có một vị trí công kích thuận lợi.

Trên thế giới này, bị một cô gái giống mình áp bức, đây là chuyện nàng không thể nào chịu được.

Nhưng khi đang chuẩn bị xông lên thì Victoria đột nhiên nghiêng đầu, đưa mắt nhìn về một phương hướng nào đó, hai hàng lông mày nhíu lại.

"... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì..."

Bên kia, Natalie đã lao tới công kích!

*** Dưới đèn đường, khắp trời mưa nước.

Sau khi Gia Minh nói xong, toàn bộ thể cục đột nhiên biến đổi.

Giống như có một người nào đó gỡ một cái chuông lớn chấn động không gian, bốn người đồng thời chuyển từ trạng thái tĩnh sang động, Quito cách Gia Minh không tới một mét, hắn đột nhiên lao tới, giống như một chiếc xe công thành, kiếm quang của Victor cắt phá không gian, thân ảnh Maria biến mất ở sau lưng Quito, xuất hiện ở bên phải của hắn.

Gia Minh nhảy lên trên không trung, điểm chân một cái, thân ảnh xoay tròn.

"Ba" một tiếng, vô số giọt nước bắn vào người Gia Minh, thậm chí nó còn tạo thành những tiếng lộp bộp, những giọt nước này bắn về bốn phương tám hướng, giống như một đóa sen lớn nở rộ, thân hình hắn xoay tròn, quét về phía lưng của Quito.

Trong không khí mang theo một bóng huyết quang, vô số giọt nước mưa cùng nhau bay lên không trung, Quito bị đá trúng, người cong như một cái cung.

Chuyện xảy ra chưa tới một giây đồng hồ, Victor một kiếm đâm xuyên qua quần áo của Gia Minh, Maria mất thấy Gia Minh phóng tới, một tay thò ra định tóm lấy hắn.

"Bốp" một tiếng, cái ghế mà Gia Minh ngồi vỡ tan, biến thành vô số mảnh vụn, tới lúc này, Quito mới kêu lên đau đớn:

"A ---- "

Bóng người giao thoa dưới đèn đường, Maria tóm Gia Minh, chủ thủ không chút do dự đâm vào, Gia Minh lộn một cái, thúc gối đập vào gò má của nàng.

Trong lúc vội vàng né tránh, Gia Minh rơi xuống đất, Maria ngửa ra sau một chút, chớp mắt đã thấy xuất hiện ở sau lưng Gia Minh.

Gia Minh đột nhiên quay người, đâm một quyền thật mạnh, Victor tiếp tục xuất kiếm tới trước mặt Gia Minh, Quito ngã xuống đất, quyền phải của Gia Minh đâm thẳng vào người hắn, tay trái gấp lại, thúc một khữ đúng vào xương sống của người này.

Thân hình Gia Minh vốn đang ở trên không trung, hai ngón tay gấp lại, trên lưng Quito đã xuất hiện một lỗ máu, đánh vỡ một đoạn xương sống của người này.

Quito vốn chỉ dựa vào quán tính lao về phía trước, cho nên không có sức để né tránh, lúc này bị một thúc vào cột sống, lại bị đối phương chọc một cái, máu tươi phun ra như suối, người đàn ông cao hơn 2m này ngã đập xuống đường.

"Người thứ nhất là mày..."

"Quito ---- "

Vô cùng đơn giản, một hán tử Huyết tộc bị đánh gãy cột sống, nội tạng bị đánh vỡ cho dù Bất Tử Giả có năng lực hồi phục mạnh tới bao nhiêu, thì hiện

giờ cũng mất đi nửa cái mạng rồi.

Không thèm để ý tới công kích ở trước sau, Gia Minh cất bước tiến lên, trọng quyền liên tiếp dẫm xuống Quito đang nằm dưới đất, ánh mắt nhìn thẳng vào đầu của hắn.

Thừa dịp mày bệnh, tao lấy mạng mày.

Bảo mày rời đi, không phải là vì tao sợ mày!

Giết mày cũng chỉ đơn giản vậy thôi!

Trong nháy mắt, một giây nổi giận.

Một quyền mãnh liệt dẫm ra, ý định là dẫm thẳng vào đầu của Quito, nhưng Víctor đã tóm được áo của đồng bạn, một tay kéo hắn ra chỗ khác, cùng lúc đó, Maria giữ chân, từ trên cao chém xuống giống như đao.

Ầm ---- Bàn chân hạ xuống, con đường phía trước bị một đạo kinh khí vô hình tạo thành một cái khe dài tầm 2m, dị năng của nàng có thể chém đứt đôi chiếc xe hơi, lúc này thấy bạn mình gặp nạn, nàng dùng toàn lực, khiến cho mặt đất run như nổi trống, nhưng mà khi xong một kích, thân hình nàng dính luôn mấy chường.

Ba ba ba ba ba ba ---- Trong nước mưa, thân hình Maria bay ngược ra sau, quyền cước tấn công nàng như bóng với hình, tới lúc này nàng mới phát hiện mình đã tính nhầm.

Mỗi đòn tấn công của nam tử trước mắt đều cương mãnh và kỳ lạ, trông thì bình thường, nhưng thực chất lại giống như lôi đình vạn quân.

Nàng lùi lại hai bước, liên tục chặn lại hơn 10 lần ra quyền, hơn 3 lần lên gói, lúc này nàng đột nhiên phát hiện, Quito được Víctor kéo về phía sau, tạo thành một khoảng cách nhất định với nàng.

Nàng nhận ra, nam tử trước mặt này quyết đoán bỏ qua Quito, muốn tận dụng thời cơ tiêu diệt nàng.

Nhưng mà mày cho mày là ai...

Khi ý nghĩ này hiện lên ở trong đầu, hai cánh tay nàng liên tục đẩy bật hai trọng quyền, chùy thủ cũng lao tới, nhưng một cỗ ba động kỳ dị từ trong tiêu phúc truyền tới, cho tới khi quần áo bị rách, nàng mới cảm nhận được một ý niệm.

Điều đó không có khả năng...

Trên bụng dính một quyền khiến cho người nàng cong lại, con dao của nàng xuyên qua phòng tuyến của chính nàng đâm vào hai mắt, nàng dùng hết lực lượng đẩy một cái, con dao xẹt qua theo hình vòng cung, để lại một đường máu, sau đó đột nhiên biến mất.

Lúc này, Gia Minh đã chuyển mục tiêu, nhanh chóng tạo thành một đường tròn máu tấp kịch, đột nhiên có một kiếm quang lao tới, chặt đứt một thân cây, hóa ra Vitor thấy Maria gặp nạn, buông Quitos ra vọt tới.

Bịch bịch, Victor bị Gia Minh bám lấy, phải nhanh chóng lui lại phía sau, cố gắng tạo thành một khoảng cách, Maria từ sau đuổi theo kịp, nhưng hiện giờ Quitos đã không còn sức để đứng vững nữa, thân hình lao đảo.

Khi Victor vừa buông hấn ra, hấn đã muốn ngã, nhưng mà bốp một tiếng, thân hình của hấn bay lên không trung, xoay tròn.

Mới bức được Victor lui lại, Gia Minh tiếp tục thay đổi mục tiêu, một quyền lúc trước thất bại, bây giờ lại không từ bỏ đâm tới đầu của Quitos.

"A ---- "

ẤN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 449

Tức Giận

Ổ giữa thế công của ba người ung dung biến ảo, muốn đánh ai là đánh người đó, đây là chuyện mà bọn họ chưa từng thấy, trong nháy mắt đó, hai mắt Maria chuyển thành đỏ như máu, đột nhiên kêu một tiếng.

Vô số giọt nước như đọng lại, sau một khắc, âm hưởng tỏa ra bốn phía, sóng âm vang lên, những giọt nước kia vỡ tan.

Linh Tĩnh và Sa Sa ở trên xe bật kín lỗ tai, những cửa hàng có cửa bằng thủy tinh vỡ tan.

Sóng âm điên cuồng tập kích vào người Gia Minh, khiến cho hành động của hắn phải chậm lại đôi chút, Victor tranh thủ thời cơ tóm lấy Quitos đang xoay tròn trên không trung, trở tay ném cho Maria.

Maria ôm lấy Quitos, Victor dùng kiếm đâm tới chỗ Gia Minh, cố gắng ngăn lại một lúc, Gia Minh cũng xoay người hướng về phía Maria, sau đó ngồi thụp xuống, kiểm quang xẹt qua trên đầu.

Sóng âm chấn động còn chưa dừng lại, nhưng vũ điệu của những giọt nước đã lan tới, Gia Minh đột nhiên nhảy lên, ở trong làn nước bắn thẳng tới chỗ Maria và Quitos.

Một quyền đơn giản, đâm thẳng vào mi tâm của Maria.

“Mục tiêu của hắn là mình...”

Hai tay ôm lấy Quitos, lúc này Maria không thể chống đỡ được, khi trong đầu hiện lên cái ý niệm này, thân hình cũng lui về phía sau, nàng cố gắng nghiêng đầu qua một bên, quyền kia đi sát gò má của nàng, ba ngón tay của hắn mờ ra, tạo thành ba vết máu trên má, trông ba vết máu kia như dùng roi thép quất vào.

Thấy ba ngón tay của mình xẹt qua, Gia Minh không thu lực, mở 5 ngón tay, đập thẳng xuống dưới, một quyền ba chi lúc này chỉ là hư chiêu, hắn vẫn còn lưu lại lực lượng, đây mới chính là mục đích thực sự của hắn.

Năm ngón tay kia chụp thẳng xuống đầu của Quitos, sau đó, một lực lượng thật lớn kéo luôn Quitos ra khỏi tay của Maria.

Bốp---- Máu tươi xuất hiện, đầu của Quitos bị năm ngón tay của Gia Minh đập rơi xuống đất, thân hình cường tráng của hắn dần dần rơi theo, Victor nhìn thấy tình cảnh bên này, ngăn ra.

Hóa ra trong thời gian ngắn ngủi, đôi phương vẫn đặt mục tiêu ở trên người Quitos, cho dù như thế nào cũng phải giết cho bằng được.

Đây có lẽ là một thể nghiệm mà rất nhiều năm hần chưa trải qua, ngay cả lúc ở trước mặt ba người bọn họ, người kia vẫn có khả năng đánh chết một người, mà họ thì hoàn toàn bất lực.

Giống như hần muốn chứng minh: mây cảm thấy mây rất lợi hại, rất có nhuệ khí, vậy thì tao sẽ cho mây thấy, đánh chết một người trong chúng mây đơn giản thế nào.

Cây cối đổ xuống đất, cành lá ào ào va đập vào nhau, Gia Minh đứng lên, nhìn về phía Maria đang giống như mãnh hổ bỏ nhào vào mình:

"Mây dám giết hần!"

Một quyền chém ra bị Gia Minh ngăn trở, tay kia của nàng bấu chặt vào cánh tay của Gia Minh, thân hình nhoáng lên, chân phải mang theo thanh âm xé gió quét tới, ý định chém ngang vào sườn của Gia Minh.

Tay trái của Víctor vung lên, họng súng ngắm ngay vào chiếc xe con ở ven đường, ngay sau đó, tiếng súng vang lên.

Đạn bay, máu tươi phun ra.

Maria đang cuốn lấy Gia Minh bị đánh tung lên trời.

Viên đạn thứ nhất bắn trúng khẩu súng của Vítor, viên đạn thứ hai bắn hần bay ra sau, ngay sau đó, máu tươi ở cánh tay phải của Vítor cũng xuất hiện.

Lúc này, trong tay của Gia Minh đã có hai khẩu súng, khẩu trong tay trái ngắm về phía Vítor, không ngừng bóp cò, tay phải của hần vốn bị Maria khóa lại, nhưng cũng vì như vậy, mà đạn lại tạo thành những vết thương vô cùng nghiêm trọng trên người của nàng.

Thân thể của Bất Tử Giả tuy rằng có thể nhanh chóng hồi phục, thể nhưng đột nhiên bị tổn thương lớn, thời gian lại ngắn, không có cách nào hồi phục hoàn toàn được.

Gia Minh nhân cơ hội này ném luôn Maria bay ra ngoài.

Victor ở sau lưng Maria đỡ lấy nàng, Gia Minh vọt tới, đâm thẳng vào ngực Maria, hai người kia đồng thời bật ra sau.

Thân hình họ còn đang ở trên không trung, nhưng đạn vẫn bay tới như mưa, xuyên quan thân hình họ, tạo thành một đồng máu thịt bầy nhầy, mỗi viên đạn này đều nhắm vào đầu và cột sống của họ.

Cũng may là trực giác của họ mẫn tiệp kinh người, trước khi bị bắn trúng, Maria đá một cước vào Víctor, hai người ngã theo hai hướng khác nhau.

Vừa rơi xuống đất, hai người đã bỏ chạy theo hai hướng khác nhau, sau đó nhắm về phía Gia Minh lao tới, ba thân ảnh lại đan vào nhau.

Đạn, súng, kiếm quang, bóng người thay đổi, tiếng súng lại một lần nữa vang lên, trên vai Vítor bật máu, hần đột nhiên phóng lên cao, người ta thường

nói, ở phạm vi gần, súng vô tác dụng.

Nhưng mà đối với Gia Minh, động tác của hắn giống như đã phá vỡ khái niệm này, hai tay của hắn như múa, đột nhiên giao thoa, đột nhiên tách ra, tạo thành một chùm hoa máu trên người của họ.

Trong xe ô tô cách đó không xa, Linh Tĩnh và Sa Sa nhìn cảnh tượng ở bên ngoài, thấy vị trí ba người không ngừng biến hóa, tiếng súng không ngừng vang lên.

Không biết từ lúc nào, Sa Sa lầm bầm nói:

"Bọn họ đánh không lại Gia Minh, không có chuyện gì... Bọn họ đánh không lại Gia Minh..."

Mấy giây sau đó, trong không trung đột nhiên có một thanh âm vang lên, nam tử tên là Victor kia bị một viên đạn xuyên qua bắp đùi, hắn đột nhiên hô lên:

"Pi ---- ter---- "

Giống như là tiếng kêu có mang theo lực lượng ma mị, Sa Sa và Linh Tĩnh cứng người lại, trong hư không có một bóng đen xuất hiện.

Bóng đen giống như con dơi bao phủ không trung, nó vừa xuất hiện đã chen kín tầm nhìn của Gia Minh.

Chuyện chỉ diễn ra trong một thời gian rất ngắn, nhưng lại mang theo một sự lạnh lẽo tới tận xương tủy, không một ai kịp phản ứng, bàn tay kia nắm lấy cổ của Linh Tĩnh.

Giây phút này, thời gian không gian như đọng lại, tiếng súng, tiếng nước trở nên an tĩnh, tất cả đều như biến mất khỏi nơi này...

Đây đương nhiên là ảo giác, thời gian không bao giờ ngừng lại, tay phải người kia tóm lấy Linh Tĩnh, dừng lại trên không trung một giây, nhưng chỉ một giây đó, bóng lưng của Gia Minh đã đứng trước mặt các nàng.

Bóng người màu đen kia bị Gia Minh ném một cái, bay âm âm như đạn pháp, đập thẳng vào một cái miệng cống, khiến cho miệng cống lún xuống, bụi bay mù mịt.

Mà ở bên cạnh, tay trái của Gia Minh chém ra, tóm được thanh kiếm đang đâm tới, kiếm phong sắc bén như đọng lại, vang lên những thanh âm u u.

"Chúng mày..."

Trong giây phút kinh tâm động phách này, thanh âm lạnh lùng của Gia Minh vang lên, hắn đưa tay vào trong xe, rút một khẩu súng máy ở trong túi vũ khí của Sa Sa, sau đó điên cuồng bắn ra ngoài, áp chế Victor và Maria đang muốn xông lại, mục đích lớn nhất là bóng đen kia không lên được.

"... cùng lên đi."

Nói xong câu đó, họng súng kia truyền tới tiếng rắc, tiếng súng ngừng lại, một quả trái phá bắn thẳng vào cửa hàng phía sau bóng đen.

Trong tiếng nổ âm ầm, ngọn lửa bốc lên cuộn cuộn, cái miệng cống kia bị ép lún xuống, kéo theo vô số thứ rơi vào. Gia Minh quay đầu lại nhìn thoáng qua, thấy ánh mắt kinh hồn của Linh Tĩnh và Sa Sa.

"Đừng sợ, tớ ở đây."

Nhìn hai người cười cười, hắn buông ra súng, thay cho khẩu súng lục một băng đạn khác.

"Chúng mày đã làm cho tao tức giận..."

Dưới ánh đèn, hắn quay người đi tới chỗ Victor và Maria...

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 450

Quy Tắc

8h30 tối ngày 12 tháng 7 năm 2004, trong biệt thự của Đông Phương gia.

Đoàn người đi lại, chuông điện thoại reo không ngừng, báo cáo về các tình huống không ngừng chồng lên nhau, cho dù họ không đến hiện trường, chỉ cần đọc tin và xem báo cáo chỉ trong 10 phút cũng khiến cho người khác có cảm giác kinh hãi vô cùng.

Địch nhân xuất hiện, đột nhiên giết tới, ngăn chặn mấy tiểu tổ tiếp viện của họ, người chết, người trọng thương không ngừng, thậm chí ngay cả những cảnh sát đi tuần cũng bị liên lụy.

Tình huống này nếu chỉ nhìn qua, cũng thấy nó giống như trận biến loạn 4 năm trước, cái khác nhau duy nhất chỉ là Cố Gia Minh không xuất hiện.

Những nhân viên phân tích những tin tức này, cũng chính là người phân tích tin biến loạn 4 năm trước, họ nhận thấy rằng, hậu quả của lần này nghiêm trọng hơn nhiều so với 4 năm trước.

Thời gian dần trôi qua, Phương Chi Thiên đứng ở trên ban công lầu hai, nhìn mấy con phố đột ngột bị cúp điện, mím chặt đôi môi, ánh mắt như một con Ung.

Chuyện cho tới bây giờ, hẳn rất có đưa ra mệnh lệnh cho lần biến loạn này, chỉ có thể dựa vào người ở bên ngoài tranh thủ cơ hội.

Xem xét đám thái độ của đám Bất Từ Già này, trước khi xe quân đội chính thức xuất hiện, thì không ai có thể ngăn cản quyết tâm của họ.

Chi là nếu điều động quân đội trong thành phố này, thì cũng không phải là chuyện đơn giản.

Chuyện hiện giờ không phải chỉ đơn giản vì Nhược Nhược nữa, giả như Không Kiến Chi Trần có thể đối phó được với đám Hấp Huyết Quỷ, nếu có tới tay được, thì sau này có đánh nhau với địch nhân, họ cũng đã mất đi không ít con bài chiến lược.

Chi hy vọng... cướp được Không Kiến Chi Trần là có thể đem đám này giải quyết, nhưng tới lúc này, họ vẫn không rõ công dụng và hiệu quả của Không Kiến Chi Trần...

Ở bên dưới, bóng người qua lại liên tục, kêu réo loạn cả lên, lão đang định về phòng thì thấy cửa phòng bị đẩy ra, Đông Phương Lăng Hải cầm một phần tư liệu đi vào.

Thấy hẳn vợ mình, Phương Chi Thiên đi tới hỏi:

"Có chuyện gì?"

"Bên phía Hồng Kông vừa truyền một tin tới."

Đông Phương Lăng Hải đem những tư liệu đặt lên trên bàn, trên đó là một tạp chí giải trí, hất lật một trang, chỉ cho Phương Chi Thiên xem một tấm ảnh trong đó:

"Nhìn xem người trong tấm hình này là ai?"

"Bóng lưng thì là Phương Vũ Tư..."

Phương Chi Thiên nhìn thoáng qua, chất lượng của bức ảnh này không tốt, trong hình là một đại sảnh của khách sạn, Phương Vũ Tư mặc lễ phục ngồi xổm trước mặt một người đàn ông, người đàn ông kia đưa tay ra, che một nửa khuôn mặt.

"Người nam nhân này... có điểm giống Cố Gia Minh... không phải ông muốn nói..."

"Đây là tư liệu chiều nay mới có..."

Đông Phương Lăng Hải đưa ra một... phân hồ sơ khác.

"Đêm qua ở Hồng Kông bán nhau âm âm, chắc ông cũng đọc rồi, lời khai thì hôm nay mới có. Bởi vì chuyện của Ứng gia, khiến cho tin tức tình báo ở phía nam của chúng ta bị hỗn loạn, nhưng vẫn có người chú ý tới chuyện này. Phần lời khai này là của một nữ cảnh sát tham gia hợp tác điều tra, tên là Mục Thanh Thanh, căn cứ vào lời khai của nàng... Cố Gia Minh rất có khả năng còn chưa chết."

"Chuyện càng ngày càng phức tạp..."

Xoa trán, Phương Chi Thiên rên rỉ. Hai phút sau, bọn họ chính thức nhận được tin tức của Gia Minh, nhưng lại không ngờ được tình huống trong đó...

*** Cửa hàng kia vẫn cháy, khói đen cuộn cuộn, những thanh âm tí tách vẫn vang lên. Từ miệng cổng trước cửa hàng, có một đôi tay thò ra, cái tên Peter toàn thân đều bị cháy, quần áo rách nát, bị đạn bắn chập vật vô cùng. Cho dù là như vậy, ánh mắt độc ác của hắn vẫn sắc bén, một tay cầm súng chậm rãi bắn nhau với Gia Minh.

Cách hắn một khoảng, Maria, Victor cũng đang đứng, cột nước vẫn phun ra, thi thể của Quito bay lơ lửng trong nước.

Phố xá có vẻ an tĩnh, cho dù bị đánh cho chập vật, trên người ba gã Hấp Huyết Quỷ vẫn tỏa ra khí chất ưu nhã và cao ngạo, chỉ là trước kia họ ưu nhã đường hoàng, thì nay ưu nhã trong tuyệt vọng.

Hiển nhiên là bạn của họ chết, đã phá vỡ mất kết hoạch, sự cường đại của nam tử trước mặt khiến cho họ phải hoang mang.

Trong lúc tên Piter đang đi tới, Victor nhìn thi thể Quito, nói:

"A. Nếu như... Chúng ta bây giờ rời đi, câu nói lúc trước của người còn tỉnh không? Chuyện này tới đây là kết thúc..."

Trên phố xá trống trải, giọng nói kia cứ quẩn quanh, Gia Minh cau mày suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu, giờ lên súng.

Cũng đồng thời vào lúc này, ba gã Hấp Huyết Quý lao ra ba phía khác nhau, mang theo hi vọng chạy trốn.

Cho tới lúc này, giọng nói của Gia Minh mới truyền ra.

"Không, tốt nhất là chết đi..."

Tiếng súng vang lên, máu tươi từ trên trán Victor chảy xuống...

*** Chiếc xe lao vun vút, Diệp Liên dẫn theo đội xe nhanh chóng chạy trên đường phố, ngồi ở phía sau là Tiểu Mạnh, đang băng bó vết thương trên cánh tay, ánh mắt chăm chú nhìn ra cảnh tượng bên ngoài:

"Lúc chúng ta chuẩn bị đi ngang qua con phố này, cô gái kia xuất hiện, họ rất lợi hại, mọi người phải cẩn thận."

"Chúng ta nhận ra chiếc xe ở sân vận động bị chém thành hai đoạn, đây đúng là Dị năng giả lợi hại..."

Diệp Liên nhíu nhíu mày, bọn họ đã gặp cô gái tên Victoria trong đám Hấp Huyết Quý kia, tuy rằng sau đó Tuệ Thanh và Natalie liên thủ cản năng lại, nhưng họ vẫn phải đi theo đường vòng.

Lúc tới sân vận động thì đã muộn, họ chỉ gặp mấy thành viên của U Âm Thiên Cầm bị thương, sau đó truy đuổi theo phương hướng đám người kia.

Lúc đám người Tiểu Mạnh nhảy ra khỏi xe, hệ thống truyền tin trong ba chiếc xe kia cũng hỏng, hiện giờ Linh Tĩnh và Sa Sa mang theo Không Kiến Chi Trần Linh Tĩnh và Sa Sa ở nơi nào, chẳng ai biết được, chỉ còn cách là vừa đi vừa dò.

"Nói như vậy lên, chỉ có Liễu Hoài Sa cùng Diệp Linh Tĩnh ở cùng nhau, thời gian lâu như vậy rồi, chuyện sợ rằng sẽ phiền toái..."

Tiểu Mạnh cắn răng:

"Bên phía cảnh sát không có tin tức gì ư? Các người có thể liên hệ với bên cảnh sát, cho dù sức chiến đấu của họ không cao, nhưng cũng có thể giúp Sa Sa cản địch nhân!"

"Hiện giờ phía cảnh sát cũng kêu loạn lên rồi."

Diệp Liên nhíu nhíu mày, nói:

"Có một Hấp Huyết Quý từ con đường phía đông giết tới, mấy con phố cũng bị hấn đánh giết khiến cho mất điện, bốn chiếc xe cảnh sát chạy tới toàn quân bị diệt, ta sợ là... a, các người có nghe thấy gì không? Tiếng súng..."

Thấy hắn nói như vậy, tất cả mọi người đều dựng lỗ tai, tài xế giảm chân ga, đội xe lập tức rẽ vào một con đường. Cảnh tượng đầu tiên họ nhìn thấy là, một cột nước phun như suối, một cửa hàng bốc cháy, sau đó...

"Cẩn thận ---- "

Chiếc xe vừa mới rẽ, sấm lốp đã ma sát với mặt đất tạo thành tiếng két thật lớn, ngay trước mắt bọn họ, có một bóng người đứng cách khoảng 30m, do tốc độ nhanh lên bây giờ chỉ còn cách nhau hơn 10m.

Bóng người màu đen cũng đưa lưng về nhau bọn họ, cho tới khi chiếc xe phanh lại, người đứng giữa con đường mới quay đầu lại.

Diệp Liên nhìn thấy đây là một khuôn mặt mang dáng vẻ Châu Âu, trên mặt hiện rõ sự nham hiểm hung ác.

-o0o- "Địch nhân ---- "

Tim đập như vọt tới tận cổ họng, tất cả đồng loạt giơ súng chuẩn bị bóp cò, trong năm chiếc xe, mọi người đều làm một động tác giống nhau. Tài xế điên cuồng chuyên tay lái, năm chiếc xe trượt trên mặt đường.

Trong ngày hỗn loạn hôm nay, đám Hấp Huyết Quý này thể hiện sức chiến đấu cường hãn.

Mấy hôm trước có Tuệ Thanh, Natalie tham gia vào cuộc chiến, nên sức chiến đấu của họ đã được ghi chép lại, hôm nay đám đặc công này đã nhận ra, tên Hấp Huyết Quý này chính là Peter.

Năm chiếc xe đồng thời phanh lại gây ra sự va chạm vào nhau, nhưng tên Peter chỉ quay đầu lại nhìn thoáng qua, sau đó chạy tới một con đường khác rồi biến mất, tốc độ của hắn rất kinh người. Cho tới lúc này, mọi người mới nhận ra, trên con đường này xảy ra chuyện gì.

"Đó là xe của Sa Sa!"

Tiểu Mạnh là người phản ứng đầu tiên, cùng lúc đó, có người hô:

"Mọi người... nhìn xem... Đó là cái gì..."

Thanh âm này có vẻ do dự, chắc là hắn cũng chưa kịp thể hiện cách nghĩ của mình. Ở dưới đèn đường, cột nước phun ra như suối, ngọn lửa bốc cao hùng hục, khói đen tỏa ra.

Ở bên đường, có một tên Hấp Huyết Quý bị người ta bóp cổ, thân hình bị giơ lên không trung, tiếng súng vẫn thỉnh thoảng vang lên.

Trong sự phân tích của họ, đám Hấp Huyết Quý này ai cũng cường đại, ba gã Hấp Huyết Quý đối mặt với Tuệ Thanh, Natalie, đối mặt với quân đội vẫn có thể ung dung chạy thoát.

Hôm nay bọn họ gây loạn trong thành phố, ngay cả đám người được huấn luyện chính quy cũng cảm thấy sợ hãi và bất lực, nguyên nhân là bởi vì đám

người này hợp thành một tiểu đội.

Cho dù có là U Âm Thiên Cầm thì kết quả vẫn giống nhau, người bình thường không có cách nào chống lại đám quái vật này cả. Cũng là bởi vì nguyên nhân này, khi nhìn thấy Peter, hầu như tất cả trái tim của mọi người đã nhảy lên tận cổ họng.

Nhưng mà ở dưới ánh đèn, đám Hấp Huyết Quỷ lúc này lại trở nên vô cùng mềm yếu, cái tên Bất Tử Giả tên là Victor lúc này bị người ta bóp cổ giống như là xách một con gà giơ lên trên trời.

Cô gái bất tử giả lúc trước truy sát đám người Tiểu Mạnh điên cuồng xông lên muốn cứu hắn, nhưng mà cả hai người đều bị đánh bay ra ngoài khoảng 10 mét, thân hình còn đang bay ở trên không trung, tiếng súng vang lên kèm theo máu tươi phun ra.

Không khó để nhận ra tình huống, đám người này muốn công kích một chiếc xe, nhưng mà cho dù ba người có đồng thời công kích, cũng không mang lại tác dụng nào, Peter cũng xông lên, nhưng cũng chỉ là số phận bị vùi dập.

Trong xe không một ai nói chuyện, bọn họ nhìn bóng người ở xa kia, Tiểu Mạnh, Diệp Liên, Thôi Quốc Hoa và một số người cũ trong tiểu tổ, lúc này vừa cảm sung, vừa lấy tay dụi mắt.

"Sao... làm sao có thể... Có, Có Gia Minh... đã trở về..."

Tâm tình họ lúc này run rẩy tới mức khó tin, Diệp Liên móc trong người một cái ống nhòm, nhìn sang phía bên kia đường phố. Đồng thời vào lúc này, có mấy người cũng bật thốt lên: "Đây là ai?"

Câu nói nghi hoặc này làm cho Diệp Liên buống ống nhòm, nhìn Tiểu Mạnh ở bên cạnh một chút, trong giọng nói tràn ngập sự khó tin.

"Quitos... Quitos đã chết... đầu bị đánh nát... ông trời ơi..."

Tên Hấp Huyết Quỷ thứ hai bị đánh bay ra khỏi con đường.

Ở rất xa, bóng người kia liếc mắt nhìn sang bên này, sau đó tiếp tục đánh đám ba người kia.

Diệp Liên cầm lấy bộ đàm, nuốt một ngụm nước bọt:

"Diệp Liên gọi tổng bộ... Chúng tôi..."

Giọng nói của hắn trở nên khô khốc:

"Chúng tôi tìm được Diệp Linh Tĩnh và Liễu Hoài Sa... cả đám Bất Tử Giả... Có Gia Minh đã trở về, ba gã Bất Tử Giả đã hoàn toàn bị hắn áp đảo, có một tên... bị đánh nát đầu, hiện giờ đã chết..."

Ba gã Bất Tử Giả lúc này cùng nhau đứng lên, nhìn bóng người trên đường, trên một căn phòng bị đánh vỡ, một bóng người màu đỏ đứng trên đó, ở

trong bóng đêm, cả người nàng giống như biến thành một ngọn lửa, trông như một đóa sen hồng.

Cảm nhận được Quito đã chết, Victoria đã tới.

Cô gái đứng ngao nghẽ trên không, giống như nữ vương nhìn chúng sinh, ánh mắt quét qua ba gã đồng bạn phía dưới, dừng trên thi thể Quito cách đó không xa một lát, sau đó vói va chạm với ánh mắt của Gia Minh.

Gia Minh ngẩng đầu, hai người nhìn nhau trong chốc lát, Victoria chậm rãi giơ tay lên, trong nháy mắt đó, sức gió tụ tập, Gia Minh giống như cảm nhận được gì đó, hai tay đột nhiên chấn ở trước người. Hai người cách xa nhau mấy chục mét, nhưng khí lưu đã vọt tới, thanh thế âm âm, lửa cháy khắp nơi.

Gia Minh bị đánh bay ra ngoài, hấn lộn một vòng trên không trung, hạ xuống trước chiếc xe.

Tuy rằng lúc này Gia Minh không bị tổn thương gì cả, nhưng một người chủ động tiến công một người bị động phòng thủ, ai cũng hiểu là trong hai người ai chiếm thượng phong.

Trong xe, Diệp Liên bị kinh sợ vì lực lượng cường đại của đám Dị năng giả, nếu như không phải là động tác giơ tay của cô gái kia chậm rãi, thì chẳng ai biết có lực lượng như vậy tấn công.

Gia Minh hơi nhũn mày, giống như đang nghi hoặc pha tấn công vừa rồi. Cũng vào lúc này, Victoria hất cằm lên, thắng bại đã phân, người bình thường công phòng đều căn cứ vào sự huấn luyện và tìm tòi, trong khi dị năng phá vỡ nhận thức bình thường, bởi vậy, cho dù người bình thường mạnh tới mức nào, cũng không phải là đối thủ của đám Dị năng giả.

Đây chính là quy tắc.

ẤN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 451

Lửa Đỏ Cháy Mạnh

Tường gạch đổ nát, lửa cháy khắp nơi, chiếu rọi vào bức tường, đối với chuyện Victoria đột nhiên xuất hiện, trừ Gia Minh đứng im, thì đám người Diệp Liên không một ai dám hành động thiếu suy nghĩ, họ đem tình hình hiện giờ báo cáo với đám người Phương Chi Thiên đang ở tổng bộ.

Sau khoảng nửa khắc (7p30 giây), Tuệ Thanh cũng xuất hiện trong một ngõ hẻm khác, tuy rằng bà ta đã bị thương, bộ quần áo tăng ni bị lửa thiêu cháy một số chỗ, nhưng vẫn có thể duy trì trạng thái chiến đấu như trước.

Trên một nóc nhà ba tầng đối diện, có một bóng người màu đen vô thanh vô tức xuất hiện, đó là Natalie.

Chi trong một thời gian ngắn ngủi, ba gã Hấp Huyết Quý đã khôi phục lại trạng thái ban đầu, ngoại trừ y phục rách nát, thì chẳng còn chút ngoại thương nào cả.

Ở hai bên đường, cột điện đổ, cột nước phun, tia lửa tóe khắp nơi, đèn vỡ hồng, một xe cảnh sát từ góc đường bên kia lao tới, lúc phanh lại, Natalie cũng từ nóc nhà nhảy xuống.

"Kịch", gót giày và mặt đất tiếp xúc, tạo thành một âm thanh thanh thúy truyền đi rất xa.

Một gã cảnh sát từ trong xe lao ra, rút súng quát:

"Các người..."

Mới nói được hai chữ, hần phát hiện bầu không khí ở đây có gì đó không đúng, lập tức trốn phía sau xe, gọi về tổng bộ xin chi viện.

Nhìn Gia Minh, ánh mắt Natalie có chút phức tạp, khe cau mày đi tới chỗ hắn, sau đó hít sâu một hơi, đưa tay trái đặt lên trên ngực hắn:

"À... ư... ư..."

Giọng nói của nàng nhẹ nhàng, người ngoài chẳng hiểu mô tê gì cả, trong giọng nói còn mang theo sự nghi hoặc không giải thích được.

Gia Minh cười cười:

"Đã lâu không gặp."

Cùng lúc đó, Victoria cũng đi tới chỗ hai người, ánh mắt tập trung nhìn vào thi thể của Quitos nằm ở phía xa xa.

Đám người Diệp Liên thì xuống xe, trốn ở thật xa nhìn sang bên này, trong những cửa sổ ở tầng trệt thỉnh thoảng cũng có người ngó ra, nơi đây là khu phố mới, số hộ gia đình sinh sống không nhiều, nhưng kiểu gì chẳng có người ở.

Gió đêm lay động rèm cửa sổ của một số gia đình, đột nhiên một gậy trúc vốn để phơi quần áo và đồ dùng hàng ngày ở trên một lầu 3 bỗng nhiên gãy, một số mìn đồ màu sắc sặc sỡ từ trên không rơi xuống.

Victoria ngồi xồm xuống trước cái đầu vỡ nát một nửa, đưa tay sờ sờ, nước phun ra không ngừng rơi xuống làm ướt hết quần áo của nàng.

Chẳng biết điện thoại di động của ai vang lên, bài hát cứ thế theo gió bay đi rất xa trong đêm.

"... Một trận tuyết đầu năm 2002, thời gian so với quá khứ chậm hơn, một chiếc ô tô dừng ở lầu 8..."

Tiếng ca loáng thoáng sau đó đột nhiên ngừng lại, đại khái là có người luống cuống bấm dừng, Victoria rồi đột nhiên ngẩng đầu lên.

"A "

Một tiếng gầm sắc bén, xé rách màn đêm im lặng, bóng người màu đỏ đứng lên trong dòng nước, giọt nước nào rơi vào người nàng là bốc thành hơi.

Ở phía xa xa, tinh thần của đám người Diệp Liên căng như dây đàn. Đứng bên cạnh chiếc xe, Gia Minh nhíu mày:

"Ầm ã là chết!"

Hắn lật tay, một khẩu súng xuất hiện, Natalie vươn tay.

Bằng ---- Theo tiếng súng, hai cỗ lực lượng vô hình đụng vào nhau, không khí hình như cũng biết gợn sóng. Trong nháy mắt, Gia Minh nhắm về phía Victoria.

Một chớp mắt qua đi, Gia Minh đã lao ra ngoài được chừng 7, 8m, tốc độ này ở trong mắt người bình thường là cao, nhưng đối với những Di năng giả cũng không tính là mấy, nhưng cái quan trọng là hắn có thể dừng lại trong nháy mắt đó.

Chưa tới một giây đồng hồ chuyển từ cực tĩnh sang cực động rồi lại về cực tĩnh, không phải ai cũng làm được, trông nó giống như là thuận đi.

Mọi người lúc này nhìn thấy, thân hình Gia Minh giống như bị khống chế, lơ lửng trên không trung, quang mang bắn về phía bóng người màu đỏ.

Bằng, bằng, bằng, bằng ---- Hai tay, bốn súng, lực lượng giúp hắn lơ lửng trên không trung lập tức tiêu tán, thân hình hắn lập tức biến mất tại chỗ, lật tay một cái, khẩu súng đã biến thành một thanh mã tấu, phách một tiếng, phá vỡ màn nước.

Từ lúc cái cột nước chữa cháy bị vỡ, dòng nước phun ra rất mạnh, tạo thành một dòng suối từ trên đổ xuống với sức mạnh kinh người.

Gia Minh lần này nhẩy lên cao, dụng thẳng vào nó, phá vỡ uy thế của cột nước. Trong cột nước, Gia Minh và cô gái màu đỏ kia di chuyển, sau đó hai thân hình lao vào nhau.

Xôn xao! Xôn xao! ầm! Cũng không biết dị năng được vận dụng như thế nào, nhưng trong nháy mắt đó, màn nước kia giống như là bị nổ tung.

Gia Minh và Victoria tiếp xúc với nhau, vô số dị năng hình thành những hiện tượng khác nhau trên mặt đất.

Chém ở trong nước hình thành một loại lực lượng khác thường, nó phát ra những tiếng ầm ầm, toàn bộ cột nước lập tức tung tóe bay khắp bầu trời.

Một bóng người bị bay ngược ra ngoài chừng 3 giây, bỗng dừng... có một người khác cũng lao ra.

Cũng không biết là bị công kích thế nào, nhưng hai chân người đó đập vào bức tường một cái, bay ra ngoài khoảng 4m, sau đó mới hạ xuống đất, thoáng cái đã lùi lại hơn 10m.

Trên hai tay người đó lại có hai súng, lần này không ngừng bóp cò vào bóng người bên trên.

Cách cột nước không xa, một cây cột điện bị chém đứt bắt đầu từ từ đổ xuống, kéo theo những dây điện ở xung quanh, Gia Minh bắn lên không trung mấy phát, một nhánh của cột điện lập tức đứt lìa, sau đó nó mang theo một cái đuôi rắn dài ngoằn màu xanh, rơi thẳng xuống vị trí cột nước.

Cửa sổ lầu hai bên cạnh cột nước lập tức vỡ ầm ầm, sau đó, cái ánh sáng xanh kia chạm vào cột nước, chỉ một thoáng toàn bộ cột nước đã biến thành màu xanh.

Phốc, ầm---- Màn nước biến thành màu xanh đương nhiên chỉ là ảo giác, khi luồng điện tiếp xúc với dòng nước, cả con đường đều bị bao phủ bởi một bóng đen. Máy biến thế ở cách đó không xa lập tức nổ tung, tia lửa điện tóe ra bốn phía giống như pháo hoa đêm giao thừa.

Con phố lập tức bị mất điện, cảnh tượng này thực sự là hoành tráng và chấn động.

Trong lúc tia lửa tóe ra, Gia Minh đã tóm lấy một vách tường mượn lực, nắm lấy một góc cạnh cửa sổ, xoay người vọt vào lầu 2 của tòa nhà kia. Hắn vừa mới đi, có một cỗ lực lượng đã lao tới, đập nổ tung bức tường.

Hai đạo thân ảnh đấu với nhau trong tòa nhà, trong nháy mắt đã xông qua mấy gian phòng, trong bóng tối chỉ vang lên những tiếng động, tòa nhà lắc lư, thỉnh thoảng có tiếng súng đen xen.

Dị năng có thể khiến cho đất mọc lửa, tia đạn thỉnh thoảng lóe lên, hiện giờ hai người đang đổi vị trí cho nhau.

-o0o- Lúc này cả khu phố đã mất điện, mọi người quan sát trận chiến trong bóng tối, Natalie đứng bên cạnh chiếc xe nhỏ, Tuệ Thanh đứng ở đầu một con hẻm, ba gã Hấp Huyết Quý vệ đường, không một ai cử động.

Trận đấu kịch liệt tới mức có thể biến cả tòa nhà thành một đồng hồ nát, tất cả các phòng hiện giờ đều thông với nhau, không tới một phút, hai người đang đuổi đánh qua cả nửa con phố.

Tuy rằng không cách nào nhìn thấy tình hình bên trong, nhưng chỉ từ cảnh tượng bên ngoài, mọi người đã có thể nhận biết đại khái, dĩ năng có lực lượng vô cùng cường đại, tuy rằng Gia Minh có thể chiến đấu một khoảng thời gian khá lâu với Victoria, nhưng xem ra hẳn đang bị tầng tầng lớp lớp dĩ năng không chế.

Victoria chỉ công kích, Gia Minh một mực né tránh.

Cũng giống như lần xông vào cột nước kia, tuy rằng hẳn có thể vào đó đánh nhau, nhưng cũng chỉ là linh hoạt né tránh, sau đó cũng phải lui ra ngoài.

Đối mặt với sự áp chế của dĩ năng, người bình thường chỉ có cách lựa chọn tránh né và chạy trốn mà thôi, muốn chính diện đối kháng là không thể nào.

Gia Minh lúc này đành phải tận dụng cự ly xa, dùng súng uy hiếp Victoria, nhưng súng ống đối với những bắt từ già như Victoria mà nói, chỉ cần không bị bắn trúng đầu hoặc cột sống, thì chẳng nhằm nhò gì cả.

Victoria công kích, Gia Minh chạy trốn từ trong nhà ra ngoài phố, lúc này đang di chuyển tới chỗ đám người Diệp Liên. Diệp Liên tự hỏi Gia Minh không biết hẳn có thâm ý gì không, dù thế nào hẳn cũng phải ra hiệu cho mấy người xung quanh.

Đột nhiên âm một tiếng, có một bóng người phá tường bay ra ngoài, một cái bóng đỏ hồng lập tức lao theo.

Bóng người phía trước hạ xuống chỗ cây đại thụ ở ven đường, hai tay dùng một chút lực, rơi thẳng xuống dưới đất.

Ở trên hẳn, Victoria chém tay một cái, lửa đao xẹt qua toàn bộ tán cây sau đó đốt cháy rừng rực, một cỗ khí thể sắc bén đột nhiên rơi xuống vị trí Gia Minh vừa hạ xuống.

Victoria đã đuổi kịp Gia Minh, một quyền chém ra.

Cô gái này trông cao quý đơn bạc, nhưng mà một quyền này chém ra, không khí bốn phía lập tức bốc cháy lao tới.

Gia Minh chỉ còn cách bay ngược ra, bản thân cũng bị không khí kia đánh trúng, thân hình phải bật ra 5, 6m mới dừng lại được..

Bóng người bay lượn, không khí sắc bén va chạm với mặt đất khiến cho nó không ngừng nổ tung, trong nháy mắt, 10 chém, 20 chém... Gia Minh nhanh nhẹn lách mình trốn ra xa khoảng hơn 20m, trong nháy mắt lại quay người trở lại con đường, vị trí càng lúc càng biến ảo.

Khi tới sát tường, hẳn vung tay công kích mấy bức tường, tạo thành một lỗ hổng lớn, khoảng cách với Victoria chỉ còn hai mươi mét, mười mét, khi tới gần, Victoria lại chém ra một quyền.

Khoảng cách quá gần, muốn ứng biến thì đã muộn, nhìn thấy ánh mắt độc ác của Victoria, hẳn xoay ngang mã tấu trong tay, chắn trước ngực mình.

"Với loại lực lượng này..."

Binh ---- Lực lượng cực lớn đánh bay hẳn lên không trung, thanh mã tấu lập tức vỡ nát bay ra ngoài, nhưng mà phiền toái nhất vẫn là những công kích

tiếp theo, hẳn nghe thấy thanh âm của Victoria:

"... Dừng ở đây thôi."

Hai chân rơi xuống đất, tầm nhìn phía trước đột nhiên sáng rực, trong nháy mắt đã luồng sáng kia đã trở thành chói lóa, con người không ai dám nhìn thẳng vào nó.

Cả một con đường đang tối đen, bỗng dưng như có một vầng thái dương chiếu rọi, thậm chí có kẻ liên tưởng tới di năng dùng Tinh Thần Lực công kích như "Vô Hạn Quang Minh Hóa", một quả cầu lửa to lớn ầm ầm lao tới.

Gia Minh vô ý thức giơ tay phải lên, dường như muốn che ánh sáng chói mắt kia, nhưng mà quả cầu lửa lúc này đã nuốt chửng bản thân hắn.

Tình cảnh lúc này ai cũng khần trương, nhưng chẳng ai nhìn rõ thứ gì, Victoria hơi nghiêng mình, Gia Minh bị đánh bay đến một... nơi khác, tất cả mọi người đều nhìn thấy rõ cảnh tượng lúc này, khi quả cầu lửa quét ngang, lập tức bao trùm phạm vi của Gia Minh, người khác muốn nhắc cũng không nhắc nổi.

Trong xe, ánh mắt Linh Tĩnh và Sa Sa trống rỗng, giống như là linh hồn bị người ta rút đi, cho dù là Natalie hay là Tuệ Thanh, hay đám người Diệp Liên đều sững sờ đứng im.

Quả cầu lửa sắp nuốt lấy thân hình Gia Minh, thời gian tí tách, tí tách trôi qua, một giây, lại một giây, mọi người từ trống rỗng ngẩn ngơ biến thành kinh ngạc, quả cầu lửa kia đã di chuyển chậm lại, khi bay tới Gia Minh chừng 2m thì chậm lại, giống như là một quả địa cầu tự xoay tròn. Lúc này có cách mặt đất chừng 30cm, đang xoay tròn.

Cách nó khoảng 2m, Gia Minh không hề bị thương đứng tại chỗ, tay phải vươn ra phía sau, giống như quả cầu kia đang di chuyển theo lực lượng vô hình của hắn.

Lúc này hắn hơi cau mày:

"Vốn ta không muốn dùng loại lực lượng này..."

Khi thanh âm kia truyền tới, trong chiếc xe, Linh Tĩnh "ha ha..." thờ phào nhẹ nhõm, nước mắt lúc này mới chịu trào ra, nàng nhìn về phía Sa Sa, Sa Sa sắc mặt trắng bệch, kinh hồn táng đờm, đôi môi run rẩy, nhưng nói không nên lời, trên mặt của nàng nở một nụ cười buồn lòng tâm tình.

"Loại lực lượng này... Kỳ thực ta cũng biết một chút."

Trên đường phố, quả cầu lửa xoay tròn, theo Gia Minh phất tay, nó bắn thẳng về phía Victoria, quả cầu thật lớn đập thẳng vào cô ta, Gia Minh cũng nhân cơ hội này vọt tới.

Ầm ầm một tiếng, hỏa cầu nổ tung trên không trung, vô số ngọn lửa tủa ra giống như nham thạch, mặt đất sáng lóa. Victoria bị Gia Minh áp sát giáng một kích bay ra ngoài, đập thẳng vào tường ở sau lưng, Gia Minh lại tiếp tục lao lên.

Tiếng nổ âm âm, ngọn lửa bám theo căn nhà bốc cháy, đột nhiên Victoria thét lên một tiếng chói tai, sau một khắc, ánh mắt Natalie đột nhiên tập trung vào ba gã Bất Tử Giả cách đó không xa --- đám người này đang định xông ra ngoài.

Một tiếng súng vang lên, Tuệ Thanh là người đầu tiên nổ súng, ngay sau đó là đám người Diệp Liên.

"Nổ súng, bọn họ muốn chạy trốn!"

Giống như một kíp nổ, không khí trong giây phút này bị thiêu đốt, màn đêm rộn tiếng súng, máu nóng sôi trào... *** Rất xa, xe cảnh sát, xe cứu hỏa, xe cứu thương, đủ loại người, đủ loại thanh âm...

Trước khi hạ xuống đất hần cũng nhìn thoáng qua nơi này, sau đó đưa tay kéo góc áo, vòi nước vẫn phun, cảnh tượng có vẻ hơi lộn xộn, hần cố sức lác lác, sau đó lấy tay chụp hai cái.

Hần lại nhìn một chút, sau đó mới đẩy cửa đi ra ngoài.

Đây là một địa điểm sao một tòa cao ốc, Sa Sa ngồi ở vị trí tay lái, Linh Tĩnh ngồi ghé bên cạnh, cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì.

Khi Gia Minh xuất hiện thì hai nàng đều nhìn sang, ở xa xa gần gần còn có mấy người, Natalie nhìn thấy hần thì phát phát tay, xoay người rời đi, đám Diệp Liên có nhiệm vụ trong người, muốn nói gì đó lại thôi.

Hần móc cái găng tay của Linh Tĩnh ra, sau đó lấy Không Kiến Chi Trần, ném tới nói:

"Có chuyện gì sau này hãy nói."

"Cảm ơn."

Diệp Liên nói, đem một tờ giấy ném ngược lại:

"Gặp quân đội kiểm tra thì cứ lấy cái này ra, miễn phiền phức."

Gia Minh gật đầu nhìn Diệp Liên sau đó xoay người rời đi, đột nhiên nhớ lại một việc, nói:

"À, còn có chuyện phiền phức, anh tìm một người nào đáng tin, bịa ra một cái lí do nào đó, giúp tôi nói với vợ chồng bác Diệp một chút, tôi hôm nay Linh Tĩnh... Khụ. không quay về."

Bên kia đáp ứng, hần khẽ cười cười, đi tới bên cạnh chiếc xe, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì.

ÂN SÁT

Phần Nô Dịch Hương Tiêu

Chương 452

Nhà

"Ách, chuyện này... tớ lái xe..."

Suy nghĩ hồi lâu cũng chỉ thốt ra được mấy từ.

Sa Sa há mồm, sau đó gạt đầu, đứng dậy muốn xuống dưới ngò, nhưng mà dưới chân lại bị ai đó kéo lại.

Linh Tĩnh cười ôm lấy nàng:

"Sa Sa ngồi cùng tớ đi."

Sa Sa phải mất một lúc mới ngồi ổn định được vị trí, hai người cùng nhau ngồi ở vị trí phó lái.

Xe con chậm rãi di chuyển, sau đó yên ổn rời khỏi con đường.

Mấy con đường bên cạnh vẫn chưa thoát khỏi cảnh mất điện, cảnh sát, quân đội, phóng viên cũng đã đã tới.

Trong trường chiến đấu lúc trước, thấy Gia Minh cũng có thể điều khiển dị năng, Victoria liền lập tức lựa chọn rút đi, tuy rằng đánh tiếp nàng cũng chưa chắc thua vì có dị năng bất tử, nhưng ở trên địa bàn người khác cứ kéo dài mãi cũng chẳng mang lại ý nghĩa gì.

Các nàng quyết định chủ ý muốn chạy trốn, từ nay về sau muốn truy kích rất khó khăn, hơn nữa cũng không mấy người có khả năng lưu họ lại. Dù sao đám người này toàn là phần tử cực đoan, chạm phải thứ gì cũng giết chóc lung tung.

Trước kia quân đội cũng không thể giữ chân họ được, nay mấy người họ chủ động bỏ đi, rất khó mà lưu lại.

Chiếc xe con bị vỡ cửa kính chậm rãi rời khỏi quang trường, chỉ một lát sau, gió mát lùa tới, chiếc xe đã di chuyển vào con đường có ánh sáng, đi qua một số con phố vừa mới vừa cũ, bầu không khí có vẻ an tĩnh.

"Tớ..."

Muốn nói một chút, nhưng khi mới mở miệng nhìn sang phía hai cô gái, thấy Linh Tĩnh và Sa Sa ngồi với nhau cười cười, đành nói:

"A. Hay là trở về nhà trước đã..."

Câu nói này làm cho Linh Tĩnh và Sa Sa giật mình:

"Chỗ đó trước giờ không có ai ở...", "Cái cửa hàng cháo trước kia vẫn còn ở đó...", "Tiệm sách Tân Hoa đã đổi địa điểm rồi..."

Tuy nói ra nhẹ nhàng như vậy, nhưng chẳng ai cưỡng nổi dụ hoặc, trong lòng bây giờ như có vô số con kiến bò đi bò lại, trái tim bình bình bình đập như trống quân, nhảy lên tận cổ, hai cô gái khẩn trương vô cùng...

Hơn nửa tiếng sau, chiếc xe di chuyển vào phạm vi của học viện Thánh Tâm, lúc này đã nghi hè lên sân trường không còn đông đúc nữa, nhưng vẫn còn tấp nập tấp ba đoàn người ở ven đường, một số thanh thiếu niên kết đội đi chơi, một số đi vào cửa hàng Inte cạnh đường. Dù sao thì đây cũng là bên cạnh trường học, các loại hình giải trí không thiếu.

"Trong nhà đã không còn mấy thứ có thể dùng rồi." Sa Sa nói câu này xong, chiếc xe chậm rãi dừng ở bên đường, ba người mua một đồng hồ, nào là khăn mặt, chậu rửa mặt, bàn chải đánh răng, kem đánh răng, sữa tắm... thực phẩm chế biến món ăn.

Linh Tĩnh hỏi một câu, mới phát hiện ra ba người chưa ai ăn cơm, vì vậy mua thêm một lọ dưa muối, dù sao bên ngoài có xe, muốn mang về nhà không khó.

Ba người cùng nhau đẩy một chiếc xe mua sắm đầy ắp, thoạt nhìn có chút dọa người, nhưng mà cái cảm giác ngày xưa đang yên lặng trở về. Khi tới quầy thanh toán, Linh Tĩnh đặt thêm một hộp “áo mưa” vào trong xe, người bán hàng là một thanh niên, nhìn một nam hai nữ này với ánh mắt có chút nghi hoặc.

Bốn năm trôi qua, Linh Tĩnh và Sa Sa càng lúc càng xuất chúng, chỉ có Gia Minh vẫn ngốc nghếch như xưa, lúc này hần đứng ở bên cạnh hai người trông có vẻ không xứng.

Cứ im lặng, bọn họ mang đồ lên xe, lúc này Linh Tĩnh và Sa Sa nhất tề ngồi vào ghế sau.

Gia Minh khởi động ô tô, vòng qua sườn núi quen thuộc, chỉ chốc lát sau, con đường khi xưa đã hiện lên trước mắt.

Sa Sa nhớ tới chuyện bốn năm trước nàng muốn chuyển ra ngoài ở, Linh Tĩnh nhớ tới buổi sáng nàng tới Viên. Chỉ chốc lát sau, chiếc xe đã dừng lại trước căn nhà nhỏ.

Nhà, cuối cùng đã trở về...

Nhặt rau, bắc cơm, rửa chén, đổ rác...

Những thứ bị hỏng trong bốn năm quá nhiều, tất cả đều phải được thay.

"Bình ga này bốn năm rồi, có thể dùng được nữa không?"

"Trước khi rời đi tớ đã đổi bình mới, tớ nhớ kỹ... hình như là..."

"Không nô đấy chứ."

"Thoạt nhìn thì không có vấn đề gì..."

"TV không có sóng..."

"Cái thám cũng sắp hỏng rồi..."

Gia Minh ngồi khoanh tròn ở trong phòng bếp sửa bếp ga. Linh Tĩnh ngồi ở trong phòng khách nhặt rau, Sa Sa vệ sinh nhà tắm, dùng khăn mặt lau chùi quạt điện, sau đó mở tủ lạnh làm mấy món ăn.

Gia Minh từ phòng bếp xuất hiện, mở tivi nhìn một chút:

"Tớ xuống dưới bắt sóng."

"Không cần đâu..."

"Nhanh thôi mà."

Hắn từ cửa đi ra ngoài, Sa Sa đem bát đĩa ra rửa, chưa rửa xong thì TV đã có tín hiệu. Lúc Gia Minh đi vào, hắn nhìn thấy ông chủ quán game phất tay chào, sau đó ngồi rửa bát với Sa Sa. Ba người nghiêm chỉnh ngồi xuống xem tivi, cảm giác này đã lâu không có rồi.

Linh Tĩnh và Gia Minh vẫn tương đối như xưa, trong ba người biến hóa lớn nhất kỳ thực chính là Sa Sa, trước kia nàng tinh nghịch hoạt bát chẳng có kỹ điều gì, thì nay đã trở nên yên tĩnh hơn nhiều. Bây giờ đang giữa mùa hè, nàng mặc một cái trù bếp mỏng, mặc dù yên tĩnh ngồi đó, nhưng cũng để hở hai chân duyên dáng và thon dài. Nàng cúi đầu, Gia Minh thỉnh thoảng quay đầu nhìn nàng.

"Đang làm gì vậy?"

Nhận thấy ánh mắt Gia Minh thỉnh thoảng nhìn sang, Sa Sa chần chờ hỏi một câu.

Gia Minh đưa tay ôm lấy nàng, hôn một cái lên trán:

"Xin lỗi..."

Một tay tóm chặt lấy quần áo trên ngực Gia Minh, Sa Sa hít mũi một cái, trong chốc lát, nàng giẫy ra một chút, cười:

"Có bệnh à!"

"Đã khỏi rồi."

Gia Minh chỉ chỉ vào đầu mình.

"Không biết vợ chồng bác Diệp phải nhìn thấy cậu sẽ có bộ dáng gì."

Sa Sa nói.

Linh Tĩnh nhún vai, há miệng cười:

"Phòng chừng lại cho rằng người chết hiện về..."

Nấu nướng, ăn cơm, nói một chút chuyện, đêm hôm đó bọn họ lại ngủ chung, cách nhau 4 năm trời, tất cả có vẻ yên tĩnh hơn.

Cái áo mưa mưa trong siêu thị không dùng tới, trải qua một ngày một đêm vừa rồi đúng là khiến người khác lao lực quá độ. Lúc ánh sáng từ ngoài cửa chiếu vào, quạt vẫn quay vù vù.

Gia Minh ngủ ở giữa, hai cô bé ngủ hai bên, Linh Tĩnh mặc một cái áo ngủ dài màu trắng, hai chân như tuyết trắng, thỉnh thoảng co duỗi một chút. Sa Sa thì chỉ mặc áo ngực và quần con, ôm cứng lấy cánh tay Gia Minh, một tay đặt ở trên bụng không nhúc nhích.

Cứ như vậy ngủ thêm nửa tiếng nữa, Gia Minh mở mắt, thấy Linh Tĩnh đang nhìn mình với ánh mắt đầy lệ.

Hai người nhìn nhau trong chốc lát, Linh Tĩnh cắn chặt răng, đưa tay đấm một quyền vào ngực hắn,... ở bên cạnh, Sa Sa xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía Gia Minh, nhưng cánh tay nàng đang rung động, hiển nhiên cũng khóc.

Ôm chặt vai Linh Tĩnh, tay kia cũng muốn ôm Sa Sa, nhưng Sa Sa lại xoay người rúc vào vai của hắn, sau đó ngồi dậy, đưa tay lau nước mắt, nhưng không có tiếng khóc.

Nàng cứ như vậy xuống giường, đi tới trong phòng khách, tiếng khóc mất bật lên, Linh Tĩnh để chân trần xuống giường, chỉ thấy Sa Sa hai chân khép lại ngồi ở trên ghế, hai tay ôm lấy hai đùi, cúi người xuống thấp giọng khóc ni non, nước mắt ròng ròng.

Linh Tĩnh ngồi xuống bên cạnh Sa Sa:

"Sa Sa a..."

Gia Minh đứng ở cửa nhìn cảnh tượng này, hít sâu một hơi, đi tới ngồi xuống phía bên kia, vỗ vỗ lưng nàng. Linh Tĩnh lau nước mắt, nghẹn ngào lớn tiếng nói:

"Bốn năm nay cậu thế nào? Con đau đầu không?"

"Hết đau rồi."

Gia Minh lắc đầu, giọng nói bình thân:

"Năm ấy khi chúng ta tốt nghiệp cấp 3, đầu tư càng ngày càng đau, khi đó tớ cho rằng đã hết cách, lúc đưa các cậu đi, tớ đau không chịu không nổi, đầu

ốc trở nên hồ đồ, hai năm sau tớ biến thành một kẻ ngốc, đi vài nơi, làm một số chuyện tới bây giờ tớ cũng không rõ, hơn nửa năm trước mới khá hơn, gần đây mới có thể nhớ lại mọi chuyện."

"Trong đầu tớ có một vài thứ."

Hắn day day cái trán:

"Thứ đó... Không phải người, cũng không cần biết người khác có chịu được hay không, người bình thường thì đã xảy ra chuyện rồi, nhưng mà dù sao chuyện đã qua, sau này sẽ không có nữa..."

"Cái gì vậy?"

Nghe không hiểu, Linh Tĩnh ghen ngào hỏi.

"A..."

Gia Minh lắc đầu, trên mặt lộ nở một nụ cười bất đắc dĩ và cay đắng...

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 453

Không Được Phép Như Vậy Nữa

Bốn năm trước đây, khi chuẩn đoán nguyên nhân căn bệnh đau đầu của mình, Gia Minh đã từng có rất nhiều suy đoán.

Việc xuất hiện khối U thực ra không rõ ràng cho lắm, bởi vì bản thân hắn đang ở trong trạng thái tốt đẹp, đã trải qua rèn luyện, các bệnh thông thường như cảm mạo thường không bị ảnh hưởng.

Hơn nữa, khi trọng sinh trở lại hơn 10 năm trước, thân thể vẫn là của mình, làm sao lại đột nhiên lòi ra một khối U, điều giải thích duy nhất đó chính là con Phượng Hoàng kia đã động tay chân.

Nếu vậy, lý do vì sao nó lại hạ thủ?

Rất nhiều cách nghĩ, nhưng mà hắn thấy có hai lý do khả thi hơn, thứ nhất đó là hắn trọng sinh trở lại quá khứ hơn 10 năm, tức là sinh mệnh đã có một khoảng thời gian trống rỗng, vì vậy Phượng Hoàng mới làm cho cuộc sống của hắn bị ngưng trệ mấy năm, đảm bảo yếu tố cân bằng.

Nếu như vậy thì quá huyền diệu, vậy thì lý do thứ hai sẽ chắc chắn hơn – hắn biết về y học.

Có một số việc nếu như không hiểu sẽ dẫn tới suy nghĩ lung tung, nhưng cũng bởi hiểu về phương diện này, nó mới ảnh hưởng nhiều tới hắn.

Cái khối U kia, cho dù y học có phát triển thêm 20 năm nữa cũng khó mà trị được, trong khi hiện tại hắn đã trải qua vô số phương tiện chữa trị, lại được đích thân Kelly chẩn đoán.

Hắn đã từng thấy rất nhiều sự tình, cũng đã gặp rất nhiều loại người ở tầng chót của xã hội, cho dù bọn họ thiên tài cỡ nào, thần kỳ tới mức, thậm chí là một Di năng giá cỡ như Natalie, mạnh tới mức không thể tưởng tượng nổi, thì vẫn bình đẳng về sự sống cái chết.

Hắn đã từng làm sát thủ cả đời, gặp rất nhiều chuyện giống như là hố đen của vũ trụ vậy, bất cứ chuyện gì cũng có khả năng của nó, cho dù lúc còn sống có khỏe mạnh cỡ nào, nhưng chết luôn vô thanh vô tức.

Bởi vậy ngay cả lưu luyện, hắn cũng không coi sự việc là may mắn, những chứng bệnh nan y thì kiểu gì cũng có phương pháp chữa trị, cho dù không phải là thời gian hiện tại, cho nên hắn vẫn kiên trì.

Nếu như cho hắn có 1 phần vạn cơ hội, hắn vẫn tận dụng nó, nhưng nếu như đó chỉ là việc vô nghĩa, hắn cũng chỉ còn cách chấp nhận số phận.

Đầu năm 2001, hắn đau đầu đến mức không nhìn được nữa, cho nên rời khỏi Nhà Hầm, từ đó về sau do không thể chịu đựng được đau đớn, hắn đã trở

nên ngày ngốc, cho tới lúc chậm rãi phục hồi, ký ức trước kia bị mất đi chậm rãi hiện về.

Những nghi vấn cũ của hắn, bây giờ từ từ được giải đáp, dụng ý của con Phượng Hoàng kia trở nên sáng tỏ.

Hóa ra đây chính là một lễ vật.

Cái đêm mà Bùi La Gia vây bắt Phượng Hoàng, họ đã huy động toàn bộ Dị năng giả, ít nhất cũng hơn 10 tên, sau đó bị lừa Phượng Hoàng nuốt mắt, cũng không biết là nó nghĩ gì, mà cho hắn trở lại quá khứ, đồng thời nó đem luôn cỗ lực lượng khổng lồ đó nhét vào trong óc hắn.

Đúng là nói đùa, thân thể một người bình thường làm sao chịu được một lực lượng khổng lồ tới như vậy, ví như Natalie là người thừa kế của tiến hóa giả tự nhiên, năng sở dĩ có thể chấp nhận được đó là vì tổ chất thân thể của nàng trời sinh đã là một tiến hóa giả.

Mà có như vậy, nàng cũng phải lần lượt thức tỉnh ---- làm cho dị năng cái tạo thân thể, sau đó trải qua quá trình chấp nhận dị năng.

Nói một cách khác, Natalie dùng thức tỉnh để làm quá trình chuẩn bị tiếp nhận dị năng, hiện giờ nàng ta đã thức tỉnh hai lần, Gia Minh làm sao có thể tiếp nhận được lực lượng khổng lồ kia trong vòng vài năm trời.

Phượng Hoàng không phải là người, nó căn bản không hề lo lắng tới chuyện người bình thường có thể chịu được hay không ---- nếu có nó chỉ nghĩ tới chuyện, thân thể người này có thể chấp nhận được mà không nổ tung chết đi.

Bởi vậy những năm gần đây, mỗi khi bị dị năng bên ngoài kích thích, dị năng trong cơ thể Gia Minh cũng lần lượt phản ứng, không ngừng chèn ép hắn, cuối cùng, khi thân thể không còn chịu đựng được nữa, nó trực tiếp nổ tung.

Nếu như Gia Minh không phải sát thủ, không chịu đựng sự thống khổ vào trải qua sự huấn luyện, chỉ là một người bình thường, sẽ đau đớn mà chết đi. Chuyện chết hay sống lúc đó chỉ là một chuyện may mắn của tạo hóa mà thôi.

Nhưng mà, chuyện Phượng Hoàng không cách nào nói rõ với Linh Tĩnh và Sa Sa được, trải qua một phen giải thích, quan trọng là nhấn mạnh cho hai người biết, sau này không còn chuyện như vậy nữa.

Bóng đêm như nước, chuyện chuyện như tơ, ba người mệt mỏi trở lại giường.

Sa Sa khóc một hồi, không còn sức nữa, nằm úp trên ngực Gia Minh ngủ thật say.

Linh Tĩnh nhìn hắn một lúc lâu, nhẹ giọng nói:

"Sau này thực sự không còn chuyện như vậy nữa?"

Đợi Gia Minh lắc đầu, sau đó tiến vào mộng đẹp.

Nắng sớm như mai, tiếng gà gáy như động đất, tiếng xe lộc cộc, tiếng mặc cá buồn bán của chợ truyền tới.

Sáng sớm như thế này, phố xá thường yên tĩnh và trống trải, nàng mở mắt tận hưởng không khí quen thuộc này, có cảm giác giống như đã trải qua mấy kiếp.

Bên người là một thân thể mềm mại quen thuộc, mơ hồ còn thoảng thoảng mùi hương, nàng mở mắt nhìn một lúc lâu. Trong ánh mắt đầy ưu tú, Linh Tĩnh đang ôm nàng ngủ thật say.

Gia Minh...

Trong trí nhớ thường có một thói quen như vậy, họ ít khi nằm trên giường ngủ tới lúc mặt trời lên cao, nhớ tới tối hôm qua đã khóc một hồi, đi ngủ sớm, cho nên hôm nay nàng tỉnh lại sớm hơn so với Linh Tĩnh.

Bốn năm tới U Âm Thiên Cầm và hoàn cảnh sống hiện giờ khác biệt, nhưng cái thói quen ngày nào cũng luyện tập đã được truyền cho nàng.

Nàng ngồi dậy, Linh Tĩnh chỉ mặc một cái áo sơ mi mỏng đang ngủ, cái quạt thổi vù vù, không khí buổi sáng mang theo sự mát mẻ thổi từ ngoài cửa sổ vào, bên ngoài trời chỉ mới tảng sáng, xa xa gần gần, những căn nhà nối tiếp nhau chìm trong nắng sớm như sữa, cái chợ ở bên cạnh đã sáng đèn, khung cảnh vừa quen thuộc, vừa xa lạ.

Gia Minh không ở đây... Nàng nghĩ tới chuyện tối hôm qua, trong lòng lại dâng lên sự sợ hãi, sợ rằng điều này không phải là sự thật, thân hình nàng hơi run.

Nàng từ mép giường bò dậy, đi dép, bởi trên người chỉ mặc nịt ngực và nội khố, nên nàng khoác thêm cái áo khoác, nhìn thoáng qua Linh Tĩnh đang ngủ, rồi bước lên sân thượng.

Không khí càng thêm mát mẻ, một tiểu thương đẩy xe bán bánh đi qua, cách đó không xa, có mấy tên học sinh đang chơi game trong quán, đại khái là chơi đầu đêm, nhưng mà tinh thần của chúng vẫn còn hăng hái lạ thường.

Đối diện đã có một gian hàng mở cửa, ánh sáng vàng tỏa ra, cái máy vi tính trong phòng nhỏ vẫn phủ vải trắng, nàng nhớ là có một thiếu niên sáng sớm nào cũng canh máy, nhưng bây giờ cảnh tượng này không xuất hiện.

Nàng đóng cửa lại, đi qua phòng khách, rồi yên lặng vào phòng bếp, nàng đứng im ngờ ngàng, cảm giác mát mát ủa tới, đột nhiên, có tiếng mở cửa khe khe vang lên.

Có người đẩy cửa, đèn đường chiếu vào trên người hắn, một bóng người quen thuộc rút chìa khóa, cầm theo mấy túi bóng, nhìn thấy nàng thì giật mình:

"Dậy rồi à?"

Gia Minh nhẹ giọng hỏi một câu.

"Ừ."

"Đi ra ngoài mua bữa ăn sáng, sữa đậu nành, bánh quây... Sau khi ra khỏi nhà mới biết là không mang tiền, cho nên phải quay lại lấy một lần..."

"Tớ không biết gì cả..."

"Ha hả..."

Đem đồ đặt lên bàn, hai người vào phòng bếp, Sa Sa bật điện, Gia Minh đun nước nóng, chuẩn bị bữa sáng.

Trong quá trình làm việc, Sa Sa lại hỏi:

"Bốn năm nay cậu sống thế nào?"

"Đau đầu đi khắp nơi, giống như là ăn mỳ vậy, tớ đi nhiều nơi lắm, hết bộ lại thủy, xa nhất là tới Dụ Giang, sau đó khá hơn một chút thì kiếm một chiếc xe bán hạt dẻ rang đường."

Sa Sa đưa tay sờ trán hần, hần cười cười:

"Nếu nhớ lại thì quá nhiều chuyện, nhưng mà nó lộn xộn không rõ ràng, đối với hạt dẻ rang đường thì lại có ấn tượng, thật là..."

"Không đau nữa chứ?"

Gia Minh lắc đầu, nắm vai nàng:

"Còn cậu, ở Venice thế nào? Không bị ai bắt nạt chứ? Nếu có người bắt nạt cậu, tớ sẽ báo thù cho."

"Chỉ đọc huấn luyện thôi."

Sa Sa tựa đầu vào vai hần, dừng một chút:

"Khóc một năm... nếu cậu mà không về tớ chỉ còn cách tìm nam nhân khác thôi..."

Không đợi Gia Minh trả lời, nàng lại cười rộ lên, thấp giọng nói:

"Tốt nghiệp cấp 2 không hiểu mô tê gì cùng cậu làm chuyện ấy, cấp 3 đã quen, nhưng bốn năm này... không động tới đàn ông, cảm giác thật xa lạ, giống như là trở thành xử nữ vậy."

"Khụ, mấy ngày nay chúng ta ôn tập lại nhiều một chút?"

"Đừng có chạm vào tớ ngay như vậy... Lúc nhỏ tinh tinh mê mê cái gì cũng không biết, đợi khi biết mình là xử nữ thì đã không còn, khó khăn lắm mới có cảm giác này, tớ phải trải nghiệm một chút..."

Lời này nửa thật nửa giả, sau khi nàng nói xong, trán vẫn áp vào vai Gia Minh, trầm mặc.

Một lát sau nàng lại nói, thanh âm êm dịu giống hệt như nói mơ:

"Gia Minh, đừng... có chuyện như vậy nữa, không được phép như vậy nữa..."

"Nếu như nó lại diễn ra thì làm sao bây giờ, bốn năm qua tớ và Linh Tĩnh... Tớ và Linh Tĩnh thực sự nhớ cậu tới chết... Cậu có thể không thèm để ý, nhưng tớ với Linh Tĩnh lại không giống thế. Năm đó tớ chỉ đâm đầu vào huấn luyện, đặc công cũng được, lính đánh thuê cũng được, cơ bản là chưa từng nghĩ tới tương lai, mấy năm nay... ngày nào tớ cũng sợ hãi, nếu như tớ mà nghĩ cậu chết, thì bản thân tớ cũng chết, lúc đó tớ sẽ giống như mấy tên đánh thuê chỉ biết máu tanh... Tớ sợ chuyện này lắm, cậu biết không?"

"Không được phép như vậy nữa..."

ẤN SÁT

Phẩm Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 454

Gặp Lại

Vừa nói chuyện với Sa Sa, vừa ở trong phòng bếp chuẩn bị bữa sáng, sắc trời ngoài cửa sổ đã từ từ sáng lên, lúc hương thơm bốc lên, Linh Tĩnh tròn xoe mắt ngồi dậy.

Nàng đứng ở cửa phòng nhìn thoáng qua, sau đó trở về phòng mặc quần áo từ tế, vượt qua trang phục một phen, thấy Sa Sa bung nôi cháo đi tới, sau đó quay lại sửa sang đầu tóc.

Nhìn gương mặt hai người ở trong gương, một người anh khí, một người vẫn tĩnh, so với bức ảnh chụp trên đầu giường, họ đều đã trưởng thành cả rồi.

Linh Tĩnh vừa... mới cắt tóc hơi ngắn cách đây không lâu, hiện giờ Sa Sa vẫn tóc đuôi ngựa, Linh Tĩnh buộc tóc một cách đơn giản, Sa Sa lấy tay đo thừ:

"Thật đáng tiếc cho tóc của cậu, từ nhỏ tóc cậu luôn dài..."

"Cho tiện hoạt động thôi, hơn nữa do ở một mình, dài ngắn không quan trọng."

"Cậu gầy hơn, mũi cao hơn một chút... Bốn năm qua đi mà ngực cậu không thay đổi nhiều, không nhỏ đi đâu chứ..."

"Ha há... sao vậy được!"

Sa Sa thỉnh linh mò tay xuống phía dưới, Linh Tĩnh cười từ chối, hai người đùa giỡn một trận, lúc ngồi vào bàn ăn, Linh Tĩnh nâng chén cháo:

"Chúc mừng... về đến nhà!"

Buổi sáng mùa hè, chẳng mấy chốc ánh nắng đã bò lên cửa sổ, không khí tuy vẫn mát mẻ như trước, nhưng đã có phần nóng bức.

Ba người ngồi ăn với nhau, Linh Tĩnh vẫn giống như xưa, xé quẩy bỏ vào trong bát cháo:

"VẬY... tiếp theo chúng mình làm gì đây?"

Sa Sa liếc mắt nhìn Gia Minh:

"Dù sao... cũng phải về nhà gặp mặt mọi người."

Trong giọng nói của nàng có chút do dự, chắc là sợ vì mối tình của ba người.

Gia Minh vừa ăn vừa nói:

"Cùng lắm là giờ đầu chịu một dao chứ gì?"

Nghe thấy vậy, Linh Tĩnh và Sa Sa đều xì một tiếng bật cười. Linh Tĩnh trợn mắt nói:

"Coi như xong, tớ vẫn chưa nghĩ là nên nói với cha mẹ tớ thế nào... Ba mẹ tớ sẽ đánh chết cậu đấy."

Nàng suy nghĩ một chút, oán trách:

"Tại sao lúc trước cậu phải nói toạc ra như vậy!"

"Loại chuyện này..."

Gia Minh bắt đầu đi cười:

"Cho dù thế nào cũng phi phòng ngừa chu đáo..."

Ba người bỏ qua chuyện này, Sa Sa nói tới Natalie, đám người Tiểu Mạnh, họ quyết định là sau bữa sáng phải ra ngoài một chút, việc này Linh Tĩnh không dự định tham gia vào:

"Tớ ở nhà dọn dẹp, hoặc trở về nhà thăm cha mẹ. Tối hôm qua Sa Sa kéo tớ chạy mát, trên tay còn cầm súng, nếu như họ biết, chắc chắn họ sẽ rất lo lắng."

Linh Tĩnh lo lắng chuyện này, Sa Sa lại lo lắng chuyện đám Hấp Huyết Quỷ trở lại, Gia Minh cười lắc đầu:

"Bọn họ đã rời đi rồi."

"Chuyện này mà cậu cũng biết?"

"A, không rời đi cũng không được..."

Tối hôm qua ba người gặp nhau, Gia Minh không muốn chiến đấu. Giả như đám người Victoria còn chưa đi, hẳn sẽ đích thân tìm họ giải quyết.

Mắt thấy Gia Minh nói một cách tự tin, Sa Sa cũng không nói thêm gì nữa. Trước khi ra cửa. Linh Tĩnh há miệng, một lúc lâu mới nói:

"Chị Nhà Hàm đã sinh cho cậu một cô nhóc."

Không khí lập tức trở nên im lặng, Linh Tĩnh mấp máy môi suy nghĩ một lúc, nói:

"Tôi biết bây giờ nói chuyện này đúng là không có lý trí. Chị Nhã Hàm rất yêu cậu, vì Đào Đào mà thiếu chút nữa từ bỏ gia đình, cự tuyệt vô số người cầu hôn, chị ấy nghĩ cậu đã chết, nhưng trong lòng vẫn chỉ có một mình cậu. Tôi không biết nên làm cái gì bây giờ, thế nhưng... bốn người chúng ta đã sống với nhau nhiều năm như vậy, thực sự rất giống một gia đình, cho dù có chuyện gì, cũng có thể ngồi nói chuyện với nhau. Hiện giờ, tớ nghĩ... cậu nên đi thăm chị ấy, dù sao cũng phải báo cho chị ấy biết, cậu đã trở về..."

Ồ bên cạnh, Sa Sa nhẹ nhàng gật đầu.

Gia Minh đóng cửa, Linh Tĩnh đuổi thất lung, chiếc sơ mi bao lấy vóc người yếu đuối, vẫn tĩnh mà thanh nhã.

*** Chín giờ sáng, trời nóng như đổ lửa.

Một chiếc xe màu đen lao nhanh trên đường phố, dừng lại trước một ngã tư đèn đỏ, Vương Đồ Giai nhìn địa chỉ trong tay, nhìn xung quanh một chút, sau đó chỉ sang bên trái:

"Đi sang bên này."

"Chắc chứ?"

"Chắc là không nhầm đâu, cậu xem trên đó viết là khu biệt thự, tới nhà Tiểu Uyển và Đông Phương học trưởng (khóa trên) phải đi đường này. Cậu xem... đường Viên Lộ, đúng vậy."

Tính cả Vương Đồ Giai và tài xế, bên trong xe tổng cộng có hai nam hai nữ, nếu có ý nhớ lại một chút, chúng ta có thể nhớ được, đám người này chính là những người đã kết bạn đi du lịch với Gia Minh ở Paris, Vương Đồ Giai, La Tĩnh Văn, Lương Minh, Lý Tùng. Họ là những người tương đối xuất sắc trong đám bạn cùng trang lứa, có gia thế rất tốt, bốn năm học đại học qua đi vẫn còn giữ được tình cảm khá tốt. Hôm nay họ trở lại thành phố này là muốn họp lớp.

Lại nói, bốn người đều học ở những trường đại học khác nhau, bốn năm qua đi, mỗi người đều có tình cảm riêng của mình, thế nhưng khi tập trung lại, cái cảm giác mập mờ giữa họ lại xuất hiện.

Chúng ta có thể biết, thực ra bọn họ cũng có ghép đôi cho nhau, Vương Đồ Giai và La Tĩnh Văn có mị lực riêng, Lương Minh có hài cảm với cả hai người, Lý Tùng cũng giống như vậy, cái quan hệ mập mờ này bọn họ dùng để chứng minh nghị lực của mình.

Đương nhiên, thủ đoạn của mỗi người đã trưởng thành hơn trước nhiều, không còn giống mấy năm trước, chỉ vì khoe khoang mà xung đột với nhau.

Bốn năm trôi qua, đối với đám sinh viên này chỉ là một khoảng thời gian giúp “login” vào cuộc sống, đa số họ đều tốt nghiệp trong năm nay, cho nên đây là một kỳ nghỉ hè quan trọng, mỗi người đều có được tấm bằng đại học của mình, cuộc sống cũng được bắt đầu, công việc, giao tiếp xã hội, xây dựng sự nghiệp của bản thân...

Các mối quan hệ trong Học viện Thánh Tâm có trợ giúp rất lớn cho sự nghiệp của họ, bạn bè gặp nhau cũng là một thủ đoạn thăng tiến.

Lần này họ tới đây, là muốn gửi thiệp mời cho anh em nhà Đông Phương, Đông Phương Uyên có sự nghiệp riêng, đám người này cũng hẳn cảm với tin tức, biết Đông Phương Lộ đã về tới Giang Hải, nếu như có thể mời hẳn, vậy thì càng thêm lý tưởng.

Xung quanh Đông Phương gia toàn là những hộ gia đình khá giả, cây cối như rừng bao phủ quanh những con đường, bốn phía còn có rất nhiều vườn hoa nhỏ của những khu biệt thự, những cái công viên nhỏ, nơi phủ xanh lúc nào cũng có thể nhìn thấy.

Gia cảnh của bốn người đều tương đối khá, nhưng mà khi nhìn thấy những biệt thự của những hào phú này cũng không khỏi trầm trồ một phen.

Khi chiếc xe chuyển qua một chỗ rẽ, Vương Đồ Giai bỗng nhiên nhìn thoáng qua hai bóng người ở ven đường, càng nhìn càng chăm chú.

Chiếc xe đã vòng qua ngã rẽ, thấy nàng quay đầu lại, Lý Tùng ngồi ở ghế sau nhìn hỏi:

"Làm sao vậy?"

"Không... Hình như nhìn thấy một người quen... Cố Gia Minh, mọi người còn nhớ không? Không biết hắn học đại học ở đâu."

"Cố Gia Minh? Không thể nào."

Nghe thấy vậy, La Tĩnh Văn và Lương Minh đồng thời quay đầu lại, Lương Minh nói:

"Năm tốt nghiệp cấp 3 nghe nói hắn đã xảy ra chuyện, bị cảnh sát bắt, sau đó bị tuyên án... chắc chắn không đi học, cũng không biết xử mấy năm, nhưng mà... có lẽ hắn đã ra tù..."

"Thế nào, sao lại như vậy!"

Vương Đồ Giai mở to hai mắt nhìn, La Tĩnh Văn cũng nói:

"Không thể nào? Tổ chưa nghe nói tới."

"Tuyệt đối là thật, nghe nói là giúp người bỏ trốn, tình tiết ác liệt lắm, lúc đó tổ còn nghe người ta nói, bạn gái hắn là Liễu Hoài Sa, mọi người có biết không? Đó là phần tử xã hội đen."

Vương Đồ Giai cau mày nói:

"Hình như lúc nãy tổ nhìn thấy hai người bọn họ."

"Vậy càng không có thể, Liễu Hoài Sa buôn lậu thuốc phiện, khi cảnh sát tới bắt, Cố Gia Minh giúp nàng chạy trốn, có người nói là hắn còn đánh cả cảnh sát, trên báo chí đăng tải âm ỉm. Chúng tổ vốn không quan tâm, nhưng có khá nhiều bạn học biết, có thể cậu cũng không rõ ràng cho lắm... Tất cả mọi người đều nói Liễu Hoài Sa đã bỏ trốn ra nước ngoài, Sa Trúc bang từ đó về sau biến mất, lúc trước nó là bang phái mạnh nhất ở Giang Hải, chỉ sau một đêm càn quét đã tiêu đời. Nhà của tổ cũng quen mấy người lẫn lộn giang hồ, bọn họ nói nhiều về chuyện này, Liễu Hoài Sa làm sao dám trở về, theo như tổ đoán,

hiện giờ nàng ta đang bị truy nã..."

"Chuyện Sa Trúc Bang tớ cũng nghe nói."

La Tĩnh Văn gật đầu phụ họa.

Bốn người thảo luận một phen, Lương Minh thề sống thề chết, sau đó còn nói luôn cả tin tức, sau khi ra khỏi tù, Gia Minh bị người ta đánh cho tàn phế.

Khi xe đi tới địa chỉ, mấy người nhìn cảnh tượng bên ngoài mới há hốc mồm, dù loại xe xếp hàng dài bên ngoài khu biệt thự, giữ cửa là một đội đặc nhiệm, bên trong có hàng đoàn người đi lại.

Cửa hông có vô số người với thân phận không tầm thường ra ra vào vào. Vương Đồ Giai cầm địa chỉ đọc đi đọc lại hai lần, nói:

"Có nhầm không."

Cái biệt thự tư nhân này có lẽ còn kinh khủng hơn tòa nhà chính phủ.

"Tớ đi hỏi một chút vậy."

Lý Tùng đổi chiều địa chỉ mấy lần, sau đó xuống xe chạy tới:

"Tôi tìm Đông Phương Lộ, Đông Phương Uyển, xin hỏi họ có phải là ở đây không?"

Trong lòng hắn không ôm hi vọng gì, ai biết một gã đội đặc nhiệm đã dùng bộ đàm thông báo quan hệ của họ, sau đó trực tiếp mời bọn họ đi vào.

Đi theo người đặc nhiệm kia vào trong phòng khách, bốn người mới cảm nhận được thế nào là khản trương và áp bách, hành lang bên ngoài có vô số người với thân phận khác nhau, trong phòng khách lúc này cũng có mấy nhóm người đang chờ, trong đó có một nhóm người mà bọn họ quen, đây chính là mấy quan chức chính quyền thường xuất hiện trên ti vi.

Tuy rằng phòng khách trông có vẻ rộng, thế nhưng bốn người mới chỉ là người bước vào đời, nhìn thấy khung cảnh này, không ai biết là có chuyện gì đang diễn ra.

Những người này thoát nhìn đều đặc biệt nghiêm túc, cái áp lực vô hình khiến bọn họ thấp thòm không ngớt.

"Chuyện gì xảy ra vậy."

"Nguy cơ tài chính ra sao..."

"Khẳng định là có liên quan tới chuyện khủng bố tập kích tối qua..."

Bốn người châu đầu ghé tai trao đổi, người giúp việc đã đi tới, hỏi bọn họ muốn uống gì.

Quá một lúc, có vài người nam nữ mặc quân phục từ trên lầu đi xuống, chào hỏi đám người trong phòng khách rồi mới rời đi, quân hàm cao nhất là một gã thiếu tướng.

Bọn họ uống nước trong bầu không khí khân trương này, không lâu sau, Đông Phương Lộ cuối cùng cũng từ trên lầu đi xuống, tuy rằng chỉ hơn nhau một năm học, nhưng lúc ở học viện Thánh Tâm, hắn là hội trưởng hội học sinh, đám Vương Đồ Giai cũng là người năng động, có gặp hắn mấy lần, họ nhận ra nhau, tất cả đều chào hỏi, sau đó nghe chuyện họp lớp lần này.

"Tiểu Uyển mấy hôm nay không có nhà, các cậu cũng thấy đấy, trong nhà tớ rất phiền và nhiều việc, tôi có thể giúp các cậu đưa thiệp cho nó, đương nhiên các cậu tự đưa cũng được. Nó gần đây có lập công ty mới, không thường xuyên ở đây, nếu như muốn tìm nó, có thể đi... Đây là số điện thoại..."

Không khinh thường bất cứ ai, đây chính là thói quen của Đông Phương Lộ mấy năm nay, hắn trò chuyện với mấy người về tình hình trong thời gian gần đây, câu chuyện có liên quan tới một số bạn học.

Khi đưa họ ra ngoài, ở phòng khách phía sau đã có tiếng động rất lớn, sau đó, có mấy người từ trong đó đi ra, một số thường xuất hiện trong tivi, còn lại không ai biết thân phận cụ thể.

Chỉ ít họ cũng biết, trung niên lão nhân Phương Chi Thiên kia có địa vị quan trọng vô cùng, bởi họ thấy, khi lão đi tới đâu, mọi người lập tức nhường đường.

Trên đường ra cổng, một bóng người quen quen lại xuất hiện trước mặt, đó chính là Cố Gia Minh “ngồi tù” mà lúc này họ đang thảo luận.

Lúc này hắn đang ngồi xổm ven đường, chỉ vào một bông hoa trong vườn hoa, nói gì đó với cô gái ngồi bên cạnh...

ẤN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 455

Thủ Tiết

Gần trưa, thời tiết chuyển dần sang mát mẻ, vô số đám mây đen bao phủ bầu trời Giang Hải, hình như là trời muốn mưa.

"Linh Tinh nói đúng, chị Nhã Hàm đợi cậu nhiều năm như vậy, chị ấy phải nuôi con, trong lòng khổ, không có ai biết, cậu nên đi gặp chị ấy trước, gặp Đào Đào... Chị ấy luôn mặt gặp lại cậu, mà gặp rồi cũng phiền toái, không biết nên giải quyết mọi chuyện như thế nào cho tốt, sau này mọi người àm thể nào bây giờ... nếu không thì hãy bỏ trốn cùng với chị Nhã Hàm đi..."

Đi tới trước biệt thự của Đông Phương gia, chia tay với Sa Sa ở góc đường, lưng thưng đi dọc con đường, tới một nơi xung quanh không có ai, mới móc túi trong túi một vật gì đó, đi tới cạnh lan can sắt của con kênh ném xuống.

Cái thứ kia bay trong không trung, lúc sắp sửa rơi xuống, Gia Minh lật tay một cái, nó lập tức lơ lửng, hần đứng ở đó suy nghĩ một chút, sau đó úp tay, cái bình Không Kiến Chi Trần kia bay lại vào trong tay hần, hần bỏ vào túi quần.

Lúc giải quyết chuyện ngày hôm qua, đám người Natalie liền tới Viêm Hoàng Giác Tinh làm khách, 4 năm trước, khi Ngự Thủ Thương chết quan hệ của hai bên đã bắt đầu ấm lên, đối với Gia Minh mà nói, hôm nay đúng là nhất cử lưỡng tiện gặp mặt bọn họ, đại khái hần muốn nói tới tình hình trong 4 năm gần đây.

Không tính tới mấy tên bạn học cũ tới gửi thiệp mời, thì người nói chuyện với hần cũng không nhiều, gặp mặt Tiểu Mạnh nói một tiếng cảm ơn, hỏi thăm dự định trong tương lai, tiện thể hẹn ngày mời cơm.

Sau đó hần đi gặp đám người Đông Phương Lộ, Phương Chi Thiên, chúc bình an, đối với Natalie nàng rất hứng thú với lực lượng của Gia Minh, nhưng không thể luận bàn ở chỗ nào, chỉ giống như bạn bè trò chuyện vài câu, cái thực sự làm cho Gia Minh mất thời gian là bệnh tình của Nhược Nhược.

Chuyện này đúng là bắt đầu đi, Viêm Hoàng Giác Tinh mấy năm qua luôn liều mạng tìm kiếm Không Kiến Chi Trần, Gia Minh cũng từng xem qua tư liệu liên quan tới Không Kiến Chi Trần.

Trên thực tế thì Không Kiến Chi Trần đương nhiên là có trợ giúp với dị năng, nhưng mà cũng không nhiều, việc có thể trị được bệnh của Nhược Nhược hay không thì mọi người cũng chỉ biết trên lý luận.

Sự tình phát triển đến nước này, hần đương nhiên là không cách nào chạy tới đây để làm người giúp việc, Đông Phương Nhược tới hôm qua có tình lại một lần, sau đó lại rơi vào ngủ say.

Mà Viêm Hoàng Giác Tinh sau khi lấy được Không Kiến Chi Trần thì vẫn ở trong trạng thái mơ hồ, Gia Minh vẫn phải tìm kiếm hơn một giờ đồng hồ, lọc ra những tư liệu hữu dụng cho nàng.

Không Kiến Chi Trần không có cách nào sử dụng trị liệu cho con người, thế nhưng trạng thái của Đông Phương Nhược lúc này giống với trạng thái mà hấn từng trải qua, cũng là bị tinh thần lực không lồ gây áp lực.

Bệnh tình của hấn tới rất nhanh, nói bệnh là bệnh, Đông Phương Nhược thì vừa cấp tính lại vừa mãn tính, nhiều năm dày vò khiến cho thân thể của nàng đã tới sát biên giới tan vỡ.

Đối với năng lượng không lồ mà Gia Minh có hiện giờ mà nói, tuy rằng làm thầy thuốc thì không ôn lắm, nhưng lại hiểu rõ tường tận đối với loại bệnh này, sau khi mô phỏng, hấn đã lừa được Không Kiến Chi Trần, hấn làm cho dị năng trong cơ thể thiếu nữ tiêu hao bảy tám phần, khiến cho thân thể nàng trở lại trạng thái bình ổn, sau khi tỉnh lại, chắc là thị lực sẽ hồi phục một phần, ít ra thì trong một thời gian, sẽ không cần phải dùng xe lăn mới đi lại được.

Toàn bộ quá trình trị liệu không đơn giản như vậy, đại khái là cần vài chục năm thời gian, dù sao Gia Minh tự giải quyết vấn đề của mình cũng cần tới 4 năm, mà vấn đề trên cơ thể thiếu nữ này là do mọi người tự tiện chữa trị dẫn tới sai lầm, kéo dài nhiều năm, cho nên muốn giải quyết được thì không thể chỉ trong ngày một ngày hai.

Dựa theo Gia Minh phỏng đoán, mỗi năm cần khoảng thời gian chừng 1 tháng để chữa trị, lúc chữa xong sẽ phát hiện dị năng sẽ dần bị khống chế, có thể dự cảm không còn tốt như hiện nay.

Nhưng mà ít ra thì cô gái này vẫn có thể sống, sau khi sức khỏe tốt hơn, có thể trải nghiệm cuộc sống của mình, có thể kết hôn sinh con, sống chết theo quy luật.

Đây không phải là do Gia Minh âm thầm động tay động chân hạn chế năng lực của người ta, dù sao những người như hấn, như Natalie, như Victoria cũng có thể có năng lực dự cảm không rõ ràng, đây cũng là nguyên nhân vì sao hấn dám khẳng định đám người Victoria đã rời Giang Hải.

Nhưng mà muốn dự cảm rõ ràng thì lại nằm trong lĩnh vực tinh thần, hấn nói rõ chuyện này cho đám người Phương Chi Thiên biết, mặc dù có chút tiếc hận, nhưng có thể bảo mệnh cho cô gái này.

Huống chi, chi cần phỏng đoán không rõ ràng cũng đã có trợ giúp lớn cho tương lai rồi, vậy là đủ.

Đối với Không Kiến Chi Trần, Gia Minh hiện giờ chưa biết xử lý như thế nào, loại vật này tạo được kết quả, thì không thể thiếu được chuyên nghiên cứu thí nghiệm trên cơ thể con người.

Hấn đương nhiên không phải là người có lòng từ bi, nhưng cũng không phải là người biết khoa học lắm, việc hành động này có thể làm rung chuyển một số thế lực, đến lúc đó sợ rằng người ta lại kéo hấn vào vũng bùn.

Việc ném đi cũng không được, hấn còn lo lắng chuyện mấy tên Hấp Huyết Quý ở ngoài dòm ngó, cho nên hấn phải giữ lại, mà giữ lại cũng là vật bảo mệnh.

Mình giết một người trong bọn chúng, xung đột hai bên đã không thể nào tránh khỏi, cho dù không muốn gây chuyện thì kiểu gì cũng phải giải quyết chuyện này.

Ngẫm lại chuyện này, hẳn còn có Nhã Hàm, Linh Tĩnh, Sa Sa, cho nên hẳn lên xe bus, đến đi đến công ty của Nhã Hàm, trời lúc này đang mưa xối xả.

Con mưa lớn bắt chợt ập tới, mang theo vô số tiếng sấm, lúc này Nhã Hàm đang ngồi trong một phòng ở tầng 23, uống một chén trà xanh, thả lỏng tinh thần sau một buổi sáng làm việc căng thẳng.

Hôm nay là ngày bận rộn, nguyên nhân là vì hai gã quản trị trong công ty vì một chuyện ngoài ý muốn mà sinh bệnh, phải vào bệnh viện, dự án do bọn họ hợp tác hôm nay chính thức đàm phán ký hợp đồng.

Cũng do tình hình cấp bách, cho nên nàng phải đích thân xuất mã, cũng may là tình hình đàm phán sáng nay không tệ, buổi chiều có tiến triển thế nào hoàn toàn có thể ước lượng được.

Vốn nàng không muốn đầu tư hoàn toàn cho công việc, vì nó sẽ ảnh hưởng tới cuộc sống của nàng và Đào Đào, nhưng chuyện này xảy ra quá mức đột nhiên, dự án này có tầm quan trọng rất lớn với công ty.

Hôm nay nàng vốn hứa với Đào Đào là đi dạo phố, vậy là phải lùi lại, nàng rất ít khi thất hứa với Đào Đào, cũng may Đào Đào tuổi tuy nhỏ, nhưng lại vô cùng hiểu chuyện, chỉ yêu cầu mẹ cho theo tới công ty chơi, lúc nàng bận thì nó ở trong phòng làm việc xem phim hoạt hình.

Buổi trưa hai mẹ con ở căng tin công ty ăn cơm, sau đó Đào Đào ngủ trưa trong phòng nhỏ bên cạnh phòng làm việc của nàng. Khi Nhã Hàm ru con ngủ, nàng mới có một ít thời gian để cho riêng mình.

-o-o Từ nhỏ nàng đã bị bệnh thận, trước giờ luôn yếu ớt, từ khi Gia Minh bỏ đi hơn 3 năm trước, nàng luôn có Đào Đào ở bên, cho nên nàng lại càng dụng tâm giữ sức khỏe, thường xuyên tập luyện.

Bệnh tình tuy không hồi phục, nhưng cũng cảm thấy khỏe hơn, chỉ là hay cảm thấy mệt, nếu như không thức đêm làm việc thì nguy cơ gục ngã là không lớn.

Hơn một giờ chiều, trong phòng làm việc im lặng, nàng ngồi ở bên cửa sổ, nhìn ra bầu trời âm u bên ngoài, cơn mưa lớn kèm theo gió tàn phá bừa bãi con đường, nàng thỉnh thoảng uống một hớp trà, điều hòa trong phòng để ở nhiệt độ vừa phải, không khí vẫn mát mẻ.

Một giờ rưỡi, nàng chuẩn bị cho công việc buổi chiều.

"Gia Minh, gần đây chị hơi mệt. . . Hiện giờ công việc không còn nhàn hạ nữa, chủ yếu là vì cha chị muốn bồi dưỡng chị trở thành người nối nghiệp. Trên thực tế cha chị còn mệt hơn chị nhiều, người đã cố gắng chiếu cố cho tình hình bên này, cũng chỉ do chị có bệnh mà thôi. Hơn nữa có một Đào Đào, nếu như chị là nam nhân khỏe mạnh, phỏng chừng hiện giờ đã bị huấn luyện trở thành một con người cao ngạo rồi. Biết là cuộc sống có mâu thuẫn với ước nguyện, nhưng cũng không thể không làm một cô gái mạnh mẽ, nhưng cha đã tiếp nhận Đào Đào rồi, chị cũng phải hoàn thành tâm nguyện của người."

Nàng mở máy vi tính, đeo kính nhìn một đồng số, bắt đầu kiểm tra lại tư liệu, sau một lát nàng nhấn điện thoại trên bàn làm việc.

"A Lan, giúp tôi lấy phần tư liệu buổi sáng tới đây, còn có báo cáo khu Hoa đông năm ngoái nữa, tôi muốn xem lại."

"Dạ được."

Nghe thấy trợ lý trả lời, nàng cảm đầu chìm vào thế giới công việc, cầm lấy cái bút viết viết một lúc, sau đó vô ý thức kẹo cái bút này trên tai, động tác này khiến cho nàng có một sự mỹ cảm không nói hết.

Sau khi gõ cửa đi tới, người kia nhìn thấy cảnh tượng này, hẩn ở cạnh cửa đứng một hồi, sau đó mới tiếp tục tiến lên, Nhã Hàm vươn tay muốn đón tư liệu, nhưng lại kinh ngạc ngẩng đầu, đưa tay đan vào nhau, nhất thời có chút bấn loạn:

"A, Gia Tuấn đã tới?"

"A Lan nói cô cần tư liệu, tôi biết cô cũng nghỉ trưa xong rồi, cho nên cầm vào thay, thuận tiện nói chuyện về công việc buổi chiều."

Nam từ cười cười, đặt tư liệu xuống, hẩn là một trong những phó giám đốc của công ty, tên là Phó Gia Tuấn, là một nam nhân tương đối có năng lực, chuyện bất ngờ sáng nay tương đối khó giải quyết, buổi sáng hẩn hợp tác với Nhã Hàm cùng giải quyết.

Nghe vậy, Nhã Hàm gật đầu:

"Ngồi đi."

"Đào Đào đang ngủ trưa?"

"Ừ, nói chuyện công việc đi... thật ra dự án hợp tác lần này với chủ tịch Ngô rất tốt, sáng nay đã thỏa thuận được hơn một nửa, nhưng chiều nay cũng cần nói tới mấy điểm quan trọng, đôi bên phân phối lợi nhuận, sáng nay thương nghị 35% có lẽ họ không thỏa mãn, tôi cũng đã nắm qua tình hình tiêu thụ của khu Hoa Đông trong mấy năm nay, căn cứ vào định mức của công ty hiện giờ, nơi này rất có khả năng trở thành một điểm đột phá..."

Không muốn nói những chuyện vô nghĩa, Nhã Hàm cầm bút vẽ một đường cong trên giấy, bắt đầu thương lượng với đối phương những trọng điểm buổi chiều. Phó Gia Tuấn gật đầu, từ trong túi lấy ra một tờ giấy, hợp với những gì Nhã Hàm đang nói:

"Trên thực tế, cách nghĩ của chúng ta không mưu mà hợp..."

Mấy từ năm nay, hai người hợp tác không phải là lần đầu tiên, đã có những ăn ý nhất định, năng lực của Phó Gia Tuấn đủ cho hẩn tòa sáng ở bất kỳ nơi đâu, trong công việc mà có một người trợ thủ như vậy đúng là tốt nhất.

Mà ở trong chuyện này, Phó Gia Tuấn có hiểu biết sâu hơn nàng, cái tờ giấy của hẩn có sức thuyết phục hơn cách nghĩ của nàng, sau khi nhìn qua số liệu trong máy vi tính, hẩn cẩn thận điều chỉnh.

Nhưng qua một lúc, Nhã Hàm nhủ mày, giặt mình dịch chuyển sang một bên, bởi vì vô ý mà Phó Gia Tuấn đã đứng ở bên cạnh nàng, một tay chống xuống bàn làm việc, một tay đặt trên cái ghế sau lưng nàng, thái độ trông có vẻ vô cùng thân thiết.

Coi như không biết, động tác của Phó Gia Tuấn thực ra cũng mang một ý tứ nhất định.

"A... Cô vẫn nhạy cảm như vậy..."

Nhận thấy động tác né tránh của Nhã Hàm, Phó Gia Tuấn nở nụ cười, Nhã Hàm lạnh nhạt lắc đầu:

"Xin lỗi, nếu như tôi hiểu nhầm ý của anh, tôi xin lỗi."

"Không phải hiểu nhầm."

"Cô cũng biết, không phải cô hiểu lầm mà là tôi thất bại... Một ngăn trở nhỏ..."

Tuy rằng đã có một người con gái ba tuổi, nhưng với điều kiện của Nhã Hàm bây giờ cũng không thiếu người theo đuổi, gia thế hàng tỷ, quan hệ tốt, vóc người ưu mỹ, khí chất ưu nhã, sau khi làm mẹ thì nàng càng trưởng thành.

Chứng bệnh của nàng đã giúp nàng có một thân hình mảnh mai và một khí chất cứng cỏi kiên cường.

Hơn nữa mấy năm nay ở trên thương trường, nàng biểu hiện mình là một cô gái mạnh mẽ có quyết đoán, đây chính là lực hấp dẫn chết người, kết hợp tất cả ưu điểm, nàng là một mê hoặc trí mạng.

Có nhiều người yêu quý nàng, có can đảm truy cầu cũng không ít, người ngoài nhận thấy có mấy người nổi bật nhất, Hứa Mặc si tình đương nhiên là một người trong số đó, Phó Gia Tuấn cũng được, hẳn tương đối tao nhã, bằng vào năng lực của mình từng bước bò lên vị trí hiện giờ.

Tuy rằng hiện giờ Trương Kính An không còn ý kiến gì trước mặt Nhã Hàm nữa, nhưng dường như hẳn cũng muốn sáng tạo cơ hội cho đôi trai gái này, Phó Gia Tuấn là trợ thủ đắc lực của hẳn, xuất thân không cao, Nhã Hàm là con gái duy nhất của hẳn.

Trong mắt hẳn, nếu như có thể tác hợp hai người này thì mọi chuyện sẽ trở nên tốt đẹp hơn, hẳn có cháu ôm, Đào Đào có cha, Nhã Hàm có thể đuổi đi bóng ma ngày xưa, công ty có thể phát triển.

Ở dưới dụng ý này, Phó Gia Tuấn thuận lý thành chương thường có nhiều việc có thể gặp mặt hh, ví dụ như lúc này hẳn cảm vẫn kiện đi vào, trợ lý A Lan cũng chẳng nhắc nhở gì.

Ở phương diện này Nhã Hàm cũng không phải là mặc kệ, từ khi sinh Đào Đào, Gia Minh lại không có ở bên người, nàng đối với không gian cá nhân vô cùng coi trọng.

Nếu như không phải Trương Kính An đã nói, thì A Lan chắc chắn không dám làm chuyện như vậy, giống như có ý để cho Phó Gia Tuấn và nàng ở chung một chỗ.

Tuy rằng hẳn rất phối hợp, kết quả tốt, nhưng phần lớn là do Trương Kinh An an bài.

Đối với việc này, Nhã Hàm cũng đại khái hiểu rõ, nhưng cũng không có phản ứng quá kịch liệt, một mặt là vì việc này cũng cần trong công việc, về phương diện khác, từ hai năm trước khi thể hiện ý đồ của mình bị Nhã Hàm cự tuyệt, Phó Gia Tuấn tuy rằng chưa từ bỏ ý định, nhưng cũng đã duy trì thái độ có chừng mực.

Nhã Hàm chức vị cao, khả năng gặp mặt thường ngày rất ít, nếu như không có chuyện hôm nay thì hai người cũng hiếm khi có cơ hội cùng nhau giải quyết công việc.

Dù sao hẳn cũng là người có năng lực, chỉ cần không quá phận, Nhã Hàm cũng không tiện nhắc nhở.

Nàng không thể đuổi toàn bộ người không có hảo cảm bên cạnh mình đi được, hưởng chi hiện giờ công ty đang cần tên Phó Gia Tuấn này.

Đương nhiên, có một số khoảng thời gian, Phó Gia Tuấn cũng sẽ có những hành động giống như làm phép thử, hẳn cứ chỉ rất lịch sự, nếu như người ta không chấp nhận, cũng không có ý không vui trong lòng. Nhã Hàm nhắm hai mắt lại, lông mày nhíu chặt, hô hấp sau một lúc mới ổn định, ánh mắt có chút không kiên nhẫn: "Tôi nghĩ tôi đã nói rất rõ ràng, phó giám đốc, nếu như anh còn làm như vậy, tôi chỉ còn cách mời anh ra ngoài."

Phó Gia Tuấn gật đầu lùi sang ngồi ở vị trí bên kia bàn làm việc: "Ta không có ý mạo phạm, cha của Đào Đào tạo cho cô ấn tượng sâu sắc tới như vậy ư? Cho dù thời gian đã qua lâu rồi, vẫn có thể khiến cho cô phản ứng mãnh cảm với nam nhân khác tới mức độ này? Tự nhiên sản sinh bài xích... Lúc này tôi tưởng cô đang nhìn tư liệu tới mức nhập thần."

"Đây là chuyện riêng của tôi, tôi không hy vọng có người khác thảo luận về nó."

Phó Gia Tuấn ngồi xuống nhìn nàng, qua một lúc lâu mới nói: "Hắn đã chết nhiều năm rồi đúng không?"

"Anh có ý gì?"

"Tôi nói... Mẹ của Cố Gia Minh? Đã từng là học sinh của cô? Hẳn là cha của Đào Đào?"

Ở sau bàn công tác, Nhã Hàm bỗng dừng ngẩng đầu lên, ánh mắt trở nên nghiêm khắc. Phó Gia Tuấn huy động hai tay: "Ác ác ác ác... Đừng hiểu lầm, tôi không có ý tung tin, đừng hiểu lầm đừng hiểu lầm..." Hắn dừng một chút, nói: "Theo dõi cô cũng vô ích thôi, tôi biết chủ tịch đã phái người theo dõi cô... Trong hai năm qua cô có một quy luật, trong vài ngày một tháng lại biến mất ở một khoảng thời gian cố định... Tôi đoán là cô có mấy người bảo vệ lợi hại ở bên cạnh, việc này chủ tịch cũng biết, thế nhưng... cô cũng hiểu, tuy rằng theo dõi không có ích gì, nhưng mọi người dù sao cũng ở chung một cái thành phố. Tháng trước tôi có một người bạn đi thăm mộ nhìn thấy cô, nói rằng cô ngồi trước một ngôi mộ nói chuyện một buổi trưa, sau đó kiểm tra lại, tôi mới dám khẳng định chuyện này..."

"Cố Gia Minh là học sinh trước đây của cô, một số người quen của cô cũng biết hẳn, cô với hắn còn thân hơn chị em ruột, nhưng ở trong mắt người khác, danh tiếng của hắn dường như không tốt... Tuy rằng rất khó tin tưởng, nhưng với hoàn cảnh của cô bây giờ, tôi nghĩ là cô không thể ở chung với một người như vậy, chắc hẳn là cha của Đào Đào chứ gì. Năm 2000 hắn ngồi tù, sau đó là cô mang thai, thế nhưng khoảng thời gian hắn ở bên trại giam không rõ

ràng cho lắm. Tôi nghĩ rằng cô đại khái đã làm một việc... Tôi chỉ không rõ tại sao cô phải đối với hắn tốt như vậy, cho dù là người đàn ông thì ai chẳng có lòng hẹp hòi..."

Quang minh lỗi lạc nói mấy câu này, Phó Gia Tuấn mỉm cười, một lát sau lại bỏ thêm một câu: "Yên tâm, tôi sẽ không nói cho chủ tịch biết, chuyện này... chỉ có tôi biết."

Nhã Hàm yên lặng nhìn hắn, qua hồi lâu mới mở miệng: "Anh đẹp trai hơn hắn, cao hơn hắn, nếu như anh thích, tôi cũng có thể nói là anh chăm chỉ hơn hắn, có năng lực hơn hắn, có trách nhiệm hơn hắn. Nhưng hắn chưa bao giờ chú ý tới lời nhận xét này, hắn tốt ở chỗ nào ư, một điểm là đủ rồi, hắn là nam nhân duy nhất của tôi, là cha của Đào Đào..."

"... Tôi yêu hắn."

"Nhưng hắn đã chết."

"Tôi thù tiết vì hắn." Nhã Hàm nhíu chặt mày nói ra câu này: "Bây giờ, mời anh đi ra ngoài."

Phó Gia Tuấn nhìn cô gái trước mặt sững sốt một lát, rớt cục, hắn gật đầu đứng lên, đi ra ngoài cửa, nhưng khi tới cửa thì quay đầu lại: "Cô đúng là một cô gái tốt, tôi sẽ dành nhiều thời gian hơn... chuyện chiều nay tôi sẽ toàn lực ứng phó, tôi không hi vọng chuyện tư ảnh hưởng tới công việc, hẹn gặp lại."

Cửa phòng đóng lại, Nhã Hàm nhíu nhíu mày, tiếp tục xử lý tư liệu trong máy vi tính, hơn 10 phút sau, nàng đứng lên đi tới phòng nghỉ bên cạnh, cô nhóc ở trên giường cũng đã tỉnh dậy.

*** Cũng vào thời khắc này, trên con đường mưa xối xá ở dưới tòa nhà, một chiếc xe ta-xi dừng lại ở ven đường, người xuống xe, người lên xe, một thanh cầm ô đi trong dòng người hối hả, Gia Minh từ trên xe bước xuống, đứng dưới mái hiên, vuốt nước trên đầu, sau đó ngẩng đầu nhìn tòa nhà cách đó không xa.

Bầu trời hôn ám, tiếng mưa rơi ầm ầm, mấy cửa hàng cạnh đường đều bật đèn, hắn dọc theo mái hiên đi tới bên kia, một tia sét xẹt qua sau đó bầu trời sáng lòa.

Gia Minh dừng lại ở ở ven đường, đi vào một cửa hàng quà tặng, mấy phút sau hắn xuất hiện, trên tay ôm một con gấu trắng to hơn một hình người.

Trong chốc lát, một người một gấu đi vào tòa nhà của tập đoàn Trương thị, bởi vì ở ngoài đại sảnh có người đang nhận hồ sơ xin việc cho nên có vẻ hơi chật chội, trên mặt đất toàn là nước, ôm gấu trắng Gia Minh nhìn xung quanh đại sảnh một lần, sau đó đi vào nơi náo nhiệt nhất...

Mưa lớn mùa hè có thể khiến cho không khí thêm mát mẻ, nhưng cũng có thể khiến cho tình hình trở nên hỗn loạn.

Trong đại sảnh của tập đoàn Trương thị, người tới người đi, trên sàn vẫn còn nước, ngay cả cái điều hòa có công suất cực lớn cũng khó mà làm tan biến cái cảm giác ẩm ướt này được.

Nhìn qua cái cửa sổ thủy tinh lớn, con đường có vẻ âm trầm, mưa lớn gò thét, mấy chiếc xe trên đường đều mở đèn và chạy hơi nhanh.

Tiếng người âm ỉ, giữa đại sảnh có một quầy tiếp tân, mấy nhân viên bận tối mặt, một số người đang theo dõi tin tức trước quầy, cũng có tới đây cầm bảng, có lẽ cầm giấy giới thiệu tới xin việc:

"Việc này không phải chỗ chúng tôi phụ trách, chẳng nhẽ giấy giới thiệu nhầm?"

Trong lúc đang bận rộn, có một nhân viên dùng giọng u oán nói.

"Không xem tin tức hôm nay sao, vốn có sắp xếp bên công ty Hải thành ở bên kia đường, nhưng mà tối qua xảy ra chuyện, người ta thông báo tới đây, sáng nay họ sắp xếp phòng vấn nhưng phải đổi lịch sang buổi chiều, phòng chùng hôm nay không xong được..."

"Không phải là khủng bố tập kích đấy chứ..."

"Có bắn nhau, không biết có phải là xã hội đen sống mái với nhau hay không nữa, sáng sớm hôm nay khi đi làm qua đó, tôi còn thấy cả quân đội canh chùng."

Trong tiếng bàn luận xôn xao, mấy nhân viên có dung mạo đẹp đang sao chép tư liệu người tới xin việc vào máy vi tính, làm giấy giới thiệu cho mấy người tới đây, nhân tiện hướng dẫn cho người dự tuyển điền lý lịch.

Cho dù không khí đang bận rộn như vậy, nhưng khi trông thấy một thiếu niên ôm con gấu trắng to ùng đi vào, không ít người cũng phải ghé mắt nhìn sang.

Cho dù như thế nào, công ty là nơi tương đối nghiêm túc, ôm một con gấu lớn hơn cả con người đi vào, đúng là sự kiện gây chú ý.

ẤN SÁT

Phản Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 456

Gấu Trắng

Mặc một chiếc áo sơ mi trắng, thiếu niên ôm gấu trắng lúc này trông có chút hào hoa phong nhã, hần vuốt nước mưa trên đầu đứng ở bên tường nhìn sơ đồ tầng trệt, sau đó đi tới bàn tiếp tân.

Sau khi nói ra ý định, nhân viên tiếp tân có chút kinh ngạc:

"Trương Nhã Hàm... Anh tìm giám đốc Trương?"

"Ách... là giám đốc sao..."

"Không có hẹn trước ư?"

"Tôi là học sinh của nàng, tên là Cố Gia Minh, phiền cô thông báo cho tôi một tiếng."

"Ách..."

Nghe hần nói như vậy, cô gái bên trong tỏ vẻ khó khăn, Nhã Hàm từng là cô gái, các nàng cũng không biết chắc lắm.

Hướng chỉ nhân viên có số má muốn gặp lãnh đạo cấp cao còn phải hẹn trước, cho dù các nàng chỉ truyền lời, nhưng mà muốn xin ý kiến cũng không phải việc dễ.

Hơn nữa hôm nay nàng còn biết giám đốc hôm nay còn phải tiếp khách quan trọng, lại nhìn thiếu niên với đôi mắt trong sáng trước mặt, nàng do dự một hồi, sau đó gọi điện thoại thông báo.

Nửa phút sau nàng trả lời:

"Xin lỗi. Giám đốc Trương hôm nay có chuyện quan trọng phải xử lý, sợ rằng không có thời gian gặp anh, tôi thấy hay là anh lưu số điện thoại lại đi..."

Cái số điện thoại này đương nhiên không phải của nàng, phân nửa là người trong công ty sẽ nhận, nhưng thấy đối phương lịch sự với mình, Gia Minh cũng hiểu là chuyện này hết cách.

Sau khi hỏi rõ chức vị của Nhã Hàm, hần ôm gấu trắng ngồi ở trong đại sảnh một hồi.

Đại khái là lo lắng việc bảo mật, cho nên trên dưới tòa nhà này đều có thể ra vào, thang máy ở gần bàn tiếp tân không xa, muốn lừa hệ thống đối với hắn là chuyện đơn giản.

Nhưng mà người tiếp viên kia đã nhìn thấy hắn, đương nhiên sẽ không cho hắn đi tới thang máy. Muốn gặp Nhã Hàm đã là chuyện không có hi vọng gì rồi.

Hắn ngồi một lúc, nhìn ra ngoài đường thấy trời vẫn mưa to, thỉnh thoảng có vài tia sét và sấm, nhìn tòa nhà đối diện một chút, hắn ôm gấu trắng đi ra ngoài, đi men theo con đường, tiến nhập vào tòa nhà bên kia.

Mấy phút sau, hắn đã xuất hiện ở tầng cao nhất của tòa nhà, từ chỗ này nhìn ra ngoài, thấy bầu trời đen tối giống như là ở ngay trên đầu, có cảm tưởng chỉ cần thò tay ra là có thể tóm được.

Nhìn mái nhà đối diện, hắn thở dài, sau đó bay ra ngoài...

Trong phòng làm việc ở tầng thứ 23 của tập đoàn Trương thị, một tiểu cô nương đang ngồi trước máy vi tính xem phim hoạt hình, trên đầu cô nhóc có một chiếc nơ hình con bướm thật xinh.

Trong phòng, một cô gái khác đeo kính ngồi trên bàn uống nước:

"Đào Đào, cháu có khát không?"

"Không khát... Thế nhưng phim hoạt hình thật nhàm chán."

Hôm nay Đào Đào tới đây cùng mẹ, thế nhưng mẹ không lại không ở đây, tiểu cô nương ba tuổi này sớm đã thông minh, đối với phim hoạt hình không có mấy hứng thú.

Bởi vì cái ghế này là dành cho người lớn ngồi, cho nên muốn di chuyển nó, cô nhóc cảm thấy rất mất sức, nhìn bầu trời mưa lớn tối đen ngoài cửa sổ, tiểu cô nương còn muốn nhắc cái ghế lên nhưng không đủ sức đành bĩu môi, nhây xuống ghế, chiếc dép nhỏ nhấn chạm xuống sàn vang lên những tiếng kịch kịch.

Đột nhiên, cô bé ngã nhào trên mặt sàn, cô gái đeo kính kia hoảng sợ kêu to: "Đào Đào!" rồi vội vã chạy tới.

"Cháu không sao."

Vùng bàn tay nhỏ bé, Đào Đào đáp ứng nói một câu, nhưng trong giọng nói đã có chút nghẹn ngào, giống như là muốn khóc.

Lúc cô bé chống tay chống đầu gối đứng lên, cô gái đeo kính kia chạy tới kiểm tra nàng tình hình:

"Có phải là ngã sấp không? Có đau không?"

Trong mắt cô bé đã long lanh, mím môi quật cường lác đàu, đợi khi lột tất chân ra, mới thấy đầu gối cô bé đã trầy da.

"Sao lại không cẩn thận như vậy chứ, còn thấy đau chỗ nào khác hay không, có thấy nơi nào khó chịu không... Đào Đào?"

Vết thương trên đầu gối không nặng, nhưng dù sao cũng là con gái của bà chủ, thứ ký A Lan có chút sốt ruột, luống cuống tay chân nhìn đầu gối cô bé.

Khi quay đầu lại, mới phát hiện cô bé đang ngẩn ngơ nhìn ra cửa sổ, nước mắt vẫn rơi mà miệng đã thành hình chữ "o", nghiêm nhiên là thấy gì đó kỳ quái, quên mất cả đau đớn trên người.

"Làm sao vậy? Đào Đào... Đào Đào?"

"Di Lan, Châu vừa rồi nhìn thấy... một con gấu trắng bay qua bầu trời."

"Gấu trắng?"

Thư ký ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ mấy lần, nói:

"Ở đâu?"

"Có mà, Đào Đào không nói dối, nó bay từ phía đối diện sang chỗ chúng ta."

Cô bé được mẹ dạy rất tốt, đúng là không noi dõi, thế nhưng... đùa cái gì mà đùa, trước mặt là con đường rộng hơn 6m, hơn nữa còn có lối đi bộ, giữa hai tòa nhà cách nhau cũng phải 40m, làm gì có thứ gì có thể bay tới bay lui được.

Chắc là nhìn thấy máy bay, sức tưởng tượng của trẻ con luôn rất phong phú.

Trong lòng nghĩ như vậy thì cô bé lại muốn ra ngoài xem gấu trắng bay, chắc là do cô bé xem phim hoạt hình nhiều quá thành chán.

A Lan gật đầu, chuẩn bị mang cô bé xuống tầng trệt dạo vài vòng, hít thở không khí mới mẻ, cô bé này nhu thuận hiểu chuyện, ở mãi trong phòng làm việc cũng không tốt. Ông Gấu trắng, Gia Minh đi trong một hành lang nhỏ của công ty, cũng có không ít nhân viên mang theo văn kiện nhìn hẩn, Gia Minh ung dung coi như không nhìn thấy họ.

Mà thái độ của hẩn đúng là ung dung, nếu như là người khác lên vào đương nhiên không có thái độ như vậy được, dù có già bộ cũng không giống, với lại có phát hiện thì vấn đề sẽ do Nhà Hầm giải quyết, hẩn không phải lo lắng.

Đi thẳng từ tầng cao nhất xuống tầng 23, đi qua khu làm việc phía trước, lúc tới phòng làm việc của Nhà Hầm, mới hiện trước bàn thư ký không có người, nhìn thấy tám biển trước cửa phòng làm việc, định đi thẳng vào thì mới phát hiện cửa phòng khép hờ, hẩn lên nhìn vào trong.

Chỉ thấy trong phòng làm việc có một người đàn ông trung niên đang ở trước máy copy, nhìn qua thẻ bài trước ngực, hóa ra đây là một chủ nhiệm.

Đại khái là có công việc phải làm... Nhà Hầm không ở đây, Gia Minh cũng không đi vào, ông Gấu trắng đi tới trước khu làm việc, khi một nhân viên nữ

kinh ngạc nhìn lên, hần tùy ý phát phát tay:

"Xin lỗi, giám đốc Trương hiện giờ đang ở đâu."

"Giám đốc Trương... chắc là đang dẫn đoàn đại biểu của tập đoàn Khắc Lan đi tham quan công ty... Anh là..."

"Làm chuyện của cô đi, tôi ở đây chờ nàng."

Vung tay lên, Gia Minh nhíu nhíu mày, vốn cái khí chất vô lại của hần lúc này đã biến thành ung dung và lão luyện, hoàn toàn áp đảo khí thế của đối phương.

Cô nhân viên kia cũng xinh đẹp, xưa nay cũng là người tương đối kiêu ngạo, nhưng lúc này lại mặc cho Gia Minh nói chuyện, sắc mặt có phần mất tự nhiên, do dự một lúc rồi gật đầu.

Cô nàng cứ đi vài bước lại liếc mắt nhìn lại một lần, nhưng không dám lên tiếng hỏi thân phận của Gia Minh.

Đi tới phòng khách ngồi một lúc, Gia Minh nhìn sang thang máy bên kia, lại nhìn sang phòng làm việc của Nhã Hàm, hần có cảm giác có cái gì đó không đúng, cảm thấy Gấu trắng tới cửa phòng làm việc.

Lúc này người đang ông kia cũng đang đi ra ngoài, nhưng mà lên lút nên đã đụng vào Gia Minh, người kia té ngã trên đất, mấy tờ giấy cũng từ trong túi quần bung ra, người đàn ông trung niên nhìn vào mắt Gia Minh có phần lúng túng và luống cuống.

Cùng lúc đó, từ đầu hành lang truyền tới giọng nói của một cô bé: "Đi nhìn đi... Gấu! Gấu! Tìm được nó rồi!"

Sau đó, bịch bịch chạy tới, cô bé hưng phấn, chỉ vào con gấu trong tay Gia Minh, nhảy nhảy lên:

"Đi Lan, chính là nó, chính là nó, là nó bay tới đây... nó thật xinh đẹp..."

Thư ký A Lan kia che nàng lại, cười ngồi phía sau cô bé, ánh mắt hơi có chút nghi hoặc:

"Chủ nhiệm Nghiêm, tại sao anh lại ở chỗ này..."

Khi nàng đảo mắt nhìn qua mấy tờ giấy mới chính thức nhíu mày:

"Tại sao... phần văn kiện này là..."

Luống cuống tay chân, chủ nhiệm Nghiêm kia từ trên mặt đất nhảy dựng lên, đưa tay chỉ vào Gia Minh:

"Là hần! Lúc này tôi thấy hần lên lút trong phòng làm việc của giám đốc Trương! Tôi chạy tới muốn hỏi hần là ai thì bị hần đụng ngã, mấy thứ này chính là do hần lấy ra!"

Tình huống trong nháy mắt trở nên có chút quỷ dị, nữ thư ký chậm rãi đứng lên nhìn Gia Minh, sau khi khẳng định hẳn không có thể nhân viên thi hỏi:

"Tiên sinh, ông là ai?"

Nàng quay đầu lại kêu lên:

"Bảo vệ!"

Hàng lang vốn yên tĩnh lúc này đã có bóng người chạy tới.

Gia Minh thân nhiên nhìn chủ nhiệm Nghiêm kia trong chốc lát, hẳn ngồi xồm xuống, nhìn cô bé trước mặt:

"Nếu chú đoán không sai, cháu tên là Đào Đào đúng không?"

Nghe thấy hẳn nói vậy, nữ thư ký kia lập tức che Đào Đào ở phía sau, Gia Minh cũng không lắm lưu ý, chỉ cười cười:

"Cháu mấy tuổi?"

"Đào Đào sắp ba tuổi rồi."

Nấp sau đùi cô thư ký, cô bé tò mò để lộ nửa khuôn mặt:

"Tại sao chú biết tên cháu? Chú muốn gạt Đào Đào bán cho người xấu ư?"

Tiếng người âm ỉ, bảo vệ từ trong đám người chạy tới, chủ nhiệm Nghiêm kia đang phun mưa xuân kể lại quá trình với đám người, cô thư ký kia che cô bé, thần tình khẩn trương nhìn hẳn...

Không có thể nhân viên, không có giấy giới thiệu, trong tay còn ôm một con Gấu trắng cực lớn, không có ai biết một gián điệp thương nghiệp này có thể lên tới tầng 23 như thế nào.

Bảo vệ liên tục vây quanh, trong lúc nhất thời họ không xông vào đánh, bởi vì tình huống rất khó giải thích, cũng bởi vì nam nhân trước mặt này không để ý tới bất kỳ ai, hẳn dường như chỉ có hứng thú với cô bé nấp sau thư ký A Lan.

Mọi người đều cảnh giác đề phòng hẳn bắt ngờ làm chuyện nguy hiểm, có thể đột nhiên uy hiếp thư ký và cô bé để tìm cách rời đi, nhưng mà hình như cô bé kia và nam tử này rất hợp nhau.

Đại khái là sau đó hơn 1 phút đồng hồ, ngay cả đại biểu của tập đoàn Khắc Lan cũng với giám đốc Trương cũng nhận được tin tức cùng nhau chạy tới.

Sau một lát, một đám người đang nghị luận thì yên tĩnh lại, bởi vì tất cả mọi người đều nhìn thấy, vị giám đốc – nữ thần thương mại không hề biết mềm yếu kia, ở trước mặt nam tử lạ mặt lại đưa tay bụm miệng, tất cả mọi người có thể thấy trên gương mặt kia có những giọt lệ trong suốt, thân hình vị giám đốc này đang run rẩy.

Từ lớn tiếng nghị luận trở thành im lặng sau đó lại bàn luận xôn xao, đột nhiên có giọng nói của một cô bé vang lên, cô nhóc dùng bàn tay không hiểu chuyện giật giật gấu áo của mẹ mình, nhẹ nhàng mà hỏi.

"Mẹ, sao mẹ lại khóc..."

"Mẹ, mẹ đừng khóc có được hay không..."

ÂN SÁT

Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 457

Một Chiều Mưa Gió (1)

Trong bãi đỗ xe, một chiếc Audi màu bạc chậm rãi di chuyển, nhanh chóng lao vào trong trời mưa, một cô bé có chiếc nơ xinh đẹp trên đầu đang ôm con gấu trắng thật lớn lăn qua lăn lại, tiếng cười như chuông bạc.

"Xe thật tốt nhưng lại là kiểu cho con trai, sao người ta lại cho chị một chiếc xe như vậy?"

"Không gian lớn tiện cho Đào Đào chơi đùa ở phía sau, chị nghĩ nó di chuyển cũng không tệ lắm, khi đi gặp người không quen biết có thể nói là xe của chồng mình."

"Nuôi đứa nhỏ không quá khổ đấy chứ?"

"Có người phụ trách giúp mà... Em vẫn nhớ chị là được rồi..."

"Nghe nói đây là một dự án hợp tác rất quan trọng, bỏ dở giữa chừng như vậy không xuất hiện vấn đề gì chứ?"

"Nó không quan trọng đâu..."

Có những khi trong lòng muốn nói rất nhiều điều, nhưng con người ta lại thường hay rụt rè.

Hai người đang cố gắng kiềm chế nói chuyện bình tĩnh với nhau, đã nhiều năm không gặp lại, Nhã Hàm ngồi ở vị trí tài xế, trên mặt có trang điểm phớt qua, rất khó nhận ra suy nghĩ thực sự của cô gái xinh đẹp lạnh lùng này.

Lúc trước, nàng không thể kiềm chế rơi nước mắt đã làm cho tất cả mọi người kinh ngạc tột đỉnh.

Đương nhiên, hiện giờ có nhiều lý do, nếu như không có "người thứ ba" là cô bé đang ôm gấu trắng chơi, thì rất có thể nàng đã nhào tới.

Tâm tình kích động, nàng không thể nào lái xe được, chiếc xe con di chuyển vào trong trời mưa, đi thật chậm, nàng nhìn sang người bên cạnh, nước mắt lại trào ra.

"Mẹ, mẹ lại khóc ư?"

Nàng vốn không muốn cho cô bé ở phía sau thấy, nhưng không ngờ nó rất tinh minh, thấy động tác của mẹ mình, cô bé tỏ vẻ buồn buồn, trong trí nhớ có hạn của nó, nó luôn thấy mẹ mình hiền hòa, lúc này thấy mẹ mình liên tục rơi lệ, điều này không quá phù hợp với tâm tình bé bỏng của cô nhóc.

"Không đâu, mẹ không khóc."

"Chú là người xấu!"

Nhã Hàm muốn an ủi cô bé vài câu, Tiểu Đào Đào hướng về phía Gia Minh đang lái xe, nói:

"Chú làm mẹ cháu khóc, cháu không cần gấu của chú!"

"Á..."

Gia Minh há miệng cũng có chút bất đắc dĩ, nhưng mà việc này đúng là trách nhiệm của hắn.

Nhã Hàm nhìn hắn không biết nói thế nào, nhin không được bật cười, quay đầu lại giải thích:

"Đào Đào ngoan, không phải mẹ khóc đâu, là mẹ cao hứng... là mẹ vui về..."

Phải giải thích nhiều lần, cô bé mới nửa tin nửa ngờ tiếp nhận được cái sự thực khó tin là mẹ mình vui mừng rơi lệ.

Nếu như mẹ mình không buồn vì chú đây, thì nàng cũng không hề oán giận chú ấy, ghé vào con gấu hỏi:

"Chú ơi, cháu hỏi chú một vấn đề được không?"

"Được."

"Con gấu này biết bay ư?"

"Sao lại hỏi vậy?"

"Bởi vì cháu thấy nó bay từ mái nhà kia tới, là chú mang nó bay tới công ty của mẹ ư?"

Tiểu cô nương vừa nói như vậy, Nhã Hàm đã dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn sang, Gia Minh cười nói:

"Đúng vậy, bà chị phía dưới không cho em lên, em cũng chỉ còn cách mang theo nó bay vào trong."

Hắn bây giờ mới hiểu một chuyện, nhin không được cười cười.

"Từ tòa nhà kia bay tới? Tại sao không gọi điện thoại?"

"Quên không hỏi người ta."

"Chị cho Linh Tình..."

Nói đến đây, Nhã Hàm gật đầu, nếu như Gia Minh muốn gặp mình, cho dù Linh Tĩnh có biết hẳn cũng sẽ không hỏi.

Nghĩ đến việc Gia Minh trở về, người đầu tiên cần gặp cũng nên là nàng mới đúng chứ.

Nàng nghĩ như vậy thì hơi buồn bã, tiểu Đào Đào thấy hai người phía trước có chút kỳ quái, trong lúc nhất thời cũng không tiếp tục hỏi chuyện con gái.

Một lát sau, Nhã Hàm nhẹ giọng nói:

"Còn đau đầu không?"

"Khỏi rồi..."

Gia Minh gật đầu, nói:

"Nó cũng kéo vài mấy năm rồi còn gì..."

"Trở về... khi nào?"

"Đêm qua."

Nhã Hàm khẽ gật đầu:

"Đêm qua, Linh Tĩnh biểu diễn, sau đó nghe nói bên ngoài sân vận động có tai nạn xe cộ, hình như còn có tiếng nổ, sau đó mấy con phố cũng xảy ra chuyện, chị tìm không được Linh Tĩnh, chuyện này..."

Nàng nhìn Gia Minh, sau khi nhận được câu trả lời thuyết phục, nàng hỏi:

"Linh Tĩnh không sao chứ?"

"Không có chuyện gì."

Gia Minh suy nghĩ một chút, nói tiếp:

"Sa Sa đã trở về, hình như chị mấy năm không gặp cậu ấy rồi."

"Dù sao cũng phải gặp."

Nhã Hàm cười rộ lên:

"Không nói tới chuyện này nữa, cho dù thế nào, chiều hôm nay... em là của chị và là cha của Đào Đào?"

Đối với giọng nói có phần hối tiếc này, Gia Minh đều không biết nói gì, sau một lát, Nhã Hàm cười dài thờ phào nhẹ nhõm:

"Đến Thánh Tâm đi, biệt thự bên đó vẫn là của chị, em cũng đã lâu không tới đó rồi."

Chiếc xe phá vỡ màn mưa, yên bình đi tới học viện Thánh Tâm, trong xe mơ hồ có tiếng thờ dài mệt mỏi của Nhã Hàm.

"Gần đây mệt chết đi được, muốn nghỉ ngơi một chút... Đều là em làm hại, hôm nay khóc trước mặt nhiều người như vậy, ngày mai không biết phải đối mặt với họ như thế nào, họ là nhân viên của chị đấy..."

*** "Cái gì! Cố Gia Minh... Làm sao có thể!"

Trong lúc chiếc xe rời khỏi tập đoàn Trương thị, trong một tòa nhà cách đó không xa, Đông Phương Uyển đang tiếp bạn học đột nhiên mở to hai mắt. Hứa Nghị Đình nhô đầu ra nhìn một chút, sau đó bối vì có người gọi nàng mà vội vã ra ngoài.

Lúc này ngồi ở trước mặt nàng là Vương Đồ Giai, La Tĩnh Văn, Lương Minh, Lý Tùng, vốn họ tưởng rằng sẽ ôn chuyện bạn học cũ nhưng thế nào cũng không nghĩ ra khi nghe tin của Cố Gia Minh, Đông Phương Uyển kinh ngạc vô cùng, Lương Minh thì nhủ may.

"Đúng vậy, hôm nay đúng là mới nhìn thấy hấn, còn có một số bạn học nữa tới nhà của cậu nói chuyện học hành khi xưa, bọn tớ cũng mời, hấn nói là nếu rảnh nhất định sẽ tới. Tớ nghe nói trước đây hấn phải ngồi tù, đúng không? Liệu Hoài Sa bởi vì dính vào xã hội đen mà phải bỏ trốn, nhưng mà hôm nay... Phương Chi Thiên Phương tiên sinh cũng có ở nhà cậu, đối với hấn rất coi trọng, còn mời hấn vào nói chuyện riêng rất lâu..."

"Chú Phương đúng là ở nhà tớ, nhưng mà gần đây tớ ít khi về nhà..."

Thì thảo nói nhỏ, Đông Phương Uyển ngồi xuống ghế, vô ý thức muốn cầm lấy chén trà, nhưng ngón tay lại đưa trúng vào nước trà nóng, nàng đưa ngón tay lên miệng mút một cái, hành động này đúng là khiêu gợi đối với cô bạn học nổi danh này.

Lương Minh và Lý Tùng có chút không được tự nhiên, Đông Phương Uyển cũng không ý thức được hành động này không được bình thường, một lúc sau, nàng cười ngắc đầu lên.

"Mặc kệ hấn, bạn học cũ gặp nhau là chuyện tốt, chắc chắn tớ và Nghị Đình sẽ đi, được rồi, thời gian trước tớ nghe nói Tĩnh Văn có nghiên cứu một đề tài khoa học được vinh danh khen thưởng, có chuyện này đúng không..."

Lắc đầu, nàng đem tâm tình của mình kéo ra khỏi vũng bùn suy nghĩ, nói tới những chuyện của bốn người gần đây, họ trò chuyện rất vui. Thời gian lúc này còn sớm, Đông Phương Uyển mời họ chiều nay ăn cơm, bốn người mặc dù có những cách nghĩ khác nhau, nhưng vẫn uyển chuyển cự tuyệt, Đông Phương Uyển mới lập công ty, chắc là bận bịu vô cùng, bọn họ không có khả năng ở đây quá rầy mãi được.

Hứa Nghị Đình phải vất vả lắm mới rút ra được một chút thời gian rảnh rỗi, cũng tới đây hàn huyên với mấy người vài câu, đợi lúc tiễn bọn họ xong, trở lại phòng làm việc của Đông Phương Uyển, nàng mới phát hiện Tiểu Uyển lúc này đang khoanh tay nhìn bầu trời mưa lớn ngoài cửa sổ.

ÂN SÁT

Phẩm Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 458

Một Chiều Mưa Gió (2)

Hai người làm việc chung nhiều năm, đương nhiên nàng nhận ra bóng lưng này có chút mắt hờn mắt vía.

"Tiểu Uyển, mệt môi ư?"

"À..."

Đông Phương Uyển đảo mắt, sau một lát lắc đầu:

"Không có gì, đang nghĩ một chuyện."

Giọng nói của nàng đúng là vẫn tự tin nhưng mà cũng đã có chút mệt mỏi, điều này cũng khó trách, hơn một tháng qua cô gái này đúng là đã mất nhiều tâm huyết, đôi khi Hứa Nghị Đình cũng muốn nói, Tiểu Uyển có một khuyết điểm duy nhất đó là chuyện gì cũng nhìn một cách quá mức chân thật.

Sau khi Nghị Đình rời đi, Đông Phương Uyển cầm lấy điện thoại bấm số của anh mình, không lâu sau đó, điện thoại được nhận.

"Anh, em hỏi một chuyện hôm nay Vương Đồ Giai và mấy bạn học cũ tới đưa giấy mời, có nói là lúc ở trong nhà chúng ta gặp Cố Gia Minh và Liễu Hoài Sa, là sự thật ư?"

Đông Phương Lộ ở bên kia cười cười, không lâu sau khi nhận được câu trả lời thuyết phục, Đông Phương Uyển mở to hai mắt.

"... Làm sao có thể... Hấn không chết ư? Anh trước kia lập mộ cho hấn, còn nói... Được rồi, mặc kệ thế nào, hấn còn chưa có chết... Bên Ứng gia phân ứng thế nào? Lúc trước Ứng Tử Phong... Ngày hôm qua đã chết, ngay cả Ứng Hải Sinh, Ứng Tử Lam cũng vậy? Trời ơi... Gia Minh làm?"

Đông Phương Lộ nói một số chuyện gì đó, Đông Phương Uyển ngẩn ngơ, há mồm mãi không nói được một lời, qua một lúc sau, ngông ngữ của nàng trở nên lấp bắp.

"... Đùa cái gì mà đùa, em sốt ruột vì hấn... a, không phải là vì... Gian Tô Ngôn mà... Em có hứng thú với chị Tô Ngôn không phải là anh không biết, còn nữa... Còn nữa... Nghị Đình ấy, anh biết đấy, chị Tô Ngôn đã giúp cô ấy rất nhiều, giúp nàng cai nghiện còn cho mượn tiền, mấy năm nay cô ấy cũng kiếm được một chút, vẫn muốn nói câu cảm ơn và trả lại tiền, thế nhưng khi đi tìm cô Trương thì cô ấy cũng không biết hiện giờ chị Tô Ngôn ở đâu, chị ấy có liên lạc với Gia Minh, hiện giờ hấn trở về, vậy..."

Tìm được cái cớ, nàng bắt đầu đầu miệng lưỡi lưu loát hẳn lên, trong mưa lớn, có một tia sáng chiếu qua cửa sổ, nàng lập tức im bật.

"Em nói cái gì..."

Tiếng sấm nổ vang, nàng đứng trước bàn làm việc, duy trì tư thế ngẩn ngơ một lúc, sau đó tay chậm rãi buông tay, loa rơi xuống mặt bàn.

Mưa vẫn rơi như cũ, trong phòng làm việc không có bật đèn, nó cũng tối sầm giống như bầu trời ngoài kia, nàng đứng im trong khung cảnh tối sầm ấy, không lâu sau nàng mới chậm rãi ngồi xuống, động tác vẫn mang sự ưu nhã như cũ, chỉ là cái khí tức ngờ ngàng kia vẫn còn lưu lại. Những lời nói của anh nàng vẫn quấn quanh trong đầu.

"... Này! Này, sét đánh phải không? Còn nghe rõ chứ... Mấy năm trước anh đã nói chuyện với hấn, còn tưởng rằng em cũng biết... Giản Tố Ngôn chính là Cố Gia Minh giả trang đấy... Mặc dù không có biện pháp nào kết luận, thế nhưng em và Hứa Nghị Đình chẳng phải là đã gặp Giản Tố Ngôn, toàn bộ đều là Gia Minh... Các em không phải trẻ con nữa, chuyện này không cần thiết giấu các em, không để cho các em tiếp tục bị hấn lừa, ha ha... Alo, em còn nghe không... Anh biết này rất khó tiếp nhận, được rồi, anh cúp máy đây, em cứ suy nghĩ lại... Lúc rảnh rỗi thì trở về nhà một chuyến, chú Phương muốn đi, lúc bên Ứng gia gặp chuyện không may các mặt khác cũng phải lo lắng, nếu như em muốn cố gắng phấn đấu, đây là một cơ hội tốt..."

Điện thoại bị ngắt Tút --- *** Nói là mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi, nhưng thực ra trên đường đi Nhà Hàm không ngủ một chút nào, lười biếng ngồi ở bên cạnh nhìn Gia Minh lái xe, cũng không biết nàng đang suy nghĩ cái gì, thỉnh thoảng quay đầu lại nói chuyện với Đào Đào, hai mẹ con bàn luận xôn xao, tiếng cười của cô bé vô cùng thanh thúy.

Mưa rất lớn, bên ngoài bầu trời âm u, giống như muốn đem toàn bộ thế gian này tẩy rửa một lần, làm cho toàn bộ mọi thứ đều trở nên trong suốt, có một số nơi bật đèn, ánh sáng lung linh, chiếc xe của Nhà Hàm cũng bật đèn, cây cối xanh tươi ướt át, không lâu sau đó, khung cảnh quen thuộc đã hiện lên trong mắt.

Học viện Thánh Tâm lúc này đang là thời gian nghỉ hè, mưa lớn khiến cho cả khu trường vắng ngắt, con đường và khu dân cư xung quanh học viện cũng im lìm.

Trên đường đi đến học viện Thánh Tâm, họ cũng đi qua căn nhà nhỏ mà Gia Minh, Linh Tĩnh, Sa Sa cùng ở, thực ra hai nơi cách nhau không xa.

Khi Gia Minh còn học cấp 3, bốn người thường xuyên đi lại, sau khi Gia Minh có quan hệ với nàng, thì thường xuyên hơn một chút. Căn nhà của Nhà Hàm vẫn được thường xuyên quét dọn, trông cũng vẫn như cũ.

Tới Thánh Tâm, con đường còn lại chẳng bao xa nữa, khi tới biệt thự, trông cảnh sắc bên ngoài vẫn như cũ, nước mưa đã cọ rửa bên ngoài sạch sẽ.

Khi mở cửa, Nhà Hàm cầm chìa khóa đi mấy lần cũng không vào được vào trong lỗ, khi mở ra thì toàn bộ đều là màu trắng.

"Mẹ nói đây là chỗ Đào Đào sinh đấy."

Cô bé tò mò nhìn vào trong phòng, sau đó hăng hái đi trước, trước đây cô bé cũng tới nơi này, nhưng có lẽ do còn nhỏ tuổi nên thường không nhớ, tuy không có người ở, nhưng nơi này không có nhiều bụi, tất cả vẫn được bày biện giống như mấy năm trước.

"Cứ nửa năm lại tới đây quét dọn một lần..."

Nhã Hàm đi lật những tấm vải che màu trắng, nhẹ giọng nói chuyện, Gia Minh cũng tới nhắc mấy thứ có trọng lượng nặng lên.

Đào Đào thỉnh thoảng đi tới hỗ trợ, thỉnh thoảng ngồi trên sa ***, đấm đấm mấy cái, nhìn mẹ mình hỏi mấy vấn đề đại loại như:

"Me, con sinh ra ở phòng nào."

"... Năm ấy mang thai Đào Đào, tình hình với người nhà rất căng thẳng, đành phải mời một người cô tới chăm sóc... khi Đào Đào được chùng vài tháng, lúc đó nó rất nghịch ngợm... thường hay đá lăm..."

Nói tới chuyện mang thai, trên mặt Nhã Hàm hiện lên sự hạnh phúc:

"Tháng mười hoài thai nhưng lại sinh sớm nửa tháng, đứa nhỏ này... lúc chiều chị cảm thấy mình sắp sinh, gọi điện thoại báo với bác sĩ, lúc bác sĩ tới thì chị đã nằm trong phòng đỡ đẻ rồi, bởi vì sinh dễ dàng cho nên chỉ sau khoảng hai giờ, Đào Đào cất tiếng khóc thật lớn..."

Vừa thu dọn, Nhã Hàm vừa nói chuyện, Đào Đào yên tĩnh mở to mắt lắng nghe, công việc được hoàn thành rất nhanh, hơn mười phút sau căn phòng từ trên xuống dưới đã khôi phục nguyên trạng, Nhã Hàm cầm một đồng gối lớn mang tới phòng khách.

Đào Đào ngồi ở trên đồng gối mềm, lặng lẽ nói chuyện với con gấu, cô bé đương nhiên không thiếu đồ chơi, nhưng chẳng mấy khi Nhã Hàm mua cho nó đồ chơi lớn gần ba bốn lần mình thế này, trong lúc nhất thời nó cảm thấy có chút mới mẻ thích thú.

Gia Minh đi ra ngoài mua mấy thứ đồ dùng lật vặt, sau đó đun nước nóng, bóc hai chiếc chân giò hun khói.

"Buổi trưa không ăn cơm, bây giờ chắc cũng hơi đói."

Tiểu Đào Đào ở đối diện dùng đôi mắt trong veo nhìn hấn.

Mì ăn tôm không phải là thứ gì quý giá, nhưng do có Nhã Hàm chăm sóc, đương nhiên là cô bé cũng không thường xuyên được ăn.

Nhã Hàm nhìn đôi mắt trong veo của con mình bật cười, sau đó múc cho Đào Đào một bát mì, cô bé cầm cái bát nóng hổi, hưng phấn đòi ăn.

Ăn nửa bát mì, ngồ nói chuyện với gấu trắng một lúc, cô bé lập tức thiếp đi. Sáng hôm nay cô bé phải theo mẹ mình đi làm, không có gì chơi nên tương đối nhàm chán, lúc này về nhà cũng chẳng có gì chơi, nên sau khi ăn xong cô bé vẫn chọn gấu trắng làm thú tiêu khiển.

Nhã Hàm ôm con gái đang ngủ say đi vào phòng.

-o0o- Gia Minh ăn nốt chút mì còn thừa trong bát của Đào Đào, sau đó vào phòng bếp rửa bát, trong nhà trở nên yên tĩnh, chỉ còn tiếng hát ru của Nhã Hàm giúp cô bé ngủ ngon hơn.

Tiếng bước chân rất nhỏ, một thân hình quen thuộc dính lên người hấn, hai tay vòng qua trước ngực, ôm lấy hấn, căn phòng vắng lặng.

Hai người đều không nói gì, Gia Minh chậm rãi bỏ bát trở lại, Nhã Hàm cầm lấy hai tay hắn, bảo hắn ôm mình.

"Tay vẫn còn ướt đấy..."

"Em mặc kệ..."

Thanh âm của Nhã Hàm giống như động đất mà cũng nhẹ như tơ hồng.

"À."

Gia Minh cười cười, dùng khăn lau khô nước trên tay, sau đó mới quay người sang ôm lấy thân hình của nàng, đặt nàng ngồi lên đùi mình.

Mùa đông bốn năm trước, bọn họ cũng thường ngồi với nhau như vậy, Nhã Hàm đắp chăn mỏng, ôm gối nói chuyện với hắn, Gia Minh ôm nàng.

Một lúc sau, Gia Minh mở miệng:

"Mấy năm này... cực khổ cho em rồi?"

"Có Đào Đào em không khổ."

Nhã Hàm kéo cái chăn, cuộn mình rúc vào trong lòng hắn.

"Gây hơn trước đấy..."

"Nhưng em thường tập luyện."

Nhã Hàm ngửa đầu nhìn hắn:

"Có nhận ra em nặng hơn không?"

"Nhớ rằng trước đây em rất rắn chắc."

Ngón tay luồn qua vạt áo, nhẹ nhàng áp lên da thịt của nàng, bốn năm trước khi da thịt tiếp xúc với nhau rồi, vậy mà bây giờ ngón tay hắn vẫn giống như là que lúa, thân hình Nhã Hàm run rẩy, nhắm mắt lại, sau đó mở ra, nhẹ nhàng khoác tay ôm lấy lưng của Gia Minh:

"Con cũng đã sinh rồi, đâu còn giống như trước đây nữa."

"Em dạy Đào Đào rất tốt."

"Đời này em sống vì nó..."

Nàng trầm mặc trong chốc lát:

"Giống như trước đây anh hát cho em nghe vậy, hy vọng có thể nhìn con bé lớn lên, nhìn nó kết hôn, thấy nó hạnh phúc, em muốn sống lâu một chút, dành cho nó tất cả những gì hạnh phúc nhất, hoặc là... ít nhất cũng để nhìn thấy anh. Tuy rằng bệnh không khỏi, nhưng mà lại thường xuyên luyện tập hơn, em không bốc đồng, không khóc trước mặt Đào Đào, đôi khi đến trước mộ của anh khóc một buổi chiều..."

Nàng nhắm hai mắt, đem tay của Gia Minh đặt trên bụng mình, một lúc sau mới nói:

"Đêm hôm anh rời đi... em biết... em ở trên ban công khóc nhìn anh đi..."

"Anh biết..."

"Bốn năm nay quá mệt mỏi rồi, Gia Minh..."

"Anh hiểu... không có chuyện gì nữa đâu..."

Một bên dịu dàng thì thầm, một bên nhẹ nhàng an ủi, Nhã Hàm nhớ lại tất cả những chuyện trước đây, rúc vào trong lòng Gia Minh nói chuyện, giống như muốn nói tất cả mọi chuyện của trước kia.

"... Sau khi anh đi, em không dám nói với người khác chuyện mình mang thai, em bỏ việc ở học viện Thánh Tâm, chỉ còn cách ở lại đây, không dám trở về nhà..."

"... Lúc cha em biết em mang thai, ông buộc em phá bỏ Đào Đào, do không lay chuyển được em ông định dùng biện pháp mạnh, em thiếu chút nữa chết cho ông xem..."

"... Đào Đào rất ngoan, lúc nhìn thấy nó, cha em không phân đối nữa, cho em trở về nhà, buộc em phải nói ra thân phận của anh..."

"Đào Đào thông minh rất sớm..."

"Sau đó em phải tới công ty làm việc..."

"Đào Đào luôn là khiến chần cho em..."

"Mỗi sáng sớm em hát cho nó nghe, Đào Đào cũng học nói qua những bài hát này..."

"Có rất nhiều chuyện mệt mỏi, nhưng mỗi lần nhìn thấy Đào Đào, em cảm thấy mọi chuyện mình làm đều đáng giá..."

Gần tới năm giờ, trong tiếng nỉ non, Nhã Hàm rót cục cũng ngủ, Gia Minh nhìn thấy trời đã tối sẫm, ôm Nhã Hàm tới phòng ngủ, đặt nàng nằm trên giường, đắp chăn mỏng, hẩn ngồi bên cạnh nhìn cô gái ngủ say, sau đó đứng dậy rời đi.

Khi đi qua phòng ngủ bên cạnh, thấy Đào Đào vẫn ôm gấu trắng ngủ say, cô bé ngủ rất ngon, điểm này giống mẹ.

Đây là con gái của hắn, là con gái do hắn và Nhã Hàm sinh ra, nghĩ tới điểm này, trong lòng hiện lên tâm tình xa lạ, có cảm giác không thực cho lắm.

Cho dù như thế nào, hắn cũng không ngờ mình đã làm cha, hắn mong gặp lại Nhã Hàm, nhưng khi biết có sự tồn tại của cô bé, hắn vẫn cảm thấy một chút luống cuống.

Trẻ con thường có chút phiền phức, không phải là hắn không biết thương yêu, mà trước đây hắn cũng đã từng nghĩ tới chuyện này, trẻ con giống như là một tờ giấy trắng, mình có trách nhiệm với nó, nhưng mà những kinh nghiệm của hắn lại không dùng được trong việc dạy dỗ trẻ nhỏ. Cái hắn muốn là nàng và cô bé này phải được hạnh phúc.

"Không có cách nào cả, loại chuyện này..."

Hắn nghĩ một lúc, rất cục thờ dài, thì thảo tự nói:

"Có khó khăn thì phải vượt qua..."

Nhân quả thường là như vậy...

Không muốn đã quấy rầy Đào Đào ngủ, cũng không muốn vì chuyện này mà khổ não, Gia Minh rời khỏi phòng, bắt đầu thu xếp một số việc trong nhà, tuy rằng ghế, giường, tủ, thiết bị điện đều dùng được, nhưng rất nhiều thứ không thể qua loa, ví như toilet, phòng tắm, ga ra...

Đại khái là sau khoảng nửa giờ, hắn cảm mấy thứ chuẩn bị đi tới phòng chứa đồ ở lầu hai, nhưng lại đột nhiên nhận ra, trong phòng của Nhã Hàm dường như có độ tĩnh rất nhỏ.

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, chỉ thấy ở trên giường, thân hình Nhã Hàm đang run rẩy, hai hàng lông mày nhíu chặt, cũng không biết là gặp ác mộng gì thì nàng đang vùi mặt vào gối khóc nức nở.

Hắn nhìn thấy vậy đi xuống dưới định cất đồ xong thì mới quay lên, nhưng Nhã Hàm lại gọi một tiếng:

"Gia Minh!"

Nhã Hàm từ trong phòng lao ra, thanh âm của nàng rất lớn, ánh mắt lo lắng, trên mặt toàn là mồ hôi, nàng nhìn xung quanh vài lần không thấy Gia Minh đâu, hô hấp nàng trở nên dồn dập, thần tình ngỡ ngàng, lao nhanh về phía cửa lớn của biệt thự.

Gia Minh sững sờ, hắn hầu như có thể nghe thấy tiếng la, tiếng khóc của Nhã Hàm, nàng đang gọi tên mình, mình đứng ở trước mặt nàng, nhưng nàng không thấy mình, cứ khóc cứ chạy cứ tìm kiếm, nàng định lao ra khỏi nhà, tới trước trời mưa mới dừng lại.

Nàng quay lại, chắc là định lấy áo mưa, khi tới cầu thang muốn đi lên mới đột nhiên đứng lại, nhìn hắn.

Gia Minh bỗng nhiên hiểu được, cái đêm tuyết rơi bốn năm trước khi hắn rời đi, nàng ở trên ban công nhìn mình, có lẽ nàng muốn đuổi theo nhưng mà

đuôi không kịp, chỉ còn cách khóc thảm.

Trước giờ nàng luôn tự trấn áp tâm tình mình, hôm nay gặp mặt mới tháo bung tất cả, hóa ra chuyện này gây áp lực mạnh với nàng vô cùng.

Nàng đứng ở trước cầu thang, nhìn kỹ lại mới phát hiện ra hiện thực và mộng ảo khác nhau, nàng thấy bóng người trước mặt, đưa tay lau nước mắt và mờ hôi, lại nhéo ngực mình.

Sau một lúc, nàng mới a một tiếng tươi cười, ủy khuất và đau đớn ùa tới, nàng quỳ xuống đất "ha ha..." đau thương khóc thành tiếng, hiện giờ không còn cách nào kiềm chế được nữa.

Chậm rãi đi tới, Gia Minh ôm chặt lấy nàng.

"Không có chuyện gì nữa, anh đã trở về, không có chuyện gì, không có chuyện gì..."

"Dừng bỏ em mà đi..."

Tiếng khóc buồn bã như xuyên thấu vào linh hồn.

ẤN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 459

Dung Hợp

Lúc rời khỏi biệt thự của Nhã Hàm đã gần sáu giờ bốn mươi, mưa ngừng dần, trời hoàng hôn lại sáng lên, chân trời phía tây có rặng hồng, đèn đường đã bật, xung quanh con đường vẫn tràn ngập vết tích của cơn mưa.

"Vẫn ở căn nhà cũ à?"

Đưa Gia Minh ra ngoài, Nhã Hàm nhẹ giọng hỏi. Gia Minh gật đầu.

"Mấy ngày nữa... Em sẽ đi gặp Linh Tĩnh và Sa Sa ba, chuyện này thật không biết nên làm thế nào bây giờ."

Nhã Hàm nghĩ một lúc, lắc đầu.

"Là lỗi của anh."

Gia Minh nói.

"Có nghĩ tới cách giải quyết chưa?"

Gia Minh nở nụ cười:

"Mọi người ở chung một chỗ?"

"Quá khó khăn..."

Nhã Hàm kéo hẳn tay nở nụ cười:

"Nếu như anh là phú ông, không cần lo lắng những chuyện khác, em cũng cam tâm tình nguyện để anh nuôi, nhưng bây giờ..."

Nàng cúi đầu, trầm mặc trong chốc lát:

"Em cũng chỉ muốn cho anh biết chứ không muốn gây khó khăn cho anh, chỉ ít hiện giờ... biết anh còn sống, lại có Đào Đào, em đã rất thỏa mãn rồi, em không hối hận khi yêu anh, nhưng lúc mới yêu, em biết mình có lỗi với Linh Tĩnh và Sa Sa, khi đó, nếu như em không kiên quyết thì anh cũng không lên giường với em..."

Nàng nói đến đây, Gia Minh đã thấy trong mắt nàng uơn ướn:

"Không nên nói những lời như vậy,... anh biết việc này là phiền toái nhất, giải quyết rất khó, nhưng anh là nam nhân, hơn nữa..."

Gia Minh gật đầu, nàng buông tay của Gia Minh:

"Không thể nói chuyện với anh thêm nữa, Đào Đào còn đang ngủ, nếu như tỉnh lại không thấy em nó sẽ sợ... Tạm biệt..."

"Tạm biệt." Đứng ở đèn đường dưới, Gia Minh phất phất tay, nhìn nàng trở về, đợi khi nàng vào trong cổng biệt thự, hắn mới xoay người rời đi.

Đọc theo con đường tới sân trường của học viện Thánh Tâm, sau đó lại đi theo một con đường khác, mưa lớn qua đi, đèn đường có vẻ sáng rõ hơn, lúc tới con đường bên kia, hắn thấy người đi trên đường rất ít, xa xa có mấy thanh niên nam nữ đang ngồi uống nước nói chuyện ở trong một quán tạp hóa. Khi Gia Minh đến gần, một cô gái trong đó đứng lên vẫy tay, người này chính là Linh Tĩnh.

"Lại đây gặp cô Trần đi, cậu còn nhớ không?"

"Gia Minh đã về rồi à?"

"Chào cô Trần, chú Trương, đã lâu không gặp."

Gia Minh, Linh Tĩnh, Sa Sa ba người lần đầu tiên đến đây chính là 7 năm trước, trong ba năm học cấp 3, họ đã quen với những người ở xung quanh.

Cô Trần bán quán tạp hóa này đương nhiên họ biết, Gia Minh đã nhớ thì không mấy khi quên, lúc này hắn chào hỏi những người bên cạnh, bịa chuyện nói về tình hình trong ba bốn năm nay.

Sau đó hắn hỏi Linh Tĩnh:

"Sa Sa đâu?"

"Vẫn chưa về, tớ đi mua ít đồ, gặp cô Trần nói chuyện vài câu."

Linh Tĩnh cười nói, chuyển hướng nhìn mấy người khác, nói:

"Chúng tôi đi về trước đây, vẫn chưa ăn cơm tối, cô Trần hôm khác lại nói chuyện nhé, tạm biệt chú Trương."

Tự nhiên nắm tay Gia Minh rời đi, có người ở phía sau nói "Tình cảm vẫn tốt như trước đây."

Linh Tĩnh không khỏi mỉm cười, nhỏ giọng nói:

"Trưa nay Sa Sa có trở về, sau lại gọi điện thoại cho tớ, nói là phải ra ngoài thu xếp một vài thứ trước đây chú Liễu để lại cho cậu ấy, tối hôm nay mới trở về."

Giọng nói của nàng rất bình thản, nói tới đây thì đột nhiên ửng đỏ.

"Hôm nay có về gặp bố mẹ không?"

Linh Tĩnh gật đầu:

"Có gặp, khi nghe tớ nói là ở bên này thì họ kỳ quái vô cùng, chuyện của cậu cũng chỉ giấu được vài ngày thôi, đến lúc đó thì làm sao bây giờ."

Trên đường trở về nhà, Linh Tĩnh nấu cơm chờ hẳn, hiện giờ nàng hâm lại một chút rồi mang lên bàn, có một đĩa đậu hũ, thịt sào ớt cay, canh cải tím, vừa dọn nàng vừa nói:

"Đã lâu không nấu cơm rồi, không biết mùi vị thế nào, cậu đừng có cười tớ."

"Ồ Viên..."

Gia Minh chân chờ một chút, hỏi:

"Không nấu nướng hay sao?"

"Ồ có một mình, nấu cơm thì quá phiền phức, bình thường toàn tới căng tin, nếu không thì gọi người ta mang tới."

Linh Tĩnh suy nghĩ một chút, nói tiếp:

"Ngoại trừ ngày hôm qua, bốn năm rồi tớ chưa đụng tới cái nồi."

"Ồ Viên thế nào?"

Bàn bắt đầu ăn cơm, hai người nói chuyện bốn năm qua, Linh Tĩnh dùng thìa múc canh cải vào trong bát nói:

"Ồ đó hoàn cảnh âm nhạc rất tốt, nhưng mà... do xa nhà nên không thể nào thích ứng được với họ, mùa đông rất lạnh, may mà tớ còn chịu được..."

Nàng cười cười:

"Vẫn muốn trở về chứ một trận."

"Bây giờ còn muốn không?"

Gia Minh nhấp há miệng:

"Thấy tớ rất đáng thương đúng không, đừng mắng."

"Ừ, không mất." "

Linh Tĩnh nhìn hắn, trong mắt mang theo sự tinh nghịch:

"Cả năm vừa rồi bán hạt dê rang đường à?"

"Ừ, có gì sao?"

"Tớ đang suy nghĩ tới chuyện cậu rang có ăn được không?"

"Chắc được... làm ăn cũng không tệ."

"Vậy sau này chúng ta mở một quán bán hạt dê rang đường?"

Linh Tĩnh cười nói.

Gia Minh gật đầu:

"Cũng được."

"Hay thôi đi.. Đừng bảo là tớ muốn làm là cậu làm, cậu thích làm gì thì làm."

Linh Tĩnh ngẫm lại, sau đó đỏ mặt, nhún vai:

"Tớ cũng không muốn làm bà chủ bán hạt dê rang đường."

Tuổi tác và tâm tình già đi, con người ta thường cảm thấy hạnh phúc vì ký ức, người trẻ tuổi theo đuổi hạnh phúc thường đặt đôi mắt của mình vào những gì đạt được, hoặc coi bản thân mình hạnh phúc khi thấy người khác hạnh phúc, Linh Tĩnh không thể nghi ngờ chính là người thuộc về sau.

Lúc vào cấp 3, nàng cố gắng tương tượng và thực hiện cuộc sống tương lai của ba người, và bây giờ nàng lại theo thói quen tương tượng ra cuộc sống tương lai.

Tuy rằng trong lòng vẫn mang thấp thỏm như cũ, cũng sợ hãi vì bị chia xa, nhưng cũng không thể nghi ngờ, bây giờ chính là thời gian để bắt đầu.

Khi bọn họ ăn cơm tối xong, Gia Minh rửa chén thời, Linh Tĩnh đi tắm, tiếp theo là Gia Minh, đợi khi hắn ra ngoài thì đã là hơn 8 tối. Tỉ vi lúc này đang chiếu phim, Linh Tĩnh mặc một chiếc áo sơ mi thật dài, từ từ tiến tới chỗ hắn, hai chân thon dài, nàng đưa tay áp vào ngực của Gia Minh, thân hình nóng bỏng, hơi run, sau đó ngẩng đầu lên, dùng khuôn mặt thanh lệ nhìn hắn.

Năm tháng như dao, thời gian bốn năm đã từng nghĩ tới nhiều chuyện, đau lòng nhớ lại những kỉ niệm trước kia của bọn họ, khi kích động qua đi, thời gian yên lặng mới đáng sợ, giống như bóng câu qua cửa sổ, muốn níu lại cũng không được, trong lòng ắt sinh ra cảm giác nơm nớp lo sợ, muốn khắc phục tình trạng này, hành động này chính là liều thuốc tốt nhất.

Nàng nhìn hắn, nhẹ giọng nói:

"Tớ muốn lên giường."

"Tớ cũng vậy..."

Hắn ôm lấy nàng, đi về phía phòng ngủ, TV bị tắt, con đường bên ngoài truyền đến tiếng người nói và tiếng ô tô. Sau cơn mưa, sao sáng lấp lánh trên sông ngân hà.

Gia Minh cởi áo somi của nàng, cởi cả chiếc quần nhỏ màu trắng, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi, hắn cảm thấy mình hơi cứng cáp.

Dưới ánh sao, bọn họ từ từ, từ từ, dung hợp cùng một chỗ...

-oOo- Cùng trong lúc này, châu Âu chính là ban ngày.

Italy là thủ đô của La Mã, bầu trời sáng sủa, vạt đậm không mây, chính là thời khắc tốt nhất cho việc đi du lịch, du khách khắp nơi trên thế giới đổ dồn tới đây ở đâu cũng gặp.

Trong một nhà hàng, một đôi nam nữ phương đông hình như là một cặp vợ chồng mới cưới đang ăn cơm trưa, cô gái thông thả mở tấm bản đồ du lịch, vừa ăn Pizza, vừa nghiên cứu hành trình cho buổi chiều.

Nam tử không quan tâm tới điều này, vừa hứng thú nhìn những người đi đường, bắt tay vào ăn.

Một lát sau, hắn lấy cái laptop ở trong ba lô du lịch đặt lên trên bàn, xem thư, sắc mặt hơi có chút biến hóa.

"Làm sao vậy? Có việc gì à?"

Nhạy cảm nhận ra sắc mặt bạn trai thay đổi, cô gái hỏi một câu bằng tiếng nhật.

"Ừ, chuyện lớn."

"Vậy thì chúng ta có hủy bỏ hành trình tắm suối nước nóng không?"

Sắc mặt cô gái trở nên có chút u oán.

"Chắc là không."

Nam tử dừng lại một chút, đọc lại tin tức kia một lần, nói:

"Bên Trung Quốc truyền tin tới, đám Bất Tử Già phá phách lung tung ở Giang Hải, nhưng đã bị một người vô cùng lợi hại ngăn cản. Tuy rằng Viêm

Hoàng Giác Tinh tạm thời phong tỏa tin tức, nhưng căn cứ theo nhân viên tình báo chúng ta sắp xếp ở đó, rất có thể... người đó chính là người mà em vẫn sùng bái, Cố Gia Minh đã trở về."

"Ách... Làm sao có thể."

Cô gái tên là Duy ngân người:

"Chẳng phải người ta đồn hần đã chết ư?"

"Mấy năm trước cũng có tin như vậy, nhưng không ai tìm thấy thi thể của hần, ai biết được chuyện gì."

Nam tử gập máy vì tính, tươi cười:

"Hần là một nam nhân sáng tạo kì tích, hần không trở về anh mới thấy kỳ quái."

Cô gái suy nghĩ một chút, rồi mới nói:

"Nếu như là thật, người vui vẻ nhất chắc là Huân, cô ấy có thể thoát khỏi trạng thái bây giờ... Thành thật mà nói, từ đó cho tới nay, em luôn lo lắng cho tình hình của cô ấy..."

"Hiện giờ cô ấy không còn là trẻ con nữa... Tuy rằng mấy năm nay đã lớn hơn, nhưng vẫn chưa trưởng thành, càng lúc càng thuần khiết..."

Người đàn ông đáp, sau đó bắt đầu ăn, lắc đầu:

"Anh rất lo lắng chuyện, cô ấy càng lúc càng bài xích thế giới này, tình hình này anh đã thấy ở mấy người bạn, tất cả họ đều tự sát... Nếu như tin tức là thật, đây chính là liều thuốc trợ giúp tốt nhất với cô ấy..."

"Có gọi điện thoại thông báo không?"

"Vẫn chưa biết chính xác, chúng ta biết nói gì đây? Mấy ngày nữa đi, hy vọng là tin tức tốt, đến lúc đó tự anh sẽ nói cho cô ấy biết..."

Nam tử cười cười, sau đó nhíu mày:

"Bây giờ phải giải quyết tốt chuyện của chúng ta mới là quan trọng nhất..."

"Chuyện gì?"

"Có mấy người... đang nhìn chằm chằm vào chúng ta..."

Hần đứng lên, móc tiền bỏ lên trên bàn, sau đó tươi cười:

"Chuẩn bị đi thôi, để xem chúng là ai... Xin lỗi, làm hỏng chuyến du lịch hoàn mỹ của em."

"Biết là tốt rồi."

Cô gái nở nụ cười, khoan hồng độ lượng kéo tay bạn trai, tay kia thoải mái khoác một cái túi, hai người giống như đôi tình nhân bắt đầu hòa vào trong dòng người ở thủ đô La Mã này...

*** Đêm, Nguyệt Trì gia, Ngoại thành Tokyo, Nhật Bản.

Ánh sáng hắt ra từ những căn nhà cũ trong một ngọn núi, sương mù như nước, lúc này cũng không tính là quá khuya, trên những con đường trong khu nhà yên tĩnh này thỉnh thoảng vẫn thấy một nhóm tốp năm tốp ba đi lại, họ mặc ki-mô-nô, đi guốc gỗ, cầm đoản đao, mặc trang phục võ sĩ. Trong một cái sân, mơ hồ có tiếng hát vọng ra.

"... Nước sông xanh trong vắt, thu trên đỉnh mộc lâm, đêm khuya thường vắng lặng, giạt mình tiếng chim ca... Đây là mấy câu miêu tả phong cảnh núi Yoshino, tôi cũng thích nhất chỗ này, Tây Điền quân nghĩ thế nào?"

"Bản thân nó chính là một thiên cổ tuyệt cú, hơn nữa giọng hát cả sự biểu cảm của ca sĩ này cũng thực là kinh điển, theo quan điểm cá nhân của tôi mà nói, tôi thích những bài hát về nhược sơn mục thủy (?) hơn..."

"Bài hát nhược sơn, tôi có biết một ca sĩ bên Shinjuku thường hát những ca khúc này, lúc nào rảnh tôi muốn cùng Tây Điền quân đến nghe một chút..."

Hai nam nhân này vừa đi vừa nói chuyện, ý câu chuyện thế nào chúng ta không cần biết, chỉ cần biết rằng bọn họ đang dùng những phương thức văn nhã để hẹn nhau đi chơi gái, họ không phải đồng tính là được.

Một người tên là Tá Đằng Văn Thái Lang, hiện nay là người được coi trọng trong đám người trẻ tuổi, tên còn lại là Tây Điền Trực Tai, là một đặc công, năm ngoái mới gia nhập Nguyệt Trì gia, có lòng trung thành xuất chúng, lại lập được công lao trong các nhiệm vụ quan trọng, tuy rằng là người mới nhưng cũng đã rất được coi trọng.

Vật hợp theo loài, người sống bầy đàn, họ đều là những người trẻ tuổi tương đối xuất sắc, Văn Thái Lang có quan hệ rất tốt với tên này, tháng trước còn liên thủ với hắn làm một nhiệm vụ, hôm nay mới trở về báo cáo tổng bộ. Hiện giờ họ đang trở lại nội khu của Nguyệt Trì gia, trò chuyện với nhau đúng là ăn ý.

Bầu không khí trong Nguyệt Trì gia vô cùng yên ắng, ánh điện hắt ra từ các khu nhà dù để lơ mờ quan sát con đường, cây cối xung quanh toàn là cỏ thụ nên mát mẻ, có mấy người trẻ tuổi đi qua gặp Văn Thái Lang thì bắt chuyện.

Lúc rẽ sang một con đường, bởi vì có một chiếc xe đi qua nên hai người đứng với nhau một lúc ở ngã rẽ, Văn Thái Lang nhìn ngơ ngẩn về một khu nhà cách đó không xa.

Căn nhà đó tối om, không có đèn, bốn năm trước sau khi Ngự Thủ Thương chết, căn nhà nhỏ này hầu như trở thành cấm địa của Nguyệt Trì gia.

"Nghe nói Tá Đẳng quân có ý với Huân tiêu thư..."

"... Cậu đã gặp nàng?"

"Mới gặp đầu năm nay, lúc đó nàng đang quét sân, có liếc mắt nhìn tôi."

Tây Điền Trục Tai cười cười:

"Đúng là một cô gái thuần khiết như ngọc bích."

"Đúng vậy..."

Văn Thái Lang thở dài:

"Đi thôi."

"Tá Đẳng quân lớn lên với Huân tiêu thư?"

Rẽ vào đường mới, Tây Điền lại nói tiếp, Văn Thái Lang gật đầu.

"Thanh mai trúc mã à."

Tây Điền cảm thán một câu, nói:

"Có thể kể một số chuyện của nàng không?"

"Cảm thấy hứng thú?"

"Đúng vậy."

Hắn cười gật đầu, nói:

"Cho dù thế nào, nàng cũng là một cô gái xinh đẹp."

"Thực ra cũng không có nhiều chuyện để nói, tính tình nàng từ nhỏ đã mạnh mẽ, sau khi phu nhân chết chết, gia chủ cũng không quan tâm tới nàng, nàng trở nên lạnh lùng, sau khi đi Trung Quốc trở về, gặp một chuyện... nên biến thành như thế này..."

"Trung Quốc?"

"Tây Điền quân chắc cũng đã nghe, người giết chết Ngự Thủ Thương chính là sư phụ của nàng."

"A?"

Tây Điền Trục Tai hai mắt sáng ngời, nói:

"Hiện giờ người kia..."

"Đã chết rồi." Văn Thái Lang cười cười:

"Huân đã yêu người đó, cho nên sau khi trở về, không muốn tiếp xúc với ai cả, cái hôn ước với bên Cao Thiên Nguyên hiện giờ chỉ mang tính tượng trưng mang thôi. Tình trạng hiện nay đã kéo dài được... bốn năm rồi..."

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 460

Khoảng Cách

Cùng đối phương nói tới chuyện của Huân, trong lúc nhất thời Văn Thái Lang cũng không còn bao nhiêu hứng thú, không lâu sau đó hai người mỗi người đi một đường, theo hai phương hướng khác nhau.

Trở lại căn nhà của mình, hấn ngồi ở trên hành lang, nhìn bầu trời sao lấp lánh, trong lòng có nỗi buồn vô cớ.

Bốn năm đủ để cho một người trưởng thành, cũng đủ làm cho một người chân chính thấy rõ được sự khác biệt giữa chấp niệm và hiện thực, lần đầu tiên giết người, lần đầu tiên một nơi được bảo vệ nghiêm ngặt ăn trộm đồ, tưởng tượng lúc nào cũng dễ hơn làm.

Thành công chính là kết quả của nhiều năm nỗ lực rèn luyện, tất nhiên ai chẳng có thời gian cuồng vọng tự đại, nhưng nó sẽ từ từ hết, dần dần hiểu rõ cách nghĩ của mình.

Nhớ tới mùa thu bốn năm trước đây, Huân cùng Thiên Vũ Chính Tắc từ Trung Quốc trở về Tokyo, từ đó về sau cô gái này bắt đầu ẩn cư trong căn nhà nhỏ của mình, thỉnh thoảng mới xuất hiện quét dọn, rèn luyện.

Có khi trời còn chưa sáng, cũng có người nhìn thấy nàng ở trong khu rừng của Nguyệt Trì gia giống như quỷ mị vậy.

Khoảng thời gian đầu, ngày nào cũng như người mất hồn, giữa trưa nàng tới Nguyệt Trì gia ăn cơm, khi trời mưa hoặc tuyết rơi nếu như may mắn thì sẽ có người nhìn thấy nàng ra ngoài, thấy một thiếu nữ u oán ngồi trên hành lang.

Văn Thái Lang cũng đã từng nhìn thấy, trong cơn mưa lớn màu hè, nàng ngồi ở trên hành lang ăn cơm nắm, chậm rãi nhai nuốt, dung hợp với hoàn cảnh xung quanh tạo nên một bức tranh hoàn mỹ.

Động tác của nàng vô cùng cẩn thận, không hề làm vương vãi một hạt cơm nào, làm cho người khác có cảm giác là nàng đang hưởng thụ bữa ăn, chứ không phải là một phương thức duy trì sự sống.

Mặc dù quái dị nhưng mà ai cũng có cách nghĩ của mình, một cô gái xinh đẹp tới vậy, chỉ cần giơ tay nhắc chân thôi cũng mang tới sự hấp dẫn với người khác, nàng dung hợp với thiên địa, nhưng mỗi động tác của nàng đều chỉ mang ý nghĩ cho một mình nàng.

Ở một cách nghĩ nào đó, nàng chỉ là một động vật đơn thuần, chỉ khi nào hành động người ta mới cảm giác được sự duyên dáng.

Nàng không nói gì, cũng không nói chuyện với ai, cơm nước dần được đưa tới căn nhà nhỏ của nàng, nàng ít xuất hiện ở bên ngoài, chỉ là thỉnh thoảng ngồi ở trên hành lang, hoặc quét dọn trong sân, đứng trong rừng cây, ở trên đỉnh núi nhìn ra xa không biết đang nghĩ gì.

Nàng giống như một trang giấy, lúc đầu còn có mấy chữ, sau đó phai nhạt dần, biến thành một trang giấy trắng thuần khiết, thậm chí những gì người khác nhớ được cũng mất dần đi, giống như là đang bước trên quãng đường tiêu vong.

Một mình nàng tạo nên một cảm giác riêng biệt.

Thiên Vũ Chính Tắc cũng có tới vài lần nhưng cũng bắt đầu đi, đại khái là bắt lượ. Hai năm trước, hắn biết ở Trung Quốc đã xảy ra chuyện gì, đêm hôm đó hắn say rượu đi vào trong tiểu viện, đứng trước mặt cô gái trầm lặng nói rất nhiều điều, hắn đánh bạo đưa tay ôm lấy nàng. Huân phát tay tất tề.

Nhiều người ở trong cảnh tượng này sẽ nghĩ ngay là Huân xấu hổ, nhưng chỉ sau một khắc, thân hình của Thiên Vũ Chính Tắc bị đánh bay ra ngoài, bức tường bao bị đập vỡ, một thiếu nữ đứng bong đêm, sát khí cuộn trào mãnh liệt tuôn ra, nếu như không phải hắn dùng tay chặn lại trước ngực, thì cỡ lực lượng của nàng sẽ khiến cho hắn nổ tung ngực mà chết.

Đêm hôm đó dưới ánh trăng, hắn ngã trong sân, nhìn thiếu nữ đẩy cửa ra ngoài, đi giày, yên tĩnh như từ thần đi tới chỗ hắn, khi ánh trăng chiếu lên người thiếu nữ, đám người Văn Thái Lang lập ở xa đã biết, nàng trở thành một bóng hồng không thể nào tiếp cận.

Thanh mai trúc mã...

Hắn nghĩ tới việc này, từ trên hành lang đứng lên đi tới một gian phòng được bày biện đơn giản, một lúc sau hắn lôi một cái hộp sắt cũ ra ngoài, trong đó có một bức ảnh cũ đã ố vàng.

Dưới ánh sao, cô bé trong hình bé nhỏ so với khung cảnh xung quanh, cô bé không chỉ xinh đẹp mà còn tươi tươi, ảnh chụp đã không còn được rõ.

Từ nhỏ tới lớn đều tiếp nhận huấn luyện Ninja, họ đều vô cùng khô khan, thời gian chụp ảnh không có nhiều, đây cũng chính là bức ảnh duy nhất của Huân.

Hiện giờ hắn có một hi vọng, một hi vọng mãnh liệt, đó là khi còn nhỏ mẹ của Huân đừng có chết đi, có lẽ trước khi Huân đến Trung Quốc, bọn họ đã trở nên thân thiết, khi đó Huân sùng bái hắn, thích hắn, hắn luôn muốn hưởng thụ loại ánh mắt này, thỉnh thoảng còn giúp đỡ phương đôi chút, huân là một cô bé có thiên phú, khi đó hắn nghĩ như vậy.

Hiện giờ mới cảm thấy, khi đó bản thân hắn chưa chắc đã có thiện cảm với Huân, hắn là một đứa bé quá kiêu ngạo, nếu như ngay lúc đó hắn có thể nhận ra ánh mắt sùng bái kia mà trợ giúp Huân một chút, thì có lẽ cuộc sống bây giờ đã khác rồi.

Cuộc đời chính là như vậy, nó không ngừng thay đổi những dấu ấn trên người mà có lẽ ngay cả bản thân mình cũng không biết được, dấu ấn mất đi, hắn bỏ lỡ, cho dù lúc đó khoảng cách của hai người không quá lớn, hắn đã không còn cơ hội để bù đắp...

"Tá Đẳng, Tá Đẳng..."

Trong bóng tối, có người ở bên ngoài cất tiếng gọi, hắn suy nghĩ một chút rồi đặt bức ảnh vào trong hộp sắt, ổn định tâm tình, từ trong phòng đi ra ngoài thấy người kia đang muốn đi.

Thấy hẳn người kia nói:

"Sao lại không bật đèn, còn tưởng rằng người chưa về."

"Mới về thôi."

"Mọi người đang chờ mình người thôi, đi nói cho chúng ta biết hành động lần này đi, ha ha..."

Người nọ nhỏ giọng nói:

"Chúng ta đã chuẩn bị mấy bình rượu ngon..."

Được huấn luyện cùng với nhau từ nhỏ, quan hệ của Văn Thái Lang với mấy người này không tệ, lập tức cùng với người kia đi tới đó.

Hắn im lặng nghe người nọ nói mấy chuyện trong gia tộc:

"Đám Thanh Dã vẫn chưa về, bên ngoài rất bận rộn, nghe nói cỗ phiếu của tập đoàn dệt may Tri Anh tăng điểm, hôm nay vẫn chưa ngừng..."

Trên đường đi, họ đi qua căn nhà nhỏ của Huân, cảnh tượng không giống với những lần trước kia, bên trong tối om, không có ánh đèn, chắc là Huân đã ngủ, hẳn nghĩ tới điều này thì hơi thất thần.

Người nọ nhìn sắc mặt của hắn thì nói:

"Vẫn chưa biết chuyện của Huân à?"

"Chuyện gì?"

"Thật sự không biết? Còn tưởng cấp bậc người cao thì biết nhiều, hôm qua Huân đã đi rồi."

"Người nói... cái gì!"

Văn Thái Lang lên giọng, người nọ vừa nghe đã nói tiếp:

"Thì là ra ngoài, nghe nói là đi Tokyo, đã bốn năm rồi, đây là lần đầu tiên cô ấy ra ngoài, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, ta thực sự là muốn đi xem... Thế nào? Ngày mai chúng ta cùng nhau đi chứ?"

ĂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 461

Ba Ngày

Lúc mặt trời mọc, ba người vẫn còn ôm nhau cuộn thành một đống ở trên giường, tứ chi quấn lấy nhau giống như dây leo.

Quạt vẫn quay vù vù, nhưng do da thịt tiếp xúc với nhau nên vẫn còn nóng bỏng.

Linh Tĩnh là người đầu tiên mở mắt, Sa Sa nằm trên ngực Gia Minh ngủ ngon lành, sau đó Gia Minh cũng tỉnh lại, hấn xoa người đặt Sa Sa xuống bên phải mình.

"Hôm qua cậu ấy 1h đêm mới về, không biết đã làm gì."

"Ừ, 1h15 phút rón ra rón rén bò lên giường..."

Hai người nói nhỏ với nhau, Linh Tĩnh vươn tay chỉ vào gương mặt của Sa Sa, nhún vai cái, Sa Sa khó chịu, làm bầm một câu:

"Đừng làm phiền tớ."

Giọng nói vẫn còn ngây thơ như bốn năm về trước, đầu nàng không khách khí đập tới, không ngờ đập trúng cằm của Gia Minh.

Gia Minh nhe răng há mồm, Linh Tĩnh rúc vào nách của hắn cười. Sa Sa húc rất mạnh, trán của nàng đỏ lên nhưng mà vẫn không biết, chỉ tặc tặc lưỡi rồi tiếp tục ngủ.

Nhưng khoảng năm sáu giây sau Sa Sa đột nhiên mở mắt, đúng là huấn luyện mấy năm nay không uống. Sa Sa mở mắt là lập tức tỉnh táo, nhìn hai người trước mặt, lại sờ lên trán, trong mắt hiện lên sự nghi hoặc.

"Hai người..."

Nàng xoa trán, kêu lên:

"A... Đầu đau quá, hai người tại sao đánh tớ?"

Trong lúc nhất thời Gia Minh không nói gì, Linh Tĩnh hi hi cười nửa ngày, sau đó bỏ nhào lao lên hôn Sa Sa một cái:

"Sa Sa càng ngày càng đáng yêu..."

Nhưng khi muốn lui lại thì đột nhiên bị Sa Sa ôm lấy:

"Đáng yêu? Cho cậu biệt thế nào là đáng yêu, a ô!"

"Không được cần tớ! A..."

Nửa trên của Linh Tĩnh chỉ mặc một cái áo sơ mi trắng rộng thùng thình, mặt thì bị Sa Sa cắn, ngực lại bị xâm nhập.

Bốn năm qua nàng chưa từng làm những chuyện này, cho nên sức đề kháng rất yếu, cuộn mình lại giống như một con tôm.

Lúc định chạy trốn thì Gia Minh cong người lại tóm lấy hông của nàng, ngay lập tức nàng đã ngồi trên bụng hắn, Linh Tĩnh kêu lên:

"Người đầu cứu mạng..."

"Tối hôm qua đi đâu vậy?"

"Cùng Tiểu Mạnh gặp một số chú bác trong Sa Trúc bang trước đây, mọi người cùng nhau đi ăn khuya... đừng có tóm chân tớ!"

Linh Tĩnh giằng co chạy trốn, hoa chân múa tay vui sướng đá tung chăn ra ngoài, Sa Sa vừa nói chuyện với Gia Minh, vừa muốn ngồi xuống nhưng lại bị Linh Tĩnh tóm nên ngã.

Trong phòng nhất thời âm ĩ, đại khái hơn mười giây sau có những tiếng rắc rắc vang lên, cả chiếc giường sụp xuống, hai cô gái kêu lên á một tiếng, sau đó trong phòng lập tức yên tĩnh.

Gia Minh không nói gì, Sa Sa nằm ở trên người hắn nháy mắt, Linh Tĩnh ngã xuống thì lại hôn trúng môi của Gia Minh, một lát sau mới ngồi dậy sờ sờ lên người hắn, lầm bầm một tiếng: "trầy da rồi..." nhưng sắc mặt lại có chút ngượng ngùng.

Một lát sau, Sa Sa dường như nhận ra cái gì đó nói một câu:

"Đêm qua quá kịch liệt mà."

Khuôn mặt Linh Tĩnh đỏ bừng:

"Nó nó nó... không liên quan tới chuyện này đâu, đêm qua... đêm qua..."

Trên thực tế thì cái giường này chính là của chủ nhà cho thuê từ trước, chất lượng không phải tốt, ba người bọn họ ở đây đã được 7 năm, trong đó bốn năm bỏ bằng không bảo dưỡng, bên ngoài thì còn tốt nhưng bên trong đã hỏng từ lâu.

Nhưng mà nó gãy đúng vào lúc này, Linh Tĩnh thực sự khó mà giải bày, lắp bắp nói nửa ngày, oán hận đấm hai cái lên ngực của Gia Minh.

Gia Minh cứ người ngây ngốc, hắn ôm Sa Sa, mắt thấy Sa Sa vừa cười vừa dụi mắt, hỏi:

"Bụi à?"

"Lúc này còn ngủ thì hai người cứ làm phiền..."

Nàng dừng lại một chút, sau đó cười rộ lên, nói nhỏ:

"Tớ cũng muốn..."

Gia Minh và Linh Tĩnh đều ngẩn người, sau một lát, Gia Minh cười ôm lấy nàng, Linh Tĩnh ngồi xồm xuống trước mặt Sa Sa hôn một cái:

"Hóa ra cậu thích..."

Từ trong phòng đi ra ngoài, Linh Tĩnh xoay người nói: "Tớ đi ra ngoài mua bữa sáng, chiều nay thì cùng nhau mua giường, ha ha..."

Ở trong phòng khách mặc quần, thay áo khoác, đánh răng rửa mặt, sửa sang lại đầu tóc, nàng cầm găng tay ra cửa. Ánh mặt trời chiếu sáng thiếu nữ thanh xuân tràn ngập sức sống, nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, nhắm mắt lạ nở một nụ cười ấm áp.

Tất cả đều đã trở về rồi...

Ba ngày tiếp theo bọn họ ở nhà, không ra ngoài.

Chiều hôm đó đi mua giường, tối thì ra chợ mua đồ ăn, nghiêm nhiên cuộc sống của họ biến thành ngủ đông, Linh Tĩnh nói điện thoại nói với bố mẹ một câu.

Tuy rằng vợ chồng bác Diệp đều có chút nghi hoặc, nhưng do căn nhà kia đóng cửa từ chối tiếp khách, cho nên cũng không biết nói gì.

Một nam hai nữ cứ như tuần trăng mật quấn lấy nhau, tuy rằng chuyện này là bình thường, nhưng cũng khó mà tưởng tượng, ba người ăn mặc mát mẻ, ăn cơm cũng chẳng có định thời gian, phần lớn là ăn những thứ đã mua về như bánh bích quy, cà phê, nước khoáng, đói bụng thì ăn, no thì ở trên giường đánh bài, chơi cờ tỷ phú.

Họ mở TV hai mươi bốn giờ một ngày, lúc nào thích xem phim thì ba người cuộn lấy nhau trong phòng khách, thỉnh thoảng đùa giỡn, lúc nào muốn ngủ thì ngủ.

Cái cảm giác quen thuộc và mới lạ đan xen vào nhau, chẳng cần dùng biện pháp an toàn gì cả.

Tuy rằng Gia Minh cũng biết sinh con lúc này không tốt lắm, nhưng Linh Tĩnh và Sa Sa hiển nhiên không có ý muốn đem vấn đề này ra thảo luận, họ dùng hành động thay lời nói, có thể họ ảm ức vì chuyện Nhà Hầm.

Đại đa số thời gian ba người đều nói những chuyện trong bốn năm qua, Sa Sa huấn luyện ở U Âm Thiên Cầm, Linh Tĩnh ở Viên học tập:

"Hiện giờ mới nhớ lại hóa ra có nhiều người theo đuổi mình tới vậy, thư tình quá nhiều, còn hoa nữa, tất cả đều bị ném đi... à, còn có một cô gái rất đẹp,

nhưng đồng tính luyện ái cũng có một lần thô lộ..."

Linh Tĩnh ở Viên bốn năm, trái tim của nàng đã đóng băng, coi những người theo đuổi như mây gió.

Trong lòng của nàng lúc đó không coi chuyện này vào đâu, không giao lưu, xã giao thì hạn chế, nhưng bây giờ nhớ lại mới thấy rất nhiều chuyện đã biến thành hồi ức thú vị.

Nói xong mặt mày nàng hớn hờ:

"Mỗi năm người Hoa tụ họp đều tới mời tớ, tớ đều không đi..."

Chuyện Sa Sa ở U Âm Thiên Cầm thì tương đối khô khan, giờ nhớ lại mới biết là nàng đã vượt qua được những chuyện trước đây không tưởng tượng nổi, bản lĩnh cũng được thể hiện.

Linh Tĩnh cảm thấy mấy thứ này mới mẻ, nhưng Gia Minh vốn đứng trong đám người trên đỉnh, thỉnh thoảng nghe Sa Sa nói gì đó không đúng hẳn lại to mồm sửa chữa, hù cho Sa Sa sững sốt một hồi.

Mỗi khi Sa Sa nói tới những chuyện có yêu cầu vô cùng cao thì Gia Minh lại cho đó là những trò trẻ con, đương nhiên, bị chặn nhiều quá, Sa Sa nổi giận đuổi giết một hồi.

Cuộc sống của ba người trong suốt 4 năm qua luôn cô độc, Gia Minh từ khi rời khỏi Giang Hải là đi thẳng tới Trường Giang Tây, lúc đó đầu óc hắn đã mù mẫm giống như một cái xác không hồn, không bằng cả một tên ăn mày, có thể sống được là nhờ vào bản năng sinh tồn của sát thủ.

-o0o- Lúc hắn đi vào trong núi sâu, nhìn thấy cây cỏ, động vật, côn trùng đều là ăn sống nuốt tươi.

Nói tới những chuyện này, hắn chỉ kể một chút gọi là đại khái, sơ lược, sau khi đầu đầu giảm xuống, đầu có hơi tỉnh táo hắn đi bán hạt dẻ rang đường, cuộc sống dần dần mới được cải thiện.

Đối với chuyện Mục Thanh Thanh, Gia Minh cũng không giấu diếm, hắn nói cả chuyện sống chung hơn nửa năm, nói tới chuyện ở Hồng Kông.

Mỗi khi Linh Tĩnh và Sa Sa kháng nghị đều nói:

"Đã vậy rồi mà còn câu dẫn được con gái nhà người ta."

Gia Minh không thể làm gì khác hơn là bắt đắc đi giải thích, may mà hai nàng cũng hiểu, cô cảnh sát Mục Thanh Thanh kia không tồn tại uy hiếp gì mấy, Gia Minh đối với cô ta nhiều lắm cũng chỉ là biết ơn.

Sau khi kháng nghị xong, hai nàng cùng nói:

"Chờ khi cô ấy trở lại Giang Hải, nhất định phải tới cảm ơn."

"Chúng ta thông quan quan hệ của Phương Chi Thiên giúp cô ấy thăng quan, những tên đối với nàng ta không tốt cũng không được bỏ qua!"

Đối với tình cảnh hiện giờ của Mục Thanh Thanh, Sa Sa vô cùng oán giận nói một câu.

Mỗi ngày lúc hoàng hôn, Gia Minh lại lên sân thượng gọi điện thoại cho Nhã Hàm, Linh Tĩnh và Sa Sa đi chuẩn bị bữa tối.

Mặt trời chiều ngã về tây, những căn phòng nối tiếp nhau ở trên đường, đứng trên sân thượng có thể nhìn ra rất xa, đoàn người, xe cộ nối đuôi nhau trên đường, một thế giới tràn ngập sức sống đang đợi họ.

Gọi điện thoại nói chuyện với Nhã Hàm khoảng 10 phút, thực ra thì hai bên cách nhau không xa, mỗi ngày gọi điện thoại chỉ là chứng minh thái độ của mình cho Linh Tĩnh và Sa Sa biết, lúc Gia Minh nói với hai nàng là Nhã Hàm gửi lời hỏi thăm, hai người đều lựa chọn trầm mặc.

Đơn giản là họ chưa chuẩn bị sẵn sàng.

Trước đây, ba người vốn rất thân thiết với nhau.

Có rất nhiều chuyện, có rất nhiều cách phản ứng, nói đơn giản thì nó giống như chân lý, bởi khi đối mặt với chuyện cụ thể, chân lý mất đi ý nghĩa.

Đối với Nhã Hàm, tâm tình của Linh Tĩnh và Sa Sa đều vô cùng phức tạp, mọi người đã từng là bạn bè tốt nhất của nhau, điểm này không thể nghi ngờ, nhưng bạn bè không thể nói hợp là hợp với nhau được.

Mấy năm nay, tình hình phức tạp, thời gian để truy cứu chuyện này tốt nhất đã qua, hôm nay nó bày ở trước mặt các nàng, bao các nàng giải quyết chuyện này như thế nào cho phải.

Linh Tĩnh hôm trước có nói:

"Chúng ta bây giờ không có lý trí."

Bốn năm chịu đựng đau khổ trở về, lại nhận được tin Gia Minh đã chết, sau đó lại đoàn tụ, chỉ ít trong thời gian hiện giờ họ không thể cách xa Gia Minh được.

Bốn năm trôi qua, các nàng hiểu Nhã Hàm cũng đã phải chịu đựng rất nhiều, cũng hiểu cảm tình của Nhã Hàm đối với Gia Minh.

Có Đào Đào, Gia Minh đương nhiên phải có trách nhiệm với nàng, mà với tính cách của Gia Minh, hẳn không thể nào buông bỏ trách nhiệm này được.

Chuyện giữa Gia Minh và Nhã Hàm, các nàng cũng dần dần biết được, loại chuyện này cho dù thế nào cũng phải nói là lỗi của Gia Minh ---- lỗi không có lý trí ---- nhưng nếu các nàng còn yêu Gia Minh, thì không thể nào truy cứu Gia Minh trách nhiệm này được.

Nếu như các nàng là người đã bước chân vào trường đời lâu hơn, có lẽ sẽ bỏ mặc bên thứ 3, thứ 4 rồi đi, nhưng hiện giờ các nàng còn trẻ, tâm tình vẫn còn mang theo sự lý tưởng hóa.

Trong khoảng thời gian Gia Minh biến mất, các nàng đã chấp nhận Nhã Hàm, lúc này không thể chạy tới mà nói với cô ấy rằng:

"Cô rời đi cho tôi, Gia Minh là của tôi."

Vậy thì chuyện này giải quyết như thế nào đây? Chẳng ai biết cả.

Đây là chuyện bao gồm rất nhiều cái gọi là nhân nghĩa đạo đức, muốn dùng thủ đoạn ôn hòa để giải quyết, cho dù Linh Tĩnh, Sa Sa hay chính Gia Minh cũng không nghĩ ra được biện pháp tốt nhất.

Lẽ nào bảo Nhã Hàm mang theo Đào Đào tới đây ở chung với ba người bọn họ hay sao? Vậy thì phải ứng phó với tình cảnh kỳ quái này như thế nào.

Không riêng gì Nhã Hàm, còn vợ chồng bác Diệp nữa chứ, Gia Minh và Sa Sa đã trở về, chuyện của ba người bọn họ giải quyết như thế nào cũng khó nói.

Cho dù vợ chồng bác Diệp có coi Gia Minh là con trai ruột của mình thì ở trong chuyện này cũng rất khó cho ý kiến.

Dù sao Diệp gia không phải là Hoàng gia, mọi người chỉ cần nhìn nhau không vừa mắt là công kích nhau, ở trước mặt tình thân, lực lượng và quyền thế có thể mang ra giải quyết hay sao?

Tạm thời... chỉ còn cách kéo dài mà thôi...

Ba ngày không thể giải quyết tất cả vấn đề, nhưng những việc lật vật vốn ngăn cách ba người thì nay đã được hàn gắn lại. Mấy ngày này trôi qua, bọn họ dần tìm lại được cảm giác bốn năm trước.

Tới chiều hôm thứ tư, khi bọn họ cùng nhau đi mua đồ ăn, mới biết đại khái rằng mấy hôm nay có một số việc không lớn không nhỏ đã diễn ra trong thành phố.

Khu phố Tân Hoa là một trong những khu phố phồn hoa và lâu năm nhất thành phố Giang Hải, mọi người chắc còn nhớ, khi còn cấp 2 ba người này vốn học ở Trường trung học Tinh Huy, mà trường này cũng thuộc khu phố trên.

Tùng ấy năm tới nay, khu Tân Hoa tuy rằng đã xây dựng thêm và tu sửa nhiều lần, nhưng có quy hoạch cũng không thể nào theo kịp sự phát triển của xã hội.

Thế nhưng đại đa số mọi người vẫn tương đối thích đến chỗ này mua đồ ăn, bởi vì... hàng hóa khu này vốn hướng tới những khách hàng bậc trung.

Đơn giản mà nói chính là vì bầu không khí nào nhiệt, người đi đường đông đảo, các loại thương phẩm la liệt, đi mua đồ cũng giống như là đi dạo phố vậy.

Chiều hôm đó ba người cũng nhân tiện đi dạo mấy con phố, lần này tới đây chủ yếu là vì mua một số đồ vật, ba người đẩy xe thương lượng, khi họ chọn mua đồ, Gia Minh phát hiện có mấy người ở bên cạnh lén lút nhìn họ, mục tiêu là Sa Sa, đại khái mấy phút sau, nhóm người này đã nhiều hơn.

Lúc sắp ra ngoài, ba người vốn định tập trung lại ra cửa thì có hơn hai mươi người vây lấy Sa Sa, người đứng đầu ước chừng khoảng hai mươi mốt hai mươi hai tuổi, mặc áo somi hoa hòe hoa sói.

Theo như trí nhớ của Gia Minh thì cái áo này giống như loại mà Ngự Thủ Hi thường mặc, khuôn mặt người này có vẻ độc ác.

Hơn hai mươi người vây quanh ba người, người nọ cầm một bức ảnh đối chiếu, nhủ mày:

"Cô là Liễu Hoài Sa?"

Trong ba người, Gia Minh thì giống như một kẻ vô hại, Linh Tĩnh thì tinh thuần mang theo hơi thở lạnh như băng, mặc dù không vô hại nhưng cũng chẳng có uy hiếp gì.

Sa Sa tuổi còn trẻ, xinh đẹp, có sức sống, tuy rằng tuổi tác cũng chỉ chừng 20, nhưng do mấy năm luyện tập ở U Âm Thiên Cầm, nàng có một cỗ khí thể oai hùng và ung dung hơn người khác.

Lúc này nàng đánh giá những người xung quanh, cau mày nói:

"Có chuyện gì?"

"Tôi có nghe nói về cô, mọi người cùng tìm cô nhiều ngày. Nghe nói trước đây tên Tiểu Mạnh ở dưới trướng của cô đang chuẩn bị phát cờ đúng không?"

Không đợi Sa Sa trả lời, cái tên kia làm động tác tay giống hệt Lí Tiểu Long nói:

"Lão đại của chúng tôi bảo tôi cảnh cáo cô, bây giờ không phải là bốn năm trước, Sa Trúc bang đã không còn tồn tại, hiện giờ Giang Hải là của Tân Hà bang chúng ta, các người nếu như dám gây chuyện..."

Hắn dùng ngón tay chỉ vào ba người trước mặt:

"Thì giết các ngươi!"

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 462

Cố Gia Minh Phải Chết

"Lão đại của chúng tôi bảo tôi cảnh cáo cô, bây giờ không phải là bốn năm trước, Sa Trúc bang đã không còn tồn tại, hiện giờ Giang Hải là của Tân Hà bang chúng ta, các người nếu như dám gây chuyện... thì giết các người!"

Ở trong thành phố mà bị hơn hai mươi người chặn lại, buông lời đe dọa đương nhiên không phải là điều gì tốt.

Ở xa xa có người đi gần tới, chỉ nửa giây sau bọn họ đã là tiêu điểm của sự chú ý. Nếu như là bốn năm trước, tính tình của Sa Sa không tốt có lẽ là đã đánh nhau một phen rồi.

Nhưng bây giờ đã khác, nàng chỉ nhíu mày suy nghĩ một hồi, sau đó quay đầu lại nhìn về phía Gia Minh:

"Tân Hà bang là cái gì?"

Gia Minh vuốt tay:

"Trước đây là một tiểu bang phái, hình như... quân con đường đi bộ bên phía thành Tây..."

Bốn năm trước Gia Minh giúp đỡ Sa Sa làm rất nhiều chuyện, việc phân bố thế lực của một số bang phái trước kia đương nhiên là hắn biết, nhưng lúc này thốt ra ba chữ "tiểu bang phái", nam nhân mặc áo hoa liền vênh mặt, đi tới trước mặt Gia Minh nhìn chằm chằm:

"Mày là ai a?"

"Tao là... Đông Phương Lộ."

Xi, Linh Tĩnh và Sa Sa nhin không được bật cười, nam tử áo hoa kia biết Đông Phương Lộ không biết là nhân vật dễ đùa vớ lại hắn cũng không biết mặt, trong lúc nhất thời cũng khó để xác định xem bản thân mình có bị đùa bỡn hay không.

Hắn nhìn ba người chậm rãi gật đầu, một lát sau mới chỉ vào Gia Minh nói:

"Tao nhớ mặt mày."

Sau đó chuyển hướng về phía Sa Sa:

"Cô tốt nhất nên nhớ kỹ lời tôi nói, đừng tìm chuyện... Chúng ta đi."

Nói cho hết lời, hơn hai mươi người lần lượt rời đi, ba người tụ tập ở một chỗ, Sa Sa bắt đầu đi lác đác, sau đó cười nói:

"Tại sao hần không đánh chúng ta, có hơn 20 người cơ mà, tưởng là đánh nhau cơ chứ."

"Hần cảm thấy mình quá lợi hại, đánh mấy thằng quèn không đáng."

Gia Minh giải thích.

Linh Tĩnh đập vào vai hần:

"Thế hần nói là nhớ mặt cậu thì sao?"

"Đương nhiên là gặp hần một lần bị đánh một lần."

Sa Sa vốn chỉ cười khẽ, nghe tới đây thì bật cười:

"Gặp hần một lần bị đánh một lần, ha hả... ha ha ha ha..."

Sau một lúc nàng mới kiềm chế được:

"Nhưng mà tại sao hần nói tớ phất cờ? Có phải là Tiểu Mạnh ca định xuất sơn hay không... Hần đã nói là không dự định chen chân vào xã hội đen nữa, lúc trước còn nói với tớ là muốn mở công ty bảo vệ mà."

"Đoán chừng là mấy hôm nay Tiểu Mạnh ca tới gặp bạn bè bị chú ý."

Gia Minh lắc đầu.

"Thực ra sức ảnh hưởng của Sa Trúc bang hiện giờ không kém, khi chú Liễu qua đời thì Tiểu Mạnh ca có uy vọng cao nhất, lần này hần trở về, trong lòng người khác đương nhiên là phải cảnh giác... Buổi tối gọi điện thoại hỏi một chút đi, nếu như hần thật sự có dự định xuất sơn, tớ sẽ ủng hộ hần, chỉ là nói với bên Viêm Hoàng Giác Tinh một tiếng mà thôi. Tiểu Mạnh ca là người đứng mực, lần này từ U Âm Thiên Cầm trở về đã có quan hệ tốt với các mặt, cho hần nắm hắc đạo Giang Hải, người khác sẽ mừng."

Hần suy đoán một lúc sau đó ngừng lại hắt hơi vài cái. Linh Tĩnh quay đầu sang hỏi:

"Làm sao vậy? Bị cảm à?"

Gia Minh bĩu môi, nhìn về phía mặt trời, khẽ nhíu mày:

"Không biết có ai đó đang chửi mình..."

"Vậy đó là kẻ ngốc muốn chết rồi..."

*** 12h ngày 17 tháng 7 năm 2004, Mục Thanh Thanh đi ra khỏi một tòa nhà của thành phố Giang Hải chính đại lâu thời gian, dưới ánh mặt trời nắng nhẹ giọng mắng một câu.

Khi được triệu hồi khẩn cấp từ Hồng Kông về nước, mấy hôm nay đều bị vướng vào những chuyện đã xảy ra, tới lúc này nàng vẫn không rõ. Nhưng có thể xác định được một điều duy nhất là, chuyện này có quan hệ với tên gốc Gia Minh, hiện giờ không biết là phúc hay họa nữa.

Trước tiên chúng ta phải quay ngược lại cái đêm xảy ra chuyện ở Hồng Kông, Gia Minh đột nhiên tinh táo xuất thủ, đại sát tứ phương sau đó nghênh ngang bỏ đi.

Mang tiếng là bảo vệ mọi người nhưng thân phận Gia Minh cũng dần bị lộ ra ngoài ánh sáng, nàng đại khái cũng hiểu, những việc làm trái với kỷ luật là không được, hậu quả thường rất nghiêm trọng.

Công việc của mình mất thì thôi, nhưng rất có thể sẽ có những chuyện khác.

Quả nhiên tối hôm sau nàng nhận được thông báo, yêu cầu nàng dùng tốc độ nhanh nhất trở về Giang Hải. Có chuyện xảy ra đương nhiên là tâm tình không tốt, nhưng tình huống trước mắt thì không cách nào nghĩ xa được chuyện này.

Có thể là được nâng lên cũng có thể là đao chờ sẵn, ai biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Phụ trách đón nàng không phải là người trong hệ thống công an, nhưng chỉ từ thái độ của người này nàng cũng nhận ra, ngay đầu tiên họ chỉ yêu cầu nàng nói mấy chuyện nàng thích, mà chuyện gì cũng có liên quan tới Cố Gia Minh.

Chuyện ở Hồng Kông đương nhiên là trọng điểm, chuyện ở Dụ giang cũng bị yêu cầu nói ra toàn bộ. Lúc này nàng mới biết, yêu cầu nàng về đây toàn bộ chỉ vì cái tên Cố Gia Minh kia.

Hôm đó nàng không dám hỏi nhiều, hôm kế tiếp đón nàng chính là một đại nhân vật, thậm chí nàng đã nhận ra người đó chính là một đại nhân vật thường hay xuất hiện trên TV.

Người này có quan quân tướng tá ở cả bên quân đội và công an đi cùng, những người này nói chuyện với nàng rất thoải mái, hay cười đùa, nhưng nàng khần trương vô cùng.

Đại khái chỉ hơn nửa canh giờ sau đó, khi được hỏi vài câu nàng vẫn không hiểu tình hình trước mặt là thế nào, nói toàn những chuyện đại loại như nàng đã kết hôn hay chưa, bạn trai làm công việc gì.

Nàng đương nhiên là không có hứng thú nói tới những chuyện linh tinh này, đại khái là nói chuyện khoảng một giờ, những người lãnh đạo kia rời đi bỏ lại cho nàng một đầu hoi to đùng.

Lại qua một đêm, những người này bảo nàng lại viết một báo cáo ở bên Hồng Kông, hai ngày vừa qua nàng đã viết 4 cái báo cáo, ba cái thì bị cấp trên trả về.

Dần dần nàng mới hiểu, ý cấp trên là không muốn nàng nhắc tới những chuyện có quan hệ với Cố Gia Minh, cho nên nàng tiện tay bịa một cái báo cáo.

Bên kia vui vẻ tiếp nhận, sau đó báo nàng hôm sau quay về cục cảnh sát báo danh, nàng lấy hết dũng khí hỏi một câu:

"Rốt cuộc... có chuyện gì vậy?"

Bên kia hỏi ngược lại:

"Chẳng nhẽ cô không biết?"

Mục Thanh Thanh lắc đầu, bên kia nói:

"Chúng tôi cũng không biết, cấp trên nói là chúng tôi không đủ cấp bậc để biết."

"Vậy... Cố Gia Minh rốt cuộc là ai a?"

"Cái này, chúng tôi cũng không biết..."

Ban đầu Mục Thanh Thanh định hỏi họ là sẽ xử phạt Cố Gia Minh như thế nào, nhưng đám người trước mặt cái gì cũng không biết, cho nên tạm thời nàng không biết là họ không biết thật hay giả vờ ngốc.

Sau khi khẳng định là có hỏi cũng không được gì, dù sao ngày mai cũng có chuyện cho nên nàng rời đi, có lẽ là ngày mai sẽ bị giáng cấp hoặc điều đi nơi nào đấy cũng nên, tất cả đều có khả năng.

-o0o- Mang tâm tình thấp thòm, lúc ra khỏi tòa nhà nàng vẫn đang suy đoán thân phận của Gia Minh, bộ đội đặc chủng mất trí nhớ, gián điệp bỏ trốn hay là đặc vụ bị đuổi giết, oán hận mắng một câu, tâm tình nàng cũng dễ chịu hơn nhiều.

Nhưng mà, trong khi đang nghĩ như vậy thì có một cô gái tươi cười đi tới:

"Chị, chúng ta về nhà thôi."

Người đó chính là em gái của nàng - Mục Trân Trân.

Người trong nhà bị điều tra thì không nói, hiện giờ người trong nhà luôn lo lắng cho nàng, thấy em gái của mình dường như đã đứng bên ngoài đợi một lúc lâu rồi, nàng liền hơi nhíu mày:

"Sao vậy? Cứ đứng đây đợi chị à?"

"Cũng không lâu mà, em với một bạn học đi qua bên kia có việc, vừa nói chuyện vừa đi tới đây."

Mục Trân Trân kéo tay của Mục Thanh Thanh cười vui tươi, mắt thấy ánh mắt của chị mình nghiêm túc, nàng thè lưỡi:

"Được rồi, là mẹ bảo em tới sợ chị lại bỏ đi, khuya hôm nọ về còn nói là có việc phải làm, chị không nhớ ư. Thực ra là bảo chị đi gặp mặt con của thím hai, tối hôm nay ăn cơm ở nhà mình, chị trốn không thoát đâu, phải vất vả lắm mới đợi chị về được nhà, mẹ đã chuẩn bị bữa cơm này cả tháng rồi, mẹ nói, nếu chị không về thì em phải bỏ sung..."

Bị em gái mình kéo, Mục Thanh Thanh che trán cười khổ một tiếng:

"Trời, chị mới về có 4 ngày mà mọi người lại đối xử với chị như vậy sao."

"Không phải em đối với chị như vậy, là mẹ đấy, chị phải xác định rõ đối tượng oán hận, đi nào, đi nào."

Thờ dài, dưới ánh mặt trời, nàng bị em gái kéo ra ngoài, lúc đi tới cửa, Mục Thanh Thanh quay đầu lại, nhìn về phía tòa nhà hùng vĩ dưới ánh mặt trời.

Mấy hôm nay trong lòng nàng luôn thấp thỏm, nghi hoặc, khẩn trương, kỳ thực nghi hoặc lớn nhất vẫn là lai lịch và thân thù kinh người của Gia Minh.

Lại nghĩ tới chuyện hần có thể là gián điệp hoặc đặc vụ, nhưng nàng cũng lo lắng không biết bây giờ hần ở đâu, sống có tốt không, có đau đầu không.

Điều này chỉ có những người trong tòa nhà này biết, ngày mai phải bắt đầu công việc mới, có lẽ nàng không thể nào biết được nữa.

Có thể... sẽ không gặp lại hần...

Trong lòng của nàng nghĩ như vậy, lại nhớ tới nửa năm ở Dụ giang, trong lòng không khỏi có chút thương cảm...

Có thể làm cho Gia Minh cảm ứng được oán niệm thì tuyệt đối không phải chuyện đùa, ngay lúc Mục Thanh Thanh đi ra khỏi tòa nhà âm thầm chửi người, ở cách bên đó mấy cây số, trong biệt thự của Đông Phương, Đông Phương Uyển mặc trang phục đầy nữ tính đẩy bát ở trước mặt, buồn buồn nói:

"Con ăn no rồi."

Nàng đứng dậy cũng không nói với ai, cau mày xoay người lên lầu, Đông Phương Lăng Hải và Đông Phương Lộ hai mắt nhìn nhau, dường như có điều gì đó cần trao đổi.

Đông Phương Lăng Hải nghi hoặc, Đông Phương Lộ thì có chút bất đắc dĩ.

Bát cơm của nàng vẫn còn nguyên, tuy rằng sống trong một nhà đại phú, ăn ngon mặc đẹp đối với Đông Phương Uyển mà nói chẳng phải là chuyện lớn gì, quan trọng là... mấy hôm nay nàng liên tục không ăn hoặc ăn rất ít.

Từ khi Đông Phương Lộ đem chuyện Gia Minh giả trang Giản Tố Ngôn nói cho nàng biết, thì tối hôm đó nàng bỏ công ty đang một đồng việc trở về nhà, len lén gọi điện thoại hỏi Hứa Nghị Đình.

Sau đó nàng cứ ở nhà vài ngày, Đông Phương Uyển khi thì rầu rĩ không vui, khi thì lăm bằm, đôi khi còn chửi người.

Hôm nay nàng lên lầu, lúc trở lại phòng mình thì nghiêng răng nghiêng lợi mắng một câu:

"Cố Gia Minh chết bầm..."

Mặt trời lúc này sắp chuyển sang hoàng hôn, trong phòng vẫn có vẻ sáng sủa, nàng ở bên trong phòng buồn chán đi hai vòng, sau đó lại ngồi lên giường ngây ngất, ngây ngất vì cái gì nàng cũng không hiểu cho lắm.

Nói chung là nàng cảm thấy chuyện rất phức tạp, bao gồm cả chuyện của Cố Gia Minh, chuyện của Giản Tố Ngôn.

Hiện giờ nàng mắt bao công sức khô tâm mở công ty mới thấy mình rất là ngu, vốn nàng sẽ không vì mấy thứ này mà cảm thấy phiền não, nhưng lúc này mệt mỏi và phiền não từ lúc nhỏ tới giờ giống như đang kéo lên não, làm cho nàng bực dọc vô cùng.

Nàng đương nhiên hiểu người gây ra chuyện này chính là Cố Gia Minh, nhưng lại không dám thừa nhận hẳn chính là người gây chuyện.

Hắn rõ ràng... đã chết 4 năm rồi mà...

Nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy Giản Tố Ngôn, sau đó là vô số chuyện xảy ra, một cô gái có dung mạo và khí chất hoàn mỹ, trước mặt địch nhân rất lạnh lùng và quyết đoán. Cố Gia Minh... là Giản Tố Ngôn... Làm sao có thể, thế giới điên rồi sao?

"Tên kia là một tên biến thái, chỉ có giải thích như vậy mới không có vấn đề..."

Ngồi ở bên giường ngơ ngác, gió mát nhẹ nhàng từ ban công thổi vào, trên bàn có thứ gì đó động đậy, nàng ngẩng đầu nhìn thoáng qua, đây chính là cái máy bay trực thăng cũ kỹ, cánh của nó đã bị gãy, nói đúng hơn là bị người ta dùng thủ pháp thô bạo đánh gãy.

Đây chính là thứ do Gia Minh làm, nàng cãi nhau với hắn, hắn dùng máy bay đuổi theo mình, mình cầm cành cây muốn đập xuống thì máy bay lại xuất hiện trực trặc rơi xuống đất, bị mình đoạt mất bỏ chạy.

Hiện tại nhớ tới mới biết là nó đã quá lâu rồi, là chuyện của hè năm 98, khi đó mình mới mười sáu tuổi, Cố Gia Minh cũng mười sáu tuổi. Sau khi nàng cầm máy bay hỏng trở về còn trải qua một lần ám sát kinh tâm động phách.

Suyt nữa thì máy bay hỏng hoàn toàn, cũng vì... cái máy bay hỏng này mà nàng muốn mở nhà máy sản xuất máy bay đồ chơi.

Ngay lúc đó mình đã mất nhiều công phu mới có thể lắp ghép lại, tuy không thể bay nhưng vẫn giữ cho tới bây giờ.

Đêm hôm ám sát, Giản Tố Ngôn xuất hiện, quả thực là lấy tư thái vô địch xuất hiện ở mọi người trước mặt, nàng phá vỡ tường, giết chết tên sát thủ Đại Nội Trường Đốc, đồng thời bức lui một người khác.

Khi đó... nàng đứng rất gần, nàng còn cùng chú Phương nói chuyện, có lẽ lúc đó là tâm lý sùng bái, làm sao có thể là Cố Gia Minh cơ chứ.

Cố Gia Minh... biến mất bốn năm, nàng tưởng rằng rất thân với hắn, nhưng bây giờ lại không dám chắc chắn.

Cứ ngơ ngác nhớ lại một hồi, nàng mở ngăn tủ lấy ra mấy cuốn album, cấp 3 thường hay đi du lịch đương nhiên là chụp rất nhiều ảnh, trước tiên nàng

lấy một tập ảnh tốt nghiệp ra dò, bên trong không có hắn.

Ngay lúc đó nàng đã cảm thấy bức ảnh này thiếu một cái gì đó,... Nàng lật một hồi, rốt cục cũng tìm được tấm ảnh trượt tuyết năm đó ở Châu Âu, đúng là người bên trong ảnh kia...

Trong bức ảnh này hắn đứng trong góc phòng nên không rõ mặt lắm... với lại đây cũng chỉ là bức ảnh vô tình chụp được khi hắn ở trong phòng ăn... Lúc này mọi người đang cuồn loạn, hắn ở bên cạnh nhìn cũng nở nụ cười...

Chỉ có bức này là hắn cười khi chụp chung với nàng, lật lại các bức ảnh khác thấy hắn đều lạnh nhạt...

Hắn là một người như vậy, không hợp với đám đông, vất vả lắm mới kéo được hắn đi thì hắn lại biến mất...

Mình ghét nhất người nào đó không hợp với đám đông, sau này khi mở công ty, rất nhiều người có tài hoa nhưng không có tinh thần tập thể đều bị nàng sa thải, cũng chỉ có hắn, là nàng dễ dàng tha thứ, dường như cũng chỉ có thể dễ dàng tha thứ, nếu không người bị điên vì tức cũng chính là nàng.

Người này trước kia còn dám lừa dối mình, nói Gian Tố Ngôn là cô đầu nhỏ của hắn, sau đó giả trang thành Gian Tố Ngôn xuất hiện thừa nhận, khi nét mặt mình còn rất hả hê...

Nàng ngồi ở bên giường ngây ngô, ánh sáng trong phòng dần dần mất đi, nàng nhìn tấm hình kia, lúc đó tuyết đang rơi, nàng giơ nắm tay lên đang gọi cái gì đó.

"Gia ---- Minh ---- "

Giống như có tiếng gọi xa xưa truyền tới.

Mình đang nhìn hắn, cái miệng há thật to.

Giơ lên, lớn tiếng gọi, tại sao phải nhìn hắn.

Sắc mặt hắn cũng không có vẻ vô cùng hưng phấn, mình vì vậy mà tức giận, muốn mắng hắn...

Nhưng vì cái gì, mà hắn lại cười.

ẤN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 463

Đổi Mặt

Tối hôm đó Gia Minh hỏi Tiểu Mạnh về chuyện có liên quan tới Tân Hà bang, sau đó mới biết là đám người kia chỉ là hiểu lầm.

"... Tiếp tục làm xã hội đen? Sao có thể, đã thấy mục đích cao hơn sao có thể hứng thú với chuyện đó nữa. Mấy ngày nay ta đi gặp một số huynh đệ cũ, dù sao mình trở lại thì cũng nên gặp họ một chút, đại khái cũng là bởi vì chuyện này... Tân Hà bang hiện giờ có thể lực lớn ở Giang Hải, bốn năm trước Sa Trúc bang đột nhiên đổ ngã, phía trên cũng muốn nâng đỡ một số bang phái để thay thế vào chỗ trống, lão đạo bọn chúng tên là Trần Quý Văn có quan hệ với phía trên cho nên thừa cơ quật khởi..."

Mấy hôm trước đám người Natalie của U Ám Thiên Cầm đã tới Giang Hải, đương nhiên không phải du lịch, chuyện đã xong bọn họ cũng phải trở về, tối hôm đó họ tổ chức yến tiệc ở khách sạn, nói tạm biệt với Gia Minh. Gia Minh, Linh Tĩnh, Sa Sa đều tới, khi nói chuyện của Tân Hà bang, Tiểu Mạnh nhân tiện giải thích luôn.

"... Bây giờ cũng mới có bốn năm, bọn chúng lực đực mất một năm, căn cơ của chúng vốn bất ổn, quật khởi quá nhanh, trải qua rất nhiều chuyện linh tinh cho nên nội bộ không tính là ổn định, nếu so với Sa Trúc bang trước kia, cho dù là cái khoảng thời gian Sa Sa chủ trì cũng không bằng. Trước đây ở Sa Trúc bang có rất nhiều người bị hấn dữ dội, hiện giờ thấy ta trở về, họ muốn theo ta đồng sơn tái khởi, ta đương nhiên là cự tuyệt, nhưng bọn họ cũng không cam lòng, Trần Quý Văn đương nhiên là sợ hãi rồi. Ta dự định mở một công ty bảo vệ, a, có mấy người huynh đệ định quay lại chính lộ, ta cũng nhân việc này tạo cơ hội cho họ. Sau này ta sẽ nói chuyện với Trần Quý Văn, nếu như thực sự hấn là loại cần càn... A, ta cũng chưa chắc sợ hấn..."

Đạo lý tự nhiên là như vậy, nhưng trên thực tế, Viêm Hoàng Giác Tinh hiện giờ đang tối coi trọng Gia Minh, Tiểu Mạnh lại mới từ U Ám Thiên Cầm trở về, cho nên cũng không cần lo lắng nhiều.

Cho dù đối phương thực sự là muốn hại người, Tiểu Mạnh cũng có thể một mình chống chọi được, một chút phiêu lưu nhỏ hấn không để vào mắt.

Nghe thấy Tiểu Mạnh nói tới chuyện công ty bảo vệ, Gia Minh cười cười.

Gia Minh nhìn sang một góc phòng, Sa Sa lúc này đang nói chuyện phiếm với Natalie, trên mặt hiện lên vẻ vui mừng sợ hãi.

Linh Tĩnh thì ở bên kia chơi đàn dương cầm, trước bàn tiệc đứng vô cùng náo nhiệt, có người dùng dao nĩa đánh nhau, cũng có người khiêu vũ. Bởi vì có Natalie áp trận, cho nên những người này thu liễm rất nhiều.

Gia Minh nhìn thấy bầu không khí náo nhiệt, nếu như trước kia chắc chắn Gia Minh sẽ không nhận được mà nghịch ngợm một phen, hấn cười cười:

"Sau này tôi còn đang phân vân không biết nên làm bác sĩ ngoại khoa hay là ông chủ bán hạt dẻ rang đường, phương diện công ty bảo vệ tôi sẽ không làm động tới. Nói không chừng Linh Tinh sau này sẽ thành đại minh tinh, tôi còn có thể làm người đại diện cho cô ấy."

"Nguyên nhân quan trọng nhất là Linh Tinh và Sa Sa thích."

"Không sai, cơ bản cũng là như vậy."

Gia Minh cười lấy một ly nước trái cây chạm ly với Tiểu Mạnh.

"Đôi lúc tôi cũng rất ước ao cuộc sống của ba người."

"Tiểu Mạnh, anh cũng có thể tìm mà, có nhiều nữ sinh sùng bái như vậy, trước đây Linh Tinh còn nói, đi đâu cũng gặp các cô tung hô: Tiểu Mạnh ca thật là đẹp trai... Không tìm không được."

"Nào có đơn giản như vậy... Trước đây thì vậy nhưng mà hiện tại đã lỡ rồi..."

Tiểu Mạnh có khuôn mặt đẹp trai lại giống như trẻ con, cho nên nhìn bề ngoài hẳn vẫn còn trẻ, nhưng trên thực tế thì đã hơn 30 gần 40.

Trên cái thế giới này người có thể làm cho Gia Minh bận tâm không nhiều lắm, về phương diện họ hàng thân thích, vợ chồng bác Diệp hẳn coi là cha mẹ thân sinh của mình.

Trước đây có một Liễu Chính, hiện giờ là Tiểu Mạnh, ân tình chiếu cố Sa Sa bốn năm ở U Ám Thiên Cầm không cần nói thêm.

Sau khi hai người nói chuyện một lúc, Tiểu Mạnh rời đi, Natalie cùng Sa Sa nói nói mấy câu, sau đó thì đi tới bên này. Đại khái nói chuyện phiếm vài câu thì họ nói tới chính sự.

"Victoria chắc là đã dẫn theo đám người kia trở về Âu Châu, theo như tin tình báo mà chúng ta có được, Ngự Thủ Hi hình như vẫn đang ở Thụy Điển, nơi đó có căn cứ của Bùi La Gia, không biết hẳn muốn làm gì. Mấy người Hấp Huyết Quý kia có lực lượng quá mạnh mẽ, nếu như lại xung đột, tôi cần cậu giúp."

Xung đột tất nhiên sẽ có, Gia Minh gật đầu:

"Thông báo cho tôi là tôi sẽ dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới."

"Có nắm chắc không?"

"Hẳn là không vấn đề gì."

Nói nói đến đây, Natalie cười cười:

"Còn có một việc, tình huống bên phía Nhật Bản có chút kỳ quái, chúng ta cho rằng Ngự Thủ Hi đã yên tĩnh bốn năm, có thể nhân cơ hội này bắt đầu

động thủ với Nguyệt Trì gia cùng với Cao Thiên Nguyên. Mấy ngày gần đây, cô phiêu của tập đoàn dệt may Tri Anh dường như có da động kỳ quái, đại khái đây sẽ là điềm báo họ động thủ, nhưng mà đây cũng có thể chỉ là suy đoán của chúng tôi mà thôi..."

Nói xong những điều này, Natalie mới hỏi tới vài chuyện của Gia Minh trong bốn năm qua, đại khái là sau khi hiểu rõ, nàng hơi nhú nhú mày:

"Ba năm trước đây tâm tình tôi có một khoảng thời gian không tốt lắm, đại khái sau khi biết cậu hoàn toàn biến mất, tôi có suy nghĩ giữa chúng ta có lẽ đã sinh ra một thứ gì đó, bởi vì loại cảm giác này thực sự đến từ thái độ giữa cậu với tôi."

"Đây không phải là chân thực."

Gia Minh lắc đầu:

"Chỉ ít đối với cô mà nói."

"Tôi thực ra rất hứng thú muốn biết cậu hiểu tôi bao nhiêu."

Natalie nói, cười ưu nhã mà quyến rũ, tay phải giờ giờ, không khí trong phòng chấn động bắt đầu phản xạ ánh sáng, cách ly không gian nơi này, nàng đặt tay lên vai Gia Minh, đưa môi của mình ép tới môi của Gia Minh.

Nụ hôn này kéo dài đại khái khoảng ba giây đồng hồ, Natalie mới tách hẳn ra, lùi ra phía sau, hô hấp dần dần bình phục, ánh mắt nàng bình thân, phảng phất như chưa có chuyện gì xảy ra, sau đó cười cười:

"Cứ như vậy đi."

Nàng xoay người rời đi, đi được hai bước thì quay đầu nhìn Gia Minh:

"À mà Kelly rất nhớ cậu, tôi đã điện thoại nói cho cô ấy biết tình hình bên này, nhưng cô ấy cứ muốn cậu phải điện, cho nên... chờ khi cậu tới Châu Âu..."

Nàng quyến rũ giống như một con hồ ly nhìn tới há hê, vươn ngón trỏ chấm chấm vào ngực của Gia Minh:

"Cậu nhất định phải chết... Có Gia Minh tiên sinh."

Nhìn theo bóng lưng của nàng, Gia Minh cười cười, khe khẽ thở dài. Giữa bọn họ đúng là đã xảy ra rất nhiều chuyện, có chuyện rất tình cờ, hiện tại nhớ tới không khỏi khiến cho kẻ khác cảm thấy buồn vô cớ.

Kiếp trước, lúc Natalie gục ngã trong vòng tay hắn nói gì? Hắn lại suy nghĩ một chút, đã từng có rất nhiều chuyện nhỏ lẻ hắn cũng có thể nhớ rõ ràng, nhưng chỉ có chuyện này là không thể nào nhớ lại.

"Annie..."

Thấp giọng ri rầm một tiếng, hắn ổn định tâm tình đi tới chỗ Sa Sa.

Bữa tiệc này không kéo dài, chỉ tới chừng 10 giờ tối là kết thúc, mấy thành viên của U Âm Thiên Cầm liên tục nói tới những kinh nghiệm sát thủ với Gia Minh.

Linh Tĩnh thì cảm ơn họ đã chiếu cố Sa Sa mấy năm nay, những người này không phải là người bình thường, đương nhiên cũng sẽ không quá mức lễ mễ.

Sau khi kết thúc, nói lời tạm biệt, bọn họ trở lại khách sạn của mình. Ba người Gia Minh thì tản bộ trong gió đêm mát mẻ, đèn đường tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, con đường thỉnh thoảng có xe chạy qua.

"Natalie tiểu thư rất dễ gần."

Sa Sa cảm thán.

"Ồ U Âm Thiên Cầm không gặp cô ấy hay sao?"

"Chỉ gặp Kelly tiểu thư vài lần nhưng mà cũng không nhiều."

Sa Sa lắc đầu, nói:

"Họ đều là những người lợi hại, ở trước mặt họ tớ cũng khản trương, được rồi, nghe nói Natalie tiểu thư và vị Kelly tiểu thư kia là một đôi... Gia Minh, không phải là thật đó chứ?"

Nghe thấy Sa Sa nhỏ giọng hỏi, Gia Minh nở nụ cười:

"Đương nhiên thật, giống như cậu với Linh Tĩnh vậy."

"Đi tìm chết đi."

"Vậy rốt cuộc có phải thật hay không vậy... tớ rất muốn biết..."

Gió đêm phơ phất, Gia Minh đi đằng trước, Linh Tĩnh và Sa Sa cùng đi ở phía sau, câu chuyện về hoa bách hợp cứ thế tiếp diễn, nói tới cả chuyện nhiều năm trước, khi Gia Minh thấy Linh Tĩnh và Sa Sa thân thể trần truồng ở trên giường:

"Nói mới nhớ tới, tớ vẫn còn chưa hỏi các cậu, buổi sáng hôm đó rốt cuộc các cậu đang làm gì?"

Linh Tĩnh và Sa Sa đuổi hắn đánh:

"Đã nhiều năm như vậy mà cậu còn nhớ chuyện này hay sao!"

"Nam nhân nhớ rất kỹ chuyện sắc!"

"Nhưng mà chuyện đó không phải chuyện sắc..."

Dù sao cũng là chuyện cũ năm xưa, lúc này nghĩ tới đúng là thú vị, sau một lúc, Linh Tĩnh cười đem nguyên nhân của chuyện đó nói ra, nhớ tới cái năm mà mông trình là gì cũng không biết, ba người đều có chút hoài niệm ở trên đường cười rộ lên.

Trong lúc đang cười cười nói nói, có một tiếng động rất lớn từ phía trước truyền lại, sau đó có người hét chói tai, con đường lao tới chỗ hỗn loạn bên kia, dường như có người bị tai nạn.

Ba người đi tới phía bên kia, trong đám người phía trước có người hô lớn: "Mau báo cảnh sát" "Gọi 120", dường như lúc này có người đang bị thương rên rỉ, trên đường loang lổ vết máu.

Đang định đến gần, bỗng nhiên có một thanh âm của con gái truyền tới:

"Mọi người tránh ra một chút! Tôi là bác sĩ! Mọi người tránh ra một chút..."

Linh Tĩnh chấn động, vô ý thức kéo tay hai người:

"Là mẹ tớ, sao mẹ lại ở đây..."

Người kia quả nhiên là Đoàn Tĩnh Nhân, cho dù đã không gặp mặt nhau 4 năm rồi, nhưng Linh Tĩnh và Sa Sa vẫn nhận ra, ba người đi vào một góc đường nhìn sang, chỉ thấy trên đường có một người đàn ông đang co quắp, chắc là đã gãy xương đùi, máu không ngừng chảy ra.

Đoàn Tĩnh Nhân quỳ ở bên cạnh người này khẩn cấp cứu trị, một mặt kiểm tra thương thế, một mặt nhỏ giọng hỏi người bị thương một vài vấn đề.

Trên đường mặc dù có gió mát, nhưng bây giờ đang là mùa hạ, lúc này nắng nóng còn chưa rút đi, thương thế người nạn hiển nhiên là nghiêm trọng, Đoàn Tĩnh Nhân chuyên chú, chỉ trong khoảng nửa khắc trên mặt đã mồ hôi như mưa, sau đó nhìn xung quanh hô lên:

"Dây lưng, ai cho tôi mượn một cái dây lưng."

Người bị thương bấp đùi chảy máu, nàng muốn tạm thời cầm máu nhưng không tìm được vật dụng.

Vừa mới nói xong, một bóng người đã đi tới cõi ảo sơ mi xuống, Đoàn Tĩnh Nhân đưa tay muốn nhận thì thấy người nạn ngồi chồm hổm xuống, bắt đầu nhanh nhẹn cầm máu cho người kia.

Đưa mắt nhìn người nạn, Đoàn Tĩnh Nhân sửng sốt tại chỗ, vài giây sau đó nàng hít sâu một hơi, cúi đầu bắt đầu tiếp tục cấp cứu... Dưới tình huống này gặp lại vợ chồng bác Diệp, cho dù Gia Minh hay Linh Tĩnh, Sa Sa mà nói, đều là chuyện không nghĩ tới, nhưng mà nếu đã phát sinh thì không thể không gặp, nếu ba người chuẩn đi lại càng không được tự nhiên.

Đêm đã về khuya, tiếng xe cứu thương vang lên trong đêm, đèn đường chiếu qua ngoài cửa sổ đổ xuống những góc khuất của con đường, y tá và bác sĩ thản thục mang những dụng cụ khiêng người bị thương lên xe, Đoàn Tĩnh Nhân mặc thường phục cũng vội vàng giúp đỡ.

Trong thùng xe, Gia Minh và Linh Tĩnh, Sa Sa chia ra ngồi hai bên, thỉnh thoảng họ dùng ánh mắt để giao lưu, sắc mặt biến hóa quý dị.

Hai tên cô gái ngồi chung với nhau, nắm lấy tay nhau, thỉnh thoảng nhờ giọng nói, Linh Tĩnh dùng ánh mắt len lén quan sát mẹ mình ngồi phía trước, Sa Sa xấu hổ cúi đầu.

"Làm sao bây giờ..."

"Chết chắc rồi..."

Linh Tĩnh nghe răng, nhỏ giọng lẩm bẩm.

Trước khi xe cứu thương tới thì chuyện có vẻ khẩn cấp, nhưng bây giờ hai bác sĩ, một y tá nhanh chóng thu dọn chiến trường, tuy rằng không cùng một bệnh viện với họ, nhưng Đoàn Tĩnh Nhân và mấy người này hiển nhiên có quen biết, thỉnh thoảng nhờ giọng nói chuyện với nhau.

"Rất may là có chủ nhiệm Đoàn ở đây giúp đỡ, bằng không sợ là đã không cứu được... Bị thương nặng quá, tài xế gây chuyện đâu..."

"Tài xế đã bỏ chạy rồi, nhưng mà nhìn thấy biển số xe, để khi nào cảnh sát tới rồi nói với họ..."

Đoàn Tĩnh Nhân nhíu nhíu mày, nói:

"Chắc là vừa say rượu vừa lái xe."

"Loại chuyện này chúng ta ít quán thì tốt hơn."

"Ngay lúc đó có nhiều người chứng kiến mà, sợ gì."

"A, ba người bọn họ..."

Người bác sĩ kia cười cười, nhìn ra phía sau, Đoàn Tĩnh Nhân lúc này đang ngồi ở bên cạnh Gia Minh, nghiêng đầu nhìn hấn, sau đó thở dài:

"Con của tôi."

Bác sĩ kia ngăn người:

"Tất cả?"

"Không khác nhiều lắm."

Nàng đưa tay đưa về phía đỉnh đầu Gia Minh, vuốt ve những sợi tóc bị gió đêm thổi tung lên, rồi đảo qua nhìn hai cô gái:

"Chúng ta làm tôi lo lắng..."

"Trước kia đâu có nghe nói chủ nhiệm Đoàn có ba người con, nhưng có nghe nói cô có một người con gái tới Viên du học..."

"À, chuyện này."

Đoàn Tĩnh Nhân dùng ánh mắt bất thiện nhìn về phía Linh Tĩnh, sau đó giới thiệu với hai bên:

"Bác sĩ Tần, Linh Tĩnh, Hoài Sa, Gia Minh, ba người các con lại đây chào cô Tần đi."

"Cháu chào cô Tần."

Ba người hiện giờ cũng mới chỉ hai mươi ba tuổi, tuy rằng cũng đã bước vào xã hội, nhưng mà nhìn từ bên ngoài giới tuyến giữa thanh thiếu niên không phân rõ lắm, lúc này ba người chào đối phương trông rất ngoan ngoãn.

Sau khi đôi bên làm quen, Linh Tĩnh nhìn thấy mẹ mình sắc mặt bất thiện, nhút nhát nói:

"Mẹ..."

Nói còn chưa dứt lời, Đoàn Tĩnh Nhân đã liếc mắt: "Trở về rồi nói!" Linh Tĩnh liền không dám... lên tiếng nữa.

Hiện giờ có người ngoài ở đây đương nhiên không phải là thời gian nói chuyện.

Đoàn Tĩnh Nhân đem tay của Gia Minh đặt ở trong tay của mình, đánh giá hần tưng chút một, sau đó hỏi:

"Đầu còn đau không?"

Gia Minh liền gạt đầu nói:

"Đã khỏi rồi."

Sau đó Đoàn Tĩnh Nhân lại nhìn về Sa Sa, nói:

"Sa Sa gãy quá..."

Sa Sa chỉ im lặng cười.

Đại khái bác sĩ Tần kia cũng là người trực đêm, nên đành nói chuyện với Đoàn Tĩnh Nhân vài câu, hỏi tới chuyện Linh Tĩnh ở Viên.

Khi xe cứu thương tới, cô ta vẫn nhìn thấy Gia Minh cứu người với thủ pháp thuần thực, không hổ là con của chủ nhiệm Đoàn.

Đoàn Tĩnh Nhân liền cười gạt đầu, nụ cười này có chút phức tạp, Gia Minh cũng chỉ có thể nở nụ cười vô hại mà đối phó.

Đại khái chừng mười phút đồng hồ sau, xe cứu thương đã tới bệnh viện, cái bệnh viện vốn yên tĩnh thì bây giờ nhốn nháo cả lên, do đây không phải là bệnh viện của Đoàn Tình Nhân cho nên việc giải phẫu tiếp theo nằng không phải tham gia.

Tuy vậy cũng phải vào trong nói chuyện với mấy bác sĩ ở đây, ba người Gia Minh ngồi ở ghế chờ ngoài hành lang, nhỏ giọng nói chuyện mấy câu.

"Chết rồi..."

"Lúc về gặp bác Diệp làm sao bây giờ?"

"Không nói gì cả, cúi đầu là xong..."

"Lúc này bác gái đâu có mắng chúng mình, có lẽ nhìn thấy chúng mình còn cao hứng?"

"Lúc này nhìn tớ giống như là muốn đánh tớ tại trận, mấy hôm đầu tớ ở Viên về đâu có như vậy... tất cả lửa giận của mẹ tớ đều trút lên người tớ rồi... Gia Minh, đều tại cậu..."

"Phòng chùng sẽ bị đuổi ra ngoài..."

"Lại còn nói mát..."

Linh Tĩnh dùng sức cấu cánh tay của Gia Minh, Gia Minh nhìn bên cạnh một chút, chỉ thấy phía bên kia hành lang các bác sĩ đã ngừng thảo luận, một số người đi vào trong phòng giải phẫu, Đoàn Tình Nhân thì tới đây. Linh Tĩnh co đầu.

Đúng vào lúc này có mấy người chạy tới đây, đầu tiên là hỏi tình hình, sau đó thấy Đoàn Tình Nhân và ba người Gia Minh mặc quần áo bình thường ngồi ở chỗ này, một người trong đó liền tới đây hỏi, xem có phải chính là họ gây chuyện hay không.

ẤN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 464

Gia Đình

Sau khi giải thích lại có bác sĩ nói giúp, người nợ tự biết mình đường đột nên xin lỗi đi ra ngoài, sau đó có hai cảnh sát đi tới, họ không chỉ hỏi về người bị thương mà còn hỏi nhiều về các mặt khác, đương nhiên người trả lời ở đây là Đoàn Tĩnh Nhân.

Sau một lúc, Đoàn Tĩnh Nhân cau mày đi tới:

"Được rồi, chúng ta trở về nhà đi."

"Mẹ thực sự nhìn thấy biển số xe?"

Linh Tĩnh nhìn sang hỏi.

"Đương nhiên là thấy..."

Đoàn Tĩnh Nhân nói một dãy số, sau đó vỗ lên đầu con gái mình:

"Không có quan hệ tới con!"

"Mẹ..."

Linh Tĩnh nhất thời lại cau mày đau khổ, sau đó kéo tay Sa Sa giống như là tìm được chỗ dựa vững chắc, hai người ở phía sau không dám biểu hiện quá thân thiết với Gia Minh, đi theo Đoàn Tĩnh Nhân ra ngoài.

Nhưng mà ở phía sau Gia Minh hơi nhíu nhíu mày, nhìn sang phòng giải phẫu ở bên cạnh, một gã cảnh sát trong đó sắc mặt nghiêm túc đang xin chỉ thị, cho dù cách xa, Gia Minh cũng biết họ đang nói cái gì.

Hóa ra có quan hệ với người ở bên trên...

Cái ý niệm này chợt lóe lên trong đầu Gia Minh, sau đó hắn đi theo ba người dùng tay day trán.

Hình như đau đầu...

Dùng lý do này cũng chắc là không xong.

Ài... Hay là thôi đi...

Đêm đã khuya, khu phố vô cùng yên tĩnh, đèn đường im lìm giống như vệ binh đứng ở hai bên đường, ánh sáng trong các gia đình ở mặt đường không còn rõ nữa, trong bầu không khí yên tĩnh này, mọi người thỉnh thoảng còn nghe được tiếng tivi truyền ra.

Xuống xe taxi, Đoàn Tĩnh Nhân gửi tiền, Gia Minh hít sâu một hơi, đánh giá hoàn cảnh xung quanh, có chút hoài niệm, Sa Sa ít nhiều cũng có chút như vậy, chỉ có Linh Tĩnh là cúi đầu.

Đoàn Tĩnh Nhân đẩy họ một chút, khi chiếc xe taxi rời đi, nằng nề cửa:

"Diệp Hàm!"

Một lúc sau thì cửa mở ra:

"Lúc này mới về sao, bà về sớm một chút thì tôi..."

Tiếng nói kia đột nhiên dừng lại, ánh mắt đảo quanh mấy người đứng bên ngoài.

Sau một lát, Gia Minh cười cười:

"Bố Diệp, con đã trở về..."

Sa Sa cũng có chút ái ngại lấp bắp:

"Bố Diệp..."

Đoàn Tĩnh Nhân có chút mệt mỏi vỗ vỗ vai chồng mình:

"Gặp một vụ tai nạn... vào nhà đã, cho dù thế nào trở về là tốt rồi..."

Câu nói này làm Diệp Hàm tỉnh táo lại, nghe thấy tai nạn xe cô, hẳn đầu tiên là quan sát bốn người sau đó mới gật đầu, lấp bắp:

"A... Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi..."

Lúc mấy người đi tới lão vỗ vỗ vai Gia Minh, xoa đầu Sa Sa.

Cửa đóng lại.

Bởi vì nghề nghiệp và chức vụ cho nên Đoàn Tĩnh Nhân thường hay tặng ca về muộn, mỗi khi như vậy Diệp Hàm lại chuẩn bị một phần ăn khuya cho vợ, hôm nay cũng không ngoại lệ, tối hôm nay hẳn nấu một nồi cháo hoa, mấy quả trứng luộc, một đĩa cải bẹ.

Lúc này cháo hoa đã chia thành bốn bát đặt trước mặt mọi người, tiếng ti vi vang lên, chi chốc lát sau, Diệp Hàm từ trong phòng bếp đi tới, trong tay lại cầm một đĩa cải bẹ nữa đặt lên bàn, trong tay còn cầm một lọ đường.

"Sa Sa trước đây thích ăn đường mà."

Đầy lọ đường tới trước mặt Sa Sa, Sa Sa cả vội vàng gạt đầu:

"Đạ, đúng vậy."

Năm người ngồi ở trước bàn ăn, vừa ăn vừa tâm sự, Sa Sa bỏ thêm ít đường vào trong bát của mình, dùng thìa chậm rãi khuấy đều. Đoàn Tĩnh Nhân đang uống nước, xem ra không có tâm tình gì để ăn cháo, Linh Tĩnh và Gia Minh cũng có chút ăn không trôi.

Qua hồi lâu, Diệp Hàm mở miệng hỏi:

"Gia Minh... còn đau đầu không?"

"Không đau nữa đâu ạ."

Gia Minh gạt đầu cười, nói:

"Đã khỏi rồi."

"Vậy là tốt rồi, cháu về nhà lúc nào?"

"Bốn ngày trước."

"Chính là ngày Linh Tĩnh biểu diễn ư?"

Mình gạt đầu, nói:

"Sa Sa cũng vậy..."

"Chúng ta ngày đó đã cảm thấy Linh Tĩnh có cái gì đó không đúng."

Diệp Hàm cười cười:

"Mấy ngày nay nó không trở về nhà, tâm tình thoải mái, đại khái ta cũng nghĩ tới... Trở về thì tốt rồi, trở về thì tốt rồi..."

Vẫn mấy câu nói cũ, Diệp Hàm nhìn bề ngoài thì hung hãn nhưng tính cách lại rất nho nhã, sau khi hỏi Gia Minh vài câu, hất lại qua ra hỏi tình hình của Sa Sa trong mấy năm nay.

Sa Sa liền cười trả lời, đương nhiên không nói tới chuyện mình huấn luyện đặc công gì cả, nàng nói tới chuyện mấy năm ở Châu Âu, bịa đặt một cuộc sống của người bình thường, rồi lại miêu tả một số cảnh sắc ở Viên, bầu không khí thực sự là rất thân thiện.

Đại khái là tâm tình lúc vào cửa đã tan biến, bốn người ăn hết cháo hoa, Đoàn Tĩnh Nhân thu thập bát đũa vào phòng bếp, Linh Tĩnh và Sa Sa vội vã đi tới hỗ trợ rửa bát đũa, Đoàn Tĩnh Nhân nói:

"Bác lên trên lầu thu dọn một chút, Gia Minh hôm nay ở lại đây đi."

Gia Minh gật đầu, lần này tới giúp chỉ có một mình Linh Tĩnh.

Bốn năm đã trôi qua, lúc này Diệp Hàm cũng chỉ mới hơn 40 tuổi, huấn luyện tập trong một thời gian dài, trước kia trông rất trẻ và tràn ngập sức sống, lúc này đã có chút già nua, này bốn năm vừa qua, chuyện của Gia Minh và Sa Sa đột nhiên xảy ra, con gái duy nhất thì cứ ở li Viên không chịu về nhà, trong khi hẳn lại hiểu sự đau khổ của con gái, cho nên trong lòng không dễ chịu chút nào.

Ở trong phòng khách cùng Gia Minh, Sa Sa hàn huyên một hồi, có thể thấy tâm tình của hắn bây giờ rất vui vẻ, chỉ là quan hệ giữa ba người Gia Minh, Linh Tĩnh, Sa Sa hẳn không đề cập tới một chữ nào.

Đêm hôm đó, bọn họ giống như mấy năm trước, hai cô gái ngủ ở trong phòng của Linh Tĩnh, Gia Minh ngủ trên gác nhỏ trên lầu, tâm tình thật khó có thể ngủ được...

*** Buổi tối ở Tokyo nếu như so sánh với Giang Hải thì sớm hơn một tiếng đồng hồ, bởi vậy lúc Giang Hải đã vào khuya, Tokyo mới bắt đầu chớm.

Trên những con đường, người đi lại đông đúc, đèn đường sáng rực chẳng khác gì ban ngày, các câu lạc bộ, quán trò chơi, thức ăn mua bán đều tấp nập. Trong một khu nhà có đèn hơi mờ, cạnh cửa sổ gác hai có một cái đàn vi-ô-lông-xen, có một chiếc giá ba chân trên đó có gắn một chiếc máy quay phim.

Đứng ở phía sau máy quay là một cô gái mặc trang phục mùa hè, mang theo một cái mũ che nắng màu đen, nếu nhìn bề ngoài thì thấy cô gái này cao ráo, chỉ có đôi môi và ánh mắt lúc nào cũng lạnh lùng.

Chúng ta vẫn nhận ra đây chính là "Nguyệt Tri Huân", ngón tay nàng thuần thục điều chỉnh tiêu cự của máy quay phim, làm cho màn ảnh không ngừng du động trong đám người sau đó xác định mục tiêu.

Mười mấy phút sau, trong máy quay hiện lên một người đàn ông xuất hiện ở góc tường, nơi đó là góc chết của máy quay, nam tử này tướng mạo xấu xí, thoạt nhìn giống như là đang đợi ai đó, hắn nhận điện thoại nói một thôi một hồi.

Trong tình huống đồng người như thế này hẳn cũng không chú ý cho lắm, nhưng mà hắn đã bị người khác quay phim.

Lại qua mấy phút ở con đường bên kia có mấy chiếc dừng lại ở trước cửa một câu lạc bộ, một nam tử mặc âu phục cùng với một lão già bước ra, nếu có ai đó thường xuyên quan tâm tin tức sẽ biết lão già kia chính là Thanh Xuyên nghị viên nổi tiếng, nếu có người nào nắm chắc được thể lực ở Nhật, cũng sẽ hiểu vị lão già này chính là một trong những chỗ dựa vững chắc của Nguyệt Tri gia ở Tokyo.

Nếu như bình thường, hắn sẽ không xuất hiện ở những nơi hỗn loạn này, nhưng hôm nay lại là một trường hợp đặc biệt.

Phía bên kia con đường, người đàn ông cúp điện thoại, bắt đầu lẩn trong đám người đi sang phía bên này, thần thái của hắn chẳng khác nhiều so với những người ở xung quanh.

Trước chiếc xe con, bọn vệ sĩ đứng thành một bức tường người, vừa đón lão già vừa quan sát tình huống xung quanh.

Trên mái nhà của góc đường, thiếu nữ cúi người xuống rồi lại đứng lên...

Thời gian cứ như vậy trôi qua...

ẤN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 465

Đề Thi Cuối Cùng

Lần trong đám người đi đường, nam tử kia vẫn tiếp tục đi về phía trước, hần quan sát xung quanh những cửa hàng ven đường, nhưng lại không chú ý tới một ánh mắt ở trên một khu nhà đang nhìn hần.

Đi ở trước đoàn người, những vật cản trở tầm nhìn càng lúc càng ít, lúc còn cách khoảng 15m, hần đưa tay về phía sau.

Trên mái nhà, sau lưng người kia, lúc này, khi người đàn ông kia đi gần tới, thiếu nữ đặt một ngón tay trên cò súng, trong gió đêm, thân hình không nhúc nhích tí nào, toàn bộ khung cảnh lúc này giống như dừng lại, giống như một bộ phim. Sau một khắc, cò súng đã sẵn sàng, nhưng đúng vào lúc này, ở trong tầm nhìn có một người đột nhiên lao ra.

Sau đó là người thứ hai, người thứ ba... một đám trẻ con lao tới, đuổi đuổi đánh đánh, vệ sĩ phía trước dường như đã ý thức được sự tình không ổn, tất cả đã bắt đầu khẩn trương, một gã vệ sĩ bắt đầu chú ý tới người đàn ông đang đi tới.

Nam tử kia đặt tay sau lưng, sau đó lại thò lên gãi tai, không yên lòng đi tới bên cạnh, ở giữa hai người đám trẻ con kia vẫn đùa giỡn, trong chớp mắt khi vệ sĩ buông lỏng tay, Thanh Xuyên nghị viên cúi người xuống ngồi vào trong xe.

Đại khái là có rất ít người có thể hiểu được chuyện gì vừa diễn ra, nhưng sống hay chết lại đôi khi chỉ ở một hành động lỗ mãng, trong khi mọi người chưa phát hiện, sát khí đã hiện lên, sau đó hay bởi vì một sự kiện ngẫu nhiên mà rút đi, giống như chưa từng xuất hiện.

Nam tử kia biến mất ở trong đám người, trên nóc nhà thiếu nữ bỏ súng xuống, hơn mười giây sau, nàng đem máy quay phim, giá ba chân tất cả đều tháo xuống, sau đó bỏ khẩu súng ngắm vào hộp vi ô lông.

Khoác đàn vi-ô-lông-xen lên vai, thiếu nữ đi xuống cổng phía sau của khu nhà, chỉ chốc lát sau, nàng như một thiếu nữ bình thường xuất hiện cùng với mọi người đi đường.

Mấy phút sau, một chiếc xe taxi dừng lại ở trong một con đường hơi hẻo lánh, thiếu nữ khoác đàn vi-ô-lông bước xuống xe.

"Thời gian đã quá muộn, ở những nơi như thế này phải chú ý."

Trong khi đem tiền trả cho lái xe, ông tài xế nhiệt tình nói thêm một câu, thiếu nữ gật đầu, không nói gì. Trên đầu nàng lúc này đã không còn cái mũ che nắng, lúc này trông nàng có sự khác biệt rất lớn, nếu như chỉ nhìn bên ngoài thì giống như một sinh viên.

Xung quanh đây có nhiều khu nhà cho thuê, trị an không được tốt cho lắm, khi nàng bước vào cửa hàng ăn đêm ở cạnh đường thì có ba gã nam nhân

không nghiêm chỉnh đang quan sát nàng.

"Thoạt nhìn cũng không tệ lắm..."

"Tóc rất dài..."

"Đàn vi-ô-lông, rất có khí chất đấy..."

"Trước đây chúng ta đâu có nhìn thấy, xem ra là mới tới..."

Bởi vì là mùa hè, ba gã nam tử kia mặc áo cộc, quần soóc, chân đi dép, sau khi nghị luận chúng huyết sáo sang phía bên này.

"Ông chủ cho một phần cơm sườn rán mang về."

Nàng bình thân nói với ông chủ, một gã nam tử liền nhích lại gần:

"Cơm sườn rán? Chỉ cần cơm sườn rán thôi ư? Ở đây còn có canh ngô rất ngon, ông chủ, cho... cô này một phần canh nữa, tôi mời khách."

Chi chốc lát sau, cơm sườn rán và canh ngô đã được mang tới, nàng cầm lấy cơm sườn rán xoay người rời đi, ông chủ bên trong cười cười:

"Không cần canh ngô à? Thật sự là rất ngon đó."

"Không cần đâu, cảm ơn."

Đi ra khỏi cửa hàng, lưng của nàng khoác hộp violon, mang theo hộp cơm sườn lợn rán, đột nhiên ở phía sau vang lên những thanh âm bình bịch, ba tên đàn ông mang theo một hộp canh chạy tới.

"Sao lại đi nhanh vậy?"

"Chúng tôi không phải người xấu!"

"Chi là mời cô ăn thôi, cô học ở đại học nào? Tất cả đại học ở Tokyo tất tôi đều có bạn."

"Ha ha, cô đang ở đâu? Tôi đưa cô về được không?"

Ba người cứ liu lo nói chuyện, đêm lúc này đã khuya, trị an bắt đầu vào thời điểm kém nhất. Thiếu nữ này trông rất mê người, ba người nhìn nhau vài lần, nói nói liên tục, ngữ âm nhỏ dần, khoảng cách thiếu nữ càng gần, dân cư xung quanh đây rỗng rản hỗn tạp, nếu như có chuyện gì xảy ra thì chắc chắn họ cũng chẳng quan tâm.

Bịch bịch bịch... Trong ngõ hẻm chỉ còn lại có tiếng bước chân.

Khi một tên nam tử đưa tay cầm lấy kỳ thiếu nữ, trong khoảnh khắc tiếng bước chân đột nhiên ngừng lại, thiếu nữ ngừng lại hơi quay đầu lại. Ba người này xem ra cũng không phải là kẻ xã hội đen, lúc này thấy cô gái dừng lại, dường như còn muốn cười lấy điểm, nhưng thiếu nữ đã đưa tay trái lên không trung, sau đó thì một tràng liên thanh.

"Bịch bịch..." Tiếng động vang lên liên miên không dứt.

"A..."

Giống như có một chuyện nào có cực kỳ kinh khủng vang lên trong đêm, tên đàn ông bám vai cô gái bước lùi lại hai bước, sau đó ngã xuống đất.

Lúc này cô gái kia có vẻ một cao đao lên, loáng một cái chém vào mấy cây gậy trúc dựng ở trên góc tường, chỉ thấy nó rơi xuống như mưa.

"Lần sau để ta nhìn thấy, ta sẽ giết các ngươi."

Cô gái lạnh nhạt mở miệng, xoay người tiếp tục đi, không bao lâu sau, ở phía sau truyền tới tiếng bước chân bỏ trốn giữ mạng.

Mấy phút sau, nàng đã về tới căn phòng mình thuê, gian phòng này không coi là nhỏ, nhưng giường chiếu, bàn ghế đều đơn giản, có một số đồ giống như tự chế bày ở trên bàn.

Cho dù có người thấy cũng chẳng hiểu được công dụng của nó, trên tường dán hơn mười tấm hình, đó là bản đồ các khu ở Tokyo, trên đó không để lại mấy cái tiêu chí. Lạch cạch, nàng khóa cửa, sau đó đặt hộp cơm sườn rán xuống, mở máy quay phim.

Nàng nói với chủ cho thuê nhà mình là một sinh viên thích quay phim, cho nên chọn một căn phòng nào thật tối.

Sau khi từ trong phòng tối đi ra, nàng đã có trong tay hơn 10 tấm tình, dán từng tấm một lên tường, sau đó nàng nhìn lại hình dạng mình trong gương.

Sau khi lấy cái mặt nạ nguy trang xuống, gương mặt trái xoan mỹ lệ của nàng có chút tái nhợt, nàng nhìn một chút, cau mày suy nghĩ một hồi, sau đó mới ngồi xuống.

Nhiều năm trước mái tóc nàng cũng dài... nhưng cũng chỉ vừa vừa, trải qua bốn năm không hề động tới, lúc này nó đã dài quá vòng eo, mấy ngày nay nàng nguy trang đơn giản, nhưng tối nay mới thấy nó thật vương bận.

Nàng cầm lấy kéo, so với ngang vai làm xẹt một cái, ném mớ tóc vào thùng rác, nàng nhìn mình đã thuận mắt hơn.

Đi tới trước bàn ngồi xuống, từ trong ngăn kéo lấy một cái laptop đặt lên trên bàn. Trên bàn có mấy cái bút và mấy hộp đồ dùng học tập, đây là những thứ nàng đã dùng mấy năm trước, nhưng không hiểu sao nó không bị mất, có lẽ là không còn ai đưa đồ cho nàng nữa, nghĩ như vậy nàng có chút thương cảm.

Kỳ thực không chỉ là thương cảm, không phải dùng từ đau đớn để hình dung, nhưng hiện tại...

Tất cả bản lĩnh của nàng đều do hấn đây, do nắm được tin tức của tiểu tổ tình báo mà nàng nắm được quy luật của Thanh Xuyên Bình Thứ, thói quen của

vệ sĩ và phương pháp ám sát của địch nhân.

Nàng chọn một chỗ khuất, dùng những dụng cụ như trên để thu tin tức, sau khi tập trung tinh thần làm xong hết thấy, đại khái đã cũng đã tới khoảng bốn giờ, nàng mở nắp lồng đựng cơm, bắt đầu ăn món cơm đã nguội lạnh, đồng thời thả lỏng mình sau một ngày một đêm căng thẳng.

Tất cả đều quay cuồng nhưng nàng không thấy mệt mỏi, nàng đã đợi bốn năm cũng chỉ vì lúc này mà thôi, trong khi ăn cơm, nàng lại nhớ tới những câu nói mà người kia nói với nàng.

"... Còn nhớ tới lý do lúc đầu cô tới xin tôi giúp cô không? Cô muốn ở trước mặt bố mình và người trong gia đình chứng minh, cô có thể trợ giúp Nguyệt Tri gia thoát khỏi bóng ma Bùi La Gia... Ngự Thủ Thương đã chết, nhưng Bùi La Gia sẽ không từ bỏ ý đồ, có một ngày bọn họ sẽ ngóc đầu trở lại, cho nên bây giờ cô phải nhớ kỹ những gì tôi nói..."

"Nguyệt Tri gia đã có nhiều sơ hở, điều đó không phải bàn cãi, để tìm được điểm đột phá từ gia đình cô, Bùi La Gia đã có kế hoạch từ rất nhiều năm trước, đại khái là không quá ba khả năng sau... Ngự Thủ Hi là người diên, hẳn tuyệt đối còn đáng sợ hơn Ngự Thủ Thương nhiều, lựa chọn cái nào là do hấn thích, còn lúc nào hấn hành động... cho dù ở tất cả ba khả năng kia đều phải từ bên ngoài thâm nhập vào bên trong. Qua nhiều năm như vậy, tập đoàn dệt may Tri Anh chỉ còn phụ thuộc vào Nguyệt Tri gia mà thôi, nhưng mà địa vị kinh tế của nó đã trở thành căn cơ của Nguyệt Tri gia, có một ngày, cổ phiếu của tập đoàn dệt may Tri Anh sẽ lên xuống quý đi, bề ngoài thì nhìn như trùng hợp, nhưng nếu như lại trùng hợp với nhân tố con người, thì nó chính là khúc nhạc dạo đầu..."

"Đồng thời với việc tấn công trên phương diện kinh tế, bọn họ sẽ triển khai làm dao động sự lực lượng ủng hộ chính trị của Nguyệt Tri gia, phương thức là liên tiếp ám sát, một khi bắt đầu sẽ tạo thành phản ứng dây chuyền, mục tiêu của bọn họ rất nhiều, nhưng trọng yếu nhất vẫn là một người - Thanh Xuyên Bình Thứ,... cô phải cứu người này nhưng sẽ khiến cho Bùi La Gia cảnh giác..."

"Lúc đầu tôi không dự định thu nhận đệ tử gì cả, bởi vì tôi không có cái thiên phú đi dạy người, nhưng nếu đã nhận mà phát hiện cô quá kém cỏi thì tôi sẽ nghĩ lại... Hao tổn tâm trí đấy. Lúc đầu cô đã vì lý do này mà tới chỗ tôi, bây giờ phải cố gắng lên, tạm thời coi như... một cuộc thi với cô là được rồi, nếu như cô khả năng..."

"Tôi nói là nếu như có khả năng... tôi sẽ đối với cô..."

Trên thực tế, bây giờ nói tới bố mình ư, người nhà ư, Nguyệt Tri ư, tất cả đã không còn quan trọng, nhưng nếu như là cuộc thi...

Thầy ơi, hãy nhìn Huân hoàn thành đề thi này.

Nàng nghĩ ngợi, ăn sạch chỗ cơm sườn rán, 4h30 phút, nàng tắm rửa qua loa rồi lên giường đi ngủ.

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 466

Bố Mẹ

Lúc tinh lại là hùng đông năm giờ sáng, sắc trời vẫn còn tối, tiếng chuông gió nhẹ nhàng vang lên.

Cái chuông gió kia treo trên cửa sổ trong phòng của Linh Tĩnh, đã nhiều năm nên chỉ còn nhớ mang mang, đó là khi mọi người còn học cấp 2, thường thích những đồ linh tinh, treo từ đó tới bây giờ vẫn còn chưa lấy xuống, hôm nay còn có thể nghe nó kêu vang, giống như là thời gian đã trôi lại những năm đó vậy.

Trước đây hẳn có thói quen dậy sớm, ở Hoàng gia không một ai biết hẳn dậy sớm ra ngoài luyện tập, trở về rồi còn giả vờ ngủ, lúc đó Linh Tĩnh mới tới gọi hẳn dậy luyện tập.

Thình thoảng cũng có khi ở Diệp gia, cũng ngủ trên gác lầu kia, họ vẫn thường rù nhau ra ngoài đi bộ, nhưng mà hôm nay không cần như vậy, hẳn nhắm mắt lại nghe tiếng chuông gió tiếp tục ngủ.

Thời gian trôi qua cũng sắp tới 7h sáng, sắc trời mới dần dần sáng lên, mây đen bao phủ bầu trời, sau đó tí tách lịch con mưa nhỏ kéo tới, dưới lầu truyền đến thanh âm rửa mặt buổi sáng.

Mẹ Diệp đã chuẩn bị bữa sáng ở dưới phòng bếp, hẳn mặc quần áo tử tế xuống lầu bắt chuyện cùng với bố Diệp, Linh Tĩnh trong phòng ngủ xem ra cũng đã tỉnh, bởi vì trong đó truyền ra tiếng líu ríu đùa giỡn của hai người.

Rửa mặt đánh răng trở lại phòng khách thì nghe thấy trong phòng ngủ của hai người vang lên những tiếng bình bịch, hai người đang đùa giỡn với nhau, Sa Sa hí hã, Linh Tĩnh thì nghiêng răng nghiêng lợi lăm bằm cái gì đó.

Hắn cùng với bố Diệp liếc mắt nhìn nhau, Gia Minh ở trên cửa gỗ một cái, sau đó đưa tay đẩy ra, chỉ thấy hai người mặc áo ngủ ở trên giường ôm nhau lộn thành một đống.

Sa Sa cuộn mình lại, liều mạng bảo vệ cái gì đó trong lòng, Linh Tĩnh nhào lên trên người của nàng muốn cướp, giành không được liền kéo gối muốn chụp.

Mắt thấy Gia Minh đứng ở cửa, Sa Sa cười nói:

"Gia Minh, tớ tìm được tiểu thuyết mà Linh Tĩnh trước đây viết, cậu có muốn nghe hay không, bên trong có loại Bạch Mã Vương Tử mà Linh Tĩnh thích đấy... A ---- "

Lời còn chưa nói hết, cái gối đã đập xuống, quần áo của Linh Tĩnh lộn xộn, sắc mặt ửng đỏ quay đầu trốn mắt nhìn Gia Minh quát:

"Đi ra ngoài đi!"

Gia Minh bất đắc dĩ đóng cửa lại:

"Mau ra đây rửa mặt đánh răng."

"Biết rồi... A ---- "

"Buông tay!"

"Chết cũng không buông, ha ha..."

Bởi vì cửa phòng đã đóng lại cho nên thanh âm bên trong cũng nhỏ đi, nhưng vẫn nghe thấy rõ ràng. Linh Tĩnh từ trước đến nay có thói quen viết nhật ký, thời cấp 2 không có việc gì nên viết tiểu thuyết, Gia Minh cũng biết, tuy rằng không xem nhưng cũng đoán là tiểu thuyết ngôn tình do thiếu nữ mộng mơ.

Hiện giờ bố Diệp đang cười nhìn hấn một cái:

"Buổi tối ngủ có ngon không?"

Gia Minh gật đầu, trong lòng lại nghĩ xem mình nên nói cái gì cho phải, qua một lát, Diệp Hàm nhìn cửa phòng Linh Tĩnh cười cười:

"Mấy hôm trước Linh Tĩnh còn chật vật tìm một cái cuốc, khóc khóc mếu mếu định đi đào cái mộ già của con đấy. Ha ha..."

"Ách..."

Gia Minh không biết nói gì, Diệp Hàm sau đó cũng lắc đầu:

"Khóc chừng mấy ngày, ngủ thì ngủ không ngon, cơm thì ăn không vô, hiện giờ thấy nó đã bình thường mới biết là bác và bác gái của con cũng chẳng giúp được gì..."

Hấn thờ dài, nói tiếp:

"Ba người các con cũng đã ở chung với nhau 6, 7 năm rồi, bác và bác gái hôm qua thương lượng cả đêm nhưng cũng chẳng biết nói gì cả. Thời gian khi con còn nhỏ, chúng ta đã nghĩ tới chuyện đem Linh Tĩnh gả cho con, như bây giờ... từ từ cũng được, mấy đứa còn trẻ, chuyện sau này hãy để sau này rồi nói."

Đối với tình hình của ba người Gia Minh, vợ chồng bác Diệp đau đầu nói chuyện đã đêm, nói xong câu này Diệp Hàm cũng cười cười, nhỏ giọng:

"Chuyện này thì bác nói như vậy nhưng không biết bác gái quyết định như thế nào, có khi lại muốn đánh mấy đứa đấy, vẫn là mấy đứa phải làm..."

Ý của hắn là muốn mấy người cho Đoàn Tĩnh Nhân ăn một viên thuốc an thần.

TV lúc này đang phát chương trình tin tức buổi sáng, chỉ chốc lát sau, Linh Tĩnh và Sa Sa cũng mặc quần áo chỉnh tề từ trong phòng đi ra, đùn đẩy nhau đi rửa mặt, mẹ Diệp từ phòng bếp xuất hiện, gõ lên đầu mỗi người một cái:

"Lớn rồi mà vẫn như trẻ con!"

Hai người lúc này mới thôi đùa giỡn.

Buổi sáng mưa lác đác cũng giống như mấy năm trước đây, trong nhà đèn sáng chung, sau khi rửa mặt xong họ cùng nhau ăn mì do mẹ Diệp nấu, đồng thời xem tin tức buổi sáng và nói chuyện phiếm. Do mẹ Diệp còn phải đi làm, cho nên sau khi thay quần áo thì bắt đầu nói tới chuyện bữa trưa và chuyện của Hoàng gia.

"... Gia Minh sau khi cháu trở về đã trở lại đó thăm gia đình hay chưa? Tận dụng thời gian trở lại một chút, cho dù như thế nào thì cháu cũng lớn lên ở đó... Bọn họ sợ rằng vẫn cho rằng cháu đã xây ra chuyện, cũng nên làm sáng tỏ một chút... Bác nghĩ bác cả của cháu, bác ba, chú tư... cháu phải mang lễ vật cho mấy người này, lâu như vậy không gặp, mua gì quý một chút, mấy năm nay cháu đều ở bên ngoài... Diệp Hàm, buổi sáng ông mang Gia Minh đi mua đồ đi."

Nàng báo Diệp Hàm đi cùng với Gia Minh đương nhiên là nghĩ tới chuyện mấy năm nay Gia Minh ở ngoài, trên người lại không có tiền, với lại tất cả đã là người thân rồi cũng không cần che giấu gì nhiều.

Gia Minh cười lắc đầu:

"Không cần, mẹ Diệp, con có tiền!"

"Con vừa trở về, trên người lấy đâu ra tiền, Linh Tĩnh đại khái cũng có mấy trăm đồng, từ lúc ở Viên về tới giờ vẫn tiêu chưa hết."

Đoàn Tĩnh Nhân sửa sang lại y phục, cảm thấy bất mãn với thái độ của Gia Minh:

"Nếu không thì thế này, ta đem thẻ cho các con dùng, muốn dùng thẻ nào cũng được... Được rồi, bác ba của con bị bệnh tiểu đường ngày càng nặng, rất nhiều thứ không thể ăn, hôm nay ta sẽ tới bệnh viện lấy mấy hộp dịch truyền, tuy rằng hắn cũng không thiếu nhưng mà tâm ý thì vẫn hơn..."

Nàng nói liên miên không dứt:

"Hoàng gia mấy năm nay không còn được tốt như trước đây, năm kia có mấy người đòi tách khỏi gia tộc, muốn đem công ty bán sau đó chia mỗi người một phần, tuy rằng sau không làm nữa. nhưng mà mấy năm này, mấy tên đại gia hóa đó đều làm chuyện riêng của mình, trước đây còn giúp đỡ nhau một chút... Cái tên Hoàng Hạo Vân thì đi với đám người xã hội đen, nhưng mà Nghị Đình thì lại không tồi, Hứa Nghị Đình chắc vẫn còn nhớ..."

Đối với Hoàng gia, Gia Minh kỳ thực đã không còn nhiều cảm giác, nghĩ đến chuyện Viêm Hoàng Giác Tinh sắp xếp cho mình lúc trước, người trong Hoàng gia đại khái đều biết mình "ngồi tù sau đó chết bất đắc kỳ tử".

Nhưng mà mẹ Diệp nếu đã nói như vậy, bây giờ đương nhiên phải nghe theo. Chỉ chốc lát sau Đoàn Tĩnh Nhân cầm một tấm chi phiếu giao cho Gia Minh, mấy người tiền nạng ra cửa.

Ông chủ tạp hóa thấy vậy thì vui mừng hỏi:

"Sa Sa! Gia Minh! Tất cả đã về rồi à?"

"Đúng vậy, lão Dương, hôm qua mới về tới nhà."

Đoàn Tĩnh Nhân cười đáp lại.

Ba người Gia Minh cùng nhau đi tới điểm dừng xe bus, mẹ Diệp phất tay bảo đừng đi nữa, nhưng mới đi được một đoạn, hình như lại nhớ ra cái gì đó bèn ngoắc tay bảo Linh Tĩnh:

"Linh Tĩnh, tới đây!"

Ba người dừng bước, Linh Tĩnh chậm chạp chạy tới.

Khoảng cách cũng không tính là quá xa, Gia Minh và Sa Sa chờ ở ven đường, tuy rằng thanh âm loáng thoáng, nhưng với thính lực của Gia Minh, hẳn có thể căn cứ vào môi mà đoán chữ.

Chi thấy Linh Tĩnh đứng trước mặt mẹ mình một lúc, Đoàn Tĩnh Nhân nhẹ nhàng phất nước trên mái tóc của nàng, nhẹ giọng nói:

"Ba người các con... sau này quyết định gì chưa?"

-o0o- Cũng hiểu là mẹ mình đang lo lắng vấn đề này, Linh Tĩnh cúi đầu nói một câu: "Mẹ..."

Đoàn Tĩnh Nhân liền thở dài.

"Bảo các con thế nào mới tốt đây, đã lớn thế này rồi mà vẫn phải để người khác quan tâm... Trước đây chúng ta vốn nghĩ con và Gia Minh là một đôi, nhưng vì có Sa Sa, cha con và mẹ đều thâm hối tiếc, ba người có thể làm bạn cả đời, chứ mẹ chưa từng thấy ai làm vợ chồng mà cả đời vui vẻ được. Nhưng ba đưa các con ai cũng giống con của mẹ, hiện giờ ngay cả máng mẹ cũng không đành lòng."

"Mẹ, chúng con làm bạn cả đời như vậy không tốt hay sao..."

Linh Tĩnh nhỏ giọng lầm bầm, nhưng cái đầu liền bị cốc một cái.

"Cố bạn bè nào như vậy không, hai cô gái một người con trai, chắc chắn là có lúc các con sẽ muốn độc chiếm. Ba người các con từ nhỏ lớn lên với nhau, tình cảm như thế nào cha con và mẹ đều biết, so với vợ chồng, anh em đều thân hơn, nếu không có chuyện thì thôi, cho dù có chuyện cãi nhau thì cũng mau chóng làm lành, mẹ không sợ các con cãi nhau, mà là sợ các con sau này không làm được bạn bè với nhau nữa. Gia Minh trở về mấy ngày nay... đều ở

chung với các con đúng không?"

Linh Tĩnh mím môi gât đầu, đại khái là lẩm bẩm một tiếng:

"Dạ."

"Ai..." Đoàn Tĩnh Nhân vuốt ve gương mặt con gái:

"Có tránh thai không?"

Linh Tĩnh trầm mặc một lát:

"Mẹ, chúng con muốn... sinh em bé..."

Đoàn Tĩnh Nhân nhắm hai mắt lại, sau một lát mới mở ra:

"Mẹ hiểu rồi, mẹ hiểu rồi... Vừa mới trở về, có ý nghĩ này cũng là bình thường thôi, ba người các con hiểu chuyện từ nhỏ, đây là chuyện cả đời, quyết định thế nào sẽ có quả đó, sau này phải cố gắng có trách nhiệm với nhau... Mẹ muốn con tại nơi này thề, sau này có như thế nào cũng không được cam chịu, không được để cho chúng ta lo lắng cho con như bốn năm vừa rồi, có được không?"

Linh Tĩnh đưa tay xoa xoa mắt:

"Mẹ, ta sẽ, con đảm bảo sẽ không làm cho bố mẹ lo lắng nữa."

Đoàn Tĩnh Nhân cười cười:

"Chỉ là chút lo lắng thôi, không sao đâu, đã sinh con ra thì đương nhiên là phải quan tâm, nhưng mà bốn năm trước Gia Minh hầu như đã chết, ta và cha con đều sợ hãi nhưng cũng không biết làm thế nào. Thực ra từ nhỏ tới lớn, Gia Minh bình tĩnh hơn hai đứa nhiều, tình cảm của con và Sa Sa rất tốt, sau này nhớ kỹ rằng phải biết nhường nhịn nhau... Chuyện này chính con phải có chừng mực, mẹ cũng không muốn nói nhiều..."

Nói đến Gia Minh, Linh Tĩnh liếc mắt sang bên này, lúc chạm vào ánh mắt của Gia Minh, nàng lại nhìn Linh Tĩnh nói:

"Nó có... phải là người hoa tâm không..."

"Gi ạ?"

"... Không có gì."

Tóm lại là không thể nào nói chuyện của Nhã Hàm cho mẹ mình biết được, Linh Tĩnh không cam lòng lắc đầu, Đoàn Tĩnh Nhân nhìn con gái như vậy, cũng không khỏi được cười lắc đầu, sau đó nói:

"Dù sao thì Sa Sa không cũng có nhà, Gia Minh thì chẳng có tâm gì với Hoàng gia, sau này các con đều phải coi nhà mẹ như nhà mẹ đẻ, mẹ coi ba đứa như anh em tốt cả đời... Đêm qua mẹ nói chuyện với bố con thật lâu nhưng cũng không có kết quả, nếu như đánh chửi các con mà nên chuyện thì ba mẹ cũng làm, thôi đành chịu vậy."

Thấy nàng nói ra mấy câu cuối này, Gia Minh lắc đầu cười nhưng trong lòng lại âm ập, một lát sau Linh Tĩnh chạy về, hai mắt có lệ.

Trời mưa nhỏ nhưng Diệp Thị Võ Quán vẫn theo thường lệ mở cửa, ba người rãnh rỗi không có chuyện gì, cho nên cũng tới xem. Võ quán có khoảng hơn 20 học sinh nhưng đến tập cũng không phải là đông đủ, tuy rằng phương pháp huấn luyện mặc dù không có tính độc ác, nhưng mà rèn luyện thân thể thì lại có trợ giúp lớn, hơn nữa bầu không khí dạy học rất tốt, Diệp Thị Võ Quán ở trong một cái hèm nhỏ nhưng lại đầy ắp tiếng cười.

Các học đồ tới luyện tập trong nửa tháng nay rất đông, phải nói là từ khi Linh Tĩnh trở về nhà. Diệp sư phụ có một cô con gái xinh đẹp đương nhiên ai cũng biết, bốn năm nay Linh Tĩnh không trở về, có một khoảng thời gian học sinh cũng không đông lắm.

Lúc này Linh Tĩnh đã trở về, tuy rằng hơi gầy nhưng khí chất dung mạo đều phải dùng từ kinh diễm để hình dung.

Hôm nay lại có hai đại mỹ nữ vào võ quán, bầu không khí đột nhiên trở nên cao nhất, cứ hai người tỉ đấu với nhau trên võ đài, tiếng ha ha vang lên không dứt.

Đám người này cứ liên miện gọi "Sư tỷ" "Sư tỷ", Linh Tĩnh và Sa Sa thì lui tới bưng trà rót nước, thỉnh thoảng cùng họ nói chuyện vài câu, Linh Tĩnh bốn năm này ở Viên cũng vẫn luyện tập thường xuyên, nhưng đối với võ thuật nàng đã không còn hứng thú, tính tình nàng dịu dàng, không muốn động tay động chân nữa.

Sa Sa ở U Ám Thiên Cầm học tập bốn năm, ở trong mắt nàng những người này đương nhiên là không cùng một đẳng cấp.

Diệp Hàm và Gia Minh đều ở đây, hai cô gái biểu hiện vô cùng dịu dàng. Gia Minh thì ngây ngô đứng trong một góc gỗ gỗ đập đập, giúp bố Diệp sửa chữa một số dụng cụ đã cũ.

Những học sinh này đâu có hứng thú gì với mấy tên đàn ông, có hai nữ học sinh trong quán thấy Gia Minh chẳng đẹp trai gì, cho nên trọng tâm câu chuyện vẫn là Linh Tĩnh và Sa Sa.

Ai chẳng muốn biểu hiện trước mặt mỹ nữ, ba người Gia Minh chỉ nói chuyện phiếm với nhau vài câu, nhưng mà thái độ lại thân thiết cho nên buổi chiều có người hướng "sư huynh Gia Minh" khiêu chiến, thỉnh cầu chỉ điểm một phen.

Người này đại khái là người mạnh nhất được các học sinh khác tiến cử, cao hơn Gia Minh một cái đầu, thân thể rắn chắc, có thể nhận ra đây chính là thành quả của một thời gian dài luyện tập.

Bọn họ chủ yếu là muốn biểu hiện một chút, không có ác ý gì, Gia Minh cũng chỉ cười theo lắc đầu, đi lên lôi đài.

Quyền thứ nhất đánh tới, hấn đưa tay ra đỡ, hữu quyền đá "Hô" một tiếng đến trước mắt người kia rồi dừng lại tầm 2 giây, hấn cười lui ra phía sau hai

bước, ý bảo tiếp tục.

Người nọ tập trung tinh thần, cẩn thận từng li từng tí tiếp cận, một quyền này vừa mới vừa đánh ra, kinh phong đột nhiên đập vào mặt, nắm tay lại dứng trước mặt hắn, làm cho hắn không kịp cả chớp mắt.

Liên tục bốn năm lần đều là như vậy, mọi người bây giờ mới hiểu được chênh lệch giữa đôi bên, đặc biệt là lần cuối cùng, người kia chi chăm chú bảo vệ thân mình, nhưng mà chỉ trong chớp mắt, hai tay phòng ngự đã bị trực tiếp đẩy ra, Gia Minh di chuyển như điện, ra quyền như sấm sét, chỉ trong mấy giây đã điem liên tục vào trên dưới toàn thân của hắn như đầu, gáy, ngực, bụng, chân, đầu gối, thắt lưng, lưng.

Mỗi một quyền này chỉ dừng lại ngay sát thân hình đối phương, sức gió phần phật làm cho quần áo hắn rung lên, màn võ biểu diễn nhưu trong phim này khiến cho toàn bộ võ quán đều yên tĩnh, sau đó than thở sợ hãi và nghị luận trong suốt một buổi chiều.

Nhưng mà, Gia Minh sau khi biểu diễn xong, người kia tâm phục xuống đài, lòng háo thắng của Sa Sa lại bị kích thích, nàng nói:

"Chi biết bắt nạt người khác."

Nàng tung mình lên lôi đài, Gia Minh trong lúc nhất thời có chút bất đắc dĩ. Sa Sa mấy năm nay ở U Âm Thiên Cầm đích thật là đã trải qua huấn luyện nghiêm ngặt, nhưng mà khi thấy nàng bỏ nhào tới, lại giống như là mấy năm trước... hai người ti võ với nhau.

Hắn vẫn né tránh như cũ.

Nhớ lại, trước kia Gia Minh ở trên cái lôi đài này, mỗi khi bị buộc phải ti võ thì hắn đều chọn cách né tránh, khi đó Sa Sa còn nhỏ, hai người trở thành một đôi oan gia, bây giờ mọi người đã trưởng thành, cái lôi đài trở nên tương đối nhỏ hơn, Sa Sa đuổi theo, hai người cứ như vậy đuổi đánh nhau.

Né tránh, xoay người, bảm trụ, lộn mèo, vô số động tác cứ lặp lại liên hoàn, khi thì như máy móc, khi thì như say rượu, khi thì như múa, đôi khi còn có thể nắm lấy góc mái nhà tung mình như trong TV, bởi không cần che giấu, cho nên Gia Minh cứ ung dung né tránh thế công của Sa Sa, cho tới khi Sa Sa kêu to "không được trốn." thì hắn mới dừng lại.

Sa Sa lúc này đã tấn công mạnh mẽ khác xa người thường, nàng xuất thủ dững mãnh, Gia Minh tiến lên trước không ngừng phát tay đón đỡ. Thực lực đã thể hiện, mọi người chỉ còn cách là trợn mắt há mồm mà xem, phách phách bạch bạch quyền cước tấn công như chớp giạt không ngừng.

Mười mấy phút sau, Sa Sa thở hổn hển kêu to:

"Dừng đánh nữa!"

Thừa dịp Gia Minh ngừng tay, nàng tung một quyền đâm thẳng vào vai hắn, ầm một tiếng, Gia Minh ngã trên lôi đài, Sa Sa hô to "thắng lợi" vỗ tay nháy cẳng. Linh Tĩnh thì oán trách lăm lăm "chơi xấu".

Tuy rằng thủ đoạn chơi xấu, nhưng những học viên dưới đài bây giờ chẳng dám nói gì, cho dù là Gia Minh hay là Sa Sa, bọn họ cũng không thể nào mà so sánh được.

Gia Minh đón một quyền kia là vì tình cảm, hấn mang theo vành mắt đen xỉ tuyên bố mà đợi mẹ Diệp về tổ cáo, nhưng chỉ tới khoảng 2h, vốn cái vành mắt đen ngòm kia đã biến mất.

Sau chuyện này chừng một tháng, học đồ của Diệp Thị Võ Quán nhiều gấp đôi, phần lớn là bạn của những học đồ nơi đây.

Chạng vạng thì mẹ Diệp trở về, cả nhà quây quần ăn cơm tối, do vụ tai nạn tối qua, hôm nay mẹ Diệp phải tới cục cảnh sát một lần, nàng nói tới chuyện người bị thương mà có chút oán giận.

"Hai cái đùi đều bị đụng gãy, cột sống thì có chuyện, giai đoạn nguy hiểm còn chưa qua, có bị liệt hay không còn rất khó nói, trong khi điều kiện của gia đình kia lại không được tốt lắm, nếu như không có tiền... Gia Minh con lúc đó cấp cứu tốt lắm, nếu không thì hấn sẽ chết ngay lập tức ở hiện trường mất."

Gia Minh bắt đầu dĩ lác đầu:

"Nếu mà như mẹ nói thì hấn chết ngay lúc đó còn tốt hơn."

"Sao có thể nói như vậy, bây giờ y học tiến bộ từng ngày, biết đâu sau này hấn vẫn còn hi vọng khôi phục, như vậy mới là chuyện tốt... Huống chi đã có biển số xe, người gây tai nạn sẽ tìm tới..."

Nàng nói đến đây lại cười rộ lên:

"Được rồi, Gia Minh, sau này con định thế nào? Còn muốn làm bác sĩ ngoại khoa không? Mẹ thấy kỹ thuật của con rất tốt đấy."

"Con cũng không biết nữa, có khi lại muốn bán hạt dè rang đường."

Hấn nói tới câu này, Linh Tĩnh ở bên cạnh cười phụ họa:

"Chúng con có ý định mở một cửa hàng nhỏ, chuyên môn bán hạt dè rang đường."

Gia Minh ở bên cạnh bĩu môi, trước khi vợ chồng bác Diệp kinh ngạc ngẩn ngơ thì hấn đã nói:

"Nàng nói vui đấy."

Nhìn trai thì như rồng, nữ thì như phượng, tuy rằng vợ chồng bác Diệp chưa chắc sẽ kỳ thị nghề nghiệp, nhưng nếu như con gái mình đi Viên học 4 năm trở về cùng bán hạt dè rang đường với Gia Minh, thì cho dù có thuyết phục thế nào họ cũng khó chịu.

Sa Sa và Gia Minh lúc này vẫn chưa có dự định gì cho tương lai, mọi người sau một phen thương lượng, bố Diệp vẫn đem cái ý định mang võ quán truyền lại cho Gia Minh, tuy rằng không thể nào bức hấn nhận được.

Mẹ Diệp thì muốn Gia Minh và Sa Sa tới trường học bổ túc, sau đó học tiếp bốn năm đại học, Gia Minh có cơ sở y thuật, nếu như hấn đi học y, Sa Sa sẽ làm y tá, đương nhiên, đây cũng chỉ là ý kiến tạm thời, cái chuyện Linh Tĩnh bán hạt dè rang đường bị bỏ qua, khiến cho Linh Tĩnh cứ lảm bảm mình bị bán

đứng.

Cứ như vậy vào lúc tối, mưa dần dần ngừng, biết được Linh Tĩnh trở về là Julian chạy tới, sau khi gặp mặt Gia Minh, Linh Tĩnh cũng đưa ra thỉnh cầu hủy bỏ hợp đồng với Julian, tuy rằng không tán thành con gái buông bỏ đàn đươg cầm, nhưng đối với chuyện này, vợ chồng bác Diệp cũng không nói quá nhiều.

"Chuyện này... đây chính là nam nhân mà em đợi lâu như vậy sao..."

9h tối, Linh Tĩnh một mình tiễn Julian ra ngoài, dưới đèn đường, thần sắc Julian có chút phức tạp, hần vẫn không cam lòng nhưng cũng không cách nào tưởng tượng được, Linh Tĩnh dùng Gia Minh đã hủy bỏ hợp đồng mới mình. Tuy rằng với quan hệ của Julian, cái hợp đồng này có thể bỏ, nhưng nếu như đã ký rồi thì kiểu gì mình cũng thiếu đối phương một nhân tình.

Nói tới Gia Minh, Linh Tĩnh cười cười:

"Đúng vậy, hần không đặc biệt đúng không, cũng không đẹp trai, nhìn bề ngoài thì chẳng có chỗ nào xuất chúng."

"Khí chất tương đối đặc biệt..."

Nói một câu này, Julian nhìn Linh Tĩnh:

"Sau này làm sao bây giờ? Chẳng nhẽ bỏ đàn đươg cầm như vậy sao?"

"Có lẽ là tìm một nhà hàng hay khách sạn nào đó diễn tấu, mà chuyện này để sau hãy nói."

"Diễn tấu được là tốt, vẫn sẽ có người phát hiện ra em, em có thiên phú, có tài hoa, nếu như sau này vẫn làm thì tại sao bây giờ không chính thức lựa chọn luôn đi?"

Hần dùng một chút rồi nói tiếp:

"Về phần cách nghĩ của tôi đối với em, em hoàn toàn không cần phải lo lắng, tôi chỉ muốn coi em như một tác phẩm hấp dẫn nghệ thuật gia, nhưng nếu như em phản cảm với điều này, tôi sẽ không can thiệp vào cuộc sống của em nữa."

Nghe thấy hần nói như vậy, Linh Tĩnh ngừng lại, sau đó trịnh trọng hướng Julian bái một cái:

"Cám ơn thầy đã chiếu cố em khi em còn ở Viên, nói thật... em vẫn thích âm nhạc, nhưng mà nó không phải là thứ quan trọng đối với tính mạng của em, với em mà nói, điều tối quan trọng là được ở cùng với người yêu của em, làm việc gì cũng được, em mong rằng mỗi ngày khi trở về nhà đều có hần, sau này có con, em sẽ hi vọng hần sẽ cùng với em chăm sóc nó, nếu bảo em làm đại minh tinh gì đó, em không làm được đâu, cho dù như thế nào... cám ơn thầy."

Bọn họ nói chuyện với nhau sau khi đi ra khỏi ngõ thì dừng lại, Julian đi về phía trước, Linh Tĩnh xoay người trở về nhà, ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, bọn họ biến mất trong tầm nhìn của nhau.

Buổi sáng hôm sau, vì chuyện tai nạn xe cộ có người tìm tới bệnh viện Đoàn Tình Nhân uy hiếp, tối hôm đó còn có mấy tên lưu manh chặn nãng ở giữa đường tiến hành đe dọa, nhưng bởi mẹ Diệp giấu diếm, khi biết chuyện này đã là buổi tối thứ ba...

ÂN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 467

Hội Đồng Học (1)

Đối với những thứ kiểu như hội đồng học (những người cùng học một trường), nó chẳng bao giờ có sức hấp dẫn Gia Minh, từ trước đến nay hắn không nhiều bằng hữu, tính cách thì tương đối lạnh lùng, người khác khó mà thân cận.

Trước kia khi gặp đám người Vương Đồ Giai ở Đông Phương gia, họ có nói tới chuyện tập trung gặp mặt, bên ngoài thì vẫn tiếp nhận thiệp mời, nhưng sâu trong nội tâm thì hắn không nghĩ tới chuyện này.

Đương nhiên, tính cách của hắn vẫn luôn không hợp với đám đông, nhưng Linh Tĩnh và Sa Sa thì lại khác, họ được vợ chồng bác Diệp đồng ý, trong lòng đều như trút được gánh nặng thờ phào nhẹ nhõm.

Cũng vì vậy hai nàng mới có tâm nghĩ tới những chuyện như thế này, nếu đã có thiệp mời, Linh Tĩnh và Sa Sa đương nhiên là có dự định muốn đi ---- Trước đây hai nàng đều là những học sinh nổi danh, thậm chí có người còn coi họ là thần tượng.

Sau này khi Linh Tĩnh đi Viên hoàn toàn phong bế mình, Sa Sa thì trở thành tội phạm bị truy nã, đã bốn năm rồi các nàng không liên lạc với bạn bè, đúng là có chút nhớ nhưng.

Họ muốn tham gia hội đồng học là vì còn một nguyên nhân khác, mấy ngày nay họ liên tục ở võ quán, mặc dù được vợ chồng bác Diệp ngắm ngàng đồng ý, nhưng cho dù thế nào trong lòng họ vẫn có tâm lý ngại ngùng.

Bị vây ở trong trạng thái này, bọn họ không dám ở trước mặt vợ chồng bác Diệp biểu hiện quá mức thân thiết, cho nên hành động không được tự nhiên. Cứ như vậy ba người thương lượng, lợi dụng chuyện hội đồng học để đi ra ngoài, tối hôm đó họ sẽ gọi điện về là khuya rồi không về ngủ.

"Chắc là bố mẹ cũng khó nghĩ lắm, chúng ta nhiều năm biến mất bây giờ xuất hiện lại thành ra như thế nào, họ không biết mắng chửi như thế nào cho tốt..."

Đứng ở trước gương kiểm tra lại hình ảnh của mình, Linh Tĩnh lắc đầu sau đó nhìn Gia Minh đang ngồi xem truyện tranh nói:

"Nghịệp chương của cậu rất nặng đó!"

Để đi tham gia hội đồng học, các nàng đã mất hơn 10 phút chuẩn bị, trên mặt cũng có trang điểm nhàn nhạt, cái áo ngắn tay ưu nhã thuần khiết, chiếc quần bó thân, kính đen thời trang, mang lại cho người khác một cảm giác xinh đẹp và thông minh, giống như sinh viên mới tốt nghiệp ra trường.

Chỉ chốc lát sau, Sa Sa từ ngoài cửa đi tới, trên người mặc một cái áo mát mẻ mùa hè, một cái váy ngắn sáng ngời chỉ dài tới đầu gối, để lộ hai chân thon

dài trắng bóc, trên mang một đôi xăng-dan trắng như thủy tinh, một đôi tất trắng mỏng bao lấy hai chân gọn gàng.

Thấy trước đây nàng chưa từng mặc như vậy, Linh Tĩnh và Gia Minh đồng thời tiếng huýt gió.

"Thật xinh đẹp..."

"Có cần tớ mang súng theo không..."

"Tại sao?"

"Tối hôm nay ai mà nhìn đầu gối Sa Sa tớ bán hết..."

Hai người nói chuyện làm cho khuôn mặt Sa Sa ửng hồng, nhẹ nhàng xì một tiếng, xoay người định đi:

"Thôi vậy, tớ về thay bộ khác."

"Đừng mà!"

Linh Tĩnh vội vàng cười tiến lên ôm lấy nàng, nói:

"Yêu chết mất... Sa Sa để cho tớ cắn một cái có được hay không..."

Sa Sa cười khê gất một tiếng, nàng để tóc đuôi ngựa mang tới cảm giác thanh lương nhẹ nhàng, chỉ có duy nhất một sự thay đổi đó là trước đây nàng không bao giờ mặc váy ngắn và đi xăng-dan.

Thực ra, bốn năm qua nàng chấp nhận đau khổ tập luyện ở U Âm Thiên Cầm, khí chất cũng đã sớm có thay đổi, không còn giống một người dễ kích động như trước kia.

Nếu như không phải ở trước mặt Linh Tĩnh, thì cái tâm tình ngay thẳng và ngây thơ sẽ không bao giờ biểu lộ ra, thỉnh thoảng vẫn biểu lộ ra cái cảm giác lạnh thấu xương, giống như dao tuốt khỏi vỏ, quân nhân chinh chiến lão luyện vậy.

Bốn năm xa nhau kiểu gì cũng tạo thành vết thương trong lòng bốn người, nhưng hiện giờ họ chỉ mong nó mau chóng xóa nhòa đi.

Bộ trang phục này của nàng có phần nguy trang, Gia Minh nhận ra nó hơi gượng ép, nhưng cuối cùng vẫn có thể ẩn giấu những gì không giống với người thường của nàng.

Đùa với Linh Tĩnh một lúc, Sa Sa chỉnh lại quần áo, Linh Tĩnh thì đố kị Sa Sa chân dài, muốn tóc váy nàng lên cắn một cái. Tầm khoảng 4h30, ba người ra ngoài, trên tay ai cũng cầm một tấm thiệp mời họp mặt.

Bốn năm qua đi, đa phần những người bạn của nàng đã tốt nghiệp đại học, đây đương nhiên không phải là lần đầu tiên họp mặt gặp nhau, nhân số tham dự khoảng hơn 1000 người, địa điểm tổ chức là một khách sạn cao cấp ở Giang Hải.

Từ trên xe taxi bước xuống, thời gian đã là hơn 5h, bọn họ hỏi một nhân viên khách sạn xem có "Hộp khóa 2000 của Học viện Thánh Tâm " hay không.

Đột nhiên họ nhận ra một tấm biển thông báo thật lớn, ở bên cạnh có 6 người đang tục lục đón khách, Linh Tĩnh cau mày.

"Người mặc váy tím là La Tĩnh Văn đấy, không ngờ lại xinh đẹp như vậy... Gia Minh, cái tên Lương Minh kia kiểu gì cũng là bạn học cùng lớp, chẳng phải cậu đã nói là gặp cả Lý Tùng cùng Vương Đồ Giai ư, tớ có ấn tượng với bọn họ đấy... Người mập mạp kia là ai vậy, không có ấn tượng chút nào... Sa Sa, cậu nhìn cái tên vóc người cao lớn kia chẳng phải là tuyến thủ bóng rổ Đới Chí Cường hay sao, nghe nói đã từng theo đuổi cậu đấy... Nhìn đi nhìn đi..."

Còn chưa tới cửa có người đã nhận ra họ, Linh Tĩnh liếc thoáng một phen, sau đó cười bắt chuyện với mấy người kia, đa phần mọi người đều biết nàng tu nghiệp âm nhạc 4 năm ở Viên, bây giờ họ đối với nàng như đối với một chuyên gia âm nhạc.

Gia Minh đương nhiên là cũng hỏi thăm đám người Lương Minh, La Tĩnh Văn một tiếng, Sa Sa thì không quen biết đám người này, chỉ duy nhất có tên bóng rổ là theo đuổi nàng, cho nên nói chuyện rất miễn cưỡng, đứng ở bên cạnh Gia Minh và Linh Tĩnh có chút lạnh lùng.

Khí chất của nàng lúc này đang dịu dàng hơn rất nhiều, sau khi ký tên Liễu Hoài Sa vào biển, mấy người phụ trách tiếp đón nàng cũng không có ấn tượng mấy nên không ai nhận ra.

Người khác lục tục kéo tới, bọn họ đương nhiên không có khả năng cứ đứng ở cửa ôn chuyện, sau khi ký tên, mấy người đi vào, trong đại sảnh lúc này mới có tiếng nghị luận.

"Là Diệp Linh Tĩnh và Liễu Hoài Sa đấy, nhưng sao 4 năm nay không nghe thấy tin tức của bọn họ..."

"Ba người bọn họ trước đây ở chung với nhau, hiện giờ vẫn ở chung..."

"Hình như đã có sự thay đổi..."

"Nghe nói trước đây Liễu Hoài Sa chẳng phải đã bị truy nã hay sao, tôi đã nghe tới chuyện này, còn xem được cả lệnh truy nã, sao bây giờ lại không có chuyện gì?"

"Không biết, chẳng phải Cố Gia Minh bị đi tù hay sao... Dù sao thì từ sau khi tốt nghiệp cấp 3, chúng ta không ai biết tin tức của họ, chỉ biết Diệp Linh Tĩnh đi Viên..."

Loại chuyện này không có khả năng làm sáng tỏ, mọi người cứ liên tục nghị luận với nhau, nghĩ đến chuyện Gia Minh ngồi tù, Sa Sa bị truy nã, chắc rằng đề tài này sẽ không thể diễn ra trong một thời gian ngắn được.

Ba người đi vào trong cũng nhìn thấy mấy khuôn mặt ấn tượng, đi thẳng lên lầu hai, bọn họ nhận ra phòng yến hội đã có rất đông người, ít nhất cũng có khoảng 4, 500 người.

Phòng yến hội này đã được bao cả một tầng của khách sạn, gần trăm cái bàn tròn đã được bố trí từ trước, điều hòa ở giữa tòa không khí lạnh, trời chiều hoàng hôn chiếu vào phủ một lớp vàng trong phòng.

Có mấy bàn và một số người trên bàn chủ tịch là họ có quen biết, cái bàn chủ tịch bây giờ giống như một cái phòng karaoke, trên đó có bày biện các loại nhạc khí, phía sau có một cái màn hình lớn.

Một người vóc người cao to đang cầm Microphone hát bài “bằng hữu”, giọng hát không cao lại hơi khàn khàn, nhưng khi gào lên đúng là có một ý vị khác.

Một số người quen ở bên cạnh nghịch các loại nhạc khí, một người vừa đánh đàn dương cầm vừa liều mạng lắc đầu, cái trống thì bị một người cầm hai cái dùi đánh như mưa kiếm.

Đến nơi này, Linh Tĩnh và Sa Sa lập tức nhận ra mấy người bạn mà mình quen biết, ba người nhập vào trong đám người, cũng thình thoảng có người chạy tới chụp vào vai của Gia Minh:

"Ai! Có Gia Minh!"

Đã nhiều năm không gặp, khi học bạn bè có bao nhiêu giao tình bây giờ thể hiện ra hết.

Thình thoảng có người chào hỏi Linh Tĩnh và Sa Sa, sau một lúc thì Gia Minh đứng chông chơ, chẳng có ma nào thêm gặp hần nữa, nhưng Linh Tĩnh và Sa Sa thì bạn bè vây thành vòng tròn.

Ba người đương nhiên là không có khả năng đứng cùng một nơi, mấy phút sau, bọn họ chia nhau ra, Linh Tĩnh và Sa Sa đi gặp những người bạn khác nhau, Gia Minh thì cầm lấy một chùm nho, vừa ăn vừa đi.

Mấy trăm người hiện có ở đây đã bao trùm toàn bộ các lĩnh vực trong xã hội, trải qua một thời gian nói chuyện thì đủ loại sự tình hứng thú tuôn ra, trò chuyện trên trời dưới đất, nhưng cũng có đám tập trung lại đánh bài, đánh bạc, có bàn thì chơi đấu tay, những người xung quanh cổ vũ ồn ào, cũng có những bạn học nam nữ trước kia có tình cảm với nhau cười cười nói nói.

Gia Minh đi lại trong đám người, thình thoảng chào hỏi một số người.

Cứ đi như vậy, hơn mười phút sau, ánh mắt của hần hướng sang ban công, có một thân ảnh hiện lên trong mắt, cùng lúc đó, bóng người kia cũng nhìn sang.

Đây chính là Đông Phương Uyển đang mặc một bộ đồ màu đen.

Có thể nhận ra loại tụ họp này cũng phân chia đẳng cấp, lúc này Đông Phương Uyển đang ngồi ở trên ban công nói chuyện với một số người, nàng dựa vào lưng ghế dựa, vừa nói chuyện ánh mắt không ngừng nhìn vào trong đại sảnh.

Bây giờ nàng đang cầm một điếu thuốc, đang muốn đưa lên môi châm lửa thì lại nhìn thấy Gia Minh, nàng sững sờ một lúc, sau hai giây nàng nhìn nam

nhân đối diện cười một cái, đặt điều thuốc xuống bàn.

Câu chuyện của hai người chắc có liên quan tới việc làm ăn, khi nhìn lại thì thấy Gia Minh đang phun hột nhỏ, Đông Phương Uyển nhìn Gia Minh vài lần, chậm rãi thu điều thuốc vào hộp, mỉm cười nói chuyện cùng với người kia.

Xem ra đã có nhiều thứ thay đổi, một cô nữ sinh nóng nảy trước kia bây giờ đã trưởng thành rồi...

Gia Minh suy nghĩ một chút, nhún vai cười, tiếp tục đi về phía trước.

Trong đại sảnh nói ồn ào náo nhiệt, người hát bây giờ đã là một người khác, đang hát bài “bạn ngồi cùng bàn”, lúc hát xong có người muốn đoạt micro cho nên cự cãi, một đám người xông lên đánh nam nhân kia xuống.

Một cô gái giành Microphone nói:

"Bây giờ xin mời ca sĩ vĩ đại của chúng ta, nhà diễn tấu đàn dương cầm, nhà biểu diễn nghệ thuật... Diệp Linh Tĩnh bạn học biểu diễn..."

Họ mang theo vỏ số danh hiệu vĩ đại đẩy Linh Tĩnh lên biểu diễn.

Ở cách đó tương đối xa, Gia Minh nhìn Linh Tĩnh đang đùa giỡn với mấy bạn trên sân khấu, sau đó cầm một cái đàn ghi ta, cười ngồi ở trước micro, nhẹ nhàng cất tiếng hát điều luyện trong bài “về hiện tại, thấy tương lai”.

Linh Tĩnh vốn có kinh nghiệm sân khấu phong phú, cho nên tiết mục biểu diễn vô cùng thuận buồm xuôi gió, thái độ thì thoải mái rất hợp với bầu không khí này, hát xong một đoạn, không ít người đã chú ý, vỗ tay ủng hộ nhiệt liệt.

Gia Minh cảm thấy giọng hát này khác với giọng hát réo rất hôm nọ, cười xoay người, chỉ nghe bịch một tiếng, một bóng người màu đen xuất hiện trước mặt, sau đó có tiếng gió rít lên.

Bóng người phía trước đá thẳng vào bắp chân của hắn, hắn có chút bất đắc dĩ thở dài, thuận tay đẩy bàn chân kia ra.

"Thôi xin đi, mọi người đã lâu không gặp, không cần chào đón nhiệt tình tới mức này chứ..."

"Cậu chưa chết, tớ vui mừng lắm biết không..."

"Cũng nhờ phúc cậu nên mới sống tới giờ, đương nhiên nếu như cậu không nghiêng răng nghiêng lợi, thì tớ lại càng cảm động hơn một chút..."

Gia Minh vuốt tay, có chút bất đắc dĩ nhìn về phía đôi chân nhỏ phía trước đang tức giận giậm chân thỉnh thịch.

"Đã lâu không gặp, bạn lớp trưởng."

Trước đây khi hai người còn là học sinh, sợ rằng rất khó tương tượng tới lúc hai người hòa hợp ngồi với nhau nói chuyện phiếm, loại ý nghĩ này phần lớn tới từ Gia Minh, nhưng cho dù như thế nào, chỉ ít ở trong lòng Đông Phương Uyển cũng không dự đoán được lần gặp mặt này lại khác:

“tên kia tính cách ác liệt, ở cấp 3 có bao giờ nhường nhịn ai đâu, quan hệ giữa mình với hắn luôn luôn cãi vã, sau đó lại còn cảm ơn mình "Cảm ơn cậu đã mời tớ đi chơi" giống như một lời từ biệt khiến cho nàng chấn động và luống cuống, không kịp phản ứng gì khác nữa.

Trong thời gian 4 năm sinh viên, nàng cũng không tưởng tượng tới cảnh lúc gặp mặt sẽ như thế nào, bốn năm trước trong một ngày hè chói chang, họ gặp nhau lần cuối cùng, cái việc xuất thủ phóng đãng khiến cho nàng cảm nhận được một loại khí tức tuyệt vọng trong lòng hắn.

Hai năm sau khi anh trai báo tin rằng hắn đã chết, nàng cũng không có vô cùng kinh ngạc, chỉ là mỗi khi nằm mơ thấy câu nói kia, nàng lại giật mình nhận ra, mình đã bỏ lỡ thứ gì đó.

Loại tâm tình này đương nhiên là không cách nào biểu hiện ra ngoài, hai người tìm một cái bàn tròn dựa vào cửa sổ ngồi xuống, giống như những người khác nói mấy câu chuyện.

Trên sân khấu Linh Tĩnh đã biểu diễn xong, nàng thấy nam nhân đối diện phát tay cười cười, sau đó Linh Tĩnh biến mất trong đám đông.

Trong tâm câu chuyện của Đông Phương Uyển không nhiều, nàng lấy ra một điều thuốc thơm, cúi đầu suy nghĩ một chút nhưng vẫn châm lửa.

Nữ sĩ hút thuốc thơm, khói tỏa nhân nhật mang theo một hương vị bạc hà.

"Nghe nói gần đây cậu mở công ty, chắc là thói quen khi nói chuyện làm ăn với người khác?"

Nghe thấy Gia Minh thuận miệng hỏi, Đông Phương Uyển lại lắc đầu, đập tắt điều thuốc đang hút:

"Khi nào gặp lại cừu nhân mới hút."

Câu nói này làm Gia Minh bật cười.

"Ách... Cậu nhắc tới cái lần biểu lộ bị tớ cự tuyệt hay sao? Đâu cần phải ghi hận tới bấy giờ chứ?"

"... Cậu nói hay như hót, nếu như có thật tớ sẽ ghi hận cậu cả đời."

Đông Phương Uyển bật cười, sau đó nói.

"Cậu biến mất 4 năm, Diệp Linh Tĩnh và Liễu Hoài Sa cũng giống như là mất tích 4 năm, hiện giờ xuất hiện lại ở chung với các nàng ấy hay sao?"

"Đương nhiên."

"Rốt cuộc ai là bạn gái của cậu."

"Cả hai."

"Lại vậy..."

Nàng quen biết nhiều người, cho nên lúc này lại có một người bạn tới bắt chuyện, người kia đại khái cũng muốn nói chuyện với Đông Phương Uyển vài câu, nhưng lại không thấy nàng muốn đứng dậy cho nên phất tay rời đi.

Đông Phương Uyển quay đầu lại nói:

"Còn nhớ Hồ Trường Lâm không, nhà hắn mở công ty thương mại bây giờ rất tốt, bạn gái của hắn ở bên kia, trước đây là bạn học lớp 2..."

Từ đó chủ đề câu chuyện lại biến thành giới thiệu bạn học, trên thực tế cho dù Đông Phương Uyển không nói ra thì Gia Minh cũng không thể nhớ hết, 4 năm nay hắn không trở về, Đông Phương Uyển chỉ trò giới thiệu cho hắn biết tình hình bạn học gần đây.

Mấy năm nay nàng chuyên tâm làm công việc làm ăn cho nên biết nhiều, Gia Minh cứ chăm chú ngồi nghe.

Nói như thế hơn mười phút, Đông Phương Uyển mới hơi ngừng lại, nàng đại khái nhìn ngắm Gia Minh khoảng hơn 10 giây:

"À mà, trước đây... chị Tô Ngôn có liên lạc với cậu không?"

"Tất nhiên, nàng là cô dâu của tớ mà, sao vậy?"

Đông Phương Uyển cũng không phản bác, gạt đầu:

"Trước đây chị ấy giúp Nghị Đình cai nghiện, lại còn cho Nghị Đình mượn mấy vạn đồng tiền, hiện giờ Nghị Đình muốn gặp lại nói câu cảm ơn, đồng thời trả lại tiền."

Gia Minh suy nghĩ một chút rồi nói:

"Chuyện này... tớ sẽ chuyển lời giúp."

"Được, tới lúc đó tìm cậu là được, bây giờ cậu ở đâu?"

"Chỗ cũ, căn nhà nhỏ gần học viện Thánh Tâm."

Đông Phương Uyển không khỏi ngần người:

"Không phải... vẫn ở chung cùng với Linh Tĩnh và Sa Sa đấy chứ?"

"Tình huống thôi, dù sao cũng mới về nhà, đôi khi cũng phải ở Diệp gia võ quán, tớ và Sa Sa đều là người không nhà để về."

"Đúng là không hiểu quan hệ của các cậu nữa, mà cậu cũng có thể trở lại Hoàng gia mà..."

Nói tới vấn đề này vài câu, nàng lưu điện thoại, sau đó đưa danh thiếp của mình cho Gia Minh, từ chỗ ngồi đứng lên nói:

"Tớ đi toilet, đợi gặp lại sau."

Thấy Gia Minh gật đầu, nàng mới xoay người rời đi.

ĂN SÁT

Phẩm Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 468

Hội Đồng Học (4)

Trên thực tế thì trong lòng Gia Minh cũng không lo lắng quá nhiều, đối với tính cách ba cô gái này hắn vô cùng hiểu rõ, ít ra cũng biết là sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Linh Tĩnh và Sa Sa không bao giờ cay nghiệt, Nhã Hàm lại còn chừng mực hơn hai người nhiều, lúc này hơn phân nửa là đang nói những chuyện linh tinh mấy năm qua, chỉ là hắn lúc này phải ngồi chờ một cách buồn chán.

Nói chuyện với Đông Phương Uyển nói, nghe Hứa Nghị Đình nói qua một số chuyện của Hoàng gia mấy năm nay, hắn nhận ra, dường như Hứa Nghị Đình đối với Hoàng gia có lòng trung thành thì phải.

Không bao lâu sau Linh Tĩnh và Sa Sa trở về, Nhã Hàm vẫy tay với các nàng, sau đó đi qua bên kia ngồi cùng bàn với một số giáo viên.

Linh Tĩnh và Sa Sa ngồi ở bên cạnh Gia Minh, cùng đám người Đông Phương Uyển, Hứa Nghị Đình nói chuyện phiếm như thường, nhưng mà đối với Gia Minh thì kiên quyết không thềm ngõ ngang gì tới, giống như là tức giận vô cùng, Gia Minh cũng có chút bất đắc dĩ, cảm chén uống trà.

Mười mấy phút sau yến hội bắt đầu, thức ăn từng đợt từng đợt mang tới, người chủ trì lập tức lên đài đọc diễn văn, rồi thì thành viên hội sinh viên, giáo viên...

Kế tiếp là chẳng còn gì để nói, chỉ còn mỗi việc dùng bữa uống rượu, trong đại sảnh mọi người chạy tới chạy lui, cụng ly với người quen, kính giáo viên một chén, sắc trời dần tối, bầu không khí càng náo nhiệt.

Bầu không khí ba người chỡ Gia Minh có chút quý dị, không nói với nhau câu nào, Gia Minh gấp thức ăn cho Linh Tĩnh và Sa Sa, Linh Tĩnh và Sa Sa thấy Gia Minh thích ăn gì thì gấp cho hắn.

Nói chung là nếu như chỉ có ba người bọn họ, thì có trăm mặc quý dị cũng chẳng đáng nói, đằng này lại có cả người ngoài.

Không bao lâu sau Đông Phương Uyển đã phát hiện có điều không ổn, gặp Gia Minh ở lối vào toilet, nhỏ giọng hỏi:

"Các cậu làm sao vậy?"

"Cãi nhau, chắc không bao lâu nữa là tốt rồi."

"Vậy mà các cậu còn bày đặt gấp thức ăn cho người khác..."

Nàng có chút ước ao nói, Gia Minh chỉ lắc đầu:

"Khụ, thực ra gặp cho đối phương toàn là những đồ người ta không thích ăn, để xem ai không chịu được lửa giận..."

Đông Phương Uyển nháy mắt, nửa ngờ nửa tin.

Gần 7h yến hội mới bắt đầu, qua tám giờ rưỡi những thứ gì đáng ăn cũng đã ăn, kế tiếp phần lớn là uống rượu xã giao, nói phét đủ loại chuyện trên đời, một số người thì đi ra ban công hút thuốc nói chuyện, một số người thì tụ tập thương lượng xem buổi tối có... nơi nào để đi không, chẳng hạn như hát karaoke, xoa bóp một chút.

Linh Tĩnh và Sa Sa vẫn không chịu để ý tới Gia Minh mà chỉ nói chuyện với người khác.

Khoảng chừng chín giờ là tới giờ uống nước nhâm nhi, nhân viên phục vụ rất bận rộn, gọi mấy người mà cũng không ai tới.

Gia Minh vừa lúc không có chuyện gì làm, liền tự mình xuống phía dưới cầm đồ uống, mới đi xuống cầu thang, phía sau đã truyền tới tiếng bước chân thanh thúy, Linh Tĩnh nhảy lên lưng hắn, nhẹ giọng nở nụ cười:

"Bị dọa sợ chưa?"

Gia Minh đưa tay ra phía sau ôm nàng:

"Còn tưởng rằng các cậu vĩnh viễn không nói chuyện với tớ."

"Tức giận à?"

"Nào dám..."

"Chỉ chọc tức cậu một chút thôi."

Linh Tĩnh trên người mang hơi rượu, bắt đầu cọ má vào người hắn:

"hoa tâm đại cụ cái..."

Gia Minh trầm mặc không nói, một lát sau lại thấy Linh Tĩnh ở sau lưng hắn làm bầm:

"Chúng ta nên làm cái gì bây giờ, Gia Minh..."

Nàng suy nghĩ một chút rồi nói:

"Đừng có xa nhau nữa..."

Hai cái tay nàng sờ tới sờ lui trên mặt Gia Minh, sau đó đưa mặt tới, môi say nhân đôi...

Ở nơi này đương nhiên không phải là nơi làm những chuyện khác, một lát sau hai người mang theo các loại đồ uống đi tới, Linh Tĩnh lại bắt đầu tiến vào trạng thái "không để ý tới Gia Minh".

Trở lại đại sảnh, nàng đi phía trước, Gia Minh đi phía sau, cách đó không xa có một cái bàn tròn, một tên uống say khướt đang ba hoa chích choè, Gia Minh nghe thấy một ít lời, không tự chủ được ngừng lại.

Ngồi ở cái bàn này chính là đám người Trầm Gia Vĩ, lúc này đại khái họ đang nói tới chuyện lái xe, Trầm Gia Vĩ kia khuôn mặt đỏ bừng, cả người đều người mềm nhũn, phát tay nói chuyện không kiêng nể gì cả.

"... Muốn lái được xe lá gan phải lớn, kỳ thực cũng không có gì... Chỉ cần cậu biết khởi động xe... Năm nào cũng nói tới tai nạn nhưng làm gì có nhiều tai nạn như vậy, con người lúc nào chẳng có ý thức tự bảo vệ... Ý thức tự bảo vệ có hiểu không? Có một số thời khắc nhìn thì rất nguy hiểm, nhưng trên thực tế đều có thể tránh được, phải dùng phân xạ có điều kiện, tớ dùng giác quan thứ 6 để lái xe đấy, ha ha... Những năm này có quyền thế là có tất cả, gây tai nạn thì bồi thường... Tớ có một người bạn, gần đây mới được lên chức, hai hôm trước uống rượu gây chuyện nhỏ, bồi thường chỉ là chuyện nhỏ, nhưng sẽ tạo thành vết tích không tốt cho hắn trong hồ sơ. Tớ tìm người sửa lại video của đội cảnh sát giao thông... Người chứng kiến thì chỉ có một, là bác sĩ, trong nhà còn mở một võ quán nhỏ... Võ quán thì thế nào, nếu cô ta mà dám mở miệng, hôm nay tớ sẽ đốt quán, mai sẽ đốt quan, sự phụ mở võ quán ư, tớ quen một đám toàn là quán quân tán thù, một người đánh mười mấy người, mỗi ngày tới Thích Quán (khiêu chiến) đánh chết hắn..."

Hắn càng nói càng quá đáng, mấy người ở xung quanh thần sắc đều có chút không tự nhiên lại, Dương Thần Quang ở bên cạnh đưa tay vỗ vai hắn, ý bảo hắn đừng nói thêm gì đi nữa, nhưng tên này lại vung tay lên.

"Không có chuyện gì, vẫn sớm... Mọi người đều là anh em, có quan hệ gì... chuyện này... Được rồi, tớ nói tới chỗ nào rồi..."

Dương Thần Quang lắc đầu với mấy người xung quanh, trong lúc nhất thời không ai nói tiếp, đúng vào lúc này có một thanh âm vang lên.

"Nói đến võ quán, kế tiếp thế nào?"

Gia Minh ở bên cạnh nhô đầu ra, đem một lọ hồng trà lạnh đặt vào tay của hắn.

"Không sai, võ quán, a... Hồng trà tớ không thích uống..."

Hắn say khướt mở hai mắt, nói:

"Cố... Cố Gia Minh đúng không? Tôi biết cậu, chuyện này... Liễu Hoài Sa là con ngựa của cậu đúng không, cậu đi nói với cô ta, bây giờ không phải là trước đây, bát canh nóng này nâng ta và Tiểu Mạnh không bung được, mọi người đều là bạn học, con người của tôi đều nói chuyện nghĩ khí, trước tiên phải nói, nếu sa này gặp chuyện không may đừng trách tôi không nhắc nhở..."

"Biết biết."

Gia Minh cười gật đầu, nói:

"Vậy chuyện võ quán thì thế nào?"

"Võ quán... đập phá là được... mà chuyện này có quan hệ gì tới cậu?"

Tuy rằng đang say khướt, nhưng tới lúc này trong lòng hắn vẫn còn một chút cảnh giác, mà ở bên kia, nhận thấy Gia Minh không theo Linh Tĩnh đi tới, Sa Sa, Đông Phương Uyển đều nhìn sang bên này.

Gia Minh kéo tay Linh Tĩnh, nói vài tai nằng mẩy câu, Linh Tĩnh nhìn Trầm Gia Vi, sau đó ánh mắt âm trầm đi tới bên cạnh bắt đầu gọi điện thoại trở về nhà.

Cùng lúc đó, Dương Thành Quang đã đi tới, đại khái hắn cho rằng Gia Minh muốn moi tin gì từ miệng của Trầm Gia Vi, cho nên hắn vỗ vai Gia Minh, nhỏ giọng cảnh báo.

"Cố Gia Minh, cậu cảm thấy chuyện một võ quán nho nhỏ có ảnh hưởng gì tới Tân Hà bang hay không.. Mọi người đều là bạn học, cho tớ một cái mặt mũi, hôm nay đừng gây chuyện ở đâu, tớ không muốn gặp phiền toái gì cả, có biết hay không?"

Ngôn ngữ nghe thì khẩn thiết nhưng mà lại là cái giọng giáo huấn tiểu bối. Gia Minh nhìn Linh Tĩnh gọi điện thoại về nhà, mơ hồ nghe thấy "Mẹ không sao chứ?"

Câu hỏi đó làm cho hắn nhíu mày, quay đầu lại nói.

"Mày là ai vậy?"

Trong nháy mắt, sắc mặt Dương Thành Quang xám lại.

ÂN SÁT

Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 469

Hội Đồng Học (5)

Đại đa số mọi người khi ra trường, đều có một giấc mơ rất đẹp, đó là có một ngày mình công thành danh toại, áo gấm vinh quy, gặp gỡ những bạn học trước đây, họ biết chuyện của mình, biết thành tựu địa vị, biết lực ảnh hưởng của mình mà sợ hãi than thở, từ đó trong lòng sẽ thỏa mãn, ý nghĩa của cuộc sống cũng được thể hiện ở một góc độ nào đó ---- tuy rằng có một số người không giống, nhưng đại bộ phận là như vậy.

Nói như vậy chứ muốn đạt được mục tiêu đó phải kiên trì phấn đấu rất nhiều năm, ban đầu mình chỉ dám khoe khoang một công việc tốt, sau đó bắt đầu có thành tựu, tiền lương bao nhiêu, chức vị thế nào, chuyện tiếp theo là mua nhà mua xe, có vợ đẹp, con có thành tích tuyệt vời...

Đương nhiên học viện Thánh Tâm khác với các trường khác, học sinh ở trường này phần lớn toàn là những người có bối cảnh, tức là khởi điểm của bọn họ cao hơn người bình thường rất nhiều.

Có gia đình quyền thế, bọn họ giống như đám nhệ thế tổ đùa giỡn, cũng vì từ nhỏ tiếp xúc với quyền lực, cho nên bọn họ đối với chuyện hứng thú, tâm đắc thường xuất hiện sớm, có khi còn ở trong khoảng thời gian chưa rời trường học.

Tất cả đều vì họ lợi dụng mối quan hệ của gia đình mà tạo thành công cho gia đình, thu hoạch lợi ích cá nhân, tích lũy kinh nghiệm, ví dụ như Đông Phương Uyển, Đông Phương Lộ, Dương Thần Quang trước mắt.

Lúc chưa tốt nghiệp đại học đã thông qua các con đường khác nhau để tích lũy tài phú, có quan hệ với hắc đạo, có quan hệ với chính quyền, có quan hệ với thương nhân, mặc dù đứng ở trong đám bạn học học ở Thánh Tâm bạn thì họ vẫn có thể tự xưng mình thần thông quảng đại.

Đối với những người này, người bên ngoài kính nể, ước ao chính là sự thỏa mãn cho họ lớn nhất, tuy rằng người ta có lý nhưng vẫn phải nể mặt hần ít nhiều.

Chuyện trước mắt này cũng vậy, tuy rằng cùng là bạn học với nhau, nhưng nếu người ta kính nể mình thì họ cũng thỏa mãn.

Nói chuyện phiếm, uống rượu, cùng mọi người nói một chút chuyện chính trị, thụt ra chỉ là tiết lộ một ít tin tức nói mình uyên bác, vô ý phô bày thực lực và địa vị của mình, hưởng thụ những câu nói tăng bốc, đây chính là lúc tốt đẹp.

Với hần mà nói, lúc Gia Minh ôm tâm tình không tốt tới đây, hần không có tức giận, mà chỉ cảnh báo cho Gia Minh một câu, đây chính là sự nhượng bộ lớn nhất.

Tân Hà bang mấy năm này có địa vị gì, thì địa vị của hần cũng là như vậy, nếu như không phải bạn học với nhau, thì chỉ cần như vậy cũng đã đủ đánh

cho một trận, sau này thì đừng hòng sống ở Giang Hải này nữa.

Cũng bởi vậy, khi Gia Minh nói ra câu "Mày là ai" thì trong lòng hắn tức giận vô cùng.

Cái sự giận dữ chỉ biểu hiện ra bên ngoài một chớp mắt, sau đó hắn lại nở nụ cười, đưa tay vỗ vai Gia Minh vài cái:

"Lớp 4, tôi là Dương Thần Quang, sau này sẽ biết."

Nói xong hắn xoa người lại vỗ vai Trầm Gia Vĩ, trở lại vị trí của mình ngồi, nhìn Gia Minh nói tiếp:

"Hắn uống rượu say, nhưng nếu như cậu cho rằng với mình có thể gây chuyện thì không được đâu, tôi nói cho cậu biết, mọi người là bạn học với nhau, tôi cấp cho cậu thẻ điện, cậu cũng nên nể mặt tôi, nói chuyện phiếm thì được nhưng nếu như có tâm tư lộn xộn là không được."

Câu nói này của hắn chứa đầy ý uy hiếp, trai gái ngồi cùng bàn với hắn đồng loạt nhìn sang phía Gia Minh.

Tuy rằng Gia Minh cũng ở trường học, nhưng lúc trước Sa Trúc bang dù sao vẫn là đệ nhất đại bang phái ở Giang Hải, giống như Trầm Gia Vĩ bây giờ.

Dương Thần Quang là loại người giao du rất rộng, cho nên hắn biết Gia Minh không có địa vị bối cảnh gì, không cần quá bận tâm.

Trong lúc nói chuyện, Sa Sa phát hiện ra tình hình bên này không ổn lập tức kéo ghế đi tới, Đông Phương Uyển cũng phát hiện ra, cảm nhận được bầu không khí không tốt, ở xa xa có nhiều người đang nhìn tới chỗ Gia Minh.

Linh Tĩnh cúp điện thoại, cau mày đi tới bên cạnh Gia Minh, ánh mắt cũng có chút âm trầm:

"Mẹ không có chuyện gì, nhưng mà có người đến bệnh viện đến uy hiếp, tan tằm tối qua cũng có người tìm mẹ gây phiền toái, mẹ đi cùng với một đám bạn nên không sao. Hôm nay bố đi bệnh viện đón mẹ, mẹ không muốn chúng ta lo lắng nên không nói, bố đã báo cảnh sát rồi."

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt nàng nhìn chằm chằm vào Trầm Gia Vĩ và Dương Thần Quang, giống như đang mang ý tức giận.

Tới lúc này, Dương Thần Quang cũng đại khái hiểu một số chuyện, ngón tay gõ lên mặt bàn:

"Người kia... là thân nhân của các người?"

"Có chuyện gì vậy?"

Sa Sa đi tới bên cạnh nhẹ giọng hỏi, Linh Tĩnh nhỏ giọng giải thích, Gia Minh giật lại một cái ghế ngồi xuống, khẽ nhíu mày:

"Loại sự tình này các người thường làm đúng không?"

Trong nháy mắt, Trầm Gia Vĩ say khướt vỗ một cái vào bàn:

"Mày lại đánh rắm à!"

Dương Thần Quang nhìn Gia Minh một lát, sau đó đảo mắt qua một bên, cười lạnh một tiếng:

"Nếu như là thân hình của các người thì sẽ dễ nói chuyện thôi, sẽ không có chuyện gì đâu nhưng bảo họ đừng có sửa bậy!"

Hắn nói rất lớn làm cho một đám người bị hấp dẫn nhìn sang bên này, Đông Phương Lộ đang mời rượu cũng chú ý, Nhã Hàm ngồi ở trên bàn giáo viên nhìn sang, Đông Phương Uyển và Hứa Nghị Đình đi theo phía sau Sa Sa cũng tới:

"sao vậy?"

Dương Thần Quang vung tay lên:

"Tiểu Uyển, chuyện này không liên quan tới cô."

Đông Phương Uyển nhú mày, Gia Minh đẩy cái ghế đứng lên, thờ dài:

"Bi kịch..."

Trầm Gia Vĩ cũng trợn mắt đứng lên, phun ra hơi rượu:

"Cố Gia Minh! Tao hôm nay thấy mày không vừa mắt chút nào!"

Hắn vung tay lên muốn đánh người, Đông Phương Uyển bỗng dưng tiến lên một bước, bịch một cái đẩy hắn ngã xuống ghế:

"Trầm Gia Vĩ, hôm nay cậu ra tay thử xem... Gia Minh chớ làm loạn, có chuyện gì từ từ nói."

Trong lòng của nàng lúc này nghĩ tới cảnh tượng bốn năm trước Gia Minh xuất thủ, bây giờ Trầm Gia Vĩ thần sắc nghiêm nghị muốn động thủ, nàng nhìn Gia Minh với ý từ khản cầu.

Trong mắt mọi người xung quanh, thân sơ thế nào cũng đã rõ ràng, Dương Thần Quang tuy rằng gần đây có hiểu thế lực của nhà Đông Phương gia, nhưng hắn nghĩ mình cũng không có chênh lệch lớn với hai anh em nhà này, điều quan trọng là phía trên thế nào.

Hôm nay một người không chút địa vị nào gây sự với hắn, cục tức này hắn nuốt không trôi, tay phải vung mạnh lên, chỉ nghe các loại âm thanh va vào nhau, bát đĩa trước mặt hắn bay hết ra ngoài, nhất thời mọi người đều đồng loạt đứng dậy.

Đông Phương Uyển muốn ngăn trở Gia Minh, nên cố gắng đứng trước mặt hắn, lúc này thấy Dương Thần Quang muốn làm lớn chuyện, nàng dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn sang.

Dương Thần Quang không sợ chút nào, ngồi đối diện nhìn Đông Phương Uyển, người xung quanh lập tức bàn luận, có người tới khuyên can, ví dụ như Hứa Nghị Đình toàn liên miện nói: "Đừng cãi nhau nữa, đừng cãi nhau nữa." nhưng xem ra không có hiệu quả gì.

Trong lúc nhất thời Dương Thần Quang và Đông Phương Uyển cứ đứng đó trừng mắt nhìn nhau.

Ở trong mắt Dương Thần Quang, Gia Minh chẳng có trọng lượng gì cả, cho dù trong lòng có khó chịu thế nào thì hắn cũng không làm loạn ở đây, thậm chí nếu Trầm Gia Vĩ muốn động thủ thì hắn cũng ngăn lại.

Dù sao người nào tranh đấu ở đây là người đó thất bại, ra ngoài tùy tiện nói mấy câu, cho dù là Cố Gia Minh hay Liễu Hoài Sa, thậm chí là Tiểu Mạnh cũng chẳng đáng sợ.

Nhưng Đông Phương Uyển thì lại khác, nàng có bối cảnh, anh trai của nàng là Đông Phương Lộ, từ một góc độ nào đó mà nói, hai người bọn họ cùng một đẳng cấp.

Cho dù như thế nào, bên mình hiện giờ đang chiếm thượng phong, nàng muốn khuyên can, dù sao cũng phải cho mình mặt mũi, nào ngờ Đông Phương Uyển vừa tới đã tỏ lập trường đứng ở phía Gia Minh, nếu vậy thì bản thân mình không xuống đài được.

Mà ở đối với Đông Phương Uyển mà nói, lúc trước nàng không để Dương Thần Quang vào trong mắt, chỉ là loại người dựa vào quan hệ trong nhà làm đồng làm tây, quan hệ 10 thành bị đem đi làm một chuyện nhỏ nhoi, hơi chút có một chút thành tựu lại còn tưởng rằng mình có năng lực, đặc chí hận không thể làm cho mọi người đều tôn kính hắn.

Ban đầu nàng cũng không coi chuyện này vào đâu, tới đây cũng chỉ muốn cho chuyện không lớn lên, vậy mà Dương Thần Quang còn thấy rõ cục diện bây giờ, nàng có hảo tâm mà bây giờ bị hiểu thành người mang lòng lang dạ thú, vừa vô ý thức đưa tay ngăn trở Gia Minh, vừa giằng co với Dương Thần Quang, hy vọng có thể làm cho hắn biết khó mà lùi.

Chi khoảng nửa khắc khắc này, Trầm Gia Vĩ người đầy mùi rượu lại một lần nữa đứng lên, Đông Phương Lộ cũng từ từ đi tới, tự nhiên hỏi:

"Làm sao vậy, làm sao vậy".

"Làm sao ư? Cố Gia Minh, Lão Tử giết chết người."

Trầm Gia Vĩ lắc lư tiện tay cầm một ấm trà tiến lên, người ngăn ở trước Gia Minh lúc này là Đông Phương Uyển, còn chưa kịp ra tay, Đông Phương Lộ đã ở phía sau kéo hắn trả lại, lao đảo vài cái rồi lại ngồi xuống:

"Chớ làm loạn!"

"Xăng bậy?"

Dương Thần Quang đẩy bàn đứng lên nói:

"Hôm nay là người này tới gây sự, nếu ta không giáo huấn hắn thì biết nói sao với người ngoài!"

"Tất cả lùi một bước đi, nê mặt ta, mọi người có chuyện gì thì sau khi rời khỏi đây rồi nói."

Mắt thấy Gia Minh bị Đông Phương Uyển ngăn trở, còn đang đứng xoa trán, Đông Phương Lộ đau khổ bổ sung thêm một câu:

"Gia Minh, đợi lát nữa nói cho rõ, được không?"

Câu này nói cũng bằng thừa, mắt thấy Đông Phương Lộ tỏ thái độ như vậy, Dương Thần Quang vỗ vỗ bàn:

"Mặt mũi? Hôm nay là hấn không nê mặt ta!"

Xôn xao một tiếng, Trầm Gia Vĩ đã đứng lên:

"Ta hôm nay muốn làm thịt hấn!"

Đông Phương Uyển lạnh lùng chỉ tay sang:

"Trầm Gia Vĩ, mày dám!"

Sợ em gái bị ngộ thương, Đông Phương Lộ đột nhiên đi vào giữa hai người, đưa tay vai hấn:

"Trầm Gia Vĩ!"

"Đông Phương Lộ, chuyện này ngươi đừng xen vào, hôm nay ta không nê mặt ai cả."

"Thần Quang, đừng nói như vậy!"

Trong lúc ồn ào, Gia Minh thì chậm rãi mở miệng:

"Bọn họ tìm người đến gây chuyện với bố mẹ Linh Tĩnh, sao ta có thể cho hấn thể diện được?"

Trầm Gia Vĩ lại bỏ nhào tới:

"Con mẹ mày."

Trong khoảnh khắc, đoàn người đã bị kích động, Sa Sa kéo Linh Tĩnh lui ra phía sau vài bước, mấy người bạn xung quanh Dương Thần Quang, Trầm Gia Vĩ bắt đầu bàn tán, nhìn bề ngoài thì giống khuyên can, nhưng thực ra là có những lời nói mờ ám, muốn kích động hai bên.

Trong lúc đó Hứa Nghị Đình vốn định hỗ trợ, nhưng lại bị bạn gái Dương Thần Quang đẩy một cái, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, Đông Phương Uyển liền vội vàng kéo tay nàng.

"Mày cũng thấy đấy, sau này mày đừng hòng sống yên ổn ở Giang Hải!"

"Tao tìm người giết nó. Mẹ kiếp!"

"Dương Thần Quang, cậu không nên xằng bậy!"

"Chuyện này chắc chắn phải làm lớn, cậu tránh ra."

"Gia Minh, thôi đi..."

"Đông Phương Lộ, tôi vẫn coi cậu là bạn, hôm nay cậu đừng xen vào việc này..."

"Nếu coi tôi là bạn thì hãy nghe tôi..."

"Đừng can..."

"Trảm Gia Vĩ, mày làm lại thử xem!"

"Mày sẽ thấy..."

"Sau chuyện này mọi người vẫn là bằng hữu, hôm nay có gì đắc tội, sau này tôi sẽ bồi tội với cậu, nhưng hôm nay cậu hãy tránh ra..."

"Tránh ra đi..."

"Cùng là bạn học, đừng có làm lớn chuyện..."

"Gần đây tao thường bị áp lực..."

"Lo cho gia đình... á..."

Xôn xao ---- âm ---- Không khí đang hỗn loạn bỗng nhiên yên tĩnh, một bức tường thủy tinh vỡ tan, ánh sáng trong suốt phản xạ lên nó lấp lánh quang mang.

Một bóng người như đạn pháo bay trong trời đêm.

Gió đêm mát mẽ thổi vào, sau đó thì âm một tiếng, thân hình người nọ rơi trúng mũi xe, tiếp theo là tiếng người hô lớn, những mảnh vỡ thủy tinh rơi đầy xuống phố.

Đông Phương Lộ đứng sờ tại chỗ, thân hình Dương Thần Quang thì cứng ngắc, người xung quanh thì hai mặt nhìn nhau, họ còn chưa biết là chuyện xảy ra như thế nào, chỉ biết là trong đám người ở đây, Trảm Gia Vĩ biến mất.

"Mày thấy đấy, tao đã nói rồi..."

Gia Minh đứng đó vuốt tay:

"Gần đây tao bị áp lực khá lớn..."

Đông Phương Lộ thờ dài:

"Sẽ không chết người đó chứ?"

"Yên tâm, vẫn còn thờ."

"Có tàn phế không?"

"Có cần ta tự mình giúp hấn giải phẫu không?"

"Vậy thì không cần..."

Tới khuyên can mà lại thành như vậy, Đông Phương Lộ hai vai xụ xuống, tới lúc này, xung quanh mới bắt đầu có tiếng thảo luận, một số người vọt tới bên cửa sổ nhìn, một số người thì chạy xuống cầu thang.

Yến hội sắp tới hồi kết lại xảy ra chuyện như vậy, cho nên tất cả giáo viên học sinh đều vây quanh đây, bàn luận chuyện này, có người bắt đầu gọi điện thoại tới bệnh viện.

Bên này, Dương Thần Quang cuối cùng cũng có phản ứng, ban đầu hấn muốn làm thật lớn, muốn tại trận xuất thủ với Gia Minh, nhưng mà chuyện này đã phát sinh, bạn bè bên hấn cũng bắt đầu thối lui, hấn đương nhiên là không dám lại xông bậy.

Hấn nhìn chăm chăm vào Gia Minh, hơi gật đầu:

"Tốt, mày đánh đúng không? Đông Phương Lộ cậu định nói điều này há? Chuyện này tôi nhớ kỹ, dù hôm nay có chuyện gì thì tôi vẫn cảm ơn cậu."

Hấn nói xong thì móc điện thoại di động trong túi bắt đầu gọi điện thoại.

Đông Phương Lộ thờ dài:

"Thần Quang, chuyện này không bình thường, cậu chớ làm loạn."

Có quá nhiều người hấn đương nhiên là không cách nào nói rõ mọi chuyện, muốn đi qua ngăn cản hấn gọi điện thoại, thuận tiện giải thích, nhưng Dương Thần Quang lại vung tay lên:

"Đông Phương Lộ, tôi nói rồi, chuyện hôm nay không liên quan tới cậu! Có hậu quả gì, tôi chịu... Cố Gia Minh, tao muốn nhìn xem mày đánh như thế nào!"

Hắn nói xong xoay người tránh ra. Đông Phương Lộ vuốt tay, sắc mặt uể oải:

"Thôi, cứ như vậy đi, ta mặc kệ..."

Hắn quay đầu lại nhìn về phía đám người Gia Minh, Linh Tĩnh:

"Bác trai, bác gái có sao không?"

Linh Tĩnh nói:

"Không xảy ra chuyện gì."

"Vậy là tốt rồi."

Hắn gật đầu, lại nhìn Dương Thần Quang cách đó không xa, nói:

"Sau hôm nay, Tân Hà bang coi như xong..."

Nói xong, hắn cũng móc điện thoại... Hội đồng học triển khai vô cùng náo nhiệt, tiếp đón cũng vô cùng náo nhiệt, tan cuộc còn náo nhiệt hơn.

Dưới ánh đèn, xe cứu thương chạy như bay mà đến, mấy trăm người liên tục xuất hiện ở trước cửa khách sạn.

Bàn về chuyện vừa rồi, mọi người lại nhìn về chiếc mũ xe bị hãm xuống, đoàn người đứng ở hai bên cũng chỉ chỉ trò trò, nhìn vết máu trên xe, lại nhìn mảnh vỡ thủy tinh dưới đất ai nấy cũng phải ngẩng lên nhìn cửa kính tầng 2 mấy lần.

Mấy phút sau, có một lượng lớn thanh niên có tổ chức đi tới nơi này, trên người tuy rằng không mang vũ khí, nhưng vừa nhìn đã biết đây không phải là người lương thiện.

Dương Thần Quang vừa phất tay nghênh đón, vừa quay đầu lại nhìn đám người Đông Phương và Gia Minh đang đi từ trên lầu xuống.

Đầu lĩnh của đám người kia nói vài câu với Dương Thần Quang, sau đó vung tay lên, đội hình chừng hơn trăm người lập tức như sóng đi sang bên này.

Những bạn học tham dự yến hội lập tức khẩn trương, họ nhìn những người này, lại nhìn Dương Thần Quang, sau đó lại nhìn Gia Minh.

Mấy vị giáo viên trên lầu lo lắng muốn xuống điều đình thì tiếng còi cảnh sát đã lập tức vang lên.

Từng chiếc xe quân dụng chuyên chở cảnh sát, đội đặc nhiệm từ trong những chiếc xe con xuất hiện ở hai bên đường, sau đó một lượng lớn cảnh sát chống bạo động vây kín nơi này.

Một số thanh niên thấy tình thế không ổn, muốn tận dụng những ngõ hẻm rời đi nhưng lập tức bị ép trở về.

Ngay sau đó, một hồi vây bắt đại quy mô bắt đầu, Dương Thành Quang cứ như nằm mộng đứng tại chỗ, khi thủ lĩnh đám cảnh sát đi tới chỗ Đông Phương Lộ nói chuyện, hắn mới đại khái hiểu vì sao lại có chuyện này.

Đám cảnh sát bình thường không dám động vào hắn, nhưng lại có mấy tên cảnh sát cấp cao đi tới, lúc bắt hắn mang vào trong xe hắn mới sợ hãi.

"Tôi muốn gọi điện thoại... Cậu tôi là... các người nhầm rồi..."

ẤN SÁT

Phản Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 470

Một Người Tốt (1)

Tất cả lí do thoả thích đều không có tác dụng, điện thoại di động bị tịch thu tại chỗ, một cảnh sát hình sự có quan hệ với hần chạy tới nói:

"Thần thiếu gia, chuyện này rất lớn, cậu theo chúng tôi về đồn cảnh sát đã."

"Đông Phương Lộ! Cậu có cần tuyệt tình như vậy không!"

Từ nhỏ đến lớn hần không phải vào cái cục công an, lúc này hần đã biết chuyện này rất lớn, có lẽ là Đông Phương Lộ đang ở trong tình thế phải cố gắng thăng chức...

Mặc dù bình thường hần tự cho rằng bản thân mình và Đông Phương Lộ cũng không khác nhau bao nhiêu, nhưng trong lòng hiểu rõ, đó là chi là lúc Đông Phương Lộ ôn hòa, đồng thời còn muốn đôi bên hợp tác với nhau, nếu như so sánh chính xác thì hần không bằng đối phương được.

Sau khi nói ra câu này, lúc bị áp giải lên xe cảnh sát, Đông Phương Lộ cũng đi tới, thờ dài.

"Xin lỗi, đây là ý của cấp trên, chi là tôi sẽ nói giúp cậu một chút."

Hần vỗ vỗ vai Dương Thần Quang:

"Cậu quá kích động."

Xe cảnh sát rú còi inh ỏi lao đến, sau đó lại từng chiếc một rời đi, đội hình lớn như vậy đương nhiên sẽ khiến cho người khác bàn ra tán vào, mọi người phần lớn đều nhận định có hai thế lực đang đấu nhau.

Giả như nếu có một bên làm loạn thì sẽ không tới mức này, người nào không ở bên cạnh xem cội nguồn sự việc thì đều cho rằng Đông Phương Lộ ra tay, về phần hần với Gia Minh có quan hệ gì, đại đa số mọi người đều cho rằng đây không phải là chuyện trọng yếu.

Về phần Trầm Gia Vi bay ra kia đúng là kinh thế hãi tục, những người nào không nhìn chăm chú thì không thể thấy rõ, toàn bộ đều đoán già đoán non.

Mặc dù có chuyện ngoài ý muốn, nhưng mà mọi người vẫn tận tình chào hỏi nhau mới rời đi, Linh Tĩnh muốn biết tình hình của bố mẹ mình cho nên bảo Gia Minh ở lại giải quyết hậu quả cho tốt.

Sau khi biết là không có chuyện gì liền cùng với Sa Sa lên taxi về nhà trước. Đông Phương Lộ cũng chào mấy người, sau đó đi tới chỗ Đông Phương

Uyên đang nói chuyện với Gia Minh.

"Hôm nay sao lại kích động như vậy? Trước đây tôi gặp cậu nhiều nhưng mà như hôm nay lại là lần đầu tiên... Còn tưởng rằng huyết án bốn năm trước lại xảy ra một lần nữa."

Đông Phương Uyên nhíu nhíu mày:

"Vợ chồng bác Diệp bị uy hiếp thì sao có thể nhịn được, nếu là em, em cũng động thủ, em gặp họ mấy lần, họ đều là người rất tốt. Trầm Gia Vĩ kia chỉ là một tên ăn hại, Dương Thần Quang cũng không phải là người gì tốt..."

"Chuyện này không liên quan gì tới em, Tiểu Uyên, thật là..."

Đông Phương Uyên nói chuyện khô khan, Gia Minh nở nụ cười:

"Giống nhau mà thôi, trước đây không muốn gây chuyện vì mọi người còn là trẻ con, hiện giờ cũng không muốn gây chuyện, nhưng do họ đã lớn, không thể cứ nhịn mãi được... Các người đã quyết định gì chưa?"

"Còn xem ý của cậu đấy."

Gia Minh thở dài:

"Lúc về thì thả những người khác ra đi, bọn họ chỉ nghĩ Tiểu Mạnh, Sa Sa muốn đồng phong tái khởi, những người này ở Giang Hải ngang ngược đã thành thói quen, nếu như nói không rõ sớm muộn cũng gây ra chuyện đáng tiếc. Sắp tới tôi muốn đi Nhật Bản, đồng thời cũng phải có một chuyến tới Châu Âu trong năm nay, nếu không có chuyện hôm nay thì đại khái cũng chỉ vài ngày nữa là bay, các người đã nhận việc thì tôi cũng mặc kệ, làm cách nào cũng được nhưng phải khiến cho họ hiểu... Về phần chuyện vợ chồng bác Diệp thì đừng đề cập với họ..."

Đông Phương Lộ gạt đầu, Đông Phương Uyên hiếu kỳ nói:

"Đến Nhật Bản? Du lịch à?"

"Ách..."

Gia Minh cười cười, nói:

"Trước đây có một bạn học, cậu cũng quen đó."

"Huân?"

"Ừ..."

Ba người lại hàn huyên vài câu, Gia Minh cười chia tay bọn họ, mắt thấy hán vẩy tay biến mất trong đám người, Đông Phương Uyên hơi có chút ngáy

ngô, sau đó bị anh trai mình vỗ vai một cái hỏi:

"Nghĩ gì thế?"

"Hắn vừa rồi... không giống với trước đây."

Đông Phương Uyển suy nghĩ một chút, sau đó cười rộ lên:

"Nhưng mà ở trước mặt Linh Tĩnh Sa Sa lại rất tốt, hai người này không để ý tới hắn giống như muốn dồn hắn vào khốn cảnh."

"Ba người bọn họ vẫn ở chung với nhau."

Đông Phương Lộ trợn trừng hai mắt, nói:

"Chẳng nhẽ có chuyện gì sao."

"Ách?"

"Đúng là có quan hệ!"

Tính ra em gái hắn đã 22 tuổi, hiện giờ đã trở thành một trí thức có tầm ở thành phố này, nhưng mà hiện giờ thấy nàng biểu hiện tính trẻ con, Đông Phương Lộ vừa cười vừa không tránh khỏi thờ dài.

Dù cho người nam nhân này có hấp dẫn nào đi chăng nữa, thì nhiều tình nhân đâu phải hạnh phúc, là bạn được rồi, Tiểu Uyển, dừng ở đây thôi...

"VẬY... cái quan hệ đó? Bọn họ..."

Bên kia Đông Phương Uyển suy nghĩ một chút, chốc chốc lại nhìn về phía sau mấy lần, sau một lát lại nói:

"Không thể nào, em vẫn muốn, nhưng ba người bọn họ... Ba người bọn họ... được rồi, ý của hắn hôm nay cụ thể là vì vậy a?"

Đông Phương Lộ cười cười:

"Tân Hà bang sẽ bị đánh một chút, nhưng mà không đập chết, chỉ để cho bọn họ hiểu sự chênh lệch mà thôi. Những người có liên quan tới Diệp gia thì sẽ không có chuyện gì tốt, nên điều tra thì điều tra, nên ngồi tù thì bỏ tù..."

"Rất phiền phức phải không?"

"Chú Phương đã ra lệnh, anh không tham dự vào nhưng mà chuyện hôm nay đã lớn vượt tầm mình."

Đông Phương Lộ quay đầu:

"Lần sau phải cảm ơn hấn thật tốt mới được, sau em mà nhìn thấy Dương Thàn Quang sẽ thấy hấn không đáng ghét như hôm nay."

Bởi vì hai anh em đang nói chuyện với nhau nên không chú ý tới một chiếc xe nhỏ dừng lại ở ven đường bên kia.

Cửa sổ xe hạ xuống, Nhã Hàm mỉm cười, có mấy học sinh đi ngang qua chào nàng. Gia Minh cũng từ trong một ngõ hẻm đi ra, sau đó ngồi vào vị trí phó lái, chiếc xe rời đi.

"Tiện đường ư?"

"Hôm nay phải về võ quán."

"Em nghe nói vợ chồng bác Diệp đã xảy ra chuyện, không có chuyện gì chứ?"

Nếu đã nói thì Gia Minh cũng nói tới chuyện của Trầm Gia Vĩ, Nhã Hàm giờ mới hiểu được đầu đuôi câu chuyện:

"Thảo nào ngay cả Đông Phương Lộ đứng ra giải quyết mà anh cũng không nể mặt."

Gia Minh rời khỏi nơi đây đã 4 năm, Đông Phương Lộ đứng là âm thầm vì đám người Linh Tĩnh, Nhã Hàm đã làm rất nhiều chuyện, cũng tuân thủ nghiêm ngặt hứa hẹn năm đó.

Việc này, trong lòng Gia Minh biết rõ, hấn cũng từng nhắc tới với Nhã Hàm. Nhân tình của Đông Phương Lộ hấn nhận, thể diện cũng cấp cho hấn, bây giờ thấy Nhã Hàm nhắc lại, Gia Minh cười cười.

"A... Đông Phương Lộ trước đã từng học võ công của Trần Cô Hạ, bình thường cũng có rèn luyện, nếu như hấn thực sự muốn ngăn Trầm Gia Vĩ thì chỉ cần dùng một tay, Trầm Gia Vĩ không có khả năng chạy tới bên cạnh Đông Phương Uyển được, loại chuyện như vậy..."

"Ách?"

"Đại khái là hấn nghĩ Trầm Gia Vĩ không nên bị trừng phạt quá nặng nên mới giúp hấn, ưu điểm lớn nhất của Đông Phương Lộ chính là một người tốt... Không nói chuyện này nữa, mấy ngày nay thế nào?"

"Rất tốt."

Chiếc xe con êm đềm đi trên đường, Nhã Hàm nở nụ cười:

"Làm như em xa anh thì không sống được không bằng, 4 năm rồi đó."

"A..."

Gia Minh đưa tay giặt ống tay áo của nàng một chút, lại khẽ vuốt ve cái cổ trắng muốt, Nhã Hàm nghiêng đầu, nhin không được cười ra tiếng:

"Anh làm gì thế?"

"Sao em không mang đồ trang sức."

Nhã Hàm liếc nhìn hấn:

"Trời sinh đã đẹp rồi."

"Ặc ặc, Nhã Hàm của chúng ta đúng là như vậy..."

Gia Minh gạt đầu, một lát sau Nhã Hàm liếc mắt nhìn hấn.

"Tại sao anh không hỏi em với Linh Tĩnh, Sa Sa đã nói chuyện những gì?"

Nhã Hàm hỏi, Gia Minh mới tỏ ra hiếu kỳ:

"Các em hàn huyên chuyện gì?"

"Đáng ghét."

Nhã Hàm phì cười ra tiếng:

"Chắc anh nghĩ chúng em sẽ không cãi nhau ầm ĩ đúng không?"

"Dù sao... kết quả chẳng phải là không cãi nhau hay sao?"

"Vốn em dự định không nói cho anh biết..."

Do con đường này không có khả năng gặp người quen, Nhã Hàm buông cửa sổ xe để cho gió đêm thổi vào, mái tóc bay phấp phới:

"Chỉ là nói mấy chuyện nhà, không khác trước đây là mấy, Sa Sa đã điềm tĩnh hơn trước một chút, Linh Tĩnh vẫn như trước đây, hai người còn nói là khi nào có thời gian tới biệt thự của em chơi. Lúc đầu em rất sợ, nghĩ là sẽ mất anh, nhưng khi gặp mặt Linh Tĩnh lại không cảm thấy như vậy... Anh đang có cảm giác là chúng em tính khí tốt, không cãi nhau đúng không?"

Gia Minh ở bên cạnh cười, Nhã Hàm lại bĩu môi:

"Cũng không biết là tâm tình gì nữa, trước đây là bạn tốt, bây giờ lại phải nhẫn nhịn lẫn nhau, Linh Tĩnh, Sa Sa đáng thương nhất, chẳng nhẽ em không đáng thương, thiếu chút nữa em định nói là sẽ không gặp anh nữa, nhưng vì nghĩ tới Đào Đào... Đêm hôm sinh Đào Đào, em nhìn nó khóc mà rồi tinh rồi mù, Đào Đào thật đáng thương... Anh cũng có thể thương yêu nó, nhưng lại quá tinh táo, luôn biết mình phải làm gì, không muốn làm chuyện có lỗi với bọn em..."

"Nhưng mà, dù sao chúng ta cũng đâu phải xa nhau đâu?"

"Cũng đúng..."

Nhã Hàm liếc hẩn một cái, nói:

"Nếu anh nghĩ ít một chút là tốt rồi."

"A, vậy thì nghĩ ít một chút vậy."

Trong xe, hai bóng người chậm rãi lại gần nhau, sau đó...

"Ừ... còn đang lái xe đấy..."

"Mặc kệ nó..."

"Muốn đấy..."

Chiếc xe con chạy được thêm trăm mét thì dừng lại ở ven đường, đây là một con đường ở ven sông, cách không xa là cửa biển, gió thổi tới mang theo hương vị của muối.

"Ngồi lại một lúc đi."

"Được... Người đừng động tay chân, cho em dựa một lúc là được..."

"Chẳng phải anh đang ôm em sao..."

"Nha... rơi giầy rồi..."

"Rất tốt..."

"Sắc quý..."

"A..."

*** Hai giờ sáng, Cục cảnh sát Giang Hải.

Đông Phương Lộ đi vào căn phòng thăm vấn sáng trưng, Dương Thần Quang ngồi ở bàn đối diện ngẩng đầu lên nhìn hẩn.

"Xin lỗi, có rất nhiều chuyện phải xử lý, đã tới chậm một chút."

Kéo một cái ghế ngồi xuống, Đông Phương Lộ làm như mình đang giải quyết công việc.

"Đông Phương Lộ, cậu còn muốn nói gì?"

"Tôi biết bây giờ trong lòng cậu rất tức giận, chắc là đang nghĩ ngày mai mình sẽ đi ra thế nào, chuyện này là bình thường tôi có thể hiểu, tôi tới đây là muốn nói cho cậu biết nguyên nhân cụ thể, cũng giống như cậu nói, chúng ta dù sao cũng là bạn, tôi cũng không muốn cậu không biết nguyên nhân vì sao."

"A..."

Dương Thần Quang nhìn sang bốn phía, sau đó đưa tay chỉ vào cái ghế của mình:

"Cậu coi tôi là bạn?"

Đông Phương Lộ nhìn hẩn một lúc lâu, lắc đầu cười cười:

"Chỉ ít cậu vẫn còn sống, có một số việc cậu có thể làm, nhưng nếu hôm nay mà làm, thì ngày này năm sau cũng chính là ngày thấp hương cho cậu... Không nói nhiều nữa, tôi hỏi cậu một vấn đề, cậu có biết Ứng Tử Phong không? Tôi nhớ là 4 năm trước cậu với hẩn thường qua lại."

"Vậy thì thế nào?"

"Cậu có so sánh giữa chúng ta và hẩn chưa, thế lực Đông Phương gia không thể so với hẩn được, còn gia đình cậu?"

Dương Thần Quang cau mày suy nghĩ dụng ý của câu nói này, Đông Phương Lộ cũng không chờ hẩn trả lời nói tiếp:

"Đáp án rất rõ ràng, Ứng gia ở phía nam có thể là một tay che trời, trong gia đình bọn họ người nắm quyền là Ứng Tử Lam, Ứng Tử Phong lúc mới tới Giang Hải cũng không có chuyện gì, mà tôi cũng không bằng hẩn được. Thế nhưng bốn năm nay hẩn mai danh ẩn tích, cho tới mấy hôm trước toàn gia bị giết... Cậu có biết 4 năm trước xảy ra chuyện gì hay không?"

"Cậu không phải muốn nói..."

Dương Thần Quang chần chờ mở miệng, hẩn còn chưa nói xong thì Đông Phương Lộ đã vuốt tay:

"Có một số việc là cơ mật, tôi không thể mang cho cậu xem được, nhưng có một số việc vẫn có thể tra cứu được. Bốn năm trước chính là khoảng thời gian Sa Trúc bang nhất thống Giang Hải, bố của Liễu Hoài Sa là Liễu Chính đã chết, Liễu Hoài Sa làm bang chủ nửa năm, cảm buồn lậu thuốc phiện ở Giang Hải, sau lại bị toàn bộ thế lực ở Giang Hải vồ đến, Sa Trúc bang tan rã, Tân Hà bang cũng vì vậy mới có cơ hội quật khởi. Nhưng nếu như cậu cố gắng thăm dò, cậu sẽ biết, cái thế lực kia còn phối hợp với cả chính quyền, bởi vì Ứng Tử Phong ở bên trong xe chỉ luân kim, trực tiếp đánh Sa Trúc bang tan tác, Liễu Hoài Sa cũng trở thành tội phạm bị truy nã."

Dương Thần Quang trầm mặc trong chốc lát rồi hỏi:

"Điều này có thể nói rõ cái gì?"

Đông Phương Lộ thờ dài:

"Tiếp theo mới là trọng điểm, bốn năm nay Ứng Tử Phong không xuất hiện ở trước mặt mọi người, tôi có thể nói cho cậu biết, mấy năm nay hắn luôn ở trong viện tâm thần an dưỡng, bởi vì có một số việc dọa hắn khiến cho tinh thần hắn không chịu nổi, cũng từ sau chuyện này, địa vị của Ứng gia bắt đầu xuống dốc không phanh..."

Hắn nói xong, đẩy cái ghế đứng lên:

"Tôi không thể nói thêm gì nữa, biết nhiều cũng không có lợi với cậu, chuyện hôm nay sẽ có lợi cho Trầm Gia Vi, nếu như không có lần này chắc là mấy hôm nữa cả nhà hắn sẽ tránh không thoát, Tân Hà bang cũng xong đời. Phía trên muốn đánh bọn họ, không chết cũng mất nửa cái mạng, tôi không có quyền lực lớn như vậy, mệnh lệnh là do Phương Chi Thiên tiên sinh ban xuống. Gia đình của cậu, bố cậu, cậu của cậu rất có thể cũng bị điều tra, tôi biết trong lòng cậu có oán khí, càng có oán khí thì lại càng muốn báo thù, chuyện này lại càng nghiêm trọng, có một số việc cậu không nên ra mặt làm gì."

"Cũng như cậu đã nói, mọi người dù sao cũng là bạn, tôi không muốn cậu chết, nhưng mà chuyện giúp được cậu cũng không nhiều, tốt nhất là nên bỏ qua chuyện này đi, tôi có mấy phần tư liệu, lúc nào xem xong thì liên hệ với tôi."

Hắn mỉm cười, đặt một tập văn kiện lên bàn, sau đó xoay người rời đi, để lại một khuôn mặt với ánh mắt biến ảo...

*** "Năm đó huấn luyện bị đánh một cái vào đầu, kết quả là trong tai cứ ong ong."

"Tại sao không đi khám."

"Chuyện nhỏ, sau này đã đỡ rồi."

Buổi trưa, ánh nắng chói chang chiếu khắp nơi. Sa Sa mặc một chiếc váy ngủ màu hồng, ngồi ở trên giường nghiêng đầu, Gia Minh ngồi ở bên cạnh nàng, trong tay cầm một cái máy ảnh chụp lia lịa.

"Cái tên đánh tớ một cái vào đầu tớ gặp lại sau 6 tháng."

"Đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích."

"Hình như có tiếng bước chân."

"Linh Tĩnh đã trở về, bảo là đừng nhúc nhích mà."

Gia Minh cứng tay lại, nói to:

"Mời vào."

Bên phòng khách truyền tới thanh âm mở cửa lách cách, Linh Tĩnh mang theo một đồng túi bóng đi vào, khi bước vào cửa phòng ngủ thì thấy Gia Minh đặt đầu của Sa Sa ở trên đùi mình liều mạng chụp ảnh.

"Làm sao vậy?"

"Xem đầu của cậu ấy có phải là đầu đất không."

Gia Minh lại chụp hai cái, nhưng không biết là dùng phương pháp gì mà lại vang lên tiếng thùng thùng, Sa Sa lập tức thúc đầu vào bụng hẳn hai cái.

ẤN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 471

Buổi Chiều

"Hai người các cậu."

Linh Tĩnh cười lắc đầu, nàng đi tới phòng khách bỏ đồng túi đồ xuống, lấy mấy món trong đó ra ngoài.

Bên kia thì Gia Minh ngăn không cho Sa Sa nghịch ngợm nói:

"Chớ lộn xộn, chớ lộn xộn, để tớ nhìn lại xem thế nào."

Sa Sa không thể làm gì khác hơn là lại nghiêng đầu, Gia Minh nhìn nửa ngày sau đó nói:

"Chắc phải chụp lại."

"Có cần tớ chống mộng lên không!"

"Cũng được, nhưng mà lỡ tai lúc đó sẽ bị ngược, dù sao đối với cậu cũng đâu có khó khăn gì."

"Tớ vẫn mặc áo ngủ đấy!"

"Ở nhà thì người ta làm sao nhìn thấy."

"Cậu đi chết đi!"

Trong phòng ngủ bình bịch một trận hỗn loạn. Linh Tĩnh bắt đắc dĩ cười nhìn vào trong, chỉ thấy Gia Minh lại ôm lấy Sa Sa, bảo nàng đầu, tiếp tục nghiên cứu lỗi tai:

"Đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích, thật sự đừng có mà nhúc nhích đấy, lần này sẽ có kết quả."

Chi chốc lát sau, Gia Minh lại nói một câu cảm thán:

"Thật sự là có cảm giác thành tựu."

"Cậu thực là ác tâm!"

Linh Tĩnh và Sa Sa ở hai bên đường như đồng thời cười, sau đó Sa Sa hỏi:

"Linh Tĩnh, cậu đi đâu phòng vấn tìm việc vậy?"

"Tờ nghĩ là mình sẽ trả lời thuyết phục."

"Nhưng trên thực tế khi trả lời phỏng vấn lại thuyết phục."

Gia Minh nói.

"Vậy mới kỳ quái." Linh Tĩnh ở trong phòng khách lắc đầu.

"Người ta hỏi tờ tu nghiệp ở Viên tại sao không tìm việc ở đó, tại sao lại muốn về khách sạn đàn dương cầm."

"Cậu trả lời như thế nào?"

"Bởi vì tờ muốn ổn định, huống chi tờ đã có kinh nghiệm trong việc này, trước đây từng làm rồi còn gì."

"Bọn họ biết cậu không ôm chí lớn."

Ba hôm sau khi họp đồng học, thành phố Giang Hải xảy ra một chuyện nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, cấp trên hạ lệnh nghiêm quản, mục đích lần này chính là vì Tân Hà bang.

Một cơn sóng nhỏ bắt đầu lan tỏa trong chính giới, đương nhiên, đối với những người bình thân như Gia Minh mà nói, gợn sóng này chẳng tạo thành ảnh hưởng gì cả.

Linh Tĩnh cũng bớt thời gian đi xem thư lời mời làm việc, vốn nàng cho rằng với thực lực của mình sẽ có thể đơn giản kiếm một công việc như ý muốn, nhưng mà mấy hôm nay đều không có kết quả.

Đặc biệt khi đám người kia tiếp nàng đều mang một thái độ hoài nghi và đã kích.

Nhưng mà điều này cũng khó trách, Giang Hải là thành phố lớn, lấy trình độ và bằng cấp của Linh Tĩnh, có thể tìm thấy việc làm ở bất cứ đoàn kịch hoặc nhà hát nào lớn, nếu như làm ở chỗ họ chỉ là cách nghĩ nản lòng thoái chí mà thôi.

Một người tốt nghiệp một trường tìm không hết việc lại đi làm một công việc không có tiền đồ, đúng là làm cho người khác khó nghĩ.

Linh Tĩnh chuyên tâm vào tìm công việc, Gia Minh và Sa Sa hiện giờ có chút buồn chán.

Vốn Linh Tĩnh đề nghị ba người đi học đại học bỏ túc một lần, dù sao Gia Minh và Sa Sa cũng lớ rồi, Linh Tĩnh lại không cảm nhận được quá trình này như thế nào, nhưng mà Gia Minh và Sa Sa đều không muốn, họ muốn tìm việc làm.

Gia Minh hiện giờ không có giấy tờ gì cả —— giấy CMND và mấy thứ thì cái mất, cái bị hủy, bây giờ muốn có cuộc sống bình thường thì phải mất một khoảng thời gian làm lại.

Tiền thì họ có, mấy thứ này cũng chẳng đáng để họ phải quan tâm, sở dĩ họ muốn có một cuộc sống như người bình thường, chủ yếu là họ hi vọng cách này có thể kéo lại cuộc sống trong mơ bốn năm trước đây.

Buổi trưa ăn cơm trưa, Linh Tĩnh và Sa Sa chạy đến căn phòng nhỏ chơi game trên máy vi tính, Gia Minh cầm tiền của Linh Tĩnh ra ngoài làm mấy cái giấy tờ.

Đi xuống lầu mới nhìn thấy ở bên kia con đường có một chiếc xe thể thao dừng lại, một cô gái vóc người yếu điệu bước ra, người này mặc một bộ quần áo màu chẳng, đi giày đen, đeo kính râm, sắc mặt lạnh lùng.

Trang phục của nàng nhìn thì thời trang, nhưng trong tay lại cầm một túi nhựa, trong túi là một nải chuối, nó làm giảm mất sức hấp dẫn của nàng một chút.

Khi ánh mắt người này chạm vào ánh mắt của Gia Minh, cô gái hơi cúi đầu, kéo kính râm xuống một chút, nàng chính là Đông Phương Uyển.

Thời gian bây giờ là 1h30 chiều, trời đang rất nắng, Gia Minh ngẩng đầu nhìn bầu trời nắng chói chang, rồi lại nhìn Đông Phương Uyển, nhin không được có chút nghi hoặc. Lẽ nào cô gái này không chút nào lo lắng chuyện mình bị đen da?

Tuy rằng Linh Tĩnh và Sa Sa cũng không thường lo lắng điều này, nhưng mà phơi nắng dưới ánh mặt trời ban trưa kiểu này thì hai nàng vẫn tương đối cố kỵ.

Nghĩ như vậy, hắn đi về phía đối phương vẫy tay bắt chuyện:

"Này."

"Này."

Theo như lẽ thường thì Đông Phương Uyển nên giới thiệu ý đồ của mình đến đây, nhưng hôm nay Đông Phương Uyển có chút ngơ ngác ngây ngốc. Đôi bên trầm mặc một hồi, Gia Minh mở miệng:

"Tìm Linh Tĩnh và Sa Sa? Các nàng ở phía trên."

Phương uyển gật đầu:

"Lần trước lúc gặp nhau tớ cũng đã nói là khi nào có thời gian thì tới chơi với các người một chút."

Gia Minh gật đầu, nhưng thấy Đông Phương Uyển không có ý đi lên, hắn hỏi luôn:

"Sao cậu cầm cái thứ này tới?"

"Cái gì?"

Đông Phương Uyển nhìn túi nhựa trong tay, hỏi:

"Chuối à?"

"Thì là chuối chứ còn gì nữa."

"Mời ăn chuối."

Dường như mỗi người vài từ ghép thành một câu, Gia Minh ngẩn người, sau đó bưng trán:

"Khiêu khích, cậu đang muốn chửi người hay sao?"

Câu nói này làm cho Đông Phương Uyển vô ý thức vươn tay, nàng buồn cười quay đầu qua một bên, bỏ kính râm xuống, thở ra một hơi rồi mới quay đầu lại, sắc mặt đã khôi phục như lúc ban đầu, thuận miệng nói:

"Con trai mắng con gái thì được à, tại sao con gái không được phép mắng lại."

Vậy chẳng lẽ mời mình ăn. Gia Minh vô ý thức muốn nói ra câu này, nhưng nghĩ kỹ một chút thì lại thôi, cười phất tay:

"Vậy cậu lên đi."

"Cậu đi đâu?"

"Làm giấy chứng nhận, CMND, hộ khẩu, hộ chiếu, sau khi tốt nghiệp bị mất hết rồi, bây giờ đi làm lại."

"Vậy thì phải đi rất nhiều nơi đó, để tớ đưa cậu đi."

Đông Phương Uyển nói, sau đó chỉ vào chiếc xe của mình:

"Tớ có xe, hơn nữa ở những chỗ đó đều có người quen, làm việc bình thường lâu lắm"

"Không cần, tớ đi làm đồ già."

Đông Phương Uyển suy nghĩ một chút rồi nói:

"Đồ già thì làm thế nào?"

"Rất đơn giản, ở phía trước chắc chắn có."

"Vậy mang tớ đi xem, tớ muốn biết đồ giả làm thế nào."

Đông Phương Uyển cười cười, Gia Minh nhún vai:

"Không lên trên sao?"

"Nói chuyện phiếm thì lần nào chẳng được, trọng tâm câu chuyện của con gái vẫn chỉ là đạo phố, mua đồ, hàng hiệu... Cái chuyện làm giấy tờ giả tới giờ tớ vẫn chưa nhìn thấy, không đi xe à?"

"Không cần, nó cách đây không xa."

Đông Phương Uyển a một tiếng theo sau, Gia Minh lại cười nói:

"Cắt nải chuối của cậu vào trong xe có được không."

Đông Phương Uyển nhìn hần cười sau đó mang giày chạy tới chạy lui.

Làm giấy tờ giả đúng là nhiều, trên tường, cột điện đều có những dòng chữ xiêu vẹo giới thiệu địa chỉ, hai người, hai người đi chưa được bao lâu thì tìm được một cái.

Gia Minh gọi không được, Đông Phương Uyển đành cầm điện thoại của mình gọi thử. Lúc này mặt trời chiếu thẳng tới, hai người tìm chỗ râm mát đứng, nhưng mà có thời gian không thể nào tránh nắng được.

Đông Phương Uyển cũng không thèm để ý tới chuyện này, một lát sau nàng coi đây là một loại trò chơi, lúc Gia Minh gọi điện thoại, nàng đi tới góc đường phía trước vung tay:

"Ở đây có một cái, tớ gọi thử xem có được không."

"Hình tượng! Chú ý hình tượng của cậu! Đừng làm những động tác không đoàng hoàng như vậy có được hay không!"

Trang phục của hai người lúc này đúng là tương phản rất lớn, Gia Minh mặc một bộ quần áo bình thường, nhìn bề ngoài thì là mua ở lề đường.

Quần áo của Đông Phương Uyển tuy rằng đơn giản, nhưng mà giống như là một bức tranh, một sợi dây chuyền trên gáy, hai bông hoa tai rất tinh xảo.

Nếu ai biết nhìn hàng sẽ nhận ra đây chính là những thứ quý giá, cô gái này được đào tạo theo phương thức quý tộc, lúc ở trường còn có thể nói là trẻ con ngây ngô, nhưng bây giờ đã lớn rồi, cứ động chút là gờ tay nhắc chân không giống với hình thượng lưu nhả chút nào.

Loại cảm giác này đúng là không không đoàng hoàng, nhưng nó cũng không tương phản với khí chất của nàng mấy, cho dù có đùa giỡn thì nó vẫn có những cảm giác cao quý và ưu nhã.

Ổ phương diện này, khí chất của nàng và Nhã Hàm có thể nói là cùng loại.

Hai người tìm thấy mười mấy số điện thoại, gọi được khoảng 3, 4 số nhưng chỉ có một số hợp với yêu cầu của Gia Minh, hai bên hẹn địa điểm gặp mặt, hai người lập tức trở lại chiếc xe thể thao.

Lúc trước ở trong nắng trời thì không sao, bây giờ chui vào trong xe có điều hòa, Đông Phương Uyển lập tức cảm cái túi nhỏ bé liều mạng quạt:

"Nóng chết đi mất, nóng chết đi mất."

"Cậu bị sao vậy, sao ở bên ngoài không nóng."

"Ở bên ngoài nói có ích gì, cậu có thể làm cho trời mát mẽ ư?"

Đông Phương Uyển trả lời theo phong cách của nàng, một lát sau chiếc xe cũng khởi động, Gia Minh hỏi:

"Nghị Đình đâu? Cô ấy chẳng phải vẫn thường đi với cậu sao?"

"Đâu phải lúc nào cũng đi với nhau, cô ấy ở công ty."

Đông Phương Uyển cười.

"Tớ cúp việc tới đây."

"Ặc, vẫn giống như trước đây, một mình cô ấy vẫn phụ trách hết công việc."

"Tớ chẳng mệt chết à, bây giờ mới có thể thả lỏng một chút, sao nào? Hay là tới công ty của tớ ngồi một chút?"

"Không cần, bây giờ cậu muốn đi đâu?"

"Mua đồ chơi, một số đồ trang sức, nói chung là mua thứ con gái có thể chơi. Trước đây cậu thiết kế mấy thứ bán rất tốt, máy bay trực thăng như vậy mà không làm, đúng là bị cậu hại chết mà, cha tớ dẫn mấy tên nghiên cứu bên quân đội tới tìm tớ."

"Ặc."

"Cậu không áy náy chút nào ư?"

Đông Phương Uyển quay đầu nhìn hấn.

"Vi sao phải áy náy."

Đông Phương Uyển nhìn về phía trước, lắc lắc đầu:

"Nếu như cậu áy náy, tớ có thể mượn cơ chuộc tội bắt cậu tới làm công cho tớ."

Hai người đều nở nụ cười, sau một lát Đông Phương Uyển nói:

"Hồi thật, bây giờ cậu có dự định cụ thể gì không? Hay là lại giống như trước, cậu thiết kế tờ sản xuất và tiêu thụ, sau đó chia hoa hồng cho cậu, nếu không thì cậu làm quản lý vi tính, trước đây cậu cũng rất lợi hại."

"Nói vậy thì quá chiếm tiện nghi của cậu."

Gia Minh cười:

"Lái xe tốt hơn trước đây, đáng biểu dương."

Đông Phương Uyển hừ nhẹ một tiếng:

"Dối trá."

Muốn Gia Minh nhập bọn nhưng nếu hắn đã cự tuyệt thì Đông Phương Uyển cũng không cần phải nhiều lời nữa, địa điểm ước hẹn với người làm giả giấy tờ không xa, khoảng 20 phút là tới.

Đây chính là một quán cà phê nhỏ ở quảng trường Lâm Hải, hai người vào trong gọi nước uống. Không bao lâu sau có một tiểu tử tóc húi cua tới đây chào hỏi, sau đó nói điều kiện cho Gia Minh biết, giao tiền đặt cọc, trong quá trình thảo luận, tiểu tử kia không liếc trộm Đông Phương Uyển.

Đông Phương Uyển khôi phục thái độ lạnh lùng của mình, ngồi ở bên cạnh Gia Minh uống cà phê đá, nhìn người đi đường, không chút nào để ý tới tên kia.

Cho tới khi người kia rời đi, Đông Phương Uyển đột nhiên bật cười.

"Tiến sĩ khoa thương mại đại học Cambridge, cái này mà cậu cũng nghĩ ra được, loại bằng cấp này không mấy ai làm giả đâu, cậu có chú ý tới ánh mắt của người kia không, hắn coi cậu là kẻ ngốc đấy."

"Những năm này không có bằng cấp tiến sĩ thì sống thế nào được, cái ánh mắt của hắn nhìn cậu mới đặc sắc."

"Thôi."

Hai người uống nước xong rời khỏi quán cà phê đã là ba giờ chiều, thời tiết đã mát mẻ hơn một chút, cũng do nơi đây gần bờ biển nên trên đường đi có gió.

Xung quanh toàn là những nơi du khách thường tới, ngoại trừ các cửa hàng vui chơi giải trí, thì các tiệm buôn bán đồ lặt vặt rất nhiều.

Hai người đi ra con đê chắn sóng ngoài bờ biển, đây là nơi mà Gia Minh thường tới, phong cách cũng rất tốt.

Tới năm giờ chiều người kia sẽ tới đây giao bằng, Đông Phương Uyển thì coi như không có chuyện gì, hai người đi dọc theo con đường tâm sự.

Gia Minh không muốn mua gì cả, nhưng hẳn lại muốn mua mấy thứ mang về cho Sa Sa chơi. Đông Phương Uyển thích thì nhiều thứ quá, một lát sau Gia Minh đi tới một cửa hàng nhìn thấy đủ loại Tiểu Thạch Đầu (những thứ bằng đá), hẳn nhớ là trước đây Sa Sa rất thích thứ này.

Lúc quay người lại thì thấy Đông Phương Uyển ở cách hẳn một đoạn, đang cúi người nhặt hơn 10 thứ trên mặt đất, trong tay của nàng còn cầm một chuỗi tràng hạt, tay phải cầm một cái dùi gỗ mõ.

Thấy Gia Minh nhìn sang, nàng híp mắt cười rục rờ, Gia Minh cũng cười lắc đầu, đột nhiên Đông Phương Uyển kêu lên.

Hóa ra lúc này có một người đàn ông đang giật túi xách của Đông Phương Uyển, hiện đang liều mạng chạy đi, mà Đông Phương Uyển thì bị đẩy bật về phía sau mấy bước, ở phía dưới là bậc thang chắn sóng, may mắn là nàng tóm được vào lan can chứ nếu không cũng lăn xuống dưới.

Chớp mắt, người đàn ông kia đã tới chỗ Gia Minh, sau đó dùng tốc độ thật nhanh lao vút qua, Gia Minh bất đắc dĩ đưa chân ra ngăn một cái, người nọ loạng choạng, may là không ngã bổ nhào.

Nhưng mà bịch một tiếng, người kia lại đập mặt vào cây cột điện dọc đường, mặt đầy máu tươi ngã xuống, Gia Minh thờ dài, khom lưng nhặt túi xách trên mặt đất, đi tới chỗ Đông Phương Uyển.

Gia Minh nhìn bậc thang của con đê, sau đó bật cười:

"Thiếu chút nữa thì cậu thành vô địch phong hỏa luân (bánh xe lửa vô địch)."

"Phong hỏa cái đầu của cậu, trông cậu có vẻ hả hê."

Đông Phương Uyển cau mày nhìn về phía dưới chân, cái guốc bên trái đã bị gãy, nàng đi hai bước mà có chút khập khiễng, đau đớn trợn mắt nhìn Gia Minh:

"Cái chân, á, rất đau đấy."

Gia Minh nhìn một chút:

"Tớ đỡ cậu quay về xe nhé."

"Tên kia làm sao bây giờ?"

Hai người nhìn sang chỗ tên cướp, chỉ thấy trên mặt hắn đầy máu tươi, cổ đứng mãi mà không dậy được:

"Bảo cảnh sát rất phiền phức, nào hấn bị chấn động rồi, tốt nhất là tớ đưa cậu trở lại xe."

Hấn đỡ Đông Phương Uyển đang khập khiễng, sau đó hai người đi dọc theo đường chính trở về.

"Ai ở với cậu một chỗ mà chả nóng, trời lúc này vẫn còn rất nắng."

"Cậu nói vậy thì hóa ra trách tớ không có cách nào làm không khí lạnh đi, có phải là đang oán hận gì nhau không?"

"Tớ bây giờ đang bị thương."

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 472

Ám Chi

Ba giờ chiều nắng trời vẫn trong veo, trong xe có điều hòa, ghế ngồi đã được ngả xuống, Đông Phương Uyển giờ chân trái của mình lên để cho Gia Minh cởi đôi tất lụa, bên cạnh có một hộp thuốc cứu thương.

"Thật sự không hiểu nổi cậu nữa, sao lại sợ đi bệnh viện tới vậy..."

"Không phải là sợ hay không mà là không muốn đi, tớ không thích bầu không khí ở bệnh viện."

Đông Phương Uyển nghe hàm răng trắng nõn, nhìn chăm chăm vào chân mình:

"Cậu có phải bác sĩ ngoại khoa không vậy, đây chỉ là vấn đề nhỏ thôi đừng có làm cho nó hồng đấy..."

Gia Minh liếc mắt nhìn nàng, thấy cô nàng đang nơm nớp lo sợ cũng có chút bất đắc dĩ:

"Không đau tới mức như vậy chứ?"

"Cậu đừng tới là đau, trước tiên cho tớ chuẩn bị chút ít đã..."

"Coi như tớ ăn cậu không bằng..."

Lại nhai cởi bỏ tất, bàn chân trắng nõn của Đông Phương Uyển bị Gia Minh nắm ở trong tay, sau khi kiểm tra xong, Gia Minh lắc đầu:

"Vấn đề không lớn, khớp xương không bị thương, chỉ cần chườm lạnh một chút là được, tớ cho cậu một ít thuốc, chỉ cần băng lại là không có chuyện gì."

Đối với ngoại thương hẳn hiểu rõ hơn các bác sĩ trong bệnh viện gấp mấy lần, loại vết thương nhỏ này đương nhiên là đơn giản, lúc cần lấy túi lạnh mua sẵn chườm cho nàng, trong xe trở nên yên tĩnh.

Đông Phương Uyển hạ thấp ghế nằm ở vị trí phó lái, tất chân trái đã cởi ra tới đầu gối, chân nhỏ cân xứng thon dài bị Gia Minh nắm ở trong tay, chườm lạnh được một lúc nàng đã thấy đau đớn giảm đi.

Bầu không khí chỉ là một lý do cho việc không tới bệnh viện, vết thương nhỏ trong xe lại có cả một cái hộp cứu thương. Vấn đề là ở trong tiềm thức của nàng, Gia Minh trị thương cho nàng còn đại biểu cho một ý nghĩa là mối quan hệ đã được kéo gần.

Đương nhiên nàng cũng không nghĩ quá phức tạp, nàng tự coi mình là con gái hiện đại, hai bên đã là bạn bè với nhau, việc tiếp xúc một chút thể này thì không coi vào đâu cả —— vốn là nghĩ như vậy, nhưng thấy trong xe yên tĩnh, nàng lại cảm thấy nó có chút mập mờ.

Trong lòng đã có ý nghĩ như vậy nên trái tim nàng đập thình thịch, chỗ bị Gia Minh cầm có chút nóng nóng, lại có chút tê tê, dường như cũng có chút thoải mái, bàn chân hơi giật giật, lưng nàng hơi cứng lại.

Cùng lúc đó, nàng cũng chú ý thấy Gia Minh hơi nhíu nhíu mày, chắc là cũng thấy động tác của nàng.

"Tớ chợt nhớ tới một việc..."

Tốc độ Gia Minh chườm lạnh chậm lại một chút.

“Sao?”

Đông Phương Uyển mở to hai mắt nhìn.

"Câu không bị bệnh phù chân đó chứ?"

"Đi tìm chết đi."

Trong lòng Đông Phương Uyển vốn là có chút khẩn trương, vô ý thức tung chân sau đó kêu —— "A..."

"Động tác này có thể làm tổn thương tới xương đấy."

Gia Minh nhìn nàng, vừa bực mình vừa buồn cười lắc đầu.

Đông Phương Uyển đau đến liều mạng nháy mắt, một lúc lâu sau mới dừng lại được:

"Câu không nói thật đấy chứ?"

Trong giọng nói của nàng đã mềm đi không ít.

Trong lúc chườm lạnh tiếp theo nàng không dám làm loạn nữa, cứ yên lặng cảm nhận chút cảm giác mập mờ, tới lúc bôi thuốc, Gia Minh dùng băng vải quấn xung quanh.

Đông Phương Uyển lẳng lặng nằm im, thấy Gia Minh băng vải mới hỏi:

“Gia Minh, cậu thấy tớ thế nào?”

Gia Minh quấn băng vải, không ngừng đầu lên nói:

"Cậu thâm mếm tớ à?"

Phương uyển mở to hai mắt, mặt đỏ bừng bừng:

“Cái gì!”

"Không có gì cả."

Vẫn giữ thái độ bình thường, Gia Minh cúi đầu quần băng, nói một cái bình thân:

"Tớ bỗng nhiên nhớ lại là nhiều năm trước có một cô gái hỏi tớ như vậy, không lâu sau đó thì cô gái đó theo tớ lên giường."

“Là ai vậy?”

Gia Minh ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn nàng:

"Tại sao phải nói cho cậu biết."

"Hiếu kỳ không được hay sao, nhưng mà không phải Linh Tĩnh thì chính là Sa Sa."

Gia Minh ha ha một nhún vai, một lát sau mới nói:

"Tớ thấy cậu cũng không tệ lắm, ưu điểm là nhiệt tình, nhiều tiền, lại xinh đẹp, tính cách thẳng thắn, nhưng đôi lúc hơi lỗ mãng, tính cách như cậu bây giờ rất hiếm, tuy rằng hơi to mồm nhưng đối với bạn bè lại rất tốt..."

Phương uyển bật cười, nói:

"Tớ to mồm nhưng mà có lần át được cậu không, cậu còn to mồm hơn so với tớ."

"Nam nhân đang nói chuyện thì nữ nhân không nên chen ngang... Tớ nói tới chỗ nào rồi?"

Đông Phương Uyển tức giận trừng mắt nhìn hắn:

"Nói tới chỗ to mồm."

“Tuy to mồm nhưng đối với bạn bè lại rất tốt, nhiều ưu điểm như vậy nhưng lại không bù được khuyết điểm trí mạng của cậu... Mỹ nữ, cậu quá nguyên tắc, cho dù công hay tư đều đặt mình ở thế mạnh, sau này mà có bạn trai thì vô cùng phiền toái, tính độc chiếm của cậu mạnh như vậy, phỏng chừng sau này lại làm... Được rồi, tại sao cậu lại hỏi như vậy?”

"Tại sao phải nói cho cậu biết."

Đã quán băng xong, Đông Phương Uyển mặt không thay đổi ăn miếng trà miếng, sau đó thu hồi chân trái lại, đi tắt lẹ, cả buổi chiều sau đó không nhắc tới chuyện này nữa.

Câu chuyện chiều hôm đó còn rất dài, Đông Phương Uyển khó có thể tận dụng được khoảng thời gian rảnh như thế này nên nhất quyết không chịu về, hai người đi mua giày, Đông Phương Uyển vẫn bảo Gia Minh tham khảo một chút, nhưng mà Gia Minh cứ đứng ở bên cạnh không chịu cho ý kiến:

"Quan niệm thẩm mỹ của tớ rất linh tinh..."

Cho nên Đông Phương Uyển không chọn lựa gì nữa, tiện tay cầm lấy một đôi đi thử, sau đó hai người ra xe mở cửa cho thoáng gió.

Tối tối, Gia Minh lấy được giấy tờ, vốn định đưa Đông Phương Uyển trở về nhà, nhưng Đông Phương Uyển lại lựa chọn đến công ty, Gia Minh không thể làm gì khác hơn là đưa nàng tới đó.

"Không cần lo lắng cho tớ, Nghị Đình biết chiều cổ tớ, hưởng chi... chân của tớ đang bị thương."

Quay lại nhìn Gia Minh nói như thế, tối hôm đó tầm 9h tối nàng một mình trở lại biệt thự của Đông Phương gia, lúc khập khiễng đi vào phòng khách thấy Đông Phương Lộ đang xem TV.

"Làm sao vậy?"

Công việc làm ăn của Đông Phương Lộ vốn ở phía nam, bây giờ trở về nhà đã lâu cũng đã dự định tới đó tiếp tục chủ trì công việc, nhưng mà gần đây Giang Hải có nhiều chuyện, trong bộ phận Viêm Hoàng Giác Tinh có biến động lớn, hơn nữa Gia Minh đã trở về, lại còn muốn đi Nhật Bản nên chắc chắn còn biến cố xảy ra.

Bởi vậy, hắn dựa theo kế hoạch của Phương Chi Thiên tạm thời ở lại Giang Hải, bây giờ thấy em gái mình bị thương lại còn có hơi rượu nên hỏi.

"Không có gì."

Đông Phương Uyển đứng đó dùng ánh mắt phức tạp nhìn anh mình một lúc nói:

"Đau chân."

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Ở trên đường gặp một tên muốn cướp túi, em bị đẩy một cái, lúc đó đang đi giày cao gót cho nên bị thương, nhưng mà đã băng bó kỹ, vấn đề không lớn."

Nàng khập khiễng đi tới salon ngồi xuống.

Ánh mắt Đông Phương Lộ hơi chuyển:

"Gia Minh?"

"Đúng vậy."

Nàng gật đầu, lại liếc mắt nhìn anh trai mình sau đó rời đi, cũng không biết đang suy nghĩ gì:

"Tên kia đi làm giấy tờ giả, chẳng biết nghĩ gì lại làm bằng tiến sĩ đại học Cambridge... Không biết là có ai tin hán không đây, nhưng mà bằng bó là do hán làm cho em, anh biết em không thích đi bệnh viện mà."

“Gặp trên đường à?”

"Em đi tìm hán."

Trầm mặc một lát, nàng lại đưa mắt nhìn về phía anh mình, lúc này Đông Phương Uyển đã nhận tình hình không ổn, hỏi:

"Sao vậy?"

"Đông Phương Lộ, em hỏi anh một chuyện, anh phải trả lời thẳng thắn."

Đông Phương Uyển vươn tay chỉ vào Đông Phương Lộ, ánh mắt lạnh lùng:

"Anh trước đây nói gì với hán? Có phải là không cho hán tiếp cận em không?"

"Chuyện này..."

Tuy rằng giọng nói của em gái mình nghiêm khắc, nhưng Đông Phương Lộ vẫn coi như chẳng có gì uy áp cả, hán gật đầu, nhớ lại chi tiết chuyện này:

"Anh nhớ là trước kia có ám chỉ một lần, nói rằng em không thích hợp với hán... Em thổ lộ với hán à?"

“Sao anh biết?”

"Đương nhiên là biết."

Nam nhân là anh trai cười cười:

"Dù sao em cũng là em gái của anh, anh đã sớm cảm thấy... em có ý với hán, tuy rằng khi đó em nói mình ghét hán, nhưng nếu như em không có cảm giác gì với hán sao lại cho rằng hán đáng ghét, cho dù đối với tên Lôi Khánh cứ quần quít lấy em, em cũng không quan tâm bằng Gia Minh được."

Đông Phương Uyển nhìn hán một lúc lâu, rốt cục thở dài:

"Hôm nay hán ám chỉ với em là không muốn tiếp nhận em, hoặc là do em quá nhạy cảm... nhưng phần lớn là như vậy..."

Đông Phương Lộ gật đầu.

"Mà anh thích Diệp Linh Tĩnh cơ mà, tại sao lại để cho cậu ấy với Gia Minh như vậy, vậy thì chẳng phải hai anh em ta đều thất tình rồi sao?"

"Coi như vậy đi."

Thấy em gái mình cười rộ lên, Đông Phương Lộ cũng nở nụ cười:

"Thích chưa chắc là phải tới với nhau... Nhưng mà em cũng không cần nổi giận như thế, chỉ cần hấn chưa chính thức biểu lộ thì vẫn còn cơ hội. Mấy năm anh nghĩ, trong chuyện tình cảm nam nữ, người biểu lộ đầu tiên luôn là người bị thiệt, cho nên em phải ngàn vạn lần nhẫn nhịn."

"Lại còn nói như vậy, thực không chịu nổi anh nữa."

Nàng tức giận cười:

"Sớm biết như vậy tại sao còn đi ám chỉ em với hấn không hợp..."

"Chẳng phải lúc đó trong lòng em ghét hấn hay sao, sớm biết thế này anh đã ủng hộ em rồi."

"... Thôi, em đi tắm."

Đông Phương Uyên từ chỗ ngồi đứng lên, anh trai nàng ở phía sau cười lớn.

"Đáng tiếc khuya tối nay không phải lúc, chờ chân em khỏi rồi chúng ta đi uống một trận."

"Em không phải là đám sấu rượu bạn của anh, cho dù thất tình em cũng không uống với anh... Huống chi em đâu có thất tình."

Chi chốc lát sau, nàng đã đi lên cầu thang nhìn xuống, thấy anh mình vẫn nhìn mình cười vồ vồ.

Ôi, ông anh trai này thực giống như là bông mềm vậy, chẳng ai nổi giận được với hấn cả, dù thế nào hấn cũng có thể bảo trì được lập trường của mình.

Lên lầu, trở về phòng tắm rửa, thay áo ngủ đi ra khỏi phòng tắm, ánh trăng đang từ ngoài cửa sổ chiếu vào, cái máy bay trực thăng trên bàn lúc này đã trở thành một cái bóng đen, nàng ở bên giường ngồi xuống, cúi đầu, nhìn ánh trăng nhu hòa chiếu lên đôi chân tuyết trần của mình.

Cái băng quần lấy chân nàng khiến nó giống như nữ tử cổ đại bó chân, nàng im lặng nhìn nó sau đó ngẩng đầu lên, hai mắt mở ra, trong đó có chút u buồn và khó hiểu...

*** Cũng vào ban đêm, trên một con đường ở Tokyo, cơn mưa lớn mới dừng, không khí ẩm ướt, hai tiếng súng vang lên phá tan màn đêm yên lặng.

Tối hôm đó, bao gồm cả Thanh Xuyên Bình Thứ thì có tới bốn gã nghị viên Nhật Bản bị đâm, trở thành vụ án giết người có ảnh hưởng lớn nhất trong chính giới Nhật Bản trong vòng 10 năm trở lại đây.

Hôm nay thành phố Tokyo mưa bay là tả cho tới đêm mới dừng lại, trong không khí ẩm ướt người đi lại trên đường cũng ít đi rất nhiều, cửa hàng ở hai bên đường bật đèn từ rất sớm, những cánh cửa thủy tinh rất lớn chiếu sáng ra ngoài đường.

Tám giờ tối, Văn Thái Lang từ trạm xe lửa khu Chiyoda đi tới đây, hắn đi xuyên qua một con đường vào trong một quán rượu, dưới sự hướng dẫn của bồi bàn, hắn đi vào hành lang phía sau quán bar.

Lúc rẽ qua một khúc cua, tiếng động lớn bên ngoài giảm bớt, cuối con đường là một bức tường, hắn dùng thủ pháp đặc thù gõ hai cái, một cánh cửa ngầm im lặng mở ra.

Từ nơi này đi vào trong, nơi này giống như là một phòng họp lớn, trong phòng đã có khoảng 20 người, vừa nhìn thấy hắn, tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn sang.

"Tá Đẳng, thế nào?"

"Phía trên đã quyết định hành động."

Căn phòng lớn này trông có vẻ lộn xộn, có người hút thuốc, có người nghịch dao, có người mở súng ra rồi lấp lại, có người thì ngồi trên bệ cửa sổ.

Văn Thái Lang vừa nói chuyện, vừa đi tới trước một cái máy tính, cắm một chiếc USB vào bên trong, một lúc sau có một văn kiện hiện lên màn hình lớn.

"Đây là cầu Asakusa gần cao ốc Hayakawa ở khu Sumida, căn cứ theo những gì điều tra được, một phân bộ của Tam Khẩu Tô ở nơi này, biểu đồ chính thức mọi người có thể xem, ở chính diện và hai bên sườn đều có người thủ vệ, có cameras, khả năng là không chỉ ít như trong thống kê..."

Hắn vừa nói vừa xoay một biểu đồ 3D hình tròn, sau một lát có một nam nhân trung niên ngồi hút thuốc lá ở góc cau mày mở miệng:

"Phía trên đã xác định là Bùi La Gia động thủ à?"

Hắn nói câu này khiến cho mấy người trong phòng tức giận:

"Trừ bọn họ ra thì còn ai! Đám người này cảm thấy giáo huấn bốn năm trước chưa đủ nên mới ngóc đầu dậy!"

"Lần này cần đánh cho bọn chúng không còn chỗ ẩn nấp! Để cho bọn chúng biết sự lợi hại!"

Bốn năm trước đây chính là lúc Bùi La Gia thanh thế ngập trời, nhắc tới nó mọi người chỉ có nhủ mày, nhưng khi Ngự Thủ Thương bị giết, Bùi La Gia trải qua một cuộc nội chiến bị Ngự Thủ Hi thống nhất, trong mấy năm nay vẫn liên tục nhẫn nhịn, khi có xung đột đều chủ động nhường đường.

Từ đó mọi người đã không còn coi Bùi La Gia là cái gì, những người này chưa từng trải qua chiến tranh tàn khốc của hai bên, Văn Thái Lang mấy năm trước mặc dù có tham gia, nhưng khi đó hắn là người mới kết thúc huấn luyện không lâu, tuy rằng thành tích ưu dị nhưng không phải là chủ lực, cho nên lúc này hắn không dám tự đại, gật đầu chấp nhận.

"Phía trên không khẳng định nhưng khả năng là có, lúc này chúng ta đã bị dồn vào hoàn cảnh xấu, không thể tiếp tục phòng thủ nữa, có một số việc phải giành giật mới sống được. Nếu như đây thực sự là một cứ điểm của bọn chúng, chúng ta tới có thể tóm được một chút chứng cứ cho mình."

"Có người nói trong khoảng thời gian này Ngự Thủ Hi đều ở Âu Châu. . ."

"Nhưng mà dựa theo tin tình báo chúng ta có, Lập Minh Đạo Húc vốn ở Châu Âu rất có khả năng đã về tới Tokyo từ mấy hôm trước, kết hợp với những chuyện phát sinh ở châu Âu và Trung Quốc, Ngự Thủ Hi nhất định đã bày trò, chúng ta không thể bị động."

"Vậy thì quyết định đi."

Người trung niên gạt đầu, ném tàn thuốc nói:

"Không thành vấn đề."

"Được đêm nay chúng ta hành động, tiền bối Fukui dẫn đội tập kích nơi tụ tập của chúng, Mộc Thôn quân sẽ đến Thiệp cốc, việc chúng ta cần làm là phối hợp hành động, trước nửa đêm nay..."

"... Đây chính là một lần hành động lớn nhất trong mấy năm gần đây của chúng ta!"

9h tối, phố xá càng lúc càng trở nên phồn hoa, từng chiếc xe rời khỏi cửa sau của quán bar ra ngoài, hòa nhập vào dòng nước lũ ô tô đang di chuyển.

Cùng lúc đó, ở trong một căn phòng trên lầu 14 của tòa nhà bên cạnh, một nam tử đang cầm ống nhòm quan sát bấm điện thoại di động, một lát sau hắn mở miệng:

"Chiyoda... rần ra khỏi hang... được..."

ẤN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 473

Bát Ve

Sương mù bao phủ thành phố, trò chơi bộ ngựa bát ve, chim sè đứng đằng sau đã bắt đầu, trong một cái nhà máy bỏ hoang ở Tokyo xuất hiện mấy chiếc xe.

Một lát sau nó biến mất trên con đường hoang vắng, nơi này gần với bờ biển, không có mấy người ở xung quanh, chỉ thỉnh thoảng mới có xe đi qua.

Nhà máy này phần lớn đã bỏ hoang, cây cối thưa thớt, cao tầm khoảng nửa người, đứng ở đây có thể nhìn thấy Tokyo rực rỡ, cả thành phố giống như một bóng hồng trắng lợt lơ lửng giữa hư không, nơi nào không có ánh sáng thì trở thành hư vô.

Bên kia con đường chính là một rừng cây nhỏ tương đối rậm rạp, sau khi đoàn xe rời đi không lâu, một bóng người màu xanh xuất hiện, im lặng đi ra khỏi rừng cây. Nhìn từ bề ngoài thì người này giống một nữ học sinh, mang kính mắt hình vuông, tạo thành một vẻ đẹp không nói lên lời, áo màu đen.

Sau lưng nàng có đeo một cái túi, giống như một người du lịch nhưng bị trễ xe, trông rất cô đơn, sắc mặt lạnh lùng.

Trang phục của nàng tuy đơn giản, nhưng không cách nào che giấu sự vẻ đẹp lạnh lùng kinh tâm động phách của nàng.

Nàng liếc mắt nhìn cái nhà máy kia, sau đó cất bước đi vào bên trong.

Tầm nhìn cứ ảo diệu trong gió đêm, cô vẫn còn hạt sương dính bên trên, cái nhà máy này bỏ hoang nhiều năm không ai sửa sang, khắp nơi toàn là dấu vết hoang phế. Nhưng ở một gian nhà xưởng vẫn có ánh sáng le lói.

Có hai người lưu thủ ở nơi này, ánh sáng le lói kia là do màn hình máy tính của họ phát ra, bọn họ có mang theo điện thoại, thoải mái cho phép nói chuyện nhưng không ai nói.

Vừa uống cà phê, hai người vừa nói chuyện, nhưng không có trọng tâm, một người trong đó đang chơi bài trong máy vi tính, có lẽ là bởi vì đã trải qua huấn luyện đặc thù nên hẳn dùng con chuột nhanh như ngắm bắn.

Vừa chơi game vừa nói chuyện với nhau, trong khoảng thời gian này họ đã dùng bộ đàm liên hệ với đồng bọn họ lần, đại khái là khoảng nửa giờ sau, nam tử chơi bài đứng lên nói:

"Sơn Thượng quân, muốn uống thêm cà phê không?"

"Đặc một chút, không đường, làm phiền cậu rồi."

"Không có gì."

Nam từ ra khỏi phòng tìm kiếm cà phê nhưng đột nhiên có một thứ gì đó xẹt qua.

Đó chính là một cái Luân màu đen.

Thân thể hắn phản ứng nhanh hơn não nhưng vẫn chậm, lưỡi dao không tiếng động lướt qua cổ họng của hắn, bàn trắng trắng trẻo của thiếu nữ huých thẳng vào cổ hắn một cái.

Đây chính là tin tức cuối cùng mà hắn nhận được ở thế giới này.

Hai mươi phút sau thiếu nữ đã đi ra đường, gió đêm làm mái tóc nàng bay phấp phới, nàng đi dọc theo con đường, lúc đi qua một gia đình còn sáng đèn, nàng ngồi xuống một quán ăn kinh doanh ế ẩm.

Cửa hàng này có thể nói là một cửa hàng hợp cách, ánh sáng đầy đủ, bàn ghế ngăn nắp sạch sẽ, nhạc nhẹ vang lên, bốn phía kính là cửa thủy tinh, khiến cho người khác cảm thấy mình không có gì gò bó.

Ở Nhật Bản, cái quán ăn kiểu này có thể gặp ở bất cứ đâu, tuy rằng xung quanh nơi này không nhiều nhưng nó cũng chủ yếu là đón cánh tài xế ô tô thường hay lui tới, công việc làm ăn không tính là kém.

Tới một cái bàn cạnh cửa sổ ngồi xuống, thiếu nữ gọi một tách cà phê, một phần sandwich, sau đó mở laptop, lấy tai nghe bắt đầu nghe nhạc, một lát sau cà phê và sandwich đều đã được mang tới, nàng lấy một cuốn sách ra xem và bắt đầu nhâm nhi.

Tới tầm khoảng 10h30, quán ăn này người đi lại đến nhưng có một thiếu nữ xinh đẹp như vậy ngồi ở bên trong thì rất hiếm thấy, có mấy tên hippi bắt đầu dừng xe ở bên ngoài đi vào, lán la tới gần.

Nhưng cho dù bọn họ nói cái gì thì thiếu nữ vẫn chẳng thèm để ý, chỉ chăm chú nghe nhạc, đọc sách, khoảng 10 phút sau, đám thiếu niên này ngược ngùng rời đi.

Thời gian dần dần trôi qua, ánh sáng từ ngoài cửa sổ thoáng qua, những chiếc ô tô nam tới bắc đi cứ lướt qua, thiếu nữ đã gọi tới li cà phê thứ 2.

Qua nửa đêm, tới khoảng 1h sáng, có mấy chiếc ô tô quen thuộc chạy ngang qua quán, thiếu nữ bỏ cuốn sách sang một góc, ngẩng đầu, hai mi hơi run rẩy.

Nàng mở máy vi tính nhìn hình ảnh trong đó, đợi thời gian.

Mấy phút sau. Nàng hít sâu một hơi, đứng dậy và có cảm giác như mình sắp được giải thoát.

Rung động... truyền đến.

Thiếu nữ không hề sợ hãi thu dọn đồ đạc, người trong quán lập tức loạn cả lên, Nhật Bản là một quốc gia nhiều động đất, cho nên ý nghĩ đầu tiên của họ chính là động đất.

Nhưng không bao lâu sau, mọi người mới biết đây là một vụ nổ, ở ngoài bờ biển xa xa có một vụ nổ thật lớn, ngọn lửa lan tới những khu kiến trúc xung quanh, ánh lửa đỏ trời đêm.

Mọi người đều lao ra cửa tiệm, đứng ở trên đường nhìn sang hướng bên kia, có người lấy điện thoại bắt đầu lắp bắp gọi điện thoại, có người thì dùng điện thoại chụp ảnh, quay phim, một số chiếc xe đang đi trên đường cũng dừng lại, thiếu nữ thanh toán hóa đơn, khoác ba lô rời đi.

Gió đêm thổi tới, bước chân của nàng nhẹ nhàng, có hai chiếc xe con dừng lại ở phía trước, tài xế và khách hàng đều đi ra ngoài, ngẩn ngơ nhìn về phía lửa cháy. Nàng đi qua bọn họ, càng đi càng xa, khoảng 1 phút sau, nàng đột nhiên đi chậm lại.

Dưới cột đèn cách đó không xa có hai chiếc xe đang đỗ, 6 người đứng ở hai bên cửa xe, nếu người được huấn luyện sẽ nhận ra, những người này có chút chật vật, máu tươi đang chảy ra sau lớp áo.

Thiếu nữ quay đầu lại nhìn thoáng nơi xảy ra vụ nổ, sau đó coi như không có việc gì bắt đầu đi, thế nhưng ánh mắt của một tên đã nhìn vào nàng.

Tên này khoảng chừng 30 tuổi, dáng người có vẻ nho nhã, lúc này khoe môi nhếch lên mỉm cười, khí tức băng lãnh tỏa ra, khoảng cách hai người không ngừng kéo gần, mười thước, năm thước, bốn thước, ba thước... Hắn đang nhắm mắt, đếm số bước chân.

Một nam một nữ, hai người thân ảnh đột nhiên dừng lại.

"Quả nhiên là cô..."

Nam tử mở mắt, nở nụ cười tươi, hai hàm răng của hắn giống như răng khì, trắng bóng phản xạ ánh đèn:

"Ta còn đang không biết đi đâu tìm cô... đến Nguyệt Tri gia thì thấy nó có phòng bị, ta đoán là đã xảy ra chuyện..."

Thân hình hai người cách nhau không tới nửa thước, nam tử kia cầm một cái chùy thủ, lưỡi dao sắc bén đặt gần với thiếu nữ, thiếu nữ kia đưa tay phải đẩy cánh tay của nam tử đang cầm dao đặt ở cổ mình ra ngoài, hai người giằng co trong chốc lát, nàng lạnh lùng mở miệng:

"Lập Minh Đạo Húc..."

Cái tên này giống như lựu đạn nổ tung, nam tử kia chém ra một đao, khoảng cách hai người trong nháy mắt tách ra, thiếu nữ kia giống như lấy bản thân tên nam tử kia làm lá chắn, rời khỏi con đường.

Bao gồm cả Lập Minh Đạo Húc, tất cả những người khác đều rút súng, ánh lửa rực trời đêm.

Thiếu nữ nhảy vào bụi cỏ ở gần đường.

Một chiếc xe nhỏ lao nhanh tới, khi đi qua nơi này hai cửa thủy tinh đột nhiên vỡ tung, máu tươi trong xe bắn tung tóe, tia lửa đạn không ngừng lóe lên.

Thân ảnh thiếu nữ chập chùng trong bãi cỏ, chiếc xe kia lao nhanh qua khoảng 10 mét, đâm sầm vào một gốc cây sau đó nổ tung.

Trên đường, tiếng súng ngừng lại, bảy người đuổi theo mới thấy cô ở nơi này cao ngang người, ở đằng xa có mấy căn nhà, thân hình thiếu nữ đã biến mất từ lúc nào.

"Nguyệt Tri Huân."

Giờ súng, Lập Minh Đạo Húc là người đầu tiên xông vào trong, đồng thời nói với những người khác:

"Thông báo cho những người khác tới đây."

Hắn cắn răng, ngừng lại một chút:

"Giết nàng."

Một cơn gió thổi qua, bãi cỏ giống như là sóng biển xao động...

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 474

Hoa Anh Đào

Bóng đêm như mực, thỉnh thoảng có một số ánh đèn chiếu tới, mấy người đàn ông cầm súng không ngừng đi lên phía trước, trong bóng đêm xa xăm, có một bóng người dần hiện ra, sau đó đi tới chỗ mấy người đang vây kín mình.

Trong bóng tối, bãi cỏ này như trở thành một thế giới vô hình xa xăm, bên cạnh nó chính là một con đường lớn, hai bên giáp với một rừng cây, phía xa có một công trường bỏ hoang và một số kiến trúc nhỏ.

Đèn đường cô độc đứng ngay cạnh biển, bên cạnh nó chính là một thành phố được bao phủ bởi một màn sáng bạc.

Vừa đi về phía trước, Lập Minh Đạo Húc vừa quan sát và cảm nhận sự biến hóa của bãi cỏ, hẳn không bỏ qua một dấu vết nào, Nguyệt Tri gia là nhân thuật thế gia (ninja), cho nên đối với việc ẩn nấp trong bóng đêm đã trở thành một kỹ xảo nổi danh.

Nhưng nhân thuật không phải là kỹ thuật chui xuống đất hay bay lên trời giống như trong phim, nói trắng ra nó chính là cố gắng im lặng và nhanh chóng di chuyển trong bóng tối.

Bãi cỏ cao ngang người, ban ngày trời lại mưa nên không thể di chuyển nhanh được. Đám sát thủ được huấn luyện nghiêm khắc này muốn tìm ra được phương hướng di chuyển của nàng quả thực rất khó khăn.

"Hướng tây bắc, Sasaki cậu vòng qua bên kia chặn lối của cô ta..."

"Hai bên nhanh một chút, cô ta ở gần đây thôi..."

"Thấy người lập tức nổ súng, không tiếc thứ gì..."

Diễn tả thì bằng lời vậy thôi chứ ra lệnh thực chất toàn bằng động tác, tiểu đội này phối hợp một cách nhịp nhàng, Lập Minh Đạo Húc thỉnh thoảng nhìn sang hai bên, hoặc liếc mắt nhìn lại phía sau rồi lại di chuyển.

Trong không khí tràn ngập sự áp lực, trong lòng hắn đang bị bao phủ bởi một cảm giác thất bại.

Kế hoạch đối phó Nguyệt Tri gia thực ra đã có từ nhiều năm trước, Bùi La Gia cũng đã bắt đầu chuẩn bị. Từ xưa đến nay hắc bang, kinh tế, chính trị thực chất không thể nào phân biệt được, đặc biệt là ở một quốc gia như Nhật Bản, cho dù là Nguyệt Tri hay là Bùi La Gia, tứ chi của nó vô cùng không lồ, lực lượng càng mạnh thì lại càng bí ẩn, và điều đó đẩy nó lại gần hắc bang.

Muốn tồn tại ở quốc gia này phải có chính phủ ngầm đồng ý, mỗi thế lực đều có một ô dù nâng đỡ, muốn động tới đối phương kiểu gì cũng động tới lực lượng ủng hộ đối lập trong chính giới.

Dù sao chuẩn bị lâu như vậy thì bước hành động đầu tiên phải như sấm sét, hai hôm nay họ dùng kết hoạch sát thủ, dùng thế sét đánh không kịp bưng tai để khiến cho đối phương không kịp trở tay, tiếp theo đó phải dùng lực lượng tiềm nhập bên trong để trực tiếp tiêu diệt đối phương, qua hai hôm, Nguyệt Tri gia sẽ sụp đổ...

Đây là kết quả tốt nhất, nhưng mà hôm nay khi xâm nhập vào Nguyệt Tri gia, bọn họ mới phát hiện rằng mình đã trúng mai phục, hẳn đã hiểu, sự tình có biến hóa.

Đi nhằm một nước cờ sẽ phải trả giá rất lớn, đám sát thủ xâm nhập Nguyệt Tri gia lần này có tố chất rất cao, nhưng số chạy ra ngoài được chỉ còn lại non nửa, một số bị bắt, một số bị giết, hiện cũng chưa biết chính xác là thế nào, cho nên hẳn đi được nửa đường mới trực tiếp thay đổi kế hoạch, mới tránh khỏi việc toàn quân bị diệt, cũng vì vậy mà gặp Nguyệt Tri Huân.

Đã mấy năm nay cho dù đã an bài gian tế ở Nguyệt Tri gia, nhưng mà hành động của cô gái này không ai nắm rõ được, cho dù cả bố của cô nàng.

Nhưng lần này Nguyệt Tri Huân lại trực tiếp biến mất đã khiến cho người khác hoài nghi, nhưng cũng vì tư liệu quá ít mà không phán đoán được gì.

Tới lúc này hẳn mới phát hiện là cô ta có tham gia vào kế hoạch, đây có thể là đầu mối biến hóa giúp hẳn tìm hiểu tại sao sự việc này thay đổi.

Dù gì cũng phải giết cô gái này...

Trong lòng nghĩ như vậy thì thấy có người bên trái làm động tác thủ thế, bọn họ nhanh chóng vây tới đó, trong bóng tối, cô pháp phơ, chỉ có một cái ba lô ở đó.

"Không nên tới gần..."

Mọi người đều duy trì khoảng cách mấy mét, im lặng cẩn thận di động sang xung quanh tìm kiếm đầu mối, mấy tên phụ trách ở hướng tây bắc cũng tới gần. Lập Minh Đạo Húc vươn tay đang muốn làm động tác, đột nhiên hẳn nghe thấy một thanh âm rất nhỏ nào đó.

"Tân ra ——"

Tia sáng xuất hiện ở bên cạnh!

Ánh lửa sáng lòa, sóng xung kích lan tới cả đám cỏ rồi tỏa ra bốn phương tám hướng, cái ba lô cách họ không xa nổ tung tạo thành một quả cầu lửa rất lớn, thanh thế lần này kinh người, nhưng do mọi người có chuẩn bị trước, lúc làn sóng xung kích lan tới họ cũng thuận thế mà tản ra, cho nên không bị tổn thất lớn lắm.

Lập Minh Đạo Húc thấy sau lưng một gã đồng bọn cách đó không xa có một bóng người màu đen lao như bay lướt qua.

Chùy thủ ở trong không khí tỏa ra ánh sáng màu hồ phách, sát thủ kia phản ứng cũng nhanh, hấn đột nhiên xoay người né tránh, tiếng súng vang lên trong trời đêm, hai người hợp lại một chỗ.

Trong bóng đêm này chỉ thấy hai người bọn họ lướt qua nhau một cái thật nhanh, ánh đao chém ngang, đảo ngược lại một vòng, bóng hình Nguyệt Tri Huân nấp sau người tên sát thủ kia, một tên định giờ súng hỗ trợ thì ánh đao chợt lóe, máu tươi từ ngực hấn phun ra, một đao kia thật quý dị và kinh diễm.

Lập Minh Đạo Húc lập tức bắn một phát súng rồi lao tới, nhưng khi tới nơi đã chẳng còn thấy bóng của Nguyệt Tri Huân đâu, tên bị công kích đầu tiên bị chém đứt tay, yết hầu cũng bị thủng, hấn nằm trong đồng cỏ, một người khác thì che ngực, lao đảo lui ra phía sau, không ngừng nổ súng vào đám cỏ hai bên, nhưng mà có người đỡ được hấn thì hấn đã không còn chút sức nào xụi luôn xuống đất.

Thanh âm đầu súng cứ như vậy vang lên từng tiếng một, mỗi một viên đạn bắn ra là một tảng cỏ bị cày tung lên, bay lá tả trên không trung rồi rơi xuống.

"Cô ta đang nói chuyện..."

Tên bị đao đâm thủng ngực ngã xuống cỏ, ánh mắt nhìn thẳng lên bầu trời đêm, hấn vẫn còn ý thức đang hấp hối, máu tươi từ miệng phun ra như suối, hấn cố gắng nói ra những tin tức cuối cùng:

"Nếu như... nếu như các người... không chết, lão sư... Lão sư sẽ mắng ta... nàng nói, nàng nói..."

"Bằng bằng!"

Một gã sát thủ đột nhiên kêu lên, giờ súng về hướng Huân bỏ đi mà bóp cò súng, sau đó lại lấy một trái lựu đạn mà ném ra ngoài, ánh lửa bốc lên, cò đại tung bay.

Mọi người nhìn theo tia sáng này, nhìn về phía bụi cỏ bị đổ, đột nhiên có một gã sát thủ giờ súng lên quát:

"Cô ta ở chỗ kia!"

Ánh sáng chiếu rọi cả một vùng, thiếu nữ như báo săn mỗi vọt ra ngoài, khi Lập Minh Đạo Húc di súng tới đó, hấn đã thấy trên tay cô gái có hai khẩu súng tự động, đồng thời hướng về phía mình.

Cách đó không xa ở hướng tây bắc, có một người nâng ống phóng rốc-két, ánh hỏa tiễn lóe lên lao tới, cô bay toán loạn, ánh sáng xẹt qua vai thiếu nữ, áo rách tung bay, tiếng nổ này là điềm báo hiệu cho đôi bên cùng bóp cò súng.

Cả đêm nay, chỉ có lúc này là sôi trào.

Ánh sáng chiếu rọi những khuôn mặt đang khấn trương, có người nhếch đôi môi, có người kêu to chửi rủa vùng mạnh khẩu súng trên tay không ngừng bắn phá, lực phản chấn làm cho cánh tay hấn rung lên, mùi thuốc súng, vỏ đạn bay tứ tán trong đêm.

Huân nắm chặt cò súng, thân hình hơi xoay lại, hai tay cố súng kéo hai khẩu súng đang giận dữ phun lửa trở về, đạn bắn ra trong không khí tạo thành một vệt sáng, trải theo hình cánh quạt, cuối cùng thì hai khẩu súng đều hướng về phía Lập Minh Đạo Húc, những viên đạn không ngừng phun ra.

Một giây đồng hồ sau đó, máu tươi từ trên người nàng rỉ ra, thân hình nàng bị đánh bay ra ngoài, ngã nhào ở trong bụi cỏ.

Tiếng súng liên tục vang lên, ngọn lửa do những vụ nổ bốc lên nghi ngút đốt cháy cả những cành cỏ tươi.

Hai người bên phía Bùi La Gia lại ngã xuống, những người còn lại vây kín nơi này, bãi cỏ có vết máu, cỏ bị dẫm đạp nhưng bóng thiếu nữ đã biến mất.

"Thật hung hãn... Bây giờ không phải là chúng ta muốn giết nàng, mà là nàng muốn giết chết chúng ta."

Lập Minh Đạo Húc nhìn những vết đạn xệt qua, hôm nay máu ở cánh tay phải của hắn đang chảy, hai hàng lông mày nhú chặt.

"Lão sư của nàng..."

"Chính là một thằng tên là Cố Gia Minh..."

Nghe thấy cái tên này mọi người đều im lặng một lúc, có người nhìn thoáng qua phía sau, sau đó thay băng đạn mới, lên đạn "Răng rắc".

"Không thể tha thứ!"

Nghiến răng nghiến lợi nói một câu, bọn họ lại một lần nữa đuổi theo phương hướng mà Huân bỏ chạy, ở phía xa chính là một công trường bỏ hoang, hơn 10 người phân tán vây nơi đó lại Cứ hai ba người tạo thành một tổ, họ muốn ngăn không cho Nguyệt Tri Huân thoát đi, một lúc sau, tiếng đánh nhau lại vang lên, những còn lại mọi người dựa theo những quy ước từ trước vây kín nơi đó lại.

Trong công trường không có ánh sáng, tiếng súng thỉnh thoảng vang lên, trong giàn giáo hỗn loạn có hai thân ảnh đang giao đấu với nhau, dưới góc tường có một gã sát thủ Bùi La Gia gục trong vũng máu.

Đi theo Cố Gia Minh học tập hơn 3 năm, hơn nữa cô gái này lại phải sống một cuộc sống buồn khổ hơn 4 năm nữa, thực lực thiếu nữ này đã tăng lên một trình độ đáng sợ, nàng muốn dùng lực lượng của mình giết toàn bộ đám người này.

Mấy giây sau đó, tên sát thủ kia bị một cái chùy thủ xuyên qua người, thân hình mất cân đối rơi xuống.

Cùng lúc đó những viên đạn gào thét bay tới, những người còn lại ở ngoài kia không ngừng nổ súng, đạn bắn trúng vô số giàn giáo, ánh sáng không ngừng lóe lên, Huân rút lấy một cái ống sắt ở trên mặt đất, sau đó biến mất, mấy giây sau nàng lại vọt ra từ trong bóng tối.

Tri Anh Thiên Huyền!

Cái ống sắt lao tới nhưng lại bị một khối sắt to đánh bay, người kia trực tiếp nhắm họng súng vào phía Huân đang nằm trên mặt đất bốp cò.

Thân hình Huân hơi nghiêng đi, không lùi mà tiến tới, máu tươi từ trên vai cứ chảy ra, nàng cắn chặt răng, lại cầm lấy ống sắt, đâm vào ngực đối

phương.

"Á ——" một tiếng người kia bật lùi lại phía sau 6, 7 bước, đây chính là hành động mao hiểm lấy mạng đối phương, sau một khắc nằng cố gắng đứng vững thân hình, rút ống sắt từ thân thể đối phương sau đó ném ra ngoài.

Tiếng súng vang lên, đạn sượt qua bên người, nằng quay đầu lại chạy vào trong bóng tối.

Ba người từ bên cạnh vọt tới, tiếng súng không ngừng vang lên, thiếu nữ không ngừng tận dụng địa thế để né tránh, tinh thoàng đánh trả một chút.

Ba người kia bị cô gái này bắn bị thương, nhưng cũng bắn trúng nằng một lần, có người ném lựu đạn, cái giàn giáo này lập tức sập xuống, Huân né tránh không kịp, bị một số thứ đập vào người, bắt buộc phải lao ra.

Một gã sát thủ vừa lúc chắn ở trước mặt nằng, giờ súng lên còn chưa kịp bóp cò thì đã bị cô gái kia lao tới đẩy bay hẳn ra ngoài. Ngực và bụng hẳn đã bị chùy thủ đâm thủng, máu tươi tuôn ra như suối.

Không ngừng truy đuổi, chạy giết, cái mục tiêu mà mọi người vây kín kia đã biến mất.

Bóng đêm trở nên yên tĩnh, ở sát biên giới của công trường, thiếu nữ người đầy máu cầm một cái điều khiển từ xa, nhấn xuống một cái. Tới gần công trường sát biên giới chỗ nào. Đây người tiên huyết thiếu nữ từ địa hạ cầm lên một cái điều khiển từ xa, nhấn xuống chốt mở.

Một tiếng nổ lớn bao phủ cả bầu trời đêm.

Đây chính là địa điểm mà nằng bố trí cái bẫy thứ hai, nằng muốn thành công nhưng cũng phải trả một cái giá thật lớn, nhưng cho dù như thế nào thì cũng đáng giá, nằng còn kém lão sư, nhưng đối với bản thân nằng đã là một thành tích rất tốt.

Trong trí nhớ của nằng, tinh thoàng khi nằng làm tốt, hẳn cũng vỗ vỗ đầu nằng, nói với nằng một câu:

"Miễn cưỡng coi như là khá lắm rồi."

Chỉ còn một chuyện cuối cùng là kết thúc những chuyện này, sau đó... quay đầu lại nhìn một bóng người đứng cách đó không xa, ánh lửa chiếu rọi khuôn mặt của người này.

Đây là một gã sát thủ Bùi La Gia bị trọng thương, đại khái cao khoảng 1m9, lúc bị trọng thương hẳn không theo mọi người truy đuổi Huân, cho nên lúc này hẳn nổi giận gầm lên một tiếng sau đó vọt tới.

Huân hơi sững sờ, sau đó thân hình bay lên.

Ầm ầm, người kia đâm vào bức tường sau lưng nằng, bức tường đổ xuống, một nửa người của Huân bị vùi lấp trong bụi bặm, tên sát thủ bị trọng thương lao đảo lui ra phía sau, cúi đầu nhìn con dao trên ngực mình, sau đó lại nhìn thiếu nữ cô độc kia.

"A..." Hần đi về phía trước một bước, sau đó thân hình àm àm đổ xuống, máu tươi tràn ra mặt đất.

Ngọn lửa ở trong công trường cháy rừng rực, dù loại âm thanh đan xen vào nhau, mấy phút sau, Huân chậm rãi mở mắt, cố gắng đi động thân hình.

Trên người nàng dính đầy bụi, toàn thân đều là máu tươi, có máu của nàng, có máu của địch nhân, áo bị rách một chút, vết thương khắp toàn thân, tay trái bị chém máu tươi theo đó mà tràn ra.

Thất tha thất thủ đi vài bước, nàng hơi khôì phục ý thức, quay đầu lại liếc mắt nhìn công trường đang cháy, ở phía xa xa có xe cảnh sát đang lao tới bên này.

Còn có chuyện phải làm nữa...

Nàng nghĩ như vậy rồi cố gắng bước đi, trong chốc lát biến mất ở trong bóng tối...

*** Cũng trong đêm, trong Nguyệt Trì gia Mùi thuốc súng khét lẹt, một đám người bận rộn dọn dẹp, chiến đấu xảy ra ở nhiều nơi khác nhau nên bây giờ hơi náo động.

Rõ ràng đây chính là một cảnh tượng sau một trường đại chiến, ở đó còn có nhiều thi thể bị cháy, có rất nhiều máu nhưng không có xác chết, tất cả mọi người đang dọn dẹp những công việc còn lại.

Ở chính đường của gia tộc, mấy chiếc xe sang trọng chạy vào bên trong, đám người gia chủ Nguyệt Trì Chính Không, hiện giờ vẫn đang chờ ở bên đường.

Lần này chiến đấu tương đối kịch liệt, thiếu chút nữa hẳn cũng bỏ mạng do bị sát thủ tập kích, tay hẳn bị thương, băng một cái băng vải thật to, nhưng may mắn là không có trở ngại gì.

Tuy rằng chiến đấu vô cùng ác liệt, nhưng mà Nguyệt Trì gia tổn thất không lớn, trên mặt ai cũng có sự vui mừng.

Đoàn xe chậm rãi dừng lại, một lão già xuất hiện ở bên ngoài, rõ ràng đây chính là Thanh Xuyên Bình Thứ, người được cho là bị giết trong vụ ám sát hôm qua, ở xung quanh hẳn có mấy người hộ vệ, trong đó có cả Văn Thái Lang.

Lúc này sắc mặt Thanh Xuyên Bình Thứ rất vui mừng, hẳn bắt chuyện luôn với Nguyệt Trì Chính Không, vừa nói vừa đi vào trong, nhìn thấy cảnh tượng bên trong có thể nhận ra cảnh tượng chiến đấu kịch liệt đêm nay.

"Lúc tuổi còn trẻ, cảnh tượng như thế này cũng đã trải qua không ít, hiện giờ không được nữa rồi... Đã lớn tuổi, ngay cả những chuyện nhỏ cũng làm không xong, vô cùng khẩn trương."

Đôi bên có quan hệ lại với nhau, mặc dù Thanh Xuyên Bình Thứ có địa vị rất cao ở chính giới, nhưng lúc này vẫn ngồi ngang hàng nói chuyện với Nguyệt Trì Chính Không.

Nghe Nguyệt Tri Chính Không nói sơ qua về thành quả đêm nay, hắn bắt đầu nói tới một chuyện then chốt khác.

"Đề có thành tích hiện giờ cũng là nhờ lệnh ái nhắc nhở và bố cục, mạng của lão nhân này cũng là do nàng cứu. Chứng cứ những người như Bùi La Gia và Tam Khẩu, Tinh Thượng cũng do nàng lấy được, chỉ trong vòng vài ngày tới, ta có thể trực tiếp tiến công bọn họ. Lần này toàn thắng như vậy, không biết Huân tiểu thư đang ở nơi nào, ông cần phải nói giúp lão nhân này một tiếng, ta muốn đích thân biểu thị sự cảm ơn đối với nàng..."

Hắn nói như vậy khiến cho sắc mặt Nguyệt Tri Chính Không có chút xấu hổ, quay đầu lại liếc mắt nhìn đám người Văn Thái Lang, Nguyệt Tri Triết Dã. Hắn chậm rãi lắc đầu:

"Xin lỗi, từ trước tới nay Huân vẫn chỉ hành động một mình, mấy hôm trước nó đã tới Tokyo bố cục, một người làm cha như ta cũng không rõ lắm, nhưng khi nào nó trở về nhà, ta nhất định sẽ bảo nó tự mình tới gặp Thanh Xuyên nghị viên."

Thanh Xuyên Bình Thử cười lắc đầu:

"Phải thông báo cho ta biết mới đúng, ân cứu mạng là chuyện lớn, là đại sự, hơn nữa nếu không có nàng, ta cũng được, mà gia tộc người cũng được, tất cả đã xong rồi, sao lại bảo Huân tiểu thư tới được chứ, nói với ta, ta sẽ tới."

Nguyệt Tri Chính Không biểu tình lúng túng cùng với Thanh Xuyên Bình Thử bàn về con gái mình. Từ trước tới giờ hắn không mấy quan tâm tới cô con gái này, bốn năm trước khi Cố Gia Minh đến Nhật Bản giết chết Ngự Thủ Thương, hắn cũng biết là cô con gái này hiện giờ rất lợi hại.

Song khi bên Trung Quốc truyền đến tin tức Cố Gia Minh chết, con gái hắn đã đoạn tuyệt giao lưu với tất cả người ở bên ngoài, lúc đó mặc dù hắn có lòng muốn cải thiện quan hệ nhưng đã không có cơ hội. Bởi vậy mấy hôm vừa rồi hắn cũng không quan tâm tới việc con gái mình đi đâu.

Mấy năm này hắn đã từng ký thác kỳ vọng vào đứa con tự sinh Nguyệt Tri Triết Dã nhưng lại không thấy hắn có chỗ nào xuất sắc, nếu Huân đã không để ý tới ai thì hắn cũng đành chấp nhận.

Ai ngờ yên lặng bốn năm, Huân dùng thế sét đánh không kịp bưng tai bộc lộ lực lượng, nếu như không có nàng nhắc nhở thì hiện giờ đúng như Thanh Xuyên Bình Thử nói, toàn bộ gia tộc đã tiêu vong.

Tới lúc này, hắn mới bắt đầu nhớ lại những biến hóa trong mấy năm qua của Huân, hắn nhận ra mình đã làm sai nhiều chuyện với cô con gái này, hơn nữa... sợ rằng không còn khả năng bù đắp nữa...

Đột nhiên có một người lục đục chạy vào nói:

"Huân tiểu thư, Huân tiểu thư nàng..."

Hắn nói câu này làm cho mọi người lập tức khấn trương, Văn Thái Lang và Nguyệt Tri Chính Không đồng thời lên tiếng:

"Huân làm sao vậy?"

Không khí như bốc lửa, một chiếc xe nhỏ lao đảo lao từ bên ngoài vào.

Mấy hộ vệ bên người Nguyệt Tri Chính Không lập tức vây lại, chiếc xe phanh kít một tiếng, đâm nát một cột tre bên đường. Tới lúc này mọi người mới mơ hồ nhận ra, người trong xe chính là Huân.

"Là Huân đấy..."

Thấy bên cạnh có người nói, Thanh Xuyên Bình Thứ hứng thú bước tới hỏi:

"A. Đây là Huân tiểu thư ư?"

Một lát sau cửa xe mở ra, có người thất thểu đi tới.

Toàn thân thiếu nữ toàn là máu, lúc này nàng xuất hiện ở trước mặt mọi người làm cho ai nấy đều khiếp sợ, lúc đám người Văn Thái Lang vội vã muốn xông lên thì Huân lắc lắc tay phải, hướng hòng súng sang phía bên này, mục tiêu chính là Tây Điền Trục Tai vốn đứng im lặng bên cạnh Nguyệt Tri Triết Dã.

Người này từ bên ngoài gia nhập Nguyệt Tri gia, cũng bởi vì thành tích xuất sắc mà được trọng dụng, lúc này thấy Huân hành động như vậy, hắn đột nhiên rút súng nhắm thẳng vào Thanh Xuyên Bình Thứ, cùng lúc đó, mấy hòng súng khác cũng giơ lên nhắm thẳng vào hắn.

Bằng một tiếng, Huân trực tiếp bóp cò, một súng này bắn thẳng vào mi tâm đối phương, máu tươi phun ra, thi thể kia ngã xuống, ngoại trừ Thanh Xuyên Bình Thứ có chút nghi hoặc thì những người còn lại chỉ nhìn thoáng qua.

Nguyệt Tri Chính Không nói:

"Mau gọi bác sĩ tới đây... Các người còn không tới đỡ Huân..."

Hắn còn chưa ra lệnh xong, đám người Văn Thái Lang đã vội tới bên cạnh nàng, chuẩn bị đỡ lấy thiếu nữ bị thương.

Nhưng mà khi chuẩn bị vươn tay đỡ lấy nàng, hòng súng nàng run run chỉ tới:

"Tránh ra!"

Mọi người đứng im, Huân hít sâu một hơi, nhìn Nguyệt Tri Chính Không sau đó chậm rãi rời đi, một gã vốn chính là bác sĩ của Nguyệt Tri gia mang theo hộp thuốc chạy tới.

Mắt thấy thương thể của Huân hắn muốn đi tới đỡ lấy nàng thì bị nàng dí súng vào đầu, hắn vội vã lui ra đứng ở bên cạnh chẳng biết nên làm gì cho phải.

"Huân, con..."

Nguyệt Tri Chính Không muốn nói gì đó nhưng không biết nên khuyên thế nào, cô con gái này đã run rẩy đi tới kéo cánh tay của hắn Cánh tay hắn bị thương không nặng, đã được băng bó kín, cũng không bị gì lớn ảnh hưởng gì lớn.

Huân kéo cánh tay hắn, dùng ngón tay nhẹ nhàng đụng vào băng vải màu trắng, nhìn bề ngoài thì giống như là một loại tình cảm yêu thương của người con đối với cha.

Một lát sau, Huân đi tới bên cạnh bác sĩ, mở cái hòm thuốc, lấy ra một đoạn băng vải lại đi đến, nàng dùng cánh tay có thể hoạt động buộc lại một lần, thắt một nút hình con bướm.

Một sự trầm mặc không thể nói.

Đứng ở cách đó không xa nhìn cảnh tượng này, nhìn thiếu nữ bị thương lúc nào cũng có thể ngã xuống, Văn Thái Lang bỗng nhiên muốn khóc, hắn cũng nhớ lại, trước đây rất lâu khi họ còn nhỏ, nếu như huấn luyện bị thương, gia chủ phu nhân cũng cẩn thận bôi thuốc cho bọn họ như vậy, trên băng của nàng luôn thắt một nút hình con bướm xinh đẹp..

Rất lâu rồi, trong lúc vô ý, hắn đã đánh mất đi một thứ quý giá biết chừng nào...

Thiếu nữ nhìn cái nơ hình con bướm, sau đó nhẹ nhàng vỗ vỗ hai cái, xoay người đi ngang qua bố mình, thông thả mà trầm mặc đi tới căn nhà nhỏ thuộc về mình...

Không bao lâu, phía sau truyền đến tiếng rống giận dữ của Nguyệt Tri Chính Không:

"Theo sau đi, còn đứng đó làm gì!"

Một cái sân, một căn nhà nhỏ yên tĩnh trong trí nhớ.

Huân ngồi dưới đất, nhẹ nhàng mà cười áo.

Ánh sáng bên ngoài chiếu vào, mơ hồ có tiếng người, nhưng nàng mặc kệ tất cả, nàng hướng ra phía ngoài nỗ lực khiến cho họ không dám đi vào nữa. Nàng không muốn nghe gì nữa, chỉ một mình nàng thuộc về cái thế giới này, nếu người đó đã không còn thì nàng cũng không muốn sinh tồn...

Vết thương rất đau mang theo một cảm giác mệt mỏi rã rời, nó vẫn chảy máu khi nàng cởi quần áo, một tay nàng dùng khăn mặt bắt đầu lau máu và bụi trên người, lúc vết thương và nước gặp nhau, nàng cảm thấy một cảm giác đau xé tim can, vậy mà trong lòng lại an tĩnh vô cùng, những chuyện nên làm đã làm xong, mệt mỏi quá rồi, nàng nghĩ vậy, nàng nhẹ nhàng hát lên mấy khúc hát ru mà mẹ nàng thường hát cho nàng.

Cho dù thế nào, chuyện nên làm đã làm xong, trong mắt của bố nàng, nàng đã trở thành một người rất tuyệt vời, đề thi mà lão sư để lại cũng đã làm xong.

"Mẹ ơi, tiểu Huân mệt quá!"

Tuy rằng vừa mệt vừa đau thế nhưng... đã có thể rồi?

Nàng lau chùi thân thể, nghĩ tới những chuyện đã trải qua. Lúc còn nhỏ, lúc nhớ mẹ, vì muốn đuổi kịp chúng bạn, nàng luyện tập tới mức thương tích đầy mình vùi đầu vào trong chấn mà khóc.

Khi bị bắt tới Trung Quốc, lần đầu tiên nàng gặp mặt cậu bé kia, ba năm hạnh phúc cứ thế diễn ra, nghĩ tới chuyện Gia Minh đã từng nói "Tôi cũng thích cô", nhớ tới buổi chiều rực rỡ ở cùng với hắn, tới lúc hắn cáo biệt thế giới, chỉ còn lại một mình nàng cô độc trong thế giới này.

Hôm nay, đã không cần chịu đựng nữa rồi..

Lau sạch thân thể, chải tóc, vẫn còn những chỗ có máu, nhưng không sao, tất cả đã xong rồi. Nàng mặc một bộ ki-mô-nô đỏ thắm mà mẹ nàng để lại, nhớ tới bốn năm trước, Gia Minh cũng đã nhìn thấy nàng mặc bộ trang phục này, cũng ngắm mình thật lâu, đại khái là cũng thích.

Ngồi xuống giường, nàng nhẹ nhàng ôm lấy con gấu trúc nhồi bông, đây là thứ quý giá nhất trong tính mạng của nàng còn lại tới bây giờ.

Lần đó nàng theo Gia Minh đi chơi và nhận được, cũng đã 6, 7 năm rồi, nó quá cũ và hơi rách, nhưng rách chỗ nào nàng lại cẩn thận vá lại, mỗi một sợi lông mất đi nàng lại luyện tiếc.

Nàng bế nó một lúc, tinh thần thỉnh thoảng hoang hốt, trong phút giây còn tỉnh táo cuối cùng, nàng rút thanh đao ở dưới gối...

"Lão sư..."

Trong thoáng chốc, Gia Minh xuất hiện ở bên cạnh nàng, tóm lấy thanh đao trong tay, nhỏ giọng khích lệ:

"Làm rất tốt."

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 475

Giúp Việc Không Lương (1)

Khi tinh dậy thì trời đang mưa. Mùa hè rất ít có cơn mưa nào yên tĩnh như thế này, nước mưa từ trên mái hiên chảy xuống tạo nên những tiếng vang tí tách, giọt nước mưa giống như đang buông màn ngoài hành lang, lúc nắng mở mắt ra, ánh sáng chiếu vào làm bừng sáng căn phòng.

Trong phòng có mùi máu tanh, và nồng hơn là mùi thuốc đông y, nàng cảm thấy mệt mỏi rã rời, cánh tay trái đã có thạch cao cố định, nơi đó truyền tới cảm giác tê dại, chắc là hiệu quả của thuốc tê vẫn còn chưa hết, nàng im lặng nhìn lên trần nhà.

Vẫn còn... sống ư...

Tinh thần của nàng vẫn còn chưa tỉnh táo lại từ trong trạng thái hoảng hốt, loáng thoáng nàng nghe thấy tiếng người ở ngoài cửa, nàng nhắm mắt lại, cảm giác mệt mỏi rã rời giống như bụi bặm bám khắp nơi, như có như không, nhẹ nhàng mà nặng nề vô cùng.

Sau đó, "xôn xao" một thanh âm vang lên, có người kéo cửa ra, ánh sáng chiếu vào người nọ làm không khí rung động:

"Đã làm phiền cô rồi."

Tiếng Nhật này giống như có cái gì đó bén nhọn đâm vào trái tim nàng, khiến cho nó co rụt lại như bị một bàn tay vô hình bóp chặt, nàng hầu như có thể cảm nhận được da mình như co lại, cảm giác đau đớn trở thành nhỏ bé không đáng kể, bóng người mà nàng nhớ nhung bốn năm nay, bây giờ lại xuất hiện trước mặt.

Một tay đặt lên trán của nàng, nàng nghe thấy người kia đang nói:

"Đã tỉnh rồi à?"

Giống như là một tiểu cô nương lần đầu tiên trong đời nhìn thấy một người đàn ông xa lạ, thật lâu nàng mới dám mở hai mắt rụt đầu lại:

"... Ừ."

Cuộc đời luôn thay đổi, một cô nhóc lớn lên ở Nhật Bản, vừa trầm mặc ít lời lại vừa không giao lưu với người khác, tuy rằng khi còn ở Giang Hải đã giúp nàng biết nhiều tiếng Hán, nhưng trên đối với văn học, Huân vẫn không tính là xuất sắc, dù sao ngôn ngữ không thể dùng thiên phú để bù đắp được.

Tiếng mưa rơi kéo dài, buổi sáng trời mưa rất yên tĩnh nhưng buổi chiều lại trở nên cuồng bạo, sắc trời âm u giống như là sắp đêm tới nơi.

Căn phòng nhỏ vẫn còn tiếng mưa rơi vô tận, nàng nằm ở trên giường, chậm rãi đếm hạt mưa rơi.

Chi cần nàng cố gắng nghiêng đầu là sẽ nhìn thấy một người đang ngồi dưới ánh sáng vàng vọt ở cửa, Gia Minh đang ở đó giống như là bốn năm trước, hẳn chỉ ngồi đọc truyện tranh.

Nếu cứ giữ nguyên một tư thế sẽ cảm thấy khó chịu, nhưng chi cần nàng nhìn vào trong bóng tối một giây thôi, nàng sẽ nghi ngờ, nghi ngờ giờ khắc này là thật. Dưới ánh sáng nhìn thiếu niên đọc truyện, nàng còn đang phân vân không biết cơn mưa lớn ngoài kia là thật hay ảo nữa.

Không biết có phải 4 năm nay nàng quá nhớ mà sinh ra ảo giác hay không, hay đó chỉ là một đoạn ký ức trên quý ngắn ngủi.

Cho dù như thế nào, từ tối hôm qua đến bây giờ, nàng luôn có cảm giác đây chỉ là một giấc mơ mà nàng đưa tay ra cũng khó nắm chắc được.

Nàng không quan tâm đầu là chân tướng đầu là nguyên nhân, đôi khi nàng còn nghĩ không biết mình đã chết hay chưa, nếu chết rồi mà được sống cuộc sống như thế này thì có chết hay không, thực hay mộng đều không quan trọng.

Nàng chỉ muốn không ngừng xác nhận, cứ quay đầu lại là nàng lại thấy thiếu niên kia đang ngồi đó đọc sách, làm bạn với nàng.

Thậm chí nàng còn tưởng tượng, giấc mơ bên ngoài cứ kéo dài che phủ cả thế giới này đi, chi có căn phòng này trôi trên đại dương mênh mông.

Chi cần hẳn ở bên cửa đọc sách, nàng nằm ở trên giường nhìn hẳn, cho dù là 4 ngày, 4 năm hay bao nhiêu đi chăng nữa, nàng cũng nguyện ý đánh đổi.

Đôi khi chi cần ngừng lại là nàng có thể thỏa mãn giống như là chuột có gạo để sống qua mùa đông khắc nghiệt.

Đương nhiên, mỗi khi nàng khó khăn nghiêng đầu qua, Gia Minh cũng sẽ liếc mắt nhìn sang bên này, xác nhận xem có chuyện gì hay không, sau đó hỏi: "Có muốn uống nước không?"

Nàng đôi khi gật đầu, đôi khi lắc đầu, từ buổi sáng đến buổi trưa thay đổi hai lần truyền dịch, bị Gia Minh ôm đi WC một lần, thương thế trên người đối với người bình thường mà nói là nặng, nhưng đối với những người như nàng mà nói tuy rằng vô cùng thảm liệt nhưng không nguy hiểm tới tính mạng là không phiền phức, chi cần nghỉ ngơi một khoảng thời gian là có thể hồi phục lại như xưa, không để lại nhiều di chứng cho mai sau.

"Ngày mai để cho bọn họ tìm một người tới giúp một chút, những thứ khác không nói làm gì nhưng mà cái nhu cầu tắm rửa, tôi giúp cô cả thì không tiện cho lắm."

Lúc này một nửa người của Huân là được bồi thạch cao, tuy rằng hoạt động bất tiện nhưng cũng không tới mức cởi quần áo cũng cần Gia Minh hỗ trợ, Huân đối với việc này cũng không thêm để ý, nhưng ngừng lại thì cũng nên để Gia Minh yên tâm nên gật đầu "ừ" một câu.

Gia Minh xem truyện tranh, chi chốc lát sau đã ngẩng đầu lên nói:

"Cái tường bên kia xây ra chuyện gì? Hình như là mới được xây dựng lại."

"Là... Văn Thái Lang..."

"À..."

Văn Thái Lang và Huân có khúc mắc Gia Minh cũng biết từ trước, sau một lúc hấn lại lắc đầu cười cười:

"Đã nhiều năm như vậy rồi hấn vẫn theo đuổi một cô bé thực không dễ dàng..."

"Tôi đã nói với hấn... là đừng có theo đuổi nữa..."

"A..."

Buổi chiều tiếng mưa rơi rất to, trong phòng thỉnh thoảng vang lên những cuộc đối thoại bình thản, nàng đã phải cố gắng lắm mới thốt ra được câu nói "bao giờ lão sư về.", Gia Minh nói là có chuyện nên tạm thời ở lại nơi này một thời gian ngắn.

Nghe thấy vậy nàng hơi yên lòng hỏi tình hình của Linh Tĩnh, Sa Sa, Giang Hải, nàng có mấy lời muốn nói nhưng lúc này nói không nên lời, Gia Minh bảo nàng ngủ và nghỉ ngơi nhiều hơn một chút, nhưng nàng nhắm mắt không lâu sau thì lại mở ra để xác nhận xem Gia Minh còn ở đó hay không.

Ban đêm Gia Minh đến Nguyệt Trì gia cầm com nước trở về ăn, Huân mới giải phẫu ngày đầu tiên nên không thích hợp ăn com, đến buổi tối, Gia Minh đem cái TV bốn năm trước ra xem nhưng không ngờ nó đã bị hỏng, hấn không thể làm gì khác hơn là đem ra sửa chữa, lau bụi, sau khi dùng máy sấy một hồi thì nó lại lên hình.

Tối hôm đó, hai người ở trong phòng xem một bộ phim sau đó thì đi ngủ.

Một buổi tối Gia Minh rời giường bốn lần, thay dịch, đưa nước uống, ôm nàng đến WC.

Vài ngày sau, Gia Minh vẫn ở nơi này.

Đối với việc Bùi La Gia khơi mào sự kiện lần này thì chuyện xử lý như thế nào lại là cả một quá trình, Nguyệt Trì gia mấy ngày nay đều bận rộn vô cùng, nhưng dù sao bọn họ cũng là người chiếm tiện nghi.

Ở phương diện chính trị, Thanh Xuyên Bình Thứ đã lợi dụng việc Huân đem tới chứng cứ để chèn ép đối thủ của mình, đẩy lên một hồi phong ba ồn ào.

Đối với việc này Gia Minh cũng không thêm để ý, hôm sau Nguyệt Trì gia sắp xếp một bác sĩ nữ tới chăm sóc cho Huân, việc hấn cần làm là xem truyện tranh, khi nào chán quá thì ra ngoài đi shopping, lúc này hấn đã trở thành một nhân vật truyền kỳ ở Nguyệt Trì gia, người đủ tư cách nói chuyện với hấn hầu như không có.

Tuy rằng có một số người có bối phận nhỏ hơn đám người Văn Thái Lang, Huân nhìn thấy hấn vẫn còn là thiếu niên, nên nửa ngờ nửa tin với truyền thuyết này, nhưng lại không có ai có can đảm tìm hiểu.

Dù sao họ cũng không trải qua chuyện giết Ngự Thủ Thương kia, bọn họ cũng không thấy lực lượng mà Huân biểu hiện ra bên ngoài, Huân còn sống, có người nói Huân vô cùng thích người này, bọn họ cũng không dám trêu chọc vào cô gái chẳng quan tâm tới thể diện của ai trong gia tộc này.

ẤN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 476

Giúp Việc Không Lương (2)

Nhưng mà cô gái Nakamura được phân công tới chăm sóc Huân lại cảm thấy khác, trước đây nàng chính là bác sĩ của Nguyệt Tri gia, trải qua mấy ngày chăm sóc, nàng thấy hẳn chi xem truyện tranh —— hơn nữa còn là truyện tranh con gái —— ban đầu nàng cũng có chút sợ hãi và cảnh giác với người thiếu niên này.

Nhưng khi thấy Huân và Gia Minh trò chuyện vài câu, nàng thấy hẳn khác trong lời đồn, chẳng thấy hẳn ghê gớm chút nào, chỉ là một thiếu niên vô hại.

Mỗi ngày hẳn chi ngồi xem truyện tranh con gái, đây là những truyện tranh mà bốn năm trước Huân mua, nàng cũng chẳng nghiên cứu sâu về mặt này, cứ chạy tới quán truyện tranh nhìn thấy cuốn nào đẹp thì mua.

Ông chủ quán đương nhiên là đề cử cho nàng một đồng lớn truyện thiếu nữ, Gia Minh dùng hai ba ngày nhẩn nhệ chịu đựng xem xong đồng truyện tranh này, đồng thời giúp Huân thu dọn những đồ vật linh tinh trong ngăn kéo, lôi mấy cuốn tạp chí ra đọc, hoặc ra ngoài Nguyệt Tri gia mua một số truyện mới.

Nguyệt Tri gia gần đây chia làm hai bộ phận nội ngoại, nội bộ lấy những khu nhà cũ làm hạch tâm, khu ngoại bộ lớn hơn khu nhà cũ nhưng lại do những người không tham gia vào sự vụ trong tộc, hoặc thân thích của nhân viên tập đoàn dệt may Tri Anh tới ở.

Nơi này có cửa hàng, và nhiều thứ khác, hiệu sách kia cũng cho mượn miễn phí, lấy danh nghĩa của Huân ra mượn đương nhiên có thể mượn vĩnh cửu.

Gia Minh dành hẳn một buổi trưa ra tìm một đồng sách, tạp chí các loại trở về xem.

Tới ngày thứ năm, trên đường trở lại khu nhà cũ, hẳn vô tình gặp mặt đám người Nguyệt Tri Chính Không, Thanh Xuyên Bình Thử.

Trên thực tế với tính cách của Gia Minh, người của Nguyệt Tri gia hiện nay không ai dám tiếp cận bởi vì sợ làm hỏng mối quan hệ.

Năm ngày trước hẳn đột nhiên xuất hiện, một số người của Nguyệt Tri gia đã từng thông qua bác sĩ muốn uyển chuyển biểu đạt ý muốn gặp mặt nói chuyện nhưng Gia Minh lại cự tuyệt, cách nói chuyện như cứ như là vui đùa vậy.

Cách biểu đạt này không chính thức, bởi nếu chính thức thì cơ hội chỉ có một lần.

Mấy ngày nay thông qua bác sĩ Nakamura, bọn họ đã cảm thấy việc vô tình gặp nhau nói chuyện thì sẽ tự nhiên hơn một chút.

Vì vậy, khi Thanh Xuyên Bình Thứ trở lại Nguyệt Tri gia, Nguyệt Tri Chính Không cũng nắm chặt cơ hội, hấn tranh thủ đi dạo, sau đó “vô tình” gặp Gia Minh.

Thấy một đồng người đi tới Gia Minh ngẩng đầu, sau đó tự giác tránh sang con đường bên cạnh, nhưng khi Nguyệt Tri Chính Không chủ động chào hỏi, hấn cũng không thể làm gì khác hơn là ngẩng đầu cười cười, dùng tiếng Nhật nói:

"Nguyệt Tri tiên sinh ăn cơm chưa?"

"Ách..."

Thấy câu hỏi thăm hơi ân cần làm cho Nguyệt Tri Chính Không ngẩn người, hơi sững sốt sau đó cười trả lời một câu, rồi giới thiệu Thanh Xuyên Bình Thứ, hỏi những chuyện có quan hệ tới Huân, Thanh Xuyên Bình Thứ đại khái cũng tham dự vào cuộc nói chuyện này.

"Cố tiên sinh thật sự là người Trung Quốc?"

"Đúng vậy."

"Hiếm khi thấy người Trung Quốc nói tiếng Nhật."

"Đến Nhật Bản giết người sẽ có tác dụng rất lớn."

"Á... Ha hả... "

Thanh Xuyên Bình Thứ cười tủm tỉm.

"..."

Hai bên cứ cười cười với nhau, Gia Minh cúi đầu lật cuốn truyện sang một trang mới, rồi cáo từ rời đi, đám người Nguyệt Tri Chính Không nhìn theo bóng lưng hấn một lúc rồi cũng cất bước.

Mỗi khi không yên lòng hoặc là gặp những người không muốn tiếp xúc, ác ý tiềm tàng trong lòng Gia Minh lại xuất hiện, Thanh Xuyên Bình Thứ tự nhiên là mong muốn Gia Minh chiếu cố Nguyệt Tri, chỉ điểm một chút đối với tập đoàn và con đường chính trị của hấn.

Nhưng mà trải qua cuộc nói chuyện, họ hiểu là Gia Minh không có tâm tư trong việc này, nói chuyện với mình chẳng qua chỉ là nể mặt Huân mà thôi, muốn hấn hợp tác đại khái là không thể nào.

Trên thực tế bọn họ cũng rất may mắn, nếu không làm bạn hoặc bình thường với Gia Minh, thì chắc chắn hấn sẽ coi là địch nhân.

Bị thương động tới xương cốt phải mất trăm ngày, nhưng đây là đối với người bình thường, đối với Huân mà nói, lúc này nàng đã có thể rời giường hoạt động, một chân và một tay trên tuy rằng còn dán thạch cao, nhưng đã có thể dựa vào xe lăn hoặc nạng miễn cưỡng hành động.

Mấy ngày tiếp theo, nhiều người trong Nguyệt Trì gia đã có thể nhìn thấy Huân xuất hiện ở bên ngoài.

Buổi sáng, Gia Minh thình thoảng ra ngoài hít thở không khí trong lành, đối với tình trạng hiện giờ của hắn, việc rèn luyện không mang nhiều ý nghĩa.

Mùa hạ có sương mù, phong cảnh tự nhiên của Nguyệt Trì gia ở đây được giữ gìn rất tốt, đôi khi hắn lên đỉnh núi nhìn mặt trời mọc, đôi khi lại ở trên đường nhỏ của Nguyệt Trì gia dạo chơi, đôi khi ngồi trên ghế ở sân tập nhìn đám thiếu niên luyện tập, điều này khiến cho đám tiểu tử trong đó vô cùng khâm trọng, Gia Minh cũng không xoi mói và đánh giá gì cả.

Có thời gian Huân thấy Gia Minh đi ra ngoài, liền ngồi xe lăn theo sau, nàng không cần bác sĩ Nakamura đi theo, một tay thúc bánh xe chậm rãi đi lại, trông nàng vẫn còn mệt mỏi nhưng vẫn xinh đẹp tuyệt luân, tuy sắc mặt lạnh lùng khôn cười gì nhưng giọng nói đã thân thiết hơn trước không ít, rất nhiều người được bắt chuyện với nàng đã trở nên lấp bắp.

Văn Thái Lang thay nàng đẩy xe đi tìm Gia Minh một lần, sau khi tìm được, Huân lời nói cảm ơn, Văn Thái Lang xoay người đi, chắc là trong lòng hắn lúc này đang đau khổ vô cùng.

Tối đến Gia Minh lại đẩy xe giúp nàng ra ngoài dạo một vòng, ở trước mặt Huân, Gia Minh lười tìm những câu chuyện kiểu như bạn bè gì đó để nói, Huân cũng không phải là người nói nhiều, Gia Minh ở lại Nhật Bản muốn làm những thứ gì, nàng không muốn biết, chỉ cần ở bên cạnh hắn là nàng rất vui vẻ. Đương nhiên, bốn năm này đã khiến lòng nàng thấp thòm, có mấy lời muốn nói nhưng mỗi lần ở trước mặt Gia Minh thì không cách nào nói ra được.

Thời gian tới nên như thế nào bây giờ...

"Chớ suy nghĩ lung tung, tôi cũng thích cô..."

Thình thoảng một vài buổi tối, Huân ôm gấu trúc ngồi nhìn sao trắng, cũng vì lo nghĩ được mất mà miên man...

Gia Minh tới đây được đã 14 ngày, lúc này Huân đã có thể rời xe lăn tự bước đi, tối hôm đó Linh Tĩnh, Sa Sa gọi điện thoại, lại nhận được tin tức trong máy vi tính, Gia Minh mới nói mục đích tới đây của mình với Huân.

"Ngày mai tôi muốn tới Hokkaido."

"Ách, lão sư... Còn trở lại không?"

"Không trở lại, lần này tới đây có hai mục đích, một là chuyện của cô, hai là gặp một người, chuyện của cô đã xong rồi, lúc gặp hắn xong tôi cần phải trở về..."

"Ừ..."

Huân cúi đầu, ánh mắt cay xè, sau một lát đại khái là nàng cho rằng phản ứng như vậy không lễ phép, ngẩng đầu lên hỏi:

"Lão sư muốn gặp ai vậy?"

Ai chẳng biết nàng không có hứng thú với điều này.

"Nguyễn Lại Triều Sang."

"Ừ."

Giống như nghe được một cái tên chẳng đáng nhắc tới, Huân không yên lòng gật đầu, trong phòng an tĩnh lại, Gia Minh cảm lấy chén nước trái cây trước mặt uống một ngụm, sau một lát mới nói:

"Còn có một việc nữa."

"Ừ..."

"Trước đây cô mong muốn tôi dạy cho cô gì đó, là muốn ở trước mặt bố mình chứng minh năng lực bản thân, hiện giờ đại khái cô cũng làm được rồi, đối với Nguyệt Trì gia cô cũng không có sự yêu thích gì mấy, a, so với tôi chắc còn xa lạ hơn, vì tôi thấy khoảng thời gian ở học viện Thánh Tâm trước kia rất tốt.

"Trước khi rời đi, tôi đã từng nói chuyện với Linh Tĩnh, là sẽ mở phòng khám bệnh ngoại khoa, chuyên chấn thương chỉnh hình, Linh Tĩnh thích đàn dương cầm, Sa Sa nói là có thể hỗ trợ, nhưng mà nàng không có tâm tình gì cả, không đảm đương nổi chức vụ y tá, nếu như không có người giúp tôi sẽ rất bận. Tiền lương không đáng bao nhiêu, cũng không kích thích như làm sát thủ, chỉ khác là yên ổn một chút, cô có thể suy nghĩ..."

"Ừ..."

Vẫn yên lặng như cũ.

Sau một lát, Huân đột nhiên ngẩng đầu lên, trong ánh mắt nhìn về phía Gia Minh đã long lanh muốn khóc...

Đêm hôm đó, Gia Minh không đọc truyện tranh nữa, lúc chuẩn bị ngủ hần khẽ thờ dài:

"Kiểu này... có thể... tiết kiệm được một khoản tiền rồi..."

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 477

Cáo Biệt

Sáng sớm hôm sau, bọn họ rời khỏi Nguyệt Trì gia, khi đi không nói với bất cứ người nào, hành lý họ mang theo cũng không nhiều.

Nói đúng ra là có một số thứ nàng muốn mang nhưng không được, lúc trời còn chưa sáng họ đã dậy, Gia Minh nhìn một đồng hồ linh tinh trong phòng, cuối cùng đành phải tự mình lựa chọn một chút.

Điều làm khó lựa chọn nhất chính là hai con búp bê, một là con gấu trúc, một là con sư tử nàng mua 4 năm trước, về phần mấy thứ mẹ nàng để lại thì nàng cũng chọn lọc một số.

"Mẹ nàng... chỉ mong nàng ở chỗ này thôi..."

Vì vậy cho tới hùng đồng họ đã thu thập được một gói hàng không lớn, Gia Minh mang theo bên người, Huân thì khóc con gấu trúc vá chằng vá đụp lên lưng, trông giống như thiếu nữ cõng một đứa trẻ lớn.

Tay trái của nàng vẫn còn bọc thạch cao, trên thạch cao vẽ loằng ngoằng mấy hình, chân trái vẫn còn quấn băng vải, cho nên phải mặc một cái váy liền thân màu vàng nhạt.

Lúc ra cửa gió rất mát, xa xa là những đám sương trắng vờn quanh, toàn bộ Nguyệt Trì gia vẫn yên tĩnh như cũ, nhưng ở xa xa có mấy người đã bắt đầu dậy hoạt động, loáng thoáng ở trong rừng cây truyền ra những tiếng chim hót, có một số bóng người chạy thể dục qua ven đường.

Gia Minh lưng đeo hai cái túi, Huân lưng khoác gấu mèo, hai người một trước một sau đi qua con đường yên tĩnh, có người quay đầu lại hoặc dừng lại nhìn theo bọn họ, nhưng không có một ai dám tiến lên hỏi xem đã có chuyện gì, trong ánh mắt của họ mang theo sự nghi hoặc.

Lúc ra cổng lớn, hai người đứng lại nhìn vào trong một lúc, quan sát lại một lần nữa khu nhà có kiến trúc cổ xưa này, khu rừng xanh um ở xung quanh, bao trùm lấy tất cả, những bức tường vây theo sườn núi bao quanh lấy nó.

"Đây đúng là một nơi tốt để tránh nóng mùa hạ... không cần tạm biệt người nào sao?"

"Sáng sớm tôi đã nói với mẹ rồi."

"Cứ đi đi, lần này rời đi cơ hội trở lại rất ít."

"Không cần."

Huân nở nụ cười tinh thuần, Gia Minh đưa tay xoa xoa đầu nàng, nàng như một tiểu cô nương rụt cổ lại.

"Đi thôi."

Phun ra một hơi thở, Gia Minh đi trước, Huân bước theo sau.

Hai bóng người trong nắng sớm, dần dần rời xa khu nhà xanh thẫm.

Lúc này, Nguyệt Trì Chính Không đại khái cũng biết là con gái mình rời đi, đồng thời cũng hiểu đôi chút, cho dù trước kia cô gái này vì gia đình mà chịu bao nhiêu thống khổ, chịu bao nhiêu nghi kị, thì hôm nay nàng đã vung dao chặt đứt hết cả.

Đối với chuyện hai người rời đi không nói lời tạm biệt, đương nhiên là họ khó chịu, nhưng không ai dám... có ý kiến gì, thậm chí cũng không ai dám ra mặt cáo biệt bọn họ, đại khái là bọn họ muốn để lại chút gì đó tốt cho quan hệ mai sau.

Có lẽ cái loại im lặng này ẩn chứa lực lượng quá lớn, từ nhỏ Huân đã giẫy giữa sống trong im lặng, yên tĩnh đợi tình cảnh tử vong.

Gia Minh mấy ngày qua biểu hiện thì ôn hòa nhưng lại cự tuyệt toàn bộ mọi người, cho dù là gia chủ Nguyệt Trì gia Nguyệt Trì Chính Không hay Nguyệt Trì Triết Dã.

Nếu như trong quá khứ họ có làm gì ảnh hưởng tới Huân, thì bốn năm trước sau khi giết Ngự Thủ Thương trở ra, nam tử này đã cảm sủng tới bán nỏ đầu mọi người rồi.

Hai người đi tới ven đường chờ xe bus đến Tokyo, sau đó đi ra sân bay, tuy rằng bề ngoài họ kỳ quái nhưng người khác cũng chỉ nghĩ rằng, đây là một đôi tình lữ cùng nhau ra ngoài du lịch.

Huân đem gấu mèo ôm vào trong ngực, ánh mắt mới mẻ và vui sướng nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Đã nhiều năm rồi, thời gian mà nàng thoả mái thưởng thức phong cảnh như bây giờ không nhiều lắm, cho dù mấy năm ở Giang Hải cũng không có tâm tình này.

Mua vé máy bay, hai người ngồi ở quán cà phê bên cạnh đợi một lúc, hơn 10 giờ máy bay cất cánh, hơn 1h sau đó tới sân bay ở Sapporo, họ vào trong phố ăn cơm trưa.

Hành trình căn bản là do Gia Minh quyết định, Huân không hỏi gì cả, ăn cơm xong họ lại ngồi xe tới thành phố khác, cả buổi chiều bọn họ liên tục đổi xe di chuyển.

Bắc Hải nổi tiếng là nơi có phong cảnh đẹp mê người, nhưng đẹp nhất ở đây là cánh đồng Oải Hương, tháng 7 là mùa Oải hương đã hơi tàn, tuy rằng không nhìn thấy cảnh tượng Oải hương kéo dài tới chân trời, nhưng nhìn những gì còn lại cũng đủ đẹp mê người rồi. Huân biết mấy thứ này nhưng lại là lần đầu tiên nhìn thấy, Gia Minh giới thiệu cho nàng một chút, chuyển tàu cứ thế lướt qua cánh đồng Oải Hương, nàng tựa vào cửa sổ nhìn ra ngoài.

Nhiệt độ ở Hokkaido đã bắt đầu giảm xuống, Gia Minh tìm một cái áo khoác phủ thêm cho nàng.

Otaru là một trong những thành phố nổi tiếng nhất ở Hokkaido, những cái cảng, kênh đào mang phong cách Châu Âu mang lại một vẻ đẹp khác, bọn họ dừng lại ở nơi này khoảng chừng một giờ, Gia Minh chọn mấy món đồ chơi được chế từ cây Oải Hương mang về cho Linh Tĩnh và Sa Sa.

Tiếp theo họ lại đón xe rời đi, hiện giờ đã là 4h chiều, mặt trời chiều dát vàng lên mặt biển óng ánh, xe bus trườn qua cánh đồng Oải Hương rộng lớn và bờ biển ngồn ngồn.

Ở trong xe buýt cũng có một đôi tình nhân, xem ra họ cũng chỉ sinh viên đi du lịch, hai bên nói chuyện với nhau vài câu, từ đó về sau nam sinh kia thường bám sát lấy nhóm Gia Minh trò chuyện, tuy rằng người trả lời phần lớn là Gia Minh, nhưng mục tiêu của người kia lại chính là bệnh nhân ôm gấu trúc ở bên cạnh.

Huân đáng yêu hơn bạn gái của hắn rất nhiều, cô gái kia cũng nhận ra được mục đích của bạn trai, cho nên có thái độ buồn bã không vui.

Lúc xe bus tới điểm dừng, trời đã vào đêm, đây là một tiểu trấn không lớn nằm ở ven biển, nó rất đẹp và yên tĩnh.

Xuống xe, gió biển mang theo hơi muối thổi tới, loáng thoáng còn nghe thấy tiếng sóng vỗ, Gia Minh mở hai tay:

"Chúng ta tới nơi rồi."

"Lão sư tới nơi này là..."

"Đề tạm biệt."

Gia Minh cười cười.

"Đi tìm chỗ dừng chân và tắm rửa thôi."

Bọn họ tìm một khách sạn cách con đường không xa, tắm rửa tay đi bụi bặm của cuộc hành trình, hai người thay quần áo dọc theo con đường tìm kiếm mục tiêu của mình.

Thôn trấn không lớn, hơn 10 phút sau, họ tìm thấy một quán mì dựa vào sườn núi có một tấm biển "Mì cá Ngư Phu".

Đồ đạc trong quán cũng không quá sang trọng, đơn giản nó chỉ là một quán mì trong tiểu trấn, là nơi uống rượu tiêu khiển cho mọi người vào buổi tối.

Khi Gia Minh xác định quán mì trước mặt là mục tiêu, thân hình Huân trở nên căng thẳng, cánh tay khấn trương mà run lên nhẹ nhẹ.

Gia Minh lúc sáng có nói qua chuyện này, bây giờ nàng mới để ý tới mức độ của nó.

Nguyên Lại Triều Sang! Cho dù Gia Minh có tự tin thế nào thì nó cũng là một cái tên không thể khinh thường, nhận thấy nàng đã điều chỉnh trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

Gia Minh cười cười:

"Thả lỏng đi, chúng ta chỉ ăn mì thôi."

Đẩy cửa đi vào, dưới ánh đèn khách hàng có thể nhận ra quán cũng không lớn. Ông chủ cũng có dụng tâm bố trí nơi này, khách trong này cũng không nhiều, chỉ tầm khoảng 5, 6 người, xem ra đều là khách quen.

Bà chủ là một người khoảng 30 tuổi, không tính là xinh đẹp nhưng lại có nụ cười rất tuyệt, chỉ cần nhìn là nhận ra họ đang hạnh phúc.

Trong phòng bếp truyền tới những thanh âm bận rộn.

Gia Minh và Huân ngồi xuống một cái bàn, sau đó đánh giá cách bố trí của cửa hàng. Huân thì gọi một bát mì không ảnh hưởng tới vết thương, Gia Minh thì gọi mấy món đơn giản.

Bà chủ quay vào phòng bếp một lúc rồi mang một số món ra cho Sa Sa, Sa Sa thấy Gia Minh gặt đầu thì ném thử một miếng.

Tuy rằng xưa nay nàng không quá chú ý tới món ăn, nhưng bây giờ cảm thấy hương vị của nó cũng rất tốt, không thua kém chút nào với đầu bếp chính tông.

Gia Minh uống rượu và bắt đầu ăn một chút, không lâu sau cửa rèm cũng xốc lên, một nam tử đeo tạp dề đi ra, hần chào hỏi mấy người quen, Huân nhin không được đưa mắt nhìn sang.

Đây là một người trung niên vóc người khô ngô rắn chắc, nụ cười khoe mạnh tràn ngập sức sống, tuy mang sức mạnh nhưng lại không khiến cho người khác cảm thấy sợ hãi.

Nếu chỉ nhìn qua thì người ta sẽ liên tưởng tới một người đánh cá ven biển lâu năm —— trên thế giới này luôn luôn có một nhóm người như vậy, họ có thể khiến cho người khác nhìn là nhận ra nghề nghiệp của họ, họ có thể là tài xế, là công nhân, luật sư...

Nhưng người này lại là vua sát thủ Nguyên Lại Triều Sang.

Dưới ánh đèn, hần ngồi xuống trước mặt Gia Minh.

"Đã nhiều năm rồi ta luôn muốn nhìn một chút... xem cái quán này nó như thế nào..."

***** Trong khoảng thời gian tiếp theo, Huân rất khẩn trương nhìn hai người nói chuyện ở một bàn cách đó không xa, cho tới lúc chia tay họ cũng không đánh nhau, chỉ giống như bạn bè uống rượu nói chuyện phiếm.

Cũng không biết bọn họ hàn huyên những thứ gì mà khoảng nửa giờ sau, Gia Minh mang theo nàng rời khỏi quán.

Lúc đi trên đường, Gia Minh có chút trầm mặc, việc trầm mặc này khác với mấy ngày trước mà lại giống với 4 năm trước kia, khiến cho nàng cảm thấy

rất là lo lắng. Bọn họ ngồi một lúc ở bờ biển, Gia Minh nhẹ giọng nói một câu nói.

"Cái tên kia... làm gì cũng lợi hại hơn mình..."

Nếu như hắn tới tạm biệt thì Huân không biết họ nói gì cả, nhiều năm về sau, Gia Minh không hề nhắc tới mối quan hệ của hắn và Nguyên Lại Triều Sang.

Mà cái tên Nguyên Lại Triều Sang cũng biến mất trong sự hiểu biết về mọi người, có người thỉnh thoảng nhắc tới nhưng không một ai biết hắn ở đâu và như thế nào.

Hôm sau Gia Minh gọi điện thoại cho Linh Tĩnh, sau đó ở sân bay Sapporo tiễn Huân lên máy bay tới Giang Hải. Chiều hôm đó hắn dự định tiếp tục ngồi máy bay đi đến tổng bộ U Ám Thiên Cầm ở Venice.

7 tiếng sau, Cao Thiên Nguyên chính thức mở lời xin U Ám Thiên Cầm giúp đỡ, đồng thời bộc lộ một tin tức giật gân, nửa tháng trước Thiên Vũ Chính Tắc cùng với Long Đường Duy đã mất tích ở La Mã.

Cao Thiên Nguyên lần lượt phái 4 Dự năng giả tiến hành điều tra nhưng cũng đã biến mất toàn bộ, cho thấy cỗ lực lượng ở Châu Âu này đã phát triển tới mức đáng sợ.

ẤN SÁT

Phần Nộ Địch Hương Tiêu

Chương 478

Bitch

Buổi trưa sau khi tiễn Huân từ sân bay Sapporo đến Giang Hải xong, hấn vào một nhà hàng ăn, cách chuyến bay của hấn còn một khoảng thời gian nữa, Gia Minh ngồi ở đại sảnh sân bay đọc báo giấy, buổi chiều nay mây nhiều gió nhẹ, giống y như nhiều năm trước khi hấn và Nguyên Lại Triều Sang lần đầu tiên hợp tác.

"Lần đầu gặp mặt, xin chiếu cố nhiều hơn."

"Chiếu cố lẫn nhau."

Khi đó Đại Nội Trưởng Đốc vừa mới chết, hấn từ Âu Châu trở về.

"Đôi khi cũng không muốn làm..."

Rất nhiều năm sau ở trong một sân bay, người kia cảm thán nói một câu, lúc đó bọn họ vừa hoàn thành mộ nhiệm vụ, truy sát một gã sát thủ phản bội Bùi La Gia.

"Không làm thì đi đâu?"

Gia Minh cúi đầu xem báo, tùy ý trả lời.

"Tìm một nơi nào chỉ có người bình thường là được."

"Sẽ có báo ứng."

"Thật không?"

"Tên kia bỏ đi, chúng ta đi giết hấn, chúng ta rời đi cũng sẽ có người làm chuyện này, đây là nhân quả quan hệ."

"... logic hợp lý."

Nguyên Lại Triều Sang gật đầu, hai người cùng nhau đọc báo, uống cà phê, cùng đợi máy bay.

"Nếu như ta chết. Ta có thích một nữ nhân.. Ở Hokkaido..."

Đó là trong một lần khôn cảnh của mấy năm sau. Gia Minh nhìn hấn, sau đó gật đầu.

"Trước đây nói chuyện rồi đi cũng là vì chuyện này?"

"Một phần mà thôi."

"Ở cùng nhau không được sao, làm người bình thường... mỗi ngày đều phải đi làm, cũng có những chuyện ép chúng ta phải làm, vậy thì có khác gì so với việc chúng ta làm sát thủ... Tương đối mà nói, ta nghĩ chúng ta tự do hơn nhiều..."

"Nào có đơn giản như vậy? Tự do... người như chúng ta... nếu như cậu xảy ra chuyện thì ta nên làm gì?"

"Nếu như ta chết..."

Hấn ngẫm lại nhưng mà thấy mình không cần phải lo lắng cho ai cả, như vậy cũng tốt, trong mưa bom bão đạn trung hấn có thể xung phong mà không nghĩ ngợi.

"Nếu như ta chết thì giúp ta giết cái thằng tên là Chư Thần Vô Niệm kia đi, ta thấy hấn không thuận mắt lâu rồi."

Đến cuối cùng, hai người nói ra nguyện vọng buồn chán của mình.

Trong cuộc sống kiếp trước, đây là người bạn hợp tác với hấn lâu nhất, sau đó hấn có đi gặp cô gái kia, thấy nàng kết hôn cùng với một nam nhân lãnh đời, thấy Nguyên Lại Triều Sang thống khổ và khiếp nhược, khác hẳn với sự cường đại trước kia của hấn, điều này thực khó mà hiểu hết được.

Đôi khi hấn cũng muốn, cuộc sống của người kia có thể giá trị hơn cuộc sống của người khác, nhưng nói chung, sau khi Nguyên Lại Triều Sang chết, hấn đã nói hết tất cả với người con gái kia, cả những gì nghi hoặc chôn sâu trong lòng mình, một mầm mống khác cứ như vậy nảy sinh trong lòng hấn.

Ánh đèn sáng trưng, ánh đèn neon vàng đục, ánh chiều hoàng hôn, thành phố lạnh lùng, núi, thảo nguyên, hoang mạc, biển, rừng rậm, mưa lớn, ánh sáng và sương mù màu trắng, mỗi người một vẻ, mỗi người một cuộc sống.

Nhớ lại hấn phát hiện ra, thế giới này đã vô tình đưa vào đầu mình đủ loại quan niệm và tư tưởng, kiếp trước lạnh lùng, kiếp này ôn hòa, vậy mà hấn vẫn có những chuyện nghi hoặc.

Những người đó... họ làm gì và sống ở đâu...

Hấn lật tờ báo, trong đại sảnh có một mỹ nữ cao gầy mang theo hành lý đi tới chỗ hấn, giày cao gót nện xuống mặt sàn tạo thành những âm hưởng vui tai.

Bốn năm qua hấn đã bỏ lỡ rất nhiều thứ, hôm nay phải đọc nhiều tin tức để bù lỗ những gì đã thiếu, phương diện giải trí hấn không có thời gian xem, thấy mỹ nữ kia đang nói chuyện và biết là ở Châu Âu hôm nay có một ngôi sao ca nhạc là một thiếu nữ Âu Mỹ, hấn nhìn ảnh của nàng mấy phút thì điện thoại lại vang lên.

Linh Tinh và Sa Sa ở Giang Hải gọi tới, các nàng thấy Huân xuống máy bay lại bị thương thì nổi giận, quyết hỏi cho rõ ràng một phen, rõ ràng là bảo hấn đi hỗ trợ, vậy mà còn để nàng bị thương thế này, Gia Minh cũng chỉ đành cười khổ mà chống đỡ.

Sau cuộc điện thoại, Gia Minh nhìn thoáng qua sân bay, hiện giờ đã có một nhóm người tập trung giờ biển, cột khăn đội đầu, cuồng nhiệt tiến hành diễn thuyết, đây là một nhóm phần tử cánh hữu yêu cầu thay đổi sách giáo khoa.

Hiện giờ người ra vào sân bay không nhiều, nhưng cũng có một số người Nhật Bản đứng xem, Gia Minh phát hiện có một gã mặc áo xanh, lưng đeo ba lô du lịch đang trốn sau một cái góc chết nhìn sang bên này, bộ dáng lén lút.

Hắn cũng chỉ là vô tình nhìn thoáng qua, bởi vì thói quen miễn cảm với góc chết vốn có mà thôi, hấn gấp điện thoại và có một viên đá bay đi.

"A" một tiếng, người đang đứng trên một cái bàn diễn thuyết trúng viên đá, máu tươi tung tóe, ngã về phía sau, cảnh tượng khu vực đó nhất thời hỗn loạn, thiếu niên kia biến mất, một phần tử cực hữu tiến lên xem xét nhưng không tìm được hung thủ.

Loại phần tử cánh hữu cuồng nhiệt này có quan hệ với hắc đạo Nhật Bản, khi người kia được đi tới bệnh viện, những người khác thì rút dao ở trong túi ra, tìm kiếm nhân vật khả nghi, Gia Minh cũng nhìn xung quanh vài lần, những người còn lại thì rút dao ở trong túi tìm kiếm nhân vật khả nghi, Gia Minh cũng nhìn xung quanh vài lần Thiếu niên kia lúc này đã ngênh ngang xuất hiện trong đám người, cầm theo một cái máy ảnh đi tới, chụp những phần tử cánh hữu này, vào thời điểm này chụp ảnh thì có khác nào đối mặt với đám hung thần ác sát này.

Nhìn thấy quá trình như vậy, Gia Minh không khỏi bật cười, thiếu niên kia đi vào trong phòng khách, đi tới chỗ hỏi chu miệng hỏi:

"Người Trung Quốc?"

Gia Minh gật đầu, thiếu niên kia nhò giọng nói:

"Tôi cũng vậy."

Hắn ngồi xuống cái ghế trước mặt Gia Minh, trong lòng ôm túi du lịch, nhưng vẫn hứng thú nhìn đám người bên ngoài.

Việc bị đá ném vào đầu chảy máu là chuyện nhỏ, chuyện lớn là mất thẻ điện, những người này cầm T rúc Dao trong tay, thấy đồng bọn bị đánh mà tràn ngập phần nộ, trong lòng bọn chúng luôn nhận mình là người kiên trinh ái quốc, đám cảnh sát trong sân bay cũng chẳng có cách nào cả.

Qua một lúc, dường như có mấy tên nói gì đó với tên đầu lĩnh, đám người kia lập tức ủa vào đại sảnh sân bay, mấy tên bảo vệ ở cửa vội vã cản lại, đám người kia yêu cầu sân bay cho xem video giám sát, một số người thừa dịp bảo vệ lơ là vọt vào bên trong.

Lúc này thiếu niên cười đưa tay ra với Gia Minh:

"Xin chào, ta là T ạ Bảo Thụ."

Sau đó hấn nói mình ở một thành phố nhỏ phía nam, Gia Minh cũng cười bắt tay hấn:

"Cố Gia Minh, từ Giang Hải tới."

Tạ Bảo Thụ nhìn những tên gây rối trong đại sảnh cười rất thuần khiết: "Bọn họ làm gì đó?"

Gia Minh cười thâm ở trong lòng, hai người tuổi tác cũng ngang nhau, chỉ là Gia Minh có chút trầm ổn hơn, Tạ Bảo Thụ kia vẫn còn mang tính trẻ con.

Gia Minh giả bộ như không biết nói:

"Phần tử cánh hữu yêu cầu đổi sách giáo khoa bị ai đó ném thì phải."

"Oa... Đáng đời."

Đám người kia sau khi xem video vẫn không có được câu trả lời thuyết phục, thực ra có xem video cũng vô dụng, cái góc chết sau bồn hoa kia trùng hợp là góc chết của video, cũng không biết Tạ Bảo Thụ này vận khí tốt hay biết từ đâu.

Mấy tên cầm trúc đao lúc này đi hỏi hành khách xem có phải là người Trung Quốc hay không, phía sân bay đã điều động bảo vệ nhưng trong khoảng thời gian ngắn không thể nào dẹp yên được.

Gia Minh và Tạ Bảo Thụ cứ im lặng mà nhìn, phát hiện có một nam tử cầm Trúc Đao đi tới.

"Này, các người là người Trung Quốc phải không? Nói!"

Tạ Bảo Thụ nháy mắt, nghiêng đầu:

"Ai, bọn họ nói gì cậu có hiểu không."

"Hỏi xem chúng ta có phải người Nhật Bản hay không, bảo chúng ta nói mấy câu chứng minh một chút."

Sau đó xoay người dùng tiếng Nhật nói:

"Tôi chính là người Trung Quốc, có chuyện gì không?"

Tạ Bảo Thụ gật đầu, biểu thị đã hiểu.

"Ách... sao tây sao tây, nhả điệp... “ Lúc này cách đó không xa cũng đã có vài tên bảo vệ chạy tới, Gia Minh và Tạ Bảo Thụ thì cứ dùng tiếng Hán nói chuyện, những tên kia ức chế vung đấm xông lại, Tạ Bảo Thụ nhanh tay giơ máy ảnh lên nhấn một cái, xoay người muốn chạy trốn nhưng người kia đã bị Gia Minh đá ra ngoài.

***** Cái vụ rối loạn nhỏ này cũng chẳng làm trở ngại gì tới cuộc hành trình, Gia Minh dù sao cũng đã lưu thủ, lực lượng ở sân bay đương nhiên có khả năng áp chế những người gây rối. Gia Minh và Tạ Bảo Thụ lại nói chuyện vài câu, có lẽ đây là một người thanh niên hồn nhiên, tính cách thậm chí còn có chút ngây thơ, hẳn bay sau chuyến bay của Gia Minh nhưng cũng tới Châu Âu, chỉ là Gia Minh đến Venice, còn hẳn đến Albania.

Chi là một cuộc gặp gỡ nhỏ bình thủy tương phùng (bèo nước gặp nhau), mười mấy phút sau Gia Minh lên máy bay, 8h sau máy bay đến Venice, bởi vì chênh lệch múi giờ nên ở đây mới chỉ là buổi chiều.

Vừa ra khỏi sân bay đã có người tới đón hắn, đó là một viên đạn bắn tia, ánh mặt trời quuyền rũ, viên đạn xẹt ngang qua hư không, lướt qua người Gia Minh bắn thẳng vào chiếc Cadillac ở đằng sau, uy lực của nó lớn tới mức làm cho toàn bộ cửa kính của xe vỡ thành hoa tuyết.

Gia Minh nhìn ra phía sau khoảng 2 giây, hai mắt tròn lớn, điện thoại di động đổ chuông, hắn nhấn nút nghe:

"Alo."

"Đã lâu không gặp, người không những không chết mà còn đẹp trai hơn rất nhiều."

"Lại vậy rồi... Hôm nay từ Nhật Bản tới đây, lúc sắp lên máy bay có một anh bạn nhỏ can ta lại nói: Anh thật đẹp trai. 'Ta tát cho hắn một cái ngay tại chỗ...'"

"Làm sao vậy?"

"Vì hắn nói lời vô nghĩa."

"Ha há... Người càng hài ước thì càng đáng ghét..."

"Người không thích cái này... có thể thương lượng... Có một số việc ta không nhxi tới vì nó không hợp với tính cách của ta..."

"Chắc người có thể sống lâu hơn nữa đấy."

Gia Minh còn muốn lên tiếng thì bên kia đã dập máy, hắn bắt đắ dĩ nhìn điện thoại di động thờ dài, ở con đường phía trước có mấy chiếc xe thể thao gầm rú lao tới bên này...

"Tiện nhân..."

ÃN SÁT

Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 479

Đạo Chơi Thủy Thành

Mặt trời chiều đỏ rực chiếu rọi dát vàng lên mặt biển, Adriatic T3 chìm lọt thỏm giữa một biển nước, thủy thành Venice bao gồm 18 hòn đảo nhỏ, hơn 170 con kênh đào và hơn bốn trăm cái cầu, bây giờ nhìn bề ngoài nó có bầu không khí yên tĩnh cao nhã, mọi người đi dạo trên những chiếc cầu.

Trên đường phố, mấy chiếc thuyền đi xuyên qua những con kênh đào, có rất nhiều chiếc Gondola màu đen (loại thuyền di chuyển trong kênh đào ở Viên), người chèo thuyền cầm những mái chèo nhỏ, nhẹ nhàng khuấy động dưới nước.

Thực ra chiều nay không yên tĩnh như người ta tưởng, thí dụ như có người may mắn chứng kiến một người đi đường "ngoài ý muốn" đột nhiên ngã xuống nước, trên những kênh đào vắng vẻ có những chiếc thuyền lật nhào, trong một vòm ngõ hẻm có người tranh đấu, có một đồng người không hiểu sao tự dưng ngã xuống, có một cái cầu xây ra vắn đề, có người rơi xuống nước.

Những chuyện linh tinh phiến toái như thế này không phải ai cũng biết, cảnh sát đã xuất động mấy lần, họ ngồi trên ca nô chạy tới cũng chỉ biết không ngừng kêu khổ. Lúc này có một chiếc máy bay trực thăng đang lượn khắp bầu trời, trên trực thăng có một ký hiệu của một tổ chức nào đó rất có thể lực.

Trong khi trực thăng đang lượn lơ, có một nữ tử ngồi trên một mái nhà cầm ống nhòm nhìn khắp nơi, sau đó nhấn xuống một cái nút:

"Vị trí số 7 không có."

"Chắc chắn hẳn đã tới đây."

Trên trực thăng có thanh âm trả lời của người quan sát.

"Các người có thể tìm được mới là lạ..."

Nữ tử lắc đầu, nói:

"Đám Nathan thế nào rồi?"

"Đã ngã xuống nước, 7 người bị xử lý trên một mái nhà cách đây khoảng 2km..."

"Bên phía Morris xem ra cũng không lạc quan."

"Kế hoạch của bọn họ là chặn hẳn trong đám người, kết quả là hai người bị ném xuống biển, một người bị ném vào thùng rác."

"Không phải là có người nào đang hỗ trợ phục kích đó chứ?"

"Không tìm được góc bắn tía, tên kia lợi dụng nước để ẩn nấp, giống như là ở nhà mình vậy."

"Hắn căn bản là đang đùa với chúng ta, nếu như lần trước người cũng tới Trung Quốc thì sẽ hiểu, người này mạnh hơn chúng ta nhiều, ta nghĩ có chút gì đó không an toàn..."

Trục thăng đã đi xa, khi nàng mới nói xong thì ở dưới nước đột nhiên có tiếng nổ mạnh, nàng giật mình quay người thấy một người đang lao lên mái nhà, khoảng cách giữa đôi bên đã ngắn lại.

Nàng không kịp rút súng thì hai tay đã bị người kia tóm lấy, một cỡ lực lượng vô hình phá không xuất hiện, bong người kia vung tay, sau một khắc đã tới trước mặt nàng.

Không khí lúc này giống như nổ tung lên, nàng bị đẩy một cái bắn ra ngoài, mái tóc bị gió thổi tung lên.

"A..."

Nàng vừa rơi xuống đã bị chế trụ, ánh nắng trời chiều chiếu tới, gió biển phát phơ, Gia Minh đứng lên lan can, thân hình hơi cong lại giữ cổ tay trái của cô gái.

Tư thế này khiến cho toàn thân cô gái lắc lư, lúc cúi đầu nhìn lại đã thấy mình đang ở ngoài không trung tầng 5, quần áo hai người bị gió thổi bay phần phật.

Cô gái là này một trong những thành viên lần trước tới Giang Hải, hai bên coi như là đã gặp mặt, bây giờ Gia Minh đem tai nghe đặt ở bên tai của mình, một bên cười cười, cô gái kia khua tay:

"Đầu hàng."

"Được."

Sau một khắc, nàng chỉ cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, cả người đã bị ném ra ngoài, sau mấy giây ầm một tiếng rơi xuống biển nước, lúc trôi lên đã thấy Gia Minh ngồi ở trên lan can phát tay nhìn nàng sau đó xoay người rời đi.

"***!"

Hai tay hung hăng đập xuống nước, nàng bắt đầu bơi về phía bờ, Gia Minh lúc này cũng nhìn chiếc trục thăng đang bay trở lại, thờ dãi:

"Này, ta tìm Kelly."

Trong chốc lát, bên kia truyền tới thanh âm của một cô gái khác:

"A, Gia Minh phải không, cậu đã tới rồi à? Kelly không có ở nhà."

"..."

"Ách, tôi là Natalie đây, chuyện chiều nay tôi không biết gì cả đâu, chờ một chút... Nói đi."

Bên kia làm như là sắp mất thứ gì đó, Gia Minh chẳng biết nói gì cả.

"Thôi đi, còn làm vậy tôi đỡ cả Viên xuống bây giờ..."

"Không sao đâu, thích gì thì làm vậy đi, chúng tôi sẽ điều đình với bên chính quyền, giúp cho thành phố có một bộ mặt mới... A, Kelly đã đi tham gia một yến hội, khi nào cậu tới chỗ tôi chúng ta cùng nhau đi tìm cô ấy, địa chỉ của tôi là... Cứ như vậy đi, bai..."

"... Thích ăn bánh rồi đây..."

Hơn mười giây sau chiếc trực thăng lại lượn lờ trên không trung, cô gái ở dưới nước bò lên, nằng ngằng đầu thấy có người đang nhìn qua cửa sổ trực thăng, sau đó nhìn nằng gọi:

"Hắn đi tới bên kia rồi à!"

"Làm sao ta biết được..."

Nói còn chưa hết câu thì cửa sổ trực thăng đối diện đã bị đâm vỡ, thủy tinh bay khắp bầu trời, một bong người như đạn pháo lao vào trong trực thăng.

Trực thăng hơi lắc lư một chút, cô gái dùng hai tay ôm đầu, thủy tinh ầm ầm rơi xuống, hai bóng người một trước một sau từ trên máy bay nhảy xuống, họ không phản kháng, thoạt nhìn như hai bên đã đạt thành một hiệp nghị.

Hai gã đồng bạn trôi lên mặt nước nhìn chiếc trực thăng bắt đầu chuyển động rời đi.

"Hắn còn là người nữa hay không vậy?"

"Ta làm sao mà biết được!"

Máy bay biến mất sau một con kênh đào bên cạnh, cô gái vẫy tay nhảy nhảy, quần áo ướt đẫm nước buồn bã xoay người rời đi.

Trực thăng bay ra ngoài khơi vàng óng, đi tới bên kia thành phố, lúc này nhìn từ trên cao xuống, cảnh biển thật là đẹp, đội thuyền đi tới đi lui trên biển, xa xa gần gần có người đi đường, con đê lớn, quảng trường, giáo đường, khu nhà cao cấp, gác chuông và cung điện.

Đây là một khu biệt thự hoa mỹ mang phong cách châu Âu, một cái vườn hoa mang dáng dấp của một quảng trường nhỏ, nó độc chiếm luôn một hòn đảo cạnh thành phố, đây cũng không phải là khu vực phồn hoa nhất.

Nhìn từ trên trực thăng xuống, trong nắng chiều trên quảng trường đầy bồ câu, một cô gái mặc trang phục dạ hội ngồi trên ghế của quảng trường, đưa tay cho bồ câu ăn, lúc chiếc trực thăng bay tới, nàng liếc mắt một cái sau đó đứng lên phất tay cười cười, giống như là đang múa xoay tròn hai cái.

Đàn chim bồ câu bị kinh động bay lên không trung, thân hình cô gái cũng như chim từ từ bay lên.

Bước đi như múa khiến cả bầy chim bồ câu bị lôi cuốn, cô gái đưa tay kéo cái váy, nhẹ nhàng điem chân vào lưng một chú bồ câu trắng, xoay người một vòng...

Sau khi nàng bay lên cao, những con chim bồ câu tiếp tục bay theo nàng, thân hình nàng như múa không ngừng bay về phía chiếc trực thăng.

Sức gió của chiếc trực thăng ảnh hưởng tới việc bay của đàn chim bồ câu, hai tay của nàng rung lên, giống như cung tiễn bắn về phía bầu trời, tóm lấy cánh cửa máy bay, xoay người một cái ngồi vào trong trực thăng, một chiếc giày thủy tinh bọc lấy một đôi chân đẹp tuyệt trần.

Đàn chim bồ câu bay khắp nơi, nàng phất phất tay với chúng:

"Cám ơn nhiều."

Sau khi thức tỉnh lần thứ 2, có rất nhiều năng lực mà nàng cũng không hiểu nổi xuất hiện, lần trước đánh nhau ở Giang Hải đã khiến cho thực lực của nàng cao hơn một bậc, đây đại khái là một phương thức đũa mới của nàng. Gia Minh cười cười:

"Đáng tiếc không mang theo máy ảnh, bằng không nhất định phải chụp một tấm thật đẹp mới được."

"Làm cho mình không trọng lượng thực khó, lúc này thiếu chút nữa thì xái chân."

Nàng ngồi ở đó nhẹ nhàng xoa mắt cá chân, nở một nụ cười tươi, giống như là gạt đầu:

"Chúng ta đi tìm Kelly đi... đã cảnh báo cậu trước là tới đây sẽ chết, đừng tưởng rằng như vậy là ok, vẫn chưa xong đâu!"

Từ một ý nghĩa nào đó mà nói, Natalie có thể coi như là một người đặc thù của nhân loại, lúc rảnh rỗi, lúc chiến đấu, khi làm việc đều có những thần thái khác nhau.

Gia Minh quay đầu nói:

"Cô có nói trước với bọn họ là mình sẽ tới không?" Venice là một nơi có nhiều ảnh hưởng, nhưng nơi tổ chức dạ hội là của một phú thương kém Natalie rất nhiều.

"Thấy tôi tới đoán là bọn họ cao hứng nhiều lắm."

"Không sợ bọn họ luống cuống tay chân sao..."

"Đợi khi tới nơi cậu cầm tay tôi được không?"

"Với bộ quần áo này?"

Natalie mặc một bộ lễ phục dạ hội màu trắng, Gia Minh chỉ mặc trang phục bình thường, bởi vì nửa ngày lăn qua lăn lại không những đã bẩn mà còn thùng lố chồ.

Nhưng lúc này đã không còn cách nào đi thay nữa rồi, Natalie bắt đầu nhún vai:

"Không cầm tay tôi, bảo cậu là tài xế của tôi họ cũng không tin, sợ người ngay cả bước vào trong cửa cũng không được... Dù sao Kelly là chị em tốt của tôi, tôi lại xinh đẹp, không để cậu phải chịu thiệt..."

Sau một lát, trực thăng đậu xuống bãi đáp trong biệt thự, Gia Minh và Natalie tay tay trong tay đi vào cửa của biệt thự, có người giật mình tới đây, hai người ở bên ngoài cúi mình nói:

"Natalie tiêu thư có thể thu xếp công việc bớt chút thời gian đến đây..."

Nói chung là những lời khách sáo, Natalie chỉ nói cho có lệ hai câu, biết Gia Minh không cảm thấy hứng thú đối với điều này nên cũng không giới thiệu gì cả, thỉnh thoảng nàng nói với Gia Minh mấy câu, địa vị như nàng chẳng cần phải quan tâm tới tiếng xấu hay không nữa rồi.

"Bên nước Anh có mấy đường huỳnh đường muội tới, yến hội này chủ yếu mở cho bọn họ, nhưng nếu như tối nay Kelly mà nổi nóng, cậu tự cầu phúc đi, à mà còn một sự vui mừng dành cho cậu đấy..."

Natalie có thân phận là con gái nuôi của công tước Westminster nước Anh, nhưng bởi vì U Âm Thiên Chăm địa vị thực tế của nàng cao hơn toàn bộ gia tộc nhiều lắm, lúc hai người tiến vào trong phòng khách của biệt thự, có tiếng hát vang lên, Natalie hãy cảm, Gia Minh cũng nhìn lên sân khấu phía trước.

Trên sân khấu có một thiếu nữ mặc trang phục màu đen mỹ lệ đang hát, hai tay nàng cầm micro, thân hình nhẹ nhàng đung đưa, đại khái là biểu diễn chỉ mang tính hình như nên nàng thoải mái tự do hành động, nhưng không giấu được vẻ cô đơn.

Trước đây Gia Minh đã nhìn thấy ảnh của nàng trên báo, họ giới thiệu nàng là Jete, tuy rằng tên có chút tục khí nhưng hiện giờ nàng là một nữ thần tượng ở Châu Âu.

Gia Minh đứng ở đó nhìn mấy giây, sau đó xác định, đây chính là tiểu Heidi mấy năm không gặp.

Nàng đã trưởng thành.

ÂN SÁT

Phẩm Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 480

Thục Nữ

"Chúng ta có chút ý một chút tới tình hình nước Mỹ, gia tộc Saliere mấy năm nay rất tốt, 5 năm trước mẹ con các nàng tới châu Âu, không biết tiêu cương này còn nhớ tới cậu không?"

"Trở thành minh tinh là do các người đứng sau giúp đỡ à?"

"Cô ta có thiên phú này, Kelly thích cô ấy, hơn nữa có người cho cô ấy nhiều bài hát như vậy, không muốn nổi tiếng cũng không được, qua đó gặp mặt đi?"

"Không được, tôi nghĩ hiện giờ nàng ấy vẫn hận tôi..."

"Người thật đúng là kết oán khắp nơi..."

Trong khi hai người đang nói chuyện, thiếu nữ kia cũng đảo mắt qua nơi này, quét qua chỗ Natalie và Gia Minh, sau hai giây đột nhiên nàng nhìn quay lại, giọng ca bị dừng một lúc rồi lại tiếp tục hát, trong phòng khách xuất hiện mấy tạp âm.

Khi cứu mẹ con nàng là năm 1995, cũng đã 10 năm rồi, 5 năm trước khi đó Heidy gần 14 tuổi, bộc lộ tình cảm với hắn, hâm mộ cũng tốt, sùng bái cũng tốt, thích cũng được nhưng biểu hiện độc chiếm của nàng vô cùng mãnh liệt, thậm chí có thể cởi hết quần áo chui vào phòng hắn khiến cho mẹ mình hiểu lầm.

Gia Minh cũng cảm thấy vô cùng nhức đầu bởi những chuyện như thế này, thể giới quan của một cô nương 14 tuổi lúc đó mới bắt đầu, nhưng ngay trong năm đó lại bị bị phản bội, tuy rằng đã hiểu ra và được giải thích, thế nhưng Gia Minh vẫn cảm thấy rất phiền phức.

Vì vậy, sau khi giải quyết chuyện của Nhã Hàm, hắn bảo các nàng tới châu Âu, thoát khỏi cuộc sống mafia mỹ, nhưng mà cuối cùng thì vẫn là dao sắc chặt đay cứng.

Cho dù như thế nào, tình cảm của Marilyn vẫn không thay đổi gì đối với mình, xa cách nhiều năm nàng coi đó như là một sự an ủi, một cái bia sinh tồn. Hai người cùng nhau ở trên giường, xác thật là thứ biểu hiện tốt nhất, nàng cũng không còn là trẻ con, tạm thời không xác định khoảng cách chênh lệch tuổi tác có ảnh hưởng gì tới tình cảm hay không.

Thế nhưng tấm bia của nàng đã có rồi, sau khi Đường Kính Nghiêu mất đi, con gái là điều quan trọng nhất đối với nàng, chứ không phải là hắn.

Heidy yêu hắn nhưng Marilyn cũng không cảm thấy gì cả, cũng không hận hắn, dù sao nhìn bề ngoài nó nghiêm trọng nhưng thực ra cũng không quá lo

nghĩ, tính cách của Heidy mạnh mẽ, chắc chắn sẽ không bao giờ bị xa lầy trong vùng bùn.

Lúc đầu hắn nghĩ như vậy, nhưng hôm nay khi gặp lại hắn có chút bất đắc dĩ. Natalie cũng không nói gì nhiều về chuyện này, tiếng hát của thiếu nữ bắt đầu cao lên, giống như là có chút tức giận.

Khi đi qua bồn hoa trong phòng, tiếng hát lên tới mức cao nhất.

Natalie cúi đầu cười cười:

"À, Ngự Thủ Hi ở Albania."

"Albania?"

Gia Minh nhíu nhíu mày, đây là lần thứ hai hắn nghe thấy cái tên này, cái tên Tạ Bảo Thụ kia nói đến Albania chắc chỉ là trùng hợp, nhưng mà hắn cũng giật mình.

"Đúng vậy, trước kia hắn ở ở Thụy Điển và nước Anh, ở Copenhagen bọn họ có một cơ sở nghiên cứu, gần đây chúng tôi mới biết, hiện giờ hắn chắc là đi Albania, 10 ngày trước Thiên Vũ Chính Tắc cũng mất tích ở đây. Chúng tôi đoán là hắn đã phát hiện một vài thứ, Cao Thiên Nguyên không hỏi chúng tôi đã phái người tới đây, hôm nay chúng tôi lại nhận được tin, bọn họ toàn quân bị diệt... Ha ha, nếu bọn họ không xin chúng tôi giúp đỡ, chúng tôi quan tâm tới hắn làm gì..."

Nàng bĩu môi, sau đó phát tay với một người cách đó không xa, đợi người kia chạy tới nàng:

"Kelly tiểu thư đâu?"

Người này đại khái cũng là thành viên U Âm Thiên Cầm, sau khi nhìn Natalie lại nhìn ngắm Gia Minh, nói:

"Kelly tiểu thư... vừa rồi nhận một cuộc điện thoại rồi về luôn, cô ấy không nói với mọi người mà tự mình lái trực thăng rời đi..."

"..."

Natalie cũng có chút trầm mặc, sau một lúc mới liếc mắt nhìn Gia Minh, phun ra một hơi thở:

"Không biết có vấn đề gì nghiêm trọng không..."

Gia Minh cũng đang suy nghĩ chuyện này, ngẩng đầu cười cười: "Cô biết đấy, trạm chán nhau nhiều lắm cũng chỉ đánh một trận. Được rồi. Bù La Gia ở Albania đúng là có một cơ sở nghiên cứu, tôi chưa đi tới đó, thế nhưng... có lẽ là sát biên giới với HI Lạp, ở gần Korçml;, vị trí cụ thể nói..."

"Tôi sẽ tìm ra."

Nói tới chính sự, Natalie không cười nữa, gật đầu rồi lại phát tay với người bên cạnh.

"Đi gọi điện thoại sau đó tìm Kelly."

Sau đó nàng xoay người đi vào phòng bên cạnh.

Gia Minh đứng lại suy nghĩ một lúc, chủ yếu là những chuyện có liên quan tới Bùi La Gia, trước đây hẳn quản lý những chuyện nội vụ, tương đối hiểu rõ cơ cấu tổ chức của Bùi La Gia, tuy là đã nhiều năm không tiếp xúc nhưng Ngự Thủ Hi là người thế nào hẳn lại vô cùng hiểu rõ.

Đây là một thiên tài mang theo tính cách của người điên, ở một phương diện nào đó hẳn đúng là người kinh tài tuyệt đỉnh nhưng cũng tràn ngập khí tức khủng bố.

Ở kiếp trước, hẳn tự tay giết chết mình bố, sau đó nắm quyền ở Bùi La Gia thực hiện một loạt hành động điên cuồng.

Là một sát thủ nhiều năm tiếp xúc với tử vong, hẳn đương nhiên nhận thấy, người này có đeo trong mình một cái giá chữ thập.

Ở trong thời đại này, sau 4 năm ngũ yên, bây giờ hẳn lại thức dậy hoạt động, kết minh với một số tên Hấp Huyết quý không xuất hiện ở kiếp trước, thậm chí bỏ qua thời cơ, triệu tập lực lượng ẩn nấp ở Châu Âu, đúng là phán đoán rất nhạy cảm.

Có một số việc có thể suy luận. Cao Thiên Nguyên sở dĩ pháit tinh nhuệ tới châu Âu mà không thông qua U Âm Thiên Cầm, đương nhiên không phải là họ muốn tự mình giữ gìn hòa bình thế giới.

Mà là bởi vì hiện giờ Bùi La Gia đang nắm trong tay một thứ mê người nào đó. Xuất hiện một vật như vậy, điều có thể giải thích duy nhất chính là có sự trợ giúp với Hấp Huyết Quý.

Trên ngàn năm trước quái vật có hay không rất khó nói, nhưng vẫn có một khả năng lớn chính là, Bùi La Gia đã có bí quyết chế tạo ra một số lượng lớn Bất Tử Giả, hoặc là có một bước đột phát mang tính mấu chốt ở phương diện này.

Nhiều năm trước U Âm Thiên Cầm đã thông qua vị sát thủ người lùn kia mà có thành tựu, thì Bùi La Gia cũng đã cùng hợp tác với Bá Tước, lần này nếu như tìm được đám Bất Tử Giả mạnh hơn, thì khả năng cũng không thể nói trước được.

Đương nhiên cho dù có lý do gì thì việc không đơn giản phải làm là phối hợp với U Âm Thiên Cầm giết chết Ngự Thủ Hi và đám Bất Tử Giả —— với lực lượng của Gia Minh hiện nay, việc này không khó như khi giết Ngự Thủ Thương, khi xác định được mục tiêu thì cũng không cần nghĩ nhiều nữa.

Về phần việc Kelly, Heidy khiến hẳn phải lo lắng, nhưng trên thực tế thì hẳn không mang tâm trạng quá nặng nề, điều này ai cũng hiểu.

Sau khi Natalie biến mất trong hoa viên không lâu, ca khúc kia cũng tới hồi kết, tiếng hát của thiếu nữ rất lớn, giống như là đã nổi giận, nhưng hatsmaf tức giận vẫn nhìn sang phía bên này.

Hát xong, nàng lập tức kéo váy muốn tới bên kia, 5 năm đã biến một thiếu nữ thành một cô gái, có mấy người cản nàng lại, trong lòng tuy rằng không kiên nhẫn, nhưng cũng lễ phép mỉm cười đáp lại.

Tuy rằng vẫn đi tới bên này nhưng thiếu nữ lại có phần rụt rè, nói là rụt rè cũng không chính xác cho lắm – khi ánh mắt Gia Minh và nàng chạm vào nhau, nàng vô ý thức rụt lại, đưa tay che miệng.

Chuyện đã xảy ra hơn 5 năm mọi thứ đã thay đổi, ngay cả ngoại hình của nàng cũng vậy, nàng mặc một chiếc váy thật dài, không còn là một tiểu cô nương vô pháp vô thiên muốn làm giáo mẫu xã hội đen nữa, khiến cho Gia Minh có chút ngỡ ngàng.

Sắc mặt nàng lúc này rõ ràng là đang nói:

"Đúng vậy, là em, mau tới đi."

Gia Minh thấy vậy, nhin không được có chút buồn cười.

Có thể ở trong lòng Heidy, nàng thực sự đã thay đổi nhiều, nhưng ở trong mắt hắn, tiểu cô nương vẫn chỉ là tiểu cô nương mà thôi.

Gia Minh dựa lan can đứng đó, đảo mắt nhìn những người trong yến hội. Heidy không nhìn được buộc phải kéo váy đi tới, mặt nhăn lại, cô có chút do dự dừng bước.

Bên kia có một thanh niên tóc vàng mặc âu phục màu trắng đi tới, hỏi người xung quanh mấy câu sau đó nhìn Heidy, hắn cao hứng kéo cổ tay của Heidy:

"Này. Jete."

Heidy vẫn nhìn Gia Minh nên bị dọa giật mình, thân thể chấn động, cước bộ dừng lại nhìn về phía sau, khi nhìn thấy người nợ thì nàng nhú tí lông mày, mặc dù không biểu hiện là mình đang giận, nhưng sắc mặt rất đáng yêu.

"Jete, chị của tôi hôm nay cũng tới, chính là người mà trước kia cô nói, đợi lát nữa tôi giới thiệu cho cô, cô nhất định sẽ thích gặp chị ấy, chị ấy là kiều ngạo của gia tộc chúng ta, cô biết đấy, bây giờ công ty âm nhạc mà cô đang hát, thực ra chỉ là một sản nghiệp nhỏ của chị ấy mà thôi."

"Xin lỗi. Từ Tước tiên sinh, bây giờ tôi có việc..."

Heidy giãy khỏi tay người nợ, nhăn mày bước lùi lại một bước, ánh mắt nhìn sang phía Gia Minh, thấy ánh mắt trêu chọc của Gia Minh, nàng không còn nhìn được nữa.

Vị Từ Tước tiên sinh kia lại tiến lên một bước, lần thứ hai kéo cầm cổ tay nàng, hắn không phát hiện tinh thần thiếu nữ đang không vui:

"Jete, Cô hãy nghe tôi nói..."

"Đừng kéo tôi!"

Lần này thanh âm đã cao lên, Heidy lui thêm bước nữa. mấy người xung quanh đều đưa mắt nhìn sang, Từ tước kia lúc này mới phát hiện có gì đó không đúng.

Cùng lúc đó, một gã trung niên nam tử tướng mạo bình thường chạy tới nói:

"Jete, sao cô có thể như vậy, Yalman Từ Tước..."

Xem ra đây là người đại diện của nàng.

Lúc này, lại có một nữ tử đã đi tới:

"Yalman. Làm sao vậy?"

Cô gái này khoảng chừng ba mươi tuổi, dụng mạo không tính là xinh đẹp, nhưng vóc người lại cao gầy, ánh mắt tinh tế có phần chua ngoa, tay phải ôm trước ngực, tay trái cầm một ly rượu vang đỏ:

"Xin chào Jete tiểu thư, hát rất hay."

Chi là một minh tinh ca nhạc, những người ở đây không coi trọng nhiều, quan hệ khác nhau là điều đương nhiên.

Vô số nữ minh tinh muốn gã cho con nhà giàu cũng là vì chuyện này. Nhưng mà Heidi lúc này lại không trả lời, vẫn nhìn về phía Gia Minh, nàng đẩy người đại diện ra, chạy tới bên này.

Tiếng giày cao gót vang lên trên đường nhỏ, khi chạy được một nửa, nàng luống cuống thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Mấy giây sau đó, nàng đứng ở trước mặt Gia Minh, trợn to hai mắt nhìn hắn, thờ phì phì, bộ ngực phập phồng.

Giống y như tình cảnh năm đó, Gia Minh nở nụ cười, đưa tay xoa đầu cô gái, nàng không phản đối, nhưng lại giống như con mèo nhỏ lắc đầu.

"T hân sĩ không sờ đầu con gái..."

"Tiểu cô nương mà thôi, tưởng là thực nữ à..."

"Sự thực là vậy."

Những tia nắng cuối cùng chiếu vào bên trong.

"... A, đúng vậy."

Hắn nhẹ giọng nói, có chút cảm khái.

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 481

Ba Ba

Trong gió biển thổi tới, Gia Minh vỗ vỗ đầu Heidy sau đó buông tay xuống:

"Anh lúc này đã nhận ra em rồi đúng không?" Heidy cắn môi, trong ánh mắt có một chút oán giận, lập tức chuyển thành ủy khuất.

"Mấy năm nay sống thế nào?"

Thiếu nữ trầm mặc một hồi, cúi đầu không nói lời nào.

"Mẹ đâu?"

Thấy đối phương hỏi câu này, Heidy ngẩng đầu lên nhìn Gia Minh muốn nói gì đó, nhưng rốt cục không thể nói ra lời.

Tới lúc này, cái thế cục trước kia đã lập lại, nơi yến hội này ai chẳng là người có thân phận địa vị, Heidy cũng mặc trang phục cao quý, chỉ có Gia Minh mặc quần áo bình thường lại còn thủng lỗ chỗ đứng nơi này, hẳn lập tức trở thành mục tiêu chú ý, hơn nữa bây giờ lại còn có đại minh tinh Heidy đứng trước mặt hắn, nhìn bề ngoài thì giống như hai anh em.

Nữ nhân trung niên làm đại diện hỏi:

"Jete, vị tiên sinh này là..."

Nàng làm việc chung với Heidy mấy năm nhưng chưa từng gặp Gia Minh.

Nhưng mà lúc này Heidy chỉ hơi xoay người đứng bên cạnh Gia Minh nhún vai, ý muốn bảo Gia Minh giúp mình.

Gia Minh buông tay cười, đánh giá cô gái xinh đẹp chua ngoa cạnh mình.

"Xem ra vị tiên sinh này có quan hệ với Jete..."

Cụ thể thế nào thì không ai biết, nhưng người nói chuyện lúc này với Heidy đã chạy tới nói một câu hơi có vẻ mất vui.

Người đại diện thấy vậy lập tức nói lớn:

"Jete."

Rõ ràng thấy Heidi có thái độ mập mờ với người bên cạnh, Từ tước Yalman đưa tay ra nói:

"Xin chào, tôi là Yalman, là bạn của Jete, Yalman. Westminster, không biết vị tiên sinh này là..."

Có thể tới yến hội này ai chẳng có chút bối cảnh.

Từ nhỏ Heidi đã có tính cách nhanh nhẹn, tuy rằng trước đây ở trước mặt Gia Minh thường giả bộ thực nữ nhưng tính tình vẫn là không sợ trời không sợ đất, trải qua mấy năm lần lộn nàng đã thu liễm rất nhiều rồi.

Nhưng mà lúc này dùng thái độ mập mờ với Gia Minh chứng tỏ úy khuất và oán khí của nàng trong mấy năm nay đã tích tụ rất nhiều, Gia Minh có chút bất đắc dĩ đang muốn vươn tay, thì Heidi rốt cục đã mở miệng.

"Ba ba."

Nói xong câu này, nàng đột nhiên mở rộng vòng tay từ bên cạnh ôm lấy Gia Minh, thân hình dán sát vào người hắn, nhìn người phía trước tươi cười:

"Hắn là ba ba của tôi!"

Tay của Gia Minh cứng lại, ba người trước mặt thì bị điều này dọa cho sợ hãi, trên thực tế Gia Minh năm nay cũng chỉ mới có hai mươi hai tuổi, Heidi cũng đã mười chín, Gia Minh lại không phải là người có thân hình cường tráng, hai người ôm nhau ai lớn ai nhỏ hơn còn khó mà phân biệt, tình lữ thì có người tin, còn cha con? Làm sao có thể. Thế nhưng với thân phận của đôi bên trong yến hội này, sao có thể mở miệng vui đùa được?

Sau một lát, Gia Minh có chút bất đắc dĩ phun ra một hơi thở, thuận tiện bắt tay Yalman nhìn mọi người cười cười:

"Người giám hộ, người giám hộ..."

Tay kia thì vỗ vào đầu của Heidi.

Heidy dường như có chút sợ sệt rụt cái cổ, nở nụ cười.

Bầu không khí nói chuyện đã bị một cỗ khí tức mát tự nhiên bao phủ, Heidi tự đắc vui vẻ, Gia Minh thì không nói gì, ba người còn lại kinh nghi hoặc suy đoán.

Tuy rằng họ cảm thấy mình đang bị lừa, thế nhưng trước khi làm rõ thân phận của Gia Minh, không ai biểu đạt thẳng thắn tâm tình của mình ra cả. Chỉ có nữ tử bung ly rượu kia có biểu tình chán ghét, nhưng mà loại tâm tình này không duy trì được lâu, bởi vì ở bên cạnh hoa viên... Natalie mặc lễ phục màu trắng xuất hiện.

Cho dù từ khí chất, dung mạo, địa vị thì Natalie luôn là tâm điểm chú ý của mọi người, bóng người màu trắng vừa xuất hiện, ánh mắt của ba người kia lập tức rời đi, đem cái tâm tình vừa rồi vứt ở sau đầu.

Trên thực tế từ trong cuộc giới thiệu vừa rồi, Gia Minh cũng biết ít nhiều, từ tước Yalman này nhất định có quan hệ với cô gái cầm ly rượu kia, cũng có khả năng chính là đường đệ của Natalie.

Lúc này thấy năm người đứng chung một chỗ. Natalie hơi há miệng sau đó đi sang bên này.

"Yalman. Sharon. Đã lâu không gặp..."

Đôi bên chào hỏi hàn huyên mấy câu, Natalie nói bản thân có việc nhìn sang Gia Minh gật đầu:

"Tôi đi trước, cậu tới sau nhé."

Đi được hai bước lại dừng bảo với hắn:

"Mang cả Heidy tới chơi."

Sau đó cáo biệt với những người khác.

Tuy rằng trước kia nàng đều chiều cổ những người bạn của Gia Minh, nhưng trước đây Sa Sa ở chỗ này hai người không gặp mặt riêng với nhau bao giờ.

Đối với Heidy đương nhiên lại càng không khó khả năng gặp mặt, lúc này Heidy cũng hiểu vị đường tỷ quyền lực mà từ tước Yalman nói tới là ai, người này vừa đối thoại một hai câu với Gia Minh, nhưng mà giọng nói giống như nói chuyện với bạn bè ngang hàng.

Gia Minh vốn đã không có hứng thú với loại yến hội này, sau một lát đợi Heidy thay quần áo, hai người cùng nhau rời đi.

Mặt trời chiều đã hoàn toàn buông xuống, Venice vào đêm như minh châu tô điểm cho cả thành phố, mặt nước phản chiếu ánh sáng, cá bơi đi động, Heidy mặc áo sơ mi trắng, bên ngoài đội một chiếc mũ thể thao, trên tay cầm một cái túi lớn, không biết có phải là đựng trang phục dạ hội hay không.

Lúc ra khỏi biệt thự, thiếu nữ đi chậm, kéo áo Gia Minh, nhẹ mân đôi môi, cúi đầu đi theo sau hắn, bộ dáng như vậy đúng là rất thương cảm.

Gia Minh quay đầu lại liếc mắt nhìn nàng, sau đó gõ một cái vào trán nàng, Heidy nhăn mặt tỏ vẻ đau nhưng tay không chịu buông.

"Em và mẹ hiện giờ đang ở đâu?"

"Mẹ cũng ở nơi này, không xa lắm, từ nơi này đi thẳng về phía trước, qua cái cầu... Bên kia có một giáo đường rất đẹp, chúng ta đi vòng qua đó đi, cảnh đêm rất đẹp... Sau đó thẳng đi... Quẹo phải... ở bên cạnh khu Castro..."

Rõ ràng nơi đó không xa lắm nhưng lại bị nàng nói là rất xa...

Sau khi nàng đặc biệt nhấn mạnh từ "thật không xa" lúc, Gia Minh đã có cảm giác không nên quá tin cậy vào trí nhớ của mình, vì chuyện của Natalie, hắn đã từng ở thành phố này hơn 1 năm, thành Venice cũng không tính là lớn, với một ý nghĩa nào đó chỉ nằm trong lòng bàn tay của hắn.

"Nói thẳng địa chỉ không được sao..."

"Không biết anh có tới hay không..."

Heidy trả lời một câu, đây là một nơi tương đối yên tĩnh ở Viên, người đi trên đường không nhiều lắm, nhưng cũng có thể nhìn qua kênh đào thấy cảnh phần hoa của thành phố, Heidy giống như một đứa bé nắm lấy góc áo của hắn, qua một lúc lâu mới nói:

"Em, em mấy năm nay đều ở bên ngoài, thời gian về nhà không nhiều..."

Gia Minh quay đầu lại, ánh mắt hơi thay đổi:

"Tại sao? Không dám trở lại gặp mẹ à?"

Heidy chép miệng, không nói lời nào.

"Mấy năm nay... hát rất tốt phải không?"

"Đúng vậy..."

"Thành tích học tập thế nào?"

"Vẫn luôn đọc sách..."

"A, còn muốn làm giáo mẫu Mafia nữa không?"

Heidy nhẹ nhàng lắc đầu.

"Thuốc lắc, thuốc phiện, súng ống đạn dược...?"

Lại lắc đầu.

Hai người đi qua một cái cầu đá, Gia Minh dừng một chút, sau đó quay đầu lại, nói nhỏ:

"Chuyện năm năm trước... có lỗi với mẹ nên không dám về nhà ư?"

Heidy khẽ cắn môi, trong mắt đã có lệ, nhẹ nhàng lắc đầu.

"Kỳ thực... Là anh không nên làm như vậy?"

Trầm mặc.

"Anh khi đó chỉ là một đứa trẻ, khi đó anh lại bị một chuyện cuốn lấy, rất phiền phức, mấy năm này... chắc là em trách anh..."

"Tại sao phải gọi anh là ba ba của em?"

Heidy hít mũi một cái, có chút nghẹn ngào, ánh mắt long lanh nhìn xuống đất.

"Anh biết em đem những chuyện có liên quan tới mình đổ tội cho bản thân, nhưng em với mẹ..."

"Heidy, em..."

"Em trách anh đấy, vậy thì thế nào!"

Ánh đèn mê ly, một chiếc thuyền Gondola giống như tinh linh lướt qua trên mặt nước, du khách đi qua, đột nhiên thấy thiếu nữ trên cầu khóc lớn, hai tay Heidy nắm chặt góc áo của Gia Minh, bốn mắt nhìn nhau, nước mắt như ngọc châu rơi xuống, trong ánh mắt mang theo sự bướng bỉnh và ủy khuất, không kiềm chế được nữa bật khóc ô ô.

"Trách anh, đúng là trách anh, ô... em muốn rời đi không phải là vì thích anh ư, anh không thích em làm như vậy thì cũng nên nói với em một tiếng chứ! Em biết già vờ... khi đó mới mười bốn tuổi, vẫn là trẻ con không hiểu chuyện, anh không muốn nói với em, ô... Em không tranh với mẹ, cũng không động tới những thứ anh không thích, em đi hát, đối với anh em chỉ là cô bé,... Anh không nói gì với em và mẹ rời khỏi châu Âu, cũng không tới thăm chúng ta, mẹ rất đau lòng đấy, em cũng rất đau lòng, ô... Ô, mẹ rất đau lòng..."

Nàng giống như đứa trẻ lúc tước, không hề chú ý tới hình tượng mà khóc khàn cả giọng, hai chân mềm nhũn giống như muốn ngồi xôm luôn xuống đất, nhưng hai tay vẫn tóm chặt lấy góc áo của Gia Minh, một bên lớn tiếng khóc, một bên duy trì tư thế khom người.

"Em nói với mẹ là lỗi của em,... là lỗi của em, mỗi khi em nhìn thấy mẹ lại cảm thấy áy náy, em trách anh, em không muốn anh trưởng thành... Anh đi thì cũng phải thỉnh thoảng tới thăm mẹ và Heidy chứ... Anh không được đi nữa..."

Trong đêm, tiếng khóc truyền ra, những người ở xa xa gần gần đầu kinh ngạc nhìn sang, Gia Minh nhẹ nhàng ôm lấy nàng, để cho nàng khóc lấy mấy năm ủy khuất.

Thiếu nữ dùng một tay đánh hấn, đá hấn, há miệng cắn lên vai và cánh tay của hấn, còn tay kia vẫn tóm chặt lấy quần áo của hấn, cho dù như thế nào cũng không chịu buông ra.

Tiếng khóc vang lên rất lâu...

"Đây mới là Heidy anh thích..."

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 482

Ôm Em Ngủ

Đại khái là khoảng 10 phút sau tiếng khóc trên cầu mới dừng lại được, tôi bắt đầu đi ôm nàng đi, bên kia con đường có một nhà hàng, cạnh đường có đặt mấy bàn ăn, màu sắc tương đối hài hòa.

Đặt Heidy ngồi xuống, nhìn vào bên trong thấy nhà hàng hiện giờ cũng không có nhiều người lắm.

Bồi bàn tới, Gia Minh gọi nước và khăn tay, Heidy tiếp tục khóc, nước mắt không ngừng, hô hấp dồn dập, thân hình hơi co lại, khuôn mặt đầy nước mắt.

Gia Minh đã đi lại trong thành phố này nửa buổi chiều, tuy rằng không bị thương nhưng quần áo lại bị thủng, vô số bụi bám lên người, nước mắt của Heidy rơi vào lại càng bẩn thỉu.

Trong lúc nhất thời Gia Minh có cảm giác người ngồi trước mặt mình chính là cô bé lưu lạc ở Giang Hải những năm 95.

"Được rồi được rồi... Khóc lâu như vậy là được rồi, đừng khóc... Đừng khóc..."

Vừa nhẹ nhàng nói, Gia Minh vừa cầm khăn tay lau mặt cho nàng, phải mất một phút thì tiếng khóc mới chuyển thành nghẹn ngào và nức nở. Heidy vốn đã là thiếu nữ trưởng thành, khóc lóc lại giống như trẻ con, thấy Gia Minh vai nhún, nâng hơi có chút ngưng ngưng cười, sau đó nằm úp luôn xuống mặt bàn, qua hai giây sau mới ngồi thẳng lên.

"Anh... Anh sẽ không như..."

"Ừ, sẽ không giống như lần trước nữa."

Gia Minh gật đầu, đưa khăn tay cho nàng. Heidy có chút ái ngại lau đôi mắt đỏ:

"Hi hi..."

Thấy nàng ngừng khóc, bồi bàn đứng ở xa xa vốn đã có hoài nghi bây giờ liền đi tới, áp a áp ứng:

"Xin hỏi... Mạo muội hỏi một chút... cô là Jete tiểu thư phải không... Ách..."

Heidy rút một cái khăn ở phía trước, thấp giọng xì mũi, sau đó nói:

"Không phải... tôi là Heidy..."

"A a..."

Nàng nói như vậy bởi bàn cũng chỉ còn cách thối lui, Heidy ngẩng đầu nhìn Gia Minh cười, Gia Minh cũng cười chỉ vào gò má của nàng. Gió biển phất phơ, dưới ánh đèn đường thiếu nữ lấy hộp trang điểm nhìn lại mình, sau đó kinh ngạc kêu to, bắt đầu luống cuống trang điểm lại...

Tuy rằng Heidy có nói là đường xá phức tạp, thế nhưng lộ trình tới chỗ Marilyn không xa lắm.

Khi thiếu nữ ngừng khóc khóc, trang điểm lại hai người liền tiếp tục đi, Heidy theo sát Gia Minh kể lại cuộc sống học tập của mình. Thiếu nữ vừa khóc hiện giờ lại nhu thuận đi bên cạnh Gia Minh, thỉnh thoảng cười cười.

"Mẹ làm việc ở một cửa hàng bánh, nhưng mà bây giờ chắc đã trở về... khi gặp mẹ không được nói chuyện em vừa khóc..."

"Chỉ cần nhìn là có thể biết, cần gì nói..."

Nàng dặn như vậy một câu sau đó dụi mắt, cười rất tươi.

Kiến trúc ở Venice đều rất đẹp, mỗi một cái nhà bình thường đều giống như một cái biệt thự, tràn ngập phong cách châu Âu, trong mỗi nhà có vô số hệ thống chiếu sáng, trên sân thượng thiết kế những bức tường tràn ngập mỹ cảm.

Trên ban công trang trí nhiều loại hoa cỏ, Heidy chỉ lên một cái sân nhà sau đó đi vào, khi tới cửa, nàng hơi do dự.

"Em đi trước hay anh đi trước... anh muốn thế nào... a, thôi để em vậy..."

Nàng có chìa khóa nhưng lại không biết làm thế nào, sau một lúc nàng đưa tay gõ cửa, Heidy đứng sang một bên, chỉ lát sau cửa đã mở.

"Heidy..."

Một giọng nói vui mừng truyền tới, nhưng ngay sau đó là một tiếng choang, một cái đĩa trắng rơi xuống đất vỡ tan tành, không gian lập tức yên tĩnh lại.

Marilyn đứng ở cạnh cửa nhìn ra ngoài há miệng, trong lúc nhất thời hô hấp dồn dập, liều mạng nháy mắt, sau đó do dự đưa tay phải lên, giống như là muốn chạm vào Heidy, nhưng sau lại tự mình bịt miệng.

Năm năm trôi qua, nàng không có thay đổi gì nhiều, bởi lúc sinh Heidy nàng vẫn còn trẻ nên bây giờ khoảng cách giữa nàng và Heidy đã ngắn lại, chỉ giống như là hai chị em.

Nàng mặc một cái áo màu vàng nhạt và một cái váy, mái tóc dài xõa trên vai, vẫn xinh đẹp như ngày nào.

"Mẹ, con vào nhà trước đây..."

"Heidy..."

Viên mắt đã có sương mù, Marilyn nhìn con gái mình đi vào trong rồi lại nhìn Gia Minh, nàng tiến lên hai bước giống như là muốn ôm hắn, nhưng lại dừng lại được, tâm trạng có vẻ lo lắng.

Gia Minh nhú nhú mày, nhẹ nhàng ôm eo nàng, kéo thân hình đầy đặn của nàng vào trong lòng mình.

"Tôi không biết còn được làm như thế này nữa không, nếu không được thì cứ nói, được không..."

Marilyn chảy nước mắt, liều mạng gật đầu.

Thời gian khoảng 8h tối, ba người đang ở trong phòng bếp.

Lúc này họ đang làm cơm, tình hình giống như là đang ở với Linh Tĩnh và Sa Sa.

Heidy tự nhiên là không biết làm cơm, nhưng thấy Gia Minh bận rộn nàng cũng tham gia vào cho náo nhiệt, hỗ trợ rửa rau, thỉnh thoảng bị Gia Minh đánh một cái vì tay chân vụng về.

Marilyn đã lau lệ cười ôm lấy con gái bảo vệ, tiếng cười đã mang ba người trở lại thời gian trước đây, nhưng bởi vì có Heidy nên Marilyn tránh tiếp xúc với Gia Minh ngoại trừ cái ôm và hôn ở cửa.

Ngoại trừ một số điều không rõ, bữa cơm này có thể nói là vui vẻ, vẫn như nhiều năm trước, một thiếu nữ tinh quái, một cô gái xinh đẹp, một thiếu niên được coi là chủ nhà.

Nhưng bởi vì có nhiều chuyện nên Marilyn im lặng, chỉ có Heidy là hỏi cái này cái kia, khi Gia Minh hỏi tới chuyện của Marilyn thì nàng mới cười nói mấy câu, đại khái là có rất nhiều đàn ông theo đuổi nhưng bị cự tuyệt. Heidy nhìn Gia Minh với ánh mắt giống như muốn nói "vì mẹ chờ anh mấy năm nay chứ còn gì nữa" - thấy vậy ánh mắt Marilyn nhìn con gái có phần bất an.

Trong sự hiểu ký của Heidy, Gia Minh uyển chuyển nói một số khổn cảnh của mình trong mấy năm nay, nói qua cái chuyện bị bệnh mà sinh ra ngớ ngẩn cho họ biết.

Lúc này hắn mới biết, khi có tin hắn chết, hai người đã lặn lội tới Trung Quốc tìm kiếm mình nhưng giống như là tìm kim đáy biển.

Hai người không tin chuyện hắn chết, lại cho rằng Gia Minh muốn chặt đứt toàn bộ các mối liên hệ cho nên buồn bã rời đi, Marilyn bệnh nặng một trận, Heidy thì áy náy rời nhà, lúc bình thường không muốn trở về.

Việc này đã qua, có một số chuyện có nói nhiều cũng không được, nói ra những người tham gia ngại ngùng mà thôi, ba người vừa xem ti vi vừa nói chuyện.

Tới 11h đêm, Gia Minh có chuyện phải rời đi, Heidy lúc này mới nói kế hoạch của nàng:

"Gia Minh, tương lai em tới... Trung Quốc hát có được hay không?"

"Hi hi, có dám không."

"Cứ thử xem..."

Trong tiếng cười, Marilyn tiển Gia Minh, nhưng vì lo lắng cho con gái mà trầm mặc, người mẹ xinh đẹp này hiện đang mặc một cái áo khố mềm, trong gió biển, giày cao gót nện gạch tạo nên những tạp âm.

Gia Minh dừng lại ôm lấy nàng, Marilyn cúi đầu vào vai hấn không dám ngắt đầu nhìn.

"Lần sau thừa dịp Heidi không có ở nhà, tôi tới tìm cô nhé."

"... Ừ."

Marilyn gật đầu, đúng vào lúc này trên ban công có người vọt ra, hai tay quơ quơ.

"Ba ba "

Tiếng gọi quanh quẩn trên không trung, tiếng cười như chuông bạc, hai người đều có chút bất đắc dĩ, vừa buồn cười lại vừa tức giận.

Không bao lâu sau, khi bóng hình Gia Minh biến mất ở góc đường, Heidi quay lưng lại, trên khuôn mặt tươi cười kia nước mắt rơi xuống, lau thế nào cũng không hết.

Tới gần nửa đêm, Gia Minh đến biệt thự của Natalie.

Chắc là do đã có dặn trước cho nên trên đường đi hấn không bị ngăn trở gì cả, căn biệt thự thật lớn rất yên tĩnh, hấn trực tiếp đi lên lầu hai, đẩy cánh cửa phòng ngủ của Kelly.

Một cái màn trắng lay động theo gió, ở trên sân thượng có một cái ghế nằm, hai cô gái đang im lặng ngủ trên đó.

Kelly mặc một cái váy ngủ màu đen trên châu nằm đó, tay chân khêu gợi được hiện lên rõ rệt, hai chân trắng ngọc, nàng yên tĩnh ngủ giống như một thần đêm thánh khiết.

Natalie thì mặc một cái váy ngủ màu trắng, nhận thấy Gia Minh đã vào, nàng ngẩng đầu lên, sau đó đứng dậy làm một cái thủ thế.

Gia Minh đi tới cái ghế nằm ngồi xuống, Natalie nhẹ nhàng vuốt tóc trên mặt Kelly, giống như một người chị đang bảo vệ một người em.

"Có thời gian tôi đã suy nghĩ quan hệ của hai người, cậu thực sự thích cô ấy, hay chỉ là lợi dụng cô ấy. Cô ấy thực sự thích cậu hay chỉ là già bộ mà thôi..."

"Tôi cũng không biết."

Gia Minh nhìn tư thế ngủ của Kelly, khẽ cười cười.

"Các người không biết có phải đồng tính luyến ái hay không nữa?"

"Câu đoán xem?"

Natalie nở một nụ cười mỹ lệ, sau đó nghiêng đầu.

"Dù sao nó cũng chỉ là trên giường mà thôi. . ."

Giọng nói của nàng vang vọng trong phòng, Kelly đang ngủ giật mình, sau đó lằm bằm:

"Tôi còn đang ngủ, không được âm ỉ..."

Hai người đều nở nụ cười.

Gia Minh cười không nói gì, căn phòng trở nên yên tĩnh.

Cứ nằm im như vậy khoảng 1 phút đồng hồ, Kelly nói:

"Ôm em ngủ..."

Gia Minh ngồi xích lại, ôm lấy lưng của nàng, Natalie nhìn một lúc rồi cũng ngả người xuống ngủ.

Gió biển vẫn thổi, trong phòng yên tĩnh, chỉ có một cái màn màu trắng là lay động...

Sáng sớm hôm sau theo tin tức nhận được, Gia Minh gọi điện thoại cho mẹ con Marilyn, sau đó lên máy bay tới Albania.

Xế chiều hôm đó, hấn đã có mặt ở thành phố Korçml; phía nam nước này, gặp được Long Đường Duy đang đợi.

Từ một ý nghĩa nào đó, đây là lần đầu tiên gặp mặt của họ...

ÂN SÁT

Phẩm Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 483

Tôi Là Giản Tố Ngôn

Albania là một quốc gia kém phát triển nhất châu Âu.

Korçml; nằm ở phía đông nam của Albania, sát với biên giới Hi Lạp, nhân khẩu vào khoảng trên 60 vạn, đương nhiên so với khoảng 300 vạn nhân khẩu của cả quốc gia, đây đã là một trong những thành phố lớn rồi.

Gia Minh ngồi máy bay của U Âm Thiên Cầm từ Viên tới đây, lúc tới được Korçml; thời đã là quá trưa.

Đối với việc hấn đột nhiên rời đi, Heidy nhất định có chút oán thâm nhưng cũng chẳng có cách nào khác, hôm qua Gia Minh còn tưởng rằng mình sẽ ở Viên thêm mấy ngày, ai ngờ gần sáng Long Đường Duy đã liên lạc với U Âm Thiên Cầm, sự việc cấp bách nên không thể ở lại lâu.

Gia Minh bắt đắ dĩ phải lập tức khởi hành, nhưng mà nhưng mà khi Long Đường Duy thấy chỉ có một mình Gia Minh tới thì lại càng hoảng sợ.

Nàng vốn tự mình liên lạc với U Âm Thiên Cầm xin giúp đỡ mà không thông qua Cao Thiên Nguyên, ở ban bộ của Cao Thiên Nguyên hiện đang cãi nhau âm ĩ chuyện có nên xin U Âm Thiên Cầm giúp đỡ hay không.

Dù sao U Âm Thiên Cầm cũng là một tổ chức ở châu Âu, hưởng hồ thực lực hùng hậu, một khi đã nhúng tay vào thì tổ chức của họ tới 90% là không sợ mủi được gì.

Nhưng mà Long Đường Duy không lo được nhiều thứ như vậy nữa, nàng biết lão công của mình đang gặp nguy hiểm, lại mất liên hệ, sợ là dữ nhiều lành ít.

Vì vậy sau khi nhận được tin dị năng giá của Cao Thiên Nguyên biến mất, nàng dựa theo sự dặn dò của Thiên Vũ Chính Tắc liên lạc với U Âm Thiên Cầm.

Sự tình vô cùng nghiêm trọng, phải có lực lượng chiến đấu mạnh mới có thể nói chuyện với đối phương được —— đây là câu nói của Thiên Vũ Chính Tắc trước khi mất tích, hấn muốn U Âm Thiên Cầm toàn lực hỗ trợ.

Gia Minh lực lượng đương nhiên là đủ, mà Long Đường Duy cũng biết người này có quan hệ với Thiên Vũ Chính Tắc rất tốt. Sau khi giới thiệu thân phận cho nhau, Long Đường Duy lập tức nói lại nguyên nhân sự việc cho Gia Minh biết.

Đầu tiên phải nói tới chuyện khai quật Không Kiến Chi Trần, rồi Viêm Hoàng Giác Tinh và U Âm Thiên Cầm đồng thời gặp bất lợi ở châu Âu, tất cả đầu mối đều hướng về một đám người thân bí đang muốn có được Không Kiến Chi Trần, nhìn bề ngoài thì giống như đám Bất Từ Già của Hấp Huyết Quý đang

đứng ở phe Bùi La Gia, Thiên Vũ Chính Tắc phải phòng ngừa chu đáo, cho nên mới tới phương tây.

Xã hội hiện đại có đủ loại dị năng giả, thế nhưng người có dị năng “bất tử” không nhiều lắm, trong tin tức trước kia lưu lại, có một gã dị năng cường đại tự xưng là "Bá Tước", người này cũng có năng lực bất tử và có cả đặc tính hút máu của mình.

Sau khi bị Kelly nghiên cứu một thời gian ở trong phòng thí nghiệm của U Âm Thiên Cầm, U Âm Thiên Cầm đã có thể chế tạo được vài tên "Bất Tử Giả" không hoàn mỹ.

Còn một ví dụ cường đại hơn sự xuất hiện của Bá Tước, đó chính là Huyết tộc trong truyền thuyết, mọi người đều lo sợ vấn đề này.

Thiên Vũ Chính Tắc đầu tiên nghĩ tới tòa thánh Vatican.

Thời cổ đại, theo như mọi người nói thì tòa thánh có một lực lượng vũ trang với tên gọi thánh điện kỵ sĩ đoàn, đương nhiên bây giờ đã khác, địa vị lúc đó của Thiên chúa giáo ở châu Âu rất lớn, kỵ sĩ đoàn có thể điều khiển một lực lượng vượt xa U Âm Thiên Cầm, sứ mệnh chủ yếu của bọn họ là bắt giết dị đoan, Hấp Huyết Quý, người sói, luyện kim sư và một số trường hợp cá biệt.

Bây giờ nghe tới nó thì nghĩ đó là truyền thuyết, lực lượng kỵ sĩ đoàn hiện giờ đã suy thoái, không còn bao nhiêu tin tức để lại, nhưng nếu như có gì lưu lại thì ở Vatican sẽ có.

Ngay từ lúc có chủ ý này, Thiên Vũ Chính Tắc đã coi lần ra ngoài này là đi du lịch, nào ngờ tới La Mã lại gặp phải mấy lần ám sát của Bùi La Gia.

Từ đó về sau hẳn truy tìm tới tận Albania, xác định được chuyện Bùi La Gia đã có công nghệ biến đổi gen có khả năng sản sinh ra dị năng bất tử.

Khi tin tức truyền quay lại Nhật Bản, Cao Thiên Nguyên lập tức rung động, kết quả nghiên cứu này chính là mơ ước của bất cứ tổ chức nào trên thế giới, bọn họ phải lực lượng tới hiệp trợ Thiên Vũ, nhưng Thiên Vũ Chính Tắc lại không chỉ muốn chuyện này.

Long Đường Duy cũng không hiểu nhiều lắm ở phương diện này, tuy rằng miễn cưỡng đi cùng với Thiên Vũ Chính Tắc tới nơi này nhưng không xâm nhập sâu vào bên trong.

Nhưng mà chỉ cần những tin tức mà Thiên Vũ Chính Tắc lưu lại, Gia Minh cũng hiểu sự việc đã nghiêm trọng.

Chuyện cải tạo Bất Tử Giả đối với bản thân hẳn là nhỏ, nhưng đối với người khác là lớn, có thể tạo phúc cũng có thể gây nghiệt.

Đối với tính cách điên cuồng của Ngự Thủ Hi... thì chắc chắn đây là một nghiệt quả.

Đám người Thiên Vũ Chính Tắc khi nhận được tin tức cũng kéo sang bên này, nhưng vị trí cụ thể lại không rõ.

Gia Minh gọi điện thoại tới Viên, yêu cầu U Âm Thiên Cầm chuẩn bị tốt khi có biến loạn xảy ra, sau đó lái xe theo chân núi Mạc Lạp Ngõa, Long Đường Duy nóng ruột muốn cùng đi nhưng bị Gia Minh cự tuyệt.

Chân núi Mạc Lạp Ngõa có phạm vi rất lớn, thế nhưng Thiên Vũ Chính Tắc cũng không quá vội, trên đường đi cũng lưu lại một số đầu mối, đối với chuyện này Gia Minh cũng không xa lạ gì, nhưng mà tới buổi chiều hán đã có một lần xảo ngộ.

Albania là quốc gia chủ nghĩa xã hội khoa học, nhưng lại tương đối khép kín, nước này đã từng kiên trì chủ nghĩa "Chống Mỹ nhưng cũng chống Liên Xô" thành lập một lực lượng riêng trên thế giới.

Điều này đương nhiên là không tốt cho nên mới bị nước ngoài gây áp lực, một khi trong nước xuất hiện bạo loạn, thì sự yên ổn đã tới bờ vực.

Quốc gia này có một đặc sắc dễ nhận thấy nhất là lô-cốt, luôn phải phòng bị hai hệ thống chủ nghĩa khác nhau xâm lược, 300 vạn người nước này liều mạng đào những cái lô cốt rộng chừng 28m vuông, tọa thành hơn 10 vạn lô-cốt.

Hiện giờ thế cục trong nước đã ổn định, coi trọng phát triển hòa bình, những lô cốt kiên cố như vậy không còn đất dùng, lựu đạn ném cũng không nổ, cho nên lô-cốt cứ chi chít dài khắp đất nước, tạo thành một cảnh tượng đặc sắc.

Đi trên đường của Korçml; tới gần biên giới, người đi lại rất ít, thỉnh thoảng gặp một thôn xóm, thành lũy lô-cốt thì có thể thấy ở bất cứ đâu, hai bên đường, dưới chân núi, trên đồng ruộng, trước nhà.

Lái xe rời khỏi Korçml; được khoảng một giờ đồng hồ, hán đã tiến vào trong dãy núi Mạc Lạp Ngõa, khi đang di chuyển trên đường thì thấy có chút động tĩnh, hán nhìn thấy một người từ trên núi chạy xuống vẫy xe, bóng người này có chút quen thuộc.

Gia Minh nhìn thoáng qua, phanh xe lại, thò đầu ra vẫy vẫy, người kia đeo túi du lịch hỏn hển chạy tới bên này, hóa ra hán chính là Tạ Bảo Thụ mới gặp hôm qua ở sân bay Sapporo.

Thấy lái xe là Gia Minh, hán hoảng sợ, nhưng cũng mở cửa lên xe:

"Cậu, cậu cậu cậu... sau cậu tới đây, hôm qua chẳng nói là nói đến Venice ư?"

"Có chút việc, cần làm."

Gia Minh cười cười, nói:

"Còn cậu, chẳng phải là tới Albania có việc sao?"

"Đừng nói nữa, tên kia thích chạy loạn, gọi điện thoại thì nàng bảo là đã tới Korçml;, ai ngờ lại chạy vào trong núi, điện thoại thì không gọi được, chỉ để lại lời nhắn..."

Tạ Bảo Thụ cau mày cầm bản đồ du lịch cho Gia Minh xem:

"Thị trấn Laca."

Đây là một trần nhỏ ở dưới chân núi Mạc Lạp Ngõa, cũng là mục tiêu của Gia Minh, thật là đúng dịp... Hấn cầm bản đồ liếc mắt nhìn Tạ Bảo Thụ, thiếu niên này xấp xỉ tuổi với hấn, chưa từng có vết tích huấn luyện dị năng nào cả — điểm này ngày hôm qua khi bắt tay hấn Gia Minh nhận ra.

Không biết Bùi La Gia có giám thị mình không, khi biết mình phải sang châu Âu, họ dự đoán hướng đi của mình, sau đó an bài người gặp mặt mình ở Nhật bản, rồi lại cùng chạm mặt ở Albania, nhưng ngầm lại khả năng này không lớn, chẳng nghề chi là trùng hợp thôi sao?

Nghĩ như vậy nhưng hấn vẫn nghe Tạ Bảo Thụ oán giận:

"Tôi không thích du lịch cho nên lần này không phải vì tìm nàng sẽ không đây, đi tới nơi này không quen phong tục, tiếng Anh lại không biết nhiều, huống chi nước này toàn dùng ngôn ngữ Albania, muốn vào trong núi lại chẳng tìm được xe. Tôi nghĩ quốc gia chỉ có hơn 2 vạn km vuông này không tính là xa, đi ngắm cảnh, ăn chơi cũng tốt... nàng thích vậy cũng được nhưng mà khi tới nơi, chẳng biết nàng ở đâu lại gặp cậu..."

Tạ Bảo Thụ này có chút giống Gia Minh đều là nhân vật vô hại, nhưng mà người này có vẻ đáng yêu hơn, gương mặt trẻ con hơn, tính tình ôn hòa hơn, nhìn bề ngoài thì có vẻ chưa trưởng thành, nói năng hồn nhiên không giống như già bộ.

Trên thực tế, người có thể già bộ trước mặt Gia Minh cũng chẳng có mấy ai, Gia Minh nghe hấn nói thì hiểu, cười rộ lên:

"Cô ấy là gì của cậu?"

"Là gì của mình, là gì của mình..."

Tạ Bảo Thụ nhìn trần xe SUV, cau mày suy nghĩ một hồi:

"Từ nhỏ là bạn lớn lên với nhau, nhưng nàng lại thích làm chị của tôi, nhưng mà cô ấy là người nhà duy nhất của tôi mới đúng... Rất đẹp đấy, nếu như tìm được tôi sẽ giới thiệu cho cậu biết."

"Được."

Vừa nói chuyện phiếm, thiếu niên Tạ Bảo Thụ kia hỏi mục đích tới đây của Gia Minh, Gia Minh cũng nói là tìm người, Tạ Bảo Thụ kinh ngạc một phen, nói hai người thật là có duyên.

Tới được thị trấn chỉ định cũng là 5h chiều.

Thôn trấn này không lớn, ở trong một sơn cốc, nhìn bề ngoài thì chỉ có khoảng chừng mấy trăm người, bởi vì quá mức hẻo lánh cho nên chẳng có du khách tới thăm.

Trong trấn chỉ có mấy nhà hàng, con đường lớn hình chữ thập chia trấn làm bốn phần, Gia Minh tìm được phòng ở nhà nghỉ duy nhất trong trấn, tới đó làm thủ tục đăng ký.

Thôn trấn tuy rằng không lớn, nhưng bởi vì sống tập trung cho nên người đi đường không ít, Tạ Bảo Thụ lưng đeo túi du lịch nhìn sạp hàng màu đỏ

trước mặt, sau đó gọi một người lại hỏi thăm, nhưng do ngôn ngữ không thông nên chỉ thông qua khoa chân múa tay diễn đạt:

"Cái này... ném thử một lần? Có thể ném? Gia Minh... cô ấy nói là có thể ném thử ư... Không biết vị đạo có được hay không..."

Hắn nói liên miên đứng trước sạp hàng, Gia Minh nhìn qua con đường phía trước, thấy một bóng người đang từ ngã tư đi thẳng tới nhà nghỉ, ánh mắt nhìn sang phía Gia Minh.

Vóc người cao gầy thon thả, tu nhả lại có phần lãnh ngạo, gương mặt phương tây xinh đẹp, lúc trước Gia Minh có duyên gặp mặt một lần, nàng là một trong những thành viên Huyết tộc tới sân vận động Giang Hải truy sát, tên là Maria.

Dị năng giả của Cao Thiên Nguyên và Thiên Vũ Chính Tắc tới nơi này toàn quân bị diệt, cô gái này có thể coi là một người quan sát được sắp xếp ở đây.

Nhận thấy người tới là Gia Minh nên ánh mắt nàng có chút khản trương, nhưng vẫn duy trì ung dung và cao ngạo, đi tới giữa con đường, hai bàn tay nắm lại, lại buông ra.

Khoảng cách đôi bên chỉ còn hơn mười mét cách, Gia Minh hai tay đúi trong túi, hứng thú quan sát nàng.

Cách đó không xa, Tạ Bảo Thụ vẫn còn cần nhìn mua đồ, ánh mắt trời đỏ máu chiếu tới nơi này.

Rốt cục, Maria cũng chậm rãi giơ tay phải lên, chỉ một ngón giữa. Gia Minh cười cười:

"Coi như là chào hỏi nhau vậy..."

Sau một khắc, Maria xoay người bỏ chạy.

Nếu như không có một khắc kia, thân hình Gia Minh sẽ như pháo bông đồng thời bắn ra, cho dù Tạ Bảo Thụ có ở bên cạnh hắn cũng không cố kỵ. Dù sao thì cũng chỉ là bình thủy tương phùng.

Nhưng mà cảnh tượng xuất hiện trước mặt làm cho Gia Minh như mọc rễ, không di chuyển được một bước nào, Maria cố nhiên là xoay người toàn lực chạy trốn, nhưng khi nàng xoay người thì có một bóng người lướt qua.

Người này chính là một cô gái phương đông, tay cầm một cái túi nhỏ từ bên kia đường đi tới, lúc đi qua ngã tư đường thì Maria xoay người lao ra, cô gái kia đột nhiên xuất hiện, xẹt qua bên cạnh Maria.

Người này mặc quần jean màu xanh nước biển, áo màu trắng mang lại phong thái ưu nhã, cô gái kia nháy mắt hai cái, nhìn về lướt qua chỗ Gia Minh, sau đó giơ tay phải lên gọi:

"Này..."

Gia Minh có chút cứng ngắc đưa mắt nhìn về phía Tạ Bảo Thụ ở bên cạnh, lúc này hắn đang khom người thưởng thức trái cây, miệng ngậm quả cười giờ

tay chào hỏi.

Gia Minh đứng ở nơi đó nhìn cô gái cầm túi đi tới, nàng ánh mắt ôn hòa, dáng người thanh lệ, trong quá trình Gia Minh quan sát nàng, nàng cũng quan sát Gia Minh, nhưng thủy chung vẫn duy trì thiện ý, trong ánh mắt kia có một tâm tình phức tạp mà Gia Minh không thể hiểu, hiểu kỳ, hiểu rõ, thậm chí còn có một cảm giác giống như “ngưỡng mộ đã lâu”.

Thời gian trôi qua, cộng cả hai kiếp người lại, đây là lần thứ 3 hắn được gặp mặt cô gái này, bây giờ nàng đang giơ tay lên gọi "này" để bắt chuyện.

"Xin chào, tôi là Giản Tố Ngôn."

ẤN SÁT

Phần Nộ Đích Hương Tiêu

Chương 484

Tiến Hóa Tự Nhiên (1)

Hắn có cảm giác mình đang bị cuốn vào trong một dòng xoáy âm mưu nào đó.

Gia Minh đã từng trải qua rất nhiều lần cảm nhận như vậy, mỗi khi có thể cảm nhận như vậy có thể sống được thì cũng phải trả một cái giá cực lớn. Khi cái cảm giác này đột nhiên xông tới trong nháy mắt, trong lòng hắn đã tưởng tượng ra vô số phương pháp, nhưng cho dù phương pháp nào hắn cũng không nắm chắc.

"Tôi là Giản Tổ Ngôn."

Câu giới thiệu ôn hòa nhưng lại ẩn chứa lực lượng thật lớn, Gia Minh hồi tưởng lại hai lần Giản Tổ Ngôn xuất thủ trước kia, mặc dù hiện giờ hắn đã có được lực lượng dị năng không lồ, nhưng mà khó nói bản thân có thể chịu đựng được hay không.

Nhưng mà, Giản Tổ Ngôn tự giới thiệu dường như cũng có chút mập mờ, sau khi nàng nói xong thì mím môi cười cười, giống như cái tên này ban đầu cũng không thuộc về nàng.

Chẳng lẽ mình bắt chước nàng, nàng lại dùng tên người khác? Gia Minh nghĩ như vậy.

Cho dù như thế nào, hắn đã từng dựa theo trí nhớ và phát huy trí tưởng tượng đáp nặn một "Giản Tổ Ngôn", Giản Tổ Ngôn này mạnh mẽ bạo lực, thích tới thì tới, thích đi thì đi, một dung mạo xinh đẹp cực đoan, không có kinh nghiệm trong việc đối nhân xử thế.

Nhưng Giản Tổ Ngôn chân thực hiển nhiên không phải như thế, thái độ nàng ôn hòa nhưng không mất phần chuyên nghiệp, trải qua tiếp xúc đơn thuần, hắn nhận ra có chút giống Tạ Bảo Thụ nói, một cô cái thẳng tính.

Đương nhiên, quan hệ của Tạ Bảo Thụ và Giản Tổ Ngôn như thế nào Gia Minh cũng không tiện hỏi.

Giản Tổ Ngôn vốn ở trong nhà nghỉ phía trước, Gia Minh và Tạ Bảo Thụ cũng thuê hai gian phòng, ba người cùng nhau ăn cơm, giống như là đã gặp mặt vài lần, nói một số chuyện.

Giản Tổ Ngôn nói mình tới châu Âu du lịch, tăng thêm sự hiểu biết, xem nơi này có gì ngon, ở đâu có chuyện vui thì tới đó chơi.

Tạ Bảo Thụ thì nghiêm nhiên là người đi theo, hắn không có hứng thú du lịch.

Trong trấn kỳ thực không có gì tiêu khiển, sau khi ăn cơm tối họ đi dạo một vòng, ở trong nhà nghỉ chơi bài, hơn 10h thì mỗi người trở về phòng mình

ngủ.

Đương nhiên, Gia Minh không ngủ được cũng có thể lựa chọn đi ra ngoài thị trấn điều tra một phen, nhưng hiện giờ Tạ Bảo Thụ và Giản Tố Ngôn lại có sức hút lớn hơn.

Hắn ở trên giường nghe ngóng động tĩnh ở phòng bên cạnh, không có bất cứ dị thường nào, Tạ Bảo Thụ và Giản Tố Ngôn là chia phòng mà ngủ, gõ tường nói hai câu buồn chán nói sau đó đi ngủ.

Tới tầm khoảng 1h sáng Gia Minh mới bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đại khái là khoảng 3h sáng, ở xa xa có động tĩnh làm kinh động hắn, động tĩnh này tới từ dãy núi bên ngoài, sau mấy phút một tiếng thét thê lương chấn động màn đêm, sau đó là liên tiếp những tiếng hét như vậy.

"Làm sao vậy, làm sao vậy..."

Trong trấn liên tục vang lên những thanh âm nhồn nháo, thỉnh thoảng kèm theo những thét chói tai, ông chủ nhà nghỉ ở dưới lầu đã tỉnh.

Lúc Gia Minh đẩy cửa ra đi tới hành lang thì đột nhiên phát hiện hai phòng bên cạnh mình không có động tĩnh, thậm chí ngay cả hô hấp cũng không có.

Hắn gõ cửa, sau đó dùng chìa khóa vạn năng mở cửa phòng mới biết, Tạ Bảo Thụ và Giản Tố Ngôn đã tránh khỏi hắn quân chế, biến mất vô tung.

Lúc ra khỏi nhà nghỉ, trên đường phố đã có bóng người, bên này có mấy người, bên kia có mấy người giống như là bị điên xông lên đánh nhau.

Gia Minh nhíu nhíu mày, một bóng người từ phía đối diện vọt tới chỗ hắn, Gia Minh tiện tay cầm một cái côn gỗ đập tới, bịch một tiếng, đầu người nọ nổ tung, thân hình ba ngược ra sau 4, 5m, rơi trên mặt đất.

Toàn thân người này có những cái lỗ bùng nhùng, nhìn bề ngoài thì giống như những phần tử dị đoan trong phim ảnh, vô cùng đáng sợ.

"Con mẹ nó..."

Biết Ngự Thủ Hi là người điên, Thiên Vũ Chính Tắc cũng đoán được, nhưng tới lúc này hắn mới dám xác định, việc dung hợp tế bào hấp huyết quý với người bình thường để có dị năng bắt từ không thành công sẽ xảy ra hiện tượng gì.

Bản thân tế bào Hấp Huyết Quý tương đối ngoan cường, khi được phục chế và cấy ghép với những tế bào khác sẽ phản ứng bài xích rất mạnh, tuyệt đại bộ phận mọi người cứ như vậy chết đi, cho dù không chết thì khẳng định sẽ bị điên.

Những tổ chức Cao Thiên Nguyên, U Ám Thiên Cầm nghiên cứu Bất Tử Giả là vì một đội quân vũ trang hoàn mỹ, có thể làm cho người khác khỏe mạnh, dùng để chữa bệnh.

Nhưng Ngự Thủ Hi lại không cần thành quả hoàn mỹ.

Nếu như có thể phối hợp với khả năng truyền nhiễm thì kết quả cuối cùng chính là nguy cơ sinh hóa.

Đã từng sống chung với nhau trong một tổ chức, Gia Minh biết tên diên này làm rất nhiều chuyện, hấn phá hỏng cả thế giới, làm những chuyện không thể tưởng tượng nổi gây hại cho người khác.

Rất khó để hiểu hấn, cho nên những sát thủ ở gần với hấn khi cận kề cái chết đều chọn phương thức tự hủy.

Khuynh hướng tự hủy chứ không phải là tự sát, làm những chuyện hại người có lẽ chỉ là tên thần kinh, nhưng tới lúc này Gia Minh mới dám xác định, cái tên Ngự Thủ Hi này hấn muốn theo đuổi một nguyện vọng cả đời đó là hủy diệt thế giới, hủy diệt nhân loại.

Hấn không chỉ có nguyện vọng mà hấn còn nỗ lực, còn cố gắng, một khi có cơ hội thì hấn sẽ trở nên cuồng nhiệt hơn bất cứ ai khác.

Thực sự là... hấn bỗng nhiên có chút sùng bái người này...

Những người bị lây bệnh chỉ xuất hiện lèo tèo trong thị trấn, đi lại trên đường thấy mấy người bị cắn xé, có người nỗ lực ngăn cản bọn họ, nhưng cảm giác uy áp lại càng tới gần bọn họ, hình như đang có trăm người, ngàn người đang kéo tới bên này.

Dựa theo trực giác trong đầu, hấn đi theo một hướng, rút một thanh mã tấu dài mang theo, bỏ thẳng vào một đám người đang lao tới.

Những thanh âm náo loạn vang lên, tiếng thét chói tai từ trong thị trấn cũng nhiều hơn, kèm theo những tiếng kêu thảm thiết, tiếng vang ùng ùng, trong đủ loại tạp âm, một số bóng người đánh tới chỗ hấn, cố gắng muốn lao vào cắn xé.

Sau đó những người này bị đánh bay lên trời, một người bị chém thành hai đoạn, một người thì bị đánh đập vào một bức tường, tứ chi vỡ nát.

Đi được hơn 10m đã có khoảng hơn chục người bị chém và đánh bay.

Thị trấn đã giống như địa ngục, tiếng súng vang lên khắp nơi, những con quái vật có khả năng lây nhiễm kia không tính là mạnh, hiển nhiên bọn họ không phải là tác phẩm hoàn mỹ.

Bọn họ đã không có ý thức, thuần túy chỉ là quái vật khát máu lao ra tấn công người, vô tổ chức vô kỷ luật.

Cách thị trấn không khoảng, những tên quái vật bị cải tạo này đã ít hơn, Hấp Huyết Quỷ vẫn chưa xuất hiện, Gia Minh cảm thấy có chút nghi hoặc.

Dường như đang có một loại dị năng ba động nào đó, dường như có người đang chiến đấu, hấn tiếp tục đi theo phương hướng dự cảm, một con quái vật từ trong cây lao ra, bị hấn bỏ cho một đao rồi đi thẳng.

Đi vào trong rừng cây, thanh âm rối loạn của thị trấn dần nhỏ đi, dường như có ai đó đang hát, hấn đi vào khoảng hơn 10m nữa mới thấy tiếng hát rõ ràng.

Trên một bãi đất trống ở sườn núi, có một đống lửa đang cháy, bên cạnh có một cái túi du lịch, Tạ Bảo Thụ đang ngồi ở đó, đi tới chỗ đống lửa nói làm

bầm:

"Cánh gà nướng là món tôi thích ăn nhất..."

Gia Minh cầm theo trường đao đầy máu đứng ở bên cạnh nhìn hắn. Qua một lát, Tạ Bảo Thụ dường như đã nhận ra hắn tới, cười vẫy vẫy tay:

"Cùng tới ăn không? Buổi tối không ngủ được, liền ra đây nướng gà ăn, ở thị trấn. . ."

Nhìn thấy đao của Gia Minh, sắc mặt hắn tái nhợt, giống như là sắp nôn tới nơi.

Gia Minh không nói gì đi tới bên cạnh ngồi xuống, chăm chú theo dõi hắn, Gian Tố Ngôn cũng không có ở đây, trên người hắn chẳng có khí tức nào là khoogn bình thường cả, ánh mắt không lợi hại, dùng đi năng cảm nhận cũng không được, nhưng mà đây chỉ là biểu hiện giả dối. Một lát sau, Tạ Bảo Thụ cảm thấy á ngại khi bị đối phương nhìn như vậy.

"Không nên nhìn tôi như vậy... Cậu tới đây tìm người và có chuyện giải quyết, tôi cũng vậy, dù sao loại chuyện này xảy ra chẳng tốt với ai cả, sau khi ăn xong chúng ta qua đó xem... Ách, thôi không ăn nữa vậy..."

Hắn nói xong thì xé một cái cánh gà nướng, lại nhìn sang cây đao bên cạnh Gia Minh, nhất thời nhú mày, bắt đắc dĩ lắc đầu đứng lên.

Hai người đi cùng với nhau, thanh âm trong trản đã không còn vang tới nữa, khi nhìn thấy những cái xác trong rừng, sắc mặt Tạ Bảo Thụ bắt đầu trở nên trầm trọng, nhưng mà đây đâu phải ngày tận thế, hắn làm gì phải tỏ như vậy, đây có lẽ là người lần đầu tiên ra chiến trường gặp phải xác chết, Gia Minh có thể hiểu.

Khi đi tới sát biên giới của thị trấn, hắn đột nhiên nắm tay của Gia Minh, sau đó oa một tiếng bắt đầu nôn thốc nôn tháo, lúc này Gia Minh bắt đầu cảm nhận được phương hướng chiến đấu, dọc theo con đường đầy xác chết đi tới.

Dọc đường Tạ Bảo Thụ dừng lại liên tục, nôn hết cái đã ăn thì lại nôn khan, năng lực chịu đựng của người này cũng không cao.

"Chịu không nổi cảnh này... còn đứng ở đây có lẽ sẽ nôn ra gan mật mất, ha ha..."

Hắn miễn cưỡng nở nụ cười có chút xấu hổ, bởi vì Gia Minh hoàn toàn không biết đối phương như thế nào nên không muốn nói nhiều.

Ở xa xa còn có mấy tên quái vật đi lại, nhưng dường như họ không trông thấy hai người, không đi tới đây.

Dọc theo đường đi chiến đấu vô cùng kịch liệt, trong đồng xác chết, Gia Minh phát hiện ra thi thể của Maria, đầu nàng đã biến mất, ở một nơi không xa, trên một cái cây, nam tử sử dụng trường kiếm tên là Victor cũng đã bị chém thành hai đoạn, so với Maria còn tốt hơn, chỉ ít đầu vẫn còn nguyên...

Cách đó không xa trong rừng cây, chiến đấu kịch liệt dường như vẫn đang đang tiến hành, xác chết ở xung quanh dường như nhiều hơn, dường như đang có vô số quái vật tấn công lên đây, trong cuộc tấn động này còn có cả ba động dị năng của Victoria.

Tạ Bảo Thụ hai chân mềm nhũn, bước đi rất miễn cưỡng, xiêu xiêu vẹo vẹo, hai người đang muốn tiếp tục đi trước tới thì có một bóng người màu đỏ từ trong rừng cây vọt ra, người này chính là Victoria.

Nàng nhìn thấy hai người đầu tiên là ngã ra, sau đó tiếp tục xông lại, Gia Minh đã chuẩn bị kỹ thì có một bóng người... từ bên cạnh đột nhiên lao ra.

Người này chính là Giản Tố Ngôn, vẫn mặc trang phục ban ngày, nhưng mà tông chiến đấu nàng đúng mang phong cách của Giản Tố Ngôn, ánh mắt chuyên chú, xuất thủ như gió, tay áo vũ động tông đêm.

Trong lúc xuất thủ nàng mang theo một cỗ lực lượng kiên định mà ung dung, một tay tóm lấy cổ Victoria, gờ nàng lên không trung, giống như là muốn bóp nát cổ người này.

Xoát một cái, Victoria chém ra một đạo phong nhận thật lớn, Giản Tố Ngôn bỗng dựng buông tay, phong nhận xẹt qua đỉnh đầu nàng, chặt đứt một cây đại thụ ở phía sau.

Cùng lúc đó, Victoria đã bị đánh bay, ầm ầm đập vào một cái lô cốt khiến cho nó vỡ tan thành.

Không chần chờ chút nào, Giản Tố Ngôn vọt lên, tung ra một quyền thẳng vào đám phế tích, Victoria cũng tung ra một quyền giống như muốn ngăn cản, cho nên tiếp tục đánh thêm hai quyền nữa, nhưng mà người vẫn bị lún xuống đất, sau đó là một tiếng thét chói tai.

Hồng Y nữ vương dường như còn muốn tiến hành phản kháng, ánh sáng kinh người đột nhiên sáng lên, trong ánh sáng, Giản Tố Ngôn chỉ vươn một tay đè nàng lại.

Khí lưu khuếch tán ra bốn phương tám hướng, mang theo lực lượng tự bạo cuối cùng của Victoria trào ra, những cây cối xung quanh lập tức bắt lửa, bãi cỏ cháy rụi. Giản Tố Ngôn vẫn đứng thẳng, trên dưới không thấy một chút máu, dùng gương mặt đơn thuần nhìn về phía Gia Minh.

Một lát sau, mới nở nụ cười:

"Tôi tới điu hần."

Tạ Bảo Thụ vẫn còn đang che ngực khó chịu, nhưng mà lúc này huých vai Gia Minh một cái, chỉ vào trong rừng cây:

"Người mà cậu muốn tìm ở bên kia... đã tới..."

Gia Minh nhìn sang, bên kia đã có hai người, người đi trước dường như là Thiên Vũ Chính Tắc, hần thắt tha thắt thêu đi tới bên này, sau khi nhìn thấy Gia Minh vài lần thì cười rộ lên, nhưng khí lực còn rất yếu:

"Không chết là tốt rồi..."

"Tôi được lão bà của cậu ủy thác tới đấy."

"Tôi biết... đến Frankfurt..."

Hắn nói một cách yếu ớt sau đó lập lại một lần nữa:

"Ngư Thủ Hi ở Frankfurt..."

Gia Minh nhìn lại vào trong rừng cây, có một người đang đeo túi du lịch con con, thoát nhìn chuyên nghiệp ở Tạ Bảo Thụ nhiều lắm, người này chính là Mộ Thôn Quảng Thụ.

Ba ngày sau, Frankfurt - Đức.

Khí trời âm u giống như lại muốn mưa, Frankfurt mấy ngày nay đều mưa rất lớn, tất cả đều có vẻ ẩm ướt, Gia Minh đứng trên một tòa nhà cao chọc trời, nhìn về phía những người ở bên ngoài... cửa thang máy mở ra, có mấy người đi tới, chính là Tạ Bảo Thụ đã gặp ở thị trấn Laca.

"Này, lại gặp mặt."

Hắn cười bắt chuyện.

Ở thị trấn Laca họ không nói chuyện với nhau nhiều, vốn cho rằng sau chuyện này mấy người sẽ không gặp mặt nhau nữa, ai ngờ hắn cũng tới bên này. Gia Minh trầm mặc trong chốc lát, sau đó cũng cười:

"Lại gặp mặt."

Nhẹ nhàng thờ hást ra, Tạ Bảo Thụ đi tới bên cạnh Gia Minh, từ đỉnh của tòa nhà nhìn xuống dưới, sau đó lại nhìn những tòa nhà ở xa xa. Sau một lát hắn nhíu nhíu mày:

"Đang ở... tầng 9 và tầng 10 đúng không?"

"Đúng vậy."

"Kỳ thực tôi vẫn có một vấn đề muốn hỏi."

Tạ Bảo Thụ đột nhiên xoay đầu lại, thay đổi chủ đề câu chuyện:

"Lần trước trạng thái không tốt, không hỏi được, hơn nữa chúng ta mới gặp mặt được hai lần, nhưng mà bây giờ là lần thứ 3, mọi người đã quen nhau, người sẽ không để tâm chứ?"

Gia Minh suy nghĩ một chút:

"Chúng ta trao đổi?"

"Được."

Tạ Bảo Thụ nở nụ cười:

"Tôi là tiến hóa giả tự nhiên mà các người thường nói, cậu muốn hỏi cái này đúng không?"

Giống như là sợ Gia Minh dò ý, hắn phải nói ra trước.

"Không chỉ là cái này..."

Gia Minh thì nở nụ cười:

"Chuyện này tôi đoán cũng có thể đoán được, nhưng mà cậu có thành ý như vậy tôi cho cậu hỏi trước."

"Được, nhưng mà vấn đề này đối với cậu rất bí mật, đừng nên kinh ngạc nhé."

Tạ Bảo Thụ suy nghĩ một chút nói:

"Cậu... cậu không thuộc về thế giới này, tôi là nói... cậu vốn không thuộc về quy luật nhân quả của thế giới này, tôi có suy nghĩ như vậy, suy nghĩ đã lâu rồi, chuyện này... Chuyện này..."

Hắn dường như muốn móc nghi vấn trong đầu ra cho Gia Minh xem, Gia Minh cũng bị vấn đề này làm cho hoảng sợ, một lát sau mới hỏi:

"Làm sao cậu biết?"

"Đúng là như vậy sao?"

Tạ Bảo Thụ nháy mắt:

"Ngày mùng 2 tháng 11 năm 1991, sau đó tôi mới ý thức được ngày này xảy ra vấn đề nào đó, thế giới hình như bị tách ra, hình như tôi cũng bị phân chia thành hai người, mặc dù tôi không có hứng thú với lực lượng cơ học, bình hành vũ trụ gì đó, nhưng sau đó cũng từ phương diện này mà đoán ra, cái sự phân tách này quá nghiêm trọng, giống như đang cài cắm thêm một người..."

Hắn nói tới đây lại tiếp tục nghĩ, đợi hắn nói xong, Gia Minh mới cười nói quá khư của mình:

"Tôi vốn là một sát thủ..."

Đây là lần đầu tiên Gia Minh nói với một người khác ở tên thế giới này, đợi nói xong, Tạ Bảo Thụ bỗng nhiên tỉnh ngộ, sau đó hỏi Gia Minh muốn biết cái gì, Gia Minh liền nói là trước đó Kelly nhận được tin, có một đứa bé ôm rương có liên hệ với Giản Tố Ngôn.

"Tôi vẫn muốn biết, đứa trẻ ôm rương kia có phải là Mộ Thôn Quảng Thụ không? Các người rốt cục ai mới là tiến hóa giả tự nhiên..."

Nghe hẳn hỏi cái này, trên mặt Tạ Bảo Thụ hiện lên sự khó khăn, bản thân hẳn vốn có tính cách hồn nhiên, không có tâm trạng giả bộ, xem ra đúng là có nỗi niềm khó nói. Gia Minh đang định nói là không muốn trả lời thì thôi, nhưng Tạ Bảo Thụ lại gãi gãi đầu...

"Cái này... Theo như cậu nói lúc nãy là không nên truyền đi, vấn đề cũng không phải là lớn, nhưng mà... Tố Ngôn nàng không thích nói cho người khác biết vấn đề này, đương nhiên, cậu có thể biết, nhưng sau này vô tình gặp nàng đừng nói cho nàng biết là được..."

Hắn dừng một chút, Gia Minh gật đầu, sau đó mới nói:

"Tố Ngôn là do tôi tạo nên."

"Tạo... tạo nên?"

"Đúng vậy, sáng tạo, khi tôi còn nhỏ thường tương đối tự ti, cảm giác mình không giống như bình thường, không có một ai chơi đùa với tôi, bị bắt nạt tôi cũng không dám hoàn thù. Bởi chỉ cần ra tay là bọn họ có thể chết tươi, cho nên tôi muốn tạo ra một người, Tố Ngôn được tạo thành như vậy. Lúc ban đầu chỉ là một chất lỏng, sau đó được bảo quản đông lạnh, chỉ là sau khi tới nhật bản xem bức tranh “đoàn tử đại gia tộc”, nàng không biến được thành người nữa. Tôi tìm một cái rương đựng nàng lại, tìm biện pháp để thành hình, tới năm 1988, Tố Ngôn mới chính thức có hình người, hình mẫu chính là cậu."

Gia Minh ngắt người:

"Tôi?"

"Đúng vậy."

Bảo Thụ gật đầu:

"Năm 98 chúng tôi tới Giang Hải, vốn tôi định mang nàng đi du lịch khắp nước, nhưng bởi có một sự kiện đặc thù mà nhìn thấy cậu hóa trang thành Giản Tố Ngôn đánh nhau với người ta trong biệt thự. Thành thật mà nói tôi cũng không phát hiện ra sự kiện này, mà là nàng tự động chui ra xem, sau khi trở về thì trở thành như vậy, nàng nói rất thích cái hình tượng này, ngay lúc đó chúng tôi vẫn còn đang tìm kiếm một hình mẫu hoàn mỹ, xinh đẹp. Tôi cũng rất thích hình mẫu như vậy, đến nay còn chưa thấy người nào tốt hơn... Cậu không phát hiện lúc tự giới thiệu, Giản Tố Ngôn có chút ngượng ngùng hay sao? Bởi vì nàng dùng hình tượng của cậu, tuy rằng cậu cũng chỉ hóa trang thôi, nhưng mà dù sao cũng từ đó mới có, cho nên tôi mới nói là cậu có thể biết điều này."

"Tôi cũng chỉ là hóa trang thôi?"

Gia Minh suy nghĩ một hồi, không khỏi bật cười.

Bảo Thụ có chút kinh ngạc:

"Không phải chứ, lẽ nào cậu cũng bắt chước người khác?"

"Ha ha, tôi mô phỏng theo Giản Tố Ngôn đấy..."

Gia Minh đem chuyện cứng kiến Giản Tố Ngôn nói ra cho hắn nghe, Tạ Bảo Thụ trợn mắt há mồm sau đó mới kịp phản ứng.

"Khó trách... tôi lại nghĩ hình tượng này quá tuyệt, bản thân Giản Tố Ngôn nên như vậy mới đúng, hóa ra... ở trong thế giới trước kia của cậu thực sự có một người tên là Giản Tố Ngôn, cậu hóa trang thành người ta ở trong thế giới này, vậy mà chúng tôi lại coi cậu là hình mẫu... Ha ha... Ha ha..."

Hắn không khỏi nở nụ cười, sau đó Gia Minh cũng cười rộ lên, gió thổi qua tòa nhà cao chọc trời, hai người đứng đó nói chuyện.

Sau khi cười, Tạ Bảo Thụ gật đầu:

"Kỳ thực Mộ Thôn Quảng Thụ cũng là tiến hóa giả tự nhiên, khi tôi còn học tiểu học đã trải qua sự kiện tàn sát Nam Kinh, Mỹ ném bom nguyên tử xuống Nhật bản, hắn chạy tới bên này, chúng tôi đánh nhau một trận trên Thái Bình Dương, mặc kệ thế nào, ngay lúc đó tôi đã bị hắn thuyết phục... Chúng ta đều là những đứa trẻ bình thường, bởi một sự kiện nào đó mà biến thành tiến hóa tự nhiên, lực lượng có thể dùng loạn nhưng hậu quả không cách nào gánh được, cho nên phải nhẫn nhịn hơn người bình thường nhiều. Từ đó, chúng tôi bỏ mặc đại sự, chỉ lo thân mình..."

Hắn nhìn tòa nhà của Ngự Thủ Hi:

"Nhưng mà lần này không giống như vậy, thành thật mà nói nguy cơ sinh hóa cũng rất thú vị, thế nhưng khi nó diễn ra lại không cứu vãn được, hiện tại thế giới chúng ta còn chưa phát triển hoàn toàn, cho nên không thể để người kia biến nó thành như vậy được. Tôi tìm Mộ Thôn Quảng Thụ, hắn cũng đi tìm người kia nói chuyện một lần nhưng không được, vậy thì tôi ra tay giải quyết."

Hắn quay đầu lại cười cười:

"Cho nên, tôi mới tới đây."

Sau đó, Gia Minh nhìn thấy hắn nhảy xuống.

Bóng người này liên tục rơi, tới khi song song với tầng thứ 9 thì dừng lại, sau đó xông thẳng vào trong.

Hắn chạy vào tòa nhà, giống như một cơn sóng thần quét qua tòa nhà, ngọn lửa bốc lên cuộn cuộn trong hai tầng này, thủy tinh nát bấy, giống như pháp hoa trắng lệ bắn tung khắp bầu trời, chấn động rất lớn lan chuyển khắp thành phố, tòa nhà mà Gia Minh đang đứng cũng rung lên.

Bụi mù, lửa cháy, mảnh vỡ rơi tứ tung, quy mô của vụ nổ thật là kinh người, đây có thể coi là một vụ... 11 tháng 9 khác, chỉ khác là tòa nhà không sụp.

Gia Minh đứng ở trên mái nhà, mơ hồ nhận thấy một ba động dị năng kinh khủng xẹt qua bầu trời Frankfurt, lao thẳng vào mây xanh, hầu như chấn vỡ tầng mây thành hai mảnh.

Đó chính là tiến hóa tự nhiên.

ÂN SÁT

Phần Nộ Dịch Hương Tiêu

Chương 485

Kết Cục

Thời gian có lẽ sự lý giải cho tất cả sự tình cờ trên thế giới này, hẳn không bao giờ nghĩ hành trình tới châu Âu của mình lại gặp được nhiều chuyện như vậy.

Hắn ở lại châu Âu không nửa tháng, sau đó trở lại Giang Hải, chuẩn bị các công việc có liên quan tới việc mở phòng khám.

Đối với Gia Minh mà nói, phương diện kỹ thuật không có vấn đề gì cả, lấy bằng đương nhiên là dễ nhưng sự tình vụn vặt lại rất nhiều. Nào là phải tìm địa điểm, mua bàn ghế, mua dụng cụ, bố trí hài hòa.

Cũng may là có thời gian, Linh Tĩnh và Sa Sa và Huân, Nhã Hàm, thỉnh thoảng có cả Đông Phương Uyển tới giúp. Gia Minh cứ ngồi ở nơi này cảm truyện tranh đọc.

Phải đến cuối năm phòng khám bệnh mới được bố trí xong, tiếp đo là hôn lễ.

Gia Minh và Linh Tĩnh kết hôn.

Thực ra đây là một việc không quan trọng, thậm chí không mang cả ý nghĩa tượng trưng.

Linh Tĩnh tìm được một công việc ở trong một nhà hàng Tây, nơi này cách không xa với phòng khám của Gia Minh.

Dựa theo ước định như trước, Sa Sa lười nhác không muốn làm y tá, thỉnh thoảng tới cùng Huân để giải trí, nghiên cứu mấy tạp chí xem hình thể của người đàn ông như thế nào mới là lý tưởng.

Bọn họ cũng mua luôn một căn nhà cạnh đó, cho Huân một phòng ngủ, thế giới ba người —— có lúc là bốn người, có lúc nhiều hơn —— cảm giác đúng là không tồi.

Ăn cơm tối xong họ ra ngoài đi biển tản bộ, thỉnh thoảng đi xem phim, khi nào tâm huyết dâng trào Gia Minh cũng mua một bó hoa về tặng, hôm sau thì mang tới cửa phòng khám bán luôn.

Mặc dù là gái đã có chồng, nhưng tính cách đơn thuần ngây thơ của Linh Tĩnh cũng khiến không ít người theo đuổi, Sa Sa và Huân bởi vì có nguyên nhân riêng không bằng được Linh Tĩnh, nhưng đôi khi cũng bị người khác để tâm, đương nhiên nếu như quá đáng thì sẽ có cảnh hay để xem, đây có thể coi là một liều thuốc cho cuộc sống của họ.

Có một khoảng thời gian Linh Tĩnh và Sa Sa muốn tìm cho Huân một bạn trai vừa ý nhưng chẳng ăn thua gì, dựa theo cách nói của Linh Tĩnh, vấn đề này tương đối phức tạp, bởi vì tìm không được nam nhân có thể xứng đôi, cho nên không thể nào làm gì khác được.

Mà người khiến cho các nàng cảm thấy uy hiếp nhất chính là Nhã Hàm, nhưng mà nói uy hiếp cũng không đúng cho lắm, các nàng vẫn là bạn bè, thỉnh thoảng cùng nhau đi ra ngoài mua đồ, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau nghiên cứu sở thích của con gái, mọi người cùng nhau đi ra ngoài du lịch, thậm chí cùng nhau chăm sóc tiểu cô nương Đào Đào.

Con người nếu quá mức thiện lương thì kiểu gì chồng mình cũng bị chia sẻ, chuyện Gia Minh và Nhã Hàm giải quyết như thế nào, vấn đề này tạm thời gác lại, nếu như có người hỏi là có muốn giải quyết không, đáp án đương nhiên là có, nhưng mà lúc nào mới được... nói chung là đợi thời cơ thích hợp...

Thời cơ thích hợp vẫn không tới.

Mùa xuân năm 2005, Linh Tĩnh mang thai, cũng mùa đông năm đó sinh hạ một bé trai khỏe mạnh, những chuyện xa xôi hơn chỉ là cuộc sống mà thôi.

Đương nhiên cũng có nhiều chuyện đang nói.

Cuối năm 2004, Gia Minh gặp lại Mục Thanh Thanh. Nàng và Tiểu Mạnh vì một số chuyện liên quan tới xã hội đen mà quen nhau, năm sau thì thành hôn, tuy rằng Mục Thanh Thanh có chút không tình nguyện, nhưng mà tạm chấp nhận cũng là một loại tình thú.

Đông Phương Lộ thỉnh thoảng đến tìm Gia Minh, có đôi khi lấy thân phận bạn bè, cũng có đôi khi lấy danh nghĩa Viêm Hoàng Giác Tĩnh. Ngự Thủ Hí đã chết. Bù La Gia vẫn còn tồn tại.

Người xấu đánh người tốt. Người tốt đánh người xấu, chính nghĩa không được rõ ràng cho lắm, nhưng thế giới này vốn là như vậy.

Có một chuyện mà Gia Minh cảm thấy vô cùng phiền não.

Đông Phương Uyển vẫn duy trì sự quan tâm nhiệt tình, không ngừng cung cấp các loại trợ giúp, ví dụ như nàng là người tổ chức du lịch hàng năm, chỉ là đoàn thể không đông như thời học sinh, thậm chí có thể nói, mục đích của nàng là đám người Gia Minh.

Ngoại trừ anh trai và Hứa Nghị Đình thì bao gồm toàn bộ những người bên cạnh Gia Minh, nói tới cũng cổ quái nhưng cũng đành chấp nhận.

Đây chỉ là suy luận, tình hình thế nào chúng ta cũng không biết rõ cho lắm, năm 2004, Gia Minh tới thành phố phụ cận mua dụng cụ cho phòng khám bệnh và nhà mới, vừa lúc Đông Phương Uyển cũng tới nơi này nói chuyện làm ăn, đối phương là một tên xã hội đen tương đối ngang ngược.

Vì vậy khi đôi bên gặp nhau, nàng thuận tiện mời Gia Minh kiêm chức vệ sĩ, kết quả đương nhiên là Gia Minh đánh mấy người, hai người bỏ chạy, tới chợ đêm hi hi ăn vài thứ, Đông Phương Uyển uống rượu say, vậy nên mới có một chuyện đột ngột phát sinh.

"Này, Cố Gia Minh, tớ yêu cậu... Chúng ta lên giường đi..."

Bọn họ uống rượu xong thì quay về khách sạn, dọc đường đi hai người đều làm loạn, tới trước cửa khách sạn, khi Đông Phương Uyển ngồi trên ghế đá

hồng gió, nắng bỗng nhiên nói với Gia Minh câu này.

"Uống rượu say rồi à?"

"Tớ nói... Chúng ta lên giường đi!"

Đông Phương Uyển mặc âu phục nói tương đối to, một người đi qua đường dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn bọn họ, Gia Minh trợn mắt lườm trở lại, sau đó nhìn Đông Phương Uyển không nói gì.

"Không nghe thấy sao! Tớ yêu cậu!"

Nữ tử đứng lên lắc lư nói:

"Tớ cũng không biết tại sao mình yêu cậu! Dù sao... Dù sao cũng đã muộn rồi, tớ biết cậu đã kết hôn, cũng ở cùng với Linh Tĩnh và Sa Sa, ngoài ra cậu còn những nữ nhân khác... nhưng tớ không quản điều này, tớ cũng không muốn cậu chịu trách nhiệm, hôm nay tớ muốn lên giường, cậu mà không đi theo... là tớ đi gọi Áp Tù..."

Thanh âm của nàng tương đối lớn, người đi đường đều nhìn sang bên này, Gia Minh trầm mặc chuẩn bị quay đầu trợn mắt lườm mọi người thì Đông Phương Uyển ôm lấy hắn, đem đôi môi dính lấy môi hắn, sau đó đột nhiên che miệng, quay người nôn thốc nôn tháo.

Bọn họ có lên giường với nhau hay không?

Ai mà biết được.

*** Hôm nay, Đông Phương Lộ và Đông Phương Uyển, Tiểu Mạnh và Mục Thanh Thanh tới chơi.

Đông Phương Lộ gần đây không ở Giang Hải, sau khi Ứng Hải Sinh chết, công việc của hắn hầu như đều tập trung ở phía nam, đã bắt đầu chân chính quản lý sản nghiệp của Viêm Hoàng Giác Tinh.

Hiện giờ Linh Tĩnh đã mang thai 9 tháng, hắn vất vả lắm mới trở về được muốn qua xem, Mục Thanh Thanh cũng đã mang thai, xin nghỉ đẻ, bởi vì quan hệ của Tiểu Mạnh và Gia Minh nên đôi bên cũng tương đối thân thiết, năng thường giao lưu kinh nghiệm và tâm đắc với Linh Tĩnh.

Tuy rằng mang thai đã lâu, nhưng không phải là không thể hành động, Linh Tĩnh và Sa Sa đã chuẩn bị việc mua len sợi, nếu tất cả mọi người cùng tập trung một chỗ, thì đương nhiên là phải đi dạo phố với nhau.

Đông Phương Lộ và Tiểu Mạnh lái xe, chuyển đi có tám người, lúc đi tản bộ trên đường phát hiện một tấm biển quảng cáo nói đại minh tinh ở châu Âu Jete sẽ tới Trung Quốc, đồng thời họ còn gặp Nhà Hàm lái xe qua, trong xe còn có Đào Đào, mọi người bắt chuyện chào hỏi lẫn nhau.

"Hôm nay Đào Đào không đi học ư?"

"Cô giáo ôm, vừa lúc chị không có việc nên đón Đào Đào đi chơi, mọi người đi đâu vậy?"

"Mua len sợi..."

Nhã Hàm xuống xe nói chuyện với mọi người, Gia Minh thì đứng ở trước mặt Đào Đào, trước kia hẳn cảm thấy đau đầu với trẻ con, nhưng bây giờ đã tương đối dễ dàng giao tiếp, hai cha con trừng mắt nhìn nhau một lúc, sau đó Gia Minh hỏi:

"Muốn ăn cái gì?"

"Kem ly."

"Ách... Mùa đông ăn kem ly?"

"Mở điều hòa là ăn được mà, mùi vị nó ngon lắm..."

Gia Minh quay đầu lại nhìn Nhã Hàm, Nhã Hàm bĩu môi có chút bất đắc dĩ:

"Ông ngoại chiều nó lắm, mấy hôm trước trở về nhà thấy hai ông cháu đang mở điều hòa ăn kem ly..."

Gia Minh suy nghĩ một chút nói:

"Hay ăn kem ngô nhé."

Hắn thấy ở bên đường có bán nên quyết định, Đào Đào cũng không thể làm gì khác hơn là gật đầu:

"Dạ."

"Mọi người có muốn ăn hay không?"

Gia Minh hỏi đám người Linh Tĩnh, sau đó cùng với Đông Phương Lộ và Tiểu Mạnh qua bên kia, hai người đang thảo luận tầm áp-phích, Đông Phương Lộ cau mày:

"Bây giờ thông báo mọi mọi người là tới Trung Quốc học tập ngoại ngữ, công ty nàng tính toán không phải chuyện đùa, không biết ý định là gì, Gia Minh cậu nói xem?"

"Đúng vậy, đúng vậy."

Gia Minh gật đầu nói:

"Có ăn kem ngô không?"

Sau khi hỏi ý kiến, Gia Minh chạy qua con đường đối diện nói: "6 que." sau đó mỗi tay cầm ba que.

Tiếng động nhón nháo từ phía sau truyền tới, có người quát lớn:

"Không được nhúc nhích."

"Không được chạy."

Gia Minh cầm kem ngô hơi quay đầu lại, thấy một người lưng đeo một cái túi từ trong ngõ hẻm lao tới, trên tay còn có một khẩu súng ngắn tự chế. Đoàn người cả kinh chạy tứ tán, cảnh sát đuổi theo phía sau Chỉ cần nhìn cũng biết là cướp ngân hàng...

Gia Minh nghĩ như vậy, thấy tên kia lao tới chỗ Gia Minh, hòng súng đi vào trán hắn.

"Xoay qua chỗ khác, xoay qua chỗ khác, giờ tay lên —— "

Gia Minh hai tay cầm kem ngô giờ lên, mấy tên cảnh sát dùng súng chỉ sang bên này, lớn tiếng kêu gọi đầu hàng, ở con đường đối diện, Đông Phương Lộ và Tiểu Mạnh đi tới, Sa Sa và Huân kéo đám người Linh Tĩnh bảo các nòng không nên tới gần, Nhã Hàm ôm lấy Đào Đào, Đào Đào khóc âm ỉ.

"Lui lại, không được tới đây!"

Đông Phương Lộ và Tiểu Mạnh vẫn đi về phía trước, bọn họ giờ tay lên.

"Bình tĩnh, bình tĩnh..."

Tiếng súng 14 năm trước giống như vẫn văng vẳng bên tai, Gia Minh đứng im hồi tưởng, giờ máy que kem cô lên, bầu không khí khẩn trương, vô số thanh âm quát tháo, cảnh sát, giặc cướp đối thoại với nhau, nước bọt bay tứ phía.

"Bình tĩnh, bình tĩnh..."

Cách đó không xa có người giờ tay lên:

"Người bắt lầm người rồi."

"Cút hết cho tao —— "

Hắn nghiêng răng, lò xo biến hình, bánh răng súng chuyển động, li hợp, lên đạn —— Cách!

...

...

"Bảo mày bắt làm người rồi mà..."